

சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்

தொகுதி இரண்டு

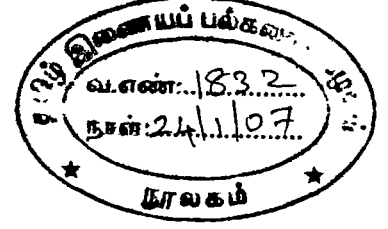

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்

சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம்

தொகுதி - 2

க - கௌ

மூதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி

எம்.ஏ., எம்.லிட., பிஎச்.டி.

இலக்கியத்துறை

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்

தஞ்சாவூர்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு : 52 – 2

திருவள்ளூர்ப்பாண்டு ஆடி 2017 சூலை 1986

நூல்	:	சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் தொகுதி இரண்டு
முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்	:	முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி
மொழி	:	தமிழ்
பொருள்	:	களஞ்சியம்
பதிப்பு	:	முதற் பதிப்பு 1986 மறுபதிப்பு - 2003
பக்கம்	:	612
தாள்	:	டி.என்.பி.எல் மேப்லித்தோ 16kg
அளவு	:	1/4 டெம்மி
நூற்கட்டுமானம்	:	முழு காலிகோ கட்டு
விலை	:	உரு. 400/-
படிகள்	:	500
அச்சு	:	தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக மறு தோன்றி அச்சகம், தஞ்சாவூர்.

சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம்

தொகுதி - 2. க-கௌ

பதிப்பு முகவுரை

சங்கவிலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் முதல்தொகுதி அகரம் முதல் ஒளகார விறுவாயுள்ள பெயர்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் எழுதப்பெற்று ஏப்பிரல் 86-இல் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து ககரம் முதல் கௌகாரம் வரையுள்ள பெயர்களுக்குரிய பொருள் விளக்கம் இவ்விரண்டாம் தொகுதியாக வெளி வருகின்றது. இத்தொகுதியைப் பயன்படுத்துவோர் இக்களஞ்சிய உருவாக்கத்திற்கு மேற்கொண்ட நெறிமுறைகளை முதல் தொகுதியின் பதிப்பு முகவுரையில் அறிந்து கொள்ளுதல் செய்தியைத் தெளிவாக உணர்தற்குத் துணையாகும்.

ஒரு சொல்லுக்குப் பலபொருள் காட்டும் போது ஒன்று தொழிற்பெயராக இருக்குமாயின் அதற்கு நூல்வரிசையில் முதலில் வந்த இடத்திற்கு மட்டும் விளக்கம் எழுதிப் பிற இடங்களுக்கு அவை பயினை இடங்கள் மட்டும் சுட்டப்பெறும். சான்றாகக் 'கோள்' என்பதற்குப் பல பொருள்களையும் காட்டி, அது கொள்ளுதல்' என்ற பொருளில் வரும் போது முதலில் வருவதற்குமட்டும் விளக்கம் எழுதி பிறவற்றிற்கு அவை பயின்ற இடங்களை மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இப்பொருட் களஞ்சியம் விரைவில் உருவாக்கத் திட்டம் வகுத்து இடையிடையே கலந்து உரையாடிப் பல நற்கருத்துக்களைப் புலப்படுத்திப் பல்லாற்றானும் உதவிய தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் வ.அய். சுப்பிரமணியனார் அவர்கட்கும் இப்பணிக்கு உறுதுணையாக இருந்த பல்கலைக் கழக ஆட்சிக் குழுவினர்க்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி.

இக்களஞ்சியத் தொகுப்பு உருவாவதற்கு விளக்கக் குறிப்பு எழுதித் துணைபுரிந்த முதுநிலை ஆய்வாளர் புலவர் சி. செல்வத்தாண்டவன, எம்.ஓ.எல்., சிறப்பு உதவியாளர்கள் முனைவர் வ. குருநாதன, எம்.ஓ.எல்., பி.எட்., பி.எச்.டி., புலவர் நா. செல்வராசு, எம்.ஏ., எம்.பி., புலவர் இரா. சொக்கலிங்கம், எம். ஏ., பி. எட்., கையெழுத்துப் படிக்களைத்

தட்டச்சுச் செய்துதவிய செல்வி இரா. மலர்விழி, பி.சயி., ஆகியோர்க்கும் நன்றியுடையேன்.இக்களஞ்சிய வெளியீட்டுக்குத் துணைநின்ற பேராசிரியர் முனைவர் சோ. ந. கந்தசாமி அவர்களுக்கும் மெய்ப்புத்திருத்தம் செய்து தவிய புலவர் இரா. கணபதி, பி.விட்., அவர்களுக்கும், விரைந்து செம்மையாக அச்சப்பணி செய்து குறித்த காலத்தில் இத்தொகுதி வெளியிட உதவிய அண்ணாமலைநகர் 'சிவகாமி அச்சகத்தார்க்கும்' கட்டமைப்பு முதலியன செய்து இப்பதிப்பு அழகாக வெளிவர உதவிய தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்புத் துறையினர்க்கும் என்நன்றியைப் புலப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்.

இதனைத் தொடர்ந்து சகரம் முதலிய உயிர்மெய் எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட தொகுதிகள் வெளிவரும். இக்களஞ்சியத்தைக் கண்ணுறும் அறிஞர் பெருமக்கள் எவையேனும் குறைகள் காணுவாராயின் அவற்றைத் தெரிவித்தால் நன்றியுடன் ஏற்று அடுத்த பதிப்பினைச் செம்மையாக வெளியிட வாய்ப்பாக இருக்கும்.

இரா. சாரங்கபாணி

பதிப்புதவியாளர்

புலவர் சி. செல்வத்தாண்டவன், எம்.ஓ.எஸ்.,
முனைவர் வ. குருநாதன், எம்.ஓ.எல்., பி.எட்., பிஎச்.டி.,
புலவர் நா. செல்வராசு, எம்.ஏ., எம்.பில்.,
புலவர் இரா. சொக்கலிங்கம், எம்.ஏ., பி.எட்.,

கருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அக.த.	—	அகத்திணையியல்	பட்.	—	பட்டினப் பாலை
அகம.	—	அகநானூறு	பதி.	—	பதிற்றுப் பத்து
அ.சி.	—	அபிதான சிந்தாமணி	பதி.தி.	—	பதிற்றுப் பத்து - திரட்டு
உ.வே.சா.	—	உ.வே. சாமிநாதையர்	பதி.ப.	—	பதிற்றுப் பத்து - பதிகம்
ஒளவை.து.	—	ஒளவை. துரைசாமிப் பிள்ளை	ப.மு.	—	பல்லவர் காலத்துக்கு முன் (Pre-Pallavan Tamil Index)
ஐங்.	—	ஐங்குறுநூறு	பரி.	—	பரிபாடல்
ஐங்.தி.	—	ஐங்குறுநூறு-திரட்டு	பரி.தி.	—	பரிபாடல் - திரட்டு
க.க.	—	கலைக் களஞ்சியம்	பி.நா.	—	பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர்
க.வா.	—	கடவுள் வாழ்த்து	புறம்.	—	புறநானூறு
கலி.	—	கலித்தொகை	பெரு.	—	பெரும்பாணாற்றுப்படை
குறி.	—	குறிஞ்சிப்பாட்டு	பெருமழை.	—	பெருமழைப் புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார்
குறு.	—	குறுந்தொகை	பொரு.	—	பொருநராற்றுப்படை
ச.சி.பெ.	—	சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள்	பொருள்.	—	பொருளதிகாரம்
சிறு.	—	சிறுபாணாற்றுப்படை	மது.	—	மதுரைக் காஞ்சி
சூ.	—	சூத்திரம்	மலை.	—	மலைபடுகடாம்
த.பே.	—	தமிழ்ப் பேரகராதி	முரு.	—	முருகாற்றுப்படை
த.வ.க.	—	தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றுக் களஞ்சியம்	முல்லை.	—	முல்லைப்பாட்டு
தி.	—	திரட்டு	மொ.அ.து.	—	மொ. அ. துரையாழங்கசாமி
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்	வ.பி.அ.	—	வரலாற்றுப் பின்னணியில் அகநானூறு uru in its Historical Setting)
நச்.நச்சர்.	—	நச்சினார்க்கினியர்	வெ.	—	வெண்பா
ந.சு.	—	ந. சுப்பிரமணியன்	வே.வி.	—	வேங்கடவிளக்கு
ந.மு.வே.	—	ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	வையி.	—	வையாபுரிப் பிள்ளை
நற்.	—	நற்றிணை			
நெடு.	—	நெடுநல் வாடை			
பக்.	—	பக்கம்			

சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்

க

கங்கன் - சேரன் படைத்தலைவன். கங்கன் மரபைச் சார்ந்தவன் (ப. மு. பக். 191). சேரன் படைத்தலைவர் அறுவருள் ஒருவன் (வே. வி. அகம். 44). சோழன் பெரும்பூட் சென்னியின் படைத்தலைவ னாகிய பழையன் என்பான் நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்னுள் சேரர் படைத்தலைவர் அறுவரைப் பாசறையில் தாக்கிப் பொருது மாய்நதான்; அதுகண்டு பொறாத பெரும்பூட் சென்னி கழுமலம் என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றிச் சேரன் படைத்தலைவனான கணையன் உட்பட ஏனைய படைத்தலைவரையும் வென்றான் (அகம். 44:7-14).

கங்கு - எல்லை. கிணைப்பொருநனும் அவன் சுற்றத் தாரும் வாட்டாற் றெழினியாதனிடம் பெற்ற செல்வத்திற்குக் கங்கு-எல்லை-இல்லை (புறம். 396: 25).

கங்குல் - இரவு. முள்ளுரை அடுத்த சிறுகாடு கங்குல் -இரவு- ஓரிடத்தே உறங்குவது போன்று இருள் செறிந்திருந்தது (புறம். 126:6-8). கிணைப்பொருநன் தடாரியை முழக்கிச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் புகழ் பாட, கங்குலின் கடையாமத்திலும் உறங்காத அச்சோழன் கிணைக்குரல் கேட்டுச் சிறப்புடைய புத்தாடையினையும் கலன்களையும் உணவினை யும் அவனுக்கு வழங்கினான் (புறம். 400:4-14). பகைவரைப் பொருட்படுத்தாத வீரர், தமக்கு வரையறுத்த இடங்களைக் காவல் புரியாராய் மிகவும் கரிய கங்குலிலும் வீரவளை ஒளிவிடும்படி, தோளைப் பிணித்த கைகளை யுடையவராய்க் கூதிர்ப்பாசறைக்கண் திரிவர் (பதி. 81:8-14). கங்குலும் நண்பகலும் துஞ்சாமல் கடல் ஆரவாரிப்பது 'தொண்டைமான் இளந்திரையனை யான் பெற்றேன்' என்னும் செருக்கினாலேயாம் (பெரு. வெ.). அல்லங்காடியில் பண்டங்கட்கு விலை கூறும் மகளி ரும் அப்பவணிகரும் கூத்தரும் ஏனை மாந்தரும் இனிதே துயில்கொள்ளக் கங்குலின் இடையாமம் வந்தது (மது. 621-631). ஊர்காப்பாளர் தெய்வம் உலவும் செயலற்ற கங்குலிலும் மதுரை வீதிகளில் உலவிக் காவல் செய்வர் (மது. 647-652). மலை முழைஞ்சில் உள்ள விலங்குகளால் கங்குலில் தலை

வனுக்கு உண்டாகும் துன்பத்தை நினைத்துத் தலைவி வலைப்படு மயிலபோலக் கலங்குவாள் (குறி. 250-261). மடப்பத்தை யுடைய மங்கையர் பாடல் ஓர்த்தும் நாடகம் நயந்தும் மாடத்திருந்து நிலவுப் பயன் துய்த்தும் காமபானத்தை உண்டு மகிழ்ந்தும் பட்டாடையை நீக்கிப் புணர்ச்சிக்காலத் துக்கேற்ற மென்மையுடைய துகிலை உடுத்துக் கணவரொடு கூடி மகிழ்ந்தும் பின்பு கடைக் கங்குலில் (இரவின் கடையாமத்தில்) மணல் மேட்டில் கண் துயின்றனர் (பட். 106-117). 'காவலாளர் சோர்வுற்றிருக்கும் நிலையை மறைய உணர்ந்து கங்குலில் வருதற்கும் நீ உரியை' எனப் பகற்குறிக்கண் செறிப்பறிவுறுத்தி வரைவு கடாவும் தோழி தலைவனிடம் கூறல் (அகம். 2:14,15) பாணாட் கங்குலில், பெருங்கைக் கரடி ஈயல்புறந்ததைத் தோளாடும் போது, அதன் வள்ளுகிர் பட்டுப் புற்றிலிருந்த பாம்பு வலிகெடும் (அகம். 8:1-4). மழை நீங்கிய முன்பனிக் கடைநாளில் பனியுடன் கூடிய கரிய கங்குலின் வெள்ளத்தைத் தலைவி தமிழளாய்த் தன் ஊரில் நீந்தி வருந்துவள் எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறல் (அகம். 34:5-10) கங்குலில் (இரவின் கடையாமத்தில்) உழவர் உழவுக்கு வேண்டும் ஆட்களை அழைக்கும் ஓசை மிக்கிருந்தது (அகம். 37:1,2). சேற்றில் நிறறலை வெறுத்த எருமை, ஊரார் துயிலும் கங்குலில் தளையை அறுத்துக் கொண்டு வேலியைக் கொம்பினால் நீக்கி, வயலிலுள்ள மீன் கெட்டோட வள்ளைக் கொடியை மயக்கித் தாமரை மலரைத் தின்றது (அகம். 46:1-6). பாண்டியன் முசிறிப்பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டுச் செய்த போரில் விழுப்புண்பட்ட வீரர்போல மிகவும் வருந்தி நடுக்கங்குலும் பகலும் பிரிவால் வருந்தித் தலைவி அழுவாள் எனப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லல் (அகம். 57:14-19). கூதிர்க்காலத்தில் உயிர்களைல் லாம் உறங்கும் பாணாட் கங்குலில் மேகம் இடியுடன் மழை பொழிய, கொடிச்சியர் தந்தையர் வேட்டைக்குச் சென்ற காட்டில் துயிலிடம் பெறாது வீடு திரும்பிப் புலித்தோலில் படுத்தனர் (அகம். 58:1-8). தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி, பலரும் உறங்கும் கங்குலில் வாடையால் வருந்தித் தலைவன் வரும் காலத்தை நோக்கி மனைமரம் முறிய வளைத் துப் பிடித்து அதன் புறத்தே நின்றுருந்தாள் (அகம்.

58:10-14). 'மலர்தார் மார்பனைக் கண்டோர் பலர்; அவருள், இருட்செறிந்த கங்குலில் அணையின் கண்ணே தங்கி, நீர் சொரியும் கண்களோடு மெலிந்த தோளை யுடையேன் யானே' என்று கூறித் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் (அகம். 82:14-18). திருமணம் நிகழ்ந்த தலைநாட் கங்குலில் ஓரில்லித் தலைவன் தலைவியைத் தழுவினான் (அகம். 86:20). மலைப்பக்கத்தில் கண்ணொளி கெடுமாறு மின்னி மழை பொழிந்த பானாட் கங்குலில் குஞ்சரத்தைத் தாக்கிக் கொடுவரிப் புலி முழங்கியது (அகம். 92:1-4). பானாட் கங்குலில் வானம் விண்மீனைப் பூத்தது போல உச்சிமலையின் பக்கலில் முசுண்டை வெள்ளிய மலர்களைப் பூத்தது (அகம். 94:1-3). பொறி விடுகின்ற கொளளிக் கட்டை போல மின்னி மிக்க மழை பொழிந்த நடு நாளாகிய கங்குலில், கொல்லும் விலங்குகள் திரியும் இருளில் தலைவன் இரவுக் குறிக்கண் வருதல் தலைவிக்கு அச்சந்தருவதாகும் (அகம். 108:7-11). கரடிகூட்டம், கறையான் புற்றை உடைத்துப் புற்றாஞ்சோற்றினை எடுக்கும் அரைநாட் கங்குலில் நீ வருதல் எமக்குத் தீங்கு தருவதாகும்' என வரைவு கடாவும் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 112:1-4,8). பனிவருத்து கின்ற அரைநாள் கங்குலில் தனிமை எய்தியவரின் பொறுக்கும் வல்லமையை ஆராயாது, வாடைக் காற்று தண்ணென வீசி வருத்தியது (அகம். 125:11-13). 'தலைவியைப் பிரிந்து சென்றபின் நினைத்து இரங்கவேண்டி வரும்' என்று நினைத்த தலைவன் நள்ளென்னும் ஒலியுடைய கங்குலிலும் அவளுக்குத் துணையாயினான் (அகம். 129:1,2). கங்குல்தோறும் இனிய கனவுகள் தோன்றுகின்றன; புள்ளிமித்தங்களும் நல்லவாகின்றன; என நெஞ்சம் விரும்புகின்றது; ஆதலால், பொருள்தேடச் சென்ற நம் தலைவர் மதிநிறைந்து அறுமீன் சேரும் நாளில் விளக்கேற்றி மாலை நாறிக் கார்த்திகை விழாவினைக் கொண்டாட வர விரும்புகிறேன் எனத் தலைவிதோழிக்குக் கூறல் (அகம். 141:1-11,29). 'இரவுக் குறிக்கண் நினைனுடன் கூடிக் களித்த தலைவி, பின் நீ வரும் வழியருமை நினைந்து துன்புறுதலால், வேட்டுவரும் துயிலும் கங்குலில் புலி வழங்கும் சிறு நெறிக்கண் வாரற்க' எனத் தோழி இரவுக் குறி மறுத்துத் தலைவனை வரைவுகடாயினாள் (அகம். 168:1,2,11-14). காவிறங்கி இடியுடன் பெருமழை பொழியும் கங்குலின் நடுவில் தலைவன் தனியே வருதலை நினைந்து தலைவியின் கண் கலுழும் (அகம். 182:9-12). மகட்போக்கிய நற்றாய் வேலனிடம், 'கங்குலில் இடையறாது அழும் தன் கண் இனிது துயிலும் வண்ணம் தன மகளைத் தலை

வன் கொண்டு வந்து விடுவானோ, தன் வீட்டிற்கே அழைத்துச் செல்வானோ, அவன் குறிப்பு யாது' எனக் கழங்கினால் ஆய்ந்து கூற வேண்டினாள் (அகம். 195:15-19). இளவேனிற்காலத்தும் கங்குல் பொழுது துயிலின்றிக் கழியும் எனக்கூறி வருந்தும் தலைவியிடம் தலைவன் விரைந்து மீண்டு நின் வாயமுதம் உண்பான் எனக் கூறித் தோழி தேற்றினாள் (அகம். 237:5-8, 15-17). நாம் ஆயத்தாரோடு விளையாடியபொழுது வந்து நம் வண்டல் மனையைப் பாராட்டிய தலைவன் நம்மிடம் மறுமொழி பெறானாய்ப் பெயர்ந்தனன். அதுமுதல் அவர் தூற்றும் பெண்டிரால் கலங்கும் நமமுடன் கங்குலில் கடற்றுறையும் துஞ்சவில்லை எனத் தோழி தலைமகட்டுக் குறை நயப்பக் கூறினாள் (அகம். 250:5-14). 'கார்காலத்து நடுவே மழை பொழிந்த கங்குலின் நடுவே பெருங்குளத்தின் சிறிய கரையை இரவில் காப்பவன் போல அன்னை துயிலாது தன்னைக் காவல் கொண்டனள்' என்பது தலைமகளின் சிறைப்புறக்கூற்று (அகம். 252:11-14). நீங்காத வாடைக்காற்று கங்குலில் கடிமனை மாடத்து வீசி அறமில்லாது வருத்தியமையால் தலைவி இழை நெகிழ்ந்து நலனழிந்தாள் (அகம். 255:15-17). ஓங்கு நடையினையும் சினத்தையும் உடைய யானைகள் கங்குலில் சூழ நிற்கப் பகைவரை முற்றுகையிட்ட வேந்தன் பாசறைக்கண் உள்ள தலைவர் நம் நிலையறிவாரோ எனத் தலைமகள் தோழிக்குக் கூறல் (அகம். 264:10-15). கடவுள் மரத்தில் முள்ளால் மிடையப் பெற்ற கூட்டில், பேடை தன் சேவலோடு கூடப்பெறாது வருந்தும் கங்குலிலும் தலைவன் தன் ஊர்க்குச் செல்ல எண்ணுவதால் தலைவி அடையும் துன்பத்தை உணர்த்தித் தோழி வரைவு கடாயினாள் (அகம். 270:11-15). அணங்குடை நெடுங்கோட்டருவி, கங்குலில் புலியினைக் கொன்ற பெருங்கை யானையின் புலால் நாளும் புள்ளி பொருந்திய நெற்றியினைக் கழுவியது (அகம். 272:1-3). மனைவியால் பெறும் இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடப் பிரிந்து செல்லாதவர், நட்போரின் வறுமையையும் கேளிரின் துன்பத்தையும் பகைவரின் பெருக்கத்தையும் காண்பர் எனக்கருதி உள்ளத்தில் கங்குல் பகலாகத் தோன்றி முண்ட கவலைத் தீயைத் தலைவன் முயற்சி மழையால் அவித்துப் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 279:1-9). 'நடுக்கங்குலிலும் பொலிவற்ற மாலைக் காலத்திலும் பிரிவால் கலங்கி, நம் நினைவால் மிக்க துன்பம் அடையும் தலைவி நிலை என்னாகுமோ' எனப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் நெஞ்சிற்குரைத்தல் (அகம். 297:1-4). 'நாடனே, பெருங் காட்டிடத்தைக் கடந்து அரைநாள் இரவில் நீ இங்கு வந்த

தைக் காட்டிலும், 'நம் தலைவர் காலம் நீட்டியாது வருவர்' என்று கூறிக் கங்குலில் உசாத்துணையாகித் துயிலாதிருந்த தோழி உன் வரவு கண்டு உவந்தது எனக்கு இனிதாகின்றது' என்று இரவுக் குறிக்கண் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 298:13,14,20-23). தலைவன் பொருள்வயிற் பிரியின், நுதல் பசந்து தோள் மெலிந்து அழகழிந்து பகலும் கங்குலும் மயங்குதலுற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கித் தலைவி துன்புறுவள் எனத் தோழி கூறிச் செலவு விலக்கினாள் (அகம். 307:1-6). கங்குலிற் பெய்த மழை, புலியொடு பொருது வருந்திய களிற்றின் மத்தகத்தில் உண்டான புண்ணைக் கழுவியது (அகம். 308:1-3). 'மின்னி மழை பொழிந்த பானாட் கங்குலில் ஆராக் காமம் வருத்த, மலை முகட்டிலிருந்து வீழ்வார் போல் அச்சம் உண்டாக நடுங்கித் துணையின்றி வாடுவையோ' என அல்ல குறிப் பட்ட தலைவன் நெஞ்சொடு புலம்பினான் (அகம். 322:1-6). 'நளியிருங் கங்குலில் புணர்குறி வாய்த்த களவும் எல்லையின்றி நீண்டது; அனனையும் இக் களவினை உள்ளத்திற்கொண்டு ஒழியாது காக்கின்றான்; ஆதலால், இவண் தங்குதல் எவ்வாறு இயலும்; தலைவி இரங்கத்தக்கவள்' எனத் தலைவன் கூறியதைத் தலைவி தோழியிடம் எடுத்து மொழிந்தாள் (அகம். 325:3-6). மழைபொழிந்த இருள் செறிந்த யாமத்தில் தலைவன் பாம்பின் தலையை இடறிக்கொண்டு வந்து தலைவியின் முலையிடைப் பொருந்தித் தன் வருத்தம் நீங்கத் தழுவிக்கங்குலில் இன்புற்றான் (அகம். 328:3-7). 'இவ்வுலகம் தனக்கே உரித்தாக ஆளும் செல்வம் உண்மையாகவே கைகூடியதாயினும், கங்குலில் தோன்றும் கனவு போல் அது மறையும்' எனத் தலைவன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற் குரைத்தல் (அகம். 379:8-9). இப்பொழுது மாலைக்காலம் வந்தது; இதன் பின்னர்க் கங்குலும் வரும்; யான் என் செய்வேன் எனத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்தினாள் (குறு. 122:3,4). கூகை குழறினும் முன்றிலிலுள்ள பலாமரத்தில் குரங்கு தாவித் துள்ளினும் முன்பு அஞ்சிய என் நெஞ்சம் இப்பொழுது ஆரிருட் கங்குலில் அஞ்சாமல் தலைவரிடத்தே செல்லுதலைத் தவிராது எனத் தலைவி கூறல் (குறு. 153). 'நடுக்கங்குலிலும் நின் ஆரவாரம் செவிப்படும்; யான் ஒரு தலைவனால் அணங்குற்றது போல நீயும் ஒரு தலைவனால் வருத்தம் அடைந்தனை போலும்' எனக் கடலை நோக்கிக் கழிபடர் மிக்க தலைவி கூறினாள் (குறு. 163). தலைவர் குறித்துச் சென்ற இளவேனிற் பருவம் வந்தது; அவர் வருகையைக் கூறும் தூதும் வந்திலது; ஆதலால், துயிலுதற்கினிய கங்குலில் உடன் துயிலுதலை அவர்

மறந்தார்; என் கூந்தலணையையும் நினையாராயினார் எனப் பருவ வரவு கண்ட தலைவி கூறல் (குறு. 254). கடுஞ்சூல் நோயுடைய அன்றிற்பெடை தன் துணையை அழைக்கும் நடுக் கங்குலில் தலைவனது தேர் வாராவிடினும் வருவது போலக் காதினிடத்து ஒலித்தலால் என் கண் துயில் துறந்தன எனத்தலைவி கூறல் (குறு.301:3-8). தலைவி நாளென் கங்குலில் தன்னொடு ஒத்த ஒழுக்கமுடையவளாகவும் வைகறையில் அயலாரைப் போன்ற ஒழுக்கமுடையவளாகவும் நடந்துகொள்ளும் ஆற்றலைத் தலைவன் வியந்து கூறினான் (குறு. 312:4,8). 'மழை மிகுதியால் வானும் நிலனும் காணமுடியாத, பலரும் துஞ்சும் பானாட் கங்குலில், எவ்வாறு எம் ஊரறிந்து வந்தாய்' என இரவுக்குறிவந்த தலைவனைத் தோழி நொந்து வினவினாள் (குறு. 355). இரவு வரம்பாக மாலைப் பொழுதை நீந்தலே அரிது; அதற்குப்பின் வரும் கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதாகும்; ஆதலால் மாலைக் காலத்தைக் கடந்து என்ன பயன் எனத் தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 387). மகன் பிறந்ததனால் தலைவன் நள்ளென் கங்குலிற் கள்வன் போலத் தன் இல்லம் சென்றான் எனத் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பப் பரத்தை கூறல் (நற். 40:10-12). பலாமரங்கள் நிறைந்த முன்றிலினகண் இலலக்கிழத்தி கங்குலில் அருவியின் ஒலிகேட்டு உறங்குவள் (நற். 77:5-7). 'அன்னை நம் களவறிந்து தலைவன் யாங்குளன் என்று வினவும்; புன்னை மரங்களையுடைய சேரியின்கண் நடு யாமத்துக் கங்குலிலும் தலைவன் தோமணியோசை மெலல ஒலிக்கும்; இதற்கு யான் என செயவேன்' எனத் தோழி சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவற்குக் கூறி வரைவு கடாயினாள் (நற். 145:6-11). கூட்டில் தன் பெடையைப் பிரியாது புணர்ந்திருக்கும் அன்றிலின உயங்கு குரலுடன் கலந்து வந்த கங்குல், தன் செயலறுமாறு கையறவைத் தந்தது என மடல் வலித்த தலைவன் தோழியிடம் கூறினான் (நற். 152:6-9). கடலில் மீன் பிடிக்கும் பரதவர் தம் மரக்கலங்களில் கங்குலில் ஏற்றிய விளக்கு இளஞாயிற்றின் எதிரொளி போலத் தோன்றும் (நற். 219:5-8). செறிந்த இருளையுடைய கங்குலில் பறவை யொலிப்பதைக் கேட்குந்தோறும் காதலன் ஊர்ந்து வரும் தேர்மணியோசையோ எனக்கருதித் தலைவி ஊரெல்லாம் உறங்குகின்ற கங்குலிலும் துயில்கொள்ளாதிருந்தாள் (நற். 287:9-11). 'இளமை கழியின் பெற்றற்கிது; வாழ்நாள் அளவை அறிந்தாரும் இலர்; ஆதலால் நினை அணைத்தபடியே கங்குல் கழிவதாக' என முன்பு கூறிப் பிரிந்த தலைவனின் பொய்யுரையால் அவன்

துன்புறாது வாழ்வானாக எனத் தலைவி கூறினாள் (நற். 314:1-8). பிரிவால் ஆற்றாமை மீதுர்ந்த தலைவி, அணிந்த கலன நெகிழத் தனிமைத் துன்பத் துடன் நீண்ட கங்குல் முழுதும் துயில் பெறாது வருந்தினாள் (நற். 348:7,8). பெய்யா வானம் பெயத் தொடங்கியது; தலைவி பிரிவால் வளை நெகிழ அழத் தொடங்கினாள்; அதற்கெதிராகக் கங்குலில் முழங்கும் இடியோசை போலக் கோவலர் குழல் ஊதினாள் (நற். 371:5-9). 'நடுநாளாகிய கங்குலினும் வருகின்ற உன்னை விலங்கு தாக்கின் யான்அதன் விளைவறியேன்' எனக் கூறித் தோழி இரவுக்குறி மறுத்தல (ஐங். 296:3,4). இடைச்சுரத்துச் சிறிது கண்ணயர்ந்தாலும் நள்ளென கங்குலினகண் மணையிடத்தே தலைவியைக் கனவிற் காண்பேன்; ஆதலினால் தலைவியை மறந்தேன் அல்லேன் எனத் தோழியிடம் தலைவன் கூறல் (ஐங். 324:1-3). தலைவன்பாற் செல்லாமல் தன் உயிரைக் காகக் முயன்றும், மலர் மணம் நெடுவெண்டிங் களைக் கொண்ட கங்குலில் வந்து வருத்தத்தைத் தரும் எனபது தலைவி கூற்று (கலி. 29:18-21). மழைமிகக் கங்குலில் தலைவன் செய்யும் இரவுக் குறியை உற்றுக் கேட்டு வருந்தும் தலைவியின் தோள்கள் மெலிந்தன (கலி. 48: 8, 9). தலைவியின் அழகு கெடுமாறு பகலிலும் துன்பம் தரும் பிரிவு வருத்தம், கங்குலிற் கனவின்கண்ணும் வந்து அவளைத் துன்புறுத்தியது (கலி. 53: 18, 19). கங்குலில் உயிர்கொல்லாம் சேர்த்துயின்றன (கலி. 65:3). மகளிர் முன்கையிற் கிடந்த தொடியாலே வடுவுண்டாகுமாறு கங்குலில் தம் கணவரோடு கூடினர் (கலி. 66:4,5). தன் தந்தையாகிய துரோணனைக் கொன்ற சிசுண்டியின தலையை அசுவத் தாமன் கங்குலிற் கொய்தான் (துரோணனைக் கொன்றவன் திட்டததும் எனறு பாரதம் கூறும்) (கலி. 101: 30-32). உயிர்கள் பொருள்களைக் காண முடியாத வாறு கங்குல இருளைப் பரப்பிச் செயலறுமாறு செய்தது (கலி. 123:6). தோள் துறந்து அருளாத தலைவரைப் போலத் தாழை மீதிருந்த நாரை நளியிருங் கங்குலில் தலைவியின் துயரை அறியாமலும் அளி செய்யாமலும் தனக்குக் காமநோயா வான வருத்தமில்லாமல் மாறாமற் கூவும் (கலி. 128: 1-5). ஊர்காவலர் காக்கும் கங்குலிடத்துக் கன விலே யான நினைத்தவாறே வந்து தோன்றிய தலைவனை வளைந்து பிடித்துக் கொண்டு பையென விழித்தபோது, பிடித்த கையுள்ளே மறைந்தான என்பது பிரிவால் வாடும் தலைவி கூற்று (கலி. 142: 32-36). மேகம் காலைப் பொழு தில் கடலை முகந்து மாலையில் மலையைச்

சேர்ந்து உயிரினமெல்லாம் துயிலும் கங்குலில் மழை பெய்தமையால் வையை பலவகை மணத்தை உடன்கொண்டு பிறர்க்குக் கொடுத்தது (பரி. 20: 8-11).

கங்குல் வெள்ளம் - இரவாகிய வெள்ளம். பிரிவால் வருந்தும் தலைவி, 'இரவுப் பொழுதை எல்லையாகக் கொண்டு மாலைக் காலமாகிய கடலை நீந்தினோ மாயின் அடுத்து வரவிருக்கும் கங்குல வெள்ளம் - இரவாகிய வெள்ளம் - அக்கடலைக் காட்டிலும் பெரிதாதலின மாலையை நீந்துவதால் வரும் பயன் யாது' எனக் கலங்கினாள் (குறு. 387).

கங்குல்வெள்ளத்தார் - புலவர். இவர் குறுந்தொகை 387-ஆம் பாடலின் ஆசிரியர். இவரின் இயற்பெயர் தெரிந்திலது. பிரிவுத் துன்பத்தால் வாடும் தலைவி 'மாலைப்பொழுது நம் துன்பத்தை மிகுதியாக்கு கின்றது; வரப்போகும் கங்குலாகிய வெள்ளமோ கடலைவிடப் பரந்ததாயிற்றே' எனக் கலங்குவதாக இவர் கூறும் குறுந்தொகைப் பாடலில் வரும் 'கங்குல் வெள்ளம்' என்னும் உருவகத் தொடரால் தலைவியின் உள்ளத்தமைந்த நுட்பவுணர்வுகள் புலப்படுகின்றன. இச் சிறப்பு மிக்க தொடரை ஆண்டமையான் 'கங்குல் வெள்ளத்தார்' என்னும் பெயர் இவர்க்கமைந்தது (ச. சி. பக். 7).

கங்கை - ஓர் வாறு. வளந்தரும் மழை நீங்கிய கோடைக் காலத்து உயிர்ப் பன்மைகளெல்லாம் சென்று நீர் அருந்தக் கங்கைக் கரையைப் பொருள் மிக்க வெள்ளம் நிறைந்தது போலக் குமணன் புலவர்க்கும் இரவவர்க்கும் அளிக்கும் தலைமை யுடையவன் (புறம். 161:5-8). குடவர் கோமானாகிய கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் கடவுட் பத்தினிக்குப் படிவம் அமைக்க விரும்பி வடவர் மீது படையெடுத்துச் சென்று ஆரிய அரசனை வென்று, இமயத்தில் சுறகொண்டு அக்கல்லை இனிய பல அருவிகளை யுடைய கங்கை யாற்றில் நீர்ப்படுத்தினான் (பதி. ப. 5:2-7). தேவர்களிருக்கும் மேருவின் உச்சியிலிருந்து இழிதரும் கடத்தற்கரிய கங்கை பொன் கொழிக்கும் (பெரு. 429-431). தலையாலங்கானத் துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு அடங்கிய மன்னர் நாட்காலத்தே திறையாகக் கொடுத்த சீரிய கலங்களும் பிறவும் கங்கையாறு ஆயிரமுகமாகக் கடலிற் சென்றாற போல மதுரை அரண்மனையில் நிறைந்திருந்தன (மது. 694-697). பட்டினப்பாக்கத்து மறுகுகளில் நிறைந்திருக்கும் அளவற்ற பொருள்களில் கங்கையாற்றில் விளைந்த பொருள்களும் இருந்தன (பட். 190). தலைவர் நம் மினும் உறுதியுடையதாகத் துணிந்த பொருள்,

கங்கையாற்றின் அடியில் நந்தரால் மறைத்து வைக்கப்பெற்று அழிந்த செல்வமோ என ஆற்றாமை மிக்க தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 265: 4-6, 23). 'யாழிசை ஒத்த இனிய குரலையுடைய குருகுகளிருக்கும் கங்கையாற்றின்கண்ணே ஓடுகின்ற மரக்கலத்திலேறித் தலைவர் சென்றிருப்பாரோ, ஓரிடத்தும் போகார்; இன்னே வருகுவர்' எனப் பிரிவிடை மெலிந்த தலைவியைத் தோழி தேற்றல் (நம். 189:4-6). இமைய மலையின் உச்சியிலிருந்து இழியும் அருவியையுடைய கங்கையாற்றின் கரையை உடைத்துச் செல்லும் நீர் வெள்ளம் போன்று என் நிறையை யழித்துச் செல்லும் காம வெள்ளத்தை நீந்துமாறியேன் எனத் தலைவி எதிரழிந்து கூறினாள் (நம். 369:7-11). கரைகளில் நின்ற மரங்களின் பூவும் மகளிர் கூந்தலினின்று வீழ்ந்த மலரும் மைந்தர் மார்பினின்று உதிர்ந்த மலரிதழ்களும் பரந்து விளங்குதலால் வையை, விண் மீனாகிய முத்து விளங்கும் வானத்தில் கங்கை பெயர்ந்ததை ஒத்தல் (பரி. 16:32-38).

கங்கைவாரி - கங்கைபடுபொருள். பட்டினப்பாக்கத்து மறுகுகளில் தலைமயங்கிக் கிடந்த பல்வேறுபட்ட பொருள்களுள் கங்கைவாரியும் - கங்கை படுபொருளும் - இருந்தது (பட். 190).

கச்சம் - கச்சைக்கயிறு. கோத்துக் கட்டிய கச்சம்-கச்சைக் கயிறு - தின்றமையால் உண்டான தழும்பு பொருந்திய அடிகளில் மாநிதிக் கிழவர் வீரக் கழலை அணிந்தனர் (மது. 436).

கச்சி - காஞ்சிநகர். 'பரிசிலை நச்சிச் சென்றோர்க்குப் பாதுகாப்பாகிய கைவண்மையினையுடைய தலைவன் கச்சியின்கண் - காஞ்சி நகரிடத்தே-இருக்கிறான்' எனத் தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் குறிப்பிட்டு அவனிடம் பரிசில பெற்று வரும் பெரும்பாணன், பெற விரும்பும் பாணனை ஆற்றுப் படுத்தினான் (பெரு. 420, 421).

கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் - புலவர். இவர் கச்சிப் பேடு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்து தச்சத் தொழிலில் சிறப்பெய்தியமையின் கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் எனப்பட்டார். கச்சிப்பேட்டில் வாழ்ந்த தச்சனார் என்னும் மற்றொரு புலவரினும் வேறுபடுத்தற்கு இவரை இளந்தச்சனார் என்றும் அவரைப் பெருந தச்சனார் என்றும் அழைத்தனர் (ஔவை. து. நம். 266). இவர் நற்றிணையில் ஒரு பாடல் (266) மட்டும் பாடியுள்ளார். அப்பாடலில் பிரிந்த தலைமகன் வருந்துணையும் இல்லின்கண் ஆற்றியிருத்தல் கற்புடை மகளிரின் கடன் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார் - புலவர். இவர்

காஞ்சியைச் சார்ந்த ஊராகிய கச்சிப் பேட்டில் வாழ்ந்தவர்; கொற்றனார் என்னும் பெயரினர். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் இரு பாடல்கள் (213, 216) காணப்படுகின்றன. தன்னலத்தையும் பேணாது, மறியின் பசியையும் வெயில் வெப்பதையும் நீக்கும் கலைமானை உவமை கூறுவதன் வாயிலாகத் தன் நசையையே கருதாது இல்லறம் புரியும் கடமையை நினைந்து அரிய பொருள்தேடச் சென்ற தலைவனை நினையுமாறு செய்யும் பாங்கினை 213-ஆம் பாடலும் செல்வத்தைக் 'கேடில் விழுப்பொருள்' என்று கூறுதலை 216-ஆம் பாடலும் உணர்த்துகின்றன.

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் - பெண்பாற் புலவர். காஞ்சியை அடுத்த கச்சிப்பேட்டில் வாழ்ந்தவர். நாகையார் என்பது இவரின் இயற்பெயர். இவர் இயற்றியனவாகக் குறுந்தொகையில் ஆறு பாடல்கள் (30, 172, 180, 192, 197, 287) உள. உண்மைபோலத் தோன்றிப் பொய்யாக முடிகின்ற கனவை 'வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா' என்பர் (குற. 30). ஏழூர்க்குப் பொதுவாகிய தொழிலின் பொருட்டு ஓர் ஊரின்கண் அமைத்த துருத்தியைப் போல் தலைவியின் நெஞ்சம் வெய்துயிர்த்து வருந்தியது (குற. 172) எனவும் களிறற்றின் கூட்டத்திறகு ஒரு யானை தலைமை பெற்று நிற்கும்; பேயின பல போல யானையடியின நகம் இருக்கும் (குற. 180) எனவும் மகளிர் தம் காதலரைப் பிரிந்த காலத்தில் கூந்தலைப் புனைந்து மலரணியார் (குற. 192) எனவும் காதலர்ப் பிரிந்த மகளிர்க்குக் கூதிர் கூற்றமாகும் (குற. 197) எனவும் மகளிர் பன்னிரண்டு திங்கள் கருப்பம் தாங்குவர் (குற. 287) எனவும் கூறியுள்ளார்.

கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார் - புலவர். காஞ்சியை யடுத்த கச்சிப்பேட்டில் வாழ்ந்தவர். அவ்வூரில் இளந்தச்சனார் ஒருவரிருந்தமையின இவர் பெருந்தச்சனார் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவர் இயற்றிய இரு பாடல்கள் (144, 213) நற்றிணையில் உள்ளன. புலியால் களிறு தாக்கப்படப் பிடிபிளிறும் ஓசைகேட்டுத் தலைவி நடுங்கினாள் என்பதன் வழியே ஆற்றது ஏதத்தாலே தலைவன் தாக்கப் படுவனோவெனத் தலைவி நெஞ்சுழிந்தாள் என்னும் செய்தியைப் பெற வைக்கும் இவரது சிறப்புப் பாராட்டற்குரியது (144).

கச்சிப்பேடு - காஞ்சியை யடுத்த சேறார். இப்பெயரில் காணப்பெறும் பேடு என்பது, ஒரு பெருநகரில் அமைந்த சிறுபகுதியைக் குறிக்கும் 'பேட்டை' என்பதைப் போன்றது (ப. மு. பக். 192). இளந்

தச்சனார், காஞ்சிக் கொற்றனார், நன்னாகையார், பெருந்தச்சனார் ஆகிய புலவர் இவ்வூரினர்.

கச்ச - 1. அரைப்பட்டிகை. வேலன்படிமத்தான் இடையில் கச்ச-அரைப்பட்டிகை-அணிந்திருந்தான் (மரு. 208). கண்மாறாடவர் நீலநிறக் கச்சினையும் மெல்லிய நூலாற் செய்த ஏணியை அரையிலே சுற்றிய சுற்றினையும் உடையவர் (மது. 639-642). கரிய கச்சினைப் பூண்ட வயிற்றில் கட்டப் பெற்ற மணியுடன் புனலின்கண் விரும்பி ஆடியவன் ஆட்டனத்தி (அகம். 376:8-10). தலைவன் கச்சினை வரிந்து கட்டி இரவுக்குறியிடத்து வருதல் (ஐங். 206:5).

2. தோட்பட்டிகை. மார்பகத்துக் குறுக்கே கிடந்த கச்சில்-தோட்பட்டிகையில்-வெள்ளிய கைப்பிடியை உடைய ஒள்வாளைக் கொண்டவர் வம்பலர் (பெரு. 71,76). ஒள்வாளைக் கச்சின்கண் பூண்ட மங்கையர் அரண்மனையில் இரவுக்காலத்தில் பாலை விளக்குகளைக் கொளுத்துவர் (மூலலை. 46-48).

3. குதிரை முதுகில் கட்டும் வார். பனைமடலால் ஒரு குதிரையைச் செய்து அதற்குச் சிறிய மணிகளையும் பெரிய கச்சினையும் பூட்டி, அதில் தலைவன் ஏறுதல் (நற். 220:1-3).

கச்சை - இடையில் கட்டும் துணி. பெருந்தகை மறவன் நீலநிறமுடைய கச்சை-இடையில் கட்டும் துணி - யினையும் பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட ஆடையினையும் பீலிக் கண்ணியையும் உடையவன் (புறம். 274:1,2) சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியின குதிரைப் படையிலுள்ள குதிரைகள் கதியும் சாரியையுமாகப் பகுக்கப்படும் செலவினையும் கச்சையினையும் உடையன (புறம். 377:24). காண்டவ வளத்தை எரியூட்டிய கணையை உள்ளடக்கிய தூணியையும் பூத்தொழில் கொண்ட கச்சையையும் உடைய புகழினன் (அருச்சுனன்) (சிறு. 238, 239). தலைமகன் வில்லேந்தி அம்பு தெரிந்து நுண்வினைக் கச்சை கட்டி வந்தனன் (குறி. 124,125). 'விரைந்த செலவினால் வருந்திய இளைய வீரர் இடையிற் செறித்த கச்சையின் பிணிப்பை நெகிழ்த்துத் தாம் வீரும்பிய வண்ணம் அமர்ந்த நடையராய் மெல்ல லந்வாராக' எனத் தலைவன தன் தோப்பாகவிடம் கூறினான் (நற். 21:1-3). கச்ச - 1 காண்க.

கசடு - 1. குற்றம். கசடு - குற்றம் - செறிந்த காட்சி நீங்காத உள்ளத்தினையுடைய தெனிலில்லாதவர், 'அறிவினையைச் செய்வோமா, வேண்டாமா' என்று சுருதி ஈயப்பாடு கொளவர் (புறம். 314:1-3). கனவிலும் பிறரை இரந்து தனக்குற்ற இடுககண்களை எவ் வேண்டியறியாத கசடு இல்லாத

நெஞ்சினையும் பெருமித நடையினையும் உடையவன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (பதி. 44: 5-7).

2. வடு. படம் விரித்த பாம்பின் பொறி போன்று கையினது - கசடு - வடு - பட்டுக் கிடந்த கண்ணகன்ற தடாரியை யுடையவன் பொருநன் (பொரு. 69, 70).

கசிவு - 1. வியர்வை. உண்ணாமையால் உடல் வாடி, கண்கள் நீர் நிறைந்து கசிவு - வியர்வை - பொருந்திய தன் சுற்றத்தை வருத்தும் பசி நோயாகிய பகையைக் கூறி ஆய் அண்டிரனிடம் ஓடைகிழார் பரிசில் வேண்டினார் (புறம். 136: 6-9). பசி தின்னப் பட்டு உலர்ந்த கசிவுடைய உடம்பு அவிழ் புகுவ தறியாமையின் வாடிய குடர் குளிப்ப நெய்யுடையடிசிலைப் பாடுநர் சுற்றத்திற்குக் குமணன் நல்கினான் (புறம். 160: 4-12).

2. இரக்கம். கசிவு - இரக்கம் - எய்திய பல சுற்றத்தோடு வருத்தும் பசி நோயாகிய பகையைப் புலப் படுத்தி ஆய் அண்டிரனிடம் ஓடைகிழார் பரிசில் வேண்டினார் (புறம். 136: 8,9). கண்ணொளி மழுங்கிய கசிவோடு வலிமை குறைந்து, அருஞ்சுரம் கடந்து சென்ற கணவனை நினைந்து துயருழந்தான் பரிசிலனின் மனைவி (புறம். 161:11-14).

கஞ்சகம் - கறிவேம்பு. அந்தணர் வீட்டில் நெற்சோற்றையும் பசுவெண்ணெயில் வெந்த மாதுளங்காய்த் துண்டங்களையும் மிளகுப்பொடி கலந்த கஞ்சகத்தின் - கறிவேம்பின் - நறிய இலை அளாவப்பட்ட மாவடுவையும் பெறுவீர் எனப் பெரும் பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டான் (பெரு. 305-310).

கஞ்சி - சோற்றின் வடிநீர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்து அறம் நிலைபெற்ற அட்டிற் சாலையில் சோற்றை வடித்தொழுக்கிய கஞ்சி - சோற்றின் வடிநீர் - யாறு போலப் பரந்தொழுகியது (பட். 44,45).

கட்குத்திக் கள்வன் - விழித்திருக்கும்போதே ஏமாற்றுபவன். ஆயர் இலத்தவளான தலைவி தன் காதலனை 'நீ ஒரு கட்குத்திக் கள்வன்' - விழித்திருக்கும் போதே ஏமாற்றுபவன் - என மொழிதல் (கவி. 108:49).

கட்கேள்வி - கண்ணாலேயே கேட்டல். எழுச்சியையுடைய மணியையும் நிற அழகுடைய பொறிகளையும் கட்கேள்வியையும் - கண்ணாலேயே கேட்டலையும் - கவைத்த நாவையும் உடையது பாம்பு (புறம். 382: 13-15).

கட்சாடி - கள் வைக்கும் கலன். வேற்று நாட்டின்கண் ஆனிரை கவரச் சென்ற வீரன் மிகுந்த ஆனிரையோடு விரைந்து வருவானாகலின் பிறர்க்கு வார்ப்

பதைத் தவிர்த்துக் கள்விருப்பமுடையவனான அவனுக்கு முதுகட்சாடியைக் காத்து வைப்பா யாக என்று உண்டாட்டுக்கிடையே மறவன் ஒருவன் கூறினான் (புறம். 258:6-11).

கட்சி - 1. காடு. கட்சியின் - காட்டின்கண் - இருக் கும் மயிலைப் போலச் சுரத்தின்கண் விறலி இருந்தனள் (புறம். 60:4,5). முல்லை நிலத் தோட்டத் திவ உழவர் அறுவடைக்குப் புகுங் காலத்தே, அதன்கண் தங்கியிருந்த குறும்பூழ்ப் பறவை தன் பறத்தலாற்றாத பிள்ளைகளையும் கூட்டிச் சென்று கட்சியின்கண் தங்கும் (பெரு. 201-206). நன்னனது நவிரமலைப் பக்கத்தே கட்சியின்கண் தோகை விரித்தாடிய மயில் ஆடியிளைத்து நிற்கும் (மலை. 233-235). மழை பொழிந்த இரவில் திணையை மேய்ந்த யானைக் கூட்டம் இரிந்தோடுமாறு சேணோன் எறிந்த கவண் கல்லின கடுமையான ஒலிகேட்டுப் புலி முழங்க யானை பிளிறக் கட்சி யில் மயில் ஆலும் (அகம். 392:12-17). தலைவனது அழகிய கானத்தில் நீலமணி போலும் நிறமுடைய மலைகள் அமைந்த கட்சியினுள் இளமயில்கள் ஆடும் (ஐங். 250:2,3). வேங்கை மலர்கள் உதிர்கின்ற உயர்ந்த மலையிலுள்ள கட்சியிலிருக்கும் மயில்கள் பார்த்திருத்தலைக் கிளிகள் அறியாமல் பக்கத்தே யுள்ள திணைப்புனத்தில் கதிர்களைக் கவரும் (நற். 13:7-9).

2. கூடு. நள்ளென்னும் யாமத்தின்கண் அன்றிற் சேவல் தன் பெடையோடு தடா மரத்தினது உயர்ந்த கிளையில் அமைத்த கட்சியில் - கூட்டில்- தங்கி ஒலிக்கும் (குற. 160:1-4). பறவைகள் ஒரு சேரப் பூஞ்சோலைகளிலுள்ள தத்தம் கட்சிகளில் சென்று சேரச் சுடர் மழுங்கக் கதிரவன் மறைந் தான (நற். 117:3-6). தலைவியது ஊரில் சேணோன் அமைத்த நெடுங்காற் பரணைக் கானத்தின்கண் உள்ள மயில்கள் கட்சியெனக் கருதித் தங்கும் (நற். 276:5-7).

3. புகலிடம். ஏறைக்கோனின் உயர்ந்த மலை யிடத்தே மாலைப் பொழுதில் இனத்தினின்றும் பிரிந்து கட்சி - புகலிடம் - காணாத கடமானேறு தன் மடமான் பிணையை அழைக்கும் (புறம். 157: 8-11). வெட்சிக் கானத்தின்கண் வேட்டுவர் அலைத்தலினால் கட்சி காணாத கடமாவின் நல் லேறு, மணி கிளரப் பொன் மிளிர விரைந்தோடும் (புறம். 202:1-4).

கட்டளை - உரைகல். கருங்கை வினைஞரின் காதலஞ் சிறுவர் பொன்னை யுரைத்து மாற்றுக் காணும் கட்டளை - உரைகல் - ஒப்பச் சண்பங் கோரைக்

காயில் தோன்றிய சுண்ணங்களை அப்பிக்கொண்ட மார்பினை உடையவர் (பெரு. 220-223). கட்ட விழ்ந்து மலர்ந்த வெண் கூதாள மலர்க் கொத்துக் களை உராய்தலாலே அவற்றின் பொன்னிறத் தாதுகள் உதிரப் பெற்ற காட்டுப்பனறி பொன னுரை கட்டளை போலத் தோன்றும் (அகம். 178: 2,9-11). கருமையொளி வீசுகின்ற சிறகுகளையுடைய குயில் தன் மேனி பொன்னின் உரை பொடி விளங் கும் கட்டளையினை ஒத்துத் தோன்றுமாறு மாமரத் தின் பூந்தாதுகளைக் கோதும் (குற. 192:3-5). வேப்பமரத்தின் புள்ளிபட்ட அருநிழலில் சிறுவர் கட்டளைக்கல் போன்ற அரங்குகளை வட்டினாற் கீறி யமைத்து நெல்லிக் காய்களால் வட்டாடுவர் (நற். 3:2-4). கரிய நிறமுடைய தும்பி, பூந்தாதுகள் தன் மேனியில் உதிரப் பெற்றமையால் கட்டளைக் கல் போலக் காட்சியளிக்கும் (ஐங். 215:1). நன் பொன் போன்ற திணைக் கதிர்களை மேயும் பன்றி தன் கரிய மேனியில் அக்கதிர்கள் படிதலால் பொன னுரை கட்டளைக்கல்லை ஒத்திருக்கும் (ஐங். 263:1,2).

கட்டளை வலித்தல் - தரத்தை உறுதி செய்தல். இளஞ் சேரலிரும்பொறை பகைவர் நாட்டை வென்று கைப்பற்றியபின் உருக்குதலமைந்து ஒளிவிடும் பொற்கட்டிகளுள் இன்னவர் இன்னதனைப் பெறு வர் என்று அவரவர் கட்டளை வலித்து - தரத்தை உறுதிசெய்து - தானை வீரர்க்குதவினான் (பதி. 81:15-17).

கட்டி - 1. சேரன் படைத்தலைவருள் ஒருவன். சேரன் படைத்தலைவராகிய நன்னன், ஏற்றை, அதிதி, கங் கன், கட்டி, புன்றுறை என்னும் அறுவரும் குழுமி யிருந்த போர்க்களத்தே பருந்துகள் ஊன் உண்ணு மாறு சோழன் படைத்தலைவனான பழையன் வீரப்போர் புரிந்து விழுப்புண்பட்டு மாயந்தான் (அகம் 44:7-11).

2. வடுகர் தலைவன். போரில் பகைவரைக் கொல் லும் ஆற்றல் மிக்க தானைகளையுடைய கட்டி என்பான் பாணனோடு கூடித் தித்தன் வெளியன் என்ற சோழ மன்னனை எதிர்த்துப் போரிட வந்து அச்சோழனின் உறையூர் நாளோலக்கத்தில் ஒலித்த கிணையொலி கேட்டே அஞ்சி அவனோடு பொரா மல் ஒடினான் (அகம். 226:13-17). பல்வேற் கட்டி யது நல்ல நாடு கஞ்சங் குல்லையாலாகிய கண் ணியை யணிந்த வடுகர் வாழும் பகுதியாகும் (குற. 11:5,6).

3. பொற்கட்டி. பகைவர் நாட்டினை வென்று கைப் பற்றிய இளஞ்சேர லிரும்பொறை அழலினால் உருக்குதலமைந்து ஒளிவீசும் கட்டிகளை பொற்;

கட்டிகளை - வீரர்க்குத் தரம் தெரிந்துதவினான் (பதி. 81:15-17). ஆய்மகள் மோர் விற்றதைக் கொண்டு சுற்றம் அருத்தி நெய் விற்றதைக் கொண்டு கட்டியாகப் பசும்பொன்னை வாங்காமல் எருமை நல்லான் கருநாகினை வாங்குவாள் (பெரு. 162-165).

4. வெல்லக்கட்டி. களவுக் காலத்தில் தலைவியிடம் பேரனபு பூண்டிருந்த தலைவன் அவள் வேம்பின் பசுங் காயைத் தரினும் அதனைத் தேம்புங்கட்டி-வெல்லக்கட்டி - எனப் பாராட்டிக் கூறினான் (குறு.196:1,2).

5. மண்கட்டி. உழவர் தலைகுவிந்த கட்டிகளை - மண்கட்டிகளை - உடைய தோட்டத்தில் ஏர்களைச் சேர்த்து மண் பிறழுமாறு அரிதானையுடைய நிலத்தைப் பிளந்து உழுதனர் (அகம். 41:4-6).

கட்டிப்புழுக்கு - வெல்லக் கட்டியோடு கூட்டிய அவரை விதை முதலியவற்றின் அவிவல். கட்டிப்புழுக்காகிய உணவினையுடைய கொங்கர்க்குத் தலைவன் இளஞ் சேரலிரும்பொறை (பதி. 90:25).

கட்டில் - 1. அரசுகட்டில். பாண்டியன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் பிணிப் புண்டிருந்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை வலிதில் தப்பிப்போய்க் கட்டில் - அரசு கட்டில் - எய்தினான் (புறம். 17 அடிக்குறிப்பு). உயர்ந்த கட்டில், அமைச்சர், பெரிய நாடு முதலிய வற்றை உடையவராய் இருந்தும் கொடை செய்த யாது தம் பெயரை உலகில் நிறுத்தாமல் தம்மோடே கொண்டு இறந்துபோன அரசர் சேயாற்று மணலினும் பலராவர் (மலை. 550-556). தான் கெட்ட விடத்துத் தனக்கு வலிந்து வந்து கட்டில் எய்தப் பிறர் செய்த உதவியை மறந்துவிட்ட மன்னன் போலத் தலைவியிடத்து நன்றிமறத்தல் தலைவனுக்கு அமையாது (குறு. 225:3-5).

2. படுக்கைக் கட்டில். வாரைச் செலுத்தும் ஊசிய் னால புலைமகன் கட்டில் - படுக்கைக் கட்டில் - பின்னுவான் (புறம். 82:3,4). பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் குறுகிய கால்களையுடைய கட்டிலி னிடத்தேயமைந்த நறுமணப்பூக்கள் பரப்பப்பெற்ற படுக்கையில தன் புதல்வனைத் தழுவிய போது தலைவி அவனிடத்துப் புலவி தணிந்து அவனைப் புறத்தே தழுவினாள் (குறு. 359:3-6). முன்றிலிடத்தே இடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் தலைவி அருகி நக்கவும் புதல்வன் தன் மார்பில் ஊரவும் மாலைப்பொழு தில் தலைவன் மகிழ்நகையினபம் எய்தி ருந்தான் (ஐங். 410:1-3).

3. படைக்கலக்கட்டில். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைச் சினப்பித்த பகைவர் நாட்டில் ஆடவர் படைக்கலங்கள் தாம் வைக்கப்பெற்ற கட்டிலோடு, கவிழ்வதாகக் கனவு கண்டு அவன் படையெடுப்பை உணர்ந்து வருந்தினர் (புறம். 41:10-18).

4. தெய்வக்கட்டில். தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறை தனக்குப் பணியாத பகைவேந்தர்தம் பட்டத்து யானைகளின் கொம்புகளை யறுத்து அவற்றினாற் செய்து வைக்கும் தெய்வத்தன்மையுடைய கட்டிலின் மேல் இருந்தல்லது அயிரைமலைக் கொற்றவை பலி கொள்ளாள் (பதி. 79:13-18). அரசுகட்டில், கால்கழி கட்டில், முரசுகட்டில் காண்க.

கட்டு - 1. அடுக்கு. நிலமும் ஆகாயமும் சுவர்க்கமும் என மூன்றுங் கூடிய புணர்ச்சியாக அடுக்கப்பட்ட அடைவின்கண் முதற்கட்டாகியது - முதலடுக்காகியது - நிலம் (புறம். 6:5,6).

2. செறிவு. வற்கடம் மிக்க வேனிற் காலத்தே பசித்த ஆனிரையைக் காக்கும் கோவலர் கூரிய கொடுவாளால் வேங்கை மரத்தின் கொம்புகளைப் பூக்களுடனே உதிருமாறு கழித்து அம்மரத்தின் தழையாகிய கட்டினை - செறிவினை - அழிப்பர் (புறம். 224:13-16).

3. பிணிப்பு. பரங்குன்றத்தில் கார்காலத்தில் தோன்றும் காந்தட் பூக்களின் குலைகள், போரில் தோற்றுக் கட்டுண்டார் கைகளை யொக்கும்; தும்பி கட்டவிழ்த்த காந்தள் முகைகள் கட்டினை யுடைய யாழ் நரம்பின் புரியை நெகிழ்ப்பார் கைகளை யொக்கும் (பரி. 18:34-37).

4. முறத்தில் நெல் வைத்து எண்ணிக் காணும் குறி. செவிலி கட்டுவிச்சியைக் கொண்டு தலைவியது நோயினைக் குறித்துக் கட்டு-குறி - காணும் நிலையில்தோழி அறத்தொடு நின்றாள் (குறு. 23,26. அடிக் குறிப்பு). குன்ற நாடனின் பிரிவால் தலைவி நெற்றியிற் பரந்த பசலை நோயைக் கண்டு செவிலி முது பெண்டிரோடு கட்டுவிச்சியை அழைத்து முறத்திற் பரப்பிய நெல்முன் தலைவியை நிறுத்திக் கட்டு வினவினாள் (நற். 288:4-7).

கட்டுரை - புனைந்துரை. களவுக் காலத்தில் பலபல கட்டுரைகளால்-புனைந்துரைகளால் - தலைவியைப் பாராட்டி இனிய மொழி இயம்பிய தலைவன் கற்புக் காலத்தில் அவளுக்கு இன்னாமை தருமாறு பிரியக் கருதினான் (கலி. 14:7,8).

கட்டுவடம் - காலனிகலன். வையையில் நீர் வரவினைக்

கேட்ட மதுரை மகளிருட் சிலர், கட்டுவடத்தோடு -காலணிகலனோடு-கால் மோதிரமும் அணிந்து அதனைக் காணச் சென்றனர் (பரி. 12:24).

கட்டுள் - 1. பாசறை. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் படைமறவர் தாம் வேற்று நாட்டிடத்துச் சென்று தங்கிய கட்டுள் - பாசறை - நடுவே முரசு முழங்கப் பகைவரின் விரும்பத்தக்க சித்திரங்கள் நிலைபெற்ற மதிவை அழித்தல்லது உண்ண மாட்டார் (பதி. 68: 2-6). இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் வீரர் தம் பகைவர் அஞ்சுகின்ற கட்டுளின்கண் தாம் அரிதாக வந்து தங்குதலை அஞ்சமாட்டார் (பதி. 82:2). வெண்பூவியையுடைய வேளைச் செடியோடு சுரைக் கொடி இடந்தோறும் கலந்து படர்ந்திருப்பதும் வேறு பல மொழிகள் பேசப்படுவதுமான கட்டுரி லுள்ள வீரர்க்குத் தலைவன் இளஞ்சேரலிரும் பொறை (பதி. 90:29,30). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் பல மொழியும் கலந்த கட்டுரினைத் தான் வேண்டுமிடங்களில் அமைத்துப் பொருதற்கு மாற்றாரை நில எல்லைக்குள் காணாமையின், சினமிக்குக் கடலைப் பிறக்கிடும்படி ஒட்டினான் (அகம். 212:14-19). 'புகழ்சால் சிறப்பினையுடைய காதலியைத் தனித்திருக்குமாறு விடுத்து அருந் தொழிற் கட்டுர்க்கு வந்தனையே' என்று பாசறைக் கண் இருந்த தலைமகன் பருவவரலின்கண் தலை வியை நினைந்து நெஞ்சோடு புலந்து கூறினான் (ஐங். 445:1,2).

2. போர்க்களம். கடல் கிளர்ந்தாற் போன்ற கட்டுள் -போர்க்களம்-நடுவே வேலினைப் பகைவர் பக்கம் திருப்பித் தன் மறவரைச் செலுத்தித் தானும் சென்று பகைப்படையைப் பிளந்து தடுத்திப் படை நடுவில் வெட்டுண்டு கிடந்த சிறப்புடையாளனாகிய மகனது மறமாண்பு கண்டு, அவன் தாயின் வாடு முலை ஊறிச் சுரந்தன (புறம். 295). சேரன் படைத்தலைவராய நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்னும் அறுவரும் கூடி வந்த அளவிடற்கரிய கட்டுரினிடத்தே பருந்துகள் ஊனுண்ணுமாறு பலரையும் கொன்று வீழ்த்திப் பெரும் போா செய்த சோழன் படைத்தலைவ னான பழையன் விழுப்புண் பட்டு இறந்தமை கண்டு, பெரும்பூட்சென்னி சேரனின் தானைத் தலைவன் கணையனை அகப்படுத்திக் கழுமலத் தைக் கைப்பற்றினான் (அகம். 44:7-14).

கட்டேறல் - கள்ளாகிய தெளிவு. பாணரின் கலம் நிரம் பப் பெய்த போது சிந்திய இனிய கட்டேறல்- கள்ளாகிய தெளிவு - கல்லை யுருட்டி யொழுகும் (புறம். 115:2-4). நாரைப் பிழிந்துகொள்ளப்பட்ட விரும்பத் தக்க கட்டேறலைப் பாணர் சுற்றம்

நுகர்ந்தது (புறம். 170:12,13). 'செங்கண் மகளிரோடு சிறு துணி கொண்டு அழகிய கட்டேறலை ஆராய்ந்த கலத்திற் பெய்துதர உண்டு மகிழ்க' எனக் கோதமனார் அறவோன் மகனை வாழ்த்தி னார் (புறம். 366:6,14,15). கானவர் மூங்கிலிலே யிருந்து முற்றின தேனாற் செய்த கட்டேறலைக் குன்றகச் சிறுகுடியிலுள்ள சுற்றத்தாரோடு உண்டு மகிழ்வார் (முரு. 194-196). மதுரையில் ஓணநாள் விழாவின் போது மறவர் கடுங்கட்டேறலை யுண்டு திரிவர் (மது. 591,596,599). மூங்கிற்குழாய்க்குள்ளே பெய்த முற்றிய தேனாற் செய்த கட்டேறலை வழியில் குறைவின்றிப் பருகிச் செல்லலாம் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (மலை. 171,172). நன்னன் வேண்மானின் அரண்மனை வாயிலில் காணப்படும் பல்வேறு வகைக் கையுறைப் பொருள் களுள் மூங்கிற்குழாயிலே முற்றிய தேனாற் செய்த கட்டேறலும் ஓனறாகும் (மலை. 522). தெளிந்த கட்டேறலை அருந்திய மகளிர் தம் கணவரது பரத்தைமையைப் பாடிக் காஞ்சிமர நிழலில் குரவை அயர்வர் (அகம். 336:6-9). சிற்றூரில் உள்ளார், அழகிய மூங்கிற் குழாயில் முற்றிய தேனாகிய கட்டேறலை உண்டு மகிழ்வார் (அகம். 368:14,15).

கட்பு - களைபறித்தல். மருத நிலத்திலுண்டாகும் பல் வேறு ஓசைகளுள் கட்பினால் - களைபறித்தலால் - உண்டாகிய ஓசையும் ஒன்றாகும் (மது. 258).

கடகம் - கையணி. வழிநடை வருத்தமும் உடைவு முடைய வன்பரணரின் காய்ப்பியை நீக்கிய கண் டரக்கோப் பெருநள்ளி, அவருக்குத் தன் மார்பணி யாகிய ஆரத்துடன் முன்கைக் கடகத்தையும் - கை யணியையும்-ஈந்தான் (புறம். 150:20,21). முன்னாட் போரில் அழிந்த படைகளின் நிலையை எண்ணிப் பாசறையில் இருந்த மன்னன், பின்னாட் போரி னைப் பற்றிய நினைவுடனே ஒரு கையைப் படுக் கையின் மேலே வைத்து, ஒரு கையின் கடகத்தை முடியோடு சேர்த்து நீள நினைந்திருந்தான் (முல்லை. 75,76).

கடந்தட்டான் - வஞ்சியாது எதிர் நின்று பொருது கொள் றவன். அவுணரைக் கடந்தட்டானாகிய - வஞ்சி யாது எதிர்நின்று பொருது கொன்றவனாகிய - திருமாலினது இருங்குன்றில் மயில்கள் அகவுவத னாலும் குயில்கள் கூவுவதனாலும் முழைக்கண் இடையறாது எதிரொலி எழும் (பரி. 15: 40-45).

கடந்தடுதல் - வஞ்சியாது எதிர்நின்று போரிட்டுக் கொல் லுதல். ஒடுங்கா உள்ளத்தினையும் ஓம்பா ஈகை யினையும் உடைய சேரலாதனாகிய கடுங்கோ வாழியாதன் கடந்தடு தானையை - வஞ்சியாது

எதிர்நின்று போரிட்டுக் கொல்லும் தானையை உடையவன் (புறம். 8: 4, 5). கடந்தது தானையை யுடைய மூவேந்தரும் கூடிப் பொருதாலும் பாரியின பறம்புமலை கொள்ளுதற்கு அரிது (புறம். 110: 1, 2). இளம்பல் கோசர் கடந்தது வாய் வாளினை யுடையவர் (மது. 773). முக்கண்ணை யுடைய இறைவன், கடந்தது முன்பினால் மாயஞ் செய் அவுணரையும் மூன்றெயில்களையும் அழித்தான் (கவி. 2: 3-5).

கடப்பாட்டாளன் - ஒப்புரவாளன். 'தலைவன் வருந்தும் இயல்பினன்; பழிக்கு அஞ்சுபவன்; ஆதலின் நின் மேனியில் பரவிய பசலை, கடப்பாட்டாளன் - ஒப்புரவாளன் - பெற்ற பொருள் போன்று நீங்கு மாறு வீரைந்து வந்து அருள்செய்வான்' என வரை விடை வைத்துப் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தாள் (குற. 143).

கடப்பாடு - ஒப்புரவு. கடப்பாட்டாளன் காண்க.

கடப்பு - 1. வெற்றி. 'விளங்கு புகழ்க் கபிலன் இன்றுள னாயின் நன்று' என்ற சிறப்பிற் கொப்ப நீ பகை வரை வென்ற கடப்பை - வெற்றியை - யான் பாடுவேன்' எனப் பொருந்திவிளங் கீரனார் சேரமான் மாந்தரஞ்சேரவிரும்பொறையிடம் புகண் றார் (புறம். 53:12-15).

2. கடத்தல். நிலவுலகத்தையே கடப்பு - கடத்தல் - வல்லது போன்ற விரைவு கொண்டது தலைவனின் பறவை போல் விரைந்தியங்கும் குதிரை (அகம். 64:2). விசம்பைக் கடப்பு அன்ன விரைவுடைய குதிரைகள் மணி ஒலிக்கத் தலைவனின் தேரை மாளிகை வாயிலில கொணர்ந்து நிறுத்தின (நற். 361:3-7).

3. மிக்க கொடுமை. அசோகந் தண்பொழிலில் மிக்க அழகுடைய இளமாவின் தளிரை ஒத்த நிறமுடைய வளே, நீ பாண்டியனாற் செறப்பட்டவர் மருமத்தே தைத்த அம்பைக் காட்டிலும் நின் அழகால் நோவைச் செய்தல் கடப்பு - (கொடுமைகளின்) மிக்க கொடுமை - அல்லவா எனக் கைக்கிளைத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 57:12-15).

கடம் - 1. காடு. கோவலர். கல்லுயர் கடத்திடை - காட்டிடத்தே - கதிர்மணி பெறுதற்கிடனாகப் பூழியர் கோவாகிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டு வனின் செருப்பென்னும் மலை திகழ்ந்தது (பதி. 21: 20-23). முல்லைப் புதரில் மொய்க்கும் வண்டினம் கடத்திடையில் பிடவ மரத்தின் தொடுத்தது போல மலரும் பூக்குலையில் தங்கும் (பதி. 66: 16,17). கல்லென்னும் ஒலியுடைய கடத்திடைச் சென்றால் ஆங்குள்ள ஆயிரிடம் பாலும் மிதவை

யும் பெறலாம் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்படு கிறார் (மலை. 415-417). உள்ளுநரை வருத்தும் ஊக் கம் ஒழியும் கடத்திடை மாண்வினையின் பொருட்டு என் உடம்பு ஆண்டுப் பிரிந்து நின்றதல்லது நெஞ் சம் நின்கண்ணே தங்கியது எனத் தலைவன் தலை வியிடம் கூறினான் (அகம். 29:19-23). உள்ளுநரை வருத்தும் ஊக்கம் ஒழியும் கடத்திடையே யுள்ள சுரத்தை நம் தலைவர் கடந்தனராயினும் உன்னை நினைந்து நெஞ்சம் உருக விரைந்து வருவர் எனத் தோழி பிரிவாற்றாத தலைவிக்குக் கூறினாள் (அகம். 231:8-10). அச்சம் தோன்றும் கடத்திடைக் கோடைக் காற்று உதிர்ச் செய்த இருப்பையின் வெள்ளிய பூக்களைக் கரடிக் கூட்டம் கவர்ந்துண் ணும் (அகம். 267:5-8). கோங்கின் குடைபோன்ற பூக்கள் கடத்திடையே வைகறையில் விண்மீன்க ளெனத் தோன்றி அழகுபெற மணங்கமழும் (நற். 48:3-5). உடன் போக்கு மேற்கொண்ட தலைவ னையும் தலைவியையும் காணிரோ என வினவிய செவிலிக்கு 'இக் கடத்திடைக் காணாதிருந்தேமல் லேம்; கண்டேம்' என முக்கோற் பகவர் கூறினர் (கவி. 9:7-9). பல பசுவையுடைய பொதுவர் கல்லி டத்தனவும் கடத்திடத்தனவுமாகிய மலர்கள் பல வற்றாலுஞ் செய்த கண்ணியைச் சூடினர் (கவி. 103:4,5).

2. பாலை. கள்ளிக் காடுகளையுடைய கடத்திடை - பாலை நிலத்தில் - கூர் எயிற்றுச் செந்நாய் வ்ருந்து பசிப் பிணவுடன் நடுகல் நிழலில் தங்கும் (அகம். 53:6-11). பேய்த்தேர் ஓடும் காய்ந்த கடத்தின்கண் சிறுகண் யானை தன் நெடுங்கையை நீட்டி நீர் பெறாது வருந்திச் செல்லும் (அகம். 179:3-6). நிதியினைச் சொரிந்துவிட்ட உள்ளீ டில்லாத துணிப்பை போலப் பாம்பு உடல்வாடிக் கிடக் கும் வறட்சி மிக்க கடத்திடை, வம்பலராய அம்பு பட்டு மாய்ந்தோரின் புண்ணின் குருதியைக் காக்கை மாந்தும் (அகம். 313:11-16). மழை துறந்த தனிமை மிக்க கடத்தில் கள்ளியினது காய் வெடிக் கும் கடுநொடி துணைப் புறாக்களைப் பிரிக்கும் (குற. 174:1-3). கானம் வெம்பிய வறட்சி மிக்க கடத்தில், கல்லின்கண் ஊறுகின்ற நீரைத் துதிக் கையை நீட்டி அறவாங்கி முகந்து கொண்ட களிற்றி யானை தன் பிடியினை நோக்கி ஓடும். (நற். 186:1-4). கள்ளிச் செடிகளைக் கொண்ட கடத்திடைக் கூர் எயிற்றுச் செந்நாய் தன் வயாநோயுற்ற பிணவுக்கு உணவாகப் பன்றியைப் பார்க்கும் (ஐங். 323:1, 2). 'வெப்பமேறிய பொடி நிறைந்து கிடக்கும் வெயில் நிறைந்த கடம் நீந்தி வந்தனமாயினும் இனி மேற்செல்லுதலைத் தவிர்வோமாக' எனத்

தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (ஐங். 330 , 2). நெல்லி மரங்கள் தழைத்தலின்றி உயர்ந்துள்ள மலைகள் கடும் கடத்திடை எனது நெஞ்சம் பின் தொடரவும் பிரிந்து சென்ற தலைவர். அப்பாலை நிலக் கற்பாறையினும் வலிய நெஞ்சுடையவர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 334:2-4).

3. கடமை. மனை வாழ்வுக்குரிய கடம்-கடமைகளை - மேற்கொண்ட பெருமுது பெண்டிரேமாகிய நமக்குத் துனியிடையே தலைவரைப் பற்றி இன்னாச் சொற்கள் என்ன பயனைத் தரும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 181). தலைவி தான் நிற்கின்ற நிலைமை உயர்த்தற்குக் காரணமான கடவுளுக்கு வரைவு முடிந்தால் செய்யும் கடம் மேற்கொண்டு தான் குறிபெறாமையின் எய்திய வருத தம் பலவற்றையும் எண்ணிக் கவன்றாள் (கவி. 46: 16,17). 'தலைவி உன் குறை முடித்தலைக் கடம் பூண்டாள்' எனத் தலைவனிடம் கூறாமையுக்குத் தன் மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுரைக்குமாறு தோழியிடம் தலைவி கூறினாள் (கவி. 63:12,13).

4. மதம். ஆதிசேடன் திருக்கோயிலின்கண் கடம் - மதம் - கொண்ட களிறு மேகத்தைப் போன்று முழங்கும் (பரி. தி. 1:51,59).

5. அருநெறி. தான் செல்லும் நெறி மழை பெய்தது போன்று நறுமலர் பரவக் குளிர்ச்சியுடையதாயினும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வதால் கடம் - அருநெறி - உடைய சோலைமிக்க காடிற்றந்த தலைவனுக்கு அது வெவ்விதாகத் தோன்றியது (ஐங். 328).

கடம்படுவோர் - நேர்ந்து கொள்வோர். மதுரையிலிருந்து பரங்குன்றத்திற்குச் சென்ற தலைமகளிருள், செவ்வேளைக் கண்டு, 'எம் வயிறு கருவுறுக' எனக் கடம்படுவோரும் - நேர்ந்து கொள்வோரும்-இருந்தனர் (பரி. 8:106).

கடம்பமர் செல்வன் - கடப்ப மரத்தில் தங்கும் செவ்வேள். 'பரங்குன்றமே, கறை மிடற்றண்ணலுக்கு இறைவி ஈன்ற கடம்பமர் செல்வனாகிய செவ்வேளின் கடி நகரை ஆடவரும் மகளிரும் வழிபடச் செல்வத் துடனே மண்ணகம் வருந்த மழை வறந்ததாயினும் அருவிநீர் மிகும் செல்வம் நிலைபெறுக' எஃப் புலவர் வேண்டுவர் (பரி. 8:125-130).

கடம்பமர் நெடுவேள் - கடப்ப மரத்தில் தங்கும் முருகன். போரில் பிறக்கிடாத வம்பலர் கடம்பமர் நெடுவேளாகிய முருகனை ஒத்த வலிமையையும் வேல் கொண்ட பெரிய கையினையும் உடையவர் (பெரு. 75,76).

கடம்பன் - குடிப்பெயர். முல்லை நிலத்துச் சிற்றூரில் துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் எனலும்

இந்நான் கல்லது வேறு குடியுமில்லை என மாங்குடி கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 335:7,8).

கடம்பனார்ச் சாண்டிலியனார் - புலவர். கடம்பனாரில் வாழ்ந்தவராதலின் கடம்பனார்ச் சாண்டிலியனார் என்று அழைக்கப் பெற்றார். சாண்டிலியர் என்னும் முனிவர் பெயரைக் கொண்ட இவரது ஒரே பாடல் குறுந்தொகை (307) ஆக அமைந்துள்ளது. பிடியின் வருத்தத்தை நீக்க முயலும் களிறறினைத் தலைவன் தான் செல்லும் வழியிலே கண்டும் தன் வருத்தத்தை நீக்க அவன முயலவில்லையே என்று தலைவி தோழியிடம் குறிப்பாகக் கூறியதை அப்பாடல் உணர்த்தும். உடைந்த வளையலைப் பிறைக்கு உவமை கூறியிருப்பது சிறப்பாக உள்ளது.

கடம்பின் பெருவாயில் - கடப்ப மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்ட பெரிய அரண்மனை வாயில். தேருருள் போலும் பூவினையுடைய கடம்பின் பெருவாயிலைக் கொண்ட நன்னனைக் களங்காயக கண்ணி நார் முடிச் சேரல் வென்றான் (பதி. ப. 4: 7,8).

கடம்பு - கடப்பமரம். கார்காலத்து நதிய கடம்பின் - கடப்பமரத்தின் - பசிய இலையுடன் விரவிய மாலை யணிந்தவர் முருகன் (புறம். 23:3,4). பகைவர் பலரால் காக்கப் பெற்ற கடம்பின் அடிமரத்தை வெட்ட ஏவிப் பின் அதனால் முரசு செயது கொண்டவன் இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 11:12-16). அவன், பகையரசர் தலை நடுங்கி வணங்க, அவரது காவல் மரமாகிய கடம்பினை வெட்டி யழித்தான் (பதி. 12:2,3). கடல் கடந்து கடம்பறுத்தியற்றிய முரசுக்கு வீரர் அரும்பலி தூவினர் (பதி. 17:4-6). முந்நீர்த தீவிலுள்ள பகைவரை அழித்து அவர்தம் கடம்பையும் தடிந்த கடுஞ்சினமுடையவன் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 20:2-5). நன்னனுகுரிய பெருவாயிலில் உருள்வடிவமான பூக்களைக் கொண்ட கடம்பமரங்கள் நிறைந்திருந்தன (பதி. ப. 4:7). குடக கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை பகைவர்தம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த கடம்பின் முழுமுதலைத் தடிந்தான் (பதி. 86:6). முருகன் உறையும் பலவேறு இடங்களுள் கடம்பும் ஒன்றாகும் (புரு. 225) பொய்கை அடைகரையில் உயாந்து வளர்ந்த கடம்பின் இணைதல் நிறைந்த பூங்கொத்து நீருண் துறையிடத்தே இந்திர கோபத்தை ஒத்த தாஃத உதிர்க்கும் (ஐங். 68-71). உழவர் வயலை அறுவடை செய்யும்பொழுது, அதன்கண் தங்கியிருக்கும் குறும் பூழ்ப்பறவை தன்னுடைய வண்ணக் கடம்பின் நறு

மலரை ஓக்கும் இளம்பிள்ளைகளோடு அவ்விடத்தை விட்டகன்று காட்டில் தங்கும் (பெரு. 201-205). அச் சத்தைச் செய்யும் வேலன் இன்னியம் முழங்கக் குறிஞ்சிமலர் சூடிக் கடம்பு சூடுதலால் எழிலமிகும் முருகனைத் தன் மெய்க்கண்ணே நிறுத்தி வழி பட்டான் (மது. 611-614). திண்ணிய நிலையினை யுடைய கடம்பினது திரண்ட அடிமரத்தை மாலை சுற்றி வளைத்தாற போலத் தலைவியும் தோழியும் கைகோத்துக் கொண்டு தலைவனைச் சூழ்ந்து நின்றனர் (குறி. 176,177). வெள்ளிய பனந்தோட்டைக் கடப்ப மலரோடு சூடித் தாளத்தோடு பொருந்த இனிமையாகப் பாடி, முருகனின் பெரும் பெயரை ஏத்தி வேலன் வெறியாடுவான் (அகம். 98:16-19). வெற்றிமுரசுக் கொண்ட சேரலாதன் கடற்பகைவரைப் பிறக்கிடச் செய்து கடம்பு அறுத்து இமையத்து வில் பொறித்தான் (அகம். 127: 3-5). 'முருகனை மனைக்கண் வருவித்து அவனது கடம்பும் களிறும் பாடித் தோடும் தொடலையும் கைக்கொண்டு வேலன் அசைந்தாடுதல் நன்றோ எனத் தலைவி தோழியை வினாவினாள் (அகம். 138: 10-13). சேரலாதன் கடலின்கண் பகைவரை ஓட்டி அவர்தம் காவல மரமாய் கடம்பினையும் அறுத்து முரசு செய்தான் (அகம். 347:3-5). தலைவியைச் சார்ந்தவர் கடம்பின் மீது கொடியை உயர்த்துக் கட்டி, மாலை சூட்டி வெறியாட்டயர்ந்தனர் (அகம். 382:3,7). தலைவி கொண்ட நோயின் தன்மையறி யாது கார் காலத்து மலரும் கடப்ப மாலையைச் சூடி வேலன் வேண்டுதலினாலே வெறிக்களத்திற்கு வந்த முருகன் அறியாமையுடையவன் என்று தோழி தெய்வத்துக் குரைப்பாளாய் வெறி விலக்கினாள் (நற். 34:8-11). ஏறு தனது கோட்டினால் குத்தி எடுத்த குடர்களைப் பருந்து எடுத்துச் செல்ல, அவை அதன் வாயினின்றும் தப்பிக் கடப்பமரத்தின் மீது வீழ்ந்தன; கடம்பின் மீதிருந்த குடர்கள் ஆண்டுறையும் தெய்வத்திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக வேண்டி இட்ட மாலைகள் போல் காட்சியளித்தன (கவி. 106: 27-29). திருமால் ஆலமரத்தின் கீழும் கடப்ப மரத் தினகண்ணும் நல்யாற்று நடுவிலும் குன்றங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் பொருந்திப் பற்பல பெயர் களையுடையவராக விளங்குகிறார் (பரி. 4:67-69). தேர் உருள் போன்ற பூங்கொத்தைக் கொண்ட கடம்பின் மாலையை உடையவர் செவ்வேள் (பரி. 5:81). தண்ணறுங்கடம்பின் மணம் கமழும் தாது தும் வண்டுகளின் இசைகள் பண்களை ஒத்தன (பரி. 14:3,4). அறிவு எல்லையால் அறியப்படாத புகழ்பூத்த கடப்ப மரத்தின்கண் அமர்ந்திருப்பவர் செவ்வேள் (பரி. 19:3). பரங்குன்றத்தில் கடப்ப

மரத்தின்கண் அமர்ந்த நல்ல நிலையைச் சுற்றத் தோடு தொழுது வாழத்தினேம் என நப்பண்ண னார் பாடுவர் (பரி. 19:103-105). செவ்வேள் வள்ளிப் பூவை இடைஇடையே இட்டுத் தொடுத்த கடம் பின் தேருருள் போன்ற பூவால் இயன்ற நறுமாலை சூடியுள்ளார் (பரி. 21:10,11). தேருருள் போலும் பூங்கொத்தைக் கொண்ட கடம்பின்கண் அமர்ந் துள்ள செவ்வேளுக்கு எடுக்கும் நறும்புகை மணம் கமழும் காற்றை உடையது திருப்பரங்குன்றம் (பரி. 21:50-53).

கடமா - காட்டுப்பசு. வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவர் அலைப்பதனால் புகலிடம் காணாத கடமாவின் - காட்டுப்பசுவின் - நல்லொறு மணி கிளரப் பொன் மிளிர மலைப்பக்கத்து விரைய ஓடும் (புறம். 202:1-4). கல்லென்னும் ஆரவாரத்தை உடைய காட்டின்கண் கடமாவைத் தலைவன் அலைப்பப் பகற் பொழுது ஒளிமங்கியது (குறு. 179:1,2).

கடமான் - காட்டுமான். ஞாயிறு மறைகின்ற பொழுதில் இனத்தினின்றும் தலைமயங்கித் தான் சேருமிடம் காணாத கடமான் - காட்டுமான் - நல்லேறு தன் இளம் பிணையை அழைக்கும் (புறம். 157:9-11). கூத்தர் நன்னனின் மலையைச் சார்ந்த சிற்றூர்க் குச் செல்லின் ஆங்குவாழும் குறமகளிடம் கடமா னின் கொழுவிய தசையை உணவுடன் பெறலாம் என ஆற்றுப்படுத்தப்படுகிறார் (மலை. 175,184,185).

கடமை - கடமைமான். 'வண்டே, நீ தலைவனுடைய மலைக்குச் செல்வாயாயின், கடமை - கடமைமான் - நிறைந்த தோட்டத்திலுள்ள திணையிடத்தே களை எடுப்போரின் தங்கையாம் தலைவி இன்னும் தன் தமரோடேயே இருக்கிறாள் எனக் கூறுக' என்று வண்டைத் தோழி தூதனுப்பினாள் (குறு. 392).

கடல் - ஆழி. கீழைக் கடலில் - ஆழியில் - தோன்றிய ஞாயிறு பின்னும் மேலைக் கடலில் மூழ்கும் புதுவரு வாய்இடையறாத ஊர்களையுடைய நல்லநாட்டிற்கு வேந்தன் பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதன் (புறம். 2:9-11). நிலைபெற்ற கடலெல்லைக்கண் அமைந்த நிலவுலகத்தை உவாநாள் மதிபோலும் வடிவினை யுடைய உயர்ந்த வெண்கொற்றக் குடை நிழல் செய்ய, ஆணைச்சக்கரம் செலுத்தி அரசாண்ட ஈர நெஞ்சினையும் நீங்கா ஈகையினையு முடைய பாண்டியர் மருகன் கருங்கையொள்வாட் பெரும் பெயர் வழிதி (புறம். 3:1-5). 'குதிரை பூட்டப் பெற்ற பொற்றேரின் மேல் பொலிந்து தோன்றுதலால் கரிய கடலின்கண்ணே ஒங்கியெழும் செஞ்ஞாயிற்றினது ஒளியைப் பெற்றிருக்கின்றான்' என்று சோழன் உரு வப் பஹேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பரணர்

பாடினார் (புறம். 4:13-16). இமயமலையின் வடக்கேயும் குமரியின் தெற்கேயும் கிழக்கின்கண் உள்ள கரையை மோதுகின்ற தோண்டப்பட்ட கடற்குக் கிழக்கேயும் பழையதாய் முதிர்ந்த கடலின் மேற்கேயும் நிலவுலகத்தும் மேலுலகத்தும் நின்னாணையால் பிறர் அஞ்சும் அச்சமும் நின் புகழும் பரவுக எனப் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார் வாழ்த்தினார் (புறம். 6:1-8). பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தன்னோடு போர்செய்தற்கு மாறுபட்ட பகைவர் நாட்டினகண் கடல்போலும் தனது படை புகுமாறு செலுத்தித் தன் யானையைத் தடையின்றி ஏவி விளைநிலப் பக்கத்தையுடைய அரிய மதிலரண் பலவற்றைக் கைப்பற்றினான் (புறம். 6:11-14). தெற்கே கன்னியாறும் வடக்கே இமயமலையும் கிழக்கேயும் மேற்கேயும் கடல்களும் எல்லையாக, இடைப்பட்ட நிலத்தே குன்றும் மலையும் காடும் நாடுமாகிய இவற்றை யுடையோர் யாவரும் வழிமொழிய நிலவுலக முழுவதையும் ஆண்டோரது மரபைக் காத்தவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை (புறம். 17:1-8). 'பகைவர் அஞ்சும்படி பெருத்தலால் கடலெனக் கருதி மேகம் நீர்முகக்க மேற்கொள்ளும் படையினை உடைய குடவர் கோவே' என்று குறுங்கோழியூர் கிழார் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாராட்டி விளித்தார் (புறம். 17:36,37,40). ஒலிக்கும் கடலாற் சூழப்பட்ட அணுச்செறிந்த அகன்ற இடத்தையுடையது உலகம் (புறம். 19:1). வேள் எவ்வியது மிழலைக் கூற்றத்து நல்லூர்களில் நெலலை யரியும் உழவர் செஞ்ஞாயிற்றினது வெயிலை வெறுப்பின் தெளிந்த கடலலை மேல் பாய்ந்து ஆடுவர் (புறம். 24:1-3,17-19). பெரிய கடலின் ஆழத்திடத்தே காற்றால் புடைக்கப்பட்ட மரக்கலம் நீரைக்கிழித்து விரைந்தோடுவது போலப் போர்க்களத்தே சென்று களிந்து அக்களத்தை அகலப்படுத்திச் செல்லும் (புறம். 26:1-3). கடலால் வரும் பல பண்டங்களுையுடைய நாட்டை உடையோன் சோழன் நலங்கிள்ளி (புறம். 30:14). சோழன் நலங்கிள்ளி தன் பகைப்புலத்தின் கண்ணே தங்கிவிட்டுக் கீழ்க்கடல் பின்னதாக, மேற்கடலினது வெள்ளலைகள் தன் குதிரைக் குளம்பை அலைக்க வலமாக முறையே வருதலு முண்டென்று எண்ணி நெஞ்சு நடுங்கும் அவலத்தினால் வடவரசர் கண் துயிலா ராயினர் (புறம். 31:12-17). சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனின் படை கடல் போல முழங்கும் (புறம். 42:3). மலையின் இழிந்து பெரிய கடலைநோக்கி நிலவெல்லையிலிருந்து பாயும்

பல்யாறு போலப் புலவரெல்லாரும் சோழன் கிள்ளி வளவனை நோக்கி விரைவர் (புறம். 42:19-21). 'சேரமான் கோக்கோதை மார்பனைக் குறிஞ்சி நிலமுடைமையால் நாடெனென்று சொல்வேனோ, மருத நிலமுடைமையால் ஊரெனென்று சொல்வேனோ, நெய்தல நிலமுடைமையால் ஒலி முழங்குகின்ற குளிர்ந்த கடலையுடைய சேர்ப்பெனென்று சொல்வேனோ, எவ்வாறு சொல்வேன்' என்று அவனது நாட்டுவனம் பாடுகிறார் பொய்கையார் (புறம். 49:1-3). கலப்பைப் படையை யுடைய பனைக்கொடியோன் (நம்பி மூத்த பிரான்) கடற்கண்ணே வளரும் புரிந்த சங்கினை யொக்கும் வெண்ணிறத்தினை (புறம். 56:3,4). பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன் தன் பகைவாக்கு எந்நாளும் கடும் வெம்மைதவிராது கடலிடத்தே கிளர்ந்தெழுகின்ற ஞாயிற்றை யொப்பான் (புறம். 59:4-6). சோழன் போர்வைக் கோப் பெருநற்கிளையின் படையாரவாரம் எழுகடலுங் கூடி யொலிக்கும் ஒலியினும் பெரிது (புறம். 81:1). அதியமான் நெடுமானஞ்சி நிலவகலத்தைத் தன்னுளளையுடக்கும் கடல்போன்ற படையை யுடையவன் (புறம். 97:14). மலையமான திருமுடிக்காரியின் நாடு கடலாற் கொள்ளப்படாது (புறம்.122:1,2). சினமிகக தானையுடைய சேரன் மேலகடலின்கண் பொண்ணைத் தரும் நாவாய செலுத்திய அவ்விடத்து வேறு பிறர்தம் மரக்கலங்கள செல்லமாட்டா (புறம். 126:14-16). ஆய் அண்டிரன் தன்னையெதிர்த்த கொங்கரை மேலைக் கடற்கண்ணே ஓட்டிய நாளில அவா தம் வேலகள் பலவற்றையும் கீழே போட்டுவிட்டுப் புறங்கொடுத்தோடினார் (புறம். 130:5-7). நாஞ்சில கருங்கால வேங்கை நாள்தோறும் பூக்கும் பொன்போலும் பூவைச் சுமந்து மணிபோலும் நீர் கடலிற் சென்று கலக்கும் பக்கமலையை யுடையது (புறம். 137:9-12). தெளிந்த கடலாற் சூழப்பட்ட உலகமுழுவதையும் பிற வேந்தர்க்குப் பொதுவாதலின்றித் தமக்கே உரியதாகக் கொண்டு ஆண்ட பேரரசாக்கும் நடுநாள் யாமத்திலும் பகலும் உறங்காது விலங்கு வேட்டையாடும் கல்லாத ஒருவனுக்கும் உண்பது நாழி; உடுப்பவை இரண்டே (புறம். 189:1-5). சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் கடலைக் கண்டாற் போலும் ஒளியிய படைக் கலம் பொருந்திய பெரிய சேனையை உடையவன் (புறம். 197:3). 'செறிந்த அலைகளையுடைய பெரிய கடல் நீரினும் அக்கடல் கொழித்திட்ட மணலினும் மழைத்துளியினும் நீ விரும்பிய செல்வத்துடனே புகழும் விளங்கி நீடு வாழ்க' என வடமவண்ணக் கன் பேரிடத்தனார், பாண்டியன் இலவந்திகைப்

பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வாழ்த்தினார் (புறம். 198:18-23). வானால் கவிக்கப் பெற்றுப் பெருங்கடலால் சூழப்பட்டது இவ்வையகம் (புறம். 201:16,17). நீர்வேட்கை யுற்றோர் தெளிந்த நீர்ப்பரப்பின் ஒலிக்கும் அலைகளை யுடைய பெரிய கடல்நீரை உண்ணமாட்டார் (புறம். 204:5,6). புது மழையைப் பெய்தல் வேண்டிக் கால் வீழ்த்துக் கடலினிடத்தே திரண்ட தலைமையை யுடைய முகில் நீரின்றி மீளாதவாறு போலக் கடிய நெடுவேட்டு வனிடம் சென்ற பரிசிலர் சுற்றம் தேருடன களிறும் பெறுதலின்றி மீளாது (புறம். 205:10-14). மூவனின் நாட்டில் நெய்தலை யுடைய வயற்கண் நெல்லறாகும் உழவர் ஆம்பலினது இலையினால் மதுவையுண்டு தெளிந்த கடலினது ஒலிக்கும் அலையின் இனிய சீராகிய தாளத்திற கேற்ப ஆடுவர் (புறம். 209:2-6). வெளிமான் இறந்தமை யறியாது அவனிடம் பரிசில்பெறச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார்க்கு இளவெளிமான் சிறிதே கொடுப்ப அதனை ஏற்காத அவர் தம் நெஞ்சை விளித்து, 'மிக்க அலையையுடைய கடலின்கண் மண்டிய ஆற்றுநீர் போல விரைந்து போய் நம் அருமை யுணர்ந்த வண்மையோரிடமிருந்து மிகுதியுடைய பரிசிலைக் கொண்டு வருவோம், எழுந்திராய்' எனக் கூறினார் (புறம். 237:17-20). வெளிமான் இறந்த செய்தி கேட்டு வருந்திய பெருஞ்சித்திரனார், 'மழையையுடைய இரவில் மரக்கலங்கவிழ்ந்த காலத்துப் பொறுத்தற் கரிய துன்பமுற்ற நெஞ்சுடனே கண்ணில்லாத ஊமன் கடலின்கண் அழுந்தினாற்போல எல்லையளந்து அறியப்படாத துன்ப வெள்ளத்தின் மறுசுழிக்கண்டபட்டுச் சுழலுவதைக் காட்டிலும் இறத்தலே நன்று' என நொந்து கூறினார் (புறம். 238:14-19). பாசறை தன் பரப்பினாலும் ஆர்ப்பினாலும் கண்டோர் கடலென்று மயங்காத தக்கதாயிருத்தல் (புறம். 294:2). கடல்கிளர்நதெழுவது போல் பாசறை ஆரவாரம் மிக்கிருத்தல் (புறம். 295:1). பருத்திவேலிச் சீறார் மன்னனுடைய உழுந்தின் தோலையுண்ட தளர் நடைப் புரவி கடலநீரைப் பிளந்து செல்லும் தோணி போலப் பகைவருடைய படைத்திரளைப் பிளந்து சென்றது (புறம். 299:1-3). சிறுவருவாயினை யுடைய சீறாரில் வாழும் வன்மையோன, போர்க்களத்தே தன் வேந்தனின் முன்னணிப் படை கெட்டழியுமாறு பகைவேந்தனின் படை நெருக்கி மேல்வந்தபோது தான் ஒருவனே உயர்ந்த வாளை வலக்கையில் தாங்கியவனாய் எதிர்நின்று அப்பகைப்படை தன்னைக் கடந்து மேற்செல்லாதபடி தடுக்குமாற்றால், பெரிய கடலைத் தடுத்துத் தாங்கி

நிறகும் களையை ஒத்தான் (புறம். 330). மறவனது பெருந்தகைவேல் பெரிய கடல் போன்ற தானையை யுடைய வேந்தர் மார்பினும் அவர் ஊர்ந்து வரும் பெரிய களிற்றியானையது முகத்தினும் சென்று பாய்தலில் தப்பாது (புறம். 332:2,9,10). மகளிர் கடல் நீரில் விளையாடி அதனால் தம் மேனியிற் படிந்த உவர் நீங்கக் குளத்தில் மூழ்கி எழுவர் (புறம். 339:6,7). முழங்குகின்ற கடலாகிய முழவையுடைய முசிறி நகர், மலைபடு பொருளையும் கடல்படு பொருளையும் கலந்து இரவலர்க்கு ஈயும் குட்டு வனுடையது (புறம். 343:7-10). யானையும் தேரும் மாவும் மறவருடனே நெருங்கி ஆரவாரிக்கும் கடலைக் கண்டாற்போன்ற அகன்ற தானையையும் வென்றெறி முரசினையுமுடைய வேந்தர் தம்மாற் காதலிக்கப் பெற்ற பெண்ணை அவள் தந்தை மணஞ்செய்து கொடாவிடின் வறிதே அமைதியாக இரார் (புறம். 351:1-7). நீர்வளம் மிகுந்த புரவலர் மருத நிலத்தூர்களைப் பார்ப்பார்க்குக் கொடுக் குங்கால் அவர் கையிற் பெய்த நீர் கடலளவும் பரக்குமாறு மிகுதியாகக் கொடுப்பர் (புறம். 362:12,13). கரிய கடல் சூழ்ந்த இப்பெரிய நிலவுலகத் தைச் சிறிதும் பிறர்க்கின்றித் தாமே தமக்குரியதாக ஆண்ட வேந்தர் மிகப் பலர் (புறம். 363:1-4). பெரிய மழைமேகம் நீர்கோடற்பொருட்டுக் கடற் குச் சென்றாற்போல யானும் ஒப்பற்ற நினைநனைந்து வந்தேன் என்று ஆய் அண்டிரனிடம் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் உரைத்தார் (புறம். 375:13,14). சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி மலை பயந்த மணியும் காடு கொடுத்த பொன்னும் கடல் நல்கிய முத்தும் வேறுபட்ட உடையும் கள் நிறைந்த குடமும பொருநனுக்கு வழங்கினான் (புறம். 377:16-20). கடலின் முழக்கத் தைக் கொண்ட தானையையும் போர் வெல்லுதலில் விருப்பத்தையும் உடைய தலைவன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி (புறம். 377:29,30). தென்னவர்க்குத் தானை மறவனான நாஞ்சில் வள்ளுவன் கடல் போன்ற தானையையும் இனிய புகழையுடைய போர்வென்றியையும் உடையவன் (புறம். 380:3-5). விசம்பிலிருந்து பெய்த மழைநீர்த் துளி கடற்குள் வீழ்ந்து முத்தாகும் (புறம். 380:6). சோழநாட்டு வேந்தனான நலங்கிள்ளி கடலில் கடற்படையுடனே சென்று பகைவரை வென்று பெரும்பொருள் கொண்ட மறங்கெழுமிய வலிய முயற்சியுடையவன் (புறம். 382:1-3). சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனின் நாட்டில் கடல் சார்ந்த நெய்தற் பகுதியில் காற்றால் கொணரப்பட்ட மரக்கலங்களை மகளிர் எண்ணுவர் (புறம்,

386:14). சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனின் தாள் நிழலில் வாழும் யாம் எறிகின்) அலைகளையுடைய பெரிய கடல் முடிவெய்தும் ஊழிக்காலமே வரினும் அதுகண்டு என்செய்வது என்று அஞ்சமாட்டோம் என எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் கிணைப்பொருநன் கூற்றில் வைத்து அவ்வளவன் புகழ் பாடுவர் (புறம். 397:23-27). வீசும்பின்கண் விளங்கும் வெண்மதியம் பதினைந்துநாள் முறையே முதிர், கடலின் நடுவே அதனைக் கண்டாற்போன்ற தடாரிப் பறையை யறைந்து பொருநன் சோழன் நலங்கிள்ளியின் புகழைப் பாடினான் (புறம். 400:1-4). மலைபோல் எழும் அலைகள் வெள்ளிய சிறுதுளிகளாக உடையுமாறு காற்று வீசி அலைக்கப்பட்டு அசையும் நீரும் செறிவான பெரிய பரப்புமுடைய கரிய கடலினுள் சென்று அங்கே அவுணர்க்குப் பாதுகாவலாக இருந்தகுரனின் மாமரத்தினை முருகவேள் வெட்டினார் (பதி. 11:1-6). கடலிடைப்பட்ட நிலவுலகத்தே இந்நாவலந்தீவு முழுதையும் ஆண்ட நின் முன்னோர் போல நிலைபெற்று உலகின்கண் அழியாத நல்ல புகழை நிலைநாட்டி வாழ்வாயாக என்று இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டீர்க்கண்ணனார் வாழ்த்தினார் (பதி. 14:19-22). அலைகள் சிறுசிறு திவலைகளாக உடையும்படி கரிய கடலைக் கடந்து சென்று பகைவரது காவல்மரமாகிய கடம்பினை வெட்டி அதனால் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வெற்றி முரசம் செய்தான் (பதி. 17: 4,5). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஒலிக்கின்ற கடலை எல்லையாகக் கொண்ட, தமிழகம் விளங்குமாறு அதனைத் தன் செங்கோலின் கீழ் நிறுத்தினான் (பதி. ப. 2: 5,6). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்பால வருவார் வரைவின்றி உண்ணவேண்டி அவனது மனையில் நிணம் பொருந்திய இறைச்சியை வேக வைத்துத் தாளிதம் செய்யுந்தோறும் அதன் ஒலி கடலொலி போல அடங்காமல் ஆரவாரிக்கும் (பதி. 21: 8-12). தீய பண்புகள் நீங்க நன்மை புரிந்து கடலும் கானமும் பயன்படு பொருள்கள் பலவற்றையும் கொடுக்க அவற்றைக் கொண்டு, நாட்டு மக்களை மூப்பும் பிணியுமின்றி நெடுங்காலம் வாழ்வித்த வலியோர் வழிவந்தவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் (பதி. 22: 5-11). குளிர்ந்த கடற் பக்கத்தை யுடைய நெய்தல் நிலத்திலும் ஏனை நிலங்களிலும் வாழும் மக்களும் வேந்தரும் வேளிரும் நடுங்கும் படி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனது முரசு அறையப்பட்டது (பதி. 30). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் மேற்கேயும் கிழக்கேயுமுள்ள இரு கடல

நீரையும் ஒரு பகலிலே ஆடினான் (பதி. ப. 3:7). பல பொருள்களும் திரளுதலையுடைய கடலை ஆடையாக உடுத்தது ஞாலம் (பதி. 31: 1,2). 'நெடுந்தகாய், காற்றால் சிறு சிறு திவலைகளாக உடையும் அலைகளை யுடைய குளிர்ந்த கடலில் விரைந்த செலவினையுடைய புரவியையூர்ந்த நின் தாள்கள் வருந்துதலினின்றும் நீங்குமோ' என்று பரணர் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனை வினவினார் (பதி. 41: 16,17,25-27). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கூத்தர் சுற்றம் வாழக் கொடுத்த குதிரைகளை எண்ணின், அவை பெரிய கரிய தெளிந்த கடலில் மிக்க திரைகளையுடைய பரப்பின் மேல் வரும் அலைகளினும் பலவாகும் (பதி. 42:14, 15, 21-23). 'மேகம் முகந்து' கொள்வதனால் குறையாமலும் ஆற்றுநீர் புகுவதனால் மிகாமலும் இருந்து குறுக்காக வீசும் காற்றினால் கடாவப்படும் அசையும் நீர் நிறைந்த கடலிடத்தே வேலினை ஏவி முழங்கும் அலையை யுடைய அக்கடலிற் புகுந்து, தம்மை யெதிர்த்த பகைவரைப் பொருது அழித்த வேந்தர் நின் முன்னோருள் ஒருவருமில்ர்' என்று கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடினார் (பதி. 45:18-22). சங்குகள் ஒலிக்கும் ஆழி கலங்க வேலினை ஏவிக் கரையில் மோதி உடையும் அலைகளையுடைய பரப் பொடு கூடிய படுகடலினது அரணாகின்ற வலிமையை அழித்த குட்டுவனைக் கண்டோர் அவனைப் பாடி விட்டுப் பிரிந்து செல்வோமென்று கருதமாட்டார் என்பது பரணர் கூற்று (பதி. 46: 11-14). 'கடல் நீரிலே புகுந்து அதன் கண்ணே வருந்தி முயன்ற பரதவனே' எனப் பரணர் கடற் போர் செய்த செங்குட்டுவனைப் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்துள்ளார் (பதி. 48: 3, 4). 'நின் மலையிலே தோன்றி நின் கடலிலே கலக்கும் ஆற்றினிடத்தே நீர்விழாவையும் வேளிற்காலத்தில் சோலைகளிலே வாழும் பேரெழில் வாழ்க்கையையும் உடைய ஆயத் தார் ஆடும் இனிய புனலையுடைய காஞ்சியாற்றுப் பெருந்துறை மணலினும் பலகாலம் நின் பெயர் வாழ்வதாக' என்று செங்குட்டுவனைப் பரணர் வாழ்த்தினார் (பதி. 48:12-18). ஆழிப் பரப்புக் கலங்குமாறு காற்று மோதுதலால் பேரலைகள் இடி போல முழங்கும் கடலைச் சார்ந்த கானற்சோலையாகிய குடபுலத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது, ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தண்ணிய கடற் பரப்பினைச் சார்ந்து அடம்பங்கொடிகள் நெருங்கிய கரையிலே அலவன் ஆடியதால் உண்டான சுவடுகளை மறைக்கும் நுண்மணலைக் காற்று வீசுகின்ற பனஞ்சோலையில் அரசமேவும் அணிதிகழ

விளங்கியிருப்பான்; இருந்து, வடக்கே இமயமலையும்தெற்கே பனியாழியும் கீழ்மேல் கடல்களுமாகிய நாலெல்லைக்குட்பட்ட அரசரும் பிறரும் குழுவிய பந்தரில் விறலியரின் பாடலைக் கேட்டுப் பொழுது போக்குவான் (பதி. 51: 1-22). இனிய ஓசையை யுடைய அலைகள் ஒலிக்கின்ற ஆழிவழியாக வந்த நனகலச் செலவம் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் பண்ட சாலைகள் உள்ள தாழை மணங்கமழும் கானலம் பெருநதுறையுடைய தண்ணிய கடற்கரைப் பகுதியாகிய நல்ல நாட்டுக்குத் தலைவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன (பதி. 55: 3-6). சேரனது நறவென்னும் ஊரினகண வில்லை யுடைய மறவர் பொங்குகின்ற பிசிரை யுடைய அலைகளோடும் மேகங்களோடும் கலந்து வரும் குளிர்ந்த கடற்காற்றினால் உடல் நடுங்குவர் (பதி. 60: 9-12). 'பாணனே, நீ உன் நெடுமொழிச் சுற்றத்தோடு நேரிப் பொருநனாகிய செல்வக் கோமானைப் பாடிச் சென்றால் பந்தரென்னும் பெயரையுடைய மூதூரிடத்தேயுள்ள தெளிந்த கடலில் விளைந்த முத்துக்களோடு கொடுமணம் என்னும் ஊரிலுண்டான நல்ல அணிகலன்களைப் பெறுவாய்' என்று கபிலர் பாணாற்றுப் படைத்துறையில் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் வணமையைப் பாடியுள்ளார் (பதி. 67: 1-4, 22, 23). காற்றே குறுந்தடியாய் அமைந்து அடிக்கக் கடல் ஒலித்தாற் போன்று பாசறை நடுவே முரசம் முழங்கச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் மறவர் பகைவரின் எயிலை யெறிவர் (பதி. 68: 1-5). கடல்போற் பரந்த சேனையிடத்தே கடிய குரலையுடைய முரசங்கள் காற்றினால் மோதப்பட்ட கடலைப் போல் கடுமையுடையவாய் முழங்கச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் மறவர் பகைவரைக் கொன்றனர் (பதி. 69: 3-9). பண்டங்களை விலைக்கு விற்கும் வணிகர் பெரிய கடலில் நீந்திய மரக்கலத்தைப் பழுதுபார்த்து அதற்கு வணமையைச் சோப்பதுபோலப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையாணைத் தொகுதிக்குப் போரில நேர்ந்த புண்ணை ஆற்றி அவற்றை இரப்போர் வாழக் கொடுப்பான் (பதி. 76: 4-7). தெளிந்த கடலைநோக்கிச் செல்லும் ஆற்று நீரில் செலுத்தும் கருப்பந் தெப்பத்தைக் காட்டிலும் இளஞ்சேரலிரும்பொறை அருளுதலில் வலலவன (பதி. 87: 3-5). தென்கடல் வளைந்த மலர்தலை உலகத்தில் திசைகளிலெல்லாம் தம்பெயர் பரவிய பகைவரை அழித்து வெற்றியெய்திய பெரியோர் மருகன இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 88: 3, 4, 14). இளஞ்சேரலிரும்பொறையை 'வளைந்த கடலோசையாகிய முழவியையுடைய தொண்டியென்னும் பட்டினத்துள்ளார்க்குத் தலைவனே'

என்றும் 'பெருங்காற்று எழுப்பிய, உயர்ந்து வருதலையுடைய அலைகள் நுண்மணலால் ஆகிய அடைகரையிடத்தே வந்து உடையும் குளிர்ந்த கடற்பக்கத்தை யுடைய நாட்டுக்கு உரியவனே' என்றும் பெருங்குன்றார் கிழார் விளிப்பர் (பதி. 88: 21, 40-42). கரையிலே வந்து பரத்தலை யுடைய கடல்பேரன்ற பகைவரால் தடுத்தற்கரிய சேனையை யுடையவன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 90: 31). செறிந்த பெரிய பரப்பினையுடையது கரிய கடல் (பதி. தி. 1: 8). பலர் புகழ் ஞாயிற்றைக் கடலிடத்தே கண்டாற்போல இமைத்துப் பார்ப்பதற்குக் காரணமாவதும் கட்புலனால் நோக்குவார் கண்ணிடங்க ளெல்லாவற்றினும் சென்று விளங்குவதுமான அவிரொளியுடையவர் முருகப்பெருமான் (மூரு. 2, 3). நிலம் முதிர்ந்த குளிர்ச்சியை யுடைய கடல் தன் நிலை குலையும்படி உள்ளே சென்று சூரபன்மாவைக் கொன்ற வேலினையுடையவர் முருகன் (மூரு. 45, 46). ஒலிக்கும் கடலிடையே அரணமைத்து ஆண்ட சூரணைக் கொன்றவர் முருகவேள் (மூரு. வெ. 1). மேகம் கடலிடத்தே நீர்முகத்தலை மறந்த பெரிய வற்கடக் காலத்திலும் ஒரு வேலி நிலம் ஆயிரம் கலம் செந்நெல் விளையுமாறு காவிரி புரக்கும் நாட்டிற்கு உரியவன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் (பொரு. 236, 237, 246-248). பேகன் முதலிய வண்மையோர் எழுவரும் அக்காலத்தே மேற்கொண்டிருந்த கொடைப் பாரத்தைப் பரந்த கடலாகிய வேலியையுடைய உலகமெல்லாம் விளங்கும்படி தானொருவனாகத் தாங்கியவன் நல்லியக் கோடன் (சிறு. 113-115). கடல் பரந்து எற்றிப் பொருதலாலே அலையும் நீரையுடைய கானல் வெண்மணலிடத்தே நின்ற தாழை அன்னம் போலப் பூக்கும் (சிறு. 146, 150). குளிர்ந்த கடல் சூழ்ந்த உலகில் தண்ணைப் பாதுகாப்பாரைப் பெறாமல் பொழிமழை துறந்த புகை சூழ்ந்த குன்றத்தில் பழுமரத்தைத் தேடித் திரியும் பறவை போலச் சுற்றத்துடன் பயனின்றி ஓடித் திரிந்த பெரும்பாணனை விளித்துத் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் பரிசில் பெற்று வந்த பெரும் பாணன் ஆற்றுப்படுத்தினான் (பெரு. 18-22). புலால் நாற்றத்தையுடைய கடல்சூழ்ந்த வானம் சூடிய அகன்ற இடத்தையுடையது உலகம் (பெரு. 409, 410). மலையினின்று விழுகின்ற அருவி அம் மலையிலுள்ள பண்டகளை வாங்கிக் கொண்டு கடலுக்குக் கொடுக்கச் சென்றாற்போலப் பல்வேறு திறைப் பொருள்களோடு அரசர் பலர் தொண்டைமான் இளந்திரையனை வணங்கச் சென்றனர் (பெரு. 427, 428). கீழ்க்கடலாகிய எல்லையிடத்து முந்

நீர் நடுவே பகற்பொழுதைச் செய்யும் ஞாயிறு தன் கதிர்களைப் பரப்பித் தோனறினாற்போலத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன்னைச் சார்ந்தோர் நடுவிலிருந்து முறைவேண்டுநர்க்கும் குறைவேண்டுநர்க்கும் அருள் செய்வான் (பெரு. 441-444). அலை பரவுகின்ற கடலிடத்தே நீரை முகந்த மேகத்தினின்றும் பகலில் பெய்யும் மழைத்துளியின்கண் மினனல ஓடுவதுபோல விறலியர் தம் கரிய கூந்தலில் அழகுபொலியப் பொனமாலையை மலையக் கொடுக்கும் தொண்டைமான இளந்திரையன், கரிய கடலில் சங்கைக் கண்டாற போன்ற வெள்ளிய கழுததுமயிரையுடைய குதிரைகள் நானகினைச் சேரப்பூட்டிய பொற்றேரைப் பாணர்க்குக் கொடுப்பான் (பெரு. 483-490). தொண்டைமா னிளந்திரையனை யான் பயந்தேன எனுஞ் செருக்கால இருள் சூழ்ந்த பெரிய கடல், கங்குலும் பகலும் துஞ்சா இயல்பினதாய் இடையறாது ஆர்ப்பரிக்கும் (பெரு. வெ.). அகனற உலகத்தை வளைத்து மாவலி வார்த்த நீர் தன் கையிலே சென்ற அளவிலே விண்ணகத்தே நிமிர்ந்த திருமாலைப் போலக் கடிய செலவினையுடைய மேகம் ஒலி முழங்கும் குளிர்ந்த கடலைக் குடித்து வலமாக வந்து மலைகளின் மேல்நின்று உலகத்தை வளைத்தெழும் (மூலை. 1-5). பகைவர் நாட்டில் போர் முடித்துத் தலைவர் வாரா முன்னர் மேகம் கடல் முகந்து வந்தது (மூலை. வெ. 2). தெற்கே குமரியும் வடக்கே பெருமலையும் (இமயமும்) கிழக்கேயும் மேற்கேயும் கடலகளும் எல்லையாக இடைப்பட வாழ்வோரெல்லாம் ஏவல் கேட்கும் படி வெற்றியோடு நடந்த கொற்றவர்க்குத் தலைவன பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (மது. 70-74). தெளிந்த கடலாகிய ஆழ்ந்த கிடங்கினை யுடைய நெல்லின் ஊரை (சாணியூரை) கொண்ட கொற்றவன் நெடுஞ்செழியன் (மது. 86-88). நெடுஞ்செழியன் விரிகின்ற கடல் போலும் பரந்த படையுடனே தடையறப் பகைவரிடத்தே சென்று விசும்பார்ப்பெழ அம்பு விடுத்து, சங்கு முழங்க அவர் பெருமையைக் கெடுத்து வென்று கொன்று நாடுகள் அழிய மதில்களைக் கைப்பற்றினான் (மது. 180-187). 'முழங்குகின்ற கடலாகிய எல்லையுடைய மலாதலை உலகத்தில உள்ளவருடனே தேவருலகத் துள்ள மேலோர் பகைவராக வரினும், அப்பகைவர்க்கு அஞ்சிப் பணிந்தொழுக மாட்டாய்' என்று நெடுஞ்செழியனின் மறவியல்பை மாங்குடி மருதனார் சுட்டுகிறார் (மது. 199-201). மேகம் கீழ்த்திசைக் கடலிலிருந்து நீரை முகந்து, மேற்றிசைக் கடலருகின் மலையிடத்தே தங்கி இரவும் பகலும் அறி

யாதவாறு இருண்டு இடியுடன் பெருமழை பொழிதலினால் மேடு, பள்ளம் எங்கும் நீர் திரண்டு பெருக அந்நீர் குழியில் விழுந்து அருவி ஒலிப்பக் கழைவளர் சாரலில் களிற்றினம் நடுங்கக் கீழ்த்திசைக் கடலைச் சென்றடையும் (மது. 238-245). அருவிகள் வறண்டு அழகற்ற மலையிடத்து முழைஞ்சுகள் கோடைச் சூறாவளியை முகக்கையினால் காற்று மிகுந்த கடலபோல் ஒலியெழுப்பும் (மது. 306-309). நெடுஞ்செழியனின் நெய்தல நிலவளம் பலவற்றுள் முழங்கு கடல் தந்த விளங்குகதிர் முத்தம் ஒன்றாகும் (மது. 315, 325). கரிய கடலில் உள்ள வெள்ளிய சங்கை யொத்த நரை மயிரினை யுடையராகிய தொன்முது பெண்டிர் நறும்பூவுடனே நுகர்பொருள்களை யேந்தி மனைகள் தோறும் சென்று விற்பர் (மது. 407-409, 422, 423). மதுரை நகர மாடங்களில் கொடித் தண்டுகளில் ஏற்றப்பட்ட பெருங்கொடிகளைத் தெளிந்த கடலலைபோல எழுந்து விழும்படி காற்று அடித்தலினால் அம்மாடங்களின் நிலா முற்றங்கள் தோறும் இருந்து விழாக்காணும் மகளிரா முகம் மேகத்தில் மறையும் திங்களைப் போல் ஒருகால் தோன்றி ஒருகால் மறையும் (மது. 446-452). கூத்தர் சுற்றத்துடன் வாழ்த்துகின்ற குளிர்ந்த கடல் சேர்ந்த நாட்டையுடையவனாகிய சேரனது நாளோலக்க இருப்பில் சிறந்தோர் கூடி, அவன் கேட்பத் தருகங்கள பேசுதலின் ஆரவாரம் எழும் (மது. 523-526). பெரிய கடல் சூழ்ந்த இடத்தினின்றும் புலால் நாளும் அலைகளையுடைய ஓதம் கரிய கழியில் ஏறிப் பாயுங்கால அங்கு வாழும் பல்வேறு பறவைகள் ஆரவாரம் செய்தன (மது. 540-543). நடு இரவில் யாவரும் துயின்ற மதுரை நகர் ஒலி நிறைந்தடங்கிய குளிர்ந்த கடலை ஒத்திருந்தது (மது. 629-631). நெடுஞ்செழியனுக்கு அடங்கியோர் நாள்தோறும் தமக்குச் செலவம் மிகுதற்கு அவனைக் கைதொழுது வாழ்த்தித் திறையாகக் கொடுத்த கலனகளும் பிற பொருள்களும் கங்கையாறு ஆயிரமுகமாகக் கடலிற் சென்று புகுவது போலப் புகுந்தமையான் மதுரை தேவருலகம் போற் பொலிந்தது (மது. 694-699). குடகமலையிடத்தே தலையினை வைத்துக் கடலிடத்தே சென்றடையும் காவிரி வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாதது (பட். 5, 6). கடற்கரை ஊர்களில் பரதவர் பிள்ளைகள் கடலிறாக்களின் குடுகளைத் தின்று, வயலாமைப் புழுக்குண்டு அடுப்பம் பூச் சூடி விளையாடுவர் (பட். 62-65). பரதவர் உவாநாளில் பரந்த கருமையுடைய குளிர்ந்த கடலில் பிடித்தற்குப் போகாது மனவெழுச்சி தவிர்ந்து

தம் மகளிரொடு கூடிக் காவிரியின் புகார்முகத்தே தீவினை போகக் கடலாடியும் அதனால் தம் மேனியிற படிந்த உப்புப்போக நீரிலே குளித்தும் அலவனாட்டியும் அலைமீது பசுந்தும் விளையாடுவர் (பட. 90-103). மேகம் தான் முகந்த நீரை மலையீடத்தே சொரிதற்காகவும் மலையிற் சொரிந்த நீரை மீண்டு கடலிலே பரப்புதற்காகவும் மாரிக் காலத்தே மழை பெய்தல் (பட. 126-128). தென் கடல் முத்தும் குணகடல் பவளமும் போன்ற பல செல்வங்களும் தம்முள் மயங்கிய இடமகன்ற தெருக்களையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் (பட. 189, 193). 'தெய்வத்தன்மையுடையனாகலின் இவன் கடல்களை யெல்லாம் தூர்த்தலையும் செய்வான்' என்று உலகத்தார் மேற்கூறும்படியாகத் துறை போனவன சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் (பட. 271-273). மலையில் விளைந்த பொருள்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு யாறு கடலை நோக்கி ஓடுவது போல, நன்னன் சேய் நன்னனிடமிருந்து பரிசிற பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டு யாம் வருகின்றோம் என்பது ஆற்றுப்படுத்தும் கூத்தன் கூற்று (மலை. 51-53). 'செம்மறித்திரள் வெளியாட்டுடனே ஓசை எழுப்பும் காட்டிடத்தே கடல்போலே ஒலிக்கும் பல யாட்டினங்களை யுடைய திரள்களிலே இரவில் செல்வீராயின் பாலும் பாற்சோறும் பெறுவீர்' என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்படுகின்றனர் (மலை. 414-417). நன்னனது மூதூரிலுள்ள தெரு கடலெனவும் முகிலெனவும் ஒலிக்கும் ஆரவாரமுடையது (மலை. 483, 487). நன்னன் வேணுமாளின் தலைவாயிலில் ஆமான் கன்று முதல் பல வேறு கையுறைப் பொருள்களும் குடமலையிற் பிறந்த காவிரியாறு கடலிற் கலக்கின்ற ஆழ்ந்த புகார்முகத்தை யொப்ப நிறைந்திருந்தன (மலை. 500-529). முருங்கையின் வெள்ளிய பூக்கள் கடிய சூறாவளி வீச ஆர்த்தலுற்று உடைந்த அலைகளின் துளிகளைப் போல் பரந்து கிடத்தலின், காடு கடலின் கரையகம் போலத் தோன்றும் (அகம். 1:16-19). பெரிய கடற்பரப்பில் எழும் திரைத் திவலைகளை ஏற்றுக் கொண்டதனால் விண்மீன்களைப் போன்ற மெல்லரும்புகளைத் தோற்றுவித்த முடப்புண்ணையினது கிளையில் பறவைகள் தங்கும் (அகம். 10:1-4). தென்னவனாகிய பாண்டியன் தன் கடலில் பிறந்த முத்தினாலாகிய ஆரமும் தன் மலையாகிய பொதியிலில் விளைந்து குறவரால் கொண்டுவந்து தரப் பெற்ற சந்தனமாகிய ஆரமும் என இரூபேராரங்களுக்கும் எழில் பெற அணியும் திருவீழ்மார்பினன் (அகம். 13:1-6). பரதமாக்கள் நெடுங்கயிற்றாற்பின்னிய குறிய கண்களையுடைய அழகிய வலை

யினால் கடல் ஒலியடங்கிய காலத்தே இனமீன்களை முகப்பர் (அகம். 30:1-3). மாலைப்பொழுதில், நீல நிறத்தை யுடைய பெருங்கடல் ஒலி மிகுந்து முழங்கும் (அகம். 40:2,6). கடலின்கண் நீரை நிரம்பப் பருகிய நிறைந்த சூலையுடைய கருமுகங்கள் கார்ப்பருவத்தே ஒளிமிக்க மினைலோடு வலப்பக்கமாக எழுந்து முழங்கும் (அகம். 43:1,2). வான வரம்பன கடலிடத்தே மாற்றாரைப் புடைபெயரச் செய்த வெற்றியினை உடையவன் (அகம். 45:16,17). நெய்தல் தலைவன் களவுக் காலத்தே கடலொலி அவிந்து தோணி இயக்கமின்றி ஒழிந்து பெரிய கழியில் சுறா முதலிய மீன்கள் செருக்கித் திரியினும் அயற் பெண்டிர் அலர்தூற்றினும் பகலிலும் தலைவியை அகலாதவனாகி அடுத்தடுத்து வருவான் (அகம். 50:1-6). பரதவன் பெரிய கடற்பரப்பில் சிவந்த இறாமீன்கள் நடுங்கும்படி கொடுத்தொழில் செய்து அகப்படுத்தும் வலையினால் நெடும் படகிலிருந்து மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் தங்குவான் (அகம். 60:1-3). குளிர்ந்த கடற்கரையை உடையவன் சேர்ப்பன் (அகம். 80:3). கோசரது நியமமென்னும் ஊர் பெரிய கடல் போலும் ஆரவாரத்தினை யுடையது (அகம். 90:10, 12). மேகஞ் சூழ்ந்த இரவில் பெரிய அலை முழக்கத்தோடு இயக்கமும் ஓய்ந்திருந்த கரிய கடலில், கொழுமீனைப் பிடிக்கும் பரதவர் தம் தோணியில் கொளுத்தி வைத்த ஒளிபொருந்திய விளக்கம் வேந்தனது பாசறைக்கண்ணே யானையினது முகத்திற் பிணித்த நெற்றிப் பட்டத்தின் ஒண்கடர் போலத் தோன்றும் (அகம். 100:5-10). ஆயத்தாரோடு தலைவி கடலாடிக் கானலில் சிற்றில் இழைத்துச் சிறுசோறு சமைத்துப் பின் இளைப்பாறி யிருந்தாள் (அகம். 110:5-9). மறப்போரில் வல்லவனான செழியன் கூடற் பறந்தலையில் தம்முள் கூடியெதிர்ந்து வந்த சேர சோழப் பேரரசரின் கடல்போன்ற பெரும் படையைக் கலங்கத் தாக்கி அவர்தம் ஓடுபுறங்கண்டனன் (அகம். 116:13-18). காவிரியாறு கடலில் கலக்கும் பெருந்துறையின் கண்ணே பெரிய கடலோதம் இறா மீனோடு கரைக்கு வந்து அங்குக் கிடக்கும் மாலையோடு மீளும் (அகம். 123:11-13). 'நடு யாமத்தில் தன் காமம் செறிந்து கடலினும் மிகுதியாகப் பரவிக் கரை கடந்து செல்லும்' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவாள் போலச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்பக் கூறினாள் (அகம். 128:3,4). துளையிடாத புதிய முத்துக்கள் விளையும் தெளிந்த கடலையுடைய வீரன் திண்ணிய தேரினையுடைய செழியன் (அகம். 137:13,14). தென்னவன் தன்னோடு மாறுபட்ட

பகைவரை வென்ற, கடல்போலும் தானையினை யுடையவன் (அகம். 138:6,7). சிறுகுடிப் பரதவர் பெரிய கடலில் மீனவேட்டம் ஆடுவர் (அகம். 140:1). கடல் மீன்களும் துஞ்சும் இடையாமததில தலைவி மெல்லத் தன்னிடம் வந்து இனிய மொழிகளைப் பேசித் தொடிக்கண் வடுக்கொளத் தன்னை முயங்கிச் சென்றாள என இரவுக்குறி வந்து மீளும் தலைவன் தன் நெஞ்சோடு சொல்லி உவந்தான் (அகம். 142:20-26). கொள்ளக் குறைவு படாததும் சங்குள பெருதும் ஆழத்தினை யுடைமையால் அளப்பரிதாகியதும் திரண்ட கரிய தோற்றத் துணையுடையது மாகிய கடல்போன்ற வானில், அழற்கொடி யொத்த மின்னல் இருளைப் பிளந்து செல்ல இடியுடன் கூடிய மழை நளளிர்வில் பொழி தல (அகம். 162:1-6). புலியால் கொன்று தின்னப் பட்ட யானையின் எஞ்சிய ஊனில் மறவர் எடுத்துச் சென்றதும் போக மிகுந்ததனை, ஒலிக்கின்ற அலை பொருந்திய கடலில் விளையும் அமிழ்த மாகிய உப்பினைக் கொணரும் உமணர் தீக்கடை கோலால் ஆக்கிய சிறுதீயில் வதக்கிச் சோற்றுலையில் கூட்டிச் சமைப்பர் (அகம். 169:3-7). நள்ளி ரவில் தாழை மரத்தினது தாழ்ந்த கிளையின் மேலே பசிப்பிணியோடு இளைப்புறறிருக்கும் கடற் சிறு காக்கை நீர்ப்பரப்பின்கண் தன் பெடைக் காக்கையோடு கூடி வெளளிய இறா மீனைத் தின்பதாகக் கனவு காணும் (அகம். 170:9-12). கடலைக் கண்டாற போல மருதநிலப் பரப்பு பரந்து விரிந்திருத்தல் (அகம். 176:1). பெரிய கூட்டத்தையுடைய முகில்கள் ஆரவாரத்தோடு தோன்றிப் பணித்துறைப் பெருங்கடலினூடே சென்று நீரைப் பருகி உட்கொண்டு மேற் றிசை வானில் எழுந்து சூலுற்ற பெண்யானைக் கூட்டங்களைப் போல் இடந்தொறும் நெருங்கிப் பரவக் காகாகலம் வந்தது (அகம். 183:5-10). காட்டரணிலுள்ளோர் குடிபோகிய பாழ்நாட்டின் அருவழியில் பனங்குருத்தைத் தின்னும் யானை காலைப் பொழுதில் துயிலு மிடத்தே அசைந்து கொண்டிருக்கும் நிலை, சுறாமீன்களுள்ள குளிர்ந்த துறைகளை நீந்திச் சென்று காலையில் மீன் வேட்டை குறித்தெழுந்த பரதவர் தங்குதற்குரிய கடல்தோணிகளைப் போல் தோன்றும் (அகம். 187:17-23). பெருங் கடல்நீரைப் பெரிய கூட்டமாகிய மேகம் முகந்து கொள்ளும் (அகம். 188:1). புண்ணைக் கிளையில் தங்கிய நாரை ஓடுமாறு பொங்கிவரும் வாடைக்காற்றுடன் அலைகள் அலைத்துக் கொண்டிருக்கவும், ஒரு நாள் தலைவனொருவன் கடலோர மாய்த் தேரைச் செலுத்திச் சோலைக்கு வந்தனன்.

(அகம். 190:7-10). 'ஏதிலாரைப் போலத் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டுதற்குக் கடல்போன்ற கானம் பிற்படுமாறு நீ செல்லுதற்குரியை' என்று தலைவன் நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறினான் (அகம். 199:13-15). நிறைமதி நாளில் ஞாயிறு மறைந்த அந்திப் பொழுதில் அசசம் பொருந்திய பெரிய கடல் ஆரவாரித்து எழுந்தாற் போல ஊரார் கூறும் அலர் மன்றின்கண் பரவியது (அகம். 201:8-10). பாண்டியன் உலக முழுவதும் நிழல் செய்த கெடாத வெண்கொற்றக் குடையினையும் கடல் போன்ற சேனையினையும் செருக்கிய குதிரையினையும் உடையவன் (அகம். 204:1,2). பரதவரின் எறியுளியால் தாக்கப்பெற்ற பெருமீன், விசம்பினை அணிசெய்யும் விலலைப் போலத் தாவித் தன் புண்ணினினும் ஒழுகிய உதிரத்தால் புலால் நாளும் கடல் நீரின் நிறம் மாறுபட நீர்ப்பரப்பைக் கலக்கி வலிகுன்றிக் கரையோரத்தே வரிசையாக நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் படகின் பக்கலில் வந்து ஒதுங்கும் (அகம். 210:1-6). கடல் போன்ற தானையினை உடையவன் குட்டுவன் (அகம். 212:15,16). கடலாடு மகளிர் புலிநகக் கொன்றைப் பூவினைக் கொய்தனர் (அகம். 216:8). ஊனுரில் முழங்கும் கடலோதம காலையில் பெருகிச் சுழலும் (அகம். 220:12,13). கழார்ப் பெருந்துறை நீர்விழாவில் தன் காதலனான ஆட்டனத்தியைக் காவிரி வெள்ளம் கவர்ந்து கொண்டதனால் திசையெல்லாம் தேடி, மதி மருண்டு வாடிய ஆதிமநடுக்கு அவனைக் காட்டிப் பின் ஒலிக்கும் கடலிற் புரந்து உயிர் விட்ட மருதி பாடல்சால சிறப்புப் பெற்றாள் (அகம். 222:5-12). காவிரி வெள்ளத்தால் கொள்ளப்பட்ட ஆட்டனத்தியைப் பிரிந்த ஆதிமநதி அழுத கண்ணளாய நாடுதோறும் ஊர்தோறும் சென்று, 'என் தலை வனைக் கடல்கொண்டதோ, புனல் ஒளித்ததோ' எனத் தன் துன்பத்தைச் சொல்லிப் பெரிதும் பேதுற்றாள் (அகம். 236:16-21). செறிந்த கடலாகிய திரைச் சுரத்தில் திரிந்து வருந்திய படகின்கண் இருந்தவாறே பலவாய மீன்கூட்டங்கள் வாழுமிடங்களை விளக்கொளியினால் தலைவியின் தந்தை அவள் தமையன்மார்க்குக் காட்டுவான் (அகம். 240:4-7). புலால் விசம அலைகளையுடைய பெருங்கடல் நீரை இடையே பிளந்தவாறு கப்பல செல்லும் (அகம். 255:1,2). விளங்கும் கதிர்கள் விரியப் பெற்ற அசசம் பொருந்திய ஞாயிற்று மண்டிலம் உயர்ந்தோர் தொழ அசையும் அலைகளையுடைய பெருங்கடலில் தோன்றும் (அகம். 263:1,2). கடலநீரில் விளையும் உப்பினை வண்டிகளிலேற்றி உமணர் எடுத்துச் செல்வர் (அகம். 295:9,10). பயன் பொருந்திய

செலவங்களைத் தரும் பல கதிகளை யுடைய ஞாயிறு, உலகிறகுத தொழில்களைத் தருதற்கு வலமாக எழுந்தது விளங்கிப் பெரிய கடலில் தோன்றினாற்போல வேங்கை நீலமணியையொத்த மாலைக் காலத்தே நிறைய மலர்ந்தது (அகம். 298: 1-4). தலைவியது தோள நலத்தினைத் தலைவன் புது வதாக நுகாந்த நாளில், கடலே அறியும் சான்றாக அவன் அவளிடம் குள்மொழி கூறினான் (அகம். 320: 12-14). சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடலிற் செலுத்திய படகுபோலத் தலைவனின் தேர் மணற்குளியல் மேலும் மணலமேட்டுத் தாழை மடல்களினிடத்தும் அடுமபுக கொடியை யறுத்துக் கொண்டு ஏறியும் இறங்கியும் சென்று மறையும் (அகம். 330:11-17). எப்பொழுதும் ஒலி முழங்கும் இயல்புடையது கடல் (அகம். 334:4). பரதவர் விசையுடன் சென்று மீன் பிடிக்கும்போது சுறா மீன்கள் ஒருங்கே பாயந்து கிழித்த வலைகள், தொழிலொழிந்து மனை முற்றத்தில தாழை மரத்தினமீது கிடந்து, குளிர்ந்த கடலினின்று அசைந்துவரும் காற்று வீசுநதோறும் அசையும் தெளிந்த கடற்பரப்பினையுடையது தலைவியின் ஊர் (அகம். 340:19-24). சேரலாதன் பெரிய கடலின்கண் பகைவரை ஓட்டி அவாதம் காவல மரமான கடம்பினை அறுத்து, அதனாற் செயத முரசினது கண் முழங்கினாற் போலச் சேரிப் பெண்டிர் தலைவியைக் குறித்து அம்பலும் அலரும் மொழிந்தனர் (அகம். 347:3-7). மாலைக்காலம் அநதி லானத்தின் செந்திற அழகுடன் கடலின் நீலநிற அழகையும் கொண்டு வந்தது (அகம். 360:8,9). கைவண் மையுடைய சோழா கடல்போலுந தானையினையும் உடையவர் (அகம். 369:13). மேகங்கள் பெரிய கடல் நீரை முகந்து, திசைகள் எல்லாம் இருண்டு உலகு மறைய வலமாக எழுந்து மின்னி மழை பொழியும் (அகம். 374:1-6). பனைமரங்கள் மிக்க தலைவியது சிறு நல்லூரிலுள்ள புலால் நாற்றம் வீசும் அலை களையுடைய கடலும் அதன் கரையிலுள்ள சோலை யும் நிலவும் இருளும் போலத் தோன்றும் (குறு. 81:5-7). விரிந்த அலைகளையுடைய பெருங்கடலால் சூழப் பெற்றது இவவுலகம் (குறு. 101:1). கீழ்க்கடல் அலைக்கு அருகில் உள்ள சிறகிழந்த நாரை சேரனது (மேல கடற்கரையில் அமைந்த) தொண்டியென்னும் பட்டினத்தின் துறையில் வாழும் அயிரை மீனாகிய உணவைப் பெறத் தலை நிமிர்ந்தது போலத் தொலைவிலுள்ள பெற்றுகரிய தலைவியை நினைக்கின்றாய எனத் தலைவன் நெஞ்சுநோக்கிக் கூறினான் (குறு. 128). கரிய கடல் நடுவே தோன்றிய எட்டாம் நாள் திங்கள் போலத் தலைவியின் கூந்தலுக்கு அயலே தோன்றிய சிறு நுதல் தோன்றி

யது (குறு. 129 3-5). கழியிடத்தனவாய மலர்களைப் பறித்தும் கடலிலுள்ள அலையின்கண் தவழந்தும் ஆயத்தார் விளையாடினர் (குறு. 144:1-3). மீனுண் ணும் கொக்குகளை யுடைய சோலை சூழ்ந்த பெருந்துறையி னிடத்தே தாழையை அலைகள் அலைக்கின்ற நளவிரவிலும் நின் ஆரவாரம் கேட்கு மாறு புலம்புதற்குக் கடலே, நீ யாரால் வருத்த மடைந்தாய் எனத் தலைவன் பாலுள்ள காதலால் செயலற்று வருந்தும் தலைவி வினவினாள் (குறு. 163). மரந்தை என்னும் ஊரிடத்தே குளிர்ந்த கடலலைகள் மோதிப் பெயர்த்தலாலே நாரையினம் அங்கிருந்து வேறிடம் போய அயிரைமீனை உண்ணும் (குறு. 166:1-3). 'கடல் ஒலியடங்கக் கானல் மயக்கமுடையதாகிக் கழி பொலிவழிந்தது; இன்று தலைவர் வருவர்' என்று தலைவியிடத்துத் தோழி கூறினாள் (குறு. 177:1-5). பொற்படைகளால் பொலிவுபெற்ற வெள்ளிய தேரின்கண் ஏறி, அலையாற் கலங்கிய கடலினது நீர்த்துணி தேருருளை களை நனைக்கும்படி சோப்பன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் (குறு. 205:3-5). தலைவர் ஊர்ந்த நெடுந்தேர் தென்கடல் அடை கரையில் தெளி மணி ஒலிக்க நாம் காணும்படி வந்து, பின்பு நாமே நாணும்படி மீண்டு செல்லும் என்று தோழி தலைவனின் குறையைத் தலைவி நயக்க வேண்டிக் கூறினாள் (குறு. 212:1-3). தலைவரது தண்கடல் நாட்டு அலைகள் கானலிலுள்ள நமது சிறுகுடி முன்றிலில் வந்து மீண்டு செல்லும் என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (குறு. 228:3-6). 'தண்ணிய கடற்கரையை யுடைய சோப்பனே' என்று தலைவ னைத் தோழி விளித்தல் (குறு. 236:6; நற். 331:8; ஐங். 196:4). வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் வரும் வழியிடைச் சோலைகளில் கொல்லுதல் வல்ல புலிகள் கரிய கடலலைபோல முழங்கித் திரியும் (குறு. 237: 5-7). தலைவரது மணிநெடுங்குன்று தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலில் ஆழ்கின்ற கப்பலைப் போல மாலைக்காலத்து மயங்கிருளில் மறைகின்றது எனத் தலைவி தோழியிடம் நொந்து மொழிந்தாள் (குறு. 240:5-7). பறவைகள் ஒலிக்கும் பெரிய கடற் கரையையுடைய சேர்ப்பன் என்று தலைவனைத் தலைவி குறித்தல் (குறு. 243:4). பெருங்கடற்கரையின்கண் உள்ள சிறுவெண்காக்கை நடு இரவில் இரையின் பொருட்டுக் கழிகளில் பசிய இலை களைக் கலக்கித் துழாவும் (குறு. 246:1-3). தலைவியின் தந்தை வலிய சுறாமீன் எறிந்ததனால் உண்டான புண் ஆறி, மீண்டும் மீன்வேட்டை ஆடு தற்கு நீல நிறத்தையுடைய பெருங்கடற் புகுந்தான் (குறு. 269:3,4). தலைவியோடு தலைவன் களவுக்

காலத்தே கடலாடியும் கானற் சோலையிடத்துத் தங்கியும் அவளைத் தழுவிச் சென்றான் (குற. 294:1-4). தலைவியைக் கூடிப் பிரியும் தலைவன் 'கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்தையே பெறினும் யான் நினை நுட்பினை விடமாட்டேன்' என்று அவனிடம் கூறினான் (குற. 300:7,8). கழியிடத்து மீனைத் தேடியுண்டு இளைப்புற்ற நாரைகள், கரையிலுள்ள தாழையின்மேல் தங்கிப் பெருங்கடலின் கரையில் மோதியுடைகின்ற அலையோசையாலே உறங்கும் (குற. 303:1-3). தண்ணிய கடற் கரையினையுடைய சேர்ப்பனைக் காணும்போது அவனிடம் பேசமாட்டேன் என்று தலைவி ஊடியிருந்தாலும், அவளைக் கண்டவுடன் அவள் நெஞ்சம் அவ்வுடலை மறந்து இன்மொழி பேசி அவனைக் கூடுதற்கு இசைகிறது (குற. 306). தலைவனது தேர் பெரிய கடலினது புலால் நாற்றம் வீசும் அகன்ற துறையினகண்ணே பாகனின் வேகத்தடையையும் மீறி விரைந்து சென்றதை ஆயத்தாரெல்லாரும் கண்டதனால் அவர் ஒழியாது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவாளாய்ச் சிறைப்புறத்துத் தலைவனுக்கு அவர் அறிவுறுத்தினாள் (குற. 311). பெருங்கடற்கரையின் கண் வாழும் சிறுவெண்காக்கை கழியிடத்து இரையைத் தேடியுண்டு பூக்கமழ் சோலையிடத்துத் தங்கும் (குற. 313:1-3). எழுகின்ற பிறைமதி கடலினிடத்தே காணப்பட்டாற் போல, வெள்ளிய அருவி தலைவனது மலையினிடத்தே ஒழுகித் தோன்றும் (குற. 315:1,2). வலிய கடல் பொருத விரவு மணல் அடைகரையிடத்து விளையாட்டு மகளிர் அலைத்ததனால் மெலிந்த நண்டு களை அலை கொண்டு சென்று அவற்றின் வருத்தம் களையும் (குற. 316:4-7). பெருங்கடலினிடத்தே பரதவர் வேட்டத்தாற் கொண்டு வந்த மீன்களின் வற்றல் கழியினிடத்தே அவர் கொண்டு வந்த இறாமீன் வற்றலோடு வெண்மணலெங்கும் புலால் நாற்றம்-பரவிக் கிடக்கும் (குற. 320:1-3). கடலாடு மகளிர் கானலில் இழைத்த சிற்றிலினிடத்தே தலைவிக்குத் தலைவனோடு முதலில் நட்புத் தொடங்கியது (குற. 326:2,3). விளங்கும் அலைகளையுடைய பெருங்கடலுக்கு எல்லை தோன்றினாலும், தலைவனோடு நமக்கமைந்த நட்பு வெவ்வாய்ப் பெண்டிரது பழிச் சொல்லுக்கு அஞ்சிக் கெடுவது எவ்வாறு ஏற்படுமெனத் தலைவியிடம் தோழி கூறி ஆற்றுவித்தாள் (குற. 373:2-4,8). இரவை எல்லையாக வைத்துக் கையறு மாலையை நீந்தினோமாயினும் அம்மாலைக்குப் பின் வரும் இரவின் மிகுதி கடலினும் பெரிது எனத் தோழியிடம் தலைவி கூறினாள் (குற. 387). விளையாட்டு மகளிரைக் கண்டு அஞ்சி

நண்டுகள் கடலுக்குள் ஓடிமறையும் துறையினை யுடையவன் தலைவன் (குற. 401:3,4). கானலஞ் சிறுகுடிப் பரதவர் கடல்மேற் சென்று மீன்வேட்ட மாடுதலைத் தொழிலாக உடையவர் (நற். 4:1). விடியற் காலத்தில் மழைபெய்து விட்ட மலையிலிருந்து கரிய கடலின் அலைபோல அருவி இழிந்து காட்டினிடையே ஓடியது (நற். 17:1-3). பொறையனது பாசறைக்கண்ணே மதங்கொண்டதோர் ஒற்றை மருப்புடைய யானையை நினைந்து நெஞ்சு நடுங்கித் துஞ்சாத மறவர் பின்னர் அலையோயந்த கடல் போல இனிதுறங்குமாறு அந்த யானை மதமடங்கியது (நற். 18:5-9). கானற் சோலையைப் பொருந்திய சிறுகுடிக்கண் வாழ்வோராய் நீலநிறப் பெருங்கடலும் கலங்குமாறு அதன்மேற் சென்று வலைவிசி மீன்பிடிக்கின்ற பரதவருடைய மகள் தலைவி (நற். 45:1-3). தென்கடற் சேர்ப்பனாகிய தலைவன் வாழ்கின்ற ஊரின் கண்ணே சென்று, நாம் அவன் கருத்தை ஆராய்ந்தறியின் அதனால் ஏதமுளதோ என்று தோழி தலைவியை இரவுக்குறி நயப்பித்தாள் (நற். 49:7,10). வலிமையுடைய கடலிலே சென்று மீன் பிடித்து வருநதிய பெருவலைப் பரதவர் புதிய மணற்பரப்பின்கண் மிகுதியான மீன்களைக் காயவிடுவர் (நற். 63:1,2). நீர் பெருகிய கழிகளில் துணையுடன் சுறாமீன் இயங்குதலும் செய்யும்; இரவில் ஒலிக்கின்ற குளிர்ந்த கடலில் விளக்குகளைக் கொண்டு எம் சுற்றத்தினரும் மீன்வேட்ட மாடச் சென்றனர்; ஆதலின் பொங்குகின்ற பிசிரையும் முழவுபோல ஒலித்தலையு முடைய அலையெழுந்தது உடைந்து விழுகின்ற கடற்கரைப் பக்கத்தேயுள்ள எம்மூர்க் கண் இன்றிரவு தங்கிச் செல்லின அதனால் உனக்கு நேரும் குறை யாதோ என்று தலைவனிடம் தோழி வினவினாள் (நற். 67:6-12). பெருங்கடற் சேர்ப்பனை எனக்கு ஏதிலாளனெனப் பலரும் கூறுகின்ற தற்கேற்பத் தெளிந்த கடற்கரையிலுள்ள கண்டல் மர வேலியையுடைய இவ்வுரும் அவனால் விரும்பப் படும் பரத்தையை அவன் மனைவியென அறிந்து மொழிகின்றது எனத் தலைவனின் பரத்தைமையைப் பாணனிடம் கூறித் தலைவி அவனுக்கு வாயில் மறுத்தாள் (நற். 74:5-11). புன்னை பூத்த இன்னிழல் மிக்க கரையையுடைய ஓசை முழங்கும் குளிர்ச்சி மிக்க கடலிடத்துப் பெடையுடன் நாரை துழவி மீன் தேடும் (நற். 91:2-4). அறிவில்லாது பருவத்தை மறந்து கடல் நீரை உண்ட நிறைகுல் உடைய கரிய மேகம், தாங்கமாட்டாமே பெய்த மழையைக் கார்கால மழையெனக் கருதி மறதியுற்ற உள்ளத்தோடு மடமையுடைய பிடவும் கொன்றை

யும் கோடலும் மலர்ந்தன (நற். 99:5-10). பெருங் கடலின் மோதுகின்ற அலைகளாலே கொழிக்கப் பட்ட மணலமேட்டில் விளையாடும் நண்டுகளைப் பிடிக்க, அவை ஒடுமிடமெல்லாம் ஓடியும் பிடிக்க இயலாமல் களைப்புற்றாள் தலைவி (நற். 106:1-4). கார்ப் பருவத்தின்கண் மீண்டு வருவேன் என்று கூறிப்பிரிந்த தலைவனின் வரவை அறிந்து விரும்பிக் கரிய கடலினது நீரையுண்டு மினனி மேகம் மழை பெய்தது (நற். 112:5-10). இனிய நீரையுடைய பெரிய கடலும் சிறிதேயெனும்படியாக அந்நீரை யுண்டு மேகம் மழைப்பருவங் காட்டியது (நற். 115:3-7). பெருங்கடல் அலைமிகுந்து முழங்க மாலைப் பொழுது வந்தது (நற். 117:1,7). கீழ்க் கடலிலே மேகம் நீரை முகந்து எழுநது, மேலைப் பக்கம் ஏறிச் சென்று இருள் செய்து மின்னி எங்கும் மழையைப் பொழிதல் (நற். 153:1-4). தெளிந்த அலைகளை யுடைய பெரிய கடற்பரப்பின்கண் விரும்பியுறை கின்ற நீரர மகளோ என்று களவுக் காலத்தில தலைவியைத் தலைவன் பாராட்டினான் (நற். 155: 5,6). நீர்மிக்க கடற்கரைக்கண் உள்ள சில்குடிப் பாக்கத்தினர் நடுயாமத்து முறிந்து விழும் அலை யொலி கேட்டுத் துயிலுவர் (நற். 159:9-11). பெருங் கடலருகில் புன்னையும் தாழையும் இருத்தல் (நற். 163:7,8). பிரிவுக் குறிப்பறிந்து வேறுபட்ட தலைவி யிடம் 'நின்பால் எனக்குள்ள காத்தல் கடலினும் பெரிதாயிருக்கின்றதாகலின் நினை யான் எவ் வாறு பிரிவேன்' என்று தலைவன் கூறினான் (நற். 166:9,10). நெடுங்கடலிலே பரதவர் வலைவீசிப் பிடித்த மீன்களை மணற்பரப்பில் குவிப்பர் (நற். 175:1,2). ஊர்ந்து செலுகின்ற கடலின் நீர் உப்பு விளையும் உப்பளங்களில் ஓடிப் பரக்கும் (நற். 211:1,2). மோதுகின்ற அலை கொழித்திட்ட மணல் மேடாகிய நெடுங்கரையின்கண் நெருங்கிய கட லின் புறத்தே தாழை இருத்தல் (நற். 211:6,7). கீழ்க் கடலிலின்று எழுநது கதிகளைப் பரப்பிப் பகற் பொழுதைச் செய்து விளங்கிய பகலவன் மேற்கு மலையில் மறைந்தான் (நற். 215:1,2). புலவு நாற றத்தை யுடைய அலைகள் வந்து மீளுங்கால கரையில விளையாடும் சிறிய கால்களையுடைய நண்டு களோடு பெயர்சென்ற கடலில் சிறுகுடிப் பரதவர் பெருமீன் பிடிப்பர் (நற். 219:4-6). பெருங்கடற் பரப்பில் சிறுவெண் காகைகள தம் கரிய முதுகு நனையுமபடி நீராடும் (நற். 231:3,4). பெருங்கடற் சேர்ப்பன நமமை அணங்குதல் அறியானாய்த் தான் அணங்குறறமை கூறித் தொழுதல் நகையுடையதாகிறது என்று தலைவியிடம் தோழி கூறி ளாள் (நற். 245:1,9-12). விரிந்த அலைகளையுடைய

கடல் வற்றினாற் போலத் தினைக் கதிர்கள் எல் லாம் காயும் பருவம் எய்தின (நற். 259:8-10). மேகம் செறிந்த கடல்நீரை முகந்து இருண்டு மிக்க மழையைப் பெய்தது (நற். 289:3-5). விலாவல் அடிக் கப்பட்ட பஞ்சுபோல் நிரம்பிய அலைகளிலே காற்று மோதுதலால் பிசிரிகள் மிகுகின்ற நெருக்க மான கடற்கரையினை யுடைய சேர்ப்பன் என்று நெய்தல் தலைவன சுட்டப் பெறுதல் (நற். 299:7-9). தெளிந்த கடலிலே பரதவர் மீன் பிடித்தற்கு இட்ட வலையைக் கிழித்துக் கொண்டு சுறாமீன் விரைந் தேகும் (நற். 303:8-11). மகளிர் கடல்நீராடுகின்ற அகலிடத்திலே நின் நலத்தைப் பாராட்டத் தலை வன் இப்பொழுதே வருவான் என்று தலைவியைத் தோழி குறியிடத்தே தங்கியிருக்க வற்புறுத்தினாள் (நற். 307:3-5). தொகுதியான கரிய மேகம் விசம்பி டம் அதிருமாறு இடித்து மின்னிக் கடல்நீரை முகந்தன (நற். 329:10,11). முழங்கு கடல் முகந்த நிறைந்த சூலையுடைய கரிய மேகம் திசை மறையப் பரவி, மலை புரண்டு விழச் செய்து முழங்கிய இடியால் பாம்பினைக் கொன்று வான்தோயும் குன்றுகளைச் சூழ்ந்து மழை பெய்தது (நற். 347:1-5). பால் நிரம்பிய கடல் போல நீலநிற விசம்பிலே நிலவு பல கதிர்களைப் பரப்பியது (நற். 348:1,2). நிலத்தின் கண் ஆழ்ந்த இடத்தினையுடைய தெளிந்த கடலி னருகே இரைதேடி அருந்திய அன்னங்கள் தம் இளம் பிள்ளைகளுக்கு இரைகொண்டு போகும் (நற். 356: 1-5). தலைவன் கண்டல் மரங்களை வேலியாக வுடைய கழி சூழ்ந்த தோட்டங்கள் நிறைந்த தென்கடல் நன்னாட்டுச் செல்வன (நற். 363:1,2). பெரிய கடலிடத்தே இராப்பொழுதில் தண் கதிர்த் திங்கள் தோன்றுதலால், வலிய அலைகள் மோதும் (நற். 375:6-8). இரவில் தெரிந்த கடலின் கண்ணே முழங்குகின்ற அலைகள் முழுவோசை போல மெல்ல மெல்ல ஒலித்து நெடுநாள் புண்ணுற் றாரைப் போலப் புரண்டு புரண்டு அசைந்தியங் கும் (நற். 378:2-4). சுறாமீனை வலையிட்டுப் பிடிக் கும் தந்தை, நீர்க்காக்கைகள் ஒலிக்கும் பெருங் கடலில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்லும் போது பிள்ளைகளை உடன்கொண்டு செல்லாமையின் அவர்கள் வீட்டில் அழுது நின்றனர் (நற். 392:1-3). கடற்கரையின்கண் விளங்கியது மரந்தை நகர் (நற். 395:9). வரைவு கருதி வரும் தலைவனது தேர் மணியோசை நம்மூர் நீலநிறப் பெருங்கடற் பறவை களைப் போல இடைவிடாது ஒலிக்கும் என்று தோழி செவிலியிடம் கூறினாள் (ஐங். 102). முழங் கும் கடலின் அலை கொணர்ந்து ஒதுக்கிய முததம் வெண்மணலிடத்தே கிடந்து மிளிரும் (ஐங். 105:1,2).

காம நோயினால் தலைவியது மேனி குளிர்ந்த கடலிடத்தே தோன்றிய சங்கினும் வெளிற்றித் தோன்றியது (ஐங். 106:3,4). தலைவி குளிர்ந்த கடலிடத்தே தோன்றும் அலைகளின் ஒலியைக் கேட்குந் தோறும் உறங்காதவளாய் வருந்தினாள் (ஐங். 107). கழியினகண்ணதாகிய முள்ளிச்செடி மலரும் குளிர்ந்த கடற்கரையையுடைய சேர்ப்பன் தலைவியின் தோளைத் துறந்தால் அவன் நயந்த தோள் என்னாகும் எனத் தோழி கூறுதல் (ஐங். 108:1,2). கடலில் உள்ள நாரை சென்று மடலமைந்த பனைமரங்களில் ஆரவாரிக்கும் (ஐங். 114:3,4). தலைவனிடத்துக் காதற்கேண்மையுடையாளொருத்திகுளிர்ந்த பெரிய கடலினது அலையின்கண் பாய்ந்தாடினாள் (ஐங். 123). தலைவனின் காதலியாகிய பேதையொருத்தி தன் விளையாட்டுப் பாவையை அலை கவர்ந்து கொண்டதனாலே சினந்து மணலைக் கைகளால் வாரி வீசிக் கடலைத் தூர்ப்பதற்கு முயன்றாள் (ஐங். 124). தலைவனின் காதற்பேதையொருத்தி தன் மையுண்ட கண்களை மலர்களெனக் கருதி மொய்த்த வண்டினத்தை ஓட்டும் வகையறியாமல் தெளிந்த கடலினது பெரிய அலையில் பாய்ந்து மூழ்கினாள் (ஐங். 126). தெண்கடற் சேர்ப்பன் என்று தலைவனைத் தலைவி குறித்தல் (ஐங். 157:4). பெருங்கடற் கரையில் சிறுவெண்காக்கை வாழ்தல் (ஐங். 161-170.1). தன்னெஞ்சினைத் தலைவி கவர்ந்து கொண்டதனால் குளிர்ந்த துறையை யுடைய தொண்டிப் பட்டினத்தின் பக்கத்தேயுள்ள வலிய கடலில் முழங்கும் அலைகளைப் போன்று தலைவன் இரவிலும் துயில் மறந்தான் (ஐங். 172). 'தன்கடற்சேர்ப்பன்' என்று தலைவனைத் தலைவி குறித்தல் (ஐங். 183:3). தலைவனது பரத்தைமையைக் குறிப்பாகச் சொல்லி வாயில் மறுக்கும் தலைவி, 'தலைவன் ஊர் கடலைத் தனக்கு அணி கலனாக அணிந்தது; எனக்கு அவர் நட்பு அக்கடலினும் பெரிதாகவுள்ளது' என்றாள் (ஐங். 184:3,4). கடலாடு மகளிர் நெய்தல் தழையால் பாவையைப் புணையவில்லை (ஐங். 187:2,3). என் நெஞ்சத்தைக் கொண்டொளித்தவள் கடலிற் பிறந்த சங்கினாற் செய்யப்பட்ட செறிந்த வளைகளையணிந்த முன் கையினையுடையவள் எனத் தலைவன் தன் பாங்கனிடம் கூறினான் (ஐங். 191:1,5). சங்கினங்கள் கரையிடத்தே ஊர்ந்து திரியவும் கடல் எழுந்து முழங்கவும் அலையோசை ஆர்க்கும் துறையில் ஓடும் மரக்கலத்தைப் பரதவர் செலுத்துவர் (ஐங். 192:1,2). கடலின்கண் பிறந்த சங்கினை அறுத்துப் பின்னர் அரத்தினாற் பிளந்து செய்யப் பட்ட அழகிய வளைகளை யணிந்தவள் தலைவி

(ஐங். 194:1,2). சங்கின்ற நன்முத்துக்களைப் பரதவர் விறற்றகிடமான கடல்பொருந்திய நெய்தல் நிலத் தலைவனுடைய காதலி அவனுக்கு அருந்துயர் நல்கி இனிய உறக்கத்தைக் கவர்ந்து கொண்டாள் (ஐங். 195). 'செறிவளை நெகிழ்த்த தலைவனது அலைவீசும் கடல் நாட்டை மணலமேடேறிக் காண்போம்; வருக' எனத் தலைவியைத் தோழி அழைத்தாள் (ஐங். 199). ஆறுகளிலிருந்து மிகுதியாய்ச் சென்று விழும் நீரால் நிறையாத மிகுகடல் பேரிலும் அடங்காத பரத்தைமையுடையவன் தலைவன் (கலி. 73:19,20). தலைவி மகன குடியிருந்த உருட்சியமைந்த மூன்று வடங்களில் கரிய கடலின் முத்துக்களும் பன்மணியும் கோக்கப்பட்டிருந்தன (கலி. 85:12,13). மிக்க அலைகளோடு ஊர்ந்து வந்து பாண்டியனின் நாட்டினைக் கடல் கவர்ந்து கொண்டமையின், அவன் மெலிவின்றிப் பகைவர் மேற்சென்று அவரை வணக்கினான் (கலி. 104:1-4). பெருமையை யுடைய கடல் கலக்கமுறும்படி அதனுள் சென்று மாமரத்தினை வெட்டிய மீளாத போரையுடைய வேலேந்தியவர் முருகன் (கலி. 104:13,14). ஒலிக்கும் கடலில் விளைந்த முத்தங்க ளோடு மற்றுமுள்ள பொருள்களும் பாண்டியனுக்குத் தீதின்றிப் பொலிக என்று உட்கொண்டு ஆயர் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச் செய்வாராய் ஏறுதமுனி னர் (கலி. 105:2-7,32). கடலுக்குள்ளே பரதவர் சிறிய தெப்பத்தை ஏறினாற் போலப் பொதுவர் ஏறுகளின்மேற் பாய்ந்து அவற்றை ஊர்ந்து தழுவினர் (கலி. 106:24,25). தெளிந்த கடற்பரப்பின் திரையை நீக்கித் தோன்றும் தன்கதிர் மதியத்தின் நிலாவொளி எங்கும் பரந்தது (கலி. 121:1-3). பாட்டோடு யாழிசையையும் கேட்டுத் திருமால் பள்ளி கொண்டிருந்தமை போலப் புண்ணையின் மலர்கள் தோறும் ஆரவாரிக்கும் கரும்பினத்தின் ஓசையோடே தும்பியின் குரலையும் கேட்டுப் பெரிய கடல் ஒலியவிந்து உறக்கத்தைக் கொள்ளும் (கலி. 123:1-5). பெரிதாகிய கடற்கரையில் மணலிடத்தே ஞாமுல் முதலிய மரங்களின் பூக்கள் கிடப்பது செருமிகு நேமியானது (திருமாவின்) திருத்தோளில் சேர்ந்த மாலை போன்றது (கலி. 127:1-5). 'பாய்ந்து வரும் அலைகள் ஒலித்தல் மாறாத பரப்புடைய நீர் நிறைந்த பனிக் கடலே, துறைவன் எம்மைத் துறந்தானென்று வருந்துவாரை நீ மேலும் வருத்த வேண்டி முழங்குகின்றாயோ, நீயும் எம்மைப் போல முன் காதல் செய்து பின் பிரிந்தாரை உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ' என்று தலைவி அடையிடத்தே வினவினாள் (கலி. 129:8-11). நீரையுடைய பெரிதாகிய கடற்றெய்வத்தை நோக்கித் தலைவி

யிடத்தே தலைவன் நினைபுப் பிரியேன் என்று குன்றுத் தெளிவித்தான் (கவி. 131:1). தெளிந்த கடலை யுடைய தண்ணிய சேர்ப்பனே என்று தலைவனைத் தோழி விளித்தல் (கவி. 132: 7). ஞாயிறு மேற்கு மலையினில் மறைகையினாலே பெரிய கடலில் ஓதம் ஏறுகின்ற நீர் மிக்குக் கரை சேரக் கய மலர்கள் வாய் குவிய, அக்காலத்தே கரிய கடல் ஒலித்து, உலகெல்லாம் நடுக்குற்று அச்சமெய்த, தான் தோற்றுவித்த நிலத்தை மீண்டும் தானே தன்னிடத்து ஒடுக்கிக் கொள்ளும் தன்மையை யொத்த இராக்காலத்தைத் தான் படைப்பது போல் தோன்றுகின்ற மாலை தோன்றியது (கவி. 134:4-10). தலைவரை நேரில் காண மாட்டாது நினைத்தலின் வருத்தத்தில் அழுந்திக் கவலை மிக்க நெஞ்சோடு கலங்குதல் நோக்கிக் கடல் இந்த அவலத்தைத் தன்னுடைய மெய்யிலே கொண்டது போல அரற்றுதற்குக் காரணம் என்னோ என்றான் தலைவி (கவி. 134:11-14). 'காமரு பூங்கடற் சேர்ப்பு' எனத் தலைவனைத் தோழி விளித்தல் (கவி. 133:4). 'தேன்போலும் மொழியினை யுடைய மாதர், தான் காமுறாது என்னைக் காமுறுத்தின காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு இரவிலும் பகலிலும் மணவருத்தமாகிய அலைகள் வந்து அலைக்கையினால் மடன் மாவினையே தெப்பமாகக் கொண்டு நீந்துவேன்' என்று மடலேறுந் தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறினான் (கவி. 139:14-17). பிரிவு நீட்டித்த நிலையில், ஓடி கடலே என்று விளித்துத் தன் காமக் கலக்கத்தை யெல்லாம் அதனிடம் சொல்லிப் புலம்புவோளாகிய தலைவியின் கலங்களுர் தீரத் தலைவன் வந்தனன் (கவி. 144:55,59,63,68). மேகமே, என் கண்ணீராற் சிறந்த கடலிலே நீ நின் இனத் தோடே கூடி முகந்து பரந்து முழங்கிச் சென்று, என்னைத் துறந்தவனாகிய தலைவன் போன கானத்திலே நெருப்புச் சுடாமல் துளிகளை வீசிப் பெய்ய மாட்டாயோ என்று தலைவி புலம்பி வேண்டுகல் (கவி. 145:18-22). ஞாயிறே, நீ என் காதலரைக் கூட்டிக் கொண்டு விரைந்து கடல்மேலே நாட்காலையிலே வருவா யாயின் யான், என் நோயின் நடுக்கத்தோடு மாலையாகிய பகையும் பொறுத்து என் நெஞ்சினைப் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவரைக் காண்பேன என்று தலைவி பேசுதல் (கவி. 145:32-35). பெருங்கடல் தன்னிறம் தோன்றாமல் புல்லென்னுமாறு மாலை வருதல் (கவி. 145:38,40). மேகமே, தலைவன் செய்த துயரால் எனக்கு மூண்ட காமததியின் வெம்மை ஆறும்படி நீ கடலிலே நீரை முகந்து என்மேலே இடை

விடாமல் பெய்ய வேண்டும் என்று தலைவி வேண்டினாள் (கவி. 145:55-58). கடல் தரும் மணி (பரி. 1-17). 'நீ உலகளந்த காலத்தில் நினக்கு அஞ்சியோடிக் கடலிற் பாய்ந்த அவுணர்க்கும் பிழை செய்யாது நின்ற அவுணர்க்கும் முதல்வன் நீ' எனத் திருமாலைக் கடுவனிளவெயினனார் பாடுவர் (பரி. 3:54-56). செவ்வேள், பரந்த கரிய பனிக்கடலில் பாறைகள் துகள்படப் பிணிமுகம் என்னும் யானைமேல் ஊர்ந்து போர் புரிந்து சூர்மானினது அடியைத் தடிந்தார் (பரி. 8:1-4). முகில்கள், நிறைந்த கடலின்கண் நீரை முகந்து கொண்டு வானில் எங்கும் பரவித் தம் பாரம் தீர்ந்து இளைப்பாறுதற் பொருட்டு மழைபொழிந்தன (பரி. 6:1,2). காற்றால் எறியப்பட்ட புடை பெயரும் கடலைப் போலவும் மயங்கு கடலைக் குடிக்கும் மேகக்குரலைப் போலவும் மதுரையில் மணமுரசு அதிர்ந்தது (பரி. 8:29-34). மலையிடத்தே மாலைப் பொழுதில் பெய்த மிக்க மழையினால் வையைப் புனல் எல்லை சென்று காணப்படாத கடலைக் கூடுதற்குக் காலைப் பொழுதில் வந்தது (பரி. 10:1,2,8). வையை வருகின்ற வரவு செறிந்த தொரு கடல் கிளர்ந்து வருகின்றாற் போல் இருந்தது (பரி. 12:7,8). தன் நிலநிறத்தோடு மாறுபடும் வெண்ணிறப் பாற்கடல் நடுவே தலையாயிரத் தினை யுடைய சேக்கையில் கிடப்பவன் துளவஞ் சூடிய அறிதுயிலோன் (திருமால்) (பரி. 13:26-29). திருமால் கடலையொத்த திருமேனியை யுடையவர் (பரி. 13:42,43). கல்லென ஒலிக்கும் கடலும் மணற் பரப்பாகிய கானலும்போல, மாயோனும் பலதேவனும் கருமையும் வெண்மையு மாகிய வேறுவேறு நிறத்தினர் (பரி. 15:11,13). மலையினின்றும் கடலை நோக்கி ஆறு விரைந்து வருதல் (பரி. 16:27). சூல் முதிர்ந்த மேகம் கடலைக் குறைபடுத்தி முகந்த நீராலே மலையில் கல் துணிபட மழை பெய்து புலியைக் குத்திப் பிளந்த யானையது குருதி படிந்த கொம்பினைக் கழுவியது (பரி. 20:1-5). மேகம் காலைப் பொழுதின்கண் கடலை முகந்து, கதிரவன் மறைந்த மாலைப் பொழுதில் மேற்கு மலையைச் சேர்ந்து இரவில் மழை பொழியும் (பரி. 20:6-8). தலைவியின் ஆயத்தாரிடமிருந்து தப்பிச் செல்லும் காதற் பரத்தை வையையாறு கடலை மடுத்தாற் போலத் தன் ஆயத்தாரிடையே விரைந்தோடி ஒளிந்தனள் (பரி. 20:38-42). கடலின்கண் நிரலாக வரும் வெள்ளிய அலைகளைப் போன்று இடையிடையே கருமை விரவிய நரையினையுடையோரும் சுடர் மதிக் கதிரெனத் தூய நரையோரும் பிறரும், இருந்தையூரில் உள்ள உத்தியணிந்த எருத்தின் வரை

கெழு செல்வன் (ஆதிசேடன்) திருக்கோயிலுக்கு அவி... பொருள் முதலியவற்றை ஏந்திச் சென்றனர் (பரி. தி. 1:42-49). மகர மீனையுடைய அலை புரள்கின்ற கடலின்கண் திருமால் ஆமையுருக்கொண்டு தனது அழகிய முதுகின்மேல் மந்தர மலையைத் தாங்கி அமிழ்தம் திரண்டெழும்படி செய்தார் (பரி. தி. 1:64-68). வையையாறு தான் தோன்றிய மேற்கு மலை தொடங்கிச் சென்று கலக்கும் கடல் வரையிலும் வரிசை வரிசையாக நுரைகளைச் சுமந்து கொணர்ந்து கடலிடத்தும் அதன் கரையிடத்தும் சேர்க்கும் (பரி. தி. 2:65). கரைபுரளச் செல்லும் வையைப் புனல் அலைபுரளும் கடலிடத்தே புகும் (பரி. தி. 2:64-66).

கடல்கெழு செல்வி - கடல்தெய்வம். பகலில் ஆயத் தாரோடு புன்னை நிழற்கண் ஆடிப் பின் இல்லத் திற்குச் சென்றால், இரவில் தந்தையது அரிய காவலில் பட நேரிடும் என்று அதற்கஞ்சிச் செல்லுதல் ஆற்றாத தலைவி, ஞாழல் மலர்க் கண்ணியுடன் நெய்தல் மாலை அசைய அந்திக் காலத்தே கடல் கெழு செல்வி-கடல்தெய்வம்-கரையின்கண் நிற்பது போலக் காணலிடத்தே நின்றாள் (அகம். 370:3-13).

கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் - சேர வேந்தன். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குச் சோழன் மணக்கிள்ளி மகள் வயிற்றிற் பிறந்தவன் (பதி. ப. 5:2,3). செங்குட்டுவன் என்ற இயற்பெயரையுடைய இவன் கடல் பின்னிடுமாறு அதனுட்புகுந்து சென்று அங்கிருந்த பகைவரை வென்றழித்த தனிச் சிறப்பினால் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்று அடையடுத்து அழைக்கப் பெற்றான். இவன் பெயர் சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் என்றும் காணப்படுகிறது (புறம். 369-அடிக்குறிப்பு). இவன் கடல்பிறக்கோட்டிய செய்தி புறப்பாடல்களிலேயன்றி (பதி. 41,45,46,48) அகப்பாடலிலும் (அகம். 212) பரணரால் பலபடப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. இவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகப் பாடிய அவரே யன்றி, மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடிய மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் இச் செய்தியைச் சிறப்பித்துரைப்பர் (புறம். 126). பதிற்றுப் பத்தினுள் ஐந்தாம் பத்தாக வரும் பத்துப் பாடல்களை இவன்மேற் பாடிய பரணர் புறநானூற்றில 369-ஆம் எண்ணில் வருவதொரு பாடலையும் இவனைச் சிறப்பித்தே பாடியுள்ளார். இவன், தன்னை அவர் பாடிய பத்துப் பாடல்களுக்கு உம்பற்காட்டு வருவாயையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசிலாகக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 5 - அடிக்குறிப்பு). கடவுட் பத்தினியாகிய கண்ணகிக்குச் சிலை வடிப்பதற்கான கல்லினை

எடுக்க வேண்டி இமயமலைக்கு விரைந்து செல்லுமிடையே தன்னையெதிர்த்த ஆரியர் தலைவனை வென்ற இவன், தான் எடுத்த கல்லைக் கங்கையிலே நீராட்டிக் கொணர்ந்தான் (பதி. ப. 5:4-7). இமய மலையில் விற்பொறித்ததும் (சிறு. 48,49) நன்னன் வேண்மானது வியலுரை யழித்ததும் கொடுகரை யெறிந்ததும் (பதி. ப. 5:10-12) அறுகையென்பானது நட்புக் கருதி மோகூர் மன்னனான பழையனை வென்று அவனது முரசத்தைக் கைக் கொண்டதும் அவன் காவல் மரமான வேம்பினை வெட்டி அதனை முரசு செய்வதற்கேற்பத் துணித்து அவன் உரிமை மகளிரது கூந்தலையரிந்து திரித்த கயிற்றினால் அவன் களிறுகளைக் கட்டாக்களாகப் பூட்டிய வண்டியில் அம்மரத் துண்டுகளை ஏற்றி வந்ததும் (பதி. 44:10-17; 49:7-17; பதி. ப. 5:13-17) தன்மைத்துன வளவனாகிய கிள்ளியின் அரசரிமைக்குப் போட்டியிட்ட ஒன்பது மன்னரையும் நேரிவாயில் என்னுமிடத்தே ஒரே பகலில் ஒழித்து அவ்வளவனின் ஆட்சியை ஒருநிலைப்படுத்தியதும் (பதி. ப. 5:18-20) இச் செங்குட்டுவனின் வெற்றிச் செயல்களாக வருகின்றன. இச் செயல்களெல்லாம் சிலப் பதிகாரச் செங்குட்டுவனுக்கும் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இவனும் அவனும் ஒருவனே எனலாம்.

கடல்மரம் - மரக்கலம். கடலிலே தாம் ஏறியிருக்கும் கடல்மரம் - மரக்கலம் - கடிய புயற்காற்று வீசிச் சுழற்றுதலாலே கவிழ்ந்ததாக, அதனுடன் ஒருசேரக் கடலில் வீழ்ந்த பலரும் அங்கே மிதந்துவரும் பலகை ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு தனித்தனியே இழுப்பது போலத் தலைவனின் வருகையறிந்த பரத்தையர் பலரும் அவன் கைகளைப் பற்றி ஈர்த்தனர் (நற். 30:4-10).

கடல்மீன் - கடலில் வாழும் மீன். கடல்மீன் - கடலில் வாழும் மீன் - துயிலும் நள்ளென் யாமத்தில் தலைவி பாவை நடைபயின்றாற் போலப் பையவந்து தலைவனைத் தழுவினாள் (அகம். 142:20-25). முடமுதிர் நாரை கடுஞ்சூல் வயவொடுகாணஞ் செல்லாதிருந்த தன் பெடைக்குக் கடல் மீனைக்கொண்டு போய்க்கொடுக்கும் (நற். 263:5-7). இடைவிடாது அலை வீசும் கடல் மீனைத் தின்று பறவைக் கூட்டம் மாலைப் பொழுதில் தததம் கூடுகள் சென்றடையும் (நற். 382:3,4). இரவு நடுயாமத்தில் பரதவர் விளக்கங்களைக் கொண்டு வேட்டைமேற் சென்று கடல் மீன்களைப் பிடித்து விடியலிற் கொண்டு வந்து காணலிற் குவிப்பர் (நற். 388:4-6).

கடல்வினையமிழ்து - உப்பு. பாலை வழியில் புலிகொன்று தின்று விட்டுப் போன களிற்றின் ஊனில, அந்நிலத்து மறவர் கோலிற் கோத்து எடுத்துச்

சென்றது போக எஞ்சியதை அவ் வழியே கடல் வினையமிழ்து - உப்பு - கொண்டு போகும் உமணர், தீயில வதக்கிச் சோற்றுலையிற் கூட்டி யாக்குவர் (அகம். 169:3-8).

கடல்வினையமுதம் - உப்பு. அலைகளையுடைய கடல் வினையமுதம் - உப்பு - மழையை ஏற்றுக் கரைந் தொழிதல் போல, நீ உள்ளம் உருகி யொழிதலுக்கு யான் அஞ்சுகின்றேன் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 88:3-5).

கடல்க வரைப்பு - நிலவுலகம். 'கடலக வரைப்பினுள் - நிலவுலகில் - இந்நாவலந் தீவு முழுவதையும் ஆணைச் சக்கரம் செலுத்தி ஆண்ட நின் குடி முதல்வரைப் போல, நீயும் நிலைநின்று நல்லிசை நிறுத்தி இவ்வுலகத்தோடே கெடுத லொழிந்து வாழ்வாயாக' என்று இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதனைக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் வாழ்த்தினார் (பதி. 14:18-22).

கடலங் காக்கை - கடற்காக்கை. சிவந்த வாயினை யுடைய கடலங் காக்கையின் - கடற்காக்கையின் - சேவல் அடும்பங் கொடி. நெருங்கிய வெண்மணற் பரப்பின் ஒருபால் நிரம்பிய சூலோடு தங்கியிருக்கும் தன் விருப்பமிக்க பேடைக்காகக் கரிய சேற்றினிடத் துப் புதைந்திருக்கும் அயிரைமீனைப் பிடிக்கக் கழி யில்ஆழந்த இடத்தினைத் துழாவும் (நற். 272:1-6).

கடலங்காணல் - கடற்கரைச் சோலை. கடலங்காணலி டத்தே - கடற்கரைச் சோலையிடத்தே - வினையா டும் தோழியர் கூட்டம்பாராட்டிய தன் பெண்மை நலத்தைத் தலைவன் பிரிவினால் இழந்தேன் எனத் தலைவி மொழிந்தாள் (குறு. 245:1,2).

கடலன் - குறுநில மன்னன். விளங்கில் என்னும் ஊருக்கு உரியவன்; சினந்து போரெதிரும் பகை வருடைய படைப்பரப்பு முழுவதும் களிற்றோடு படக் கொன்று வெல்லும் போராற்றல் மிக்கவன். சிறந்த கைவண்மையும் உடையவன் (அகம். 81:11-13).

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி - அரசப் புலவர். இளம்பெருவழுதியார் காண்க.

கடலுர்ப் பல்கண்ணனார் - புலவர். இவர் பெயர் கூட லுர்ப் பல்கண்ணனார் என்றும் காணப்படுகிறது. நற்றிணையில் 200,380 என்ற எண்களில் அமைந்த இரு பாடல்களையும் பாடியவர் கூடலுர்ப் பல் கண்ணனார் ஒருவரே என்று பி. நா. பதிப்புக் கூறும். ஆனால் 380-ஆம் பாடலாகிரியரைக் கடலுர்ப் பல்கண்ணனார் என்று வையாபுரிப் பிள்ளை சங்க இலக்கியப் பதிப்புக் குறிக்கின்றது.

இரு பாடல்களும் மருத்தினைக்கண் பாணர்க் குத் தோழி வாயில்மறுத்ததாகிய ஒருதுறையிலேயே அமைந்துள்ளன. அட்டில் வேலையினால் ஆடை மாசுண்டும் புதல்வனுக்கு ஊட்டும் பால்முடை நாரியும் காணப்பெறும் தலைவி, தூய அணி களணிந்த பரத்தையர் சேரியிலேயே பழகும் தலை வனுக்கு ஒவ்வாள் என்று பாணனைத் தோழி வாயில்மறுக்கும் நயம் இவர் பாடலில் காணப் பெறும் (நற். 380).

கடலை - தானிய வகை. பாரியது பறம்பு நாட்டில் நறுநெய்யிலே கடலை துள்ள அதனோடு சோற் றைச் சமைப்பர் (புறம். 120:14).

கடலொலி - கடலினது ஓசை. போரை வெல்லுதலில் விருப்பமுடைய தலைவனான சோழன் இராச குயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி கடலொலி - கடலி னது ஓசை - கொண்ட தானியினை உடைய வன் (புறம். 377:29, 30). விருந்தினர் இடம் மாறிச் செல்லாது உண்ணுதற்காகப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனது மனையில் இறைச்சியை வேகவைத்துத் தாளிக்குந் தோறும் கடலொலி போல அடங்காது ஆரவாரம் தோன்றும் (பதி. 21:9-12).

கடவர் - 1. அரசனால் சிறப்பிக்கக் கடமைப் பட்ட படை வீரர் முதலியோர். அதியமான் நெடுமானஞ்சி தன் கடவர்க்கு - படை வீரர் முதலியோர்க்கு - கொடுக்கும் அளவினும் மிகுதியாகத் தன்னிடத்து வந்து இரப்பவர்க்குக் கொடுப்பான் (புறம். 315:2,3).

2. கடன்காரர். நெடுந்தகையொருவன் தனக்குச் சிறுவிளைவாக வந்த வரகினைத் தன்னை வளைத் துக் கொண்ட கடவர்க்கு - கடன்காரருக்கு - கொடுத்து எஞ்சியதை அவனிடத்து வரும் பசித்த பாணர் உண்டனர் (புறம். 327:1-4). வினைவல பாங்கின் தலைவன் தன்னை யொத்த தலைவியைக் கண்டவுடனே கடவரைக் கடன் கொடுத்தவர் கேட்குமாறு போல, அவனை மறித்து அவனிடத் துள்ள பண்டங்களை வினவினான் (கவி. 108:22, 23).

கடவன் - கடப்பாடுடையவன். தன் மென்தோளை அணைந்த அந்நாள் பிழையாவ ஞ்சினம் உரைத்த கள்வனும் கடவனும் - கடப்பாடுடையவனும் - புணை போன்றவனும் தலைவனே எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 318:6-8).

கடவுட்கடன் - தெய்வத்திற்குச் செய்யும் முறைமை. கரி காற் பெருவளத்தானிடம் பரிசுபெற விரும்பிய பாடினியும் பொருநனும் கானத்தே தங்கிச் செல் லும் வழியிலேற்பட்ட துன்பந்தாங்கிக் காட்டி

லுள்ள கடவுட் கடனை - தெய்வத்திற்குச் செய்யப் பிறைமையை - செய்து முடித்துப் பின்னர்ப் பயணந் தொடங்கினர் (பொரு. 49-52).

கடவுட்கடிநகர் - தெய்வமுடைய கோயில். கடவுட் கடிநகர் - கோயில் - தோறும் தன மகனை வலம் வரச் செய்து அழைத்து வருக எனத் தலைவி தோழியிடம் கூற, அவள் காலந் தாழ்த்து வந்ததற்குத் தலைவி இவன் தந்தையின் பரத்தையருள் யார் வீட்டில தங்கினாய்; கூறுக என அவளைக் கேட்டாள் (கலி. 84:6-9).

கடவுட்கற்பு - தெய்வக் கற்பு. தலைவன் வினை முடித்து வந்து நின்று, கடவுட் கற்புடன் - தெய்வக் கற்புடன் - குடிக்கு விளக்காகிய புதலவனைப் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பினை யுடைய தலைவிக் கே யன்றித் தனக்கும் இனிதாகின்றது எனத் தோழி கூறினாள் (அகம். 184: 1-4,19). கடவுட் கற்பினையுடைய மடப்பம் பொருந்திய தலைவி, 'இமமாலைப் பொழுதில் தலைவர் வாராராயின அவாதம் நிலை என்னாகும்; அதுபற்றி எனக்குக் கூறுக எனப் பாணனை வினவினாள் (அகம். 314:13-15). தன் தோள்வளை நெகிழ்த்த கொடியனாகிய தலைவன், பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து வருங்காலத்துத் தலைவி கடவுட் கற்பினால் இன்முகந் திரியாது அவனை எதிர் கொண்டழைத்துப் பேணினாள் (குறு. 252:2-4).

கடவுட் காந்தள் - கடவுளுக்குரிய காந்தள். இரவுக்குறியிடை வந்து மீளுந் தலைவியைக் குறித்துத் தலைவன் தன் நெஞ்சோடு உவந்து கூறுகையில், அவள் தோள் நள்ளியின் பக்க மலையிடத்தே வண்டுகள் தேனையும் தாதையும் உண்ணும்படி மலர்ந்த கடவுட் காந்தள் - கடவுளுக்குரிய காந்தள் - மலர்களுள்ளும் வீயப்பு மிகக் அழகிய மலர்கள் பலவும் ஒருங்கு திரண்டு மணப்பதுபோல மணந்து, சேய்மைக்கண் இருப்பினும் நடுங்கத் தக்க துயரினைத் தரும் என மொழிந்தான் (அகம். 152:14-18,24).

கடவுட் பத்தினி - தெய்வமாகிய பத்தினிப்பெண் (கண்ணகி). கடலபிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், கடவுட் பத்தினியாகிய கண்ணகியின் படிவம் அமைத்தற்குக் கலகொள்ள விரும்பி, வடநாடு சென்று அங்கு எதிர்த்த ஆரிய அரசனை வென்று இமயத்துக் கலலெடுத்துக் கங்கையில் மண்ணிக் கொணர்ந்தான் (பதி. ப. 5:3-7).

கடவுட் பள்ளி - பெளத்தப் பள்ளி. பேரிளம் பெண்டிர் தம் சிறு பிள்ளைகளை அணைத்துக் கொண்டு கடவுட் பள்ளி - பெளத்தப்பள்ளி - சென்று பூவும் புகையும் இட்டு வழிபாடு செய்தனர் (மது. 461-467).

கடவுட் பெயரிய கானம் - கொற்றவையாகிய கடவுளின்

பெயர் கொண்ட காடு (சிந்தாமணி). இளஞ்சேரலிளம் பொறை, கடவுட் பெயரிய கானத்துடன் - விந்தா டலியுடன் - மலை யுயரக் கடலாற சூழப்பட்ட உலகத்துத் தம் பெயர்விளங்கச் செய்த பகைவர் தேயக் கடலில் போரிட்டுக் கடம்பாகிய காவல மரத்தைத் தடிந்து கொற்றம் எய்திய பெரியோர் மரபில் வந்தவன் (பதி. 88:2-6,14).

கடவுண்மை - கடவுள் தன்மை. பரத்தைமை யொழுக்க முடைய தலைவன் தான் காலந் தாழ்த்து வந்த மைக்குக் காரணம் கடவுளரைக் கண்டு வந்தமையே எனக் கூறக் கேட்ட தலைவி, 'கடவுண்மை - கடவுள் தன்மை - மேற்கொண்டொழுகும் பரத்தையருள் நீ கூறிய கடவுள், எந்தக் கடவுள்' எனக் கேட்டுத் தலைவனை எள்ளினாள் (கலி. 93:8-10).

கடவுநர் - வினாவுவார். மாலைக்காலத்தில் பலர்புகு வீட்டு வாயிலை அடைக்க எண்ணிய கடவுநர் - வினாவுவார் - வழக்கப்படி விருந்துண்ண வருவீர் இருக்கின்றீரோ, என்று கேட்கும் பொழுதிலும் நம தலைவர் வாராராயினர் எனப் பொழுது கண்டு அழிந்த தலைவி கூறினாள் (குறு. 118).

கடவுவோர் - செலுத்துவோர். வையையில நீராட்ச செல்லும் ஆடவர்களில் விரையும் குதிரை கடவுவோரும் - செலுத்துவோரும் - களிற்றின் மேற செலவோரும் இருந்தனர் (பரி. 12:28).

கடவுள் - தெய்வம். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழதியைப் பகைத்தோர் நாடு, அவனால அழிக்கப்பட்டு வளங் குன்றியமையின் மக்கள் பலி யிடுதலைக் கைவிட ஆண்டு மனறத்தின்கண் உள்ள தூணில் உறைந்த கடவுள் - தெய்வம் - அதைவிட்டு நீங்கியது (புறம். 52:12-14). புலலிலை எருக்கம் பூவாயினும் ஒருவன் அனபுடன் சூட்டுவதைக் கடவுள் ஏற்றுக் கொள்வார் (புறம். 106:2,3). குறமாக்கள் உயாபலி தூவி மழை வேண்டிய போது மழை மிகப் பெய்யப் பின் மழைகுறையுமாறு கடவுளை வேண்டி, மழைகண்மாரியது கண்டு மகிழ்ந்தனர் (புறம். 143:1-4). இருள் செறிந்த முழையினையும் மிக்க வலியினையும் உடையதும் கடவுளால் காகக் ப் பெறுவதுமாகிய பெருங்கல (பொதினி மலை) பேகனுக்குரியது (புறம். 158:10-12). கடவுள் உறையும் ஆலமரத்தின் பழத்தை நேற்றும் உண்டோம் என நினையாது பின்னும் புள்ளினம் உண்ண அவ்விடம் செல்லும் (புறம். 199:1-3). வள்ளலைப் பாடிப் பரிசிலபெறச் செல்லும் பாணன் தலைவிரித்து எதிர்வரும் மனையோளைக் கண்டு அத் தீநிமித்தத் தால் உண்டாகும் தீங்கு நீங்கக் களா நிலத்துள்ள கள்ளிமர நிழலிலுள்ள கடவுளை வேண்டினான் (புறம். 260:3-5). பகைவரை நோதின்று பொருது

வென்று களிநெறிந்து தாமும் பட்ட வீரர்க் கமைத்த நடுகல்லைப் பரவுதலன்றி, நெல் சொரிந்து வழிபடும் வேறு கடவுளும் இல்லை (புறம். 335:9-12). கிணைப்பொருநன கிணைக்கண்ணுறையும் கடவு ளுக்கு வழிபாடு செய்யக் கருதின, பெற்றற்குரிய உணவைப் பெறுவது தாழ்க்குமெனக் கருதி அக் கடவுளை வழிபடானாயினான் (புறம். 399:26). இளம்பிறை சேர்ந்த நுதலும் கறைமிடறும் சூலப் படையும் உடைய காலக் கடவுளாகிய சிவனுக்கு வெற்றி மிக்குயர்க எனப் புலவர் வாழ்த்துவர் (பதி. க. வா. 9-12). காடாக இருந்த இடங்களெல் லாம் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் ஆட் சியில் கடவுளுறையும் கோயில்களாயின (பதி. 13:20). பல்யானைச்செலுகெழுட்டுவன் நாட்டில் அச்சம் பொருந்திய மரபினையுடைய கடவுளைப் பேணும் பொருட்டுச் செய்த வேள்வியினின்று எழுந்த ஆவுதியைத் தேவரும் வீழைந்தனர் (பதி. 21:5-7:15). முரசை வழிபடுவோன் மிக்க சினத்துடன் முழங் கும் மந்திர ஒலியால் அரிய திறன படைத்த, முறைமையுடைய முரசுகறை கடவுளைப் பிண்ட மேந்தி வழிபட்டான் (பதி. 30:33-35). இசைத்துறையி ல் வல்ல இளையர், இசைக்கலன்கள் உடைய பைபைக் காததண்டின் இருபுறமும் தொங்கவிட் டுத் தாம் செல்லும் வழியில் தீங்குவாராமை குறித் துக் கடவுளைப் பரவினர் (பதி. 41:5,6). கடவுள் நிலைபெற்ற கல்லோங்கு நெடுவரையாகிய இமய மலை கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஆண்ட நாட்டின் வடஎல்லையாக இருந்தது (பதி. 43:6,7). ஓய்மானாட்டு நல்லியக் கோடனின் அரண்மனை, கடவுள் உறையும் மேருமலை ஒரு கண்ணை விழித் துப் பார்த்தா மெனத் அடையாத வாயிலையுடை யது (சிறு. 205,206). நீர்மிக்க நெடுங்கயத்தில் தீப் பட மலர்ந்த கடவுள் சூடுதற்குரிய ஒள்ளிய தாம ரைப்பூ சூடுதற்குரியதன்று (பெரு. 289,290). திரு வெண்காவில உள்ள பூமலி பெருந்துறையில் இள வேனிற் செவ்வியை நுகர்வாரோடு தங்கி இளைப் பாறி ஆண்டுள்ள அருந்திறற் கடவுளை (திருமாலை) வழிபட்டு இனிய யாழை வாசித்துச் செல்க எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற் றான் (பெரு. 389-392). இரண்டாம் சாமத்திற்கும் நான்காம் சாமத்திற்கும் இடைப்பட்ட சாமத்தில் கடவுள் உலாவும் (மது. 651). கடவுட்குரிய நெருப்புப்போலும் இதழ்களையுடைய தாமரைப் போது குளத்தில் மலர்ந்தன (மது. 710,711). தலை வியின் நோய் தெய்வத்தான் வந்ததென்று அறியுநர் கூறக்கேட்ட தாய், பல்வேறு உருவினை யுடைய கடவுளைப் பேணி, மலர் தூவி நறை

விரைகள் செலுத்தி வழிபட்ட பின்னரும் நோய் தணியாமையின் மனஞ்சுழன்றாள் (குறி. 3-8). மலையில உறையும் கடவுளாகிய முருகனை வாழ்த்திக் கைதொழுது நின்னைப் பிரியின் அறனல்லது செய் தேனாவேன் எனத் தலைவன் வஞ்சினங் கூறி மலைவீழ் அருவியின் நீரைக் குடித்தமையால் தலைவி அவன் சூளுரையை நம்பினாள் (குறி. 208-211). உலகம் நடுங்கும் அஞ்சத்தக்க கடுந்திறல் வாய்ந்த நஞ்சை ஊணாக்கிக் கொண்ட கடவுள் (சுவன்) நவிரம் என்னும் மலையில் உறையும் (மலை. 81-83). கோயிலிற் பரவுதற்கரிய முறைமையினையுடைய கடவுளைக் கண்டிராயின் தொழுதலை மட்டும் செய்ய்மின்; இனனியங்களை முழக்க வேண்டா எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறார் (மலை. 230-232). கூத்தர் சென்ற காட்டு வழியில் மறவரின் பீடும் பெயரும் பொறிக்கப்பட்டு மராமரத்தின் நிழலிலே நடப்பட்ட கடவுட்டன்மை பொருந்திய நடுகற்கள் இருந்தன (மலை. 394-396). இனிய பாட்டினைப் பாடுபவரும் விறல்பட ஆடுபவருமாகிய விறலியர், நன்னன் அரண்மனையைக் குறுகித் தம் இயல் வழுவாது அருந்திறற் கடவுளை முதலில் வாழ்த்திப் பின்னர் அவன் புகழ்பாடத் தொடங்கினர் (மலை. 535-539). பொதியில் மலையில் உள்ள அடியார்களை வருத்துதலில்லாத கடவுளை (முருக வேளை) குறவர் வழிபட்டுச் சந்தன மாலையைத் தென்னவனுக்கு அளித்தனர் (அகம். 13:2-4). பிரிவால் வருந்தும் தலைவியின் சொல்லிற்கு மறுமொழி கூற இயலாத பாணன், யாழில் செவ்வழிப் பண்ணை மெல்லென இசைத்துக் கடவுளை வாழ்த்தித் துயர் கொண்ட மெய்யனாய்த் தலைவியின் துன்பத்தைத் தலைவனுக்குணர்த்தச் சென்றான் (அகம். 14:14-17). விழுத்தொடை மறவராகிய கரந்தை வீரர் பதுக் கைககண் உள்ள கடவுளை வழிபடுதற்கு அந்நடு கல்லிப் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத் தோப்பிக் கள்ளொடு செமமறிக் குட்டியைப் பலிகொடுப்பர் (அகம். 35:6-9). சேரனது கொல்லி மலையில் விளங் கும் பக்கமலையில் அழகுறக் கடவுளாக எழுதப் பெற்ற பாவை போன்றவன் தலைவி (அகம். 62:13-16). அருந்திறல் கடவுள் உறையும் செல்லாரின் கிழக்கே கோசர்க்குரிய நியமம் என்னும் வளமுடைய ஊர் இருந்தது (அகம். 90:9-12). சுற்றத்தார் முதலியோர்க்கு விருந்தளித்து மணமனையை அழகுறுத்திக் கடவுட் பேணி மணமுழாவொலிக்கத் திருமணம் செய்தல் (அகம். 136:1-8). தன் மகளுற்ற நோய் நீங்குமாறு துறையினிடத்து நிலைபெற்ற கடவுளுக்குக் கையுறைப் பொருளாகக் கள்ளையும் கண்ணியையும் வெள்ளாட்டுக் கிடாயையும் செலுத்

திய பின்னரும், நோய் தணியாமை கண்டு தா" வருந்தினாள் (அகம. 156:13-17). வணிகச் சாதனைக் கொண்டு அவர் பொருள் கவரும் மறவர்க்கு அஞ்சிய மக்கள் குடிபெயர்ந்த பாழ்பட்ட ஊரிலிருந்த கடவுளும் புறம் பெயர்ந்தது (அகம. 167:7-15). நீ விரும்பிய தலைவனுக்கே நினைவைக் கொடுக்கத் தந்தையும் தாயும் இசைந்தனர்; யாமும் நம் மணத்திற்கு வரைந்த நாள் விரைந்து வருவதாக என்று கைகூப்பித் தொழுது இல்லுறை கடவுட்குப் பலி செலுத்துவோம் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம. 282:12,15-18). ஊர் பாழானமையின, புற்றுக்களும் புதர்களும் நிறைந்த பொதியிலிருந்த கடவுள் தான் உறையும் தூணிலிருந்து அகன்று (அகம. 307.11,12). குறவர் தாம் சமைத்த தோப்பியை உயர்ந்த உச்சியை உடைய கடவுள் உறையும் மலைக்குப் படைத்துப் பின்னர் மகளிர் உண்பிக்க அதனை உண்டனர் (அகம. 348:7-9). பாழி மலையைப் பிறரால் அழித்தற்கரிய முறைமையினை யுடைய கடவுள் காத்தலினால் அங்குள்ள தேனிறாலைப் பிறராற் கவர் வியலாது (அகம. 372:1-3). தெறுதற்கரிய கடவுளின்முன் தன் முன்கை பற்றித் தேற்றிய சொல்லைக் கடந்து தலைவன் பிறனாயினான் எனக் காத்தற்பத்தை கூறினாள் (அகம. 396:7-10). பொதுவிடத்திலுள்ள மராமரத்தில் இருக்கும் பிறர்க்கு அச்சம் செய்யும் கடவுள் கொடுமையுடையாரை வருத்தும் என்று அறிந்தோர் கூறுவர் (குறு. 87:1,2). திணைப் புனத்தில் குறவன், கடவுட்குப் பலியாக இட்ட திணைக்கதிரைத் தெரியாமல் உண்ட மயில் வெறியாடுகின்ற மகளிரின் (தேவராட்டியின்) நடுங்கியது (குறு. 105:1-4). ஆமான் மீது எய்த அம்புக்குறி பிழைத்தமைக்குக் காரணம் மலையில தெய்வம் வெளிப்போந்து நின்றலே எனக் கருதிய கானவன், மழை பெய்தால் அதனவீறு தணியும் என்று கருதி உயர்ந்த மலையிடத்தேறிச் சுற்றத்துடன் கடவுளை வழிபட்டு மழை வேண்டினான் (நற். 165:1-5). பாணர் தெறலருங் கடவுள் முன்னர் அதன சினம் அடங்குமாறு சீறியாழின நரம்பின் ஓசையை எழுப்பிப் பாடுவர் (நற். 189:2-4). வயற்கரையிலுள்ள எரிபோன்ற பூவையுடைய வேங்கை மரத்தில் கடவுள் உறையும் (நற். 216:6,7). வெறியெடுக்குங்கால் கடவுளாகிய முருகனுக்கு ஆடு முதலியவற்றைப் பலிகொடுத்து வழிபடுவர் (நற். 251.8). பண்டுதொட்டுக் கடவுள் உறையும் பனை மரத்தில் கட்டிய குடம்பையுள் துணைபுணர் அனலில் இருந்தது (நற். 303:2-5). நெடிய விழுது களையுடைய ஆலமரத்தி லிருக்கும் கடவுட்குப் படைத்திட்ட பலிச் சோற்றைக் காக்கைகள்

தின்றன (நற். 343:4,5). ஒருபொழுதும் பிரியேன் என்று தலைவன் கூறிய சூள பொய்த்தமையால், அவனை வருத்தாதே எனக் கணங்களை யுடைய கடவுளைப் பலி தூவி வழிபடுவோம்; வருக' என்று தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (நற். 358:5-7). குறையிரக்குந் தலைவனிடம், 'தலைவி எமக் கோர் கண்கண்ட கடவுள்' எனத் தோழி அவளது பெருமை கூறல் (நற். தி. 2:7). தலைவியின் மெலிவு தெய்வத்தாலாயது எனக் கருதும் தமர்முன் அறத் தொடு நிற்குந் தோழி, பெருநதுறைக்கண கண்டு தலைவியை வருத்தியவன் கடவுளல்லன்; மக்கள் இனத்தினனே என்று தெளிவித்தாள் (ஐங். 18:2) அறியாமையுடைய வேலன் எதுகேட்பினும், மலைக் குரிய கடவுளாகிய முருகனை வாழத்திப் பாடி, இது தெய்வத்தானாயது; இதற்கு மருந்து வெறியாடுதல என்று கூறுவான்; ஆதலால் தலைவியுற நோய்தீர வெறியாடுதல மருந்தாகாது எனக் கூறித் தோழி வெறி விலக்கினாள் (ஐங். 243). குன்றக்குறவன் கடவுளாகிய முருகனை வேண்டி வழிபாடு செய்து அவனருளாலே பெற்ற மகளாகிய தலைவியைப் பிரியற்க; எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிச் செலவு தவிர்த்தாள் (ஐங். 257). விரைவில் மணம் நிகழவேண்டும் எனத் தலைவி மலையுறை கடவுளாகிய முருகனை வேங்கை மலர் தூவித் தேன பலி செய்து வேண்டினாள் (ஐங். 259). தனநிலை உயர் தற்குக் காரணமான கடவுளுக்குத் தன் வரைவு முடிந்தாற் செய்யுங் கடன்களை மேற்கொண்ட தலைவி அவலகுறிப்பட்ட தலைவறகு உண்டாய துன்பத்தை யெல்லாம் எண்ணி வருந்தினாள் எனத் தோழி தலைவனிடம் உரைத்தாள் (கலி. 46.16, 17). 'நாம மணம் செய்ய இப்பொழுது முகுத்தம் என்று அந்த முகுத்தம் வாய்ப்பச் சொன்ன அந்தக் கடவுளைக் காண' எனத் தலைவன் தலைவிக் குரைத்தான் (கலி. 93 11-13) 'நினைப்ப பெறும் வேடகையோடு நீ செயத் குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்த கடவுள், விழுந்து முளைத்த பறகளையும் பார்த்தவா உயிரைப் பறித்துக் கொள்ளும் உருவத்தையும் உடையராய உன் மனையிடத்தே சேரும் முறைமையோடு வந்ததைக் கண்டாயோ,' எனத் தலைவி தலைவனை வினவினாள் (கலி. 93 17-20). மயிர்ச்சாந்தும் புழுகும் மணக்கும் கூந்தலுக்குக் காலை செய்யும் ஒப்பனைக் கேறப், 'நீ பூப்பலியிட்ட கடவுளைக் கண்டு வந்தாயோ' எனத் தலைவி தலைவனை இடித்துரைத்தாள் (கலி. 93:21-24). சூரபன்மாவைக் கொன்ற சிறந்த வேலையுடைய முருகனைப் புகழ்ந்து, செறிந்த காம வேட்கையுடன் திருப்பரங்குறைத்து நினனோடே

மாரிக் காலத்தில் பலநாளுந் தங்கின கடவுளைக் கண்டாயோ எனத் தலைவனைத் தலைவி நகையாடினாள் (கவி. 93: 26-28). பல்லுயிரும் வருத்தமுறும் ஊழிக்கால இறுதியில் பசங்கட் கடவுள் (பசிய நிறத்தைத் தன் பாகத்தே யுடைய உருத்திரன்) எருமை ஏற்றை ஏறும் கூற்றுவுள்ள நெஞ்சைப் பிளந்து அவன் குடரைக் கூளிககிட்டான் (கவி. 101: 24-26). நூறாயிரங் கையினை யுடைய ஆறாவதாகிய மனவுணர்ச்சியில் அறிதற்குரிய கடவுளே எனத் திருமாலைக் கடுவனின் வெயினனார் விளித்துள்ளார். (பரி. 3:43). உலகத்தை அழிக்கும் கடவுளின் (சிவபெருமானின்) மகன் எனச் செவ்வேனைக் கடுவனின் வெயினனார் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பரி. 5:13). பரத்தையர் வீடு சென்று மீண்ட தலைவன் தலைவியிடம் நாமிருவரும் சென்று உடனே துறவகத்திருக்கும் வாழ்க்கைக்கு உதவியா யிருக்கும் கடவுளரைக் கண்டு அவரிடம் தங்கினேன் என்று கூறினான் (கவி. 93:5-7). பரத்தையரைக் கடவுளராகக் கூறிய தலைவனை நோக்கி, 'நீ கண்ட கடவுளர் தம்முள்ளும் மணமிக்க நின் மார்பு பழைய தன்மை கெட வேறுபடும்படி அதனை வடுப்படுத்தியவர் யாவர்' எனக்கேட்டு எள்ளி நகையாடினாள் (கவி. 93: 29-31). நீ உடனே சொல்லாது போனால் நின்னை முயங்கிய நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளர் (பரத்தையர்) எல்லாருக்கும் முட்டுப்பாடுண்டாதலும் கூடும்; ஆதலால் ஆண்டே செல்க எனப் பரத்தை மனைபுக்கு வந்த தலைவனிடம் தலைவி வாயில் மறுத்துப் புலந்தாள் (கவி. 93:33-36).

2. தேவர். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் நாட்டில் தெய்வத்திற்குச் செய்த வேள்வி ஆவதியை வானத்து நிலைபெறும் கடவுளரும்-தேவரும்-விரும்பினர் (பதி. 21:5-7,15). கடவுளுக்கு அஞ்சிய அவுணர், வானத்தில் தமக்குக் காப்பாகத் தூங்கெயில் அமைத்தனர் (பதி. 31:18,19). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் அமைச்சர் முதலிய சுற்றம் சூழ விருப்ப வேள்விகளைச் செய்து கடவுளாகிய தேவரை உண்பித்தான் (பதி. 70:17,18).

3. கொற்றவை. வெற்றிமடந்தையாகிய கடவுள் - கொற்றவை - வாழும் வாகை மரத்தின் துய்களை உடைய பூவைப் பனங்குருத்தொடு சேர்த்துக் கட்டிச் சேரநாட்டு மன்னர் அணிந்தனர் (பதி. 66: 14,15). அஞ்சுவரு மரபினையுடைய கடவுளாகிய கொற்றவை வாழும் அயிரைமலை போல் பெருஞ் சேரலிரும் பொறையின் புகழ் நிலைபெறுக என அரிசில் கிழார் வாழ்த்தினார் (பதி. 79:18,19).

4. கடவுள் தன்மை. ஒதல்வினையிடத்துச் சென்ற தலைவர் கையால் தொழும் மரபினை யுடைய கடவுள் - கடவுள் தன்மை - நிறைந்தவர் (அகம். 125:14,15). கடவுள் வாய்ந்த கற்சனையில் பூத்த பூக்களைப் பறியாமல் பூப்பலிக் கென்று விட்டு வைத்தல் (நற். 34:1,2). நீ நின்னிடத்துச் சிறந்த நிறைந்த கடவுளவை (கடவுள் தன்மையை உடைய) எனத் திருமலைக் கடுவனின் வெயினனார் குறிப்பிடுவர் (பரி. 4:63).

5. அருந்ததி. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் பெருந்தேவி விரும்பத்தக்க கடவுளாகிய அருந்ததியை வென்ற கற்பினையும் நறுநுதலினையும் உடையவன் (பதி. 65:9,10). தெருவில் தனியே விளையாடிய தன் மகனை எடுத்தனைத்த பரத்தையைக் கண்ட தலைவி, தலைவனிடம் அணங்கருங் கடவுளாகிய அருந்ததியை ஒத்த பரத்தை, நின் மகனின் தாயாதலை இசைந்தேன் என இகழ்ந்துரைத்தாள் (அகம். 16:5-19).

6. முனிவர். கிட்டுதற்கரிய வலியினை யுடைய தொன்முது கடவுள் (அகத்திய முனிவர்) இராவணனைத் தமிழ்நாட்டை யாளாதபடி போக்கினார் (மது. 40, 41) என்பது நச். உரை. (இதற்குத் தென்னவன் பெயரைக் கொண்ட நெருங்குதற்கரிய வலியினை உடைய தொன்முது கடவுள் - சிவபெருமான் - வழிவந்தவன் நெடுஞ்செழியன் எனக் கொள்வது பொருந்தும்). கண்ணாலே காணும்படி விரைவில் வருதற்குரிய அணிமையில் தலைவன் இருந்தும், கடவுளை (முனிவரை) அணுகி வாழ்பவர் அஞ்சி விலகி ஒழுகுதலு போலத் தலைவன் மனத்தால் நீங்கி ஒழுகுகின்றான் எனத் தலைவி வாயில் புக்க தோழிக்குக் கூறல் (குறு. 203:3-5).

7. தெய்வத்தச்சன். வேர்ப்பலா மரங்கள் நிறைந்த கொல்லி மலையில் நிலைபெறும் கடவுள் - தெய்வத்தச்சன் - இயற்றிய பலரும் புகழும் சிறப்பினை யுடைய கொல்லிப்பாவை போன்ற அழகினைத் தலைவி பெற்றிருந்தாள் (அகம். 209:15-17).

8. தெய்வக் கற்பு. கடவுள் - தெய்வக் கற்பு - வாய்ந்த ஒருமீனாகிய சாலினி என்று அருந்ததி சுட்டப்படுகிறாள் (பரி. 5:44).

கடவுள் சான்ற கற்பு - தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த கற்பு. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன் மாறனின் கடவுள் சான்ற கற்பு - தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த கற்பு - வாய்ந்த மனைவியும் அவள் ஈன்ற புதல்வரும் பொலிக என்று வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் வாழ்த்துவர் (புறம். 198:2-5).

கடவுள் மரம் - தெய்வம் தங்கியிருக்கும் மரம். கடவுள் மரத்தில - தெய்வம் தங்கியிருக்கும் மரத்தில் - முள்ளால் மிடையப் பெற்ற கூட்டிலிருக்கும் பெடை அன்றில் கங்குற்பொழுதில் தன் சேவ லுடன் கூடப்பெறாது வருந்தும் (அகம். 270:12-14). தலைவனின் ஊர்முகத்துள்ள பொய்கைக் கரையின அருகில் கடவுள் முதுமரம் இருந்தது (நம். 83:1,2).

கடவுள்மீன் - தெய்வக் கற்புடைய விண்மீனாகத் திகழும் அருந்ததி. ஏழு முனிவரின் மனைவிமார் எழுவருள் ஒருத்தியாகிய அருந்ததி 'கடவுள் மீன்' எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுகிறாள் (பரி. 5:44).

கடவுளர் - தெய்வங்கள். கடவுள் - 1 காண்க.

கடவுளாலம் - தெய்வமுறையும் ஆலமரம். கடவுளாலதது - தெய்வமுறையும் ஆலமரத்தின் - பெருங்கிளைகளிலுள்ள பழத்தை நேற்று உண்டோம் என்றெண்ணாது புள்ளினம் பினனும் உண்ண அவ்விடம் செல்லும் (புறம். 199:1-3). நெடிய விழுது களையுடைய கடவுளாலத்துள்ள காக்கைகள் ஆங்குப் படைத்துப் போட்ட பலிச் சோற்றை உண்ணும் (நம். 343:4,5).

கடவுளெழுதிய பாவை - கடவுளரால் எழுதப்பெற்ற கொல்லிப் பாவை. பொறையனது கொல்லி மலையின் அடுக்கத்து அகலிடம் அழகுறுமாறு விளங்கும் கடவுளெழுதிய பாவை - கடவுளரால் எழுதப் பெற்ற கொல்லிப்பாவை - போன்று தலைவி யிருந்தாள் (அகம். 62:13-16).

கடற்கரை - கடலின் அணை. கடற்கரையை - கடலின் அணையை - கரைத்திடும் நீரோட்டம் 'மிக்கது காவிரிப் பேரியாறு' (அகம். 126:5). பெருங்கடற்கரையில் சிறுவெண் காக்கை வாழும் (குற. 246:1; 313:1; ஐங். 161-170:1).

கடற்படை - கடற்சேனை. சோழநாட்டுப் பொருநனான நலங்கிள்ளி கடற்படை - கடற்சேனை - கொண்டு பகைவரைவென்று பொருள்களைக் கொள்ளும் பெரு முயற்சி யுடையவன் (புறம். 382:1-3).

கடற்பரப்பு - கானலிடம். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தன் கடற்பரப்பின் - கானலிடத்தின் - அடுப்பங்கொடிகள் வளர்ந்த அடைகரையிலுள்ள பனஞ்சோலையில் அணிகளால் பொலிவு பெற்றுஆடும் விறலியரது பாடலைக் கேட்டிருந்தான் (பதி. 51:6-10,22). 'தலைவி நின் திறத்துக் கொள்ளும் அவலம் நீங்கத் தெளிந்த கடற்பரப்பினை யுடைய எம் உறைதற்கினிய ஊரில் நீ தங்கிச் சென்றால் நேரும் குறை யாதோ' என்று தோழி தலைவனிடம் வினவினாள் (அகம். 340:12,13,24).

கடற்றெய்வம் - கடலாகிய தெய்வம். நெய்தற்றலைவி

ஊசலாடும்போது ஆங்குவந்து தலைவன் - கடல் தெய்வத்தை - கடலாகிய தெய்வத்தை - நோக்கி, 'நின்னிற் பிரியேன்' என்றுதெளிவித்து அவளது தோளை மணந்தான் (கவி. 131:1,2).

கடறு - காடு. விறலியர் தாம் பறித்த கீரை மேல் தூவச் சில அரிசி வேண்டினராக, நாஞ்சில் வள்ளு வனோ அவா தம் வறுமையையும் தன் மேம்பாட்டையும் தூக்கிப் பார்த்து கடறு - காடு - சூழ்ந்த குன்றத் தன்னதோர் யானையைப் பரிசிலாக ஈந்தான் (புறம். 140:2-8). சோழன் இராச சூயம்பேட்ட பெருநறகிள்ளி தனனைக் கண்ட கிணைஞனுக்கு மலைபயந்த மணியும் கடறு பயந்த பொன்னும் கடல் பயந்த முத்தும் பிறவும் நல்கினான் (புறம். 377:13-18). வானுற ஓங்கிய மரங்கள் செறிந்த கடற்றிலும் (காட்டிலும்) பிற இடங்களிலுமுள்ளவர்களும் முடியுடை வேந்தரும் வேளிரும் கூடி வஞ்சினம் மொழிந்து பகைவர் நடுங்கப் பொருதனர் (பதி. 30:29-31). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன பகைவர் தரும் நாட்டைத் திறையாகப் பெற்றுக் கொண்டு அவருக்கு அருள்செய்து, பின் மலைகள் உயர்ந்த நாட்டகத்தே உள்ள கடறு சூழ்ந்த தன் மூதாருக்குத் திரும்புவான் (பதி. 53:2-5). பல்வகைப் பயன்களும் நிலைபெற்ற கடறுடை ஊர்களையும் காவற் காட்டையும் கொண்ட தகடுரை அழித்து வெற்றி கொண்டவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (பதி. 78:7-9). கடுங்கண் கானவர் அருஞ்சரவழியில் நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்களைப் போக்கறவளைத்துக் கடற்றின்கண் கொள்ளைகொள்வர் (பெரு. 115-117). நெளவிமான பிணையொடு தான் வளர்ந்த கடற்றில் பொண்கொழிகும்படி சுழன்று துள்ளும் (மது. 274-276). புலியன்ன மறவர் எரி தவமும் பெருங்கடற்றில் இலைகள் கசிந்து உதிரப்பெற்ற மரங்களையுடைய காட்டில் வாழும் வாழ்க்கையுடையவர் (அகம். 75:4-6). தேக்கு நிறைந்த சோலையைக் கொண்ட கடறு உயர்ந்த பாவை வழியிலுள்ள இருப்பையின பூங்கொத்துக்கள் அழகு பெற்ற குடியிருப்பினை யுடைய சேராரில் சிலந்த நிலத்தே உதிர்ந்து கிடந்தன (அகம். 225:9-13). நெஞ்சினைச் சுடுகின்ற கவலையாகிய மிகக தியினை ஆள்வினையாகிய மழையால் அவித்து, நாளும் இக்கடற்றில வகுந்தி இருப்போமாக எனத் தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 279:7-9). மலை அழகு நீங்கிய கடறுடைய பாலைவழி மிகக கொடியது (அகம். 325:10,11). வெப்பம் மிக்க கொடிய கடறறை அடையும் வழிச் செல்வோர் வேறுவேறாகப் பிரிந்து அவறும் படி பெருங்கிற்றினை ஆண்புலி கொல்லும்

(அகம். 389:17-20). கடற்று மருங்கில் தோண்டிய குழியில் ஊறிய நீரை உண்ட ஆனிரை வறண்ட நிலத்தே சென்றது (அகம். 399:6-9). வினை முற்றி மீண்ட தலைவன் வழியிலே கடற்றில் தழைத்த வெட்சி மலர் கமழும் மையிருங் கூந்தலையுடைய தலைவி நட்பையே நினைத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 209:4-7). 'கொடுஞ்சிலை மறவர் வம்பலர் தொலைய எதிர் நின்று கடற்றைக் கொள்ளையிடும் யானை மிக்க கானம் கடந்து நம் மேனி பசக்குமாறு நம் தலைவர் பிரிந்து செல்வாரோ,' எனத் தலைவி தோழியைக் கேட்டாள் (குறு. 331:2-7).

2. மலைச்சாரல். கானத்தில் வேட்டுவர் அலைப்பதால் புகலிடம் காணாத கடமா நல்லேறு விரைந்தோடியபோது கடறு - மலைச்சாரல் - இடத்திருந்த மணி மேலே கிளம்பியது (புறம். 202:1-4). பெரிய மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் கோடு காய்ந்த கடற்றில் உள்ளவாகிய காடுகளைக் கடந்து தலைவன் சென்றான் (அகம். 395:14,15).

3. மலைவழி. ஆறலைகள்வர் கொன்ற வம்பமாக் களின் பிணங்களை கொடிய கடறு - மலைவழி - மருங்கில் முடைநாற்றம் வீசியதால் அவற்றைத் தின்ன வந்த உறுபசிக்குறுநரிகள் மீண்டு சென்றன (நற். 164:6-10).

கடன் - 1. கடமை. அந்திக் காலத்தில் அந்தணர் செய்யும் கடன் - கடமை - ஆகிய ஆவுதிபண்ணும் முத்தி யாகிய விளக்கிண்கண் மான்பிணைகள் துஞ்சும் இமய மலையும் பொதிய மலையும் போன்று நடுக்கின்றி நிற்பாயாக எனச் சேரமான் பெருஞ்சோற் றுதியனை முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 2:20-24). 'எம் அம்பை விரையச் செலுத்துவோம்; தென்புலத்தாருக்குரிய அருங்கடன்களைச் செய்யும் பொன் போலும் புதல்வரைப் பெறாதி ரெல்லாம் நும் அரண்சேர் மின்' என அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை உடைய வன் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி (புறம். 9:3-6). பாணர் மாலையில் மருதப் பண்ணையும் காலையில் செல்வழிப் பண்ணையும் தம் யாழில் முறை மறந்து பாடிய தற்குக் காரணம் நள்ளி பாணரைப் புரத்தலைக் கடனாகக் கொண்ட வன்மையால்தான் என வன்பரணர் கூறுவர் (புறம். 149). அரண் பகை வரிடத்ததாகவும் அதனைக் கொள்வதன்முன் தனதெனக் கருதிப் பாணர்க்குக் கடனாகக் கொடுக்கும் வள்ளியோன் நெய்தலங் கானல் இளஞ்சேட்சென்னி (புறம். 203:9-11). பகைவர்

எறிந்த வேல் நெஞ்சிற் பாய்ந்துருவிச் செல்லவும் மறவன் செயற்கரிய தன் போர்க் கடனைச் செய்து முடித்தான் (புறம். 282:1,2). தன்னைக் குறித்து வரும் படையை எதிர் ஏற்கும் மறவன் மார்பில் பகைவர் தம் கடனை ஆற்றவேண்டி எறிந்த அம்பும் வேலும் மொய்த்தலால் உடம்பும் கட்டிப் புலனாகாத உயிரும் கெட்டன (புறம். 282:4-6). 'மகனைப் பெற்று வளர்த்து விடுதல் தாய்க்குக் கடன்; அவனைச் சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடன்; அவனுக்கு வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடன்; நல்லொழுக்கத்தை நல்குதல் வேந்தற்குக் கடன்; வாளுடன் போர்க்களம் சென்று எதிர்த்துவரும் களிற்றியானைகளைக் கொன்று வெற்றியுடன் மீளுதல் வீரனுக்குக் கடன்' என மறக்குடியில் பிறந்த மகள் ஒருத்தியின் கூற்றாகப் புலவர் பொன்முடியார் கூறுவர் (புறம். 312). சோறு சமைக்கும் வீரப்பத்தை மறந்த தன் மட்பாணையை நிமிர்த்துச் சமைக்கச் செய்யும் கடனை அறிந்தாரும் செல்வர் பிறநாடுகளில் இல்லாததால் சோழநாட்டுக் கிள்ளி வளவனிடம் கிணைஞன் வந்தான் (புறம். 393:4,5). இமையவரம் பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கொடைக் கடனைவிரும்பிய ஒருபாற் கோடாத நெஞ்சினன் (பதி. 20:23). புகழ் மிக்க நன்கலங்களைத் திறையாகத் தரும் நாடுகளைக் காப்பது நினது கடனாகும் என்று காக்கை பாடினியார் நச்சென்னையார் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனிடம் கூறுகிறார் (பதி. 59:18,19). செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் இளந்துணையாகிய புதல்வரைக் கொண்டு முதியோர்க்குரிய தொண்டினைச் செய்வித்துத் தொன்று தொட்ட கடன ஆற்றிய அண்ணலாவான் (பதி. 70:21,22). போர்விழையும் ஆற்றல் படைத்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை இந் நிலவுலகத்து வாழ்வார்க்கு அரசர் செய்தற் குரிய அரிய கடன்களைச் செய்து முடித்தவன் (பதி. 74:21,22). நூற் கேள்வியையுடைய அந்தணர் செய்தற்கரிய கடனாக வேள்வியைச் செய்து முடித்தனர் (பெரு. 315,316). தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன்னை வேண்டி வந்த பரிசிலர்க்குக் கொடையாகிய கடனைச் செய்து முடித்தான் (பெரு. 446). இளந்திரையன் புலவர்க்குப் பூண் முதலிய வழங்குதலைக் கடனாகக் கொண்டான் (பெரு. 450). பெரும்பாணன் பேரியாழை இயக்குமுறையிலே இயக்கி அவ்யாழுக்குச் செய்யும் கடனை முறையுடன் செய்து கையால் தொழுது; வாழ்த்தினான் (பெரு. 462,463). நன்னன் வேற்போரின் விளக்கத்தை யுடைய அறிவுடையோர்க்குக் கொடைக்கடனைச் செய்து முடித்தான் (மலை. 88,89). நன்மை தீமை

களை ஆய்ந்துணரும் வள்ளல்கள் மாய அவர்கள் மேற்கொண்டிருந்த கொடையாகிய கடனைச் செய்து முடித்த செம்மல் நன்னன் ஆவான் (மலை. 542,543). உதியன் குழுமுரிடத்தே கொடைக்கடனை ஏற்றுக் கொண்ட கோடா நெஞ்சினன் (அகம். 168: 5-7). 'தலைவ, செல்லாதே; நின்பாற் செய்யும் கடன் மிகவும் உடையேன்' எனக் காதற்பரத்தை தலைவனிடம் புலந்து கூறினான் (அகம். 376:1). திருமணம் நிகழுங்கால் தலைவி அடையும் நாணத்தைக் கண்டு செவிலி பாராட்ட, நற்றாய் தன் தலைமையறிந்து தான் செய்யவேண்டிய கடனைச் செய்தாள் (அகம். 397:1,2). மலைப்பக்கத்திலுள்ள கொற்றவைக்குக் கடன்கழித்தலைச் செய்யோம்; கையில் காப்பு நூலைக் கட்டவும் செய்யோம் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 218: 1,2). தமமுடைய கடனை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப் பொருள் தேடும் முயற்சிக்கண் உள்ள உள்ளப் பிணிப்பினாற் செனறவர் நம் தலைவர் எனத் தோழி கூறினாள் (குறு. 255:6-8). காந்தளரும்புகள் மலரும் வரை காத்திராமல் வண்டுகள் அவற்றைக் கிண்டித் திறக்கும் பொழுது முன்பே தாம் அறிந்த சான்றோரைக் கண்ட கடனறிமாக்களைப் போல அவ்வரும்புகள் இடமளித்து இதழ் விரிந்தன (குறு. 265:1-5). வரகு நாற்றின் ஒற்றை இலையை மான்குட்டி தின்று காலை உணவுண்ணும் கடனைக் கழிக்கக் கூடிய காலம் கார்காலம் (குறு. 282: 1-4). மின்னொளியால இருளைப் பிளந்து கொண்டு முழங்கும் மேகம் சூல்முதிர்தலால் தன் கடன் தீரக் கண்ணொளி மறையும்படி எங்கும் பரந்தது (நற். 228:1-3). சான்றோராகிய நம் தலைவர் தாம் செய்யும் கடனிலிருந்து குறைபடார் என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (நற். 327:4,5). ஆயத்தாரோடு கூறிய குளைக் கடனன்று என்று கருதுவாரோ எனத் தலைவி தோழியைக் கேட்டாள் (ஐங். 31). பாண்டியன் தன் மனைவிமாரோடும் வினைக்கடன் அறிந்த தன் கண்ணாம் அமைச்சரோடும் திருப்பரங்குனறில் ஏறி வலம் வந்தான் (பரி. 19:20-24).

2. முறைமை. பாணன் கையிடத்து, கடன் - (இலக்கண) முறைமை - நிரம்பிய யாழ் இருந்தது (புறம். 69:1). சில அரிசியே கேட்டதற்குப் பெருங்களிறை நல்கிய நாஞ்சில் வள்ளுவன் கொடைமடம் உடையவன் போலும்; பெரியோர் தாம் செயதற்குரிய கடனை (கொடையை) போற்றாரோ, என ஒளவையார் அவன் வணமையை வியந்தார் (புறம். 140:5-10). முகிலகள் வேண்டுமிடத்தில் திரண்டு பெருமலை போலும் தோற்றத்தை உடைய

வாய்ச் சூல் முதிர்ந்து உருமேறு இடிககும் மின் முதலிய தொகுதியுடன் கூடிப் பெய்தலைக் கடனாகச் செய்தன (புறம். 161:2-4). இவ்வுலகத்தார்க்கு நெல்லும் உயிரன்று; நீரும் உயிரன்று; மன்னனே உயிராவான்; அதனால் 'யானே உயிர்' என்பதை அறிவது வேலமிது தானை வேந்தர்க்குக் கடனாகும் (புறம். 186:1-4). வைகறைப் பொழுதில பாணர்கைதேர்ந்த சீறியாழை எடுத்துக் கடனறிந் திசைத் தனர் (புறம். 398:5,6). பாணன் கடனை அறிந்து மரபோடு யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவன் (பதி. 67:3). பாடினி காடுறை கடவுளுக்கு மனமகிழ்ச்சியாகச் செய்ய வேண்டிய கடன்களைச் செய்து முடித்தார் (பொரு. 52). பாலையாழை இயக்குதல வலவ பாண்மகன் வாசிக்கும் கடனறிந்து அதனை இயக்கினான் (ஐறு. 37). செய்யவேண்டுவனவாகிய கடனறிந்து பிறவிதோறும் தலைவனும் தலைவியுமாகிய இருவேமாகப் பயின்று வந்த இவ்வுலகத்தில் பிரிவினால ஒருவராகிய துன்பத்தினின்று உயவதற்கு உயிர் போவதாகுக எனத் தலைவி கூறுகிறாள் (குறு. 57:4-6). தலைவனின் பரததைமையாலே பரததையா புலவியாற் செய்த வருகளைக் கண்டிருத்தல நமக்குக் கடனென்று கருதித் தலைவி நொந்திருப்பாள (கலி. 75:32,33). பிறர் நோயும் தம் நோய் போல் போற்றுதல உலகத்துள்ள சான்றோர்க்கெல்லாம் கடனாகும் (கலி. 139:2,3). மடனமா ஏறுகின்ற தலைவன் சான்றோரைப் பார்த்து எனது துயரைப் போக்குதலும் நுமது முறைமையாகும் என்று கூறினான் (கலி. 139:37).

3. காடு. இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லை என்று கூறிவந்து இரந்தவர்க்கு ஈயாமை இழிவாகும் என்றெண்ணிக் கடன் - காடு - கடந்து சென்று தேடும் பொருள் மதிக்கும்பொருளாகுமோ எனத் தோழி பொருளவயிற பிரிவேன் என்ற தலைவனைக் கேட்டாள் (கலி. 2:19,20).

4. கொடுத்து வாங்கும் பொருள். ஒரு நெடுந்தகை தன் சுற்றத்தாரின வறுமையைக் களையத் தனலூர் வாழும் சிறு புல்லாளரிடம் வரகினைக் கடனாக இரந்தான் (புறம். 327:5-7). உண்பதற்குரிய கடன் வாங்குங் காலத்து முகமலர்ந்தும் கொடுக்குங் காலத்து முகம் வரடியும் வேறுபடுதல் பண்டும் உலகத்தியலபாகும் (கலி. 22:1-3).

கடா - கடாவிடுமிடம். எருது களிறாக வாள்மடல ஒச்சிப் புணைகட்டிச் சூழ்வரச் செயத, காலாட்கள வீழ்ந்த கடாவின - கடாவிடுமிடத்து - தடாரிப் பறை ஒலிக்க, 'நின் பெரிய போர்க்களம் பொலிக்' என்று சோழன் இளஞ்சேட்செனனி வாழ்த்தப்

பெற்றான் (புறம். 370:17-19). படைவீரர் மாய்ந்த கடாவின் கண் தடாரிப்பறையை அறைந்துகொண்டு கிணைஞன் சென்றான் (புறம். 371:16-18).

கடாஅக்களிறு - மதமுடைய ஆண்யானை. 'கடாஅக் களிற்றினும் அஞ்சாத எருதைக் கைநெகிழ விடாது நீ கொள்வாயாயின, இவ்வாய மகள் தோள் ஏனைய மகளிர் தோளினும் வெற்றிக் கொடியை உண்டாக்கினவாம்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 101:36-38). கடாஅயானை, கடாக்களிறு காண்க.

கடாஅம் - 1. மதநீர். பொன்னோடையையும் புகரணிந்த மத்தகத்தினையும் அணுகுதற்குரிய வலிமையையும் மணம் நாளும் கடாஅத்தையும்-மதநீரையும்" கொண்ட யானையின் இரும்பிடர்த்தலையிலிருந்து போர் செய்தவன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதி (புறம். 3:7-13). வரியுடைய தேனீ ஒலிக்கும் வாயின்கண் வந்து புகுகின்ற கடாஅம் உடைய பகைவரையானை போர்க்களத்தில் படுமாறு அமர் புரிந்தவன் அதியமான் (புறம். 93:12-14). பெருங்களிற்றின் அணைதற்கரிய கடாஅம்பட்ட நிலைமை போன்று, பகைவர்க்கு இன்னாதவன் அதியமான் (புறம். 94:4,5). மதிலினுடைய நெடுங்கதவுகளைத் தாக்கியதால் மருப்பின் நுனி முரிந்து பன்றியின் கொம்பு போலாகிய இளங்களிறுகள், கடாஅம் சொரிந்து கடுஞ்சினம் கொண்டு கணைய மரம், காவல மரம் முதலியவற்றை அழிக்கும் (பதி. 16:5-8). கடாஅம் சொரியும் தலையையும் வன்கண் மையையும் உடைய யானை பொருத வயல்கள் வளம்பயத்தலை அறியாவாயின (பதி. 25:2,3) பகைவரது போர்களை அழித்த போர்த்தொழில் வல்ல யானை கடாஅம் பொழிந்து கடுஞ்சினங் கொண்டு திரிந்தன (பதி. 82:4,5). இலங்குதொடியணிந்த வெற்றிதரும் யானை கடாஅம் சொரிந்து நிலம்புடைத்தது திரியும் (பதி. தி. 2:1,2). மயக்கத்தை யுடைய யானை கார்காலத்து உருமேறு போல முழங்கித் தன் பெரிய கையால் நிலத்தையெறிந்து சினந்திகழும் கடாஅம் செருக்கி மரங்களை முறித்தது (குறி. 162-165). கடுஞ்சினத்தையும் கமழும் கடாஅத்தாலே சேறுண்டான தலையினையும் உடைய போர்த்தொழில் பயின்ற பெரிய யானை களத்து வீரரைக் கொன்றது (மது. 44-48). வண்டுகள் ஆர்ப்பரித்தற்குக் காரணமான கடாஅம் உடையது களிறு (அகம். 78:3,4). இரும்புலி கொன்ற பெருங்கை யானைக் கவுளினகண மிக்கொழுகும் கடாஅத்து வண்டின் கூட்டம் முரன்றது (அகம். 88:9-11). வரிநுதலையும் வாயிடத்துப் புகும் கடாஅத்தையும் மறத்தன்மையையும் பகைப்படைய அணுகி ஆளைப் பிடித்து

நிலத்தில் அறைந்து கொல்லும் தன்மையையுமுடையது களிற்றியானை (அகம். 93:16-20). கடாஅம் சொரிதல் மாறிப் போன யானைகளைப் போன்று மழை பெய்து பெய்து வறிதாகிய மேகம் விண்ணில் திரிந்தது (அகம். 125:8-10). வண்டு வேங்கை மலரை ஊதிக் காந்தள மலரில் துயின்று யானைக் கவுளிலிருந்து ஒழுகும் கடாஅம் நீரைப் பருகுவதாகக் கனாக் கண்டது (அகம். 132:10-13). வலிய கையையும் செருக்குப் பொருந்திய வலிமையையும் வண்டு மொய்க்கும் கடாஅத்தையும் உயர்மருப்பையும் உடைய யானை மலையிலுள்ள மரத்தை அழித்துப் புலியைக் குத்தித் தினையைக் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 148:1-6). வண்டுகள் ஆர்க்கும் கடாஅம் வற்றி மறைந்த கவுளையும் மெலிந்து நீண்ட கொம்புகளையும் உடைய யானைகள் நீரின் பொருட்டுக் கிணற்றில் பன்முறையும் துழாவின (அகம். 207:8-10). யானை வாயினுள் புகும் கடாஅத் தொடு சினமும் மிகுந்தமையால் புலியின் நிறம் கொண்ட வேங்கை மரத்துடன் மாறுபட்டு அதன் அடிப்பகுதியைக் குத்தியது (அகம். 227:6-9). மிகுதியாகப் பொழியும் கடாஅம் காரணமாகச் செருக்குற்றுப் பெரிய களிறுகள் காட்டில் உலவும் (அகம். 298:9,10). வேங்கையின் அடுமுரணைத் தொலைத்த நெடுநல்யானை மயக்கத்தைத் தரும் கடாஅம் காரணமாகச் செருக்குற்று மதஞ்சிறந்து வழிப் போவாரைக் கொல்லும் (அகம். 307:6-9). கடாஅம் ஒழிந்த சினத் தணிந்த யானையின் ஒற்றை மருப்புப் போன்று குன்றில் அருவி இலங்கியது (நற். 18:8-10). வேம்பின் கிளைகளை முறித்துக் கடாஅம் காரணமாகச் செருக்கிய கடுஞ்சினத்தையும் வலிமையையும் கொண்ட களிறு காட்டில் திரியும் (நற். 103:2-4). முன் வண்டுகள் மொய்க்கும் கமழும் கடாஅம் கொண்ட எழில் யானைகள் தம் கொம்புகளை நிலத்தில் ஊனறிக் கைகளை நிமிர்த்து வறிதே கிடந்தன (கவி. 8:4,5). பால் போன்ற மருப்பினையும் உரலை ஒக்கும் அடியினையும் ஈரத்தினையுடைய நறியதாய்க் கமழும் கடாஅத்தினையும் உடையது யானை (கவி. 21:1,2). களிப்பு விளங்குகின்ற கடாஅத்தினையுடைய கடுங்களிறுகள் தங்கியிருக்கும் மூங்கில் நிறைந்த மலையைத் தீ சூழ்ந்து கொள்ளத் தலைமை பொருந்திய வேழம் அக்களிறுகளைக் காத்துப் புறஞ்சேர்க்கும் (கவி. 25:5-11). முத்துவடத்தைக் கொண்ட நின் இள முலைகள், வலிமையையும் மிகுந்த கடாஅத்தினையுமுடைய பாணடியனின் யானைகளின் கொம்புகளிலும் சினமுடையவாயிருந்தன; நின் பருவத்திற்கு இது தக்கதோ என்று காமஞ்சாலா இளமையோள்

வயின் கைக்கிளைத் தலைவன் கேட்டான் (கலி. 57: 18,19). 'புதிய யானை நீ ஏறமாட்டாத பாகனாம படியாக, நினைக்கைகடந்து கடாஅம்படும்; அவ்வாறு படாதவாறு ஒம்புக' எனத் தலைவீ பரததையரை யானையாகக் கூறித் தலைவனிடம் புலந்தான் (கலி. 97:30, 31).

2. ஓசை (ஆகுபெயர்). தாழ்ந்த மலையிலும் உச்சி மலையிலும் எழுந்த பல ஓசைகளும் பிற ஓசை களுடன் சேர்ந்து மனலகளாகிய யானை உண்டாக் கும கடாஅம் - ஓசை - திசைகளெல்லாம் பரந்தன (மலை. 345-348). கடாம் காண்க.

கடாஅயாணை - மதம் மிக்க களிறு. பேகன் கடாஅ யானையினை - மதம் மிக்க களிற்றினை - உடையவன் (புறம். 141: 12; 142: 4; 145: 3). கடாஅ யானையின் அடிச்சுவடு போல் தடாரிப் பறையின் தென்கண தோன்றும் (புறம். 368: 14, 15). ஒன்னார் உளம் குலைய நடந்து பகை வரை அழித்து மணிஓசை செய்யும் கடாஅ யானையின் கூட்டம் அலறப் பகைவர் நாட்டை வென்றவன் இமையவரமபன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 20:11-14). கடாஅ யானை மைந்தர் தேயப் பொருது, கட்டுத்தறியை முறித்துப் பாசறையில் முழங்கும் (பதி. தி. 4:7-10). கடாஅ யானை சின மிகுப் பரிக்கோற்காரரைக் கொன்று, பாகரை வீசிக் காலிற் கட்டிய சங்கிலியைப் பேணாது கட்டப்பட்ட தறியை முறித்துக் கொண்டு கம்பத் தைக் கைவிட்டுச் சுழன்றது (மது. 380-383). வானில இடியேறு முழங்கினும் அதற்கு எதிராக எழுந்து கடாஅ யானை பாசறையில முழங்கும் (அகம். 144: 11-13). கடாஅ யானையது கவுளின் பக்கத்தைப் போல மலையினின்று அருவிநீர் இழிதரும் (அகம். 205: 16-18). கடாஅ யானையின் கூட்டம் போர்க் களத்திற் சிதைந்தொழிய மன்னர் குலத்தினை வேரறுத்தவன் முழுவாள் நெடியோன் (பரகராமன்) (அகம். 220:4,5). காட்டில் கடாஅ யானை தன் வாயில நிறையுமாறு புகுத்திய பெரியகை, மலைக்குகையுள் றுழையும் பாம்பு போலத் தோன்றும் (அகம். 391: 10-13). கடாஅக் களிறு, கடாக களிறு காண்க.

கடாஅவுறுத்தல் - கடாவிடுதல். நன்னனது பகை மலைகளிடத்தே பலாப்பழத்தின் சுளையை விரும்பினோ ரெல்லாம் தின்று கீழ்வீழ்ந்து கிடக்கும் மிச்சிலான பழத்தின் விதைகளைப் பிரித்துப் பயன் கொள்ளு தற்குப் பிள்ளைகள் கனறுகளைப் பிணைத்துக் காந்தளின் துடுப்புப்போலும் மடலால் அடித்துக் கடாஅவுறுபபர் - கடாஅவிடுவர் - (மலை. 289,336-339). அதரிதிரித்தல், கடாவழித்தல் காண்க.

கடாக்களிறு - மதத்தினையுடைய ஆண்யானை. அழகா

லும் தொழிலாலும் மயிலுடன் மாறுபட்ட மகளிர் கடாக்களிறு போன்ற தத்தம் கணவன்மாரொடு கூடி வந்து குளவாய் அமர்ந்தான் (ஆதிசேடன்) திருக்கோயிலை வணங்கினர் (பரி. தி. 1:61-63) கடாஅக் களிறு, கடாஅ யானை காண்க.

கடாம் - மதநீர். தேனீ ஒலிக்கும் கமழும் கடாம் - மத நீர் - கொண்ட புண்வழலை வடியும் பெருந்தலை யுடைய வலிய மழகளிறு கம்பத்தைப் பொருந்தித் தான் நின்ற நிலையில் அசைந்து கொண்டிருந்தது (புறம். 22:6-9). வண்டினம் பாயநதுண்ணும் கடாம் காரணமாகக் களிறு குத்துக்கோலை மதியாழ சென்றது (பதி. 53:17,21). வரிபொருந்திய நுதலி னையும் வாயிடத்துப் புகும் கடாததையும் மறத் தன்மை மிக்க ஆற்றலையும் உடைய களிறு பகைப் படையை அணுகி மறவரைப் பிடித்து நிலத்தில அறைந்து கொல்லும் (அகம். 93:16-20). சினமிக்க கன்னத்தினின்று வாயிற்புகும் கடாத்தையுடைய களிறு வேங்கை அடிமரத்தில பாயந்தது (அகம். 227: 6-9). வாயிடத்தே பெருகி வீழ்கின்ற கடாததையும் வெள்ளிய மருப்பையும் உடைய களிறோடு புலி தாக்கிப் பொருது (கலி. 46:3,4). கமழ்கின்ற கடாம் விளங்கும் பெருங்களிறறினத்துடன் மலையில் புலி கள போர்செய்யும் (கலி. 48 5-7). பூக்கள் விற்பவரின் மலருடனே ஊர்புகுந்த வண்டுகளுக்கு உததம் இலக கணங்களையுடைய யானையின் கமழ கடாததில முன் படிந்திருந்த வண்டுகள் அக்கடாததினை நல்கி விருந்து செய்யும் (கலி. 66 1-4). எழில் மருப்புடைய வேழம் மிகுகின்ற கடாம் சொரிதல் காரணமாகப் பாகனுக்குச் செய்யும் தொழில்களைத் தவிர்ந்து தோட்டியைக் கைகடந்து தான வேண்டியவாறு ஒழுகியது (கலி. 138:1,2). கடாஅம் காண்க.

கடாவழித்தல் - கடாவிடுதல். மலையனைய நிலையினை யுடைய பல நெற்போர்களை நாடகாலையில் கடா வழித்து - கடாவிட்டு - குவித்த நெலலை வலவில இளையர் மன்னரிடமிருந்து நாளுணவாகப் பெற்றனர் (புறம். 353.8-10). அதரிதிரித்தல், கடாஅவுறுத் தல் காண்க.

கடி - 1. காவல். அம்பு தங்கும் கடி - காவல் - பொருந்திய அரணுடன் அறம் துஞ்சும் செங்கோலை யுடையவன் சேரமான் யானைக்கட்சேய மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை (புறம். 20:16,17). நலங்கிளையின் களிறு தன் கோட்டின் நுணைமுகம் தேயப் பகை வரது கடிமதில் மீது பாயும் (புறம். 31:7,8) கடிமனை (புறம். 36:10). கடிமதில் அரண்பல கடந்தவன் நெடு மாணஞ்சி (புறம். 92:4-6). கடியுடைவியனகர் (புறம். 95:3;247:8;272:4;390.6; நெடு. 49; அகம். 15.11;49:14;

298:16; நற். 156:2; 255:3; 305:3). அருங்கடி முனை யரண் (புறம். 210:14). கடிகா (புறம். 239:2). அருங்கடி மூதூர் (புறம். 336:7; முல்லை. 7). அருங்கடிகுவினகர் (புறம். 383:7; சிறு. 187; அகம். 224:17). அருங்கடிப் பிடலூர் (புறம். 395:20). பலர்கூடிக காத்த கடம்பின் கடியுடை முழுமுதலைக் தடிநது முரசு செய்தவன் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 11:12-14). கடியுடை வியன்புலம் (பெரு. 41). கடிநகர் (பெரு. 125). கடிபுலம் (பெரு. 140; அகம். 101:10). கடிமதில் (பெரு. 451; அகம். 24:11; பரி. 20:107). அருங்கடி வரைபடி (நெடு. 107). 'என் தந்தையின் கடத்தற்கரிய கடிகடந்து யானும் தலைவனுமே தேர்ந்து கொண்ட களவு மணம் இஃது' எனத் தலைவி கூறினாள் (குறி. 20,21). அளந்தறியாப் பல பண்டங்கள் அருங்கடிப் பெருங்காப்பில் (கங்குசு ஈவடியில்) வந்து குவிந்து கிடக்கும் (பட். 131-133). கடியரண் (பட். 230). கடிமுரசம் (பட். 237). அருங்கடி வரைப்பின் ஊர் (பட். 270). அருங்கடி வாயில் (மலை. 490). அருங்கடியை மேற்கொள்ளும் தந்தையின் காவலாளர் சேர்வுற்றிருக்கும் செவ்வியை அறிந்து இரவில் வருதலும் உரியை எனப் பகற்குறிக்கண் வந்த தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயினாள் (அகம். 2:13-15). ஓமை மரத்தின் பெருங்கிளையில் கடி உடைய அகன்ற இடத்தில் ஈன்று காவற்பட்ட தன் பேடைக்கு எருவைச் சேவல் இரைகொணரும் (அகம். 3:2-5). கானவன மகள் இல்லின் அருங்கடி கடந்து விடலையோடு சுரம் படர்ந்தாள் (அகம். 7:8-13). தன் தந்தையின் அருங்கடி கடந்து தலைவி சென்றாள் (அகம். 17:7). 'நின் வரவினை அறனியாய கானின் செறிய அருங்கடிப்படுகுவன்' எனத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறி வரையு கடாயினாள் (அகம். 100:12-15). களிறு அருஞ்சுர நெறிகளைக் கடிகொள்ளும் (அகம். 65:16,17; 247:9). அருங்கடிக காப்பின் அஞ்சுவரு மூதூர் (அகம். 114:12). தாய் தலைவியை அருங்கடிப் படுத்தினாள் (அகம். 150:6). அருங்கடிக் காவலர் (அகம். 162:7). அருங்கடி நெடுநதுணை (அகம். 220:8). கடிமதில் வரைப்பின் ஊறுார் (அகம். 227:18). அருங்கடி அன்னை (அகம். 252:14). கடிமனை மாடம் (அகம். 255:16). அருங்கடிப் பாழி (அகம். 258:1). 'எந்தையின் அருங்கடி கடந்து பின் இரங்காமைக்குக் காரணமான நல்வினை ஒன்றனை யான செய்தேன்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 268:12-14). பொய்கையில் வாளைமீனைத் தின்னக், கடி இல்லம் புகும் கள்வன போல, நாரை மெல்ல ஒதுங்கும் (அகம். 276:1-5). என்னோடு கூடிய தலைவனை எனது தோளே கட்டுந்தறியாக, என கூந்தலாகிய கயிற்

றால் கட்டி, அவன் மார்பினைக் கடிகொள்வேன எனப் பரத்தை கூறினாள் (அகம். 276:11;12). கடி புனம் (அகம். 308:14). அருங்கடி காப்பின் அகநகர் (அகம். 311:2). யானையுடன் பொருது புண்பட்டு மலைக்குகையில் கிடக்கும் ஆண்புலியைப் பெண்புலி கடிகொள்ளும் (அகம். 362:3-6). தலைவி தன் தந்தையால் இறச்செறிக்கப்பட்டு அருங்கடிப்படுவாள் (அகம். 370:6,7). நீந்தும் தொழில் கல்சாத. யானை கடி புனலில் விளையாடக் கற்றது (அகம். 376:2). தலைவியின் தொன்னலத்தைக் கடிகொள அன்னை களக்கும் (நற். 23:3-5). நெடுநா ஒண்மணி கடிமனையில் ஒலித்து (நற். 40:1). அறனில்லாத அன்னை இறச்செறித்துத் தலைவியை அருங்கடிப்படுத்தினாள் (நற். 63:6; 295:3,4). குறவனின் மகள் அருங்கடிக் காப்பினள் (நற். 201:1,2). ஊரார் கூறும் அலரினால் தலைவி அருங்கடிப் படுகுவள் எனக் கூறித் தோழி தலைவனை வரைவு கடாயினாள் (நற். 223:4,5). தலைவி இளமை தீர்ந்தனள் எனத் தாய் அவளை வளமனையில் அருங்கடிப் படுத்தினாள் (நற். 351:1,2). அருங்கடி அன்னையின் காவல் நீங்கித், தலைவனுர் செல்வோமா எனத் தோழி தலைவியைக் கேட்டல் (நற். 365:1-5). தலைவன் நம் அன்னையின் அருங்கடியினும் படாமல் மறைந்து வந்து நிற்கின் றான் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 115:3,4). யானை வழியைக் கடிகொள்ளும் (கவி. 21:2,3). தலைவன் பரத்தையரைக் கடிகொள்ளுதல் (கவி. 72:9). கடி அரணம் (கவி. 86:7). கடிகொள் இருங்காப்பு (குறமபு) (கவி. 110:1). 'மடநெஞ்சே, கொல்லும் சுறவினம் போவாரைப், போகாதபடி, கடிகொண்ட மாலைப்பொழுதில் காமநோய் செரி தவனிடம் சென்றாயே, நீ அவனைப் புல்லவும் பெற்றாயோ, புல்லாயோ' என ஆற்றாத தலைவி தன்னெஞ்சினை வினவினாள் (கவி. 123:9-11). ஊர்க் காவலர் நகரைக் கங்குலில் கடிக்கொள்வர் (கவி. 142:33). கடி மறுகு (பரி. தி. 1:27).

2. மணம். நெடுமனையில் கடிநறை - மணங்கமழும் அகில் முதலியவற்றை - புகைத்து நெடுந்தகை ஒரு வனுடைய புண்ணை அவன் மனைவி காத்தாள் (புறம். 281:6-9). கடிகமழ் கலிமா (குறி. 76). கடியிரும் புண்ணை (குறி. 93). ஆண்குரங்கு தோண்டிய பலாப்பழத்தைக் கண்ட காவல் மறந்த கானவன் பின்னர்க் கடியுடை மரந்தொறும் வலையை மாட்டினான் (குறு. 342:1-3). கொலலி மலையிலுள்ள மலைப் பச்சை குடுதலால் தலைவியின் கூந்தல் கடிபதம் கமழும் (நற். 346:9,10). கடிமலர் கமழும் நாற்றம் இராக்காலத்தே தலைவியை வருத்தும் (கவி. 29:21). இளமரக்காவில் கடி மலரைத் தேனினம்

ஊதியது (கவி. 36:6). மலையில் காந்தட் பூ கடி கமழும் (கவி. 39:15). மலையில் கடிகமழும் சுனை உள்ளது (கவி. 45:1,2). கயத்திடத்துக் கடிகமழும் தாமரைப் பேரரும்பு, கரைக்கண் நிற்கும் மாமரத் தின் வடு தீண்ட மலரும் (கவி. 72:7,8). கடிகயம் (கவி. 92:44). கடிகா (92:57). கடிகமலர்ப்புண்ணை (கவி. 135:6). கடி சுனை (பரி. 9:61).

3. மிகுதி. அருங்கடி - பெறுதற்கரிய மிகுதியுடைய - தீஞ்சுவை அமுதொடு பிறவற்றையும் அடிசிலுடன் பாணர்க்குத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் நல்குவான் (பெரு. 475-479). புலியொடு பொருது புண்பட்ட யானையின் நற்போர் விருமபிய கான வரின் அம்பு பட்டு அவ்வியானை பிளிறுதல், கடி இடி (மிகுதியான இடி முழக்கம்) போல் தோன்றும் (நற். 65:5-8). பெரும்புலி களிற்றினைக் கொன்று முழங்குதல் கடி இடியின் முழக்கம் போலுள்ளது (நற். 344:9,10). கடியுடை மரங்கள் ஆற்றிடைக் குறையிலுள்ளன (கவி. 48:5-7). 'கடவுளை யுடைய தாகிய கடிநகர் தோறும் தன் மகனை வலஞ்செய் வித்து வா' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 84:6,7). ஒருத்தி தன் அடிதாழ்ந்த துகிலை ஒரு கையாலே தழுவிக்கொண்டு, முடி தாழ்ந்த கருங்குந்தலை மற்றைக் கையாலே பற்றிக் கொண்டு கடியுடைய பூக்களுள்ள கயத்தில் பாய்ந்தாள் (கவி. 92:42-44). விளையாட்டு மகளிர் கடிகாவின ஆணை கலன் ஆர்ப்பத் தம்மில் மயங்கி வண்டுகளுக்குக் கெட்டோடினர் (கவி. 92:51-54).

4. சிறப்பு. கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற பக்கமலை களால் சூழப்பட்ட பெறுதற்கரிய கடி - சிறப்பு - அமைந்த மாமலைகள் தழுவப்பட்டு மதுரையின் ஒரு பக்கம் காட்சியளித்தது (மது. 300,301). ஆயர், முதுகுடியில் வந்த பாண்டியனுக்கு உரிய முத்துக் களோடு கடல்படு பொருள்களும் தீதின்றிப் பொலிக் என்று தெய்வக்கடி (தெய்வத்திற்குச் சிறப்பு) செய்தனர் (கவி. 105:2-6). கடம்பமர் செல்வன் கடி நகர் (கோயில்) (பரி. 8:126). மகளிர் வையையில் ஆடிய நீர் விழவினால் வானுலகத்தின் கடி நீங்கியது (பரி. 12:99). பாண்டியன், முருகன் தங்கிய கடிநகரை வலம்வந்தான் (பரி. 19:28,29).

5. திருமணம். தலைவர் சென்ற வழி கொன்றை சூடிக் கடிபுகுவனர் போல் - திருமண விழாவிற்ருச் செல்வார் போன்று - அணி செய்து கொள்ளும் மறவர்களையும் - உடையது (ஐங். 432). தான பிரிந்து மீளுமளவும் தலைவி கடிமனை (வரைவினையுடைய இலவறத்தை) காத்தோம்ப வல்லளோ எனத் தலைவன் கூறினான் (கவி. 24:9). நம் மனைக்கண்

நிகழும் கடி தலைவனை விட்டு நீங்காமல் யாய்க்கு அறத்தொடுநிலை வகையாற் கூறின, அது நமக்கு நல்லதாகும் என்று தோழியிடம் தலைவி கூறினாள் (கவி. 54:16,17).

6. புதுமை. குறவன் தோட்டத்தில் விளைந்த சிறு திணையில், கடியுண்கடவுளுக்கு - புதியதை உண்ணும் கடவுளுக்கு - இட்டு வைத்த கதிரை அறியாது உண்ட மயில வெய்துற்று நடுங்கியது (குற. 105:1-4). தலைவனது கடிமார்பில் பரத்தை தான் குறித்த, படியே வடுக்களை உண்டாக்குவாள் (கவி. 82:28-30). ஒருத்தி அசோகினது சிவந்த கடி மலரைத் தன் செவியிலே செருகிக் கொண்டாள் (பரி. 12:88).

7. விளக்கம். 'நீர் நாண நெய் வழங்கியும் என் நாண வேள்வி பல செய்தும் மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும் அருங்கடிப் பெருங்காலை - பெறுதற்கரிய விளக்கம் அமைந்த வேள்வி முடிபாகிய பெரிய காலத்து - விருந்தினரைப் பொருந்திய நினது மேம்பட்ட நிலையை எந்நாளும் யாம் காண்போமாக' என ஆயூர் மூலங்கிழார் சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றுார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயனை வாழ்த்தினார் (முந். 116:21-26). மழை நிறையப் பெய்த கடிகொண்ட பெரு நிலத்தில் நினது ஆநிரை அறுகமபுலலைத் தினனும் (கவி. 109:1,2).

8. அச்சம். தும்பை சூடிச் சினநதெழுந்த பகைவர் கடிமுனையில் - அச்சத்தையுடைய போர்முனையில் - அலறும்படி நார்முடிச் சேரல முரசம் முழங்க அரண்களை அழித்தான் (பதி. 39:3-8). அருங்கடி வேலன் இத்தீங்கு முருகனால் வந்தது என்று கூறும் சொல்லின்கண் கேட்டோரை வளைத்துக் கொண்டு இன்னிசை முழங்க முருகனைப் பரவுவான் (மது. 611-614). பூதங்காக்கும் புகலருங் கடி நகரில் குயில் தன் பெடையுடன் போந்து தூதுணம் புறவுடன் துச்சிலாகத் தங்கும் (பட். 55-58).

9. கடுமை. நன்னன் மலைநாட்டில் தெய்வம் விரும்பும் நிரைத்த இதழ்களைக் கொண்ட குவளைக் கடிவி - குவளையின் கடுமையுடைய பூவை - அறியாது தொடின் அச்சத்தால் உயிர் போமபடி நடுக கத்தைப் பெறுதலும் கூடும் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் புடுத்தப்பட்டனர் (மலை. 188-191). கவண்கலவின வேகமான கடிஇடியால் (கடுமையான தாக்குதலால்) மூங்கில் தண்டு உடைந்தது (அகம். 399:12,13). கார் காலத்தில முழங்கும் உருமினது கடிஇடி போல வாச்சியங்கள் ஒலித்தன (கவி. 105:23,24).

10. பேய். சோறு இடுகின்ற நெறியினையறிந்த

கடிவாலுவன் - பேய்மடையன்-பின்னிடாத படை வீரர்க்குச் சோறு வழங்கினான் (மது. 36-38).

11. விளக்கமுடைய தாளம் (ஆகுபயா). கடி - விளக்க முடைய தாளத்தை - கைக் கொண்டு ஒலிக்கும் வலிய வாயையுடைய எலலரி போன்ற இசைக் கருவிகளையும் கூத்தர் கொண்டு வந்தனர் (மலை. 10).

12. வரைவு (எல்லை). கடிகொள் - வரைவினைக் கொண்ட - இருங்காப்பு (குறம்பு) (கவி. 110:1).

13. பூசை. கடிமரத்தில் - பூசையையுடைய (கடம்பு) மரத்தில் - வேலன் ஆட்டுக் கிடாயைக் கட்டினான் (பரி. 17:3).

கடிகா - காவற்சோலை. நம்பிநெடுஞ்செழியன் கடிகா வின்-காவற்சோலையின்-பூச்சுடினன் (புறம். 239:2). நெடுஞ்செழியனின் படைவீரர் தம் பழைய பகை வரின நிலத்தே புகுந்து அவரது கடிகாவை அழித்தனர் (மது. 152, 153). கடிகாவில் விளையாட்டு மகளிர் அணிகள் ஆர்ப்பத் தம்மிலே மயங்கிவண்டு களுக்குக் கெட்டோடினர் (கவி. 92:51-54).

கடிகை - 1. கண்டசருக்கரை. அமிர்தாற் செய்தது போன்ற இனிய பாகான கடிகையும் - கண்டசருக்கரையும் - ஊனசோறும் கிழங்கும் மதுரை மக்களுக்கு உணவாகக் கிடைத்தன (மது. 532-535).

2. காம்பு. குறும்படை மழவர், மணி மாறி மாறி ஒலிப்பதும் கடையாணியிட்ட கடிகை - காம்பு-கொண்டதும் கூரிய முனை உடையதுமாய் நெடு வேலை உடையவர் (அகம். 35:3,4). நெய்தற் பூப் போலும் உருவினையுடைய அழகிதாக விளங்கும் அகன்ற இலையினையும் மயில் தோகையால் விளக்கமுற்ற கடிகையினையும் மூட்டுவாயமைந்த சுரையினையும் கரிய தண்டினையும் உடையது வேல் (அகம். 119:11-13).

3. துண்டம். கரும்பின் அடிப்பகுதியில் வெட்டிய கடிகையை - துண்டத்தை - உண்டாற் போன்ற சுவையுடையது தலைவியின் வாலெயிறு ஊறிய இனிய நீர் (குறு. 267:2-4).

4. கட்டுவடம். தலைவன் காதலித்தார்ந்த காமக் குதிரை (பரத்தை) நீலமணியைத் தோலிலே வைத்துத் தைத்துச் செய்த கடிகை - கட்டுவடம் - ஆகிய கழுத்திற் கட்டுதலையுடைய வல்லிகையைக் கொண்டது (கவி. 98:10).

கடிகைநூல் - காப்பு நான். மன்னன் போர் கருதிப் பிரிந்து சென்றமையால் அரசமாதேவி பொன் வளையல கிடந்து தழும்புபட்ட தன கையில் வலம் புரி வளையலணிந்து கடிகை நூல் - காப்பு நான் - கட்டி ஒப்பனையின்றி யிருந்தாள் (நெடு. 141,142).

கடிநகர் - மணமனை. நன்னாளில் கடிநகரை - மண மனையை - புனைந்து கடவுளை வழிபட்டு மண முழவுடன் முரசம் ஒலிக்கத் திருமணம் செய்தல் (அகம். 136:5-8). புது மணமகள் உணவு மிக்க கடி நகரில் அடுப்பில் பாலை உலையாக வைத்து நெற்கதிர் கொணர்ந்து மகளிருடன் கூடி அவலிடித்தாள் (அகம். 141:14-18).

கடிப்பகை - வெண்சிறு கடுகு. நாற்கேள்வி முழுது மறிந்த கூததர் கடிப்பகை - வெண்சிறு கடுகு - அளவும் கொடி முறுக்கு இல்லையாம்படி தீற்றி ஓசையை ஓர்ந்து பார்த்து யாழ் நரம்பினைக் கட்டினர் (மலை. 22-24).

கடிப்பு - 1. குறுந்தடி. கடிப்பினால் - குறுந்தடியால் - முரசொலித்தல் (புறம். 158:1; 366:1; 369:4,5; பதி. 17:5,7; 19:7,8; 40:3; 41:23; 76:3; அகம். 251:9; குறு. 270:3). காற்று கடிப்பாக அமையக் கடல் ஒலித்தாற் போன்று முரசு முழங்கியது (பதி. 68:1). பகைவர் மேல் படகளை எடுத்தெறியும்படி ஏவிய கடியின் (கடிப்பின்) புடைத்தலால் முரசதிரும் (சுண்டுக் கடிப்பு கடி எனக் கடைக் குறைந்தது) (பதி. 84:1,2). தமது பறையை முழக்கும் கடிப்போ எனப் பாணர் ஐயுறு மாறு கொன்றைக் கணிகள் காற்றால் பாறைகளில் உதிர்ந்து கிடந்தன (நற். 46:5-8).

2. குழாய். கரடிக் கூட்டம் உருவியுண்ட மிச்சி லாகிய இருப்பைப் பூக்களை எயினமகளிர் கணுக் களுடைய நீண்ட மூங்கிற் கடிப்பில் - குழாயில் - தொகுத்துச் சென்று சீறூர்த் தெருக்களில் விற்றனர் (அகம். 331:1-7).

3. காவல். கடிப்புடை - காவல் பொருந்திய - வியன கர் (நற். 98:8).

4. காதுவளர்க்கும் அணி. மகளிர் கடிப்பு - காது வளர்க்கும் அணி - இட்டுத் தாழ வளர்த்த தம் காதில் கனங்குழை யணிந்தனர் (பரி. தி. 1:33).

கடிமகள் - மணமகள். கார்காலத்தில் கொடிகளில் மலர்ந்த முல்லை கடிமகள் - மணமகள் - கூந்தலைப் போல மணந்து அங்குள்ள வண்டினத்தை வேற்றிடம் செல்லவொட்டாது தடுக்கும் (அகம். 244:4-6).

கடிமரம் - காவல் மரம். நெடுஞ்செழியன் பகைவர் ஊர்தோறும் சோலையிலுள்ள கடிமரங்களை - காவல் மரங்களை - நவியத்தால் வெட்டி நிலை கலங்கச் செய்தான் (புறம். 23:8,9). சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்டபோது, அவன் வீரர் கருவூர் மன்னனின் நகர்ப் புறத்துக் காவுதோறும் உள்ள கடி மரங்களை நவியத்தால் வெட்டிய ஓசை கேட்டும்

போருக்கெழாமல அம்மன்னன் கடிமனைக்குள்ளே அடைபட்டுக் கிடந்தான் (புறம். 36:7-11). 'நின் நெடுநல் யானைகளுக்கு முன்பு நட்டுள்ள தறிகள் ஆற்றமாட்டாதன வாதலான அவற்றுக்குத் தரிகளாக உதவத் தக்க பகைவர்தம் கடிமரங் களை நீ வெட்டுதலைத் தவிர்க' எனக் காவிரிப் புறம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாண்டியன் நன்மாதலுக்குச் சந்து செய்யும் கருத்தின ராய உரைத்தார் (புறம். 57: 10,11). இளவெளி மான சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது பெருஞ் சித்திரனார் குமணனைப் பாடிக் கனிந்து பெற்று வந்து வெளிமானார் கடிமரம் வருந்தக் கட்டினார் (புறம். 162: 5-7; அடிகுறிப்பு). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின தூசிப் படை வலிய கனிந்து களைப பகைவர் நாட்டிடத்துள்ள கடிமரத்தில் பிணைத்து அவர் நாட்டு நீர்நிலைகளை அழித்தது (பதி. 33:2-5).

2. கட்டுத்தறி. மகண் மறுத்தமையான் மகட்பெற விடும்பிய வேந்தன சினக்க அவன் யானைகள் கடிமரம் - கட்டுத்தறி-சேராவாய்ப் பொர நின்றன (புறம். 336: 1-4).

3. பூசையுடைய மரம். கடி மரத்தில் - பூசையுடைய (கடமபு) மரத்தில் - வேலன் ஆட்டுக் கிடாயைக் கட்டினான் (பரி. 17:3).

கடிமனை - 1. காவலையுடைய கோயில் (அண்மனை). கிள்ளி வளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்ட காவை அவன் வீரர் கருவூர் மன்னனின் நகர்ப்புறத்தே யுள்ள காவுதோறு முள்ள கடிமரத்தை வெட்டிய ஓசை அம்மன்னனின் மதில் சூழ்ந்த கடிமனையில் - காவலையுடைய கோயிலில் - ஒலித்தது (புறம். 36: 7-10).

2. வரைவினையுடைய இல்லறம். தான் பிரிந்து மீள வருமளவும், தலைவி கடிமனை-வரைவினையுடைய இல்லறத்தை - காத்தோம்ப வல்லனோ எனத் தலை வன் கேட்டான் (கவி. 24: 9).

கடிய நெடுவேட்டுவன் - வள்ளல். இவன் வேடர் தலைவன்; தன்னைச் சார்ந்தவருக்கு உதவி புரிந்து பகைவரை யழிக்கும் ஆற்றலுடையவன்; கோடை மலைக்குத் தலைவன்; புறம் 205-ஆம் பாடலில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் இவனைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடலின் அடிக்குறிப்பில் இவன் அப் புலவர்க்குப் பரிசில் நீட்டித்தான் எனத் தெரிகிறது.

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் - புலவர். கண்ணனார் என்பது இவர் இயற்பெயர். கடியலூர் இவரது ஊர்; அது பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருநெல்வேலி

மாவட்டத்திலுள்ளது (ப. ம. பக். 203). உருத்திரங் என்பது இவர்தம் தந்தை பெயராகலாம். தொல் எப்பியமரபியல் 74-ஆம் நூற்பாவின் பேராசிரியர் உரையால இவர் அந்தணராகக் கருதப் பெறுவர். பெரும்பாணாற்றுப்படை 402-404 அடிகள் இவர் திருமாவிடத்து மிக்க ஈடுபாடுடையவர் என உணர்த்தும். தொண்டைமான் இளநதிரையனைத் தலைவனாகக் கொண்டு பெரும்பாணாற்றுப் படையையும் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைத் தலைவனாகக் கொண்டு பட்டினப் பாலையையும் பாடியுள்ளார். கரிகாற் பெருவளத்தான் இவர் பாடிய பட்டினப்பாலையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தான். இவர் பாடியவை குறுந்தொகையில் ஒன்றும் (352) அகநானூற்றில் ஒன்றும் (167) உள்ளன. நானிலத்தின் இயல்புகளையும் ஆண்டுறையோரின் பழக்க வழக்கங்களையும் ஒழுகலாறுகளையும் நன் கறிந்து தம் பாடல்களில் புலப்படுத்தியுள்ளார். தலைவனைப் பிரிந்த பொழுதுதான் மாலைக் காலந் துன்பந்தரும் என உணர்ந்தேன் என்னும் தலைவியின் கூற்றால் (குறு. 352) இவர் அவளது மனவியல்பை உணர்த்தும் திறன் புலனாகும். எயினர் கொள்ளைக்கு அஞ்சி மக்கள் குடிபோய ஊரிலிருந்த கடவுளும் புறத்தே போயவிட்டதை (அகம். 167) உணர்த்தும்.

கடு - 1. நஞ்சு. அரவு கடு - நஞ்சு - கரந்திருக்கும் பல வினையுடையது (புறம். 17:38). கடுவுடனே ஒடுங்கிய துளையினையுடைய வெள்ளிய எயிறிறினையும் அழலென உயிர்க்கும் அச்சந் தரும் கடுநதிறலையும் உடையது பாமபு (முரு. 148-150).

2. கடு மரம். பகமலையில் கடு கடு மரம் - செழித்து வளர்ந்தது (மலை. 14).

கடுக்கை - கொன்றை. புதிய ஏரைப் பூட்டும் உழவர் கடுக்கை - கொன்றை - சூடினா (பதி. 43:16). இடையர் கொழித்த வெள்ளிய வரகரிசியைக் கொத்துகள் நிறைந்த கடுக்கையின் பூந்தாது போல வடித்த சோற்றைப் பசுமபாலுடன் கூட்டிப் பகுத்துண்பர் (அகம். 393:10-17). கோவலர் ஆனிரையைக் கொம் பொலியால் திரட்டித் தளாந்த நிலையுடைய கடுக்கை மர நிழலில் தங்கச் செய்து குழலாதுவர் (அகம். 399:8-11).

கடுகுபெருந்தேவனார் - புலவர். பெருந்தேவனார் என்பது இயற்பெயர். கடுகு எனனும் அடைமொழியின் காரணம் புலப்படவில்லை. கடுகுவணிகம் செய்த மையால் இப்பெயர் வந்திருக்கலாம் (ப. ம. பக். 204). பாண்டிய நாட்டிலுள்ள கடுகுச் சந்தை என்னும்

ஊரினராகலாம் என்பர் உ. வே. சா (குறுந்தொகை. பாடினோர் வரலாறு, பக். 133). இவர் பாடிய பாடல ஒன்று (255) குறுந்தொகையி லுள்ளது. தலைவன தன் கடமைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப் பொருள் முயற்சிக்கண் உள்ள பிணிப்பினால் பல் வேறிடங்களுக்கும் செலவதாக அப்பாடல் கூறும். வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு இவரைப் பெருந்தேவ னார் எனநே கருதும்.

கடுங்கண் - 1. வன்கண்மை. கடுங்கண்ண - வன்கண் மையுடைய - கொல்களிறு (புறம். 14:1). கடுங்கண் யானை (புறம். 337:15; அகம். 63:4; குறு. 331:4; நற். 108:2). கடாஅஞ் சென்னிய கடுங்கண் யானை (பதி. 25:2). கடுங்கண் வேழம் (மலை. 325). காட்டில் கடுங் கண் மறவர் எழுப்பிய தண்ணுமை ஒலி அருஞ் சுரம் செல்வோரின் நெஞ்சம் நடுக்குற ஒலிக்கும் (அகம். 87:7-9). கடுங்கண் வயப்புலி முழையினின்று வெளிப்போந்து முழங்கியது (அகம். 168:11,12). கடுங்கண் மறவர் தம் பகழிகளைச் செப்பம் செய்ய நடுகல்லில் தேய்ப்பர் (அகம். 297:6,7). தூது சென்ற பார்ப்பானின் கையிலுள்ள மடித்த வெள்ளோலையைப் பொன் என்று கருதிக் கடுங் கண் மழவர் அவனைக் கொன்றனர் (அகம். 337: 7-11). சுரநெறியில் கடுங்கண் ஆடவராகிய ஆற லைப்போர் அம்பு எய்யும் முயற்சியொடு பதுங்கி யிருக்க வழிப்போக்கர் இன்மையின தம் வறுமை களைவாரைக் காணாது வருந்தினர் (அகம். 365: 7-9).

2. தறுகண்மை. கடுங்கண் - தறுகண்மையுடைய - கேழல் (புறம். 168:4; 190:6). களங்கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை (புறம். 200:7). புலிக்கணத்தனன் கடுங்கட் சுற்றம் (புறம். 341:7). ஞமலியோடு சென்று காட்டிலுள்ள முயல்களை வளைத்துப் பிடித்துக் கடுங்கண் கானவர் கொள்ளைகொள்வர் (பெரு. 112-116). கடுங்கட் கூளியர் பகைவர் ஊரைச் சுட்டெ ரித்தனர் (மது. 691,692). கடுங்கட்பன்றி (அகம். 18:6). கடுங்கட் கோசருக்குரியது நியமம் எனனும ஊர் (அகம். 90:12). கடுங்கண் மழவர் களவாகிய உழ விறகு ஒடுங்காடு சென்றனர் (அகம். 91.11,12). கடுங் கண் மழவராகிய வெட்சி வீரர் தமமை எதிர்த்த கரத்தையாரை வென்று போக்கி ஆனிரையைக் கைப் பற்றி வனபுலத்துயத்தனர் (அகம். 309:2,3). ஆறலைப் போரை அஞ்சாத கடுங்கண் காளையாகிய தலை வன் முன்னே செல்ல அவன்பின் தன் மகள் செல் வாளோ என மகட்போக்கிய தாய் கவன்றாள் (அகம். 321:12,13). பிறைபோன்ற மருபினையுடைய கடுங்கண் பன்றியின இறைச்சியினைத் தின்ற புலி

மலைச் சாரலிடத்து முழங்கும் (அகம். 322:10,11). கொல்லிமலையைச் சார்ந்த சிறுகுடியிலுள்ளோர் பசித்தாராயின, கடுங்கண் வேழத்தின் கொம்பை விறறு உண்பர் (குறு. 100:3-5). கடுங்கண் மறவர் வம்பலரிடம் கொள்ளும் பொருள் இல்லையெனினும் அவர் துள்ளுதலைக் கண்டு மகிழ்வதற்காக அவர் உயிரைக் கொள்வர் (கனி. 4:3-5). கடுங்கண் புலியடியைப் போல் மலையில் வாழையின் வளைந்த காயையுடைய குலைகள் தொங்கும் (கனி. 43: 24-27). கடுங்கண் இரும்புலியைக் கொள்ள நிறுத் தின வலையிலே குறுநரி அகப்பட்டது (கனி. 65:23-25).

3. அஞ்சாமை. தோணியை யுடைய தமையன் கொண்டு வந்த கடுங்கண் வயமீனகளைச் செல்வத் தங்கையர், விழாச் செய்யும் தெருக்களில் விலை கூறி விற்பனர் (அகம். 320:2-4). கடுங்கட்காளை யாகிய தலைவனுடன் தலைவி நெடுந்தேரேறிச் சுரங்கடந்தாள் (ஐங். 385:1-3).

கடுங்கால் - சுழற்காற்று. கடுங்கால் - சுழற்காற்று - சுற்றியடிக்கும் பெரும் பரப்பினை யுடைய விசம் பிடத்தே தோய்ந்து திகழும் வெண்கொற்றக் குடை யின் அருட்சிறப்பினை முரசறைவோர் நுவலுதற் குக் காரணமாய வேந்தன் இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் (பதி. 17:12-14). பலயானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் பகைவர் நாடுகள் அவனால் தீயிடப் பட்ட காலத்தில் கடுங்கால் சுழன்றடித்தலால் சுடர் உருத்தெழுந்து பரவின இடங்களையுடைய பாழுவெளிகளாக நிலைபெற்றன (பதி. 25:6-9). கடலில் அலைகளை இடையே பிளந்தவாறு மரக் கலம் கடுங்காலோடு கரைசேர அதன் பாய மரத்தை எடுத்து நிறுத்துதல் (மது. 76-79). கடுங் காற்று காண்க.

கடுங்காற்று - சுழற்காற்று. பாய் கட்டின வலிய கயிற்றை அறுத்துப் பாயையும் கிழித்துப் பாய் மரத்தையும் அடியிலே முறித்துக் கடுங்காற்று - சுழற்காற்று - நாற்றிசையிலும் சேர வீசுதலினால் கடலிடத்து நெடுஞ்சுழியில் மரக்கலம் சிக்கிச் சுழன் றது (மது. 375-379). நெடுமபெருங்குன்றத்தில கடுங் காற்றுச் சுழன்றது (அகம். 258:6). உழவர் களத்தில போரினைப் பரப்பிக் கடாவிட்டு உதிர்த்த நெல லைக் கடுங்காற்றில தூற்றுகையினால் பறந்து போன துரும்புகள் பக்கத்தே யுள்ள உப்பளப் பாத்திகளில் பரவின (அகம். 366:2-5). கடுங்கால் காண்க.

கடுஞ்சூல் - 1. முதற்சூல். கடுஞ்சூல் முண்டகம் -

முதற்கூலையுடைய கழிமுள்ளி - ஒளியுடைய நீல மணி போலப் பூத்தது (சிறு. 148). கடுஞ்சூல் மந்தி, பரிக்கோலையுடையார் நெகிழ்ந்த செவ்வியைப் பார்த்து யானைக்கிட்ட நெய்மீதி கவளத்தைக் கவர்ந்து சென்று சோலையில் உண்ணும் (பெரு. 393-395). கடுஞ்சூல் மகளிர் பூசைக்கு வேண்டும் பொருள்களுடன் மயில்போல மெல்ல நடந்து திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கினர் (மது. 607-609). களிற்று தன் தடக்கையால் தழுவவும் கானத்திலுள்ள ஆளிக்கு அஞ்சிக் கடுஞ்சூல் மடப்பிடி நடுங்கும் (அகம். 78:1-6). மழை தவழ சிலம்பில் கடுஞ்சூல் ஈனற மடப்பிடி தன் யாக்கையினை விருப்பம் மிக்க களிற்று தடவ வாழையஞ் சிலம்பில் துயிலும் (அகம். 328:11-14). புளிச்சுவை வேட்கையுடைய கடுஞ்சூல் மகளிர், பன்னிரண்டு திங்கள் நிறைந்த கருப்பத்தைத் தாங்கி நடக்கவியலாது தளர்ந்தது போல் மேகம் நீரைச் சுமந்து குன்றின்மேல் ஏறவியலாது தளர்ந்தது (குறு. 287:3-8). பனையின் மடலில் கட்டிய கூட்டிலிருந்து கொண்டு அன்றிற் சேவலைக் கடுஞ்சூல் வயவுப் பெடை பானாட் கங்குலில் அழைக்கும் (குறு. 301:1-4). தலைவி, சுற்றந்தார் ஓம்புகின்ற கடுஞ்சூலுடையவளாய் மகவீன்று குடிக்கு உதவினாள் (நற். 370:1,2). மூங்கில் உயர்ந்த பக்கமலையில் கடுஞ்சூல் வயப்பிடி கன்றையீன்று வருந்த அதன் புனிற்று நிலை தீர்த்தற் பொருட்டுக் களிற்று முற்றிய தினைக கதிரைக் கவர்ந்தது (நற். 393:1-4). தலைவியின் கடுஞ்சூற் சிறுவனின் முறுவலினும் தலைவியைப் பிரிந்து செய்யும் பொருள இனிமை தருமோ எனத் தோழி பொருளவயிற பிரியக கருதும் தலைவனைக் கேட்டாள (ஐங். 309:3-5). நின் கடுஞ்சூல் மகள தான் விரும்பிய காதலனுடன் செல்லுதலைக் காட்ட கத்தே கண்டோம எனத் தலைவியின் தாய்க்கு இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறினர் (ஐங். 386). யானை, தான விரும்பின பிடிக்கு உண்டான கடுஞ்சூலினாலுண்டாய வயா நோய்க்கு இனிய கருப் பங்கோலை முறித்துக் கொடுக்கும் (கவி. 40:26-28). கடுஞ்சூலில் கனறின்ற பசு விடிந்த போதும் மேயப் போகாமல் வீட்டின் அண்மையில் தொழுவில் கட்டப்பட்ட கன்றைச் சூழ்ந்து நிற்கும் (கவி. 110:12-14).

2. நிறைசூல். மலையை அடுத்த சுரநெறியில், கடுஞ்சூல் - நிறைந்த சூலினையுடைய - இளம்பிடியைத் தழுவிக் கிடந்த களிற்று தன்மீது கன்று ஏறியிறங்கப் பள்ளி கொண்டிருக்கும் (அகம். 197:13-15). புன்னைக் கிளையிலிருக்கும் கடுஞ்சூலையுடைய வெண்குருகு அலையோசைக்கு வெருவும்

(நற். 31:10,11). மணற்பரப்பின் ஒருபால் கடுஞ்சூலுடன் 'தங்கிய பெடைக்கு அயிரை மீனைத் தேர்ந்தெடுக்க நீர்க்காக்கைச் சேவல் கழியிடத் துள்ள குட்டத்தைத் துழாவும் (நற். 272:1-6).

கடுஞ்சொல் - வன்சொல். நள்ளிரவில் மூதாரின் அல்லங்காடியும் ஏனைய தெருவும் ஓய்ந்து உறங்கினாலும் வன்மொழி தேர்ந்து கடுஞ்சொற்களால நம்மை வையும் அன்ன உறங்கமாட்டாள என்று தலைமகள் தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 122:1-4). மனைவாசலில் வந்து நின்று தன்னைக் குறித்துத் தன் உரத்தை சொல்லும் கடுஞ்சொற்களைத் தலைவன் அறியாதவன பேர்ல இருந்து தலைவியை நயந்தான் (கவி. 97:1).

கடுந்தொடைக் காவினார் - புலவர். வழக்கவொழுக கத்தாற் பெயர் பெற்றவர் என்று வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்புக் கூறும். கடுந்தொடைக்கா என்ற ஊரினர் (ப. மு. பக். 204). எனவும் கூரம்புகளைக் கட்டி இருமுனையிலும் தொங்கவிட்டுத் தூக்கிச் செல்லும் காவடியைக் கடுந்தொடைக்கா என்று புனைந்துரைத்துப் பெயர் பெற்றவராயிருக்கலாம் (ச. சி. பெ. பக். 98) எனவும் கருதப் பெறுகிறார். காவினார் எனப் பதைப் புலவர் பெயராகக் கொண்டு அதனைப் பூவ காவனம் என்ற இக்காலத்து வழக்கிலுள்ள சோலைத் தெய்வத்தின் முற்காலப் பெயராக இருக்கலாம் என்றும் கடுந்தொடை என்ற சொற்றொடரைப் பாடலில் பயன்படுத்திய அப்புலவர் கடுந்தொடைக் காவினார் எனப்படார் என்றும் வேறுவகைப் பெயர் விளக்கத்தையும் இவர் பெறுவர் (ச. சி. பெ. பக். 98). இவா பாடலாக அக நானூறு 109 - ஆம் பாடல் மட்டுமே உள்ளது. பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவன் இடைச்சுரத்தே தலைவியை நினைந்து மீளக் கருதிய தன்னொரு சிறகுச் சொல்லதாக வரும் அப்பாடலில் தலைவியின் நலமும் இடைச்சுரக் கொடுமையும் புலவரால் நனகு புனையப் பெறுகின்றன.

கடுந்தோட் கரவீரனார் - புலவர். கரவீரம் எனபது அலரியைக் குறிக்கும். அவ்வகையில் அலரிப் பூசு குடும் சிவனுக்குக் கரவீரன் எனபதும் ஒரு பெயர். கரவீரம் எனும் பெயரில் திருவாரூரக்கருகில் சிவத்தலமொன்றும் உள்ளது. எனவே, சிவன் பெயராலோ, சிவத்தலப் பெயராலோ பிப்புவரும் கரவீரன் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் எனபா உ. வே. சா. (குறுந்தொகை. பாடினோர் வரலாறு பக். 132). கடிய தோளையுடைய கரவீரனார் என்பது கொண்டு இவரை உறுப்பினாற் பெயர்

பெற்றவர் வரிச்சியில் சேர்ப்பர் வையாபுரிப் பிள்ளை. குறுந்தொகையில் உள்ள 69-ஆம் பாடலை இவர் பாடியுள்ளார். ஆண்குரங்கு இறந்துவிட்ட நிலையில் கைம்மைத் துயருக்கு ஆற்றாத பெண்குரங்கு மரமேறுதலையும் உணவு தேடுதலையும் அறியாத தன் குட்டியை இனத்தோடே ஒப்படைத்துத் தான் உயர்ந்த மலையிலேறிப் பாடித்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதை இவர் புனைந்துள்ளார். அவ்வாறு புனைந்து 'நீ இரவுக்குறி வரும்போது உனக்கு ஏதம் நேருமாயின் உன்காதவியும் உயிர் வாழாள்' என்று தோழி தலைவனுக்கு உள்ளுறையில் உணர்த்தியுள்ளமை நயம் வாய்ந்ததாகும்.

கடுப்பு - 1. விறுவிறுப்பு. அதியமான் பொருட்டெழினி தன்னை வாழ்த்திப் பாடிய கிணைப் பொரு நனுக்குத் தேளினது நஞ்சுக் கடுப்பை - விறுவிறுப்பை - ஒத்த நாட்பட்ட தேறலைப் பொற்கலத்திலே உண்ணக் கொடுத்தான் (புறம். 392:16-18).

2. விரைவு, காற்றின் கடுப்பை - விரைவை - ஒத்த குதிரைகள் கடுகிச் செல்லும் (அகம். 224:5).

3. வெகுட்சி, பாம்பினது கடுப்பினை - வெகுட்சியை - ஒத்த தன்மையது தோப்பிக்கள் (அகம். 348:6,7). குற்றமாகிய மறமுடையாரிடத்துத் திருமால் கடுநவை உண்டாக வருத்தும் கடுப்பினை உடையவர் (பரி. 4:49-51).

கடுப்புடைப்பறவை - குளவி. கொடுக்கினால் கொட்டப் பட்டவருக்கு நஞ்சினால் தரும் கடுப்புடைய பறவையினம் - குளவியினம் - போன்று கழனிகளில் பசுமையற முற்றிய பெருஞ்செந்நெல் தோன்றியது (பெரு. 238-239).

கடுப்புகல் - நண்பகல். சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிணை வளவன் கடும் பகற் பொழுதில் தன் அரச வஞ்சுக்கையிலிருந்து பரிசிலர்க்குத் தேர் வழங்குவன் (புறம். 39:17,18). மழைபொழிந்த நள்ளிரவிலே நீ தனியையாய்க் குறியிடத்தே வந்தமை நினைந்து தலைவி கண்கலங்கி அழுவதனால் இனி நீ கடும் பகலில் வருதல் வேண்டும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 182:10-13). 'மாலைக் காலமே, நீ எப்பொழுதும் வரும்பொழுதிலேயே வருவாய் போலப் பிறர்க்குக் காட்டி இப்பொழுது கடும் பகற் பொழுதிலே வருகின்றாய்' என்று பிரிவாற்றாத தலைவி அம்மாலைப் பொழுதோடு நொந்து கூறினாள் (ஐங். 183:3,4). 'குறளனே, கடும் பகலிலே வந்து என் கையைப் பிடித்து நின் இல்லத்திற்கு வருமாறு அழைக்க யான் நினக்கு உரிமைப்

பெண்டோ' என அடியோர் பாங்கின் தலைவி யான கூனி அத்தகு தலைவனை வினவினாள் (கனி. 94:14-16). 'கடும் பகல் ஞாயிறே, நீ உன் எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பி இப்பகற் பொழுதோடே போகாது நின்றலை யான் விரும்புகின் றேன்' என்று தலைவனது பிரிவின்கண் தலைவி மாலைப் பொழுதுக் கஞ்சிக் கூறினாள் (கனி. 145:26-30).

கடுப்பு - சுற்றம். யானைக்கட் சேய் மாநதரஞ்சேர லிரும்பொறை மாற்றரசர் பணிந்து தந்த திறைப் பொருவால் தம்மைச் சேர்ந்தவரின் கடும்பை - சுற்றத்தை - காத்தாலு (புறம். 22:26-29). நலங்கிள்ளி தன்னைப் பாடிவரும் பரிசின் மாக்களுடைய கடும்பின் அடுகலத்தை நிறைக்கும் உணவுப் பொருட்கு விலையாகச் சேரர்க்குரிய வஞ்சிமா நகரையும் தருவான் (புறம். 32:1,2). நலங்கிள்ளி பாசறைக்கண் இருந்த காலத்தும் இலையிட்டு முல்லை யரும்புகளால் தொடுத்த பூப்பந்து போன்ற தசையோடு கூடிய பெருஞ்சோற்றுத் திரளையைப் பாண் கடுப்பு உண்ண வழங்குவான் (புறம். 33:11-14). உடும்புரித்தாற் போன்ற எலும் பெழுந்த விலாப்புடையை யுடைய கடும்பின் கடும் பசி தீர்ப்பாரைக் காணாமையின் சிலரால் மட்டும் அறியப்படும் யாழைப் பாணன் வெறுத்துக் கூறினான் (புறம். 68:1-4). 'நாஞ்சில் மலைத் தலை வனே, வேண்டியவாறே நினக்கு உவந்தார்க்கும் வேந்தன் பொருட்டு நீ சாதல் அஞ்சாய்; ஒருநாள் போர் வரின் பசித்துன்பத்தையுடைய என் கடும்பு வருந்துதலு முண்டு; ஆதலின் பரிசிலை இன்னே தருவாயாக' என நாஞ்சில் வள்ளுவனை மருதனின் நாகனார் வேண்டினார் (புறம். 139:11-15). வல்வி லோரியால் வறுமை நீங்கிப் பெருஞ்செல்வம் பெற்ற தம் கண்ணுளங் கடுப்பு (சுத்தர் சுற்றம்) ஆடலும் பாடலும் மறந்ததாக வன்பரணர் சுட்டுவர் (புறம். 153:4-12). குமணன் 'பாடுநர் கடும்பு கேடின்றாக' எனக் கூறி, அரிதுபெறு பொலங்கலத்தை எளிதின் வழங்கினான் (புறம். 160:10-12). குமணனிடம் பெற்ற பரிசிலை மனையோட்குக் கொடுத்து 'நம் கடும்பின் கடும்பசி தீரக் குறியெழிப்பை நல்கியோர்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்குவாயாக' எனப் பெருஞ்சித்திரனார் கூறினார் (புறம். 163:3-7) காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார், பிட்டங் கொற்றனிடம் 'பெரும, நின்னைக் காணும் செவ்வி அரிது; என் கடும்பின திடும்பை பெரிது; ஆதலால் இன்னே பரிசில் தருவாயாக' என வேண்டினார் (புறம். 169:6-8). பிட்டங் கொற்றன் முத்துக்களை விறலி

யர்க்கு ஈந்து நார்பிழிக் கொண்ட தேறலைப் பாண் கடும்புக்கு அளித்தான் (புறம். 170:11-13). சிறுகுடிகிழான் பண்ணனிடம் பரிசில் பெற்று வரும் பாணரிடம் பரிசில் பெற விரும்பும் பாணன், 'என் கடும்பினது இடும்பை காண்மின்; பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய பண்ணனின் இல்லம் அணித்தோ, சேய்த்தோ கூறுமின்' என வேண்டினான் (புறம். 173:2,11-12). பண்ணன் வல்லார் என்னும் ஊரிலுள்ளான்; நின் உணனா வறுங்கடும்பு உய்தல் வேண்டின், விரைந்து அவனிடம் செல்வாயாக' எனப் பாணனிடம் சோணாட்டு முகையலுர் சிறுகருந் தும்பியார் கூறினார் (புறம். 181:6 - 10). கடலிடத்துச் சென்ற முகில் நீரின்றிப் பெயராத வாறு போலக் கடிய நெடுவேட்டுவனிடம் சென்ற பரிசிலர் கடும்பு தேரும களிறும் பெறாமல் மீளாது (புறம். 205:11-14). கரிகாற் பெருவளத்தான் பாண் சுற்றமாய் கடும்பினைப் புரந்தான் (புறம். 224: 3). வெளிமான் இறந்துபட்டமையால், அவனுடைய வளை கழிக்கப்பட்ட உரிமை மகளிரைப் போலப் பாடுநர் கடும்பும் பழைய அழகிழந்து ஒளிமழுங்கியது (புறம். 238:5-7). கனறொடு கறவை தந்து பகைவரைப் புறங்கண்டு பட்ட நெடுந் தகைக்கு நடுகல் அமைத்தமை அறியாது பாணரின் கடும்பு இன்றும் வருமோ என இளம்பொன் வாணிகனார் வருந்தினார் (புறம். 264:4-7). நட் பெதிர்ந்தோர்க்கு உதவுபவன் நாஞ்சில வள்ளுவன் ஆதலின் இந்நிலம் வறுமையுற்று வருந்தும் காலத் தும் மகிழும் தன் கடும்பு வருந்தாது எனக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை கூறுவர் (புறம். 380:11-16). இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன பகைவீரர் இறந்துபடவும் தனக்குரிய இடத்தைக் கவர்ந்த அமைச்சர் முதலிய கடுமபுடைய பகையரசர் நடுங் கவும் போர் செய்து, அவரின கடும்பினைத் தடிந்தான் (பதி. 12:1-3). தொண்டைமான் இளந்திரையனுடைய பாணச் சாதியேம் என்று எயிற்றியரிடம் கூறுவீராயின், நீவிர் தெய்வங்களுக்கரசு சேர இட்டுவைத்த பரிபோலப் புழுக்கலையும் வாடு னையும் நும் வாடிய கடுமபுடன பதமமிகப் பெறு குவீர்' எனப் பெரும் பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (பெரு. 100-105). சேரனின் நாளோலக்க இருக்கையில் கொடும்பறைக் கோடியர் அவனைக் கடும்புடன் வாழ்த்துவர் (மது. 523-525). உயர் குலத்திற் பிறந்த உயர்ந்தோர் தம் கடும்புடன் உண்ணப் பைநநிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசிலை விருந்திட்டுப் பின் எஞ்சியதைத் தலைவி இடத் தலைவன் உண்ணுதல் இவ்வறத்திற்குரிய தாம் (குறி. 204-207). கானவர் குடியிருப்பில் தங்கி,

இளைப்பாறிப் பூங்கொத்துக்களைக் கடும்பொடு சூடி, அசோகமர முடைய செவ்விய வழியைக் கடந்து சிற்றூர் செல்லுமாறு கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெறுகிறார் (மலை. 158-161). 'செல்லும் நெறி மயங்கி நீவிர் அல்லலுறுமபோது ஓரிடத்தில் குழுமி இசைக் கருவிகளை இயக்கினால் அவ்வோசை கேட்டு ஆண்டுக் காவல புரியும் கானவர் விரைந்து வந்து இனிய பழங்களையும் நறிய மலர்களையும் தந்து செம்மையான நெறியில் அழைத்துச் செல்வராதலால் நீவிர் நும் இசையியில் கடும்புடன் இனபுறுவீர்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் படுகின்றனர் (மலை. 275-286). 'நீவிர் மலையின கண் ஏகும்போது பஞ்சி போலப் பரந்திருக்கும் முகிற்கூட்டம் நீர்த்துளிகளைத் தூவும் ஆதலின் திசை தெரியாத விரைந்து செல்லும் கடும்புடன் காவிக் கொண்ட நும் வாச்சியங்கள் நனைந்து தொய்படாமல் கிணறுகள் போன்ற முழைஞ்சுகளிடத்தே புகுமின்' எனக் கூத்தர் அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றனர் (மலை. 361-366). நன்னன் உண்ணுதற்கும் ஏற்ற உணவாகும் என்று கண்டோர் மருநம்படியான முளளை நீக்கி வெள்ளிய தடிகளைக் கொண்டாகிய வெண்சோற்றைக் களமர் இட, நின் கடும்புடன் அருந்தி உழவரோசையுடன் கூடும படிநல்ல யாழில் மருதப்பண் வாசித்து அங்கு இளைப்பாறிச் செல்வீர் எனக் கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்தினர் (மலை. 465-470). கான்யாற்று உயர்கரையில் கலைமான் ஆட்டு வருடையின் கடும்பொடு தாவிக் குதிக்கும் (நற். 119:6,7). கடும்பு சூழ ஓம்புகின்ற தலைச் சூலுடைய தலைவி மகவீன்று குடிகு உதவிபுரிந்தாள் (நற். 370:2). தம் அறிவு மயக்கமின்றி மெய்யுணர்வு பெறுக எனக் கீரந்தையார் திருமாலைத் தலையுற வணங்கிப் பலமுறை ஏத்தி வாழ்த்திக் கடும்பொடு பரவுகின்றார் (பரி. 2.72-76).

கடும்பு - 1. குதிரை. கடும்பாவினை - குதிரையினை - விரையச் செலுத்துவதற்காகக் காலில இடப்பெற்ற பரிவடிப்பு எனனும் அணியுடையவன் சோழன் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் செனனி (புறம். 378:4,5). களிறுகள் பரந்து செல்லவும் கடும்பு தம் மேலுள்ள மறவரால் அடக்கிச் செலுத்தப் பெறவும் தேர்கள் சூழன்று திரியவும் பகைப்படல வருதல் (பதி. 49:4-6,81:6-8). 'நம் பிரிவுத் துன்பத்தினால் தலைவியின் மனச்சுழற்சி நீங்க மாலைக் காலம் வருதற்குள் காற்றின் விரைவினையுடைய கடும்பாக் களைத் தூண்டிச் செலுத்துவாயாக' என்று மீருந் தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (குறு. 250:3-6). கடும்பு பூட்டப்பட்ட நெடுந்தேரின் சக்கரம் ஏறிய நெய்தல் மலரைப் போலத் தலைவனைப் பிரிந்த

தலைவி வருந்தினாள் (குற. 336:4-6). மணிகள் பிணைத்த மாலையை யணிந்த கடுமாக்கள் பூட்டப் பெற்ற நெடிய தேரினனான சேர்ப்பன் பகற் பொழுதிலே பலரும் காணத் தலைவியின் சிறுகுடி வந்தனன் (நற். 91:9-12). இயல்பிலேயே கடுகிச் செல்லும் கடுமாவைப் பின்னும் விரையச் செலுத்தும் தாற்றுக் கோல் கொடுமை யுடையது (கவி. 50: 19,20). வையையில் புதுப்புனல் வரவு கேட்ட மதுரை நகர ஆடவருட் சிலர், கடுமாக்களின் மேலேறி விரைந்து புனலணி காணச் சென்றனர் (பரி. 12:28).

2. யானை. உலகம் பொதுவாதவன்றித் தமக்கே யுரித்தாக ஆளும் அரசருக்கும் இடையாமத்திலும் நன்பகலிலும் துயிலானாய் அவ்வரசருடைய கடுமாவை - யானையை - காக்கும் பாகனுக்கும் உண்ணப்படும் பொருள் நாழி; உடுக்கப்படும் உடை இரண்டே (புறம். 189:1-5). தலைவன் மலைப் பக்கத்தில் வழிப்போலார் யாருமில்லாத நீர்மிக்க சிறுநெறியிலே கடுமா இயங்குதலை யறிந்தும் நள்ளிரவில் வருவது குறித்துத் தோழி வருந்தினாள் (கடுமா - கொடிய சிங்கம் முதலிய விவங்குகள் என்பர் பி.நா.). (நற். 257:8-10). 'நாடனே, எம்மைக் காண நடு நாளாகிய இரவிலும் வருகின்றாய்; இவ்வாறு வரும் நினைவைக் கடுமா தாக்குமாயின் அதன் விளைவை யான் அறியேன்' என்று தோழி தலைவனுக்கு ஆற்றறமை கூறி இரவுக்குறி மறுத்தாள் (ஐங். 296:3,4). அருவிகள் அடித்து வரும் பலவகை மலர்களை அலைகளால் தள்ளிக் கொண்டு சுருங்கையின் நடுவழியிலே வரும் புனலை மதுரை மதில் சொரியும் பொழுது, அப்புனல் கடுமாவாகிய களிறுகள் கையைத் தூக்கி விடும் நீரை ஒத்தது (பரி. 20:98-107).

கடுமா மறவர் - யானை வீரர். பகைவரது யானைப் படை வரிசை அழியுமாறு வலிமையினால் அம் பெறிந்த கறையடிக் கழற்காலுடைய கடுமா மறவர் - யானை வீரர் - அம்புதொடுத்தலை மறக்கும்படி போரின்றி நாடு காவலை இனிது செய்தான் (பதி. 28:1-5).

கடுமான் - குதிரை. 'கடுமான் கைவண் தோன்றல்' என மாவளத்தான் சுட்டப் பெறுதல் (புறம். 43: 11,12) 'களங்கொன் யானைக் கடுமான் பொறையன்' என்று மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைக் குறிப்பிடல் (புறம். 53:5) சேரமான் குட்டுவன் கோதையைக் 'கடுமான் கோதை' எனல் (புறம். 54: 8). கபிலர் பேகனைக் 'கடுமான் பேக' என விளித்தல் (புறம். 143:6). இளவெளிமாணைக் 'கடுமான்

தோன்றல்' எனப் (பருஞ்சித்திரனார் சுட்டல் (புறம். 162:7) ஏனாதித் திருக்கிள்ளியைக் 'கழல் புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி' என மதுரைக் குமரனார் கூறுவர் (புறம். 167: 10). 'கடுமான் கொற்ற' என்பது பிட்டங் கொற்றனைக் குறித்த விளி (புறம். 168:7). பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் 'கடுமான் மாற' என விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 198:27). 'கடுமான் தோன்றல் நெடுமானஞ்சி' என்பது ஔவையார் கூற்று (புறம். 296:6). 'கடுமான் தோன்றல்' என ஒரு தலைவன் சுட்டப் பெறுதல் (புறம். 265:5). மகள் மறுக்கப்பட்ட கடுமான் வேந்தர் அவள் தம ரொடு போர் குறித்துக் காலைப் பொழுதிலே அவள் ஊரின் நெடுநிலை வாயில் முன் சுற்றித் திரிந்தனர் (புறம். 350: 5,6). 'கடுமான் தோன்றல்' என நலங்கிள்ளியை விளித்தல் (புறம். 382: 17). 'கடுமான் திரையன்' எனத் தொண்டைமானிளந் திரையனைக் குறிப்பிடல் (பெரு. வெ.). கடுமான் பூட்டப் பெற்ற தேரின் ஒலி கேட்டால் முல்லை வழியில் கலைமானுடன் பிணை விரும்பிக் கூடும் புணர்ச்சி ஒழியு மாகலின், குதிரையை மெல்ல நடத்துவாயாக என்று பாகனிடம் வினைமுற்றி பீளுந் தலைவன் கூறினான் (அகம். 134: 6-14). புல்லி என்னும் கள்வர் தலைவன் 'கடுமான் புல்லி' எனக் குறிப்பிடப் பெறுதல் (நற். 14:11). கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள புதுமலரைத் தீண்டிய பூ மணம் வீசும் நல்ல நிறம் பொருந்திய பிடரிமயிரை யுடைய கடுமான்களைப் பூண்ட நெடுந்தேரைக் கடவி, நடு இரவில் வரும் கொண்கனொடு யான் செல்லுமாறு உடன்பட்டேன் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 149: 5-9). 'கடுமான் கிள்ளி' எனச் சோழன் குறிக்கப் பெறுதல் (ஐங். 78:1). கடுமான்கள் பூட்டப்பெற்ற தேரைக் கடவி வரும் வெம்மை மிக்க நெடுவழி அரிதாயிருந்தும் உன்னிடத்து அவாவுறுகின்ற என் நெஞ்சம் உன் தழுவலை மிக விரும்பியதால் எளிதாயமைந்தது என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 360.)

கடுவளி - குறாவளி. நெடுவேள் நிலைபெற்ற திருச் செந்தூரின் அகன்ற கடற்றுறைக்கண் கடுவளி - குறாவளி - குவித்த எக்கரிலுள்ள மணலினும் பல காலம் வாழ்கவெனப் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரை மருதனின் நாகனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 55:18-21). முருங்கையின் வெண்பூக்களைச் சூரலங் கடுவளி வீசுதலினால் அப்பூக்கள் உடைந்த திரையின் நுரைகளைப் போல எங்கும் பரவிக் காடு கடலின் கரை

யகம் போல் தோன்றியது (அகம். 1:16-19). மூங்கிற் காட்டில் உண்டான த், கடுவளியால் மிக்கெழுந்து மலைப்பக்கம் பரவுதலால் மூங்கிலின் கணுக்கள் வெடிக்கும் ஒலி ஸ்லைமான் கூட்டத்தை வீரட்டியது (அகம். 47:4-7). வெங்கடுவளி அலைத் தலால் புள் அசையும் மரத்தை விட்டொழித் தல் போல என் உயிர் பிரிவால் வருந்தி உடலைத் துறக்கும் பொழுது இதுவோ என்ப பிரிவினையுடைய ஆற்றாத தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 71: 16-18). பாலைவழிச் செல்லும் வணிகக் கூட்டத்தாரின் சோறு பொதிந்த வெள்ளிய பனை ஓலையாலாய குடையினைக் கடுவளி தூக்குதலான் எழுந்த ஒலியினைத் தம் துணையினது குரலென் எண்ணி முசுக்கலை அதனை அழைக்கும் (அகம். 121: 12-15). கடுவளி எடுத்தலால் சிதறிய செம்முருக்க மலர் பரவிய பெரியகல், காட்டில் அழலால் மூடப்பெற்ற யானை போலத் தோன்றும் (அகம். 223:5-7). கடுவளி எடுத்த கம்பு ஒழிந்த தேக்கிலைகள் பருந்தினம் பறந்தது போன்று விசும்பிடம் மறைய மேலே பரவிப் பின் ஒருசேர விழுந்து பாலைவழிச் செல்வோர் சுவடறியாது மயங்குமாறு கவர்த்த நெறிகளை மறைக்கும் (அகம். 299: 5-9). கடுவளி உதிர்த்த நெல்லிக்காய் கற்களையுடைய நெறிகளில் பொற்காசு போல அழகுறப் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 363: 6-8). வெந்திறல் கடுவளி சீறி வீசுதலால் மலையுடை அருஞ்சரத்தில் வாகை மரத்தின் கிளைகளிலுள்ள வளைந்த நெற்றுகள் ஒலிக்கும் (குறு. 39: 1-3).

கடுவன் ஆண்குரங்கு முதிர் மலையில் பலாவின் முட்புற முதுகணிப் பெற்ற கடுவன் தன் துய்த்தலை மந்தியைக் கையாற் குறிசெய்து அழைக்கும் (புறம். 158: 23-25). விச்சிக்கோனின் மலையின்கண் பலாவினது புழத்தைக் கவர்ந்துண்ட கருவிநற் கடுவன் செம்முகமந்தியொடு பொலிந்து பக்க மலையிலுள்ள மூங்கிலிடத்துத் துஞ்சும் (புறம். 200: 1-5). நன்னனுடைய நவீர மலையில் கூத்தருடைய பிள்ளை டுபுரத்த கடுவன் நெடிய மூங்கிலின் கவடுகளிலே புரய்ந்து ஆடும் (மலை. 236, 237). வாழைக்கனியாலும் புலாச்சுளையர் லும் நெடிய சுணையில் விளைந்த தேறலை நீரென்று கருதி அறியாமல் உண்ட கடுவன் பக்கத்ததாகிய சந்தனமாத்தில் ஏறமாட்டாது நறிய பூக்களாலாகிய படுக்கையிற் களிப்புறறு உறங்கும் (அகம். 2: 1-7). விறலியின் பின்செல்லும் முழவன் போலப் பாறையில் ஆடுமயில் முன்னதாகக் கல்லாச் கடுவன் பெரிய பலாபழத்தைத் தழுவித் கொண்டு தன்

இனிய துணையை அழைக்கும் (அகம். 352: 1-7). நெடும்பெருங் குன்றில் பலாப்பழத்தினைக் கவர்ந்த கல்லாமந்தி கடுவனோடு குதித்தாடும் (அகம். 378: 20-22). தேமாவின் கனியை அருந்தும் மலையிலாடும் குட்டியின் தந்தையாகிய கடுவனும் கொடியவனாகிய தலைவனை அறியும் எனத் தோழி அறத் தொடுநிற்குங்கால் கூறினாள் (குறு. 26: 5-8) மலையில் கடுவன் மரத்தின் மீதிருந்து முதிர்ந்த இனிய பழங்களை உதிர்க்கக் குட்டிகளை யுடைய மந்தி ஏற்பனவற்றை எடுத்துண்ணும் (குறு. 278: 4-7). முதலிசை முற்றிய பெரிய தினைக் கதிர்களைக் கொய்து கொண்ட மந்தி கல்லாக் கடுவனோடு மலைமீதேறி அங்கை நிறையக் கயக்கித் தாய்மை செய்து கவுள் நிறைய உண்ணும் (நற். 22: 1-5). கடுவனால் முயங்கப் பெற்ற செம்முகமந்தி புணர்ச்சி வேறுபாட்டால் உண்டான குறியைத் தன்பெரிய சுற்றம் அறியுமென்று அஞ்சி வேங்கையின் கிளை மீதிருந்து ஆழமான சுணைநீரை நோக்கித் தலை கவிழ்ந்து புணர்ச்சியாலே குலைந்த முச்சி மயிரைத் திருத்தும் (நற். 151:5-11). முள்ளெயிற்றுக் கருமுக மந்தி, தன் சிறிய குட்டிகளுடன் கல்லாக் கடுவன் நடுங்குமாறு மலைப்பக்கத்து மேகத்தில் ஒலிக்கும் (நற். 233:1-3). மந்திக் கணவனாகிய கல்லாக் கடுவன் புலிமுழக்கிற்கு அஞ்சி வரையகத்துப் பாய்ந்து ஒடுங்கும் (ஐங். 274:1-3). குரங்கின் தலைவனான குருமயிர்க் கடுவன் பிரப்பங்கோலைக் கொண்டு பாறையிலுள்ள மழைநீர்க் குமிழியைப் புடைக்கும் (ஐங். 270:1-3). மந்தியின் காதலனாகிய தனிரைத் தின்னும் கடுவன் மணங்கமழும் நறைக் கொடி கொண்டு இளமுகிலைப் புடைக்கும் (ஐங். 276:1-3). குறவர் முன்றிலில் மாதீண்டு துறுகற்கண்ணைக் கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும் (ஐங். 277:1,2). கடுவனும் புகுந்தறியாத காடு கடந்து தலைவி உடன் போயினாள் (ஐங். 374:4). கடுவன், வரைந்து கொள்ளும் நிலைமையைக் கற்றுத் திரட்சி மிக்க சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட் பேசுவார் போல மெல்லிய விரலையுடைய மந்தியைத் தனக்குத் தர வேண்டும் என்று தன் குறைகூறும் தகையையுடையது தலைவன் மலை (கலி. 40:15-18).

கடுவன் மன்னார் - புலவர். கடுவன் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த மன்னாராகிய இவர் பெயர், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மன்னார் என்றும் காணப்படுகிறது. தமிழ்க் கூத்தனார் என்பதைத் தொழிலால் வந்த சிறப்பு, பெயராகக் கொண்டால் மதுரையின்கண் தமிழ்க் கூத்தாடுபவரான கடுவன் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த மன்னார் எனும் இயற் பெயரையுடையவர் என்றும் இயற்

பெயராகவே கொண்டால மதுரைத் தமிழ்க் கூத் துபார்க்கு மகனாரான கடுவன் மள்ளனார் என்றும் பெயர் விளக்கம் பெறலாம். மள்ளனார் என்ற பெயரைக் கொண்டு இவரை அரசியல் தொடர் புற்ற படைத்தலைவர் என்று கருதவும் இடமுண்டு எனப் பர் உ. வே. சா. (குறு. பாடினோர் வரலாறு). இவர் பாடியவை அகநானூற்றில் மூன்றாம் (70, 256, 354) குறுந்தொகையில் ஒன்றாம் (82) ஆக நான்கு பாடல். நெய்தல், மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி என்னும், நான்கு திணைகளிலும் அப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை கொண்டு இவரது பரந்துபட்ட திணைப் புலமையை உணரலாம். இலங்கை சென்று இராவணனை வென்று சீதையை மீட்க வேண்டிய இராமன் தென்கடற் கோடிக்கரை மருங்கே ஓர் ஆலமரத்தின் அடியில் நண்பருடன் கூடியிருந்து சூழ்ச்சி செய்தற்காக அமமரத்துப் பறவைகளின் ஆரவாரத்தை அடக்கினான் எனப்பதோர் அரிய இராமாயணக் குறிப்பு இவர் பாடலில் (அகம். 70) அமைந்துள்ளது. கள்ளர் என்னுமுரிட இளமகளொருத்தியின் அணிநலம் நுகர்ந்து பின் அறியேன் என்று பொய்ச்சூள செய்த அறனிலாளன் ஒருவனை அவ்வூர் அவையத்தாரா அறிகரியினால் உணர்ந்து மரக்கிளையிற் கடடித் தலையில் நீறு பெய்த நிகழ்ச்சி யொன்றை இவரது மற்றொரு பாடல் (அகம். 256) அறிவிக்கும்.

கடுவனிமள்ளனார் - புலவர். கடுவன் மள்ளனாரும் இவரும் ஒருவரே யென்பர் பி. நா (நா. பாடினோர் வரலாறு) உ. வே. சா. வும் இக்கருத்தினரே (குறு. பாடினோர் வரலாறு). ஆயின், இவரை வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு வேறு புலவராகக் குறிக்கும். பல்லவாசு முந்தைய தமிழ்ச்சொல்லடைவு, கடுவன் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த இளமள்ளனாராகிய இவரை இளம்படைத் தலைவன் அல்லது, கடுவன் மள்ளனார்க்கு இளவல் அல்லது, அவர்க்கு மகன் என்று இம்முப்பொருளையும் சுட்டும். நற்றிணை (150) இவர் பாடியதாகும். மருதத்திணையுள் பரத்தை தலைவனை நெருங்கிப் பாணனுக்குரைத்த துறையில் அமைந்த அப்பாடலில், 'சேரியிடத்தே தேரில் வந்து தலைவன் தாரும் கண்ணியும் காட்டித் தன் ஒருமை நெஞ்சைக் கவர்ந்து போனமை குறித்துச் சினங் கொண்டுள்ள தன தாய் அவனை எளிதில் விடமாட்டான்' என்று அப்பரத்தையைப் பேசவைத்து அவளது எளிவந்த பேதைமையனைபுப் புலப்படுத்துகிறார். பாண்டியன்களிறு பல பரப்பி, அரண் பல கடந்த செய்தியும் அப்பாடலில் கூறப்பெறும்.

கடுவனிமையினனார் - புலவர். கடுவன் என்னும்

ஊரினராகிய இவர் எயினர் குடியைச் சேர்ந்தவர். பரிபாடலில் மூன்றாவதும் நான்காவதுமாகிய திருமால் பாடல்களையும் ஐந்தாவதாகிய செவ்வேள் பாடலையும் இவர் பாடியுள்ளார். இருவேறு கடவுளரையும் ஒருநிலையில் பாடியுள்ளமையால் இவரது இறையொருமைப்பாடு விளங்கும். இவருடைய திருமால் பற்றிய பாடல்களில் தத்துவக் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர் நிறைந்த வேதப் பயிற்சியுடையவர் என்பது, வேதக் கருத்துக்களைக் கூறுவதால் விளங்கும். 'தீயினுள் வெம்மை நீ, பூலினுள் மணம் நீ, கல்லினுள் மணி நீ, சொல்லினுள் வாய்மை நீ. அறத்தினுள் அன்பு நீ, மறத்தினுள் மைந்து நீ, வேதத்துள் மறை நீ, பூதத்தில் வெளி நீ, கதிரினுள் ஒளி நீ, மதியினுள் அளி நீ, அனைத்தும் நீ, அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ, நீ ஒரு பொருளில் உறைதலு மில்லை, உனக்கு ஒரு பொருள் உறைவிடமும் இல்லை, அவை உனக்கு உளவாதல் மாயம், நீ பிறவாப் பிறப்பில்லை, தின்னைப் பிறப்பித்தோருமில்லை (பரி. 3:63-72). என்று திருமாலைப் பாடும் இவர் திருமாலின் இத்தன்மைகளைச் சாமவேதத்தினின்று அறிந்ததாக மொழிவது (பரி. 3:62) காணலாம். இவ்விறைப் பண்புகளை 'நின் வெம்மையும் ஒளியும் கதிரவனிடத்தும், நின்தன்மையும் மென்மையும் திங்களிடத்தும், நின் சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியிடத்தும், நின் தாங்குந் திறனும் பொறுமையும் நிலத்திடத்தும், நின் மணமும் ஒட்பமும் காயாம் பூவிடத்தும், நின் தோற்றமும் பெருமையும் நீரிடத்தும், நின் உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்திடத்தும், நின் வருகையும் ஒடுக்கமும் காற்றிடத்தும் உள்ளன; ஆகலின், இவையும் உவையும் அவையும் பிறவுமாய் நின்னிடத்தினின்று தோன்றிக் காக்கப்பெற்றனவெல்லாம் பின்னும் நின்னோடே பொருந்தின' (பரி. 4:25-35) என்று பிறிதொரு வகையில் சுட்டுதல் காணலாம். திருமால் தன்னினும் சிறந்த தாளிணையை உடையவர் எனனும் கருத்து இவரால் அருமையாகக் கூறப்படுகிறது (பரி. 4:62). முருகப் பெருமானின் பிறப்பையும் சிறப்பையும் இவர் வரலாற்று முறையில் பாடுகிறார் (பரி. 5:25-70). 'கடப்ப மாலைவை அணிந்தோய்; நின்னிடத்தே யாம் இரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; அருளுட அன்பும் அறனுமே' எனனும் இவர் வேண்டுகோளையாவராலும் கொள்ளறகு உரியதாம் (பரி. 5:78-81,

கடை - 1. வாயில். 'நீ நலங்கிள்ளியிடம் செல்வாய், யின், பிறன்கடையை - வாயிலை - மறக்குமள; அவன் உனக்கு மிகுதியாக அளிப்பான்' என்று பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப்பெறுகிறான் (புறம். 6

18,19). கிள்ளி வளவனிடத்துப் பாணன் சென்றால் அவனது நெடுங்கடைக்கண் காலம் பார்த்து நிற்க வேண்டிய தில்லை (புறம். 69:16,17). பெருஞ்சித் திரனார் வெளிமாணை 'நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக' என்று வாழ்த்தி அவனது நெடுங்கடையை அணுகிப் பாடி நின்றார் (புறம். 237:1,2). மென்றோன் மகளிர் தம்முடைய இல்லம் தனிமையுறக் கடைகழிந்து மன்றம் செல்லார் (புறம். 373:11,12). கிணைப் பொருநன் பனியுறைக்கும் வைகறைப் பொழுதில் கோழிச் சேவலின் குரல்கேட்டுமுந்து அவியனது நெடுங்கடை நின்று கிணைகொட்டி. அவனுடைய பகடுகளை வாழ்த்திப் புகழைப் பாடினான் (புறம். 383:1-5). விடியற்காலத்தே கிணைப் பொருநன் அம்பர் கிழான் அருவந்தையின் கடைக்குச் சென்று தோன்றாத நிலையில் பிறன்கடையிற் பாடியிருக்கையிலேயே அவன் பாடிய குரல் கேட்டு அருளி அவனுக்கு வறுமை நீங்க வழங்கினான் அருவந்தை (புறம். 385:2-7). நின் மகளிர் நினைது நெடுங்கடையில் நெய்தற் பறையொலியே கேளா தொழிவாராக என்று நல்லேர் முதியனைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 389:12, 16,17). கிணைப்பொருநன் பல நாளின்றி ஒருநாள் வந்ததற்கும் அதியமான நெடுமானஞ்சி தன் நெடுங்கடையிடத்து நின்ற அப்பொருநன் அளிக்கத் தக்கவன் என்று ஆடைகள், ஊன்துவை அடிசில் முதலியவற்றை வழங்கினான் (புறம். 390:9-23). அதியமான் பொருட்டெழினியது நெடுங் கடையின் கண் நின்று பொருநன் தன் ஒருகண் மாக்கிணையை ஒற்றி அவன் புகழினைப் பாடி வாழ்த்தினான் (புறம். 392:1-12). மாலைப்பொழுதில் தன் கடையில் தோன்றித் தன்னிடத்து எனக்குள்ள தொடர்பினைச் சொல்லி யான் கிணை கொட்டிப் பாடிய அளவில் சிறிதும் காலம் நீட்டாமல் சாத்தன் எனக்கு அருங்கலம் வர அருளினன் என்று பொருநன் கூற்றாகச் சோழநாட்டுப் பிட லூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனை மதுரை நக்கீரர் பாடினார் (புறம். 395:23-28). சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைத் 'துயிலெழுக்' எனப் பாடியவாறு பொருநன் கிணைகொட்டி அவனது நெடுங்கடைக் கண்ணே காலையில் தோன்றினான் (புறம். 397:6-11). கிணையினை இசைத்துத் தன்னை வாழ்த்தியவாறு தன் கடையிடத்தே தோன்றிய பொருநனின் கிணைக் குரலை இறுதி யாமத்தில் பலருந் துஞ்சவும் தான் துஞ்சானாய்ச் சோழன் நலங்கிளளி கேட்டனன் (புறம். 400:4-8). கிணைமகள் உப்பின்றி வேகவைத்த குப்பைவேளைக் கீரையை மடவோர் காண்டற்கு

நாணிக் கடையடைத்துப் பாணர் தம் சுற்றத்தின் ருடன் தின்றனர் (ஐறு. 136-139). மகளிர் சட்டக் காலைச் சாய்த்துப் பண்டங்களுக்கு விலை கூறும் நெடுங்கடையை யடைத்துத் துயின்றனர் (மது. 621-623). ஆமான்கன்று முதலாக ஆசினிப் பாலா ஈறாகப் பல கையுறைப் பொருள்கள் நன்னன் வேண்மானின் நெடுங்கடையில் நிறைந்திருக்கும் (மலை. 500-529). நீ பேதைப் பருவங் கடந்து பெதும்பைப் பருவத்தினளாகிக் காவலுக்குட்பட்டனையாதலின் இனிக் கடையிடத்தும் போதற்குரியை அல்லை' எனச் செவிலி தலைவியை இற்செறித்தனள் (அகம். 7:5-8). தந்தை செல்லும் தேரின் மணியோசை கேட்டுக் காணும் விருப்போடு சிறுவன் கடை கடந்து தளர் நடையிட்டு ஓடினான் (அகம். 68:9-12). இரவிலே தன் நெடுங்கடையில் நின்று தன் குன்றத்தைப் பாடுகின்ற பாணர் பரிசிலாக வேண்டினால் அவர்க்கு ஆய் எயினன் யானைகளை ஈவான் (அகம். 208:1-5). பிடியானையைப் பரிசில் பெற வந்து அரண்மனை வாயிலிலே செவ்வி நோக்கிக் காத்து நி்ப்கும் பரிசிலர் போலத் தலைவன் களவுக் காலத்தில் தலைவி மனையின் கடையில் காத்து நின்று அவளைக் கூடுவான் (அகம். 311:1-5). வெண்மணல் உயர்ந்த அழகிய கடையினையுடைய நெடுமனைக்கண் இரவில் புணர்குறி வாய்த்த களவொழுக்கம் எல்லை கடந்து நீண்டது என்று தலைவன் இரங்கினான் (அகம். 325:2-4). 'குற்றமற்ற தெருவிடத்தே நாயில்லாத அகன்ற கடையில் செந்நெற் சோற்றுருண்டையும் வெண்ணெயும் ஆகிய ஓரிலலத்துப் பிச்சையைப் பெற்று, வயிறு நிரம்ப உண்டு விருப்பதிற்குரிய வெந்நீரையும் சேமசெப்பிற் பெறுவாயாக' என்று தோழி அறிவனை வாழ்த்தித் தலைவன் வரும் வாடைக் காலத்தைக் குறித்து வினவினாள் (குறு. 277). தலைவன் வரைவு நீட்டிக்கவே, அன்னையின் காவல் கடந்து பெருங் கடையையும் நீங்கி, ஊர் அம்பலத்தினை யடைந்து பகலில் பலரும் காண அவன் ஊர் வினவி வருவோமா என்று தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 365:1-5). புதல்வனைப் பலவாறு பொய் பாராட்டி அவனை விட்டுப் போகாதவனாகவும் பரத்தையர் குறிக்கொண்ட நிலைமையைக் கடவாத வனாகவும் உள்ள நீ இந்த நெடுங்கடையிடத்து நில்லாதே என்று தலைவனிடத்துத் தலைவி ஊடிக் கூறினாள் (கவி. 79:20,21). பரத்தை நாட்காலையிலேயே தலைவியது மனைக்கடை வந்து நின்று தலைவனைப் புலந்து கடுஞ்சொல் கூறினாள் (கவி. 97:3-5). தலைவன் தன்மேல் வேட்கையால எதிர்வந்து கூடிப் பின் வருந்துகின்ற பரத்தை

யாஸ் மனைக்கடை வழியாகத் தன் காதற் பற்றத்தையாகிய யானையைக் கொண்டு போய் அதனை அழகுற ஏறினான் (கவி. 97:24,25).

2. கோடி. யானைக் கோட்டினாற் கடைந்து செறிக்கப்பட்ட வெள்ளிய கடையினை - கோடியினை - இருபக்க முடையது துலாக்கோல் (புறம். 39:2,3). பாடினி கொலைவில் புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்கண்ணையுடையவள் (பொரு. 26, 47). முதற் பிறை பிறந்து ஏந்தியிருந்தாற் போன்று பின்னே ஏந்தியிருக்கின்ற கவையமைந்த கடையினை யுடைய யாழைப் பெரும்பாணன் இடப்பக்கத்தே தழுவி யிருந்தான் (பொரு. 11, 16). பித்திக அரும்பின் சிவந்த பின்புறத்தை யொக்கும் கொழுங்கடை மழைக் கண்ணினள் தலைவி (அகம். 42: 1-4). கடை சிவந்து வியக்கத் தக்கவாய் ஒன்றோடொன்று போரிடுகின்ற மையுண்ட கண்களை யுடையவள் தலைவி (அகம். 237:15, 16). பித்திக மலரின் இதழை யொக்கும் அழகொழுகும் செங்கடை மழைக் கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 295: 19-21). மாரிப் பித்திகத்து நீரொழுகும் கொழு முகையின் சிவந்த புறத்தை யொத்த கொழுங்கடை மழைக் கண்ணளாய தலைவி, நீர்விளையாட்டில் தெப்பத் தின் கடையைத் தோழி பற்றினால் தானும் அந்தக் கடையையே பற்றி ஆடுவாள் (குறு. 222: 2, 6).

3. எல்லை. நீரும் நிலமும் நெருப்பும் காற்றும் வானுமாகிய ஐந்தினையும் அளந்து அவற்றின் கடையினை - எல்லையினை - அறிந்தாலும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் பெருமையை யாராலும் அளந்தறிதற்கு இயலாது (பதி. 24: 15, 16). பயங்கடையறியாத வளம் மிக்க சிறப்பினையுடைய புதுவருவாயாகிய தாலியங்கள் பெருக வாழியர் என இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பெருங் குன்றார் கிழார் வாழ்த்தினார் (பதி. 89:6-8). படையிடத்தே கெட்டோடுதலை யறியாத வலிமை மிகு கின்ற பெரும்புகழினது கடையை மறைத்த மறக் குடிகள் பலவும் பொருந்தியது கச்சி மூதூர் (பெரு. 398, 399). பகைவர் போர்க்களத்தே விட்டுப் போன யானைகளும் மன்னர் கொடுத்த திறைப் பொருளும் பிறவும் வந்து சேர்தலால் அளந்து கடையறியாத வளம் பொருந்தியிருந்தது மதுரை (மது. 687-699). தலைவி கடையழிய நீண்டகன்ற கண்ணள் (பரி. 11: 46).

4. இறுதி. 'ஒன்றைப் பத்து முறையாக அடுக்கப்பட்ட கோடி என்னும் எண்ணினைக் கடை - இறுதி - எண்ணாக நிறுத்திய பேரெண்ணினை உலகமாகக் கின் வாழ்நாள்' என்று பாண்டியன்

நெடுஞ்செழியனைக் குடபுலவியனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 18:5,6). கிணைகொட்டித் தன்னை முறைப் படி வாழ்த்திப் பாடியவாறு தன் வாயிலின்கண் தோன்றிய பொருநனின் கிணைக்குரலைக் கடையிரவில் பலரும் துயிலவும் தான் துயிலானாய்ச் சோழன் நலங்கிள்ளி கேட்டனன் (புறம். 400: 4-8). காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இடையிரவில் பலவாறு இன்புற்றா ரனைவரும் கடையிரவில் அவற்றையெல்லாம் மறந்து கண்ணுறங்குவர் (பட். 106-115). கடை மழைககுப் பின்னை வாடைக் காலம் வரும் (குறு. 277:6..

5. இறந்துபடுதல். 'நீ பிரிவாயாயின் தலைவியது நலம் கடையினால்-இறந்துபடும் காலத்தால்-கைக் கொள்ளப்படுதலின் நீ முயன்று செய்யும் பொருள், அவள் இன்னுயிரைத் தருமோ என்று தலைவனைத் தோழி வினவினாள் (கவி. 7:13-21). தலைவன் பிரிந்த நிலையில் முன்பனிக் காலத்து வாடையாலும் மெய்வளைதற்குக் காரணமான பின்பனியாலும் தலைவிக்கு உண்டாகிய செயலறவு அவளுக்குக் கடையை (இறந்துபாட்டை) எய்துவித்தது (கவி. 31:6,7). கடையெனக் கலங்குதற்கு ஏதுவாகிய காம நோய் கைம்மிகுதலால் வரைவிடையாற்றாத தலைவியின் தோள்கள் வாடின (கவி. 45:14,15). காம நோய், கடைக்கூட்டுகையினாலே (இறந்து பாட்டைச் சேர்த்துகையினால்). தான் உயிர் வாழும் நாளை வெறுத்த தலைவியை அருளிப் பாராய் எனத் தலைவனைச் சான்றோர் வேண்டினர் (கவி. 99: 12,13).

6. முடிவு. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் நீலிர் பரிசில் பெற்றபின் அவனிடமிருந்து போகும் போக்கிற்கு, கடை-முடிவு-கூட்டுவீராயின், அது குறித்து அவன் பலவாறு வெறுத்து நும்மை விரைந்து போக விடுவானல்லன் என்று பொருநரை ஆற்றுப்படுத்துவோன் புகன்றான் (பொரு. 173-177). அறிவுடையோர் தம் செல்வம் கடை கொள், வறுமையுற்று அவ்வருத்தத்தைக் களையத் தக்க உறவினரிடத்தே சென்று தம் குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கிப் பின் அதனை முழுதும் சொல்ல மாட்டாதிருப்பாரைப் போலத் தலைவன் தோழியிடத்தே குறையிரக்குங்கால் தான் கூறக் கருதியதனைக் கைவிட்டு அவளைப் பன்முறையும் பார்த்து அவள் பார்க்கும்போது தலை கவிழ்ந்து நின்றான் (கவி. 61:1-6). பிரிந்த காலத்துத் தலைவியின் மேல் தலைவனுக்குண்டான வெள்ளமனையை பெருங்காமம் அவளிடத்தே மீண்டு வருவதால் கடைக்கொண்டும் (குறு. 99:4-6).

7. நுனி. வெள்ளிய கடை - நுனி - அமைந்த சிறு கோலையுடையவர். அகவன் மகளிர் (குறு. 298:6). தலைவி தலைவனுடன் சுவையுடைய நெல்லியஞ் சோலையில் உதிர்ந்த கடையிலே திரண்ட காயைத் தின்று நீரைப் பருகிச் சென்றாள் (நற். 271:4 - 8). முறுக்குண்ட கயிற்றின் கடையில் கட்டப்பட்ட எறியுளிகளைக் கொண்டு பரதவர் கடலில் மீன் வேட்டம் செல்வர் (நற். 388:2-5).
8. தலைவாயில். ஏனையோர் சேர்தற்கரிய நல்லியக் கோடனது கடை - தலைவாயில் - பொருநர்க்கும் புலவர்க்கும் அருமறை அந்தணர்க்கும் அடையாத வாயிலை யுடையது (சிறு. 203 - 206). மாடத்திலுள்ள நெடுங்கடையிலே சென்று நெருங்கியிருந்து விருந்தினர் இடையறாது உண்டும் குறைபடாத பெருஞ்சோற்றினைக் கொண்ட அட்டிலையுடைய நல்ல இல்லங்கள் நிறைந்த பகைவர் நாடு திருமாவளவனால் பாழ்படுத்தப்பட்டது (பட். 261-263).
9. அடிப்பாகம். மயிரை வெட்டுகின்ற கத்தரிகையின் மாட்சிமைப்பட்ட கடை - அடிப்பாகம் (குழைச்சு) - போன்ற காதினையுடையவள் பாடினி (பொரு. 29,30). எயினரது அரணிலுள்ள பந்தர்க்காலில் தேனிறாலை யொக்கும் கவைத்த கடையமைந்த அம்புக்கட்டுக்களோடு துடியும் தொங்கும் (பெரு. 123,124,129).
10. கம்பு. கருங்கடை நெடுவேல் - வலிதாகக் கடையப்பட்ட கம்பினையுடைய நெடிய வேல் - (புறம். 345:17). ஒள்வாள் மறவர் தம் கரிய கடையமைந்த வேல்களை அருங்கடி வாயிற்புதவில் சார்த்தினர் (மலை. 489-491).
11. புறங்கடை. சிறிதே விளைந்த வரகு வருவாயினையுடைய சீறூர்த்தலைவன் தன்னை வளைத்துக் கொண்ட கடன்காரர்க்குக் கொடுத்தது போக எஞ்சியதைப் பசித்துவந்த பாணர் உண்டு சென்ற தனால் அவன் கடை - புறங்கடை - வறிதாயிற்று (புறம். 327:2-4).
12. விற்பனைக்கூடம். மதுரைமாநகரில் பண்டம் விற்போர் பல்வேறு பண்டங்களையுடைய தம் கடைகளை - விற்பனைக் கூடங்களை - மெழுகவைகறை வருதல் (மது. 661,686).
13. பிற்பகுதி. வரிகளமைந்த கடை - பிற்பகுதி - உடையன தேனீக்கள் (மது. 717).
- கடைக்கண் - கண்ணின் கடைப்பகுதி. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது பிரிவில் பாண்டிமாதேவி தன்கரிய இமைகள் தாங்கிய மலிந்து வீழும் கண்ணீர்

ரைச் செவ்விரலைக் கடைக்கண் சேர்த்தித் தெறித்துத் தனித்து வருந்தினாள் (நெடு. 164-166). தலைவியின் ஊர்த்தெருவில் சிலரும் பலருமாகக் கூடி நின்று அவளைக் கடைக் கண்ணால் நோக்கி வியப்பவர் போலத் தம் முக்கின் நுனியிலே சுட்டு விரலை வைத்துப் பழிச்சொற்களைக் கூறித் துற்றினர் (நற். 149:1-3). குடிநீர் கேட்ட தலைவனுக்கு நீர் கொடுத்தபோது அவளை அவன் கைப்பிடிக்க, அவள் தெருமந்து குரலெடுத்தது கேட்டு அன்னை அலறி வந்தவுடன் அவள் உண்மையை மறைத்து அவன் விக்கினான் எனப் பொய்கூற, அன்னை அவன் முதுகைத் தடவிய நிலையில் அவன் அவளைக் கடைக்கண்ணால் கொல்வான் போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம் செய்தான் (கலி. 51:4-16).

கடைக்குளம் - குளவடிவு போலும் புனர்பூசத்துக் கடையாகிய மீன் (திருவாதிரை). (குளக்கடை என்பது கடைக்குளம் எனவந்தது). சேரமான் யானைக்கட்டைய மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் இறப்புக்குறித்த தீதிமித்தமாக வானிலிருந்து ஓர் மீன் விழுந்த பங்குனி மாதத்து முதற் பதினைந்தின்கார்த்திகை நாள் முதற்காலில் நின்ற பாதிமீனின் கண் அனுட நாளின் அடிமீன் (கேட்டை) முதலாகக் கடைக்குளம் (குளக்கடை) - குளவடிவு போலும் புனர்பூசத்துக் கடையாகிய மீன் (திருவாதிரை)-முடிபாகப் பதினமூன்று விண்மீன்கள் விளங்கிக் காயந்தன (புறம். 229:1-12).

கடைக்கொள்ளி - கொள்ளிக்கட்டை. பறம்பு மலைமீன் குறத்தி மடுத்தெரிக்கும் வற்றிய கடைக்கொள்ளி - கொள்ளிக்கட்டை - சந்தன மாதலால் அதன் அழகிய புகை அயலிலுள்ள வேங்கைப் பூங்கொம்பில் தவழும் (புறம். 108:1-4).

கடைகோல் - திக்கடையும் கோல். கார்ப் பருவ நள்ளிரவில் தன் காவலிலுள்ள செம்மையாட்டின் கூட்டம் பாதுகாவலுறும்படி இடையன் கடைகோலினால்-திக்கடையும் கோலால்-உண்டாக்கிய சிறு தீயினைக் கொள்ளிக் கட்டையிற் கொளுத்திக் கொண்டு நிற்பான் (அகம். 274:3-5).

கடைசியர் - உழத்தியர். கொண்டையாகிய மயிரையும் குளிர்ந்த தழையாடையையும் உடைய கடைசியர் - உழத்தியர்-வயல்களில் நெய்தலை ஆம்பலுடனே களைவர் (புறம். 61:1-3).

கடைத்தலை - வாயிலிடம். சோழன் நலங்கிள்ளி வாழ்ந்த காலத்துஅவன் காதுபட ஒலித்தலையஞ்சு அரசர் மனைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வலம் புரிச் சங்கங்கள் அவன் இறந்துபட்ட காலத்து அவ்வரசர் கடைத்தலைகளில் - வாயிலிடங்களில் -

பள்ளியெழுச்சி குறித்து ஒலிப்பினும் யான் நோகின்
நேன எனறு ஆலத்தார் கிழார் தாம் பாடிய
கையறுநிலைப்பாடலிற் குறித்துள்ளார் (புறம். 225:
9-14). ஓய்மான் வில்லியாதன மிகுதியான பரிசில்
வழங்கியமையால் இனித் தன் சிறு கிணைக் குரல்
இரவலரை நீக்காத வள்ளியோர் கடைத் தலை
களில் தோன்றாது எனப் பொருநன் செருக்கொடு
புகனறான் (புறம். 376:16-23).

கடைநர் - கடைசலிடுவோர். சங்குகளை யறுத்து வளை
முதலியவற்றைக் கடைநர் - கடைசலிடுவோர் -
முதலாகக் கண்ணுள் வினைஞர் ஈறாக உள்ள
வரும் பிறரும் கூடி நின்றலால் எழும் ஓசை
மற்றைய ஓசைகளுடன் கலந்து பல்வேறு பண்டம்
வந்திறங்கும் துறைமுகப் பட்டினத்து ஓசை போல
மதுரை அல்லங்காடியில் ஒலிக்கும் (மது. 511-518).

கடைநாள் - 1. கடைசி நாள். தைஇ நின்ற தன் பெயற்
கடைநாளில் - கடைசி நாளில் - பகன்றை அரும்
புகள் முகில் சிதறும் நுண் துளிகளால் மலர்ந்தன
(அகம். 24:3-5). மழை பெய்த கார்ப் பருவத்தின்
கடைநாளில் உலகிற்குப் பயன் விளைத்துத் தமக்
குரிய காலங் கழிந்து போன வெண்முகில்கள்
வான்தோய் மலையுச்சியில் அசைந்தன (அகம்.
139:5-7). தண்மழை பெய்து தணிந்த கூதிர்ப் பரு
வக் கடைநாளில் தலைவி தமிழளாய்ப் பிரிவுத்
துன்பம் எய்தத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்
தான் (அகம். 163:2-4). தண் பெயற் கடைநாளில்
கொம்பு முழங்கத் தமது வண்டற் பாவையை
நீருண்ணும் துறையிடத்தே கொண்டந்து மகளிர்
குரவைக் கூத்தாடினர் (அகம். 269:14-20). சிறுமழை
பெய்யும் கார்ப் பருவத்தின் கடைநாள் சேற்றில்
நின்றலை வெறுத்த செங்கட் காரான் நள்ளிரவில்
ஐயென்று ஒலிக்கும் (குறு. 261:2-4). வாடை வந்த
சில பெயலையுடைய கடைநாளில் நின் துன்பந்
தீர நீ கூறத் தகுவனவற்றைத் தலைவனிடம் கூறி
னாலென்ன என்று தோழி தலைவன் கேட்பத்
தலைவிக்குக் கூறினாள் (குறு. 332:1-3). மேகம்
மிக்க மழை பெய்தொழிந்த கார்ப் பருவக் கடை
நாளில் அன்பற்ற வாடைக் காற்று உழுந்தின்
இலைகளெல்லாம் சிதையும்படி வீசித் தலைவியை
விட்டு நீங்காது நாள்தோறும் வருத்தும் (நற். 89:
3-7). காட்டில் மழை பொழிந்த கடைநாளில் பால்
விலை கூறி ஏகும் இடையன், மழைததுளி ஒருபக்
கம் நனைப்பக் கையின் கோலையூன்றி அதனமேல்
கால் வைத்து ஒடுங்கி தின்று வாய் குவித்து ஊதும்
சீழ்க்கை ஒலி யறிந்து, யாட்டின் தொகுதி பிற
புலம் புகாது வந்து தங்கும் (நற். 142:1-8).

2. கடையாமம். அரிவையின் தனிமைத் துன்பம் நீங்

குமாறு தலைவனின் தேர் அச்சிரக் காலத்தில் பின்
பனியையுடைய கடைநாளில் - கடையாமத்தில் -
வந்து சேர்ந்தது (குறு. 338:5-8).

3. இறக்கும் நாள். கடைநாள் - இறக்கும் நாள் -
இதுவென்று உலகத்திலே அறிந்தவருமில்லை (கனி.
12:15).

கடைமணி - கடைக்கண். வெட்சி மறவர் விடியலிலே
ஆனிரையைக் கவர்ந்து வெஞ்சுரத்து நெடுந்
தொலைவு சென்றமையால் தாய்ப்பசுக்களைப்
பிரிந்த கன்றுகள் அவற்றை நினைந்து, கடைமணி-
கடைக்கண்-வழியாக உகுத்த துன்பக் கண்ணீரைக்
கரந்தை வீரர் அவ்வானிரையை மீட்டுத துடைத்
தனர் (அகம். 131:6-9). புலியைக் குத்தி வீழ்த்தியத
னால் புலவு நாளும் களிற்றின் மருப்பைப் போன்று
தலைவியின் கடைமணி சிவந்தது (நற். 39:5-7).

கடைமுகம் - புறக்கடை. மன்னர் பெருமனையின்
கடைமுகத்தில் - புறக்கடையில் - பலியாகிய வெண்
சோற்றினை எறிவர் (புறம். 331:11,12).

கடைமுறை - இறுதி. உலகில முதனமுறை, இடை
முறை, கடைமுறையினும் - இறுதியினும்-படைப்பு,
அளிப்பு, அழிப்பு என்னும் தொழில் வேற்றுமை
பற்றித் திருமால் பிறவாத பிறப்பில்லை; அவரைப்
பிறப்பித்தோரு மில்லை (பரி. 3:71,72).

கடையத்தார் - வெண்ணாகனின் தந்தை. இவர் குறுந்
தொகை 223-ஆம் பாடலைப் பாடிய வெண்ணா
கனாரின் தந்தை என்றும் மதுரைக் கடையத்தார்
என்று அழைக்கப் பெற்றார் என்றும் அறிகிறோம்
(குறு. 223 - அடிக்குறிப்பு).

கடையல் - கடைதல். கடையல் (தயிர்) கடைதல் -
போன்ற குரலையுடைய வேங்கை தன் பிணவின்
மிகுபசி பொறாது காட்டில் பன்றி வரும் நெறி
யினைப் பார்த்திருக்கும் (அகம். 277:5-9).

கடையோர் - பின் செல்வோர். நலங்கிள்ளியது படை
யின் முன் செல்வோர் பணையின் நுங்கினை
யுண்ண, இடைச் செல்வோர் அதன் கனியை
யுண்ண, கடையோர் - பின் செல்வோர் - சுடப்
பட்ட பணையின் கிழங்கினை உண்ண இவ்வாறு
ஒழுங்குடையதாய் அப்படை உலகத்தை வலமுறச்
சூழ்ந்தது (புறம். 225:1-4).

கண் - 1. விழி. சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண்
மாப்பிணை (புறம். 2:21). மறவர் கையாற் கவிக்
கப்பட்ட கண்ணால் குறித்துப் பார்க்கும்
பார்வையினை கடையவர் (புறம். 3:19,20). சிறு
கண் யானை (புறம். 6:13; 170:10; 316:12;
395:18; சிறு. 142; மூல்லை. 31; அகம். 24:13;

159:16;179:4; நற். 23:1; 314:3;327:2;355:4; 362:2). முக்கட் செலவர் (சிவபெருமான்) (புறம். 6:18). கண்ணிற்று விளங்கும் அழகிய விலலையுடையவன் கரிகாற் பெருவளத்தான் (புறம். 7:4). நீ பகைப்புலத்தில் தங்கிக் கீழ்க்கடல் பின்னதாக மேற்கடலின் அலை நின் குதிரைக் குளம்பை அலைக்கு மாறு வலமாக முறையே வருதலுமுண்டாம் என மனஞ்சுழன்று நெஞ்சு நடுங்கும் அவலம் பரவ, வடநாட்டு அரசுகள் துயிலாத கண்ணையுடைய வாயின் என்று சோழன் நலங்கிள்ளியின் மறத்தைக் கோலூர்கிழார் பாராட்டுவர் (புறம். 31:12-17). கிள்ளி வளவனது வெண்கொற்றக் குடை கண்ணைக் குத்துமாறு ஒளிவிட்டு விளங்குவது (புறம். 35:19). கண்ணார் கண்ணி (கண்ணுக்கு நிறைவு தரும் தலைமாலை) (புறம். 39:12; பொரு. 148; சிறு. 65). புதல்வர் பூங் கண் (புறம். 41:14). விளங்கில் என்னும் ஊர் கதிர் விடும் மணிகளால் கண்ணைக் குத்துகின்ற மாடத் துறையும் மகளிர் வேதிகையிடத்து விளையாடும் சிறப்புடையது (புறம். 53:2-4). 'முப்புரங்களை எரித்துத் தேவர்க்கு வெற்றியைத் தந்த கறைமிடற்றன் ணலின் நெற்றியில் விளங்கும் ஒப்பற்ற கண் போல ஏனை வேந்தரினும் மேம்பட்ட மாறனே' எனப் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை மருதலிளநாகனார் பாராட்டினார் (புறம். 55:1-6). சேரமான குடககோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற்பல தட்கைப் பெருவிறை கிள்ளியும் பொருத களத்திற்குத் தேரேறி வந்த இருதிறத்து மறவரும் தாம் பிடித்திருந்த கேடகம் தம் கண்ணை மறைத்துக் கிடக்க ஒருங்கே மடிந்தனர் (புறம். 63:5,6). 'பகைவேந்தரைப் புறக்கொடை காணேனாயின், மையுண்ட கண்ணினையுடைய என் சிறந்த மனைவியாய் இவளினின்றும் யான் பிரிவேனாக; என கண்போலும் நண்பினையுடைய கேளிரொடு கூடிய இனகளி மகிழ்நகையை யான் இழந்தேனாகு' என்று ஒலையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் வஞ்சினங் கூறினான் (புறம். 71:3-6,15,16). உண்கண் (புறம். 89:2; பதி. 16:18). பொருட்டெழினிக்குத் தோன்றிய பகைகள இரண்டனுள் தன்னைப் பார்த்த மகளிரின் பூப்போலும் வடிவினையுடைய மையுண்ட கண் பசப்பத் தோள் மெலிய நெஞ்சு பிணித்து அவர் துனிகூர்தலால் உளதாய பகை ஒன்று (புறம். 96:2-5). பகைவரை வெகுண்டு நோக்கிய அதியமானின் கண் தன் தவமகன் பிறந்தாணைக் கண்ட விடத்தும் சினசசிவப்பு மாறவிலலை என்று ஒளவை யார் அவனது வீரத்தைப் பாராட்டினார் (புறம். 100:10,11). கிணைமகள் நீலத்தினது இணைந்த

மலரை ஒக்கும் மையுண்ட கண்ணை யுடையவள் (புறம். 111:3,4). 'பெரும்புகழையுடைய பறம்பே, பாரி மாய்நது விட்டதனால யாம் கலங்கிச் செயலற்று நீரொழுகும் கண்ணுடன் நின்னைத் தொழுது வாழ்த்திச் செல்கின்றேம்' என்று கபிலர் பாரி மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு பறம்பை விடுத்துப் போகையில் இரங்கிக் கூறினார் (புறம். 113:5-7). மிக அழகிய குளிர்ந்த கண்ணினையுடையவர் பாரி மகளிர் (புறம். 116:3). அமர்க்கண் ஆமா (புறம். 117:4,5) பாணனுடைய சுற்றம் உண்ணாமையால் உடம்பு வாடிக் கண் தெளிந்த நீரால் நிறைந்து வியர்ப்புற்று வருந்தியது (புறம். 136:6-9). நாஞ்சில் மலையில் மழையால் சொரியப்பட்ட நீர் கோடை காயினும் மகளிர் கண்போன்ற குவளை முதலிய மலர்களைப் பூக்கும் (புறம். 137:7,8). பேகன மனைவி கண்ணகியின் நீல நறு நெய்தல் மலர் போன்று பொலிந்த மையுண்ட கண் தன் கணவன் துறந்தமையால் கலங்கிச் சிந்திய துளிகள் அவள் மார்பை நனைத்தன (புறம். 144:4,5). பேகன மனைவி 'அரி பரந்த மதர்த்த குளிர்ந்த கண்ணையுடையவள் (புறம். 147:5). பெருஞ்சித்திரனாரின் தாய் கண்மறைந்து முற்றத்திடத்தினின்றும் புறப்பட மாட்டாத மூப்பையுடையவள் (புறம். 159:4,5). 'அன்பின்றிப் பிரிந்து சென்றவாக்கு இனறுடன ஓராண்டு கழிக' எனச் சொல்லிக் கண்ணொளரி மழுங்கிய இரக்கத்துடனே என் மனைவி வலிமை குன்றித் துன்புறுவாள்' என்று பெருஞ்சித்திரனார் தம் மனைவி நிலையைக் கூறிக் குமணனிடம் பரிசில வேண்டினார் (புறம். 161:10-14). 'சமைத தலை மறந்த அடுப்பினிடத்தே காளான பூக்க உடம்பு மெலியும் பசியால வருந்திப் பாலின மையால் தோலொடு சுருங்கித் துளை தூராத வறுமுலையை வறிதே சுவைக்குந்தோறும் அழுகின்ற தன் பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்து, நீரால் நிரம்பிய ஈரமான இமையும் மழைக் கண்ணும் கொண்ட என மனைவியின் வருத்தத்தைப் பார்த்து அதனைத் தீர்த்தற்குரியவன் நீயென நினைந்து நிற்பால் வந்தேன்' என்று குமணனிடம் பெருந்தலைச் சாததனார் கூறினார் (புறம். 164:1-8). 'நீதான போரைக் காணின் அப் போரை வென்று பகைவரது படையை விலக்கி எதிர்நிறுத்தலால் வாள்பட்ட வருவழுந்திய உடம்பொடு கேளவிப்படும் செவிக்கு இனியனாகவும் காணும் கண்ணுக்கு இன்னாதவனாகவும் இருக்கின்றாய்; நின் பகைவரோ நின்னைக் காணின் புறந்தருதலால் புண்ணறியாத உடம்பாகிய வடி

வொடு கண்ணுக்கு இனியராகவும் செவிக்கு இன்னாதவராகவும் இருக்கின்றார்; நீயும் நன்பகைவரும் இனிமைஇன்னாமைகளில் இவ்வாறு ஒத்திருந்தும் இவ்வுலகம் நின்னையே வியக்கின்றது; அதன் காரணம் என்னோ' என்று வினவுவார் போல ஏனாதி திருக்கிள்ளி மறத்தினைக் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாராட்டினார் (புறம். 167). அவுணர் கூட்டம் ஞாயிற்றைக் கொண்டு போய் ஒளித்தபோது இருள் உலகத்தாரின் கண்ணை மறைத்தது (புறம். 174:1-3). வேந்தரது உயர்ந்த கோயிலிடத்தே பரிசிலர்தம் கண்ணொளி கெடுமாறு பலநான் நின்ற லர்ந்து பாடி யானைப் பரிசிலைப் பெறுதல் (புறம். 177: 1-3). செங்கண் ஆடவர் (புறம். 177:8; அகம். 157: 4; 239: 3). கடுங்கண் எயிற்றி (புறம். 181:2). காதலரைப் புணர்ந்த மகளிர் பூவணி அணியவும் பிரிந்த மகளிரின் வருத்தத்தை யுடைய மையுண்கண் நீர்வார்ந்து துளிப்பவும் உலகைப் படைத்தோனைப் பண்பிலாளன் என்பர் பக்குடுக்கை நண்கணியார் (புறம். 194: 3-5). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் மார்பகத்தில் தைத்த வேல் அவனால் புரக்கப்படும் சுற்றத்தாரது புல்லிய கண்ணின் பாவை ஒளிமழுங்கப் புலவர் நாவிற்போய் வீழ்ந்தது (புறம். 235: 12-15). 'மாரி இரவில் மரக்கலம் கவிழ்ந்த காலத்துத் துன்புற்ற நெஞ்சுடனே கண்ணில்லாத ஊமன் கடலில் அழுந்தினாற் போலத் துன்பமாகிய மறுசுழியிற் பட்டுச் சுழலுவதை விடவும் இறந்துபடுதலே நன்று' எனப் பெருஞ்சித்திரனார் வெளிமான் துஞ்சிய நிலையில் வருந்திக் கூறினார் (புறம். 238: 14-19). தன் தலைவன் விண்ணுலகடைந்தானாக அவன் கற்புடைய மனைவி அவனுக்கு, உணவு கொடுத்தல் வேண்டிச் சிறிய இடத்தைத் துடைத்து அழுதலமையாத கண்ணையுடையளாய்த் தன் கண் கலுழ்கின்ற நீராலே சாணாகத்தைக் கொண்டு மெழுகினாள் (புறம். 249: 10-14). பசிய கண்ணினையுடைய மறவனொருவன் கரந்தையாரால் கவர்ந்து செல்லப் பட்ட ஆனிரையைத் தானொருவனே தனித்து நின்று மீட்டான் (புறம். 257: 2-10). தலைவனொருவனது பெரிய இல்லம் அவன் மாள்வதற்கு முன்னாட்களில் புதுமாந்தருடைய ஒளிமழுங்கிய கண் நிறையுமாறு ஆட்டிறைச்சிப் பொறியலை உண்டாக்கியது (புறம். 261:8-10). புதிய அகலிடத்தே கொண்ட புலியினது கண்போன்ற நிறத்தை யுடைய வெம்மையான கள்ளுணவை வீரர் ஒரு முறைக்கு இருமுறை உண்டனர் (புறம். 269:4,5). கண்ணுக்கு நிறைவு தரும் நொச்சியினது அழகிய

நிறமுடைய தழையை மகளிர் இடையில் தொடலையாக அணிந்தனர் (புறம். 271:2-4). போர்ப்புண் பட்டு இறுதிநிலையில் இருந்த மறவனொருவனின் இறப்புறுதியைக் காட்டுவனபோல் நிகழ்ந்த குறிகளுள் ஒன்றாக அவன் மனைவியது துஞ்சாத கண்துயில் விரும்பியது சுட்டப்படுகிறது (புறம். 280:1-4). மறவனொருவன் முதனாட் போரில் தன் தமையனை வீழ்த்திய பகைமறவனைக் கொல்லுதற்கு அகலில் பெய்த குன்றிமணியைப் போலச் சினத்தால் சுழலுங் கண்ணையுடையனாய் அவனைத் தேடினான் (புறம். 300:3-6). தலைவனொருவன் போரில் ஒருவரும் தனக்குத் துணையிலலாத தனிமை நிலையில், பகைமறவர் பலரும் தாக்கியதற் கெதிராகச் சிறப்புடைய செங்கண் சினத்தால் புகையத் தானே தன் கேடகத்தைக் கொண்டு தன்னைக் காத்து நின்றான் (புறம். 311:4-7). சிறுவர் வில்லெடுத்து ஆர்ப்பின் பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கலன் உடைய மன்றிற் பாயும் (புறம். 325: 4-6). தலைவி குவளைப் பூப்போலும் மையுண்ட கண்ணுடையவள் (புறம். 348:6). அரிபரந்து மதர்த்துக் குளிர்ந்த கண்ணையுடையவள் அரிவை (புறம். 349: 5; அகம். 114:14,15). இளையோள் வடித்த வேலின் இலைபோலச் சிவந்தனவும் மையுண்டனவுமாகிய கண்ணினள் (புறம். 350:9,10). தேருர்ந்து சென்ற தலைவனொருவன், வழியிடையே மறவன் மகளொருத்தியது சாயலை நோக்கித் தேரை நிறுத்தியவனாய் வெளுத்த கண்ணையுடையவனாய் அவன் யார்மகள் என்று பிறரை வினவி நின்றான் (புறம். 353:4-7). நிலமகள் விசும்பினை முகமாகவும் ஞாயிறும் திங்களுமாகிய இருசுடரைக் கண்ணாகவும் கொண்டவன் (புறம். 365: 1,2,10). செங்கண் மகளிரொடு சிறுதுனி கலந்து கட்டேறல் பருகி அறவோன் மகன் கெடலருந் திருவொடு விளங்கினான் (புறம். 366:14-16). மடக்கண் மயில் நடந்தது போல மகளிர் நடத்தல் (புறம். 373:10-12). போரில் எறியுங்கால் உண்டாகும் புண்ணைக் கண்டு ஆற்றாராய்ச் சிலர் கண் கலுழ்ந்தனர் (புறம். 373: 22,23). மான்கண் மகளிர் (புறம். 374:10). கண்ணன்ன மலர் (புறம். 396:2). இருங்கண் எருமை (பதி. 13:4). கண்ணின் முன்னர் உவப்பினை வெளிப்படுத்தி நெஞ்சக் கருத்தை வெளிப்படுத்தலையறி யாத பகைவரிடத்தும் இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பொயத்தலை யறியான் (பதி. 20:8,9). கூந்தலினின்றும் நீங்கிய மலர்களைப் போலத் திருமுகத் தலமரும் பெருமதர் மழைக்கண்ணையுடையவள் சேரமாதேவி (பதி. 21:33-37). கழல்கண் கூகை (பதி. 22 :36; முரு. 49). கருங்கண் பேயமகள்

(பதி. 22:37; 30:36). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டு வனின் பகைவர் நாட்டில் மழையின்மையால் அந் நாட்டு மக்கள் கண்ணில் பனிக்கின்ற நிறைந்த நீரை அடக்கியவாறு கைபுடைத்து வருந்தினர் (பதி. 26: 6-9,14). பைங்கண் யானை (பதி. 28:2; அகம். 85:7; 91:5; 187:18; குறு. 333:2; நம். 41:1; 43:9; 287:2). கருங்கண் காக்கை (பதி. 30:39; ஐங். 314:2). கண்ணைக் குத்தும் ஒளியினை யுடைய திகிரிப் படை யேந்தியவர் திருமால் (பதி. 31:8,9). பகைவரது கொடுமையினால் பாசறையில் பலநாள் தங்கித் தூங்குதல் அரிதாகச் சிறுதுயிலும் இயலாமல் சங்கு முதலியவற்றின் முழக்கம் எழுப்பும் பெருமை பொருந்திய படைச் செல்வத்திற் பழகிய கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனின் கண் மகளிர் கூந்தல் மெல்லணை வதிந்து புணர்ச்சியாலுண்டான சிறுதுயில் நீங்க எவ்வளவு நாளாகுமோ எனப் பரணர் அவ்வேந்தனின் போர் வேட்கையைப் புலப்படுத்துவர் (பதி. 50:18-26). கண்போல் நெய்தல் (பதி. 51:17; அகம். 170:4; நம். 8:8; ஐங். 151:3). ஈரிதழ் மழைக்கண் பேரியல் அரிவை (பதி. 52:18). ஏந்தெழில் மழைக்கண் விறலியர் (பதி. 54:4,6). ஊடலாற் சினந்து நோக்கும் மகளிருடைய கண்ணுக்கு அஞ்சுவதினும் மிகுதியாக இரவலருடைய துன்பத்திற்கு அஞ்சபவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் (பதி. 57:13-15). இருங்கண் மூரி (பதி. 67:15). தன்னைப் பத்துப் பாடல்களால் பாடிய கபிலர்க்குப் பரிசிலாகச் சிறுபுறமென நூறாயிரம் காணம் கொடுத்த செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பின்னும் நன்றாவென்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாவற்றையும் காட்டிக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 7 - அடிக்குறிப்பு). இருங்கண் யானை (பதி. தி. 1:1). சினத்தாற் கழலும் விழியமைந்த பசுங்கண்ணையும் கழல்கண் கூகை தொங்கும் காதினையு முடைய பேய்மகள் குருதியளைந்த கூருகிர்க் கொடுவிரலால் கண்ணைத் தோண்டி உண்ட முடை நாற்றத்தை யுடைய கருந்தலையைக் கையிலே ஏந்தித் துணங்கைக் கூத்தாடுமாறு முருகன் அவுணரைக் கொன்று சூர் மாவை வெட்டினான் (சூரு. 48-61). கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர் (சூரு. 75). 'நெஞ்சே, திருப்பரங்குணரில் பன்னிருகைக் கோமானின் பாத்ததைக் கரங்கூப்பியவாறே கண்குளிரக் கண்டு ஆசையால் முருகாற்றுப்படையினைப் பூசையாக் கொண்டே புகல' எனப் புலவர் பாடுவர் (சூரு. வெ. 9). பாலை யாழின் துளைவாய் தூர்ந்த முடுக் குதல் அமைந்த ஆணி நணடின் கண் போனறது (பொரு. 9,10,22). கொழுங்கடை மழைக்கண் (பொரு.

26). கரிகாற் பெருவளத்தான தன்னை நாடி வந்த பொருநனைத் தன் கண்ணிற் காணத்தகும் அணிமையிடத்தே இருக்கச் செய்து அருளிஎன் (பொரு. 76,77). திறக்காத கண்ணையுடைய குட்டி முலையிடத்துப் பாலகுடித்தலைத் தன் பசிமிகுதியால் பொறுக்கமாட்டாது ஈனறணிமையுடைய நாய் குரைத்தல (சிறு. 130-132). கொங்கு கவர் நீலச் செங்கண் சேவல் (சிறு. 184). கடவுள் மால் வரை (மேருமலை) ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தாலொத்தது நல்லியக் கோடனின் கோபுரவாயில் (சிறு. 205,206). அரியேர் உண்கண் அரிவையர் (சிறு. 215). நல்லெழில் மழைக்கண் மடவரல் மகளிர் (பெரு. 386,387). பூப்போல் உண்கண் புலம்பு முத்துறைப்பத் தலைவியமுதாள் (முலலை. 22,23). வாள் நெடுங்கண் (முலலை. வெ. 1:1). மதுரைத்தெரு உண்டமையாத உணவு மிகும் செல்வத்தோடு கண்டமையாத கண்ணுக்கினிமை வாயந்தது (மது. 16-18). பெருங்கவின பெற்ற சிறுதலை நல்வி மடககண பிணையொடு துள்ளி விளையாடியது (மது. 275,276). மகளிர் மடக்கண் செயிர்த்த நோக்குடையவர் (மது. 412). கண்ணைக் குத்துதல் செய்து சிந்தி விழுமாறு ஒளியமைந்த பூத்தொழிலையுடைய கவிங்கம் (மது. 433). பாதியிரவில் ஒலியடங்கிய குளிராத கடலையொப்பப் படுக்கையில் உறங்குவோர் இனிது கணதுயில்வர் (மது. 629-631). மதுரை ஊர்க்காப்பாளர் களிறை இரையாகப் பார்க்கும் புலிபோலக் கணமாறாடவரின பதுங்கிடங்களைப் பார்த்தலினால்துஞ்சாக் கண்ணராய்த் திரிந்தனர் (மது. 642-647). கண்ணைக் குத்தி ஒளிவிட்டு விளங்கும் மின்னுக் கொடி (மது. 665). பொலிவினையுடைய மகரக் குழையிட்ட அழகிற்குப் பொருந்திய ஏந்தெழில் மழைக்கண் மடவரல் மகளிர் (நெடு. 38,39). பாண்டி மாதேவி பிரிவினால கலங்கிக் கரிய இமையினால் தாங்கப்பட்டு மேனமேல் நிறைதலால் வீழும் நிலையிலிருந்த நீர்த்துளியைக் கடைக்கண்ணிலே விரலை வைத்து ஒற்றியெடுத்துச் சில துளிகளைத் தெறித்தவாறு தனிமைத் துன்பத்தோடிருந்தாள் (நெடு. 164-166). தலைவியும் தோழியும் தவிராத வேட்கையொடு அருவியாடி உள்ளகம் சிவந்த கண்ணராயினர் (சூரி. 55-61). தலைவனின் நாய்கள் தமக்குப் புதியராய எதிர்ப்பட்ட தலைவியையும் தோழியையும் கண்டவுடன் இமையாக கண்ணையுடையனவாய வளைத்துக் கொண்டு நெருங்கின (சூரி. 131,132). மடமதர் மழைக்கண் இளையர் (சூரி. 141). தலைவன் வரும் இரவு வழியின் ஏதம் நினைத்துத் தலைவியின் பெருமதர் மழைக்கண் உகுத்த நீர் மார்பை நனைத்தது (சூரி. 248,249). கண்துயினற

கடையிரவு (பட். 115), பேய்க்கண் அன்ன முரசம் (பட். 236), கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவரைத் தன் செங்கண்ணாற் செயிர்த்து நோக்கினான் (பட். 280). மலர்போல் மழைக்கண் மங்கையர் (மலை. 58), சிறுகட் பன்றி (மலை. 153; அகம். 94:9; 277:8; நற். 82:7; 98:2, 386:1; ஐங். 266:1; 267:1). அழகிய கண்ணை யுடைய பெரும்பாம்பு (மலை. 259, 261). காண்டற் கினியவற்றைக் கண் குளிரக் காணல் (மலை. 352). நின்று நோக்கினும் கண்ணின் ஒளியைத் தன்னழகாலே வாங்கிக் கொள்ளும் மலை (மலை. 368, 369). செங்கண் மரைவிடை (மலை. 406). செங்கண் வராஅல் (மலை. 457). செங்கண் எருமை (மலை. 472). காண்பார் விரும்பும் கண்ணுக்கினிய சேயாற்றினது புதுப்புனல் வருவாய் (மலை. 476, 477). சிறுகண் கீரி (மலை. 504). மடக்கண் மரையான் (மலை. 506). மடக்கண் மஞ்ஞை (மலை. 509). கண்ணுக்கினிய சேயாறு (மலை. 555). என்னைக் காட்டிலும் என்னெஞ்சு விரைந்து சென்று தலைவியையடைந்து அவளைக் கண் புதைத்துத் தழுவியதோ என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறுதல் (அகம். 9: 17-26). 'தலைவியது நெய்தற்பூவை யொத்த மையுண்ட கண் வருந்தினவாய் அழுமாறு அவளைப் பிரிந்து செல்லக் கருதுவாயாயின நீ பெரிதும் அரியதொன்றை மேற்கொண்டனை யாவாய்' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 10:4-7). பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவர் என்னொடும் சென்றிருப்பின் என் குற்ற மற்ற கண் அழுதலைப் பொருந்தாமல் உறக்கம் கொண்டிருக்கும்; இப்போது அது கழிந்தது என்று தலைவி வருந்தி மொழிந்தாள் (அகம். 11:7, 12, 15). என் தாய் தன் கண்ணினும் இத்தலைவி யிடத்து மிக்க காதலுடையவளாய் இருக்கின்றாள் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுதல் (அகம். 12:1). பைங்கண் செந்நாய் ஏற்றை (அகம். 21:17, 18). 'பிரிந்த தலைவர் குறித்த பருவத்து வாராமை பற்றி நோதலையுடைய நின் மையுண்ட கண் நீர் சொரிய நீ வெறுத்த நெஞ்சொடு வருந்தற்க' என்று தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (அகம். 25:13-16). 'குவளைப் பூவின் சிறந்த அழகினை வென்று அதனைக் கெடுத்ததோடு அமையாமல், போர்வெற்றி பொருந்திய வேல் குருதிதோய்ந்து பிறழ்வது போன்ற நின் செவ்வரி பொருந்திய மையுண்ட கண்ணின் மாறு பட்ட பார்வை நினைப்பிரியக் கருதிய தலைவரை எங்ஙனம் போகவிடும்' என்று தலைவியின் பிரிவு வேறுபாட்டினைத் தோழி மாற்றினாள் (அகம். 27:11-17). கத்தியால் அறுக்கப்பெற்று இரு பிளவாகிய வணப்பினையுடைய மாவின் நறுவடுப்

போலக் காணுந்தோறும் களிப்பு மேவுதல் குறையாத நோக்கமைந்த நின் மையுண்ட கண்ணை நினையாதொழிந்த நாளில் யான் சிறிதும் உயிர் தரித்திருக்க மாட்டேன் என்று தலைவன் தலைவியைத் தெளிவித்துப் பிரிந்தான் (அகம். 29:5-10). கானத்தில் மறவர் அம்பெய்தலால் வழிதோறும் மடிந்து கிடந்தோரது கண்ணைக்கவர்ந்து சென்று கழுகுகள் யாமரக்கிளைகளிலிருக்கும் தம் குஞ்சுகளுக்கு உமிழ்ந்து கொடுக்கும் (அகம். 31:5-11). மலர் தன் பெருமையினை இழத்தற்குக் காரணமானது தலைவியின் மையுண்ட அழகிய மழைக்கண் (அகம். 33:9). சுனையில் கவின்பெறு நீலப்பூ கண்போல் மலர்ந்தது (அகம். 38:10, 11). மாரிக் காலத்துப் பூப்பதாகிய பித்திகத்தின் எழுச்சி பெற்ற மணம் தங்கிய அரும்பின் சிவந்த பின்புறத்தை யொக்கும் கொழுங்கடை மழைக்கண்ணையுடையவன் தலைவி (அகம். 42:1-4). செங்கண் காரான் (அகம். 46:1; குற. 261:3). தலைவன் மகளிர் கண்போல் மலர்ந்த அழகிய ஒளிபொருந்திய செங்கழு நீர்ப் பூக்களாலாய மாலையன் (அகம். 48:8). இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைமகன் தலைமகளது மையுண்ட கண்ணை நோக்கெதிர் நோக்காகப் பலமுறை நோக்கிச் சென்றான் (அகம். 48:20-22). அன்றில் மனைசேர் பனையில் துணையொன்று பிரியினும் துஞ்சாகாண் என்று தலைவன் பிரிந்த நிலையில் தலைவி கண்ணில் நிறையும் நீரைக் கொண்டு தன் ஆற்றாமையைப் பிறரறிவதற்கு அஞ்சி அதற்கு வேறு காரணம் கூறினாள் (அகம். 50:10-14). பல இழக்களையுடைய பூப்போலும் மழைக்கண் அமைந்த மாயோள் (அகம். 51:9). காமநோயினால் தலைவியது ஆய்மலர் உண் கண் பசலை பூத்தல் (அகம். 52:14, 15). தண் கயத்தில் நிறைந்த வண்டுகள் மொய்க்கப் பெற்றுத் தமக்குத் தாமே நிகரான மலர்களைப் போலும் பேரழகினை இழந்துவிட்ட கண்ணையுடையவளாய்த் தலைவி தலைவனின் பிரிவில் பெரிதும் வருந்தினாள் (அகம். 59:1-3). குவளை மலர்களை இணைத்து வைத்தாற் போன்ற கரிய இமையினை யுடைய மழைக்கண் அமைந்தவள் மாயோள் (அகம். 62:4, 5). மகளிர் வரிசையான இழக்களையுடைய பூப்போலும் மையுண்ட கண்ணினாள் (அகம். 65:19). பூங்கண் புதல்வன் (அகம். 66:12; நற். 221:11). தலைவனது பிரிவினால் தலைவி கரிய மலரின சிறந்த அழகினை யிழந்த கண்ணள் ஆனாள் (அகம். 69:1, 2). கொழுங்கண் அயிலை (அகம். 70:4). தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக் கருதுவானாயின அவளது நீரொழுகும் கண் அவன்முன் தோன்றி அருந்துயர் தரும் (அகம். 77:12, 19). பருந்தின் பேடை வெள்ளிய கண்

ணையுடையது (அகம். 79:12). பாலை நிலத்தில காணமாட்டாது கண் கூசுமாறு ஞாயிறு காய்தல் (அகம். 81:6,7). 'அழகிய மையுண்ட கண்ணினளாய எம் தலைவி அழுமாறு அவளைப் பிரிந்து செல்லு வீரோ' என்று கூறித் தோழி தலைவனைப் பிரிவு விலக்கினாள் (அகம். 81:14,15). தலைவனைக் கண்டோர் பலராகவும், அவருள் ஆரிலுள் கங்குலில் அணையிடத்திருந்து நீரொழுகும் கண்ணொடு யானொருத்தியே மெலிந்து வருந்துதற்குக் காரணம் எனன என்று வினவுவாள் போலத் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றுள் (அகம். 82:14-18). 'நெய்தலினது முகையவிழ்ந்த ஒளி பொருந்திய மலரையொத்த ஏறதெழில் மழைக் கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 83:12-14). பன்றி நெருப்பினைப் போன்ற சிறுகண்ணை உடையது (அகம். 84:6). உயர்ந்த மலைப் பக்கங்களில் காண்போர் கண கெடுமாறு மின்னி மழை பொழிதல் (அகம். 92:1,2). செங்கண் இரும்புலி (அகம். 92:4; குறு. 321:6; நற். 148:9). செங்கண் மழவர் (அகம். 101:5). பெரும்லைப் பக்கத்தில் தினைக்கதிரைக் கவர வந்த யானை அங்குக் கொடிச்சி குறிஞ்சிப்பண் பாடக கேட்ட நிலையிலகதிரையும் கவராமல், நின்ற நிலையிலும் பெயராமல் அதுவரை துயிலப் பெறாத பைங்கண் துயில் வரப்பெற்று உறங்குதல் (அகம். 102:5-9). பல இழைகளையுடைய மெல்லிய மலர் போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 109:1,3). யாம் கடற்கரைச் சோலையிடத்து சிற்றில் இழைத்துச் சிறுசோறட்டு ஓய்ந்திருக்கையில் விருந்துண்டு சிறுகுடியில் தங்கிச் செல்வேன் என்று கூறித் தன் நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சியைப் பற்றி நின்றவன், இன்றும் என் கண்ணுக்கு முன்னே நிற்பவன் போல காட்சி தருகின்றான் எனத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றுள் (அகம். 110:5-25). நீதலைவியைக் கூடிய களவினை அறியாத எமர் மணம் நிகழ்தத, நீ அவளை மணந்து கொள்ளும் ஒழுக்கத்தை யாம் கண்ணார நோக்கிப் புதியோர் போல அவளது புதுநாண் ஒடுக்கத்தையும் காண்போம் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாவினாள் (அகம். 112:15-19). ஞாயிறு மறைந்த மாலைக் காலத்தில் தலைவி தன் மதரெழில் மழைக்கண் கலங்க அழுதனள் (அகம். 120:5,6). கடாம மாறிய பைங்கண் யானை பெய்து வறிதாகிய மேகத்திற்குவமை (அகம். 125:7-9). கயல்மீனைப் போன்று ஒன்றனோடொன்று போரிடுகின்ற மையுண்ட பெரிய கண்ணையுடையவள் குறுமகள் (அகம். 126:18-21). தலைவி கருங்குவளை மலர் போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய

யவள் (அகம். 129:16). வண்டு வாய் திறந்த கழியிலுள்ள நெய்தற்பூ புறங்கொடுத்தற்குக் காரணமாகிய தலைவியது அழகிய மையுண்ட கண்ணின் மதர்த்த நோக்கு தலைவனைக் கவர்ந்தது (அகம். 130:12-14). கொடிச்சி அழகிய மலர் போன்ற மழைக் கண்ணையுடையவள் (அகம். 132:6,7). ஓவியத்தில் எழுதினாற்போலும் பேரழகுடைய மழைக் கண் கலங்கியழுமாறு பிரிவு நோய் மிகுந்து தலைவி பேதுற்றாள் (அகம். 135:4-6). திருமணத்தில் தலைவியை மங்கல நீராட்டிய மகளிர் விருப்புற்றுத் தம் மலர்க்கண இமையாமல் அவளது பேரழகை நோக்கினர் (அகம். 136:8,9). தலைவி தன் குவளை மலர் போன்ற மையுண்ட கண்ணில் தெளிந்த நீர்ததுளி கள் நிறைய வீணே வருந்திய துயரத்திற்கு அனனை வேறொரு காரணம் கருதி ஐயுற்றாள் (அகம். 138:2-4). உப்பு வீற்று வந்தபோது நாயககுரைப்புக்கு வெருவிய கயல்மீன் எதிர்த்துப் பொருவது போன்ற தலைவியின் மதர்த்த கண் தலைவனுக்குக் காதல் நோய் தந்தது (அகம். 140:7-15). தலைவனின் பொருள வயிற் பிரிவை எண்ணிச் சுணையில் மழைத்துளியால் மலர்ந்த நீலப்பூப் போன்ற தலைவியின்கண் நீரைச் சொரிந்தது (அகம். 143:1,14-16). தலைவர் மீளவதாகக் குறித்த நாள் பொய்தததனால் தலைவியின் செவ்வரி பரந்த அழகிய மையுண்ட கண்ணிற பெருகும் துன்பநீரும் நிலலாமல் வழிந்தது (அகம். 144:1,2). தன் கூந்தலைப் பிடித்து அருளினறி யான எறிகோல சிதைய முதுகில் அடிக்கவும் பொறுத்து நின்ற அமர்த்த கண்ணையுடைய மகளை அவ்வாறு துன்புறுத்திய என்கைகள் கடுந்துன்பத்தை அடைவனவாக என்று செவிலி மகட்போகிய நிலையில் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 145:14,18-22). மடக்கண் எருமை நாகு (அகம். 146:3). மாயப் பரத்தனாகிய தலைவனின் வாய்மொழியை நம்பிக் காற்று வீச அசையும் மழைபெய் மலரைப் போலக் கண் நீரினை மார்பிலே சொரியக் கண்பசந்து அழகினை யிழக்கத் துணிந்த பரத்தை மிகவும் இரங்கத்தக்காள என்று தலைவனது பரத்தைமையைத் தலைவி கூறுதல் (அகம். 146:8-13). நீலத்தினது புதிய மலரைச் சேர்த்துத் தொடுத்த பிணையலைப் போன்ற இவள் அரிமதா மழைக்கண் நீரைக் கொள்ள யான பொருளதேட வாரேன எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு கூறிச் செல்வழுங்கினான் (அகம். 149:7,17-19). கண்போலும் நெய்தல மாமலர் (அகம். 150:8). தலைவி குவளை மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணினள் (அகம். 156:8). தலைவனது பிரிவையுணர்ந்து தலைவியின் பல லிதழ் உண்கண் இளமுலை நனைய நீரைச்

சொரிந்தன (அகம். 161:8-14). மலரைப் போல ஒளி பொருந்திய- முகத்தில சுழலும் அழகிய இதழினை யுடைய மழைக்கண்ணினள் தலைவி (அகம். 162:10,11). பாசறைக்குப் பிரிந்த தலைவர் நிலை யாதோ என மயங்கித் தாமும் நீரினைச் சிந்தும் கண்ணொடு தலைவி மனையில் வருந்தினாள் (அகம். 164:8-10). மகட்போக்கிய தாய் மணலிற் கிடந்த பாவையை யெடுத்து அதனை அம்மகள போலக் கருதி அதன் கண்ணும் நுதலும் நீவினாள் (அகம். 165:9-12). அழகிய இதழ்களமைந்த மலர் போலும் மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 172:16). நண்டு வேம்பின் அரும்பினையொத்த நீண்ட கண்ணையுடையது (அகம். 176:8). தலைவி மலரேர் உண்கண்ணினள் (அகம். 176:16). சிறுகண் இரும்பிடி (அகம். 177:3,4). பன்றி தினைக்கதிரை மேய்ந்து இனிது கண்ணுறங்குதல் (அகம். 178:2,12,13). குவளையின புதுமலரை ஒக்கும் மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 179:12). முக்கட் செல்வன் (சிவ பெருமான) (அகம். 181:16). இடியொடு மழைபெய்த நடுஇரவில் தலைவன் தனியே வந்த வழிவருத் தத்தை நினைந்து தலைவியின் கண் எப்பொழுதும் பனியொடு கலுழும் (அகம். 182:9-12). தலைவியின் குவளை மலர்போலும் மையுண்ட கண் கலங்கியழுமாறு தலைவன் அருளின்றிப் பிரிந்தான் (அகம். 183:1-3). தலைவனைத் தலைவி அலமரல் கொண்ட தன் மழைக்கண்ணினால் விரும்பிப் பார்க்காதிருப்பவும் அவளை அவனொடு தொடர் புறுத்தி ஊர் அலர் பாடும் (அகம். 190:3-5). யாமரத்தில் கழுத தன் குஞ்சுக்கு ஊட்டும்போது வழுகிய கொழுங்கண்ணாகிய ஊன்துண்டு தொல்பசி முதுநிககு உணவாயிற்று (அகம். 193:7-10). மகளைத் தன் காதலனொடு போக்கியமையால் ஆரூக வருகின்ற நீருடன் கலங்கியமும் எம் கண் கங்குலில் இனிது துயிலுமாறு அவளை அவன் எம் மனைக்கு முதலில் அழைத்து வருவானோ என்று நற்றாய வேலனை வினவினாள் (அகம். 195:14-18). தன தந்தையது கண்ணின் கவினை யழித்த தவற்றிறகாகக் கோசர்களைக் கொல்வித்து அன்னி மிஞ்வி முரண் தணிந்தாள் (அகம். 196:8-12). கரிய (குவளை) மலரின அழகினை யிழந்த கண்ணுடன் தொல நலமிழந்த துயரொடு தலைவி பிரிவுக் காலத்தில வருந்தியிருந்தாள் (அகம். 197:1-5). தலைவியின் தோளைச் சேர்ந்தாலல்லது என் கண் துயிலா வாம் என்று கூறித் தலைவன் நடு யாமத்திலும் புலிதிரியும் பெருமலை வழியே இரவுக் குறியிடத்து வருதலை எளிதென எண்ணினான் (அகம். 218:8-13).

பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியின் நிலை கண்டு தோழி பலபடியாக நீர்மலி கண்ணொடு நெடிது நினைந்து வருந்தினாள் (அகம். 227:1-5). சிலம்பில் கண்ணென மாயிதழ்க் குவளை மலர்ந்தது (அகம். 228:3,4). தலைவனின் பிரிவில் நோய் மலிந்து உகுத்த நீர் பல இதழ்களையுடைய மலர் போலும் மழைக் கண்ணின் பாவையை மறைத்திடத் தலைவியின் மேனியழகு தொலைதல் நோக்கித் தோழி அவளை வருந்தாதே என்று வற்புறுத்தினாள் (அகம். 229:11-15). செங்கண் இருங்குயில் (அகம். 229:19; நற். 118:3;224:5; ஐங். 346:3). சிறு கரு நெய்தல் கண் போல் மாமலர் (அகம். 230:2). சிற்றிலிழைத்து விளையாடியிருந்த தலைவியிடம் சென்ற தலைவன், அவளைத் தன்னொடு கூடி மனையுரிமை கொள்ளு மாறு வினவியது கேட்ட நிலையில் அவள் தன் அழகுமிக்க செவ்வரி பரந்த மையுண்ட கண்ணில் உவகை நீர் வருதலை மறைத்துத் தலையைச் சிறிதே இறைஞ்சினாள் (அகம். 230:6-15). பிரிவில் வேறு பட்ட தலைவியை நோக்கி, 'கலங்குகின்ற நின் மழைக்கண்ணினின்றும் நிறைந்த நீர் முலை நனைய அழாதே' என்று தோழி தேற்றினாள் (அகம். 233:1,2). பண் அமை நெடுந்தேர் செலலும் விரைவினால் கண்ணின் நோக்கினைத் தவிர்க்கும் (அகம். 234:8). தன் காதலனை இழந்தமையின் ஆதி மந்தி கலுழ்ந்த கண்ணாளானாள் (அகம். 236:19,20). தலைவர் உறந்தையினையே எய்திலும் கடை சிவந்து வியக்குமாறு ஒன்றோடொன்று பொருகின்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய தலைவியின் கூரிய வாலெயிறுறிய நீரைப் பொருளிட்டல் காரணமாகத் தவிரலர் (அகம். 237:14-17). மடக் கண் ஆமான் (அகம். 238:6). நீரொழுகும் கண்ணையுடையோமாக வாடைக்காற்று நமக்கே துன்பந்தரு வதாயுள்ளது என்று தலைவனின் பிரிவில் தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 243:8,13,14). தலைவர் பிரிந்து சென்ற இடம் அவர்க்கு இனிது போலும் எனக் கூறித் தலைவி பல இதழ்களை யுடைய மலர்போலும் தன் மழைக் கண்ணின் உள்ளிட மெல்லாம் சிவக்க அருந்துயரை உடையளாயினாள் (அகம். 244:7-10). நீரொழுகும் கண்ணையாய் பிரிவு நோய் வருத்தத் தனியேனாய் இருத்தலை யான் ஆறறேன் என்று தலைவி நொந்துரைத்தாள் (அகம். 252:7,8). மையுண்ட அழகிய கண்ணையுடைய பரத்தையுடன் தலைவன் வையைப் புனலில் இனபம் நுகர்ந்ததனை ஊரார் அறியாமல் பரத் தையர் கூட்டம் மறைக்கவும் அவர் மிக எழுந்தது (அகம். 256:10-13). 'நெஞ்சே, இரவுக்குயிடத்துச் சென்றும் நீ தலைவியைப் பெறாமல் புல்லென்ற

கண்ணையுடையாய்ப் புலம்புகொண்டு அரிய துன்பத்தினை எய்துவித்தனை' என்று அல்லகுறிப்பட்டு மீண்ட தலைவன் தன்னெஞ்சொடு நொந்தான் (அகம். 258: 11-15). கோசர் அன்னி மிஞிலியின் தந்தையை அருளாது கண் களைந்து துன்புறுத்தினர் (அகம். 262: 5, 6, 12). புதுப்புனலில் விளையாடிய பரத்தையர் தம் ஏந்தெழில் மழைக் கண்ணால் நோக்குந்தோறும் தலைவன் விருப்பம் தவிரானாய்க் காமம் சிறத்தலால் நாணிழந்து அவருடன் ஆடினான் (அகம். 266: 5-9). அருஞ்சரம் இறந்த தலைவர் ஒளிபொருந்திய செங்கழுநீர் மலரையொத்த தலைவியின் கண்ணினின்று வழியும் நீரைத் துடைக்க விரைந்து மீண்டனர் (அகம். 269: 13, 24, 25). சேரியோரைக் 'கண்ணுடையீரே' என விளித்து நேற்றுத் தன் தலைவனுடன் போய் விட்ட என்மகள் நொச்சி மரத்தின்கீழ் சிறு விரல்களால் இயற்றிய வண்டற் பாவையை நீர் கண்டீரோ என்று மகட்போக்கிய தாய் வினவினாள் (அகம். 275: 15-19). தலைவனின் பரத்தை தலைவியின் பாங்காயினாரை அரிவேய் உண்கண் பெண்டிர் என்று குறித்தாள் (அகம். 276: 8). நம் மேனியின் நலம் தொலையத் துயரம் செய்தோனாகிய தலைவனின் மலையிலே தோய்ந்து வரும் அருவி நீரில் வெறுப்புத் துன்பம் நீங்கப் பனியை யொக்கும் மழைக்கண் சிவக்குமாறு நாம் மூழ்குவமோ என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 278: 11-15). கானவன் யானைக் கொம்பினைக் கொண்டு மலையில் பொன்னை அகழ்ந்தெடுக்கையில் கண்ணை ஒளி மழுங்கச் செய்து விளங்கும் மணிகள் வெளிப்படுதல் (அகம். 282: 2-5). நெல்லிக்காயை ஒத்த குறுவிழிக் கண்ணையுடையது குறுமுயல் (அகம். 284: 1, 2). குவளை மலரையொத்த மையுண்ட கண்ணையுடைய தலைவியும் தன்னுடன் வருவாள் என்று தலைவன் உடன்போக்கு நேர்ந்தான் (அகம். 285: 13, 14). தோழி, நம் சேர்ப்பன் வந்து மணப்பதற்கு முன்னும் என் கண் நெய்தற் பூவின் நீலமணியை ஒத்த மாணலம் நீங்கிப் போன போலும் நிறத்தைக் கொண்டது யாது காரணத்தால் என்று தலைவி தோழியிடம் வினவினாள் (அகம். 290: 8-16). நெஞ்சே, நீ அருஞ்சரங் கடந்து வந்து நல்லெழில் மழைக் கண்ணையுடைய நம் காதலியின் தோளழகை நினைத்துப் பயனில்லை என்று பொருள்வயிற் பிரிந்து தலைவன் தனக்குள் கூறினான் (அகம். 291: 21-25). உகாவின் காய் குயிலின் கண்போன்ற நிறமிக்கது (அகம். 293: 6, 8). காதலரைப் பிரிந்த கையறு மகளிரது நீரொழுகும் கண்ணைப்போல் கருவினை மலர்ந்தது (அகம். 294:

4, 5). மாரிக் காலத்தே பூக்கும் பித்திக மலரின் குளிர்ந்த இதழை யொக்கும் அழகொழுகும் செங்கடை மழைக்கண்ணையுடைய மடந்தையே என்று தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (அகம். 295: 19-21). அரிமதர் மழைக்கண் மாயோள் (அகம். 296: 3). தலைவன் தன் பொருள்வயிற் பிரிவை உரைத்த நிலையில் தலைவி அவலத்தோடு முகமிறைஞ்சி நீருடன் கூடிய ஈரம் வாய்ந்த இதழினையுடைய மழைக்கண் துளிகள் மார்பில் சொரியக் கலங்கினாள் (அகம். 299: 10-16). தலைவனின் பரத்தை யொருத்தி தன் சிவந்த அழகிய இதழினையுடைய மழைக்கண்ணால் அவனை வருத்தம் மிக நோக்கி அவன் மாலையை யறுத்து ஊடினாள் (அகம். 306: 10-14). மழை பெய்தலையேற்ற மலரைப் போலக் கண் நீரைச் சொரியத் தலைவி இங்கே தனித்து வருந்துவாள் என்று எண்ணாமல் தலைவன் பொருளிட்டப் பிரிந்து செல்லுதல் பொருந்தாது எனக் கூறித் தோழி அவன் செலவு விலக்கினாள் (அகம். 307: 4-6). 'நீ பன்னாளும் வந்து பணிமொழி பயிற்றுதலால் கருங்குவளை மலர் போன்ற மையுண்ட கண் கலங்கத் தலைவியும் நின்னிடத்துப் பெரும் மயக்கத்தினை அடைந்துள்ளாள்' என்று தலைவனிடம் தோழி கூறினாள் (அகம். 310: 4-6). 'பெருமலை நாடன் வரையக் கருதுவானாகலின் நாளை அவன் மார்பு புணையாக மலையருவியில் நம் செவ்வரி பரந்த மதர்த்த மழைக்கண் சிவப்ப உவந்தாடுவோம்; வா' என்று தோழி தலைவியிடம் சொன்னாள் (அகம். 312: 3-8). தலைவன் பிரிந்து சென்ற வழி வருத்தத்தை நினைந்து நாள்தோறும் தலைவி நீரில் மூழ்கிப் போரிடும் கயல்மீன் போலும் கண்ணில் நீர் பெருக இரவும் பகலும் வருந்தியிருந்தாள் (அகம். 313: 3-6). 'இவன்பெண்ணியல்பு சான்றனள்' என்று நேற்றும் பலமுறை என் கண்ணை துணையாக நோக்கி என் நெஞ்சம் ஐயுற்றது எனினும் அறியாமையினால் அவனை இந்நெஞ்சு காது விட்டேன்' என்று மகட்போக்கிய தாய் நொந்து மொழிந்தாள் (அகம். 315: 3-6). மலரையொத்த மையுண்ட கண்ணையுடைய என் தோழி என்று தலைவியைத் குறித்துத் தலைவன் மீதே தோழி கூறுதல் (அகம். 320: 6). பசித்த யானையின் பொலிவற்ற கண் போன்றது வறிய சுனை (அகம். 321: 1, 2). 'பேரமர் மழைக்கண்ணையுடைய குறுமகளாகிய பரத்தையை நோக்கியோர் நிறுத்து அவள் கண் தைத்தல் தப்பாது (அகம். 326: 2, 3, 13). மைந்திற உருவின் மணிக்கண் காக்கை (அகம். 327: 15). தலைவனின் பிரிவில் தலைவி தன் பூங்கண் பரப்ப நோய் கூர்ந்து வருந்தினள் (அகம். 329: 1, 2).

அழகிய நிறத்தினால் பொலிவனவாக ஒன்றோ டொன்று எதிர்த்துப் பொருகின்ற மையுண்ட கண்ணை யுடைய தலைவியை இப்பொழுதே காண்பதற்குத் தேரினை விரைந்து செலுத்து வாயாக என்று விலைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகனை ஏவினான் (அகம். 334:15-17). பேரமர் மழைக்கண்ணையுடைய தலைவி தனிமையுற்றிருக்க நாம் பிரிந்துறைதல இனிதன்று என்று தலைவனின் நெஞ்சம் இடைச்சுரத்தே எண்ணி மீண்டது (அகம். 337:3,4,19). வெப்ப மிக்க காட்டின் கவர்த்த நெறியில் வெள்ளிய பரதகற்கள் கண்ணைப் பறிகு மாறு மின்னும் (அகம். 337:16,18). கள்ளாலாகிய மகிழவுபோல மகிழ்தற்கேதுவாகிய அரிமதர் மழைக் கண்ணை யுடையவள் தலைவி (அகம். 343:16-19). 'ஏந்தெழில் மழைக்கண்ணை யுடைய இததலைவி காரணமாக எம் சிறு நல்லூர்க்கு வந்தது இன்று தங்கிச் செல்வாயாக' என்று தோழி தலைவனை அழைத்தாள் (அகம். 350:8,9,15). பொருளவயிற பிரிந்த தலைவனின் மீட்சியைக் குறித்துச் சுழித்த வட்டங்களைத் தலைவி நாள் தோறும் எண்ணி அவை எழுதப்பட்ட சுவர் நனைதற்கேதுவாய் அழுகின்ற மழைக்கண்ணிலிருந்து விலகி விழும் நீர் அவ ளது காதில் அணிநதிருக்கும் பொறதழையில் தெறிக்கும் (அகம். 351:10-12). தலைவி மாட்சிமைப் பட்ட மலரொடு மாறுபட்ட மையுண்ட கண்ணை யுடையவள் (அகம். 354:12-14). தலைவர் உம்பற பெருங்காட்டைக் கடந்து சென்றாராயினும் நீலப்பூ காற்றினால் அசைந்தாலொத்த அழகிய இழை பொருந்திய நின் மழைக்கண்ணின் அமாதத் நோக்கினை, நினையாதிரா என்று தலைவியைத் தோழி பிரிவுக் காலத்தில வற்புறுத்தினாள் (அகம். 357:9-16). குவளை மலர் கண்ணையாதத் இழைகளை யுடையது (அகம். 358:5). தலைவனின் பிரிவுக்காலத்தில தலைவியது நீரொழுகும் மை யுண்ட கண் பிறறிய வாடுதலுற, அவ்வாட்டத் தினை அவரறியாதவாறு அவள் மறைத்திருந்தாள் (அகம். 359:1-3). தாமரைப் பூவினிடத்தில் மாய்தழைக் குவளை மலர் இரண்டினைப் பிணைத்து வைத்தாற் போன்று திருமுகத்தில சுழலும் பெருமதா மழைக் கண்ணை யுடையவள் தலைவி (அகம். 361:1-4). பைங் கண் வலையம் (அகம். 362:4). கரிய அழகிய இணை யொத்த எதிரெதிர பொருந்திய மலர்போன்ற நின் மையுண்ட கண்ணின் பெண்மாளையொத்த பாாமைக்க அழகினையுறுமாறு தலைவர் மீண்டு வந்தனா என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 363:17-19). வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை (அகம். 367:8). 'சுணையிலுள்ள ஒளிபொருந்திய

மலர் போலும் எனத் தேனை விருமபிப் பூக்களை ஆராயும் வண்டுகள் விருப்புறும் காதலியின் கண் பிரிந்தது வந்த நிலையில் நீரொழுகப் பெற்று என்ன துன்பத்தை எய்துமோ' என்று தலைவன் பிரிந்து போகுமிடை வழியில தன்னெஞ்சொடு கூறினான் (அகம். 371:10-14). நம் பிரிவில் அழகிய பூவிதழ் போன்ற மழைக்கண் வருத்தம் மிகுத் தோளினை நனைக்குமாறு அழுதவின ஒழுமும் நீர்த்துளி களை விரலால் தெறித்துத் தலைவி துயில் துறந்தாளோ என இடைச்சுரத்துத் தலைவன் எண்ணினான் (அகம். 373:13-15, 19). கொடிய சுரநெறியைக் கடந்து சென்ற நம் தலைவர் தீங்கிலராய் மீண்டு வருதலை அறியின் என கண் அழமாட்டா என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 375:16-18). குவளை மலரின் இணைந்த பூக்களைப் போலும் தன் செவ்வரி பரந்த மதர்த்த மழைக்கண் நீரைக்கொள்ளுமாறு தலைவி வருந்துவாளோ என்று தலைவன் இடைச்சுரத்தே தன்னெஞ்சொடு கூறினான் (அகம். 381:18-21). தலை வியது செவ்வரி பரந்த மதர்த்த மழைக்கண் கலங்கி யழத் தலைவன் பிரிந்து செல்லக் கருதினான் (அகம். 387:2). காடைப் பேடை நீலமணி போன்ற கண்ணை யுடையது (அகம். 387:10). உப்பு விற்று வந்த நெய் தல் நிலத் தலைவியைத் தலைவன் சொல்லாடி மறித்தபோது அவள் தன் செவ்வரி படர்ந்த மையுண்ட பெரிய கண்ணால் அவனை மாறுபட்டு நோக்கினாள் (அகம். 390:8-13). என தலைமுடியை யான் காணுந்தோறும் முனடி அதில் தலைவர் புனைந்த புனைவு நினைக்கப்படுதலால் இன்றோடு இன்னும் சினனாள் சென்றாலும் என்கண் உறங் காது என்று பிரிவாற்றாத தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 391:7-10). குவளையின் மாரிக் காலத்துக் கரிய மலர் மழைக்கு எதிர்ப்பட்டாற் போலும் நீரொடு நிறைந்த நம் பேரமர் மழைக் கண்ணின் நீரொழுகும் துன்பம் நீங்குமாறு தலை வர் இப்போது மீண்டுவரின் நன்று என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 395:1-5). தலைவன் வரையாது களவு நீட்டித்த கொடுமை குறித்துத் தலைவியின் அலமரல் மழைக்கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகியது (அகம். 398:7,8). 'மெல்லமபுலமபன் பிரிந் தானாகத் தலைவியின் பல்விதழை யுடைய மலர் போலும் மையுண்ட கண் துயிலாவாயின்' (குறு. 5:4,5). கழியினிடத்து இலைக்கு மேலே உயர்ந்து நிற்கும் நெய்தற்பூ, வெள்ளம் மிகுந்தோறும் மூழ்கி யெழுதலால் குளத்தில் மூழ்கியெழும் மகளிரின் கண்ணையொக்கும் (குறு. 8:4-6). பிரிவில் தலைவி நாள் தோறும் துயிலாது கலங்கியழும் கண்ணொடு

தனித்து வருந்தினாள் (குறு. 11:1-3). 'தலைவன காம நோயைத் தந்தமையால் தலைவியின் குவளை மலர் போன்ற அழகிய கண் பசலை நிறத்தை நிரம்பப் பெற்றன' (குறு. 13:3-5). 'துயரத்தினால் நீரொழு கும் கண்ணை உடையையாய நீ இங்கே தனித்தி ருக்க நின்னைத் தலைவர் பிரிந்து செல்லார்' என்று தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (குறு. 22:1,2). நாடன் இவளுக்கு உரியனாகும் தகுதியில்லான் என்பது போல் கட்டுவிச்சி இவளைத் தெய்வத் தோடு தொடர்புறுத்திக் கூறினும் அவனையொரு கடுவனும் அறியுமாதலின், அது தன் கண்ணாற் கண்ட நிகழ்ச்சியை மறைத்துப் பொய்க்காது என்று தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் (குறு. 26:3-8). 'வாடை வீசும் இக்கூதிர்க்காலத்திலும் பிரிந்துறையும் தலைவர் பொருட்டு அழுதலால் என் கண் உறுதியாக நாணில்லாதனவே' என்று தலைவி கூறுதல் (குறு. 35:1,5). தலைவனுடன் சென்ற தலை வியைத் தேடிப் போன செவிலி இணைந்து எதிர் வருவாரை நோக்கிநோக்கித் தன் கண் ஒளியிழந்தன என்று நொந்து கூறினாள் (குறு.44:1,2). ஞாயிறு காயும் வெம்மையுடைய பாறையிடத்தே கையில் லாத ஊமன் கண்ணாலேயே காக்க முயலும் வெண்ணெயின் உருகலைப் போலத் தலைவனது காமநோய் அவனுடலில் பரந்தது (குறு. 58:3-8). ஆனின் மடக்கண் குழவி தாயை மாலையில் மன் றம் நோக்கித் தலைநிமிர்ந்து வருந்தியது (குறு. 64:1-3). கருங்கண் தாக்கலை (குறு. 69:1). தலைவி யது பெருமழைக்கண் அழகினால் பூவினை யொத் துச் சுழலுந் தன்மையவாயிருந்து பின் அம்பினை யொத்து எவலோரும் அறியும்படி நோய் செய்தன என்று தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (குறு. 72). அழாதே யென்று நம் அழுத கண்ணைத் துடைத்த தலைவர் பிரிந்து இப்பணிக்காலத்தும் வாராமையின் அவர் நமக்கு யாராகுவரோ என்று கூறித் தலைவி நொந்தனள் (குறு. 82:2-6). சிறு கண் பெருங்குன்று (குறு. 88:2). கொலலிக் கருங் கண் தெய்வம் (குறு. 89: 4,5). பூப்போலும் கையுண்ட கண்ணையுடையவள தலைவி (குறு. 101:4). நாடனது கேணமை நீர் மலிந்த கண் ணோடு நினைந்து துன்புறுத்தற்கே ஏதுவானது என்று தலைவி ஐரங்கினள் (குறு. 105.5,6). பைங் கண் செநநாய் (குறு. 141:6; நற. 103:6). துயிறகண் மாக்கள் (குறு. 145,5). பேய்கள் அடிக்கடி கண் கொட்டி நடுங்கும்படி மழை ஒழிவின்றிப் பெய் தது (குறு. 161:1,2). புதுமணத் தலைவி தன் கண் வனுக்காக இனிய புளிக்குழம்பைக் குவளை மல ரைப் போலும் தன் மையுண்ட கண்ணில் தாளிப்

புப் புகைபடத் தானே துழாவிச் சமைத்தாள் (குறு. 167:3,4). 'பரதவா மகளாய் தலைவியின் கண் வலையிற் படுகின்ற கானலிடத்தே எனனெஞ்ச மும் ஆராயாது அவ்வலையிற் பட்டு அங்கேயே தங் கியது' என்று தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினன் (குறு. 184:3-7). 'நாடன் பொருட்டுத் தலைவியின் கண் துயில் துறந்தன' (குறு. 186:3,4). நெருஞ்சி யின் புதுமலர் கண்ணுகசினியது (குறு. 202:2,3). கண்ணாலே காண விரைவில் வருதற்குரிய அணிமை யிடத்திலிருந்தும் தலைவன் தலைவியை நீங்கி ஒழுகினன் (குறு. 203:3,5). மாரிக்காலத்துப் பித்தி சுத்தின் நீரொழுமும் கொழுமுகையது சிவந்த புறத்தையொத்த கொழுங்கடை மழைக்கண்ணை யுடையவள தலைவி (குறு. 222: 5-7). தலைவியது கண் (தாமரைப்) பூவொடு புரைவது (குறு. 226:1). 'நாம் நம் காமநோயைப் பொறுத்து ஆற்றியிருப் பவும் நாடனை முதலில கண்ட கண் தமக்கு நம் பாலுள்ள உரிமையினால் தாமே தலைவரின பிரிவை யெண்ணி அழுதன' என்று தோழியிடம் தலைவி உரைத்தாள் (குறு. 241. 1, 2, 7). 'யான் சேர்ப்பனை இனி நினைவேனாதலின் என் கண் துயில்க' என்று தலைவி தோழியிடம் வனப்புற எதிரழிந்து மொழிந்தாள் (குறு. 243:4,5). ஒன்றை யொன்று எதிர்தத கயல்களிரண்டினை யொத்த மையுண்ட கண்ணையுடைய தலைவி பிரிவுத் துன்பத்தால் சுழலுதலினின்றும் நீங்குதற்குத் தே¹¹ன குதிரைகளை விரைந்து செலுத்துவாயாக' என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகனை ஏவி னான் (குறு. 250 4-6). சிறுகண் (யானைப்) பெருநிரை (குறு. 255:4). தலைவன் பிரிவையுணர்த்தா முன னரே தலைவியின் கண் பழைய நிலையில் நில்லா மல அழுதல ஒழியாது அவனது தேரை விலக்கியது (குறு. 256:6-8). 'பலவிதம் மழைக்கண் மாஅயோயே' என்று தோழி தலைவியை விளித்தாள் (குறு. 259:4). 'தோழி, தலைவனைக் குறித்து வருந்தி நெஞ்சு புண்ணுற்ற துன்பங் காரணமாக என்கண் நள னென யாமததும் துஞ்சாவாயின்' என்று தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 261 4-8). குருதியொடு பறித்த சிவந்து திரண்ட அம்புகள் எதிரெதிர் அமைந்தாலொத்த மையுண்ட கண்ணையுடைய வள தலைவி (குறு. 272:6-8). பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி (குறு. 286:4). தினைப்புனங்காதது நின்ற தலைவி கையிற் கொண்டு இசைத்த கிளிகடியும் குளிரின் ஓசையை அவள் குரலென மயங்கிக் கிளிகள் புனத்தை விட்டுப் போகாமையால் புலந்து அழுத அவள் கண், இதழ்கள் கலைந்து மழைத் துளிகளை ஏற்ற சுனைக் குவளைமலர் போன்றன

(குறு. 291). 'கூடியபோது தலைவனைக் கண்ட கண் கூடாத போது வாளாவிருப்பத் தோள் மட்டும் நெகிழ்வது ஏனோ' என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (குறு. 299:4-8). 'தலைவரது தேர் இரவுக் காலங்களில் வாராதாயினும் வருவது போலச் செவியினிடத்து ஒலிக்கும் ஒலியினால் தன் கண் துயில் துறந்தன' என்றாள் தலைவி (குறு. 301:4-8). கண்தரவந்தது காமஒள்ளெரி (குறு. 305 : 1). அமர்க்கண் ஆமான (குறு. 322:1, நம். 165:1). அருஞ் சுரம் கடந்துபோன தலைவரை நினைந்து இரவில் துயிலரிதாய நீரிடத்துள்ள ஒளியுடைய மலரை ஒக்கும் என் மழைக்கண்ணிற்கு நீர்த்துளிகளைத் தோற்றுவிப்பது எளிதாயிருக்கின்றது என்று தலைவி தன் அழகைக்குக் காரணங் கூறினாள் (குறு. 329: 4-7). கரிய இதழையுடைய குவளை மலரைப் போன்ற மையுண்ட கண் கலுமுமாறு பசலையுண்டாகாத முன்னர்த் தலைவிக்குத் தலைவனது நன்மார்பை முயங்குதல மிக இனிதாயிருந்தது (குறு. 339:4-7). இராககாலங்களில் தலைவிக்குத் தன் இமைகள் பொருந்தாத கண்ணோடு அனனையின அணைப்புக்குள் அகப்பட்டுத் துயிலுதல் இன்னாத தாயிருந்தது (குறு. 353:4-7). நீரில நெடிது விளை யாடினால கண்ணும் சிவக்கும் (குறு. 354:1) வெறுத் தற்குரிய துன்பத்தில் உழந்த துயிலற்ற மையுண்ட கண்ணிலிருந்து வழியும் துளி பாயநது தலைவியின் தோள் மெலிந்தன (குறு. 357:1-3). 'அணிகள் நெகிழும்படி விமரி நீர்த்துளிகளைச் சிந்தும் கண்ணோடு நீ இவ்வாறு மயங்காதே' என்று தலைவன் தலைவியை வற்புறுத்திப் பிரிந்தான் (குறு. 358:1,2). மடக்கண் வரையா (குறு. 363:3). துணங்கை விழா நாளில் மளளரும் மகளிரும் எதிரெதிர் நின்று ஒருவரோடொருவர் கண் மாறுகொள்ளக் கூத் தாடுவர் (குறு. 364:5-8). தலைவன் விரும்பிய தலைவியின் கண் நாள்தோறும் துயிலுதல் இன்றிக் கலங்கி நீர்த்துளித்தலை நீங்காவாயின (குறு. 365: 1, 2, 6). தான் நாடனோடு கொண்ட சிறு நன்னட்பு பூவினை யொத்த மையுண்ட கண்ணின் மாணலம் தொலைத்தும் அத்துன்பத்திற்கு மாற்றாகியுள்ளது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 377). போழகண மஞ்ஞை (குறு. 391:7). 'தலைவரது பிரிவில ஆற்றியிருத்தல வேண்டுமென என்னை வற்புறுத்துவோர்' என்றுயரைக் களையா ராயினும் தாம் இனிதே கண் துயிலகின்றனர்' என்று தலைவி குறிப்பாகத் தோழியைச் சுட்டிநொந்துரைத்தாள் (குறு. 395:3-5). கயலேர் உணகண் கனங்குழை மகளிர் (குறு. 398:3). 'மாலைக் காலத்தே காதலர் மீண்டு வந்தாரென விருந்து செய்து உவகையினால் என்னை யணுகி என கண் சிந்தும் நீர்த்துளியைத்

துடைப்போரை யான் அறியேன்' என்று தலைவி தோழியைக் குறித்து வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 398:1,5-8). திகிரியோனை (திருமாலை) திங்கனோடு ஞாயிற்றையும் கண்ணாகக் கொண்ட வேத முதல் வன் என்ப (நம். க. வா. 4-7). தலைவனின் பிபிவுக் குறிப்பறிந்து தலைவியின் மயங்கிதழ் மழைக்கண் அவனுக்குக் குறிப்பிலே தூது விடுத்தது (நம். 8:9). குவளை மலரை யொத்த ஏந்தெழில் மழைக் கண்ணையுடைய குறுமகள் தலைவி (நம். 6:3,4). அரி மதர் மழைக்கண் மடவோள் என்று தலைவியைக் குறித்தல் (நம். 8:1,3). கண்போல் நெய்தல் நெற் போரில் மலரும் (நம். 8:8). சிதைவில்லாத செயல் களில் முயலகின்ற ஆர்வமுடையோர் அவை முற்று மாறு தாம் வழிபடும் தெய்வத்தைக் கண்கூடாகக் கண்டாற்போலத் தலைவன் நெடுங்காலம் பெற முயன்றதனாலான அலமரல் வருத்தம் தீரும்படி தலைவியின் நலமென் பணைத்தோளை எய்தினான் (நம். 9:1-4). தலைவி நும்மொடு வருதலைத் தான் மேற்கொண்டாளாயினும் ஆயத்தாரைப் பிரிதல் குறித்து அவள் கண் அவளையும் மீறி அழகின்றன என்று தோழி தலைவனிடம் கூறி உடன் போக்கு விலக்கினாள் (நம். 12:8-10). திணைக்காவலர் விலங்குகளை வீழ்த்தி அவற்றின் உடலினின்று பறித்த பசுழிபோன்ற செவ்வரி படர்ந்த மழைக் கண்ணையுடையவள் தலைவி (நம். 13:3-5). தலைவியின் செவ்வரி பரந்த மழைக்கண் விரும்பி இனிது நோக்கிய நோக்கத்தால் யான் ஆற்றலழிக்கப் பட்டே னாதலால் விழுநிதி பெறுவதாயினும் நின் னொடு வாரேன் என்று தலைவன் பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சினை மறுத்தான் (நம். 16:8-11). மழைபெய்த மலையிலிருந்து இழிந்து வந்த அருவி காட்டினிடத்தே தங்கியோடிய அழகை நோக்கி அங்கே தலைவனை யெதிர்ப்பட்ட முன்னிகழ்ச்சியை நினைந்து அடக்கவும் அடங்காமல் தன ஏந்தெழில் மழைக்கண் அழுத்தாகத் தலைவி முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தோழியிடம் கட்டுரைத்தாள் (நம். 17:1-5). 'நின் காதற்பரத்தை பூப்போலும் தன் மையுண்டகண் நிலை பெயர்நது சுழலும்படி நோக்கி எம் தெருவிற் சென்றதை யாம் கண்டோம்' என்று தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (நம். 20:1,5-7). 'அன்னை காக்கும் தொன்னலம் சிதைதலைக் காணுந்தோறும் கலங்கியமுவதே யன்றியும் நெய்தல் மலரைப் போலக் கண் அழகும் தொலைந்தது; ஆதலால் தலைவியின் காமநோய் மறைத்தற்கரியது (நம். 23:4-9). கழிசேர்ந்த பகுதிகளில் நெய்தல் மலர்கள் கண்போல் பூத்தன (நம். 27: 9-11). தலைவன் தலைவியது கையையெடுத்துத்

தம் கண்ணில் ஒற்றி அவளிடம் அன்பு பாராட்டினான் (நற். 28: 1). படுகையிடத்துத் தன்னை அணைத்திருந்த தாய் சிறிதே கையை நெகிழ்ப்பினும் தலைவி தன் பேரமர் மழைக்கண் நீர் வடிப்பக் கலங்கியமும் இயல்பினள் (நற். 29:6-11). தலைவர் பிரியக் கருதுவரெனின் அதனை யாம மறுத்தல் வல்லமோ என்று விம்மும் சொற்களையுடைய ளாய்த் தலைவி என்முகம் நோக்கிய அளவிலேயே அவளுடைய மலர்போலும் கண்ணிலிருந்து மல்கிய கண்ணீர் மார்பில் விழுந்து பரந்தது என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினள் (நற். 33: 8-12). களவுக் காலத்தில் தலைவன் விலகாமலிருந்து அருள செய் தும் தலைவியின் கண் பசந்தது (நற். 35: 9, 12). தலைவி கலக்கமுற்றுக் குவளையின் நீர் நிறைந்த கருமலர் போலும் கண் அழுது வடிய அவளிடத்து அன்பின்றி நீர் பிரிவீராயின் கார்ப் பருவத்து மாலைப் பொழுதில் அவள் படும அவலம் என னால் தாங்கப்படுவதன்று எனத் தோழி தலைவனிடம் சொன்னாள் (நற். 37: 4-11). புலி நடுங்க அதன முதுகிலே குத்தி வீழ்த்தி விளையாடிய புலவு நாறு களிற்றின் மருப்புறுனி போலக் கடைமணி சிவந்த நின் கண் மட்டுமல்ல எனமேல சினமுடையன; நின் தோளும் என்னை வருத்துவனவே என்று தலைவன் தலைவியிடத்துக் கூறினன் (நற். 39: 4-11). தலைவி தன் ஆயத்தாருடன் அருவியாடி நீரலைத்தலால் சிவந்த தனது பேரமா மழைக் கண்ணின் குறியா நோக்கத்தோடு முறுவலையும் தலைவனுக்கு நல்கி மனைக்குச் சென்றாள் (நற். 44: 1-4). முன்னர் நீர் தலைவியை உடன்கொண்டு வருநெறியில் எம் ஐயனமார் பினதொடர்ந்து வருதலால் நீர் எம்மைக் கைவிட்டு ஒளிந்த காடு இன்றும் எம் கண்ணெதிரில் இருப்பதுபோல் தோன்றிச் சுழல்கின்றது என்று தோழி தலைவனிடம் கூறிப் பிரிவு மறுத்தாள் (நற். 48). கான்யாற்றில் வருகின்ற புதுவரவாகிய இனிய நீரினைத் தண்ணெனப் பருகிக் கண்ணால் நோக்கி அதில வெறுக்காமல ஆடினால் அஃது இவள் நோயைத் தீர்க்கும் மருந்துமாகும் என்று தாய் கூறியதாகத் தோழி தலைவன் கேட்பத் தலைவியிடம் கூறினள் (நற். 53: 6-10). இரவுக் குறியில் தலைவன் வந்து தலைவியின் ஆகத்தைப் புல்லிச் சென்றதனால் உண்டான மணங்கருதி வண்டுகள் அவன் தோளை மொய்த்தமையின் அவளை அனனை தன் கண்ணாற் கொல்பவனைப் போல நோக்கி நீ பண்டும் இத்தன்மையையோ என வினவினாள் (நற். 55:3-7). குராமரத்தின் நறுமலரில் வண்டுகள் விழுதலால் எழும் மணத்தைத் தெனறல் கலந்தது வீச அதனைக்

காணாம கண்மகிழவுற்றது (நற். 56:1-3). கருங்கண் வராஅல் (நற். 60:4). 'துஞ்சாயோ என குறு மகளே' என வினவிய அனனையிடத்து மெல்லிய குரலில், 'நாடனைக் கருதி யிருப்போர்க்குக் கண்ணும் துஞ்சமோ' என்று எதிமொழிந்தேன எனத் தோழி தலைவன் கேட்குமாறு படைத்து மொழிந்தாள் (நற். 61: 4-10). தலைவனுடன் போன தலைவியைக் குறித்து என அழகிய இளம் புதலவியின் மலர் போன்ற கண் வெமமை மிகக் சுரத்திற் செல்லும் கடுமையால் சிவந்தது ஒளிமழுங்கிக் கலக்க மடைந்தனவோ எனத் தாய் மருண்டுரைத்தாள் (நற். 66: 5-11). தலைவியின் முன்னின்று நீர் அவளுடைய கண்ணையும் நெற்றியையும் நீவிப் பிரிதற்கு வன்மை யுடையீரோ என்று தோழி தலைவனை வினவிச் செல்வமுங்குவித்தாள் (நற். 71: 5, 6). கான் வன் பன்றியைக் கொன்று அதன் தசையிற பாய்ச சியதனாலே சிவந்த அம்பைப் போலச் செவ்வரி பரந்த தலைவியின் மழைக்கண்ணின் கடைப் பார்வையுற்றுத் தலைவன் து நெஞ்சம் வருந்தியது (நற். 75: 6-10). தலைவியின் குவளை மலரைப் போலும் மையுண்ட கண்ணின் மகிழ்மட நோக்கு தலைவனைத் தோழியின்பால் இரந்து பின்னிறகு மாறு செலுத்தியது (நற். 77: 4, 11, 12). 'நின் வடிவின் ஒளி கண்ணில் வீசுதலான யான் நினை நோக்கல் ஆற்றேனாயினேன்' என்று தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்தான் (நற். 82: 4, 5). தெளிந்த கண்ணையுடையது கூகை (நற். 83: 3, 4). 'தலைவர் என் கண்ணையும் தோளையும் கதுப்பையும் அவ குலையும் பலபடப் பாராட்டி நேற்றைப் பொழுதும் இங்கிருந்தா' என்று தலைவி அவன் பிரிவிடையாறறாமல தோழியிடத்துக் கூறினாள் (நற். 84: 1-3). அழகிய (குவளை) மலாபோன்ற தலைவியின் மழைக்கண்ணினின்று நீர் வடிய அது கண்டு ஊர் அலர்தூற்றுமாயினும் ஆரிருளில் அச்சம் மிக்க நெறியில் தலைவன் அவன் மேலுள்ள விருப்பினால் வாராதொழிக என்று தோழி அவன் கேட்குமாறு தலைவிக்குக் கூறினள் (நற். 85: 1-7, 11). பூங்கண் ஆயம் (நற். 90: 7; 293: 5). பெடையோடு கூடிக் கடலில் துழவி இரைதேடும் நாரை மெல்லிய டிறு கண்ணின் சிவந்த கடைப்பகுதியினையுடைய டிறு மீனைப் பற்றியெடுத்ததுப் போயப் பிள்ளையின் வாயிற சொரியும் (நற். 91: 3-7). தலைவன் இரவுக் குறி வருதல் குறித்துத் தலைவியின் கண் நாள தோறும் பொருந்தித் துயிலாவாயின் (நற். 98: 10-12). தலைவன் பொருளவயிற பிரிவேன என்ற நிலையில் நெய்தல் மலரையொத்த மையுண்ட கண் வருத்தம் மிகப் பெரிதும் கலங்கித் துன்புற்ற

தலைவியின் தனிமைநோக்கு அவன் பெருங்காடு கடந்து போகும்போதும் அவனமுன தோன்றியது (நற். 113: 4-12). பொய்கையில் மலர்கொய்து வந்த துவட்சியால் வருந்திய தோழியர் குழாம் தம் மெய்ந்நோவொழிந்து கண் இனிது படுவதற்கு (உறங்குதற்கு) அனனையும் சிறிது சினந்தணிந்து உயிர்ப்புடையாளானாள் என்று தோழி தலைவிக்குச் சொன்னாள் (நற். 115: 1-3). தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்திருந்த நிலையில் ஆற்றாத தலைவியின் கண் வாளாற் பிளக்கப் பட்ட மாவடுப் போன்ற தம் வடிவை யிழந்தன (நற். 133: 1, 2). முன்பு தலைவன் நினைக்கு நெய்தல் மாலை சூட்டியதனைக் கண்ணாலறிந்ததன்றி இம் மூதூர் பிறிதொன்றையும் அறிந்தில தாதலின் அதற்கு நீ ஆற்றாத தென்னோ என்று தோழி தலைவிக்குரைப்பாள் போலத் தலைவனுக்கு அவர் அறிவுறுத்தினாள் (நற். 138: 5-11). பெருங்கண் ஆயம் (நற். 140:5). தலைவனுடன் மகளைப் போக்கிய தாய் ஓரை யாடுகின்ற தோழியர் கூட்டத்தையும் ஆடிடமாகிய நொச்சிவேலியையும் காணுந்தோறும் விரைந்து நீர்வடிகின்ற கண்ணையுடையவளாய்க் கலங்கினாள் (நற். 143: 1-4). இரவுக்குறியிடத்திற்குத் தலைவன் வரும் வழியில் பெரிய களிற்றினைப் புலி தாக்குதலால் கரிய பிடி மேகம் போல் முழங்குதலைக் கேட்டு நடுங்கித் தலைவியின் (நீல) மலர்போன்ற மையுண்ட கண் அழ அவள் நெஞ்சமும் கவலைகொண்டது (நற். 144:1-4). தனித்து நின்ற தலைவியை அணங்கு போற் கொண்டு தலைவன் பாராட்டிச் சொல்லாடிய வழி அவள் பற்களினின்று முறுவல் தோன்றிப் பல்லிதழ் உண்கண்ணினின்று நீர் பரந்தது (நற். 155). 'தலைவர் இரவிலே வருகின்ற வழியை யான் கண்டதில்லை யாயினும் அதுதான் மிக்க இருள் வடிவமாய் என்முன நின்று இதுவே அவர்வரும் இருட்பொழுதென்று என் கண்ணைக் கொல்லும்' எனத் தலைவி தோழியிடத்துக் கூறினாள் (நற். 158:1-4,9). குவளை மலரை ஒன்றோடொன்று எதிரெதிர் வைத்துப் பிணைத்த பிணையல் போன்ற தலைவியின் செவ்வரி பரந்து மதர்த்த மழைக் கண்ணைக் காணுமுன் யான நயன், நண்பு, நாண் முதலான பண்புகளையும் ஒழுக்கத்தையும் நிண்ணினும் சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தேன் எனத் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினன் (நற். 160). கண் போல் நீலம் (நற். 161:2; 273:8). மனையுறை புறவின பெடையோடு சேவல் சேர அவற்றை நோக்கி மாலைப் பொழுதில் யான் தனியே யிருத்தல் ஆற்றேன் என்று தலைவனிடம் கூறித் தலைவி நீரொழு

கும் தன் மையுண்ட கண் துன்புற்றனவாய்க் கலுழ நின்றாள் (நற். 162:1-5). தலைவியின் விருப்ப மூட்டும் குவளை போதினைப் போலும் மையுண்ட கண்ணைக் காண்டொறும் தலைவன் அறநிலை நின்றோர் அடையும் பயனை எய்தினான் (நற். 166: 3-5). மடப்பம் மிகக் கண்ணையுடையவள் வீறலி (நற். 170:1-3). தலைவர் பிரிவாராயின் முன்பு அவரது மார்பிலே கிடந்து துயின்ற கண் இனி எவ்வாறு உறங்கவல்லன என்று தோழி பிரிவறிந்து தலைவியிடம் நொந்து கூறினாள் (நற். 171:5-11). நீயுற்ற காமநோயினை அறியாது நின் மேனி வேறுபாட்டினைத் தீர்ப்பது வெறியே யென உணர்ந்து அயரும் அனனைக்கு முருகன் கண்ணிலும் கனவிலும் உண்மையைக் காட்டி 'இவள் நோய் என்னால் வந்ததன்று; அம்மலைகிழவோனே இவளுக்கு இந்நோய் செய்தனன்' என்று கூறினால் அம்முருகனுக்கு அதனால் ஏத முண்டோ என்று தோழி தலைவியை வினவுவாள் போலத் தலைவனுக்கு வெறியறிவித்தாள் (நற். 173:4-9). ஓவியர் எழுதத் தகுந்த எழிலையுடைய என மையுண்ட கண்ணில் பாவை தோன்றாதபடி வெள்ளம் போலும் நீர் வடிய யான் அவ்வெள்ளத்திலே விழுந்து நீந்தி யுழலும் நாள் வந்தது போலும் என்று தலைவனின் பிரிவுக் குறிப்புணர்ந்து தலைவி நொந்தனள் (நற். 177:8-10). காதலனான துறைவன் ஊர்ந்துவரும் தேரினை இப்போது கண்ணால் காணவும் கூடவில்லை என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுவாள் போல் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்ப அவனுக்குச் செறிப்பறிவித்தாள் (நற். 178:6,7). மையுண்ட கண்ணின் மணியூடு வாழும் பாவை வெளிவந்து நடை பயின்றாற் போலும் அழகிய சாயலையுடைய என் குறுமகள் வினையாடிய நொச்சியையும் திண்ணையையும் நோக்கி நினைந்தால் அவ்வாறு நினைவும் உள்ளமும் வெந்தழியும் என்று மகட்போக்கிய தாய் மனையில் மருண்டுரைத்தாள் (நற். 184:6-9). வலையிலகப்பட்ட மானினது மருட்சிமிக்க விழிபோலும் மழைக்கண்ணையுடைய குறுமகள் தலைவி (நற். 109:8). நெல்லறுக்கும் உழவரின் அரிவாளால் அறுபட்டுப் பல இதழ்கள் விளங்கும் கூம்பாத நெய்தல் மலர் நீரில் மூழ்கி அலைகின்ற தோற்றத்தைப் போலத் தலைவியின் கண் ஈரமுடையனவாய்க் கலுழும் (நற். 195:6-9). வரைபொருட்குப் பிரிந்த தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவியின் கண்கள் நீரைப் பெருகின (நற். 197:3). தலைவியைத் தலைவனுடன் போக்கிப் பின் தேடிச் சென்ற செவிலி கானிடையிட்ட சுரவழியில் தன்மகள் போலக் கண்

ணில்பட்ட வேறொரு தலைவியைக் கண்டு கலங்கினாள் (நற். 198:2-4). குவளை மலரைப் போலும் மையுண்ட கண்ணையுடைய தலைவி தனித்திருக்கத் தலைவன் ஆள்வினைக்கு அகல்வானாயின் அவளது மாமைக்கவின் அழிபும் (நற். 205:5-11). தலைவனது பிரிவுக் குறிப்பினை யறிந்து தலைவி தன் இடைமுலை நனையுமாறு இடையீட்டின்றிக் கலங்கியமும் கண்ணோடு பெரிதும் மனமழிந்து வாட்டமுற்றாள் (நற். 208:2-4). கண்ணுக்கு நேருகின்ற துன்பத்தைத் துடைக்கும் கைபோல் உதவித் தனக்கு நேரும் துயரினைக் களையாராயினும் தலைவரில்லாத ஊர் இன்னாததே என்று பரத்தை கூறினாள் (நற். 216:3-5). 'என் கண் பழைய அழகு கெட்டுப் பசலை படர இன்னுயிர் பிரிவதாயினும் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து நீட்டிக்கும் தலைவரொடு யான் புலவேன்' என்று தலைவி தன் ஆற்றாமையை உள்ளடக்கித் தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 219:1-4). தலைவியாகிய குறுமகள் கயல்போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடையவள் (நற். 220:9). அதிர் குரலையுடைய மேகம் தான் சூழ்முதிர்ந்த கடன் தீருமாறு மழைபெய்தற்குக் கண் மறையும்படி நடுயாமம் செறிந்த இருளைப் பரப்பியது (நற். 228:2,3). தலைவனது பிரிவாற்றாமையால் தலைவியின் நீர்வடியும் கண் முன்போலின்றி வேறுபாடு கொண்டது (நற். 237:2). தலைவியின் பல்லிதழ் உண்கண் கலங்கியழத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தான் (நற். 241:11,12). பிணைமான் மருண்டு விழிக்கின்ற கண்ணையுடைய குட்டியோடு கூட்டத்திலிருந்து இரிந்தோட ஆண்மான் விருப்புடன் அதனைத் தேடியது (நற். 242:7-10). பூங்கண் இருங்குயில் (நற். 243:4). மைதீட்டப்பட்டு (நீல) மலரை எதிரெதிர் வைத்துப் பிணைத்தாற் போலும் கரிய இமைகளையுடைய மழைக் கண்ணையுடையவள் தலைவி (நற். 252:8,9). கார் காலத்தில் காட்டினிடத்தே பிணையைத் தழுவின கலைமான் வேலமரத்தின் கண்கவர் வரிநிழலில் தங்கியிருக்கும் (நற். 256:7-10). பசங்கண் காக்கை (நற். 258:8). வாடைக்காற்று வீசுதலால் கண்போன்ற கருவிளை மாமலர் ஆடுகின்ற மயிலின் பீலி போல் அசையும் (நற். 262:1,2). தலைவனைக் கண்டு தலைவி பலகால் மறைக்கவும் அவள் மையுண்ட கண் நீர் நிலை கொள்ளாமல் அளவு கடந்து வெளிப்பட்டு அவனுக்கு ஆற்றாமைத் துயரை உரைத்துவிட்டன (நற். 263:8-10). நண்டின் கண் நொச்சியின் கரிய அரும்புபோன்றது (நற். 267:1,2). தலைவியது திருமுகத்தே அலமருகின்ற கண் துன்பமுற்றுப் பெருமரத்தைச் சுற்றிய வள்ளிக்கொடி

போல் நம்மைப் பிணிக்குமென்று கருதாவாய்த் தலைவன் பிரிந்து போவான் (நற். 269:5-8). மகளிரது கண்ணை நோப்ப ஓத்தது நெய்தற்பூ (நற். 283:2). பெரிய சுனையில் பூதத (நீல) மலர்களை எதிரெதிர் வைத்துப்பிணைத்தாற்போலும் கரிய இமைகளைக் கொண்ட மழைக்கண்ணையுடையவள் தலைவி (நற். 301:2,3). தலைவனது செல்வத்துறிப்பினை யுணர்ந்து தலைவி மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணில் நீரொழுகக் கலங்கினாள் (நற். 308:1,2). 'கயல் போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி' (நற். 316:3). 'நாடனே, நின் காதலியொடு நீ கொண்ட கேண்மையினை அன்னை அறிவளாயின் குவளையின் கரிய இதழை யுடைய சிறந்த மலரையொத்த இவள் கண் நீர் வடியப் பெற்று என்னாகும்' எனத் தோழி தலைவனை வினவி வரைவுகடாவினாள் (நற். 317:5-10). 'பாலையன்ன குறுமகளின் சுணங்கணி வனமுலையை முயங்கல் கருதி மீன் கண்துயிலும் இராப்பொழுதின் நடுயாமத்தும் யான் கண் துயிலகில்லேன்' என்று தலைவியைக் காப்பு மிகுதியால் காணப் பெறாத தலைவன் ஆற்றாது கவன்றான் (நற். 319:6-11). 'பெரும, இவளது பூப்போலும் மையுண்ட கண் புதுநலம் சிதையும்படி மிக்க நீரைச் சிந்தக் கண்டும் நீ பிரிந்து செல்லுதல் தகுமோ' என்று தோழி தலைவனைச் செல்வமுங்குவித்தாள் (நற். 325:8-9). 'நாடனே, நீ பன்னாளும் இவளிருக்கும் புனத்திற் வந்து பேரயினும் இன்ன காரணம் என்று உரை முடியாதவாறு (நீல) மலரைப் போலும் இவள் கண்ணில் பீர்க்கம் பூவைப் போலப் பசலை ஊர்கின்றது' எனத் தலைவனைத் தோழி வரைவுகடாவினாள் (நற். 326:4-10). நம்மை விரும்பிக் களவொழக்கத்தில் வந்து கூடும் சான்றோராகிய தலைவரை நாம் விரும்பி யொழுகுதல் பழியுடையதாமெனில் உறங்காதனவாய் அழுகின்ற கண்ணோடு ஏக்கத்தால் இளைத்து இறந்து படுதலும் இனிதே யாகும்' என்று தலைவி தோழியிடத்துரைத்தாள் (நற். 327:1-3). 'நீ இருக்கின்ற சேரியைச் சார வரும் தலைவர்க்கு எக்காலத்தும் அருள் செய்ய வேண்டும்' என்று தலைவியிடத்துத் தோழி கண்ணினால் இவைய குறிப்புத் தோன்றக் குறை நயப்பித்துக் கூறிய அவள் அச் சொற்களைத் தெளிந்திலள் (நற். 342:3-6). பூங்கண் மடந்தை (நற். 355:1). கொடுங்கண் காக்கை (நற். 367:1). தலைவி, புதல்வனைப் பெற்ற காலத்துத் தலைவன் அவளை அணுகி முதுபெண் டெனச் சொல்லாடி நிற்ப, அவள் மெல்ல முறுவலித்துச்சிறந்த நீலமலர் போன்ற தனது மையுண்ட கண்ணைக் கையால் புதைத்து மடிக்கி கொண்

டாள் (நற். 370:4-11). தன் கையிலிருந்த தேன் கலந்த தீமபாலைக கலத்தோடு குரங்குக் குட்டி கைப்பற்றிச் சென்றமையால் ஓவியா எழுதத் தகுந்த அழகெல்லாம் சிதைபுமாறு அழுத தலைவியின் கண் அகழியில் தண்ணியவாய மலாந்த மழை நீரையேற்ற நீலமலர் போன்றன (நற். 379:1-8). 'குவளையின் நீரோழுதம் ஒளிமிகக் கலரைப போன்ற நின் பேர மர் மறைக்கண் நீர் வடிய நினைவிட்டு நன்னன் நாட்டு ஏழிற் குன்றம் பெறியும் தலைவர் பொருள் வயிற் பிரியா' எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத் தினாள் (நற். 379:1-10). பிரிந்து குறித்த பருவத்து மீளாத தலைவன் வருத்தரீய வழியினை நெடிது நோக்கி ஒளியறறுத் தலைவியின் கண் காட்சிப் பொலிவையிழந்தன (நற். 397:1-3). மாலைப் பொழு தில மனைக்குச் செலவத் தோழி அழைக்கத் தலைவி தலைவனோடு கூடிய அக்காலகத்தே தன்மார் பின் இளமுலை நனைய மாணெழில் மலர்க்கண் நீரைப் பெருக்க அழுது எதிர்மொழி கூறாது நின்று ருந்தாள் (நற். 398:6-10). 'தன்னை யொத்த ஆய மகளிர்க்குக் கண்ணாற காணத்தகும் ஓர் கடவுள்' என்று தலைவியைக் குறித்துத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். தி 1:6,7). தலைவனை நினைந்து தலை வியின் பூப்போலும் மையுண்ட கண்கள் பொன போலும் பசலையைப் போர்த்தன (ஐங். 16:3,4). யான பிரியேன் என்று கூறித் தலைவன் தலைவியின் மணம் பொருந்திய மலர் போன்ற கண் அழுமாறு பரத்தையிற் பிரிந்தான் (ஐங். 18:2-4). புறத்தொழுக் கம தனக்கு இல்லையென்று தலைவன் தெளிபப வும் அஃது அவனுக்கு உண்டென்ற எண்ணத்தில் தலைவியின் மையுண்ட கண் பசந்தது (ஐங். 21:3,4). வேம்பின அரும்பு போன்ற நீண்ட கண்ணையுடையது நண்டு (ஐங். 30:1). ஏதிலாளராகிய தலைவர் பொருட்டுப் பசந்த தலைவியின் கண்கள் ஆம்பலந் தாதினை ஒத்த வண்ணங் கொண்டன (ஐங். 34:2-4). கயலபோன்ற நம் கண் பசலைக்குத் தளரா திருத்தலைப் பெறுமாயின் நம்மை மறந்துறையும் தலைவரை நாமும் மறந்து நினையாதிருக்கலாம் என்று தலைமகள் நொந்து கூறினாள் (ஐங். 36). 'மகிழ்நன் தனனை விரும்பிய மகளிரின் மையுண்ட கண் பசந்து பனி மலகுமாறு சூள் பொயததல் வலவன்' என்று காதற்பரத்தை கூறினாள் (ஐங். 37). தலைவனது பரத்தையிற் பிரிவினால் தலைவியின் கண் பசப்பணிந்தன (ஐங். 45:4). செவ்வரி பரந்த மழைக்கண்ணையுடையவள் தலைவி (ஐங். 52:2,3). பலரும் ஆடும பெருந் துறையில் தான இழைத்த சிறிறலைப் புனல் கொண்டு சென்றதெனத் தன் மையுண்ட கண் சிவக்குமாறு அழுது நின்றாள்

தலைவனின் இளம்பரத்தை (ஐங். 69) தலைவிகுலனை மலர் போன்ற மையுண்ட கண்ணை யுடையவள் (ஐங். 72:3). பரத்தையரின தோளுக்குத் தெப்பமாகிப் புதுப்புனலாடியதனால் தலைவனின் கண் மிகச் சிவந்தன (ஐங். 80:2-4). 'நின் பரத்தைமை பற்றிச் செவியிற கேள்விப் பட்டாலே சொல்லுக் கடங்காத சினங்கொள்வோளாய் தலைவி, நீ பரத்தையர் மனையில் தங்கிப் புணர்ச்சிக் குறிகளமைந்த மார் பின்னாய் வருதலைக் கண்ணிற கண்டாளாயின் என்னாகுவன்' என்று தோழி தலைவனை வினவி னாள் (ஐங். 84). கருங்கோட்டெருமைச் செங்கண் புனிற்றா (ஐங். 92:1). 'அன்னையே, நின் மகளது பூப்போலும் மையுண்ட கண்ணிற் பொருந்திய நோய்க்கு மருந்தாகிய கொண்கனின் தேர் வந்தது காண்' எனத் தோழி செவிலியிடம் தலைவன் வரைவுக்கு உவந்தமை கூறினாள் (ஐங். 101: 3-5) தலைவனின் இளம்பரத்தை கடற்கரையில் தான இழைத்து விளையாடிய மணற் பரவையை அலை யழித்துப் போகக் கண்டு தன் மையுண்ட கண் சிவக்குமாறு அழுது நின்றாள் (ஐங். 125). தன் மையுண்ட கண்ணை மலரெனக் கருதி வண்டினம் மொய்த்ததை ஓட்டாமல் இளம்பரத்தை கடலலையில் பாய்ந்து மூழ்கினாள் (ஐங். 126). தலைவனை யான் நினைவேனாகலின் என கண் உறந்துவதாக என்று தலைவி வரைவு நீட்டிக்கும் தலைவன் கேட்குமாறு தோழியிடம் மொழிந்தாள் (ஐங். 142). தலைவனை நம்பித் தலைவியின் கண் பசந்தன (ஐங். 166:3,4). 'தலைவர் நெஞ்சிலே உறைவதை யறிந்தும் என கண் எதற்காகப் பசக்கின்றது' என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (ஐங். 169: 3-5). தலைவன் நல்லவன் என்று நீ கூறுதல் உண்மை யாயின் பல இதழ்களையுடைய மலர் போன்ற என் மையுண்ட கண் பசப்பதற்குக் காரணமென என்று தோழியைத் தலைவி வினவினாள் (ஐங். 170). மிகக் அரிபரந்த மையுண்ட கண்ணை யுடைய தலைவி பொழிற்குறி நல்கினாள் என்று தலைவன் உவந்தான் (ஐங். 174). நெய்தல் மலரைப் போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய மகளிர் பொய்தலாடி வெறுப்பின் மணற்குவியலில் ஏறிக் குரவையாடுவர் (ஐங். 181: 1-3). தலைவியின் கண் கள வைகறையிலே மலரும் நெய்தல் மலரைப் போலப் பேரமுகுடையன (ஐங். 188:3,4). தலைவன் வரைதற்கு வந்ததால தலைவியின் கண்கள் மலர்ச்சி யுடையன வாயின் (ஐங். 189:3,4). பல ஆிதழ்களையுடைய மலரைப் போலும் எம் மையுண்ட கண் ணில நீர் துளிக்கச் செய்தோன மெல்லம் புலம் பனே என்று தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு

நின்றான் (ஐங். 190: 3,4). 'குறுக்கிட்டுப் படர்ந்த செவ்வரியையுடைய நின் நெடுங்கண்ணை நெகிழ்ப் பாயாக' எனத் தோழி தலைவியைத் தலைவனுடன் போக்குதற்குத் துயிலெழுப்பினாள் (ஐங். 200). தலைவன் நாட்டுமணிநிற மலை மாலைப் பொழுது களில் மறையுந்தோறும் களவுக்காலத் தலைவியின் மலர்போலும் நெடுங்கண் நீர்த்துளிகளால் நிரம்பின (ஐங். 208: 3-5). தலைவியின் பேரமர் மழைக் கண் கலங்கியழத் தலைவன் தன் நாட்டிற்குச் செல்வான் (ஐங். 214: 3-5). நுண்ணிய அழகிய புருவத் தையுடைய கண் இடந்துடிக்கின்றதாகலின் தலைவன் வரைதற்கு வருகின்றானோ எனத் தோழி தனக்கு உண்டாகும் நற்குறியைத் தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 218: 1, 5). 'நாடனது மார்பைத் தழுவாது கழியும் நாளில் தலைவியின் மயங்கிய இமைகளை யுடைய மழைக் கண் கலங்கி யழும்' என்று தோழி செவிலியிடத்து அறத்தொடு நின்றாள் (ஐங். 220). தலைவீ இரங்குமாறு தலைவன் ஒருவழித் தணந்ததற்கு அவள் அணிகள் நனையுமாறு கண் நீர் பெய்தலை நீங்காவாயின (ஐங். 232). 'நின்னுடைய நிரல்பட்ட இதழமைந்த அழகிய மலர்போலும் மையுண்ட கண் பசுக்க மலைநாடன் செய்த காமநோயை அன்னை அறியாதவாறு நாம் மறைத்திருத்தல் கொடிது' என்று தலைவியிடம் தோழி கூறினாள் (ஐங். 242). 'நின்மகளது புதுமலர் போலும் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கு அறியாமையுடைய வேலன் கடவுளைப் பேணி வெறியென்று கூறும் காரணத்தை நீ மனங்கொள்கின்றாயே' எனத் தாயின் அறியாமையைத் தோழி எடுத்துக் கூறி வெறிவிலக்கினாள் (ஐங். 243). 'தலைவியது அழகிய செவ்வரி பரந்த நெடுங்கண் கலங்கியழ நீ பிரியும் நாடு மிகத் தொலைவிலுள்ளது எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிப் பிரிவு மறுத்தாள் (ஐங். 257). வரைவு முடிதற்கு மலையுறை கடவுளாய குலமுதலை வேங்கை மலர்கொண்டு வழத்தி மலர்ப்பலி செய்த தலைவி புதுவதாக மலர்ந்த காந்தட் பூவினது மணங்கமழ்ந்து கலங்கிய கண்ணளாய இருந்தாள் (ஐங். 259). 'சிலம்பனே, நீ விரும்பிய தலைவியது கண் பசுலை பூத்தன' எனத் தலைவனிடம் கூறித் தோழி வரைவு முடுக்கினாள் (ஐங். 264: 3,4). 'நாடன் விரும்பிய தலைமகளின் கண் நொதுமலர் வரைய வந்தபோது நீர்த்துளியை அரும்பின (ஐங். 266: 4). 'நாடனே, குவளை மலரைப் போலும் தலைவியின் அமர்த்த கண் பசுலை போர்க்க நீ வரையாது ஒழுக்குதற்குக் காரணம் என்ன' என்று கேட்டுத் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவினாள்

(ஐங். 277: 3-5). பேரமர் மழைக்கண்ணை யுடைய கொடிச்சி கடிந் தோட்டவும் ஓடாது கிளிகள் தினைக்கதிரைக் கவர்தல் (ஐங். 282: 1-3). தலைவனது நெஞ்சையறியத் தலைவி அவன்பின் வந்து அவனைக் கண்புதைத்தாள் (ஐங். 293). தலைவியது கண்போல் மலர்தல் சுனைபூத்த குவளை மலர்க்கும் அரிது எனத் தலைவன தனக்குள மகிழ்ந்தான் (ஐங். 299: 2-4). தலைவன் பிரிகின்ற காலத்துத் துயில கொண்டிருந்த தன் குளிர்ச்சிமிக்க மலர்போலும் நெடுங்கண்ணொடு தலைவி புலந்து கூறும் சொற்களைக் கேளாத அளவு தலைவர் காடு கடந்து நெடுந்தொலைவு சென்று விட்டார் (ஐங். 315). கண்ணைக் குத்துமாறு விளங்குகின்ற ஞாயிறு காயும் வைப்பினையுடைய காட்டின் வழியைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் (ஐங். 319: 1-3). நம் பிரிவால அழுத கண்ணளாயிருக்கும் நம் காதலியின் தனிமை வருத்தம் நாம் வந்த இவ் வெஞ்சுரத்தை நினைக்கச் செய்யும் என்று தலைவன் இடைவழியில் தன நெஞ்சிற்குக கூறினான் (ஐங். 330: 3-5). பல இதழ்களை யுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்கள் அழுமாறு தனைப் பிரிந்த காதலர் கல்லினும் வனமை யுடையவர் என்று தலைவி தோழியிடம் சொன்னாள் (ஐங். 334: 4,5). பல இதழ்களையுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணையுடைய மடநதை எனத் தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (ஐங். 351: 4). நீ இடையறாது தலைவரை நினைக்கின்றமையால கலங்கித் துடைக்குந்தோறும் உடைத்துக் கொண்டு பெருகும் வெள்ளம் போன்ற நீர் நிறைந்த கண் அவர் பல மலைகளைக் கடந்து சென்றிருந்தாலும் அங்கே அவரை நீட்டித்திருக்க விடாது எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (ஐங். 358). புணர்ந்துடன் போகின்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்தே தலைமகளை நோக்கி 'நின் கண்ணினும் முலை சினமுடையன்' எனப் பாராட்டினான் (ஐங். 361: 4). தலைவி மிகவும் பசந்தமைக்குக் காரணம் யாது எனச் செவிலி சினத்தினால் சிவந்த கண்ணையுடையவளாயத் தோழியை வினவினாள் (ஐங். 366: 1-3). 'பூவையொத்த மையுண்ட கண்ணையுடைய மடவரலை உடனபோக்கு நேரப் பொருந்திய அறனில்லாத விதி காடுபடு தீயிற கொதித்திடுக' என நறறாய விதியை வெகுண்டிரைத்தாள் (ஐங். 376). 'தலைவனுடன் போன தலைவிகன்றித் துணையைப் பிரிந்தவளாயக் கலங்கும் நெஞ்சினை யுடைய இணையான அழகிய மையுண்ட கண்ணையுடைய தோழியின் நிலைமைக்கே யான் பெரிதும வருந்துகின்றேன்' என்று நறறாள் புலம்பினாய்

(ஐங். 378: 3-5). தான் முன்பு கேட்டறியாத பறவைகளின் ஒலிகளுக்கு அஞ்சி மருண்ட கண்ணையுடையவளாய்த் தலைவி தலைவனுடன் அருஞ்சுரங் கடந்து சென்றாள் (ஐங். 382:1,2). 'பேரமர் மலர்க்கணை மடநதை' என்று அண்மை விளியாகத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்தான் (ஐங். 427: 1). காலம் கார்ப்பருவத்தைத் தொடங்கியும் பிரிந்த தலைவா மீண்டு வாராமையால் தலைவியின் நெடுங்கண் ஆற்றாமல் நீரையுருக்கத் தொடங்கின (ஐங். 453: 3-4). தலைவர் பிரிந்தமையின் மாணலம் இழந்து பசந்த தலைவியின் நீர்த்துளி நிறைந்த கண்கள் மழைத்துளியை ஏற்ற கொன்றை மலர்கள் போன்றன (ஐங். 458). முன்பு காலத்தில் கருவினைப் பூக்கள் கண்ணைப் போல மலரும் (ஐங். 464: 1,3). தலைவனின் பிரிவாற்றாது மாவடுப் போலும் அழகையிழந்த தலைவியது கண்ணை நோக்கிப் பாணன் பெரிதும் புலம்பினன் (ஐங். 475: 2, 3). குளிர்ந்த மலர்போலும் தன் நெடிய கண் பசலை பாயத் தலைவனின் பிரிவால் தலைவி துனி மலிந்த துயரொடு அரும்படர் உழந்தாள் (ஐங். 477: 1,2). தலைவி, தன் மனையிடத்தே தனிமையுற்று ஈரமான இமைகளையுடைய மையுண்ட கண் நீரைச் சிந்திய வருத்தத்தைக் கேள்விப்பட்டும் அவளுக்கு அருளாதவனாய்த் தலைவன் பாசறையிடத்தே இருந்தான் (ஐங். 480: 3-5). பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்து வந்தமையால் தலைவியின் நீண்ட செவ்வரி பரந்த நெடுங்கண் ஒளிமிக்க அழகைப் பெற்றன (ஐங். 498:2,5). தலைவன் பிரிந்தமையால் கொன்றைப் பூவைப் போல பசந்த தலைவியின் மையுண்ட கண்கள் அவன் வந்தவுடன் குவளை மலரைப் போலத் தன் பழைய அழகையடைந்தன (ஐங். 500). தலைவர் தலைவியின் மார்பினைத் தம் கண்ணொடு எதிராக வைத்துக் கட்டியது என்று கூறும்படி இமையாமற் பார்த்தும வேட்கை தணியாது ஒண்ணுதல் நீலவர் (கவி. 4:17-19). தலைவன் கைச் சரட்டை இறுகக் கட்டி அம்புகளைத் தெரிந் தெடுக்கையிலேயே வருந்தும் பார்வையினை யுடைய தலைவியின் மையுண்ட கண்கள் நீலமலர் மழையை எதிர்கொள்ளும்போது நீர்சொரிபவை போல நீரை நிறுத்தாமல் உதிர்க்கும் (கவி. 7:9-12). 'பொருள் காரணமாகத் தலைவன் பிரிந்து போவானென்று கூறக் கேட்பின் நீரையுடைய கண் மிகவும் உறங்குதலைப் பொருந்தாலாய்த் தலைவி நினைவுத் துன்பம் மிகமாட்டாள்; இறந்து படுவாள்' எனக் கூறித் தோழி தலைவனைச் செலவு விலக்கினாள் (கவி. 10:12, 13). நல்ல எழி

லையுடைய தன் மையுண்ட கண் இடப்புறம் துடிக்கின்றதாகலின் பிரிந்த தலைவர் விரைவில் வருவர் எனத் தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள் (கவி. 11:19-22). பிரிவு கருதிய தலைவன் தலைவியை எழுச்சி மிக்க நீலத்தின் உயரிய அழகை மைந்த இரண்டாகிய மலர்போலும் அகன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய செய்யோள் எனப் புகழ்ந்தான் (கவி. 14:2,6). தலைவன் பிரிவில் தலைவியின் முறுக்கவிழந்த நறுநீலத்தை யொக்கும் மையுண்ட கண் ஓயாமல் அழுது, எரிகின்ற திரி வடிவவிட்ட நெய்போலச் சுடும்படி நீரைத் துளிக்கும் (கவி. 15:20,21). தலைவியின் துயிலின்றிப் பசந்த கண் வருத்தத்தை யுடையவாய் நீர் மலகத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றான் (கவி. 16:1,3). தலைவன் தலைவியைக் கூடியிருக்குங் காலத்துச் செவ்வியைத் தோற்றுவித்தது மலரை யொத்த தகையவாய்ப் பின் சிறிதுபொழுது பிரி யுங்காலத்து அவன் பழியைத் தூற்றி அழுதலடங் காத அவள் கண் பிரியக் கருதுகின்ற அவனுக்கு ஒரு பகையாம என்று கூறித் தோழி அவனைச் செலவு விலக்கினாள் (கவி. 25: 13,14). தலைவா எம்மை மயலாக்கிக் கரிய அழகிய நீலமலர்போலும் மையுண்ட கண்ணை மகிழ்ச்சி கொள்ளும்படி தம் மோடு மருவுதலூட்டித் தாம் செய்த பொய்யி னால எம் மனம் தம்மிடத்தே விருப்பத்தைச் செய் யத் தாம் பிரிந்து எம்மை மறந்தார் என்று தலைவி வருந்தி மொழிந்தாள் (கவி. 27:17,18). இவ்விளவே னிற் காலத்தில் பூப்போலும் அழகையிழந்த தன் கண் உறக்கங்கொண்டு ஆற்றியிராமல் தனிமை நோய் மிகுமாயின் பிரிந்து மறந்த தலைவர் தம்மி டத்துச் செய்யும் அருள் என்ன பயனதரும் என்று தலைவி தோழியிடத்து நொந்துரைத்தாள் (கவி. 28:16-19). 'ஆறுகள் கண்ணை விழித்துப் பார்த் தன போலக் குளங்கள் நீர்நிறைந்து பூக்களால் அழகுபெற இளவேனில் வந்ததாயினும், பூப்போ லும் அழகை யுடைய தன் மையுண்ட கண்கள் வருந்துமாறு கைவிட்டுப் போன தலைவர் இன்னும் வந்திலர்' எனத் தலைவி வன்பொறை எதிரழிந்து ஆற்றாது கூறினாள் (கவி. 33:2,8,9). 'என் கண்போன்று அறுதலையுடைய நீர் இற் றொழுகும் இளவேனிற் காலத்தும் தலைவர் மீண்டு வந்திலர்' என்பது தலைவியின் ஆற் றாமையுரை (கவி. 33:19,20). நீலப்பூப் போலும் மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி (கவி. 33: 28). குறித்த பருவத்தில் தலைவன் வரக் காணாத் தலைவியின் கண், நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன் கீழ் இருந்த குடிமக்களைப் போலக் கலங்

கிப் பொறுத்தவாற்றாமல் நீரொழுகின (கவி. 34:14, 15). 'பிரிந்து சென்ற காதலர் நாம் எண்ணியிருந்த நாள் கடவாமல் கண் உறுகின்ற வருத்தத்தைக் கை நீக்கினாற்போல் வந்தார்' எனத் தோழி தலைவியிடம் உவந்து கூறினாள் (கவி. 34:21-24). நிறுத்திய அளவில் நில்லாதனவாய்க் கண் நீரைப் பெருக்கத் தலைவி பிரியும் தலைவனைத் தழுவி விடுத்தாள் (கவி. 35:11). தலைவர் மீள்வதாகக் குறித்த இவ்விளவேனிற் காலம் மிகவும் அறலொழுதுமென்று கருதி அதற்கெதிரே என கண் வெம்மையான நீரைச் சொரியும் என்று தோழி தலைவியின் நிலையில் தன்னை வைத்துக் கூறினாள் (கவி. 35:14, 15). தோழியரோடு கடும்புனலில் ஆடுகையில் கால்தளர்ந்து அஞ்சித் தாமரைபோலும் கண்ணைப் புதைத்து அப்புனலோடு சென்ற தலைவியை அருளினால் தழுவித் காப்பாற்றியவனுக்கு அவள் கறபுக் கடம்புண்டாள் (கவி. 39:1-6). காந்தள மணம் கமழும் கரிய மலை பார்ப்பவர் கண்ணைத் தன்னிடத்தே வாங்கிக் கொள்ளும் அழகுடையது (கவி. 39:15). தோழி அறத்தொடு நின்றதை ஐயன்மார்க்குத் தாய் அறிவித்தவுடன் சினத்தினால் அவர் கண்சிவந்து ஒருபகல் முழுதும் நெஞ்சுமன்று பின் இருவரிடத்தும் குற்றமில்லை என உணர்ந்து ஆறினர் (கவி. 39:20-25). தலைவியும் தோழியும் குரவையாடிக் கொண்டுநிலை பாடுகையில் 'தலைவனின் மணவணியைக் காணாமல் நாணிக் கையினால் புதைபெறும் கண்களும் கண்களோ' என்று தோழி நகையாடக் கேட்ட தலைவி 'யான் நின் கண்ணாலே மிகவும் காண்பேன்' எனக் கூறியவுடன், தோழி 'நெய்தல் இதழ்போலும் மையுண்ட கண்ணாகிய நின்கண் என்கண்ணாகுக' என்றாள் (கவி. 39:41-44). 'தலைவன் வரைவு கருதி வந்தானாகலின் பூப்போலும் அழகையுடைய நின் மையுண்ட கண் இனிப் பொலிக்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 39:50, 51). முகத்திற்குப் பொருந்திய கண்ணையுடைய மகளிர் நாணி இறைஞ்சுதல் போலத் திணைக்கதிர் முறறித் தாழ்ந்தன (கவி. 40:1-3). 'கூட்டம் பெறாமையால் வருந்திய தலைவியின் பல இதழ்களையுடைய மலர் போலும் மையுண்ட கண் பசுக்கும்படி நீ கெடுத்தற்குக் காரணம் அது நின்மலையின் சுனைபூவை யொக்குமென்றும் பொறாமையோ' எனத் தோழி தலைவனை வினவினாள் (கவி. 45:8-11). தலைவியைத் தலைவன் கலந்த நோய் அவள் ஒழக்கத்தை மிகுத்தவினால் அதுகண்டு தோழி கண்துயிலாதவளானாள் (கவி. 46:23). 'நினை சுனையிடத்து மழையேற்ற நீலப்பூப்போலத் தலைவியின் கண் அயலார்

முன் நீர் சொரிகின்றதற்கு நின் வரவை விரும்பி வருந்துகின்ற அவளுடைய துயிலில்லாத கண்ணிடத்து அவை நினைத்துச் செய்த பழி ஏதுமுண்டோ என்று தலைவனிடம் வினவினாள் தோழி (கவி. 48:12-15). 'தலைவியின் துயிலிடை எழும் வருந்தத்தக்க கணவினால் வரும் கேடு மலையினும் பெரிதாதல் கண்டு அவள் பூப்போலும் கண் துயிலுதற்கும் யான் அஞ்சுகின்றேன்' என்று தோழி தலைவனிடம் சொன்னாள் (கவி. 48:21-23). 'அலர்கின்ற பருவத் ததாய் அழகமைந்த மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணை யுடைய தலைவியிடத்துத் தலைவனே? இன்றியமையாத காதலைக் கொண்டிருந்தான் எனனும் சொல இனிதாயினும், மின்னலே கண்ணாக இடியென்றும் மழையென்றும் எண்ணாமல் அரிய வழியிலே தலைவன் வருவது இன்னாதது' எனத் தோழி தலைவனிடத்துக் கூறி இரவுக்குறி மறுத்தாள் (கவி. 49:10-13). அயலிலுள்ளாரா அலர் தூற்றத் தலைவியின் அழகிய நலனிழந்த கண்கள் கயலுமிழ்கின்ற நீர்போல நீரைச் சொரிந்தன (கவி. 53:8-11). களவினில் தலைவியது மெனவிர்ந் போதினை எடுத்துத் தலைவன் அருளையுடைய தன் செங்கண் மறையுமபடி ஒற்றிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டான் (கவி. 54:9-11). தலைவியை நிறுத்தி வந்த தலைவன் அவளது கண்ணை நோக்கிப் பின் உவமை கூற நினைந்து, 'இதுதான் பூவின தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்றதாயினும் இது பிறக்க மிடமான சுனையிலலையே' எனப் பாராட்டினான் (கவி. 55:6-8, 12). 'கொடியென்றும் மின்னென்றும் அணங்கென்றும் யாதொன்றும் தெரியாத நின் இடையினிடத்தே என கண் விரும்பி யோடப் பந்துடன் தளர்ந்து ஒதுங்கிப் புறப்படுபவளே, நீலமலரை வென்ற போரையுடைய நின் உண்கண், பாண்டியனின் வேல் பகைவரை வருத்த மாறு போலச் சிவந்து என்னை வருத்தம் செய்ய நீ இப்படி வருவது நின் இளமைக்குத் தக்கதோ' எனக் கைக்கிளைத் தலைவன் காமஞ்சாலா இளமையோளிடம் வினவினான் (கவி. 57:4-11). 'பேரெழிலை யுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணை யுடையவனோ' எனபது காமஞ்சாலா இளமையோள ஒருத்தியைக் குறித்த கைக்கிளைத் தலைவனின் விளி (கவி. 58:2). 'உலகில் கண்ணுக்கு நிறைந்த நலத்தினை யுடைய மகளிரைக் கண்டவர்க்கு உளநின்ற காமநோய் மிகும்படி கடுக மலர்போகும் துயரைச் செய்தல் அவாகூர்ப் பெண்தன்மையன்று' எனக் கூறிக் கண்ணுறும் பருமையிற்ற நடுங்கித் தன்னிடத்துத் தலைவன் நிறையிரந்தான் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள்

(கலி. 60: 5-8). 'பெரிய அமர்த்த மையுண்ட கண்ணையுடைய நின் தோழி உறுத்திய பொறுத் தற்கரிய மனக்கவலையைச் செய்யும் வருத்தம் சுது மென எனது உயிரை வாங்கும்' என்று தோழி யிடத்துத் தலைவன் கூறிக் குறையிரந்தான் (கலி. 60: 15-17). இரும்பினால் பிளக்கப்பட்ட வடுவின் வகிரை யொத்த தலைவியின் மையுண்ட கண் தலைவன் அருமை செய்து அயர்த்தமையால் மலர்ந்த செவவி குலைந்து முற்றிய அழகினை யுடைய நீலமலரென்று பிறர் கூறும்படியாக வருத்த முற்றுப் பசுநதன் (கலி. 64:20-22). எழிலையுடைய மையுண்ட கண்ணையுடையவர் பரததையர் (கலி. 67:6). 'நீ எமமை நலம் போக நீங்கிப் பின் அருளா மல கைவிடுதலால் பலநாளும் துயிலாத எம் கண் ஒருநாள் உறக்கத்தைக் கொள்ளவும் கூடும்; ஆயினும், பரததையர் பாராட்ட நீ நாடோறும் மணஞ் செய்யும் முழுவோசை வந்து அவ்வுறக்கத்தைப் போக்கும். நீ எமமை நீங்கத் தாம் துயிலைத் துறந்தமையால் அழுது மாறாத மையுண்ட எம் கண் புதல்வனைத் தீண்டுகையினால் பொருந்து தலும் கூடும், ஆயினும் நினக் கொத்த இளம் பரததையரைக் கொண்டு வந்து நின் சுற்றமாகிய பரததையர் நின்று பாடும் துணங்கை யாரவாரம் வந்து அவ்வுறக்கத்தைப் போக்கும்; நீ இங்கே வாராமையின் யாம் துயிலைத் துறந்தமையால் வருந்திய எமக்கு நீர் விழும் இதழ்போலும் நீர் மாறாத கண் பாயலில் இமை பொருந்துதலும் கூடும்; ஆயினும், பரததையரைக் கொண்டு வரும் நின் தேர்க்குதிரையின் மணியோசை வந்து அவ்வுறக்கத்தைப் போக்கும்' (கலி. 70:7-18). கணவனிடத்தே துனி மிகுதலால் பெருக்கு மாறாது வீழ்கின்ற கண்ணின் நீர் காமத்தீயினால் வற்றி இடையிட்டு ஒழுக அவ்வுறத்தத்தைக் கண்டு அக்கணவன் அளித்தலால் காதலி மகிழ்ந்து நகுதல் (கலி. 71:4-6). கண்ணைக் குத்தும்படி ஒளிவிடும் வெள்ளிவள்ளத் தில் பெண்களாளுண்டல (கலி. 73:3,4). தம் வயத்த ராதற்குரியாரைத் தேடிச் சுழல்கின்ற மையுண்ட கண்ணையுடையவர் பரததையர் (கலி. 73:12). அமர்த்த கண்ணையுடைய ஓரை மகளிர் வயலில் நெய்தற்பூவோடு ஆம்பற்பூவையும் பறிக்க ஓடும் ஆரவாரத்திற்கு அவ்வயலில் மீனுண்ணும் பறவைத் திரள் அஞ்சி எழுந்து உயர்ந்த மரக்கிளையில் தங்கி ஒலியெழுப்பும் (கலி. 75:1-8). பூங்கண் மகளிர் (கலி. 75:31). செவ்வரியினையும் செருக்கினையும் கொண்ட மழைக் கண்ணின் நீர் மார்பகத்தே வீழக் காதலி தன் காதலனைக் குறித்து முகங் கவிழ்ந்து அழுதான் (கலி. 77:3,4). 'பூப்போலும்

அழகையுடைய நலம் போகும்படியாக என் கண் பொன்போலப் பசுநதனவாயினும், நின் பரத்தை யர் நீ செய்யும் கொடுமைகளை 'என்னிடத்தே வந்து நொந்து கூறாமையை யான் பெறுவேனா யின் இயற்கை நலத்தையுமிழந்த அக்கண் துயில் பெறுதலை யான் விரும்பேன்' எனத் தலைவி பரததைமைத் தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 77: 12-15). பூங்கண் புதல்வன் (கலி:79:20). 'நின்னைப் பெற்ற எம் கண் நிறையுமாறு அன்பு மாறாத யான் நின் வரவைக் காணும்படி அருளி வட்டப் பலகை சுமப்ப நின்ற கைபுனை வேழத்தைப் பைய இழுத்து வருவாயாக' எனத் தலைவி தன் மகனை அழைத்தாள் (கலி. 80:3-9). 'மகளிருடைய செவ்வரியினையும் செருக்கினையுமுடைய மையுண்கண் பசுக்குமபடி அவர்க்கு நோவைக் கொடுக்கும் நின் தந்தையரது பரத்தைமைக் குணமொன்றையும் நீ ஒவ்வாதே' எனத் தலைவனுடைய புதல்வனிடத்தே அவன் வழிமுறைத் தாய் கூறினாள் (கலி. 82:20,21). தலைவன் புதல்வன் தெருவிலே விளையாடி மீள் கையில் அவன் வேற்றுத்தாயர் நீலத்தின் முறுக்கு நெகிழ்ந்து வரிசைப்பட்ட பூக்கள் மிகுதாற்றுக்கு அசைவனபோலே சாளரங்களில் ஒதுங்கிப் பார்த்த கண்ணையுடையராய் அவனை நோக்கிப் பின் நெருங்கி வந்து, 'நின் கண்ணால் நீ நின் தந்தைக்குச் செய்யும் சிறப்புக்களைப் போலே எமக்கும் செய்து இவ்விரவு எம்மோடே தங்கிப் போ' என்றனர் (கலி. 83:10-20). நண்டின் கண்தன்மை யமைய நெருக்கமாய்ப் பல அருப்புத் தொழில் சூழப்பட்ட சில தொடிகளைப் புதல்வன் கைகளில் அணிந்திருந்தான் (கலி. 85:6,7). 'நின் தந்தை வாய்ப் பொய்ச்சுளை மெய்யெனத் தெளிந்து பூப்போலும் அழகையுடைய மையுண்ட கண் நீர் பரக்க மயங்கும் நோய் மிகுதலால் கண் துயிலாத நின் தாய்மார்க்குரிய பகுதியாய்ச சீல கவளங் களை உண்பாயாக' எனத் தலைவி தன் புதல்வனுக்கு உணவூட்டினாள் (கலி. 85:26-28). 'நின் அணிகளை நனைத் தொழுகும் அழகிய வாயினை எம் கண் கலந்து கண்டு களிக்க நீ இங்கே வருவாயாக' எனத் தலைவி தன் மகனை அழைத்தாள் (கலி. 86:4,5,10). நீர் விழுதல் நீங்காத துயிலாத கண் துயில் கொள்ளுமாறு தலைவி தோழியின் சொல்லை நினைத்துத் தலைவனோடு ஊடல் தீர்ந்தாள் (கலி. 87:14-16). 'சேரியிலிருந்த செவ்வரியினையும் செருக்கையுமுடைய மையுண்ட கண்ணா ரது ஆராத முயக்கத்தால் பாடழிந்துசிறிய சந்தனத்தையுடைய நின் மேனியைக் கண்டு யான்நினைனோடு ஊடுதலைத் தவிர்த்தேன்; இனி, நீ அப்

பரததையரிடத்தே செலவாயாக' என்று காமக் கிழத்தி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 91:12:15). பரத்தையிற் பிரிந்து தங்கிவந்த கடவுளரைக் கண்டு அவரிடத்துத் தங்கி வந்ததாகக் கூறியவுடன் தலைவி அவனிடம், 'பார்வையாலே பிணிக் கும் கண் வருததுதலால் நீ முதல்நாள் பூவினைப் பலியாக விட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ' என இகழ்ந்து வினவினாள் (கலி. 93:23,24). பரததையொடு தங்கி வந்த தலைவன் புதிய யானையைக் கண்டு தாழ்த்து வந்ததாகக் கூறக் கேட்ட தலைவி அப்பரத்தையா கிய யானையைச் சீரமைப்பத நுகர்ந்த சிறுகளிப் பிணையுடைய அழகிய மையுண்ட கண் நீர் விட ஊர்ந்தாய போலும் எனக் குறிப்பிற் கூறினாள் (கலி. 97:26,27). 'மாட்சிமைப்பட்ட அழகிணையுடைய மையுண்ட' கண்ணையே கயலாகக் கொண்ட புனல்' என்று பரததையைத் தலைவி புனலாக உருவகித் தாள (கலி. 98:15,18). கண் நெடுந்தொலைவில் நீங் கின பொருள்களைக் காணினும் தன்னிடத்தே உற்ற வடுவைப் பிறர் கண்டு காட்டவும் தான காணாத தன்மையுடையது (கலி. 99:18,19). 'நீ தலைவியிடத்துப் பிரியேன என்று தெளிவித்த சொல்லைத் தெளிந்த அவளுடைய பல இதழை யுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண் நீர் நிறை யக் காணுமிடத்து உலகம் பொய்கூறாய் என நின் னைப் புகழும் தன்மை நினக்குக் கெடாதோ' என்று தலைவனைச் சான்றோர் வினவினார் (கலி. 100:7-10). தலைவனைக் கண்டபோது தோழியின் கண்கள் நன்னிமித்தமாக இடந்துடித்தும் வலந் துடியாமலும் வேளாண்மை செய்தன (கலி. 101:45, 46). ஆயன் விழாவில் ஏறு தழுவினமை கண்ட சுற்றத்தார், பெடையை யொத்த மகளிர் தம் கண் பொலிந்து இவ்வழகைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறுவாராயின் அது தகைமை யுடையது என்றனர் (கலி. 102:15,16). பொதுவர் ஏறுதழுவித் தொழுவை விட்டுப் போன வுடன் நெருங்கிய இதழ்களையுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணையுடைய மகளிரும் அவர் கண் வரும் தாதெரு மனறத்திலே குரவைக் கூத்தாடுவர் (கலி. 103:57-62). ஏறுகோள் விழாவில், 'குரால் நிறத்தவாகிய கண்ணையுடைய இந்த ஏற்றைத் தழுவுமவன் இந் நல்லாளைக் கூடுவான்' எனச் சொல்லி நல்லாயர் அவ்விடத்திட்ட பரண்மேலே தம் மகளிரை நிறுத்தினர் (கலி. 104:23-28). 'நெற்றி யிலே சிவந்த சுட்டியிணையுடைய ஏற்றைத் தழுவி அடக்கிய தலைவனது நீண்ட மார்பிலே அலர் கூறும் மகளிர் நமமை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண் அவ்வாறு பாராதிருக்கும்படி யான் சாராமல்

அமைந்திரேன்' என்று தலைவி கூறினாள் (கலி. 104: 65-68). 'ஆயத்தோடு நாம் ஆடும குரவைக் கூத்தி னுள் ஆயாமகன் நமமை அருமை செய்தான்போல் நோக்கி நமக்கு நோயினைச் செய்தல், நிறம் பொருந்திய கண்ணை யுடைய கொலையேற்றை யான கொண்டேன் எனனும் மனச் செருக்கனறோ' எனத் தலைவி தோழியிடம் சொன்னாள் (கலி. 104: 69-72). ஏறுகோள் கருதிய ஆயர் வச்சிரப்படையை யுடையோனின் (இந்திரனின்) ஆயிரங் கண்ணை யொக்கும் திரண்ட பலவான புளளிகளையும் கடிய சினத்தையு முடைய புகாநிற ஏற்றையும் பிற ஏறு களையும் சுழன்று திரியுமபடி தொழினுள் புக விட்டனர் (கலி. 105:15-22). நல்ல ஏற்றினைத் தழுவிப் பொதுவன் முகம் நோக்கி ஆயமகள் கண் இமையாதிருந்தன (கலி. 105:51,52). 'கோட்டினத்து ஆயர் மகனோடு யாம கூடியதறதுப் பொறாத அயலார் தம் கண் எம் கண்ணை நோக்கித் தீயந்து போவது என்ன பயனையுடையது' எனத் தோழி தலைவன் ஏறு தழுவி மகிழ்ச்சியில் தலைவியிடத் துக் கூறினாள் (கலி. 105:58-60). அலகுல, தோள், கண் என்னும் மூன்றிடமும் பெருத்த அழகோடு முலலைத் தலைவி ஊரிடத்தே மோர் விறறு மீண்டாள் (கலி. 108 2-5). 'பெரிய அமா செய்யும் மை யுண்ட கண்ணால் யான் சிறப்புகடையேன்' எனத் தலைவி தன தகுதியைத் தானே நச்சியிருப்பவள எனத் தலைவன் அவளிடம் கூறினான் (கலி. 108:16-18). இளைய மாலடுவைப் பிளந்தாலொத்த கண்ணாலே என் நெஞ்சை நினக்கு இருப்பிடமாக வாங்கிக் கொண்டு என்னை அடிமைத் தொழில் கொண்டாய்; நீ ஒரு கள்வி எனத் தலைவன் தலைவியிடம் உரைத்தான் (கலி. 108:28,29). 'கண் நினை விட்டு வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிராகும் அழகைப் பெறுகின்ற பெண்டனமை உடையவனே' என்பது தலைவியைக் குறித்த தலைவனின் விளி (கலி. 108.37,38). மான மருண்டு நோக்கினாலொத்த மழைக்கண்ணை யுடையவர் சிறிய ஆயச்சியா (கலி. 108:46). 'கொலைத் தொழில் கொண்ட மையுண்ட கண்ணையுடைய மாயோளே' என்று தலைவியைத் தலைவன் விளித்தான் (கலி. 108 52,53). வேடகை செலுத்திய கண்ணால் மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் மகளிரைக் கண்டாயாயின் போக விடாமல் தடுத்து அவாசெய்த நோயை அவரைக் கொண்டே நீக்கிக் கொள் என்று எம் சுற்றத்தாரா கூறினார் எனத் தலைவன் தலைவியிடத்து நகை யாடி அவளைத் தடுத்தது நிறுத்தினான்; அவன் அவ் வாறு கூறியது கேட்ட கலைவி, 'நல்ல மகளிரைக்

காணின் போகாமல் தடுத்துப் பல இதழ்களை யுடைய பூப்போலும் அவர்தம் மையுண்ட கண்ணைப் புகழ்பாடுமபடி நும்சுறத்தார் நுமக்கு நல்லதொரு தொழிலே கற்பித்தார்' என்று தானும் அவனை நகையாடினான் (கவி. 112:5-10). 'மாயம் வல்ல பொதுவன் கூறியனவெல்லாம் பொய்யாயின், பின்னர் நின் அழகிய இதழ்போலும் மையுண்ட கண் பசலைநிறங்கொளளத் தோள் மெலியினும் நின் மேனி இப்போது அழகைப் பெறுகின்றது காண்' எனத் தலைவி தன்னெஞ் சொடு கூறித் தலைவனோடு கூட்டத்திறகு உடன் பட்டாள் (கவி. 112:21-25). 'சுழலுதலுடையதும் முகத்தொடு பொருந்தியதுமான மையுண்ட கண்ணையுடைய அழகிய நல்லாய்' என்று தலைவியைத் தலைவன் விளித்தான் (கவி. 113: 2). கண் வரைக்கூடித் துயிலைப் பெற்ற மகளிரின் கண் போல் தாமரை முதலிய பூக்கள் குவிந்தன (கவி. 119:5). தலைவன் வரையாமல் பொருள்வயிற் பிரிந்து ஊர் அவர் தூற்றத் தலைவியைத் துறந்ததனால் அவள் நெடும பெருங்கண் வேல்முனையை ஒக்கும் வெற்றிமிக்க நலத்தையிழந்து நீர் நின்று வழியும்படியாக அழுதன (கவி. 124: 13-16). 'தலைவியின் மையுண்ட கண் தோற்றுவித்த நீர் துளித்து விழக்கண்டும் அவள் தொடர்பை நலகாது விடுகின்ற கொண்கன மிகக் கொடியன்' என்று தோழி கூறினாள் (கவி. 125:8-11). முன்னர்க் கடிதாகிய நீர் பின்னர் வற்றுதலால் அறுதியுடையதாய் விழுகின்ற கயலையொத்த கண் நீரற்று மல்குமளவாய் நிறகத் தலைவியைத் தலைவன் துறந்தான் (கவி. 127:8,9). பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி, 'இம்மாலைப் பொழுதிலே கோவலருடைய இனிய குழலால் நெஞ்சு வருந்தப் பூப்போலும் அழகையுடைய என் மையுண்ட கண் தனிமை கொண்டு வருந்தும் என்றனள் (கவி. 130:13-16). 'நோகுகங்காலத்து அப்பார்வையாலே பிறர்கு வருத்தமுண்டாக்கு வனவும் தம்மில் இணையொத்துப் பூப்போலும் அழகைக் கொண்டனவுமான புகழ்ச்சியமைந்த அழகிய கண்ணினை யுடையவளே' என்று தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (கவி. 131:4,5). மதர்த்த நோக்கினது அழகமைந்த கண்ணையுடையவள் தலைவி (கவி. 131.21). கண்கவர் புள்ளினம் (கவி. 131.31). 'பூப்போலும் கண்ணை யுடையவளான தலைவி எனக்குச் செய்த இக்காமநோயின் வருத்தத்தை யறிந்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்ப்பதோர் வழியை யறிந்திலர்' என்று தலைவன் மடலேறும்போது கூறினான் (கவி. 140:22-24). முன்னா ஆயத்தாரொடு கூடி விளையாடு

கையில் பல்முனை தோன்றாமல் முறுவலையடக்கித் தன் கண்ணினாலும் முகத்தினாலும் நகுபவளான தலைவி தலைவனின் பிரிவை யாற்றாத பெருந்திணைக் காதலில் பெருகச் சிரித்துப் பூ மலர்ந்த தன்மையை யொத்த புகழ்ச்சான்ற அழகிய மையுண்ட கண்ணின் அழகமைந்த இமைகள் நீர் மல்க அழுதனள் (கவி. 142:5-12). 'என்னுள்ளததுலே உரன் இருந்திருக்குமாயின நெய்தல் மலரையொத்த என் கண் பிரிவினால இங்ஙனம் வருத்தத்தை உடையவனாகி மிகப் பசுக்குமோ' என்று தலைவனைப் பிரிந்து கலங்கிய தலைவி பேதுற்றுப் பேசினள் (கவி. 142: 21-23). 'நீரில் மலர்ந்த நீலப்பூ என்று தலைவர் புகழ அவர்க்கு முன்னாளில் பெரிய வருத்தத்தைச் செய்த என் கண் இந்நாளில் பீர்க்கம்பூப் போலப் பெரிதும் பசந்தன' என்று பெருந்திணைத் தலைவி கலங்கியுரைத்தாள் (கவி. 143: 49-51). 'அறனிலலாதவனாகிய தலைவன் தெளிவாய் என கண்ணுள்ளே வந்து தோன்றுதலால் இமையை விழித்துப் பிடித்துக் கொள்வேன என்று யான் விழிக்க, அவன் உடனே ஓடிப்போய் என்னெஞ்சுத்துக்குள்ளே மறைந்து நின்று எனக்குத் துயிலாத காமநோயைத் தருகின்றான்' எனத் தலைவி கடலை நோக்கிக் கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 144:55-58). தலைவி யொருத்தி தன் பண்புகளை யெல்லாம் நுகர்ந்து தன்னைக் கைவிட்ட தலைவனை நினைத்துக் கயல்மீனை யொக்கும் தன் மையுண்ட கண்ணினின்றும் விழுகின்ற நீர் முகத்தில வடிய அதனால் அம்முகம் பெய்கின்ற மேகத்தைச் சேர்ந்த மதி போலத் தோன்ற ஓயாது அழுதனள் (கவி. 145: 3-8). தலைவியது கண்ணுறக்கத்தைக் கைக் கொண்டு தலைவன் அவளை நினையாது விட்டனன் (கவி. 145:24). பிரிந்த தலைவனைத் தலைவி நினைக்குமிடத்து அவன் அவளது நெஞ்சில தோன்றுதலினும் கண்ணுள்ளே மிகவும் தோன்றுவான் (கவி. 145:52,53). தலைவியைத் தலைவன் பிரிந்த மையால் அவளுடைய பெரிய அமர்த்த மையுண்ட கண்ணினில் நீர் நிறைந்து அந்நீர் அவளது 'குவிந்த முலைமேல் வழிந்தது (கவி. 146:7,8). 'தலைவனோடு தலைவியின் கண் கலந்தது (கவி. 147:18). எனக்குச் செயலறவை ஏற்படுத்திய தலைவனை யான் சிறிது துயிலேற்றுக் கலங்கிய கண்ணால் கனவில் கண்டேனாயின் அவனை மெத்தெனப் பார்த்து அவன் தப் பிப் போகாதவாறு துகிலைப் பற்றிக் கொள்வேன்' என்பது பெருந்திணைத் தலைவியின் பேதுற்ற மொழி (கவி. 147:48,49). தலைவன் தன் பிரிவினால்தலைவியின் மையுண் கண்களைத் துயிலாமற்

செய்தான் (கலி. 147:55,56). பிரிந்த தலைவனைக் கனவில கண்டு ஆற்ற விரும்பிய தலைவிக்குக் காமன்களை செய்யும் கொடுமையினால் கண் துயிலாவாயின (கலி. 147:57-60). தலைவனது பிரி விடைப் பேதுற்ற தலைவி வருந்திக் கண் கலங்கி அழுதாள் (கலி. 147:62). உலகின் பல உயிர்களும் தம் கண்ணால் கொள்ளும் பயன் கெடுமபடி ஞாயிறு மேற்கு மலையைச் சேர்ந்து மறைந்தது (கலி. 148:1-3). திருமாவின் கண் புகழ்மைந்த தாமரை மலர்கள் இரண்டினைப் பிணைத்த பிணையலை ஒக்கும் (பரி. 2:53). ஆயிரந்தலைப பாம்பை வாயிற் கொண்ட ஊர்தியாகிய கருடச் சேவலும் திருமாவின் கைவிரற் பாரமும தாங்க இயலாமல் நொந்து செங்கண் மாலே, ஓ' என அலறியது (பரி. 3:59-61). செங்கட்காரி (சிவந்த கண் ணையுடைய வாசுதேவன்) என்று திருமாலைக் கடுவனின வெயினனார் குறிப்பிடுவர் (பரி. 3:81). சினத்தினா லன்றி இயல்பாகவே சிவந்த கண்ணை யுடையவர் திருமால் (பரி. 4:10;13:57). பைங்கட் பார்ப்பான் என்று சிவபெருமான் குறிக்கப் பெறுகிறார் (பரி. 5:27). யமன கரிய கண்ணையுடைய வெள்ளாட்டுக் குட்டியை முருகனுக்குப் பரிசாக அளித்தான் (பரி. 5: 61, 62). முன்னர்த் தலைவன் சேராமையால் அன்றிய துன்பம் கெடுமாறு பின்னர் அவன் வந்து சேர்ந்தபோதும் மகளிர் கசிந்து நீரொழுகும் கண்ணையுடையவர் (பரி. 6:84,85). 'நின் மையுண்ட கண்ணின சினச்சிவப்பிற்கு அஞ்சும் தலை வனிடத்து நீ கொண்ட துனி நீங்கி இனி அவ னொடு வினையாடலைத் தொடங்குக' எனக் காத்தரத்தையிடம் முதுபெண்டிர் கூறினர் (பரி. 6:96,97). வையைப் புனல் வினையாட்டில் பாய்ந்த ஒருத்தியின் வாளால் பிளக்கப்பட்ட மாவடுவை யொதது மைவிளங்கும் கண்ணின ஒளியினால் செம்மையுடைய புதுப்புனல் அந்நிறம் மாறி இருள நிறமாயிற்று (பரி. 7:57-60). வையைப் புனலாட்டி னிடையே தன் மெய்யீரம் மாறி வெமமை கொள னுதற்காகத் தலைவியொருத்தி அருந்த நறவை ஏந்தினபோது அவள் கண் நெய்தற்பூவை யொத தன்; அந்நறவை அருந்தியபோது அவள் கண் காண்போர்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை யூட்டும் பெரிய நறவம்பூவை யொததன்; அக்கண்ணின் இயல்பைக் கண்டு பாராட்டி அவற்றின் காரிகைத்தனமை உடைய நோக்கினை ஆதரித்துத் தலைவன் பலவகை யால் பாடிய பாட்டைக் கேட்டு வேறொருத்தி அவ னொடு கூடுதற்குத் துடித்தாள்; அது கண்டு தலைவி ஊடுவாளென அஞ்சி, அவன் நடுங்க முன்னமே நறவுண்டு சிவந்த அத்தலைவியின் கண்கள், இத்

னாலும் குறை கிடந்த ஊடலில் மேலும் சிவந்தன (பரி.7:61-70). மாவடுவின பிளப்பினைவென்ற கண் ணையுடைய மகளிரது காமலின்பத்தைத் தலைவ ரொடு கூட்டும் களவுப் புணர்ச்சியைத் தரும் சிறப் பிணையுடையது திருப்பரங்குன்று (பரி.8:38-46). பரத்தையர் பனி மலர்க்கண்ணை யுடையவர் (பரி. 8:48). 'மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணையுடையவளே' எனத் தலைவியை விளித்துத் தலைவன் பேசினன் (பரி. 8:53). 'இருண்ட மையுண்ட குளிர்ந்த கண்ணையுடைய இத்தலைவி தன்னை ஈன்றாளுக்கு அருமையானவளோ' என்று தலைவன் தோழி யிடத்து நகையாடினான் (பரி. 8:59,60). நெய்தற் பூவையும் நறவம்பூவின் இதழையும் ஒத்த மதர்த்த மையுண்ட கண்ணையுடையவள் தலைவி (பரி. 8:74, 75). திருப்பரங்குன்றத்துச் சூனையில் நீராடிய மகளிர் தம் அழகிய இதழ்களமைந்த மையுண்ட கண்ணா கிய தாமரை மலர்கள் அசகனைத் தாமரைகளோடு வேறுபாடின்றித் தோன்றின (பரி. 8:112,113,117). மையணிந்த இமைக்கும் கண்ணை யுடைய வள்ளியை முருகன் களவில மணந்த அன்று தேவ சேனையின் மலர்போலும் மையுண்டகண் நீரைப் பொழிந்தது போலப் பரங்குன்றில் மழை பெய்தது (பரி. 9:8-11). வானவன் மகளாகிய தேவசேனை யின் பாங்கியர் மாட்சிமைப்பட்ட எழிலையுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணை யுடையவர் (பரி. 9:58-60). வையைப் புனலாட்டினிடையே காமம் மிகுந்து எழ அதனால் உண்டாகிய கண் ணை களிப்புப் புறத்தார்க்குப் புலப்படவும் ஊராரை அஞ்சி அதனைச் சிலர் ஒளித்தனர் (பரி. 10:63,64). வையையில காதலருடன் நெடுமபொழுது நீர்வினையாடிய பின்னும் அப்புனல்மேற் செல கின்ற மகளிர் கண் காமக்கணையின் கூாமையிடப் பட்ட வாய்போல தோன்றின (பரி. 10:96-99). கண் ணுகு நிறைவைத்தரும் அழகையுடைய மூங்கிற கழியால் நீரைத் தெறிப்போமேல அரககு நீரை அடக்கிய வட்டினால் எறிந்து வையைப் புனலாட் டில் மகளிரும் மைந்தரும் வினையாடினர் (பரி. 11: 54,55). வையையில நீராடற்கமைந்த ஆடவரும் மகளிரும் தமக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் அழகாகிய மதுவைக் கண்ணாலே பருகுவா (பரி. 11:68). வையையுள் வாழைத் தண்டினைத் தழுவி நீந்திய ஒருவனது நெஞ்சத்தை வாங்கிக் கொண்டு நிறும நேரிழை ஒருத்தியிடத்தே அவன் கண் நிறப் அவனை அவளிடத்தே செலுத்தாமல் வையை நீர் தன்போக கில் செலுத்தியது (பரி. 11:106-110). வையையாற்றில் தைநீராட்டின் போது, ஒருத்தியின் கண் காமனு டைய பண்டாரமும் படையுமாய இருந்தன

ஒருவன் உவந்து பிறர்க்குக் காட்டினான் (பரி. 11:123). வையைப் புனலவிளையாட்டில் தலைவி யொருத்தி புலவிகொண்டு அரக்குநீர் நிறைந்த வட்டினை ஊடலுணர்த்தும் தலைவன் மார்பில் எறிய அந்நீர் அவளது அழகிய மையுண்ட கண்ணின வேலேறு போலும் நோக்கப்பட்ட புண்ணில் குருதி சோர்வது போல் வழிந்தது (பரி. 12:66-70). திருமாவின் கண் தாமரைமலரை ஒக்கும் (பரி. 13:50,51). ஒளிகிளரும் மையுண்ட கண்ணாகிய கெண்டைமீன், கள், புனலாட்டு, புலவி என்னும் இம்மூன்றினாலும் ஒள்ளிய நிறம் சிவக்கப் பரத்தையர் வையையாற்றில் ஆடுவர் (பரி. 16:39-43). மின்னற்கொடி காண்போரின் கண்ணைக் குத்திச் சுடர்விட்டு நெருங்கி இருளைப் பிளக்கும் (பரி. 18:24,25). பரத்தை தனக்குப் பொருள் கொடுப்பாரை வெளியே போகவிடாமல் தடுத்துத் தன் மடப்பமுடைய மதர்த்த மையுண்ட கண்ணையே கயிறாகக் கொண்டு தோளாகிய தறியிலே கட்டுவன் (பரி. 20:55,56). 'முன்னே கெட்டுப்போன எம் எருதினை யாம் தேடித்திரிந்து இவ்விளையாட்டு மகளிர் கண் காண வையைத் தொழுவத்து வணக்குவோம்' என்று தலைவனை எருதாகக் கொண்டு தலைவியின் ஆயத்தார் பரத்தையிடம் கூறினர் (பரி. 20:58-62). காண்போர் கண்ணுக்கு மின்னற்கொடி போல் ஒளிவீசித் திகழும் பொற்றகட்டின் இடையிடையே இழைத்துச் செய்த தலைக்கோலம் அசையத் திருப்பரங்குன்றத்தில் துடியினது தாள ஓசைக் கேற்ப முறையாகத் தோளையசைப்பவளது கண் பிறழ்தல் அம்பு புடை பெயர்தலை ஒத்தது (பரி. 21:54-56,64,65). பாண்டியன் ஏந்திய, கண்ணுக்கு ஒளிரும் வேலைப் போல வானம் கடிதாக மின்னி மழை பெய்தது (பரி. 22:7,8). மைந்தரொடு கயல்மீன் போலும் கண்ணையுடைய மகளிர் செய்த தவப்பயன் பெரிதென்று கண்டோர் கூற இருபாலாரும் வையைப் புனலாட்டிற்கு வந்து கூடிய போது மகளிரால் வையை அழகு பெற்றதோ, வையை வெள்ளத்தால் அவர் அழகு பெற்றனரோ என்பது தேர்தற்கரிதா யிருந்தது (பரி. 22:27-34). பூமுடி நாகர் (ஆதிசேடன்) திருக்கோயிலில் அரிபடாந்த மையுண்ட கண்ணையுடைய மகளிரொடு ஆடவரும் கூடி இயற்றும் பாடலும் ஆடலும் தோனறும் (பரி. தி. 1:53,54,59). இருந்தையூரில் வரைவாய் தழுவிய கலசேர் கிடகைக குளவாயமர்ந்தான (ஆதிசேடன்) திருக்கோயிலைக் களஞண்டு களித்த அரிபடர்ந்த மலர்போன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய மகளிர் தத்தம் காதலரொடு வந்து வணங்

குவர் (பரி. தி. 1:61-63).

2. இடம். கண்ணகன் - இடமகன்ற - வைப்பு (புறம். 18:24,25 ; பதி. 15:8 ; பதி. ப. 3:5; நற். 377:2). குண்டு கண் அகழி (புறம். 21:2;37:7; பதி. 45:7;53:8;71:12). கண்ணகன் பறந்தலை (புறம். 35:23;64:8). கண்ணகன் ஞாலம் (புறம். 35:29). அங்கண் விசம்பு (புறம். 56:22; அகம். 208:10). அங்கண் மால்வீசம்பு (மது. 384). உழவருடைய சிறுவர் தெங்கம் பழத்தைத் தின்று வெறுத்தால் தந்தையர் தலைகுவிக்காமல் இட்ட குறைக்கண் நெடும்போரில் ஏறித் தாவிப் பனம்பழங்களைப் பறிக்க முயல்வர் (புறம். 61:8-11). வியன்கண் பாசறை (புறம். 62:11). இருங்கண் குழிசி (புறம். 65:2). பாரியின் பறம்புமலை தன அகல நீள உயரத்தால் வான்கண்ணை ஒக்கும் (புறம். 109:9). பருஉக்கண் மண்டை (புறம். 125:3). அகன்கண் கொல்லை (புறம். 159:16). மலைக்கண் பொடியு மாறு கோடை நீடுதல் (புறம். 174:24,26). கண்ணகன் தாழி (புறம். 228:12). கழைக்கண் நெடுவரை (புறம். 251:4). செம்மண் நிலத்து மடுவின் நீர் நிலையைத் தோண்டியதனால் உண்டாகிய செங்கண் சின்னீரைச் சாடியில் முகந்து முன்றிலில் வைத்திருத்தல் (புறம். 319:1-3). பன்றிகளால் புழுதி யாக்கப்பட்ட விடுநிலத்தில் புதுமழை பெய்து நீங்கப் பள்ளங்களில் தங்கிய சிறிது நீரைக் குரால் உண்டமையின் சேற்றைக் கிளைத்ததனால் கலங்கலாகிய கண்ணில் ஊறிய நீரை அங்கு வாழும் மக்கள் முறையே உண்பர் (புறம். 325:1-6). கடல் கண்டன்ன கண்ணகன் தானை (புறம். 351:4). காட்டு (சூகாடு) கண்மறைத்த கல்லென் சுற்றம் (புறம். 362:19). இருங்கடல்உடுத்த இப்பெருங்கண் மாநிலம் (புறம். 363:1). கண்ணகன் கிடக்கை (புறம். 369:9). கண்ணகன் பாசறை (புறம். 373:4). மலை யொடு மாறுபட எடுத்த கொடுங்கண் இஞ்சி (பதி. 16:1). நெடுஞ்சேரலாதன் அழித்த பகைவர் நாடுகளில் உழுவாரின்றிக் கலப்பைகள் வெறுக்கப்பட்ட தனால் நிலம் கண் வாடிக் கிடந்தது (பதி.19:17). விருந்தினர் கண் மாறிச் செல்லாது உண்ணுமாறு பல்யானைச் செல்கெழுக்குடவனது செல்வமனை யில் ஊனுணவு சமைக்கப் பெற்றது (பதி. 21:9-11). அகன்கண் வைப்பு (பதி. 29:10;58:19;66:20;76:13). தென்கண் வறிது கூட்டரியல் (பதி.40:17,18). அமர்க் கண் அமைந்த அவர்நிணப் பரப்பில் கூட்டமாகிய பருந்துகள் குருதியை நிரம்ப உண்ணும் (பதி.67:8,9). அகன்கண் செறு (பதி. 71:1). கண்ணகன் செறு (பெரு. 210). கண்ணகன் பொய்கை (மது. 171; பட். 243). வியன்கண் முதுபொழில் (மது. 190). அங்கண் அகலவயல் (நெடு. 21). கச்சினால நடுவெளியான

கண் மறையும்படி கோக்கப்பட்ட கச்சுக்கட்டி. லென்னும் பெயரையுடைய பாண்டில் (நெடு. 123, 127). வியன்கண் கானம் (நெடு. 129). மழைபெய்து கண்ணைக் கழுவித் தூய்மை செய்த பாறை (குறி. 98). மாக்கண் அகலறை (பட். 238). கண்ணகன் சிலம்பு (மலை. 14). வியன்கண் இரும்புனம் (மலை. 99). மேட்டுநிலம் தன் கண்ணுடைந்து விண்ட பரையுடைய பள்ளநிலத்தில் வெடிப்பிலே உள்ள குழிகளில் பாம்பு மறைந்து கிடக்கும் (மலை. 198, 199). ஆழ்ந்த குளங்களுக்கருகே கண்ணை மறைத்த நுண்ணிய நீர்ப்பாசி அடியை வழுக்கச் செய்யும் (மலை. 220-222). அகன்கண் பாறை (மலை. 276; அகம். 393:7). சுரபுன்னையோடு வாழை ஒங்கி வளர்ந்த தாழ்கண் அசும்பில் கனிந்து விழுந்தது (அகம். 8:8,9). மண்கண் குளிர்ப்ப மேகம் மழையைப் பெய்து ஒலி அடங்கிற்று (அகம். 23:1,2). அருவிகளை உச்சியிற் கொண்ட உயர்ந்த மலையில் கூப்பிடும் கண்ண தாகிய அதுவே எம்முரென யான் தலைவனுக்கு அறிவிக்க மறந்தேன் என்று தோழி கூறினாள் (அகம். 38:16-18). பிறர் நாடுகளை வென்று தன் நாட்டின் கண்ணை விரிவுபடுத்தியவன உதியஞ்சேரல் (அகம். 65:5). கண்ணகன் விசும்பு (அகம். 108:6; நற். 316:5). அங்கண் இருவிசும்பு (அகம். 136:4). காற்றடித்தலால் புதிய கோங்கமலர் கழன்று விழுந்த கண் மணம் கமழும் (அகம். 153:16,17). குருஉக்கண் நெடுமதில் (அகம். 159:18). யானை நீரைப் பருகி உயிர்ப்பது போன்ற கண்மறைய வீசும் பனித்துளி (அகம். 163:7). வியன்கண் மாநிலம் (அகம். 164:3). அம்பலத்தில் ஈன்றணிமையுடைய நாய் தங்கியிருக்கும் பதிநத கண்ணையுடைய சிற்றில் உள்ளது (அகம். 167:17,20). கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பு (அகம். 176:1). கண்ணகன் பரப்பு (அகம். 179:6). பூங்கண் வேங்கை (அகம். 182:1). தென்கண் உவரி (அகம். 207:11). பசுங்கண் வானம் (அகம். 283:12). சீறாரின் அம்பலத்தில் நிற்கும் ஆலமரத் தருகே வெண்மையான கண்ணையுடைய பலி மேடை அமைக்கப்பட்டது (அகம். 287:5-7). அங்கண் பெண்ணை (அகம். 290:7). காட்டில் சுடுங்காற்றினால் பறிக்கப்பட்ட கம்பொழிந்த தேக்கிலைகள் விசும்புகண் மறையப் பரவும் (அகம். 299:5-7). வான்கண் அகலறை (அகம். 309:6). களர்கால்யாத்த கண்ணகன் பரப்பு (அகம். 327:11). கானம் கண் பொரிந்த கவர்த்த நெற்களையுடையது (அகம். 343:9). காற்றினால் அசைகின்ற இற்றிமரத்தின் நெடிய விழுது கீழேயுள்ள கல்லனை கண்ணைத் துடைக்கும் (அகம். 345:18-20). போரழித்துக் கட்டாவிட்ட உழவர் கடுங்காற்றில் நெல்லினைத் தூற்றப் பறந்துபோன துரும்

புகள் உப்பளத்தின் சிறுபாததிகளில் கண் மறையப் பரவின (அகம். 366:2-5). 'என் பெண்ணைநலம் எண்ணவிட்டுத் தண்ணந்துறைவனொடு கண் மாறியது' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 125:4,7). இருங்கண் ஞாலம் (குறு. 267:1; நற். 157:1). மழை எங்கும் பரந்து கண் மறைத்தலின் தலைவர் வானத்தைக் காணலர் (பெயல் கால் மறைத்தவின என்றும் பாடமுண்டு) (குறு. 355:1). கண்ணகன் தூமணி (குறு. 379:3). விசும்பின் கண் மறையும்படி பரந்து முழங்கி மேகம் மழையினைப் பெய்தது (குறு. 380:1-3). தலைவனின் தேர்ப்பாகன் பருகுகை கற்களையுடைய மேட்டுநிலம் கண் உடையுமாறு விரைந்து தேரைச் செலுத்திக் கரமபை நிலத்திலே புதுவழி இயற்றினான் (குறு. 400:4,5). அகன்கண் கேணி (நற். 92:5) நேரிய கண்ணையுடையது உப்புப் பாத்தி (நற். 254:10). தலைவியின் சீறார் பணைமரவேலியையும் அகன்ற கண்ணையும் உடையது (நற். 392:6). நெல் விளை கழனி நேர்கண் செறு (நற். 400:2). அகன்கண் அருவி (ஐங். 220:1). யானைகள் பூவொடு கூடிய நீரை மேலே சொரிய முறுக்கு நெடுநத தாமரை மலரினது அழகிய கண்ணிலே திருமுகள் வீறுபெற்று விரும்பியிருத்தல (கலி. 44:5-7). கண்ணகன் இருவிசும்பு (கலி. 102:1). அகன்கண் வரைபு (கலி. 115,18,19). அங்கண் வானம் (பரி. 1.44).

3. தோற்கருவியின் அடிக்குமிடம். போரககளத்தில் மயிர் சீவாது போர்க்கப்பட்ட கண்ணை - அடிக்குமிடத்தை - உடைய முரசுமெல்லாம தம்மைததாங்குவார் மடிந்தமையின் தாமும் கெட்டன (புறம். 63:7,8). தென்கண் மாககினை (புறம். 70.3,374.6, 382:18; 387:4; 397:10). ஊர்ப்பொது மனறத்துப் பலாமரக கிளையில் வாழும் மந்தி அககிளையில பரிசிலர் தூர்க்கிவைத்த மதளத்தினது ஓசையினிய தெளிந்த கண்ணைப் பலாப்பழமென்று கருதித் தட்டும் (புறம். 128:1-3). வன்பரணர் பாணன் ஈராக விறவியரை விளித்துப், 'பதலையில் கண்ணை மெல்லென இயக்குமின்' என்றார் (புறம். 152:17). முரசம் கண்கிழிந்து உருள யானைகடச் செய் மாநதரஞ்சேரல் இரும்பொறை மேலுலகம் அடைந்தான் (புறம். 229:19,22). வெளிமான துருவியதனால் தோகுதி கொண்ட முரசங்களும கண்கிழிந்தன (புறம். 238:5,8). பூதபாண்டியனது கடியுடைய வியன நகரில் முழவினது கண் மார்ச்சனை யுலராத இடையறாது முழங்கும் (புறம். 247.7,8). இரவலனது ஒருகண் இரும்பறை பெரிய கற்றினை அடிபோலத் தோன்றும் (புறம். 263:1,2). இரவலர் பரிசு பெறத் தடாரிப் பறையின் தெளிந்த ஓசையுடைய கண் ஒலிக்க இசைத்துப் புரவலரைப் பாடுவா

(புறம். 368:15-18). அகன்கண் தடாரி (புறம். 370: 18, 385:4). போர்க்களத்தில் பொருநன் தன் தடாரிப் பறையினை அதன் அகன்கண் அதிர முழக்கிய வாறு யானைப் பரிசிலுக்குச் சென்றான் (புற. 371: 16-21). ஈயாத மன்னரது முற்றத்தில் தோன்றித் தடாரியின் தெளிந்த ஓசையுடைய கண்ணை முழக்கப் பாடும் பாடலால் இரவலர்தம் வறுமையை அகற்றல இயலாது (புறம். 381:11-15). தெளிந்த ஓசையையுடைய கண்ணமைந்த பெரிய கிணையினது கண்ணகத்தே அதனை அடித்தற்குரிய நுண்ணரிச் சிறுகோல் கட்டப்பட்டிருத்தல் (புறம் 382:19, 20). ஒருகண் மாககிணை (புறம். 392:5, 394:7). நீராட்டப் பெற்ற வீர முரசத்தினது கண்ணைத் திறந்து இயவர் குறுந்தடி கொண்டு அடித்தல் (பதி. 19:7,8). மயிர் செறிந்ததோல் போர்க்கப்பட்ட புரசினது கரிய கண் கடுமையுடன முழங்கப் போர் புரிதல் (பதி. 29:12,13). படைக் கல்களை வீரர்களுக்கு எடுத்தெறிதற்காகக் குறுந்தடியால் அடிக்கப்படுதலை யுடைய அகன்ற கண்ணையுடைய முரசம் (பதி. 41:23). படுகண் முரசம் (பதி. 49:14, 54:13, மது. 232). மாக்கண் தண்ணுமை (பதி. 51:33). பெருஞ்சேரல இரும்பொறை தன்வழி ஒழுகாத வேந்தரின் வில நாணையறுத்து முரசின கண்ணைக் கிழித்து, யானைகசோட்டை அறுத்தனன் (பதி. 79:9-13). குறுந்தடி புடைத்தலால் ஒலிக்கும் தோலால் போர்க்கப்பட்ட முரசம் கண்ணதிரந்தாற் போலக் கார்மேகம் முழங்கும் (பதி. 84:1-3). இடி சினந்து முழங்குவதனால் வான் அதிர்வதுபோலக் கடுங்குரல் முரசம் கண்ணதிரந்து முழங்கும் (பதி. தி. 1.4,5). கண்ணமைந்த முரசங்கரின் கண்ணில் அடித்தலால் எழும் ஓசை கதித்தெழு மாதிரங்களில் சென்று கலலென ஒலித்தல் (பதி. தி. 2:8,9). கண்ணகன் தடாரி (பொரு. 70). துடியினது கண்போல் துணிக்கப்பட்ட மீன துண்டங்கள் (மது. 320, மலை. 458; அகம். 196:2,3). விரலான்றி அடிக்கின்ற படுகண் ஆகுரீ (மலை. 140). 'பின்னி வைத்தாற போனாற கொடி பிணங்கிய சிறுகாட்டின வழியிற் போகும்போது முனசெல்பவன் தனது முகத்தில் அடிககாமல் வளைத்து விட்ட கடுவிசைக் கணைக்கோல பிளசெல்லும் நும் மததளத்தின் கண்ணைக் குத்திக் கிழிககாதவாறு பாதுகாதது மெல்லப் போவீராக' என்று கூததர் விழிப்புடன் -ஆற்றுப்படுதப் பெற்றனா (மலை. 379-383). மழைமுழக்கிற்கு எதிராக முழங்கும் கண்ணையுடைய முழவின கண் ஒலித்தல் (மலை. 532). வாரினை இழுத்துக் கட்டிய கடுமையான ஓசையை எழுப்பும் கண்ணையுடைய ஏறுகோட்

பறையினை வேட்டக்களவர் முழக்குவர் (அகம். 63: 17,18). இமிழகண் முழவு (அகம். 66:22). கடுங்கண் மறவர்தம் தண்ணுமையின் அகன்ற கண்ணினின்று எழும் ஒலி அருளுசுரம் செல்வோரின் நெஞ்சம் நடுக்குறச் செய்யும் (அகம். 87:7-10). பாணன் அடிக்கும் தண்ணுமையின் கண்போல வருந்துமாறு மகளிர் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு வருந்துதல் (அகம். 106:12,13). கோவலர் கூவலில் தோண்டிய சிறுகுழி நீர் வற்றிச் சேறாயிருக்க; அதில் நீருண்ண வந்த யானை மிதித்த அடியகத்தே மேலும் பதிந்த புலியடி முழவினது கண்ணகத்தே வயிரியர் விரலான்றி அடித்த வடுப்போலத் தோன்றும் (அகம். 155:8-15). பறைககண் அன்ன நிறைசுகளை (அகம். 178:3; 324:6). அதியன் இறந்தபின் சிறந்த ஒலியினை யுடைய பெரிய கிணை ஒலித்தலினறிக கண்ணவிந்தது (அகம். 325:8,9). பண்ணமை நலயாழப் பாணனொடு மார்ச்சனையமைந்த முழவின கண் அதிர்ந்து இயம்பத் தலைவன் தன் மகிழ்துணைச் சுற்றமொடு கள்ளுண்டான் (அகம். 346: 13-15). தலைவியது மூதூரில் பழிதூற்றும் சேரிப்பெண்டிருடைய அம்பலும் அலரும் பண்ணமைந்த முரசின் கண் அதிர்ந்தாற போன்று ஆரவாரம் மிக்கன (அகம். 347: 5-7). நீர்த்துறையில் கள்ளிருந்த கலத்தைக் கழுவிய நீரினை அருந்திய யாமை தெளிந்த ஓசையினை யெழுப்பும் கண்ணையுடைய கிணை போலப் பிறழ்ந்தது (அகம். 356: 1-4). தழங்கு குரல் மயிர்க்கண் முரசு (நற். 93: 10, 11). தேர்வண் மலையனின் திருவோலக்கத்திற்கு வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்த பேரிசை வயிரியரது முழவின மார்ச்சனையமைந்த கண் மிக அதிர்வது போலத் தலைவன் நடுங்கினான் (நற். 100: 9-12). தெளிந்த ஓசையினை யுடைய கண்ணமைந்த தோலை மடித்துப் போர்த்த தண்ணுமை நடுவே யொலிககத் தலைவன் தேரில் வினைவயிற் பிரிந்து சென்றான் (நற். 130:1-3). முழவினது மார்ச்சனையமைந்த கண்போல இம்மென முழங்குகின்ற இடியுடனே இரவில் மழை பெய்தது (நற். 139: 5-10). திருவிழாவினை யுடைய ஊரில் முழவினது கண் ஓயாது முழங்கும் (நற். 220:6). இசையெழுதற் கிடமான முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளின் கண்ணில எழும் ஒலியையும் பாட்டினையும் பயினை ஆடல்மகளிர் அரங்கினில் ஆடுவர் (பரி. 16.12, 13). வையைப்புனலாட்டின்போது மார்ச்சனையமைந்த முழவின் இனிய கண்ணின் முழக்கத்திற்கு எதிராக விண்ணில இடி முழங்கியது (பரி. 22: 36, 37).

4. கணு. தொகுதிக்கொண்ட வேலின் தோற்றம் போல, கண்-கணு-அமைந்த கரும்பின் வெண்பூ

அசையும் (புறம். 35: 9, 10). பெருஞ்சித்திரனாரின் மனைவி வறுமையினால் குப்பைக் கீரையினது முன்பு கொய்யப்பட்ட கண்ணிலே கிளைத்த இளந்தளிரைப் பறித்து உப்பின்றியே நீருலையில் வேகவைத்தாள் (புறம். 159: 9-11). தோட்டத்தில் ஆடு மேய்ந்து எஞ்சிநின்ற முன்னைச் செடியின் கொழுத்த கண்ணில் கிளைத்த குறிய இலையை வரகின் சோற்றுடன் பெறும் சீறூர் மன்னராயினும் தம்மிடத்துச் செய்யும் முறைமையை யறிந்து நடக்கும் பண்புடையவரையே தாம் மதிப்பதாக மாடலன் மதுரைக் குமரனார் கூறுகிறார் (புறம். 197: 9-14). குயச்சேரியினர் நெல்லறுப்போர் முழக்கும் முழவோசைக்கு வெருவிச் கண்ணிடத்தே கிளைத்த மடலில் கட்டப்பட்டிருந்த தேன் கூட்டிலிருந்து ஈக்கள் நீங்கியதனால் அத்தேனை வடித்துக் கொள்வர் (புறம். 348:1-3). மூங்கிலின் கண்ணை அறுத்து இயற்றப்படுவது பெருவங்கியம் (பதி. 41:4). மூங்கிலிற் பிறந்த நெருப்பு பசுந்தூறுகளை எரித்தலால் கண்திறக்கப்பட்டு உடைந்து தட்டைகள் அழகழிந்தன (மது. 302, 305). கண்களின் நடுவே வெளியாகத் திறந்த நெடுவங்கியம் யானையின் கைபோலும் (மலை. 6). மூங்கிலின் கண்ணிடைப் பகுதி தலைவியின் தோளுக்கு உவமை (அகம். 18: 17, 18; 152: 14, 23; 271: 13-15). சூறாவளி மூங்கிலை ஒலியுண்டாகத் தாக்கி வெப்பமூட்டி எழுப்பிய மிக்க தீ மலைப் பக்கங்களில் பரத்தலால் அம் மூங்கிலின் கண் வெடித்து எழும் ஒலிகலைமான் கூட்டத்தைத் துரத்தும் (அகம். 47: 4-7). மூங்கில்களின் கண் பிளந்த வெயில் விளங்கும் அகன்ற பாலை (அகம். 91:7). விறலியர் மூங்கிற்காட்டில் ஆய்ந்து அறுத்த நுண்ணிய கண்ணைக் கொண்ட சிறுகோலினையுடையவர் (அகம். 97:9,10). வேனிற்காலத்து வெப்பமிக்க காட்டிலே விரைந்து வீசும் பெருங் காற்று மூங்கிலின் கண்களைப் பொருந்தித் தாக்குதலால் தீப்பொறி தோன்றியது (அகம். 153:8-10). கோடை நீடியதால் வற்றிய மூங்கிலின்கண் பிளக்கத் தெறித்த முத்துக்கள் கழங்கு போல் தோன்றும் (அகம். 173:12-15). வெப்பத்தால் கரிந்த மரங்களின் கண்ணில் தளிர்க்கின்ற இளந்தளிர்கள் அவற்றின் அடிமுதல் தழைத்து அழகுறும் படி வானம் மழைபொழிந்தது (அகம். 283:9-12). இருப்பைப் பூக்களைப் பழையர் மகளிர் கண்திரண்ட நீண்ட மூங்கிற் குழாயில் தொகுத்துக் குன்றகச் சிறுகுடியின் தெருக்கள்தோறும் சென்று விற்பர் (அகம். 331:1-7). கண்ணிடங்களில் தீப்பற்றி யெரிதலால் இருதலையும் கொள்ளியினை யுடைய புழல்தட்டையின் உள்ளிருந்து ஒரு பக்கத்தும்

செல்ல இயலாது எறும்பு இடைநின்று வருந்தியது (அகம். 339:8-10). மூங்கிலின் நீண்ட கண்ணிடையே அமைந்த குழாயில் நெடிதிருந்து முற்றிக் கடுப் பேறிய தோப்பிக் கள்ளினைத் தெய்வமுறையும் மலைக்குப்படைத்துப் பின் மகளிர் மடுப்பக் குறவர் மாந்தினர் (அகம். 348:6-9). மயில் வருடைக் கடாக்களின் ஒலிகேட்டு அஞ்சிப் பறந்து சென்று நீண்ட கண்ணையுடைய மூங்கிலின்மேல் தங்கியிருக்கும் (அகம். 378:5-10). தலைவன் கடந்து சென்ற மலை வெம்மை மிகுதியால் கவிள் அழிந்த பாறையினை யும் கண்ணுடைந்த மூங்கில்கள் நிறைந்த சிமையங்களை யு முடையது (அகம். 399:16-18). சுரநெறியில் வாட்டமுற்ற ஒற்றைமூங்கில் யானையால் துகைப்புண்டழிந்த கரும்பின் கண்ணிடையளவே வளர்ந்திருந்தது (குறு. 180:2-4). பக்கமலையில் ஆடுகழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில் விண்தவழும் முகிலைக் கிழிக்கும் (நற். 28:6,8). அன்னை தன் மகளது நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்ட தலைவனிடத்துச் சினம் பெரிதுடையளாய்க்கண்ணுடைச் சிறுகோலை ஏந்தியிருந்தாள் (நற். 150:9-11). மூங்கிலின் கண் தோற்று வித்த கோலினின்று குரங்குக்குட்டி வேற்றுக் கிளைக்குத் தாவியவுடன் அம் மூங்கிற்கோல் குளத்தில் மீனை எறிகின்ற துண்டிடைப்போல நிமிர்ந்தது (ஐங். 278:1-3). தான் விரும்பிய பெண்யானையின் சூலால் உண்டான வயாநோய்க்காக ஆண் யானை இனிய கண்ணிடத்தே கிளைத்த நெடிய கிளைகளையுடைய கருப்பங்கோலை முறிக்கும் (கலி. 40:26-28). மானின் செவிபோல் மூங்கில் முளையின் கண்ணைப் பொதிந்த பாளை கழன்று விழும் (கலி. 43:16, 17). 'கண்ணையுடைய கோலை ஏந்திய வளாய் அன்னை என்னை அலைத்தற்கு இவ்வூர் எனக்குப் பொதுவனோடு கூட்டம் உண்டென எண்ணி அலரை உண்டாக்கி விட்டது' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கலி. 105:62-64). செவ்வேளின் திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருபக்கம் கணுப் பொருந்திய வேயங்குழலின் இசையோடே அதற்கெதிராக மற்றொரு பக்கம் பண்ணார்தும்பி இசையூதும் (பரி. 17:11,12).

5. உடலிடம். வாளை மீனினது பருமை மிக்க கண்ணை - உடலிடத்தை - உடைய துண்டத்தைப் புதுநெற் சோற்றிற்கு மேலீடாக வைத்து உழவர் மிகுதியும் உண்டனர் (புறம். 61:4-6). தோண்டை மானின் படைக்கலக் கொட்டிலைப் பார்த்து ஔவையார் அக்கலங்களைக் குறித்து, 'இவைதாம் பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக் கண் திரண்ட வலிய காம்பு அழகுபடத் திருத்தி நெய்யணிந்து காவலையுடைய கோயிலிடத்தே யுள்ளன' என்று

புகழ்வதுபோல் பழித்தார் (புறம். 95:1-3). கண்ணகன் கொழுங்குறை (புறம். 364:5). பன்றியின் கொழுத்த கண்ணையுடைய வெள்ளை நெய்யில் பொரித்துக் கிணைஞனுக்கு விடியலில் ஓய்மான் வில்லியாதன் சோறளிப்பான் (புறம். 379:8-10). நீர் நிறைந்து மெலிதாயுள்ள பனை நுங்கின் கண் வற்றி வலிதாகுமாறு கோடை வருதல் (புறம். 389:1,3). நெற்சோற்றைப் பசுங்கண் பொரிக்கறியுடன் மாந்துதல் (புறம். 395:36,37). கண்ணகன் வலிய தோளினையுடைய வம்பலர் (பெரு. 74,76). வாளரம் கீறியறுத்த கண் நேரிதான வளையல் (மது. 316). ிரிவில் பாண்டிமாதேவி பெரிய மகரக் குழையைக் களைந்தமையால் குறுங்கண் தாளுருவி அழுத்திய சிறிதே தாழ்ந்த காதினையுடையனாக இருந்தான் (நெடு. 137-140). பருத்த கண்ணையுடைய தசையுணவு (மலை. 252). பலநிறம் பொருந்திய கண்ணையுடைய பிணையல் (மலை. 349). வெள்ளாட்டினை அரிந்து அதன் தசையோடே சேர்த்துச் சமைத்த கரிய கண்ணையுடைய சோற்றுணவு (மலை. 441). தேனைக் கண்ணிலே உடைய இறால் (மலை. 525). நீர்நிறைந்த நுங்கின் கண் சிதறி விழுந்தவை போல் ஆலியோடு மழை பெய்தது (அகம். 304:1-4). காட்டுநெறியில் கோடைக்காற்று உதிர்த்த குவிந்த கண்ணையுடைய நெல்லிக்காய் பளிங்குக் காசுகளைப் போல வறுநிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் (அகம். 315:10-13). கருங்கண் கருனைப் பொரியல் (நற். 367:3). பரதவச் சிறுவர் முயன்று தேடிய ினிய கண்ணையுடைய நுங்கினைப் பெற்று மகிழ்வர் (நற். 392:3-5). பாறையிடத்தன வாகிய குறுஞ் சுனைகள் நுங்கினது வெட்டப்பட்ட கண்ணையொத்து நீர்நிறைந்திருக்கும் (கனி. 108:40, 41).

6. முலைக்கண். மாற்றார் படை முழுவதையும் கெட்டோடச் செய்த இளமறவனின் தாய் இரவ மரத்தின் விதைபோலத் திரங்கிய கண்-முலைக்கண் -கொண்ட வறிய நகிலினள் (புறம். 276:2-6). கரிய கண்ணையுடைய நெருங்கிய விருப்பத்தையுண்டாக் கும் முலைகளையும் கண்டார்க்கு மயக்கத்தை விளைக்கும் பார்வையினையு முடைய தையலை விரும்பிப் போருக்கெழுந்த வேந்தர் அனியர் (புறம். 345:10-12). தலைவி கரிய கண் மலர்ந்த முலையள் (புறம். 352:14). யானை மருப்பிற்கு இடப்பட்ட பூண் போன்ற அழகுடைய தலைவியது முலையின் கரிய கண் முழுவதும் தன் மார்பகத்துள் அடங்கத் தான் முயங்குதலை விலக்கற்க என்று தலைவன் அவளிடம் கூறினான் (அகம். 26:6-9). இரவுக்குறியில் தலைவி வட்டமான முலைக்கண் பதிந்து வருந்

செய்யத் தன்னை முயங்கினள் என்று தலைவன் உவந்தான் (அகம். 142:25). மார்பிலணிந்த கச்சு மூட்டறுமாறு கண் சினந்து விம்மி யெழுகின்ற தலைவியின் முலையை நோக்கிச் செவிலி அவளை இற்செறித்தனள் (அகம். 150:2-6). 'கரிய கண்ணையுடைய விருப்பமிகு முலைகளை நெருங்க அணைத்த படியே எமக்குக் கங்குல் கழிவதாக' எனத் தலைவியிடத்துக் கூறிய மொழியிற் பொய்த்துத் தலைவன் பிரிந்து சென்றான் (நற். 314:6-8). வையைப் புன லாட்டினால் மகளிரது நிறம் ஒளி பெற்று நீரால் ஏறுண்ட அவர்தம் முகமும் முலைக்கண்ணும் மிகச் சிவந்தன (பரி. 10.94-96).

7. கண்ணோட்டம். காலனென்னும் கண்ணிலி - கண்ணோட்டமில்லாதவன் - கொண்டுபோக ஆய் அண்டிரன் மேலுலகடைந்தனன் (புறம். 240:3-6). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் தன்னோடு நட்புக் கொண்டோர்க்கல்லது பிறர்க்குக் கண்ணஞ்ச மாட்டான் (பதி. 63:3). விசம்பு கண்ணழிய வேனில் நீடியது (அகம். 189:2). கண்ணில்லாத வாடைக் காற்று கல்லென்ற ஒலியோடு விரைந்து வந்து தங்கியது (அகம். 243:7,8). நாடனே, 'என் தோழியது தோளிலே துயில்வதனை நீ நெஞ்சினால் இன்புறாயாயிலும் என்பால் உள்ள கண் காரணமாக வேனும் நீ அவளிடம் சென்று அருள்வாயாக; ஏனெனில், அவள் நின் கண்ணல்லது வேறொரு பாதுகாப்பும் இல்லாதவள்' என்று தோழி தலைவனிடம் வேண்டினாள் (நற். 355:8-11).

8. தேனடைக்கண். வேங்கைமரக்கிளையில் தொடுக் கப்பட்ட கொழுத்த கண்ணையுடைய தேனடையில் ஈக்கள் மொய்த்ததனால் கசிந்து கல்லின் குழிகளில் வடிந்த தேனில் குறச் சிறுவர் உண்ட மிச்சிவைக் குரங்குக் குட்டிகள் நக்கும் (நற். 168:1-5). கொல்லிமலையின் மேல்பக்கத்தில் காந்தளின் பூங் குலையி லிருந்து தேனீக்கள் தேனைக் கொண்டு வந்து பல கண்ணையுடைய தேனிறாலை இழைக்கும் (நற். 185:7-10). தலைவனது குன்றின் பக்க மலைகளின் மேலே தொடுக்கப்பட்ட தேன் நிறைந்த கண்ணையுடைய இறால் மேகத்தில் நுழையும் திங்களைப்போல் தோன்றும் (கனி. 42:22,23).

9. ஊற்றுக்கண். கானம் வெம்ப வேனில் நீடுதலால் சுனைகளின் கண் - ஊற்றுக்கண் - நீரற்றன் (அகம். 189:1-3). வேனிற்காலத்தில் சுனைகளில் கண்ணும் வற்றிப் போகும்படி ஞாயிறு தன் வெப்பத்தைப் பரப்பியது (அகம். 263:2-4). ஆனிரைகள் பருகுதற் றுக் கோவலர் வறிய நிலத்தில் கற்களை யுடைத்து இயற்றிய னெறுகின்ற கண்ணினையுடைய கூவலைக்

கன்றுடைய பிடியானை களிற்றுடன் தடவிப் பார்க்கும் (அகம். 321:7-9). குளங்கள் நீர் வற்றும் படி கண்ணழிந்து உலர்ந்த நெடுநெறிகளை யுடைய வெம்முனை அருஞ்சுரத்தில் தலைவன் வினைவயிற் சென்றனன் (நற். 224:8-11).

10. பீலிக்கண். பறைபோன்ற வட்டமான கண் - பீலிக்கண்-நிறைந்த தோகைகளையுடையது மயில் (அகம். 15:4,5). பரதவர் மடமகள் மயிலின் பீலிக் கண் போன்ற மாட்சிமைப்பட்ட முடியை யுடைய பாவை போல்பவள் (குறு. 184:5,6).

11. உடம்பு. ஊழி முடிவில் பசங்கண் கடவுள்-பசிய உடம்பை இடப்பக்கத்தே யுடைய கடவுள் (உருத்திரன்) - எருமையை ஏறுகின்ற கூற்றுவனது நெஞ்சைப் பிளந்தார் (கலி. 101:24,25). பொன் போலும் சிவந்த கண்ணையுடைய பச்சை (காமன்) பசிய கண்ணையுடைய மாஅல் (அநிருத்தன்) முதலிய வராகவும் திருமால் விளங்குகிறார் (பரி. 3:82).

12. வடிவு. நிறம் பொருந்திய கண்ணை-வடிவை-உடையது தினைச்சோறு (மலை. 169). தலைவியின் தந்தையாகிய பரதவன் கடலில், கண் திரண்ட முத்துக்களைக் குளித்தெடுத்ததுக் கொணர்ந்து கரையிடத்தே பகுத்துக் கொள்ளும் துறையினை யுடையவன் (அகம். 280:11-14).

13. மீன் (உவமையாகுபெயர்). திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் இருந்தையூரின் ஒரு பக்கத்தே, பெரிய மீன்கள் தங்கியிருக்கும் வானம் விரிந்து விளங்கு மாறுபோல் கண்-(கண்போலும்) மீன்-வாழும் கயம் விளங்கியது (பரி. 1:12,13).

14. அறிவுக்கண். ஒன்றையும் கலலாமல் மூத்தவனுடைய கண்-அறிவுக்கண்-இல்லாத நெஞ்சு போலே மாலைக் காலத்தில் இருள் உலகிற் பரவும் (கலி. 130:6,7).

15. நோக்கம். பசி வருத்த வருந்திய தன் பெரிய சுற்றத்தார்க்கு நிறைந்த உணவு பெற வேண்டுமென்பதில் கண்-நோக்கம்-இருப்பதை யறிந்த இரவலன் நாற்றிசையும் புரவலரைத்தேடித் திரிந்தான் (புறம். 370:3,4).

16. அன்பு. தலைவி, தனக்குப் பகைவராய் பரத்தையர் தலைவனுக்கு அணிவித்த கோதையை, அப் பரத்தையர்மேல் தலைவனின் கண்-அன்பு-தேயுமாறு அறுத்து விளையாடும் புதல்வனை உவந்து தலையில தாங்கிக் கொள்ளுவாள் (கலி. 80:23-26).

17. அருள்நோக்கம். தலைவன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்தற்கு அவளிடம், 'நின் கண்ணை-அருள்

நோக்கத்தை-பெற்றாலன்றி இன்னுயிர் வாழமாட்டாத என்னிடத்துத் தவறு யாது' எனப் பணிந்து வினவினான் (கலி. 88:8,9).

18. கண்மணி. 'போரில் மாய்ந்து நடுகலலான மன்னவனது இலலத்தில வரையாமல் வழங்கும் மிகக் சோற்றையுடைய முற்றம் நீரற்ற ஆற்றினது ஓடத்தின் தன்மையதாகக் கண்டு தன் கண்-கண்மணி-சோர்ந்து வீழ்வனவாக' என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் ஆற்றாது வருந்திக் கூறினார் (புறம். 261:3-6).

19. ஒளி. 'யானுற்ற வெவ்வியகாம நோயைக் கூறினால் என்னை வர்த்துகின்ற மதியம் தன்கதிர் கண் - ஒளி - மழுங்கி நடுங்குவது போல ஓடிச் சமுனறு திரியும்' எனத் தலைவி தலைவன் பிரிந்த கலக்கத்தில் கூறினாள் (கலி. 146:39-41). ('கதிர்கண் மழுங்கி' என்ற இதொடாக நச்சி னார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை, 'கதிர் கண் மழுங்கி' எனவும் 'கதிர்கள் மழுங்கி' எனவும் பிரித்துக் காணுமாறு உள்ளது 'கதிர் கண்மழுங்கி', என இங்கே கொள்ளப்பட்டது, கதிர்கள் மழுங்கி' என்று வையாபுரிப்பிள்ளை சங்க இலக்கியப் பதிப்புக் கொள்ளும்).

20. ஒளி (ஆகுபெயர்). அதியமான நெடுமானந்தி மன்றினிடத்தே தொங்கும் முழவினது காற நெறிந்த தெளிந்த ஓசையையுடைய - கண்ணினை (அடிசுமீடத்தே எழும) ஒலியினை - கேட்பானாயின் அதனைப் போர்ப் பறையோசையென மகிழ்வான் (புறம். 89:7-9).

21. பொருத்துமிடம். கமுகின் பாளையாகிய பூவிரியாமல் கருவாயிருந்தாற் போன்ற இரண்டு கண்ணும் - பொருத்து மிடமும் - கூடின செறிந்த துளையமைந்த போலவையினை யுடைய யாழைப் பெருமபாணன் இடத்தோள் பக்கத்தே அணைத்திருந்தான் (பெரு. 7-9,16).

22. வலைக்கண். குறுகிய கண்ணையுடைய அழகிய வலை (அகம். 30:1,70:3).

கண்கள் - விழிகள். வெற்பனுடைய மனையகோலம் காணாமல் கையால் புதைபெறும் கண்களும் - விழிகளும் - கண்கள் என்று கூறப்படுமோ எனத் தோழி தலைவன் வரைய வருகின்றமையைத் தலைவிக்குக் கூறினாள் (கலி. 39:41,42). பாண்டியனின் வையையில நீராடும் மகளிர் சிலா சிவிரியினின்றும் நீரைப் பிறமகளிர்மேல் செலுத்திச் சிதற அந்நீரை அவர்தம் தூமலாக் கண்கள் ஏற்றுக் கொண்டன (பரி. 7:51-53).

கண்கூடுதல் - ஒருங்கு கூடுதல். போர் மறவர் கண்கூடி - ஒருங்கு கூடி-தங்கியிருப்பது பாசறை (புறம். 294:2; 372:4). பொருநன் ஏந்தியிருந்த பாலையாழ் கண்கூடிய இருப்புப் பொருந்திய திண்பிணித் திவலினை யுடையது (பொரு. 15:32) களிறுகள் தம்மில் சேர்ந்து மலைந்தாற் போன்று கண்கூடிய துறுகற்கள் காணப்பெற்றன (மலை. 384:). வான் மயங்கு போர்க் களத்தில் களிறுகள் கண்கூடின (அகம். 322:7). ஞாழற் பூவைப் பறித்துப் பூவும் மயிரும் மயங்க முடித்து வாரிமுடிக்கும்படி கண்கூடிய மயிர் தோளில் காதோடு சிறிது குலைந்து வீழத் தலைவி நடந்தாள் (கவி. 56:2-6).

கண்டம் - 1. கண்டத்திரை (ஆகுபெயர்). பாசறையில் ஒரிடத்தில் நெடிய குத்துக் கோலுடனே பண்ணிய கண்டத்தை - கண்டத்திரையை - வளைத்து அரசனுக்குக் கோயிலமைத்தனர் (முல்லை. 43,44).

2. துண்டு. பரங்குன்றத்திலுள்ள செவ்வேளை வழி படச் சென்றோரில் சிலர் யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி மரங்களில் கட்டி அவற்றிற்கு உணவாகக் கண்டமாக - துண்டாக - முறித்த கரும்பைத் தருவர் (பரி. 19:30-34).

கண்டல் - தாழை. கண்டல் - தாழை - நிறைந்த கடற்கரைச் சோலையில் குருகினம் ஒலித்தது (அகம். 260:3). கொக்கின் பார்வைக்கஞ்சிய நண்டு கண்டல் வேரிடத்தே யுள்ள வளையுட் புகுந்தது (ஞா. 117:1-3). கடற்கரையில் நின்ற மலர் நிறைந்த கண்டல் கழிநீர் பெருகும் இடத்தி. தளர்ந்து வெள்ளம் பெயரும் பொழுது தானும் பெயர்ந்தது (ஞா. 340:4-6). தழை உடுப்பவர் கொய்யும் குழை அரும்பிய ஞாழல் தெளிந்த அலையின் புறத்தைத் தடவும் கண்டல் மரவேலியை யுடைய கடற்றுறைக் குரியவன் தலைவன் (நற். 54:8-11). ஊர் கடற்கரையிலுள்ள கண்டல் மரங்களை வேலியாக வுடையது (நற். 74:10). புலால் நாற்றம் வீசும் அலைமோதிய வளைந்த அடியையுடைய கண்டல் மரத்து வேரின் கீழ் இரட்டையாக நெருங்கியிருக்கும் நண்டுகள் செல்லும் (நற். 123:9,10). கண்டல் மரங்களாகிய வேல் சூழ்ந்த சிறுகுடித் தெருவிடத்து நேற்றிரவு ஒரு தேர்வந்தது எனச் சொல்லி ஊர் முழுவதும் அவர் எழுந்தது (நற். 191:5-7). கழிசூழ்ந்த கண்டல் மர வேலியை யுடைய கொல்லையில் முள்ளிச் செடிகளால் வேய்ந்த சிறு குடில்களையுடைய பரதவர் உறைகின்ற பாக்க மெங்கும் கல்லென்னும் ஓசை உண்டாகும்படி. நெடுந்தேரில் நம் தலைவர் வருவது நிறுத்தப்படுவதொன்றன்று எனத்தோழி செவிலிக்குக் கூறி அறத்தோடு நின்றான் (நற். 207:

1-4). பெருங்காற்று வீசியதால் கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள கண்டல் மரத்திலிருந்து கழன்று உதிர்ந்த பைங்காய் நீல நிறத்தை உடைய கழியின் உட்பக்கம் வீழ ஆய்துள்ள ஆம்பற் போது மலர்ந்தது (நற். 345:1-5). கண்டல் மரங்களை வேலியாக உடைய கழிசூழ்ந்த கொல்லைகளை உடையவன் நல்ல கடல் நாட்டுத் தலைவன் (நற். 363:1,2). கண்டல் மரத்தை வேலியாகவுடைய கழிசூழ்ந்த நல்லூரில் வீட்டிலிருந்து மகளிர் கழியிடத்து மீனைத் தேடுகின்ற பரதவருடைய படகுகளில் இருக்கும் விளக்குகளை எண்ணுவர் (நற். 372:10-13). வையையாற்றில் நீராடிய மைந்தரிற் சிலர் நீரின் அலை மேலும் நுரை மேலும் கண்டல் தாளைத் தூவினர் (பரி. 10:101).

கண்டிகை - கழுத்தணி. இனமொத்த மணிகளாற் செய்த தன்னிலொத்த முக்கண்டன் கட்டுவடமாகிய பலபல நிறத்தை யுடைய கண்டிகை - கழுத்தணி - அணிந்த (பரத்தையாகிய) குதிரையைத் தலைவன் ஊர்ந்தான் (கவி. 96:14-21).

கண்டி துண்கோல் - துணிக்கப்பெற்ற நுண்ணியகோல். கண்டி நுண்கோலை - துணிக்கப்பெற்ற நுண்ணிய கோலை - கையிலேந்தி ஊர் மன்றத்தேயிருந்து தலைவன் புகழ்களைக் கூறி வாழ்த்தும் அகவலன் (பாணன்) குதிரைகளைப் பெறுவான் (பதி. 43:26-28).

கண்டிரக்கோப்பெருநள்ளி - ஏழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவன் கண்டிரக்கோ எனவும், கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி எனவும் கூறப்படுவன். இளங்கண்டிரக்கோவும் உண்மையின், இவன் பெருநள்ளி எனப்பட்டான். இவன் இரவலர் வறுமைத் துயர் போக்கும் வீரனாய் விளங்கினான். தோட்டி என்னும் மலையைத் தன்னகத்தே கொண்ட கண்டிர நாட்டிற் குரியவன் (ஞாலை. து. புறம். 148 முன்னுரை). இது மலை நாடாதலின் இவன் நனிமலைநாடன் நள்ளி எனப் பாராட்டப் பெற்றான். நள்ளி பெருஞ்செல்வம் நல்கியதால் தம் இனத்தார் ஆடல் பாடல்களை அடியோடு மறந்தனர் என்பதைப் புறம் 149, 153-ஆம் பாக்களில் வன்பரணர் புலப்படுத்துவர். இவ்வள்ளல் தன்னை யாரென்று காட்டிக் கொள்ளாமல் உணவு, அணிகலன் முதலியவற்றைக் கொடுத்தோம்பிய வன்மையையும் புகழ்வேண்டாப் பெற்றி மையையும் இப்புவர் சிறப்பித்துள்ளார். சிறு பாணாற்றுப்படை நள்ளியை 'நட்டோர் உவப்ப நடைப் பரிகாரம் முட்டாது கொடுத்த நனிமலை நாடன்' என்று சிறப்பிக்கும் (103 - 107).

கண்டிரக்கோன் - ஓர் அரசன். கண்டிரக்கோப்பெருநள்ளிக்கு இளையோனாதலின் இவன் இளங்

கண்டிரக்கோ எனவும் அழைக்கப் பெற்றான். இவனும் இளவிச்சிக்கோவும் ஒருங்கிருக்கையில் ஆங்கு வந்த பெருந்தலைச் சாத்தனார் இளங் கண்டிரக்கோவைப் புல்லி இளவிச்சிக் கோவைப் புல்ல வில்லை. 'என்னை ஏன் புல்லவில்லை' என்று அவன் வினவியதற்குக் கணவன்மார் நெடுந்தொலை விற செல்லின் அவர்தம் பெண்டிரும் தம் தரத் திற்கேற்பப் பிடியை இழையணிவித்துப் பரிசில் கொடுக்கும் நாட்டின் வண்புகழுடையவன் கண் டிரக்கோ; நீ பெண் கொலைபுரிந்த நன்னன் மர பினன் எனப் புலவர் விடை இறுத்தார். இதனால் கண்டிரக்கோனது கொடைமை புலனாகும் (புறம், 151).

கண்ணகம் - தோற்கருவிகளின் அடிபடுமிடம். தென்கண் மாக்கிணையின் கண்ணகம் - அடிபடுமிடம் - சிறு கோல் எறியுந்தோறும் நடுங்குமாறு நின் மேம் பாட்டினைக் கேட்குந்தோறும் நின் பகைஞர் நடுங்க அவர்தம் வேத்தவையில் யான் நின்னை ஏத்திப் பாடுவேன் என்று சோழன் நலங்கிள்ளி யிடத்துக் கிணைப் பொருநன் கூற்றாகக் கோலுர் கிழார் பாடியுள்ளார் (புறம், 382:18-22). பாழ் நாட் டில் கோலவர் ஆனிரைக்கு நீராட்டத் தோண்டிய கூவலில் நீர்ற்றுச் சேறு மட்டும் இருந்த நிலையில் நீருண்ண வந்த களிறுகள் மிதித்துச் சென்ற அடிச் சுவட்டில் பின்வந்த புலிகளின் அடிச்சுவடுகள் பதிந்து, கூத்தரது மார்ச்சனை யமைந்த முழுவின் கண்ணகத்தே விரலால் எறிந்த வடுக்களைப் போலத்தோன்றும் (அகம், 155:7-15). பெருமுது செல் வருடைய புதல்வர்தம் சிறுதோளுக்கொத்த அள வில் மாட்டி இசைக்கும் செவ்வரியுடைய சிறு பறையின் கண்ணகத்தே எழுதப்பட்ட குருவி அடிபடுதல், நெய்தல் தலைவனது தோற் பூட்டப்பட்ட குதிரை கள் அடிபடுவதற்கு உவமையாக வந்துள்ளது (நற், 58:1-4, 10,11).

கண்ணகனார் - ஒரு புலவர். இவர் கோப்பெருஞ் சோழனின் அவைக்களப் புலவர். அச் சோழன் வடக்கிருந்த காலை கேள்வி மாத்திரையே நட்புக் கொண்டிருந்த பிசிராந்தையார் ஆங்கு வந்ததையும் உடன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்ததையும் நேரில் கண்டு வியந்த இப்புலவர் 'என்றும் சான்றோர் சான்றோர் பாலராப; சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே' என்று பாடினார் (புறம், 218). நற்றிணை பாடினோர் வரலாற்றில் இவர் இயற் பெயர் நாகன் என்றும் கண்ணனுடைய மகனா தலின் கண்ணனாகனார் என்று அழைக்கப்பட்டார் என்றும் காணப்படுகிறது. சில ஏடுகளில் கண்ண

கனார் என்று எழுதியிருந்தமையால் அப்படியே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவர் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் காலத்தவர் எனக் கூறப் பட்டுள்ளது. ஈங்கை மலர், மகளிர் மணலிடத்து விளையாடுதற் கிட்ட கழங்கு போலப் பாறையு உதிரும் என நற்றிணை (79) இல் குறிப்பிட்டுள் ளார். இவர் பாடியனவாக நற்றிணைப்பாடல் ஒன்றும் (79) புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றும் (218) ஆக இரு பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன.

கண்ணகாரன் கொற்றனார் - புலவர். இவரது இயற் பெயர் கொற்றனார். இவர் கண்ணகாரன் மகனா தலின் கண்ணகாரன் கொற்றனார் எனப்பட்டார். இவர் நற்றிணை 143-ஆம் பாடலைப் பாடி யுள்ளார். இப்பாடலில் தலைவி தலைவனோடு உடன் போயினள் என்று செவிலி கூறக் கேட்ட தாய் தன் மகள் ஆயமும் பயிலிடமும் கிளி கூவு தலும் கண்டு துயர் தாங்குகில்லாளாய் 'என் மகள் வழுவினள், அவள் கொண்ட காமம் வியப்புடையதே, அவள் காரணமாக முன்னமே அயலார் கூறும் பழிமொழியை அறிந்திருந்தும் அறியாதேன் போல இருந்தொழிந்தேனாதலால் யானே வழு வுடையேன்' என வருந்திக் கூறுகிறாள் (நற், 143).

கண்ணகி - வையாவிக்கோப்பெரும் பேகனின் மனைவி. திண்ணிய கற்பினள். இவள் கணவன் பேகன் பரத்தையின் தொடர்பால் கண்ணகியைப் பிரிந்து வாழ்ந்தான். கண்ணகி பெரிதும் கலக்க முற்றாள். இவள் பொருட்டுக் கபிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், பெருங்குன்றுர்கிழார் முதலியோர் பேகன் பாற்சென்று தகுவன கூறி அவனை நல்லாற்றுப் படுத்தினர். இவள் சிலப்பதிகாரக் கண்ண கியினும் வேறானவள் (புறம், 143-147 - அடிக்குறிப்பு)

கண்ணங்கொற்றனார் - புலவர். இவர் இயற் பெயர் கொற்றனார். கண்ணன் என்னும் தந்தை பெய ரோடு சேர்த்துக் கண்ணங்கொற்றனார் என்று அழைக்கப் பெற்றார். இவர் குறிஞ்சியைப் புனைந்து பாடியுள்ளார். தலைவன் இரவுக் குறி வருகின்றது அருமையும் தலைவி அவன்பால் வைத்துள்ள அன்பும் தோழி கூற்றாக விளங்கக் கூறுகின்றார். இவர் நற்றிணையின் 156-ஆம் பாடலைப் பாடி யவர்.

கண்ணஞ்சாமை - தறுகண்மை. மதத்தையுடைய களிற் றினைக் காட்டிலும் கண்ணஞ்சாத - தறுகண் மையை யுடைய - ஏற்றினைத் தலைவன் கைநெகிழ விடாது அடக்கிக் கொள்வான் (கலி, 101:36,37).

கண்ணடி - கண்ணாடி. வையையில் நீர்வாக் கூண்ட

மதுரை நகர மக்களுட்கிலர் கண்ணடி - கண்ணாடி - அழுக்கு நீங்குமாறு நறுமண நெய்யைப் பூசி வெள்ளிய கற்பொடியிட்டுத் துலக்கி அக்கண்ணாடியின் கண தமது இடறகையழகும் செயற்கையழகும் கலவியாலே பெற்ற நிறமும் கண்டு களித்தனர் (பரி. 12:19-21).

கண்ணம்புல்லனார் - புலவர். கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார் எனபவரும் இவரே. இவரது ஊர் கருவூர். புல்லன என்பது இயற்பெயர். கண்ணன் எனபது இவர் தந்தையின் பெயர். நற்றிணை 159-இல் நெய்தல திணை குறித்தும் அகம் 63-இல் பாலைத் திணை குறித்தும் பாடியுள்ளார். இவர் பாடியவை இவ்விரு பாடல்களே. சுரதநிடை மறவர் நிரை கொணர முழங்கும் தணனுமை ஒலிகேட்டு உடன் போக்கிற் சென்ற தலைவி எங்ஙனம் வருந்துமோ என்று செவிலி புலம்புவதாகக் கூறியுள்ளார் (அகம். 63). 'மணிதுணிந்தன மாயிரும் பரப்பு' என்றும் 'நிலவுக் குவித்தன்ன மோட்டு மணல் இடிகரை' என்றும் 'கோடுதுணர்ந்தன்ன குருகொழுக்கு' என்றும் (நற். 159) இவர் கூறியிருப்பது உவமைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்.

கண்ணவர் - கண்போன்றவர் (அமைச்சர்). பாண்டியன் தன் மயில் போலும் சாயல் மனைவியரோடும் கடனறி காரியக் கண்ணவர் - கண் போன்றவர் (அமைச்சர்) - முதலியவரோடும் கூடித் திருப்பரங் குன்றின் மீது ஏறி வலம் வந்தான் (பரி. 19:20-24).

கண்ணழி - தடை. கண்ணழி - தடை - முழுவதையும் அழித்து வந்து நம் கூந்தலில் வேங்கை நாண்மலரை அணி பெறப் புனைந்து காணும் விருப்பத்தை மறந்திருக்கின்ற தலைவனை இனி நாம் எவ்வாறு கண்டு கூடுவோம் என்று தோழி திணைப்புணம் முதிர்ந்த நிலையில் சிறைப்புறத்தலைவன் கேட்பக் கூறிச் செறிப்பறிவுறுத்தினான் (நற். 313:1-6).

கண்ணன்எழினி - குறுநில மன்னன். பொருதற்கெழுந் தோரைப புறங்கண்ட முரண்மிகு திருவினையும் மறமிகு தானையையும் உடையவன். முதுகுன்றம் இவனுக்குரியது (அகம். 197:5-8).

கண்ணனாகனார் - இசைப்புலவர். செவ்வேளைப் பற்றிய கடுவனின் வெயின்னார் தம் ஐந்தாம் பரிபாட லுக்கு இவர் இசை அமைத்துள்ளார். அப்பாடலுக் குரிய பண பாலை யாழ் என்பது.

கண்ணனார் - புலவர். வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க விலக்கியப் பதிப்புப்படி குறுந்தொகையின் 107, 244 பாடல்களிரண்டும் இவருடையனவாம். ஆயினும், அவற்றுள் முதற்பாடலைப் பாடியவர்

பெயர் மதுரைக் கண்ணனார் என்று உ. வே. சா. குறுந்தொகைப் பதிப்பில் காணப்படுகின்றது. மருதத்திணை பற்றிய பாடலில் (107) வினைமுற்றி வந்த தலைவனொடு பள்ளியட்டத்திருக்கும் தலைவி வைகறையில் துயிலெடுத்துக் கூவிய கோழிச் சேவலைக் கடிந்து பூனைக்கு இரையாகுமாறு கடுஞ் சொல் கூறும் காமமிக்க கழிபடர் கிளவி உணர்ச்சி மிக்கது. குறிஞ்சித் திணையில் இரவுக் குறிக்கு ஏலாத இற்செறிப்புணர்த்தித் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவுவதாக உள்ளது மற்றொரு பாடல் (244). அது தலைவன வலிய களிறு போல் இரவில் வந்து தலைவியின் இலக கதவைத் திறக்க முயல்கையில் அவ்வோசை கேட்டும் எழுந்து அவனிடம் சேர வியலாதபடி தலைவி அன்னையின் அணைப்புக்குள் ஒடுங்கிப் படுத்திருத்தலைக் குறிப்பிடும்.

கண்ணி - 1. தலைமாலை. தாழ்சடைப் பொலந்த அருந்தவத்தோனுக்குத் திருமுடியில் சூட்டப்படும் கண்ணி - தலைமாலை - கார்காலத்து மலரும் நறிய கொன்றைப் பூவாகும் (புறம். 11,13). 'நினைது கண்ணி நின் பகைவர் நாட்டைச் சுடும் மணங்கமழ புகை எறிதலான வாடுக' எனக் காரிசீமார் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்துகிறார் (புறம். 6.21,22). புன்னையின் மெல்லிணர்க் கண்ணி சூடிய ஆடலர் எவ்வளை மகளிர்க்கு முதற்கை கொடுப்பர் (புறம். 24:7-9). 'கண்ணார்கண்ணிக் கலிமான் வளவ' என்பது சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைக் குறித்த விளி (புறம். 39:12). நின்னுடைய கண்ணியும் ஆத்தியால் கட்டப்பட்டுள்ளது; நின்னுடன பொருவார் கண்ணியும் ஆத்தியால் கட்டப்பட்டுள்ளது எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி உறையூர் முற்றியிருந்தானையும் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியையும் நோக்கிக் கோலூர்கிழார் கூறினார் (புறம். 45:3,4). பசிய இலையால தொடுக்கப்பட்ட தழைக் கண்ணியை யுடையவன் இடையன் (புறம். 54:10,11). வேம்பின் தளிரை உழிஞைக் கொடியுடன் வீரவித் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணியை வளையமாலை யொடு சூடிப் போர்ப்பறை ஒலிப்ப ஒருதானாகிப் பொருது பகைவரை வென்றான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 76:4-13). குறுந்தொடி கழித்த கையில் விலலைப் பிடித்துத் தேரினது கொடுஞ்சி பொலியப் பொர நின்ற நெடுஞ்செழியனை 'வாழக அவன கண்ணி' என இடைக் குன்றார் கிழார் வாழ்த்தினார் (புறம். 77:4-6). நாரினால் பயிலத் தொடுக்கப் பெற்ற ஆத்திக் கண்ணியையும் இடக் கவிந்த கையினையுமுடைய வீரனது கையகப்பட்டவர் இரங்கத்தக்க

வரே எனக் கூறிச் சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியின் வீரத்தைச் சாத்தந்தையார் பாராட்டுகிறார் (புறம். 81:3-5). சுரபுண்ணைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் வாய்த்த வானினையும் உடையவன் அண்டிரன் (புறம். 131:2). ஆதன் ஓரியைக் காணச் சென்ற கூத்தச்சுற்றம் நீரிழ்வாத மணிமிடைந்த குவளைப் பூவை வெள்ளிய நாரால் தொடுக்கப் பெற்ற கண்ணியையும் கலனையும் யானை இனத்தொடு பெற்றது (புறம். 153:4-9). ஏறைக்கோன் காந்தட் பூவால் செய்த கண்ணியினை உடைய குறவர் பெருமகன் ஆவான் (புறம். 157:7,13). குதிரைமலையையும் கூரிய வேலையும் கூவிளங் கண்ணியையும் வளைந்த ஆரத்தையு முடையவன் எழினி (அதியமான்) (புறம். 158: 8,9). கூரிய வேலையும் நறைக்கொடியின் நாரால் தொடுக்கப் பெற்ற வேங்கையங் கண்ணியையும் உடைய வில்லோர் தலைவன் பிட்டங்கொற்றன் (புறம். 163:14-16). சுரும்பார்க்கும் கண்ணியையும் பெரும் புகழையும் உடையவன் மலையமான்சோழிய ஏனாதி. திருக்கண்ணின் தந்தை (புறம். 174: 17,18). ஆலமர் கடவுள் போலும் நின்செல்வத்தை யெல்லாம் கண்டேனாதலின் விடைகொண்டேன்; வாழ்க நின்கண்ணி எனப் பரிசில் நீட்டித்த பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் குறிப்பு மொழியில் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 198: 9-11). தழைத்த கண்ணியையுடைய புலிகடிமால் என இருங்கோவேள் கபிலரால் விளிக்கப்படுகிறான் (புறம். 201: 15; 202: 10). 'கிள்ளிவளவன் என்று சொல்லப்படும் வண்டுகள் மொய்க்கும் கண்ணியை உடையவனை நீ கொண்டனையாயின் இனி நின் பசி தீர்ப்போர் யார்' எனச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இறந்த ஞான்று கூற்றத்தைப் பார்த்து ஆவடுதுறை மாசாத்தனார் வினவினார் (புறம். 227:9-11). சுற்றப்பட்ட கண்ணியையுடைய இளையோர் விளையாடினர் (புறம். 253:2). கறவைதந்து பகைவர் ஓட்டிய மறவனுக்குப் பருக்கைகளையுடைய இடத்துத் திட்டையைச் சேர்த்தி மரலைக் கீறித் தொடுக்கப் பெற்ற சிவந்த பூவையுடைய கண்ணியுடனே மயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்துக் கல்கும் நட்புனர் (புறம். 264: 1-6). பசிய தழை விரவித் தொடுத்த கண்ணியை உடையவன் துடியன் (புறம். 269:6). நீலக்கச்சையினையும் பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட ஆடையினையும் மயில் பீலியால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் உடையவன் பெருந்தகை மறவன் (புறம். 274:1,2). வளையத் தொடுத்த கண்ணி குடுத்தலும்

வளைந்து திரைந்த ஆடை உடுத்தலும் வேந்தன் விரும்பியதைத் தானும் விரும்பிச் சொல்லி அவனை வளைத்தலும் வீரனுக்குப் பொருந்தியுள்ளன (புறம். 275:1-3). கானகக் காக்கையின் தழைத்த சிறகை ஒத்த இருவாட்சியால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியையும் பெரிய தோளையும் உடையவன் மறக்குடி மகள் (புறம். 342:1,2). காஞ்சியின் குளிர்ந்த தளிர் டனே ஆத்திப் பூவை விரவித் தொடுத்த கண்ணி அணியப் பெற்றது (புறம். 343:3). தொல்குடி மன்னன் மகள் பொன்னாற் பல்காசு அணிந்த மேகலையும் பொன்னாற் செய்த கண்ணியும் இலங்க ஒப்பனை செய்து கொண்டாள் (புறம். 353: 2-4). தென் பரதவர் வலிகெட வடவருகர் வாட்படையைக் கெடுத்தழித்த நன்கு தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியையும் திருந்துவேல் தடக்கையையும் குதிரையைச் செலுத்தற் கென்று காலில் இடப் பெற்ற பரிவடிப்பு என்னும் காலணியையும் நல்ல தாரினையும் கள்ளினையும் உடையவன் நல்ல தாரினையும் கள்ளினையும் உடையவன் சோழன் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி (புறம். 378:1-5). கடல் தீவில் வாழ்ந்த பகைவரின் காவல்மரமாகிய கடம்பினைத் தடிந்த கடுஞ்சினமும் மெய்வன்மையும் உடைய நெடுஞ் சேரலாதனின் கண்ணி வாழ்க என்று வாழ்த்துகிறார் குமட்டுர்க் கண்ணனார் (பதி. 20:2-5). கோவலர் முல்லைப் பூவால் தொடுக்கப்பெற்ற கண்ணியையணிந்தனர் (பதி. 21:20). பலவகைப் போர்க் கண்ணியெல்லாம் குவியச் சூடிய மழவர்க்குக் கவசம் போன்றவன் பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன் (பதி. 21:24). மகளிர் சரிந்த தலைமயிரில் பூவாற் செய்த கண்ணி யணிந்தனர் (பதி. 27:4). கொலை வில் வேட்டுவர் காந்தள் மலர்க்கண்ணி அணிந்தனர் (பதி. 30:9). வளங்கள் கலந்த நாட்டைத் திருத்தியவன் களங்காயால் தொடுக்கப் பெற்ற கண்ணியையும் நாரால் செய்யப்பட்ட முடியினையும் உடைய சேரன் ஆவான் (பதி. 38:3,4). வேலைப் பாடு அமையத் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை அணிந்தவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்புடிச் சேரல் (பதி. 38:8). நன்னன் பொன்னாற் செய்த கண்ணியை உடையவன் (பதி. 40:14). வீரர் அணிந்த பனந்தோடுகளாற் செய்யப்பட்ட கண்ணி பகைவரின் குருதிபட்டு நிறம் வேறுபட்டமையான் பருந்துகள் ஊன் துண்டம் எனப் பிறழ உணர்ந்தன (பதி. 51:31,32). பகை வேந்தரின் மூல்களைக் கவர்ந்த திறம் வியந்து 'வாழ்க நின் கண்ணி' என ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாளைக் காக்கை பாடினியார் நச்சென்னையார் வழங்குகிறார் (பதி. 52:26-31). 'வாழ்க நின் கண்ணி' என ஆடு

கோடபாட்டுச் சேரலாதன் வாழத்தப் பெறுதல் (பதி. 54:2; 56:3; 59:13). இன்று இனிது நுகர்ந்தன மாயினும் நாளை மண்புணை மதிலகளைக் கடந்த பிணவல்லது உண்ணேம் என வஞ்சினம் கூறித் தாம் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கு ஒப்பப் போர் செய்யக் கருதிய வீரரை உடையவன் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் (பதி. 58:5-8). வீரா மணங் கமழும் கொன்றைப் பூவினை கொத்துக்களை விர வித்தொடுத்த வெள்ளிய பனந்தோட்டா லாகிய கண்ணியை உடையவர் (பதி. 67:13,18). காந்தள் பூவால் தொடுத்த கண்ணி சூடிய செழுங்குடிச் செவ்வர் பலாப்பழத்தை யுண்டு தீமபிழி மாநதி மகிழ்ந்து இரவலர்க் கீந்தனா (பதி. 81:19-23). வண்டுகளும் மொய்த்தலிலாத நெருப்புப் போலும் பூவினை யுடைய செங்காந்தளினது பெருந்தண் கண்ணியைச் சூடிய திருமுடியை உடையவன் முருகன் (மூரு. 43, 44). வெறியாட்டயும் வேலன் காட்டு மலிகையுடனே வெண் கூதாளம் கட்டின கண்ணியனாய்க் கள் தெளிவைத் தம் சுற்றத் தோடே உண்டு மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறைக் கேற்பக குரவை யாடினான் (மூரு. 190-197). விரல் அலைப்பால மலர்ந்த வேறுபடு மணத்தை யுடைய ஆழ்ந்த சுணையிற பூத்த மலராலே புணையப்பட்ட வண்டுகள் மொய்க்கும் கண்ணியை உடையவா மலைமகளிர் (மூரு. 198,199). முருகன் செச்சைக் கண்ணியன் (மூரு. 208). கண்ணுக்கினிய ஆத்தி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை உடையவன் கரிகாற் சோழன் (பொரு. 148). நெய்தல நறும் பூங்கண்ணியைக் குறவர் சூடினர் (பொரு. 218, 219). நுணாக் கட்டையால் செய்த மணிமாலையினை யுடைய மார்பிணையும் நெட்டியாற செய்ய பூவினையுடைய கண்ணியைக் கடடிய செவியடியினையும் கொண்டது மநதி (ஔ. 51-56). செழியன கண்ணுக்கு அழகு நிறைந்த கண்ணியினை உடையவன் (ஔ. 65). நல்லயக் கோடன் தளிர்விரவின கண்ணி அணிந்தவன் (ஔ. 267-269) பிரிவால் வருந்தும் தலைவிகு நல்லியக் கோடன் சூடிய கண்ணி வருத்தத்தைத் தரும் (ஔ. வெ. 2,3,4). தழை விரவின கண்ணியையும் அழகும் வலியும் கொண்ட தோளினையும் முறுக்குண்ட உடம்பினையும் மெய்வலியினையும் கொண்ட உமணர் சகட ஒழுங்கினைப் பக்கத்தே காத்துச் சென்றனர் (பெரு. 60-63). கொம்புகளில் உள்ளனவும் கொடிகளில் உள்ளனவுமாகிய பலவேறு பூக் களையும் சுலந்து கடடிய படலைக் கண்ணியை உடையவன் யுடைமகன் (பெரு. 173-175). கருங்கை வினைமுரின இளஞ்சிறார் பஞ்சாயக் கோரையைப்

பல்லாலே கிழித்து நாராற் கடடின புனைதற்கினிய கண்ணியை ஈருடைய கரிய தலை நிறையுமபடி சூடிக் கொள்வர் (பெரு. 217-219). கான்பயந்த கண்ணியையுடைய தொண்டையான இளந்திரையனை யான் பெற்றேன என்னும் செநக்கினால் பெருங்கடல கங்குலும் நண்பகலும் துஞ்சா ஓய " பினதாய ஆர்ப்பரிக்கும் (பெரு. வெ.). தான் அணிந்த தேன் நிறைந்த கண்ணிகு வெற்றியை உண்டாக்கிச் செஞ்சோற்றுக் கடனாற்றி இறந்துபட்ட வீரரை நினைத்துப் பாசறையில் மனனன் வருந்தினான் (மூலை. 71, 72). மன்னன் எக்காலமும் விளகுகத்தரும் கண்ணிகு வெற்றியை நிலை பெறச் செய்து பகையரசர் இருந்து நடுங்குதற்குக் காரணமான பாசறையில் துயின்றான் (மூலை. 78-80). வண்டடைந்த கண்ணியுடைய ஆய்ச்சியின கண்கள் திருமால் குன்றெடுத்த நிலையை என்று காண்பபெறுமோ? (மூலை. வெ. 1). மானதோலாகிய படுக்கையினையும் தழை விரவின கண்ணியினையும் கடிய சொல்லினையும் உடைய இளை யோர் வில்லைந்திப் பல வழிகள் கூடுமிடத்தே ஆறலைகள்வர் வாராமல காத்தனர் (மது. 310-312). போரினகன் கொம்பு அழுந்தின தழும் பினைக் கொண்ட நெற்றியையும் வண்டுகள் நிறைந்த கண்ணியையும் போரில் பெருவிரும்பத் தையுமுடையவா மறவர் (மது. 595,596). கோவலர் ஏறுஉடைய இனநிறையை மூலை நிலத்தே மேயவிட்டுக் காந்தள் மலரின் நீண்ட இதழாற் கட்டிய கண்ணி நீர் அலைத்தலால் கலக்கமெய்தக் குளிர் வருத்துதலினாலே கையிலே நெருப்பினை உடையராயப் பற்பறை கொட்டி நடுங்கினர் (நெடு. 3-8). தழை விரவின கண்ணியையும் பருத்த அழகிய வலிய தோள்களையும் முறுக்குண்ட உடம்பினையும் நிரம்பின மெய்வலிமையும் உடைய மிலேச்சா தெருவில் தேறல மாநதி மகிழ்வுடன் மழையைப் பொருட்படுத்தாது திரிந்தனா (நெடு. 31, 32). வெணதாழை மடலால் இயன்ற கண்ணியைக் கண்டோர் அச்சமுறுமபடி தலைபில சூடிக் கொண்டான் தலைவன் (குறி. 115,116). காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில கணவர் சூடிய கண்ணியை மகளிர் சூட்டிக் கொள்ளவும் மகளிர் அணிந்த கோதையை மைந்தர் அணிந்து கொள்ளவும் இரவின கடையாமம் கழிந்தது (பட். 109,110). தேன சொரிகின்ற கண்ணியினையும் தோவீசும் கவிந்த கையினையும் உடைய வள்ளல நன்னன் (மலை. 399,400). மரா மலர், யாமலா ஆகியவற்றைத் தளிரொடு மரல் நாரினால் கட்டிய காமருகண்ணியை அழகுபெறச் சூடிக் கொண்டு கூத்தன் சென்றான் (மலை. 428-

433). பகன்றைப் பூவாற் செய்த கண்ணியை உடைய கள் விற்கும் மகளிர் கழனிகள் அருகே மலையை ஒத்த வைக்கோற் போரைத் தள்ளிக் கடாவிட்டனர் (மலை. 459-461). நன்னன் வண்டுகள் படியும்படி மணங்கமழும் தேனைச் சொரியும் கண்ணியினையும் தின்னிய தேரினையும் உடைய வன் (மலை. 466, 467). மணிமிடற் றந்தன்னாகிய சிவன் கொன்றை மலரையே தாராகவும் மாலை யாகவும் கண்ணியாகவும் அணிந்துள்ளார் (அகம். க. வா. 1, 2). வண்டுகள் மொய்க்கும் செறிந்த மலர் களையுடைய கண்ணியையும் வீரக்கழலையும் அசை முண்டாக்கும் குதிரைகளையும் உடைய மழநாட்டு மழவரைப் புறங்கொடுத்தோடச செயதவன் நெடு வேள் அவி (அகம். 1:1-3). வேலமகன் முருக வேளுக்கு வெறியாடற்றிரிய களத்தை நன்றாக அணி செய்தியற்றி வேல் நட்டுக் கண்ணியையும் சூட்டி வளநகர் சிலமப்பபாடினான் (அகம். 22:8, 9). முருகனின் வேறுபடுத்தாக்கக் கடம்பமலர் சூடா மல தேன சொரியும் மலர்க்கண்ணியை வேடர் குலத் தோன்றலாகிய தலைவன தலையிற் சூடி னான் (அகம். 28:6-8). முலலை நிலத்தில பிடவஞ் செடியாகிய குறிய புதா தலையில் சூட்டிக் கொள் ளும் கண்ணியாகவே மலரும் (அகம். 34:1, 2). வெற் பன் வேங்கையின் நாண் மலரால் புனைந்த வண்டு படும் கண்ணியன் (அகம். 38:1, 5). பிணையலில் கண்ணி சூடியவன் பெரும்பூட்சென்னி (அகம். 44:14). தலைவன் செங்கழுநீர் மாலையணித் தவனாய்ச் சிவந்த மலராற் புனைந்த கண்ணி யைச் சூடியவனாய் மார்பில் சந்தனம் பூசித் தலைவியின் முன் தோன்றினான் (அகம் 48:8-12). ஆத்திமலரால் கட்டப்பட்ட கண்ணியைச் சூடிய வர் சோழர் (அகம் 93:4). இடையன் நறுமணங் கமழும் முலலைப் பூக்களைத் தோன்றிப் பூவொடு வீரவி வண்டு படத் தொடுத்த நீரொழுகும் கண் ணியை அணிந்திருந்தான் (அகம். 94:4-6). தலைவன சந்தனம் பூசிய மார்பில் வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்க மாலையனாயும் கண்ணியனாயும் ஒருநாள இரவில் வந்து தலைவியை முயங்கிச் சென்றான் (அகம். 102: 9-15). அன்னை தனமகள் நோய தனியத் துறை நிலைக் கடவுட்குக் கையுறையாகக் கள்ளும் கண் ணியும் வெளியாட்டுக் கிடாயும் செலுத்தினாள் (அகம். 156:13-16). கவர்த்த வழியில் ஆனிரை கவர்ந்த மறவர் உவலைக் கண்ணியராய ஊன புழுக்கு அயர்வர் (அகம் 159:6-10). தலைவன தனது தேரில் விரைந்து வந்து குளத்திலே வளர்ந்த குவளை அரும்புகளை வைத்துத் தொடுத்த சுரும்பார் கண்ணியைத் தலைவி விரும்பாதிருக்கவும் அவளது

முதுகிலே தாழ்ந்த நெடிய பினனிய கூந்தலில சூட்டிச் சென்றான் (அகம். 180:4-7). உமணர் பாதி ரிப்பதுமலரை அலரியோடு கலந்து வெண்தாழை மலருடன் கட்டிய வண்டுபடுகண்ணியை அணிந்த னர் (அகம். 191:1-4). கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழற்பூவையும் உழவர் கொய்த குவளைப் பூவையும் காட்டிலே மலாந்த முலலைப்பூவையும் ஒருங்கு கூட்டிப் பலஇளங்கோசர் கண்ணிதொடுத்து வளை யாடுபா (அகம். 216:8-11). தோழியோடு மணல மேட்டில் விளையாடிய போது ஒருவன தாரனாய், கண்ணியனாய்த தான ஏறிவந்த தேரையும் ஞாழ வந்த பணியாளரையும் தொலைவில் நிறுத்திவிட் டுத் தனியனாய்த தலைவியிடம் பேசி மறுபொழுது பெறாது மீண்டான் (அகம். 250:4-9). வெண்காந்த தளை மிகுதியாகச் சூடிய இடையர் பகறபொழு தில் பெய்த மழையால் வருந்திய பல்லான நிரை யொடு மழைநீர் திகழும் கண்ணியராய் ஊர் நோக்கி மீண்டனர் (அகம். 264:4-6). விழுப்புணர் பட்டு மாய்ந்த கரந்தை மறவர்க்காக நட்ட நடுகல லுக்கு அம்பு கொண்டறுத்த ஆத்திமர நாடாய் உரிவையால் செம்பூங்கரந்தைப் பூவினால் கட்டப் பட்ட கண்ணியை வரிவண்டு ஆர்ப்பச சூட்டினர் (அகம். 269:5-12). காட்டு மல்லிகையொடு கூடிய கூதளங் கண்ணியின் நறுமணத்தைக் காற்று யாணா டும் பரப்பத் தோட்டத்தினகண் உள்ள தலைவி யின் இல்லத்திற்குத் தலைவன தனியனாய் வந்தான் (அகம். 272:6-11). நறைக் கொடியாய் நாரினால் தொடுத்த வேங்கை மலர்க் கண்ணியனாய் மலையி னின்று இறங்கிவரும் தலைவனுக்குத் தந்தையும் தன் மகளை மணஞ்செய்து கொடுக்க இசைந்தான் (அகம். 288:9-12). காண்போர்க்குக் காட்சி இனபம் தோன்றுமபடி எருக்கின் செறிந்த பூவால் தொடுத்த கண்ணிகளைக் கூத்தர் தலையில் அழகுறச் சூடுவர் (அகம். 301:10-12, 23). தலைவியின் மையல் நெடுகின துன்பம் தீர மீண்டு வந்து தலைவன இனிய செயலைச் செய்ததால் 'வாழ்க நினகண்ணி' எனத் தோழி அவனை வாழ்த்தினாள் (அகம். 314:16-18). காட்டில் கவர்த்த வழியில் காண்பபெறும் நடுகல லிற்குச் சூட்டப்பெற்ற கண்ணி வாடியிருந்தது (அகம். 343:5, 6). சிற்றூரில் மூங்கில் குழாயில் ஊற்றி வைத்து முதிர்ந்த இனிய கள் தெளிவை வண்டுகள் மொய்க்கும் கண்ணி யணிந்தவா பருகி மகிழ்வர் (அகம். 368:14, 15). வண்டுகள் மொய்க்கும் ஞாழல் மலரால் நெருங்கக் கட்டிய கண்ணியும் நெய்தற் பூவால் புனைந்த மாலையும் அசையும்படி அநதிப் பொழுதில கடல்கெழு செல்வி கரையில் நின்றான் (அகம். 370:10-12). அன்னை முதலியோர் கட்டப்

மரத்தின்கண் கொடியினைக் கட்டிக் கண்ணிசூட்டி இனிய இசைக் கருவிகளோடு முருகனுக்குப் பாமெ பண்ணிற்கேறப் வியன்களம் பொலிய வெந்யாட்டயர்ந்தனா (அகம். 382:3-7). வடுகர் குலலைக கண்ணியை அணிந்தனா (குறு. 11:5). காமகதாழ்ப்புடையார் மடலேறும் போது குவிமுகிழ எருக்கங்கண்ணியைப் பூவெனத் தலையிற் சூடுவர் (குறு. 17). தலைவன் சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலராலாகிய சுரும்பு ஆர்க்கும கண்ணியனாய நளவிரலில தலைவியின் இல்லம் வந்து மீளவான (குறு. 321:2,3). முல்லையின் மெல்லருமபுகள் மாலைக் காலத்தில இடையர் சூடிய கண்ணி யிடத்தே யிருந்து தலைவன வரும் கார்ப் பருவத்தைச் சொல்வதைப் போன்றன (குறு. 358:5-7). கண்ணியணிந்த கொம்பை யுடைய அண்ணல நல்லேறு அறுகம்புல்லைத் தின்னும் மலைப் பசுவைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டு உகாய் மர நிழலில் தங்கும் (குறு. 363:1-4). 'முருகே, தலைவனது மார்பு தர வந்த தலைவியின் காம நோயானது நின்னால வந்ததன்று எனபதை நன்றாக நீ அறிந்து வைத்தும் கடம்பின கண்ணியைச் சூடிப் படிமத்தான் வேண்டுகையால் வெறிமனை வந்தனை, நீ கடவுளாயினும் ஆக; தின்னமாக அறியாமை உடையை காண்' எனத் தோழி தெய்வத்துக் குரைப்பாளாய வெறி விலக்கினாள் (நற். 34.5-11). தலைவன குளவி மலருடன் கூவின மலரை இடையிட்டுக் கட்டிய கண்ணியன் (நற். 119:8,9). நம் அரசன் நேற்றிரவு தான் போரை முடித்து தின்னைச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்தான் என்று கூறி வருந்தாதே; தின கண்ணி வாழ்க என விண்ணமுற்று மறுத்தரும் தலைமகற்குத் தோய்ப்பான் சொல்லானான் (நற். 121:6,7). வேங்கைக கண்ணியணித்த நயலா கற பாறையில் திணையைக் கடாலாடி விடுத்தற்கு வைகறையில் துஞ்சும் கனிறுறை எழப்பினர் (நற். 125:9-12). திணைபுனத்தில் காவல செய்யும் போது கண்ணியனும் கழலனும் தாழ்ந்துமாய ஒருவன் வந்து உள்ளம் குளிரும்படி தலைவியின் முதுகைப் புலவினான் (நற். 128:7-9). விலைக்கு விறற் கியலாத பூனை, உழிவென முதலிய பூக்களால் கட்டிய கண்ணி சூடிய பெருந்தலைவன தலைவன் பனை மடலாலே கட்டிய குதிரை எறிச் செல்லுநல் (நற். 146:1-3). தலைவன் சேரியினகளை குலையையச் செலுத்தி வந்து தாரும் கண்ணியும் காட்டிக் தனது ஒருமை கொஞ்சத்தைக் கவாந்ததாகப் பரத்தை தலைவனின் பாணற்குக் கூறினாள் (நற். 150:7-9). மலர்கள் கொய்நும் அவற்றை மாலை யாகத் தொடுத்தும் மலையிலுள்ள செங்காந்தள்

மலர் கொயது கண்ணியாக அமைத்தும் முருகனை வழிபட்டனர் மலை வாழநர் (நற். 173:1-3). பனைமடலால ஒரு குதிரையைச் செய்து அதற்குச் சிறிய மணிகளைக் கட்டிப் பெரிய கசையைப் பூட்டி எருக்கங்கண்ணியைச் சூடி தலைவன் அதில ஏறி இருப்ப அககுதிரையை ஈர்த்துக் கொண்டு மறுகில் சிறுகுறுமாக்கள் திரிவர் (நற். 220:1-4). நீராடும்போது அந்நீர் அலைத்தலான குலைந்த கண்ணியை உடையவன் சாரல நாடன (நற். 357:9,10). குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை, இல்லம் ஆகிய மலர்களால் தொடுத்த ஈர்த்தன்கண்ணியன் தலைவன் (நற். 376:5,6). சிறிய கண்களையும் பெருஞ்சினத்தையும் கொண்ட ஆண்பனறி நிரம்பிய கண்ணி யணிந்த கானவர் உழுது விளைத்த திணைக்கதிரை உண்டு பகத்திலுள்ள மலைக் குகையில் உள்ள வேங்கைக்கு அஞ்சாது கழைவளர் சாரலில் உறங்கும் (நற். 386:1-5). கல்லா மழவர் ஆராயந்து செலுத்தப் படாத அம்பினையும் வெறுத்தொழித்த கண்ணியை முடையவர் (நற். 387:3,4). இடையர் பசுனறை மலராலாய கண்ணியையும் பல ஆண்களையும் உடையவர் (ஐங். 87. 1). தலைவர் சென்ற நெறி குருந்த மலர் கண்ணியைத் தலையிற் சூடும் கோவலா குடியிருக்கும் சிற்றூர்களை ஆண்ட இடையே கொண்டது (ஐங். 439). இதழ் விரிசிறை சமழும் கண்ணியைக் கட்டிச் சூடும் மகளிரிடத்தே தாழ்ந்து கொடுத்துத் துறைதொறும் துறைதொறும் மரங்கள் அழந் பெற்றன (கலி. 38:3,4). நீண்ட கூந்தலின் நடுவே பல அணிகளாக கிடையே இட்ட பொன்னாறு செய்த கண்ணிபோல மலையில் பல பூக்களிடையே வேங்கையில் பொன்னிறப்பூக்கள் உதிராது கிடந்தன (கலி. 32:3-5). தலைவன் யானையின் அடியைத் தேர்வான போலத் தொடுத்தல மாட்சிமைப்பட்ட கண்ணியனாகவும் விலலனாகவும் வந்து தலைவியை நோக்கிச் சென்றான் (கலி. 37:1-3). தாமரைக் கண்ணியை அணிந்து நறிய சந்தனத்தை உடையனாயத் தலைவன் தலைவி செய்த குறியிடத்தே வருவனாயின் அவனைச் சிறுகுடியார் மலைநின்று பலி பெறும் அணங்கென்று கருதி அஞ்சுவா (கலி. 52:7-10). பரத்தையரின முலையிடையே கிடந்து முயங்கியமையான் காதுகள் உதிர்ந்து அழகிழந்த தலைவனுடைய கண்ணி அவனது பரத்தைமை ஒழுகுகதைத் தலைவிக் கு உணர்த்தியது (கலி. 73:8,9). இதழ்கள் வாடி உதிருமாறு பரத்தையரைப் புணர்ந்தமையைச் சான்றாகக் கூறும் கண்ணியை உடைய தலைவன் காமக் கிழத்தியின் இல்லம் சென்றான் (கலி. 78:13,14). 'எம் புதல்வனை நீ

எடாதே; எடுத்தால் அவன் நின் தலையிலுள்ள பூக்களை அறுப்பான்; அது செய்தால் நின்னை முயங்கினவரை அறிவிப்பது இக்கண்ணி என்று கூறி, கமழும் நின் கண்ணியால் பிறர் முயக்கத்தை மனத்தாற காண்பவன், சினங்கொள்வான் எனத் தலைவி பரத்தை வீடு சென்று வந்த தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 79: 15-18). 'ஏடா, பணைத்தோளுடைய நும் தாய்மார் சூடிய கண்ணியோடே எம் இல்லில் நீ வருவையோ, வாராயோ' என வினையாடச் சென்று மீளும் போது பரத்தைவீடு சென்று காலநதாழ்த்து வந்த மகனைத் தலைவி கேட்டாள் (கவி. 83: 26, 27). தலைவியுடைய மகன் மேனியின் கடல் முததும் மணியும் பிறவும் சேரக் கோத்து உருட்சியமைந்த மூன்று வடத்தினமேல சுரும்புகள் ஆரப்பரிக்கும் கண்ணிக்குப் பொருந்தும்படியாக நீல மணியாறு செய்த மாலை கிடந்தது (கவி. 85: 12-16). நீரருகே நடையால உண்டாய வடுப்போலப் பெரிய உகிராற பிளந்த வடுக்களும் எயிறுமுந்தின வடுக்களும் ஒளளிதழ வாடிய நின் கண்ணியும் பரத்தையர் நினனோடு வேறாகிக் கனன்று அடிக் கச் சிவந்த நின் மார்பும் தப்பாதலுக்கு அமை யாவோ எனப் பரத்தை வீடு சென்று வந்த தலை வனிடம் மனைவி சினந்து கூறினாள் (கவி. 88: 10-14). நீலம், அளிச்சம், முல்லை, நறவு ஆகியவற்றின மலர்களால் அமைந்த தெரிமலர்க் கண்ணியும் தாரும் பரத்தையர் ஊடிப் பற்றியதால் சிதைந்து தலைவன் அழகு நேற்றைக் காட்டிலும் இன்று மிதந்தது எனப் பரத்தையர் வீடு சென்று வந்த கணவனைப் பார்த்து மனைவி கூறினாள் (கவி. 91: 1-5). பிடவமும் செங்காந்தளும் காயாவும் பிறவு மாகிய பூக்கள் அழகு கொள்ளும்படி சூடிய கண்ணியையுடைய ஆயர் ஒன்று கூடித் தம் மைந் தினை நிலைநாட்ட ஏறுகளைத் தொழுவிடத்தே புகுத்தனர் (கவி. 101: 2-9). சுட்டியை நெற்றியி லணிந்த கரிய காளை மலையில் பூத்த அழகிய பூவால் செய்த கண்ணியை உடைய பொது வனைக் குடர் சாயும்படி குத்தியது (கவி. 101: 21-23). பகற்பொழுதிலே அலர்ந்த கண்ணியை உடையவன்; குழலினையுடையவன்; தோளின மீது கோலை யுடையவன் ஆகிய வினைவல பாங்கினோர்க்குத் தலைவியைப் பெறுதல் அரிதா யிருக்கும்; கொல்லேற்றினைச் சாட இருந்தார்களே எம் கருங்குழலாள் உரியள் எனச் சுற்றத்தார் கூறிய கூற்றைத் தோழி எடுத்துக் கூறினாள் (கவி. 101: 39-42). சிறு குடியின மன்றத்தில ஆடுகின்ற பண்ண மைந்த குரவைக் கூத்தில விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளையும் உடைய பொதுவனோடு

தலைவியின் மெனதோளையும் கொண்டாடி ஏறு தழுவின புகழ் பரந்தது (கவி. 102: 35-39). கலவிடத் தனவும் காட்டிடத்தனவுமாகிய கொன்றை, காயா, வெட்சி, பிடவு, முல்லை, கஞ்சங்குலலை, குருந்து, காந்தள், பாங்கர் முதலிய பலவகை மலர்களாலான கமழும் கண்ணியை ஆயா குல இளைஞர் குடினர் (கவி. 103: 1-5). மிகக் சினத்துடன் தனமேல வேகத் தோடு வந்த சிவந்த ஏற்றின கொம்புகளைப் பிடித் துக் காயாம் பூங்கண்ணி யணிந்த பொதுவன் மீட் டுந் தழுவினான் (கவி. 103: 50-52). யாய தன் கண் களையே கோலாகக் கொண்டு என்னை வருத்திய தற்கு என்னை மலரணிந்த கண்ணியையுடைய பொதுவனோடே கூட்டம் உண்டென்று இவ்வூர் அலரை உண்டாக்கி விட்டது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 105: 62-65). ஏறு தழு வினவனுடைய முல்லைக் கண்ணியை ஏறு கோட்டி னாலே எடுத்தத் துள்ளுகையினாலே அகக்கண்ணி தலைவியது கூந்தலிலே வந்து வீழ்ந்தது (கவி. 107: 6-13). முடிக்கும பூ இதுவென்றறியாத தன் கூந்தலில் ஏதிலான கையால புனைந்த கண்ணியை முடித் தாள் என்று தாய் கேட்கில் அதற்கு அவள் வெகுள் வாள் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 107: 14-16). தலைவியின் கூந்தலில் ஏறு ஒருவன் கண்ணியைத் தந்ததென்று பிறா சொல்லக் கேட்டுத் தந்தையோடே தமையனமாரும கூடியிருந்து தெய்வ மால் இவளுக்கு இவனைக் காட்டிற்றென மகிழ்ந்து அப்பொதுவனுக்கு அவனை மணஞ் செய்து தர முடிவு செய்தனர் (கவி. 107: 30-34). ஆயன் காயாம பூவாற செய்த கண்ணியையும் கருந்துலராதையை யும் அணிநுகுந்தான் (கவி. 108: 10). சுற்றத்தாரா யும் அணிநுகுந்தான் வந்து மயிர் முடியில் ஒருபுறத்தே செருகி வைத்த கண்ணியைச் சமக்க மாட்டாத அகன்ற அல்குலை யுடையவன் ஆயா மகள் (கவி. 109: 9, 10). குருந்தம் பூவாற் செய்த கண்ணியை யுடைய இடையன் தலைவியை நோக்கி, 'ஈற்றிழை ஏர் மடநல்லாய், நீ இழைத்து வினையாடும் பிற றிலை யானும் சிறிது புணையடுமா' என்று வின வினாள் (கவி. 111: 7-9). ஆயம்குன முடிவந்த முல்லை மலராற செய்ததோர் கண்ணியைக் கூந்தலிலே யிட்டுத் தலைவி முடிக்க, செவிவித்தாய வெண் ணைய தேயகச் அவள் கூந்தலை விற்கக் வீட்டி லிருந்த அனனை நாணுமாறு அபூ அவள முன வீழ்ந்தது (கவி. 115: 4-9). 'தலைவன் கண்ணியை நீ குடினாயாயின அதற்கேற்ப நம் சுற்றத் தாரும் நின்னை அவனாகத் தரச் சூழ்ந்த னர், அஞ்சாதே' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 115: 17, 18). 'ஓருதறி உன்னைகால

என்னைக் கவர்ந்தாள்; அன்று முதல் யான் துயின் றறியேன்; ஆவிரை மலரோடு இணைத்துக் கட்டிய எருக்கங் கண்ணியை யணிந்து பனைமடலால் செய்த குதிரையை மணிகள் ஆர்ப்பரிப்ப ஏறினேன்' என்று மடலேறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறினான் (கவி. 139:5-10). யான் கையில் கொண்டது மடனமா அன்று; ஏறுவார் ஏறப்படும் குதிரையென்றும் தலையினும் மார்பினும் கிடக்கின்ற இவை பொன்னை ஒக்கும் ஆவிரம் பூவாற் செய்த கண்ணியும் உழிஞைப் பூவோடே பூளைப்பூவும் மயிற்பீலியும் விளங்குகின்ற தாருமல்ல; என் மனத்தாலே நன்றென்று கருதி யான் கட்டின பூந்தார் என்றும் உணர்வீராக என மடலேறும் தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறினான் (கவி. 140:3-7). திருமால் நீலமணி போன்ற திருமேனியில் கட்டவிழ்ந்து அலர்ந்த மணங்கமழும் துழாயினது இணரால் தொடுத்த கண்ணியை உடையவர் (பரி. 4:57,58). வையையாறு தன்னிடத்தே நீராடிய மகளிரின் செவியில் தளிரைச் செருகியும் மைந்தரது கண்ணியைப் பறித்தும் சென்றது (பரி. 7:44,45). முருகவேள் ஊடிச் சென்ற தேவ சேனையின் அடியில்தன் தலைக்கண்ணி தோய வணக்கமாகிய திறைப் பொருளைக் கொடுத்தார் (பரி. 9:36,37). தேவசேனையின் தோழியர் வள்ளியின் தோழியர் தம் மாலைகளோடு தம் மாலையை வீசிப் பின்னுவர்; தம் கண்ணியை எறிந்து மனந்தொழுவர் (பரி. 9:45). குளிரிப் பூவால் கண்ணி தொடுத்த ஒருத்தியை மற்றொருத்தி தடுப்பாள் போன்று மல்லிகையொடு நெய்தற்பூவை விரவித் தொடுத்தாள (பரி. 11:103-105). ஒருவன் இடஞ்ச் சென்ற அடிச் சுவட்டின் மேல் அடியிட்டு நடந்து சென்ற ஒருத்தி ஒருபால் ஒதுங்கித் தன முனையால் தன் கூந்தலின் கண்ணியை அழகுறத் திருத்தினாள் (பரி. 12:90,91). கண்ணியணிந்த மைந்தரும் தாரணிந்த மகளிரும் பொருள்களைத் தானம் பண்ணி அதன் பயனாகிய போகத்தை நுகர நாள்தோறும் வையையில் நீராடுவர் (பரி. 16:50-52). உச்சிச் சூட்டும் கண்ணியும் பெரிய வலையமும் ஆகிய அணிகளை அணிந்து வையை நீராட மக்கள் வந்து கூடினர் (பரி. 20:30-32). வேலைப்பாடமைந்து பொலிந்த செம்மலர்க் கண்ணியை அணிந்தவரும் வெட்சி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட கோதை யணிந்தவரும் பிறரும் குதிரை, யானை போன்ற ஊர்திகளில் ஏறி வையை அடைந்தனர் (பரி. 22:21-25). வையையில் புதுநீர் வருகையைக் கேட்ட மதுரை மக்கள் தாரினராய், கண்ணியராய், நறுமணப் புகையினராய், ஆடையினராய் ஊர்திகளில் ஏறிப் புனலா

டச் சென்றனர் (பரி. தி. 2:11-17). புனலாட்டினி டையே இறபரத்தையைக் கண்ட தலைவன் தன்னுடன் ஆடும் காதற்பரதையறி யாவாறு தன மாலையை அந்த இறபரத்தைக்குக் கண்ணியாகும் படி நீரிலே விடுத்தான் (பரி. தி. 2:44).

2. கண்ணை உடையவள். மூங்கிலை ஒத்த அழகையும் பருத்த தோளையும் உடைய பேரமர்க்கண்ணி-கண்ணை உடையவள் - இருந்த ஊர் நெடுந் தொலைவிலுள்ளது (குற. 131:1-3). மலர்போலும் கண்ணி எனத் தலைவி விளிக்கப் பெறுதல் (நற். 122:11). பரத்தை நெய்தலங் கண்ணி எனச் சுட்டப்படுகிறாள் (ஐங். 135:3). பேரமர்க்கண்ணி எனத் தலைவியை விளித்து, 'மூல்லை நிலம் கார்ப் பருவ வருகையாலே பூவணி கொண்டு திகழ்தலால் இனிது ஆடுவோம் வா' எனத் தலைவன் அவளை அழைத்தான் (ஐங். 412). வருத்தும் நள்ளிரவில் பனி மலர்க் கண்ணி கூறியதை எமக்குச் சொல்லுக எனப் பாசறைக்கண் இருந்த தலைவன் தலைவியின் தூதனாக வந்த பாணனிடம் கேட்டான் (ஐங். 479). 'பேரமர்க் கண்ணி, நின்னைப் பிரிந்துறைந்த தலைவர் நின் மெலிந்த தோளுக்குத் துணையாக வந்தனர்; இனி நீ நின கூந்தலில் மலர்களை அணிக' எனத் தோழி தலைவியை விளித்துக் கூறினாள் (ஐங். 496:3-5).

கண்ணிடம் - 1. துளையிடம். மூங்கிலாகிய இசை வளரும் பெருவங்கியத்தின திறந்த கண்ணிடம் - துளையிடம் - ஒலிக்க, யாமோசையுடன் ஒட்டிப் பாடும் விறலியர் முதலில கடவுளை வாழ்த்தினர் (மலை. 533-538).

2. அகலிடம் (வான்). தனித்திருக்கும் தலைவி வந்து மாறு கண்ணிடத்தே - அகலிடத்தே (வானத்தே) - பரவித் தண்ணென இயங்கும் வெண்மேகத்தின் பின்னே வாடைக் காற்று வந்தது (நற். 229:8-11).

கண்ணியர் - கண்ணை உடையவர், மைந்தர் தம் மார்பில் பூசிய சாந்தம் கமழும் காற்றும் கயல்மீனைப் போன்ற கண்ணியர் - கண்ணை உடையவர் - ஆகிய மகளிர் தம் கமழ் தாதுதிர்ந்த கூந்தலின் இடையே புககு அசைத்த மணக் காற்றும் கொண்டது செவ்வேளின் திருப்பரங்குன்றம் (பரி. 21:46-53).

கண்ணிலி - கண்ணோட்டமில்லாதவன். பாடுவார்க்குக் குறையறக் கொடுத்த ஆய அணடிரன் தன உரிமை மகளிரோடு கால நென்னும் கண்ணிலி - கண்ணோட்டமில்லாதவன் - கொண்டு போகத் தேவருலகத்தை யடைந்தனன் (புறம். 240:3-6).

கண்ணீர்-விழிநீர். 'பகை வேந்தரைப் போரில் சிதறப்

பொருது முரசத்தோடு கைப்பற்றே னாயின, என் குடை நிழல் வாழும் குடிமக்கள தாம் சென்ற டையும் நிழலைக் காணாராய்க் கொடியன் எம் வேந்தன் என்று கண்ணீர் பரப்பிப் பழிதூறும் கொடுங்கோலோனாகுக' எனத் தலையாலங்கானத் துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினங் கூறினான் (புறம். 72:7-12). கபிலா பேகனது வாயி விடத்தே அவனை வாழத்திப பாடி நிற்கையில், அவனால துறக்கப் பெற்ற கண்ணகி துயர்மிக்குச் சொரிந்த கண்ணீரை அடக்கவியலாது மார்பகம் நனைப்ப பொருமி யழுதனள் (புறம். 143:10-15). பரணர் மாலைப் பொழுதில் பேகனது வாயி வில சென்று அவன் காட்டைப் பாடுங்காலை, அங்கே அழுது நின்ற கண்ணகியைப் பேக னுக்கு உறவினனோ என வினவியதும் தன் கைவிர லால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு எதிர் மறையில விடை கூறினான் (புறம். 144:3-10). தலைவனொருவன் உயிருடன் வாழ்ந்த காலத்து அவனது செல்வமிக்க அழகிய மனை அவனால் பாதுகாக்கப்பட்டோரது கண்ணீரை மாற்றிய தண்ணறும் பந்தரினை யுடையதாய்ப் பொலிந் திருந்தது (புறம். 250: 2-6). தனமகன் போரில் களி நெறிந்து பட்டான் என்னும் உவகையை அவனை ஈனற பொழுதிலும் பெரிதாக எய்திய தாயின் உவகைக் கண்ணீர் முங்கிலசையும் மலையில் மழை பொழிய வீழ்ந்த துளிகளினும் பலவாகும் (புறம். 277:2-6). இறந்துபட்டோரைக் குறித்து அன்புடை யார் சுடுகாட்டில் அழுத கண்ணீர் அவ்விற்றோ ரின் எலும்புகள் வெந்த சுடலைச் சாம்பலை அவித்தது (புறம். 356:4-6). இமைகளைத் தீய்ப்பது போன்ற வெம்மையுடைய என் கண்ணீரைத் துடைத்து எனனோடு கூடிக் குலவுதற்குரிய தலை வர் இப்பொழுது கூடாராய்ப் பிரிந்திருத்தலை எண்ணி என நெஞ்சம் நோகின்றது எனத் தலைவி பிரிவிடை யாற்றாது பேசினாள் (குறு. 4). நம்மிடத்துத் தலைவன் புரிந்த கொடுமையை நினைந்து அவனுடைய குனறுகள் நம்பால் பெரி தும் அன்புடைமையால் தம் வருத்தத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் கண்ணீரே அருவியாகப் பெருகும்படி அழகினறனவற்றைப் பாராய் என்று தோழி தலைவிக் குக காட்டினாள் (நற். 88:5-9). காட்டில் ஆறலைகள்வராகிய மறவர் செலுத்திய அம்புகள் தம் முடம்பினில அழுந்துகையினாலே வீழ்ந்து கிடக்கும் வழிப் போககரின வறண்டு வாடும் நாவிற்றுத் தண்ணீர் பெறாத தடுமாற்றத்தை யுடைய வருத்தத்தை அவர்தம் கண்ணீர் வீழ்ந்து அந் நாவினை நனைத்துப் போக்கும் (கலி. 6:2-6).

காதலனைக் குறித்து அழகிய முகங் கவிழ்ந்து அழகினறவனுடைய கண்ணீர் அவள் முலைமேல் வீழ்வன போலப் பழனத்தில பறவைகள் தாக்கச் சாய்ந்து நிறதும் அகவிதழிலுள்ள நீர்த்துளிகள் அருகில நின்ற முகைகளின் மேல் சிந்தும் (கலி. 77: 1-7). இளையபரத்தை தனவிடம் போந்த தலைவியின் புதலவனுக்கு இடப் இலச்சினையைக் கையுறையாக அணிந்து அவன் நகைமுகத்தை முத்தங் கோடற்கு காட்டு என்று கூறியபோது, அவன் சொரிந்த கண்ணீர்த்துளிகள் முததுவடங் களிலிருந்து கழன்று வீழும் முததுக்கள் போலே யிருந்தன (கலி. 82:10-14) பிரிந்து சென்ற தலைவ னைக் காலத்தாற கூடப் பெறாத தலைவி தனக் குரிய நாணினைக் கைவிட்டுத் தன் மனத்தே ஒன்றை நினைத்து நெட்டுயிர்த்து வீழ்கின்ற கண் ணீரைத் துடைத்துப் பிறரை நோக்காது கவிழ்ந்து நிலத்தை நோக்கித் தனனை உற்றது வினவிய வாக்குக் கனலில் வாயவெருவியவரைப் போல வீடையலலாதவற்றைச் செப்பிப் பலகாலும் நகைத் தாள் (கலி. 144:1-8). 'வளியாகிய தெய்வமே, என னுள்ளத்தில் கெடாத காமநோயைச் செய்து கை விட்டுப் போன அன்பில்லாதவனை எனக்குக் காட்டுவாயாக; காட்டாயாகில என கண்ணீரைத் தெளித்து அதனிடத்திலிருந்து எழும் அழலாலே நின் மேனியை எலலாம் சுடுவேன்' என்று பெருந திணைத் தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கலி. 144: 37-44). வெண்மேகமே, நீ நின் இனத்தோடே கூடி என கண்ணீர்க் கடலின் நீரை முகந்து என்னைத் துறந்து தொடி நெகிழ்த்தவன் சென்ற காட்டி னைச் சூடு நீக்குமாறு செறிந்த துளிகளை வீசாயோ' என்று தலைவனால பிரிவு நீட்டிக்கப் பட்ட தலைவி பேதுற்றுப் பேசினாள் (கலி. 145: 18-22).

கண்ணுடைத்தல் - சாறுபிழிதல். கருமபின் கோலைக் கண்ணுடைக்கும் - சாறு பிழியும் - ஆலையின் ஓசை திசைகளிலெல்லாம் ஒலிக்கும் (மலை. 341,348).

கண்ணுள் - தொழில். நண்டின் கண்போல நெருங்கப் பல கண்ணுள் - தொழில் - சூழப்பட்ட சில கோற் றொழில் விளங்கும் இணையான தொடிகளைத் தலைவியின் மகன கைகளில் அணிநிதிருந்தான் (கலி. 85:6,7).

கண்ணுள் வினைஞர் - சித்திரகாரிகள். அறுத்த சங் கினை வளையாகக் கடைவார் முதலாக எவ் வகைச் செயதியும் உவமங் காட்டி நுண்ணிதின் உணர்ந்த கூரிய அறிவினையுடைய கண்ணுள்வினை ஞர் - சித்திரகாரிகள் - ஈறாகவுள்ளாரும் பிறரும்

கூடிக் கம்மியரும் குழுமி நிறக எழுந்த ஓசையும் பிற ஓசைகளும் கலந்து துறைமுகப் பட்டினத்து ஓசை போல மதுரை அலலங்காடியில் ஒலிகும (மது. 511-544).

கண்ணுளங் கடும்பு - கூத்தர் சுற்றத்தினர். ஆதனோரியது கொடையைக் காண்டறகு மிகவும் விருமபிச் சென்ற கண்ணுளங் கடும்பு - கூத்தா சுற்றத்தினர் - அவன் அளித்த பரிசில்களைப் பெற்றுப் பசியாதவரானமையால் இன்னிய மொலிக்கப் பாடுதலை மறந்து ஆடுதலும் மாட்டாராயினார் (புறம். 153:4-12).

கண்ணுளங் - கூத்தர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் குதிரை, களிறு, தோ ஆகியவற்றைத் தனக்கென்று காத்து வைக்காமல் வயிரியர், கண்ணுளங் - கூத்தர் - ஆகியோர்க்கு வழங்கினான் (பதி. 20:15,16). 'வழிவந்த வருத்தத்தைக் கைவிட்டிருந்த அறிவினையுடைய பேரணிகலன்களைப் பெறும் கண்ணுளங் சுற்றத்திற்குத் தலைவனே' என்று ஆற்றுப்படுத்தப் பெறும் கூத்தன் விளிக்கப் பெறுதல் (மலை. 49,50).

கண்ணுறுதல் - 1. அடித்தல். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனது வெற்றி பொருந்திய பெரிய முரசத்தினை யணுகி அதற்கு அரிய பலிப்பொருள் தூவி வணங்கிக் குறுந்தடி கொண்டு கண்ணுறும் - அடிக்கும் - இயவா அச்சேரலாதனது வெண்குடையின் அருட் சிறப்பைச் சொல்லுவர் (பதி. 17:5-13).

2. இடித்தல். உருமேறு கண்ணுறுதலால் - இடித்தலால் - எழுந்த உயர்ந்த ஓசை பரந்து சாரலில் ஒலிக்கையினால் சிறுகுடியிலுள்ளார் விரைந்து துயிலெழுவர் (கவி. 45:5-7).

3. எதிர்ப்படல். ஏறுகளும் இடையரும் தம்மில் மாறுபடுதலால் ஏறுகோடல் களமாகிய தொழு இருபெரு வேந்தர் மாறுபட்டுக் கண்ணுற்ற - எதிர்ப்பட்ட - பொருகாத்தை ஒத்தது (கவி. 105:47-49).

கண்ணுறை - 1. மேலீடு. பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி சமிதையும் பொரியும் முதலாகிய பெரிய கண்ணுறையோடு - மேலீட்டோடு - நெய் மிக்க புகை மேனமேற் கிளரப் பல மாட்சிமைப் பட்ட வேள்விகளைச் செய்து முடித்தான் (புறம். 15:18-20). உழவர் வானைமீன் துண்டத்தைப் புது நெல்லரிசியின் வெண்சோற்றுக்குக் கண்ணுறையாகக் கொண்டு விலாப் புடைக்க உண்டு கதிரையுடைய நெற் குட்டினைக் கழனியிடத்தே இடுமிடமறியாது தடுமாறுவர் (புறம். 61:4-8). கீரையுணவிற்குக் கண்ணுறையாக ஒளவையார் சில அரிசி வேண்டினராக நாஞ்சிற் பொருநன் அவர்க்

குத் தன் மேம்பாட்டையும் சோதூர்க்கிப் பெரிய யானைய அளித்தான் (புறம். 140 1-8).

2. கண்ணாற் கண்டு அஞ்சும் அச்சம். சுட்டியெனனும் அணியையே கண்ணுறை - கண்ணாற் கண்டு அஞ்சும் அச்சம் - தரும் மத்திகையாக அணிந்த குதிரை என்று பரத்தை குறிககப் பெறுகிறான் (கவி. 96:12).

கண்ணோட்டம் - அருள. கடலினது ஆழமும் உலகத்துப் பரப்பும் காற்றியங்கும ிசையும் வடிவன்றி நிலைபெற்ற ஆகாயமும் என்ற அவற்றை வரையறுத்தறியலும் நின் அறிவும் அன்பும் பெருகண ணோட்டமும் - அருளும் - என்ற இவற்றைப் பிறர் வரையறுத்தறிதற்கு நீ அரியை என்று யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலும்பொறையைக் குறுங்கோழியூர் சிமார் பாராட்டுவர் (புறம். 20:1 6). 'நின் மைந்தர் எந்நாளும் பணகர் தேய அவருடைய அணிகலன்களைக் கொண்டு வந்து நும் பொன்னுடை நெடுநகரில் பொலிய வைத்த நின் முன்னோரைப் போலும் பெருங்கண்ணோட்டம் உடையராகுக' எனக் குறிப்புமொழியாக இலவந்தி கைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை வடமவண்ணக்கன் பேரி சாததனார் இகழ்ந்தார் (புறம். 198:14-17). சினம், காமம், கழி கண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச்சொல், அன்பு மிகவுடைமை, கடுந்தெறல் ஆகிய இவையும் இவைபோன்ற பிறவும் இவ்வுலகத்தில் அறத்தைத் தெரிந்து செலுத்தும் ஆணைச் சக்கரத்திற்குத் தடையாகும் (பதி. 22:1-4). பின்முறை வதுவை அயர்த்தருத் தேரில புறப்பட்ட தலைவனைக் காண ஓடிய புதலவனின் செயலும் முன்னர்க் களவுக் காலத்தே கழங்காடும் ஆயத்தாரிடம் சென்று அவன் தலைவிக்கு அருளிய பழங்கண்ணோட்டமும் நலிய அவ்வதுவை செய்தலை அவன் நிறுத்தி விட்டான் (அகம். 66:7-26).

கண்படல் - துயிலல். தலைவி தோழியிடம் யாமமும் நெடும் பொழுதுடையதாய்க் கழிகின்றது; என்சாமமும் என்னைக் கண்படல் - துயிலல் - கொள்ள ஒட்டாது பெருகுகின்றது என்று மொழிந்தான் (நற். 378:1,2). தலைவியின் காதல் நோய் மிகுதலைக் கண்டு தோழி கண்படாதிருந்தாள் (கவி. 46:23). நுந்தை வாயின் பொய்ச்சூளை மெய்யென்று தெளிந்து கண்ணில் நீர் பரக்க மயங்குகின்ற நோய் கைகடத்தலால் கண்படாத நின் தாய் மார்க்குப்பட்ட சில பங்கை உண்பாய் என்று கூறித் தலைவி தன் மகனுக்குப் பாலுட்டினாள் (கவி. 85:26-28). கண்படுத்தல், கண்படுதல், கண்படை காண்க.

கண்படுத்தல் - துயிலுதல், பாறையிடத்துச் சுனைநீரிலே

வாழைப் பழங்களும் பலாவின் சுளைகளும் கலந்து விளைந்த தேறலை அறியாதுண்ட ஆண் குரங்கு அததேறல் மயக்கத்தினால் அயலிலே நிற்கும் சந்தன மரத்தில் ஏற மாட்டாமல் நறுமண மலர்களை யுடைய பக்க மலையிடத்தே மகிழ்ந்து கண்படுக்கும் - துயிலும் - (அகம். 2:1-7). மறவர் கணை எய்ததனால் இறந்த காதற் பிணையினை எண்ணி வருந்திய இரலைமான் மேயும் உணவினை வெறுத்த துன்பத்தோடு நோய் மிகுச் சிறிது நீரும் அருந்தாமல் துயருற்றுத் தன்னை மறந்து பாலை நிலத்தில் கண்படுக்கும் (அகம் 371:2-9). வாழைக் குருத்தினை நீவியதனால் தலையில் அதன் சாறு பட்டு மதனழிந்து மயங்கு துயருற்ற வேழம் தன் முதுகினைப் பிடியாணை வருடப் பக்க மலையில் அரிதாகச் கண்படுக்கும் (குறு. 308:1-5). சேரலனது பாசறைக்கண் ஒரு கோட்டாகிய களிற்று மதங் கொண்டதனால் நெஞ்சு நடுக்குற்றுத் துஞ்சா திருந்த மறவரெல்லாம் பிணைர் அது சினந்தனியவே அலையோய்ந்த கடவு போல இனிது கண்படுத்தனர் (நற். 18:5-9). எரி கவர்ந்துண்ட வெயில்மிக்க நீண்ட பாலை வழியில் தான் சிறிது கண்படுப்பினும் மாயோளாகிய தலைவியைக் கணவிற காண்பதாகத் தலைவன் கூறினான் (ஐங். 324). கண்படல், கண்படுதல், கண்படை காண்க.

கண்படுதல் - துயிலல். நிழலில்லாத ஓமை மரங்களை யுடைய நீரில்லாத நீன் வழியைக் கடந்து சென்றன ராயினும் காதலர் அங்கே தலைவியை மறந்து கண்படுதல் - துயிலல் - இயலாதென்று தோழி கூறினாள் (அகம்.223:8-10). துயிலிடை நினைந்து வருந்தத்தக்க கனவினால் ஏற்படும் அரிய வருத்தத்தால் உற்ற கேட்டினைத் தூக்கிப் பார்க்கில் அது மலையினும் பெரிதாய் இருக்குமாதலின், தலைவியின் துயிலா மையை மாற்றி அவள் பூங்கண்படுதலையும் யான் அஞ்சவேன் என்று தோழி தலைவியது ஆற்றா மையைக் கூறித் தலைவனை வரைவு கடாயினாள் (கனி. 48:21-24). கண்படல், கண்படுத்தல், கண்படை காண்க.

கண்படு பாயல் - துயிலுமிடம். யானை கண்படு பாயலில் - துயிலுமிடத்தில் - காலைப் பொழுதிலே கையை யொடுக்கிக் கொண்டு செயலின்றி அசைந்து கொண்டிருக்கும் (அகம். 187:18-20).

கண்படை - உறக்கம். மருதநிலத்து ஊர்களை ஆட்சி செய்யும் அரசர்க்குக் கண்படை - உறக்கம் - வாராமைக்கு ஏதுவாகிய அச்சத்தைத் தரும் வேலையுடையவன ஊர் வன்புலத்தில் உள்ளது (புறம். 322:6-10). பாசறையில் தலைவன் பகைவர் மனமறியாமல்

மிக்குச் செல்கின்ற போரை நச்சுதலாலே கண்படை பெறாதிருந்தான் (முலலை. 67). 'யான் என மகளைப் பிரிந்து வெயதுயிர்த்து உளமெலிந்து வேவதுபோலும் வெவ்விய நெஞ்சமொடு கண்படை பெறாதிருந்தேன்' என மகடபோக்கிய தாய் கூறினாள் (அகம். 55:6-9). பாசறையிடத்தே வேந்தனும் பகைவரொடு மாறுபட்டு அவரை வெல்லுதலால் எய்தும் புகழினை விரும்பிக் கண்படையில் னாய் இருந்தனன் (அகம். 214:5-7). உழவன் பினனிரலில் கண்படை பெறாதிருந்து வைகறைப் பொழுதிலே வரால்மீன் ஆணத்தொடு மிகக் சோற்றுத் திரளை மயக்கமேற உண்டுவயலில் நாற்று நடுதற்கு உழத்தியரொடு செல்வான் (நற். 60:3-8). தலைவனது தேரையும் காண முடியாதாயிற்று; அனனையின் இற்செறித்தலுக்கு நாணமுற்று யானும் நள்ளிரவிலும் கண்படை பெற்றிலேன் என்று தலைவியின் நிலையில் தோழி சிறைப்புறத் தலைவனுக்குச் செறிப்பறிவுறுத்தினாள் (நற். 178:8-8). நிலவு பலகதிர் பரப்புகின்றது; ஊர் விழா அயர்கின்றது; கானம் பூம்பொழில்தோறும் துணையொடு வண்டொலி செய்யும்; இவ்விரலில் யான அணிகலன் நெகிழ்த்த அவலத்தோடு கண்படை பெற்றிலேன் என்று தலைவி ஆற்றாது கூறினாள் (நற். 348:1-8). கண்படல், கண்படுத்தல், கண்படுதல் காண்க.

கண்பனி - கண்ணீர். பலயானைச் செலகெழுகுட்டு வனின் மறவர் சீறிப் படையெடுத்த நாடு தன பழைய வளமெல்லாம் பாழ்பட்டு மழையுமின்றி வறனுற அநநாட்டு மக்கள் கண்பனி - கண்ணீர் - ததும்பக் கைபுடைத்துத் துன்புற்றனர் (பதி. 26:6-9). தலைவர் பிரிந்திருக்குங் காலத்தில் குயில்களின் இனபகுரலைக் கேட்போர்க்குத் தம் கண்பனியை அடக்குதல் எளிதோ என்று தலைவி தோழியின் வற்புறுத்தலுக்கு எதிமொழிந்தாள் (அகம். 97:16-23). மாயப் பரத்தனாகிய தலைவனின் வாய்மொழிகளை நம்பிக் காற்றலைத்தலாலே அசையும் துளியைப் பொழியும் மலர் போன்று தன கண்பனி ஆகத்தை நனைக்கக் கண்கள் பசந்து தலைவி அழகிழந்தாள் (அகம். 146:9-11). பிரிவால் கயல்மீன் உமிழும் நீர்போல் கண்பனி ஒழுகத் தோள் நெகிழ்ந்து தலைவி வருந்தினாள் (அகம். 169:12-14). 'துன்பத்துடன் கண்பனி கலுழ்ந்து யாம் இங்கே தனித்திருக்கத் தலைவர் வேங்கட மலையைப் பொருந்திய வெம்முனை அருஞ்சுரத்தினைக் கடந்து சென்றாள் என்று தலைவி பிரிவிடை யாற்றாது தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 265:10,11,21,22). தனிமைத் துன்

பததோடு நாட்களை யெண்ணிச் கோடிட்ட சுவரினை நோக்கிப் பிரிவை நினைந்து நூலற்று உதிரும முத்துக்களைப் போல் கண்பனி மார்பில் வீழத் தலைவி வருந்தினாள் (அகம். 289:9-11). தலைவர் தலைவியைப் பிரிந்து தாம் மட்டுமே செல்வாராயின் அவளின் இமைகளைக் கடந்து ஊறும் கண்பனி பூணணிந்த வனமுலையை நனைத்தலை அவர் காணாரோ என்று தோழி பிரிவுக் குறிப்பறிந்து வேறுபட்ட தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (குறு. 348). ஊரனின் புறத்தொழுக்கத்தால் மழையிறபட்ட மலரினின்று நீர்த்துளிகள் விழுமாறு தலைவி கண்ணிலிருந்து கண்பனி விழுந்தது (ஐங். 19:5). அயலார் அவர் தாறுறுகையினால் நலனிழந்த இவள் கண்கள் கயலுமிழும் நீரைப் போலக் கண்பனியைச் சிந்தாமலிருப்பின் நீ களவிற கூடிப் பிரிந்த தனால் நேர்ந்த முன்கையில் வளை நெகிழ்ச்சியையும் தாங்கவியலும் என்று தோழி தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 53:8-11).

கண்பாயல் - கண்ணுறக்கம். என கண்பாயலை - கண்ணுறக்கத்தை - கைக்கொண்டு என்னை நினைவாத காதலையுடையவன தந்த இடையறாத நோயினால் உண்டாகும் குளிரை வேதுகொள்வது போல் இக்கடும்பகல் இருக்கின்றது எனத் தலைவி பிரிவில் கலங்கி மொழிந்தாள் (ஐங். 145:23-26).

கண்பாவை - கண்மணி. தலைவனின் பிரிவுக்குறிப்பறிந்த தலைவி 'யான் நொந்து நொந்து ஒலியர் எழுதத் தகுந்த அழகிய மையுண்ட கண்பாவை - கண்மணி - மறையும்படி ஊறும் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் நீந்தும் நாள் வந்தது போலும் என்று தோழியிடம் உரைத்தாள் (நற். 177:8-10).

கண்பு - சண்பங்கோரை. முயல பழனத்தில் வளரும் கண்பின - சண்பங்கோரையின் - கதிரா போன்ற தூய மயிரடர்ந்த குறுந்தாள் களையுடையது (புறம். 334:1,2). கருங்கை வினைஞர்தம் காதலஞ்சிறுவர் கண்பினது புல்லிய காயில் தோன்றின தாதை மார்பிலே அப்பிக் கொள்வர் (பெரு. 220-223). பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பலகவரின் நாடுகளை அழித்த மையால செங்கழுநீர் பொலிந்த பொய்கைகளிடத்தே களிறு மறையும் செருந்தியொடு கண்பு நெருங்கி வளநதன (மது. 152,171,172). வலையர் கண்பு நெருங்கின மருத நிலம் கமழ வளைத்து ஆராய்ந்து வாளைமீனைக் கொணர்வர் (மலை. 454,455).

கண்மாறல் - நீங்கல். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி படையெடுத்துச் செல்லும் நாடு

களில் முழவு முதலாகிய ஒலிபொருந்திய தெய்வங்கள் தாமுறையும் துணத்தைக் கைவிடுமளவு பலி கண்மாரியதால் - நீங்கியதால் - அம்பலங்கள் பாழ பட்டன (புறம். 52:12,13). மழை வந்து மலையைச் சூழ்க என்று முதலில் பலிதூவி அம்மழை மிகப் பெய்தலால் அப்பெயல் நின்று முகில மேலே போவதாக எனப் பின்னர்த தெய்வத்தைப் போற்றிய குறமாக்கள மழை கண்மாரியது கண்டு உவகை எய்தினர் (புறம். 143:1-4). கடந்த காலம் பெய்தேனென மழை கண்மாரினால் எல்லாவுயிர்க்கும் உயிர்வாழ்க்கை இல்லை (புறம். 203:1-3). 'உயிர்களைக் காக்கும் நினைது உயர்ச்சியைப் பாராது அனபு கண்மாரிய பார்வையுடனே நும்போல் வார் அருள் மாறுவாராயின் எம்போல்வார் இவ்வுலகத்துப் பிறவா தொழிவாராக' என்று பெருங்குணரார் கிழார் 'சேரமான குடககோச் சேரல் இரும்பொறை பரிசில் நீட்டித்தபோது கூறினார் (புறம். 210:1-4). 'யான் கிணைகொட்டிச் சிறுகுடி கிழான் பண்ணனின் உழவுத் துணைகளான பகடு, ஏற்றம், மேழி ஆகியவற்றை நாள்தோறும் பாடேனாயின, என பெருங்கிளையைக் காத்து வரும் பாண்டியன் அக் காப்பிற்கு வேண்டிய அருளைக் கண்மாறுவானாக' என்று மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் குறித்துள்ளார் (புறம். 388:10-16). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் செழுநகரில் வருந்தினர் கண்மாறாமல் உண்ணும் பொருட்டு நினைத்தொடுங் கூடிய இறைச்சியைச் சமைப்பர் (பதி. 21:9-11). 'தலைவர் தாம் வருவதற்குக் குறித்த நாளும் பொய்த்தன; என் கண்களினின்று நீரும் நிலலாமல் ஒழுகுகின்றது; அவர் என அழகிழந்த கூந்தலையும் நினைவார்; இவ்வாறெல்லாம் அருளினின்று கண்மாறல் செய்யினும் அவர் தமக்குரிய அறத்தினின்றும் பிழைத்தற்கும் அஞ்சாராயினரே' என்று தலைவி வருந்துவாளெனத் தலைவன் தானே கருதிக் கூறினான் (அகம். 144:1-7). மழை கண்மாரிய வெப்பமிக்க காட்டு நெறியிற் சென்ற தலைவனைத் தனியே விடுத்து அவனது நெஞ்சம் அவனை வருந்தும்படி செய்தது (அகம். 337:18,19). 'எனது நலன தண்ணந துறைவனொடு கண்மாரியது; அங்ஙனமாகவும் யான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேன்' என்று தலைவி தோழியிடம் நொந்துரைத்தாள் (குறு. 125). மழையினையுடைய நள்ளிரவிலே அலலகுறிப்பட்டு யான் கண்மாரியதனால் குறியிடத்து என்னைக் கூடப் பெறாத தலைவர் என் பழியை உன்னிடத்துக் கூறுகின்றாரே எனத் தலைவி தோழியிடத்துச் சொல்லி வருந்தி

னாள் (கவி. 46:18,19). 'பலரும் சிரித்து இகழப்படும் மடன்மாவின்னை யான் ஏறும்படி நறிய நுதலினை யுடைய தலைவி அருளாளாய்க் கண்மாறி விடின, அவளோடு என்னிடை நிகழ்ந்த களவு ஊரிடத்தே வெளிப்பட்டு அவராகுமே' என்ற குறிப்போடு தலைவன் போனான் எனத் தோழி தலைவியிடத் துக் கூறிக் குறை நயப்பித்தாள் (கவி. 61:22-24).

கண்மாறாடவர் - விழித்தகண் இமைக்குமளவிலே மறை கின்ற கள்வர். மதுரை ஊர்காப்பாளர் இரவினில் கண்மாறாடவரின் - விழித்தகண் இமைக்குமளவிலே மறைகின்ற கள்வரின் - ஒடுங்கிடங்களை ஒற்றாடித் துஞ்சாக் கண்ணரசாய்க் காவல் புரிவர் (மது. 642-647).

கண்விடுதூம்பு - கண்திறக்கப்பட்ட தூம்பு (பெரு வங்கியம்). 'வல்விலோரியை யான் பாடுவேன்; நீவிரும் கண் விடுதூம்பாகிய களிற்றினது கைபோலும் வடிவை யுடைய பெருவங்கியத்தை இசைமின்' என்று வன் பரணர் விறவியரிடத்துக் கூறினார் (புறம். 152:12-15).

கண்விழித்தல் - மலர்தல். பொய்கையில் குவிந்திருந்த (தாமரை) போதுகள் கண் விழித்தன - மலர்ந்தன - (புறம். 397:3).

கணக்காயன் தத்தனார் - புலவர். தத்தன் என்ற இயற் பெயரையுடைய இவர், தமிழ் அரிச்சுவடியாகிய கணக்கினை மாணவர் கூட்டத்திற்குக் கற்பிக்கும் கணக்காயராய் இருந்தமையின் கணக்காயன் தத்தனார் என்று குறிக்கப் பெற்றார். குறுந்தொகை 304-ஆம் பாடல் இவருடையது. கொடுத்திமிற் பரதவர் எறியுளி வீசிக் கோட்டு மீனை வேட்டை யாடுதல் இவர் பாடலில் சிறப்பாகப் புனைவு பெறுகின்றது. தலைவனோடு தான் கொண்ட நட்பினைப் பகைதரு நட்பு என்று தலைவி கூறுவதாக இவர் குறித்தது நயமுடைத்து.

கணக்கு - கணிதம். நாழிகைக் கணக்கர் இரவில் வானோக்கிக் காலக் கணக்கை - கணிதத்தை - ஆராய்வர் (குறு. 261:6,7).

கணந்துள் - பறவை வகை. மலையுடைக் கானத்து வழியின் அயலிலிருந்த அழகிய சிறகுகளையும் நெடிய கால்களையும் உடைய பெருந்தொகுதியாகிய கணந்துட் பறவைகள் ஊறுவினைக்கும் ஆறவை கள்வரின் வரவினை யறிவித்து ஆறுசெல் வம்பலரை இடத்தினின்று நீங்கி ஓளியச் செய்யும் (குறு. 350:4-7). அருஞ்சுர நெறியில் வேட்டுவன் அமைத்த வலையைக் கண்டு வெருவிய நெடுங்காலையுடைய கணந்துட் பறவை தனித்து எழுப்பும் தெளிந்த

ஓசை அச்சுரத்தின்கண் செல்லும் கூத்தர்தம் வழி வருத்தம் நீங்க இசைக்கும் யாழோசையோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும் (நற். 212:1-4).

கணம்- 1. கூட்டம். போர்க்களத்தில் பனையின் துண்டம் போல வேறுவேறு கிடக்குமாறு களிற்றுக் கணத்தை - கூட்டத்தை - படைவீரர் வெட்டிச் சாய்ப்பர் (புறம். 35:22-25). களிற்றுக்கணம் போரிட்ட பாசறையில் விசம்பிற் பறக்கும் எருவையைப் பரிய ஊன் துண்டங்கள் தடுப்ப, மாற்றார் தேயத்தில் தங்கியிருப்பான் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி (புறம். 64:3-6). மலைச் சாரலிடத்தே மறப்புலி சீறி யெழுந்தால், அதனை மான்கணம் எதிர்த்து நிற்க முடியாது (புறம். 90:3). முகிற்கணம் சென்று தங்கும் உயர்ந்த மலைக்குத் தலைவன் ஆய் அண்டிரன் (புறம். 131:1,2). மான் கணந் தொலைத்த குருதி தோய்ந்த அழகிய வீரக் கழலணிந்த காலினை யுடையவன் நள்ளி (புறம். 150:5). ஞாயிற்றை அவுணர்கணம் கொண்டு போய் மறைக்கவே இருள் மூடிய உலகத்தின் துன்பந்தீர அஞ்சன வருவன் (கண்ணன்) அதனை மீட்டுக் கொணர்ந்து ஆகாயத்தே நிறுத்தினான் (புறம். 174:1-5). சிறியனவும் பெரியனவுமாகிய புழைகளைப் போக்கற விலக்கிய மான்கணத்தைத் தொலைத்த கடுவிசைக் கதநாய்களை உடையவன் கடிய நெடு வேட்டுவன் (புறம். 205:7-9). புலிக்கணம் போன்றது தறுகண்மை யுடைய வீரர் சுற்றம் (புறம். 341:7). அணங்கு உருத்து வந்தாற் போன்று கணங் கொண்ட தானை போருக்கெழுந்தது (புறம். 362:6). போர்க்களத்தில் பேய் மகனிர் மொய்த்துச் சூழும் பிணக்குவியலைக் கண நரிகளோடு கழுதுகள் ஈர்த்துண்ணும் (புறம். 369:15,16). போர்க்களத்தில் பேயோடு கணநரிகள் ஊனுண்டு திரியும் (புறம். 373:36,37). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் மலைக் கணத்தன்ன மாடங்கள் எதிரொலிக்குமாறு பெருநன் தடாரிப்பறையை அறைந்து பாடினான் (புறம். 390:7-9). நீர் நிறைந்து விளங்கும் இடி, மின்னல் முதலியவற்றின் தொகுதியினையுடைய கணமுகில் மழை பொழியக் கடிய காற்று சுழன்று விசும் பெரும்பரப்பினையுடையது விசம்பு (பதி. 17:11-13). பகைவரைத் தேய்த்து மணிகளை மாறி மாறி ஒலிக்கும் மதம் மிக்க யானைக் கணநிரை அலறுமாறு பகைவர் நாடுகளை வென்றவன் இமையவரம்பன நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 20:11-13). வேலமரத்தின் உலர்ந்த கிளைகளில் சிலந்திகள் பின்னிய வலைகளைக் கண்டு புறவின் கணநிரை அஞ்சியலறும் (பதி. 39:9-13). இடியோசையால் மான்கணம் நடுங்கும்படி பெரிய மலையிடத்து மழை பொழியும்

(பதி. 50:1,2). களிற்றியானைகள் பெரிய மலைகளைப் போலக் கணங்கொண்டு நின்றன (பதி. 80:1,2). திருப்பரங் குன்றில் அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டினகணம் இராககாலத்தே வயலில் வாய் அவிழ்ந்த தாமரைப் பூக்களில் துயில் கொண்டு வைகறையில் தேன்கமழும் நெய்தற் பூக்களை ஊதி ஞாயிறு தோன்றின் காலத்தே சுணைப் பூக்களில் சென்று ஒலிக்கும் (மூ. 72-77). நல்லியக்கோடன தன்னை நாடி இரப்போககுப் பிடிக்கணம் வழங்கும் கையினை யுடையவன் (சிறு. 124-126). கிணை மகளது அட்டில கணச்சிதல் தின்ற காழ் சோர்ந்த பழைய சுவரை யுடையது (சிறு. 132,133). முல்லை சான்ற கார்காலத்தில கரிய அரும்பினை யுடைய காயா கலையிலின் கழுத்துப் போலப் பூத்தன (சிறு. 165,169). சீறூர் முனறிலில் பிடிக்கணத்தன்ன குதிர்கள நிறதம் (பெரு. 186,191). மருத நிலத்துக் களங்களில் உள்ள சிலந்தியின் நூல பின்னப்பட்ட நெறகதிர்ப் போர்கள் கணங்கொள் சுற்றமொடு கைகோத்துத் துணங்கைக் கூத்தாடும் பூதங்கள் துதிலுடுத்தவை போலிருக்கும் (பெரு. 233-237). மலைப்பக்கத்தே யாளி தாககுதலினால கணஞ்சால் வேழங்கள் கலங்கிப் பிளிறின (பெரு. 257-259). பாசறையிற பிரிந்திருக்கும் தலைவனாகிய அரசனின் பகைவர் எறிந்த வேலினால புண்பட்ட களிறுகள் பிடிக்கணத்தை மறந்தன (முல்லை. 68,69). மாயோன கணங்கொள் அவுணரைக் கடந்தவன் (மது. 590,591). போரில் பகைவரின் உயர்ந்த யானைக் கணநிறையக் கவர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவராகிய மண்டலங்களை ஆள்வோரைப் பரிசுபெற அழைமின் என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆணையிட்டான் (மது. 744-746). மான்கணம் மரத்தடிகளிலே அசையிடவும் ஆன்கணம் கன்றுகளை யழைக்கும் குரலையுடையவாய் மன்றுகளில் புகவும் மாலைப் போது வந்தது (குறி. 216-218). விறலியர் கணங்கொள் மயில்களைப் போலக் கூந்தலைத் தாழ்த்துக் கூத்தர் தலைவனைச் சூழ்ந்தனர் (மலை. 44-46). தெய்வமுடைய நீண்ட மலையுச்சியினின்று விழுகின்ற கணங்கொள் அருவிகளையுடைய காடுகள் பொருந்திய மலைநாடன தலைவன் (அகம். 22.1,2). பக்கமலையிடத்தே மூங்கில்களை ஒலியுண்டாகத் தாக்கிச் சூறாவளி ஏறபடுத்திய மிக்க தீ பரததலால் அம் மூங்கில்களின் கணுகள் வெடித்து எழுப்பும் ஒலி கணக்கலை மான்களைத் துரத்தும் (அகம். 47:4-7). காட்டு வழியில் இளைய மரைமான் கணநிறை இனிய புளிப்பினையுடைய நெல்லிக் காய்களைத் தின்னும் (அகம். 69:7-9). கணக்கலை மான்கள் தாழ் ஒலிக்கும் கடுங்குரல் பெருவங்கியத்தின் ஒலி

போலுதல் (அகம். 82.5). கணக்கலை மான்கள் தாழ் ஒலிக்கும் மலைச் சாரலில் தலைவியைத் தலைவன்களவிற கூடினாள் (அகம். 112:14,15). புலிக் கணத்தன்ன நாய்கள் தொடர்ந்து வருவதற்குக் காரணமான வேட்டையாடுதலை விடுத்துத் தந்தை இலலிடத்தேயிருக்கும் இரவுக் காலங்களில் தலைவி படப்பைக்கண் தனியே சென்று வருதற்கு அஞ்சுவள் என்று தோழி கூறினாள் (அகம். 153:15-18). பாலை நிலத்தில புலிகொன்று தின்று விட்டுப்போன களிற்றில ஊனில் மறவர் தம் கோலில் கோத்தெடுத்தது போக எஞ்சியதனை அவ்வழியே போகும் கணஞ்சால் உமணர் எடுத்துச் சோற்றுவலையில் கூட்டியாக் குவர் (அகம். 169:3-8). காட்டில் கணங்கொள் வண்டின் தொகுதி மணங்கமழும் முல்லை மலரில் மாலைக் காலத்தே ஆர்த்தது (அகம். 204.5-7). மலையில் வேங்கை நறுமலர் உதிரப் பெருங்கிளையில் ஏறிக் குரங்கின் கணக்கலைகள் தம் மந்திகளைக் கூப்பிட்டுத் தாவும் (அகம். 205:20-22). காட்டில துள்ளு நடையுடைய மரைக்கணம் அஞ்சியோடுமாறு தலைவன் தேராழி மணலைப் போழ்ந்து ஒலியெழுப்பி வரும் (அகம். 224:10-14). புணனைப் பூக்கள் பரந்த மணற்பரப்பில் தலைவி கணங்கொள் ஆயத்துடன் சிறுநிலிழைத்து விளையாடினாள் (அகம். 250:2-5). கணஞ்சால் கோவலரது நெடிய கூப்பிட்டொலியை அறிந்து ஏறுகள் பசுவினங்களைத் தம்மோடு கூட்டிக் கொண்டு ஒருங்கு சேரும் (அகம். 253:12,13). கணஞ்சால் உமணர் கற்கள் பொருந்திய நெறிகளையுடைய காட்டினைக் கடந்து போகையில் உப்புப் பொங்களைச் சுமந்தேகும் தம் எருதுகள் இளைப்பாறுதற்குத் தங்குவர் (அகம். 295:8-10). பாலை நிலத்தில வற்றல் மரத்தைப் பொருந்திய சிள்வீடு எனும் வண்டுகள் பலவும் ஒருங்கு சேர்ந்து உமணரின் கணநிறை (எருதுக் கூட்டம்) மணியொலி போல ஒலிக்கும் (அகம். 303:16-18). பாறைகள் உமணர்தம் கணநிறை யாகிய கழுதைகளைப் போலுதல் (அகம். 337:6). வழிப்போகும் வம்பலர் அணிகலன் ஏதுமில ராயினும் அவரை ஆறலை கள்வர் தமது அம்புவிடு தொழிற் சிறப்பைக் காணும்பொருட்டுக் கொன்று வீழ்த்திப் பறவைகளுக்கு உணவாக விட்டுப் போக, அவர் நினைத்தைக் கணநிகள இனத்தொடு கூடி அருந்தும் (அகம். 375:3-6). உப்பு வீற்று வந்த தலைவியிடத்து நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த தலைவன் உப்புவிற்சுச் சேட்புலஞ் செல்லும் உமணர் போகும் நெடுநெறிகளில் கூடிச் செல்லும் கணநிறை வாழ்க்கையே சிறந்தது போலும் எனக் கூறினான் (அகம். 390:1-4,17). கல்லெனக் கணமழை பொழிந்த

கானமெல்லாம் அடங்கிய இரவில் திணையினை மேயும் யானையின் இனம் நிலைகெட்டு ஓடச் சேனோன் கவண்கல் எறிவான் (அகம். 392:11-15). பாறைகள் பிளவுபடுமாறு கனமழை பெய்யா தொழிந்த காட்டுப்பரப்பு தலைவி நடத்தற்கு எளிய வாகும்படி அவளை உடன் கொண்டு போனானே என மகட்போக்கிய செவிலி வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 397:4-9). 'செங்காந்தளினை பூங்கொத்துப் போன்ற சிவந்த கொண்டையினை யுடைய கணங் கொண்ட சேவலே, தலைவனொடு யான் பள்ளி யிடத்தே துயின்ற ஏம இன்துயிலை எடுப்பித்த நீ, காட்டுப் பூனைக்கு இரையாகிக் கடுநவை யுறு வாயாக' என்று தலைவி வெகுண்டுரைத்தாள் (குறு. 107). கடற்கரையிடத்தே பனையின் உச்சியிலுள்ள கருக்குடை நெடுமடல் குருத்தோடு மறையும்படி கடுங்காற்று நீண்ட வெணமணற் குப்பையாகிய கணங்கொள் சிகரங்களைத் தொகுக்கும் (குறு. 372:1-3). உமணர் உப்பு விற்றவாறு கணநிரை களை உரப்பி நெடிய நெறியிற் செலுத்தும் வண்டிச் சக்கரம் மணலிற் போழ்ந்து செல்லும் ஓசை கேட்டு அருகிலுள்ள கழனிகளில் இருக்கும் குருகு கள் வெருவும் (நற். 4:7-11). பாக்கத்தில் பரதவர் இறாமீனின் கணங்கொள் குவியலைக் காயவிடும் வகையினை யெண்ணிப் புண்ணை நிழலுக்கு முன் னுள்ள வெயிலில் பரப்புவர் (நற். 101:2-5). வேட்டுவச் சிறுவர் மரங்கள் மேலேறி மான்கணங்களை அகப்படுத்தும் பொருட்டு வேட்டைக்கு விரும்பி யெழுவர் (நற். 111:4,5). உவர்நிலத்து விளைகின்ற உப்புக்குவியலை மலை நிலத்தே கொண்டு சென்று விற்கும் நிலையா வாழ்க்கையுடைய கணங்கொள் உமணர் தம் வண்டியை முறிந்தவிடத்தே விட்டுச் செல்ல, அதன் பழைய பாரினிடத்தே வெண்குருகு முட்டையிடும் (நற். 138:1-4). மேகம் கணங்கொள் இன்னிசை முரசுகளைப் போல முழங்கித் தலைவ னது மலைநாட்டின்கண்ணே தவழும் (நற். 197: 9-12). குளத்தின்கண் இருக்கும் கணக்கொக்கு களைப் போல் கூட்டமான கூம்பிய ஆம்பல் முகை கள் தோன்றின (நற். 230:2,3). பொய்கையில் கயல் மீன்கணம் கலித்தெழும் (நற். 230:5). தலைவியிடம் அன்பின்றிப் பண்பில்லாத முறையில் பொய்யாக இடிகுதம் மேகத்தின் அதிர்குரலை மெய்யாக நினைத்து மயிலினத்தின் மடக்கணம் ஆடியது (நற். 248:6-8). தலைவன் மலரின் கணம் மணம் வீசும் பெரிய மாலை புரளும் மாற்பினன் (நற். 254:7,8). கொடுமுடிகள் உயர்ந்த நெடிய மலையிடத்து நுண்ணிய பஞ்சுபோலக் கணங்கொளக் காற்றால் அலைக்கப் பெறும் மேகங்கள் தவழும் (நற். 353:

2,3). 'பிரியேன்' என்று குளுரைத்துப் பொய்த்த தலைவனை, நீ சிறிதும் வருத்தாதே என்கு கணங்கெழு கடவுளை வாழ்த்தி அதற்கு உயர்ந்த பலிகளையிட்டுப் பரவி வருவோம் வா' என்று தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (நற். 358: 4-7). பொன் போன்ற பூக்களை யுடைய வேங்கைக் கிளையிலிருந்து அளாவிக் கமழ்தாது அனைந்த அழகிய தோகைமயில் கற்பாறையின் மேல கணத் தோடு கூடி ஞாயிற்றின் இளவெயிலைத் துய்க்கும் (நற். 396:3-7). கணங்கொள் அருவிக் காண்கெழு நாடெனன்று தலைவனைத் தலைவி குறிகிகின்றாள (ஐங். 183.1). பிரிந்து சென்ற தலைவரை நோக்கி, 'ஐயனே, காதலியைப் பிரிதல் கொடிதாகலின் பிரிந்து செல்லாதீர்' எனக் கூறித் தடுக்காத குன்று கெழு கானத்தின்கண் வாழும் பண்பில்லாத விலங்கின் கணங்கள் சற்றும் அறனில்லாதன என்று தலைவி கூறினாள் (ஐங். 332). எயிறறி தன் தமையன்மார் கணமாக்களை வேட்டையாடித் தந்த நிணமுடைய இறைச்சிகளை உலர்த்தி அவற்றைக் கவரவரும் பறவைகளை ஓட்டினாள் (ஐங். 365:1-3). கடுவன் களவொழுககமொழிந்து வரைந்து கொள்ளும் நிலைமையைக் கற்றுத் தன் காதல் மந்தியி னது கணமலி சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட்பேசு வார் போல அம்மந்தியைத் தனக்குத் தரவேண்டு மென்று தன் குறையைச் சொல்லும் தலைமையினை யுடையது தலைவனின் மலை (கலி. 40:15-18). மக்ளிர் பூக்கொய்ய வளைத்த பூங்கொம்பிலிருந்து எழுந்த வண்டினங்கள் கணங்கொண்டு மொய்தத் போது அவருள் ஒருத்தி அவற்றைக் கையால் சுடிய மாட்டாளாய்த் தான் அணிந்திருந்த மணங்கமழ மாலையை அறுத்து அது கொண்டு ஓட்டி அதற்கும போகாமை கண்டு ஓடத்திருள் புகுவாள் (கலி. 92: 45-47). திருப்பரங்குணத்திறத் முருகவேளை வணங்கச் சென்றோருள் சிலா, அங்துள்ள கருமுக முசுக்கணத்திற்குக் கருமபையளித்தனா (பரி. 19:39). 'திருமாலே, ஆயிரம் திருமுடிகளை விரித்த கணங் கொள் சுற்றத்து அண்ணலை (ஆதிசேனை) வணங்கி, எம் சுற்றத்தோடு யாமெல்லோரும் தின திருவடி நிழலைப் பிரியாதிருப்போமாக என்று நின் நலவடி களையேத்தி நின்னைப் பரவுகின்றோம்; அருளாக' என்று புலவர் வேண்டுகிறார் (பரி. தி. 179-82).

2. திரட்சி. கணங்குழை - திரட்சியுடைய காதணி - அணிந்த பரததையருடைய புணாச்சியாற்குலைந்து வீழ்ந்த கூந்தலணையில் தலைவன் துயின்றதனால் அவன் மார்பு தெய்வம் போல மணந்தது (கலி. 71: 19,20). ஆயர் ஏறு தழுவதற்காக ஏறுகளை ஆராய்ந்து வசகிரத்தோனின் (இளநீர்னின்) ஆயிரங் கண

களை யொக்கும் கணங்கொள் பல்பொறிகளையும் கடுஞ்சினத்தையுமுடைய ஏற்றையும் பிறவற்றையும் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே புகுத்தினர் (கவி. 105:15-22). ஏறு தழுவுகையில் அவ்வேறு கொம்பு களால் குத்தி மேனோக்குதலால் சிந்திய குருதியால் நனைந்து அசையும் கணமணிகள், நறவம்பூவ்னது மலர்பதம் நோக்கிச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பிகளைப் போலும் (கவி. 105:39-42). தலைவனது துறையி டத்துக் கணங்கொள் இடுமணலால் முடப்பட்டுக் காவி வருந்த அலைகள் வந்து அம்மணலைக் கரைத்து அக்காவிக்கு அருள் செய்யும் (கவி. 131: 37-40).

3. மிகுதி. கடற்கரையில் முழங்குகின்ற அலை கொழித்த பெரிய எக்கர் மணலைத் துகிலின் நுடக் கம் போலாகக் கணங்கொள்-மிகுதிபட-காற்றுத் தூற்றும் (நற். 15:1-3).

கணவ - கொழுந (கணவன் என்னும் சொல்லின் அண்மை விளி). செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ (புறம். 3:6). ஆயிழை கணவ (புறம். 34:7). ஒடுங்கீ ரோதிக் கொடுங்குழை கணவ (பதி. 14:15). திருந் திய இயன்மொழித் திருந்திழை கணவ (பதி. 24:11). வாணுதல் கணவ (பதி. 38:10). நன்னுதல் கணவ (பதி. 42:7). ஆன்றோள் கணவ (பதி. 55:1). காமர் கடவுளும் ஆளும் கற்பின், சேணாறு நறுநுதற் சேயிழை கணவ (பதி. 65: 9,10). கற்பு இறை கொண்ட கமழும் சுடர்நுதல், புரையோள் கணவ (பதி. 70: 15,16). சேணாறு நல்லிசைச் சேயிழை கணவ (பதி. 88:38). ஆறிய கற்பின் தேறிய நல் லிசை, வண்டார் கூந்தல ஒண்டொடி கணவ (பதி. 90: 49,50). மங்கையர் கணவ (மரு. 294). திருவின் கணவ (பரி. 3:90).

கணவர் - கொழுநர். வளமனை மகளிர் தம்கணவர்- கொழுநர் - உவர்ப்பு பிள்ளைகளைப் பெறுதல் (மது. 600,603). முகைப்பருவது மகளிர் பூவை நாடி வந்தடையும் வண்டைப் போலத் தம் காதற் கணவர் தம்மை வந்து எதிர்ப்பட்டு இன்புறும்படி பாட்டியரைத் தப்பித் தடை கடந்து வையைக்குப் புனலாடச் சென்றனர் (பரி. 10:35-40).

கணவன் - கொழுநன். தழைத்த கரிய கூந்தலை யுடைய ஆயிழைக்குக் கணவன் - கொழுநன் - ஆகிய நாஞ்சில் வள்ளுவன் பரிசிலர்க்குக் கிளிகள் பொருந்திய புனத்தில் மரப்பொதும்பில் வைத்த பெரிய கதிரை யொப்பான் என்று பாராட்டுவர் மருதனின் நாகனார் (புறம். 138:8-10). எமக்கு எம்

முடைய பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தானாகத் தாமரை மிக்க பெரும் பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மையனவே எனப் பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு சான்றோரிடம் கூறித் தீப் பாய்ந்தாள் (புறம். 246:12-15). மனைக்கு விளக்க மாகிய வாணுதல் கணவன், போரில் தன் படைக் கெல்லையாய் நின்று காக்கும் வெற்றி வேலையுடைய தலைவனென்று ஒருவனை ஐயூர் முட வனார் சிறப்பிப்பர் (புறம். 314:1,2). வேட்டுவ னொருவன் தன்னில்லத்தில் ஆழ்ந்து உறங்குகையில் அவ்வில்லத்து முன்வாசலில் கட்டப்பட்டிருந்த பார்வை மானாகிய இளைய பிணையினைத் தழுவிப் பிறிதோர் கலைமான் திளைத்து விளையாட, அவற்றின் இன்புறு புணர்நிலையைக் கண்ட மனையோள் தன் கணவன் உறக்கம் நீங்கி எழுதலை யஞ்சியும் அக்கலைமான் பிணைமாளை விட்டு ஒடுதலை யஞ்சியும் மனையிடத்தே நட மாடாமல் ஒதுங்கி அமைந்தாள் (புறம். 320: 3-9). ஓவத்தனை தொழில் புனைந்த நன்மனையின்கண் உள்ள பாலை போன்ற நல்லாளின் கணவன் பாரி (நல்லாளின் கணவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்பர் வ. சுப. மாணிக்கனார்) (பதி. 61:2,3). குற்ற மற்ற கற்பினையும் ஒளிபொருந்திய நுதலையும் உடைய வளுக்கு (தெய்வயானைக்கு) கணவன் முருகன் (மரு. 6). வளைபுனை எழில் முலையினையும் மூங்கிலை ஒத்த திரண்ட தோளிணையும் மலர்போலும் மழைக் கண்ணையு முடைய மங்கையர் கணவன் நன்னன் (மலை. 57,58). கன்று வயிற்றில் உண்டான கயந்தலை மடப்பிடியை : வலிமைக்கு வரம்பாகிய கணவன் (கனிவு) காத்தது (மலை. 307,308). நன்னன் தன்னை வணங்காதாரை அழித்த பணிவில்லாத ஆண்மை உடையவனும் பூங்கொடி போல்வாளின் கணவனும் ஆவன் (மலை. 423,424). நிறைசூல் கொண்ட பெணயாமை வெண்மணல் குவியலின் பக்கத்தே ஈன்று மறைத்துப் புதைத்து வைத்த புலவு நாறு முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளியாகும் வரை அந்த யாமையின் கணவன் காக்கும் (அகம். 160:4-8). மறுகிலுள்ள பலர் இந்நல்லாளுடைய கணவன் இவன் என்று சொல்ல யாம் சிறிது நாணுவோம் என மடல் ஏறும் தலைவன் கூறினான் (குற. 14:4-6). 'இப்பிறப்பு மாறி மறு பிறப்புலரினும் என் கணவன் நீயே யாகுக; நின்னெஞ்சிற் கொத் தவள் யானே ஆகுக' எனப் பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்டுவந்த தலைவனிடம் தலைவி உரைத்தாள் (குற. 49:3-5). ஆண்வங்காப் பறவை நீங்கியதால் தனித்த பேடை புல்லாறு இரையாகக் கொள் ளத் தன்மீது வீழத் தன்னுடைய கணவனைக்

காணாமல் வேயங்குடலின் இசை போன்ற குரலால் பலமுறை அழைக்கும் (குறு. 151: 1-3). தானே துழாவிச் சமைத்த தீம்புளிப் பாகரைத் தன கணவன் இனிதென்று உண்டதனால் தலைவியின் முகம் நுண்ணிதின மகிழ்ந்தது (குறு. 167:4-6). பசி வருத்துதலான் முடங்கிக் கிடந்த செநநாய்ப்பிண வின் வேட்டைமேற் சென்ற கணவன் தன பிண வைக் கருதிக் காட்டு வழியில் வருந்தும் (நற். 103: 6-9). மந்திரிக்குக் கணவனாகிய கலலாக் கடுவன புலி முழங்குதலானே அஞ்சிப் பக்க மலையிலுள்ள உயர்ந்த குன்றின் உச்சியிலே விரைந்து ஏறிக் கொள்ளும் (ஐங். 274:1-3).

கணவிரம் - செவ்வலரி. சீறூரில் வாழும் ஆறலை கள்வர் பொலிவற்ற வழிதோறும் அம்புகளை ஏவு தலாலே நிணவரியும் புண்ணுமிழ் குருதியும் சூழக் கணவிரமாலை - செவ்வலரிமாலை - இடப்பட்டு இறந்து கிடப்பது போல வழிப்போக்கா மாயந்து கிடந்தனர் (அகம. 31:7-10). கணவிரி, கணவீரம், காண்க.

கணவிரி - செவ்வலரி. வேங்கை, கணவிரி-செவ்வலரி - காந்தள், தோன்றி, நீலம் முதலிய மலாகளைச் சாரலின் சோலைக்கண்ணே அருவி கொண்டு வந்து சொரிந்தது (பரி. 11:20-23). கணவிரம், கணவீரம் காண்க.

கணவீரம் - செவ்வலரி. மலைவாழநர் பலவேறு நிலை யிலுள்ள முருகனைச் சிறுபசு மஞ்சளோடு சந்தனம் முதலியவற்றைத் தெளித்துப் பெரிய குளிரந்த கணவீரம் - செவ்வலரி - கொண்டு கட்டிய மாலை களைபும ஏனைய நறுநதன மாலைகளையும் அசையுமபடி தொங்கவிட்டு நலநகர் வாழ்த்தி வழிபட்டனர் (முரு. 235-238). கணவிரம், கணவிரி, காண்க.

கணன் - 1. கூட்டம். தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந் தவத்தோனுக்கு (சிவனுக்கு) பிறைமதி திருந்துதுக்கு அழகாயது; அப்பிறைமதிதான பொய்யான சூடு தலால் பதினெண்கணனும் - கூட்டமும் - புகழவும் படும் (புறம். 1: 9-13). சிறிய யாழைக்கொண்டு பாடும் பாணர் களிறுகளைப் பரிசில பெற்றுக கொண்டு சென்றமையின், களிறுகளினற்பு பொலி விழந்த நெடிய தறியின்கண காட்டு மயில்கள தத்தம் கணனுடன் தங்கின (புறம். 127:1-4).

கணி - 1. சோதிடம். பலவி மேல் உறுவது கூறுகின்ற சிறுசெந்நாவையும் மணி ஓசையைக் கேட்டாற போன்ற தெளிந்த குரலையும் கணி - சோதிடம் - கூறும் வாயினையும் உடையது (அகம. 151: 13-15).

காரரும்பு அவிழ்ந்த கணிலாய் வேங்கையில் (சோதிடம் வல்லார் போன்ற வேங்கை மரத்தில்) கட்டிய பரண்மீதேறித் தினைப் புனத்தினகண் வரும் கிளிகளைத் தலைவி ஓட்டுவாள் (தினை முறறும் காலத்தை வேங்கை அருமபு தோன்றி முன உணர்த்துதலின் வேங்கை கணியெனப்பட்டது) (நற். 373:6-8).

2. வேங்கைத்தாது. கணியை - வேங்கைத்தாதினை - மகளிரா விரும்பித் தம மேனியில் அப்பிக் கொள்வா (புறம். 344:9).

கணிகாரம் - கோங்கு. தலைவன் பிரிந்த பின்பு பசிய பொன்னொளி கொல்லோ, மா ன்ற கொழுந்தின் மேல் கணிகாரம் - கோங்கு - மலரின தாது பரந்த ஒளி கொல்லோ என்று பிறா கூறும் தன்னணி போம்படி தன மேனியை மறைத்த பசலையளாயத் தலைவி காணப்பட்டாள் (கல். 143:4-6).

கணிகை - பொது மகள். தலைவனோடு கூடிய பரத் தையை, விரும்பப்படும் காம இன்பத்தைப் பொய்யோடு கலந்து அதனைக் கொள்ளவரும் காமுகரை மயக்கும் வலைத் தொழிலை யுடைய கணிகை - பொதுமகள் - எனத் தோழி ஒருத்தி இகழ்ந்தாள் (பரி. 20:48,49).

கணிச்சி - 1. மழுப்படை. 'நீயோ பரிகாரம் இல்லாத கணிச்சி - மழுப்படை - என்னும் படைக்கலத்தை உயிர வருந்துமாறு சுழற்றிக் கூற்றம் சினந்தாற் போலும் வலிமையுடன் நினக்கு மாறுபட்ட இரு வேந்தரின் நிலத்தைக் கொள்ள நோக்கினாய்' எனச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிளளி வளவன் மறத்தை இடைக்காடனார் பாராட்டு கிறார் (புறம். 42:22-24). மணிமிடற்றோன (சிவன்) ஆனேற்றை வெற்றிக் கொடியாக உயர்த்தியவனும் அழல் போலும் சடையொடு விலக்குதற்கரிய கணிச் சிப் படையை உடையவனு மாவான் (புறம். 56:1-2). பயனில்லாத முதுமையை உடைய பலசானற்றே, நீ கணிச்சிக் கூம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன் (கூறுவன்) பாசத்தால் பிணிகுங்காலை இரங்குவீர்; நல்லது செய்தல் ஆற்றிராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின என நரிவெருஉததலையார் அற முரைக்கின்றார் (புறம். 196:3-7).

2. குந்தாவி. இரும்பினாற் செய்யத் கணிச்சி - குந்தாவி - கொண்டு தாண்டிய வனவிலத்தை உடைத்துத் தோண்டியதால் சிவ்லுற்றாக உயரிய குழியில் நருணை ஆக்கக் குழந்தன் (பதி. 22:12-15). மணிமிடற் றந்தனனாய் சிவனுக்குக் கையில் கணிச்சி யொடு மழுப்படை உள்ளது (அகம. க. வா. 5,15). கிணறு அகழுவோர் தம் வல்லாயக் கணிச்சியால்

உடைததும் நீர் ஊறாமையால் கைவிட்டுச் சென்ற தழை மூடிய கிணறுகளைக் கானவா தம்மைப் பிடிக்க அகழ்ந்த குழி எனக் கருதிக் களிற்றினம் தூராகும் (அகம். 21.21-26). மலைக்காட்டின் பக்கத்தில் கணிச்சியால் தோண்டின குழியிடத்தே ஆனிரை ஊற்று நீரை யுண்டது (அகம். 399.6-8). காட்டில் வெப்பமுற்ற பரலமிக்க பள்ளத்தின் ஒரு புறத்தில் கணிச்சியால் குழித்த கிணறையுடைந்து ஆனிரை காக்கும் ஆயர் தோண்டிய சிறு குழிய் லுள்ள நீரை யானை இனம் உண்ணும் (நற். 240: 6-10). ஆயர் இறைவனுடைய கணிச்சிப்படையைப் போலே கொம்புகளைச் சீவி ஏறுகளைத் தொழு விடத்தே புகுத்தனர் (கலி.101:6-9). பல்லுயிர்களை உணன வேண்டிய ஊழித்தீயும் கணிச்சியும் கால னும் கூற்றுவனும் அவ்வுயிர்களை விடாமற் செல் கின்ற ஊழிமுடிவில் சுழன்று திரியுமாறு போல, ஆயர் ஏறுகளைச் சுழன்று திரியும்படி தொழு விடத்தே புகுத் விட்டனர் (கலி. 105:20-22). ஈட்டி, குடாரி, கணிச்சி, மழு முதலான படைகளைச் செவ் வேன தன ஆறிரு கைகளில் கொண்டுள்ளார் (பரி. 5:66-68). வையை நீரணி காண்டோருட் சிலர் காமம் என்னும் கணிச்சிப்படை தமது நிறை என்னும் கத வினை உடைத்தொழிந்தமையானே மேலும் ஊடற்கு வலி இலராய்த் தமது ஊடலைச் சுழற்றி எறிந்துவிட்டுத் தம் காவரை எதிர் கொண்டு காவலாகிய திரையை விடுத்து உட்சென்று அமளி சேர்வர் (பரி. 10:27,33,34).

கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன் - கூற்றுவன். 'பயனில் மூப்பில் பலசானதீரே, நீவிர் கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்-கூற்றுவன்-பாசத் தால கட்டிக் கொண்டு போமகாலதது இரங்குவீர்; ஆகவே, நலவினையைச் செய்ய மாட்டீராயினும் த்வினை செய்தலை விலக்குமின்' என நரிவெருஉத் தலையார் அறிவுரை பகாவர் (புறம். 195.3-7).

கணிச்சியோன் - மழுப்படை ஏந்தியோன் (சிவன்). பிறரால் சீறுதற்கரிய கணிச்சியோன் - மழுப்படை ஏந்தி யோன் (சிவன்) - சினக்கையினாலே முப்புரம் அழிந்து உதிர்வன போலக் கதிரவன் தெறுதலால் மலை பிளந்து வீழ்ந்து போவார்க்கு வழியில்லையாகக் குறுகிட்டது (கலி. 2:4-8). எரிதுகழ கணிச்சியோன சூடிய பிறையின்கண் கிடந்த சிவந்தமானை போல ஏற்றினங்குளின குருதிதோயந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன (கலி. 103 25-27). குரால நிறமுடைய ஏறு பொருமபெயர்க் கணிச்சி யோன மணிமிடற்றின அழகுபொலக கரிய ருட சரையுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தின திமிலையும் கொண்டது (கலி. 105:13,14).

கணியன் - சோதிடன். புறம் (192) பாடிய கணியன் பூங் குன்றனாரும் நற்றிணை (226) பாடிய கணிபுன் குன்றனாரும் சோதிடக் கலையில் வல்லுநர் என்பது அவர்தம் பெயருக்கு முன்வரும் அடையால் பெறப் படும். புறநானூறு (194) பாடிய பக்குடுக்கை நன் கணியாரும் இச்சோதிடக் கலையில் வல்லுநர் (ப. ம. பக். 517).

கணியன் பூங்குன்றனார் - புலவர். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள மகிபாலன்பட்டிக்கு அருகி லுள்ள கலவெட்டுக்களில், 'பூங்குன்றம் எனபது பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றம்' எனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனால் அவ்வுரே இப்புலவர்க்குரிய ஊர் என்பர் (சுனவை. து. புறம். 192-ஆம் பாடலின் முனனுரை). இவருக்கு இப்பெயர் தொழிலாலும் இடத்தாலும் வந்தது போலும். இவர் பாடியனவா கப் புறநானூற்றில் ஒன்றும் (192) நற்றிணையில் ஒன்றும் (226) ஆக இரு பாடல்கள் உள்ளன. நற் றிணையில் இவர் பெயர் கணிபுன்குன்றனார் எனக் காணப்படுகிறது. அரிய பொருள்களமைந்த 'யாதுமரே' எனனும் இவரது புறப்பாடல் எக் காலத்துக்கும் எநநாட்டிற்கும் ஏற்ற உயர் அறம் கூறுவதாகும். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா, நீர் வழிப்படுஉம் புணை போல் ஆருயிர் முறைவழிப் படுஉம். பெரியோரை வியத்தலு மிலமே, சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே' என்பன போல உலகில் போற்றப்படும் அறத் தொடர்களாகும். அவ்வாறே பாலைத் திணையி லமைந்த நற்றி ணைப்பாடலில் வரும் 'மரஞ்சா மருந்தும் கொள் ளார்; மாந்தர் உரஞ்சாச் செய்யார் உயர்தவம்; வளம் கெடப் பொன்னும் கொள்ளார் மன்னர்' என்னும் அடிகளும் அறம் தழுவினவேயாம்.

கண்ண - 1. அம்பு. கண்ண-அம்பு-கொண்டு பொருது இடக்கவிந்த வளளிய கையுடன் கண்ணிறகு விளங் கும் அழகிய வில்லையும் உடையவன் சோழன கரிகாற்பெருவளத்தான் (புறம். 7:3,4). புலித்தோற் கவசத்தின இணைப்பு அறுமாறு கணையால் போழப்பட்ட பரந்துயர்ந்த மார்பினை உடை யவன சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி (புறம். 13: 2,3). உயர்ந்த மலையை வில்லாகவும் பாம்பை நாணாகவும் கொண்டு ஒரு கணையால் மூவெயிலை அழித்து அமரர்க்கு வென்றி தந்தவன கறைமிடற்றண்ணல (புறம். 55: 1-4). அதியமான் நெடுமானஞ்சி கடல் போன்ற பெரும்படையுடன் பொன்னாலியன்ற தும்பைக் கண்ணியையுடைய கழல் வடிவாகவும் கிண்ணி வடிவாகவும் செய்து செறிக்கப்பட்டுக் கண்ண பொருதலான துளைபட்ட

பரிசையுடையவன் (புறம். 97: 14-16). ஊர்முன் செய்யப்பட்ட பூசலில் தோன்றி மிக்க நிறையைக் கொண்ட பகைவரின் கணை வெள்ளத்தைத் தன் துடியே புணையாகக் கொண்டு அவரைக் கொன்று நிறையை மீட்டான் வீரன் ஒருவன் (புறம். 260: 12-15). ஒருவீரன், போர்த் தொழிலை யுடைய மறவர் இரிந்தோடத் தான் மட்டும் நீங்கானாய் வில் உமிழ்ந்த கடுங்கணையில் மூழ்கப் புனலின் கண் அணைபோல எதிர்நின்று தடுத்தான் (புறம். 263:6-8). வீரனொருவன் பகைவர் விடுத்த கணை மொய்த்த திண்தோளை யுடையவன் (புறம். 285: 8,9). வலிய மன்றத்தில் இரத்தி மரநிழலில் மென தலைச் சிறுவர் கணை விளையாடுவர் (புறம். 325: 10-12). மழைமுகிலைத் தடுக்கும் குன்றம் போலக் களிற்றெல்லாம் கணைபட்டு இறந்தன (புறம். 368:2,3). வில்லின் நாண் செலுத்திய கணைகளாகிய மழை பொழிந்த போர்க்கள வயலில் தேரை ஏராகக் கொண்டு போர்க்கருவிகள் மிளிர்ந்த படைச்சாலில் வேல், கணையம் முதலியவற்றை விதைத்துப் பிணங்களாகிய பயிர் விளைத்தான் சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் (புறம். 369:8-14). வருகணை வாளி (புறம். 371: 11). கணைகளாகிய மழை பொழிந்த பாசறையில் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மறக்கள வேள்வி செய்தான் (புறம். 372: 4,12). முரசம் இடியென முழங்கக் களிற்று முகில் போற் செல்லத் தேர்களும் குதிரைகளும் மழைத் தாரை போலப் பாய்ந்தோட எறிந்த கணைகள் காற்றைப் போற் சென்று மோதக் கொங்கு நாட்டவரைப் புறந்தந் தோடச் செய்தான் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (புறம். 373:1-2). இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் பகைவர் மதில் நாட்டைக் கண்டாற் போன்ற பேரிடத்தைக் கொண்ட கணைக்கட்டுகள் பொருந்திய மலை போன்ற இடைமதிலைக் கொண்டது (பதி. 16:2,4). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன கடவுட் பத்தினிக்கு (கண்ணகிக்கு) படிவம் அமைத்தற்குக் கலகொள்ளு தலை விரும்பிக் காட்டில் கணையைப் போல விரைந்து சென்று ஆரிய அண்ணலைத் தோற்கச் செய்தான் (பதி. ப. 5:4-6). பகைவர் எய்யும் புலவுக் கணையால் கிழிக்கப்பட்ட மாக்கண் தன்னுமை கைவல் இளையரால் அறையப்படுத வின்றி ஒலி ஒழிந்தது (பதி. 51:33,34). காவை (காண்டவ வனத்தை) எரியூட்டிய கணையைக் கொண்ட அம்பறாத் தூணியையும் பூத்தொழில் கொண்ட கச்சையினையும் உடைய புகழோன்

(அருச்சுன்) (சிறு. 238,239). வம்பலர் ஆறலைப் போர் எய்த கணைகளின் வலியைத் தொலைத்த அவ்வம்புப்பட்ட புண்கள் தீர்ந்த மார்பினை உடையவர் (பெரு. 70,76). எயினரின் வீடு தலையில் முடித்த நாணையுடைய விலலைச் சார்த்தி வைத்த கணை தங்கும் பெற்றியது (பெரு.120,121). தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் கடல் போன்ற தாணையொடு பகை வரின் இடம் சென்று அகலவிசும்பில ஆரவாரம் ஒலிப்ப மழையோடு மாறுபடுமபடி கணை சிதறி னான (மது. 180-183). ஊர்காப்பாளர் தபபக் கருதி முயல்வாக்கும் தப்புதற்கரிய கணையினை உடையராயத் தெருவிட பெருமழை பொழிந்த இரவிலும் காவலபூண்டனர் (மது. 647-650). விலலை வளைத் தேவுதலால் மிக்கவிசையுடன வரும் கணைதாங்கும் மார்பினையும் குதிரையை விரையச் செலுத்தி வேண்டுமிடத்தே நிறுத்தும் வலிய தோளையும் உடைய மறவரைப் பரிசில் தருதற்கு நெடுஞ் செழியன் அழைத்து வருமாறு கூறினான் (மது. 728, 729). வேலும் கணையும் புகுநது அலைத்தலின் தம் கவசம் சிதைவுபட்டு ஊன் சாய்ந்த மார்போடு மேலும் பொர முயலும் ஊக்கமுடையாரை அழை யுங்கள் என்று கூறி அவரை வரவேற்றான் நெடுஞ் செழியன் (மது. 739-743). யானை தினையை உருவி உண்டு அழிக்க அது பொறாது காணவர் விலலை நாண் ஏற்றி உடல சினம் செருக்கிக் கணையை எய்து தட்டையைப் புடைத்து அதனை விரட்டினர் (குறி. 156-161). தமமுகம் மறையும்படி பகைவரின் வில பொழிந்த கடுங்கணையை ஏற்றும் பிறக் கிடாது தூசிப்படையோடு பொருது பொலிவு பெற்றது நன்னனின் யானை (மலை. 225-227). யானைகளில் கட்டப்பட்ட மணியின் ஒலியும் கிடு கின்கணை பகைவா பொழியும் கணைகள் தாககு கின்ற ஒலியும் போர் முரசின் முழக்கமும் பாசறையில நள்ளிரவில் கேட்கும் (அகம். 24:13-15). விற படை தோளின் இடப்பக்கமாகக் கணையை வலக் கையிற் கொண்டு வேட்டம் மேற்கொண்டு தலைவியை எண்ணியபடி வெற்பன் வருதல உறுதி எனத் தோழி கூறினாள் (அகம். 38:3-5). புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்றவே, தலைவன் வரிந்து புனைந்த வில்லையுடையனாய் ஒரு கணையைத் தெரிந்து கொண்டு அவ்விலங்கு சென்ற வழியாது எனத் தலைவியை வினவினான் (அகம். 48:7-14). பாலைவழி விடுதற்கியன்ற செங்கணைகளையும் கொடுவிலலையும் கொண்டு பொருது போரில் வீழ்ந்த ஆடவரின் பெயரும் பீடும் பொறித்து நடப்பட்ட நடுகற்களைக் கொண்டது (அகம். 179:

7-10). கொடுவில கானவர் தமது கணையை விட்டு தலால இறந்துபட்டோர் விழுந்து கிடக்கும் களத்தில் உயர்த்திய மயிர்த் தலைகளைக் கொண்ட பதுக்கைகள் நிறைந்து காணப்பட்டன (அகம். 231: 5-7). மயிற்பீலியின பிளப்பைச் சுற்றிய வலிய வில்லின விளிம்பிற்கு ஏற்ற பிற உயிர்கட்குத் துணைத் தைச் செய்யும் மிக்க ஒலியுடன் விரைந்து செல்லும் கடுங்கணைகளை உடையவர் முரண்மிகு வடுகர் (அகம். 281:4-8). ஆறலைகள்வர் வில்லில் தொடுத்த கணைபட்டு வீழ்ந்திறந்த வழிப போககரின் பிணத்தை மறைத்தற்குக் கற்களால் உயாதத பதுக்கையின மேல அதிரற்கொடி படர்ந்தது (அகம். 289:1,2). மலையில் கானவன பரண்மீதிருந்து கவலால் எறிந்த சிறுகல ஆறகமைந்த கணைபோல விரைந்து சென்று வேங்கை யிணரைச் சிதறித் தேனடையைச் சிதைத்துப் பலாப்பழத்துள் தங்கியது (அகம். 292:10-14). வறண்ட காட்டில் ஆறலைப் போர் கணை எய்தலால இறந்துபட்ட புதியாரது புணர்ணின் றிழியும் செந்நீரைக் காக்கை குடிக்கும் (அகம். 313:12-16). செயிர்நோககாடவா கணை எய்தலால் ஆறந்த தன் காதலமிகு துணையினை எண்ணித் திரிமருப்பு இரலை மேயாமலும் நீர் பருகாமலும் வருந்தும் (அகம். 371:2-8). தலைவனது குதிரைபூட்டிய திண்ணிய தேர் கணை பாய்ந்தாற போன்று விரைந்து சென்று வெண்மணலில் வாயக் காலைக் கண்டாற் போன்ற சுவட்டை உண்டாக்கியது (அகம். 400:13-16). நாணத்தை அழித்து நலவறிவையும் இழக்கச் செய்யும் காமம் வில உமிழ் கணையைப் போல நெடுநூரம் சென்றது (குற. 231:4-6). ஆறலைகள்வர் விடுகின்ற கணையை விலலுடன் பறிக் கொண்டு உயர்ந்த உகாய் மரக்கிளையில் ஏறி வருபவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார் (குற. 274:1-4). இவ்வுலகத்து வைகல் தோறும் வில்லினின்று எய்யப்படும் கணை சென்று குறியிலே தைக்கப்படு மளவையின், அக் கணை செல்லும் நிழல் எவ்வண்ணம் விரைவிற சென்றழியுமோ அவ்வண்ணம் இன்பமும் இளமையும் கழியும் (நற். 46:1,2). கடுங்கணையானை தனைப் புனம் அணைந்ததைக் கண்ட குறவர் கணை உடையவரும் கிணைப்பறை உடையவரும் கவலா உடையவருமாய் ஒன்று கூடி ஆறவாரித்தனர் (நற். 108:1-5). பெருங்கை வேழம் வல்லினின்று வரும் கணைக்கொசி மலைப் பிளப்பின ஆழத்தே சென்று ஓசை மோதுமாறு விளிறும் (நற். 228:6-8). வனகைக் கானவன் தனது விலலை வளைத்து வலிய கணையை நெஞ்சிலே பாய்ச்சி முள்ளம்பன்றி ஏற்றைக் கொன்றான (நற். 285:2-4). வம்பமாக்கள்

வரும்பிறம் நோக்கிச் செங்கணை செலுத்திய ஆறலைகள்வரின் தண்ணுமை ஒலிகேட்டு எருவைச் சேவல் சுற்றத்திடம் செல்லும் (நற். 298:1-4). பருந்தின் புலவிய இறகைச் செங்கணையிற் செறித்த வன்கண ஆடவர் தாம் வெற்றிகொள்ளும் நோக்குடன் மலைநெறியில் வழிபார்த்துத் தங்குவர் (நற். 329:4-8). அரசர் வந்து போர் செய்யினும் வலிய வில்லினது நாணில் எழுந்த ஒலியாலே அவரைப் புறங்காண்டலன்றிக் கணை தொடுப்பதை நாணுபவர் ஆறலைகள்வர் (கவி. 15:1-4). கல்லின் நெருக்கதால் எய்த கணை ஓடாத அரிய வழியிடத்து ஏற்றின் பின் பிரியாமல பிணைதிரியும் (கவி. 20:21-23). தோழி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்க, அவள் தமையன் மார்க்கு அறத்தொடு நிற்க, அவரும் ஒருபகல் எல்லாம் கணையையும் சிலையையும் நோக்கிக் கண் சிவந்து, பின்பு இருவரிடத்தும் குற்றமில்லை என்று சினம் ஆறினா (கவி. 39:20-25). பாண்டியனாற செறப்பட்டவர் மருமத்தே தைத்த கணையினும் எனக்கு நோவைச் செய்தல் கொடுமையின் மிக்க கொடுமை யன்றோ எனக் காமம் சாலா இளமையோள்வயின் ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தியோன் வினவினான் (கவி. 57:14,15). 'மாலைப் பொழுதே, என நெஞ்சைத் தம்மிடத்தே கொண்டு நீங்கினவர் எனக்குத் துணையாம் தனமையைத் தாராத காலத்திலே, வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக்கரை யேற மாட்டாத மானின் மருமத்தைப் பார்த்துக் கணை தொடுக்கும் கொடியவனெனப் போல அல்ல விலே அழுந்தியிருந்த என்னைக் கையற வெய்து விக்க வந்தாயோ' என மாலைப்பொழுது காண்டு ஆற்றாளாய் தலைவி கூறினாள் (கவி. 120:10-12). ஞாயிறே, நீ என தலைவனைக் காட்டாயாகில், பனையின்ற குதிரை ஏறி அவன் எனபால் தானே வருமபடி காமன் காலைக் கடிக் கொண்டு 'நின் கணைகளை எனக்குத் தரவேண்டும்' என்று அக் காமனை இரப்பேன் எனப் பிரிவு ஆற்றாளாய் தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 147:58-60). பாண்டியன் தன் பகைப்படை மீது விலலினின்று மலையாக விடும் கணையைப் போல, முகில மறைத்த துளிகளைச் சிதறியது (பரி. 22:5,6).

2. திரட்சி. பொய்கையில் கண்ட - திரட்சி-கொண்ட கோட்டிணையுடைய வாளை மீன்கள் நீரமேல் பிறழ்ந்தன (புறம். 249:2,3). வெட்சிமறவன் கணைக் காலையும் அழகிய வயிற்றையும் அகன்ற மார்பையு முடையவன் (புறம். 257:1,2). குரரமகளிர் கணைக் காலையும் வளைந்து நுடங்கிய இடையிணையும் பணைத்த தோளையும் கொண்டவர் (குற. 14:41). பூண தலையிலே கட்டப்பட்ட கணைக் காலினை

புடைய உளிவாய்ச் சுரையினால் (பாறைகளால்) எயிற்றியர் கரிய சுரம்பை நிலத்தினைப் புழுதியாக்கினர் (பெரு. 91-94). எயினரின் குறும்பு கடியஓசையுடைய துடி தூங்கும் கணைக்காலைக் கொண்டபந்தரினை யுடையது (பெரு. 124,129). நாற்று நட் வயலில் கணைபறிப்போர் பறித்து ஏறட்ட கணைக்கால் நெய்தற் பூவை உழவர் சூடுவர் (பெரு. 212-214). பின்னி வைத்தாற் போன்ற கொடி பிணங்கினை சிறுகாட்டின் வழியே போங்கால் முன்னர்ச் செல் பவன் தன்முகத்தி லடியாமல் வளைத்துவிட்ட கடிய விசையையுடைய கணைக்கோல் யாழின் பத்தரையும் முழுவின் கண்ணையும் கெடாதபடி காததுச் செல்க எனக் கூத்தர் அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றனர் (மலை. 379-383). கடற்கரைச் சோலை மருங்கமைந்த கழனிகளில் உள்ள பசிய இலைகளை யுடைய தழைத்த கணைக்கால் நெய்தற் பூக்களை விழாவுக்கு ஒப்பனை செய்யும் மகளிர் தம் தழை ஆடைக்கு அழகு செய்யப் பறித்துச் சேர்ப்பர் (அகம். 70:10-12). தன் அண்ணன்மார் நள்ளிரவில் சென்று வலைவீசிப் பிடித்து வந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு விலை யாகப் பாண்மகள் செந்நெல்லைக் கொள்ளாமல் முத்தும் நன்கலமும் பெறுவாள் (அகம். 126:7-12). கலைமாள்களுடன் கணைக்காலையுடைய பெண் மாண்கள் கூடும் கூட்டம் விரைந்து செல்லும் குதிரை பூட்டிய தேரொலியைக் கேட்டால் நிகழாதாகலின் தேரை மெல்லச் செலுத்துக என வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறினான் (அகம். 134:7-14). அகன்றவயலில் நீடுகழைக்கரும்பின் கணைக்காலை உடைய வெள்ளிய பூக்கள் வாடைக் காற்றால் அசைந்தன (அகம். 217:3-5). வயலில் கிளைத்து விரிந்த கரும்பின் கணைக்கால வான்பூ மழைக்காலத்து நனைந்த குருகினைப் போல ஈரத் துடன் வளைந்து தோன்றியது (அகம். 235:11-13). கணைக்கால்களைக் கொண்ட பிணைமான முதுகினைக் கலைமான் நக்கியது (அகம். 287:10). பாண்டியனின் மாடமுதர ராகிய மதுரையின் மதில்புறத் தைத் தழுவிகொண்டு நீடு வெயிலால் வருந்திய கணைக்காலைக் கொண்ட கழுகு நிற்கும் (அகம். 335:10-12). கொடுங்குத்தில் நுழைந்த கணைக் காலை யுடைய கோவேறு கழுதையை வடிமணி நெடுந்தேரில் பூண ஏவாதே இரவில் தங்கிச் செல்க எனத் தோழி பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 350:6-9). கழியிலுள்ள சேற்றில் பொருந்திய கணைக்கால் நெய்தல் மலரின் நுண்தாளை உண்டு வண்டினம் நீங்கும் (அகம். 360:3-5). கணைக்கொண்ட அடிப்பகுதியையும் சிறிய இலையினையும் உடைய நெல்லியின் பசிய காய்

6 இ பொ க 619 2-7 அ

களை மலைவழியின் பக்கத்தே வீசும் கடுங்காற்று உதிர்க்கும் (அகம். 363:5-7). இலைக்குமேல உயர்ந்து தோன்றும் கணைக்கால் நெய்தறபூ கரிய கழியின் கண வெள்ளம் மிகுந்தோறும் குளத்தில மூழ்கும் மகளிர் கண்களை ஒக்கும் (குறு. 9:4-6). கணைக் கோட்டு வாளைமீனின் நிறைசூல் கொண்ட பெண் மீன தேமாவின் இனிய பழத்தைக் கவவும் (குறு. 164:1,2). சுறாமிருந்த கழிசோந்த இடத்து நெய்தல், கணைக்கால நீண்டு கண்களைப் போலப் பூத்தது (நற். 27:8-11). கணைக்கால நெய்தலமலர் மறையும்படி நீர் பெருகும் கழியின்கண சுறாமீன துணையுடன் இயங்கும் (நற். 67:6,7). துறைவன கணைக்கால் நெய்தல் மலருடன் இலையை இடையிட்டுத் தொடுத்த மாலையைத் தலைவிக்குச் சூட்டினான் (நற். 138:5-7). ஆம்பல் பிடியானையின் செவிபோன்ற பசிய இலையையும் குளத்தின்கண் உள்ள கொக்குப் போன்ற கூம்பிய முகையையும் கணைக்காலையு முடையது (நற். 230:1-3). கழிசு கரையிலுள்ள சேறுபட்ட கணைக்காலை யுடைய கோவேறு கழுதையின் குளம்பிலெங்கும் சிவந்த இறாமீன்கள் ஒடுங்கப்பட்டு அழிந்தன (நற். 278:7,8). ஆண்பன்றி தன் பிணவுடன் சென்று கணைக்கால் நினைக் கதிரை அளவின்றித் திறைழித்தது (நற். 336:1,2). செழியன் பெயரால் செய்த பெரிய குளத்துநீர் மடை திறந்து கொண்டு ஓடியதனால் கால்வாயையடைந்து சென்று திரும்பிய கணைக் கோட்டுவானை சேறு திறைந்த வயலுட்புகுந்து உழவர் கோலாற் புடைத்ததற்கு அஞ்சாது வரப் படியிற் புரளும் (நற். 340:2-8). இருள நனகு புலராத விடியற காலத்தில கணைக்கால ஆம்பல கணனி விடியலில் தாமரை மலரைப் போல மலரும் (ஐங். 68:1,2). துயிலைப்பெற்ற கண்களைப் போலே கணைக்காலையுடைய தாமரை முதலிய மலர்கள் கூம்பின (கலி. 119:5). மணகலை முழுவின் இனிய கண்ணிற் பிறக்கும் மூழ்க்கத்திறகு எதிராக விண்ணில் உருமேறு முழங்கியது (பரி. 22:36,37).

கணையம் - கணையமரம். சேரமான கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன போர்க்கள வயலில வேல, கணையம் - கணையமரம் - முதலியவற்றை விதைத்துப் பிணங்களாகிய பயிர் விளைத்தான (புறம். 368:13,14).

கணையன் - 1. சேரன் படைத்தலைவன். சோழன் படைத் தலைவனான பழையன் சேரன்படைத்தலைவரோடு பாசறையிற் பொருது மாயந்தானாக, அது கண்டு பொறாத சோழன் பெரும்பூட்டுசென்னிசேரன் படைத்தலைவனாகிய திண்டேர்க் கணையன்

வென்று கழுமலம் என்னும் ஊரையும் கைப் பற்றினான் (அகம். 44:7-14).

2. ஆரியப் பொருநனின் நண்பன். பாணன் என்பா னின் மறபோர் வன்மையால் எதிர்த்து வந்த ஆரி யப் பொருநன் பொருதற்காற்றாது அவன் கைய கப்பட்டு மாய்ந்து கிடந்த கிடக்கையைப் பார்த்து நற்போர்க் கணையன் நாணிநான் (அகம். 386:3-8).

கணையோர் - அம்பினையுடையோர் (ஆறலை கன்வர்). மகட் போக்கிய செவிலிததாய், 'தன்மகள் இரவில் தன் துணைவனுடன் சீறாரினகண்ணே தங்கியிருப் பாளோ, கணையோரை - ஆறலைகள்வரை - அஞ் சாத தறுகண்மையுடைய தன் காளையுடன் முன்னே நடந்து செல்வாளோ எனறெண்ணி வருந்தினாள் (அகம். 321:10-14).

கதக்கண்ணனார் - புலவர். இவர் பாடியனவாகக் குறுந் தொகையில் இருபாடல்கள் (88,94) உள்ளன. 88-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் மதுரைக் கதக் கண்ணன் என்றும் 94-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் கந்தக்கண்ணன் என்றும் உ. வே. சா. குறிப்பிடு வார் (குறு. உ. வே. சா. பாடினோர் வரலாறு). 94-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் கதக்கண்ணன் என்று மர்ரே பதிப்பு குறிக்கும். குறிஞ்சித் திணைப் பாடலான 88-ஆம் பாடலில் சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புலி யைத் தாக்கிய நிகழ்ச்சியும் முல்லைத் திணைப் பாடலான 94-ஆம் பாடலில் மாரிக் காலத்தில் மலர வேண்டிய பிச்சியின் அரும்புகள் தாம் சிவக்க வேண்டிய காலத்திற்கு முன்பே சிவந்து தலைவியை மயங்க வைத்த நிகழ்ச்சியும் புனையப்பட்டுள்ளன.

கதப்பிள்ளையார் - புலவர். புறநானூற்றில் ஒரு பாட லும் (380) நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் (135) குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல்களும் (64,265, 380) ஆக ஐந்து பாடல்கள் இவர் பாடியவை. நற் றிணைப் பாடலைத் தவிர ஏனைய நான்கு பாடல களையும் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை பாடினாரென மர்ரே பதிப்புக் கூறும். இவர் பெயர் கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை என்று வழங்கப்படுவதாக உ. வே. சா. குறிப்பிடுவர் (குறு. பாடினோர் வரலாறு. பக். 135). [இவா கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாததனார் எனவும் கதப்பிள்ளை எனவும் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை என வும் பலவாறாகக் கூறப்படுவர் (நற். பாடினோர் வரலாறு. பி. நா. உரை. பக். 28, 29)]. இவரால் பாடப் பட்டவன் நாஞ்சில் வள்ளுவன் (புறம். 380). இப்புறப் பாடலால் நாஞ்சில் வள்ளுவனின் வன்மையும் வீரமும் நாஞ்சில் மலையின் வளனும் புலனாகினறன. 'துப்பெதிர்ந் தோர்க்கே யுள்ளாச் சேய்மையன், நட்பெதிர்ந் தோர்க்கே யங்கை நண்

மையன்' என்பது இவர் இவனைப் பாராட்டிய பகுதியாகும். இவரது நெய்தல் திணையிலமைந்த நற்றிணைப் பாடல் (135) வரையா உணவுப் பொருளைக் கொண்டு வருவிருந்தயரும் சிறுகுடியி னரின் பண்பினைப் புலப்படுத்தும். பசுக்கள் பிரிந்து செல்ல மடக்கண் கன்றுகள் புன்றலை மன்றம் நோக்கி வருந்தி நின்றல் (குறு. 64). காந்த ளினது கொழுவிய அரும்பைத் தானாக மலரும் வரையில் காத்திராத வண்டுகள் மூடிய இதழ் களைத் திறத்தல் (குறு. 265). வேந்தர் பகைவரை வென்று அறைகின்ற முரசத்தைப் போல முழக்கத் தோடு மழைபெய்தல் (குறு. 380) ஆகிய பகுதிகள் இவர்தம் இயற்கைப் புனைவிற்குச் சான்றுகளாகும்.

கதம் - சினம். வேட்டுவன் காணுறை வாழ்க்கையை யும் கதம்-சினம் - மிக்க நாயையும் உடையவன் (புறம். 33:1). பிட்டங் கொற்றன் இனமாகிய மிக்க கதம் கொண்ட ஏறுகளைத் தொழுவத்தோடு வேண்டினும் வேண்டியாங்கு அறஞ்செய்யும் தன் மையாளன் (புறம். 171:8,11). 'கடுவிசைக் கதநாய் நோன்சிலை வேட்டுவ' எனக் கடிய நெடுவேட்டு வன் விளிக்கப் பெறுகிறான் (புறம். 205:8,9). காவ லர் கடுகுதல், கதநாய் குரைத்தல், தாய்துயிலாமை, நிலவு வெளிப்படல் முதலிய இடையூறுகளால் தலைவன் தலைவியின் தோளிற் பெறும் இனறுயி லைப் பெறவியலவில்லை (குறி. 240-243). தூண்டி லிற் கோத்த இரையை விழுங்கிய வரால்மீன்தூண் டில் வேட்டுவன் வாங்கவும் வாராது கதமுடைய எருது போன்று செருகுகுற்று நீரைக் கலக்கியது (அகம். 36:1-8). வடுகா போர்த தொழிலையன்றிப் பிறிதொன்றும் கல்லாத நெடுமொழியையும் கதம் மிக்க நாயையு முடையவர் (அகம். 107:11). கார் கதம் கொண்ட விசம்பின்கண் நள்ளிரவில் பொறி விடு கொள்ளிக் கட்டைகளைப் போல மின்னல மின்னி மழை பொழிந்தது (அகம். 108: 6-8). ஞாயிற்றுக் கதிரின் கதம் (வெம்மை) காண்டற்கினிய மூங்கில் நிறைந்த பக்க மலையிலுள்ள சுரபுன்னை யின் உச்சியை வாடும்படி செய்தது (அகம். 177: 6-8). வடுகர் கன்றின் தோலாலாகிய கூட்டினை யும் கதம் பொருந்திய நாயினையும் உடையவர் (அகம். 381:7). வாயில் வேண்டி வந்த பாணனிடம் பரத்தை, 'பாணனே, நீ அஞ்சமாறு எம் அன்னை மூங்கிற்கோலைக் கையிலேந்திக் கதம் பெரிதுடை யன்; ஆதலின் நீ இங்கு வராதே' என்று கூறினாள் (நற். 150:9-11). கடிய ஒலியை யுடைய பம்பையை யும் கதம் கொண்ட நாயையும் உடையவர் வடுகர் (நற். 212:5). முயல் வேட்டெழுந்த முடுகு விசைக் கதநாயின் சிவந்த நாவினை யொத்த சிறு அடி

களையுடையவள் தலைவி (நற். 252: 10,11). தன்னாற் கொள்ளப்பட்ட களிறு பிழைத்ததால் கதஞ்சிறந்த புலி மேகத்தைப் போல முழங்கியது (ஐங். 218:3,4). நறுநுதலாய், நாம் நம் கூந்தலை ஆற்ற அது முல்லைப் பூவின் நாற்றம் கமழக் கண்டதற்கு நம் சுற்றத்தார் மனம் மாறுபட்டுத் தலைவன் தழுவிய கொல்லேற்றினைப் போலக் கதங் கொண்டனர் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 105:53-56). 'தன் கன்றினிடத்துச் செல்வார் மீது கதங்கொண்ட புனிற்றா பாய்ந்தாற் போன்று என்னை அடுத்து நிற்கும் உணனைக் காணின் யாய் கடுஞ்சினங் கொளவாள்' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 116:8,9). 'திங்களுள் தோன்றிய குறுமுயலே, என கேள்வன் இருக்கு மிடத்தைக் காட்டாயாயின், கதம் மிக்க நாயை நின்னைப் பற்றுமாறு ஏவுவேன்' எனத் தலைவனைப் பிரிந்திருந்த தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 114:18-20).

கதவம் - கதவு. சோழன் நலங்கிள்ளி தென்னவனது நல்ல நாட்டுள்ளும் ஏழெயில் கதவத்தை - கதவை - அழித்துக் கைக்கொண்டு புலியைப் பொறிக்கும் வலியுடையவன் (புறம். 33: 7-9). அதியமான் நெடுமான் ஞஞ்சியின் இனக்களிறுகள் செலக்கண்ட பகைமன்னர் தம் மதிலவாயிற் கதவங்களும் கணைய மரங்களும் புதியனவாக இடுதற்குப் பழையனவற்றைப் போக்குவர் (புறம். 98: 1-4). அவுணர் தேவர்க்கு அஞ்சி வானத்தில் இழைத்த அரணத்தின் கதவத்தைக் காக்கின்ற கணையமரம் போன்ற பருத்த வலிய தோள்களையுடையவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் (பதி. 31: 18-20). கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவனின் தோள்கள் அரணின் கதவங்காக்கும் கணையமரத்தை ஒப்பன் (பதி. 45: 9-11). கதவதையுடைய மதிலினிடத்து உருமேறு தன் கழுததைத் தேய்க்குமாறு உயர்ந்து விளங்கிய பகைவரது தூங்கெயிலை அழித்தவன் தொடித் தோட் செம்பியன் (ஐறு. 80-82). மகளிர் வைகறைப் போதின்சண் துயிலுணர்ந்து இல்லத்தே செய்தற் குரிய கடமைகளைச் செய்ய விரும்பி நலலில் கதவங்களை ஒலியெழுத் திறந்தனர் (மது. 664-667). வானத்தைத் தீண்டுமாறு உயர்ந்து விளங்கிய மேல் நிலத்திடத்துள்ள (மேல்மாடி) திண்ணிய நிலையினையுடைய கதவங்கள் தாழிட்டுக் கிடக்கு மாறு மழை பெய்தது (நெடு. 60-64). கைவல் கம்மியனால் செய்யப்பட்ட நெடுநிலை, இரண்டாய் மாட்சிமைப்பட்ட தாழ்பொருந்திய கதவங்களைக் கொண்டது (நெடு. 81, 85). காவலையுடைய மதிலினது கதவத்தை மோதியதால் களிற்றினது

தொடி பிளந்து வெண்கோடு முனை மழுங்கியது (அகம். 24: 11-13). தலைவன் காவலர் அறியாது வந்து தாழிடப்பெறாத கதவத்தின் அருகே தங்கி மெல்ல உட்புகுந்து தலைவியைக் கூடினான் (அகம். 102: 12-14). அருங்காவலுடைய வீட்டின் ஒரு பக்கத்தே ஓவியம் எழுதினாற் போன்ற செறிந்த நிலையினையுடைய கதவத்தைப் பேய் வழங்கும் நள்ளிரவில், காவலர் சோர்ந்த நிலையில் திறந்து தலைவன் தலைவியை முயங்கினான் (அகம். 311: 2-5). ஊரிலுள்ளார் துஞ்சும் நள்ளென் யாமத்தில் களிறுபோல் வந்த தலைவன் தலைவியைக் கூடுதற்குத் தாழிட்ட கதவத்தைத் திறக்க முயன்றான் (குறு. 244: 1, 2). தெருவில் மழை பெய்யக் காற்று, ஒன்றோடொன்று பொருந்துதலமைந்த வாயிற் கதவத்திலுள்ள துளைதோறும் அம் மழைநீரைக் கொணர்ந்து தூவ வீட்டிலுள்ள நாய் நடுங்கும் (நற். 132: 3-5). பரததையர் சேரியினினும் வந்த தலைவனோடு காமக்கிழத்தி, 'நின் குறியிடத்தே சென்று நின்னைக் காணாது, எம்மிடத்தே வந்து எம் கதவத்தைத் தட்டிக் கை வளையினாலே தம் வரவினைக் கூறும் பரத்தையரை நாங்கள் நோவோமா' என்று கூறி ஊடினாள் (கவி. 68:8,9). காற் சிலம்பொலிக்க வந்து பரத்தையினங் கொண்டு நின் பலகை பொருத தலைமை நிறைந்த கதவத்தைத் தட்டியது தவறாகுமோ எனக் காமக்கிழத்தி தலைவனை நோக்கி ஊடிக் கூறினாள் (கவி. 90:11, 12). புத்தியானையாக வண்ணிக்கப்பட்ட பரத்தை மனைவாசலிற் கதவமாகிய கம்பத்தைச் சேர்ந்து நின்று தன்னழகைக் காட்டி ஒருவரும் போகாத படி காலைத் தடுத்து வீழ்க்கும் (கவி. 97:16,17). வரைகெழு செல்வன நகரில மகளிர்தம் கூந்தலில் சூடியிருந்த கதவம் இல்லாத இதழ்களையுடைய மலர்களில் தேனையருந்த வண்டுகள் மொய்த்தன (பரி. தி. 1:31,32). கதவு 1. காண்க.

கதவு - 1. கதவம். பெருங்கையானை தன் கொம்பினைப் படைக்கலமாகக் கொண்டு பகைவர் மதிலினது கதவைக் குத்தியது (புறம். 3:9-11). களிறுகள், பகைவர் மதிலின் கதவை எறிந்து முனை மழுங்கிய கோட்டையுடைமையான உயிருண்ணும் கூற்றத்தை யொத்தன (புறம். 4:10-12). சோழன் நலங்கிள்ளி ஆலுரை முற்றியிருந்த காலத்து அடைத் திருந்த நெடுங்கிளையிடம் கோலுர்கிழார் 'பகைவர் முற்றியிருக்கும் காலத்துத் திறவாது அடைத்த திண்ணிலைக் கதவினையுடைய நெடிய மதிலின் ஒருபுறத்தே ஒடுங்கியிருப்பது நாணுத தகவுடைத்து' என்று கூறினார் (புறம். 44:14-16). கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவினைப் பொருது அரணை

அழித்தலால் களிற்றின் கிம்புரிகள் கழன்றன (புறம். 97:8-10) பாடுநர்க்கு ஈயாது அடைத்த கதவு காரணமாக இளவிச்சிக்கோவின் மலையைப் புலவர் பாடாது நீக்கினர் (புறம். 151:10-12). கணைய மரத்தைக் குறுக்கிட்டு அமைந்த திண்ணிய நிலையை யுடைய கதவையுடையது மதில் (புறம். 341:4,5). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் களிறுகள் கணைய மரத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டு இரும்பினால் பிணித்த பலகையாற் செய்யப்பட்ட பல நிலைகளையுடைய கோபுர வாயிலிலுள்ள கதவைக் காணின் மதஞ்செருக்கித் தோட்டியைக் கடந்து சினத்தால் அடங்காமல் கொம்பாற் குத்தும் (பதி. 63:15-21). குடில், சிறுதூற்றையுடைய வாயிலையும் கழிகளாற் செறித்துக் கட்டப்பட்ட கதவினையும் உடையது (பெரு. 148,149). வையை யன்ன் வழக்குடைய மதுரை நகரத்தின் வாயில், பலகால் நெய்யிடுவதால் கருநிறம் வாய்ந்த திண்ணிய, பொருந்திய கதவினையுடையது (மது. 354,356). அறம் நிலைபெற்ற அட்டிற் சாலைகளின் மதில்கள், புலிப் பொறியினையும் பலகைகள் தம்முட் பொருந்திய கதவினையும் உடையன (பட். 40-43). திருமாவளவனின் போர் யானைகள் பகைவரது காவலுடைய அரண்களை அழித்து அவர்தம் கோபுர வாயிற் கதவுகளை முறிக்கும் கொம்புகளை உடையன (பட். 229-231). பெரிய மதிற் கதவினைப் பொருத களிற்றியானையது மருப்பிலுள்ள இரும்பாற் செய்த பூண் (கிம்புரி) போன்றது தலைவியின் கரிய முலைக்கண் (அகம். 26:6-8). யானை வேட்டைக்கு எழினி வர மறுத்தமையால் கடுஞ் சினங் கொண்ட வேந்தன் மத்தியை ஏவ, அவன் அவ்வெழினியின் பல்லைப் பறித்து வந்து வெண்மணி என்னும் ஊரினது வாயிற் கதவிலே பதித்தான் (அகம். 211:9-15). தெசண்டிப் பொருநனான பொறையன் தன் பகைவனான மூவனைப் போரில் வென்று அவன் பற்களைப் பிடுங்கி வந்து தன் வாயிற் கதவில் பதித்தான் (நற். 18:2-5). பெருஞ்செல்வம் நிலைபெற்ற, மிகுகின்ற சோற்றையுடைய அகன்ற மனையின் பலகைகள் தம்மிற் பொருந்தின கதவைத் தீண்டி நின்று தலைவி தனித்து வருந்தினாள் (கவி. 83:1,2). வேற்படைகளைத் தைத்துச் செறித்து ஆக்கிய நெடிய கதவினை விட்டு வாயிலை அடைத்து அழகு கொண்ட எயிலைக் களிறு குத்தி அழித்தது (கவி. 135:3,4). கதவம் காண்க.

2. மறை. இரவுக்குறி வந்து மீளும் தலைவன் செல்நெறி, மரையாவினைக் கொன்று புலிமுழங்கும் தீமையுடைத்து; ஆதலின் நம் களவொழுக்கத்தை

மறைக்கும் காலம் இதுவன்று; எனவே கதவை - மறையை - வெளிப்படுத்துவேன் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குற. 321).

கதழ் - விரைவு. வேற்படைத்தலைவர் கதழ் - விரைவு - புதழ், வன்கண்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டவர் (புறம். 377:27). கதழ் சிறகினை யுடைய பறவை போலத் தேர் விரைந்தது (பதி. 25:12,13).

கதழ்வு - அலறல். யாளி தாக்குகையினால் யானைக் கூட்டம் கதழ்வு - அலறல் - செய்தாற் போன்று ஆலை ஆரவாரிக்கும் (பெரு. 258-260).

கதன் - சினம். களிற்றியானைகளின் கதன் - சினம் - அடக்கிய வெளிறில்லாத கட்டும் தறிகளைக் கொண்டது தொண்டைமான் இளந்திரையனின் கோபுரவாயில் (பெரு. 396). மதநீர் ஒழிந்த கதன் அடங்கிய யானையின் ஒரு மருப்புப் போன்று குன்றில் அருவி இலங்கியது (நற். 18:8-10). வெள்ளை எருத்தின் கதன் அஞ்சாது பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி அது நுணைக் கோட்டால் குத்திக் குலைத்தது (கவி. 101:27-29). கூர்மருப்புடைய காரி ஏற்றின் கதன் அஞ்சாது தழுவுபவன் ஒள்ளிழை அணிந்த ஆய்ச்சியின் கூந்தலில் துயில்பெறுவான் (கவி. 104:20,21). கொள்ளுதற்கரிய கொலை ஏற்றுக் காரியின் கதன் அஞ்சாது தழுவின ஆயனுக்கே சுற்றத்தார் தலைவியைக் கொடை நேர்ந்தனர் (கவி. 104:73-75).

கதி - 1. ஓட்டம். யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை இறந்ததால் காற்றுப் போல் விரைந்து செல்லும் இயல்புடைய மனம் செருக்கிய குதிரைகள் கதி - ஓட்டம் - இன்றிக் கிடந்தன (புறம். 229:20,21).

2. நெறி. நெறியல்லாத கதி - நெறி - சென்று பெரும் பொருளை இழந்தவன் துன்புறுவான் (கவி. 136:11, 12).

3. இயல்பு. செவ்வேளின் ஊர்தியாகிய யானையின் பிளிற்றொலி முழக்கம் முகிலினது இடிக்குரலைக் கேட்ட கதியிற்று - இயலபினை உடையது - (பரி. 8:17, 18).

கதிர் - 1. கூடர். 'நீ தண்கதிர் மதியம் போலவும் தெறுகின்ற ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழ்க' என முதுகுடுமிப்பெருவழுதியைக் காரிகிழார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 6:26-29). விரைந்து செல்லும் கதிரவனே, நீ பகற்காலத்தில் மட்டுமே பலகதிர்களையும் விரித்து விளங்குகிறாய்; ஆகவே நீ இரவும் பகலும் விளங்கும் எம் தலைவனுக்கு ஒப்பாக மாட்டாய் எனக் கபிலர் சேரமான் கடுங்கோவாழியாதனை அஞ் ஞாயிற்

றினும் உயர்த்துக் கூறுகிறார் (புறம். 8:6,10). கானப் பேரெயில் கதிர் நுழையாத மரம் செறிந்த காவற் காட்டினைக் கொண்டது (புறம். 21:5,8). பக்கத்தே நின்று கதிர் விடும் வானுறையும் மதி போலும் வெண்குடை உடையவன் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை (புறம். 22:10-12). 'எங்கோன் வளவன் வாழ்க' என்று நினைது பெருமை பொருந்திய வலிய தானைப் பாடேனாயின் வாழ்நாட்கலகாகிய பல் கதிர்ச் செல்வன் யான் இருக்குமிடத்தில் தோன்று தலறியான் என ஆலத்தூர் கிழார் சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை நன்றியறித லோடு பாடுகிறார் (புறம். 34:18-18). விளங்குகதிர் ஞாயிறு நான்கு திக்கினும் தோன்றினாலும் வெள்ளி தென்திசைச் செல்லினும் காவிரியாறு பல கால்களாய் ஓடி உலகை உண்பிக்கும் (புறம். 35:6-8). சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைச் சினைப்பித்தோருடைய நாடு வெங்கதிர் ஞாயிறு பல விடத்தும் செறிந்து தோன்றும் தீ நிமித்தம் கண்டு பெருங்கலக்க மடைந்துள்ளது என்று கோலூர் கிழார் குறிப்பிடுகிறார் (புறம். 41:6,16-18). சுடு கின்ற கதிரையுடைய ஞாயிற்றின் வெப்பத்தைத் தாம் பொறுத்துக் காற்றை உணவாக ஏற்று அச் சுடரோடு சூழ வருபவர் அவர் சடைமுனிவர் (புறம். 43:2-4). கதிர்விசும் மணிகளாற் கண்ணைப் பொருகின்ற மாடத்திலுள்ள இலங்குவளை மகளிர் முத்துப் போன்ற வெண்மணலில் வேதிகைக்கண் விளையாடுவர் (புறம். 53:1-3). விசும்பில் இருளகற் றும் வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவும் தண்கதிர் மதியம் போலவும் இவ்வுலகத்துடன் நின்று நிலை பெறுவாயாக என இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனை மதுரைக் கணக்காய னார் மகனார் நக்கீரனார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 56:21-26). அதியமான நெடுமானஞ்சி கதிர் விடு கின்ற நுண்பூணணிந்த அழகிய வலிய மார்பினை உடையவன் (புறம். 88:4). மான் கணத்தைத் தொலைத்த குருதி தோய்ந்த வீரக்கழலையும் கதிர் மணி விளங்கும் சென்னியையும் கொண்ட வல்வில் வேட்டுவன் கண்டரக்கோப் பெருநள்ளி ஆவான் (புறம். 150:5-7). உருகெழு ஞாயிற்றின் ஒண் கதி ரால் தின்னப்பட்ட முனிந்த புற்காடு தழைக்க மழைபொழிந்தது (புறம். 160:1-3). புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்லிசையையும் விரிகதிர் ஞாயிறு வானத்தின்கண் பரந்தாலொத்த சேய்மைக்கண் விளங்கும் தலைமையையும் உடைய செம்பியர் மரபின் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவள வன் (புறம். 228:7-10). பசுங்கதிர்த் திங்களைப்

போலும் வெண்கொற்றக்குடையை உடைய ஒளி வீசும் ஞாயிறுபோன்ற அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் புகழ் மாயா என அவன் இறந்த ஞான்று ஒளவையார் குறிப்பிட்டார் (புறம். 231:4-6). விசும்பின்கண்ண தாகிய நீத்தத்தைக் கடந்து சென்ற ஞாயிற்றின் பசுங்கதிர் மங்கிய அந்திமாலைப்போதில் மிகச் சிறுபொழுது கழிந்த பின்னர் கிணைஞன நலவியக் கோடனின் நெற் கூட்டின் அடியில் தடாரி தழுவிப் பாடினான் (புறம். 376:1-6). இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளி மலை பயந்த மணியும் காடு பயந்த பொன்னும் கடல் பயந்த கதிர் முத்தும் பிறவும் தான கனவிற் கண்டாங்கு நனவில நல்கினான் என உலோசச னார் கூறுகிறார் (புறம். 377:16-20). முன்னாள் நண்பகலில் பாவைவழி நடந்து வருந்தி ஞாயிற்றின் கதிர்மறைந்த இருள்பரவிய மாலைப் போதில் உன்னுடைய மனைமுன்றில் நின்று யான் வந்ததை அறிவித்தேன் எனப் பிடலூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனிடம் கிணைஞன் கூற்றாக மதுரை நக்கீரர் கூறுகிறார் (புறம். 395:21-24). மாரிக் காலத்து விசும்பின்கண் தோன்றும் விண்மீன்களின் நடுவே விளங்கும் விரிந்த கதிர்களை யுடைய வெண்டிங்களைப் போல நினபுகழ் விளங்கித் தோன்றுக என வாட்டாற் நெழினியாதனை மாங்குடி கிழார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 396:26-28). வேல் கைக்கொண்டு அரும் போர்களைக் கடக்கும் ஆற்றலுடைய கிள்ளிவளவனின் தண்ணிழலில் உள்ளோமாகையால் பெருங்கடல் முடிவெய்தும் ஊழிக்காலமே வரினும் தெறும் கதிரையுடைய ஞாயிறு கீழ்த்திசை மாறித் தென்திசைத் தோன் றினும் யாம் அஞ்சவே மல்லேம் என்று எருக் காட்டீர்த் தாயங்கண்ணனார் கூறுகிறார் (புறம். 397:23-27). இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன மணிகள் இழைத்த பசும்பொன்னாரம் தன்னிடை அழுத்தின கதிமிக்க வயிரமுடன் மாறுபட்டு விளங்கும் மார்பை உடையவன் (பதி. 16:15-17). செருப்பென்னும் மலையில் கோவலர் புல்லுடைய நிலத்தில் ஆநிரைகளை மேயவிட்டுக் கற்கள உயர்ந்த காட்டிடத்தே கதிர்மணிபெறுவர் (பதி. 21: 20-23). அகன்ற வானத்தின்கண் பகற்பொழுது உண்டாதற் பொருட்டுச் சுடுகின்ற கதிர்கள திகழும் அச்சம் பொருந்திய ஞாயிற்றின் நிறம் விளங்கிய தன்மையைக் கொண்டு சினைந்து வந்த வேந்தர்தம் எயில்களை ஆடுகோட்பாட்டுச் சேர லாதன் கைக்கொண்டான் (பதி. 52:26-31). ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் நாட்டகத்துள்ள ஊர்களில் புன்புலம் வீத்தும் கலப்பையின் கொழுச்

சென்ற படைச்சாலின் பக்கத்தே கதிர்மணிகளைப் பெறுவர் (பதி. 58:15-19). புல்லிய இருள் விடிய வருத்தம் நெடிதகன் றொழிய உலகெங்கும் பந்த இருள் நீங்க ஞாயிறு பல்கதிர் பரப்பிக் கொண்டு கீழ்த்திசையில் தோன்றியது (பதி. 59:4-8). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் நாட்டகத்துள்ள ஊர்களில் பனிங்குடன் செம்பரல் வீரவிக் கிடக்கும் மேட்டு நிலத்தில் இலங்குகதிர்த் திருமணிகளைப் பெறுவர் (பதி. 68:18-20). படைத்தலைவர் படைகளை ஆராயவும் வெற்றிக் கொடி அசையவும் விளங்கும் கதிர்வீசும் மணி பதித்த கொம்பென்னும் வாச்சியத்தோடு வலம்புரிச் சங்குகள் முழங்கவும் சென்று செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் பல போர்களில் பகைவர்களை வென்றழித்தான் (பதி. 67:5,6,12). நான்காக வேறுபட்ட திசையிடமெல்லாம் ஒன்று போலப் பகையின்றி ஆக்கம் எய்தச் செல்வக் கடுங்கோவின் முன்னோர் இலங்கு கதிர்த்திகிரியைச் செலுத்தினர் (பதி. 69:16,17). பெருஞ்சேர லிரும் பொறையின் நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் உழவர் பகன்றைப் பூவால் தொடுத்த மாலையை வெள்ளாடை போலச் சூடிக்கொண்டு உழும் படைச் சாலிடத்தே இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுவர் (பதி. 76:11-15). முருகனின் ஆறுமுகங்களுள் ஒன்று மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல கதிர்களையும் விரித்தது (சூரு. 91,92). விரியும் கதிர்களை யுடைய வெள்ளி முளைத்த நள்ளிருள் விடியலில் கிணைஞன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் சென்று தான் விரும்பிய பாடலொன்றைப் பாடத் தொடங்கினான் (பொரு. 71-73). கடல்மீது பகலைச் செய்யும் கதிர்களைப் பரப்பி எழுந்து விண்ணிடத்தே மெல்லச் செல்லும் ஞாயிறு போல, பிறந்து தவழ்தலைக் கற்ற நாள் தொடங்கிச் சிறந்து தன் நாட்டைத் தோளில் தாங்கி நாளும் வளர்த்தவன் கரிகால் வளவன் (பொரு. 135-138). பகற்பொழுதைத் தருகின்ற ஞாயிறு பல கதிர்களைப் பரப்புதலால் குல்லை கரிய, மரக்கிளைகள் தீயுண்ண, மலையில் அருவி இல்லையாக, மேகம் கடல்நீரை முக்கக் மறந்து போக, நாட்டில் வற்கடம் தோன்றியது (பொரு. 233-237). வேனிற்பருவத்தின்கண் ஞாயிற்றின் கதிர் மிகவும் வெம்மையைச் செலுத்தியதால் எங்கும் பாலைத்தன்மை நிலைபெற்றது (சிறு. 9-11). முதற் சூலையுடைய கழிமுள்ளி கதிர்வீசும் நீலமணியைப் போலப் பூத்தன (சிறு. 148). நன்றாகச் சமைக்கப் பெற்ற பல்வேறு அடிசிலைக் கோள்களால் சூழப் பட்ட இளங்கதிர் ஞாயிற்று மண்டிலத்தை இகழும் தோற்றம் உடைய பொன்கலத்தில் ஓய்மானாட்டு நல்லியக் கோடன் தானே நின்று பாணர்க்கு விரும்

பும் உணவை ஊட்டுவான் (சிறு. 241-245). கூதிர்க் காலத்தில் வானிடத்து வெண்டிங்கள் பால்போலும் கதிரைப் பரப்பி ஊர்ந்து நிற்கும் (சிறு. 250,251). அகலிரு வானத்தில் பரந்த இருளைப் பருகிப் பகற் பொழுதை உலகில் உண்டாக்கும் பல்கதிர்ப் பரிதி வேனிற்காலத்தே மிகுந்த சினத்தோடு தோன்று வான் (பெரு. 1-3). ஒவிக்கும் கடல் தந்த கதிர்முத்தம் வைகல்தோறும் சிறந்து விளங்கியது (மது. 315,324). அங்கண்வீசம்பு மறையும்படி காற்றைப் பிளந்து கொண்டு ஒண்கதிர் ஞாயிற்றைத் தாம் சேர்தலை நெஞ்சாலே கருதிக் கொண்டு பறக்கும் செங்கால் அன்னச் சேவலைப் போல வெண்ணிற மயிரினை உடைய குதிரைகள் ஓடும் (மது. 384-387). வெயிற் கதிர் மங்கிய ஞாயிற்றையுடைய செக்கர் வானத் தைப் போன்று சிவந்து நுண்ணிய வடிவாலே கண்களை வெறியோடப் பண்ணிச் சிந்தி விழுமாறு போன்ற ஒள்ளிய பூத்தொழிலை யுடைய ஆடைகளைப் பொன்புனை உடைவாளோடு பாண்டியன் தலையாலங் காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் அழகுபெறக் கட்டினான் (மது. 431-434). சிறு பிள்ளைகள் திண்ணிய கதிரையுடைய மதாணி என்னும் அணியை அணிந்திருந்தனர் (மது. 461). விளங்குகதிர் ஞாயிற்றின் இலங்குகதிர் இளவெயில் தோன்றினாற் போலப் பொண்ணின் ஒளி சூழ்ந்து குற்றமற்றுப் பேரணிகலன்கள் விவங்கும் (மது. 702-704). தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். வைகறையில் எழுந்து திண்ணிய வயிரத்தை யுடைய சந்தனத்தைப் பூசிக் கொண்டு கதிர்விரும் ஒள்ளிய வடமாகிய முத்தணிந்த மார்பில் வண்டுகள் மொய்க்கக் கழுத்தில் தாழ்ந்த மாலையை அணிந்து கொண்டான் (மது. 715-718). திசைகளில் விரிந்த கதிரைப் பரப்பிய அகன்ற இடத்தை யுடைய ஞாயிறு மேற்றிசைச் செல்ல எழுந்தது (நெடு. 72-74). ஞாயிற்றின்கதிர் சுடும் வெப்பம் விளங்கும் உச்சிப் போதின்கண் விண்ணிற் பறக்கும் பறவைகளெல்லாம் தாம் விரும்பி உறையும் கூடுகளிலே சென்று அடங்கின (சூரி. 45,46). பகற்பொழுது நீங்க ஏழு குதிரைகள் பூண்ட தேரைச் செலுத்திப் பல கதிர்களைக் கொண்ட ஞாயிறு மேலை மலையிடத்துச் சென்று மறைந்தது (சூரி. 215, 216). அரசன் பொருளைக் காக்கும் பழம்புகழையுடைய சுங்கம் காப்போர் கதிர்ச்செல்வனின் தேரில் பூட்டப் பெற்ற குதிரைகள் போன்று மடிந்திராமல் நாள் தோறும் சுங்கம் கொண்டனர் (பட். 120-125). காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பல்வேறு வடிவமும் வண்ணமும் உடைய கொடிகள் வானகத்தே செறிதலின்

செல்கின்ற கதிரவனின் கதிர்குகாது (பட். 182, 183). வளப்பத்தை உண்டாக்கும் உழவர் நெல்லை முகந்து கொடுக்க மிடாவினின்றும் வார்த்த பசிய முளையா வாக்கின கள்தெளிவை இளங்கதிர்களை யுடைய ஞாயிறு எழும் நாட்காலத்தே களங்கள் தோறும் பெறுகுவீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெறுகிறார் (மலை. 462-464). இருளற விசம்புடன் விளங்கும் விரைந்து செல்லும் செல வினையுடைய ஞாயிற்றின் கடுங்கதிர் எறித்தமை யால் உண்டாய பிளவிடங்களை முருங்கை வெண் பூக்கள் பரவி மறைத்தன (அகம். 53:1-4). தலைவியின் சிறுநுதல் நிலவொளி பரந்த பல்கதிர்களைக் கொண்ட திங்களை ஒத்த அழகு நீங்கப் பெற்றுப் பீர்க்கம் பூவின் நிறத்தைக் கொண்டதோ எனப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியை நினைந்து கூறுகிறான் (அகம். 57:11-13, 19). அச்சம் தரும் நல்ல பாம்பு கதிர் உண்டாக உமிழ்ந்த மணி விளக்கில் களிற்றி யானையைக் கொன்ற புலி அதனைப் புலர இழுத்துச் செல்லும் (அகம். 72:13-15). காட்டுப்பூனை இருளிடத்தில் விழித்துப் பார்த்தாற் போன்று கதிர்விடும் முத்துக்களால் இயன்ற ஒற்றைவடம் தலைவியின் முலையிடைக் கிடந்து விளங்கியது (அகம். 73:3, 4). பாலைநிலப் பரப்பு தெறுகதிர் ஞாயிறு வாணத்துச்சியில் நின்று காய் தலின் மழைநீர் வற்றிப்போன பேய்த்தேரையுடையது (அகம். 89:1, 2). உயிர்களுக்கு எல்லாப் பொருளும் விளங்குதற்குக் காரணமான பகற்பொழுதை வழங்கிய பல்கதிர் ஞாயிறு வளம்கெழு மாமலை களெல்லாம் தம் பயன்கள் கெடும்படி காய்ந்ததால் அருவிகள் நீரற்றுப் போயின (அகம். 91:1-3). வானமாகிய கடலிற்குத் தோணிபோலப் பகற்பொழுதிலே பல்கதிர்களை உடைய கதிரவன் தோன்றினான் (அகம். 101:12, 13). மலையில் சென்று மறையும் வலிய கதிர் மழுங்கிய கதிரவன் அரவம் விழுங்கும் மதியைப்போலக் காட்சியளித்தான் (அகம். 114:4, 5). பகற்பொழுதை மெல்ல மெல்லக் கழித்துப் பல்கதிர் ஞாயிறு மேலைத் திசைக்கண் உள்ள மலையைச் சென்றடைந்தது (அகம். 120:4, 5). வழியின்கொற்கை முன்றுறையில் கடலினின்றும் தவழந்து வரும் அலைகள் கொணரும் சரங்கதிர் முத்துக்கள் கவர்நடைக் குதிரையின் காலை வடுப்படுத்தும் (அகம். 130:9-11). முதுவேனில் பருவத்தில் ஞாயிறு தன் கதிர்களையே கைகளாகக் கொண்டு ஈரத்தைக் கவர்ந்து பசுமை அற்றுப் போம்படி வெதுப்புதலின் நிலம் பிளவுபட்டது (அகம். 164:1-3). அசைகின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்கள் சூழ்ந்த வெம்மைவிளங்கும் நிலம் மரங்கள் தலைகருகி வளம் குன்றியது (அகம். 169:1, 2).

கதிர்கள் பல ஒழுங்குற வமைந்த நேமியினைக் கொண்ட செல்வன் (திருமால்) மார்பில் பொருந்திய மாலை போன்று பல்வேறு நிறம் பொருந்திய வானவில் விண்ணில் தோன்றியது (அகம். 175:14-18). போரில் மாய்ந்த எயினை ஞாயிற்று ஒண்கதிரின் வெப்பம் தாக்காதவாறு புதிய பறவைகளின் பெருங்கூட்டம் வானவெளி மறையும்படி ஒருங்கு சேர்ந்தது (அகம். 182:7-10). வானத்தின் மேற்றிசையில் சென்று வீழ்கின்ற கதிர் மழுங்கிய ஞாயிற்று மண்டிலத்தால் உண்டான செல்வானமும் கரைந்து போன இம்மாலைக் காலத்தில் நிந்தேரின் மாலையாகிய மணிகள் பலவும் ஒரு சேர ஒலிக்கும்படி நீ குறித்த பருவம் தப்பாமல முன்றலில் வந்து நின்றுது இனிதாயிருந்தது எனத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறினாள் (அகம். 184:15-19). ஞாயிற்றின் வெயில் முதிராது இளங்கதிராக இருக்கின்ற விடியற்காலையில் பைங்கனையானை உணவு பெறாமையால் பணையின் வெளிற்றைத் தின்னும் (அகம். 187:18, 19). கொற்கைத் துறைமுகத்தில் அவிர்கதிர் முத்துக்களோடு வலம் புரிச் சங்குகளையும் சொரிந்து பனித்துறைக்கண் தெய்வத்தினை நெய்தல் மகளிர் வழிபாடு செய்தனர் (அகம். 201:4-7). ஆஅய் எயினன் என்பான மிநிவி என்பானோடு செய்த பாழிப் போரில் விழும்புண்டு இறந்தானாக அவனைக் கதிரவனுடைய ஒண்கதிர் சுடாமல் பறவைகள் பலவும் ஒருங்கு கூடித்தம் சிறகுகளால் பந்தவிட்டு நிழல செய்தன (அகம். 208:5-12). பகற்பொழுது கழியப் பல்கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொண்ட ஞாயிறு மறைகின்ற அந்திப் பொழுதின்கண் அகன்ற புனங்களில் எரிபோன்ற கதிரையுடைய திருமணி ஒளிரும் (அகம். 213:11-14). அகலிரு வானம் முழுவதும் மறையப் பரந்து பல்கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை மறைத்த மேகம் களிற்றினம் குளிரப் பெரும் பெயல் பொழிந்தது (அகம். 214:1-4). வேந்தன் தன் பகைவருடன் மாறுபட்டுக் கதிர்வீசும் நெடுவேல் ஒளிரும் பாசறையில் அடு புகழை விரும்பி உறங்கா னாயினன் (அகம். 214:5-7). நீர்வற்றிப் போன நெடிய வழிகள் பகலைத் தோற்றுவிக்கும் பல்கதிர்களையுடைய பருதியை செல்வன அகன்ற இடத்தை யுடைய வானத்தினின்றும் தனது ஆணையாகிய ஆழியினால் பிளந்து விட்டாற் போன்ற பிளவுகளை உடையன (அகம். 229:1-3). பெருங்கடலினின்றும் தனனை உலகு தொழும்படி தோன்றி விளங்கும் கதிர் விரியப் பெற்ற ஞாயிற்று மண்டிலம் குளங்களிலுள்ள ஊற்றுக் கண்களினும் நீர்வறந்து போகும்படி தன்

வெப்பத்தைப் பரப்பியது (அகம். 263:1-3). உயிர் களுக்கு உணவு முதலிய பயன்களைத் தரும் பல் கதிர் ஞாயிறு, அவ்வுயிர்களுக்கு விளக்கமான தொழில்களையும் தருவதற்கு நிலத்தின் வலமாக எழுந்தது விளங்கிக் கடலில் தோன்றும் (அகம். 268: 1,2). பாலைநிலத்தில் ஞாயிற்றின் மிக்க கதிரால் தோன்றும் ஆவியாய் அலைகளை நீர் என்று விரும்பி விலங்குகள் மிகவும் ஓடி அலையும் (அகம். 327:8-11). மலையினிடத்து நெடிய சோலையினூடே துளிகள் அசைகின்ற குளிர்ச்சியோடு விளங்கும் வெள்ளிய அருவிநீர் போலத் திங்களுடைய அழகிய கதிர்கள் நிலத்தில் வீழ்ந்து பரவின (அகம். 362:13-15). இலங்கு சுடர் மண்டிலம் (ஞாயிறு) விண்ணி டத்தே விட்டு நீங்கிப் பல்கதிர் மழுங்க மேற்கு மலையை எய்தும்போது பிணையைக் கலைமான் தனது ஆண்குரலால் அழைக்கும் (அகம். 367:1-3). தலைவி பனிக்காலத்தில் சூரியனுடைய கதிர்கள் சுருங்கி மறையக் குவிந்து அழகிதாக அசைகின்ற வெயிலை உள்பொதிந்த தாமரை மலரின் உள்ளி டத்தைப் போன்ற சிறுவெம்மையன் (குறு. 376:3-8). பசங்கதிர் மதியமும் சுடரும் திகிரியோனுக்கு (திருமாலுக்கு) கண்களாகும் (நற். க. வா. 4,7). தேன் கலந்த வெண்கலைத் தீம்பாலை விரிகதிர்ப் பொன் கலத்தில் இட்டு, அதனை ஒருகையில் ஏந்திச் செவிலி சிறுகோலோச்சித் தலைவி சிறு விளையாட்டியாய் இருந்தபோது உண் என்று அதட்டினாள் (நற். 110: 1-4). எல்லாம் விரும்புதலைச் செய்யும் ஆதித்த மண்டிலம் தன் ஒளி விசும்பிற்செல்ல இலங்கும் கதிர்கள் மழுக்கமடைந்து மடல் வலித்த தலை வனுக்குத் துன்பத்தைத் தந்தது (நற். 152:3,4). கட லருகுள்ள புண்ணையின் பக்கத்துள்ள தாழைமடல் நெடுஞ்சுடர்க்கதிரால் இருளைப் போக்கி எழுந்து உள்ளே கொதித்து ஆகாயத்தில் சென்ற வயங் கொளி ஞாயிற்றின் பாடு சாய்கின்ற அழகுபோலத் தோன்றும் (நற். 163:7-11). மழைபெய்யா தொழிந்த பாலைநிலத்தில் அந்நிலத் தெய்வமாகிய செங்கதிர்ச் செல்வன் காய்தலானே நிலம் பிளவுபட உலகம் மிகவும் வருந்தித் துன்புற்றது (நற். 164:1-3). பல கூறுகள் ஒன்றாகச் செறிந்தாற் போன்ற பலகதிர் களின் இடைஇடையே பாலை முகந்து வைத்தாற் போன்ற பசுவெண்ணிலவினை யுடைய மேகத்தின் பிடர்மேல் கலைகள் நிறையுறு மதியம் காணப் பட்டது (நற். 196:1-3). அரும்புகட்டிய கதிர்போன்ற ஒள்ளிய பூங்கொத்தையுடைய நொச்சிமாலை குடித் தெருவில் திருவிழா எனக் குயவன் அறிவிப்பான் (நற். 200:1-4). குணகடலினின் நெழுந்து நண்ணிக் கதிர்களைப் பரப்பிப் பகற்பொழுதைச் செய்யும்

செல்வன் (ஞாயிறு) குடமலை சென்று மறைந்தான் (நற். 215:1,2). ஞாயிறு மேலைத் திசையில் இறங்கிக் கதிர்மழுக்கம் அடைந்தது (நற். 218: 1). கடலிற் பெருமீனைப் பிடிக்கும் சிறுகுடிப் பரதவர் மரக்கலங்களுக்குத் தெரியுமாறு இரவி லிட்ட செறிந்த கதிர்களையுடைய ஒள்ளிய விளக் கம் முதிராத இளஞாயிற்றின் எதிரே தோன்றிய ஒளியை ஒக்கும் (நற். 219:5-8). ஆடுகள் தொழுவம் திரும்பப் பார்ப்பன மகளிர் முல்லைமல ரணிய ஆதித்தமண்டிலம் மலையை அடையும் கதிர் மழுங் கிய மாலைப்பொழுதில், தலைவன் இல்லாமையால் புல்லென்ற வறுமனை நோக்கித் தலைவி மெல்ல வருந்துவளோ என வினைமுற்றி மீள்வான் தன் தேர்ப்பாகற்குக் கூறினான் (நற். 321:1-7). கடுங்கதிர் ஞாயிறு மலையில் மறைந்தது (நற். 338:1). நிலவு நல்லறி விசும்பில் பல்கதிர் பரப்பிப் பால் நிரம்பிய கடல் போலப் பரந்துபட்டது (நற். 348:1,2). அகலிரு விசும்பில் அரவினால் விழுங்கப் பெற்ற பசங்கதிர் மதியத்தின் விரிந்த நிலாவைப் போலக் கூந்தல் சேர்ந்த சிறுநெற்றி யுடையவள் தலைவி (நற். 377:6-9). வேங்கைப் பூஞ்சினை துழாவிச் கமழ்தாது ஆடிய மயில் பசிய கற்பாறையின் உச்சிமீது தன் கூட்டத்தோடு கூடி ஞாயிற்றின் மிக்க கதிராகிய இளவெயிலைத் துய்க்கும் (நற். 398:3-7). விரிகதிர் ஞாயிறு மேலைத் திசையில் சென்று மறையும் (நற். 398: 2). ஞாயிற்று மண்டிலம் போன்று தோன்றும் பல்கதிர்களையுடைய வேள்வித்தியினை உடையது தேனூர் (ஐங். 57: 1, 2). கிள்ளி கதிர் இலை போன்ற நெடுவேலை உடையவன் (ஐங். 78: 1). வலம்புரிச் சங்குகள் உழுத மணல்மிக்க அடை கரையில் அவை ஈன்ற இலங்கு கதிர் முத்துக்கள் இராப்பொழுதில் இருள்கெட இமைக்கும் (ஐங். 193: 1, 2). பாலைவழிகள் நெடிய மூங்கில்கள் கரிந்து சாய, மலைகளும் பிளக்க, வேனிற் பருவம் நீண்டு கடுங்கதிர் ஞாயிறு தெறுதலினாலே வெப்ப முடையவாயின (ஐங். 322: 13). கதிரவன் தன்னு டைய கதிர்களையும் சுருக்கிக் கொண்டு மறைந் தான் (ஐங். தி. 5:2). நடுவுநிலை நீங்கி அருளில்லாத அமைச்சன் தன் மனத்திற் கிடந்த செயலைக் கூற அது கேட்டுச் சூழ்ந்த அரசனது கொடுங்கோல சுடுமாறு போல, ஞாயிறு கடுகிக் காய்கின்ற கதிர் களை மூட்டிச் சினத்தாற் சுட்டது (கலி. 8: 1-3). உறியில் தங்கிய கமண்டலத்தையும் உரைசான்ற முக்கோலையும் கொண்டு எறித்தலைச் செய்யும் ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்குகையினாலே எடுக் கப்பட்ட குடைநிழலில் அந்தணர் காட்டிற் சென்ற னர் (கலி. 9: 1-3). மலையின் மேலுள்ள மூங்கில்கள்

வாடும்படி ஞாயிற்றின் கதிர்கள் காய்ந்தன (கலி. 11:14). தலைவியின் திருமுகம் இனிய கதிர்களுடைய திங்களை ஒக்கும் (கலி. 15:16). புனையிழாய், காதலர் நாம் தனிமையுறும்படி பொருளை விரும்பிப் பகைப்புலம் என்று கருதாராய்ப் போதற்கு நினைந்த அரிய வழியிடத்தில் செறிந்த கதிரையுடைய ஞாயிற்றை 'நின் சினம் தனிக' என நாம் வேண்டிக் கோடல் நம் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ' என்று தலைவி தோழியிடம் மொழிந்தாள் (கலி. 16:9-12). காவல் மேற்கொண்டு பகைவர் நாட்டை விளக்கத் துணிந்த தலைவனை நோக்கி, 'நீண்ட கதிரினையுடைய திங்களின் நிறைவு பின் தேயுமாறு போல நிலைநில்லாமல் நாள்தோறும் கெடும் அழகு தலைவியுடன் நிலையுமோ' எனத் தோழி வினவினாள் (கலி. 17:5-8). பல உணவுகளையும் விளைந்து கொடுத்து நுகர்விக்கும் நிலம் ஈரம் அறும்படி செல்க - ஞாயிறு மிகவும் சினத்தைச் சொரியும் (கலி. 18:1,2). வீழ்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர் அவர்த் திசை பூவின தேனை உண்ணும் துமடியின் யாமோசைபை ஒத்த முழங்குகின்ற ஓசையுடைய மாலைக்காலம் தலைவியை வருத்தும் (கலி. 29:16,17). உலகிற்கு உணவுகளை விளைத்தற்குக் காரணமான மதியத்தின் பல்கதிர் பாலை ஒத்து விளங்கும் இராப்பொழுதுடன் அணிகள் குளிரும்படி வாடைக் காற்று வந்தது (கலி. 31:11,12). நிறைமதி இனிய கதிர்களை விட்டது போல முகம் ஒளி பொருந்தி வருபவளை இவள் யாரோ எனத் தலைவன வியந்து கூறினான் (கலி. 56:4-6). விரி கதிரையுடைய ஞாயிறு விசும்பில் பரவ, விடியற்காலத்தே பொய்கையில் முறுக்கற மலர்ந்த மலர்களின் தேனை வண்டுகள் கூடி நுகர்ந்தன (கலி. 71:1-3). சிறுவனின் மென்மையான தலையில்தாயர் மின்னுவதும் கதிர் விடுவதுமாகிய மூன்று வடங்கொண்ட அணியை அணிந்தனர் (கலி. 80:2). ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற விடியற்காலையில்கையிற்கொண்ட அலகால் உன மேனியில கீறியது நீ ஊர்ந்து வந்த குதிரையோ எனத் தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாககித் தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 96:22-24). அரசன தனனைச் சேர்ந்தவர்க்குக் கதிரைச் சொரியும் மதியை ஒத்த குளிர்ச்சியை உடையவன் (கலி. 100:3,4). இவ்வுலகு ஒருசேரப் பாண்டியனது ஒருமொழியைக் கேட்பதாக வென்று தொல் கதிரையுடைய சக்கரப்படை உடையானை வாழ்த்துவோம்; நீயும் வருக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கலி. 104:78-80). பல்கதிர் ஞாயிறு பகற்பொழுதை முறைமையாற்

செலுத்தி மலையிற்சென்று சேர்ந்தது (கலி. 118:4). அகன்ற உலகத்தை விளக்கும் தன பல்கதிரையும் தனக்கு வாயாகக் கொண்டு கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும் அவ்வாயால் விழுங்கினாற் போல அவற்றைச் சுருக்கிக் கொண்டு படுகடருடைய ஞாயிறு மலையைச் சேர்ந்தது (கலி. 119:1,2). தெளிந்த கடற் பரப்பில் திரையை நீக்கித் தோன்றும் தண்கதிர் மதியம் தன் அழகு நிலவை மிகுதலைச் செய்தது (கலி. 121:2,3). பகற்பொழுது வந்து சேர்வதற்குக் காரணமான தன் தெறுகின்ற கதிர்களைக் கதிரவன் தன்னிடத்தே மீட்டுக்கொண்டு மறைய இருள் உலகத்தே பரவியது (கலி. 129:2,6). நிரைத்த கதிரையுடைய ஞாயிறு மறைதலோடு சேர்ந்து பகற்காலமும் போகப் புலம்புகொள் மருள்மாலை உலகில் இருள் பரவுதலைத் தரும் (கலி. 130:5,7). ஞாயிறு தான் பரப்பிய கதிர்களைத் தன்னிடத்தே குவித்துக்கொண்டு மலையிற் சென்று மறைந்தது (கலி. 134:4). 'கதிர்களைப் பிறருக்குப் பகுத்துக் கொடாத ஞாயிறே, நீ மலையைச் சேருவாயாயின் என் தலைவரை நினைத்துத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து தருவாயாயின், என் காமத்தி அலியும்' எனக் கதிரவனை நோக்கித் தலைவி கூறினாள் (கலி. 142:37-40). 'மறு நீங்கிய ஞாயிறே, நீ மலையிற் சென்று மறைவாயாயின், கடலின் நீரிடத்தே மீண்டுவந்து தோன்றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமளவும் தொய்யிலை எழுதாமல் கெடுத்தவனை யான் தேடுதற்குக் கைவிளக்காக நின் சில கதிர்களை எனக்குத் தருக' எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி ஞாயிற்றைப் பார்த்துக் கேட்டாள் (கலி. 142:41-44). வளியே, பல்கதிர்களுடைய ஞாயிற்றின் ஒளி வீசும் இடமெல்லாம் சென்று நாடுதற்குரிய நீ, என் இயற்கை நலனை உண்டு ஒளித்தவனைக் காட்டுக எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி அவ்வளியை நோக்கிக் கேட்டாள் (கலி. 144:40-42). ஞாயிறே, நீ உன எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பிவிட்டு இப்பகற காலத்தோடு மறைந்து போகாதிருப்பதை நான் வேண்டுவேன்; நீ சென்றால் மாலைப்பொழுது வந்து என்னைக் கொல்லும் என மாலைக்காலத்திற்கஞ்சிய தலைவி கூறுகிறாள் (கலி. 145:26-30). நிரைத்த கதிர்களை உடைய ஞாயிற்றை நோக்கிக் கடல் சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் சென்று தலைவனைத் தேடிவரும்படி தலைவி கூறினாள் (கலி. 146:27-29). யான் துயிலாமல் என்மேல் வந்து வளைத்த மதியும் யானுற்ற வெவ்விய நோயை முறைப்பட்டுக் கூறின் தன் கதிர்கள் ஒளி மழுங்கி நடுங்குவது போலே ஓடி மிகவும் சுழன்று திரியும் எனப்

பிரிவாற்றாத தலைவி கூறினாள் (கவி. 146:39-41). ஞாயிறே, நீ எம் கேள்வன் யாங்குள னாயினும் கொண்டு வந்து காட்டுக; அவ்வாறு காட்டா யாயின யான் நின் கதிர்களைப் பற்றிக் கொண்டு விசும்பில் ஏறி அவனைப் பார்ப்பேன் எனபது பிரி வாற்றாத தலைவி கூற்று (கவி. 147:26-28). செவ் கதிர் ஞாயிறே, எனக்கு அருள் செய்யாதவனை நாடி யான் பிடித்துக் கொள்ளுமளவும் நீ குவிந்து செல்லும பலகதிரா பகற்காலத்தோடே இங்கே நிற்கச் சிலகதிர்களோடு மட்டும் படுவாயாக எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி அதனை வேண்டினாள் (கவி. 147:33-35). ஞாயிறு தன்கதிர்களாலே உல கிடத்துப் பழைய இயல்பினை உடையதாய்த் தான் செய்யும் பொருள்களை வீளங்குந் தொழிலிலே ஊன்றி நடத்திப் பின் வல்லவன் (காமன்) கூறிய வினையைத் தலையிலே ஏறட்டுக் கொண்டு போவான் போலக் கண்களின் பயன்கெடும் படி மலையிற் சென்று மறைந்தான் (கவி. 148:1-3). அங்கண் வானத்தில் அழகிய நிலவொளியோடு விளங்கும் திங்களாகவும் தெறுகதிர் ஞாயிறாகவும் திருமால் திகழ்கிறார் (பரி. 1:41,42). உலகை அழிக்கும் ஊழித்தீயும் இயமனும் அவன் ஏவலனாகிய கூற்றுவனும் மாசில்லாத ஆயிரம் கதிர்களை யுடைய ஞாயிறும் ஆகியவை கூடும் ஊழி முடிவில் ஆழிக்கண் அழுந்தும் நிலமகளைக் கேழலாகி மருப்பாற் பெயர்த்தெடுத்தவர் திருமால் (பரி. 3: 21-24). அழகிய குளிர்ச்சியோடு விளங்கும் ஒளியு டைய பதினாறு இனிய கதிர்களையுடைய பிறை யாய் வளர்ந்த நிறைமதியை உணவாகவுடைய அமரர்க்கு முதல்வர் திருமால் (பரி. 3:51-53). வேள்விகளைச் செயத விண்ணோர் முதல்வன் (இந்திரன்) விரிகதிர் மணிப்பூண்களை அணிந்த வன் (பரி. 5: 31, 32). தெறுகதிர்க்கனலியும் (மழுவுற) மாலையும் மணியும் முதலிய வேறுவேறு வடிவினையுடைய படைகளைச் செவ்வேள் தம் பன்னிரு கைகளில் கொண்டுள்ளார் (பரி. 5:67, 68). வையைக்குப் புனலாடச் சென்ற மகளிர் அணிந்த கதிர்வீசும் ஆணி திரண்ட முத்தினாகிய வடம், சந்தனம் முதலியன பூசப்பட்டமையாலே கலங்கி நிறம் மழுங்கியது (பரி. 6:16). அகன்ற விசும்பிலுள்ள நாண்மீன்களைக் கீழதாகிய விரிகதிர் மதியம் புணர்தல் (பரி. 11:1). பொதியின் முனிவன் (அகதியன்) என்னும் மீன் உயர்ந்த தன் இடத்தைக் கடந்து மிதுனத்தை அடைய விரிகதிர் வேனில் பருவத்துப்பின்வரும் கார்காலத்தில் சைய மலையில் மழைபொழிந்தது (பரி. 11:11-14). செவ் வேனின் திருமுகம் விரிகதிர்முற்றாத விரிகுடரை

(ஆதித்தன் மண்டிலத்தை) ஒக்கும் (பரி. 19:99,100). மதியின் கதிரைப் போல முழுதும் நரைத் தோரும் வரைகெழு செல்வன் நகர் (ஆதிசேடன் கோயில்) வழிபடச் சென்றனர் (பரி.தி. 1:43-49).

2. தானியக்கொத்து. செந்நெற் கதிரால் - தானியக் கொத்தால் - வேயப்பட்ட மெல்லிய கரும்பால் கட்டப்பட்ட ஒழுங்குபட்ட கூரை விழா எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இடம் போல் வேறுவேறாகப் பொலிந்து தோன்றியது (புறம். 22:14-17). புனவர் கிளிகடி கருவியாம் தட்டையைப் புடைப்பின் அப்புனத்திற் கயலதாகிய வளைந்த கதிர் சுழலும் வயலின்கண்ணும் கடற்கரையின் கண்ணும் உள்ள புட்கள் ஒருசேர எழும் (புறம். 49:4-6). நீ பிறர் நாடு கொள்ளுங்கால் அவர் நாட்டு வளைந்த கதிரையுடைய வயலை நின் வீரர் கொள்ளை கொள்க; அவ்வூரைத் தீ இடினும் இடுக; பகைவரை அழிக்கினும் அழிக்க; ஆனால், காவல் மரத்தை வெட்டுதலை மட்டும் தவிர்க என இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் வேண் டுகிறார் (புறம். 57:5-10). உழவர், பழனவானை யின் தடியைப் புதுநெல் வெண்சோற்றிறகு மேலீ டாகக் கொண்டு விலாப்புடைக்க உண்டதனால் நீடுகதிர்க் கழனியில் சூட்டை இடும் இடமறியாது தடுமாறுவர் (புறம். '61:4-8). பெரிய தாளினையும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கிடக்கும் நெற்கதிரினை யும் கொண்ட முதூர் நுமக்கு உரியதாக வேண் டில், நீங்கள் சென்று அதியமானுக்குத் திறை கொடுத்தல் வேண்டும் என்று பகை மன்னரை நோக்கி ஒளவையார் கூறுகிறார் (புறம். 97:17-20). வரப்பை அணைந்து வளையும் நெற்கதிர் சுழலும் கழனியோடு மிக்க நீர்ப்பக்கத்தையுடைய பகைவரின் பெரியநாடு அதியமான் நெடுமானஞ்சி யின் படைஎடுப்பால் கெடும் என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார் (புறம். 98:17-20). உணவைக் கொண்டு தன் வளையில் நிறைத்து வைக்கும் எலி முயன் றாற்போலும் சிறுமுயற்சியராகித் தம் செல்வத்தை இறுகப் பிடிக்கும் ஊக்கமிலாதவர் நட்பு எனக்கு இல்லையாகுக எனச் சோழன் நல்லுருத்திரன் கூறு கிறான் (புறம். 190:1-5). கவர்ந்த கதிரையுடைய வர கின் குற்றி வடிக்கப்பட்ட சோற்றையும் தாதாக உதிர்ந்த எருவையுடைய தெருவிடத்துப் போதொடு தழைத்த வேனையின் வெள்ளிய பூவையும் தயிரின் கண் பெய்து ஆய்மகள் அட்ட புளிங்குழையும் அவரை கொய்வார் நிறைய உண்பர் (புறம். 215: 1-5). பின்னிய கதிர்கள் அசையும் கழனிகளையு டைய மருத நிலத்தூர்களை முன்னே இரவலர்க்குக்

கொடுத்தொழிந்ததனால் தலைவனொருவன் வறுமையுற்ற இரவலராகிய சுற்றத்தின் தலைவனுக்கு எஞ்சி நின்றதொரு கரம்பைச் சீறாரை நல்கினான் (புறம், 285:14-17). கருங்கால் வரகு, பெருங்கதிர்த் தினை, சிறுகொடிக் கொள், பொறிகிளர் அவரை ஆகிய இந்நான் கல்லது உணவுமில்லை (புறம், 335:4-6). தம்மிற் பின்னிக் கிடக்கும் கதிர்களையுடைய கழனிகட்கு நடுவேயுள்ள ஒற்றை மதில் சூழ்ந்த நகரம் கரையிற் பிணிக்கப்பட்டு உலர்ந்து தோன்றும் மரக்கலமும் கடலும் போலக் காட்சியளிக்கும் (புறம், 338:10-12). அசைகின்ற கதிர்கள் நிரம்பிக் கலங்கிக் கிடக்கும் நீர்நிலை போல நிலை தளர்ந்து பாழ்பட்ட வெடித்துச் சீரழிந்த தரையையும் பலகால்களையும் உடைய மனறத்தின் ஒருபக்கத்தைக் கிணைஞன், படுக்கையிடமாகக் கொண்டான் (புறம், 375:1-3). தழைத்த கதிர் நிறைந்த கழனிகளால் சூழப்பட்ட வெண்குடை என்னும் ஊர்க்குரியவன் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் (புறம், 394:2,3). முல்லைநிலத்துக் காட்டுக் கோழிகள் மருதநிலத்து நெற்கதிரைத் தின்றன (பொரு, 222). குடிலின் முற்றத்தில் அவல் குற்றும் உலக்கை ஒலிகேட்டு அயலிலுள்ள கிளிகள் தமது பகையெனக் கருதி அஞ்சுதற்குக் காரணமானது புதுவருவாயினையுடைய வளைந்த கதிர்களைக் கொண்ட கழனி (பெரு, 225-228). யானை கரும்புகளுடன் (நெற்) கதிர்களை நெருங்கப் பொதிந்துகட்டிய சாலியையும் அதிமதுரத் தழையையும் தின்னாமல் அவற்றாலே தன்நெற்றியைத் துடைத்துக் கூரிய முனைகளையுடைய தன் கொம்பிடத்தே ஏறட்ட கைகளிடத்தே கொண்டு நின்றது (முல்லை, 31-34). முல்லை நிலத்தின் செந்நிலப்பெருவழியில் பருவத்தே மழை பெய்யப் பெற்ற வளைந்த கதிரையுடைய வரகிடத்தே திரிமருப்புடைய கலைமான்களுடன் மடமான்கள் துள்ளின (முல்லை, 97 - 99). களிறுகளை மறைக்கும்படி வளைந்த கதிரையுடைய கழனிகள் மருத நிலத் திருந்தன (மது, 247, 270). நறுமணம் வீசும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் வெட்டி விதைத்த மேட்டு நிலத்தில் குறுங் கதிர்களை யுடைய தோரை நெல்லும் நீண்ட தானை யுடைய வெண்கிறுகடுகும் ஐவன வெண்ணெல்லுடன் பிணக்கங் கொண்டுவளர்ந்தன (மது, 286-288). வயலில் நிறை மழையாலே செழித்த வளவிய இலையினையுடைய நெல்லினின்றும் தோன்றிய கதிர் முற்றி வளைந்தது (நெடு, 21, 22). மருத நிலத்து விளைந்த செந்நெல் கதிரைத் தின்ற எருமை ஈன்ற கன்றுகள் நெற் கூடுகளின் நிழலிலே உறங்கும் (பட்டி, 12-15).

1. னத்தின்கண் வரகுகள் வாதிடுவோன் கையைப் 'பாலக் கவர்த்த கதிர்களையுடையனவாய் முற்றித் தாழ்ந்தன (மலை, 112, 113). வாய்மொழிக் கபிலன் துழ்ந்தவாறு கிளிகளைக் கொண்டு சேய்மைககண் டள்ள கழனிகளிலிருந்து தழைத்த நெல்லின் விளை திற் பறம்பு மலையிலுள்ளவர்க்கு உணவுக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டன (அகம், 78:16-19). கழனியிலுள்ள நெல்லின் வளைந்த கதிரைக் கொயது வகளிர் அவல இடிக்கின்ற உலக்கை ஓசைக்கு நிறைசூல் கொண்ட வெண்குருகு அஞ்சும் (அகம், 41:16-19). வளமிக்க கழனியில் விளைந்த நெல் வரியின் இளங்கதிரை முதிய பசு தினனுதலுக் ஞ்சிக் காவலர் கரும்பினை அருத்திக காஞ்சி மரத்தில் கட்டினர் (அகம், 156:3-8). பெருமபுனவரின் கவைத்த கதிரின் கரிய புறத்தைப் பற்றி உண்ட மயில் தோகை விரித்து இனபமுறக் குருந்த மரக் கிளையிலிருந்து அகவும் (அகம், 194:9-15). நெடிய கதிர்களைக் கொண்ட கழனிகளை உடையது சாயக்கானம் என்னும் ஊர் (அகம், 220: '8). களத்தின்கண் உள்ள நெடிய கதிராகளால் லுயன்ற கட்டுக்களில் கழனியின் வரப்பின மேல உள்ள மாமரக் கிளையிலிருந்து புதிய பூக்கள் உதிரும் (அகம், 236:5-8). பெருங்கதிர்கள் சுழலும் கழனியில் வளர்ந்த கரும்பின் தண்டினைப் பிழிந்து பெற்ற இனிய பாகினோடு பசுவின் பால பெய்யப் பெற்ற சிவந்த நெல்லால் இடிக்கப்பட்ட அவலைத தன சுற்றத்தார்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து உண்ணு நெற வளமுடையது உறையூராகும் (அகம், 237:11- '4). கருவிரிந்து வளைந்த விளங்கும் கதிர்களை உடைய வயல்களில் நெற்கள் ஒலிக்கின்ற பசிய பள்ளங்களைத் துழாவி வாடைக்காற்று விரைந்து வீசியது (அகம், 243:6-8). வளைந்த கதிராகிய நெல்லினையும் புதிய வருவாயினையும் உடைய துளிர்ந்த மருதப் பரப்பில் செங்கழுநீர் மலாந்தது (அகம், 269:22-24). அகன்ற வயல்களில் கதிராகள நீண்டு நனகு காய்த்த நெற்கள கண்ணுகினிதாக இறைஞ்சிக் காட்சி யளித்தன (அகம், 294 9, 10). அட்டவாயில் எனனும் ஊரின் பெரிய கதிர்களை புடைய வயல்களின் அழகு போன்ற அழகை புடையவன் பரத்தை (அகம், 326:5-7). வல்லம ஈன்னும் ஊர் நீண்ட கதிராகளை ஈனும் நெற பயிர் மிக்க வளம் உடையது (அகம், 356:13). மாவண் புல்லியின் பழைய மேட்டு நிலம் கவைத்த கதிர்களை யுடைய வரகின் அழகிய பசுந தட்டைகளை உடையது (அகம், 359.12-14). மருத மரங்கள் உயர்ந்த தோட்டங்களையும் தழைத்த கதிரை உடைய வயல்களையும் உடையது கழாஅர்

என்னும் ஊர் (அகம். 375:3,4). தாவித் தாவி முயற் குட்டிகள் துள்ளும் முல்லை நிலப்பரப்பில் கவைத்த கதிர்களை உடைய வரகுப் பயிர் மிகுந்த சேறார் உள்ளது (அகம். 384:4-6). வழிப்போக்கராகிய புதியவர் தம்மை வருத்துகின்ற பசியைத் தீர்க்கத் தாயர் புதுக்கொல்லையில் தழைத்த திணைப்புனத்தில் கவைத்த கதிரையுடைய வரகினைச் சமைத்துப் பாலொடு தருவர் (அகம். 393:3-17). தொண்டிப் பட்டினத்தில் பச்சை அவலை இடித்த உலக்கையை அழகிய கதிரையுடைய நெற்பயிர் விளைந்துள்ள வயலின் வரப்பிலே படுக்க வைத்து மகளிர் வண்டல் அயர்வர் (குறு. 238:1-4). புண்ணைக் கிளையி லிருந்த நாரை கழியிடத்துள்ள சிறுமீனை வெறுக்கின் வயலிலுள்ள கள் மணக்கும் நெய்தற்பூவை நெற்கதிரோடு விரும்பும் (குறு. 296:1-4). சாயக்காட்டுப் பூக்கெழு படப்பையில் செவ்விய மென்மையாகிய மயிரை நிரைத்து வைத்தாற்போன்ற நீண்ட திரட்சியை உடையனவாய் வளைந்த செந்நெற் கதிர் களையுடைய வயல்களில் அன்னப்பறவை துஞ்சும் (நற். 73:6-9). காட்டில் வரகின் கவைத்த கதிர்களைத் தின்ற இளைய பிணைமான் கலைமானோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் (நற். 121:2-5). செந்நெல் அறுப்பவர் தம் கூர்வாளால் அறியாது நெய்தல் பூவையும் அறுத்ததனால் அப்பூ கதிரோடும் கலந்து அரிக்கிடையில் படுக்கையாகக் கிடக்கும் (நற். 275:1-3). மூதூர் மழைபெய்யின் மான் கூட்டங்கள் எங்கும் மிகுந்து தோன்றப் பெரிய கதிர்களை யுடைய நெல்லின் புதுவருவாயினைப் பெறும் (நற். 311:1, 2). நண்டு செந்நெல் வயலில் கதிரைக் கொய்து குளிர்ந்த மண்வளைக்குள் புகும் (ஐங். 27:1, 2). கருங்கொம்புடைய எருமை கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு நெடுங்கதிர் நெல்லை விடியலில் மேயும் (ஐங். 95:1, 2). பழனத்தில் படர்ந்த பாகற் கொடியில் முயிற்றெறும்புகள் மொய்த்தியற்றிய கூட்டினை எருமை ஆண்டுள்ள நெற்கதிரோடு ஒரு சேரக் கெடுக்கும் (ஐங். 99:1, 2). வயலிடத்துச் செந்நெல் இடையே பூத்த தாமரை மலரில் கிடந்து விளங்கும் நெற்கதிர், அரங்கில் ஆடுகின்றவளின் நுதலில் தாழும்படி செருகிய வயந்தகம் என்னும் அணிபோலத் தோன்றும் (கவி. 79:1-5).

3. கதிரவன். விளங்குகின்ற கதிர்-கதிரவன்-வான மெங்கும் பரந்து விளங்க வடதிசைக்கண் சிறிதே சாய்ந்து தோன்றும் வெள்ளியாகிய கோள் பயன பொருந்திய மறைக் கோள்களோடு தனக்குரிய நாளில் நிறக் மழைபெய்யும் (பதி. 24:23-28). வேல் காய்ந்தாற் போன்ற வெப்பம் மிக்க கூர்ங்கற் பாறையின் இன்னாமை செய்யும் வழியிடத்தே

போகும்பொழுது கதிர் சினங் தணிந்த அந்திப் பொழுதில் செல்லுங்கள் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் படுகின்றனர் (மலை. 373-375). அழல் போல் வெங்கதிர் நிலம் பிளவுபடவும் பசுமையற்றுப் போகவும் சுட்டது (அகம். 1:9,10). நெல்லிக் காய் உதிர்ந்து கிடக்கும் கதிர் தெறும் மலைப்பக் கத்தில் கூர்த்த நுனியுடைய பரற்கற்கள் ஆறு செல்வோரின் வீரல் நுனியைச் சிதைக்கும் (அகம். 5:9-14). கடுங்கதிர் முறுகிய மூங்கில் மிக்க பக்க மலையில் பெருங்களிற்றியானை உரிஞ்சுதலால் மண்ணுடன் கூடிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட யாஅ மரங்கள் நிறைந்திருந்தன (அகம். 17:15,16). தைமாதத்தின் மழை நின்ற கடைநாளில் விடியற் காலத்தே திகழும் கதிரை மறைத்துள்ள முகில்கள் வாடைக்காற்றால் உந்தப்பட்டு வானத்தின் தோல் உரிவதுபோல் புரண்டியங்கித் தென்திசை செல்லும் (அகம். 24:5-8). யாவரும் கதிர் இயங்கும் இட மறியாமல் இஃது ஊழிபெயருங் காலமோ, என்று அச்சம் உண்டாகும்படி முகில் திசை எல்லாம் பரவி மழை பெய்தது (அகம். 43:7,8). மாந்தரின் இயக்கமற்ற கடும்பாலை நில வழியில் கதிர் மிகவும் காய்தலான் நெடிய வெப்பம் பரவியது (அகம். 51:1,2). நிலம் வெடிக்கும்படி வறட்சியுற்ற பாலை நிலத்தில் கண்ணால் வெயிலைப் பார்க்க முடியாத வரறு கதிர் தெறுகையினால் வெண்கடம்பு வாடித் தாழ்ந்தது (அகம். 81:6-8). காய்கின்ற கதிர் வெதுப்புவதனால் காற்று மிகுந்து விரைந்து வீசத் தலே இருப்பையின் வெண்பூக்கள் கற்பாறையின் மேல் உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 135:7-9). கடுங்கதிர் காடுகளின் அழகு கெட்டொழியும்படி சுடுதலால் பக்கமலையின்கண் உள்ள தேக்கு மரங்களின் சினைகள் வறியவாயின (அகம். 143:2-5). வேனிற் காலத்தே சுடுகின்ற கதிர் கெடுத்த வெங்காட்டில் காற்று மூங்கில்களின் கணுக்களைப் பொருந்தி வீசுதலின் அவை உராய்ந்து உண்டாய தீப்பொறி சிதறி நெருப்புப் பொங்கி எழுந்தது (அகம். 153:8-10). மறையும் கதிர் மங்கிய தனிமை கொண்ட மாலையில் தலைவி பசலை படர்ந்து விரலை நுதலிற் சேர்த்திக் கண்பனிவாரத் தோள் நெகிழ்ந்து வருந்தினாள் (அகம். 169:9-14). மூங்கில் செறிந்த பக்கமலையில் சுரபுண்ணை தலை கரிந்து வாடும்படி கதிர் சினங் கொண்டது (அகம். 177:7,8). செந்நாய் தாக்குதலின் அலறி நிலை கெட்டோடிய பிணை மான் கூட்டங்களை அழைத்தற்பொருட்டுக் கலை மான்கள் கதிர் மாய்கின்ற மாலைப் பொழுதில் ஆண் குரலாலே அழைக்கும் (அகம். 199:9-12). கடுங் கதிர்தெறுதலினால் நிலம் நீர்ந்து நெடிய சுனைகள்

வறண்டு மலைகளின் குவடுகள் பொடிநது உதிர்ந்தன (அகம். 295:1,2). கூந்தலை ஒத்த முகில்கள் வானத்தின்கண் விளங்குகின்ற கதிர் மழுங்குப படி யாண்டும் பரவிப் பாம்பின் படம் சிதையும் படி இடிக்கும் (அகம். 323:9-13). கதிர் தெறுத லினால் காம்பு கழன்று வீழும் இலைகளை உதிர்ந்த காற்று தாக்கிய தாழ்ந்த கிளையில் தீ தழைத்தாற் போன்று தளிராகத் தோன்றின (அகம். 351:5-7). மழை பெய்யாது ஒழிந்தமையால் நெருப்பை வீசித் திரியும் அசைகின்ற ஒளியை உடைய கதிர் மண்டிலம் நிழலினை அகழ்ந் துண்டது (அகம். 381: 4-6). தெறுகதிர் ஈரமினறிக் காயச் செய்த நீர்ற்ற பாலைப் பரப்பின்கண் காட்டுத் தீ பற்றிச் சாம்பலாக்கிய நிழலற்ற நெறி யில் கலைமான் பேய்த்தேரை நாடி ஓடித் தனித்து வருந்திய உள்ளத்தோடு பிணையை அழைக்கும் (அகம். 395: 5-11). காயும் கதிர் முடுகிய அழகு ஒழிந்த பாறைகளையும் மூங்கில கணுக்கள் உடைந்த சிகரங்களையும் உடையது மலை (அகம். 399: 16-18). பகல் கழிய முல்லை மலரக் கதிரின் சினம் தணிந்த கையறு மாலைப் பொழுதை நாம் நீந்தினும் பிணவரும் கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதாதலால் மாலையை நீந்தினும் பயனொன்று மில்லை எனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள (குறு. 387). சேயமைக்கண் விண்ணில் ஏறி வந்த செழுங்கதிர் மண்டிலம் பெரிய மலையில் சென்று மறைந்தமையாலே கடற்றுறை தனிமையாய் இருந தது (நற். 67:1,2). பல்கதிர் மண்டிலம் பகற்பொழு தைச் செய்து முடித்து விட்டு மிகவுயர்ந்த பெரு மலையிற் சென்று மறைந்தது (நற். 69 : 1,2). கொல்லி மலையினுள் முனடி தெய்வத்தால் செய்து வைக்கப்பட்ட புதிய நடை கொண்டியங்கும் பாலை விரிந்த கதிரின் இள வெயிலிலே; தோன்றி நின்றாலொத்த அழகிய மேனி ஒளிநலம் வாய்ந் தவள் தலைவி (நற். 192:8-11). கதிர் எறித்தலான் மக்கள முதலாயினோர் கால்கள வெம்பும்படி கீழ்த்திசை மலையில் தோன்றிய ஞாயிறு காயந்தது (நற். 258:3). உழவரால் நெல்லோடு சேர்த்து அரியப் பெற்ற நெய்தற்பூ தான உற்ற துன்பத்தை அறியாமல மெல்லமெல்லத் தெறுகதிர் காண்டலும் துயில் நீங்கி வாயைத் திறக்கும் (நற். 275. 3-6). கண்டோர் கண கூசும்படி ஒளிர்கின்ற கதிர் சுட் டெரித்த பாழிடங்களைக் கொண்ட மரங்கள் உலர்ந்த காட்டைத் தலைவர் கடந்து சென்றார் (ஐங். 319: 1-3). தலைவி அழுத கண்ணளாய்ப் பிரிவில் தன நலம் சிதையக் கதிர் தெறும் வெஞ் சூரத்தை நினைந்து வருந்துவாள் (ஐங். 330: 5-5).

முக்கண்ணான் மூன்றெயிலையும் சினக்க அவன் முகம் தெறுமாறு போல, ஒளளிய கதிர் சுட்டது (கலி. 2:4,5). யாவரிடத்தும் உலகியலைக் கடந்து தீமை செய்தனாள் புகழ் கெட்டவன கெடுவது போல, ஞாயிறறின் கதிர் தெறுதலினால் மரம் சினையே யன்றி வேரோடே நின்று வெம்பியது (கலி. 10:3,4). எதிர்எதிர் ஒங்கிய பெரிய மலைச் சாரல் கதிரினின்றும் விரிகின்ற செறிந்த சடரின அழகைக் கொண்டது (கலி. 44. 1,2). விடியற காலத்தே வெங்கதிர் காயும் மூங்கில் நெருங்கிய அகன்ற பாறையிடத்து மணம் வீசும் கண்ணில் காந்தள் மலாந்துள்ளது (கலி. 45 1,2). வலியகதிர் சுடுமென எண்ணிக் கடலலை விரைந்து சென்று கரையில் படாந்துள்ள அடும்பங்கொடியை நீர் தந்து காத்தது (கலி. 127: 20,21). பகற்பொழுது வந்து சோவதற்குக் காரணமான தன தெறு கின்ற கதிர்களைக் கதிர் தனலிடத்தே மீட்டுக் கொண்டு மறைய இருள உலகத்தே பரவி யது (கலி. 129.3,6). கொன்றை மாலை யணிந்த இறைவன் இயங்கெயிலை (திரிபுரத்தை) அழிகக், அம்பு எய்யும்போது தோன்றிய எரியைப் போலக் கணைகதிர் எவ்விடமும் காயந்தது (கலி. 150 1-3).

4. ஆரக்கால். கொடித் தேரையுடைய மோரியின் திண்ணிய கதிர் - ஆரக்கால் - கொண்ட சககரம் இயங்குவதற்கு மலையைக் குறைத்தனா (புறம். 175: 6-8). அரிசிபெய்து கையால் சுற்றும் திரிகை மரத்தி னின்றெழும் ஓசைபோல அசைநெற கதிரையுடைய வட்டமாகிய தேராழி மணலைப் போழ்ந்து ஒலி எழுப்பிச் சென்றது (அகம் 224.12-14). குதிரைகளின் கடிவாள வார்களைப் பிடித்துப் பலவாய கதிராகளை யுடைய ஆழிகள் வழியை அறுத்தியங்குமபடி தேரை விரைந்து செலுத்துக் எனத் தலைமகன் தேர்ப் பாகற்குக் கூறினான் (அகம். 234 4-9). மோரியா தென்திசை நாடுகளைக் கைப்பற்ற விண்ணுற ஓங் கிய மலைப்பகுதியில் தம தேர்களின் கதிராத்திகிரி தடையின்றி உருளும் பொருட்டுக் கற்பாறை களைக் குறைத்தனா (அகம். 281:8-11). கலைமான உதிர்ந்து கிடக்கும் இருபபை வெண்பூவை உண் ணாமல கதிாபோல மெலிந்து நீண்ட காலை யுடைய தன பெடையை ஆண குரலால் விளிகும (அகம். 321:4-6). குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற மகக் லிசையையுடைய நெடுந்தேரின வலிய கதிர்களைக் கொண்ட உருளை ஆழிந்து கிழித்துச் செல்லும் சுவட்டில் பாம்பு போல விரைந்து நீர் ஓடும் (அகம். 339:1-3).

5. கூர்க்கம்பி. கதிர் - கூர்க்கம்பி - போலும் முககை யுடைய ஆரல்மீன சேற்றின கீழே புகுந்தது கிடக்கும்

(புறம். 249:1). நீர்திகழ் கழனி நாட்டில் ஆம்பல் இலையின் நிழலில் கதிர் போலும் கோட்டையுடைய நத்தை ஏற்றை இளைய பெண்சங்குடன் பகற்காலத்தே மணங்கூடும் (புறம். 266:3-6).

6. திங்கள். தண்கதிர் - திங்கள் - மண்டிலம் ஒளி அற்று மழுங்கிப் பகற்பொழுதில் மறைதல் போல என் நெற்றியின் ஒளி தலைவர் பிரிவார் என்று அறிந்த துணையானே மெல்ல மழுங்கி மறைந்தது எனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 277:1-3).

7. கயிறுமுறுக்கும் கருவி. திருத்தமாகச் செய்யப் பட்ட கதிர் - கயிறு முறுக்கும் கருவி - இட்டு முறுக்கிய வலிய கயிற்றால பின்னிய பெரிய வலையைக் கடலில் இடும்பொருட்டுப் பரதவர் தோணியி லேற்றிச் செலுத்துவர் (நற். 74:1-4).

8. கூர்மை. ஆண்சங்கு கதிர் - கூர்மை - உடைய முக்கிணைக் கொண்ட ஆரல் மீனைச் சான்றாக வைத்துப் பொய்கையின்கண் தன் துணையாகிய பெண் சங்கினோடு மணம் புணரும் (அகம். 246:1-3).

கதிர்ச்செல்வன் - ஞாயிறு. நல்லிறைவன் பொருள் காக்கும் தொழில்மாக்கன் (சங்கம் கொள்வோர்) காயும் சினத்தையுடைய கதிர்ச்செல்வன் - ஞாயிறு - இவரும் தேரில் பூட்டிய குதிரைகளைப் போன்று நாடோறும் அசைவின்றி உல்கு செய்வார் (புட். 120-125). எங்கோன் வளவன் வாழ்க என்று நின் பெருமை பொருந்திய வலிய தாளைப் பாடேனாயின் பல்கதிர்ச் செல்வன் தோன்றுத லறியான் என ஆலத்தூர் கிழார் நன்றியுணர்வுடன் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப் பாடுகிறார் (புறம். 34:16-18).

கதிர்வேலன் - முருகன். 'கடம்பா, முருகா, கதிர் வேலா, இதுவே நல்ல சமயம்; எனக்கு நீ அருள் செய்க' என முருகனைப் புலவர் வேண்டுகிறார் (முரு. வெ. 8: 3,4).

கதிரோன் - கதிரவன். மேகம் காலையில் கடல்படிந்து காய்கதிரோன் - கதிரவன் - போன வழியே மேலைத் திசையில் போய் மாலைப்பொழுதில் மலையை அடைந்து இம்மண்ணுலகத் துயிராக உறங்கும் இராப்பொழுதெல்லாம் மழை பெய்தது (பரி. 20: 6-8).

கதுப்பகம் - கூந்தலிடம். கையாற் புணையப்பட்ட கரிய கதுப்பகம் - கூந்தலிடம் - பொலியப் பொன்னாற் செய்த மாலையை விறலியர் சூடினர் (பெரு. 485,486). மகளிரின் கமழும் தாதை யுதிர்த்த மேகத்தை யொத்த கதுப்பகத்தை ஊடறுத்து வீசிய

காற்றை யுடையது செவ்வேளின் திருப்பரங்குன்றம் (பரி. 21: 48,49,53).

கதுப்பு - 1. கூந்தல். தழைத்த கரிய கதுப்பினை - கூந்தலை - உடைய ஆயிழைக்குத் தலைவன் நாஞ்சில் வள்ளுவன் (புறம். 138:8). தம் தாய் நூலை விரித்தாற் போன்ற கதுப்பினையாக் கண் மறைந்து முற்றத்திற்குப் போக முடியாத மூப்பையுடையவளாய் இருந்தாள் எனப் பெருஞ்சித்திரனார் கூறுகிறார் (புறம். 159:4,5). நறிய பலவாகிய தழைத்த கதுப்பினையுடைய மகளிர் ஒருவரின் ஒருவர் புணர் தற்குக் காலம் பார்க்கும் பெருமலைபோலும் மாந் தினையுடைய செருவெஞ் சேயை ஒப்பவன் மூவன் (புறம். 209:16-19). வளைந்த கரிய கதுப்பினை யுடைய மகளிர் அணிகளை அணிந்தனர் (பதி. 12: 22, 23). விளங்கிய தலைக்கலனால் மறைப்புண்ட வண்டுகள் மொய்க்கும் கதுப்பின் ஒடுங்கீரோதி யுடைய கொடுங்குழையானுக்குக் கணவன் இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 14:14,15). தன்னிறம் மறைந்த வண்டுபடு கதுப்பின் ஒடுங்கீரோதி யுடைய நின் தேவியைக் காண நின் குதிரைகள் தேரைப் பூண்பனவாகுக என்று இளஞ்சேர விரும்பொறையிடம் பெருங்குன்றூர்கிழார் கூறினார் (பதி. 81:27-32). கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பேய்மகள் காய்ந்த கதுப்பினை யுடையவள் (முரு. 47,51). பொழிவிடத்துள்ள கரு மணல்கள் குயில்கள் குடைந்துதிர்த்த புதிய பூக்க ளாகிய வாடலைச் சூடிப் புடைநெறித்துக் கதுப் பினை விரித்தாலொத்த தன்மையவாய்த் தோன் றின (ஐ. 4-6). மெல்லிதாய் வீழ்கின்ற மழையினது எழிலினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு நெய்யிடப்பட்ட இருண்ட கதுப்பினையும் ஆண மயில்கள் தோகைகளை மகளிர் கதுப்பினை விரித்தாற் போன்று விரித்துப் பார்த்து இவர் சாயற்கு ஒவ்வேமென்று நாணிப் பெடைமயிலுக்குள்ளே மறைதற்குக் காரணமான மென்மையினையும் உடையவள் விறலி (ஐ. 13-16). பெரு விழாக் கழிந்த அச்சந்தரும் மன்றத்திடத்தே ஆண் பேய்களுடன் கதுப்பினைத் தாழ்த்தி ஆடிப் பிணந்தின்னும் யாக்கையையுடைய பெண்பேய்கள் நெருங்கியிருக்குமாறு பகைவர் நாட்டைப் பாழ் செய்தவன் கரிகால் வளவன் (புட். 255-260,270). பாணரோடு விறலியர் பெருமலை ஏறித் திரட்சியைக் கொண்ட மயில்போலக் கதுப்பினைத் தாழ்த்தி இளைத்தனர் (மலை. 40-44). பெண்ணையாற்றின் கருடணலை யொப்ப நெளிந்த கரிய கதுப்பினையுடையவள் தலைவி (அகம். 35:16,17). பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வழியில்

கண்ட கண்டத்தே தலைவியைக் கண்டு அவளது மணம் பொருந்திய கதுப்பினைக் கோதினான் (அகம். 39:15, 32). கொடிச்சியர் தேன் நாளும் கதுப்பினை யுடையவர் (அகம். 58:5). வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிநின்று திருமண நாளில் 'கற்பினின் வழுவாது நிற்கணவனை விரும்பிப் பேணும் விருப்ப முடையை யாகுக' என்று வாழ்த்தி யிட்ட, நீரோடு சொரிந்த பூக்கள் நெல்லுடன் தலைவியின் பல்லிருங் கதுப்பில் விளங்கின (அகம். 86:12-17). பூசிய மயிர்ச் சாந்தினையுடைய பரந்த கரிய கதுப்பினைக் காற்றுப் புகுந்து உலர்த்த அக்கூந்தலைக் கையாற் கோதிக் கொண்டு கொடிச்சி மலைப் பக்கத்தில் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடினாள் (அகம். 102:3-6). தேன் நாளும் கதுப் பினள் தலைவி (அகம். 129:15, 16; கலி. 40:9). புது மணப்பெண் முற்ற உலர்ந்து மலர்கள் நெருங்கப் பெற்று, மயிர்ச் சாந்து மணக்கும் தண்ணிய நறிய கதுப்பினை யுடையவள் (அகம். 141:12-14). மலர் மாலையை அணியும் அழகினை இழந்த கதுப்பினை யும் நினையார் ஆயினர் எனத் தலைவி பிரிவில் புலம்புவாள் என்று வினைமுற்றிய தலைவன் தன் னெஞ்சிற்கு உரைத்தான் (அகம். 144:4-8). ஒப்பனை செய்யப் பெற்ற கரிய கதுப்பினையுடையாளான நின்னால் ஐயுறப் பெற்ற பரத்தையுடன் யான் புனலாடி வந்தேனாயின் என்னை உருகெழு தெய்வம் வருத்துவதாக எனத் தலைவன் தலைவி யிடம் குறைந்தான் (அகம். 166:7-9). கழார்த் துறையிடத்து விழவின்கண் ஆடிய ஆட்டனத்தியின் அழகினை விரும்பித் தாழ்ந்து தொங்கும் கரிய கதுப்பினை (அறவை) உடைய காவிரி கவர்ந்து கொண்டது (அகம். 222:5-8). அரும்புகள் வாய் திறந்து மலர்ந்த ஒலி பொருந்திய முல்லை மணமகள் கதுப்பினைப் போல மணக்கும் (அகம். 244:4, 5). நின் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆற்றுவிக்கத் தலை வர் விரைந்து வந்தனர் ஆதலின் நின் வளைகள் செறிக்; நின் துன்பம் தீர்க்; நெளிந்த கரிய கதுப்பில் கோதையும் புனைக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 289:1, 2, 25). தலை வியின் அழகிய நீண்ட கதுப்போடு பெரிய தோளினை நீவிய தலைவனை நீங்கித் தங்கியிருத் தலை அஞ்சிய தோழியினும் தலைவி வீரைந்து செல்வினை மேற்கொண்டாள் (அகம். 283:1-3). துகள் தீரப் பூங்கொத்துக்களோடு உதிர்த்த கதுப் பினை யுடையவள் தலைவி (அகம். 288:15-17). தலைவியின் தேமல் படர்ந்த இளமுலைகளையும் மென்மைத் தன்மையுடன் தழைத்தல் கூடிய கதுப் பினையும் தாய் பன்முறை ஐயுற்று நோக்கினாள்

எனத் தோழி சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்பக் கூறினாள் (அகம். 302:13-15). தலைவி முல்லை மாலையின் மணங்கமழும் புதுமையுறத் தழைத்த கதுப்பினை யுடையவள் (அகம். 314:19-21). மேகம் தலைவியின் கதுப்பினை யொத்தது (அகம். 323:13). தலைவி தன் கூந்தலில் அணிந்திருந்த அதிரல் மலரையும் முல்லை மலரையும் போக்கி அவளது தண்மைய நறிய கூந்தலிடத்தே தலைவன் துயிலுதல் (அகம். 391:2-6). புனைந்த கரிய கதுப்பினை யுடைய நின் மனைவி விருந் தயரப் பால்பெய்த உணவினை உண்ணுதற்கு ஒருநாள் வந்து செல்வாயாக எனத் தோழி தலை வனிடம் கூறி வரைவுகடாயினாள் (அகம். 394:10-12). பூங்கொத்துக்களை இடையிடையே வைத்துப் பொன்னாற் செய்த தலையணிகளைக் கோத்துக் கட்டிய மகளிருடைய கதுப்பினைப் போலக் காட் டில் புதுப்பூங் கொன்றை மரம் தோன்றியது (குறு. 21:1-4). தலைவன் தலைவியின் முதுகிற் கிடக்கும் நீட்சியையுடைய வளைந்த கதுப்பினைக் கோதி அழாதே யென்று கூறித் துன்பக் காலத்து அழுத கண்ணீரைத் துடைப்பான் (குறு. 82:1, 2). தலைவி யின் கதுப்பிற்கு அயலே விளங்கும் சிறுநுதல், கருங் கடல் நடுவே எட்டாம் நாள் மதியம் தோன்றியது போலத் தோன்றும் (குறு. 129:3-5). தலைவியின் நெறிப்பை யுடைய கரிய கதுப்பினோடு தோள் களை நீவி அவள் செறிவளை நெகிழுமாறு தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றான் (குறு. 190:1, 2). பானாட் கங்குலில் தலைவன் தேர் வந்து பெயர்ந்ததற்காக அன்னையால அலைப்புண்ட தலைவி 'பின்னி விடப்பட்ட கதுப்பினையுடைய மின்னிழை மகளிர் பலர் தம்மை வருத்தாத தாய ரோடு இருக்கின்றனர்; அவர் நலவினையுடையவர்' என்று தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 246:3-8). 'தாம் பயின்றறிந்த நறிய என் கதுப்பாகிய அணையையும் தலைவர் நினையார் ஆயினர்' எனப் பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (குறு. 254:5). தலைவி நள்ளென் கங்குலில் தலைவனோடு ஒத்தவளாயினாள்; வைகறையில் கூந்தலில் வேய்ந்த விரவு மலர்களை உதிர்த்துவிட்டு மயிர்ச்சாந்தை யிட்டுக் கோதிய நறிய கதுப்பில் எண்ணெய் தடவி அமரா முகத்தளாகித் தன் தமரோடு ஒத்தவ ளாயினாள் (குறு. 312:4-8). தலைவியின் கண்ணை யும் தோளையும் தண்ணிய நறிய கதுப்பினையும் திதலை அல்குலையும் தலைவன் பாராட்டினான் (நற். 84:1, 2). கானவன் எய்து கொணர்ந்த முள்ளம் பன்றியின் கொழுவிய தசையைத் தேன் மணங் கமழும் கதுப்பினையுடைய கொடிச்சி, சிறுகுடியி

லுள்ளார்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பாள் (நற். 85: 8-10). அம்பல் மூதூர் அலர்வாய்ப் பெண்டிரின் இன்னா இன்னுரையைக் கேட்ட தாய் தலை வியை நோக்கி நின்கதப்பு பண்டை மணமின்றிப் புது மணங்கமழக் காரணமென்ன என்று வின வினாள் (நற். 143:7-10). பொன்னைப் போன்ற நல்ல மேனியையும் நீலமணியைப் போன்ற நிறங்கொண்ட மணங்கமழும் கரிய கதப்பினை யும் உடையவள் தலைவி (நற். 166:1,2). தலைவியின் தாழ்ந்து தழைத்த கதப்பினைப் போல இறங்கிய காலுடன் விசும்பிலே செல்லும் மேகம் தலைவன் மலைநாட்டில் தவழும் (நற். 197:6,12). தலைவர் தலைவியை நோக்கி, நின் நீலமணிபோலுங் கரிய கதப்பில் கார்காலத்து மலரும் மலர்களை அணியும் பொருட்டு யாம் வருவோம் என்று கூறிப் பொருள் வயிறு பிரிந்து சென்றார் (நற். 214:4-8). கண்ணும் தோளும் தண்ணிய நறிய கதப்பும் பழைய அழகு கெட்டுப் பசலை பாய இன்னுயிர் நீங்குவதாயினும் தலைவனோடு புலவேன் எனத் தலைவி தோழி யிடம் கூறினாள் (நற். 219:1-4). மணங்கமழும் கரிய கதப்பினை உடையவள் தலைவி (நற். 250:8). காண வன் வில்லினால் கொன்று தந்த ஆண்பன்றியைப் புணைந்த கரிய கதப்பினையுடைய அவன் மனைவி அறுத்துத் தன் சுற்றத்தார்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்தனள் (நற். 336:3-6). அதிரல், பாதிரி, செங்கருங் காலி ஆகிய மலரைச் செறித்து வைத்திருந்த பூஞ் செப்பைத் திறந்து வைத்தாற் போன்று நறுமணம் கமழும் தலைவியின் நல்ல நிறம் பொருந்திய, நீல மணிபோன்ற ஐந்து பகுதியாக முடித்தற்குரிய சரிந்து விழுகின்ற வண்டுகள் மெல்லென ஒலிக்கும் நறிய கதப்பின் பெறலரும் பெரும்பயனைப் பெறாது தலைவன் பொருளிட்டப் பிரிந்தான் (நற். 337:3-10). நினைது பலவாகிய கரிய கதப்பில் சூடிய மாலை போலக் குவளை மலரோடு முல்லை மலரையும் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையையணிந்து இளைய ரும் வந்தனர்; ஆதலின் தலைவரும் இன்னே வருக வர் என்று பிரிவிடைக் கவன்ற தலைவிக்குத் தோழி தலைவன் வரவுணர்த்தினாள் (நற். 367:7-12). அருஞ் சுரம் இறந்த காதலர் விரைந்து வருகுவர்; நீ நின்னுடைய நெறித்த கரிய கதப்பிலும் தோளிலும் உள்ள பழைய அழகினை வருந்திக் கெடுத்ததுக் கொள்ளாதே எனப் பிரிவிடை மெலிந்த தலைவிக் குத் தோழி கூறினாள் (நற். 387:1-6). கரைநின்ற மருத மரத்தின் மீது ஏறி நீரின்கண் பாய்ந்து விளையாடும் தலைவியின் குளிர்ந்த நறிய கதப்பு வாணத் திலிருந்து கீழே இறங்கும் மயிலின் தோகை போலக் காணப்பட்டது (ஐங். 74). முகம் மறைந்த

கதப்பினளாய் தலைவி, தனிமை கொண்ட மாலைப் பொழுது மறைய நலங்கெழுமிய தன் ஆகததைத் தனக்கு நல்குவாள் எனத் தலைவன் தலைவியது நிலைகண்டு தன்னுள் மகிழ்ந்து கூறினான் (ஐங். 197). அதிரலின் (புணிக் கொடியின்) புதிய மலர்கள் பரவி நிலமகளின் அறலாகிய கதப்பு அழகு பெற்றது (ஐங். 345). தலைவன், வேங்கையின் பொன்னிற மலர்க் கொத்துக்களைக் கொய்து தலைவியின் கதப்பின்கண் சூட்டினான் (ஐங். 396:1,2). தலைவர் தலைவியின் இளமுலையை இடையீட்டின் நித் தழுவிடும் அமையாராய் அவளுடைய தாழ்ந்த கதப்பைக் கோலஞ் செய்வார் (கவி. 4:9-11). தண்ணியதாகிய மணல் மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த தாதுலும் தளி ராலும் காதலரைக் கூடின மகளிரின் கதப்பினைப் போல அழகுபெற இளவேனிற் காலம் வந்தது (கவி. 27:5-8). செம்மணிகளால் ஆன தொய்யகம் (தலைக்கோலம்) என்ற அணியை யணிந்த கதப்புப் போலச் சில இடங்களில் செம்மணல் செறிந்து காணப்படும் வையை யாற்றின் அறல் தோன்றியது (கவி. 28:6,7). 'மணம் நாளும் கதப்பினாய்' எனத் தலைவி விளிக்கப் பெறுதல் (கவி. 43:23). சோர்ந்து வீழ் கதப்பினளாய் செய்த குறியிடத்தே நீ வருவையாயின் தினைப்புணங் காவலர் களிறு வந்ததென ஆர்ப்பர் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 52:12-14). கொழுநரைக் கூடின மகளிருடைய தேன நாறுகின்ற கதப்பினுள்ளே மலர்ந்த முல்லைகளை நுகர்ந்த வண்டுகள் வேறு மலர்களை நுகர வேண்டுமென்ற நினைவின்றித் தாம் பயின்ற பொய்கையையும் மறந்து திரிந்தன (கவி. 66:5-8). கணங்குழை மகளிருடைய புணர்ச்சி யாற் குலைந்து வீழ்ந்த அறலையுடைய கதப்பாகிய அணையிலே தலைவன் துஞ்சினான் (கவி. 71:19). தொடி பொலிவு பெற்ற தோளையும் முலையையும் கதப்பினையும் மகரத்தின் வடிவு நிறைந்த குழையையும் உடையவள் தலைவி (கவி. 90:7,8). நீண்ட நெறித்த கதப்பு அறல் மணலாக, கண்கள் கயல் மீனாக, சோலை புதந்தாடும் இடமாக, நாண் என்ற அணையை அழித்துவிட்ட பரத்தையாகிய புது வெள்ளத்தில் பாணை புணையாகத் தலைவன் புனலாடினான் (கவி. 98:14-19). செவிலித்தாய் வெண்ணெய் தேய்க்க விரித்த தலைவியின் கதப்பிலிருந்து ஆயர்மகன் சூடிய முல்லைத் தொடையும் கண்ணியும் நற்றாயும் நானும்படியாகச் செவிலியின் முன்னே வீழ்ந்தன (கவி. 115:4-9). தலைவி அடர்ந்த கதப்பினை யுடைய தோழியரோடு சென்று சிறுமுல்லை கொய்தாள் (கவி. 117:10,11). தலைவியின் பொன்னாற் செய்த தலைக்கோலங்கள்

தாழ்ந்து விளங்கின கதுப்பு தலைவனது பிரிவில் அவ்வாறின்றிக் காய்ந்து கவினழிந்தது (கவி. 150:16-18). மலரணிந்த மகளிருடைய கதுப்பில் தேனைக் கொள்ளை கொள்வனவாய வண்டுகள் ஊதின (பரி. 10:120). கரைகளில் நின்ற மரங்களின் பூவும் மகளிரின் கதுப்பிலிருந்த தேன்சேர் தண் போதுகளும் மைந்தர் மார்பினின்று உதிர்ந்த மலரிதழ்களும் பரந்து விளங்க வையை யாறு விண் மீன்களாகிய முத்து விளங்கும் வானத்திலுள்ள கங்கையை ஒத்தது (பரி. 18:33-38). செவ்வேளின் தண்பரங்குன்றத்தில் ஒருத்தி பொன்னால் இடையிடையே யிழைத்துச் செய்த கோதை கதுப்பில் அசையக் கள்ளைக் குடித்த மகிழ்ச்சி தடுப்பத் தளர்ந்து பூங்கொடிபோல அசைந்தாள் (பரி. 21:55-59).

2. கடுகின் இருபுறம். மறவர் ஏந்தும் வேற்படை போல விரிந்த மேற் கதுப்பாகிய தோலையுடைய பாண்டில் போலப் பகன்றை மலரும் (நற். 86:2,3).

3. குழல் (ஐவகைக் கூந்தல முடிப்புக்களுள் ஒன்று). வையை யாற்றில் நீர் விளையாடச் சென்ற மகளிருள் சிலர் மேகம்போன்ற தம் கூந்தலைக் கதுப்பாக - குழலாக - முடித்தனர் (பரி. 12:15).

4. கன்னம். பரங்குன்றத்தின்கண் செவ்வேளை வழிபடச் சென்றோரில் சிலர், மதத்தால் வண்டுகள் குழும் கதுப்பு - கன்னம் - உடைய யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி மரங்களிற் கட்டினர் (பரி. 19:30-32).

கதுவாய் - 1. லடு. மகட்கொடை மறுத்த தலைவியின் ஐயன்மார் கேடயத்தையும் கதுவாய்-வடு-செய்யும் வாளினையும் ஏந்திப் போர் வேண்டி நின்றனர் (புறம். 345:13-15). அகுதை என்பான் பகைவரை எறிந்து இலை முறிந்த கதுவாய்ப்பட்ட வாயையுடைய வேலினையும் மணங்கமழும் மார்பினையும் உடையவன் (புறம். 347:4,5). பகைவர் செயத அழிவால் கதுவாய்ப்பட்ட மூதூர் தூர்ந்த அகழியினையும் தளர்ந்த மதிலுறுப்பினையும் இடிந்த மதிலையும் கொண்டிருந்தது (புறம். 350:1,2). தலைவியின் தமையன்மார் போர்க்களத்தில் பகைவரைக் கொன்று அவர் குருதியை ஆறாக ஓடச் செய்து வாய் மடிந்து கதுவாய்ப்பட்ட வாளுடன் பஞ்சியும் களையாப் புண்ணுடன் அஞ்சத்தக் காராய் நின்றனர் (புறம். 353:14-17). மறவர்களிறு களைக் கொன்று நுனி மடிந்த கதுவாய்ப்பட்ட வேலை யுடையவர் (பதி. 45:4,5).

2. சிதைவு. காட்டிடத்தே பாறையைச் சேர்ந்திருந்த கதுவாய் - சிதைவு - எய்திய குடிலில் தாழியிடத்தே

தழைத்திருந்த பருத்தியின் இளங்காயை ஆண் பறவைகள் பேடைக்கு ஊட்டின (அகம். 129:5-8). காட்டு நெறியிலுள்ள நடுகலலை ஆள் என நினைத்து உதைத்த காட்டு யானையின் கதுவாயுற்ற நகம் பனை நுங்கின் தோடுபோல ஒடிதல் (அகம். 365:4-6).

கந்தக்கண்ணன் - புலவர். இவர் குறுந்தொகையில் 94-ஆம் பாடலைப் பாடியதாக உ.வே.சா. கூறுவர். கதக்கண்ணன் எனலும் பாடவேறுபாடு உண்டு. வையாபுரிப்பிள்ளை குறுந்தொகை 88-ஆம் பாடலைப் பாடிய மதுரைக். கதக்கண்ணனையும் குறுந்தொகை 94-ஆம் பாடலைப் பாடிய கந்தக் கண்ணனையும் கதக்கண்ணன் என்றே கொண்டுள்ளார். கதக்கண்ணன் காண்க.

கந்தம் - 1. தூண். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியின் பகைவர் நாடு, புதுவருவாய் இழக்க, தெய்வங்கள் அமபலத்தின கந்தத்தை - தூணை - பலி முதலியன பெறாமையால் கைவிட்டன (புறம். 52:11-13). பெருங்கல பரப்பின மலையடி வழியிலுள்ள பொதியிலிடத்தே கடவுள் போய்விட்ட வலிய தாளினை யுடைய கந்தகுநில பெரிய புறாக்கள பெட்டைகளோடு தங்கி ஒலிக்கும் (அகம். 307:11-15).

2. கழுத்து. உலகம் வெள்ளத்தில் அழுந்தின காலத்துத் திருமால் (வராகமாய்) கருமையும் வன்மையுமுடைய கந்தத்தால் - கழுத்தால் - தாங்கி வெள்ளத்தினின்றும் அவ்வுலகை எடுத்தாரா (பரி. 4:22,23).

கந்தரத்தனார் - புலவர். இவர் பெயரில் அகநானூற்றில் மூன்று பாடல்களும் (23, 95, 191) குறுந்தொகையில் ஒரு பாடலும் (155) நற்றிணையில் நான்கு பாடல்களும் (116, 146, 238, 306) காணப்பெறுகின்றன. (உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஊரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் என்று பலவாறு பிரதிகளில் உள்ளன என்று உ.வே.சா. கூறுவா (குறு. பாடினோர் வரலாறு. பக்.124). அகநானூறு 191-ஆம் பாடலுக்கு உரோடோகக் கவுணியன் சேந்தன என்றும் பாடம் உள்ளது. உரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார், ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் காண்க.

கந்தன் - குறுநில மன்னன். நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்றும் குறிக்கப் பெறுவான். வலிய வேலையுடைய கந்தன் நல்ல புகழை யுடையவன், பகைவருக்கு நினைத்தறகும் எட்டாத மிக்க சேய்மையன், நண்பர்க்கு உள்ளங்கை போல நெருங்கிய அண்மையன் (புறம். 380:10-12). கந்தன் என்பதற்குச் சாத்தன்

என்னும் வேறு பாடமும் உள்ளது (புறம். 380. ஓனவையு. உரை).

கந்தாரம் - 1. ஓநூர். முற்ற விளைந்த இனிய மதுவையுடைய கந்தாரம் என்னும் வேற்றுப் புலத்திடத்துச் சென்று மறவனொருவன் தான் கொண்டு வந்த நிரையைக் கள் விலைக்கு நேராகக் கொடுத்தான் (புறம். 258: 2, 3).

2. குடிவகையுள் ஒன்று. நன்றாக விளைந்த இனிய கந்தாரம் - குடிவகை - இருக்குமிடம் தேடி ஆனிரையைக் கவர்ந்து வந்தவன் உண்டான் (புறம். 258:2,3).

கந்து - 1. கட்டுத்தறி. வலிமைமிக்க இளங்களிற்று கந்தினை - கட்டுத்தறியை - பொருந்தித் தான் நின்ற நிலையிலே அசைந்தது (புறம். 22:8,9). நின் நெடுநல் யானைக்குப் பகைவரின் காலன்மரங்கள் கந்து ஆக மாட்டா ஆதலின், நீ பகைவரது கடிமரம் தடிதல் ஓம்புக எனக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனிடம் கூறினார் (புறம். 57:10,11). பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தனுடைய நெடுநகர் முன்றிலில் கந்தினைவெறுத்து நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் யானைகளோடு குதிரைகளும் நின்று ஆவிக்கும் (புறம். 178:1-3). பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின களிறுகள் கந்தினைக் கொள்ளாமல், குத்துக்கோல் பலவற்றை முறித்து மேலே பறக்கும் பருந்தினது நிலத்திடத்தே வீழும் நிழலைச் சினந்து பாயும் (பதி. 77:8,9). சேரனின் பாசறையில் கடா அயானை கந்தினைக்காலால் வீழ்த்தி முழங்கும் (பதி. தி. 4:8-10). வயீர முள்ள கந்தினால் சினத்தை யடக்கிய களிறுகளும் பிடி களும் உண்ணுதற்கு வைத்திருந்த கவளங்களைப் பரிக்கோற்காரர் நெகிழ்ந்த நிலைகண்டு கடுஞ்சூல் மந்தி கவர்ந்துண்ணும் (பெரு. 393-396). கடாத்தை யுடைய களிற்றுயானை கந்தினைக் கைவிட்டுச் சுழன்றது (மது. 383). பகைவரது மதிர்கதவினைப் பொருதலால் பூண்சிதைந்த மருப்பினையும் கந்தினை முறிக்கும் காலினையும் உடையது யானை (அகம். 164:11 - 14). பரத்தை தனது தோளைக் கந்தாகக் கொண்டு அதன்கண் தலைவனைக் கூந்தலாற் கட்டி அவன் மார்பினைச் சிறை செய்வேன் என வஞ்சின முரைத்தாள் (அகம். 276: 11,12). மூங்கில்களிலே காற்று மோதுதலால் எழும் ஓசை கந்திலே கட்டப்பட்ட யானை வருந்தி நெட்டுயிர்ப்பெறிந்தாற் போன்றது (நற். 62:1,2).

2. பற்றுக்கோடு. வாளாற் படாது இறந்தாரை அக்குற்றம் நீங்கத் தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பிக் கிடத்தி, தம் ஆண்மையே கந்தாக - பற்றுக்

கோடாக - நல்லமரில் வீழ்ந்த மறவர் செல்லும் உலகத்திற்குச் செல்க என்று வாளாற் போழ்ந்து அடக்குவர் (புறம். 93:4-11). கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த காலத்து வந்த பிசிராந்தையாரைக் குறித்துப் பொத்தியார், நட்பே கந்தாக இத்தன்மைத்தாகிய ஓர் இன்னாக் காலத்தில் இவ்விடத்து வருதலை நினைக்குங்கால் வியப்பாக வுள்ளது எனக் கூறினார் (புறம். 217:1,5,6). பாரி தம் அறிவு கந்தாக இரவலர் வரின் அவருக்கு மலைபோலும் களிற்றோடு நல்ல அணிகளையும் அளிப்பான் (அகம். 303:8-10). தலைவிக்குக் கந்தாக அமைந்த தலைவன் அவள் வருத்தத்தைப் போக்காத காலத்து மாலைப்பொழுது வெந்ததோர் புண்ணில் வேல் கொண்டு நுழைப்பவன் போல வந்து அவளை வருத்தியது (கவி. 120:16-18).

3. தெய்வமுறையுந் தறி. பூக்களைச் சூடின கந்தினை - தெய்வமுறையுந் தறியினை - கொண்ட அம்பலத்தைக் கொண்டி மகளிர் மெழுகி அங்கு நந்தா விளக்கேற்றினர் (பட். 246-249). அம்பலம், ஆண்மான் உராய்ந்தமையால் அசையும் நிலையினைப் பொருந்திய கரிய அடியையுடைய கந்தினை உடையது (அகம். 287:3-5).

கந்துடைநிலை - திருவருட் குறியாக நடப்பட்ட தறி. செவ்வேள் விரும்பியுறையும் இடங்களுள் கந்துடை நிலையும் - திருவருட் குறியாக நடப்பட்ட தறியும் - ஒன்றாகும் (மரு. 226).

கபிலம் - செந்நிறம். அகிற்கட்டையினின்று எழுந்த நறிய புகை மெல்லச் சென்று படிதலால் கபில நிறம் - செந்நிறம் - பெற்ற நெடிய மனை மணங் கமழ்ந்தது (புறம். 337:10,11).

கபிலர் - 1. புலவர். சாங்கிய நெறியை நிறுவிய கபிலரின் நினைவாக இப் புலவர்க்குக் கபிலர் எனப் பெயரிடப்பெற்றது என்றும் ஆகவே கபிலர் என்பது வடமொழிப்பெயர் என்றும் 'சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள்' என்னும் நூல் குறிப்பிடுகிறது (பக். 71). அகிற்புகையின் நிறத்தைக் குறிப்பதற்குக் கபிலம் என்ற சொல் ஆட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 337). எனவே கபில நிறத்தையுடையவர் கபிலர் என்று பொருள் கோடல் பொருத்தமாகும். இப்புலவர் பிறந்த ஊர் மற்றும் பெற்றோர் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைத்தில. ஆயினும், உ. வே. சா. பத்துப்பாட்டுப் பாடலோர் வரலாற்றில் இவர் பிறந்த ஊர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது 'காதல்கூர் பனுவல் பாடுங் கபிலனார் பிறந்த மூதார்' என்னும் திருவிளையாடற் புராணத்திலுள்ள திருவிருத்தத்தால்

(27:3) புலனாகிறது. இப்புலவர் அந்தணர் குலத்தவர் என்பதற்குச் சான்று பலவுள. 'யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தணன்' (புறம். 200:13) 'அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே' (புறம். 201:7) என்ற கபிலர் கூற்றாலும், 'புலனமூக் கற்ற வந்தணாளன்' (புறம். 126:11) என்ற மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூற்றாலும் தெளிவாகும். மேலும், தலைவன் அனுப்பிய திருமணச் செய்தியைப் பெண வீட்டார் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு 'நெய்பெய் தீயின் எதிர் கொண்டாங்கு' (குற. 106) என வேள்வியை உவமை கூறியிருத்தலும் இவர் பிறந்த குலத்தை உறுதி செய்யும். இப்புலவர் பெருமகனைப் பாராட்டிய புலவர் பெருமக்கள் பலர். 'உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்விசை, வாய்மொழிக் கபிலன்' (அகம். 78) எனச் சீர்த்தியையும் வாய்மையையும் ஏத்தி நக்கீரரும் 'செறுத்த செய்யுட் செய் செந்நாவின, வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' (புறம். 53) எனப் புலமை, வாய்மை, புகழ்மைகளை வியந்து பொருந்திவிளங்கீரனாரும், 'நனவிற பாடிய நல்விசைக் கபிலன்' (பதி. 85) எனப் புகழினைப் பாராட்டிப் பெருங்குன்றூர் கிழாரும் 'பொய்யா நாவிற கபிலன்' (புறம். 174) என வாய்மை சுட்டி மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் இவரை வியந்து புகழ்ந்துள்ளனர். இவர் பாரியின் உயிர்த் தோழராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் திகழ்ந்தவர். மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் கண்டு அவனது பெருவண்மையைச் சிறப்பித்தவர். வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனென்னும் வள்ளல் தன மனைவியைத் துறந்தானாகலின் அவள் காரணமாக அவனைப் பாடினார். செலவக் கடுங்கோ வாழியாதனை அடைந்து அவன் செய்த வேள்வி, கொடை, வென்றி முதலியவற்றைப் பாட அக்கோ, 'சிறு புறமென நூறாயிரங் காணங் கொடுத்து நனறா என்னும் குன்றேறி நின்று தன கணணிற கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான்' (பதி. ப. 7). இப்பதிகச் செய்தியை 'நனவிற பாடிய நல்விசைக் கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே' எனப் பெருங்குன்றூர்கிழார் தம் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரி மகட்கொடை மறுத்த காரணத்தினால் முரணிய மூவேந்தரைக் கண்டு ஆடிய பாடிப் பரிசிலராய் வரின் குன்றையேனும் எம்மையேனும் கொள்ளலாம் என்று கூறினார். பறம்புமலை பகைவரால் கொள்ளப்பட்டுப் பாரி உயிர் நீத்தபின் அவன் மகளிரைத் தக்காருக்கு மணஞ் செய்விக்க உடன் அழைத்துச் சென்றார். விச்சிக்கோ என்னும் குறுநில மன்னனிடமும் இருங்கோ வேளிடமும் அம்மகளிரைக்

கொள்ளுமாறு வேண்டி நின்று அவர் மறுத்திடவே அம்மகளிரை அந்தணரிடத்து விடுத்தும் பாரியின் பிரிவைப் பொறுத்து வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார். ஆனால் திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுரா கோயிற்கலவெட்டு இவர் பாரிமகளிரை மலையமானுக்கு எடுத்து, பாரியின் வாழ விரும்பாமல் தீப்புகுந்தாரா என்று கூறும் (கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி. 3, பக். 212), இவர் பாடியவை, அகநாலூறநில 18, ஐங்குறு நூற்றில் 100, கலித்தொகையில் 29, குறுந்தொகையில் 29, நற்றிணையில் 20, பதிற்றுப்பத்தில் 10, புறநாலூறநில 28, பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆக 235 ஆகும். உ. வே. சா. இச்சங்கப் பாடல்களே அன்றி இன்னாநாற்பது, திருமுறைப் பாடல்கள் முதலியவற்றை யெல்லாம் சேர்த்து 279 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் என்பர் (பத்துப்பாட்டு. பாடினார் வரலாறு. பக். 37). 'முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவி' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் எழுதிய உரையால் கபிலராத் செய்யப்பெற்ற கபிலம் என்ற ஒரு நூல் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவராத் பாடப் பட்டோர், பொறையன், சேரலர், செலவக் கடுங்கோ வாழியாதன், அகுதை, அந்துவன். ஆரிய வரசன் பிரகததன், இருங்கோவேள, எவ்வி, ஓரி. காரி, நள்ளி, பாரி, பாரிமகளிர், பேகன், விச்சிக்கோன், கழாத்தலையார், கண்ணகி முதலியோராவர் (வையாபுரிப்பிள்ளைப் பதிப்பு, சங்கவிளக்கியம். பக். 1441, 1442). அயிரைமலை, கொல்லி மலை, பறம்பு மலை, முள்ளூர் மலை, பறம்புநாடு, கிடங்கில, கொடுமணம், பந்தர், மதுரை, முள்ளூர்க்கானம், வாரணவாசி முதலிய இடங்கள் இவராத் பாடப் பெற்றவை. இப்புலவருடைய பாடல்களில் சில பெருமான, திருமால், பலதேவன், முருகன் முதலியோருடைய வாழ்த்துகள் வந்துள்ளதால் இவர் சமயப் பொறையுடையோராகக் கருதப்படுவர். கணவனை இழந்த மகளிர் பஞ்சினைப் பன்னி நூற்றல் (நற். 353), மகளிர் உரலிற பொருள்களை இடிகும போது தலைவனை வாழ்த்திப் பாடுதல் (கலி. 43), யானையை நீருணை விடுகையில் அதனால் வருந்துன்பதைத் தடுக்க அதன் வரவைப் பறையறைந்து முனைறிவிததல் (கலி. 56), கடவுள் கொடியோரை ஒறுத்தல் (குற. 87), மகளிர் சிறந்த கணவனைப் பெறுதற்குத் தைநீராடுதல் (கலி. 59), குறுரைக்கும் போது நீர்குடித்தல் (குற. 310, 311), கடவுளை வேண்டி மகட்பேறு அடைதல் (ஐங். 257), யானைக் கோட்டைக் களஞ்சு விளையாகக் கொடுத்தல் (பதி. 68) முதலான அக்காலப் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிய செய்திகள் இவர் பாடல்களில் காணக்கிடக்கின்றன.

இப்புலவர் இயற்கைப் புனைவில் வல்லவர். பாரி வாழ்ந்த காலத்தில் பறமபுமலையிலும் அதன்பின் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் மலைநாட்டிலும் வாழ்ந்தவர். மலையமானது முள்ளூர் மலையும் கொல்லி மலையும் இவர் பழகிய இடங்களாகும். ஆகவே, கபிலரது வாழ்க்கை மலைச் சூழலிலே அமைந்தமையால் குறிஞ்சித் திணையை மிகுதியும் பாடிக் 'குறிஞ்சிக் கபிலர்' என்னும் சிறப்புப் பெற்றார். குறிஞ்சித் திணையின் கருப் பொருள் களான யானை, புலி, குரங்கு, மயில் முதலிய வற்றின் இயல்புகளையும் மலைவாழ் குறவர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் கபிலர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். திணை காக்கும் பரண்மீது இருப்பவன் இரவில் திணைமேய வரும் யானையைத் தீக் கொள்ளியைக் காட்டி ஒட்டுதல், அதற்கு அஞ்சி மீளும் யானை விண்ணகத்திலிருந்து வீழும் விண்மீன்களின் ஒளியைக் கண்டு அதுவும் கொள்ளியின் ஒளியெனப் பிறழ உணர்ந்து விரைந்தோடுதல் (குறு. 357), வாழையும் சுரபுண்ணையும் செறிந்த மலையில் உறங்கிய பிடியை மேகம மறைக்க அதன் காதறகளிறு தன் துணையைக் காணாது பிளிறல் (தற். 222), பிடியின்ற குட்டியைக் கொள்ள ஆண்புலி பலாநிழலில் பதுங்கியிருத்தல் (ஐங். 216), களிறு தப்பிப் பிழைத்தலால் புலி சினஞ்சிறந்து கார்மேகம் போல் முழங்குதல் (ஐங். 218), புலியைக் கோட்டினாற் கொன்ற யானை தன் செந்நிறக் கொம்பினை மழை நீரிற் கழுவுதல் (அகம். 332), வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதி அடிமரத்தில் குத்திய மதயானை தன் கொம்பினைப் பெயர்த் தெடுக்க இயலாது மலையகம் எதிரொலிக்கப் பிளிறல் (கவி. 38), புலியை வென்றதாகக் கனவு கண்ட யானை விழித்தவுடன் வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதிச் சாய்த்துப் பின் மரமெனக் கண்டு நாணுதல் (கவி. 49), மள்ளரை மாய்த்த மால் போல, யானைக் கூட்டத்திடையே அண்ணல் யானை பெருமிதத்துடன் உலாவுதல் (கவி. 52), புலியைத் தொலைத்த யானை, தழையுணவு அருந்தி மலைச்சாரலில் அமைதியாக அருவி தாலாட்ட உறங்குதல் (கவி. 42) முதலியன குறிஞ்சிக் கருப்பொருள்களான யானை, புலி முதலிய வற்றைப் பற்றிய புனைவுகளாகும். வாழைக்கனி யாலும் பலாச்சுளையாலும் பாறையின் சுணையில் உண்டான தேறலை நீரென மயங்கிக் குடித்த கடுவன பக்கத்திலுள்ள சந்தன மரத்தில் ஏறாது, பூப்படுகையில் எதிர்பாரா இன்பமெய்தி உறங்குதல் (அகம். 2), மந்தி பலாப்பழத்தைப் புணையாகக் கொண்டு அருவியைக் கடத்தல் (அகம். 382), பிரப்

பஞ் சிறுகோலைக் கொண்டு குரங்கு மழைநீர்க் குமிழியைப் புடைத்தல் (ஐங். 275), மிளகிலை மேய்ந்த கடுவன் நறைக் கொடியால் பாறைமீது தவழ்ந்து செல்லும் வெண்மேகத்தைப் புடைத்தல் (ஐங். 276), மூங்கிலிற் குரங்கு பாய அது மீனெறி தூண்டில் போல விண்ணோக்கி விசைத்தெழுதல் (ஐங். 278), காட்டுமயில் பாறையிலிட்ட முட்டையைக் குரங்குக்குட்டி வெயிலில் உருட்டி விளை யாடுதல் (குறு. 38), பலாக்கனியைக் கவர்ந்துண்ட கடுவன செம்முக மந்தியோடு பொலிந்து மகிழ்ந்து மலை உச்சியிலுள்ள மூங்கிலில் உறங்குதல் (புறம். 200), எரிபோல மலர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தில் மயில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி பொன்னணிகளை யணிந்த மகளிர் போலத் தோன்றுதல் (ஐங். 294) ஆகியன குரங்கு, மயில் பற்றிய புனைவுகளாகும். மேலும், காட்டு மூங்கிலிற் காற்றுப் புகுவதனால் உண்டாகும் இன்னொலி குழலோசையாகவும் அருவியின் ஓசை முழவொலியாகவும் மான்களின் குரல் பெருவங்கிய இசையாகவும் வண்டின் முரற்சி யாமொலியாகவும் கொண்டு மயில் விறலி போல் ஆடும் காட்சியை மந்திகள் காண்பதாகக் குறிஞ்சிக் காட்சிப் புனைவு நாடகப் பொலிவோடு அமைந்துள்ளது (அகம். 82). இந்நாடகக் காட்சியைச் சீத்தலைச் சாத்தனார், கம்பர் முதலான புலவர் பெருமக்கள் தம் நூலுள் தழுவியுள்ளனர். காந்தள் செறிந்த மலையில் வாடும் குறவர் வறுமையால் வாடும்போது யானைக்கோட்டை விறற்றல் (குறு. 100), யானை தந்தத்தாலும் சந்தனமரத்தாலும் செய்த உலக்கையாற் குறமகளிர் ஐவன வெண் ணெல்லைக் குற்றுதல் (கவி. 43), குறத்தி அடுப் பெரிக்கச் சந்தன விறகுகளைப் பயன்படுத்தியமை யான் அடுப்பிலிருந்து எழும் சந்தனப்புகை மலைச் சாரலிலுள்ள வேங்கைப் பூஞ்சினையில் தவழ்தல் (புறம். 108), மழை வேண்டும்போது கடவுளுக்குப் பலியிட்டு மழைபெறுதல், மழை மிகுதியான பயிர் பாழாகும் போது கடவுளை வேண்டி மழையை நிறுத்திக் கொள்ளுதல் (புறம். 143) முதலியன மலை வாழ் மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியாக இவரால் புனையப்பட்டுள்ளன. கபிலர் தம் உள்ளங்கவர்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் காட்சிகளையும் ஓரிடத்திற் குறிப் பிடுவதோடமையாது வேறிடங்களிலும் குறிப்பிடு வர். திணைமேய வந்த யானையின் இயக்கம் ஒற் திக் கானவன் நள்ளிரவில் பரண்மீதிருந்து எறிந்த கவன்கல் அம்பென ஏகி, மலைப்பக்கத்திலிருந்த வேங்கைப்பூங்கொத்தைச் சிதறித் தேனைச் சிதைத் துப் பின்னர் பலாப்பழத்தினுள் தங்கும் என்ற அகநானூற்று (318) நிகழ்ச்சியைச் சற்று விரிவாகக்

கலித்தொகைப் பாடலில் (41) மழைபெய்த நள்ளி ரவில் மின்னொளியில் பிடியொடு மேயும் களிற்றின் அடியொதுக்கம் கேட்டுக் கானவன் ஆசினிப் பலா மரத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட பரண்மீதேறி எறிந்த கவண்கல் வேங்கைப்பூவைச் சிதறி, ஆசினியின் கனிந்த பழத்தை வீழ்த்தி, தேனிறாலைத் துளைத்து, மாந்தளிரை மயக்கி, வாழைமடலைக் கிழித்து, இறுதியில் பலாப்பழத்தில் தங்கியது எனச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. முற்றிய வளைந்த பெரிய திணைக்கதிர் யானையின் கைபோல் உள்ளது என்ற செய்தி குறுந்தொகையிலும் (198) நற்றிணையிலும் (376) குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் (35-38) உவமையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பறம்புமலை உச்சியிலிருந்து இழிதரும் நீரினைக் காட்டிலும் பாரிவள்ளல் இனியவன், மென்மையன் என்ற புறநானூற்றுப் பாடற கருத்தை (105:6-8) கலித்தொகையில் தலைவன் பண்பியலைப் புலப்படுத்துமபோது, 'தனமலை, நீரினும் சாயல் உடையன், நயந்தோர்க்குத், தேரியும் வண்கை யவன்' (42:19-21) எனப் பாரியை நினைந்து பாடியது போலப் புனைவர். மலர் மேலே இடையறாது மழைபொழிவதனால் அது பொலிவு குன்றிக் காணப்படும் காட்சி கபிலர் உள்ளத்தை ஈர்த்துள்ளது. குறுந்தொகையில் தலைவியின் புலந்தழுத கண்ணுக்குத் தண்துளியேற்ற குவளை மலர் உவமையாகிறது (291). இக்கருத்து, குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் (247, 248) புறநானூற்றிலும் (105) வருகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டிலுள்ள கருத்து புறநானூற்றுக் கபிலர் பாட்டில் வருதலானும் குறிஞ்சிக் கலியிலுள்ள கருத்து அகநானூறு, புறநானூறு கபிலர் பாடல்களில் வருதலானும் குறிஞ்சிக்கல், குறிஞ்சிப்பாட்டு முதலியவற்றைப்பாடிய வரும் வெவ்வேறு கபிலரல்லர், ஒருவரே என்பது போதரும். குறிஞ்சிக் கருப்பொருள்களை நுனித்தாய்ந்த கபிலரது மதி நுட்பத்தினை அவர் கையாண்ட உவமைகளாலும் அறியலாம். யானை முதுகின் இருபுறமும் தொங்கும கயிறு மலை மேலுள்ள ஒற்றையடிப் பாதை போல் தோன்றுதல் (அகம். 128), களிற்று மெனறிட்ட கவளம் போலத் தேனைப் பிழிந்தெறிந்த கோதுடைச் சிதறல் காணப்படுதல் (புறம். 114), பகையாண்யுடன பொருத யானையின் சிவந்த கோடு காந்தளின் புதிதாக அரும்பும் மொட்டுப் போன்றிருத்தல் (கலி. 53), யானையும் புலியும் பொருதபோது தும்பி வேங்கை மலர் பூத்த கிளை எனக் கருதிப் புலியிடமும் வேங்கைச் சினை எனக் கருதிப் புகர்முக வேழத்திடமும் மாறிமாறிச் செல்வது இருபெரு வேந்தர் வாட்போர் செய்யுங்காலை நட்பாக்க

அவ்விருவரிடமும் மாறிமாறிச் சான்றோர் செல்வது போன்றிருத்தல் (கலி. 46), களிற்று முகத்திலுள்ள புளளிபோலத் தெறுழ்க் கொடியின் பூ மலர்ந்திருத்தல் (புறம். 119), மாசறக் கழுவப் பெற்ற யானை போலப் பெருமழையால தூய்மை செய்யப் பெற்ற துறுகல் தோன்றுதல் (குறு. 13), வாழையின் வளைந்த காய்களையுடைய குலைபோலப் புலியின் அடி இருத்தல் (கலி. 43), மலையை ஊடுருவிச் செல்லும் இற்றியின் வெள்வேர் போல மலையினின்று ஓடிவரும் அருவி தோன்றுதல் (குறு. 106), தலைவியின் சிவந்த கண விலங்கினை வீழ்த்து அதனுடம்பினின்று பறித்த குருதிதோய்ந்த அம்பு போன்றிருத்தல் (நற். 13) போன்ற உவமைகள் கபிலர்தம் குறிஞ்சிப் புலமைக்குச் சான்றுகளாகும். கபிலர் அறநெறி போற்றும் நெஞ்சினர், இவா பாக்களில் வாழ்க்கையறம் போற்றும் நீதிநெறிகள நிரம்ப உள்ளன. பிறர் உறும் துன்பத்தைக் காணின நல்லோர் வருந்தி விலகுவார்; தாம் உற விழ மததை எளிதாகக் கருதுவர் (அகம். 382), அல்லபுரிந தொழுவார் வாழும் மலையிடத்தில வளவி கிழங்கு இடாது; மலையில் தேன இருக்காது; கொலையில் கதிா தாழ்ந்து விளையா (கலி. 39), குறமகளிர் தம் கேள்வரைத் தொழுது எழுவதால் அவர் கணவர் தாம் தொடுத்த அம்புகளின் குறி பிழையார் (கலி. 39), குள் பேணான் பொய்த்தான மலையில் அருவி நீர் இழியாது (கலி. 41), தலைவன் பகையென்று கூற்றுவன் வரினும் கெடாது; தன னொடு நட்பார்க்குத் தோற்றலை நாணான் (கலி. 43), பிறர் குற்றம் கூறுதலை அறியாதிருத்தல் (கலி. 43), பொருளின்மையுரைத்தாகுத அப்பொருளைக் கொடுக்க வியலாத போது தன மெய்யைத் துறத்தல் (கலி. 43), ஈதல் இரந்தாகு குன்று ஆற்றாது வாழ தலின் இறத்தல் நன்று என்று எண்ணுதல் (கலி. 61), தமக்கினிதாயிருக்குமென்று கருதிப் பிறர்க்கு இன்னாதவற்றை வலிதிற் செய்தல் நன்றென்று (கலி. 62), பெருநன்று ஆற்றியவரைப் பேணி ஒழுகுதல் (குறு. 115), தான் கெட்ட காலத்து வந்த உதவியை அரசு கட்டில் பெற்ற பின்னர் மறந்த மன்னன் போலச் செய்நன்றி கொல்லுதல் கூடாது (குறு. 225), தாமரைத் தண்டாது ஊதிச் சந்தனமரத் துச்சியில் தொடுத்த தீந்தேன் போலப் பெரியோர் கேண்மை இனிது (நற். 1), பெரியோர், நாடி நட்பினல்லது நட்டு நாடார் (நற். 11), நட்போக கல்லது கண்ணஞ்சலாகாது (பதி. 63), பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின, இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிர் போல் வாழ்தல் (அகம். 2), சாலபும வியப் பும இயல்பும் குன்றின் மீண்டும் மாசினைக் கழுவி

வயங்கு புகழ் நிறுத்துதல் ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அரிது (குறி. 15-17) முதலியவை அவர் பாடல் களில் காணப்பெறும் அறநெறிகளாகும். சங்க இலக்கியத்திற் காணப்பெறும் தொல்காப்பிலர் இவரி னும் வேறாவர். கபிலன் காண்க.

2. உருத்திரர். திருமாலாகிய மாயோனிடம் தோன் றிப் பரந்தவைகளுள் பதினொரு கபிலரும் - பதி னொரு உருத்திரரும் - அடங்குவர் (பரி. 3:7). (உருத் திரா பதினொருவர். மாதேவன், அரன், உருத் திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, செளமியன், பிங்கல நிகண்டு: 181).

கபிலன் - புலவர். பலபொருளையும் அடக்கிச் செய் யுளைச் செய்யும் செவ்விய நாவினையும் மிக்க கேள்வியினையும் விளங்கிய புகழினையு முடைய வன் கபிலன் (புறம். 53.11,12). பொய்யா நாவிற் கபிலனாற் பாடப்பட்ட சிறப்பினை யுடையது முள்ளூர்மலை (புறம். 174:10-13). அறத்தை விரும்பி விளங்கிய, மறமபுரி கொள்கையைச் செவ்விய நாவினாலே இழிவு மிகாத கவலை யில்லாத மனத் தால் மெய்ம்மையாற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன் பரிசிலாகப் பெற்ற ஊர் பலவாகும் (பதி. 85:9 13). உலகெலாம் பரக்கும் பலரும் புகழும் நல்லிசை யினைக் கொண்டவன் வாய்மொழிக் கபிலன் (அகம். 78:15,16). கபிலர் - 1. காண்க.

கபிலை - குராற்பு. ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் பார்ப்பார்க்குக் கபிலையொடு - குராற்புகவொடு - குடநாட்டிலுள்ள ஒருரையும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 8:4,5).

கம்பம் - 1. தூண். இளம்பல்கோசர் படைக்கலங் கற்க மாறுபட்டு எறிந்த அகன்ற இலையை யுடைய முருக்க மரத்தாற் செய்யப்பட்ட கம்ப மாகிய - தூணாகிய - இலக்கைப் போலப் பொருபவரால் தொலைக்க முடியாதவன் பிட்டங் கொற்றன் (புறம். 169.9-12).

2. நடுக்கம். பொருத தலைவனின் உடம்பு காட் டில் சிற்றாற்றின கரையில் காலுற நின்று கம்பத் தொடு - நடுக்கத்தோடு - சாயந்த இலக்கத்தை ஒப்ப அம்பாற் சலித்து வீழ்ந்தது (புறம். 260: 22-24).

கம்பல் - ஆடை. மயிர் நீங்குதலால் தட்டையான தலை யும் கம்பலும் - ஆடையும் - கருங்குட்டத்தால் குறைவுற்ற காலினையும் கையினையும் உடையவன் முடமுதிர் பார்ப்பான் (கவி. 65:6-8).

கம்பலம் - தரைவிரிப்பு. கம்பலத்தை - தரை விரிப்பை -

விரித்தாற் போன்ற பசுமையான பயிர் நின்ற வயலின்கண் ஆடுதல் ஒழிந்த பந்துபோல விளவின் பழம் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் (நற். 24:2-5).

கம்பலை - 1. ஆரவாரம். பகைவரது ஊரைச் சுடுகின்ற தீயினது ஒளியில் தம் சுற்றத்தை அழைத்தலுடனே அழுகின்ற கூவுதலை யுடைய கம்பலையொடு - ஆரவாரத்தோடு - கூடிய கொள்ளையை விரும்பு பவன் கரிகாலன் (புறம். 7:7-9). சேரமான் குட்டு வன் கோதையின் கம்பலை யுடைய முதுரிடத்தே யுள்ள நாளவையில் சென்று புகுதல் இரவலர்க்கு எளிது (புறம். 54:1-4). பகைவர் புறக்கொடுத்தோ டும் வீரக்கழலினது கம்பலையைக் கேட்டு நாணிப் பின் செல்லாது கண்டு நின்றவன் பாரி (புறம். 120: 19-21). சாகாட்டின் உருளை சேற்றின்கண் இறங் கிப்புதைய அச்சேற்றினின்றும் நீக்குதற் பொருட்டுச் சாகாட்டாளர் நல்லெருதுகளைத் துள்ளி யுரப்பிச் செலுத்துவதனால் கம்பலை எழுந்தது (பதி. 27:11-14). கருப்பஞ் சாற்றைக் கட்டியாகக் காய்ச்சு கின்ற ஆலையின் ஆரவாரிக்கின்ற மாறாத கம் பலை, யாளி தாக்குகையினாலே கலங்கிய யானை களின் கதறல் போன்றிருக்கும் (பெரு. 258-261). முது வெள்ளிலை என்னும் ஊரினுள் எழும் பல்வேறு ஓதைகளுள் நெல் அரிவாரது கம்பலையும் ஒன்றா கும் (மது. 110). நிரைத்த படகிற் சென்று வேட்டை யாடும் மீன் வேட்டுவர் கரையை வந்தடையும் போது கம்பலை தோன்றும் (மது. 116). ஏழாம் நாள் அந்தி விழவின் ஆர்ப்பினைப் போன்று நான் மாடக் கூடல் நாளங்காடியில் கம்பலை எழுந்தது (மது. 427-430). தண்கடல் நாடனான ஒள்ளிய பனந்தாரையுடைய சேரனின் நாளோலக்க இருக் கையில் கலையினை முழுவதும் உணர்ந்த சீரியோர் கூடி விழைவுகொள் தருக்கங்களைச் செய்வதால் கம்பலை எழுந்தது (மது. 524-526). மதுரை அல்லங் காடியில் எழுந்த கம்பலை கடலினது ஓதம் கழி களித்தே நள்ளிரவில் பாய்ந்து மீளுங்கால் அங்கு வாழும் பல்வேறு பறவையினம் ஆர்த்தது போன் றிருக்கும் (மது. 540-544). வேலன் முருகனை வழிபடு தலாலே மகளிர் ஆடும் குரவைக கூத்தும் சேரிகளி டத்தே நின்ற உரையும் பாட்டும் கூத்தும் தம்முள் கலக்கையினாலே கூடல்நகரின் முதல் யாமத்தில் வேறுவேறாகிய கம்பலை தோன்றியது (மது. 615-617). நல்லேறுகள் வளவிய இதழையுடைய குளவி யும் குறிஞ்சியும் வாடும்படி தம்மிற் பொருதலால் கம்பலை எழுந்தது (மலை. 334,335). முதிய மங்கல மகளிர் மணத்தினைச் செய்து வைக்கும்போது கம்பலை எழுந்தது (அகம். 86:9). சோழர் பருவூர்ப் பறந்தலையில் இருபெரு வேந்தரையும் பொருது

வென்று அவர் களிறுகளைக் கவர்ந்த ஞானு ௧ 0 பலை எழுந்தது (அகம். 96:13-17). மடப்பிடி குழியிற் அகப்பட்டதால் களிற்றியானை செய்த கம்பலைக்கு வெருவி எழுந்த அதன் கன்று மூதூரில் உள்ள எருமை நல்லானின் முலைப்பால் மாந்தும் (அகம். 165:1-5). மிஞிலியொடு பொருது வீழ்ந்த ஆய் எயினன் மீது ஞாயிறறின வெம்மை தாக்காமல் புதிய பறவைகளின் கம்பலை யுடைய பெரிய கூட்டம் விசும்பிடம் மறைய வட்டமிட்டது (அகம். 181:5-10). நெடுந்தோச செழியன் கூடல நகரிடத்தே வெற்றிக் களிப்பால் ஆடிய போது எழுந்த கம்பலை போலத் தலைவனின் பரததைமை யொழுக்கம் பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகியது (அகம் 296:11-14). திருப் பரங்குன்றத்தில் பாடுவாரது பாணியாகிய தாளமும் ஆடுவாரது கூத்திறுகரிய தாளமும் மலையிடத்து உண்டாகும் எதிரொலியும் கலத்தலால் மிகுந்த கம்பலை உண்டாயிற்று (பரி. 8:109-111).

2. அலர். மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அங்காடியைப் போன்று கலவெனனும் கம்பலை - அலர் - எழச் செய்து தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் (அகம். 227:20-22). தலைவியரால் தூதாக அனுப்பப்பட்டுத் தலைவரோடு மீண்ட வண்டின் கூட்டத்து ஒலி அத்தலைவியரது காதலை மூதூர்க்கண் கம்பலை ஆக்கியது (பரி. 8:36,37).

கம்புட் சேவல் - சம்பங்கோழிச்சேவல். கழனியிலும் இலஞ்சியிலும் பொய்கையிலும் கம்புட் சேவலின் - சம்பங்கோழிச் சேவலின் - இனிய உறக்கங் கெடும் படி வள்ளைக் கொடிகளைத் தள்ளிக் கொடுமுடி வலைஞர் மீன் பிடிப்பர் (மது. 247-256).

கம்புள் - சம்பங்கோழி. மருதநிலத்தே நீர்த்துறையிலிருக்கும் புதல்களைப் பொருந்திக் கம்புள் - சம்பங்கோழி - முட்டைகளை ஈனுதல் (புறம். 297:7,8). கட்கலங்களைத் துறையில் கழுவுதலின் அதன் கலங்கல நீரை அருந்திடப் பிளந்த வாயையுடைய யாமை, கம்புள் இயவனாக (வாச்சியக்காரனாக) கிணைப்பறை போலப் பிறழும் (அகம். 356:1-4). பழனத்தில் இருக்கும் கம்புள், காதலாலே தன்னை யழைக்கின்ற பெடையை அகவும் (ஐங். 60:1). வெள்ளை நிறமமைந்த நுதலினையும் அரிததேழும் ஓசையினையு முடைய கம்புட்பேடை பழனத்தில் தனது இனத்தோடிருந்து மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கும் (ஐங். 85:1,2).

கம்மியர் - 1. நெய்தற்றொழிலைச் செய்பவர். சிறியரும் பெரியருமான கம்மியர் - நெய்தற்றொழிலைச் செய்பவர் - தெளிந்த திரையில் விளங்குகின்ற அறலை யொப்ப ஒள்ளிய பலவாகிய குறியவும் நெடிய

வுமான மடிப்புடைவைகளைக் கொண்டு வந்து கூடலநகர வீதியில் விற்றனர் (மது 519-522).

2. கருமகாரர். கம்மியர் - கருமகாரர் - செம்பினாலே செய்த பாணையைக் கடைந்தாற் போல இன்குரல் மேகம் மின்னியது (நற். 153 2-4).

கம்மியன் - 1. பொற்கொல்லன். குற்றமில்லாத கம்மியன் - பொற்கொல்லன் - பழுதறச்செய்த பொன்னாலாகிய பல மணியணிந்த மேகலையை யுடையவன் தலைவி (புறம். 353.1,2). கையாற் புனைதல வல்ல கம்மியன் அழகுபெறப் புனைந்த ஆலவட்டம் கூதிர்காலத்தில் மூலையில் தொங்கியது (நெடு. 57-59). கைத்தொழிலில் வல்ல கம்மியன் கவின்பெறக் கழுவித் தூய்மை செய்யாத முத்து தனது ஒளியை மறைத்தாற் போலத் தலைவி புணர்ச்சியால் உண்டான நலனைப் புலப்படாமல் நுண்ணிதாக மறைத்தாள் (நற். 94:3-5). பொன்னைப் பணிசெய்யும் கம்மியனது கைவினையைப் போலக் கருங்கால வேங்கையின் நாட்காலையில் மலர்ந்த புதுபூ அழகுற விளங்கியது (நற். 313:1-3). தான் செய்யும் கமமத் தொழிலில் சோரவு படுதலின்மையால் கெடுதலிலலாத கம்மியன் உருக்குப்பொறி சிதைந்தவிடத்து மண்ணைக் கொண்டு அச்சிதைவை நீக்குவான் (நற். 863:4,5).

2. தச்சன். கைத்தொழில் வல்ல கம்மியன் - தச்சன் - கடாவுகையினாலே புரை தீர்ந்து பொருததுவாய் அமைந்த கூட்டத்தினை புடையது நெடுநிலை (நெடு. 84-86).

கமண்டலம் - கரகம். பாபபனமகன முருக்கமரத்தின் நல்ல நாரைக் களைந்து அதன் தண்டோடு ஏந்திய கமண்டலத்தை - கரகத்தை - உடையவன் (குறு. 156.2-4).

கமலம் - ஒருபேரெண். ஐம்பூதங்களும் முறையே தோன்றிய ஊழிகள், நெய்தலும் குவளையும ஆம்பலும் சங்கமும் கமலமும் வெள்ளமும் முதலிய பேரெண்களால் குறிக்கப்பட்ட காலங்களைக் கடந்த பின்னர், திருமால் கேழற் கோலங்கொண்டு நீரினுள் மூழ்கிக் கிடந்த நிலத்தை எடுத்தார் (பரி .2.5-16).

கமழ் - மணம். வண்டுகள் புது மணத்தைத் தோற்று தற்குக் காரணமான கமழை - மணத்தை - உடைய ஐம்பாலைக் கொண்டவன் மடநதை (மலை. 30,31). வதுவை மகளிர்தம் கூந்தல போலக் கமழ் பொருந்துமாறு காற்று அசைத்தலால் வேங்கையின் பொன்னிற நறுநதாது உதிர்ந்தது (அகம். 378:2-4). நெடுஞ்சுனையில் தலைவியின் கண்ணைப் போன்ற நீலமலா தண்ணிய கமழைக் கொண்டு

சிறந்திருந்தது (நற். 273:7,8). பாசறை அருந்தொழில் முடிந்து நாட்டிற்குப் போகுங்கால் முல்லைநாறும் நின் கூந்தல் கமழ் கொள்ளுமாறு நல்லனவாகிய இன்பங்கள் பலவற்றையும் நுகர்வோம் எனப் பாசறைக்கண் நின்ற தலைவன் பருவ வரவால் தலைவியின் உருவு வெளிப்பாடு கண்டுரைத்தான் (ஐங். 446). முருகவேளுக்கு விழாச் செய்ய எழுந்தோர் சாந்தமும் புகையும் அவியா விளக்கமும் நாறுகின்ற கமழையுடைய மலர்களும் பிறபொருள் களும் ஏந்திச் சென்று அவர் திருவடிகளைப் பணிந்தனர் (பரி. 8:96-102).

கழகு - பாக்குமரம். பருத்த தாளினையுடைய கழுகின் - பாக்குமரத்தின் - பாளை பூ விரியாமற் கருவாயிருந்ததைப் போன்று இரண்டு கண்ணும் கூடின செறிந்த துளையினையுடையது யாழ் (பெரு. 7,8). பகற்பொழுதிலே பெய்தலையுடைய மழை கால்விழுந்தாலொத்த பெரிய தண்டினையுடையது கழுகு (பெரு. 362,363). கள் பெய்த நிலப்பைங்குடம், சோலையிடத்து நிற்கும் திரண்ட தண்டினையுடைய கழுகின் சூற்கொண்ட வயிற்றினைப் போன்றிருத்தல் (பெரு. 380-382). பெரிய அடியினையுடைய கழுகினது நீல மணியை யொத்த கழுத்திலுள்ள பாளை விரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட குவைகளின் தெண்ணீர்ப் பசங்காய் பக்கங்கள் திரண்டு இனிமை கொள்ளும்படி முற்றியது (நெடு. 23-26). விளைதற் றொழில் மாறாத அகன்ற கழனிகளிடத்தே காயை யுடைய கழுகு முதலாயின பெரும்பயன தந்தன (பட். 8,17).

கயத்தூர் கிழார் - புலவர். இப்புலவர் கயத்தூர் என்னும் ஊரினர். குறுந்தொகையில் 354-ஆம் பாடலைப் பாடியவர். பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயில் மறுத்ததாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தோழி தலைவனிடம், 'யாம் உனக்கு இனியமாக இருந்தும் நெடுங்காலம் பழகினமையால் நின்னால் வெறுத்தற்குரியேம ஆயினேம்' என்னும் செய்தியை, 'நீர்நீடாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கும், ஆர்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்' எனவும் அடிகளாற் குறிப்பி னுணர்த்துகின்றார்.

கயந்தலை - யானைக் கன்று. துடிபோலும் அடியை யுடைய கயந்தலை - யானைக்கன்று + கலக்கிய சிறி தளவாகிய நீரைக் களிறு முதற்கண் பிடிக்கு ஊட்டிய பின்பு தான் உண்டது (கலி. 11:8,9).

கயம் - 1. குளம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி களிற்றைத் தன் பகைவரது

காவலுடைய கயத்தின்கண் படிவித்துக் கலக்கி அழித்தான் (புறம். 15:9,10). களிறுகள் இரும்பிடியினது ஈட்டத்தோடு பெரிய கயத்தின்கண் படியாமலும் கவளத்தைப் பெறாமலும் வலிய கம்பத்தைச் சாய்த்து நிலமிசைப் புரளும் கையை யுடையன வாக வெய்துயிர்த்துச் சுழன்று உருமென முழங்கின (புறம். 44:1-5). நுண்ணிய கோலாற் பிணிக்கப் பட்ட தெண்கண் மாக்கினை, கயத்தின்கண் வாழும் யாமையை நாராசத்தின்கண்ணே கோத்தாற் போன்றுள்ளது (புறம். 70: 2,3). கிள்ளிவளவன் தை மாதத்தின்கண் குளிர்ந்த கயத்தைப் போலக் கொளக்கொளக் குறைபடாத கூழுடை வியனகரை யுடையவன் (புறம். 70:6-10). அரசு தாயத்தை விழுமியோன் பெற்றின் அது ஆழ்ந்த நீரையுடைய கயத்திடத்துக் கோடையால் உலர்ந்த நெட்டியினது சுள்ளியைப் போலப் பெரிதும் நொய்மை யுடையது (புறம். 75:7-10). மூதாரிலுள்ள குளிர்ந்த கயத்தின்கண்ணே நீராடி, மன்ற வேம்பின் தளிரை மலைந்து, கிணைப்பறை முன்னாகக் களிறுபோல வெம்போர்ச் செழியன் போர்க்களம் வந்தான் (புறம். 79:1-4). மலையிடம் பொடியக் கானம் வெம்ப மிக்க நீரெல்லையையுடைய கயம் பலவும் உணங்கக் கோடை நீடிய பசுமையற்ற காலத்தில் மழை பெய்தது (புறம். 174:24-28). நாண் மீன்கள் இருபத்தேழுநூள் ஒன்றாகிய புனர்பூசம் கயமாகிய குளம் போலும் வடிவினை யுடையது (புறம். 229:4). மணலிடத்துச் செய்யப்பட்ட வண்டற் பாவைக்குப் பூவைச் சூடிக் குளிர்ந்த கயத்தின் கண் விளையாடும் மகளிரோடு கைகோத்து விளையாடிய தன் இளமைக்கால நிகழ்ச்சியைத் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 243:1-4). கோடைக்காலத்தில் பெரிய முகில் பெய்யாது ஒழிந்ததால் கயங்கள் ஆழ அகழ்ந்தாலும் நீர் ஊறாது போயின (புறம். 266:1,2). செங்குரலிக் கொடி நிறைந்த தண்கயம் கலங்க வாளைமீனை நீர்நாய் தன் நாட்காலை உணவாகப் பெற்றுண்ணும் (புறம். 283:1,2). மகளிர் கடல்நீரில் விளையாடிக் கானற் சோலையிலுள்ள கயத்தில் மூழ்கிக் கழியிடத்துப் பூத்த நெய்தற் பூக்களைப் பறிப்பர் (புறம். 339:6-8). மகட்கொடை மறுத்த இளையோள் தந்தை, வீரரனைவரையும் போர்ப்பூவைப் பெற்றுப் போர்க்கு ஏகுமாறு பணித்துவிட்டுத் தானும் பொருதற்காக நீராடக் கயம் புகுந்தான் (புறம். 341:3-9). மகண்மறுத்தலால் இருசாராரிடையே நிகழும் போர் காரணமாக மருதநிலத்தூர், களிறுகள் தம்முட் பொருவதால் கலங்கிச் சேறாகும் தண்கயம் போலப் பெருங்கவிண்

இழக்கும் (புறம். 341:17-19). சோழனது அரண்மனைக் கண்ணுள்ள புதுப்பிறை போலும் சுதையாலான மாடத்தையுடைய பெருமனை பனிக்கயம் போலக் குளிர்ச்சி பொருந்தியது (புறம். 378:5-7). மிக்க நீர் நிறைந்த கயத்தின்கண் வீழ்கின்ற மழைத்துளி போல நெய்யில் துள்ளிய வறுவலகளைப் பொருநர் உண்டனர் (புறம். 386:1-3). கோடைக்காலத்தில் ஆழ்ந்த கயம் வற்றிப் பிளவுற்றுக் கிடக்கும் (புறம். 389:3). புண்களைத் தைக்கின்ற காலத்து அப்புண்ணின் குருதியிலே மறைந்தெழுகின்ற நெடு வெள்ளைசி, மீனைத்தேர்ந்து பனிக்கயத்திலே முழுகி எழும் மீன்கொத்தியினது வாயலகு போலுள்ளது (பதி. 42:2, 3). தூண்டிலிற் கோத்த இரையைக் கௌவிய வாளைமீன், நீர்க்கு அணிததாய் நின்ற பிரம்பினது நிழலை நீர்க்கண்டு தூண்டிலென அஞ்சுதற் கேதுவாய நீர்நிறைந்த நெடுங்கயத்தில் தாமரை பூத்திருந்தது (பெரு. 285 - 290). அங்காடித் தெரு கயத்தைக் கையாற குடைவது போன்ற இசைக் கருவிகளை முழுகும் ஓசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோர் ஆடும் ஆரவாரத்தினை யுடையது (மது. 363 - 365). அருகக் கடவுளின் திருக்கோயில் கயத்தைக் கண்டாலொத்த குளிர்ச்சியை யுடையது (மது. 484). ஆயதொடி மகளிரா கயத்தின்கண் மலாந்த தெய்வங்கட்குரிய தீப்போலும் இதழ்களை யுடைய தாமரை மலர் போன்ற ஒளிமுகத்தினர் (மது. 710 - 712). மகளிர் அகன்ற பாதையிலே பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் குளிர்ந்த கயத்திற் பூத்த செங்கழுநீர் மலரும் ஒன்றாகும் (குறி. 63, 98). சிறுகாட்டிடத்தில், கயத்திலே புகுந்தா லொத்த பயனைத் தருகின்ற குளிர்ந்த நிழலிலே கூததா சுற்றம் வழிவந்த வருத்தத்தைக் கைவிட்டுத்தங்கியது (மலை. 47 - 50). குமிழிகள் சுழன்று வருகின்ற ஆழ்ந்த நீரறாத கயங்கள் பொருந்திய முடுக்கரை யுடையது காட்டாற்று வழி (மலை. 213, 214). மலையெருக்கு நெருங்கின பக்க மலையில் வீழ்ந்தோரைக் கொல்லும் ஆழ்த்தையுடைய கயங்களுக்கு அருகிலுள்ள பாசி அடியூனறி யிட்ட நிலையைத் தளர்க்கும் (மலை. 219-222). காடு கயத்தைக் கண்டாலொத்த குளிர்ச்சியும் அகன்ற பசுமை யான அழகு முடையது (மலை. 259). தலைவன் பரததையொடு காவிரிப்பெருக்கில் வேழக் கரும் பாலாகிய தெப்பத்தினைக் கொண்டு, பூழிநாட்டாரது கயத்தினை நாடிச்சென்று விளையாடும் களிறும் பிடியும் போல முகமலர்ச்சியுற்றுப் பூந்தார் குழையப் புனலாடினான் (அகம். 6: 6-11). கயங்கள் நீர்ந்துத் துகள்பட்டிருக்கும் வளம் தப்பிய காட்டில் தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு ஏகினான்

(அகம். 11: 6, 7). குளிர்ந்த கயங்கள் பொருந்திய பொழிவிடங்களில் காஞ்சியின் தாதுக்கள அணிந்த மலர்மலிந்த மணல்மேடு வதுவை மணம் கமழ்ந்தது (அகம். 25:3-5). தூண்டிலிலுள்ள இரையை விழுங்கிய வரால் இரும்போதது ஆம்பலிலை கிழியக் குவளை மலர் சிதையப் பாய்ந்து வள்ளைக் கொடியை மயக்கித் தூண்டில் வேட்டுவன இழுக்கவும் வாராமல் செருக்கு மிக்கு வீடியற்காலத்தே கயங்களைக் கலக்கும் (அகம். 36: 1-8). கடாவடி விட்ட உழவர் களைப்புத்தீர் மாவினது காயகளைக் கிள்ளி எடுத்து அவற்றோடு புளிப்பதனைச் சோததாகிய புதுக்குடங்களில் பெய்த சாரங்களைப் பனங்குடைகளால் கயத்தில் மணடியிற் கடாக்களைப் போலக் குடித்தனர் (அகம். 37. 5-11). குடவாயில் எனனும் ஊர் யானை படியும் கயத்தினையும் காவற்காட்டினை யு முடையது (அகம். 44: 17, 18). எருமை பளிங்கு மணியினைக் கண்டாறபோலும் தெளிந்த கயம் கலங்க, ஆம்பல மெல்லடை கிழிய, குவளை மலா மாந்தி, காஞ்சியின் நுண்தாது உடம்பில் சிந்த அசையிட்டுத் தான தங்கும் கொட்டிலிற் புகுந்தது (அகம். 56:2-7). குளிர்ந்த கயத்திலே நிறைந்த வண்டுகள் படியும் தமக்குத் தாமே நிகராய மலாகள போன்ற கண்களையுடைய தலைவி தலைவன் பிரிவால் அழகிழந்து வருந்தினான் (அகம். 59: 1-3). நிழற்கண் ணுள்ள கயம் போன்ற குளிர்ந்த மாளிகையிடத்தே யுள்ள பெரிய செல்வத்தையும் நினையாளாயத் தலை வனுடன் சென்றனள் என மகட்போகிய தாய் புலம்பினாள் (அகம். 105:7, 8). பாணமகளின் தமையனமார், நள்ளிரவில் காவிரியாற்றினது கருமணல ஒழுகும் நீண்ட கயத்தின் நிலைகாண முடியாத நீர் கலங்குமாறு நளளிரவிற் சென்று வாளை மீனைப் பிடித்தனர் (அகம். 126: 5-9). தலைவி காவிரியின் வடபாலுள்ள நிழற் கயத்தினை யடுத்த உள்ள மாந்தளிரை யொத்த மேனியள் (அகம். 177: 18-18). தலைவன் தண்ணிய கயத்தில் நிறைந்த குவளையின் ஒளியிற் பூக்களாற செயத் சுருமபாாகும் கண்ணியினைத் தலைவியின் பின்னிய கூந்தலிற் சூட்டினான் (அகம். 180: 5-7). தழைத்த தாமரையின் அகன்ற இலை பெரிய கயம் கலங்கக் காற்று அடிக்குந் தொறும் களிற்றியானையின் காதுபோல் அசையும் (அகம். 186 3-6) கயங்கள் தம்மிடத்தே நீரற்றிருக்கும் கற்கள் உயர்ந்த இடங்களில் களிறுகள் இளைய பிடிகளைத் தழுவி வழி நடத்திச் செல்லும் (அகம். 189: 3-6). வேணிற்காலத்தில ஞாயிற்று மண்டிலம், கயங்களைத் தம்மிடத்தினுள் நீர் வற்றிடக் கதிரைப் பரப்பி நலல நிலங்களின் வளங்கள் கெடுமாறு செய்தது (அகம்.

263: 2-4). வேனிற்காலத்து வெவ்விய காட்டில், மடப்பிணை தழுவிய கலைமான் நீர் அற்ற கயத் திணை நோக்கி நீர்க்கு விழைந்தோடிப் பின் நீரினமை கண்டு தளர்ந்தது (அகம். 353:10-14). இள வேனிற காலத்தில் காதலா யாழின் பாலைப்பண் போல வண்டினம் ஆக்கும் தெளிந்த கயத்தை அடுத்த சோலையிலுள்ள தூய மணல் மேட்டில் தங்கித் தம் வளவிய மனையினை மறந்திருப்பர் (அகம். 355:4-8). கரியாத பூவினை உடைய பெரியோர் (தேவர்) உண்டற் பொருட்டு அழல் ஓங்கிய வேள்விக் குண்டத்தின்கண் இடப்பெற்ற யாமை, தான் முன் பிருந்த நிழல் பொருந்திய பெரிய கயத்திற்குப் போதலை விரும்பும் (அகம். 361:10-12). குளிர்ந்த கயத்திறோன்றிய குவளை மலர் மாரிக்காலத்தே மழையை ஏற்று நிறைந்தது போல நீரொடு, நிறைந்த மழைக்கண்ணையுடையவள் தலைவி (அகம். 395:1-3). பசுமையான இலைக்கு மேலே தோன்றும் திரட்சி யான கம்பையுடைய நெய்தற்பூ, கரிய கழியின் கண் ஓதம் மிகுந்தோறும் கயத்தில் மூழ்கும் மகளிரது கண்ணைப் போல் தோன்றும் (குற. 9:4-6). கயத்தில் நீராடும் யானை மலையருவி அடித்துவந்த புதிய கொத்தையுடைய கொறுக்கந் தட்டையைக் கவள மாக உண்ணும் (குற. 170:2,3). கடும் புனலையும் அடைகரையையும் உடைய நெடுங்கயத்தி லிட்ட மீனாக்குரிய வலையில் விலங்கு அகப்பட்டது (குற. 171:2,3). நீரில்லாத வறிய கயத்தைத் துழாவிய களிறுகள் மலைப்பக்கத்தே பிடிக்களைத் தழுவிப் புலியின தாக்குதலினின்றும் காக்கும் (குற. 215:3-6). புலத்தி (வண்ணாத்) கஞ்சியிலே தோய்த்து எடுத்து முதன முறை துவைத்தபின் தண்ணிய கயத்திலே யிட்ட, அந்நீரிலே பிரியாத பருத்த ஆடையின் முறுக்கைப் போன்றது பகன்றை மலர் (குற. 330:1-4). உலகத்துக் கயங்களெல்லாம் நீர்ற்றுப் போன வற்றிய கோடைக்காலத்தில் சூலொடு வாடிய நெற்பயிருக்கு நடுயாமத்தில் மழை பொழிதல் (நற். 22:8-11). கயந்தோறும் குருகினம் இறாய்னைத் தின்று ஒலிக்கும் (நற். 27:7,8). தலைவி தலைவனைப் பெறுதல் வேண்டித் தான எடுத்துக் கொண்ட நோன்பின் பயனாக விடியலில் தைத்திங்களில் தண்ணிய கயத்தில் ஆயத்தொடு நீராடினாள் (நற். 80:4-9). நெடிய கயத்தின்கண்ணே பொருந்திய நீரில்லா நீண்ட வழியிலே தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் (நற். 148:4,11). பிடியானையின் செவி போன்ற பசிய இலையையும் கயத்தின் கணுள்ள கொக்குப் போலக் கூம்பிய முகையையும் திரண்ட தண்டினையு முடைய ஆம்பலின் போது கிழக்கே தோன்றும் வெள்ளிபோல இருள் கெட

விரியும் (நற். 230:1-4). யானையினம் குள்வி (மலைப் பச்சை) சுற்றிலு முடைய தண்ணிய கயத்திலே மெய் குழைய நீராடி, மலை வாழையைத் தினனாது வெறுத்து, அயலதாகிய சிறுகுடியோர் அலற, அவ் விடத்துப் பலாவின பழத்தைத் தின்னும் (நற். 232:1-5). எருமைக்கடா தான காலையில் உழுத வருத்தங் கெட, நெடிய நீர் நிரம்பிய தண்ணென்ற கயத்தில், நாரையினம் வெருவி ஓடத் துடும் எனப் பாய்ந்து கிடந்தது (நற். 330:1-4). மகளிர் படிந்தாடும் தைத்திங்களின் தண்ணிய கயம் போலத் தலைவன் பலர் முயங்கி இன்பம் நுகரும் பரத்தைமையுடைய மார்பினன் (ஐங். 84: 3-5). தலைவி கயத்தில் வளரும் குவளை மலரைப் போன்ற அமர்த்த கண்ணினன் (ஐங். 277:5). யானைகள் ஊறுகின்ற நீருற்று அடங்கலின் நீர் உண்ணுதற்கு வேறோர் கயத்தைக் காணாமல் சேறு சுவைத்துத் தம் போகின்ற உயிரைக் காக்கும் (கவி. 13:6-8). வெஞ்சுரம் மலைவெம்ப, மண் பிளக்க, தெளிந்த கயங்களும் துகளுண்டாகச் செறிந்த அழலையுடையது (கவி. 20:5,6). நெடிய கயங்களின் அயலயலே நுணமணல் தோன்ற அம் மணலின் அறல் மறையுமபடி கோலஞ் செய்வன போல் ஈங்கையின் வாடற்பூக்கள் வீழ்ந்து கிடக் கும் (கவி. 31:2,3). வீறுசான்ற உலகத்து நிலங் களின் அழகைக் காணுதற்கு யாறு கண் விழித் தாற் போல ஆற்றருகேயுள்ள கயங்கள் நீர்நிறைந்து மலர்களால் கவின பெற்றன (கவி. 33:1,2). முருக்க மரத்தின் மலர்ந்த இதழ்கள், அழகையுடைய கயத் தில் உதிர்ந்தன (கவி. 33:4). வண்டுகள் தெளிந்த கயங்களின் நிழலிலே தமமையும் தாம் ஊதுகின்ற மலரையும் கண்டு ஆரவாரித்தன (கவி. 33:5). மலர் பரந்த பூஞ்சோலையை அடுத்துப் பளிங்கு போலும் நீர்நிறைந்த கயங்கள் காணப்பட்டன (கவி. 35:5). மலைநாடனுடைய அருளிடத்தே தலைவிகு அளி செய்யாத கொடியவை தோன்றுமாயின, அது நிழலையுடைய கயத்து நீரில் நின்ற குவளை மலர் வெந்த தனமையை ஒக்கும் (கவி. 41:29-31). மிகு தியை யுடைய கயத்திடத்து நின்ற தாமரை முகை கரையில் நின்ற மாவினது வடு தீண்ட அலரும் (கவி. 72:7,8). மகளிர் பூங்கொடியில் மலர் பறக்க அதனைச் சூழ்ந்திருந்த வண்டினம் அவரைச் சூழ்ந் தது. அதற்கு அஞ்சிய ஒருத்தி ஆடையை ஒரு கையிலும் கூந்தலை ஒரு கையிலும் பற்றிக் கொண்டு மிகுதியை, 'டைய பூவேய்ந்த கயத்தில் பாய்ந்தாள் (கவி. 92:25-32, 42-44). 'மாலைப் பொழுதே, துறந்தாரை யுள்ளி நான் வருந்து தலின கயத்தில் பூத்த மலர்கள் உன்னைக் கண்டு

குவிவது போல் குவிந்த என் நலத்தைக் கண்டு நீ இகழ்கின்றாய்' எனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு புலம்பினாள் (கவி. 118: 9,10). வையைப் புனல் வெள்ளத்தால் கயத்திலுள்ள தண்கழுநீர் மலர்களுக்கு மேலே நீர் பெருகியது (பரி. 7:23,24). தலைவி கயத்தின்கண்ணுள்ள நெய்தற் பூவையும் நறவம் பூவினது இதழையும் ஒத்த கண்ணினள் (பரி. 8:74,75). தோளாகிய பொற்கயத்தில் மலர்ந்த கையாகிய தாமரைப் பூவை உடைய மகளிரில் மார்ப்புப் பூணோடு அவர் கணவர் மார்பிலணிந்த பூண்களும் மயங்கின (பரி. 8:114-119). வையை வரவினால் காவிலும் கயத்திலும் ஆற்றிடைக் குறையிலும் மதுவையுண்டு வண்டுகள் பாட்ப் பூ நலம் திசைதோறும் பொலிந்தது (பரி. 16:17-19). இருந்தையூரின் ஒரு பக்கத்தே கயங்கள் தம்பாலுள்ள தாமரை மலர்களின் வண்டினம் முரல, நாண்மீன்கள் வானத்தில் இருத்தல் போலப் பலமீன் நிறைந்து காணப்படும் (பரி. தி. 1:10-13).

2. மென்மை, மறவன் பகைவரின் கயம் - மென்மை - பொருந்திய தலையுடைய பிடியாணைகள் வருந்தக் களிறுகளைக் கொன்றான் (புறம். 303:8,9). வேட்டுவரின் சிறுவர் ஆண்காட்டுப்பூனை போன்ற வெகுண்ட பார்வையினையும் கயந்தலையினையும் ஊணைத் தின்பதால் புலால் நாளும் கயவாயினையும் உடையவர் (புறம். 324:1-3). மன்றத்தில் நிற்கும் இரத்தி மரத்தின் நிழலில் கயந்தலைச் சிறுவர் அம்பெய்து விளையாடுவர் (புறம். 325:10-12). குல் கொண்ட கயந்தலை மடப்பிடியைக் களிறு கவளங் கொடுத்துப் பாதுகாக்கும் (மலை. 307,308). சிறு குளத்தின் தொடுகுழியிலுள்ள கலங்கிய நீரால் களிறு கன்றினையுடைய மடப்பிடியின் கயந்தலையைக் கழுவும் (அகம். 121:3-5). கயந்தலை மடப்பிடி குழியில் அகப்பட ஆணயாணை ஆரவாரித்தது (அகம். 165:1,2). புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யாணை குன்றின் பக்கத்தே கயந்தலைப் பிடியினத்துடன் மகிழ்வோடிருந்தது (அகம். 202:1-3). கயந்தலைக் கன்றினையுடைய பெண் யாணை தன் கன்றுண்ண வேண்டித் தான் தழை உணவை உண்ணாது மெலியும் (அகம். 229:4,5). கயந்தலை மந்தியின் பசியினை நீக்கக் கடுவன பலாப் பழத்தின் சுளையினைத் தோண்டினும் குரர மகளிர் அதனைத் துன்புறுத்துவர் (அகம். 288:12,13). பிடியினைத் துன்புறுத்துவர் குறமகள் பெற்ற புதல்வனது கயந்தலைக் கன்று குறமகள் பெற்ற புதல்வனது கூடி விளையாடியது (குறு. 394:1-3). களிற்றி யாணை, கயந்தலை மடப்பிடியின் பசியைப் போக்க ஓமை மரத்தை முறித்தது (நற். 137:6,7). கயந்தலையுடைய யாணைக்கன்று யாணையுடன்

செல்லாது பெண்டிர் நடுங்கும்படி ஆன்கன்றோடு சேர்ந்து சேரியிற் புகும் (நற். 171:1-5). பரத்தைய ரது மலர்மாலை தலைவன முயக்கத்தால் கயம் பெற்று மேனியிற் கிடந்தது (கவி. 72:19). புதல்வனின் கயந்தலையிடத்தே கதிர்விடும் மூவட அணி மின்னியது (கவி. 80:2). பட்டமணிந்த இளைய களிற்றின் தலையில் தொங்குகின்ற மூன்று வடம் போலப் புதல்வனின் கயந்தலையிடத்தே கையாற் புனைந்த மூவடம் தாழத் தொங்கியது (கவி. 86:1,2). செவ்வேள் முவிரு கயந்தலையுடனும் முந்நான்கு முழவுத் தோளுடனும் ஞாயிற்றின் எழுச்சி போலும் நிறவழகுடனும் தாமரைப் பூவினிடத்துப் பிறந்த பிறப்பையுடையவர் (பரி. 5:10-12). தோட்டிப் புண்ணாலே கயம் பட்டதும் மதம் கமழ்வது மாகிய தலையினையுடையது களிறு (பரி. 9:50). அரவின் கயந்தலையால் கவிக்கப்பட்ட தம்முன் (பக தேவன்) மார்பிலுள்ள வெண்கடப்ப மாலையைப் போலச் சிலம்பாறு தாழ்ந்திழிய மாலிருங் குன்றம் அழகு பெறும் (பரி. 15:19-23). வையைத் துறையில் நீராடும் சிறுவரின் கயந்தலை முச்சியிடத்தன் வாகிய முஞ்சம் என்னும் அணியைக் கைக்கொண்டு, தம் கணவரோடு நீராடும் மகளிரிடந்தோறும் நீர் ஓடி வரும் (பரி. 16:7-10).

3. பெருமை, கழுநீர்ப் பூவைத்தின்ற கயம் - பெரியவாயையுடைய எருமை பலாவின் நிழலில், மஞ்சள் மெல்லிலை முதுகைத் தைவரக் காட்டு மல்லிகையாகிய படுக்கையிலே துயில் கொள்ளும் (சிறு. 42-46). கயவாயினையும் நீண்ட கையினையுமுடைய களிற்றியாணை புலிக்குத் தப்பி மறைந்தது (அகம். 118:7-9). உறங்காத கண்ணினையும் பரந்த அடியினையும் கயவாயினையும் உடைய மதம் ஓய்ந்த யாணைபோல நீரினைப் பெய்து வறுமை எய்திய மேகம் விசும்பினிடத்துத் திரியும் (அகம். 125:7-10). களிற்றிரை பிழைத்தலின் கயவாயினையுடைய வேங்கை சினம் சிறந்து முழங்கப் பிடி ஓடியது (அகம். 221:11-13). வேங்கையின் மலர் புலியின் புள்ளிகளைப் போலத் தோன்றுதலின் அதனைக் கண்டு கயவாயினை யுடைய, பெண் யாணைகள் சோலையில் அஞ்சி ஓடின (அகம். 228:10-12). கய வாயினையுடைய பேதை யாணை மலையில் தேனைக் கிழித்த பசிய மூங்கில்களின் குருத்துக்களைத் தின்று சுவைத்தது (குறு. 179:5-7). கரிய மேகம் போன்ற யாணை மத்தகதையுடைய வளைந்த கவுளையும் கயவாயையும் உடையது (நற். 141:1,2). புகர்முக வேழத்தைத் தாக்கிய இரும் புலி, அதன் குருதியைப் பருகிய கொழுவின கவுளை யுடைய கயவாயை வேங்கை அடிமரத்தில உரிஞ்சித்

துடைத்தது (நற். 188:5-8), களிற்றியானை கயவாய்க் கன்றினை மருங்கிலுடைய பிடியானையோடு புணர்ந்து இயங்கியது (நற். 194:2-5). யானைகள் ஒன்றோடொன்று பொருதலால் இடிந்தொழிந்த கயவாய் (பெரிய பள்ளங்கள்) பொருந்திய கரையிடங் களில் பளிங்குக் கற்களும் செம்பொன்னும் மின்னின (நற். 292:5,6). காணத்தின்கண்ணுள்ள முல்லையின் கயவாயையுடைய மலரைப் பார்ப்பன மகளிர் பறித்துச் சூடினர் (நற். 321:3, 4). பைஞ் சூணையில் நீராடும் பாவையரின் கொங்கைக் கயமுகை புனல் தாமரையுடன் வேறுபாடில்லா திருந்தது (பரி. 8:115-117).

4. பள்ளம். நாஞ்சில் வள்ளுவன் நாட்டில் நீர் நிறைந்த கயத்து - பள்ளத்தில் - விதைத்த வித்து நீரினமையாற் சாவாது கரும்பு போலத் தழைக்கும் (புறம். 137:5,6).

கயமலர் - கயத்தில் பூக்கும் மலர். 'கயமலர் உண் கண்ணாய்' எனத் தலைவி வளிக்கப்படுகிறாள் (ககி. 37:1). மலர் பறிக்கச் சென்ற தலைவி அஞ்சி வறிதே மீள, தலைவன் அதுகண்டு கயமலரைப் பறித்துப் புறவிதழை யொடித்து அவளுக்குத் தந்தான் (ககி. 76:10,11). கழியிடத்துப் பூக்களினின்றும் போன வண்டுகளாலே பொலிவிழந்த துறையிடத் திவ துயில்கொளவன் போல் கயமலர்க ளெல்லாம் கூம்பின (ககி. 134:6-8).

கயமன் - புலவர். இவா குறுந்தொகைப் பாடல்கள் 356, 396 ஆகிய இரண்டையும் பாடினாரென மர்ரே பதிப்புக் குறிக்கும். மேலும் இந்நூல் கயமனார் என்பவர் வேறு எனக் காட்டுகிறது. குறுந்தொகை உ. வே. சா. பதிப்பில் 356-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் கயமன் எனக் குறிப்பிட்டுப் பாட வேறுபாடாகக் கயமனார் என்பதைக் காட்டுவர். வையாபுரிப்பிள்ளையின் பதிப்பு கய மனைக் கயமனார் என்றே கொண்டுள்ளது.

கயமனார் - புலவர். பசிய இலையினின்றும் மேலெழுந்த நெய்தறபூ, கழியல் வெள்ளம் மிகும் போதெல் லாம் கயத்தில் மூழ்கும் மகளிருடைய கண்ணை ஓகும் என்று இவர் குறுந்தொகை 9-ஆம் பாடலில் பாடியதால் கயமனார் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார் என்று கருதப்படுகின்றது. (குறுத் தொகை, பாடினார் வரலாறு. உ. வே. சா. பதிப்பு. பக். 134). இப்பாடலில் வரும் தொடர் கயமூழ்கு மகளிர் என்பதாகும். எனவே சிறப்புப் பெயர் 'கயமூழ்கு மகளிரார்' என்று அமைவதுதான் இயல்பு; அல்லது மூழ்கு என்பதை விடுத்துக் கயமகளிரார் என்றோ கயமகளார் என்றோ வழங்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். கயமனார் என்று வழங்குவதால் இப்

பெயர் கயமகளார் என முன்னர்த் திரிந்து பின் னர்க் கயமகளார் எனத் தவறாக ஒலிக்கப்பட் டிருக்க வேண்டும் (சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள். பக். 20). இவர் அகநானூற்றில் 12 பாடல்களையும் (7, 17, 145, 189, 195, 219, 221, 259, 275, 321, 383, 397), குறுந்தொகையில் 4 பாடல்களையும் (9, 356, 378, 396) நற்றிணையில் 6 பாடல்களையும் (12, 198, 279, 293, 305, 324) புறநானூற்றில் ஒரு பாட லும் (254) ஆக 23 பாடல்களைப் பாடியுள் ளார். புறநானூற்றில் இவர் பாடிய பாடல் புலம் பல் துறையாகிய முதுபாலையைச் சேர்ந்தது. நற்றிணை 9-ஆம் பாடலைத் தவிர ஏனைய அகப் பாடல்கள் அனைத்தும் பாலைத் திணையில் உடன்போக்குத்துறையில் அமைந்திருத்தலின் இவர் அத்துறை பாடுவதில் வல்லுநர் என்பது போதரும். நற்றிணை 12-ஆம் பாடல் உடன்போக்கின்கண் அறத்தொடு நின்று போக்கினை மறுத்து அஞ்ச வித்ததாய்ப் புதுநெறியைப் புலப்படுத்துகின்றது. இத்துறையில் அமைந்த பாடல்களில் மகட் போக்கிய தாயரின் மனநிலைகள் நன்கு சித்திரிக்கப் பெறுகின்றன. அகம். 145-ஆம் பாடல் அன்னி, திதியன், ஆகியோரது வரலாற்றுக் குறிப்புகளை விளக்குகின்றது. கழங்கின் குறிபார்க்கும் நெறியை இவரே தெளிவாகக் கூறியுள்ளார் (அகம். 195). மேலும் காலாற் பந்துருட்டுதல் (நற். 324), நொச்சி மாலையைச் சூடிக் குயவன் மன்றத்தில பவியிடுதல் (நற். 293), தலைவன் தலைவியரின் தாயர் ஒருவரை யொருவர் கடிந்து கூறுதல் (நற். 293), போன்ற பண்டைப் பழக்க வழக்கங்களை இவர் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன. கயமனார் இயற்கையை நுண்ணி தின் உணர்ந்தவர். யானையின் பொலிவற்ற கண் போன்ற வறுஞ்சூணையில் புதந்து வரும் மேற்காற்றின் ஒலி பறையொலி போல மலைப் பிளப்பில் ஒலித்தல் (அகம். 321), விளாங்கனியின் ஓட்டில் தோன்றிய துளையில் மேற்காற்றுப் புகுந்து இசைத்ததைச் செந்நாயினை அஞ்சிய கலைமான் கோவலரது குழலோசை எனக் கருதிச் செல்லுதல் (அகம். 219), மயிலடி போன்று மாக்குரல் நொச்சி யிருத்தல் (நற். 305), பகன்றை மலர் பனி நிறைதல் போன்று கிண்ணத்தில் பால் நிறைதல் (அகம். 219) முதலியன இடபுலவரின் இயற்கைப் புலமையை விளக்கும்.

கயமா - யானை. வையைப் புதுநீர் வருகையை உணர்ந்த மதுரை நகர மாந்தர் சிலர், மறந்த கயமாவுக்கு - யானைக்கு - ஒப்பனை செய்யாது வறிதே ஏறிச் சென்றனர் (பரி. 20:19).

கயமுனி - யானைக்கன்று. விளையாட்டாகப் போர்

நிகழ்த்தும் கயமுனிகளின் - யானைக் கன்றுகளின் பிணைந்த கைகளைப் போன்று ஒன்றோடொன்று திணைக் கதிர்கள் பிணைந்து முற்றியிருந்தன (மலை. 107, 108). நன்னன் வேண்மானின் கோபுரவாயிலில் காணப்படும் பல்வேறு வகைக் கையுறைப் பொருள் களுள் கயமுனிக் குழுவியும் ஒன்றாகும் (மலை. 500).

கயல் - கெண்டை மீன். கழுவியிடத்துக் கயலை - கெண்டைமீனை - உண்ட நாரை நெற்போரின கண்ணே தங்கும் (புறம். 24:19, 20). சான்றோர் கயவினதுமுட் போன்ற முதிர்ந்த நரையினையும் திரைந்த கதுப் பிணையுமுடையவர் (புறம். 195:1, 2). வலைஞர் சினை முதிர்வராலோடு மாறுபடும் வேலபோன்ற ஒள்ளிய கயலை முகந்து சென்றனர் (புறம். 249:3-6). பொய் கையில் கயலமீனை யுண்ணும் நாரையால் துரத் தப்பட்ட வாளைமீனைப் புனலாடு மகளிர் தம் வளமனைக்குப் பிடித்துச் செல்வர் (புறம். 354:4-6). சிச்சிலிப் பறவை காஞ்சிக் கொம்பில ஏறிக் கயத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி நெடும்பொழுது காத்திருந்து புலால் நாற்றத்தையுடைய கயலை மூழ்கி எடுத்தது (குறு. 179-181). கொடுமுடி வலைஞர் பகழியையும் சிலையையும் ஒத்த சிவந்த வரியினையுடைய கயல் களோடு இறால் பிறழ்கின்ற குளங்களிற் பிள்ளை களோடே சென்று மீனைப் பிடித்தனர் (பெரு. 269-271). கொக்கின் கூட்டம் நாரையோடு கடும் புனல் அறவிலே எதிர்தரும் கயல்களைத் தின்றது (நெடு. 15-18). தலைவி பெரிய கயலைப் போன்று அமர்த்த மையுண்ட கண்களை யுடையவள் (அகம். 126:18, 19). மதர்த்த கயலிரண்டு எதிர்த்துப் பொருவது போன்ற உமணர் மகளின் கண்கள் நாயின் குரைத்தலுக்கு அஞ்சின (அகம். 140:5-10). கயல் உமிழும் நீர்போலத் தலைவியின் கண்ணீர் ஒழுகுதல் (அகம். 169:12; கவி. 53:11). தலைவன் சென்ற சுரநெறியை நினைத்துத் தலைவி நீரில் குளித்துப் பொரும் கயல்களைப் போலக் கண்ணீர் பெருக வெய்தாக உயிர்த்து வருந்தினாள் (அகம். 313:3-6). கொக்கின் சேவல் வெள்ளியாலாய இதழ் போன்ற கயலைப் பெறக் கருதி உழவர் கோலிய அணையின் மீதிருந்து கடுநீரைப் பார்த்திருக்கும் (அகம். 346:3-11). தலைவி நெடுநீரினுள் பொருத கயல்களை ஒத்த மையுண்ட கண்களையும் இனிய சொற்களையும் உடையவள் (குறு. 250:5, 6). மகளிர் கயலை ஒத்த கண்ணினர் (குறு. 398:3; நற். 220:9; 316:3; ஐங். 36:4; கவி. 127:8; 145:5; பரி. 21:48; 22:29). தலைவன் கயலாகிய மீன் கூட்டம் செருக்கிய பொய்கை நிறைந்த ஊரினன் (நற். 230:5). கயலை உண்ட நாரை நெற்போரில் தங்கும் (ஐங். 9:4). கழியின்கண் வாழும் சினைக் கயல்களைப் பாணன்

தன் தூண்டிலால் இரைகொள்வித்துப் பிடித்தான் (ஐங். 111:1-3). கூந்தல் அறல் மணலாக, கண்கள் கயலாக, பூக்களை யுடைய சோலை யிடத்தே நாணாகிய அணையை முறித்துப் பகலில் பலருங் காணப் பரத்தையாகிய புதுவெள்ளத்தில் பாணன் வாயிலாகத் தலைவன் நீராடினான் (கவி. 98:14-19).

கயவர் - இழிந்தவர். வையை நீரணி கொண்டதென்று கற்றாரும் கல்லாதாரும் கயவரும் - இழிந்தவரும் - கணவரும் கணவர் பிழையாத பெண்டிரும் பாண்டியனும் மதுரை நகரத்தாரும் நீராடறகு வையைத்துறை அடைந்தனர் (பரி. தி. 2.24-27).

கயவாய் - புகார்முகம் (யாறு கடலோடு கலக்குமிடம்). குட மலையிற் பிறந்த தண்பெருங்காவிரி கடலிடத்தே கலக்கும் ஆழமான கயவாயை - புகார்முகத்தை - ஒப்ப, நன்னனின் தலைவாசலிலே ஆழமானகுழி முதலான கையுறைப் பொருள்கள் நிறைந்தன (மலை. 527-529).

கயன் - 1. குளம். செழியன் ஊர்களில் வயலகள் தழைக்கக் கயன் - குளம் - நீரை இறைகூடையால் முகந்திறைக்கும் தொழில் செய்வோர் பாடுதலால் ஓசை எழுந்தது (மது. 89-92). கோடையால் கயன் நீரற வறண்டது (அகம். 291:4). கயன் நீரற வற்றச் செவ்வியழிந்து உலர்ந்த நெடிய நெறி குறுகிடும் அருஞ் சுரத்திடத்தே தலைவன் சென்றான் (நற். 224:8-11). தேனினம் கயன் சூழ்ந்த இளமரக் காவிலுள்ள மணத்தையுடைய மலாகளைச் சார்ந்து இயத்தின் இசைபோன்று எவவிடததும் ஓசை உண்டாக்கியது (கவி. 36:5, 6).

2. ஊற்றுக்குழி. களிறு கல்லில ஊறும் நீரைத் தன் தடக்கையை நீட்டி, கயன் - ஊற்றுக்குழி - அற நீரை முகந்து கொண்டு பிடியின எதிரே ஓடும் (நற். 186:1-3).

கயில் - மூட்டுவாய். தலைவி வயலில மலர்ந்த ஆம்ப லால் தொடுக்கப் பட்ட கயில் - மூட்டுவாய் - பொருந்திய தழையினையணிந்த தித்தை அல்குலை உடையவள் (ஐங். 72:1-3). வையைப் புனலில் நீராட விரைந்த மகனிருள் சிலர் கட்டிய கயில் அழகு செய்த வடங்களைப் பூண்டனர் (பரி. 12:18).

கயிறு - பாசம். களிறு கயிற்றால் பிணித்தலைக் கொண்ட கவிழ்ந்த மணியணிந்த மருங்கினையும் பெருங்கையையும் உடையது (புறம். 3:10, 11). கொங்கர் நாட்டில் வனனிலத்தை யுடைத்துத் தோண்டப்பட்ட சிறிதே யூறிய நீர் பொருந்திய கிணறுகளிலுள்ள கயிறு கட்டப்பட்ட முகவை களை ஆனிரை சூழ்ந்திருக்கும் (பதி. 22:12-15; பதி.

ப. 3. அடிக்குறிப்பு). தயிர்க்கடையும் மீத்தினிடத்தே கயிறு ஆடாத கழிதலையுடைய பொழுதுகளை நினைத்து இடையர் தலைவனான கழுவுள், தகரீ ரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொழைநையப் பணிந்தான் (பதி. 71:16, 17). நாடகமாடு மகளிர் ஆடுகளத்தே கொண்டுவந்த முழவு வாராற் பிணித்திருத்தலைப் போன்று காடி வைத்த மிடா வண்டியில் கயிற்றால் வரிந்து கட்டப்பட்டிருந்தது (பெரு. 55-57). முடலையாகையையுடைய முழுவலி மாக்கள் துளையுடைய நுகத்தினகண்ணே பெரிய கயிற்றாலே எருதுகளை நெறிபட நிரைத்துக் கட்டின சகடவொழுங்கினைப் பககத்தே காத்துச் சென்றனர் (பெரு. 61-63). பாசறையிடத்தே மறவர்க்குரிய அரண்கள் கூடமாகக் கால்களை நட்டுக் கயிற்றை வலித்துக் கட்டின இருக்கைகளிலே வில்லை, ஊன்றி அதிலே துணிகளைத் தூக்கிக் குந்தக் கோல்களை நட்டுக் கிடுகுப்படைகளை நிரலாகப் பிணைத்து அமைக்கப் பட்டிருந்தன (மூல. 40-42). நாவாயின் இறுகும் பிணிப்பினை யுடைய வலிய பாய்கட்டின கயிற்றை அறுத்துப் பாயையும் புடைத்துப் பாய்மரம் முறியும்படியாகக் கடுங்காற்று வீசியது (மீது. 376, 379). சிற்பநூலை அறிந்த தச்சர் கூறியதாகக் கயிற்றைப் பிடித்துத் திசைகளைக் குறித்துக் கொண்டு அத் திசைகளில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் குறைவறப் பார்த்து மனைகளை வகுப்பர் (நெடு. 76-78). கனிகளால் விளைந்த தேறலை நீரெனக் கருதிப் பருகிய மயில், விழாக்களத்திலே கழாய்க் கயிற்றிலே ஆடுகின்ற ஆடுமகள் தாளந் தவற ஆடித் தளருவது போலத் தளர்ந்தது (குறி. 190-194). தலைவி கொடுங்கழியிலுள்ள தாழையினது விழுதாலாகிய கயிற்றால் புலிநகக் கொன்றையின கிளையில் கட்டப்பட்ட ஊசலில் ஆடினாள் (அகம். 20: 5-6). பரதமாககள் நெடிய கயிறு கட்டப்பட்ட குறுங்கண்களையுடைய அழகிய வலையால் கடலின் பெருமை குன்றுமாறு இனமீன்களை முகந்தனர் (அகம். 30:1-3). தூண்டில் இரையைப் பற்றியுண்ட வரால் இருமபோத்து தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்கவும் வாராது கயிறிட்டுப் பிடிக்கும் சினம் மிக்க ஏறுபோலக் கயத்தைக் கலக்கியது (அகம். 36:1-8). தலைவன் நம்மைத் தேடி வரின், அசோகமரத்தின் ஒங்கிய கிளையில் தொடுத்த, தொக்கும் கயிற்றினாலான ஊசல் இல்லாத இடத்தைப் பார்த்து வருந்துவான் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 38:5-8, 15). ஆவணமாக்கள் கயிற்றாற் பிணிப்புற்ற குடத்திலுள்ள ஓலையை, இலச்சினையை ஆய்ந்து நீக்கிய பின்னர் எடுப்பர் (அகம். 77:7, 8). யானையின் முதுகிலுள்ள கயிறு

போன்று மலைமீதுள்ள சிறுநெறி தோன்றும் (அகம். 128:10, 11). பல புரிகளாலாய நீண்ட கயிற்றாற் பிணித்த வண்டியினைப் பகடுகளின் பிடரியில் பூட்டி உப்பு வணிகர் ஓட்டுவர் (அகம். 173: 8-10). மழுவாள் நெடியோனாகிய பரசுராமன் முன்பு அரிதினில் முயன்று முடித்த வேள்விக்களத்தில் நடப்பட்ட கயிற்றினை அரையிற் சுற்றிய காணத்தக்க வனப்பினையுடைய அரிய காவலையுடைய நெடுந்தூண் போல யாவரும் காணுதல் இயலாத மாண்புற்ற அழகினையுடையவன் தலைவி (அகம். 220:5-9). பாகன் கடுஞ்செலவினையுடைய குதிரைகள் அடங்கிச் செல்வதற்குக் கடிவாளக் கயிற்றினைப் பூட்டினான் (அகம். 224:2, 5). கொடிப் பிணக்கம் பற்றியதால் அறுந்து தலைவனின் தோளிடத்தே கிடந்த பூக்கள் உதிரப் பெற்ற மாலை எருதின திமிலின்கண் கிடக்கும் கயிற்றைப்போல அழகுபெற அசைந்தது (அகம். 248:11-13). உமணரால் வளைந்த நுகத்திலே செவ்விய கயிற்றினால் பிணிக்கப்பட்ட பகடுகள் வண்டியை வருந்தியிழுத்தன (அகம். 329:5-7). கிளையில் கட்டப்பட்ட பலரும் ஆடும் ஊசலின் கயிறு ஏறியும் இறங்கியும் ஆடும் (அகம். 372:7, 8). ஆரியக் கூத்தர் கழையிற் கட்டிய கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும்பொழுது கொட்டப்படும் பறையைப் போல வாகை வெண்ணெற்று காற்றினது தாக்குதலால் ஒலித்தது (குறு. 7:3-5). கொக்கின் பார்வையை அஞ்சிய நண்டு இடையரால் பிணிக்கப்பட்ட கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடும் எருதைப்போலத் தாழைவேரி னிடையே உள்ள வளைக்குள் விரைந்துசெல்லும் (குறு. 117:1-4). கரிய பனை நாரினாலே திரித்த கயிற்றால் பிணித்து ஊசல் தொங்க விடப்பட்டது (நற். 90:6). குழலொலிப்பவும் பல்லியங் கறங்கவும் ஆடுமகள் நடந்த முறுக்குண்ட புரியை யுடைய வலிய கயிற்றின் மீது மந்தியின் குட்டி ஏறி விளையாடியது (நற். 95:1-4). தலைவியை விழையும் நெஞ்சிற்கும் பொருளை விழையும் அறிவிற்கும் இடைப்பட்டு வருந்திய தலைவனின் உடல் களிற்றியானை ஒன்றோடொன்று முரணிப் பற்றி யீர்த்த தேய்ந்த புரியை யுடைய பழைய கயிறுபோல அழியும் (நற். 284). பரதவர் படகிற் சென்று நள்ளிரவில் வலிமை மிக்க புரிகளான்முறுக்குண்ட கயிற்று நுனியிலே கட்டப்பட்ட எறியுனியை எறிந்து மீன் பிடிப்பர் (நற். 388:2-6). கருங் கோட்டு எருமை தன்னைக் கட்டிய கயிற்றை அறுத்தாக் கொண்டு சென்று நெடுங்குதிர் நெல்லை விடியலில் மேயும் (சூங். 95:1, 2). ஒள்ளரி மேய்ந்த சுரம், செல்லம் மிக்கவர் தம் யானையைப் பிணித்த பொன்புனை கயிறு போல் தோன்றும்

(ஐங். 356:1-3). தலைவியின் நெஞ்சம் உவப்பக் குதிரையின் கடிவாளத்திட்ட நுண்ணிய புரியை யுடைய வலிய கயிற்றை இயக்கிக் குதிரை பூண்ட நெடுந்தேரை விரைந்து செலுத்துக என வினை முற்றிய தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (ஐங். 489: 3-5). புதல்வன் தன் காலிற் கட்டின செச்சைமணி ஒலிக்க, கையாற் புனைந்த வேழத்தை முப்பரியாக முறுக்கின கயிற்றினாலே வளைததுக் கட்டி மெல்ல ஈர்த்து வந்தான் (கவி. 80:6,7). மத்தைச் சுற்றிய கயிறுபோலத் தலைவியின் நலத்தைச் சுற்றித் தன் நெஞ்சு கழன்றதாகத் தலைவன் கூறினான் (கவி. 110 : 10, 11). திருப்பரங்குன்றிற்குச் செவ்வேளைத் தொழுவோர் ஏந்திச் சென்ற பொருள்களுள் கயிறும் ஒன்றாகும் (பரி. 8:100). தேவ சேனையின் பாங்கியரோடு முரணிய வள்ளியின பாங்கியர் தேரணி போல வடிககயிற்றைத் தெரிந்து கொண்டு வந்தனர் (பரி. 9:52). மரக்கலத்தைச் செலுத்தும் நீகான் பாயும் கயிறும் பாய்மரமும் காற்றால் அலைப்புண்டு சிதையும் நிலையிலுள்ள மரக்கலத்தைப் பயினாலே (ஒருவகைக் கருவியாலே) திருத்தி அதன் உள்ளே இருந்தாரது நடுக்கத்தைக் களைந்தான் (பரி. 10:53-55). திருப்பரங்குன்றத் திற்குச் செவ்வேளை வழிபட வந்தவருள் சிலர் யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி அவற்றின் காலின்கண் சங்கிலியை ஆட்டிக் கச்சணிந்த புர சைக் கயிறறால் மரங்களில் கட்டினர் (பரி. 19:30, 31). பரத்தையர் பொருள் ஈபவரை வெளியே போகாமல் தடுத்துக் கண்ணை கயிறாகக் கொண்டு தோளாகிய தறியோடு சேர்த்துக் கட்டுவர் (பரி. 20:55,56).

கரகம் - கமண்டலம். எல்லா உயிர்க்கும் ஏமமாகிய அருந்தவத்தோன் (சிவபெருமான்) நீர் தொலைவறியாக் கரகத்தானும் - கமண்டலத்தானும் - தாழ்ந்த திருச் சடையானும் பொலிவு பெற்றவர் (புறம். க. வா. 11-13). அந்தணர் உறியிலே தங்கின கரகத்தையும் உரைசான்ற முக்கோலையும் உடையவர் (கவி. 9:2). சீர்மிகு சிறப்பினோன் (தக்கணா மூர்த்தி) தான் இருந்த ஆலமரத்தில் தான் இருப்பதற்கு முன்னே தூக்கி வைத்த நீர் நிறைந்த கரகம் போலப் பழந் தொங்கும் தாழை மரத்தில் பூ மலர்ந்தவை போலக் குருகினம் அத்தாழை மேலே தங்கியது (கவி. 135:3-5).

கரண்டை - கமண்டலம். சான்ற கொள்கையும் சாயா யாக்கையும் உடைய ஆன்றடங்கிய அறிஞர் நோன் பாற்றுதற்கு வேண்டிய கல்லைப் பொளிந்தாற் போன்ற ஒடுங்கிய வாயையுடைய கரண்டையை - கமண்டலத்தை - பலவடங்களையுடைய நூலுறியிலே தூக்கிச் செறிந்தனர் (மது. 480-483).

ச இ பொ க தொ 2-9

கரணம் - புலம். கரணம் அமைந்த குற்றமற்ற செய் யுட்களை இயற்றும் பரணர் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பத்துப் பாடல்களால் பாடி உம்பற்காட்டு வாரியையும் அவன் மகன் குட்டுவன் சேரவையும் பரிசிலாகப் பெற்றார் (பதி. ப. 5. அடிக் குறிப்பு).

கரந்தை - 1. கொடிவகை. வென்வேல் மறவனுக்கு நாகு முலை போன்ற நறும்பூங் கரந்தையை அறிவுடையோர் சூட்டும் முறைமையிலே சூட்ட அவன் நிரையை மீட்டுத் தந்து நடுகல் ஆயினான் (புறம். 261:13-16). மகட்கொடை பெற விமைந்த தலைவனிடம் சான்றோர் 'இவள தந்தை இவளைக் களிறுறியானைகளைக் கரந்தைக் கொடி படர்ந்த வயலினகண்ணே நின்று பொருது வீழ்த்தும் பெருந்தகை மன்னர்க்கென வரைந்துள்ளான்' எனக் கூறினர் (புறம். 340:6-9). சேரனின் புண் தோள் வீரர் படைமுகத்து நிற்ப அவனது தானை காய்த்த கரந்தையின் பெரிய கொடி படர்ந்த விளைபுலத்தே வந்து தங்கியது (பதி 40:4-6). மலைச்சாரலில் தலைவியும் தோழியும் சுணைநீராடிப் பறித்துச் சூடிய மலர்களுள் கரந்தையும் ஒன்றாகும் (குறி. 76). குறுந்தொடி மகனின் புனல் விளையாட்டை வெறுப்பின பொய்கையிலுள்ள பைஞ்சாய்க் கோரைகளைக் கோதித் கரந்தை படர்ந்த கழனியாகிய வயலி லுள்ள வெண் குருகினை ஒட்டுவர் (அகம். 226:4-6). வெட்சி வீரரைத் தடுத்துப் பொருது பட்ட வீரரைக் கழற்கால் இளையர் நடுகல்லின்கண்ணே புகழ நிலைபெற நிறுத்தி, நறுமஞ்சட் பூசி, அம்பினால் அறுத்தெடுத்த ஆத்தியின பட்டையாகிய நாரினால் சிவந்த கரந்தைப் பூவைத் தொடுத்து இயற்றிய கண்ணியை வரிவண்டார்ப்பச் சூட்டினர் (அகம். 269: 5-13). தன் துணையைத் துறந்த களவனாகிய நண்டு கரந்தைக் கொடி படர்ந்த வயலிலுள்ள வள்ளையின மெல்லிய தண்டை அறுக்கும் (ஐங். 26: 1, 2).

2. கரந்தையார் (நிர மீட்போர்). மறவர் தலைவன் கரந்தை - கரந்தையார் - மறைந்திருத்தலை அறிந்து சென்று போரில் அவரைக் கொன்று பருந்துகள் ஆரவாரிக்கும்படி ஆணிரைகளைக் கவர்ந்தான் (புறம். 269: 8-12).

கரப்பவன் - மறைப்பவன். இரப்பவருக்குக் கொடாது கரப்பவன் - மறைப்பவன் - நெஞ்சம் போல் மரத்தின் இலைகள் குவிந்தன (கவி. 120: 5,6).

கரப்பார் - மறைப்பார். தம் கண்ணிற் றோன்றும் காமக் களிப்பை ஊரார் அலருக்கு அஞ்சி மறைப் பவருடைய நிலைமை, களஞ்ஞா அதுதனால்

உண்டாகிய களிப்பைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாத படி கரப்பார் - மறைப்பார் - நிலைமையை ஒக்கும் (பரி. 10: 63-68).

கரம் - கை. நெஞ்சே, பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமானாகிய செவ்வேளின் திருவடியைக் கண் குளிரக கண்டு, கரம் - கை - கூப்பித் தொழுது முருகாற்றுப்படையைப் பூசையாகக் கொண்டு ஒது வாயாக எனப் புலவர் பாடுகிறார் (முக. வெ. 9).

கரம்பை - தரிசு நிலம். தலைவன் ஒருவன் தன் மருத நிலத்தார்களை முன்னே இரவலர்க்குக் கொடுத்த தொழிந்ததனால் எஞ்சி நின்றதொரு கரம்பை - தரிசு நிலம் - உடைய சிற்றூரை வறுமையுற்ற சுற்றத்தின் தலைவனுக்குக் கொடுத்தான் எனச் சான்றோர் புகழக் கண்டு அவன் தலைபணிந்து இறைஞ்சினான் (புறம். 285: 14-17). நோக்கின வரைச் செகுக்கும் காளையாகிய தலைவன் குறுகிய வழிகளையுடைய கரம்பைகள் நிறைந்த சிற்றூர் களைப் பாணர்க்கு நல்கினான் (புறம். 302: 6-8). விலங்கினங்கள் புல் மேய்தல் வேண்டி விடப்பட்ட கரம்பை நிலத்தில் உண்டாகிய வெடிப்புகளில் நீர் நிறையுமாறு வறண்ட காலத்திலும் பேரியாற்று வெள்ளம் பரந்தது (பதி. 28: 7-10). பகைவர் சேரன் அடிபணிந்து ஒழுகாராயின், அவர் உழுது வித்திய வெள்வரகும் கொள்ளும் விளையும் கரம்பையாகிய வனவிலத்திலே விளைந்த வரகும் கொள்ளு மல்லது செந்நெற்சோறு பெறாது வருந்துவர் (பதி. 75: 8-12). எயிற்றியர் கரிய நிலமாகிய கரம்பை நிலத்தை உளி போலும் வாயை யுடைய பாரைகளாலே குத்திக் கிளறிப் புழுதியை அளைந்து புல்லரிசியை வாரி யெடுத்துச் சென்றனர் (பெரு. 92-94). தேர் வலவன் பருக்கையை யுடைய மேட்டு நிலங்கள் உடையுமாறும் கரம்பை நிலத்திலே புதுவழி உண்டாகுமாறும் தேரைச் செலுத்தினான் (குறு. 400: 4,5).

கராமம் - முதலையுள் ஒருவகை. சோழன்குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கராமம் - முதலை - செருக்கிய குழிந்த இடத்தையுடைய அகழியினையும் முதலையுடைய இலஞ்சியினையும் மதிலினையு முடைய தலைமை பொருந்திய மூதாரிலுள்ளவற்றை நல்ல வென்று பாராது போரில் அழிக்க வல்லவன் (புறம். 37: 7-14). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி கால் அளவான நீருக்குள்ளே களிற்றியானையைக் கொண்டு வீழ்க்கும் இழுத்தலையுடைய கராமத்தை யொக்கும் வலிமையை யுடையவன் (புறம். 104: 2-4). கரிகாலன் போர் செய்தமையால் வெண்பூக் கரும்போடு செந்நெல் வளர்ந்து குவளையும் நெய்தலும் ஒன்றோ

டொன்று மயங்கிய கராமம் செருக்கித் திரிந்த பொய்கை பாழ்பட்டு அறுகும் கோரையும் அடர்ந்து வயலும் வாழியும் மயங்கி நீரற்றமையால் அங்கு இரலை மானும் பிணையும் துள்ளின (பட். 239-242). நீரின் நிறம் மறையுமாறு உதிர்ந்த மலர்கள் நிறைந்த கடுவரல் கான்யாற்றில் கராமம் துஞ்சும் (அகம். 18: 1-3). கற்பாறையில் ஓடும் கானயாற்றின் நீர்ச்சுழியில் கராமம் திரியும் (நற். 292: 7-8). கராமம் காண்க.

கராமம் - முதலையுள் ஒருவகை. தலைவன் இரவின் கண் வரும் மலைமுழைஞ்சு கரிய ஆழத்தையுடைய நீர்நிலையிலே போதற்கரிய கழியிடத்தே முதலையும் இடங்கரும் கராமம் திரிதரும் இடம்பை உடைத்து (குறி. 256-261). பொருகின்ற மாறுபாட்டினையும் வலியினையும் உடைய ஏறுகள் பலவுப் புகுந்துள்ள புகை சூழ்ந்த தொழுவம் சிங்கமும் குதிரையும் களிறும் கராமம் குழியிய பெருமலை விடரக முடைய முகில திரியும் மலையிடத்தை ஒக்கும் (கவி. 103: 17-21). கராமம் காண்க.

கரி - 1. சான்று. கள்ளூரில் வாழ்ந்த குறுமகளின் அணி நலம் வவ்விய அறனிலாளன் அவளை அறியேன் எனப் பின் பொய்ச்சூள் மொழிந்திட, அறங்கூற வையத்தார் அச்செய்தி அறிந்தவரிடம் கரி - சான்று - வினவி அவளை மரக்கிளையில் கட்டி வைத்துச் சுண்ணாம்பு நீற்றினைத் தலையில பெய்து தண்டித்தனர் (அகம். 256: 15-20). பெருந்துறையிடத்துத் தேரில் வண்டற்பாலை சிதைய வந்து, தலைவியின் தோள்கள் தரும் இன்பத்தைப் புதிதாக நுகர்ந்த பொழுது நீ கூறிய குன்மொழியும் பொய்யாகி விடுமோ; அதற்கு இக்கடல் தெய்வமே நேரில் கண்ட கரியாகும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாயினாள் (அகம். 320: 10-14). தாம் கண்டறிந்த ஒன்றை மறைத்துப் பொயக்கரி கூறும் இயல்பு ஆனதோர்க்கு இலலை (குறு. 184: 1). தலைவன் இருக்கும் இடத்தினைக் காட்டாதொழிந்த திங்களை நோக்கித் தலைவி, 'திங்களே, நீ அறிந்த கரியினைக்கூறாது பொயத்தவின் நற்கவின இழந்த என் தோள் போல் சிறுகச்சிறுகக் குறைந்து தேய வாயாக' எனக் கூறினாள் (நற். 196: 5-9). கரி பொய்த்தவன் நின்ற மரம் அழகு கெடுவது போலத் தன் அழகு கெடும்படி தன்னெஞ்சு காமத்தீயைக் கொளுத்திச் சுடுகிறது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 34: 10, 11). எரிபோலும் நிறத்தை யுடைய இதழ்கள் வாடி உதிரப் பரத்தையரைப் புணர்ந்தமையைக் கரியாகக் கூறும் கண்ணியை யுடையவனாய்த் தலைவன் தலைவியின் இல்லிற்கு

வந்தான் (கவி. 78:13,14). உலகத்துள் இதனைக் கண்டவர் இல்லையெனக் கருதித் தகைவின்றித் தாம் நெஞ்சறிந்து செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பிறர் அறியாமல் மறைப்பினும் அத்தீவினையை அறிவாராள் அவர் நெஞ்சைக் காட்டிலும் அறிந்து கரி கூற வல்லவர் பிறரில்லை (கவி. 125:1-4).

2. கரிந்தபொருள். கரி - கரிந்தபொருள் - பரந்தா லொத்த காயாவின் வாடற்பூக்களோடு எரிபரந்தா லொத்த இலவ மலர்களையும் சுமந்து வரும் தீம் புனையுடையது கான்யாறு (அகம். 133:8-10). மடப் பிடியின் தடக்கையை ஒத்துப் பால் நிரம்பிக் கரியை எடுக்கின்ற குறடு போல வளைந்து செறிந்த குலையைக் கொண்ட பைங்கதிர்களை உடையது செந்தினை (குறு. 198:2-4). செருமிகு சினைவேந்தன் சினைத் படைப்புலத்தை எரி சூழ்ந்து அழித்தது போல எரியுண்ட கரியினை யுடையது வறண்ட பாலைநிலம் (கவி. 13:1,2). வெந்த கரியினையுடைய, பல வழிகளையுடைய, சுற்கள் காய்ந்த காட்ட கத்தை ஏதந்தரும் வழியென்று கருதாது, அவ்வழி யிடை விழுப்பொருட்காகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் (கவி. 150:11,12).

3. யானை. மாடத்தின் அணித்தாக நின்ற வலிய கரி - யானை - மடப்பிடியைக் கண்டு மயக்கமுற்றுப் பாகன் நடத்தவும் நடவாது நிற்க, பிடியானையும் அக்கரியின் மேல் மனம் மயங்கி நின்றது (பரி. 10:41-45). மதத்தையுடைய கரி முகிலோடு இயைந்து முழங்கும் (பரி. தி. 1:51).

கரிகால் - கரிகாற் சோழன். பெரிய வளத்தையுடைய கரிகால் - கரிகாற் சோழன் - முன்னிலையில் நிற்கல் ஆற்றாராய் வாகைப் பறந்தலையில் அவன் வெற்றி பெறத் தம் ஒன்பது குடைகளையும் நன்பகலில ஒழித்து ஓடிய பீடில மன்னர் போலத் தலைவியை வருத்திக் கொண்டிருந்த வாடையும் தலைவன் வர ஓடும் (அகம். 125:18-22). செலகுடி நிறுத்திய பெரும் புகழையும் வெல்லும் போரையும் உடைய கரிகாற் சோழனது இடையாறு நல்லிசையும் வளமும் நிறைந்தது (அகம். 141:22-24). மிக்க சினமும் வலியுமுடைய பெரும் பெயர்க் கரிகால், வெண்ணி வாயில் என்னுமிடத்து முரணி வந்த பதினொரு வேளிரொடு இருபெரு வேந்தரும் சாய, அவர் இமிழ்முரசம் பொருகளத்து ஒழியுமாறு வலியைக் கெடுத்த ஞானறு அழுந்தாரிடத்தே (கரிகாலன் தாய பிறந்த ஊரில்) ஆரவாரம் எழுந்தது (அகம். 246:8-14). கழாஅர் முன்றுறைககண் ஆர வாரம் பொருந்திய சுற்றத்தினருடன் கரிகால் கண்ணுற்று மகிழப் புனல்விழாவில் நயந்து ஆடிய 4 இலாகொ 2-9அ

அத்தியின் அழகினை விரும்பிய காவிரி அவனைக் கவர்ந்து சென்று ஒளிததது (அகம். 376:4-11). கரிகால் வளவன், கரிகாலன், கரிகாற் பெருவளத் தான், திருமாவளவன், பெருவளக்கரிகால் காண்க.

கரிகால்வளவன் - கரிகாற் சோழன். 'கடலில் மரக்கலத் தையோட்டி வளியினை யழைத்து அதனை ஏவல கொண்ட உரவோன் மருக', 'மதம்பொருந்திய யானையையுடைய கரிகால் வளவ' என வெண்ணிக் குயத்தியார் கரிகாற் பெருவளத்தானை விளித்தது' பாடுவர் (புறம். 66:1-3). இருபெரு வேந்தராகிய சேரனும் பாண்டியனும் ஒரு களத்தே படும்படி, வெண்ணிப் பறந்தலையில் பொருத அஞ்சத் தக்க வலிய முயற்சியையும் கண்ணுக்கு அழகு நிறைந்த ஆத்திமாலையையும் உடையவன் கரிகால் வளவன் (பொரு. 146-148). ஒளிதங்கிய படையினை யுடைய கரிகால் வளவனோடு வெண்ணிப் பறந்தலையில் போர் செய்து புறப்புண பட்டமைக்கு நாணின் பெருஞ்சேரலாதன் அப போர்க்களத்தின் புறத்தே வாளொடு வடககிருந்தான் (அகம். 55:9-12). கரிகால், கரிகாலன், கரிகாற் பெருவளத் தான், திருமாவளவன், பெருவளக் கரிகால் காண்க.

கரிகாலன் - கரிகாற் சோழன். ஏரியினாலும் ஏற்றத் தினாலும் பிறர் நாட்டுக் கழனினை விளைவிக்கும் நெல்லெல்லாம் கரிகாலனது காவிரிகுழ நாட்டகத் துள்ள வயலிடத்தே அரிகாலின் கீழ் சிற்தும் நெல் லுக்கு ஒப்பாகும் (பொரு. வெ. 1). கழனியிடத்துள்ள அரிகாலின் மேல் தேன தொடுக்கும் ஆயுபுல நீர் நாடனான கரிகாலன் கால நெருப்புறறு இச்சக் கரத்தை அளந்தது (பொரு. வெ. 3; பட. வெ. 1). கரி கால், கரிகால்வளவன், கரிகாற்பெருவளத்தான், திருமாவளவன், பெருவளக் கரிகால் காண்க.

கரிகாற்பெருவளத்தான் - சோழமன்னன். கரிகால், கரிகால் வளவன், கரிகாற் சோழன், கரிகாற்பெரு வளத் தான், சோழன் பெரும் பெயர்க்கரிகால், பெருவளக் கரிகால், திருமாவளவன் என்னும் பெயர்களால் இம் மன்னன் குறிக்கப் பெறுகின்றான். கரிகாலன் என்ற பெயர்க்கு இருவகையான காரணங்கள் கூறப்படு கின்றன. 1. இவன் காலில் தீப்பட்டுக் கரிந்தமை (பொரு. வெ. 3). 2. பகைவர்களாகிய கரிகளுக்காக காலன் போன்றவன் (கலைக்களஞ்சியம். தொகுதி. iii. பக். 245, 246). இம்மன்னனைப் பாடியோர் எண்மர். கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், கருங்குழலா தனார், கழாத்தலையார், நக்கீரர், பரணர், மாமூலனார், முடத்தாமக் கண்ணியார், வெண் ணிக்குயத்தியார். இவரேயன்றிப் பிற்காலப் புலவர் சிலரும் பாடியுள்ளனர். புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்களிலும் (7, 65, 66, 224). அகநானூற்றில்

ஐந்து பாடல்களிலும் (55, 125, 141, 246, 376) இவனது வரலாறு இடம் பெற்றுள்ளது. பத்துப் பாட்டில் பொருநராற்றுப்படைக்கும் பட்டினப் பாலைக்கும் இவனே பாட்டுடைத் தலைவன். இம் மன்னன் உருவப் பஃறேரிளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் என்பதை, 'உருவப் பஃறேரிளையோன் சிறுவன்' என்ற பொருநராற்றுப் பாடல் (130) தெளிவுறுத்துகிறது. இவனுக்குச் சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என ஆண் மக்கள் மூவரும் ஆதிமந்தி எனப் பெண்மகள் ஒருத்தியும் இருந்தனர் (அப்தாண சிந்தாமணி. பக். 354). இவன் கருவாயிருக்கும் போதே தந்தை இறந்ததால் தாய் வயிற்றிலிருந்து அரசு எய்தியமையைத் 'தாய் வயிற்றிருந்து தாயமெய்தி' என்ற தொடர் (பொரு. 132) விளக்குகிறது. இளையன் என்ற துணை முரணி வந்த பகைவரை இவன் வெண்ணிப் பறந்தலையில் பொருது தோற்றோடச் செய்த செய்தியைப் பல பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன (புறம். 16; பொரு. 135-148; அகம். 85; 125; 246). இவனை இளம்பருவத்தே பகைவர் வஞ்சகமாகச் சிறையிட்டனர் என்பதைக் 'கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்கு' என வரும் பட்டினப்பாலை அடிகள் (220-225). தெளிவுறுத்தும். ஊர்கடு விளக்கத்தழுவிளிக் கம்பலைக் கொள்ளை மேவலை' (புறம். 7) என்று இவனது மறத்தன்மை புகழப்படுகிறது. 'காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி' எனவும் பட்டினப்பாலை அடிகள் இவன் சோணாட்டில் செய்த சீர்திருத்தங்களை நன்கு விளக்குகின்றன. இம்மன்னனது வள்ளன்மையை 'இரும் பாண் ஒக்கல் கடும்பு புரந்ததூஉம்' என்ற புறப்பாடல் அடி (புறம். 224) புலப்படுத்துதல். வேள்வி செய்து முடித்தவன் என்பதை 'வேத வேள்வித் தொழின் முடித்ததூஉம்' (புறம். 224) என்பதனால் அறியமுடிகிறது. சங்கப் பாடல்களேயன்றிப் பழமொழி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம், கலிங்கத்துப்பரணி, காஞ்சிப் புராணம் போன்ற நூல்களும் இவன் வரலாற்றை விளக்குகின்றன. 'பட்டினப்பாலை' பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனராக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசிலீந்தான் என்பதைத் 'தழுவ செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன், பத்தொடாறு நூறாயிரம் பெறப் பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்' என்ற கலிங்கத்துப் பரணியின் (இராசபாரமபரியம். 22) பாடல் அறிவிக்கும். மேலும், இளையன் எனறிகழ்ந்த முதியோர் பொருட்டுத் தான் முதியனாய் வந்து வழக்குத் தீர்த்தான் என்ற செய்தியும் இளமையில் நெருப்பாற் கூடப்பட்டு உயிர் பிழைத்தான் என்ற செய்

தியும் யானையாற் கொண்டு வரப்பட்டு அரசு கட்டிலேறுதல், இரும்பிடர்த் தலையாரை அம்மானாக உடையனாதல் முதலிய செய்திகளும் பழமொழி 21, 62, 105 - ஆம் வெண்பாக்கள் மற்றும் அவற்றின் உரைகள் வாயிலாக அறியப் பெறுகின்றன. கரிகால், கரிகால்வளவன், கரிகாலன், திருமாவளவன், பெருவளக் கரிகால் காண்க.

கரு - கருப்பம். மாணிழை மகளிரது கரு - கருப்பம் - அழித்தோர்க்குக் கழுவாய் உளதெனினும் ஒருவன் செய்த நன்றியைக் கொன்றோர்க்கு ஒருகாலும் உய்தியில்லை (புறம். 34:2-6). பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையின் தேவி கருவிவ திங்கள் பத்தும் நிரம்பி இருவகை அறிவும் அமைந்து சால்பும் செமமையும் உள்ளிட்ட பிற நற்பண்புகளும் நாகுகாத்தற்கு வேண்டும் அரசியலறிவு வகை பலவும் முற்றக்கற்றுத் துறைபோகிய சிறப்பும் நிறைந்த புதல்வனைப் பெற்றாள் (பதி. 74:17-21). கழுகின் பாலையாகிய பசும்பூ விரியாமல் கருவாயிருந்தாலொத்த இரண்டு கண்ணுங் கூடின செறிந்த துளையையும் உருக்கி வார்த்தாற் போன்ற தோல்களின் வேறுபாடு தெரியாமல் இசைத்தலுறும் போர்வையை முடையது யாழ் (பெரு. 7-9). நீலமணி போன்ற நிறமுடைய நீர் நிரம்பிய கருவுடைய மேகம் விண்ணதிர முழங்கிப் பெய்த மழையால் நிலம் குளிர்ந்து காடுகள் தளிர்ந்தன (அகம். 314:1-3). முவெயிலெறிந்த பைங்கண் பார்ப்பானிடம் (சிவனிடம்) இருந்து இந்திரன் பெற்ற கருவை அவனிடமிருந்து ஏழு முனிவர் பெற்று வேள்வியிலிட் டவித்துத் தம் மனைவியரிடம் கொடுக்கச் சாலினி தவிரப் பிற மகளிர் அதனை ஏற்று அயின்றனர் (பரி. 5:27-45). 'எம் வயிறு கரு உருக' என்று செவ்வேளிடத்து மகளிர் சிலர் நேர்ந்து கொண்டனர் (பரி. 8:106).

2. முட்டை. புறவினது கருவாகிய முட்டை போன்றது வரகரிசி (புறம். 34:9). மனையின்கண்ணுள்ள ஊர்க்குருவியின் கருவை உடைத்தாற் போன்று கடற்கரைச் சோலையில் புண்ணை அருமபு மலர்ந்தது (நற். 233:6,7).

3. தொடக்கம். கரு - தொடக்கத்திலே - தொன்மா இலங்கை என்னும் நன்றாகிய பெருமையுடைய இலங்கை என்னும் பெயரை வைத்தாண்ட மன்னருள்ளும் வலிமையோடு விளங்கியவன் நல்லியக் கோடன் (சிறு. 119-122).

4. கருவறை. கரு - கருவறை - அமைந்த நல்ல இல்லத்தில் கோப்பெருந்தேவி தங்கியிருந்தாள் (நெடு. 114).

5. பரமானு. பல ஊழிகள் முறையாகக் கழிந்த பின் கரு - பரமானு - வளர்கின்ற வானமாகிய முதற்பூதத்தினது ஊழி தோன்றியது (பரி. 2:1-6).

கருக்கு - கூர்மை. வெண்மணலில் தழைந்த பசிய அடியும் கருக்கும் - கூர்மையும் - கொண்ட பனையின் குருத்தோலையில் தொடுத்த வேம்பின் மலரைத் தலைவன தலையில் அணிதல் (குறு. 281:1-4). பனையின் உச்சியிலுள்ள கருக்குடைய நெடுமடல் குருத்தோடு மறையுமாறு கடற்கரையில் கடுங்காற்று மணற் குவியலைத் தொகுத்தது (குறு. 372:1-3).

கருங்கண்வெள்ளை - சங்கருடணன் (பலதேவன்). திருமால், கருங்கண்வெள்ளை - (கரிய கண்ணையும் வெள்ளிய உடம்பையும் உடைய) சங்கருடணன் (பலதேவன்) - ஆகவும் திகழ்கிறார் (பரி. 3:81).

கருங்கல் - மலைக்கல். எருமைபோலும் வடிவுடைய கருங்கல் - மலைக்கல் - பொருந்திய இடந்தோறும் ஆக்கள் போலப் பரக்கும் யானையை யுடைய கானக நாடன் கோப்பெருஞ்சேர விரும்பொறை (புறம். 5:1-3). பெரும்புலி கருங்கல்லாகிய மலைப் பக்கத்தில் கொன்று தின்று எஞ்சியவற்றை விட்டுப் போன கலைமானின் உலர்ந்த தசையினைக் கண்டு அவ்வழிச் செல்லும் வம்பலர் மகிழ்ந்தனர் (அகம். 107:4-6). கருங்கல் பாறையில் ஓடுகின்ற கான் யாற்றில் நீந்துதற்கரிய நீர்ச்சுழிகளில் வாழும் முதலைகளுக்கு அஞ்சாமல் தலைவன் இரவில் வருவான் (நற். 292:7-9).

கருங்காக்கை - கருநிறக்காக்கை. உதிரத்தாற் சிவந்த சோற்றுப் பலியை விழுங்கின கருங்காக்கை அவ்வுணவை வெறுப்பின் மனையைச் சூழ்ந்த நொச்சியின் நிழலிடத்துக் கிடந்த யாமையின் பார்ப்பைப் பசித்த காலத்துத் தின்பதற்குப் பாதுகாத்து வைக்கும் (பெரு. 183-186).

கருங்குழலாதனார் - புலவர். இவர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்கள் (7, 224) காணப்படுகின்றன. முதற்பாடல் கொற்றவள்ளைத் துறையில் அமைந்துள்ளது. 'நீ இரவும் பகலும் பகைவரைப் பொருதழிக்கக் கருதி அவர்தம் ஊர்களைச் சுட்டெரித்தலால் நாட்டுமக்கள் அழுது புலம்பும் ஆரவாரக் கொள்ளையை விரும்புகின்றாய்; அதனால் அந்நாடுகள் நலமிழந்து கெட்டன காண்' என்று கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் போரழிவைச் சுட்டுகிறார். பிறதொரு பாடல் கையறு நிலைத் துறையில் அமைந்தது. கரிகாலன் உயிர்நீத்தகாலை, அவனது பிரிவாற்றாது பாடியது. 'அறிவுடைய

இவ்வேந்தனை இழந்த உலகம் இரங்கத்தக்கது, பெருவறங்கூர்ந்த காலத்தில் இடையர் தம் நிரைகட்கு இரையாதல் வேண்டிப் பூத்துத் தழைத்துச் செறிந்திருந்த வேங்கைமரத்தைக் கூரிய வாள் கொண்டு கழித்தவழி அம்மரம் பொலிவிழந்து நிற்பது போலக் கரிகாலன் இறந்தபின் அவனுடைய உரிமை மகளிர் தம் இழைகளைக் களைந்து பொலிவிழந்து வருந்தினர்' என இரங்கி உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார். இப்புலவர் அப்பாடலில் கரிகாலனின் போராற்றலு, விருந்தோம்பும் மாண்பு, வேதவேள்வித் தொழில் முடித்த திறன் ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

கருங்கூத்து - தண்ணிய நாடகம். 'தனி நிற்கும் மகளிரைக் கண்டால் தன் காம வேட்கையைக் காட்டிக் கொள்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் பார்ப்பான் நடத்திய கருங்கூத்து - தண்ணிய நாடகம் - நம் காதலர் நம்மைக் குறியிடத்து வந்து காணும் காட்சி கெடும்படி நமக்கு வருத்தமாய் விளைந்தது' எனத் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைவியிடம் கூறி வரைவு கடாவினாள் (கவி. 65:27-29).

கருங்கை - 1. வலியகை. சிற்றரண்களால் சூழப்பட்ட கானப்பேரெயில் கருங்கை - வலியகை - உடைய கொல்லனால் செந்தீயில் மாட்டிய இரும்பு உண்ட நீரினும் மீட்டற் கரியதென வேங்கை மார்பன் இரங்கக் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி வெற்றி கொண்டான் (புறம். 21:6-10). கருங்கைக் கொல்லனின் அரத்தால் கூர்மை செய்யப்பட்ட வாயினைக் கொண்ட கோடரியால் கிள்ளிவளவன் படை பூ நாளும் கொம்புகள தனிப் பக் காக்கள் தோறும் காவல் மரங்களை வெட்டும் ஓசை கருவூர் மன்னனின் அரண்மனையில் சென்றொலித்தது (புறம். 36:6-10). இழிபிறப்பாளன் தன் கருங்கை சிவக்குமாறு வலி மிகுத்துக் கொட்டும் அச்சத்தைச் செய்யும் துடி, புலி கிடக்கும் நெடுமலையின்கண் உள்ள ஆந்தை அலறும் ஒலியொடு கூடி ஒலிக்கும் (புறம். 170:5-7). பிட்டங்கொற்றன் பகைவர்க்கு இரும்பைப் பயன்படுத்தும் கருங்கைக் கொல்லன் விசைத் தடிக்கப்பட்ட கூடத்தோடே ஏற்று மாறுபடும் உலைக்கல் போலும் வல்லாளன் ஆவான் (புறம். 170:14-17). ஈரந்தார் கிழான் தோயன் மாறனைப் பாணர் இரப்பின் அவன் தன்னூர்க் கருங்கைக் கொல்லனை வருவித்துப் பாணரது உணணா வயிற்றினைக் காட்டி வேல்வடித்துக் கொடு என்று இரப்பான் (புறம். 180:10-13). இரும்பை வடித்தா லொத்த திரையாத மெல்லிய தோலையுடைய கருங்கையால்

தொழில் செய்வாரின் காதலஞ்சிறார் பழஞ்சோற் றுக கட்டிகளை உண்பா (பெரு. 222-224). பெருங்கை யாணைக்கோட்டில் பூணைச் சேர்ச்சும் கருங் கைக் கொலவன இரும்பை விசைத் தெறியும் கூடத் தெழுந்த ஓசை கேட்டு வெருவி மாடத்திருந்த புற வின் சேவல இன்றுயில் நீங்கும் (பெரு. 436-440). தோளிலே தொங்கவிடும் சோற்று முடியைக் கொண்ட கருங்கை ஆடவர் தீப்பொறி உண்டாகு மாறு பாறைகளைக் கலலியெடுத்துக் கிணறு இயற் றினர் (அகம். 79:1-3). ஒங்குமலைச் சாரலில் இரும் பால் வடித்தாலொத்த கருங்கைக் கானவன் வெண் கடப்ப மரத்தைச் சார்ந்து நின்று அம்பை ஆராய்ந்து யானையின் மார்பில் செலுத்தினான் (அகம். 173:5-8).

2. பெரிய கை. வடித்த கள்ளை உண்க என வேண்டியும் கொள்ளானாய் வாளைக் கொண்டு கரந் தையர் மறைந்திருத்தலை யறிந்து அங்குச் சென்று அவர்தம் ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு அம மறவரையும் கொன்று மாறுபாட்டினைப் போககி யது இக்கருங்கை - பெரியகை - வாஸ்தான் என ஒளவையார் வெட்சி மறவன் ஒருவனது மறச் செய லைப் பாராட்டுகிறார் (புறம். 369:7-12). இரும்புப் பூண செறிந்த கொம்பினையும் கருங்கையினையும் கொண்ட யாணை முகிலாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (புறம். 369:1,2).

கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதி - அரசன், பாண்டிய நாட்டை ஆண்டதால் பாண்டியன கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதி என அழைக்கப் பெற்றான். இவனை இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் புலவர் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 3:13). அப்பாடலினால இவன் கவுரியர் மரபில் வந்தவன் எனவும் இரவலர் குறிப்பறிந்து வேண்டுவன நல்கும் பெருங் கொடையாளன் எனவும் அறிகிறோம். 'நிலம் பெயரினும் நின் சொல் பெயரல்' எனப் புலவர் அவனுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

கருந்தொழில் - வலியதொழில். ஓரினச் சுற்றத்தினையும் கருந்தொழிலையும் - வலிய தொழிலையும் - கொண்ட செருக்கிய பரதவர் பிள்ளைகளுள் ஒரு சாரார், கடல் இறால் மீனைச் சுட்டுத் தின்றனர்; மற்றொரு சாரார் வயலாமையைப் புழுக்கின இறைச்சியைத் தின்றனர் (பட. 61-64).

கருந்தொழில் வினைஞர் - தச்சர். கருந்தொழில் வினைஞர் - தச்சர் - தம கையாற் செய்யும் தொழில் எல்லாம் முற்றுப் பெற்ற பிணனர் ஏறிப் பார்த்து உணமையாக ஓட்டம் உண்டென்று

பெயர்பெற்ற நடையை உடைய தேருடன் எருது முதலியவற்றையும் பாணர்க்கு நலவியக் கோடன பரிசிலாகத் தருவன் (சிறு. 257-261).

கருநரையோர் - கருமைவிரவிய நரை உடையோர். கடலில் இடைஇடையே வரிசையாக வரும் வெள்ளைகள் போன்று கருநரையோரும் - கருமை விரவிய நரையுடையோரும் - கடரும் திங்களின் நிலாக் கற்றை போன்று முழுதும் நரையுடையோரும் திருமாலை வழிபட்டனர் (பரி. தி. 1:42,43).

கருப்பு - கரும்பு (வசித்தல் விசாரம்). ஊர்க்குறுமகளிர் மெல்லிய கருப்புலக்கை - கரும்பாகிய உலககையை - கொண்டு தம நுண்ணிடை நுடங்க மீன்கினை போன்ற வெண்மணலை நெல்லாகக் கொண்டு காஞ்சி மர நிழலில் தமர் வளம்பாடிக் குற்றி விளையாடுவர் (அகம். 286:1-5). கரும்பு காண்க.

கருப்பை - எலி. புனறலைச் சிறுவா கள்ளிமரத்தடியில் தங்கிப் புது வரகை அரிந்த அரிகாலில் வந்து மேயும் கருப்பை - எலியை - பிடிக்கக் காலம் பார்ப்பர் (புறம். 322:3-4). வேட்டுவரின் சிறுவர் உடை வேல் மரத்தின் முள்ளை ஊகம்புல்லின் நுண்ணிய கோலில் செருகிச் செய்த அம்பை வில்லில் வைத்து வளைத்துப் பருத்திவேலியினடியில் உறையும் கருப்பையைக் குறிப்பார்ப்பர் (புறம். 324:3-7). எயினரது குடில், அணிலோடு கருப்பையும் திரியாதபடி ஈந்தின் இலையாலே வேயப்பட்ட முகட்டையும் எய்ப்பன்றியின் முதுகு போன்ற புறத்தினையும் உடையது (பெரு. 85-88).

கரும்பனூர் கிழான் - குறுநிலமன்னன். இவனது ஊர் கரும்பனூர் ஆதலின் கரும்பனூர் கிழான் எனப் பெயர்பெற்றான். நன்னாகனார் இவனைப் பற்றி இருபாடல் பாடியுள்ளார் (புறம். 381,384). கரும்பனூர் என்பது தொண்டை நாட்டுத் திருவேங்கடக் கோட்டத்தி லுள்ளது (ஒளவ. து. குறிப்பு. புறம். 381). ஊனும் ஊனும் உண்டலை வெறுத்தால் விருந்தினர்க்கு அவன் பாலிற்பெய்தனவும் பாகிற் கொண்டனவும் அளவாகக் கலந்து இனிமை மிக நல்குவான். அறத்துறை அம்பிபோலப் பிறர்க்கு தவுவான் என இவனது கொடைமையைப் புறத்தினை நன்னாகனார் சிறப்பிப்பர். விழா ஒன்றும் இன்று ஆயினும் இவன் நாட்டில் உழவர் கெடிற்று மீனுடன் இஞ்சி முதலிய பூ விரவிய கள்ளினை உண்டு மகிழ்ந்திருப்பர் (புறம். 384). மண்நாணப் புகழ் வேட்டும் நீர்நாண நெய் வழங்கியும் சிறப்புப் பெற்றவன். இவனைத் தலைவனாக உடையோமாகலின் நாட்டில் வறம் உண்டாதல் குறித்து, வெள்ளி எவ்விடத்து நிற்பினும் நிற்க;

இவனுடைய கரும்புனார் இயற்கை நலம் சிறந்தது; எமக்குக் கவலை இல்லை என நாட்டுச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துவர். மேலும், வஞ்சிக்கிளையில் தங்கிய நாரை கரும்பின்பு அருந்துமென்றும் வரகு அரி காலில் எலியைப் பிடிக்க முயலும் குறும்பும் பறவையின் அரவத்தால் குறுமுயல் அஞ்சியோடும் என்றும் நாட்டுவளம் நவில்வர் (புறம். 384).

கரும்புனார் - கரும்புனார்கிழான். கரும்புனார்கிழான் காண்க.

கரும்பிள்ளைப்பூதனார் - புலவர். பரிபாடலின் பத்தாம் பாடல் மட்டும் பாடியவர். இப்பாடல் வையை பற்றியது. புனல் வருகையைப் பறையறைந்து மக்களுக்குத் தெரிவித்தல். பொன்னாற் செய்த சங்கு, நண்டு, இறால் முதலியவற்றை நீரிவிட்டு 'விளைக, பொலிக' என வாழ்த்துதல் ஆகிய பண்டை வழக்கங்களைப் புலப்படுத்தி யுள்ளார். மகளிரை முகைப்பருவத்தார், அலர்வாயவழிற் தன்னார் என்றும் முதியோரை விரவு நரையோர், வெறுநரையோர் என்றும் பாகுபாடு செய்துள்ளார். வணிகர் கப்பல் வரவை எதிர்நோக்குதலை வையைப் புனலை மகளிர் எதிர்நோக்கலுக்கும், பாயும் கயிறும் பாய்மரமும் நீங்கச் சிதையும் நிலையிலுள்ள மரக்கலத்தைத் திருத்தி அதன் உள்ளே இருப் பவரது நடுக்கத்தைக் களைந்த மீகாமன் செயலைப் புலிமுக மாடத்திற் செய்து வைத்த புலிகண்டு அஞ்சிய களிற்றை அவ்விடத்தினின்றும் நீக்கிப் பிடியிடம் சேர்த்து அவற்றின்மேல் இருந்த மகளிரின் நடுக்கம் தீர்த்த மைந்தர் செயலுக்கும், ஊடல் கொண்டவர் காமம் மிக, யார் முன் பேசுவது எனத் தடுமாறும் நிலைக்குப் போர் செய்து தளர்ந்த இரு படைகளில் யார் முன்சென்று உடன்பாடு குறித்துரைப்பது என எண்ணும் நிலையையும், வையைப் புனல் வயல்களில் பொன்னைப் பரப்புதற்கு வறிய புலவர்தம் ஏற்ற கை நிறையப் பாண்டியன் பொன்னை வழங்குதலையும் உவமையாகக் கூறியிருப்பது சிறப்பானதாகும். புனலாட்டில் ஆடவர் மகளிர்தம் செயல்களை இப்பாடல் விரித்துக் கூறுகின்றது.

கரும்பின் எந்திரம் - கரும்பாட்டும் ஆலை. மருத நிலத் தூர்களிலுள்ள கரும்பின் எந்திரம் ஒலிப்பின் அதன் அயலதாகிய நீர்நிலையிலுள்ள வாளைமீன் துள்ளிப் பாயும் (புறம். 323:7-9). மதுரையை அடுத்த மருத நிலத்தெழும் பல்வேறு ஓசைகளுள் கரும்பின் எந்திர ஓசையும் ஒன்றாகும் (மது. 258). கரும்பின் எந்திரம் களிற்றொலிக்கு மாறாக ஒலிக்கும் (ஐங். 55: 1).

கரும்பு - 1. கரும்பங்கழி. கரும்புக்காடு தவிரப் பிறகாடு அறியாத பகைவர்நாட்டு மருதநிலத்தை எரியூட்டிப் பாழ் செய்தான் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளி (புறம். 16: 15-17). யானைக்கட்சேய் மாந்த ரஞ்சேரல் இரும்பொறை ஒம்பிய நாட்டில் மெல்லிய கரும்பால் கட்டப்பட்டுச் செந்நெற் கதிரால் வேயப் பட்ட ஒழுங்குபட்ட கூரை, சாறு கொண்ட களம் போலப் பொலிந்தது (புறம். 22:14-17). கானலில், ஒண்டொடி டுகளிர் பனையினது குரும்பை நீரும் கரும்பின் தீஞ்சாறும் தெங்கிங் இளைந்ருடன் கலந்து முந்நீரையும் உண்டு முந்நீர் பாய்ந்து விளையாடுவர் (புறம். 24: 10-16). வேலிப் புறத்து நின்று வேண்டிய மக்கட்கு அறங்கருதி உழவர் புய்த்து எறிந்த கரும்பு வாவியகத்துத் தாமரைப் பூச்சிதற வீழ்ந்ததால் வாவியகம் கூத்தர் ஆடுகளம் போல் தோன்றியது (புறம். 28: 11-14). கதிரவன் நான்கு திசையில் தோன்றினாலும் வெள்ளி தெற்கு நோக்கிச் செல்லினும் காவிரியாறு பலகாலாய் வந்து ஊட்டுதலினால் கிள்ளிவளவன் நாட்டில் தொகுதிகொண்ட வேலினது தோற்றம் போல் அசையும் கணுக்கள் பொருந்திய கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும் (புறம். 35:5-10). சோழ நாட்டு மென்புலத்தாரார் வன்புலக் கேளிர்க்கு விருந்தயரும்போது கரும்பிற் கொண்ட தேனும் அளித்தனர் (புறம். 42:15-18). அதியமான் நெடுமா னஞ்சியின் முன்னோர் அரிதிற் பெறுதற்குரிய கரும்பைத் தமிழகத்திற்குக் கொணர்ந்தனர் (புறம். 99:3-4). நாஞ்சில் வள்ளுவன் நாட்டில், நீர்நிறைந்த பள்ளத்தில் இட்டவித்து வளத்திற் சாவாது கழைக் கரும்பு போலத் தழைக்கும் (புறம். 137:5,8). மருத வயற்கண் தன் இனத்துடனே மேய்ந்துண்டு வஞ்சி மரக் கிளையில் உறங்கும் நாரை முற்றிய கரும்பின பூவை அருந்தும் (புறம். 384:1-3). கிள்ளிவளவன் நாட்டுவயலில் நெல்லுக்கு வேலிபோல நீடிய கரும் பின் பாத்தியில் பல்வகை மலர்களும் நிறைந்திருந் தன (புறம். 386:10,11). பொகுட்டெழினி வானகத் துள்ள பெறுதற்கரிய அமுதம் போன்ற கரும்பைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தோன் மரபில் தோன்றியவன் (புறம். 392:19-21). கரும்பின் பாத்தி யில் பூத்த நெய்தல் எருமைக் கூட்டத்தை மேய்ச்சலுக் குப் பிறவிடம் செல்லாவாறு தடுத்தன (பதி. 13:3,4). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் படையெடுத்தித் தழித்தலால் பகைவரின் பேரூர்களில் உள்ள வீரி பூங்கரும்பு விளையும் கழனிகள் பொலிவழிந்து பாழ் பட்டன (பதி. 13:12-15). நீர்வளம் இடையறாமை யின் காலமல்லாத காலத்தும் கரும்பு முற்றி விளைந தது (பதி. 30:14). மழைநலஞ் சிறத்தலின் கரும்பு

நெருங்கிய கழனிகளையுடைய நாடு வளம் பொழிந்தது (பதி. 50:1-3). மருதநிலக் குடியினர் அறுக்கப்பட்ட கரும்பின் இனிய சாற்றை வருநர்க்கு வரையாது வழங்குவர் (பதி. 75:6,7). கரும்பை அறுக்கும் போதும் நெல்லை அரிகின்ற போதும் களமர் இனம் எழுப்பிய இசை பெருகியது (பொரு. 193,194). இனிய கரும்புடன் அவலைக் கூறுபடுத்தி விற்றவர் மானதசையுடன் மதுவைப் பெற்றனர் (பொரு. 216,217). கரும்பின் தீஞ்சாற்றை மூன்னர்ப்பருகிப் பின்னர் அதன் கட்டியைத் தின்பாயாக எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (பெரு. 262). யானை மதம் மிக்கமையால் ஒங்கு நிலைக் கரும்பொடு கதிர் மிடைந்து யாத்த இனிய குளகும் (அதிமதுரததழையு) உண்ணாமல் நின்றது (முலலை. 32,33). பசிய கரும்பின் பாகை அடுகின்ற கொட்டிலின் சூடுபட்டு நெய்தற்பூ அழகு வாடும் (பட்.9-12). காட்டாற்றுக் கரையில் நின்ற உருகெழு கரும்பின் ஒண்பூப் போல மேல் ஊன்றிய துகிற் கொடி விளங்கியது (பட். 161,162,168). மருதநிலத்தில வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெல்லும் வளர்ந்தது (பட். 240). வேற்படை திரண்ட தானை புறமிட்டாற் போன்று காற்று மிக்கு வீசுகின்ற ஆரவாரத்தாலே கவிழ்ந்து ஒலிபடச் சாய்ந்து குறைதலும் அற்றொழிதலும் இன்றி வளர்ந்து வெட்டுண்டு ஆலையிற் சென்று பயன்படுத்தற்கு இனிய கழைக் கரும்புகள் அசைந்தன (மலை. 116-119). மழைபோல் சாறு பொழியும் ஆலைகள் தோறும் விரைவாகக் கருப்பங் கோலின் கணுக்களை உடைத்தலால் ஆரவாரம். எழுந்தது (மலை. 340,341). விளங்கும் பூக்களை யுடைய கரும்பின் தண்டின் மீதிருந்த வெண்குருகு நரலும்படி நுண்பல் துளி கொண்ட வாடைக் காற்று வீசியது (அகம். 13:21-24). நெல்லரிவோர்க்குக் கட்டுகொண்டு செல்லும் சாகாடு சேற்றில் பதிந்திடின் உழவர் ஆய் கரும்பை அடுக்கிச் சாகாட்டின் ஆழ்ச்சி போக்குவர் (அகம். 116:2-4). நெற்கதிர்களை முதியபசு தின்பதைக் கண்டஞ்சிய வயற்காவலர் அம்முதாவினைக் கரும்பு அருத்திக் கொடியால் காஞ்சி மரத்தில் கட்டி வைப்பர் (அகம். 156:3-6). வயலிடத்துள்ள நீண்ட தண்டினையுடைய கரும்பின் திரண்ட காம்புடைய பெரிய பூக்கள், கோடைக்காலத்துப் பூளைப் பூப்போல வாடைக் காற்றால் அசையும் (அகம். 217:3-5). கூதிர்ப் பருவத்து மேகம் துளித்தலால் வயலில் கிளைத்து விரிந்த கரும்பினது திரண்ட காம்பினை உடைய வெண்பூ மழையில் நனைந்த குருகுபோல வளைந்திருந்தது (அகம். 235:6,11-13). உறந்தையில் நெற்கதிர்கள் விளைந்த

கழனியிலே வளர்ந்த கரும்பினது முதிர்ந்த தண்டினைப் பிழிந்த இனிய சாற்றை அட்ட பாசுடன் பாவினையும் பெய்து கலந்த அவலைப் பரிசிலர்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 237:11-14). கரும்பு மிக்க தோட்டங்கள் புகழமைந்த கள்ளூரில் இருந்தன (அகம். 256:15). குறுமகளிர் காஞ்சிமர நிழலில் தமர் வளம்பாடி மெல்லிய கரும்பாகிய உலக்கையால் வெண்மணலைக்குற்றி விளையாடினர் (அகம். 286:1-5). குறிஞ்சிமக்கள் உழுது வித்திய ஏனல், கரும்பு போலத் திரண்டு அழகுற்ற பெருங்கதிருடன் விளங்கியது (அகம். 302:9,10). நீர்வளம் பொருந்திய வயலில் விளைந்த கரும்பின் செறும் பிணையுடைய புறத்தே யாமை ஊர்ந்து சென்று இளவெயிற் கொள்ளும் (அகம். 306:5-7). உழவர் காஞ்சிமரத்தின் குறிய துண்டுகளை நட்டுத் தீஞ்சுவை மென்கழைக் கரும்பின் கழிகளைக் குறுக்கே வைத்து அடைத்து நெற்பயிருடைய வயல்களில் அணை அமைத்தனர் (அகம். 346:5-9). சினைப் பசும்பாம்பின் முதிர்ந்த கருப்போன்ற கூதிர்க் காலத்துச் செழித்த கரும்பின் குவிந்த அரும்பு மழைத்துளி பட்டு மலர்ந்தது (குறு. 35:2,3). சேவற் குருவி குன் முதிர் பேடைக்கு ஈனில் அமைக்கத் தேன் பொதிதலைக் கொண்ட இனிய கழைக் கரும்பின் நாறா வெண்பூவைக் கோதியெடுக்கும் (குறு. 85:2-5). வெள்ளிய பூவைக் கொண்ட கரும்பின் மணலையுடைய சிறுகரை தீம்புனல் அடித்தலால் சிதைந்தது (குறு. 149:3,4). யானையால் முறிக்கப்பட்ட கரும்பின் கணுக்களுக்கு இடையேயுள்ள அளவுடையதாய்ப் பாலை நிலத்தில் ஒற்றை மூங்கில் வளர்ந்திருந்தது (குறு. 180:2-4). கரும்பைப் போன்ற அடியுடையதாய்ச் செந்தினை வளர்ந்தது (குறு. 198:2). கரும்பு நட்ட பாத்தியில் தங்கியுள்ள நீர் போன்று பெருங்களிற்றின் அடிச்சுவட்டில் நீர் தங்கியிருந்தது (குறு. 262:7,8). கரும்பின் அடிப் பகுதியில் வெட்டிய துண்டத்தை உண்டாற் போன்ற சுவையுடையது தலைவியின் வாலையிறு ஊறிய இனிய நீர் (குறு. 267:2-5). கரும்பின் வேல் போன்ற வெண்குருகு விரியுமாறு வாடைக் காற்று வீசியது (நற். 366:7-11). பூத்த கரும்பையும் காய்தத நெல்லையும் உடையது கழனி (ஐங். 4:4,5). கரையில் நின்ற வேழம் (கொறுக்கச்சி) இனிய கரும்பு போலப் பூத்திருக்கும் நீர்த்துறை உடையவன் தலைவன் (ஐங். 12:1,2). தலைவன் செருந்திப் பூவொடு வேழம் கரும்பு போல அலமரும் ஊரையுடையவன் (ஐங். 18:1,2). கரும்பு நட்ட பாத்தியில் தோன்றிய ஆம்பல் கரும்பின் பசி தீர்த்தது (ஐங். 65:1,2). கோவலர் கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு

மாங்கனி உதிர்ப்பர் (ஐங். 87:1,2). களிநு தான் விரும்பின பிடியின் கடுஞ்சூல் வயாநோய்க்கு நெடிய கிளைகளையுடைய கருப்பங்கழியை வளைக்கும் (கலி. 40:26-28). வழுதியுடன் திருப்பரங்குன்றம் சென்றோரிற் சிலர் யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி மரங்களில் சுட்டி அவற்றிற்கு உணவாகக் கண்டக் கரும்பினைக் கொடுத்தனர் (பரி. 19:30-34). வழுதியுடன் திருப்பரங்குன்றம் சென்றோரிற் சிலர் முசுத்திரனுக்குக் கரும்பளித்தனர் (பரி. 19:39).

2. தொய்யில். பரத்தை கரும்பு எழுதப்பெற்ற தோளையுடையவள் (குறு. 384:1). கரும்பு எழுதப் பெற்ற தலைவியின் தோள் தன்னை வருத்திய தாகத் தலைவன் கூறினான் (நற். 39:11). கரும்புடைப் பணைத்தோள் (நற். 298:7). தலைவனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தன தோளமேல் தலைவி கரும்பு எழுதும் குழம்பிற்கென்று தான தலைவனிடம் சென்றதாகக் கூறினாள் (கலி. 63:7,8). தலைவியின் தேரனிலே தான் எழுதின கரும்பின் பொலி வெல்லாம் தலைவியின் மார்பு இடையீட்டின்றிப் புணர்ந்ததனால் உண்டாய பயன எனத் தலைவன் கூறினான் (கலி. 64:13,14). தலைவியின் தோளில் எழுதப்பட்ட கரும்பிற்குத் தோற்றுப் பொலிவு உண்டென்று தலைவன் கூறினான் (கலி. 64:19,20). தலைவியிடம் 'தொய்யில் எழுத நீ அறியாய்' என்று கூறிய தலைவன் அவள் முன்கை பற்றி வேய்போலும் அவள் தோளில் கரும்பெழுதித் தொய்யிற் குழம்பால் மற்றும் எழுதுதற்குரியவற்றை எழுதினான் (கலி. 76:14,15). 'வேட்கை செலுத்தின கண்ணாலே மனத்தைக் கலக்கிய காமநோயை உண்டாக்கும் எழுது கரும்பு நெருங்கின தோளினை யுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயின போகவிடாதே கொள்' எனத் தன் சுற்றத்தார் கூறினார் என்று கைக்கிளைத் தலைவன் அத்தகு தலைவியிடம் கூறினான் (கலி. 112:5-7). தலைவியை அன் புற்றுப் புணர்ந்த அந்நாளில் தான் எழுதிய கரும்பின் அழகு கெடுமபடி தலைவன் பிரிந்து அவளது மென்றோனை மெலிவித்தான் (கலி. 131: 29,30). 'என் தலைவன் நெடிதாகிய மென்றோளிலே காமன் சிலையாகிய கருமபை எழுதவும் வல்லன்' என்பது கதிரவனிடம் தலைவி கூறும் காமமிக்க கழிபடர் கிளவி (கலி.143:31,32). வையைப் புனலாட்டில் வென்றவன், தோற்ற ஒருத்தியின் தொய்யிற் கரும்பிளையுடைய அணை போலும் மென்றோனைத் தன் கழுத்தின் பொன்னாணாற் சுட்டிச் சிறைப் பிடித்தாள் (பரி. 7:51-56).

3. கரும்பம்புணை. இளஞ்சேரலிரும்பொறை நீர்

வழிச் செல்லும் கரும்பினும் - கருப்பம் புணையினும் - அளித்தல் வல்லன் (பதி. 87:4,5).

கரும்பு - செயல். ஆற்றல் மிக்க அதியமானின் நுண் பல கரும்பு - செயல் - நினையாது அவனை இளை யன் என்றிகழுவோர் வெற்றி பெறல் அரிது (புறம். 104:4-6). பொருபுகவேற்றைத் தழுவுமவரே அழகிய மாந்தளிர் மேனியளாகிய இவளைச் சேர்வர் என்று கரும்பு ஏதுவாகப் பலகாலும் சொல்லி ஆயா தம் மகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள் (கலி. 102: 9-12).

கரும்பி - வெளியாட்டுக்குட்டி. பேயமகள் காதுகளில் கரும்பி - வெளியாட்டுக்குட்டி - அணிநதிருந்தாள (சிறு. 197).

கரும்பு - முசு (ஆகுபெயர்). திருப்பரங்குன்றம் சென்றோரிற் சிலா கருமுகக் கணத்திற்குக் கரும்பை அளித்தனர். (பரி. 19:39).

கருவி - தொகுதி. (கோடை மிகுதியால்) ஈனல் பொருந்தாத தினை தழைக்குமாறு கருவி வானம் - (மின்னல் இடி முதலாகிய) தொகுதியுடன் கூடிய வானம் - மழைத் துளியைச் சொரிந்தது (புறம். 159:18,19). விரைந்து செல்லும் மேகம் கடலநீரை முகந்து கொண்டு வேண்டுமிடத்துத் திரண்டு சூலமுதிர்ந்து இடிமுதலாகிய கருவியுடனே கூடி மழை பெய்தது (புறம். 161:1-4). கோடை நீடிய வறண்ட காலத்து இடி முதலிய கருவியையுடைய மழை சொரிந்தாற் போல மலையமான சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன் மக்கள் துயர் தீரத் தோன்றினான் (புறம். 174:22-28). கருவியொடு கூடிய மழைபோல ஓரி யாவர்க்கும் எப்பொருளையும் வரையாது வழங்கும் வண்மையுடையோன (புறம். 204:12-14). மழை, மின் முதலியவற்றின் கருவியையுடைய வானம் நிலம்களின் முகமாக விளங்கியது (புறம். 365:1,10). மேகக் கூட்டம் நீர் முதலிய கருவிகளையுடையது (பதி. 17:11). கமஞ்சூல் மாமழை கார்காலத்துக் கலங்கி வரும் நீர் முதலிய கருவியொடு மனலுயிர உயர்வலமாக எழுந்து முழங்கியது (பதி. 24:26-29). கருவி வானம் தண்டளி பெய்தது (பதி. 31:15,76:10). பெரு வறங் கூர்ந்த கானம் தழைக்கக் கருவி வானம் மழை பொழிந்தது போலத் தொண்டைமான இளநதிரையன் வறிய பெரும்பாணன் சுற்றத்தோடு மகிழுமாறு பெருஞ்செலவம் வழங்கினான் (பெரு. 23-26). முருகனது வேல் போன்ற மின் மயங்கும் கருவியையுடைய வானம் கல்மிசை மழை பொழிந்தது (குறி. 51-53). உருமேறு முழங்குக கருவியை யுடையது பெருமலை (மலை. 357). கருவி வானம் கதமுறை சிதறிக் காட்டினைக் கார்ப்பருவம் செயதது (அகம்.

4 6,7). கருவியொடு கூடிய மேகம் இடிக்கும் கார்ப் பருவத்தில் மீண்டு வருவேன எனத் தலைவன் கூறிச் சென்றான் (அகம். 139:17-19). இடிமூழங்கும் கருவியுடன் கூடிய மழை பெய்து ஓய்ந்தது (அகம். 158:1,2). பெரிய வானில எழுந்த கருவியுடைய கார் மேகம் ஆலியுடன் பெருமழை பெய்தது (அகம். 304:1-4). யாமத்தில் கருவி மாமழை பெய்தமையால் பின் நாளில் நீர் பெருகி அருவி ஒலித்தோடியது (குறு. 42:1-3). கருவி மாமழை முழங்கும் ஓசையைத் தலைவர் தமிழராயக கேட்பின் என் ஆகுவர் எனத் தலைவி கவனறாள் (குறு. 94:4-7). ஊதைக் காற்றோடு கருவியுடன் கூடிய மழை பெய்யும் கூதிர்க்காலம் கூற்றமாக வந்து தலைவியை வருத்தியது (குறு. 197). மின்னலைச் செய்யும் கருவி மேகம் மழை பெய்தது (குறு. 205:1). புலி களிற்றினைத் தாக்கிக் கொல்லுதலால் கருவி மாமழையின் முழக்கம் போன்று பிடி பிளிறியது (நற். 144:1,2). கருவி மாமழை வீழ்ந்தமையான சிவந்த நிறம் பொருந்திய கதிர்களைக் கொண்ட சிறுதினை விளைந்தது (நற். 213:8-10). கருவிமாமழை கார்ப்பருவம் செய்தது (நற். 238:5). சிறுபல் கருவியுடன் பெரியமேகம் புலமாக எழுந்து பெரும்பெயலை நம் தினைப் பலத்தில் பெய்யும் நாளில் தலைவன் மீண்டு வருவான் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (நற். 328:5-7). வீண்ணதிர மின்னிக் கருவிமாமழை கடல் நீரை முகந்து வந்தன (நற். 329:10,11). தலைவன் மலையில் கருவி வானம் பல்நாள் பெய்யாதாயினும் அருவி நீருடன் ஆர்ப்பரித்தோடும் (நற். 365:6-8). கருவிவானம் கார் சிறந்தார்ப்பக் கார்காலம் வந்தது (ஐங். 476:1). கருவி வானம் பெயல் தொடங்கியது (ஐங். 488:1). கருவியையுடைய மின்னினது அவிர்தலை ஒத்து இலங்கும் பொன்னாரத்தைத் திருமால் மார்பில் அணிந்துள்ளார் (பரி. 13:10-12). செவ்வேள் குன்றத்தில் போரின்கண் மிகும் அரவம் போலத் தாள ஒலியுடன் சிறந்து இயங்கலின் ஒலியும் கருவியும் (மேகத்தொகுதியும்) ஆர்த்தன (பரி. 18:43-45).

2. கத்திரிகை. பாடினியின் பூங்குழை அணிந்த காது மயிர்குறை கருவியின் - கத்திரிகையின் - கடை (குழைச்சை) ஒத்து விளங்கியது (பொரு. 29,30).

3. குத்துக்கோல். கலலா இளைஞர் யானைப் பேச்சான வடமொழிகளைப் பலகாற் சொல்லி கவைமுட் கருவியால் - குத்துக்கோலால் - குத்தி யானையைக் கவனம் கொள்ளுமாறு செய்தனர் (முல்லை. 35,36).

4. படைக்கருவி. நீர் விளையாட்டாகிய போரை

விரும்பிய மைந்தரும் மகளிரும் வையைக்குக் கருவிகளை - போர்க்கருவிகளை - கொண்டு சென்றனர் (பரி. 6:31).

5. பொறி. ஐம்புலன்களும் அவற்றை நுகரும் கருவியாகிய பொறிகளுமாய் இருப்பவர் திருமாலே (பரி. 13:14-16).

6. இசைக்கருவி. செவ்வேள் குன்றத்துப் போரின்கண் மிகும் அரவம் போலத் திரளாகிய தாளமொலிக்கும் ஒலியொடு சிறந்த கருவி - இசைக்கருவி - ஆர்ப்ப மேகத் தொகுதியும் அவ்வார்ப்பொடு நின்றன (பரி. 18:43-45).

கருவினை - கருங்காக்கணக்கொடி. தலைவி தோழியருடன் பறித்த பூக்களில் நீலமணி போலும் நிறமுடைய கருவினையும் ஒன்றாம் (குறி. 68). கருவினைப் பூவுடன் மாறுபட்ட வெண்ணிறப் பூவுடைய பகள்றைச் செடியை வாடை அலைத்தது (அகம். 255:11,15). காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிரது நீர் ஒழுகும் கண்களைப் போலக் கருவினை மலர்ந்தது (அகம். 294:4,5). இன்னாது எறிதரும் வாடை மயிற் பீலியின் ஒள்ளிய கண்ணைப் போன்று புதலில் மலர்ந்த கருவினை மலரை அசைத்தது (குறு. 110:3-7). நீல மணியாற் செய்து வைத்தாற் போன்ற கரிய நிறத் தையுடைய கருவினை ஒள்ளிய காந்தளூடன் பூத்துப் புதலை அழகு செய்தது (நற். 221:1,2). குளிர்ந்த புனத்திலுள்ள கருவினையின் கண் போன்ற கரிய மலர் வாடைக்காற்று வீசுதலால் ஆடுமயிலின் பீலிபோல ஆடியது (நற். 262: 1,2). கருவினை கண்ணென மலர்ந்தது (ஐங். 464:1).

கருவூர் - சேரர் தலைநகர். இதற்கு வஞ்சி என்றும் பெயர். 'தண்பொருளைப் புனல் பாயும் விண் பொரு புகழ் விறல் வஞ்சி' (புறம். 11:5,6). சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும் பொறையைக் கண்ட ஞான்று நரிலெருஉத் தலையார் தம உடம்பு பெற்றார் (புறம். 5. அடிக்குறிப்பு). சோழன முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி ஊர்ந்த களிற் கையிகந்து கருவூரிடம் செல்லக் கண்டு அவன் நோயிலனாகிப் பெயருமாறு விழைந்த தம் எண்ணத்தை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் சேரமானிடம் தெரிவித்தார் (புறம். 13. அடிக்குறிப்பு). கிள்ளிவளவன் கருவூரை முற்றுகை செய்தபோது ஆலத்தூர் கிழார் அதனைத் தவிர்க்க வேண்டினார் (புறம். 36. அடிக்குறிப்பு). வினைமுற்றி மீளும் தலைவன 'சேரனுக்குரிய செல்வமிக்க வியன கராகிய கருவூரின் துறைமுன் ஆன்பொருளை யாற்றுக் கரைக்கண் குவிந்துள்ள மணலினும் பல வாகத் தலைவியின் ஆசுத்தை முயங்குவோம்

எனத் தன் நெஞ்சிற் தரைத்தான் (அகம். 93:15-33). கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார், கருவூர்க் கதப் பிள்ளைச் சாத்தனார், கருவூர்க் கலிங்கத்தார், கருவூர்க் கோசனார், கருவூர் கிழார், கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தனார், கருவூர் நனமார்பனார், கருவூர்ப் பவுத்திரன், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், கருவூர்ப் பூதன் சாத்தனார் ஆகிய புலவர் பெருமக்கள் கருவூரினர்.

கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார் - புலவர். கருவூரைச் சார்ந்தவர். இவர் பாடியனவாக அகநானூற்றில் (180, 263) இருபாடல்கள் உள்ளன. தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி, படைத்துமொழி கூறித் தலைமகனைக் குறைநயப்பிக்கும் நுட்பம் அமைந்தது ஒரு பாடல் (180); மற்றொரு பாடலில் (263) மகட்போககிய தாயின் மனநிலை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார் - புலவர். கண்ணம்புல்லனார் காண்க.

கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார் - புலவர், கருவூரினர். இவர் பெயர் கருவூர்க் கதப் பிள்ளைச் சாத்தனார் என்றும் காணப்படுகின்றது. சாத்தனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். கதப்பிள்ளை என்பது இவருடைய தந்தை பெயர் (உ.வே.சா. புறநானூறு, பாடினோர் வரலாறு, பக். 18). இவர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் 1, அகநானூற்றில் 1, நற்றிணையில் 1 ஆக மூன்று பாடல்கள் உள்ளன. ஈயாமன்னர் நாண, வீயாது பரந்த பிட்டங்கொற்றனின் பரிசிலர் பாடும் புகழையும் அவன் குதிரை மலையில் வாழும் குறவர்களின் வளத்தையும் சிறப்பித்துள்ளார் (புறம். 168). மழவர் தெய்வம் சேர்ந்த வேம்பினுக்குப் பசுவின் குருதிப்பலி கொடுத்தனர் என்றும்; கூதரர் காடு பல கடந்து சேரனைக் காண விரும்பிச் சென்றனர் என்றும் கூறியுள்ளார் (அகம். 309). கடவுள் உறையும் ஆலமரத்திற்குப் பவிச்சோறு வைத்துப் படைத்தலை இவர் நற்றிணைப் பாடல் (343) அறிவிக்கும்.

கருவூர்க் கலிங்கத்தார் - புலவர். கருவூரினர். கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்தவராகலாம் எனப் ப. மு. கூறும் (பக். 229). இவர் பாடிய பாடல் ஒன்றே (அகம். 183). சூலுற்ற பெண்யானையின் கூட்டம் போன்று மேகம் இடந்தோறும் திரண்டது என்றும் முனப் பனிக் காலத்தில் பிடவம் மலர்ந்து மணம் பரப்பும் என்றும் அப்பாடல் உணர்த்தும்.

கருவூர் கிழார் - புலவர். கருவூரினர். இவர் இயற்பெயர் அறிபுமாரிலலை. கிழார் என்னும் சொல்

கொண்டு இவர் வேளாளப் புலவர் எனப் ப. மு. கூறும் (பக். 229). இவர் பாடிய ஒரே பாடல் குறுந்தொகை 170-ஆக இடம் பெற்றுள்ளது. தலைவனது நட்பில் தலைவி உறுதி கொண்டிருந்தாள் என்பதையும் யானை கொறுக்காந் தட்டையை வீரும்பியுண்ணும் என்பதையும் இப்பாடல் புலப்படுத்தும.

கருவூர்க்கோசனார் - புலவர். இவர கோசர் மரபைச் சார்ந்தவராகலாம். கருவூரில் வாழ்ந்தமையால் கருவூர்க் கோசனார் எனப் பெயர் பெற்றாராம். நற்றிணை 214-ஆம் பாடல் ஒன்றே இவர் பாடியது. 'சோமபலாயச செயலற்று இல்லில் இருப்பாராகுப் புகழும் இனபழம் கொடையும் வாய்ப்பதில்லை' என்று இவர கூறும் வாழ்க்கையுடைய கற்போர்க்குக் கழிபேரினபம் தருவதாகும்.

கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தனார் - புலவர் கருவூரினர். சேர மரபினர் (உ. வே. சா. குறுந்தொகை பாடினோர் வரலாறு, பக். 135). இவர் பாடிய ஒரே பாடல் குறுந்தொகை (268) ஆகும். பிரிவச்சத்தினால் வந்த வரைப் போகச் சொல்ல முடியாமலும் வழியைச் சத்தினால் மீண்டும் வருக எனச் சொல்ல முடியாமலும் துன்புறும் நிலையைத் தலைவன்க்கு உரைப்பாள்போலச் சிறைப்புறத் தலைவனுக்குச் சொல்லி வரைந்து, கொள்ள அறிவுறுத்துகின்ற தோழியினது திறம் இப்பாடலில் வெளிப்படுகின்றது.

கருவூர் நனமார்பனார் - புலவர். கருவூரினர். அகநானூற்றில் 277-ஆம் பாடல் இவர் பாடியதாகும். பருவங்கண்டழிந்த தலைவி தோழிக்குச் சொல்லுவதாக அமைந்த இப்பாடலில், வாளவரி உழுவை தயிர் கடைவது போன்ற குரலையுடையது என்பதும் சேவலின் போர் புரி எடுத்தம் போல முருக கம் பூ மலர்ந்தது என்பதும் நயமுடையவை.

கருவூர்ப்பவுத்திரனார் - புலவர். கருவூரினர். பவுத்திரன் என்பது துயலா எனப் பொருள் நரும் பவுத்திரனார் என்பதன் திரிபாகலாம் எனப் உ.வே.சா. (குறுந்தொகை, பாடினோர் வரலாறு, பக். 135). இவர பாடியதாகக் குறுந்தொகை 162-ஆம் பாடல் ஒன்று மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. வினைமுற்றி மீருந் தலைவன முல்லை முகையை நோக்கித் 'தமியோரிடத்துப் புன்னகை கொண்டு நீ நகுவை போலக் காட்டல் தகுமோ' என வினவுதல் நயஞ்சான்றது.

கருவூர்ப்பூதன் சாத்தனார் - புலவர். கருவூரினர். கருவூர்ப்பூதனின் மகனாவார். அகநானூறு 50-ஆம் பாடல் ஒன்றே இவர பாடியதாகும். இப்பாடல் தலைவனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையால் கண்கள்

அழவும் அனறில் துணையொன்று பிரியினும் துஞ்சா காணெனச் சொல்லி அதன பொருட்டுக் கண்ணீர் சொரிவது போல் காட்டித் தனது ஆற்றாமையை மறைக்கும் தலைவியின் சிறப்பைக் கூறும்.

கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார் - புலவர். கருவூரின். நான்கு தெருக்களும் கூடுமிடம் சதுக்கம். அங்கேயுள்ள தெய்வமாகிய ஒரு பூதத்தின் பெயர் இவருக்கு எய்தியது போலும் (உ.வே.சா. புறநானூறு பாடினோர் வரலாறு. பக். 18). சோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்துழிச் சென்று இப்புலவர் வருந்திப் பாடினார் (புறம். 219. அடிகுறிப்பு). 'ஆற்றிடை யில் மரநிழலிலிருந்து உடம்பை வாட்டும் வீரனே, யான பிறபட்டு வந்ததனால் நினனுடன் வடக் கிருப்போரிடம் சொல்லி என்னை வெறுத்தாயோ' என்று இவர் வருந்திப் பாடியுள்ளார் (புறம். 219).

கருவை - வரகு வைக்கோல். முலலை நிலச் சேறார். பருவ வானத்தில் பரவிய முகிலை ஒப்பக் கருவை-வரகு வைக்கோல் - வேயந்த அழகிய குடியிருப் பினைக் கொண்டது (பெரு. 190, 191).

கருணை - பொரிக்கூறி. 'உலகம் மழையின்றி வாடினும் வானகத்தே எரிமீன தோன்றினும், விண்மீன் புகையினும், கொக்கின் நகம் போலும் சோற்றைப் பசுநதுண்டுகளாகிய கருணையை - பொரிக்கிறையை- சூட்டிறைச்சியுடன் உண்டு, விளைந்த ஒன்று வெள்ளம் எனனும் அளவாக விளைக என்று சான்றோர் வாழ்த்த உள்ளதும் இல்லதும் பாராது வரையாது கொடுக்கும் அவனது தாளாண்மை வாழ்வதாக' எனப் பெருஞ்சாததனை மதுரை நகரீசர் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 395.33-40). சேரமான் வஞ்சன தான உணனும் கலத்தில் துண்டித்த மானிறைச்சியாகிய வறுத்த கருணையையும் கொக்கின் நகம் போன்ற சோற்றையும் கிணைஞன் சுற்றத்தார் உணனை நல்கினான் (புறம். 398.23-25). கரிகாற்பெருவளத்தானது வள மனையில் பொருநர், விரல் போன்ற நீண்ட சோற்றையும் பரவ போன்ற கருணையையும் கழுத்திடம் நிரம்புமாறு உண்டனர் (பொரு. 114-116). காககைப் பேடை நடுங்கும் சிறகைக் கொண்ட தன் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு சுற்றத்தை விளித்துக் கருங்குண கருணையுடன் கூடிய செந்நெல்லரிசியா லாககிய வெண்சோற்றுத் திரளையைத் தெய்வத்துக் கிடும் பவியுடன் கவாந்து கொண்டது (நட 367:1.4).

கரை - 1. நீரின்கரை. கரையை - நீர்க்கரையை - பொருகின்ற சகரரால் தோண்டப்பட்ட சாகரம் கிழக்குத் திசையிலுள்ளது (புறம். 6.3). பாரியின் பறமபு

நாட்டுக்குளம் எட்டாம் பக்கத்துப் பிறைபோலும் வளைந்த கரையை உடையது (புறம். 118:2,3). திரை அலைக்கும் கடற்கரைக்கண் அணுகிச் செல்லினும், அறிந்தவரைக காணின் நீர் வேட்கையைத் தணிக்க உலகமக்கள் சிறிதளவு நீர் கேட்பர் (புறம். 154:1-3). வளந்தரும் மழை நீங்கிய கோடைக் காலத்து உயிர்ப்பனமைகளெல்லாம் சென்று நீருன் டற்குக் கங்கையில் கரையைப் பொரும வெள்ளம் நிறைந்து தோன்றியது (புறம். 161.5-7). கரையைப் பொருது முழங்கும் நீர்மிக்க பெரிய காவிரி, நாட்டின் துயர்தீர ஓடும் (புறம். 174:7-9). மரக்கொம்பி லேறிக் கரையிடத்து நிற்போர் வியப்ப மடுவில துடுமெனப் பாயந்து மணலை முகந்து காட்டிய இளமை கழிந்தமைக்குத் தொடித்தலை விழுத்தண்டி னார் இரங்கிப் பாடியுள்ளார் (புறம். 243:7-11). ஆனிரையை மீட்ட மறவனின் உடம்பு கானகத்துச் சிற்றியாற்றின் கரையிடத்துக் காலுறு நின்று நடுக் கத்தோடு சாய்ந்த இலக்கத்தை யொப்ப அம்பாற் சலிக்கப் பெற்று வீழ்ந்தது (புறம். 260.21-24). கரையை அலைக்கும் கடலைப் பிளந்து செல்லும் தோணியைப் போல வீரன ஒருவன் பகைவர் படையைப் பிளந்து சென்று யானையை எறிந்தான் (புறம். 303:7-9). மனையிடத்தே குவிக்கப் பெற்ற மிளகு மூடைகள் ஆரவாரத்தையுடைய கரையி னின்றும் பிரித்தறிய இயலாதபடி காண்பாரை மயங்கச் செய்யும் (புறம். 343.3,4). கலங்கள் கொணர்ந்த பொன்னாகிய பொருள்கள் கழிகளில் இயங்கும் தோணிகளால் கரை சேர்க்கப்படும் (புறம். 343 5,6) கோடைநீடலால்குன்றுகள் பொலி விழந்து தோன்ற அருவிகள் நீர்வற்றி உலர்ந்த வறட்சிக் காலத்தும் பேரியாறு கரை அளவு உயர்ந்து நீர் பெருகி வழிந்தோடும் (பதி. 28:8-10). பூங்கொத்துக்கள் சிதறிக் கிடக்கும் ஞாழல்களையுடைய கரையைக் கொண்டது பெரிய நீர்த்துறை (பதி. 30:1). அருவிகள் நீரற்றொழிந்த வறண்ட காலத்தும் அரிய செலவினையுடைய பேராற்றிலே நீர்ப்பெருகு பெரிய கரைகளை உடைத்துக் கொண்டு செல்லும் (பதி. 43:14,15). ஒலலென்னும் ஓசைபடத் திரை முறிந்த கருங்கடலின் கரையால சூழப்பட்டது இவவுலகம் (பொரு. 177-179). கட லிடத்தே வளையும் திரை குறுக்கே பிளவுபடுமாறு நாவாய் கடுங்காற்றாலே ஓடிக்கரை சோந்தது (மது. 76-78,83). மீன்படகில் வேட்டையாடுவார் கரையைச் சேருதலால் ஆரவாரம் எழுந்தது (மது. 116). நெடுஞ் செழியனுக்குப் பணிந்து நிறை கொடுத்த மன்னர் கரையைப் பொருது முழங்கும் கடலலை குவிக்கின்ற மணலினும் பலராவர் (மது. 230-236). கரையை

மோதி ஒலிக்குங்கடல், மேகம் முகப்பதனால் குறையாமலும் யாறு பாய்வதனால் மிகாமலும் இருக்கும் தன்மையது (மது. 424, 425). தூய மலாகள் செறிந்த கரையைப் பொருகின்றதும் மலையுச்சியினின்றும் ஒழுகுவதுமாகிய யாறு கடலை நோக்கி விரைந்தது (மலை. 51, 52). சேயாற்றின் ஒருகரையை வழியாகக் கொண்டு செல்லுமாறு கூததர் ஆற்றுப் படுத்தப்படுகின்றனர் (மலை. 476, 477). நீண்ட கரையினைக் கொண்ட காட்டாற்றின் நீர் அற்றொழிய, அறலாம் தன்மைகொண்ட மணலுடையது அகன்றதுறை (அகம். 25:1, 2). 'நீளிருங் கூந்தல் மாயேளின் ஆகத்திலுள்ள பூண்கள் வடுக்களைச் செய்யத் தண்ணிய ஆனபொருளைக் கரையிடத்துக் குவித்துள்ள மணலினும் பலவாக முயங்குவோம்; செல்க' என வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன தன நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 93:11-23). ஆறலைகளவர்தாம் எறிந்த படைகலத்தைக் கழுவியதால் சிவந்த நீரையுடைய மக்கள நடமாட்டமில்லாத நுண்மணல் பொருந்திய கரையைத் தலைவர் கடந்து சென்றார் (அகம். 113:18-20). காவிரிப் பேரியாறு கடற்கரையினை மெலிவிக்கும் (அகம். 126:5). மலையினின்றும் வரும் நீர் மோதுதலால் பேரியாற்றின் கரை இடிந்து வீழும் (அகம். 137:7). கரையைத் தாக்கும் கடல்அலை போன்று நிரல் நிரலாகக் காற்று தாக்குதல் (அகம். 139:1, 2). மாலைக்காலத்தில் கரையில் விளையாடும் நண்டுகள் வளையில் புகுந்தன (அகம். 260:4). கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் கடலிற் சென்று முத்துக்களை வாரிக் கொணர்ந்து வண்டு முரலும் அகன்ற கரையிடத்தே அவற்றைப் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பான் (அகம். 280:11-14). ஞாழற் கண்ணியும் நெய்தல் மாலையும் அசையக் கடல்வாழ் நீரரசுகள் அந்திப் பொழுதில் கடற்கரையில் நின்றாற் போலத் தலைவி கடற்கரைச் சோலையில் தமியளாய் நின்றாள் (அகம். 370:9-13). கரைபொரு நீத்தம் என யாறு விளிக்கப்படுதல் (அகம். 398:11). ஏறுதற்கரிய கரையில் நின்ற வண்டியின் உப்பு பெருமழை பொழிந்ததனால் அழிந்தது (குறு. 165:3, 4). மழை பொருந்திய காட்டாற்றின் கரையில் நெடிய தோகை அசைய நடந்து மயில அகவும் (குறு. 264:1-3). பரதவா எறியுளியாற் சுறா மீனை எறிய நெடுங்கரையிடத்திருந்த அன்னப் பறவைக் கூட்டம் இரிந்தோடும் (குறு. 304:1-6). பெருங்கடல் கரையதாகிய சிறுவெண்காக்கை கழியிடத்து மீனை உண்டு மலாமணம் வீசும் சோலையிடத்துத் தங்கும் (குறு. 313: 1-3). நீர்மிக்க யாற்றின் கரையிலுள்ள பெருமரம் வளம் பெறும் (குறு. 368:6-8). புனை பூத்த இனிய நிழலை

யுடைய கடற்கரையில் நாரை தன பெடையொடு இரை தேடும் (நற். 91:2-4). தலைவன வரும் நெறியிலுள்ள மழைத்துளி பொறித்த புள்ளிகளையுடைய பழங்கரையை மோதுகின்ற உயர் அலைகளோடு வரும் கானயாற்றைக் கருதி அஞ்சுகிறேன் எனத் தலைவிக் குரைப்பாளாயத் தோழி சிறைப்புறமாகக் கூறினாள் (நற். 111:7, 8). மழை பெய்தலால் பெருக்கெடுத்த காட்டாற்றின் மணற்கரை பின்னே செல்லுமபடி வினைமுற்றிய தலைவன தன வீடுநோக்கி விரைந்தான் (நற். 121:9-12). நிலவைக் குவித்து வைத்தாற போன்ற மணல் மேடு சரிந்த கரையில் நின்று மகளிர சங்கு களைக் குலையாகத் தொடுத்தாற போன்ற குருகுகளின் வரிசையை எண்ணிப் பகற்பொழுதைப் போகுகிளா (நற். 159:3-5). அலைமோதும் கடலின கரையிடத்துப் பொருந்தியுள்ள பாக்கத்துத் தங்கிச் செல்லுமாறு தலைவனைத் தோழி வேண்டினாள் (நற். 215:6-9). கங்கை யாற்றினைக் கரைகடந்து அணையை உடைத்துச் செல்லும் கடும் செலவுடைய பெரும் புனல் போன்று தன நிறையை அழித்துப் பெருகும் காமவெள்ளத்தை நீந்தும் வழி தெரியவில்லை எனத் தலைவி மனமழிந்து கூறினாள் (நற். 369:9-11). கரையை மோதி ஓடும் கான யாற்றின் இடிகரையில் வேர்களைலலாம் அசைபட்டுத் தோன்றிக் காற்றாலலையும் மாமரத்தின தளிர் போலப் பிரிவாற்றாத் தலைவி நடுக்கங் கொண்ட நெஞ்சினள் (நற். 381:3-5). கரையில் நிற்கும் வேழம் (கொறுக்கச்சி) கரும்புபோலப் பூக்கும் (ஐங். 12:1). கரை சார்ந்த மருத மரத்தின மேலேறித் தலைவி நீரில் பாய்ந்தாள் (ஐங். 74:3, 4). சிறுவெண்காக்கை பெருங்கடற்கரையின்கண் வாழும் (ஐங். 161-170:1). உயர்கரைக் கானயாற்றின் அகன்றதுறையில் வேனிற்காலத்து மலரும் பாதிரிமலரைக் கொண்டு மடவரன் மகள் மாலை புனைந்தாள் (ஐங். 361:1-3). நீர் பொருகின்ற கரையில் வெண்கடம்பும் செருந்தியும் காஞ்சியும் ஞாழலும் இலவமும் பிறமரங்களும் மலர்ந்து கவினபெறச் செய்தன (ஐங். 26:1-7). ஈயும்போது குறைகாட்டாது ஈந்து இல்லறத்தை முறை யறிந்து நிகழ்த்திய தீவினை இல்லாதானின் செல்வம் மிகுதலு போல் ஆற்றங்கரை மரங்கள் தழைத்தன (ஐங். 27:1, 2). கயத்திலுள்ள தாமரைமுகை வண்டு நுகர அலராமல் கரையில் நின்ற மாவின்வடு தீண்ட அலரும் (ஐங். 72:7, 8). 'வையைக் கரையை அழகு செய்யும் பொழிலில் நனவிடத்தே சென்றாற் போலக் கனவிடத்தே சென்றேன்' எனத் தலைவன தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 92:10-13). நீர்பொருள் கரை

யுடைய வையையாற்றில் வரும் புனலாடத் தங்கி
 னேன் எனத் தலைவன் தன் பரத்தைமை ஒழுக்
 கத்தை மறைத்துத் தலைவியிடம் கூறினான் (கலி.
 98:10,11). உன்னை ஈர்த்துச்சென்ற வையைப்புனல்
 உரைசால் சிறப்பினையுடைய நின்நெஞ்சத்தையும்
 வாங்கிக் கொண்டதனால் அப்புது வெள்ளத்தின்
 கரையைக் காணவும் நீ விரும்பவில்லை எனத்
 தலைவி தலைவன் பரத்தைமையைக் குறிப்பாகச்
 சுட்டினாள் (கலி. 98:27-29). ஞாயிறு சுடும் என்று
 கருதித் திரை தன் கரையில் படர்ந்த அரும்பின்
 கொடியை விரைந்து அளிசெய்தது (கலி. 127:20,21).
 கரையை இடித்துத் தனக்காக்கிக் கொள்ளும் கழி
 யிடத்து வாழும் பறவையினம் அலைமோதுதலால்
 இறந்த மீனை இரையாகத் தின்னுமதல்லது ஒன்
 றன உயிரைப் போக்கி இரையாக உண்ணாது
 (கலி. 131:31-33). ஞாயிறு கதிர்களைக் குவித்துக்
 கொண்டு மலையிற் சென்று மறையக் கடலில் ஓதம்
 ஏறுகின்ற நீர் மிகுக் கரையைச் சென்றடைந்தது
 (கலி. 134:4,6). கரைகாணாத நடுக்கடலில் மரக்கலம்
 கெட்டு அழுந்துகின்றவன் திரைகொண்டு வந்து
 தந்த ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றுப் பின்பு தீதில்லை
 யாய்ப் பிழைத்தாற் போலத் தலைவியின் காதலன்
 விரைந்து புகுதர அவன் துயரம் விரைந்து நீங்கியது
 (கலி. 134:24-27). கடிய நீர்ச்சுழியிலே அகப்பட்ட
 வனுக்கு கரைநின்றோர் சென்றெடாமல் 'அஞ்
 சாதே' என்று கூறினும் அவனுக்கு வருத்தம் தீரும்
 (கலி. 140:25,26). கடல், நிரைத்த படகுகளைக் களி
 றாகவும் திரை ஒலியைப் பறையாகவும் கரையைச்
 சேர்ந்த பறவையினத்தைக் காலாட்படையாகவும்
 கொண்டுள்ளது (கலி. 149:1-3). வையை வரையை
 ஒத்த அணைகளை உடைப்ப, அதன் திரையாகிய
 சிறகு கரையாகிய காவலை உடைத்தது (பரி. 6:
 22,23). ஒருத்தி கரையில் நிற்கத் தலைவன் ஒருதடத்
 துள்ளே சென்று குளித்தான் (பரி. 6:87). கடலில்
 நீரை முகந்து இடியேறு சினந்து ஆரவாரிப்பத்
 தன்மேல ஏறின பாரம் தாங்காது கரையுடைந்த
 குளத்துநீர் கழலுதல போல அப்பாரம் கழிய மேகம்
 வயிறழிந்தது (பரி. 7:2,3). வையை வெள்ளம் இடிந்த
 மலைகளைப் போன்ற இரண்டு கரைகளாகிய காவ
 லுள் அடங்கிச் சென்றது (பரி. 7:40,41). சந்தன
 மரங்களையுடைய முறையாக மெலிந்த கரையை
 வையைப் புனல் முறித்தது (பரி. 9:37). மதுரை
 நகரின் பல்வேறு மக்களும் வையையாற்றின் எதிரே
 மெல்லச் சென்று அதன் உயர்கரையை அடைந்த
 னர் (பரி 10:25,26). வணிகர் தம்மால் விரும்பப்
 பட்ட துறைமுகப்பட்டினத்தை அடைந்து மீண்டும்
 கரையைச் சேர்க்கும் மரக்கலத்தின் வருகையை

எதிர்பார்ப்பர் (பரி. 10:38,39). மகளிரின் பந்தும்
 கழங்கும் களவாடிய மைந்தர் கரையினின்றும்
 வையை வெள்ளத்தில் பாய்வர் (பரி. 10:107,108).
 வையை யாற்று வெள்ளம் மதுரை நகர மாந்த
 ரெல்லாம் தன்னைப் புகழுமாறு வந்தது; அதனைக்
 காண வந்த மக்சுட் கூட்டம் அதன் கரையை
 யொப்பவந்தது (பரி. 12:31-33). வையை வெள்ளம்
 கரைக்குமேல் உயர்ந்தது (பரி. 12:34). வையை
 வெள்ளம் மல்லிகை, மௌவல் முதலான எல்லா
 மலரும் கமழ்தற கிடனான இருகரைகளிடையே
 சென்றது (பரி. 12:77-81). வையையாற்றின் கரை
 நீராடியவருடைய ஆடையினின்று ஒழுகும் நீராலே
 கார்காலத்துத் தன்மை பெற்றது (பரி. 12:98).
 வையைக் கரைமீது அதன் அலைகள் மிளகு, சந்த
 னம் முதலிய மலைபடுபொருள்களைப் பாண்டியன்
 ஈகை போல வாரிவாரி வீசும் (பரி. 16:1-4). மலை
 யினின்றிழிந்த அருவி கரையிடந்தோறும் உள்ள
 மலர் நிறைந்த மரங்களைச் சார்ந்து அம்மலர்
 களைப் பெற்று அழகு எய்தியது (பரி. 16:32,33).
 முகில் மலையினகண் முழங்கும் அளவில் வையைத்
 தீம்புனல் அலைகள் கரையில் மோதி ஆரவாரிக்
 கும் (பரி. 16:48,49). வையையில் வெள்ளம் வந்த
 போது மதுரை நகரமக்கள் அவ்வாற்றின் கரை
 நெரியும்படி வந்து நிரம்பினர் (பரி. 22:25).
 வையை வெள்ளம் ஆரவாரித்து அதன் கரையும்
 அழியும்படி ஓடிவரும்; கரையொடு கடல்வரை
 வையை நீர் தரும் நுரை காணப்படும்; நுரையோடு
 மதகுகள்தோறும் புகுந்து செல்லும் வையை நீர்
 கரைபுரளுமாறு செல்லும் (பரி. தி. 2: 64-66).

2. ஆடையின் கரை. என இடையிலிருந்த பழைய
 துளைகளுடன் பருத்த இழைகள் கெட்டு மெலிந்து
 கிழிந்த கரையை - ஆடையின் கரையை - பார்த்து,
 இவன் விருந்தினன்; அளிக்கத் தக்கான் என்று
 நலவியக் கோடன் எண்ணினான் எனப் புறத்திணை
 நன்னாகனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 376:9-12).
 பொகுட்டெழினியின் மனைமுற்றத்தில் பொருநன்
 வாழ்த்தி நின்றபோது, அவன் பாசியின் வேர்
 போல் கிழிந்த உடையை நீக்கி நேரிய கரையை
 உடைய நுண்ணூல் ஆடை தந்து அவனை உடுக்கச்
 செய்தான் (புறம். 392: 1, 2, 11-15). பரிக்காரர்
 நெடிய கரையை யுடைய நீலநிறப் புடவைகளில்
 வைத்துச் சிந்தின கப்பணம் பரற்கற்களைப் போல
 நிலத்தில் கிடந்தன (மது. 597,598). பரத்தையர்
 ஆடும் துணங்கைக் கூத்திடத்தே சென்று தலைவன்
 தலைக்கை தந்ததால் கரைகிழிந்து போன அவனது
 நீல ஆடை பரத்தைமை ஒழுக்கத்தைத் தலைவிக்கு
 உணர்த்திற்று (கலி. 73: 16, 17). தன் தாய் தந்த

பூத்தொழிலையும் கரையையும் உடைய நீல நிற ஆடையைத் தலைவி உடுத்தினாள் (கவி. 111: 2, 3). தான்குடிய பூ அன்னைமுன் வீழ்ந்ததும் மயிர்ச் சாந்திட்டு உலர்த்திய தன் கூந்தலை முடித்துக் கொண்டு நிலம்வரை தாழ்ந்த பூத்தொழிலை உடையதாகிய கரையுடைய நீல ஆடையைத் தழுவிக்கொண்டு நடை தளரப் பக்கத்துள்ள சோலைக்குட் சென்று ஒளிந்து கொண்டதாகத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 115: 12-15).

3. எல்லை. கொன்றது போலும் கொடுமையோடு நள்ளியாமம் வருமாயின தன்காமநோய் கடலினுங் காட்டில பெரிதும் ஆரவாரித்துக் கரை-எல்லை-கடந்து செல்லுமே; என் செய்வது எனத் தலைவி வருந்தினாள் (அகம். 128: 2-5). விரைந்த செல்வையுடைய கானயாற்றின் கரைகாண முடியாத ஆழத்தைத் தலைவர் தமிழராய் நீந்தி வந்தார் (நற். 144: 7, 8). தன்னைப்போல் கரைகாண முடியாத காமநோயில் மூழ்காதவன் தன்தலைவன் எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 146: 25). வையைப் புனல் கள்ளையும் காமத்தையும் பொருந்துதலால் கரையற்ற இன்ப வெள்ளத்தைத் தந்தது (பரி. 10:69,70).

4. விளிம்பு. ஏறி உய்தற் கரிய கரை - விளிம்பு-இடிந்து வீழும்படி பெருங்கையானை தன கோட்டாலே குதறித் தன்னையகப்படுத்திய குழியைத் தூர்த்துத் தன பிடியிடம் சென்றது (பட். 224, 225). யானைகள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்தலால் இடிந்த பள்ளங்கள் பொருந்திய ஆழ்ந்த கரை இட மெல்லாம் பளிங்கும் செம்பொன்னும் மின்னும் (நற். 292: 5, 6).

5. முனை. தலைவியின் கண்களிலிருந்து மாப்பிலுள்ள முலையின் கரையில் - முனையில் - படும்படி கண்ணீர் விழுதல் (நற். 33: 11, 12; 81: 6,7).

6. தடை. எல்லை கடந்து இழியும் வாலருவி தாலாட்டவும் கரை - தடை - இன்றிச் செல்லும் தூய உருவமற்ற தென்றற் காற்று பாராட்டவும் இரவுக் குறிககண் தலைவியும் தலைவனும் கூடினர் (பரி. 6:52-54).

கல் - 1. மலை. உமணர் கானற் கழியிடத்து விளைந்த உப்பை முகந்து கல் நாட்டிற்ற - மலை நாட்டிற்கு - கொண்டு செல்வர் (புறம். 60:6, 7). நள்ளி தந்த ஊனுணவால் காய்ப்பி நீங்கிய வன் பரணர் நறுந்தண சாரற்கண் கல் உச்சியினின்றும் வீழ்ந்த அருவி நீரைக் குடித்துக் களைப்பு நீங்கினார் (புறம். 150:9, 13-16). கல்லிடம் பொடியக் கானம் வெம்பக் கயம் வற்றக் கோடை நீடியது

(புறம். 174:24-26). இருங்கோவேள பெரிய கல்லிடத்து ஊர்களையுடைய நாட்டிற்குரியவன் (புறம். 202:18-21). உமணர் உப்பினை எடுத்துச் சென்று பெரிய கல் பொருந்திய நல்ல நாடுகளில் விஸைகூறி விற்பர் (புறம். 386:16, 17). கல்வின ஊடே இழிந்தோடும் அருவிகளை யுடையது வேங்கடம் (புறம். 389:11). கல்லின் மேலும் கடலின்கண்ணும் பிற விடங்களிலும் மறவா அரண்களை அமைத்தனர் (பதி. 50:12, 13). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் தொல்புகழ் மூதூர் கல் விளங்கும் இடங்களை யுடைய காடுகளைத் தன் அரையிலே கட்டினாற் போன்று விளங்கும் (பதி. 53:4, 5). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கல் உயாந்த நேரிமலைக்குத் தலைவன் (பதி. 67:22). கல்லை அலைத்த தோளி னன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 70:4). மழையை உரிய காலத்தில் பெய்து தொழிலாற்றி மலையைச் சோந்த மழைமுகில் நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்து பின்பு கல்லைச் சேர்ந்து மிகக் மழையைப் பெய்த்தால் பலகுற பறவைகளின் ஒலி எழுந்தது (பதி. 84:21-24). இளஞ்சேரலிரும்பொறை கடவுளால் பெயர்பெற்ற காட்டோடு (ஐந்தாடல்) கல் உயரும்படி மலாதலை யுலகத்தில் தம் பெயர் திசைகளில் சென்ற பகைவா தேயுமாறு கடலிடத்தே வேறபடையைச் செலுத்திக் கடம்பின் முழுமுதலைத் தடிந்து கொற்றம் எய்திய பெரியோர் மரபில் வந்தவன் (பதி. 88: 2-6, 14). கேழற் பன்றி யுடன் கருநிற மயிரினையுடைய யாக்கையையும் வளைந்த அடியையுமுடைய கரடி பெருங் கல் விடத்துப் பிளந்த முழைஞ்சிலே ஒடுங்கியது (முரு. 311-314). கல் பொதுமபிட்டது நக்கிரைக் காதத்து செவ்வேளின் கைவேல (முரு.வெ. 2:3). கல்லினின்றும் விழுகின்ற அருவி மலைப் பொருள்களை யடித்துக் கொண்டு கடலுக்குள் சென்றது (பெரு. 427). கல் காய்வதற்குக் காரணமானது கடுவேளில் (மது. 106). கடல் குறைபட முகந்து கொண்டு வானத்தே குழுவிய முகில்கள் காற்று வீசக் கலங்கி, முரசு போல முழங்கும் உருமேற்றோடு, செவவேள வேல போல ஒளிவிடும் மின்னல் முதலிய தொகுதியவாய்க் கல்மேலே மழை பெய்தன (குறி. 47-53). பல்கதிர் மணடிலம் ஏழு குதிரை பூண்ட தேரையேறிப் பகற்பொழுது போம்படி தாழ்ந்து கல்லைச் சேர்ந்து மறைந்தது (குறி. 214-216). வினை நவில யானை உயாநிலையினை யுடையதாய்ப் பெருமைமிக்க கல் போன்றது (மலை. 225-227). நல லெழில் நெடுந்தேர் வழிகளில் ஓடி வருதல் போலக் கல்லின் மேல்வரும் யாறுகள் முழைஞ்சுகளிலே வீழ் வதனால் ஓசையுண்டாயிற்று (மலை. 323,324). கல்

லிடத்தே பொருந்திய சிறுகுடியை யுடைய கான வானின் மகளி தலைவி (அகம். 7:22). பெரிய கல்லின் முழைஞ்சினிடத்து என்று காவற்பட்ட பெண்ணாய் பசித்ததெனச் செநநாய ஏற்றை கேழற் பன்றியைத் தாகதும் (அகம். 21:16-18). பெருங்கல வழியைக் குறுக்கிடும் காட்டிடத்தில களிறறினம், வெண்கோடு ஷீரும்பிய கானவா தம்மை அகப்படுத்த அகழ்ந்த குழினைத் தூராகதும் (அகம். 21:24-27). திதியனது இன்னிசை இயம போல ஒலிக்கும் கலவினின்று வீழும் அருவிகளையுடைய காடுகளைக் கடந்து தலைவன் பொருளிட்டச் சென்றான் (அகம். 25:20-22). யாமரத்தின் கிளையிலிருந்த குஞ்சுகளுக்குக் கழந் கல பொருந்திய சீறூரில் உள்ள மறவர்தம் விலலால் இறந்து கிடந்தோரது கண்களை உணவாகக் கவர்ந்து சென்று கொடுக்கும் (அகம். 31:5-11). கதிரவன் கல்லினைச் சேர்ந்து மறைய மகளிர் மனையில் விளக்கேற்றினர் (அகம். 47:9,10). காய்ந்து செல்லும் ஞாயிறு கல பிளக்கத் தெறுதலின் அவ் விடத்தைக் கடந்து செல்லும் பறவைகள் உருகின (அகம். 55:1,2). வானில் நடப்பதைப் போன்ற நடமாட்டமற்ற அரிய இடத்தில நினைப்பவா அஞ்சும் கற் செறிவையுடைய சிறு நெடியில் தலைவன் தலைவியைக் கானவந்தான் (அகம். 72:16-19). பெருமை வாய்ந்த நெடுவரை நீரறக் காய்ந்த கல் நெறியுடையது (அகம். 75:8,9). கடுங்கண் மறவர்தம் கல் பொருந்திய அரண்களில் எழுந்த தண்ணுமை ஒலி அருஞ்சரம் செல்வோர் நெஞ்சை நடுக்குறுத்தும் (அகம். 87: 7 - 10). இருமபுலி தொலைத்த யானையின் கடாத்தில மொய்கதும் வண்டினத்தின் ஆர்ப்பினை யாழிசை யெனக் கருதிப் பெரிய கலவின குகையிலுள்ள அசுணம் உற்றுக் கேட்கும் (அகம். 88:9-12). இருமபுலி தான் கொன்ற மானேற்றினைக் கருங்கலவின் அகன்ற பாறையில் கிடத்தி வயிறு நிறையத் தின்றது (அகம். 107:4,5). வலிய கதிர் மழுங்கிய ஞாயிறு கல்லைச் சேர்ந்து அரவு விழுங்கிய திங்களைப் போல் மெல்லென மறையும் (அகம். 114:4,5). பகற் பொழுதைப் பையக் கழித்துப் பலகதிர் ஞாயிறு மேற்றிசையிலுள்ள கல்லைச் சோந்தது (அகம். 120:4,5). 'திங்கள் கலவினைச் சேர்ந்ததால் யாண்டும் இருள் சூழ்ந்தது (அகம். 122:12). தித்தனது உறையூரைக் கல் பொருந்திய காவற்புறங்காடு சூழ்ந்திருந்தது (அகம். 122:21,22). கலம்துள்ள சிறுநெறி யானை முதுகிலுள்ள கயிறு போல தோன்றும் (அகம். 128:10, 11). கலலிடத்துள்ள வேங்கைப் பூக்களிடையே மணமிகக் காரத்தை நாண்மலர் உதிருமாறு முசுக்கலை பாய்ந்து தாவும் (அகம்.

141:25-27). பெரிய கல் பொருந்திய சுரநெறியில் பக்கமலையிலுள்ள சுரபுன்னையின் உச்சி வாடும் படி ஞாயிறு காய்ந்தது (அகம். 177:7,8). பன்றி சுணைநீர்ப்பருகி, சேம்பின் கொழுங்கிழங்கு மாந்தி, பெணயானை துயின்று கிடந்தாலொத்த கல்லின் மீதிருந்து இறங்கியது (அகம். 178:2-6). தலைவன் விரைந்து வந்த நறறேரின் தார்மணி கல்லிலிருந்து வீழும் அருவியைப் போல ஒலித்தது (அகம். 184:17-19). கல்லைச் சேர்ந்திருந்த சிறுகுடிப் பாக் கத்தத் தலைவன் இரவு விருந்து அயர்ந்தான் (அகம். 187:12,13). வேனில் நீடியதால் கல்உயர்ந்த இடங்களில் கயங்கள் நீரற்றன (அகம். 189:2,3), சுரநெறி கல் உயர்ந்த கொடிய பக்கமலையை உடையது (அகம். 189:6,7). தலைவனின் பெருங்கலவில் உள்ள அழகு பொருந்திய சிறுகுடி, வேங்கையின் புதுமலர்களைப் புலியின் புள்ளியெனக் கருதிப் பிடியானைகள் இரிந்தோடும் சோலையினை யுடையது (அகம். 228:10-13). பெருங்கல் நாட்டில் மேகம் முழங்கும் இடியொலியினைக் கேட்ட யானை, அதனைப் புலியின் ஒலியென வெருவிப் பெரிய கல்லின் முழைஞ்சிடம் எதிரொலிக்கக் கதறிப் பெயரும் (அகம். 232:2-5). பெருங்கல் நாட்டில் ஆண்புலி தன பிணவின் பசிபோக்கக் காட்டுப் பசு அலற அதன ஏற்றினைக் காட்டில் வலப்பக் கத்தே வீழமாறு கொன்று பெரிய கல்லையடுத்த அகன்ற பாறைகள் குருதியால் சிவப்ப இழுத்தேகும் (அகம். 238:2-10). பெரிய கல் பொருந்திய ஊர்களை யுடைய மலையடியிலுள்ள நெறியில், விணையந்து நீ தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதலுலுமோ எனப் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவனை வினவினாள் (அகம். 307:5,6,15). எமதுனபம் ஒழிய நினைது கல் பொருந்திய சிற்றூரை அடைந்த பின்னர் ஊதுகொம்பினைச் சிறிதே ஊதல வேண்டும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 318:10-15). வனியினால் தளரும் நிலை வாய்ந்த இறவிமாத்தின தனித்த நீண்ட விழுது கல்லின் இடத்தினைத் துடைக்கும் (அகம். 345:18-20). களிறு தனது வரிநுதலில வைத்த வலிமை குன்றிய பெரிய கை, கல்லிலே ஏறும் பாம்பு போலத் தோன்றும் (அகம். 349:11-13). கூத்தரது இயத்தின் ஒலி பெரிய கல்லினமிசை ஒலித்தாற் போலத் தன பிடியைக் காணாத யானை மலைப்பக்கத்தே மழையொடு மாறுபட முழங்கும் (அகம். 359:8-11). ஞாயிறு வானிடத்தினின்று நீங்கித் தன பல்கதிர்களும் வெம்மை குறைந்து கல்லினைச் சேர்ந்தது (அகம். 367:1,2). தினை மேய்ந்த யானையினம் இரிந்து ஓடுமாறு கலலிடத்தே உயர்ந்த பரணி

லிருந்து குறவன் எறிந்த கவணின் கடிய ஓசை ஒல்லென ஒலித்தது (அகம். 392:13-15). 'மாக்கல் வெற்பன்' (அகம். 392:18). கூட்டமாகிய மேகம் பெய்யா தொழிந்ததால் கல் பிளவுபட்டது (அகம். 397:4,5). தலைவர் கல் விளங்கும் பாலைநிலத்து அருவழியைக் கடந்து சென்றார் (குறு. 66:2). தலைவி கல் பொருந்திய கானவர் பெற்ற மகளா வாள் (குறு. 71:4). கல்லில் படர்கின்ற இற்றிமரத்தின வெள்ளிய வேர் மலையினின் நிழியும் அருவி போலத் தோன்றும் (குறு. 106:1,2). பாலை நிலத்திற் செல்லும் யானை கல்லைக் குத்தியதால் கோடு முறிந்தது (குறு. 169:1,2). தலைவன் கல்லினும் வலியன் (குறு. 187:4). தலைவன் ஊர் பாம்பின் அசைகின்ற தோலை ஒக்கும் தூய வெள்ளருவியை யுடைய கல்லின் உச்சியிலே இருந்தது (குறு. 235:1-3). கல் ஓங்கி உயர்ந்த அகன்ற இடத்தில் கொடுஞ்சிலை மறவரால் இறந்த ஆறுசெல் வம்பலர் மீது இட்டு வைத்த தழைக்குவியல்கள் ஊரைப் போலத் தோன்றும் (குறு. 297:1-5). மகளிர் கரிய கல்லிலுள்ள அகன்ற பாறையில் செந்திணையை உலாத்தினர் (குறு. 335:1,2). கடவுட்டன்மை பொருந்திய கல்லிலுள்ள சுணையில் மலர்ந்த குவளை மலரோடு செங்காந்தளையும் பொலியச் சூடி அருவியின் ஒலியை இன்னியமாகக் கொண்டு சூரரமகள் ஆடினாள் (நற். 34:1-5). பாஸையின் நெற்றுக்கள் கல்லினின்று வீழும் அருவியைப் போல ஒல்லென ஒலித்தன (நற். 107:3-5). பெருங்கல் பக்கத்திலுள்ள இருள் செறிந்த குவட்டிலிருந்த குறிஞ்சியிலுள்ள நல்லூர்ப் பெண்டிர் தலைவி நிமித்தமாய் அவர் கூறினர் (நற். 116:10-12). ஞாயிற்று மண்டிலம் சிவந்து தோன்றிக் கல்லைச் சென்றடைந்ததால் அதன் சுடர் மழுக்க மடைந்தது (நற். 117:5,6). பெரிய கல்லின் பக்கத்தே தலைவியின் தமையன்மார் உழுது வித்திய செந்தினைக் கதிர்கள் கொய்யப்பட்டன (நற். 122:1,2). தலைவன் பெரிய கல் பொருந்திய நாட்டினை யுடையவன் (நற். 125:12; 206:10). இரும்புலியைக் கொன்று குருதிபடிந்த கோட்டினை யுடைய களிற்று தன் கோட்டைக் கல்லினின்று வீழும் அருவியில் கழுவும் (நற். 151:2-4). பாணர் பரிசு பெற்ற நல்ல குதிரையின கவிந்த குளம்பு பொருத கல்லின் மேலுள்ள சிறு நெறியில் இரவலர் மெலியாது ஏறினர் (நற். 185:3-6). நெய்தல மலர் கூம்ப, நிழல் கீழ்த்திசை சென்றடைய, மேற்றிசையிலுள்ள கல்லிடத்து ஞாயிறு சென்று புருந்தது (நற். 187:1,2). கல்லின் மேலே கட்டப்பட்ட தனிநிலைப் பரண வறிதாம்படி விடுத்துச் சென்று தலைவி தலைவனை முயங்கினாள் (நற். 194:5-8). கல்பொருந்திய பாக்கம்

வேங்கை மலர் உதிரும்படி அகன்ற முனறிலை யுடையது (நற். 233:7-9). கீழ்த்திசைக் கல்லிலே தோன்றிய ஞாயிற்றின் கதிர் மக்கள் முதலாயினோர் கால்கள் வெம்பும்படி காய்ந்தது (நற். 358:3). பெரிய கல்லிடத்து உளதாகிய சுரத்தின் கண்ணே இரும்புலி சினங்கொண்டு மாறுபட்டு உலவும் (நற். 274:7-9). பெரிய கல்லின் மேலே கொன்றையின் கிளைகளில் அழகிய பூங்கொத்துகள் மலர்ந்தன (நற். 296:4,5). தண்ணிய மேகம் சுரத்தல் நெறியையுடைய கல்லின் மேலே அதன் பக் மெல்லாம் மறையுமபடி கால் வீழ்த்துப் பெய்தது (நற். 316:7-9). ஞாயிற்று மண்டிலம் கல்லைச் சேர்கின்ற ஒளி மழுங்கிய மாலைப் பொழுதில தான் இல்லாத வறுமனையை நோக்கித் தலைவி மெல்ல வருந்துவாள எனபது தலைவனின் எண்ணம் (நற். 321:5-7). மந்தி அருவி ஆடி, கழை ஊசல் தூங்கி, வேங்கையினது நறுமலர் கற்சுணையிலே உதிர அதன் கிளையிலேறிக் கடுவனோடு திளைத்தது (நற். 334:1-5). உயர்ந்த மூங்கிலையுடைய கல் லிடத்துள்ள பிளப்பிட மெல்லாம் எதிரொலிக்க இரும்புலி களிற்றைத் தொலைத்து முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டு இடி முழக்க மென்றெண்ணி இனிய கல்லிலுள்ள புது வருவாயினையுடையோர புலருமாறு இட்ட செந்திணையைக் குவிப்பர் (நற். 344:8-12). புலிக்குட்டிகள் கல்லின் அயலே தழைத்த வேங்கையின மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாஸையைப் போன்றன (நற். 383:1-3). தலைவியை அவளது கல்லகத்து விளங்கிய சிறுகுடி பொலியு மாறு தலைவன் வதுவை அயர்ந்தான் (நற். 386:9,10). மலைச்சாரலில நின்ற பலாவின் நறும்பழம் பெரிய கல்லின் விடரளையின்கண் வீழ்கின்ற வழி பாறையிற் கட்டப்பட்ட தேனிறாலினைச் சிதைத்தது (ஐங். 214: 1-3). கருங்கால் வேங்கையின் ஒள்ளிய மலர்கள் பெரிய கல்லின் அகன்ற பாறையின்கண் உதிர்ந்து, பரந்து அழகு செய்தன (ஐங். 219:1,2). கல்லுடை நாடு அரிய மலைபக்கத்தே மணிகளைக் கவர்ந்து கொண்டு ஒல்லெனனும் ஓசையிட்டு இழிதரும் அருவிகளையுடையது (ஐங். 233:2-4). மெல்லிய திணையை மேய்ந்த தறுகட பன்றி வலிய கல் அடுக்கத்தே உறங்கியது (ஐங். 261:1,2). மந்தி கல்லின்மேல் பரந்த இற்றியினது வேரைப் பற்றிச் சென்று அவ்விற்றியின் மேற் பரந்த குளவித்தளிரை மேய்ந்தது (ஐங். 279:1,2). பெருங்கல் வெற்பில் கொடிச்சி கூந்தல போல் மயில் தோகை விரிக்கும் (ஐங். 300:1,2). நீண்ட மூங்கில்கள் உலறுமாறு வேனில் நீடுதலால் கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல் பிளக்குமாறு காய்ந்தது (ஐங்.

322:1,2). கலலுடை நன்னாடு (ஐங். 333:3). நெல்லி மரங்கள் மிக்க கல் உருகக் காயும் காட்டிடையே பேதை நெஞ்சம் பின்செலச் சென்றோர் கல்லி னும் வலியா எனப் பிரிவு நீட ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (ஐங். 334:1-4). கல் பொருந்திய சிறப்பினையுடைய நம்முர்க்கு நாம் பகல் விருந்தினராய்ச் செல்வோம் என உடன் போய் மீள்கின்ற தலைவன் தலைவியிடம் கூறி னான (ஐங். 396:4,5). தலைவியைப் பிரிந்து சென்று இரந்தோர்க்கு ஈயாமை இழிவெனக் கருதிக் கல் இறந்து சென்று தேடும் பொருள் பொருளாகுமோ எனப் பிரியக் கருதிய தலைவனைத் தோழி வினவி னாள (கவி. 2:15,16). ஞாயிற்றின் கணை கதிர்கள் காயதவின கலவின மேல் நின்ற மூங்கிலகள் வாடின (கவி. 11:14). கலவின நெருக்கத்தால் எய்த அம்பு நுழையாத அரிய வழியிடத்தே ஏற்றின பின் பிணை நீங்காது. திரிந்தது (கவி. 20:21-23). கல் மேலே மயில் ஆரவாரித்து ஆடியது (கவி. 27:13). கல்லுயர்ந்த சாரலில் தன கோட்டால் புலியைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்ந்த களிற் தன் சுற்றத்திற்கு நடுவே கூடித் திரிந்தது (கவி. 52:1-6). உலகை விளக்கும் பல்கதிர்களை வாயாகக் கொண்டு கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும் அவ்வாயாலே விழுங்கினாற் போலக் கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு படுசுடர் கல்வினைச் சேர்ந்தது (கவி. 119:1,2). இருள் நிறைந்து தனிமை மேலிடும்படி கணைசுடர் ஞாயிறு கலவினைச் சேர்ந்து மறைந்தது (கவி. 120:3). ஒண்சுடர் ஞாயிறு கலவினைச் சேரத் தெண்கடற் பரப்பில் திரை நீககித் தன் கதிர் மதியத்து அணிநிலா எழுந்தது (கவி. 121:1-3). ஞாயிறு தான பரப்பிய கதிர்களைத் தன்னிடத்தே குவித்துக் கொண்டு கல்லைச் சேர்ந்து மறைந்தது (கவி. 134:4). 'கதிர்பகா ஞாயிறே, நீ கல்லைச் சேர்கின்றாயாயின தலைவனைப் பிடித்து வந்து என் கையில் கொடுத்தால் என்னெஞ்சாகிய அகலிலே உயிர் திரியாகக் கொளுத்திய காமத்தி அவியும்' எனத் தலைவி ஞாயிற்றை நோக்கிக் கூறினாள் (கவி. 142:37-40). தொல்லியன ஞாலத்துத் தொழிலாற்றிய ஞாயிறு வல்லவன (காமன) இட்ட வினையைத் தலைமேற கொண்டு போவது போலக் கல்லைச் சோந்து மறைந்தது (கவி. 148:1-3). நெடுந் தூரத்தைக் கடந்து கலலிலே ஊர்ந்து வந்த மாட்சி மையுடைய அணிகலன்களையுடையது வையை (பரி. 11:39). காளைபூதியான் திரிபுரத்தை அழித்த காலத்துக் கல் உயர்ந்த சிகரத்தினையுடைய இமயமலையாகிய விலலுக்கு நாணாகித் தொல் புகழ் தந்தவர் ஆதிசேடனார் (பரி. தி. 1:76-78).

2. கற்பாறை. எருமை போலும் வடிவுடையது கருங்கல் - கரிய கற்பாறை - (புறம். 5:1). சேறூரில் கல்லை யுடைத்து உவர் நீர் ஊறும் கிணறுகளை இயற்றினர் (புறம். 331:1). வடதிசைக்கண் எல்லையாக உள்ள இமயம், தெய்வங்களின் நிலை யையுடைய கல் ஓங்கிய உயர்ந்த பக்கமலைகளை யுடையது (பதி. 43:6,7). நல்லெயில், கல்லை இடித்து இயற்றிய ஒடுங்கிய நீர்வரும் வாயை யுடைய கிடங்கினைக் கொண்டது (மது. 730, 731). தலைவியும் தோழியும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் கல்லிலே படர்ந்த முல்லையும் ஒன்றாகும் (குறி. 77). நன்னனது மூதூர், இரையைத் தேடியுலாவும் கொடுத்தாள் முதலையோடு திரையுண்டாக ஆழ்ந்த கல்லை அகழ்ந்த கிடங்கினையும் உயர்ந்த மதிவி னையும் உடையது (மலை. 90-93). எருமை கிடந்தது போன்ற கல் பெருத்த வழியிடத்திலே வரகு செழித்து விளைந்திருந்தது (மலை. 111 113). 'பெரிய கல்வின திரட்சியிடத்தே முறிந்து நின்ற மலை யிடத்தே செல்லா தொழிமின்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுதல் (மலை. 367). காண் யாற்று வெள்ளம் முதலை தங்கும் உயர்ந்த கலலில் மோதி மீளும் சுழிகளை யுடையது (அகம். 18:2,3). பக்கமலை உயர்ந்த கலவின அடுக்கை யுடைய இருண்ட குகையினை யுடையது (அகம். 52:5). உண்ணாது வருந்திய யானையின் முதுகில் நடந்து செல்வது போன்ற கல்லில் ஏறியும் இறங்கி யும் செல்லும் சிறு நெறிகளை யுடையது காடு (அகம். 65:14-16). ஓடக்கோல் மறையுமாறு பெரு கிச் செல்லும் யாற்று வெள்ளம் கல்லிற் பொருது ஒலிக்கும் (அகம். 72:7,9). கொலைவில் ஆடவர் இர வில் காட்டரண்களில் உள்ளார் அலற அவரைக் கொன்று தாம் கொண்ட ஆனிரைகளைப் பகுத்துப் பெரிய கல முடுக்கிலே தசையினை அறுத்துத் தின்பர் (அகம். 97:4-6). கணையெரி பரத்தலின் கல காய்ந்திருக்கும் காட்டினகண் எழினியின் ஏவல் தொழில் முடிக்கும் விழுத்தொடை மறவர் கள் ஞண்ட மகிழ்வினால் முனைகடந்து ஆனின்ம் தருவர் (அகம். 105:10-13). கல்லைச் சேர்ந்திருந்த சிதைவுற்ற குடிலில் தாழியிடத்தே தழைத்த பருத் தியின் இளங்காயைச் சேவல் பேடைக்கு ஊட்டும (அகம். 129:8-8). மலைச்சாரலிலுள்ள கல் செறிந்த நெறியினகண்ணே சோலையிடத்துள்ள மூங்கிற் குருத்தினைத் தின்னும் பெருங்கிற்று இயங்கும் (அகம். 148:12-14). மலையைச் சேர்ந்த வெண் கடம்ப மலர்கள் காற்று மோதுதலின் பலவும் ஒருங்கே சேர்ந்து கலலில் உதிர்ந்தன (அகம். 199:1-3). அரும்பு முதிர்ந்த முருக்க மரத்தின் கிளை

பொருந்திய பெரிய கல் கடுவளி வீசுதலின் மலரால் மூடப்பெற்று வெங்காட்டில் அழலால் மூடப்பெற்ற யானையைப் போன்று வியப்புறத் தோன்றும் (அகம். 223: 5-7), பெரிய கல்லையுடைய பக்க மலையில் தலைவியின் தமையன்மார் உழுதவிடத்தே பெரிய கதிரினையுடைய தினை கரும்பு போலத் திரண்டு கவின் பெற விளைந்தது (அகம். 302:9,10). தலைவர் கல் உயர்ந்த பக்க மலைகளை யுடைய மலையைக் கடந்து சென்றார் (அகம். 313.17). கீழைக காற்றால் வீழ்த்தப்பட்ட செங்காந்தளின் மலர்கள் கலவின் மேல் கவிந்து கிடந்தன (குறு. 185: 6, 7). 'ஏகல் வெற்டன்' (குறு. 265.5). 'நாம கேட்கும் ஒலி நல்லான் கழுத்து மணியோசையோ, செய்வினை முடித்து வரும் தலைவனின் தேர்மணி ஓசையோ என்பதை முல்லைக்கொடி படர்ந்த கல்லின் மேல் ஏறிக் கண்டுவருவோம் வருக' எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (குறு. 275). தலைவனைக் காணாத தலைவி செறிந்த துயாமிக்க நெஞ்சத் தோடு பெரு வெள்ளத்தின் கல்லின் மேல் மோதும் சிறு நுரை போல, மெல்ல மெல்ல உயிர் தேய்ந்தாள் (குறு. 290: 4-6). கல விளங்கிய கரியமலை கொடுங்காற்று வீசியதால் இலையுதிர்ந்து நிழலற்ற வெறும் கொம்புகளாய் நிற்கின்ற மரங்களை யுடையது (நற். 62: 8-10). களிறு கல்லினகண்ணே ஊறுகின்ற நீரை அவ்வூற்றுக்குழி அற முகந்து கொண்டு தன்பிடியானையின் எதிரே ஓடும் (நற். 186:1-3). கருங்கால் வேங்கையின் பொன் போன்ற நறியமலர் கலவின் மேல் உதிர்ந்து பரவிக்கிடக்கும் (நற். 257:5,6). காட்டில் குருதி போலச் சிவந்த செவியினையுடைய கழுதுகள் கல்லின் மருங்கே கிடக்கும் முடை நாற்றத்தையுடைய ஊன் துண்டங்களைப் பார்க்கும் (ஐங். 335:2-4). குனமுதிர் முகில மலையைச் சூழ்ந்து தன இடியேற்றினம் ஆர்ப்பக கடல் குறைபட முகந்த நீரை அம்மலையினது கல துணிபும்படி வீசிப் பொழிந்தது (பரி. 20:1-3). மகளிர் தம் கணவரோடு தொனமையான புகழையுடைய மலையிடத்தைச் சார்ந்த கல சேர்ந்த கிடக்கைக் குளவாய் அமர்ந்தான திருக்கோயிலை வணங்கினர் (பரி. தி. 1:62,63).

3. கல். சோழன நலங்கிள்ளி கற்றவர் அறிவாலும் அறியாத அடக்கத்தை யுடையனாய் யானை தன் கதுப்பின் கண் அடக்கியெறியும் கல் போல மறைத்த வலிமையுடையவன் (புறம். 30:6-9). பண்டச் சாகாட்டின ஆழச்சியைப் போக்கப் பெருமிதப்பகடு அரி மணல் பரக்கவும் கல் பிளக்கவும் நடந்தது (புறம். 90:7-9). பாரியின் குன்றில் பாணரின் கலங்கள் நிறைய ஊற்றிய கள்ளின் தேறல் வழிந்து கல்லை

யுருட்டிச் செல்லும் (புறம். 115:2-6). பாரியின் நெடு வரையில் அருவி கல்லை யுருட்டி யோடும் (புறம். 158:2-4). கல்லை அலைத்தொலிக்கும் பேரியாற்று நீரின் வழிப்படும் புணையைப் போல ஆருயிர் ஊழின வழிப்படும் (புறம். 192:8-10). இரவலரை விட்டு நீங்காது நிலைத்த நலகுரவு கல்லாற் செய் தாற போன்ற இயல்வினது (புறம். 196:12). பகை வரது ஆரெயிலை வருத்திய கல்லைக் கக்கினாற போல இடையறாது வீசும் கவணையும நாரால அரிக்கப்பட்ட கள்ளையுடைய கொங்கு நாட்டி னர்க்குத் தலைவன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (புற. 88:18,19). கல்லைப் பொளித்தாற் (குடைத்தாற்) போன்ற ஒடுங்கிய வாயையுடையது குண்டிகை (மது. 482). கண்மாறு ஆடவர் கலலையும் மரததையும் அறுக்கும் கூர்மையுடைய வாளினையுடையவர் (மது. 635). பரதவர் பிள்ளைகளுடைய கல்லெறியும் கவணிற்ரு வெருவிப் பணையிலிருக்கும் பறவைகள் இரிந்தோடும் (பட். 62,73,74). கேழற் பன்றி தினைப்புனத்தை உண்டு அழிக்கையினாலே கான வர் அதனைக் கொலவதற்கு அது புறம் வழி தோறும் பெரிய கல்லால் ஆகிய பொறியினைப் பொருத்தினர் (மலை. 193-195). புனங்காக்கும் குறவா பரணஏறிக கைபுடைத்து அகன்ற மலையிற குறுங்காட்டில் நிறைந்த யானைகளின் நிலையைக் கெடுக்கக் கவணால எறிகின்ற கடிய கல மூங்கிலி னது பசங்கோலைக் கடந்து, கலவென ஓசை யுண்டாகக் குரங்குகள் குடிகளுடன் இரிந்தோட, உயிர் செதுக்கும் கூற்றம் போல விரைந்து வரும் (மலை. 203-210). வேல் காய்ந்தாற போன்ற கூர்ங் கலலையுடையது பாறை (மலை. 373). விரைந்தோடும் குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரின் உருளை, கலலில மோதுதலால் எழும் ஒலி கார்காலத்து மழையின் இடி முழக்கினை ஒக்கும் (அகம். 14,18-21). வெ துண டெழும் குரலையுடைய பேராந்தைச் சேவல மலையிலுள்ள கல் உருண்டு விழும்போது எழும் ஓசை போல மாறிமாறி ஒலிக்கும் (அகம். 89 3-5). அருஞ்சர வழிச் செல்வார் ஆறலைப்போர் கல்லை எடுத்து எறிதலின் பலகிழிவுகளைக் கொண்ட உடையினை யணிந்திருந்தனா (அகம். 285.9, 10). இரவிஸ் மேய வரும் யானையை ஓட்டக் கானவன் மிக்க விசையினை யுடைய கவணால எறிந்த சிறுகல அம் பென விரைந்து சாரல் வேங்கையின் பூங்கொத துக்களைச் சிதறித் தேனை யழித்துப் பலாப பழத்தினுள் தங்கியது (அகம். 292:8-14). தலைவர் கற்களையுடைய மலையைப் போன்ற மார்பை உடையவர் (குறு. 76:2). கல்லை அலைத்து ஒலிக்கும் விரைந்து வீழும் அருவி நிலத்தில் ஊர்ந்து செல்லும்

பாம்பைப் போல இழிதரும் (குற. 134:5,6). கல்லை யுடைய மலையில் ஓமை மரத்தின் கவட்டிருந்த துணை நீங்கிய பருந்தின் புலம்புகொள் ஓசை ஆறுசெல மாககளுக்கு உசாத்துணையாக அமையும் (குற. 207:2-5). விலலுடைய வீளையர் கல்லை வீசியதால் காட்டில் திரிந்த மடமான தன் இனத்தினின்றும் பிரிந்தது (குற. 272:2-4). கடுவரல் கான் யாற்று வெள்ளம் கல்லை அலைத்துக்கொண்டு ஓடிவரும் (நற. 7:3,4). நெடுவரையின் வன்னிலத் தமைந்த சிறுதடியில் பொலிவழிந்த மன்றத்தில் கல்லையுடைய குழிகளிலுள்ள கலங்கல நீரைத் தந்து, நிறைந்த மழையை அறியாத இரவில் குறைந்த உணவுடைய செந்தொடை மறவா வழி பார்த்திருப்பர் (நற. 33:1-7). பெருமலைப் பக்கத்தில நளரீரவில் மழை பொழிந்ததனால் கல நிரம்பிய காட்டினகண் ஓடும் யாற்றுநீர் சருகுகளோடு பூங் கொத்துக்களையும் அடித்துக்கொண்டு விரைந்தது (நற. 53:4-8). புனசெய்யிலே மேய்கின்ற யானைகளது இயக்கம் கேட்ட கானவன் பரண்ஏறிக் கடுவிசையினை யுடைய கவணையிற் கல்லை எறிய அது வேங்கை மலரைச் சிதறி ஆசிரிப் பழத்தை உதிர்த்துத் தேனடையைத் துளைத்து மாவின் துணரை உழக்கி வாழை மடலைக் கிழித்துப் பலாவின் பழத்துள் தங்கும் (கலி. 41:7-16). கல்லினுள் மணியாகத் திருமால் திகழ்கிறார் (பரி. 3:64). கௌதமன் சினத்தால் கல்லுருவான அகலிகையின் ஓவியம் பரங்குன்றின் சித்திரச் சாலையில் எழுதப்பட்டிருந்தது (பரி. 19:50-53).

4. பரங்குள். விறலியா நாயின் நாக்கினை ஒத்த கல் - பரங்கல் - பொருகின்ற சிறிய அடியினை யுடையவர் (மலை. 42,43). ஞாயிற்றின் கதிர்கள் காயும் பக்க மலைகளில் பகுத்து வைத்தாலொத்த உச்சியினை யுடைய கூரிய கல் தீட்டப்பட்டன போன்று தேய்ந்த கூர்முனையைத் தோற்றுவித்து வழிச்செலவார் விரல் நுதியைச் சிதைக்கும் (அகம். 5:11-14). கல் விளங்கும் காட்டிடத்திலுள்ள சுர நெறியில் கொடுவில் எயினர் செல்ல இரை கிடைக்கும் என்ற துணியால் பருந்தின் பேடை தன் துணையை அழைக்கும் (அகம். 79:11-16). பெருங்காடு காழியர் (வண்ணார்) எடுக்கும் உவர் மண ஒழியக் களர்மண பரந்த இடத்தையும் கல்லை இடையே கொண்ட நெடுமருங்கினையும் உடையது (அகம். 89:7-9, 17). பாணன் என்பவன் எஞ்ஞான்றும் கல்லைப் பொருது மெலிவுறாத வலிய அடியினை யுடைய வன் (அகம். 113:10). வேனிலால் உழந்த கானம் பசுமையறக் காயந்த கல் உறுத்தும பரப்பினை

யுடையது (அகம். 185:8,9). தலைவன் குன்றகச் சிறு நெறியில் கல விளங்கிய அரிய இடங்கள் குறுக்கிட்ட, மொழி வேறுபட்ட தேயங்களிலுள்ள பாலையைக் கடந்து சென்றான் (அகம். 205:22-24). வெஞ்சுரத்தின் கவர்த்த வழியில் உப்புப் பொதியினைச் சுமந்து செல்லும் கழுதையின் தேய்ந்த குளம்பு உதைத்தலால் கல் பிறழ்ந்து கிடக்கும் (அகம். 207:5-7). கானகம் கல் பொருந்திய நீண்ட கவர்த்த வழிகளையுடையது (அகம். 245:19). வள்ளைக் கொடியின் இலைச் செறிவில் மடிதுயில வெறுத்த யாமை ஒலித்தல செய்கின்ற கல்லின் வழியே சென்று நீர்த்துறைக்கண்ணே பனங்குள எரினை அருந்துங்கால சிந்திய ஒழுகுகண்ணே உண்டது (அகம். 256:1-5). யானை பிடியோடு வதியும் காடு கல பொருந்திய நெறிகளையுடையது (அகம். 295:6-8). 'கல் படுதலாலே சிவந்த நின் மெல்லடி வருந்தாதிருக்கக் காட்டு நெறியகத்துள்ள ஆல நிழலில் இளைப்பாறி ஏகுமதி' என உடனபோக்கினகண் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (நற. 76:2-9). இவ்நதையின் களியையுடைய பசங்காய் கல் பொருந்திய சிறு நெறியினகண் உதிர்த்து பரவிக் கிடக்கும் (நற. 113:2,3). உடன வருவல் என்ற தலைவிகுத் தலைவன் நீ வருவையாயின நின் சேறடித் தாமரை கலலில் பட்டு அலலியைச் சேர்ந்த தாமரை இதழ்கள் அரககுத் தோய்ந்தன போல் கறுக்குமே என்றான் (கலி. 13:10-13). பொருள் நச்சித் துறந்தேகும் தலைவன் செல்வழியில் கல்லின் மேலுண்டான வெம்மை நீங்கும்படி கணைதுளி சிதறுவாயாக எனத் தலைவி மேகத்திடம் இரப்பது கற்பிற்குப் பொருந்துவது அன்று (கலி. 16:5-8). வெந்த கரியினைக் கொண்ட பல வழிகளையுடைத்தாயக் கல காயந்த காட்டகத்தை அஞ்சத்தக்க வழியென்று கருதாது பொருளை விரும்பித் தலைவன் பிரிந்து சென்றான் (கலி. 150:11,12).

5. நடுகல். நிரை மீட்டுப்பட்ட மறவனின் உயர்ந்த புகழையுடைய பெயர், மயிலின் பீலியைச் சூட்டிய புடைவையாற் செய்யப்பட்ட பந்தர்க்கீழ் உள்ள கல்மிசை - நடுகலவினமேல் - எழுதப்பட்டது (புறம். 260:25-28). செல்லும் வழியில் புனலினகண் அணை போல எதிர்ப்படையைத் தடுத்துப் பொருது மாயத் தவனது கல்லைத் தொழுது செலக் எனக் கிணைஞன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகின்றான் (புறம். 263:2-8). கன்றொடு கறவை தந்து பகைவர் ஓட்டிப்பட்ட நெடுந்தகையைப் பதுக்கை சேர்த்திச் செம்பூங்கண்ணியுடன் மயிற பீலியைச் சூட்டிப் பெயர் பொறித்துக் கல நடட்டனா (புறம். 264:1-6). வேங்கையினது ஒளளி

ணர் நறும்புனைப் போந்தைத் தோட்டிற் புனைந்து தொடுத்துக் கோவலர் இலைமாலை சூட்டி வழி படக் கல் ஆயினாயே எனப் பண்ணனைச் சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந் தும்பியார் இரங்கிப் பாடுவர் (புறம். 265:3-5). பகைவர் முன்னே அஞ்சாது நின்று அவர் செல்வைத் தடுத்துக் களிறு களை எறிந்து தாமும் வீழ்ந்த மறவரின பெயரும் பீடும் எழுதி நட்ட கல்லைப் பரவுதலன்றி நெல்லைச் சொரிந்து பரவும் கடவுள் வேறில்லை (புறம். 335:9-12). கூத்தர் செல்லுமிடத்தில் பொருதுபட்ட மறவனின்னான் என்றறிய அவன் பெயரும் பீடும் அகழ்ந்து பொறிக்கப்பட்ட கடவுட் டன்மையுடைய கல் மராத்தின் நிழலில் நடப்பட்டிருக்கும் (மலை. 394-396). சுரநெறி சிவந்த அம்பினையுடைய கொடுவில் ஆடவரது நல்ல வெற்றிகளை எழுதிய கல் நிலைகொண்ட வழிகளையுடையது (அகம். 179:7-10). ஆனிரையைப் பெயர்த்துத்தந்து மாய்ந்த மறவரது நலவிசையை நிலைநிறுத்தக் குன்றுகளின் பக்கத்தே நட்டு வைத்தாற போன்ற இயற்கையி லெழுந்த நீண்ட கல்லின் அகன்ற இடத்தைச் செதுக்கி மண்ணி, நறுவிரை மஞ்சள் பொலியப் பூசிக் கரநதைக் கண்ணி சூட்டி இளையர் வழிபட்டனர் (அகம். 269:3-13).

6. துறுகல். மறவர் கல்லுடைய - துறுகல்லுடைய - நெடிய வழிகளை வெட்டி, சுரத்தின்கண் அகன்ற வழிகளை அமைத்தனர் (பரி. 19:1,2). பல்லான் கோவலர் தம் ஆநிரைகளைப் புல்லுடை மேய்ச்சற் புலங்களில் மேயவிட்டுக் கல் உயர்ந்த காட்டிடத்தே கதிர்மணி பெறுவர் (பதி. 21:20-22).

7. சாணைக்கல். 'சிறுகாரோடன் அரக்கோடு சேர்த்து இயற்றிய கல் - சாணைக்கல் - போலப் பிரியலம் என்று தலைவர் தாம் கூறிய சொல்லை மறந்தனரோ' என்று பிரிவிடை யாற்றாத தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 1:5,6). சிறுகாரோடன் அரக்கோடு சேர்த்து இயற்றிய கல்லினைப் போன்ற வன்மையமைந்த நாவின்னேன் ஆகிப் பேசவில்லை எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 356:9,10).

8. பட்டடைக்கல். பிட்டங்கொற்றன் தன் பகைவர்க்குக் கருங்கைக் கொல்லன் விசைத்தெறி கூடத் தோடே மாறுபடும் உலையிடத்துக் கல் - பட்டடைக் கல் - போலும் வலிமை யுடையவன் (புறம். 170:14-17).

9. தீட்டுக்கல். நெல்லரி களமர் தம்முடைய அரிவாள் வாய் மழுங்குமாயின் பின்னும் நெற்களை மறத் தோடு அரிய வேண்டி யாமையின் வளைந்த முது

கோட்டைக் கல்லாக - தீட்டுங் கல்லாக - கருதி அவ்வரிவாளைத் தீட்டுவர் (புறம். 379:3-5).

10. காவிக் கல். பார்ப்பான் துகிலைக் கலலில் - காவிக் கல்லில் - தோய்த்துடுத்த தவக் கோல முடையவன் (முல்லை. 37).

11. நங்குரக்கல். கடலிடத்தே பாய்கட்டின கயிற்றை அறுத்துப் பாலையும் பீறிப் பாய்மரம் முறியும்படி கடுங்காற்று காய்ந்து வீசுதலினாலே கல் - நங்குரக் கல் - கயிறுடனே நின்று உலவி நாவாய் நெடுஞ் சுழியிற்பட்டது (மது. 375-379).

12. அம்மிக்கல். பெரிய மன்னையில் குற்றேவல் வினைஞர் கருங்கொள்ளின் நிறத்தையொத்தநறுங் கல்லிலே - சாந்து அம்மியிலே - கததாரி முதலிய பசுங் கலவையை அரைத்தனர் (நெடு. 49,50).

13. வெற்றிக்கல். எழினியைப் பொருது வென்று அவன் பல்லைப் பறித்து வந்து வெணமணி என னும் ஊரினது வாயிற் கதவிலே பதித்த மத்தி அவ் வெற்றிக்கு அடையாளமாக அங்குள்ள குளிர்ந்த துறைமுகத்தில் கல் - வெற்றிக்கல் - நாட்டினான் (அகம். 211:12-15).

14. கட்டளைக்கல். நறவம் பூவின நறிய தாதை அளைந்த வண்டு பொன்னையுரைக்கும் கல் - கட்டளைக்கல் - போல நன்னிறத்தைப் பெறும் (நற். 25:2-4).

15. மலைச்சாரல். கல்லில் - மலைச்சாரலில் - உழு துண்டு வாழும் குறவர்தம் காதலமடமகள் பலா வின் சுளையைக் கருவிரல மந்திக்கு வருவிருந்து அயர்வாள் (நற். 353:4-).

16. மணி. 'நெடும்பெருங் குன்றின்கண்ணே மயக்கத் தினைத் தரும் இருளுடைய குகையில் ஒளியினறி மறையும் கல் - மணி - போல ஒளியிழந்தொழிவா யாக' என அல்லதறிப்பட்டு மீண்ட தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 258:6-8).

கல்பொருசிறு நுரையார் - புலவர். இவர் குறுந்தொகை 290-ஆம் பாடலின் ஆசிரியர். இப்பாடலில் வரும் 'கல்பொரு சிறுநுரை' என்ற உவமைச் சொற்றொடரால் இவர் இப்பெயர் பெற்றார். இப்பாடல் வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் அழிவுற்றுச் சொல்லியது என்னும் துறையின்கண் அமைந்தது. தலைவரது பிரிவு நீட்டிப்பின் என் உயிர் நீங்கும் என்னும் கருத்துப்படத் தலைவி தோழியிடம், 'எம் தலைவரைக் காணோமாயின், செறிந்த துயர் மிக்க நெஞ்சத்தோடு மிக்க வெள்ளத்தில் கல்லின் மேல் மோதும் சிறிய நுரையைப் போல மெல்ல

மெல்ல இல்லை யாவேம்' என்று கூறுவதாக இப் பாடல புணையப்பட்டுள்ளது.

கல்லகம் - மலையகம். கல்லகத்து - மலையகத்து - பலாவின் கனி கவர்ந்துண்ட கடுவன செம்முக மந்தியொடு பொலிந்து பக்க மலையிலுள்ள மூங்கில் உச்சியின்கண துயிலும் (புறம். 300:1-5). இளஞ் சேரலிரும்பொறை இருபெரு வேந்தரும் விச்சி என்னும் குறுநில மன்னனும் வீழும்படி பகைவர் புகுதற்கு அரிய காவற் காட்டையுடைய கல்லகத்து அமைந்த ஐந்து மதில்களை அழித்தான் (பதி.ப.9:4, 5). கல்லகத்தே தோரை நெல்லும் ஐயவியும் ஐவன நெல்லும் இஞ்சியும் மஞ்சளும் மிளகுக் கொடியும் ஒழிந்த பலவேறு பண்டங்களுக்கும் குவிக்கப்பட்டிருந்தன (மது. 287 - 290). களிற்றி யானை கலகக் சிலம்பில் தன் கையை யுயர்த்திப் பெருமூசுசெறிதலால் வேங்கை நறுமலர்கள் கொல்லன ஊதுலையிற் பிதிர்ந்தெழும் தீப்பொறி போலப் பொங்கி மின்மினி போலப் பெரிய புதரில் பரவின (அகம். 202:3-8). கல்லகத்தில் இரும்புலி ஏற்றை பிடி புலம்புமாறு களிற்றைத் தாககி வீழ்த்தும் (நற். 36:1-4). கல்லக வரைப்பிலுள்ள கானகத்தே பொருந்திய சிறுகுடியின் வளமுடைய மருங்கில் மல்லிகை அரும்பின (நற். 123:3,4). திணைக்காவலன் இழைத்த பரணைக் கானமஞ்ஞை தாம் இருத்தற் குரிய பஞ்சரமாகக் கொண்டு தங்குதற்கிடனானது கலகம் (நற். 276:5-7). தலைவியின் ஊர் கல்லகத் தது (ஐங். 279:4).

கல்லகாரம் - நீர்க்குளரி. கல்லகாரப் பூவினால - நீர்க்குளிரிப் பூவினால் - ஒருத்தி கண்ணி தொடுத்தாள் (பரி. 11:103).

கல்லடாஅர் - கற்பொறி. திணைப்புனத்து வந்து மேயும் பன்றி பட்டொழியுமாறு புனவன் சிறு பொறியாக அமைத்து வைத்த பெருங்கல்லடாஅரில் - பெரிய கற்பொறியில் - வயப்புலி அகப்பட்டது (நற். 119:1-3). கல்லடார் காண்க.

கல்லடார் - கற்பொறி. பாண்டியன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பெரும் புலியைப் படுக்கும் வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய பெரிய கல்லடார் - கற்பொறி - போன்ற மார்பை உடையவன் (புறம். 19:5,6,18). கல்லடாஅர் காண்க.

கல்லடுப்பு - கல்லால் அமைத்த அடுப்பு. உப்பு வணிகர் கூட்டம் விட்டொழித்த கல்லடுப்பில் வில்லுடை வீரர் ஊணைப் புழுக்கி உண்பர் (அகம். 119:8,9; 159:4,5,10). சுனைநீரை முகந்த களிமண்ணால்

செய்த பாணையைக் கல்லடுப்பில் ஏற்றி வரகரிசியிட்டுக் கொன்றைத் தாதுபோல அசைத்த வரகு சோற்றைக் குடவர் (இடையர்) ஆறுசெல வம்பலர் காய்பசி நீங்க நல்லான் பாலைபுடு பகுத்துக் கொடுப்பர் (அம். 393:8-17).

கல்லதர் - மலைவழி. கல்லதரில் - மலைவழியில் - நல்லமர்க் கடந்துபட்ட தறுகணாளர் குடரைப் பருந்து கண்டார் அஞ்சுமாறு இழுக்கும் (அகம் 7:9-11). தலைவன் ஊக்கம் குன்றா உள்ளத்தொடு வேலதுணையாகக் கணையிருள் பரந்த கல்லதர்ச் சிறு நெறியில தலைவியைக் காண வந்தான் (அகம். 902:12-14). நெல்லியின் வடுவற்ற பசுங்காய்கள சுவலதர் மருங்கில் கடுங்காற்று உதிர்ப்பப் பொறகாசு போலப் பொலிவுபெறப் பரவிக் கிடந்தன (அகம். 363:6-8). கல்லதர்ச் சிறுநெறி மூங்கில் செந்நதது (நற். 55:2). கல்லதரும் கானும் தன்னைக் கொல்லதாக ஆறுபார்த்துற்ற அச்சததால் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 158:1-3). மேகம் தன்னொழில் பொய்த்தமையின் மூங்கில்கள் கவின அழிந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறியில் பரற்கர்கள் நிரம்பிய பள்ளத்தில் ஊறும் சின்னரை யானை யொடு புலி பொருது உண்ணும் (நற். 333:1-4). கானவன் கல்லதரில் உள்ள சிறிய புழையருகில் கரந்திருந்து திணைக்கதிரைப் பிணவொடு கவர்ந்த கேழற் பன்றியைக் கொன்றான் (நற். 338:1-4). கல்லதர்ச் சிறுநெறியில் முல்லைக் கொடி படர்ந்திருந்தது (நற். 343:1). கல்லதர் நெறியில் கல்லாக் கோவலர் தம் கைக்கோலால் தோண்டிய ஆவிற் குரிய பள்ளத்திலுள்ள நீரை யானைகள் வெளவும் (ஐங். 304:1-3). அரும்பொருள் வேட்கை யுடைய னாய்த் தலைவியைப் பிரிந்த காலத்துச் கரத்திடை யுள்ள கல்லதர்ச் சிறுநெறிகள் தலைவனுக்கு நெடியவாய்த் தோன்றின (ஐங். 359:1-3).

கல்லளை - மலைக்குகை. 'நின்மகன் யாண்டையன்' என்றார்க்குக் காவற்பெண்டு 'புலிகிடந்து போகிய கல்லளை - மலைக்குகை - போல ஈனற வயிறு இதுவே, அவன் போர்க்களத்தின்கண்ணே தோன்றுவன்' என்று கூறினார் (புறம். 86). சேரமான் வஞ்சனது மூதூர், பகைவர்க்குப் புலியினம் கிடந்துறங்கும் கல்லளை போல நெருங்குதற் கரியது (புறம். 398:8-11). 'இல்லிலே புகுந்தாலொத்த கல்லளைகளிலே இராக்காலத்துத் தங்கிச் செல்க' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் படுதல் (மலை. 225). தென்னனது மலையருவி வீழ்மிடத்துக் கல்லளையில் மறைந்த வரையர மகளிர் போலத் தலைவி காண்டற்கு அரியள் என அல்ல குறிப்பட்ட தலைவன்

தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 342:10-12). களிற்றுடன் பொருது புண்கூர்ந்த புலியேறு கல்லறையில் ஒடுங்கியிருக்க அதனைப் பெண்புலி காவல் கொண்டது (அகம். 362:3-6). புலி தனக்குரிய உணவைச் செறித்து வைத்திருந்ததால் புலால் நாற்றம் வீசும் கல்லறையிடத்து ஆறுசெல் மாக்கள் தங்குவர் (குறு. 253:6,7). சிறுகட்பன்றி தினைப்புனம் மேய வேண்டிப் பொறியமைந்த புழையிற் புகும்போது பல்லியடிப்பக் கேட்டு ஏதம் அஞ்சி மீண்டு வந்து தன் கல்லறைப் பள்ளியிடத்தே தங்கியது (நற். 98:3-7). கல்லறையிலே கிடந்த பெண்புலியின புனிற்றுத் துன்பத்தை நீக்கப் புலியேறு சினமிகுக் களிற்றின் புகர்முகத்தே பாயும் (நற். 148:7-10). வேங்கைப் பெருஞ்சினையிலிருந்த தேனடையைத் தேனீக்கள் மொய்த்ததால் கசிந்து கல்லறையில் வடிந்த தீந்தேனைக் குறக்குறுமாக்கள உண்ட மிசசிலைக் குரங்குக குட்டி நகுகும் (நற். 168:1-5).

கல்லறை - கற்பாறை. மிளைநாட்டுக் கல்லறையில் - கற்பாறையில் - முகை முதிர்ந்த வெட்சி மலர்கள் குருந்த மலர்கோடு பரந்து கிடந்தன (அகம். 133:14-16). கல்லறையுடைய பக்க மலையிலே மூங்கிலுடன் நெல்லிமரம் உயர்ந்து விளங்கியது (அகம். 385:7,8). மலைநெறியி லுள்ள குமிழ் மலாகள கல்லறை மீது உதிர்ந்து கோலஞ்செய்யும் (நற். 286:2,3).

கல்லாடனார் - புலவர். கல்லாடம் எனலும் ஊரிலுள்ள வராதலின் இவா இப்பெயர் பெற்றார் போலும் என்று உ. வே. சா. கூறுவர் (புறம். பாடினோர் வரலாறு. பக். 18). திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் அருளிய வரும் பாட்டியல நூலொன்று இயற்றியவரும் திருவள்ளுவமாலையின பாடலொன்று பாடிய வரும் இக்கல்லாடனாரே என்பது உ.வே.சா. கருத்து. இவர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் ஐந்தும் (23, 25, 371, 385, 391) அகநானூற்றில் ஏழும் (9, 83, 113, 171, 199, 209, 333) குறுந தொகையில் இரண்டும் (260, 269) ஆக 14 பாடல்கள் உள்ளன. இவர், சேரலர், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன், செழியன், தென்னர், அகுதை, அம்பர்கிழான் அருவநதை, ஓரி, காரி, நன்னன், பாணன், புல்லி, பொறையாற்று கிழான், கோசர், தொண்டையோர் ஆகியோரைப் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்களில் பகைவருடைய நீர்நிலையைக் கெடுத்தல், கடிமரந்தடிதல், அவர் முரசைக் கைக்கொள்ளுதல் (புறம். 23), போரில் கணவன்மார் இறந்தபின்னர் அவர் மனைவியர் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு கூந்தலைக்

கொய்து கொள்ளுதல் (புறம். 25), வேலி ஆயிரம் விளைக என வாழ்த்துதல் (புறம். 391), பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவுதல் (அகம். 9), களிற்றுக் கன்றைக் கள விலைக்காகக் களவிற்போர் முற்றத்தில கட்டுதல் (அகம். 83), உப்பைமாறி வெண்ணெய் பெறுதல் (குறு. 269) முதலான வழக்கங்கள் சுட்டப் பெறுகின்றன. 'ஆலங்கானத தமர்கடந் தட்ட காலமுன்ப' என்றிலர் போற்றும் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மூன்று புறப்பாடல்களில் (23, 25, 371) பாராட்டுவ தோடன்றி ஆலங்கானத்துப் போரின் சிறப்பினை அகப் பாடல வாயிலாகவும் (அகம். 209) உணர்த துவர். இவர்தம் அகப்பாடல்கள் உவமைவழி வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் தருவதோ டன்றி இயற்கை நலஞ்சிறந்தனவாகவும் உள்ளன. குருகு இருவிசம்பில பறத்தல், வரிவண்டு ஊதப் போதுகள் வாயநெகிழ்தல் முதலான கூதிக்கால நிமித்தங்கள் (குறு. 260), வேனிற் காலத்தில யானையினம் மேகத்தை நோக்கிக் கையெடுத்துப் பயிரல (அகம். 333), மகளிர் உலக்கையாற் குற்றும்போது உரலி னினறும் எழும் ஒலி பசுமலையிலுள்ள ஆந்தை ஒலியொடு இரட்டுதல் (அகம். 9), தலைவியின் தந்தை வயச்சுறா எறிந்த புண தணிந்து மீண்டும் மீன வேட்டம் வேண்டிக் கடல் புருதல் முதலான செய்திகள் இவர்தம் கூாத இயற்கைப் புலமைக் குச் சான்றுகளாகும். நெடுஞ்செழியன் பகைவரைக் கொன்றவழி அவர் பெண்புலி தம் இளம் புதல் வரை ஓம்புதற்காக இறந்துபடாது உயிர் வாழ்கின்றனா எனலும் குறிப்புப் பொருள் புலப்பட 'அறுமருப் பெழிறகலை புலிப்பாற பட்டெனச் சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை வேளை வெண்பூக்கறிகு' எனக் கூறியிருப்பது நயம் வாய்ந்ததாகும் (புறம். 23). நன்றல காலையும் நட்பிறகோடார் (அகம். 113:1), உடம்பை விட்டுத் தன் உயிர் காதலர் உள்ள இடத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற தலைவியின் கருத்துக்கு, 'அலங்கல அஞ்சினைக் குடம்பை புல்லெனப் புலம்பெயர் மருங்கில புள்ளெழுதலை' உவமையாகக் கூறுதல் (அகம். 113. 24-27) போன்ற செய்திகள் இவர் பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன. வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில் நன்னன் போர்க்களத்தில் மடியக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல தான் முன்பு இழந்த நாட்டைப் பெற்றான (அகம். 199), காரி ஓரியைக் கொன்று சேரலர்க்கு அவர் நாட்டை மீட்டுக் கொடுத்தான (அகம். 209) எனலும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் இப்புலவர் குறித்துள்ளார்.

கல்லாதவர் - கல்லா மாக்கள். சுற்றாரும் கல்லாதவரும் - கல்லா மாக்களும் - கயவரும் பெற்றோரும் பெற்றோராப பிழையாத பெண்டிரும் தென்னவனும் ஏனையோரும் வையையாற்றிற்கு நீராடச் சென்றனர் (பரி. து. 2:24-27).

கல்லுப்பு - கல்லாக விளைந்த உப்பு. சிறுகுடிப் பரதவர் உப்பங்கழியில் உழாது விளைவித்த வெண்கல்லுப் பினை - வெள்ளிய கல உப்பினை - உமணர் பிளப்புக்களையுடைய குறைங்களைக் கடந்து சென்று விலைகூறி விற்பர் (அகம். 140: 1-5). உமணர்தம் காதன் மடமகள் இலங்குவளை ஒலிக்க வீசி நெல்லுக்கு நேர் வெண்கல்லுப்பு என்று பண்டமாற்றாகிய விலைகூறிச் சேரியின் கண்ணே வீற்றாள் (அகம். 140: 5-8). உப்பு வணிகர் தெளிந்த கழியின் கண் விளைந்த வெண்கல்லுப்பினை விலை கூறி விற்பனார் (அகம். 159: 1-4). உமணர் கூட்டம் வெண்கல்லுப்பினை விலை கூறி நெடுநெறியிற் செலுத்தும் சகடம் மணலின் மடுத்து முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டுக் கழியிலுள்ள கருங்கால வெண்குருகு வெருவியது (நற். 4: 7-12). கடற்கரை யிடத்து உப்பு வணிகர் கடுவெயிலினாற் கொதித்த கல்லாக விளைந்த உப்புகளை வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு நெடுநெறியிலே வரிசையாக அவற்றை ஓட்டுவர் (நற். 354:7-9).

கல்வாழை - மலைவாழை. பிணிப்புண்ட அடியிளையுடைய பெரிய கல்வாழையின் - மலை வாழையின் - கொழுத்த அழகிய கனியை மந்திகள் கவர்ந்துண்டன (நற். 251:2,3).

கல்வி - கல்வியறிவு. மகட்கொடை மறுக்கப்பட்ட தலைவியின் வலலாண்மையுடைய இளையனாகிய தமையன் 'யானும் சிறிது கல்வியென் - கல்வியறிவு உடையேன்' - என்று கூறினான் (புறம். 346:3).

கல்வேலி - மலைவேலி. கல்வேலி - மலைவேலி - உடைய நும் இனிய ஊர்க்குத் தலைவியை வரைந்து கொண்டு செலவாயாக என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 132:8,14). பெருங்கல் வேலியுடைய சிற்றாரின் கண்ணே, பலவின் கொழுஞ்சுளை மாந்திய பசு அயலதாகிய மூங்கில் நெருங்கிய சிறுமலையிலுள்ள குளிர்ந்த நீரைப் பருகும் (நற். 213:3-6).

கலக்கம் - துன்பம். தன் நலனை யுண்ட தலைவர் வாராததால் அவரை நினைத்துத் தலைவி கையறு நெஞ்சினளாய்க் கலக்கத்தில் - துன்பத்தில் - ஆழந்தாள் (கலி. 134:19,20). பகல் மாயநடபின் கலக்கத்துடன் காலன் போன்று மாலைக்காலம் தலைவியிடம் வந்தது (கலி. 143:39-41). கலக்கு - 1. காண்க.

கலக்கு - 1. துன்பம். கிள்ளி வளவனைச் சின்பித்தோர் நாடு புதல்வரைப் பூங்கண் முத்தி மனைவியர்க்குத் தம் வருத்தத்தை மறைக்கும் கவலைமிக்க ஆடவரோடு மிக்க கலக்கு - துன்பம் - உற்றது (புறம். 41:14-16). நாட்டை ஆளும் அரசர் தாம் பின்பு கலக்குறும்படி அவரால் அலைக்கப் பெற்ற நாடு பாழ்பட்டது போலத் தலைவியின் அழகு தலைவன் பிரிவால் பாழ்பட்டது (கலி. 5:12,13). தலைவர் குறித்துச் சென்ற இளவேனிற்காலம் வருந்துணையும ஆற்றியிராதபடி முன்பனிக் காலத்து வாடையாலும் பின்பனியாலும் உண்டாகும் கையற்றநிலை இறந்துபாட்டைக் கூட்டுகையினாலே தலைவியின் நெஞ்சு கலக்குற்றது (கலி. 31: 6-8). வேலவல்லா னாகிய முருகன் பெரிய கடல கலகதற உள்ளே சென்று மாமரத்தை வெட்டினான் (கலி. 104:13, 14). காதலைக் கொண்ட காமம் தலைவனைக் கலக்குறச் செய்தது (கலி. 113:20). அனபுமாறி அருளாது துறந்த காதலன் செய்த கலக நறு காம நோய்க்கு உன்னைத் தவிர வேறு எவரும் மருந்தறியார் என்று திங்களை நோக்கி ஆழறாமை மிக்க தலைவி கூறினாள் (கலி. 145:47-50). கலககம் காண்க.

2. மயக்கம். மனையிடத்தே குவிக்கப் பெற்ற மிளகு மூடைகள் ஆரவாரத்தையுடைய கடற்கரையினின்றும் பிரித்தறிய வியலாதபடி காண்பாரைக் கலக்கு - மயக்கம் - அடையச் செய்யும் (புறம். 343, 3,4).

3. குழம்புதல். படைக்கலங்களைக் கழுவுதலின் நீர்த்துறைகள் கலக்கு - குழம்புதல் - உற்றன (புறம். 345:4).

கலங்கல் - 1. கலங்கிய கள் (ஆகுபெயர்). எமக்குக் கலங்கலை - கலங்கிய கள்ளை - தந்து தான் தேறலையுண்பான் எனத் தன் வேந்தன் சிறப்பைக் கரந்தை மறவன் போற்றுகிறான் (புறம். 298:1-3).

2. கலங்கிய நீர் (ஆகுபெயர்). அசையும் சுதிரர்கள் நிரம்பிக் கலங்கல் - கலங்கிய நீர் - உடைய குளம் போல நிலைதளர்ந்து பாழ்பட்ட பலகால்களையுடைய மன்றம் தோன்றியது (புறம். 375:1-3). நீர் குறைந்த குளிக்கும் சிறு குளத்தில் தோண்டப் பெற்ற குழியின்கண் உள்ள உண்ணற்காகாத கலங்கலில களிற்று பிடியின் மெனமையான தலையைக் கழுவினது (அகம். 121:3-6).

3. குழம்புதல். வலமாகச் சுழிக்கும் வையையாற்றின் கலங்கல் - குழம்புதல் - கொண்ட புனல் மணி முதலியவற்றை அடித்துக் கொண்டு வந்தது

(பரி. 16:8-8). மஞ்சனக் குங்குமக் கலங்கல் வழிந்த நீராதவின் வையை நீர் தூயதன்றாயிற்று (பரி. தி. 2:87-89).

4. மனக்கலக்கம். தலைவன் தலைவியின் முன்கை பற்றி 'நுமர்தர நாடறி நன்மணம் விரைந்து அயர்வோம்; இடையேயுள்ள சில நாள் கலங்கல் - மனக்கலக்கம் - வேண்டா' என்று ஈர நன்மொழி கூறிச் சென்றான் (குறி. 231-234).

கலங்கள் - அணிகள். தலைவனின் மகனைத் தெருவில் கண்ட பரத்தையர் அவனைத் தடுத்து எடுத்துத் தம் கலங்களுள் - அணிகளுள் - அவன் வடிவிற்கு ஒத்தன வற்றை ஆராயந்து அணிந்தனர் (கவி. 84:13-17). கலம் காண்க.

கலஞ்செய்கோ - வேட்கோ (குயவன்). கலஞ்செய்கோவே - வேட்கோவே - விண்ணுலகம் எய்திய கிள்ளி வளவனின் புகழுடம்பு பெரிதாகலின் அதனைக் கவிக்கும் பெரிய தாழியை வளைய விரும்பின் இருநிலம் திகிரியாகப் பெருமலை மண்ணாக நினக்கு வளைய இயலுமோ என ஐயூர் முடவனார் வினவினார் (புறம். 228:4,10-15).

கலந்தொடா மகளிர் - வீட்டுவிலக்குடை மகளிர். சீறூர் மன்னனின் உழுத்தத் தின்ற குதிரைகள் கடலைப் பிளந்தேகும் தோணி போற் படை முகத்தைப் போழ்ந்து போர் செய்ய, நெய்மமிதி யருந்திய மருதநில மன்னர் குதிரைகள் முருகன் கோட்டத்துக் கலந்தொடா மகளிர் - வீட்டுவிலக்குடை மகளிர் - போலப் போர்க்கஞ்சிப் பின்னிட்டு தின்றன (புறம். 299).

கலப்பு - 1. கலத்தல். இடி (கற்கண்டன்) கலப்பை ஒத்த இனிய சாறு கொண்டது மாம்பழம் (மலை. 512, 513). வெளவால் பால் கலப்பன்ன இனிமையுடைய மாங்கனியை உண்டு நெல்லிக்கனியை மாந்தி அயலிலுள்ள மூங்கிலில் தொங்கும் (குறு. 201:2-5).

2. புணர்ச்சி. அறிவினும் வீரத்தினும் போர்செய்து தோலாத கூடலிலுள்ள மைந்தரும் மகளிரும் கலப்பொடு - புணர்ச்சியொடு - வந்த இரவு நீங்கிய வைகறையில் பரங்குன்றை நோக்கி அறம் பெரிதாற்றி அதன பயன் கொள்ளச் சிறந்தோருலகம் செல்வார் போல ஊர்திகளிற் சென்றனர் (பரி. 19:8-15).

கலப்பை - 1. கருவிகள் வைக்கும் பை. அதிகமான் பரிசில் நீட்டித்த போது, 'கலங்களைக் காலினெம்; கலப்பை - (இசைக்) கருவிகளை வைக்கும் பை - கருக்கினெம்; எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே' என ஒளவையார் அவனிடம் கூறினார் (புறம். 206:

10-13). பொருநன் பறையொடு தகைத்த கலப்பையினையும் சிதைந்த வாயினையுடைய சமைக்கும் பாணையினையும் தூக்கிச் சென்றான் (புறம். 371:5,6). பாணர் கள்ளையுண்டமையால் சொல் தடுமாறி மழலை மொழி பேசும் நாவையும் மெல்லிய சொல் லையும் இசைக் கருவிகளைக் கொண்ட கலப்பையும் உடையவர் (பதி.15:25,26). ஒரு சேரக் கட்டிய கலப்பை யுடைய வயிரிய மாக்கள் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் ஊர் மனறத்தை அணுகி ஒருபுறம் தங்கிப் பாடினர் (பதி. 23:4-6). முழவு, பதலை, தூம்பு ஆகிய இசைக்கருவிகளை ஒருங்கே சேர்த்து ஒரு பக்கத்தே கட்டின காவடியின் மறுபக்கத்தே பாடற்றுறைக்கு வேண்டிய கருவியெல்லாம் கூடின கலப்பையைக் கட்டி அதனைச் சுமந்து கொண்டு இளைஞர் கடவுட் பழிச்சிச் சென்றனர் (பதி. 41:3-6). முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கொம்பு, வங்கியம், குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை, முதலிய இசைக் கருவிகளைக் கட்டிக் காலின கலப்பையுடைய ராய்க் கூத்தர் சென்றனர் (மலை. 3-13). சிறுவங்கியம், பெருவங்கியம், முழவு, தாளம், சிலலரி முதலாகிய சிறிய பல வாசகியங்களுடன கூத்தியற்றிய பின் தலையினைச் சோத்துக் கட்டிய பலதொகைக் கலப்பையராய்க் கூத்தர் வேற்றூர் சென்றனர் (அகம். 301:16-23). இடையன் உறியுடன் திகக்கடை கோலிட்ட கலப்பையை இட்டுச் சுருகிய பெரிய தோற்பையைத் தாங்கி மழையில நனைந்து கொண்டு ஆட்டு மந்தையைக் காத்தான் (நற. 142:2-7).

2. ஏர். கொட்டிலின் நெடிய சுவர் குறிய சகடத்தின் உருளைகளோடே கலப்பையையும் - ஏரையும் - சார்த்திவைத்ததினாலே தேயந்தது (பெரு. 188,189).

கலம் - 1. அணிகலம். முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பகைவர் அரண்களை யழித்துக் கொண்ட சிறந்த கலங்களைப் பரிசிலர்க்கு வரிசையின நலகினான் (புறம். 6:14-16). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பரிசிலர்க்கு அரிய கலங்களை வழங்கினான் (புறம். 14:10). பாண்டியன் நன்மாறன் இரவலர்க்கு அரிய கலங்களைப் பெரிதும் வழங்கினான் (புறம். 66:17). 'கோப்பெருகு சோழனின் கோயில் புக்கு அவன கேட்குமாறு 'யான் இரும்பிசிர் ஆந்தை அடியுறை' என்று சொன்னால் நினபேடை அணியத் தக்க நன கலம் நினக்கு நல்குவான்' எனப் பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவலிடம் கூறினார் (புறம். 67:10-14). பேகனே, நீ அளிக்கும் அருங்கலமும் வெறுக்கையும் யாம் வேண்டேம்; நீ அருளாமையால் வாடும் நின மனைவி மகிழுமாறு அவள் கூந்தலில் கமழ்புகை கொளுத்திக் கோதை புனையச் செல்க; அதுவே

யாம வேண்டும் பரிசில் என அரிசில் கிழார் கூறினார் (புறம். 146). நள்ளி தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பரிசிலர்க்கு நாடொறும் நன்கலத்தைக் களிற்றொடு தந்தான (புறம். 148:1-4). வேட்டைமேற்சென்ற நள்ளி காட்டில் வனபரணரைக் கண்டு 'பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம் வேறொன்றும் இல்லை' யெனக் கூறி முததாரத்தை முன்கைக் கடகமொடு ஈந்தனன் (புறம். 150:18-21). குமணன் பாடுநர் சுற்றம் துன்பம் நீங்க அரிதுபெறு பொலங்கலங்களை எளிதாக வழங்கினான் (புறம். 160:10-12). குமணன் தாணிழல் வாழுவோர் நன்கலம் மிகுதியும் பெற்றனர் (புறம். 161:30). பிட்டங்கொற்றன் தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் அருங்கலம் களிற்றொடு வேண்டினும் தரும் அறததகையன் எனக் காரிக்கண்ணனார் அவனைப் போற்றுவார் (புறம். 171:10,11). 'நினை ஒத்த நின் புதலவர், எநநாளும் பகைவர் வாடுமாறு அவரின் அருங்கலத்தைக் கொண்டு வந்து பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்துச் சிறப்பாராக' என வடம வண்ணகன் பேரிசாத்தனார் பரிசில் நீட்டித்த நனமாறனைப் பாடினார் (புறம். 198:14-16). பொன், முத்து, பவளம், மணி ஆகியவை ஒன்றற்கொன்று சேயவாயினும் அருவினை நன்கலம் அமைக்குங்காலை ஒருவழித் தோன்றியாங்குச் சான்றோர் ஒன்று கூடுவார் (புறம். 218:1-6). நிரைமீட்டு நடுகல்லாகிய மறவன் இன்மையின் அவன் மகளிர் கொய்ம்மழித்தலையொடு கலங்களை நீத்துக் கைம் மையுறக் கலங்கிப் பொலிவிழந்தனர் (புறம். 261:15-19). கணவனை இழந்த மகளிர், ஆம்பலரிசியை உண்டு கழிகல மகளிராய் (அணிகலங்களை நீக்கிய கைம் பெண்டிராய்) தம் கொழுநரை நினைத்து வாழ்வார் (புறம். 280:13-15). மணக்க விழைந்த வேந்தன் உறந்தையன்ன உரைசால் நன்கலம் கொடுப்பவும் மகளின் தந்தை கொள்ளா னாயினான் (புறம். 352:10,11). தலைவன் ஒருவன், கேள்வி முற்றிய வேள்வியந்தணர்க்குப் பொன்னாலாகிய அரிய கலங்களை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தான் (புறம். 361:4,5). 'நீவிர் மூலிமும் பாசிழை மகளிர் பொன் வள்ளததில் ஏந்திய நாரரி தேறல் மாந்தி இரவலாகு அருங்கலம் அருகாது வீசி இவண் வரைந்த காலம் வாழ்தல வேண்டும்' என ஒளவை யார் முவேந்தரை வாழ்த்தினர் (புறம். 367:7-9). செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி கிணை ஒற்றி வருகிபாடிய கிணைகுனுக்கு மேம்படு சிறப்பின அருங்கலங்களும் பிற பொருள்களுமாகிய செல்வத்தை வழங்கினான் (புறம். 378:8-12). நல்லேர் முதியன் தனமுன்னோன் ஆதனுங்களைப் போல வீறுசால் நன்கலம் நலகித தம் சுற்றத்தின் பசி

நீக்கவேண்டும் எனக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் வேண்டினார் (புறம். 389:12-15). பெருஞ்சாத்தன் தன் மனையிற் பாடிய 'கிணைப்பொருநனைக் கண்டு சிறிது பொழுதும் தாழக்காது, மிகுதியாகப் பேசாது அருங்கலம் நல்கினான் (புறம். 395:24-28). கிள்ளிவளவனின் நெடுங்கடையில் தோன்றிப் பாடிய பொருநனின் வேனிலன்ன வறுமைத்துன்பம் நீங்க அருங்கலம் நல்கினான் (புறம். 397:17,18). இலங்கு மணிகள் செறிந்த பொலங்கலத் திகிரியால் நெடுஞ் சேரலாதன் இப்பொழில் முழுதும் ஆண்டான் (பதி. 14:18,19). 'வருவோர்க்கு வரையாது வழங்குதற் பொருட்டு நும் பொன்னாலாய கலங்கள் ஒலிக்க விரைந்து சமைப்பீராக' எனப் பாணன் கூந்தல் வீறலியரை ஏவினான் (பதி. 18:3-6). நெடுஞ் சேரலாதன் ஆரியரை வணக்கியவனரைப் பிணித்து அருவினை நன்கலம் வயிரமொடு மூதூர்க்குக் கொணர்ந்து பிறர்க்குதவினான் (பதி. ப. 2:7-11). பல் யானைச் செல்கெழுக்குடுவன் பகைவர் நாட்டை வென்று முரசங்கறங்க அவரின நன்கலம் தரும் ஆற்றல சான்றவன் (பதி. 21:18,19). குட்டுவன் சிறிதளவு கள்ளுண்டு மகிழ்ந்த காலத்தும் பெரிய கலங்களை வழங்குவான் (பதி. 23:9,12). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல், பகைவர் ஆரப் பழங்கண் அருளி, நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதறினான் (பதி. 37:3,4). செங்குட்டுவன் நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதறினான் (பதி. 43:20). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் தான் அணிந்த கலங்களை இரவலர்க்கு அளவின்றி வழங்கினான் (பதி. 44:5). பிற நாடுகளில் உள்ள அருங்கலங்களைத் தரும் பொருட்டுக் கடல் நீரில் உயர்ந்து செல்லும் பெரிய வங்கம் திசைகளில் திரிதல் (பதி. 52:3,4). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பிறநாடுகளை வென்று, அந்நாட்டரசர் திறையாகத் தரும் கலங்களைக் கொணரும் பொருட்டுத் தான் வேண்டிய இடத்தில் படை யொடு தங்கி அவர்க்கு அருள் செய்தான் (பதி. 53:1-3). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், இரவலர் துன்பம் தீர உரைசால் நன்கலங்களைத் தனக் கென்று வரைதல் இன்றிக் கொடுத்தான் (பதி. 54:7,8). இனிய ஓசையையுடைய அலைகள் ஒலிக்கும் கடலிலே வந்த நன்கலமாகிய செல்வம் சேரநாட்டுப் பண்டசாலைகளில் தங்கும் (பதி. 55:3,4). பகைவர் ஆராயும் வன்மைசான்ற பணைத்தோளையுடைய ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனுக்குப் பாடுசால் நன்கலம் அளிக்கும் நாடுகளைக் காத்தல் கடனாகும் (பதி. 59:17-19). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் அந்தணர்க்கு அருங்கலங்களை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தமையால் அந்நீரொழுகி மணல்

மலிமுற்றம் சேறாகியது (பதி. 84:5,9). செலவக் கோமாணைப் பாடிச் சென்றால தெண்கடல் முதத மொடு நனகலம் பெறலாம் எனப் பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (பதி. 67:4,23). களிற்றி யானையோடு அருங்கலம் தராத பகைவர் பின்னர் உடல் நடுங்கத் தெய்வமெனப் பரவியமையால பெருஞ்சேரலிரும்பொறை திறை கொண்டு பெயர்ந்தான் (பதி. 71:20-24). கொடுமணம் என்னும் ஊரில் தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட அரிய கலம் செய்யப் பெற்றன (பதி. 74:5). இளஞ்சேரலிரும்பொறை பகைவர் நாடுகளை அழித்து நனகலம் பல கொணர்ந்தனன் (பதி. 83:7). இளஞ்சேரலிரும்பொறையிடம் நீ சென்றால் நன்கலம் பெறுவாய் என விறலி ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான் (பதி. 87:1). வயவேந்தர் இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்குக் களிறுகளும் கலமும் தந்து தமது பழமையைச் சொல்லி அவன் ஏவலகேட்டு நின்றனர் (பதி. 90:6-8). இளஞ்சேரலிரும்பொறை தன்னைப் பாடிய பெருங்குன்றுர்கிழார்க்கு எண்ணறகாக அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னூறாயிரம் பாற்பட வகுத்து அளித்தான் (பதி. ப. 9. அடிக்குறிப்பு). பகைவர் யானையோடு அருங்கலம் தந்து பணிந்து வழிமொழிந்தனர் (பதி. தி. 1:1,2). நெடுஞ்செழியன் பொருநர்க்கு நலஞ்சான்ற கலங்களை அளவின்றிக் கொடுத்தான் (மது. 104). பிறநாட்டு வாணிகர் மதுரையில் கலங்களைக் கொண்டு சென்றனர் (மது. 539). புலந்த மகளிர் அறுத்தெறிந்த நன்கலங்களை மெல்லிய பூவின் வாடலொடு பெருக்கிப் போக்கினர் (மது. 685). நாடொறும் தமக்குச் சொல்வம் மிகும்படியாகக் கையாற்றொழுது வாழ்த்தி நாட்காலத்தே நெடுஞ்செழியனுக்கு மனனர் திறையாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்த சீரிய கலங்கள் பலவேறு பொருள்களுடன் நிறைந்தமையால் மதுரை பெரும்புகழ் எய்தியது (மது. 694-699). முத்து, மணி, பொன் முதலியன கொண்டியற்றிய சிறந்த கலம் கெட்டால் மீண்டும் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளலாம் (குறி. 13,14). 'வழி வந்த வருத்தத்தைக் கைவிட்டிருந்த, அறிவினையுடைய கலம்பெறு கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ' எனக் கூத்தாதலைவன விளிக்கப் பெற்றான் (மலை. 49,50). நன்னன் பகைவர் பலரைப் புறங்கண்டு அவரிடம் திறையாகப் பெற்ற அருங்கலங்களை அறிவுடையோர்க்கு வழங்கி நல்லிசை நாட்டினான் (மலை. 70-72). இலமபடு புலவர் ஏற்ற கைந் நிறையக் கலம் சொரிகையினாலே கவிழ்ந்த தடக்கையுடையவன் நன்னன் (மலை. 576,577). சேய் நாட்டில் பொன்னாலான கலமாகிய செல்

வத்தை ஈட்டுதற்குத் தலைவர் தலைவியைப் பிரிந்து காடுகடந்து சென்றார் (அகம். 1:8,9,19). கலம் தரல உள்ளமொடு காட்டுவழி கடந்து வருமாறு நெஞ்சு தலைவனைத் தூண்டியது (அகம். 3:11-13). தோ வழங்குந் தெருவில் தனியனாய் நிற்கும் புதலவனைக் கண்ட பொலங்கலம் சுமந்த பூணதாங்கும மார்பினையுடைய பரததை தலைவன போல இருக்கும் ஒப்புமையால் அவனை வந்தது அன்போடு அணைத்தான் (அகம். 16:6-10) புதிய அரசர் திறையாக அரிய கலங்களைக் குவித்தமையால் வேந்தன் பகைதணிந்தான் (அகம். 54:1,2). பகைவரின் அரண்பல நூறி நல்ல கலங்களைக் கொணரும் வயவர் பெருமகன் ஆய (அகம். 69 16-18). பொறைமலி கழுதையின் பின்வரும் வயவரைப் போர்க்களத்தில் வென்ற மறவா அருங்கலங்களைக் கவர்ந்து தமக்குள் கொள்ள வேண்டிய முறையிற் பகுத்துக் கொண்டனர் (அகம். 89 12-16). நன்கலங்களைக் கொண்டு வந்து களிற்றொடு திறை கொடுத்து நண்ணார் வணங்கியமையால் வேந்தன் போரைக் கைவிட்டான் (அகம். 124:1-5) தன் கலம் யன்மார் பிடித்து வந்த வாளைக்கு விலையாகப் பாண்மகள் நெல்லின் முகலை கொள்ள மலமுத்தமொடு நனகலம் பெறுவான் (அகம். 126 9-12). சேரலாதன் மாநதை என்னும் ஊரிலுள்ள நனமனைமுற்றத்துப் பகைவர் பணிந்து திறையாகத் தந்த பெருமை சான்ற நல்ல கலங்களுடன் பொன்செய் பாவையினையும் வயிரங்களைபுற குவித்தான் (அகம். 127:3-9). சேரன் படைத்தலைவனான பிட்டன் பரிசில் விருப்புடன் வாழ்பவர்க்கு நன்கலங்களை வழங்குவான் (அகம். 143 10-12). ஏற்றார்க்கு எஞ்ஞானறும் கலம் வழங்குதலால் சோழர் கவிழ்ந்த கையினை உடையர் (அகம். 213: 19-21). ஆய்தொடிக் குறுமகள் நலஞ்சால வடிப பொருளும் கலமும் நிறையக் கொடுப்பிலும் பெறுதற்கரியன் எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறல் (அகம். 280:4-6). அருந்துறை முற்றிய சீரியாழப்பாணர் ஆரவாரம் செய்யுமாறு திதியன நாளவை இருந்து பலகலம் உதவினான் (அகம். 331: 10-12). நன்னன் மாற்றாரின் அருங்குறும்பெறிந்து கொண்ட பெருங்கலம் முதலாய் செல்வங்களை வறிய பாடுநர்க்குத் தகுதி முதலியன ஆராயாது வழங்கினான் (அகம். 349:5-8). வேளகுடி மககள் பாழி மலையிடத்தாகிய நகர்க்கண் அருங்கலமாகிய வெறுக்கையை மறைத்து வைத்திருந்தனா (அகம். 372:3-5). கிளி வளைந்த வாய்ற கொண்ட வேப்பமபழம், புதுநாணில் நுழைக்கப் பொறுகொல்லன நகத்திறை கொண்ட பொன்னா

லாகிய கலத்திற்குரிய ஒரு காசு போன்றிருக்கும் (குற. 67:1-4). கையிலிருந்து தவறி விழுந்து இழந்த நல்ல கலத்தை மீட்டும் கண்டெடுத்தாற் போல, இற்செறித்தலால் அடையப் பெறாதிருந்த தலைவன் மாறாபை மீட்டும் பெறுவோம் எனத் தோழி கூறல் (நற். 182:5,6). சந்தன மரங்கள் நிறைந்த மலைச்சாரலில் உள்ள பசுமையிடத்து நன்கலம் பெறும் விறலி எண்ணெயையும் வெள்ளிய கிழியையும் விருமபிப பெறாது ஆடினாள் (நற். 328:8-11). பிரிவால் தலைவியின் இடை மெலிந்தமையின் பொன்னாற் செய்யப் பெற்ற பாண்டிலாகிய கலம் பெரிதாகத் தோன்றியது (ஐங். 316:1). 'பகைவர் நாட்டிடத்தே உண்டாகும் நன்கலத்தை உனக்குத் தருதற்காகத் தலைவன் நீட்டித்தான்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுதல் (ஐங். 463:3-5). தாம் அணிந்த கலம் பொலிவுபெறுதற்குக் காரணமான அழகினையுடையவர் பரத்தையர் (கவி. 27:11). பரத்தையர் அணிந்த கலங்களினால் உண்டான வடுக்களோடு ஏனைய வடுக்களையும் தாங்கித் தலைவன் தலைவி முன் வந்து நின்றான் (கவி. 83:28-31). தோழியுடன் கடவுட் கடிநகர் சென்ற புதல்வனைக் கண்ட பரத்தையர் அவன் தலைவன் மகனென்று கருதித் தடுத்து நிறுத்தித் தத்தம் கலங்களுள் ஒத்தனவற்றை அவனுக்குக் கையுறையாக அணிந்தனர் (கவி. 84:13-17). மதுரை மக்கள் தமக்குரிய மாட்சிமைப்பட்ட புனைகலமும் ஒண் துகிலும் அணிந்து செல்வேள் குன்றத்திற்கு வழிபடச் சென்றனர் (பரி. 19:12,18).

2. உண்கலம். பரிசிலர் புகழ்பாட, ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய தண்கமழ் தேறல் மடுப்ப, அதனையுண்டு மகிழ்சிறந்து வாழ்கவெனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி கிழார் வாழ்த்தினார் (புறம். 24:30-33). யவனர் குப்பியிற்றந்த தண்கமழ் தேறலைப் பொன்செய் புனைகலத்தில் மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து இனிதாக ஒழுகுமாறு பாண்டியன் நன்மாறனை நககீரர் வாழ்த்தினார் (புறம். 86:18-21). குமணன் சிறிய பொற்கலங்களை அடிசில் சூழ வைத்துப் புலவர் சுறறத்தை உண்பித்தான் (புறம். 160:9,10). பிட்டங்கொற்றன் யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங் கலம் நிறைப்பான எனக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் அவனைப் பாராட்டல் (புறம். 171:5). தன் வீரர் உள்ளூரில் கள்ளுடைக் கலத்தராய்க் கூறிய நெடுமொழியை மறந்து போரில் அஞ்சி நீங்கிய போது தான் விரைந்து சென்று அரணாக நிற்கும் ஆண்மையுடையவன் பாண்டியன் கீரஞ்சாத் தன (புறம். 178:7-11). அதியமான் நெடுமானஞ்சி

இறந்தபின் அவனுக்கு நடுகல் அமைத்துப் பீலி. குட்டி நாரால் அரிக்கப்பட்ட தேறலைச் சிறுகலத்தில் வைத்து வழிபட்டதை, 'நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளாதோன் இத்தேறலைக் கொள்வானோ' என ஒளவையார் நயமுறப்பாடியுள்ளார் (புறம். 232:3-6). சிறு சோற்றானும் நனிபல கலத்தன், பெருஞ் சோற்றானும் நனிபல கலத்தன் என அதியமான நெடுமானஞ்சியின் விருந்தோம்பலை ஒளவையார் பாராட்டுவது (புறம். 235:4,5). கள்ளுடைக் கலத் தேமாய் யாம் மகிழவும் பாடினி வயங்கிழை அணியவும் கொடுக்கும் இயல்பினன் தன் தலைவன் என மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் பாணன் கூற்றாகச் சுட்டியுள்ளார் (புறம். 316:9,10). மகளிர் கலங்கலாகிய கள்ளைப் பொலங்கலத்தில் ஏந்தி அமிழ்தெனத் தம் தலைவனுக்கு அளித்தனர் (புறம். 361:16-19). உழவொழிந்த பசுடு வைக்கோலைத் தின்றாற் போலக் கள்ளின் தேறலை ஆய் கலத்தில் பெய்து தரத் தலைவன் பருகினான் (புறம். 368:14-16). வேந்தர் மூவரையும் பாசிகழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய நாரரி தேறல் மாநதி மகிழ சிறந்து வாழ்தல் வேண்டும் என ஒளவையார் வாழ்த்துதல் (புறம். 367:6,9). நாடு வறந்த காலத்தும் கரும்புனார்கிழான் மிக்க வளமுடையான் ஆகலான்* உண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்குமாறு வழங்குவான் (புறம். 384:19-21). அதியமான தடாரி கொட்டிப் பாடிய கிணைப் பொருநனை அருகழைத்துப் புத்தாடை தந்து உடுப்பித்துக் களையயன்றி அமிழ்து போன்ற சுவையுடைய ஊன் துவை அடிசினல வெள்ளி வெண்கலத்து வைத்து உண்பித்தான் (புறம். 390:15-18). அதியமான் பொகுட்டெழினி கிணைகுணுகுதப் புத்தாடை தந்து தேள்கடுப்பன்ன நாட்டடு தேறலைக் கோளாகிய மீன போன்ற பொலங்கலத்தில் கலந்து உண்ணும் முறைப்படி அளித்தான் (புறம். 392:15-18). சேரமான் வஞ்சன் தன்னை உள்ளிவரும் பரிசிலரின் கொள்கலம் நிரப்பும் இயல்பினன் (புறம். 398:14). நீலமணியாலான கலம் போன்று நெய்தற் பூ விளங்கியது (பதி. 30:2). ஓட்டமற்ற பொன்னாற் செய்த கலம் நிறையப் பல்கால் இழையணி வனப்பின் இன்னகை மகளிர் கள்ளைத்தரப் பொருநர் வருத்தம் நீங்க உண்டனர் (பொரு. 86-88). கரிகாற் பெருவளத்தான் பொருநர்க்குப் பூக்கமழ் தேறலைப் பெறவருங்கலத்தில் பெட்டாங்கு உண்க வென அளித்தான் (பொரு. 156-158). நல்லியக் கோடன் சிறுபாணனுக்கு அருகிருந்து இளஞாயிறு போல் விளங்கும் பொற் கலத்தில் அவன் விரும்பும் உணவினைப் பெருவிருப்புடன் ஊட்டினான்

(சிறு. 243-245). தொண்டைமான் இளந்திரையன் வானத்து மீன்பூத்தன்ன சிறிய கலங்களையும் திங்களை யொக்கும் பெரிய வெள்ளிக் கலங்களையும் பரப்பிப் பெரும்பாணரை முகனமர்ந்து மிகுந்த விருப்பத்துடன் உண்பித்தான் (பெரு. 477-480). இலங்கிழை மகளிர் மணங்கமழ்தேறலைப் பொலங்கலத்தில் ஏந்தி அளிப்ப மாந்தி மகிழ்ந்தினிது வாழ்க என்று நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் வாழ்த்தினார் (மது. 779-781). பரத மாக்கள் வலையால் இழுத்துக் கொணர்ந்த மீனை இரந்தோரின் வறுங்கலம் நிறைய நலகினர் (அகம். 30:1-9). மாந்தரம் பொறையன கடுங்கோ எனனும் சேரமன்னனைப் பாடிச் சென்ற குறையோர் கொள்சலம் போலப் பெரிதும் நிறைவுற்று மகிழ்வாயாக என இரவுக்குறிக்கண் தலைவியைக் கூடிச்செல்லும் தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 142:4-7). கோசர் அருளின்றித் தன் தந்தையின் கண்களைக் களைந்ததை அறிந்த அனனி மிஞிலி கலத்தும் உண்ணாளாய் வாலிதும் உடுத்தாளாய் நோன்பிருந்தான் (அகம். 262:5-8,12). தலைவியின் பிரிவுத் துன்பம் நீங்கிவிருந்து வரக் கரைந்த காக்கைக்கு நெய்கலந்த வெண்ணெலரிசிச் சோற்றை ஏழு கலத்து ஏந்தினும் அது சிறிதாகும் எனத் தோழி கூறல் (குறு. 210). செவிலி அம பொரி கலந்த பாலைச் செம்பொற் புனை கலத்து ஏந்தித் தலைவிக்கு ஊட்டும்போது அவள் மறுப்பது வழக்கம் (குறு. 356:6,7). உடன்போய தலைவியை எண்ணுந் தாய் தேன் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பாலுணவைப் பொன் கலத்தேந்திச் செவிலி ஊட்டும் போது உண்ணாமல் ஓடி ஒளிந்த அவளின் பிள்ளைமை விளையாட்டையும் நினைந்தான் (நற். 110:1-8). உடன்போக்கிற் சென்ற மகள் தலைவனுடன் மீள வருமாறு கரையுமாயின காக்கைக்கு இனத்தொடு உண்ணப் பசுஞாற் சமைத்த நலலுணவினைப் பொலம்புனை கலத்தில் தருவதாகத் தாய் கூறினாள் (ஐங். 391:2-6). தலைவனைத் தெருட்டி வரைவுகடாவும் தோழி, 'தலைவியின் நலனை நுகர்ந்து அவளைத் துறத்தல், தீம்பாலுண்பவர் பாலையுண்டு அதனைக் கொண்டிருக்கும் கலத்தைக் கவிழ்த்து விடுதல் போன்றது' எனக் கூறல் (கனி. 133:15-17).

3. மரக்கலம். பெரிய கடலில் காற்றாற்புடைக்கப் பட்ட கலம் நீரைக்கிழித்து ஓடுமாறு போலக் களிற்று போர்க்களத்தில் படை பிளக்குமாறு புகுந்து போர் செய்தது (புறம். 26:1-3). கூம்பும் பாயும் களையாமல் ஏற்றிய பண்டத்தையும் குறைக்காமல் புகாரில் (ஆற்றுமுகத்தில) பெருங்கலம்

புகுந்தது (புறம். 30:10-12). சேரன் நாவாய் செலுத்திய மேல்கடலில் பிறகலம் செல்லாதது போலக் கபிலர் மலையமான் திருமுடிக் காரியை இரந்து செல்லும் மக்கட்கு இனி இடனின்றிப் பரந்திசை நிற்கப் பாடினார் (புறம். 123:11-16). கலம் தந்த பொன்னாகிய பொருள்கள் கழிகளில் இயங்கும் தோணிகளால் கரைசேர்க்கப்படும் (புறம். 343:5,6). உயர்ந்த வேயாமாடத்தில் இரவில் ஏற்றிய விளக்கு கடற்பரப்பில் ஓடும் கலங்களை 'இது நம் துறை' யென்று அழைக்கும் (பெரு. 348-351). முசிறிப் பட்டினத்தில் யவனர் கொண்டு வந்த தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட நனகலம் பொன்னொடு வந்து மிளகொடு மீனும் (அகம். 149:9-11). கடலில் ஆழ்கின்ற கலம் போலத் தோன்றித் தலைவா மணி நெடுங்குன்று மாலையில் மறையும் (குறு. 240:6,7). சங்கு நிலத்தினகளை ஊர்ந்து சுற்ற, அலைகள் ஆரவாரிகடும் பனிதுறையில் பரதவர் விரைந் தோடும் கலத்தைச் செலுத்தினர் (ஐங். 192:1,2). தாம சென்ற இடத்துத் தமக்கொரு கேட்கின்றி வினை வாயததுச் சிறப்பெய்திய கலங்கள் பாண்டிய நாட்டுத் துறை முகத்தை அடைந்தன (கனி. 132:6,7). கரைகாணாத நடுகடலில் கலம் சிதைந்து அழுந்துகின்றவன திரை கொண்டு வந்த ஒரு புணையைப் பெற்றுத் தீதின்றி உய்ந்தது போலப் பிரிவால் கலங்கிய தலைவி, தலைவன் வரத் துயர் தீர்ந்தாளாள் (கனி. 134:24-27). பாயும் கயிறும் மரக் கூட்டமும் சிதைந்த கலத்தை நீகான (மாலுமி) கருவியால திருத்திச் செம்மை செய்வான (பரி. 10:53-55).

4. மட்கலம். விரைந்த செலவினையுடைய ஆற்றில தோன்றும் குமிழி குயவன் வனைகலத்திகிரி - மட்கலஞ் செய்யத் துணையாகும் சக்கரம் - போலச் சுழலும் (மலை. 473,474). மலை மறையுமாறு சூழ்ந்த வெள்ளிய மேகம் கலம் சுடும் சூளையிற புகை போலத் தோன்றும் (அகம். 308:5,6). செம்மண பூசப் பெற்ற சிற்றில் புதுக்கலம் போன்றிருந்தது (அகம். 394:9). மழை நீரைத் தாங்கமாட்டாத பசுமண்ணா லாகிய கலம் ஆசை வெள்ளத்தைத் தாங்கமாட்டாத உள்ளத்திற்கு உவமை (குறு. 29:2,3). பிரிவறிந்த தலைவி பொறியழி பாலையிற் கலங்கித் தன் மீது சாய்ந்தது கண்ட தலைவனின் நெஞ்சம் ஈரிய மண்ணாற் செய்யப் பெற்ற ஈரங் காயாத கலம் பெரிய மழை நீரை ஏந்தவைத்தால நீரொடு கரையு மாப் போலத் தலைவியின் நெஞ்சத்துடன் ஒன்று பட்டுப் பிரிவைக் கைவிட்டது (நற். 308:7-11). ஆலமரத்தின கனி புதுக்கலம்போன்ற சிவந்த நிற முடையது (ஐங். 303:1).

5. பாண்டம். பரிசில் மாக்களின் சமைத்தற்குரிய கலம் நிறையுமாறு பெறும் உணவுப் பொருளின் விலையாக நலங் கொள்ளி வஞ்சிமாநகரைத் தருவான எனக் கோலூர் கிழார் கூறல் (புறம். 32:1,2). சோற்றையும் கூழையும் வேண்டி உள்ளே ஒன்றுமில்லாத வறுங்கலத்தைத் திறந்து பார்த்து அழும் தன் குழந்தையைத் தாய் மறப்பிலி உரைத்தும் மதியங்காட்டியும் அழுகையை மாற்ற முயன்றாள் (புறம். 160:20-23) கலங்கிய நீரைத் தேற்றாவின் விதை கொண்டு கலத்தே மெல்லாத தேற்ற அது தெளிதல் போலத் தலைவி நல்லெழில் மார்பனைச் சாரந்து நலம் பெற்றாள் (கலி. 142:64-66). ஆதிரைநாளில் விரிநூலநதனர் விழவினைத் தொடங்கப் புரி நூலநதனர் பொற்கலம் ஏந்த மழை வேண்டி ஆய் தொடிக் கனலியர் அம்பாவாடல் தொடங்கினர் (பரி. 11:77-81).

6. கறவைக்கலம். ஆவின்பால கன்றும் உண்ணாமல் கலத்திலும் - கறவைக் கலத்திலும் - விழாமல் நிலத்தில வீழ்ந்து வீணானது போலத் தலைவியின் மாமைக்கவின அவளுக்குப் பயன்படாமலும் தலைவனுக்கு இன்பம் பயவாமலும் பசலையால் வீணாயிற்று (குற. 27). 'நீ கூறியாங்கு நின் நெஞ்சை நான் அடிமையாகக் கொண்டு ஏவல் கொள்வது எளிதாயின, நின் நெஞ்சம் பசுத்திரளிடத்தானாகிய என் தமையனுக்குக் கலங்கொண்டு செல்லுமோ' என வினைவல பாங்கின் தலைவி அத்தகு தலைவனைக் கேட்டாள் (கலி. 108:30,32). முல்லை நிலத் தலைவி தீம்பால் கறந்த கலங்களை அவ்விடத்தினின்றும் எடுத்தது வைத்துக் கன்றுகளைத் தாம்பாற் கட்டித் தாய் தந்த நீலவாடை உடுத்துத் தோழியரோடு ஆடினாள் (கலி. 111:1-6). 'நாணமில்லாதவனே, கலத்தொடு யாம் செல்லும் பசுமேய்க்கும் இடத்தை நாடி வருவாயாக' என வினைவல பாங்கின் தலைவி அத்தகு தலைவனிடம் குறியிடம் கூறினாள் (கலி. 116:16,17).

7. குப்பி. யவனர் நன்கலத்தில் - குப்பியில் - தன் கமழ் தேறலைக் கொண்டு வந்தனர் (புறம். 56:18). களநிறைந்த பெருமையினையுடைய பச்சைக் கலம் வறறும்படி கள்ளையுண்டு விழுமியோரைச் சுற்றமாகக் கொண்டு மன்னர் வாழ்ந்தனர் (மது. 227, 228). சிறிய வாயினையுடைய சுனை கள்ளைப் பெய்த மணிக்கலம் (நீலகற்பி) போன்றிருந்தது (குற. 193:1,2).

8. படைக்கலம். கலம் - படைக்கலம் - கழுவுதலினால நீர்த்துறைகள் குழம்பின (புறம். 345:4). பொருதற்குச் சமைத்த போர்க்களத்தே சென்று முதுகு

கொடாமல் கையாற் குத்தியும் கலத்தால் வெட்டியும் ஒருவரோடு ஒருவர் பொரும் வீரப்போரல்லது பகைப்போர் அறியாதது பாக்கம் (பட். 69-72).

9. மூசை. கூதிர்ப்பருவத்து மணல்மேட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கும் ஈங்கை, அதிரல் மலர்களின் மீது மாள்களின் குளம்பு அழுந்துகையினால் அம்மலர்களிலிருந்து நீர் குமிழியாக வடிவது உருகுகுறு கொள்கலத்திலிட்டு - மூசையிலிட்டு - வெள்ளியை உருக்கிச்சாய்ப்பது போல் இருந்தது (நற். 124:4-8). கலன் காண்க.

கலவம் - தோகை. யாழோசை போலும் வண்டினது பாட்டைக் கேட்டு அதற்குப் பொருந்தக் கலவம் விரித்த மஞ்ஞை நிலவு போலும் மணல் மேட்டில் ஆடியது (பொரு. 211-213). வரகின் கவைக் கதிர் உண்ட மயில் அழகிய கலவம் பரப்பிக் குருந்த மரத்தின் கிளையிலிருந்து கிளிகடி மகளிர் போல ஒலியுண்டாக அகவும் (அகம். 194:9-15). வேங்கைப் பூவின் பொன்னொத்த துகள் நீலமணியைப் போன்ற கலவத்து உதிர அழகுடன் பொறி விளங்கும் மயில் சோலையில் ஆடும் (அகம். 242:1-4). கலாபம், கலாவம் காண்க.

கலவமஞ்ஞை - தோகையுடைய ஆண்மயில். 'மணமிகு கூந்தலில் மலைக் காற்று வீசக் கலவ மஞ்ஞை - தோகையுடைய ஆண்மயில் - போலக் காட்சி தோன்ற ஆய அண்டிரனைச் சென்று காண்க என முடமோசியார் விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவர் (புறம். 133: 4-7). 'பலகறை யொத்த வெள்ளிய முருந்து பொருந்திய கலவ மஞ்ஞை காட்டிடத்தே ஆடியிளைத்து நிற்பதைக் கடுகப் பார்த்தால் வழி தவறுவீர்' எனக் கூத்தர் அறிவுறுத்தப் பெற்றார் (மலை. 234-241). பூத்த இலவமரத்தில் ஏறிய கலவ மயில் எரிபுகு மகளிரை ஒத்தது (ஐங். இ. 3: 2, 3).

கலவு - மூட்டுவாய். புலி வலம்படக் கொன்று தின்று விட்டுச் சென்ற மரையாவின் கலவு - மூட்டுவாய் - கழிந்த கடுமுடை வீசும் புலாலை எருவைச் சேவல கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது சுவரும் (அகம். 3: 7-10). புலிகொன்று தின்று விடுத்த மான் தசை கலவு ஒழிந்து கடிய முடை நாற்றத்துடன் கிடந்தது (அகம். 97:1-3).

கலவை - கலப்பு. வீரரின் மார்பை வாட்படை பிளத் தலால் உண்டான புண்ணினின்றுமிழ்ந்த குருதியால் இருங்கழியின் நீலமணி போன்ற நீர் நிற மாறிக் குங்குமக் கலவை - கலப்பு - போன்றது (பதி. 11: 7-10). ஆழரைச் சேரின் உழவரின் தங்கை வெண்சோற்றமலையை அலவன் கலவையுடன்

அளிப்பாள் எனச் சிறுபாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (சிறு. 188 - 195). நூல்முறையாலே செய்யப்பெற்ற உடலில் பூசுதற்குரிய கலவை போல் வையைநீர் பொது நாற்றத்தை உள்ளே யடக்கிப் புது நாற்றம் வீசியது (பரி. 7:20-22).

கலன்-1. அணிகலன். யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையின நெஞ்சுறப் பெறின் பகைவர் தம் நிலமும் சிறந்த கலனும் - அணிகலனும் - பெற லாம் (புறம். 17:24-26). வல்வில் ஓரியைக் கண்டு கூத் தர் சுற்றம் நீரிற் பூவாத மணிமிடை குவளையை வெள்ளிநாரால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் கலன்களையும் யானை இனத்துடன் பெற்றது (புறம். 153:4-9). வாட்டாற்றெழினியாதன் தன் புகழ்பாடி வரும் பொருநர்க்கும் பிறர்க்கும் களிற்று நிறை களுடன் நன்கலன நல்கி வளஞ்சிறக்க என மாங் குடிகிழார் அவனை வாழ்த்துவர் (புறம். 396:29-31). ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதன் தன்னைப் பாடிய காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்க்குக் கலன் அணிக என ஒன்பது காப்பொன்னும் நூறாயிரங் காணமும் பரிசிலாகத் தந்தான் (பதி. ப. 6. அடிக்குறிப்பு). பரிசிலர்க்குக் களிற்று கலிமான் பூட்டிய தேர்களுடன் நன்கலன் ஈயும் மகிழ்ச்சி பொருந்திய நாளோலக் கத்தைக் காண வந்தேன என்பது புலவர் கூற்று (பதி. தி. 4:1-3). மரக்கல மீகாமர் (யவன் முதலிய) அயல் நாடுகளுக்கு நன்கலன்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு மதுரையில் ஒன்று கூடினர் (மது. 321-323). மதுரை நகரத்துக் கண்மாறாடவர் (கன்வர்) கலன் விரும்பி அவற்றைக் கைப்பற்ற ஏற்ற இடம் பார்த்துச் சுழன்று திரிவர் (மது. 841, 842). அஃதை நாணமகிழிருக்கையில் தங்கித் தன்னை நாடிவரும் பரிசிலர்க்குக் களிற்றொடு நன்கலன ஈவான் (அகம். 76:3, 4). அறங்கெழு நலலவை பொருந்திய உறந்தை யொத்த பெறலரும் நன்கலன் களை எய்திய தலைவன் வினைமுற்றி மீண்டான (அகம். 93:5-7). 'தம் அறிவு பற்றுக் கோடாக இரவ லர் செல்லின், பாரிவள்ளல் அவர்க்கு வரைபுரை களிற்றொடு நன்கலன் நல்குவான் (அகம் 303:8-10). வம்பலர் கலன் இலராயினும் ஆறலைப்போர் தாம் விடும் அம்பின சிறப்பினைக் காணும் பொருட்டு அவரைக் கொன்று பறவைகட்கு இடுவர் (அகம். 375:2-5). பொன்னாற் செய்த பிறையுட் சேர்த்த முத்துவடத்துடன் நெற்றியிற் புனைந்த வினை யினையுடைய உருண்ட கலன் (கட்டி) விளக்கத் தோடே அசையும்படி தலைவியின் மகன வந்தான (கவி. 81:3, 4).

2. மரக்கலன். மகள் மறுத்த மன்னனின் பிணங்கு கதிர் நடுவில் உள்ள ஓரெயில், பிணிககட்பட்டு

உலர்ந்து தோன்றும் கலன் - மரக்கலன் - ஆழி யிடத்து இருப்பது போலக் காட்சியளிக்கும் (புறம். 338:10-12). மகளிர் கடலைச் சார்ந்த கானலிலிருந்து காற்றாற் கொணரப்பட்ட கலன்களை எண்ணுவர் (புறம். 186:14, 15). பெருங்கடலில் கலன சிதறக் காற்றடித்தமையால் முயற்சி காரணமாக நெஞ் சழிந்தோரைப் போல வருந்துவதாகத் தலை வனைச் செலவழங்குவிக்கும் தோழி கூறினாள (கவி. 5:6, 7).

3. உண்கலன். இழிபிறப்பினோன நிலத்தைக் கல னாக - உண்கலனாக - கொண்டு உபயிலாத அலிப புழுக்கலை இறந்தோர்க்குப் பவியாகப் படைப பான் (புறம். 363:12-15). கிள்ளிவளவன் தனனைப் பாடிவரும் கிணைப்பொருநனுக்கு நெயவிட்டுப் பொரித்த சூட்டிறைசசியையும் மணிகலன நிறைந்த மணம் நாறு தேறலையும் வழங்கினான் (புறம் 397: 13, 14).

4. பாண்டம். அதியமான நெடுமானஞ்சி பரிசில் நீட்டித்த போது ஓளவையார், 'அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய, உலகம் வறிதாகிவிடவில்லை; அதனால் கலன்களை - பாண்டங்களை - காவி னோம்; இசைக்கருவிகள் வைக்கும் பையைக் கட்டி னோம்' என்று கூறிப் புறப்பட்டார் (புறம். 206. 8-10). உடையாமற் காக்கக் கயிற்றாலே வரிந்து கட்டப் பெற்ற காடிவைத்த கலன் (மடா எனும் பாண்டம்) உமணர் ஓட்டிச் செல்லும் சகடதலின் பாரில் இருந்தது (பெரு. 56, 57).

5. மட்கலன். விவலேருழவரின் சிறுவர் காட்டெலி களை வேட்டையாடும் ஆரவாரம் கேட்டுப் பெருங் கண குறுமுயல் கருங்கலன் - மட்கலம் - உடையுமாறு மன்றிற் பாயும் (புறம். 322:3-6).

6. முடிக்கலன். பெருஞ்சேரலிரும்பொறை அதிகமா னோடு இருபெரு வேந்தரையும் வென்று அவர்தம் முரசும் குடையும் கலனும் - முடிக்கலனும் - கொண் டான (பதி. ப. 8:4-6). கலம் காண்க.

கலாஅம் - போர். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் பாசறையிடத்துக் குருதிப் பரப்பில் யானையைக் கொன்று புலாலையுடைய போர்க் களத்தை உண்டாக்கிய கலாஅம் - போர் - செய்யும் படையை உடையவன் (புறம். 69 10, 11).

கலாபம் - தோகை. நீலமணி போலும் கலாபம் - தோகை - விரித்து ஆண மயில்கள், யாம் இவா சாயலை ஒவ்வேம என நாணித் தம் பெடைகட் குள்ளே மறைதற்குக் காரணமான சாயலை உடை யவள் விறலி (சிறு. 14-16). நீலமணிபோலும்

மயிலின் கலாபதத்தையே தன் வெண்மேகமாகிய மஞ்சினைப் பரப்பித் தவழும் மலைக்குரியவன் நலலியக்கோடன் (ஐறு. 264-269). கலவம், கலாவம் காண்க.

கலாவம் - தோகை. நினது அருள் பெறாமையால் மெலிந்து அருந்துயர் உழக்கும் நின் மனைவியுடைய மயிலின் கலாவம் - தோகை - காலொன்றக் குவித்தாற் போன்ற கூந்தற்கண் புகையைக் கொள்ளு வித்து மாலையைச் சூடத் தேறிற் செலவாயாக என அரிசில்கிழார் பேசனை வேண்டினார் (புறம். 146: 6-11). தலைவியின் கூந்தல் களிமயில் கலாவத்தை ஒக்கும் (அகம். 152:3,12-14; குறு. 225:6,7; நற். 265:8,9). காலைப் பொழுதில் அழகு விளங்கும் கலாவத்தை விரித்தாடும் மயில போல நின் மலர்பெய் கூந்தலைக் காற்று விரித்துவிடச் சிறிது விரைந்து செல்க என உடன போக்கில் தலைமகன் தலைவியிடத்துக் கூறினான் (நற். 264:2-6). கலவம், கலாபம் காண்க.

கலி - 1. ஆரவாரம். சினமாந்தர் கலி - ஆரவாரம் - உடைய அகன்றவிடத்துப் பொன்னாற் செய்யப் பட்ட இதழையுடைய தும்பையுடன் பனந்தோட்டைச் செருகிக் குரவையாடினார் (புறம். 22:19-22). மணையிடத்தே குவிக்கப் பெற்ற மிளகு மூடைகள் கலிச்சுமமைக் கரையினின்றும் பிரித்தறிய வியலாத படி காண்பாரை மயங்கச் செய்யும் (புறம். 343:3,4). இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் பெருங்கலி மகிழ்வு (திருவோலக்கத்துச் செல்கின்ற மகிழ்ச்சி) நுகர்த்தற் கினிதெனக் குமட்டிற்க் கண்ணனார் குறிப்பார் (பதி. 12:25). இளைய மகளிர் கூடிக் கலிகெழு துணங்கைக் கூத்தயருமிடங்களில் அவர் தழை உடையினின்று உதிர்ந்த ஆம்பலைப் பசுக்கள் மேயந்தன (பதி. 13:5,6). தாதெரு மறுத்த கலியற்ற மனறம் அங்குச் செல்லக் கருதுவோர் மனலெழுச் சியை அழித்துப் பாழ்பட்டுக் கிடந்தது (பதி. 13: 17-19). பொனனை மிகவுடைய கடைவீதிகளில் வெற்றிப் புகழ்குறித்த கலிமகிழ்ச்சியை முரசு முழங்கித் தெரிவிக்கும் (பதி. 15:19,20). பல்யானைச் செலகெழு குட்டுவனின் வீரர் சீறிப் பொருத நாடுகள் முருகவேள் வெகுண்டு பொருத கலியழிந்த மூதுரைப் போன்றன (பதி. 26: 12-14). பிற நாடுகளின் அரும் பொருள்களைக் கொணர் தற்குப் பெருங்கலி வங்கம் திசைதோறும் திரிந்தது (பதி. 52:3,4). வெள்ளப்பை விற்பாரின் ஒலியோடே ஒலி நீங்காத கலியாணர் உடையது முதுவெள்ளை எனனும் ஊர் (மது. 117-119). பாண்டிய நாடு இனிய கலியாணர் உடைய பல்வேறு குடிகளைக் கொண்டது (மது. 330). மதுரை நகரின்

ஒலியத்தைக் கண்டாலொத்த இருபெரும் அங்காடித் தெரு, இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர் ஆடும் கலிகொள சும்மை உடையது (மது. 363-365). மதுரையில் நடுயாமத்துச் சங்கின் கலி அவிந்தடங்கியது (மது. 621). கலிகெழுமரத்தின் உச்சியில் சேணோன இழைத்த புலி அஞ்சும் பரண் அமைந்திருந்தது (குறி. 40,41). காராத்திகை விழவினால் கலிகொண்ட மகளிர் கூடி விளக்குகளை வரிசையாக ஏந்தினர் (அகம். 11:4,5). மந்தி மலைப்பூஞ்சாரலில் ஒலிக்கும் பல இசைகளைக் கேட்டுக் கலி சிறந்து வியப்புற்று நோக்கியது (அகம். 82:6,7). கலி மகிழ ஊரனின் நெடுந்தேர் பரததையர் சேரிக்குப் பல நாள் சென்றது (அகம். 146:5-7). புலி தொலைததுண்டு எஞ்சிய ஊனைக் கலிகெழு மறவர் தம கோலில் கோத்தெடுத்துச் சென்றனர் (அகம். 169: 3,4). கானவன் தன் கிளைஞருடன் கலி சிறந்து சந்தன விறகாற் சமைக்கப்பட்ட ஊன விரலிய சோற்றை உண்டான் (அகம். 172: 6, 12, 13). நீர் பெறாது வாடும் மூங்கில் கலிகொள மள்ளர் வில்லின் விசையைப் போல உடைந்தது (அகம். 185: 5-7). முழவின ஒலிமாறாத கலிகொள இடமாகிய கழார் எனனும் பெருநதுறையிடத்து விழாவில் ஆட்டனத்தி ஆடினான் (அகம். 222:4-7). கலிமிகக எம் சிறுதுடிக்கு வரின, எம் மனையோர் விரைய எதிர் கொண்டழைப்பர் எனப் பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனிடம் தோழி கூறினாள் (அகம். 300:14,15). நடுக்கத்தைத் தரும் இருளில் பெருங் கலிவானம் மழை பெய்தது (அகம். 337:19, 20). வலம்புரிமுத்தை மூழ்கி எடுத்த பரதவர் சங்குகள் ஆர்ப்பக் கலிகெழு கொற்கை நகரமக்கள் எதிர் கொள்ளுமாறு படகினின்றும் இறங்குவர் (அகம். 350:11-13). கலிகொள சுற்றத்தினை யுடைய கரி கால்வளவன் கழார் முனறுறைக்குப் புனல விழாக காணச் சென்றான் (அகம். 376:4-6). தலைவி கலி மயில பீலியைப் போன்ற ஒலிமென் கூந்தலன் (குறு. 225: 6,7). கலிமழை பொருந்திய காட்டாற்றின் கரையில் தன் தோகை அசைய மயில நடந்து அகவும் (குறு. 264:1-3). பெருங்கலி மேகம் நீர் முகந்து கார்காலத்தில் குன்றம் நோக்கி எழும் (குறு. 287: 5-8). தலைவன் தொடர்பால் எழுந்த அவர், விச்சியர் தலைவன் வேந்தரோடு பொருத போது ஆங்கு வந்த பாணரின புலிநோக் கொத்த நிலைகண்ட கலிகெழு குறும்பூர் மக்கள் செய்த ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும் (குறு. 328:3-8). அன்னை தலைவியை இறச்செறித்துப் பலி பெறு கடவுளை வழிபட்டுக் கலிசிறந்து வெறியாட்டெடுத்தாள் (நற். 251: 7, 8). குருந்து மலரும் காட்டிடத்து

நெருங்குதலும் நம் பெருங்கலி மூதாரின் மரம் தோன்றும்; ஆதலின் தேரை விரைந்து செலுத்துக என வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பா கனுக்குக் கூறினான் (நற். 321: 8-10). ஊர் மக்கள் ஒருசேரக் கூடிக் கலிகெழு தெருவெங்கும் திரு விழாக் கொண்டாடினர் (நற். 348: 3, 4). கலிகெழு கூடல் (கலி 92: 11).

2. செருக்கு. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தன் பகைவர் தம் விளைவயலில் வெளிய தலையாட்ட மணிந்த கலி - செருக்கு - உடைய குதிரையின குளம்புகள் தாவத் தேரைச் செலுத்தினான் (புறம். 15: 4-6). 'கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான்வளவ' எனக் கிள்ளி வளவன் விளிக்கப் பெறுதல் (புறம். 39:12). கடும் சினத்தையுடைய கொல்களிறும் விரைந்த செலவையுடைய கலிமாவும் (குதிரையும்) உடையவன் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் (புறம். 55:7). தம் தந்தையின் அருமையை அறியா ராய்' போரெதிர்ந்து வந்த அரசரது கலிமாவைப் பாரி மகளிர் எண்ணினர் (புறம் 116:16-19). பேகன் மதமிக்க யானையையும் கலிமானையும் உடையவன் (புறம். 141:12; 145:3). மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை காற்றுப் போலும் இயலையுடைய கலிமா கதியின்றிக் கிடக்கும்படி மேலோர் உலகம் எய்தினான் (புறம். 229:20, 21). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கூத்தரது பெருஞ்சுற்றம் மகிழ வழங்கிய உளையவிர் கலிமாவை எண்ணின் கடலலைகளினும் பலவாகும் (பதி. 42:14, 15, 23). தழைத்த பீலி ஒதுங்க மெல்லியல்பினையுடைய கலிமயில் சிலம்பில் அகவும் (நெடு. 98-100). பொழில் கலியாணர் உடையது (பட். 32, 33). வன் தொழில் புரியும் கலிமாககளில் சிலர் கடல் இறால் மீனின் சூட்டிறைச்சி தின்றும் வயலாமைப்புழுக்குண்டும் மகிழ்ந்தனர் (பட். 62-64). கல்லா இளையர் இளம்பிடி காட்டில் அலறும்படி அதன் கன்றைப் பிரித்துக் கொணர்ந்த மகிழ்ச்சியாற் கலி சிறந்தனர் (அகம். 83:3, 4). ஆண்குரங்குக் கூட்டம் கலி சிறந்து வேங்கை மலர்கள் உதிர அதன் கிளையில் ஏறித் தன் இனங்களைக் கூப்பிடும் (அகம். 205: 19-22). கழனி உழவர் கலிசிறந்து எடுத்த இசைக்கு அஞ்சி மயில் பறந்தோடியது (அகம். 266:17, 18). வடுகா கள்ளுண்ட மகிழ்ச்சியுடைய ராய்க் கலிசிறந்து ஆர்ப்பா (அகம். 295:15, 16). கள்ளுண்ட உவகையால கலி மகிழ் உழவர் கயல்மீனைப் பெறல் பேண்டிக் காஞ்சிமரத்தின் குறிய துண்டுகளை /நட்டு அணைக்கட்டினர் (அகம். 346:4-6). பெருந்துறைக்கண் வைக்கப் பெற்ற கலிமடைக் கஞ்சாடி - போன்ற இளமையும் அழகும் உடையவள் தலைவி (நற். 295: 6-8).

ச இலாகா 2 11

இரவு நடுயாமம் ஆகலும் கலிகெழு பாக்கம் ஒலியவிந்தடங்கித் துயில் மடிந்தது (நற். 303:1,2). கலிகேழ் ஊர் (கலி. 52:18). கார்காலத்தில் தம்மில் எதிர்ந்த கலிப்பினையுடைய உருமினது கடிய இடி ஒலிபோல வாச்சியங்கள் ஒலித்தன (கலி. 105:24). மதுரை நகர மக்கள் வையையாற்றில் புனலாட யானைப் பிடரின் மிசையரும் கலி மடமா மிசையரு மாய்ச் சென்றனர் (பரி. 6:29,33).

3. ஒலி. கலிகெழுக்கடவுள் - (முழவுமுதலாகிய) ஒலி பொருந்திய தெய்வங்கள் - தூண்கத்தைக் கைவிடப் பலியிடுதல் மாறியதால் மனமும் பாழ்பட்டது (புறம். 52:12,13). கலிகொள புள்ளினம் கடவுளாலத்தின் பல பழத்தை நேற்றும் உண்டேம் எனனாலாய்ப் பின்னும் அவ்விடத்துப் போதலை விரும்பும் (புறம். 199:1-3). பெருங்கலி மேகம் யாழ் எழுப்பிய படு மலைப்பண் போன்ற ஒலியொடு மழை பெய்தது (நற். 139:3-5). பெருமலையைச் சூழ்ந்து கலிகெழு வானம் கடுமழை பொழிந்தது (நற். 387:10,11). பெருங்கலி ஞாலத்துத் திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்னும் பெயர் பரவிய மலை தொன்மையும் புகழும் வாயந்தது (பரி. 15:35,36).

4. தழைத்தல். கலி - தழைத்தல் - கொண்ட புதுவரு வாயையுடையது வெண்ணி எனனும் ஊர் (புறம். 66:6). பேகனின் மனைவி கலிமயில் பீலியைக் காலொன்றத் தொகுத்தாற் போன்ற கூந்தலள் (புறம். 146:8,9). கொலலை வரப்பில் வாழும் எலி கலி ஆர் வரகின் தோகையிடையே சென்று மறையும் (புறம். 321:5,6). மறக்குடி மகள் காட்டுக்காககையின் கலிச் சிறகை ஒத்த இருள்வாசிப் பூவால தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினள் (புறம். 342:1,2).

5. விழா. இன்னோசையொடு மழை பொழியும் தண்பரங்குனறில் கலி - விழா - கொண்டாடும் ஒலி நிறைந்தது (மது. 263,264).

6. மிகுதி. வைகறையில் கலி - மிகுதி - கொண்ட மகிழ்ச்சி நிறைந்த உழவர் இருள் புலர்கின்ற விடியலில் வைக்கோலைப் பிரித்துக் கடாவிடுவர் (அகம். 37:2,5).

7. துன்பம். 'நிந்திருவடியினை கலி - துன்பம் - இல்லாத நெஞ்சையுடைய யாங்களும் தலையுற வணங்கினேம்; பனமுறை ஏததினேம்; வாழத்தி னேம்' எனக் கீரந்தையார் திருமாலை பாடுவர் (பரி. 2:72-74).

கலிங்கம்- ஆடை. இழைகளின் வரிசையறிய இயலாத ஒள்ளிய பூவேலை செய்யப்பட்ட கலிங்கத்தை - ஆடையை - அவியன கிணைஞ்ஞுகு நலகி உடுக்கச்

செய்தான் (புறம். 383:11, 12). பொருட்டெழினி தனனைப் பாடி வந்த கிணைஞனின் பாசுவேர் போல கிழிந்த உடையை நீக்கி நேரிய கரையுடைய நுண்ணூல கலிங்கம் தந்தான் (புறம். 392:13-15). 'நீ என பழைய பீறிய உடையை நீக்கிப் பகனறைப் புதுமலர் போன்ற அகல மடிக்கப் பெற்ற கலிங்கத்தைக் கொடுத்து உடுக்கச் செய்து செலவத்தையும் நல்குவாயாக' எனக் கிணைஞன் கூற்றில வைத்துக் கிள்ளி வளவனை நல்லிறையனார் பாடுவர் (புறம். 393:16-19). கிள்ளி வளவன் சூட்டிறைச்சியையும் மணங் கமழும் கட்டெளியையும் பாம்பின் உரியாகிய தோல் போன்ற வான்பூங் கலிங்கமொடு கிணைஞனுக்குக் கொடுத்தான் (புறம். 397: 13-15). சோழன் நலங்கிள்ளி கிணைஞனின் கிணைப்பறை யொலியைக் கேட்டவுடன் அவனது பழைய பீறிய உடையை இடையினின்றும் களைந்து புதிய கலிங்கம் தந்து உடுக்கச் செய்தான் (புறம். 400: 8-12). மழையால் நனைந்த பருந்தின் ஈர்ஞ்சிறகை ஒப்பக் கிழிந்து மண்படிந்து மாசேறிய தன கந்தை உடையை நீக்கி நூற்கப்படாத பட்டாலியன்ற கலிங்கம் நல்கினான் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் எனக் குமட்டூர்க் கண்ணனார் குறிப்பிடுவர் (பதி. 13:19-21). உழவர் நீர்த்துறையில் மலர்ந்த பகன்றைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை வெளுத்தலுற்ற வெள்ளிய கலிங்கம் போலத் தலையில் சூடிக் கொண்டனர் (பதி. 76: 11-13). முருகனின் ஒருகை செம்மை நிறம் பெற்ற கலிங்கத்தைக் கொண்ட துடையின் மேல கிடந்தது (முரு. 109). மலைப்பக்கத்தே காண மயிலுக்கு ஆவியர் குடியில் பிறந்த பெருங்கல் நாடன் பேகன் கலிங்கம் நல்கினான் (ஐறு. 84-87). ஆயவள்ளல தனக்கு நாகம் தந்த கலிங்கத்தை ஆலமர் செல்வற்கு வழங்கினான் (ஐறு. 95-97). தொண்டைமான் இளநதிரையன் பாசியன்ன கிழிந்த ஆடையை நீக்கிப் பாலாணியை ஒத்த நூலாற் செய்த கலிங்கத்தைச் சுற்றத்தாரோடே உடுக்குமாறு பாணர்க்குக் கொடுத்தான் (பெரு. 468-470) வளங்கெழு செல்வர் செக்கர் வானத்தை ஒக்கச் சிலந்து நுண்ணிதாகும் வடிவாலே கண்களை வெறியோடப் பண்ணும் ஒண் பூங்கலிங்கத்தைப் பொன்புனை உடைவாளுடன் கட்டினர் (மது. 432-434). மதுரை நகர்த் தெருக்களில் பொன் உரை காண்மரும் கலிங்கம் விற்பாரும் நெருங்க நிறைனர் (மது. 513, 523). மதுரை மகளிர் மென்லூலாற் செய்த தம் கலிங்கத்திற்கு அகிற்புகை ஊட்டினர் (மது. 554). நெடுஞ்செழியன் சோறு தன்னிடத்தே பொருந்து தலுற்ற நீரையுடைய கலிங்கத்தை உடைக்கு மேல

ணிபும அணிதலன்களாலே பொலிவுறுமாறு உடுத்தான் (மது. 721, 722). கஞ்சியிட்டுக் கழுவிய மலரிதழ்களை அகத்தே வைத்து மண்ணேற்றப்பட்ட கலிங்கத்தின் மடியினைப் படுக்கைமேல விரித்தனர் (நெடு. 134, 135). கோப்பெருந்தேவியின் பூந்துகில் பொருந்திய ஏந்துகோட் டல்குவில் இப்போது அழகிய மாசேறிய அவிர் நூற்கலிங்கம் விளங்கியது (நெடு. 145, 146). இழைசென்ற இடம் அறிய வாராத நுண்ணூலான் நெய்த கலிங்கத்தை நன்னன் உதற்க்கிடையில் அணிந்து கொள்ளக் கொடுப்பான் (மலை. 561, 562). ஓர் அறையில் உடன்கூடிய புணர்ச்சிக் குரிய இரவில் தலைவி முதகினை வளைத்துக் கோடிக் கலிங்கத்திற்குள் ஒடுங்கிக் கிடந்தாள் (அகம். 86:30-32). தலைவி புதுமை கெடாத கலிங்கத்தால் உடல் முழுவதும் மூடிக் கொண்டதால் புழுக்கமெய்தி நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் உண்டாயின (அகம். 136:30, 31). முனிதயிர்ப் பிசைந்த காந்தள் மலர் போலும் மெல் விரலைக் கழுவாமல் துவைத்த கலிங்கத்தை உடுத்திக் கொண்டு தலைவி தீம்புளிப்பாகர் சமைத்தாள் (குறு. 167:1-4). காதற்பரத்தை தன கூந்தல் துவட்சியுடன் அசைய இடையிற் கட்டிய கலிங்கம் சரிய வளைகள் ஒலிக்கக் கைகளை வீசிக் கொண்டு மறுகிற் சென்றான் (நற. 20:3-5). ஆடை ஒலிப்பவன் இரவிலே தோய்த்த சோற்றின் கஞ்சியிட்டுப் புலர்த்திய புனபூங் கலிங்கமுடன் பொன்னரி மாலையும் அசைந்தாடத் தலைவி ஓடினாள் (நற. 90:3-5). தலைவியின் கலங்கம் நெய்யும் நறும புகையும் அளாவிப் புதல்வறதுத் தீட்டும் மையும் கலந்து மாசுபடிந்திருந்தது (நற. 380:1, 2). தலைவி சில பூத்தொழிவை யுடைய கலிங்கம் அணிந்திருந்தாள் (கலி. 56:11). வதுவை நாளில் தலைவி கலிங்கத்திற்குள் நாணால ஒடுங்கினாள் (கலி. 69:3, 4). ஒருபெண் அடியிலே தாழ்ந்த கலிங்கத்தை ஒரு கையாலே தழுவிக்கொண்டு மற்றைக் கையாலே கரிய கூந்தலைப் பற்றிக் கொண்டு குளத்தில் பாய்ந்தாள் (கலி. 92:42-44).

கலிமா - குதிரை. கடிய சினத்தை யுடைய கொல்களிறும் விரைந்த செலவை யுடைய கலிமாவும் - குதிரையும் - தேரும் மறவரும் என நான்கு படையும் மாட்சிமைப்பட்ட தாயினும் வேந்தனது வெற்றி மாட்சிமைப்பட்ட அறநெறியை முதலாக வுடைத்து (புறம். 55:7-10). பாரி மகளிர் பறம்பு மலையேறித் தந்தை பாரியின் அருமை அநியாராய்ப் போரேற்று வந்த வேந்தரின கலிமாலை எண்ணினர் (புறம். 116:15-19). யாநதரஞ்சேரலரும் பொறை காற்றுப் போலும் துயலையுடைய கலிமா

கதியின்றி வைக மேலோர் உலகம் எய்தினன் (புறம். 229:20,21). களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் சிவந்த பிடரியினையுடைய கவிமாவை உடைய சேரலர் வேந்தனாவான் (பதி. 38:7,8). கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்கோடியர்க்கீந்த உளைய வீர் கவிமாவை எண்ணின், அவை கடலலைகளிலும் பலவாகும் (பதி. 42:15-23). பருமங் களையப்படாத பாய்ந்து செலலும் கவிமா சேற்றையுடைய தெருவில் பாண்டியன் மேல் சேற்றுத் துளிகளைச் சிதறின (நெடு. 179, 180). பிடரிமயி ரணிந்த உலகத் தையே கடத்தல் வலலது போன்ற பறவையை ஒத்த வேகம் கொண்ட கவிமாவின் கடிவாளத் தைப் பிடித்துச் செலுத்தும் முறைப்படிப் பாகன தேரைச் செலுத்தினான் (அகம். 64:1-3). பொலம் படை யணிந்த கவிமாப்பூண்ட தேரைச் செலுத்துக எனத் தலைவன் பாகனை ஏவினான் (அகம். 114: 8,16). தேரொலி கேட்பின் கலைமானும் பிணையும் கூடியுள்ள புனர்நிலை தடைப்படுமாகலின் தாளநடை விளங்கும்படி தாவுகின்ற தொழிலை யுடைய கவிமாவின் கால்களினால ஆரவார முண்டாகாதபடி தேரை மெல்லச் செலுத்துக என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகற குரைத்தான் (அகம். 134:7-14). கவிமாவழுதி (அகம். 204,2). நிரல்பட வானத்தில் பறக்கின்ற அன்னங் களைப் போன்று விரைந்த செலவினையுடைய புல்லுளைக் கவிமாவின் கடிவாளங்களை மெல்லப் பற்றிக் கண்டோர் காற்று என மருள விரைந்து தேரைச் செலுத்துக எனத் தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 234:3-9). தலைவனின் கவிமா தாளம் தவறாது அடியிட்டுச் செல்லும் மாட்சிமை மிக்க தொழில் திறன் கொண்டது (அகம். 380:11). பொன் போன்ற ஆவிரை மலர் மாலைகளை யணிந்த பனைமடலால் செய்யப்பட்ட கவிமாவை அதன் கழுத்தில் கட்டிய மணி கறங்க ஊர்வேன் எனத் தலைவன் மடலேறுதலைத் தோழியிடம் கூறினான் (குறு. 173:1-3). கழியின்கண் தேர் உருளின் உள்வாயளவு அமுங்கப் பெறினும பறவை பறந்து சென்றாற் போன்று விரைந்தேகும் பொலம்படைக கவிமா வலவனின் தாற்றுக் கோல் பட்டு அறியாத தாகும் (நற். 78:7-10). அழகு பொருந்த விரிந்த தலையாட்டத்தால் விளங்கிய விரைந்த செலவைக் கொண்ட கவிமா கான யாற்று மணற்கரை பிறபடப் பாகன் விரைந்து தேரை ஓட்டினான் (நற். 121:7-10). தலைவன் மென்னடையுடைய கவிமாவைச் செலுத்தித் தன் சேரிக்கு வந்து தாருங் கண்ணியும் காட்டித் தன் நெஞ்சங் கவர்ந்தனன் எனப் பாணனிடம் பரத்தை

கூறுகின்றாள் (நற். 150:6-9). ஒலிக்கும் மணியணிந்த கவிமா வைச் செலுத்திச் சேர்ப்பன் வருதல் (நற். 235:9,10). விசம்பைக கடந்தா லொத்த பொன் கலனை அணிந்த கவிமா, காட்டில் மணியோசை ஒலிப்பத் தலைவனது தேரை அவனது மாளிகை வாயிலில் கொணர்ந்து நிறுத்தியது (நற். 361:3-7). பிரிவுத்துன்பம் நீங்கப் பறவை போலும் நிலம் தீண்டாது பறக்கும் இயலபினை உடைய கவிமாப் பூண்டதேரை முட்கோலால் குத்திச் செலுத்துமாறு வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குக் கூறினான் (ஐங். 481:2-4). புளரியற் கவிமாப்பூண்ட தேரை வார்களின் வகையினைத் தேர்ந்து செலுத்து மாறு வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் தேர்ப் பாகற்குரைத்தான் (ஐங். 486:4,5). கவிமான் காண்க.

கவிமான் - குதிரை. முதுகுடுமிப்பெருவழுதி பகைவர் நாட்டின் வினையலில் வெளிய தலையாட்ட மணிந்த கவிமானின் - குதிரையின் - கவிந்த குளம் புகள் தாவத் தேரைச் செலுத்தினான் (புறம். 15:4-6). 'கண்ணார கண்ணிக் கவிமான வளவ' எனக் குள முறத்தித்துஞ்சிய கிளளி வளவன் விளிக்கப்படு தல் (புறம். 39:12). மதமிக யாணையினையும் கவி மாணையும் உடையவன் பேகன் (புறம். 141 12; 145:3). களிற்று, கவிமான, தோ, நன்கலன் ஆகிய வற்றை ஈயும் நகை சால் இருக்கையைக் காண வந்தேன் என்று சேர மன்னனிடம் புலவர் ஒருவர் கூறுகிறார் (பதி. தி.3:1-3). நளளி கவிமானை உடையவன் (அகம். 238:14). விரியுளைக கவிமான பூண்ட தேரில் வந்த விருந்தினரை எதிர்கொள்வதால் தான தலைவன் மாட்டுப் புலவியை மறந்து விடுவ தாகத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 75: 16,17). தலைவி இழந்த நலத்தை மீண்டும் பெறப் புரியுளைக் கவிமான் பூண் - தேரைச் செலுத்தித் தம் மனைக்கு விரைகவெனத் தலைவனிடம் தோழி கூறினாள் (கவி. 124: 19-21). கவிமா காண்க.

கவிழ் - கலங்கல் நீர். தலைவன் ஊரிடத்துள்ள யாறு கூதிர் பருவமாயின தண்ணிய கவிழ் - கலங்கல் நீர் - தந்து வேனிற் காலமாயின நீலமணி நிறம் பெறும் (ஐங். 45:1-3). அந்தணர் மாணம் கமழ ஓடும் வையையின் மணப் பொருள்களைக் கழுவின கவிழைத் தூயமை யிழந்த வேறுபட்ட புனலெனக் கருதி மருண்டனர் (பரி. 6:43-45).

கவிழி - கலங்கல். உடன்போய் மீண்ட தலைவி தோழியிடம் தான சென்ற நாட்டின் கண்ணுள்ள தழையையுடைய கிணற்றின் கீழே மான உண் டெஞ்சிய கவிழி நீர் - கலங்கல் நீர் - தேன கலந்த

பாலினும் இனிதாயிருந்தது என்று கூறினாள் (கூ. 203).

கலுழ் - 1. கலக்கம். தலைவனைப் பிரிந்துறையும் எவ்வகை என்று அவன் புகழ், மானம் முதலியவற்றைத் தோழியர் எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்தவும் தலைவி கலுழ் - கலக்கம் - மிக்குக் கண்ணீர் சிந்தினாள் (மூலம். 22-24). நன்னெறியான் பல்லுயிர் களையும் ஒம்பி, பின்னர்த் தான் செய்த தொல்வினையின் பயனைத் துய்க்கத் துறக்கம் வேண்டி மனனன் சென்ற பின்பு கலுழ் கொண்ட உலகத்தினிடத்து அம் மன்னனுக்குப் பகைவனாகிய மன்னன் வந்து அவ்வுலகைச் சிறிதே அளிப்பான் போல் ஞாயிறு மறைய அதனாலுண்டான இருளைத் திங்கள் வந்து சிறிதே போக்கியது (கூ. 118:2-6). தனக்குக் காம நோய் செய்த தலைவனைக் காணாது தன்னெஞ்சு நினைத்தலின், இகலிடும் பனிக்காலம் அறிவை ஒழிக்கத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்து கவலை கொண்ட நெஞ்சினளாய்த் தலைவி கலுழ் கொண்டாள் (கூ. 134:11-13).

2. கலங்கல். முள்ளம் பன்றியைக் கொன்ற ஆடவர் சேற்றை நீக்கித் தோண்ட ஊறிய கலுழாகிய - கலங்கலாகிய - நீரை முறையாகச் சென்று முகந்துண்ணுவர் (புறம். 325:4-6). காயாவின் வாடற்பூக் களோடு இலவம் பூக்களும் கலக்க அப்பூக்களின் கலுழை (கலங்கலாகிய தேனை) சுமந்து வரும் தீம்புனையுடையது கானயாறு (அகம். 133:8-10). மழை பெய்த குறைத்தின்கண் மலர் மணக்கின்ற தண்ணிய கலுழின் மேலே பரவிய மலர்களைச் சுமந்து கொண்டு அருவிப்புனல் இழியும் (குறு. 200:1-3). கூதிர்க்காலத்தில் யாறு. கடுப்புனல் வற்றிக் கால்களாக ஒடிக் கலுழ் தெளிந்து கவின பெற்றது (கூ. 31:1).

கலுழி - 1. கலங்கல் நீர். செங்குணக்காக ஒழுகுகின்ற கலுழியாகிய - கலங்கல் நீராகிய - நிறைந்த வெள்ளதையுடையது காவிரி (பதி. 50:5,6). உடன போக்கில தலைவன் தன்னைக் காப்ப நீரில்லா அருநெறியில் விரைந்து ஏகிய தலைவி, நீர் வளமற்ற கணை மருங்கிலுள்ள உலர்ந்து வெம்மையைக் கொண்ட கலுழியைக் குடிதனை (குறு. 356:1-4). செந்தொடை மறவா, கல்லையுடைய குழிகளிலுள்ள கலுழியைச் சிறுகுடி மனத்திடத்தே கொணர்ந்து கொடுப்பர் (நட. 33:2-6).

2. நீர்ப்பெருக்கு. தலைவியும் தோழியரும் யாற்றின் நுரையை யுடைய கலுழியில் - நீர்ப்பெருக்கில் - பாய்ந்து நீராடினர் (குறி. 178). நெடிய மலையினின்று இழிதரும் பெருக்கு நிறைந்த அருவியின்

கடுவரலுடைய கலுழியை உடையது சேயாறு (மலை. 554,555).

3. கள்ளின் கலங்கல். கள்விற்கும் மகளிர் சுமந்து வந்த பாளையின் முலை சுரந்த நிறமுடைய கலுழியை - கள்ளின் கலங்கலை - ஆர மாந்திய செங்கண் ஆடவர் போரினை விரும்பி ஆரவாரிப்பர் (அகம். 157:1-4).

4. ஆறு. தீமை யுடைய கலுழி - ஆறு - மனையிடத்துள்ள மடமகள் இதனைப் போன்ற மென்மையள், அளியள் என்று எண்ணாது மலைப்பக்கம் பொலிவழிய அங்கு வளர்ந்த வாழையைப் பெயர்த்துக் கொணர்ந்தது (குறு. 327:4-7).

கலை - 1. ஆண்மான். அற்ற கோட்டையுடைய எழிற்கலை - பெரிய ஆண்மான் - புலியின்கண் பட்டதெனச் சிறுமறியைத் தழுவிய பிணைமான் பூளையோங்கிய பறந்தலையிடத்து வேளைப் பூவைத் தின்னும் (புறம். 23:18-21). களிற்றினைக் கொன்று வீழ்த்திய ஓரியின் விழுத்தொடை அம்பு, பேழ்வாயை யுடைய புலியைக் கொன்று துளை பொருந்திய கோட்டைக் கொண்ட தலையினை யுடைய புள்ளிமானின் கலையை உருட்டிக் கேழற் பன்றியை வீழ்த்திப் புற்றின்கண் கிடக்கும் உடும்பில் சென்று செறிந்தது (புறம். 152:1-5). அருஞ்சுரத்தின்கண் தம்முயிரமேல் அன்பின்றி வலிய கலை கிடந்து அசையிடும் (புறம். 161:11). சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் வேள்வித் தொழிற் காகப் போர்க்கப்பட்ட கானத்தில வாழும் புல்வாய்க் கலையினது உறுப்புதோல் தோளில் இடப்பட்ட பூணூலின் மீது பொலிந்து தோன்றியது (புறம். 166:10-12). தொழில் ஒன்றுமில்லாத தனிக் கலை பார்வையாகிய இளைய பெண்மானைத் தழுவி விளையாட்டயர்ந்தது (புறம். 320:4,5). கானவன் மனைவி, புணர்ந்து விளையாடிய கலை பிணைமானை விட்டு நீங்குமென்று அஞ்சி மனையிடத்தே நடவாது ஒருபுடை ஒதுங்கியிருந்தாள் (புறம். 320:5-9). பாணரின் தெண்கண் மாககிணைப் பறையின் ஓசையைப் பெரிய கலை செவிசாயத்துக் கேட்கும் (புறம். 374:7,8). கானத்தில் கலை புலி பாய்கையினால் பட்ட தன் பிணையை யுள்ளி வெறுத்து நிற்கும் (மலை. 404,405). மலைப் பக்கங்களில் தீ பரத்தலால் முங்கிலின் கணுக்கள் வெடித்தெழும் ஒலி கேட்டுக் கூட்டமாகிய கலைகள் அகன்றன (அகம். 47:5-7). கூட்டமாகிய கலைகள் தாழ ஒலிக்கும் கடுங்குரல் ஒலி பெருவங்கியத்தின் இசை போன்றிருக்கும் (அகம். 82:5). புலி கள்ளிக் காட்டி

லுள்ள புள்ளிகளாய் பொறிகளையுடைய கலையை அதன் கொம்பு சிதைந்தொழிய அதன் ஓட்டத்தினை வென்று பற்றித் தின்றது (அகம். 97:1-3). மிளகின் கொடி படர்ந்த மலைச் சாரலில் கூட்டமாகிய கலைகள் தாழ் ஒலித்தன (அகம். 112:14). காட்டி டத்தே, புல்லைத் தின்னுதலை மறந்த கலை நெடிய மூங்கிலினின்றும் உதிரும் நெல்லைப் பார்த்துத் தன் பிணையை அழைக்கும் (அகம். 129:3-5). முல்லைக் கொடியின் ஆர்க்குக் கழனற புதிய மலர்களை உயிர்த்து நீக்கித் தெளிந்த நீரைப் பருகிய முறுக் குண்ட கோட்டினை யுடைய எழிற்கலை தன் பிணையோடு தங்கும் (அகம். 184:9-12). செந்நாய் தாக்குதலின் கெட்டோடிக் காணாதொழிந்த தன் இனமாய் கூட்டத்தைக் கலை, ஞாயிறு மறைந்த மாலைப் போதில் தனது ஆண்குரல் தோன்ற அழைக்கும் (அகம். 199:9-12). மழையின்றி அருவி நீர்ற்ற அஞ்சத்தக்க சுரநெறியில் தாகம்பட்ட தனித்த முதிர்ந்த பெரிய கலை, வெள்ளிய பேய்த் தேரை மழையென்று கருதி ஓடும் (அகம். 241:8-10). செந்நாய் ஏற்றை தன் பிணவின் உறுபசி களையப் பிணைமான் கதற ஓடிய கலையின் தொடையினைப் பற்றிச் சிதைத்தது (அகம். 285:4-6). கடு வெயில் முரணிய வேளிர்காலத்து வெங்காட்டில் பிணையை உடன் கொண்ட, விளங்கும் புள்ளிகளையும் அறல்பட்ட கொம்பினையும் உடைய எழிற்கலை நீர் வேட்டுத் துன்புற்றுத் தழை உண்ணலை மறந்து நீர்ற்ற கயம்நோக்கி உண்ணீரின்மையின் மெலிந்து தளர்ந்தது (அகம். 353:10-14). வற்றிய மரக் கொம்பினை யொத்த கவர்த்த கொம்பினை யுடைய அழகிய கலை, பேய்த்தேரினை நீரே னக் கருதி விரும்பியோடி வருந்திய உள்ளத்துடன் பிணையை அழைக்கும் (அகம். 395:8-11). கிளைத்த கொம்பை யுடைய தலையைப் பெற்ற முதிய கலை பசிப்பிணியை நீக்கும் பொருட்டுத் தன் காலால் உதைத்த பெரிய மரப் பட்டையைத் தன் குட்டி உண்டபின் எஞ்சினால் அதை உண்டு வழுவில் நெஞ்சமொடு தன் மறிக்கு நிழலாகி நின்று வெயிலை நீக்கும் (குறு. 213:2-6). கொடிச்சி சிலைதல் மாட்சிமைப்பட்ட கடுவிசையையுடைய கலையினது மார்பில அழுத்திக் குருதியோடு பறித்த செங்கோல் அம்பு ஒன்றையொன்று மாறுபட்டாற் போன்ற மையுண்ட கண்களை யுடையவள் (குறு. 272:5-8). தலைவன் பிரிவிற்கஞ்சிய தலைவி கலையைப் பிரிந்த பெண்மான் போலக் கலக்கமுற்றுக் கண்களில் நீர்வடிய வருந்தினாள் (நற். 37:5-7). கான் யாற்று மேலுள்ள கரையின்கண் பெரிய கலை, கூட்டமாகிய மலையாட்டினத்தோடு தாவித் துள்ளிக் குதித்து

விளையாடும் (நற். 119:6,7). காய்ந்த புல்லை மேய்ந்த, உதிர்ந்த கொம்பையும் புள்ளியையும் வரியையும் உடைய கலையை முதிர்ச்சியுடைய அள்ளலாகிய சேற்றில் ஓட்டி வருத்தி வீரர் அம்பெய்துவர் (நற். 265:1-3). புலியால் கொள்ளப்படுவதி லிருந்து, தப்பிய கவர்த்த கொம்பினையுடைய முதிய கலை தன் பிணைமானை அணைய வேண்டி ஆண்குரல் தோன்ற விளிக்கும் (ஐங். 373:2,3). இன்னிழல் இன்மையான் வருந்திய பிணைமானுக்குக் கலை தன் நிழலைக் கொடுத்து அளி செய்தது (கவி. 11:16,17).

2. ஆண்குரங்கு. பயின்ற மலையினகண்ணே கலை-ஆண்குரங்கு - தாவி விளையாடியது (புறம். 116:11). கலைகள் நுகர்ந்து வெறுத்துக் கொள்ளாமையினால் மரங்கள் தாம் விளையும் காலமன்றாகவும் பழம் முதலாயினவற்றை விளைத்துப் பயம் பகர்ந்தன (புறம். 116.12,13). கலை கிழித்துண்டதனால் கிழிந்த முழவு போன்ற பெரிய பலாப்பழம், சிலைகெழு குறவர்க்குச் சில நாட்களுக்கு இடமவைத்துண்ணும் உணவாகும் (புறம். 236:1,2). காட்டின்கண் கலைகள் பாய்ந்து உதிர்த்தலால் மலர்கள் சிந்திக் கிடந்தன (பெரு. 496). மரம் நெருங்கின சோலையினிடத்துக் கலைகள் தாவின கொம்புகளிலே அவற்றின் மந்திகள் விளையாடின (மது. 332-335). கலை தொட்ட பெரிய பலாப்பழம் புண்கூந்து தேன் ஊறலின், அந்த மணம் மலை முழுவதும் கமழ்ந்தது (மலை. 292,293). கானவர் கலையும் ஏறமுடியாதென்று கையற்ற நெடுவரையில், நிலைபெற்ற கண்ணேணி வழியாகச் சென்று அங்குள்ள தேனைக் கொள்ளை கொளவர் (மலை. 315-317). கல்கெழு சிறுகுடியில் கானவன் மகள் பலவினது சிறந்தகளை களை உண்ணும் கலைகளால் உதிர்க்கப்பெற்ற வெள்ளிய பலா வித்துக்களைப் பெறுவள (அகம். 7:20-22). வேங்கையினது புள்ளிகளை யுடைய பூக்களிடையே நரந்தத்தின் நாண்மலர் உதிருமாறு கலை பாய்ந்து தாவியது (அகம். 141:25-27). அதிரும் குரலினையுடைய முதிய கலை மிளகின் தளிரை உண்டு வெறுத்து உயர்ந்த உச்சியினையுடைய நீண்ட சிகரங்களிலே தாவுதலால் மணம் மிக்க அலரி உதிர்ந்து மலைச் சாரலில் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 182:14-16). கூட்டமாகிய கலைகள் வேங்கை நறுமலர் உதிர, செருக்கு மிக்கு, அமமரத்தின் பெரிய கிளையில் ஏறித் தம் இனங்களைக் கூப்பிட்டுத் தாவின (அகம். 205:20-22). கரிய கண்ணையும் தாவுதலையுமுடைய கலை இறந்து பட்டதெனக் கைம்மைத்துயர் உய்யாத காமர் மந்தி தன் குட்டியைச் சுற்றத்தினிடத்துச் சேர்த்து, ஓங்குவரை அடுக்கத்தில்

பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் (குற. 69:1-4). மிக்க மயிரையுடைய கலை தீண்டியதால் விழுந்த பலாவின் கனியை மலையினின்று இழியும் அருவி நீருண்ணுந் துறைக்கண் சேர்த்தது (குற. 90:3-5). பலாவின் பெருங்கிளையிடத்துக் கலை பாய்ந்து துள்ளினும் தலைவி அஞ்சுவாள் (குற. 153:2,3). மணம் கமழ்கின்ற சுளைகளை யுடைய பெரிய பலாபழத்தைக் கலை தன கையால் தோண்டியது (குற. 342:1). பலவின கனியைத் தின்னும் இனத்தை யுடைய கலைகள் கானவனது குறிபிழையாத செமமையுடைய அம்புத் தொடைக்கு வெருவிச் செருக்களத்தை உற்ற குதிரையைப் போலத் தாவிச் சாரலிலுள்ள மூங்கிலின் நீண்ட கோல் அசையப் பாயும் (குற. 385:1-4). கருவிரல் மந்தி மலையருவி யாடி மூங்கில் ஊசலாடி வேங்கை மலர் சுணையில் உதிர அதன கிளையிலேறிக் கலையொடு தினைக்கும் (நற். 334:1-5).

3. முசுக்கலை. படப்பையில் இனிய முசுவின் பெரிய கலை - முசுக்கலை - நல்லுணவை உண்ணும் (நற். 119:4,5).

4. மேகலை. தலைவி கொடி போன்ற நுடக்கத் திணையும் பல்கலையையும் - எண் கோவையாகிய மேகலையையும் - பூங்கலிங்கத்தையும் உடையவள் (கவி. 56:10,11).

கலைமான் - ஆண்மான். வாகைமரம் புள்ளிகளையும் வரிகளையுமுடைய கலைமானின் - ஆண்மானின் - தலையின் அடியிடத்துக் கவர்த்த கொம்பு போன்ற கவட்டினை யுடையது (அகம். 151:6-8).

கவ்வை - 1. அலர். அன்னை கவ்வையாகிய - அலராகிய - அணங்குற்ற, கொடுமை கூறலே அறியும் பெண்டிர் கூறும் சொலலைக் கேட்டுத் தலைவியை இவலினகண் காவறபடுத்தினாள் (அகம். 20:11-13). 'சிறுதடிப் பாக்கத்தினகண், முருகனை ஒப்பாய் ஆகி வயநாய் பிற்படப் பகற்கண் நீ வருவதனால் எழும் கவ்வைக்கு அஞ்சுகின்றோம்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 118:4-6). மத்தியின் கழாநாத துறையின் முற்றத்தே, வெண்மருத்தோடு வஞ்சியையும் சாயத்து விடியலில் வந்த பெருநீர்க் காவினியில் தொடியணிந்த முன்கையினை யுடைய பரத்தையோடு தலைவன் புனலாடியதனால் எழுந்த கவ்வை பாணன் என்பானொடு கூடித் திதன் வெளியனொடு பொர வந்த கட்டி, அவன் நாளவையில் முழங்கிய கிணையொலி கேட்டு அஞ்சிப் பொராமல் ஓடிய ஆரவாரத்திலும் பெரியது (அகம். 228:8-17). கொடிய வாயினையுடைய பெண்டிர் ாற்றும் கவ்வையால தலைவி உள்ளம் கலங்கினாள்

(அகம். 250:12). தலைவன் அழகிய மையுண்ட கண்ணையுடைய பரத்தையொடு வையைப் புதுப் புனலில் உரிமையுடன் இன்பம் நுகர்ந்ததைப் பரத்தை ஆயம் கரப்பவும் ஒல்லாது பெரிய கவ்வை எழுந்தது (அகம். 256:10-13). தலைவன் பரத்தையோடு புனலாடினமையின் எழுந்த கவ்வை எவ்விதன் ஏவலை மேவாத பகைவரது வலியை அரிமண வாயில் உறத்தூரிடத்துக் கெடுத்த ஞான்று அவன் மறவர் கள்ளுடைப் பெருஞ்சோறு உண்டு களித்த ஆரவாரத்தினும் மிக்கது (அகம். 266:2-15). முரசின் கண் முழங்கினாற் போன்ற கவ்வையைத் தூற்றும் வெவ்வாயினையுடைய சேரிப் பெண்டிரின் அம்பலும் அலரும் நம்மிடத்தே தங்கியிருக்கத் தலைவன் பிரிந்து சென்றான எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 347:5-8). தலைவன் பரத்தையோடு துணங்கைக் கூத்தின் கண் உள்ளான என ஊரார் கூறுவதனால் கவ்வை எழுந்தது (கவி. 66:17, 18). தலைவன் ஊரார் தூற்றும் கவ்வைக்கு வருந்தாதவன் (கவி. 95:14). தலைவன் பரத்தையொடு புதுப்புன லாடியதனால் வெளிப்படுகின்ற கவ்வையைத் தலைவி அறிதலை அஞ்சிக் கரந்து ஒழுகினான் (கவி. 98:20-22). பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர் கூறும் கவ்வைக்குப் பெரிதும் வருத்தமுறேன் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 104:67, 68).

2. ஆரவாரம். வேலமரத்தின் முற்றிய நெற்று உதிரச் சின்வீடு என்னும் வண்டு ஒலிக்கும் கவ்வை - ஆரவாரம் - பொருந்திய பரப்பினை யுடையது கல்லிடையிட்ட நெடுவழி (அகம். 89:6-9). கவ்வையாற் பொலிந்த, பரத்தையரைப் பூப்பேசிக் கொள்கின்ற வதுவையா லுண்டான நின் அழகினை யுடைய மணத்தினை விடியலில் யாம் பெற்றது, எமதோள்வாட, நின்னெஞ் சமர்ந்த பரத்தையரைக் கூடி மணமனை யிடத்தாய் என்று பிறர் கூற நினக்குண்டான வளப்பத்திலும் மாண்புடையது எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 66:9-12).

3. எள்ளிளங்காய். பாரியின் பறம்பு நாடு கவ்வை - எள்ளிளங்காய் - கறுப்ப (முற்ற) அவற்றொடு பிற வளங்களையு முடைய புது வருவாயினை யுடையது (புறம். 129:10, 16). முல்லை சான்ற காடு சூழ்ந்த ஒரு பக்கத்தில் கவ்வை முற்றியிருந்தது (மது. 271, 285).

4. துன்பம். நரைமுதாளார் நடுங்கும் தமது தலையைக் கவிழ்த்துத் தமது கவ்வை - துன்பம் - பொருந்திய மனத்திலே சூதினை எண்ணி வல்லுப்போர் புரிவர் (அகம். 377:7, 8).

கவசம் - மெய்ப்புகு கருவி. சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெரு நற்கிள்ளி புலியினது தோலாற் செய்யப் பட்ட கவசம் - மெய்ப்புகு கருவி - பொலிந்த பூம் பொறி சிதையக் கணைகளால் கிழிக்கப்பட்ட பகட்டெழில் மார்பினன் (புறம். 13: 2, 3). கவயம் காண்க.

கவடு - 1. கிளை. சுரத்தில் வாழும் கோட்டான்களின் துடியை ஒத்த கடுங்குரல் ஓசை, உழிஞ்சில் மரத்தின் கவடுகளில் - கிளைகளில் - இருந்த பெண்டைய அழைக்கும் சேவற் பருந்தின் குரலோசையோடு கலந்தொலிக்கும் (புறம். 370: 5-8). இலையின்றி உலர்ந்த தலையினையுடைய உன்னமரத்தின் கவடுகளைப் பொருந்தியிருந்து சிள்வீடு என்னும் வண்டுகள் ஒலித்தன (பதி. 23:1,2). கழுகுகள் காட்டில் யாமரத்தின் கவடுகளிலிருந்த பார்ப்பினங்கட்கு, வயவரின் அம்பு பட்டுக் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோரது கண்களைக் கவர்ந்து சென்று உமிழ்ந்து கொடுக்கும் (அகம் 31: 5-11). தோழியும் தலைவியும் ஒங்கிய பெரிய மலையில் நறுமலர்களைக் கொண்ட வேங்கை மரத்தின் அழகிய கவட்டின் இடத்தே கட்டிய பரணில், நறுந்தாது ஊதும் தும்பியின் இசையைச் செவிமடுத்து இருந்தனர் (அகம். 388:6-9). இரை வேட்டெழுந்த சேவலையுள்ளிய பெடைப்புறா அருஞ்சுர நெறியில் பொரிந்த அடியினையுடைய கள்ளியின் வெடித்த காயையுடைய கவட்டிலிருந்து தனிமை தோன்றக் கூவியது (குறு. 154:3-7). பாலை நிலத்திலுள்ள ஓமை மரத்தினது அழகிய கவட்டிலிருந்த, இனத்தினின்றும் பிரிந்து வந்த பருந்து தனிமை தோன்றும்படி விளிக்கும் (குறு. 207:2,3). கரிய அடிபையுடைய வேங்கை மரத்தின் கவட்டிடத்தில் பரண் கட்டப்பட்டிருந்தது (நற். 351:5-7). காய்ந்த தலையினையுடைய பருந்தினது உளி போன்ற வாயையுடைய பேடை, விரிந்த தலையையுடைய ஓமை மரத்தினது அழகிய கவட்டில் ஏறித் தனிமை தோன்ற விளிக்கும் (ஐங். 321:1-3).

2. பிளவு. பாலையாழ் மானின் குளம்பு பதிந்த இடத்தைப் போன்ற கவடுபடு - பிளவுபட்ட - பத் தலினை உடையது (பொரு. 4). பேரியாழ் மடந்தையின் மார்பிடத்தே சென்று முடிகின்ற மயிரொழுங்கு கிடந்த அழகிய வயிற்றினை ஒப்ப, இரண்டு தலைப்பையும் கூட்டித் தைத்து நடுவே சேரப் பட்டுக் கட்கினிதாய்த் தனக்குக் கூறுகின்ற அளவிலே திரியாது கவடுபட அகத்திட்ட உயர்ந்து வளைந்த உந்தியினை யுடையது (மலை. 31-34). அடும்பு ஒள்ளிய பலவாயமலர்களையும் கவடுபட்ட

இலைகளையும் உடையது (அகம். 80:8). வாகைமரம் மெல்லிய பூவினையும் புல்லிய புறத்தினையுடைய கவடுபட்ட இலையினையும் உடையது (அகம். 136:10). வாகை மரம் கலைமான் தலையில் அடியிடத்தே உள்ள கவர்த்த கொம்பு போன்ற கவட்டினையும் குறுங்காலினையுமுடையது (அகம். 151:7,8). செஞ்செவி எருவை யாமரத்தின் அரிய கவட்டின் உயர்ந்த கிளையிலுள்ள தன் பிள்ளைக்கு ஊன் உணவை ஊட்டும் (அகம். 193:6-8). ஈரிய இலையின் நீண்ட இதழையுடைய வரகின் கவர்த்த கதிருடன் கூடிய தட்டைகள், மாடுகளின் கவட்டு அடியால் துவைக்கப்பட்டன (அகம். 393:4-6). அடும்பு மானின் குளம்பு போன்ற கவடு பட்ட இலைகளையுடையது (குறு. 243:1).

கவண் - கல்லெறியும் கருவி. புகரையுடைய பனையிலிருக்கும் பறவைகள் கல்லையெறியும் கவணுக்கு - கல்லெறியும் கருவிக்கு - அஞ்சி ஓடும் (பட். 73,74). புனங்காக்கும் குறவர் தினையழிவதற்கு வெறுத்துப் பரண் ஏறி, கையுடைத்து, காட்டிடத்தே நின்ற யானைகளின் பகல் நிலையைக் கெடுக்குமாறு வீசப் பெற்ற கவண்கற்கள் கூற்றத்தை யொப்ப, மந்திகள் பார்ப்போடு இரிய, ஓசையுடன் மூங்கிலின் பரிய கோலைக் கடந்து விசைமாறாது செல்லும் (மலை. 203-210). நடுநாளில் மேய வரும் யானையின் இயக்க மறிந்து கானவன் மிக்க விசையினை யுடைய கவணால் எறிந்த சிறுகல், அம்பென ஏகி, வேங்கை விரியிணைரைச் சிதறி, தேனையழித்து, பலவின் பழத்துள் தங்கும் (அகம். 292:8-14). உரவுச்சின வேழம் மூங்கிலின் அழகிய தண்டு உடைவதற்கு ஏதுவாகிய கவணின் கடுவீசைத் தாக்குதலுக்கு அஞ்சிப் பகற்போதில் இயங்காது இரவின் கண் புனத்தை மேயும் (அகம். 309: 12-15). மலைப் பரணிலிருந்த குறவன் வீசியெறிந்த, வலிய விசை வாய்ந்த கவணின் கடிய ஓசை தினை மேய்ந்த யானையினத்தை இரிந்தோடச் செய்தது (அகம். 392:13-15). தினைப்புனங் காப்பார் விடும் கவண் ஒலிக்கு வெருவிக் கானயானை கைவிட்ட பசிய மூங்கில், மீனெறி தூண்டிலைப் போல மேலே செல்லும் (குறு. 54:2-4). தினைப் புனத்துள் களிறு புகுந்ததைக் கண்ட அங்குடிக் குறவர் கலையுடையவரும் கிணைப்பறை யுடையவரும் கைவிடலிலே கோத்த கவணுடையவருமாகக் குடியிருப்பின் புறமெல்லாம் சென்று ஆர்த்துச் சூழ்ந்தனர் (நற். 108:1-5). பருந்து வீழ்ந்தெடுத்த பைந்தலை அரவம் காதற்ற கவண் போன்றிருக்கும் (ஐங். தி. 1:2,3). கவணை காண்க.

கவணை - கல்லெறியும் கருவி. இளஞ்சேரலிரும் பொறை பகைவரது அரிய மதிவை வருத்திய கல்லைக் கக்கினாற போல வீசும் கவணையும் - கல் லெறியும் கருவியும் - நாரால் அரிக்கப்பட்ட கள்ளு முடைய கொங்கு நாட்டார்க்குத் தலைவன (பதி. 88:18,19). உமணரின சகடத்திற் பூட்டிய எருதுகள் கவணை போன்ற நுகத்தின பூட்டுப் பொருதமையால் வருந்தின (குறு. 388:3,4). பால் நிறைந்து முற்றித் தலை சாய்ந்த தினைக் கதிர்களைக் கவர வந்து குழுமிய செல்வாயக் கிளியின த்தைத் தலைவி தட்டை புடைத்தும் கவணை தொடுத்தும் ஓட்டினாள் (நற் 208:1-5). யானையைக் கவணையாலே ஓட்டும் கானவர், அதனாலேயே பூஞ்சினையிலுள்ள பூக்களை உதிர்ப்பர் (கவி. 23:1,2). பிடியுடன் புன் செய்யிலே மேயும் களிற்றின இயக்கம் கேட்ட கானவன, பரண் ஏறிக் கடிய விசையினையுடைய கவணையாற் கல்லை எறிந்தான் (கவி. 41:7-10). தலைவி செய்த குறியிடத்துத் தலைவன் வரின் ஒளிதிகழ் கொள்ளி யுடையராய்க் கல்லெறியும் கவணை யுடையராய் வில்லினை யுடையராய்த் தினைப்புனங் காப்போர் களிற்று வந்ததென ஆர்ப்பர் (கவி. 52:12-14). கவணை காண்க.

கவயம் - கவசம். வேலும் அம்பும் நிலைகுலையச் செய்த பலவாய்ப் பிரிந்து இணைந்த பொருத்துவாய்க ளற்ற பழைய நிறம் சிதைந்த கவயத்தை - கவ சத்தை - மறவர் அணிந்திருந்தனர் (மது. 740,743).

கவரி - கவரி மயிர், சேயிழை மகளிர் கவரி - கவரி மயிரை - அணிந்த உச்சிக் கொண்டையையும் மேகத்தைப் போன்ற விரிந்த கூந்தலையும் உடையவர் (பதி. 43:1,2). குதிரை மெல்லிய மயிரையுடைய கவரியை அணிந்திருந்தது (பதி. 90:36). நெற்கதிர் முரசுடைச் செல்வரது புரவியின தலையிற் சூட்டும் இணைத்துத் தைத்த கவரியை நிமிர்த்து வைத்த தைப் போன்றிருக்கும் (அகம். 156:1-3). கழுகின் ஆரம் போலும் அழகு விளங்கும் புதிய பூக்கள் நீட்சி பொருந்திய கவரியைப் போல வண்டு தேன் உண்ணுமாறு விரிந்தன (அகம். 335:18,19).

கவல் - துன்பம். தலைவனைப் பிரிந்த பரத்தையர் பிரிதலினால உண்டாகிய கவல் - துன்பம் - மிகுத லாலே வெய்ய கண்ணீரை வடித்தனர் (நற். 30:5, 6). கவல்பு காண்க.

கவல்பு - கவலை. பொருநர் அரண்மனையின் ஒரு சிறைத் தங்கி, வழிபோன வருத்தத்தை அகலநீக்கிக் கள்ளின ரெருக்கால உண்டான மெய்ந்நடுக்க மல்லது வேறு மனக்கவல்பு - கவலை - சிறிது மின்றித் துயிலுணர்ந்து எழுந்தா (பொரு. 90-95). கவல் காண்க

கவலை - 1. கவர்த்த வழி. ஊரில்லாதனவும் அரிய வருத்தத்தை உடையனவும் நீரில்லாதனவும் நீளிடையனவுமாகிய, வன்கண் ஆடவர் அம்பு விடப் பட்டோரது உடல் மூடிய பதுக்கையின் மேலே பருந்து இருந்து வருந்தும் உன்ன மரத்தினை யுடைய அணுகுதற்கரிய கவலையிடத்தே - கவர்த்த வழியிடத்தே - இரவலர் பொருள் கேட்டு வருகுவர் (புறம். 3: 17-24). மகளிரது சிற்றில புல மொய்த்த கவலையையும் முள் மிடைந்த வேலியையும் பஞ்சுபரந்த முற்றத்தையும் உடையது (புறம். 116: 3-5). பலயானைச் செலகெழு குட்டுவன் சினந்ததால் பகைவர் தேயத்து மருதநிலங்களில ஞாயிறு கோடாது நின்ற நன்பகற்பொழுதில் கவலையிலுள்ள வெள்ளிய நரிகாள் கூவின (பதி. 22: 31-32). மிளகுமுட்டைகளைச் சுமந்து கொண்டு சென்ற வடு அழுந்திய முதுகினையுடைய கழுதைகள் திரளுடன் செல்லும் சுங்கம் கொள்ளும் பெருவழிகளை யுடைய கவலையை விற்படை பாதுகாக்கும் (பெரு. 78-80). வன்சொல இனையர், வில்லை யுடைய கையராய்க் கவலையைக் காப்பர் (மது. 311, 312). ஏண்ணுதல் மிகுமபடி பலவாய் இருக்கும் கவலைகளில், நாணுடை மற வரது கெடாத, நல்லிசையையுடைய பெயர்களை எழுதிய நடுகற்கள் உள்ளன (மலை. 387-399). கூத்தர் போகும் வழியில் மறவனின் பெயரை அறியும் பொருட்டுக் கவலை அகழ்ந்து எழுதிய மராமரத்தின் நிழலிலே இருக்கும் கடவுட்டன்மை மிக்க நடுகல்லை யுடைமையாற் பிற காடுகளை இகழும் கவலைகளில் மனத்தான் நினையினும் நடுங்கும்படியான சுரங்கள் பல உள்ளன (மலை. 394-398). மூதூர் பகைவர் அஞ்சுகின்ற கவலைகளைக் கொண்ட குறுந்தெருக்களை யுடையது (மலை. 482, 487). அரிய சுரத்திலுள்ள கவலைகள் உமணர் கடாக்களை உரப்பி ஓட்டுவதனால் மலையில் எதிரொலி யுண்டாக இசைக்கும் ஒலியையும் ஞாயிறு காய்ந்த மூங்கிலடர்ந்த பக்க மலையையும் களிறுகள் உரிஞ்சியதால் சேற்று மண்ணையுடைய யா மரங்களையும் உடையன (அகம். 17: 13-17). வழிப்போதற்கு இயலாத கவலைகளை யுடைய அருஞ்சுரத்தில் ஆனிரை தந்து பட்ட மறவருடைய நடுகற்களுக்கு மறவர் பீலிகுட்டித் துடியடித்துத் தோப்பிக கள்ளோடு செம்மறிக குட்டியையும் பலி கொடுப்பர் (அகம். 35: 5-10). அருஞ்சுரக் கவலையில் செந்நாய் ஏற்றை பிணவொடு நடுகல் நிழலில் தங்கியிருக்கும் (அகம். 53:6-12). அருங் கவலை சுர்ங்கற்களையுடைமையால் வாளில் நடப் பதைப் போன்றிருக்கும் (அகம். 72: 16). கல்லதர்க்

கவலையில் நல்லமர்க் கடந்து பட்ட மறவரது குடரைச் செஞ்செவிப்பருந்து கண்டார் அஞ்சுமாறு பற்றி யிழுக்கும் (அகம். 77: 9-12). குன்றினைச் சேர்ந்த கவலையையுடைய காட்டில் நடுகற்கள் பொருந்திய காட்டரண்களில் எழுந்த தண்ணுமைப் பறையொலி அருஞ்சரம் செல்வோர் நெஞ்சு நடுக்குற ஒலிக்கும் (அகம். 87:7-10). சுரங்கெழு கவலை வெள்ளிய முனையினை யுடைய அம்பின விசைபட இறந்தோரின் எண்ணு வரம்பு அறியாத தழையிட்டு மூடிய பதுக்கைகளை யுடையது (அகம். 109:7-9). அஞ்சத்தக்க கவலையிடத்து அண்ணல் யானை சினம் மிக்க முனையினையுடைய புலிக்கு அஞ்சி இனத்தொடு மறையும் (அகம். 115:13-15). அஞ்சத்தக்க கவலையிடத்து வெண்தலைப் பருந்து கருங்கால் ஓமையின் மீதேறி இரக்கம் உண்டாகத் தன் பெடையினை அழைத்தது (அகம். 117:5-7). அச்சம் வரும் கவலையிடத்து வெண்கடம்பின் பூங் கொத்துக்களை முடியிற் பொலியச் சூடிய கல்லா மழவர் விலலினை இடப்பக்கத்தே தழுவிக்கொண்டு வழிவருவோரைப் பார்த்திருப்பர் (அகம். 127:13-16). நெறிபடு கவலையின் தொலையாத நீண்ட காட்டிலே, பெண்புலி பசித்ததெனப் புலியேற்றை கலைமானினது குரலினை உற்றுக் கேட்கும் (அகம். 147:5-8). கவலையிடத்துக் கொடுவில் ஆடவர், விலலினை வளைத்து ஆனிரையைக் கவர்ந்து, கல்லென் ஒலியுடன், பகைவரை அலைத்த செருக்கினையும் வெற்றியினையும் உடையராய், துடியொலிக்கொத்த தாளத்தோடு ஆடித் தழைக்கண்ணி சூடி, ஊனைப் புழுகுகி அயர்வர் (அகம். 159:5-11). அச்சந்தோன்றும் கவலையின்கண் வன்கண் ஆடவர் பகழியை முழுவதும் இழுத்து விடுத்து வழிச்செல்லும் புதியவரைக் கொல்வர் (அகம். 161: 2-4). ஆறலைப்பாராகிய வில்லேர் உழவர், காட்டின் கவலையலவது மழையைத் துணையாக வேண்டார் (அகம். 193:1,2). கொடிய பாலையினை ஊடறுத்துச் செல்லும் அச்சந்தோன்றும் கவலையில் உப்புப் பொதியைச் சுமந்து செல்லும் கழுதைகளின் காற்குளம்பு உதைத்தலால் பரற்கற்கள் பிறழ்ந்து கிடந்தன (அகம். 207:5-7). கற்கள் பொருந்திய நீண்ட கவலையின்கண் பாறையிலகாய்ந்து கிடக்கும் சுள்ளி போலும் வெள்ளெலும் புகள ஒட்டகத்தின் மிக்க பசியினைப் போக்கும் (அகம். 245:17-19). இடையூறு மிக்க கவலையில் ஆளின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் கொல்லுதல் வல்ல யானை சுரநெறியைக் காவல் கொள்ளும் (அகம். 247:8-10). மேற்காற்றின் ஒலியினை இரை

வெட்டெழுந்த வயப்புலி பற்றிய மான் எழுப்பிய ஒலியெனக் கருதி மானினம் வேறுவேறு கவலைகளில் வருந்தி அலறி ஓடும் (அகம். 249:14-18). ஆறலை கள்வருடைய பகை மிகக் கவலைகளில் வம்பலர் தாம் செல்லுதற்குரிய நெறியெது என்பதனை யாமரத்தின் மீது சார்த்தப் பெற்ற ஏணி மீது ஏறி அறிவர் (அகம். 257:12-14). அச்சந்தரும் பெரிய காடு வேறுபட்ட பலவாய கவலைகளை யுடையது (அகம். 263:5). ஆறலை களவர் கவலைகளில் ஆரவாரித்து அருமபொருள் வவ்வலினை வணிகச் சாத்தர் அந்நெறியிடையே இயங்கார் (அகம். 291:13-15). கடுங்காற்றால பறிக்கப் பெற்ற தேக்கிலைகள் விசம்பிடம் மறையப் பரவி, பலவும் ஒருங்கு சேர்ந்து, பாலையிடத்தே செல்வோர் கவடு அறியாது மயங்கும்படி பரந்து கவலைகளை மறைக்கும் (அகம். 299:5-9). மூங்கில் மிக்க காடு காக்கைகள் பசிய கொழுப்பினைக் கவர்ந்துண்ணும் பிணங்கள் கிடக்கும் கவலைகளை யுடையது (அகம். 327: 15-19). தூது செல்லும் பார்ப்பான் கையதாகிய வெள்ளோலையைப் பொன்னாகுதலும் உண்டெனக் கருதி அவனைக் கொன்று வீழத்திய கடுங்கண மறவர் பிண அவன் வறுமை நோக்கிக் கை நொடித்துப் பெயர அவனது குருதியொழுகும் குடரைக் கடித்த நரியேற்றை வெண்பரல் மினனும் கண்ணொளியைக் கவரும் கவலையிடத்துக் சுள்ளி நிழலில் ஊளையிட்டுத் தங்கும் (அகம். 337:7-17). உமனைது சாகாட்டு உருளை சிதைத்த நடுகல்லில் பொறிக்கப் பெற்ற கோடு மறைந்த எழுத்து ஆறுசெவ வம்பலர்க்கு வேறுபொருள் உணர்த்தறகுக் காரணமான இடங்கள் பொரிந்து கிடக்கும் கவலைகளை யுடையது கானம் (அகம். 343:4-9). அரிய சுரத்தின் கவலைகளில் தங்கிய கூத்தரது இயத்தினிசை பெரிய மலையின் உச்சியில் தோனறி ஒலிக்கும் (அகம். 359:8,9). தாம் அம்பு விடுத்தலின் சிறப்பினைக் காணும் பொருட்டுப் புதியராய் வருவோர் கலனிலர் ஆயினும் அவரைக் கொன்று பறவைகட்கு ஊட்டும் கல்லா இளையர் செருக்கித் திரியும் கவலையிடத்துக் கணநரி தம் இனத்தோடு நினை அருந்தும் (அகம். 375:3-6). கதநாய் வடுகர் வில சினந்தணிந்த அச்சந்தரும் கவலைகளில் குருதி ஆடிய ஆண் பருந்து தன் இனத்துடன் பசிய ஊன் மிகுதியைத் தெரிவித்துப் பறந்தெழுந்து செக்கர் வானம் போல விசம்பினை அணி செய்யும் (அகம். 381:7-12). தலைவன் சென்ற வழி, கொலைவில எயினர் பாறையின் மீதேறி அம்புகளைத் தீட்டு

தற்கு இடமாகிய சவலைகளை உடையது (குற. 12:2-4). கவலையுடைய யாமரங்களைக் கொண்ட துன்பமிக்க பாலை வழியில் தலைவன் சென்றான் (குற. 224:1,2). வனப்புப் பொருந்திய மக்கள் இயங்குதற்கரிய கவலையினகண்ணுள்ள பாறையினிடத்தே ஈங்கையின நாட்டூக்கள் குறுந்தொடி மகளிர் விளையாடுதற் கிட்ட கழங்கு போல உதிர்ந்து கிடந்தன (நற். 79:1-4). உயர்ந்த, நாக மரங்களை யுடைய செல்லுதற்கரியவாத கவலையில் சுருக்கு வாரில் அகப்பட்ட ஆண் பன்றியைக் கொண்டு நாய் கொண்ட தசைகளைக் காணவர் கவர்ந்து செல்வர் (நற். 82:6-11). அருஞ்சுரக் கவலையின்கண், இலவத்தின் கிளைகள் நடுங்க வீசி, அவை முரியு மாறு கொடுங்காற்று வழங்கும் மூங்கில் நெருங்கிய இடங்களில் யானை தன்கண்ணோடு நீர்ற்ற நிழலில் வதியும் (நற். 105:1-6). அணங்கரும் கவலையில் பெண்புலி இயங்கும் (நற். 144:6). குளங்கள் நீர் வற்றச் செவ்வியழிந்து காய்ந்த நெடுநெறியில் நெருங்கிய கவலைகள் குறுக்கிட்ட கொடிய முனையையுடைய செல்லுதற் கரிய சுரத்தின்கண்ணே தலைவன் சென்றான் (நற். 224:8-11). பாலை நிலத் துள்ள கவலையினகண் செயிர் நோககு ஆடவரது தண்ணுமையின் ஒலி கேட்ட எருவைச்சேவல் தன் சுற்றத்திடத்தே செல்லும் (நற். 298:2-5). உள்ளத் தால் நினைத்தற்குமரிய கவலையினகண், ஆண்கரடி இரை வேட்டெழுந்து இரவில் சென்று, சிதலைக் கூட்டம் புனைந்த அரவு வாழ் புற்றில் அசுசிதலை ஒழியுமாறு பெரிய நகங்களாலே பறித்து உள்ளிருக் கும் குரும்பி முதலாயவற்றை உறிஞ்சும் (நற். 325:1-6). அன்பில் ஆடவர் அலைத்தலாலே வம்பலர் பலரும் இறந்துகிடந்த அருஞ்சுரக் கவலையில் கிடந்த பிணங்களைக் கழுகின் சேவல் தின்னாதவாறு வெருட்டிய முதுநரி, பச்சுன் மாநதி, வாய்வறந்து, நீர்வேட்டு நீர்ற்ற வறும் புலத்திற் சென்றலைந்து, நீர்பெறாது வருந்திப் பதுக்கை நிழலிலே ஒதுக்கிடம் பெறாமல் வருந்தும் அஞ்சவரு கவலை வழியே தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்து சென்றான் (நற். 252:2-9). கல்லா அம்பினை வில்லினின்றும் விடுதலானே அஞ்சி யாரும் நெருங்குதற் கரிய குறுக்கிட்ட கவலையை யுடையது அருஞ்சுரம் (நற். 387:4,5). கல நிறைந்த கவலையின்கண் கல்லாக் கோவலர் கோலால தோண்டிய ஆலீர்ப் பள்ளத்தில் உள்ள நீரை யானை வெளவும் (ஐங். 304:1-3). அருஞ்சுரத் துக் கவலையில் இலவமலர்கள் வெங்காற்று மோதி வாணத்து இடியினகண் தோன்றி நிலத்தில் உதிர்ந்து தப்பொழிகள் போல உதிர்ந்து கிடந்தன (ஐங்.

320:1-4). வெஞ்சுரக் கவலையின்கண் செந்நாய் ஏற்றை தன் வயாநோயுற்ற பிணவிற்குக் கள்ளிக் காட்டிடத்தே கேழற்பன்றியின் வரவினைப் பார்த்திருக்கும் (ஐங். 323:1-3). சுற்குவியல்கள் நிறைந்த போதற்கரிய கவலையில் யானை திரியும் (ஐங். 362:1,2). சுற்கள் காய்ந்த காட்டகம் வெந்த கரியினை யுடைய கவலைகளை யுடையது (கலி. 150:11).

2. வருத்தம். திருமுடிக்காரி இறந்ததனால் நல்ல நெறியைக் கொன்ற பக்கத்தினையுடைய திசையெங்கும் சூழவரும் கவலை - வருத்தம் - மனத்திலுள்ள துன்பங் கெட மலையமான் சோழிய வேனாதி திருக்கண்ணன் தோன்றினான் (புறநா. 174:20-23). பறந்தலையில் பசிய ஊன் துண்டங்களை வைத்த இடத்தை மறந்த கூகையை அதன் பெடையாகிய குரால் கவலை கவற்றும் (வருத்தத்தைச் செய்யும்) (பதி. 44:17-19). போர்க்களப் பரப்பில் தலை வெட்டப்பட்டு உடல்மட்டும் எஞ்சிய ஆண்மை மிக்க கவந்தத்தோடு அழகிய வடிவில்லாத பேய்மகள் கண்டார்க்குக் கவலையைச் செய்வான் (பதி. 67:8-11). கபிலன் வேந்தரின் அறத்தை விரும்பி விளங்கிய மறமபுரி கொள்கையைச் செவ்விய நாவினாலும் இழிவுமிகாத கவலையில்லாத மனத்தினாலும் மெய்ம்மையாற் பாடிய நல்லிசையை உடையவன் (பதி. 85:9-12). முருகாற்றுப் படையை நாடோறும் ஓதினால் மாமுருகன் வந்து மனக் கவலையைத் தீர்த்தருளித் தான் நினைத்த எல்லாந் தருவான் (புரு. வெ. 10). பேதைமையுடைய ஊர், பூங்குழை யாளாகிய தலைவி என்ன துன்பதையுடையள் ஆவளோ என்னும் அவல நெஞ்சமொடு ஏனென்று கேளாத கவலையையுடைய மாக்களை யுடையது என்று தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி கூறினாள் (குற. 159:5-7). இரவில் தலைவன் கான்யாற்றின்கண்ணே தமிழனாய் நீந்தி வருவதை யெண்ணித் தலைவியின் பேதைமையுடைய நெஞ்சம் கவலையால் கவன்றது (நற். 144:4-10). வேங்கைக் கட்டுப்பரண் அருகே அயலான் ஒருவன் செய்ததனாலாய கவலை கவற்ற ஒரு முலையை அறுத்த திருமாவுண்ணியைக் கேட்டவர்களுள் அவன்பால் அன்பு வைத்தவர் அல்லது பிறர் வருந்தார் (நற். 216:6-11). தலைவி, காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை விடுதற்குக் காரணமான அழகை யுடையவள் (கலி. 108:4). தலைவி தனக்குக் காமநோய் செய்த தலைவனைக் காணாது தன்னெஞ்சு நினைத்தவின் பனிக்காலம் அறிவை யொழிக்கத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்து கவலை கொண்ட நெஞ்சினளாய்க் கலக்கம் கொண்டாள் (கலி. 134:11-13).

3. கிழங்கு, கவலை - கவலைக் கிழங்கு - தோண்டின குழியிலே வீழ்ந்து அருவி ஒலித்தது (மது. 241). கொழுங்கொடிக் கவலை குழிகள் தோறும் வலிய பிடியின் மடித்த முழந்தாளை ஒக்கும்படி சீர்மையுடன் கீழே வளர்ந்தன (மலை. 127, 128). கவலையைக் கல்லியதனால் உண்டான அகன்ற வாயையுடைய சிறிய குழி, கொன்றை மலர் பரவப் பெற்றுச் செல்வர்க்குரிய பொன்னை வைக்கும் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வைத்தாற் போன்று தோன்றியது (குறு. 233: 1-3).

4. ஆற்றுத்துருத்தி. ஆற்றுக் கவலையில் - ஆற்றுத் துருத்தியில் - புள்ளிப்பட்ட மரநிழற்கண் இருந்து உடம்பாகிய முழுத் தசையை வாட்டி வடக்கிருந்த வீரன் கோப்பெருஞ் சோழன் (புறம். 219: 1, 2). மறியறுத்துத் திணைப்பலியை வைத்து வெறியாட்டயரும்போது ஓடுகின்ற ஆற்றுக் கவலையிலே பல்லியம் கறங்கப் பெருந் தெய்வ வழிபாடு நடைபெற்றது (குறு. 263:1-4).

5. நாற்சந்தி. தழையாலே வேய்ந்த கூரை ஒழுங்கு பட்ட தெருவிடத்துக் கவலை முற்றத்தே - நாற் சந்தியான முற்றத்தே - சிறுகண்யானை காவல் கொள்ளும் (முல்லை. 29-31).

6. பிளவு. இரலைமான் கவைக் கோலைப் போன்ற கவலை - பிளவு - கொண்ட கொம்பினையுடையது (பதி. 74:9,10).

கவவு - முயக்கம். பரத்தையர் செல்வமுடையாரைக் கூடிப் பின்னர், அன்புடையார் போல முயங்கின கவலை - முயக்கத்தை - அவர் பொருள் தருமளவும் மறைத்து அவருடைய செல்வமெல்லாம் கெடும் படி பறிப்பர் (மது. 569-572). கற்புடை மகளிர் தாம் விரும்பின கணவருடைய கவவுப் பிணிப்பாலே துயில் கொண்டனர் (மது. 662, 663). 'படுக்கைக் கண் கவவு இன்பம் உறாது பனிநாள் கழியினும் கழிக்; நின் செய்பொருட்கு எக்குறையும் நேராது ஒழிக்' எனப் பொருள்வயிற் பிரியலுற்ற தலைமகனுக்குத் தோழி செல்வமுங்கக் கூறினாள் (அகம். 13:15-17). தலைவனின் கவலை விடாத கைகள் நெகிழ்ந்தமை கண்ட தலைவி தன் செவிலி கைப்புதல்வனை நோக்கி 'நீவிர் நும் பரத்தை மார்க்கு ஒத்தனீர் ஆவீர், யாம் இச் செல்வனுக்கு ஒத்தனம்' என்று கூறி மெல்ல அவனிடம் சென்றாள் (அகம். 26:17-21). தலைவி கச்சணிந்த முலைப் பரப்பின் கவலை ஒரு நூல் இடையே தடுப்பினும் புலந்து உறைவாள் (அகம். 361:5,6). மாயோளாகிய தலைவி கவவுவதில் விரைவுடையவள் (குறு. 132:1). தலைவியின் சுணங்கணிந்த ஆகத்தை ஒருசேரத்

தழுவி 'மிக்க இன்சுவையையுடைய இவள் கைவிடக் கவவினின்றும் நீங்கேன்' எனத் தலைவன் தன் னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (நற். 52:4,5). புதல்வன் தன்னைக் கவவுக் கொண்டு அழுகின்ற இன்தூல் கேட்குந்தோறும் தலைவி அவாக் கொள்கின்ற மனத்தினள் (நற். 212:8-10) தலைவி ஊட்டில் தலைவனை விலக்கினாலும் பின் அவள் கவவுகளை அவனை முயங்கும் (நற். 350:5-7). தலைவியின் பால் வேட்கை மிக்க நெஞ்சம் அவள் கவவுகளைப் பெரிதும் விரும்புதலாலே தலைவன் கடுமாண் திண்டேரை விரையச் செலுத்திக் கொண்டுவந்தான் (ஐங். 360:3-5). 'தலைவியை முயங்கின கவலைக் கைவிட்டுப் போகையினாலே பெறுகின்ற பொருள் மேலதான அவாவினைக் கைவிடுக; அதுவே நிலை பெறும் பொருள்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 14: 18, 19). காதலையுடைய கணவரைக் கூடினவருடைய கவவுக் கையை நெகிழாதே தாதையவிழ்க்கும் இளவேனில் வந்தது (கவி. 33: 7, 8). பரத்தை அமைதி பெறாத கவவாலே அடிதளர்ந்து வந்து, தன் தலைமை நிறைந்த சிலம்பொலிப்பச் சினந்து, தலைவனின் சுதவத்தை மிதித்தாள் (கவி. 90:9-12). தலைவன் சேரியிலிருந்த மையுண் கண்ணினையுடைய பரத்தையின் நிறையாத கவவாலே பூசின பாடழிந்த, சிதறுதல்பட்ட சந்தனத்தையுடைய மேனியைக் கொண்டவன் (கவி. 91:12-14).

2. உணவு. செஞ்சோற்றுப் பலியுருந்திய கருங்காக்கை கவவு முனையின் - உணவை வெறுத்த தாயின் - யாமையின் பார்ப்பினைப் பின்பு பசித்த காலத்துத் தின்பதற்காகப் பாதுகாத்து வைக்கும் (பொரு. 184-186).

3. உள்ளீடு. மோதகங்கள் (பருப்பும் தேங்காயுமாகிய) கவவொடு - உள்ளீடுகளோடு - கண்டச்சுருக்கரை கூட்டிப் பிடித்துச் செய்யப் பெற்றவை (மது. 625, 626).

கவழம் - வாயளவுகொண்ட உணவு. கன்றோடு பிடியைத் தழுவிய தடக்கை வேழம், தேனைத் தொகுக்கின்ற ஈக்களெல்லாம் ஓடுமாறு வேங்கையின் பொன் போன்ற பூங்கொத்தாலாகிய கவழத்தை - வாயளவு கொண்ட உணவை - புறந்தந்து ஊட்டும் (நற். 202:3-6). பாகனாகிய மகன் கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கையாற்புனைந்த வேழத்தைத் தன் காலிற் கட்டின கெச்சைமணி ஆரவாரிக்கப் பைய ஈர்த்து வந்தான் (கவி. 80: 6-9). செவ்வேளை வழிபடக் குன்றேறிச் சென்றோரில் சிலர் யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி, மரங்களிற் கட்டி, அவற்றிற்குக்

கருமடி கவழத்தைக் கொடுத்தனர் (பரி. 19:30-34). வழிபாட்டின்கண் செவ்வேளின் யானை யுண்ட கவழத்தின் மிசசிலை உண்ணாது ஒழியின், மகளிர் தம் காதலருடைய அன்போடு கூடிய தலையளியை எய்தார்; கன்னிமகளிர் குறைவற்ற மைந்தர் தோளைக் கூடார் (பரி. 19:90-94). கவளம் காண்க.

கவளம் - வாயளவு கொண்ட உணவு. களிற்று பிடியின் கூட்டத்தோடு நெல்லையுடைய கவளத்துடன் நெய்ம் மிதிவையும் பெறாது கமப்த்தைச் சாய்த்து, வெய்தாக உயிர்த்துச் சுழன்று, உருமேறு போல முழங்கும் (புறம். 44:1-5). அதியமானிடம் பரிசில் பெறுங்காலம் நீட்டினும் நீட்டா தாயினும் அப்பரிசில் யானை தன் கோட்டிடையே வைக்கப்பட்ட கவளம் போலக் கையகத்தது; பொய்யாகாது (புறம். 101:5-8). நறவுப் பிழிந்து இடப்பட்ட கோதுடைத்தாகிய சிதறல் களிற்று மென்று இடப்பட்ட கவளத்தினது கோது போன்றிருக்கும் (புறம். 114:3,4). காய்த்த நெல்லையறுத்துக் கவளமாக இட்டால் ஒரு மாவிற்குக் குறைந்த நிலத்தின் கதிரும் யானைக்குப் பல நாளைக்கு உணவாகும்; நூறு செய்யாயினும் களிற்று தனித்துப்புக்கு உண்ணுமாயின் அதனது வாயினுள் புகுந்த நெவலினும் கால் பெரிது கெடுக்கும் (புறம். 184:1-4). வேந்தர் விளைந்த நெல்லிடத்துப் பெற்ற அரிசியா லுண்டாகிய கவளத்தை உண்பித்துக் காக்கள் தோறும் கடுங்கண் யானைகளைக் காத்தனர் (புறம். 337:14-16). யானைகள் உண்ணும் நெய்ம்மிதி கவளங்களைக் கடுஞ்சூல மந்தி பரிக் கோலையுடையோர் நெகிழ்ந்த செவ்வியைப் பார்த்துக் கவர்ந்து சென்று உண்ணும் (பெரு. 393-396). கல்லா இளைஞர் யானைகளை யானைப் பேச்சான வட மொழிகளைக் கற்றுப் பலகாற் சொல்லிக் கவைமுட் கருவியாலே கவளத்தைத் தின்னும்படி குத்துவர் (முலலை. 35,36). பரிக்காரர் கடிய களிற்றிற்குக் கவளத்தை ஊட்டினர் (மது. 658, 659). இரவில் மலர்ந்த அதிரற் கொடியைக் கான யானை வைகறைப் பொழுதில் அரும்புடன் இழுத்துக் கவளமாக உண்ணும் (அகம். 157:6-8). களிற்று கருங்கால் வேங்கையின் தீயை யொத்த பூக்களாய் கவளத்தை உண்டது (அகம். 349:10,11). அருவி தந்த கொததையுடைய கொறுக்காந்தட்டையை யானை கவளமாக உண்ணும் (குறு. 170:2,3). யானைக்கன்று, பாகர் இருபு முள்ளாலே குத்தி அலைத்தலாலே துன்புறுத்த தன் கையிடைவைத்த கவளத்தை மெய்யின மேல் வாரி இறைத்துக் கொண்டது (நற். 360:7-9). பரத்தையாகிய புத்தியானை தன தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக் கொண்டு தன்னைக் கண்டாரது நல

மாகிய கவளத்தைக் கொள்ளும் (கவி. 97:19,20). கவழம் காண்க.

கவறு - சூதாடு கருவி. கருங்குயில்கள் 'அறிவுடையீரே கவறு - சூதாடு கருவி - பெயர்ந்து விழுவது போன்ற நிலையில்லாத பொருளீட்டும் வாழ்க்கையை ஏதுவாகக் கொண்டு நும் தலைவியரை அகறல் ஒம்புமின்' என்று இடித்துரைப்பன போலக் கூவின (நற். 343:4-8). கடலின் அலைகள் திரண்டு வந்து அலைக்க, இடுமணலிடத்து வளையினின்றும் போந்து விளையாடித் திரியும் புள்ளி களையுடைய அலவன், மனவேட்கை குன்றாத சூதாடு களத்தில், ஆர்வம் குன்றாது உருட்டிவிட்ட வடுவுற்ற கவற்றினைப் போன்றிருக்கும் (கவி. 136:1-4).

கவாஅன் - பக்கம். விசம்பைப் பொருந்திய உச்சியையுடைய சிறந்த மலையின் கவாஅன் - பக்கம் - கிழவன் சேட்புலம் செல்லின் இழையணிந்த மடப் பிடியைப் பரிசிலாகப் பாடுநர்க்குப் பெணடர் நல் குவர் (புறம். 151:1-5). மழை பொய்யாது பெய்த வின உண்டான வளத்தையுடைய மலைக்கவாஅனில் திரிந்த கான மஞ்ஞை குளிரால் கூவிற்றென்று அருள் மித்தியாற் கலிங்கம் நல்கியவன் பேகன் (சிறு. 84-87). மழையுலவும் சிகரத்தையுடையவாகிய பெரிய மூங்கிலையும் கவாஅன் மலையினையுமுடைய மலையிடத்தே வருடைமான் உலவியது (பட். 138, 139). வாணை அளாவிய உச்சியினை யுடைய சிறப்பு வாய்ந்த மலைக்கவாஅனில் புலி, மரையாவை வலம்படத் தொலைத்து உண்டது (அகம். 3:6-9). ஞாயிற்றின கதிர்கள் காயும் கவாஅனில் கூரிய கற்கள் கூர்முனையைத் தோற்றுவித்து வழிச் செல்வார் விரல்முனையைச் சிதைக்கும் (அகம். 5:11-14). மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் தெய்வங்களையுடைய கவாஅனில் கருவுற்றிருக்கும் பெண்புலியின் பசியினைப் போக்கக் களிற்றினைக் கொன்ற புலியேற்றை நல்லரவு மேய்தற்கு உமிழ்ந்த மணியொளியில் அதனை இழுத்துச் செலலும் (அகம். 72:11-15). குளிர்வாய்ந்த மலையினது உயர்ந்த வளம்பொருந்தியது கவாஅன் (அகம். 98:1). மலைக்கவாஅன் ஒலிகும் வெள்ளிய அருவிகள் விளங்கப் பெற்றது (அகம். 118:1). தின் டேர்ச் செழியனது பொதியமலைக் கவாஅனில் உள்ள அழகிய நெடிய மூங்கிலை ஒக்கும் தோளையுடையவள் தலைவி (அகம். 137:14,15). பிட்டனது மேகந்தவழும் உயர்ந்த உச்சியினையுடைய குதிரை மலைக் கவாஅனிலுள்ள, அகன்ற பாறையிலுள்ள நெடுஞ்சுனையிடத்து மழைத்துவலையால மலர்ந்த நீலமலர் நீர் ஒழுதுவது போலத் தலைவி கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன (அகம். 143:12-16). அழகு

பெற மிளிர்ந்து இழிதரும் உயர்ந்து தோன்றும் அருவிகளையுடைய நேரான நெடிய மலைக்கவாஅனில் உள்ள குரர மகளிர் போலத் தலைவி பெறுதற்கு அரியள் (அகம். 162:22-25). நன்னனது மலை வாளை அளாவிய நீண்ட மூங்கிலையுடைய கவாஅனையும் பொன் பொருந்திய இடங்களையும் உடையது (அகம். 173:16-18). வாளை அளாவிய உச்சியினையுடைய பெருமை தங்கிய மலையினது கவாஅனின் கண்ணே பேய்த்தேர் ஓடும் காட்டில் யானை கைநீட்டியும் வாய்திறந்தும் புனல் பெறாது காணை வெறுத்து நீங்கும் (அகம். 179:1-6). கற்கள் உயர்ந்த கொடிய கவாஅனைச் சார்ந்த சுரத்தின்கண்ணே தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கினை மேற்கொண்டாள் (அகம். 189:6-10). ஆய் நன்னாட்டு அணங்கு உறையும் மலையில் கவிர் என்னும் பெயருடைய அச்சம் பொருந்திய கவாஅனில் மென்மலர்களை யுடைய சுணையில் உறையும் சூர்மகள் போன்றவள் தலைவி (அகம். 198:14-17). வானில் ஓங்கிய உச்சியினையுடைய மலைக் கவாஅன் கண்ணே கரடியேற்றை குருளையுடைய பிணவோடு திளைக்கும் (அகம். 201:15-18). அருவியையுடைய மலைக்கவாஅன் கண்ணே மெல்லிய தலையினையுடைய இளைய பிடி இனத்துடன் இன்பமடைய யானை புலிப்பகை வென்றது (அகம். 202:1-3). பசும்பூட் பாண்டியனது தெய்வம் பொருந்திய உயர்நிலையுடைய பொதியமலைக் கவாஅனில் உள்ள ஒளி பொருந்திய காந்தட் பூப்போல மணக்கும் நறு நுதலையுடைய தலைவி (அகம். 338:5-8). நன்னனது ஏழிற் குன்றத்துக் கவாஅனில், களிற்று வேங்கை மலரைக் கவளமாக உண்ணும் (அகம். 349:8-11). கவாஅன் மூங்கிலுடன் நெல்லிமரம் உயர்ந்த கற்பாறைகளையுடையது (அகம். 385:7,8). வானத்தைத் தொடுமபடி உயர்ந்த, குறுக்கிட்ட மலைக் கவாஅனில் உள்ள பெருங் களிற்றினது அடிச் சுவட்டின்கண் தங்கிய நீரைத் தலைவி தலைவனோடு உண்டாள் (குறு. 262:5-8). கொடுமுடிகள் உயர்ந்த நீண்ட மலைக்கவாஅனிடத்தே தலைவன் மார்பினைத் தெப்பமாகக் கொண்டு தலைவி அருவி யாடினாள் (குறு. 353:1-3) களிற்றியானை வேனிலின் தன்மையையுடைய மலையின் வெவ்வறைக் கவாஅனில் மேகம் முழங்குகின்ற கடுங்குரலைக் கூர்ந்து கேட்கும் (குறு. 396:4-6). மாயோன் போன்ற பெரிய மலைக் கவாஅனில் வாலியோன் (பலதேவன்) போன்ற வெள்ளருவி ஓடியது (நற். 32:1,2). வெயில் விளங்கிய வெப்பமிக்க கோடை நீடிய மலைக் கவாஅனில் செந்நாய் மரையாவைத்

தொலைத்து உண்டு, எஞ்சிய மிச்சில் அருஞ்சுரம் செல்வோர்க்கு உணவாகும் (நற். 43:2-5). வானுற உயர்ந்த பெருமலைக் கவாஅனில் மிக்க இடியோசையையுடைய மேகம் நள்ளிரவில் மழையைப் பொழிந்தது (நற். 53:4-6). வறட்சியுற்ற குன்றத்து உச்சியின் கவாஅனிலுள்ளது வேட்டச்சீறார் (நற். 92:4,5). வேனிற் குன்றத்தில் வெப்பமிக்க மலைக் கவாஅனில் நீர்வேட்கை கொண்ட யானை சென்றது (நற். 171:1,2). பலாவின் பயன்மிக்க கவாஅனில் கிளைகளில் தங்கிய கொக்கின் மீனகுடை நாற்றம் தாங்க முடியாமல் மந்தி தும்பும் (நற். 326:1-4). சேணுறத் தோன்றும் மலைக்கவாஅனில் மழையில நனைந்து உலறிய மயில் ஆடும் (நற். 357:4-6). கொடிச்சியாகிய தலைவியின் கண் போல் மலர்தல், குன்ற நாடனின் குன்றத்துக் கவாஅனில் உள்ள பைஞ்சனைக்கண் பூத்த குவளை மலருக்கும் அரிது (ஐங். 299:1-4).

2. துடை. தலைவியாகிய குறுமகள் வயலைக் கொடியாலாகிய அழகிய தழையுடைய தாழ்ந்த கவாஅனையும் - துடையினையும் - திதலை அல்குலையும் உடையவள் (கவாஅன் என்பதற்குக் கவர்வுற என்னும் பாடமும் உண்டு) (அகம். 189:8,9).

கவிகண்ணோக்கு - கையாற்கவித்துக் கண்ணால் உற்று நோக்கும் பார்வை. வன்கண்டவர் ஆகிய ஆறனைகள்வர் பார்வல் இருக்கையி லிருந்து கவிகண் நோக்கினால் - கையாற் கவித்துக் கண்ணால் உற்று நோக்கும் பார்வையால் - கண்டு வம்பலர் மீது செந்தொடை பிழையாது எயவர் (புறம். 3:19-21).

கவிதை - செய்யுள். புகழ்ப்படும் அறிவினையுடைய புலவர் நாவாற்பாடிய நன்கவிதை பொய்யாகாமலவையையில் தண்ணம்புனல் பரந்து எங்கும் வளம் பெருகியது (பரி. 6:7-10).

கவிர் - முள்முருங்கை. இருளில் காட்டுப்பூனைப் பகைக்கு அஞ்சும் பெட்டைக் கோழி பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக் கவிர் - முள் முருங்கை - பூப் போலும் கொண்டையுடைய சேவலைக் கண்டு அச்சம் தணியும் (புறம். 326:1-6). கவிர் மரங்கள் செறிந்த மலையிடத்தே உறங்கும் கவரிமாக்கள், பகற்பொழுதில் தாம் மேய்ந்த பகுதியில் உள்ள நரத்தம் புற்களையும் அருவியையும் கனவிற்கண்டு மகிழும் (பதி. 11:21,22). தலைவி கவிர் இதழ்போன்ற காண்டற்கு இனிய சிவந்த வாயினை உடையவள் (அகம். 3:15,16). காட்டுப்பூனைபின் ஆண், ஊனை விரும்பிய பிணவின் பசியைப் போக்கக் கவிர்ப்பூ அன்ன நெற்றியையுடைய சேவலைப் பற்ற அற்றம் பார்க்கும் (அகம். 367:8-12). நாரை

கவிர் இதழ்போன்ற தூவியையும் செவ்வாயையும் உடையது (குற. 103:2,3). மகளிர் கவிர் போன்ற இதழை யுடையவர் (பரி. 22:29).

கவிர் - குன்று. கவிர் என்னும் பெயருடைய பக்க மலையின் சுனையில் உறையும் சூர்மகள் போன்ற வள் தலைவி (அகம். 198:15-17).

கவின் - 1. அழகு. கரிகாற்பெருவளத்தான் கண் ணிற்றி விளங்கும் கவின் - அழகு - வில்லையுடைய வன் (புறம்.7:4). களிறு மிகவுடைய கவின்பெறும் இக் காடு ஆய்அண்டிரன் மலையைப் பாடிப் பரிசு பெற்றதோ என வியப்பதன்வழி ஆய் அண்டிர னின் யானைக் கொடையை ஏணிச்சேரிமுடமோசி யார் பாராட்டுகின்றார் (புறம். 131:2-4). குமண னது முதிர்மலையில் உள்ள கடுவன் ஆசினியோடு கவின் பெற்ற பலாப்பழத்தை விரும்பிப் பெற்று மந்தியைக் கையினாற் குறிசெய்து அழைக்கும் (புறம். 158:21-24). பிட்டங்கொற்றனுக்குரிய குதிரை மலை வாழ் குறவரின் மனைமுற்றத்துக் கவின் பெற்ற கூதாளியுடன் மலைமல்லிகை மணக்கும் (புறம். 168:12-14). வெளிமான் துஞ்சியமையால் வளை கழிக்கப் பெற்ற அவனுடைய உரிமை மக னிர் போலப் பாடுநர் கடும்பு கவின் வாடியது (புறம். 238:5-7). மகட்கொடை மறுத்தவன் ஊர் களிறு பொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப் பெருங்கவின் இழக்குமோ எனப் பரணர் கலங்கிப் பாடுவர் (புறம். 341:17-19). மகட்கொடை மறுத்த தந்தையின் ஊர் கவின் இழப்பதற்கு மடந்தையின் மான் பிணையன்ன மகிழ்நோக்கம் காரணமாகும் போ லும் எனப் பரணர் இரங்குவர் (புறம். 354:7-10). இமையவரம்பன் படையெடுத்துச் சென்றமையால், புலவர் பாராட்டும் வளம்பெற்ற பகைவர்நாடு கூற்றுவனால் அடப்பட்ட யாக்கைபோலக் கவின் அழிந்து காணப்பெற்றது (பதி. 13:9-12). இமைய வரம்பன் ஒன்னார் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று அதனை எரித்தமையால் அப்பரந்த இடம் தொல்கவின் அழிய ஆண்டு வேளையும் சுரையும் தழைத்து வளர்ந்தன (பதி. 15:6-9). பல்யானைச் செல்கெழுக்குடுவனைப் பகைத்தோர் நாடு புல் மிக்கு, நடமாடுவோரின்றி முட்செடிகள் மண்டித் தூர்ந்து பெருங்கவின் இழந்தது (பதி. 23:10-13). பகைவர் நாட்டு யானை அறாக் காமரு கவின், சேரனது சீற்றத்தால் சிதைந்தழிந்தது (பதி. 27:1, 15,16). போரடுதானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவன் இமய முதல் குமரி வரையாண்ட அரசர்தம் புகழ் படைத்தநாட்டின் தொல்கவினை அழித்தான் (பதி. 43:7-11). பகைவர் முனைசுடு கணையெரி எரித்தவி

னால், கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் அணிந்த மாலையின் பூவிதழ்கள் கவினழிந்தன (பதி. 48:10,11). சூரமகளிர் கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறு வனப்புடையர் (மரு. 17). முருகன் உறையும் பல்வேறு இடங்களுள் கவின்பெறு துருத்தியும் ஒன்றாகும் (மரு. 223). மால்வரைச் சாரலில் விளைந்த கவினிய நெல்லிக்கனியை அதியன் ளளவைக் கீந்தான் (சிறு. 99-101). முல்லைநிலத்துச் சீறாரில் கரிய வரகு வைக்கோல் கொண்டு கவின் குடியிருப்பு அமைத்தனர் (பெரு. 191). பெருங்கவின் பெற்ற சிறுதலை நவ்வி மடக்கண் பிணையொடு சுழன்று துள்ளியது (மது. 275,276). நெருப்பு நைக் கையினாலே மூங்கிலின் கணுக்கள் திறக்கப்பட்டுத் தட்டை கவின் அழிந்தது (மது. 302,305). மதுரை யில் ஐம்பால் திணைகளும் கவின் பெற்று விளங் கின (மது. 326). கவின்பெறு தேர் காற்றெனக் கடிது சென்றது (மது. 388). காமர் கவின்பெற்ற பேரிளம் பெண்டிர் (மது. 465). கவின்பெற்ற தேமாங் கனி (மது. 528). மழை பருவத்தே பெய்து வளர்க் கையினாலே கொடிகள் விட்டுக் கவின் பெற்று இலைக் கறிகள் வளர்ந்தன (மது. 530,531). புத் தேள் உலகம் காணுதலுண்டாகத் தான் கவின் பெற்றுப் பெரும் பொருளையுடைய மதுரை மிகு புகழ் எய்தியது (மது. 698,699). செங்கேழ் ஆல வட்டம் கைவல் கம்மியனால் கவின்பெறப் புனை யப் பெற்றது (நெடு. 57,58). இயற்கைப் புணர்ச்சி யின் பின் தலைவி நற்கவின் தொலையவும் நறுந் தோள் நெகிழவும் பிரிவில் வருந்தினாள் (குறி. 9, 10). தலைவி தோழியருடன் வனப்பமை கோதை களை மெல்லிய கரியமுடி கவின்பெறச் சூடினாள் (குறி. 103,104). தலைவன் தலைவியின் ஐம்பால் ஆய்கவினை ஏத்தினான் (குறி. 139). தலைவன் வம்பு விரிகளத்தின் கவின் பெறப் பொலிந்த குன்று கெழுநாடன் (குறி. 198,199). கரும்புப்பாகு அடும் கொட்டிலின் நெருப்புப்புகை சுடுதலினால் வயலி டத்துள்ள நெய்தற்பூ கவின் வாடும் (பட். 9-12). கரிகாலன் பகைவரின் அருங்கடி வரைப்பின் ஊர் கவின் அழியப் பெரும்பாழ் செய்தனன் (பட். 269, 270). இஞ்சியின் முதல் ஒருவராற் பண்ணப்படாத பாலைகள் வளரப்பட்டுக் கவின் முற்றிக் காயம் (உறைப்பு) கொண்டன (மலை. 125,126). கார்காலம் கதழ்உறை சிதறிக் கானம் கவின்பெறச் செய்தது (அகம். 4:6,7). நீடிதழ்க்கொண்ட கவின் பெறு நீலம் சுனையில் கண்ணென மலர்ந்தது (அகம். 38:10,11). காடு கோழிணர் கொண்ட மரங்களை உடைமை யான் கவின் பெற்றது (அகம். 41:8). பல்கதிர் மதியைப் போலும் பெருநல் ஆய்கவின் நீங்கத்

தலைவியின் சிறிய நெற்றி பீர்க்கம்பூ வண்ணம் கொண்டது (அகம். 57:11-13). தலைவியைப் பிரியின் அவளது மாய்ந்த மிக்க கவினை உள்ளி இரங்க முடியுமே அன்றிப் பெயர்த்து அவ்வழி கினை யாரும் தரமுடியாது (அகம். 75:14-16). மாதிரம் புதைப்ப மழைபொழிதலின் கார்ப்பு பருவம் இருநிலங் கவினுற்ற ஏழுறு காலமாக விளங்கியது (அகம். 84:4,5). கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு விடியற்காலம் (அகம். 86:5). பாவையைப் போலும் பலராலும் ஆராயப்பெறும் மாண்கவின் உடையவன் தலைவி (அகம். 98:12). தலைவியின் நன்னர் ஆய்கவின் தொலையத் தலைவன் சேய்நாட்டில் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 115:16-18). உண்ணாது வாடிய வயிற்றினை யுடைய ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர் போலக் கானயானை கவின் அழிந்தது (அகம். 123:1-4). தலைவியின் நெற்றி காமநோய் மிகுதியால் ஆய்கவின் இழந்தது (அகம். 132:1,2). வானம் மழை பொழியக் கானம் கவின் பெற்றது (அகம். 134:1). தலைவியின் தோள் தொல்கவின் தொலைந்தன (அகம். 137:12, 16). காடு கவின் அழியக் கடுங்கதிர் காய்ந்தது (அகம். 143:2). ஊர்கள் வெயிலால் கவின் இழந்தன (அகம். 145:4). தலைவன் பிரிவால் தலைவியின் தோள் தொல்கவின் இழந்தன (அகம். 147:12). தண்பதப் பெருவழியையுடைய காடு கவின் பெற்றது (அகம். 154:10). காடு கவின் பெறக் கனைபெயல் பொழிந்தது (அகம். 164:4). காடுகவின் அழியக் கோடை நிலை பெற்றது (அகம். 173:12). தலைவியின் பணைத்தோள் கவினழியாது தலைவனுடன் புணர்ந்து இம்மையிலும் மறுமையிலும் உறையு மாறு தோழி வாழ்த்தினாள் (அகம். 178:13-16). முக்கட் செல்வன் உறையும் ஆலமுற்றம் என்னும் ஊரில் கவினுற இயற்றப் பெற்ற பொய்கைகள் இருந்தன (அகம். 181:16-18). தலைவியின் நல்லெழில் பணைத்தோள் பெருங்கவின் அழியத் தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்தான் (அகம். 185:1-3). தன் தந்தையின் கண்கவின் அழித்த கோசர்களைக் கொலவித்து அன்னி மிஞ்வி மகிழ்ந்தான் (அகம். 196:8-13). எருமையின் மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம் சிறுதொழில் மகார் ஏறிச் சென்றனர் (அகம். 206:3-5). பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவி தோளின் தொல்கவின் தொலைந்தது (அகம். 209:1). தலைவன் தலைவியின் ஊரிலுள்ள கானலம் பெருந்துறைக் கவின் பாராட்டினான் (அகம். 210:9). தலைவியின் தொகு குரல் ஜம்பால் மிகுகவின் உடையது (அகம். 212:3). நீளல் நீளிடை நிழல்கவின் இழந்தது (அகம். 215:6). தன் பணைத்

தோள் பெருங்கவின் சிதையத் தலைவர் நீட்டித் திரார் எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (அகம். 213:14-19). கழைகவின் கெட்ட பாவைவழித் தலைவனுடன் தலைவி செல்லத் தோழி ஒருப்படல் (அகம். 221:10,14). தலைவியின் பணைத்தோள் தொல்கவின் பெறுமாறு இளமுலை மூழ்கத் தலைவன் மார்பைப் பன்முறை முயங்குதல் தக்கது என்பது தோழியின் சிறைப்புறக் கூற்று (அகம். 242:15-17,22). அறனின்று அலைக்கும் ஆனா வாடையால் தலைவியின் தோள் பெருங்கவின் சாய நிறைவளை நெகிழ்ந்தது (அகம். 255:15-18). கரிந்த மரங்களின் இளைய தளிர்கள் அடிமுதற் கிளைத்துக் கவின் பெற மழை பொழிந்தது (அகம். 283:9-12). காதலியின் பணைத்தோள் விளங்கு மாண்கவினைத் தலைவன் நெஞ்சம் இடைச்சுரத்து எண்ணியது (அகம். 291:21-25). கடுங்கண் மறவர் இருங்கவின் இல்லாப் பொலிவற்ற தாடியை யுடையவர் (அகம். 297:5,6). பிரிவு அறிந்த தலைவியின் நலங்கெழு திருமுகம் புலம்புகொள் அவலமொடு புதுக்கவின் இழந்தது (அகம். 299: 10-13). பெருங்குரல் ஏனல் கரும்பு போலத் திரண்டு கவின் பெற்றது (அகம். 302:10). தலைவன் 'இனிப் பிறிதுண்டோ, அஞ்சல்' எனத் தலைவியைத் தேற்றி அணிச்சுவின் வளர முயங்கினான் (அகம். 313: 1,2). மலை கவின் அழிந்த காடாகிய அருஞ்சரம் (அகம். 325:10). இருங்கதிர்க் கழனியின் பெருங்கவின் அன்ன நலம் வாய்த்தவன் தலைவி (அகம். 326: 6,7). தலைவர் செல்லும் சுர நெறியில் வெயிலுக்காக நிழலில் தங்கிச் செல்லு மாறு காடு கவின் பெறுக எனத் தலைவி கூறல் (அகம். 345:18,21). தோள் தொல் கவின் தொலையத் தலைவர் பொருள் தேடச் சென்றாராயினும் அவர்க்கு வினை வாய்க்க எனத் தலைவி விநம்பினாள் (அகம். 347: 1,9). வளைசெறிந்த முன்கை பற்றி வரைந்து கொண்டதாலாய தொல்கவின் கெடத் தலைவர் என்ன பொருளைக் கருதினார் என்பது தலைவி வினா (அகம். 349: 1-3). வினை முற்றிய தலைவன் தலைவியினுடைய கண்கவின் பார்வை பெருங்கவின் கொள்ள மீண்டான் (அகம். 363: 15-19). நீடிணர்க் கொன்றை கவின் பெறக் கார் தொடங்கியது (அகம். 364: 5,9). தாழ் சினை மருதம் தகைபெறக் கவின் பெற்ற நீர் சூழ் வியன்களத்தில் கடாவடி அடித்தனர் (அகம். 366:1-3). கார்கவின் கொண்ட விரும்பத்தகுந்த காலத்தே அரிவை விருந்தெதிர் கொள்ளத் தேர் செல்க எனப் பாசறை முற்றிய தலைவன் பாகற் குக் கூறல் (அகம். 374: 15-18). அலவன் நாவற் கணியைக் கவின் சிதைய இழுந்துப் பெற்று தன்

துணைகருத் தரும் (அகம். 380:4-6). ஐதகல் அல்குல் கவின்பெறப் பலகுழைத் தழையுடையை நெய்தல் மகளிர் அணிநதனர் (அகம். 390: 6,7). காய்கதிர் முடுதலால் பாறைகள் கவின் அழிநதன (அகம். 399:16). தன் திதலை அல்குலின் மாமைக் கவினைப் பசலை உணனுசின்றது என்று பிரிவிடை ஆற்றாத் தலைவி கூறினாள் (குறு. 27: 4,5). துறைவன் உடனுறை காலத்தும் தலைவியின் நன்னுதற் கவின் மாறியது (குறு. 108: 2-4). கவின ஒழுகி விளங்கும் அசைநடையுடையவள் தலைவி (குறு. 182:6). பிரிவினாவ தலைவி பூச்சேர் அணையிற்கிடந்து பெருங்கவின் இழந்தாள் (குறு. 255: 3,4). 'தோள் கவின் பெறும் பொருட்டுத் தலைவன் மலையைக் காண் பாயாக' எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றினாள் (குறு. 367: 1, 2, 7). துறைவனைக் கண்டு இலங்கெயிறு தோன்ற நக்கதன் பயன், தொலகவின தொலைந்து தோள்நலம் சாய்வது கொல்லோ எனத் தோழி தலைவியிடம் தலை மகனை இயற்பழித்தாள (குறு. 381: 1,7). தொல் கவின தொலையத் தோள் நலம் சாயுமாறு அருளாத தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (நற். 14: 1,2). சிறிதளவு முயக்கம் கைநெகிழ்ந்த தனால் கெட்ட கவின் நலமோ, காம வேறு பாடோ இவள் கண் பசப்புக்குக் காரணம் எனத் தோழி தலைவற் குரைத்தல் (நற். 35: 9-12). குரவின் நறுமலரில் வண்டு விழுதலால் எழும் நறுமணத்தைக் காற்று வீசுதல் கண்டு கண் களிபெறும் கவின் பெறு காலம் (நற். 56:1-3). தலைவியின் நுதற்கவினைப் பசலை அழிக்கும் (நற். 73:10). கவின்பெறக் கழுவாத பசிய முத்து ஒளியை மறைத்துக் காட்டல், தலைவி புணர்ச்சியால் நிகழ்ந்த மிக்க நலனைப் புலப்படாமல் மறைத் தலுக்கு உலமை (நற். 94:3-5). இடியேறு பாம்பின கவின் அழிகும் (நற். 114:9,10). யாற்றின் அடை கரையில் உள்ள மாமரங்கள் சிளை தழைக்கத் தளிரின்று கவினையதின (நற். 118:1,2). தலைவனின் தேர் வந்தமையான தலைவியின் ஆய்நுதற் கவின் உயந்தது (நற். 181:12,13). நாளை முண்டக மணிப் பூவைக் கொடியேனாயின என அணிககவின் உள தாதல் அரிது எனபது செறிப்பு அறிவுறுத்தும் தோழி கூற்று (நற். 191:8-10). 'திங்களே, நீ அறிகரி பொயத்தனை நற்கவின இழந்த என தோளபோல் வாட்ட முற்று, நாளதோறும் சிறுகச சிறுகக் குறைந்து விழிப்புலம் மறைப்படுத தலைவ னுள்ள இடத்தைக் காட்ட வியலாததாகு' எனபது தலைவியின் திங்களை நோக்கிக் கூறிய ஆற்றா புரை (நற். 196:7-9). 'நீ வினைவயிற பிரிவாயாயின,

மழையைப் பெற்ற தளிரின் நிறம் போன்ற தலைவி யின் மாமைக்கவின் இன்றொடு நீங்கும்' என்று தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (நற். 205:7-11). தலைவன் பல்பூங்கானம் பசற்குறி வந்து தலைவி யின் மெய்கவின் சிதைய நலன் நுகர்ந்து பெயர்ந்து போயினான் (நற். 235:4,5). தலைவியின் தளிர் போன்ற மேனியின் தொலகவின அழிந்தமையால் தா ' அவளை இற்செறித்து வெறியெடுத்தாள் (நற். 25: 7, 8). பாரியின் பலாப டொருந்திய குன்றம் போலப் பெருங்கவின எய்தயமையால் தலைவி இறசெறிக்கப் பெற்று அரிய காலலுட் பட்டாள் (நற். 255:7-9). காடுகள் தீப்பற்றிய மரங் களை யுடைமையான நிழலும் கவினும் நீங்கின (நற். 256: 3). 'வல்லோர் ஆய்ந்த தொலகவின் தொலைய நீ வரைவு நீட்டித்தல் தகுமோ எனக் கூறித் தோழி தலைவனை வரைவு கடாயினாள் (நற். 283:4,5) பூத்த கொன்றைக் காடு இழையணி மகளிர் போலக் கவின் மிககிருந்தது (நற். 302:1-3). மழையின்மையால் கல்லதர்ச் சிறுநெறியில கழை வாடிக் கவின் இழந்தன (நற். 333:1,2). 'விரான என்னும் வள்ளலுக்குரிய இருபபையூர் போன்ற என் தொல்கவின் கெடுவதாயினும் நினை என பால் நெருங்கவிடேன்' என ஊடிய தலைவி கூறி னாள் (நற்.350:4-6). பசும்பூண் வழுதியின் மருங் கையூர் அன்ன அரும் பெறல் ஆய்கவின கெடுமாறு தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்தான் (நற். 358:10-12). 'கவின் பெறு தோகை (மயில) வேங்கையின் தாதினை அளைந்து பாறை மீதிருந்து இளவெயில் உண்ணும் (நற். 396:3-7). தலைவியின் திருநுதற் கவின் மலைநாடனை நயந்து வரச்செய்யும்பெருமை யுடையது எனபது தோழி கூற்று (நற். 399:8-10). 'உளரனுகு இவள் பெருங்கவின இழப்பது என்ன காரணமோ' எனக் கூறித் தோழி அறத்தொடு நிற்றல் (ஐங். 30:3, 4). தன் மாமைக்கவின் ஆம்பல நாருரி மெல்லிய தண்டின நிறத்தினும் ஒளிவிடுதல இப்பொழுது கெட்டது எனத் தலைவி கூறினாள் (ஐங். 35: 2-4). கவின்பெறு சுடர்நுதலிணையுடைய தலைவியின் தந்தையூரில் கழனித் தாமரை மலரும் (ஐங். 94:4, 5). துறைவன் இவட்த அமைந்தனன்; அதனால் தலைவியின் மாமைக் கவின் அவளுந் கமைந்தது என அறத்தொடு நிற்ற தோழி வதுவை நிகழ்ந்துழித் தாய்க்குக் காட்டி யுரைத்தாள் (ஐங். 103:2-4). நெடுந்தேர்க் கொண்கன் மீண்டபொழுது என் மாமைக் கவினும் மீண்டது என்பது தலைவி கூற்று (ஐங். 134:2,3). துறைவற்கு இனிப்பசந்தனறு என மாமைக்கவின் எனத் தலைவன் வரைவு நீட்டித்த வழித் தோழிக்குத் தலைவி கூறினாள் (ஐங்.

144:2,3). 'நறிய கமழுந் துறைவற்கு இனிய மன்ற என் மாமைக் கவினே' என வரைவு வந்துழித் தலைவி தோழிக்குக் கூறல் (ஐங். 146:2,3). தலைவி கவின்பெறு கானல் ஞாமல் தழை ஆடை அணிந் தவன் (ஐங். 191:1,3). கொண்கன பொலந்தேரில் வந்தமையால் தலைவியின் மெலிந்த நுதல் கவின பெற்றது (ஐங். 200:1,2). பாவையன்ன தலைவியின் ஆயகவின் தொலையத் தலைவன் பொருள்தேடச் செல்வான (ஐங். 221:2,4). தலைவியின் விறற்கவின் கொண்ட அன்பிலாளனாகிய தலைவன் வரைய வந்தான் எனத் தோழி கூறல் (ஐங். 226:4,5). வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் மீண்ட மையால் தலைவியின் பொன் போன்ற நுதல் விறற்கவின கொண்டது (ஐங். 229:3,4). தலை வியின் பொன் போல் விறற்கவினைத் தலைவன் தொலைதான் (ஐங். 230:4,5). வெறியாடுதற் குப் பெய்மணல் முற்றம் கவின்பெற இயற்றப் பெற்றது (ஐங். 248:1) தலைவியின் மென்றோட் கவி னையும் துயிலையும் நாடன் தன்னுடன் கொண்டு சென்றனன் (ஐங். 274:3-5). நன்மலைநாடன தலைவியின் மாமைக்கவினைக் கவர்ந்தான்- (ஐங். 286:3-5). தலைவன் பிரிதலில் வலவன் ஆயின் தலைவி ஆயநுதற் கவின் பெறல் அரிது என்பது செலவழுங்குவிக்கும் தோழி கூற்று (ஐங். 310:3,4). யாய் நயந்தெடுத்த ஆய்நலம் மேலும் கவின் கொள் ளத் தான் உடனபோக்கு மேவியதைத் தன் ஆயத்தார்க்கு உணர்த்துமாறு 'ஈதிரிற்சுண்ட அந்த ணரைத் தலைவி வேண்டல்' (ஐங். 384:3-5). தலை வியின் நுதல் ஆய்கவின் தொலைந்தது (ஐங். 392: 2). கார்ப்பருவத்தே காடு தழைத்துப் பலவகைப் பூக்களைப் பூத்துக் கவின்கொண்டது (ஐங். 412:1-3). சுரும்பு காட்டிலுள்ள மலர்களின் நறுந்துகளால் கவின்பெற்று அரற்றும் (ஐங். 416:1-3). போர்வினை முற்றிய பின் தலைவியின் கவின்பெறு சுடர்நுதல் காண்போம் எனப்பாசறையில் தலைவன் எண்ணு தல் (ஐங். 443:3-5). பிரிவினால் தலைவியின் மென் றோள் ஆய்கவின் மறையப் பசலை பூத்தது (ஐங். 452:3-5). தலைவியின் மாமைக்கவின் தலைவனது தேர் நயந்துறையும் (ஐங். 454:4). புதல்மிசை நறு மலரைக் கொண்டு கவின பெற மாலை புனைந்து தலைவன் தலைவி கூந்தலிற் புனைதல (ஐங். 463:1,2). சிறப்பொடு விளங்கிய தலைவியின் மாமைக் கவின்காட்சி தலைவனை மறக்கவிடாது என்பது தோழியின் தேற்றுரை (ஐங். 470:3-5). வேனில நீங்கக் கார்ப்பருவத்து மழை பெற்றுக் காடு கவின கொண்டது (ஐங். 484:1,2). வரையக நாடன் வந்தமையான் தலைவியின் தோள்

கவின எய்தின (ஐங். 498:1,6). கானம் மழை பெய்தமையால் பிடவமும் தளவமும் மலரக் கவின கொண்டது (ஐங். 499:1,2). தலைவன் வினைமுற்றி மீண்டதனால் தலைவியின் கொண் றைப் பூவின் பசந்த உண்கண் குவளை போலத் தொல்கவின் பெற்றன (ஐங். 500). தலைவியின் தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சித் தோழியின சொற்கேட்டுத் தலைவர் பிரியாமல் தங்கினார் (கவி. 2:28,29). விழா 'கல்' என்னும் ஓசையுடன் கவின் பெற்றது (கவி. 5:10). 'கிளி மொழியாய், எம்மொடு நீ வரின் தளிரன்ன நின் மேனியின் கவின் வாடும்' எனத் தலைவன் தலைவியிடம் செல்லும் நெறியின் கடுமை கூறினான் (கவி. 13: 18, 19). மூங்கில் போலும் கவின்கொண்ட தோளினை உடையான் தலைவி (கவி. 21: 14). வாணந்துளி மாறும் போது இவ்வுலகம் கெடுமாறு போலத் தலைவன் அளிமா றும் பொழுது தலைவியின் கவின் கெடும் (கவி. 25:28,29). போதவிழ மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற இளவேனில் வந்தது (கவி. 26:7,8). 'தாம் குறித்துச் சென்ற பருவமாகிய இளவேனிற காலத் துத் தொல்கவின் தொலைந்த என் தடமென்றோ னைத் தலைவர் நினைப்பார்' எனத் தலைவி கூறல் (கவி. 26: 9, 10). இளவேனிற காலத்துக் கிளைகள் தாழ்ந்து துறைதோறும் மரங்கள் கவின்பெற யாறு ஓடிற்று (கவி. 28:4,7). யாறு கூதிர்க்காலத்து நீர் வற்றிக் கலக்கம் தெளிந்து கவின பெற்றது (கவி. 31:2). மேகத்தின் கவின் பெற்றுக் கத்திரிகை இடை யிலே தீண்டியுழம்பால் போல துவாமணல் விளங் கியது (கவி. 32:1,2). உலகிடத்து அழகைக் காண யாறு கண்விழித்துப் பார்த்தன போலப் பக்கத்தில நின்ற குளங்கள் நீரிற்றைந்து பூக்களால் கவின பெற றன (கவி. 33:1,2). ஆறுகள் கவின்பெற இளவேனிற பருவத்தில் மரங்கள் கொம்புகளிலிருந்து பல மல ரைச் சிந்தின (கவி. 34:3-7). பெரிய நீர்த்துறை கவின் பெறக் குழவி வேனில் வந்தது (கவி. 36:7,8). இரவுக்குறி வரும் தலைவனை முயங்கும தலைவி கார் பெற்ற புலம்போல கவின் பெறுவாள (கவி. 38:10-12). 'நின் வரவால் தலைவி பெற்ற கவின தீராமற் காககுந்திறம் உரைப்பாயாக' எனத் தலை வனிடம் தோழி கூறி வரைவு கடாயினாள் (கவி. 38:12,13). தன் மலையைத் தலைவியும் தோழியும் பாடக் கேட்ட தலைவன் உலகையொடு தலைவி யின் மென முலையாகம் கவின்பெற வரையப புகுந்தான் (கவி. 40:31-34). கதிாவிரி கனைசுடரின கவின கொண்டது நனஞ்சாரல (கவி. 44:1). பாறை யிடத்துள்ள சுனை கவின பெறக் காந்தள வளர்ந் துளளது (கவி. 45:1,2). யாமததும் துயில் கொள்

ளாது அலமரும் தலைவியின் காமரு நல்லெழில் கவின வாடத் தலைவன் அதனைச் சிதைத்தான் (கவி. 45:18,19). முன்பு நீங்காது பாராட்டிய நீ தலைவியை விட்டு நீங்குவையாயின் இழையணி யல் குலையுடைய என் தோழியது கவினும் நீங்கும் என்று தலைவனிடம் தோழி உரைத்தாள் (கவி. 80: 23,24). தலைவனின் அளிபெற்றின் தலைவியது ஆய் நுதல் மழை பெற்ற சிறுதினை அழகுபெறுவது போலக் கவின பெறும் (கவி. 53:22-24). அசோகந் தண்காவினுள் நின்று மிக்க கவின பொருந்திய இள மாந்தனிரை ஒத்த நிறத்தினையுடையவன் தலைவி (கவி. 57:12,13). தலைவி கவினபெறு சுடர் நுதலினள் (கவி. 58:3). தலைவி களைநர் பிறர் இல்லாத நோயைச் செய்யும் கவின உடையவள் (கவி. 58:9). களி தட்ப வந்த கவின (கவி. 66:20). 'எழில் நலம் செலக் கொண்டு நீ மாறிய கவின பெறல் வேண்டேன்' என்று தலைவனின் பரத் தைமைக்கு வருந்தும் தலைவி அவனிடம் கூறினாள் (கவி. 77:8,9). இருங்கூந்தலில் மலர் சேர்ந்து வண்டார்க்கும் கவின்பெறல் வேண்டேன் எனப் பரத் தைமைத் தலைவனிடம் தலைவி கூறல் (கவி. 77:16, 17). தலைவி தலைவனின் பரத்தைமையால் காற்றுப் பொருகின்ற பூப்போலக் கவின வாடினாள் (கவி. 86:19,20). குதிரை கண்ணாற் கண்டு அஞ்சும்படியாகக் கவின்பெற்ற மத்திகை விட்டு வைக்கப் பெற்றது (கவி. 96:12). வேய்நலம் இழந்த தோள் கவினவாட வருந்துகின்றவளுக்கு அருள் செய்யத் தலைவனைச் சான்றோர் வேண்டல் (கவி. 99:16). கண்ணோக்கு ஒழிக்கும் கவின்பெறு பெண் நீர்மையினள் தலைவி (கவி. 108:37). காண்வர வியன்ற கவின்பெறு பனித்துறை (கவி. 127:14). காணலஞ்சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப் புதுக் கவின பெற்றாய் என்னும் தோழிக்குத் தலைவி கனவு நிலை கூறினாள் (கவி. 128:6-9). கனவிடத்துத் தலைவி தலைவனைக் கலந்து கவின பெற முயங்கி னாள் (கவி. 128:12). தலைவி பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சால் எழில் உண்கண் உடையவள் (கவி. 131:4). பொற்பூண் தாழ்ந்த நன்கதுப்பு அவ்வாறன்றிக் காய்கின்ற கவினைத் தலைவன் காண ஒல்லான் என்பது ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூற்று (கவி. 150:17, 18). புனலாடியவரின் உரை (வார்த்தை) மூதூர் மலிந்தது; அவர் கவின அவ்வுரையிலும் மிக்கது (பரி. 12:94,95). வையை வரவால் ஆரலாரமிக்க மூதூரில் வாழ்வார்க்கு இன்பமும் கவினும் நன்பல உளவாயின (பரி. 12:100,101). வண்டினம் வாயைச் சூழும் கவினுடன் பரத்தையர் வையையில் நீராடினர் (பரி. 16:41,43). கார்காலத்தில் தோன்றும்

காந்தளின் செறிந்த கவின, போர் தோற்றுக் கட்டுண்டார் கையை யொக்கும் (பரி. 18:34,35). தும்பி கட்டவிழ்ப்பனவாகிய காந்தளின் கவின முகைகள் கட்டுதலையுடைய யாழ் நரம்பினது புரியை நெகிழ்ப்பார் கையை ஒத்தன (பரி. 18:36, 37). மகளிரும் மைந்தருமாகிய அவ்விரு திறத்தாரை யும் கரையையும் வையை சேர்கின்ற கட்டிலனாகிய கவின தேர்தற்கு அரியது (பரி. 22:34,35).

2. ஒளி. உருவப்பற்றேர் இளஞ்சேட்சென்னி செஞ் ஞாயிற்றின் கவின - ஒளி - உடையவன் (புறம். 4:16).

கவுணியன் - கவுண்டினிய கோத்திரத்தான் (த. பே. பக். 795). இதுகுடிப்பெயர் (ப. மு. பக். 238). பூத்த தனாரும் (அகம். 74. அடிக்குறிப்பு) விண்ணந் தாயனாரும் (புறம். 166. அடிக்குறிப்பு) கவுணியன் குடியைச் சேர்ந்தவர்.

வுதமன் - முனீவன். 'இவ்வுருவம் பூனை வடிவிற சென்ற இந்திரன்; இவள் அகலிகை; இவன் கவுத மன்; சினத்தால் கல்லுருவான அகலிகை இது' எனப் பரங்குன்றில் உள்ள எழுத்துநிலை மண்டபம் (ஓவிய மண்டபம்) கண்டு கேட்ட மனைவியர்க்குக் கனைவன்மார் விளக்கமளித்தனர் (பரி. 39:50-53).

கவுரியர் - பாண்டியர். கருங்கை ஒள்வாட் பெரும் பெயர் வழுதி தவிரா ஈகைக் கவுரியர் மரபில் வந் தவன் (புறம். 3:5). தொன்முது கோடி (திருவணைக் கரை) வெற்றிவேலினை யுடைய கவுரியர்க்குரியது (அகம். 70:33). வெல்போர்க் கவுரியர் நன்னாடு தெற்கின்கண் உள்ளது (அகம். 343:3,4).

கவுன் - கன்னம். களிறு தன் கவுளில் - கன்னத்தில் - அடக்கிய எறிகல் போல நலங்கிள்ளி ஒளித்த துப் பினை உடையவன் (புறம். 30:8-13). சான்றோர் நரை முதிர்ந்த திரைந்த கவுன் உடையவர் (புறம். 195:3,8). களமர் கள்ளை ஆமையிறைச்சியுடன் உண்டு ஆரல் மீனாகிய கொழுவிய சூட்டைக் கவுளில் அடக்கி வைகுதொழில் ஒழிந்தனர் (புறம். 313:3-5). வெட்சி வீரனின் குருஉ மயிர், மோவாயையும் செவியையும் கடந்து முன்னே கவுளில் பொருந்தியிருந்தது (புறம். 357:3,4). யானை நீறாடிய நறுங்கவுளையுடையது (புறம். 387:6). யானை மதம் வீழ்கின்ற கவுளையும் தறுகண் பூட்கையையும் உடையது (சிறு. 340-343). கவைத்த முலையையுடைய இரும்பிடியின் கவுள் மருப்பு, வளைந்து முற்றின வாழைப் பழத்திற்கு உவமை (பெரு. 358,359). மதம்பாயும் கவுள் உடைய சிறுகண் யானை நாற்சந்தி முற்றத்தே காவல் செய்யும் (முல்லை. 30,31). கூதிர்க்காலத்துப் பெரும் பனி வருத்துதலால் கோவலர் கைக்கொள் கொள்ளி

யராய்க் கவுள் புடைக்க (பிற்பறைகொட்ட) நடுங்கினர் (நெடு. 7,8). பிணைமான் அறுகினை யுண்டு வார் மணல் அடைகரையில் அசையிடும் கவுளுடன் துஞ்ச அதனை இரலை காக்கும் (அகம். 34:4-8). ஒருமை குவளைமலர் மாந்திக் காஞ்சி நுண்தாது உறைப்ப அசையிடும் கவுளை உடையதாய்க் கொட்டிலில் புகும் (அகம். 56:3-7). களிற்று, மடப்பிடி உண்ணுமாறு யாமரத்தை வளைத்துக் கொடுத்து மதத்தால் நனையும் கவுளில் படியும் வண்டுகளை ஓட்டும் (அகம். 59:7-9). பெருங்கையானையின கவுளி லிருந்து பெருகி வழியும் மதநீரில் வண்டின் கூட்டம் ஒலிக்கும் (அகம். 88:9-11). கானவர் பகழி களிற்றின் மதம் பொருந்திய கவுள் உடைய முகத்தைக் கிழித்தது (அகம். 132:4,5). வேங்கை மலரை ஊதிக் காந்தள் குலையில் உறங்கும் வண்டுகள் யானையின் பெரிய கவுளில் ஒழுகும் மதத்தினை உண்பதாகக் கனாக்காணும் (அகம். 132:10-13). வண்டுகள் மொய்க்கும் கவுளை உடையது சிறுகண் யானை (அகம். 159:16). கடாஅ யானையின் கவுள் மருங்கு ஒப்ப மலையுச்சியி லிருந்து நீர் ஊர்ந்து இழிதரும (அகம். 205:16-18). களிற்று வண்டு பொருந்தும் மதம் கரந்தொழிந்த கவுளை யுடையது (அகம். 207:8,9). காயும் சினம் மிக்கமையால் நனைந்த கவுளினின்றும் வாயிற்புகும் மதநீரை யுடையது யானை (அகம். 227:5,6). நனைகவுள் கான யானை (அகம். 245:10,11). புலியேறு நனைகவுள் அண்ணல யானையின் அணிமுகம் பாய்ந்து, வேங்கை மரத்தின வாடு பூஞ்சினை போல மாய்ந்துகிடக்கும் (குறு. 343). கொடிச்சி காக்கும் முற்றிய தினைக்கதிர்களைக் கொண்ட மந்தி கடுவனொடு மலையேறிக் கதிர்களைக் கயக்கித் தூய்மைசெய்து திரைத்த அணலை யுடைய வளைந்த கவுள் நிறைய உண்ணும் (நற். 22:1-5). கரிய மேகம் போன்ற யானை வளைந்த கவுளையும் உடையது (நற். 141:1,2). புலியானையின் குருதி பருகிய கொழுவிய கவுளை யுடைய பெரிய வாயை வேங்கையின் அடிமரத்தில துடைக்கும் (நற். 158:7). விளக்கத்தையும் மதத்தால் நனைந்த கவுளையும் உடையது களிற்று (கலி. 48:2). தலைவனின் மைந்தன் அடியிற் சிலம்பொலிப்ப அணுகிக் கண்ணாலும் நுதலாலும் கவுளாலும் அவனைத் தழுவிய தாயாககு இனபம் தந்தான் (கலி. 83:16-19).

கவை - 1. பிளவு. வரகு கவைக் கதிரினை உடையது (புறம். 251:1; அகம். 194:9,10; 359:13; 384:6; 393:5; நற். 121:2,3). கள்ளி கவை பொருந்திய முட்களை யுடையது (புறம். 322:2). அரவு கவை நாலை உடையது (புறம். 382:13,14). பேயமகள் கவைப்பட்ட தலை

முடியினை உடையவள் (பதி. 13:15). அலவன் கவை பொருந்திய காலை உடையது (சிறு. 195, பெரு. 208; அகம். 350:3,4). கவைப்பட்ட அடியினை உடையவள் பேய் மகள் (சிறு. 197; மது. 163,163). முதற்பிறை ஏந்தியிருந்தாற் போன்ற கவை பொருந்திய கடைப்பகுதியை யாழ் பெற்றிருந்தது (பெரு. 11). அம்பு கடையிடத்தே கவையுடையது (பெரு. 123). கவையுடைய நெடிய தாம்பில பசுவின் கன்றுகளைக் கட்டினர் (பெரு. 243,244). தருக்கம் கூற கின்றவன் கையிடத்து இணைந்த விரல்களை யொத்த கவை பொருந்திய தினைக்கதிர் முற்றி விளைந்தது (மலை. 112,113). கானவன் கவை (கவைக் கோல்) சுமந்தாலொத்த இருகிரி மருப்பினையுடைய அண்ணல இரலை, பிணைக்கு அறுகம்புலலை அருந்தியது (அகம். 34:3-6). எழிறகலை வற்றிய மரக கொம்பினை ஒத்த கவை மருப்பினை உடையது (அகம். 395:8). கள்ளி கவைப்பட்ட முள்ளினையுடையது (குறு. 174:2; நற். 384:2). முதிய கலைமான் கவை போன்ற கொம்புடைத் தலையினது (குறு. 213:2). முதுகலை கவைக் கோடுடையது (புற. 373, 2). ஆயிரம் தலைகளையும் கவைகொண்ட நெய்வினையும் உடைய அரவம் (ஆதிசேன) நிரும்பின பாயலாகும் (பரி. 13:27,28).

2. இரட்டை. பெணயானை கவை - இரட்டை - முலைகளையுடையது (பெரு. 358) வெள்ளை வெண்மறி சிறாரொடு குதித்து ஓடிக் கவை யுடைய ஆததியின் தளிரைக் கடிக்கும் (அகம். 104, 9-12). யாமரத்தின் கவை ஒண்டளிர், கோழியின் தாழ்ந்து தொங்கும் தாடிபோல இருக்கும் (அகம். 187: 14,15). ஆணமை முன்னே இழுகக்காமம் பின்னே நின்று தடுக்க, அவற்றால் கவைப்பட்ட நெஞ்சம் வருந்தியது (அகம். 339 6-8). நரை மூதாளா நடுங்குந் தலையைத் தாழ்த்தி வெலவோமோ தோறபோமோ என்று கவைப்பட்ட மனத் தோடு பொதியிலிடத்துச் சூதாடினர் (அகம். 377 6-8).

3. கிளை. யாமரத்தின் தளிற்கள இழந்த கவைகளில் - கிளைகளில் - இருந்து பருந்து பேடையை அழைக்கும் (அகம். 33:3-6). கள்வராகிய பகைமிடும் கவர்த்த நடைவழியை யறிய வழிச்செலவோர மேலேறிப்பார்க்க ஏணி மரத்தை யாமரத்தில சார்த்தக் கவை முறிக்கப்படும் (அகம். 257 12-14).

கவைமக - இரட்டைப் பிள்ளை. அன்பினால் வழி ஏதம் கருதாது இரவுக்குறி வரும் தலைவற்காகவும் அறியாமையினால் வருந்தும் தலைவிககாகவும் தோழி, கவைமக - இரட்டைப்பிள்ளைகள் - ஈடு

சுண்டவழி இருவர்திறத்தும் வருந்தும் தாய்போல் வருந்தினாள (குறு. 324:4-6).

கவைமகனார் - புலவர். குறுந்தொகையில் தோழி வரைவுகடாவும் துறையில் வரும் ஒரே பாடல் (324) இவர் பாடியதாகும். வழி ஏதம் கருதாது இரவில் வரும் தலைவனுக்காகவும் அவனுக்கு நேரக்கூடும் வழிஏதம் கருதி வருந்தும் தலைவிக் காகவும் வருந்தும் தோழியின் நிலைக்கு, இரட்டைப்பிள்ளைகள் நஞ்சுண்ண அவர்க்காக வருந்தும் தாயின் நிலையை உவமை கூறியுள்ளார். இரட்டைப் பிள்ளைகளைக் 'கவைமக' எனக் கூறிய சிறப்பினால் இவர் கவைமகனார் எனக் குறிக்கப் பெற்றார் என்பர் உ. வே. சா. (குறுந்தொகை. பாடினோர் வரலாறு. பக். 137).

கவைமரம் - கவைக்கோல். புள்ளிமான், கவைமரம் - கவைக்கோல் - போன்ற பிளவுபட்ட கொம்பினை யுடையது (பதி. 74:9,10).

கவைமுகருவி - பரிக்கோல் (யானையை அடக்கும் கருவி). யானைப்பாகர் கவைமுகுட கருவியால் - பரிக்கோலால் - யானைகளைக் குத்தி வடமொழி பயிற்றிக் கவளங் கொள்ளச் செய்தனர் (முல்லை. 35,36).

கவைமுள் - வேலமுள். அதியமான்நெடுமான் அஞ்சியின் குதிரைப்படை வரக் கண்ட அவன் பகைவர் கவைமுள்ளால் - வேலமுள்ளால் - காட்டு வாயில் களை அடைத்தனர் (புறம். 98:7,8).

கழகம் - சூதாடுமிடம். உயர்ந்த இடுமணலிடத்து ஆடித்திரியும் புள்ளியையுடைய அலவன், கழகத்து - சூதாடுமிடத்து - உருட்டப்பெறும் கவற்றினை யொகக்கும் (கவி. 136: 2-4).

கழங்கு - 1. கழற்சிக்காய். எண்ணுதற்குக் கருவியாகவுள்ள கழங்கு - கழற்சிக்காய் - போதாவாறு பகை மன்னரை மிக்க அளவில் இமையவரம்பன நெடுஞ்சேரவாதன் வென்றான (பதி. 15:5). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலின் சால்பும் செமமையும் வளனும் வென்றியும் ஆகியவற்றை எண்ணினால் எண்ணுதற்கு இடப்படும் கழங்குகள் போதா (பதி. 33:1-8). தலைவி இளந்துணை யாய மொடு கழங்காடினாள் (அகம். 17:2). தலைவி கிளியினையும் பந்தினையும் கழங்கினையும் மிக விரும்பிக் கைவிடாதிருந்தாள் (அகம். 49:1). கழங்காடு ஆயம் (அகம். 66:24). கழங்கு போன்றது முதது (அகம். 126:12). கோடை மிகுதியால் மூங்கிலின் கணுக்கள் பிளக்கத் தெறித்து விழும் மண்ணாமுத்தம் கழங்குபோல தோன்றும் (அகம். 173:12-15). துய்த்தலைமந்தி நெல்லித் திரள்காயைக்

கழங்காகக் கொண்டு ஆடும் (அகம். 241:13-15). மகளிர் விரும்பியாடும் கழங்கை ஒத்த ஆலங்கட்டி சிதறி மழை பொழிந்தது (அகம். 334:7-9). ஈங்கைத் திரள்வீ, குறுந்தொடி மகளிர் மணலாடு கழங்கு போலக் கற்பாறையின் மேல் பரவிக் கிடக்கும் (நற். 79:1-3). படிமத்தான், மணலைப் பரப்பிய முற்றத்தைச் சிறப்புச் செய்து மெய்ம்மையைக் கூறும் கழங்கிட்டுக் குறி பார்ப்பான் (நற். 268:8,9). முதுவாய் வேலன் வெறிக்களத்து முருகவேளின் முன் கழங்கிட்டு நோய்க் காரணம் அறிவான் (நற். 282:5,6). வெறியாடும் வேலன் கழங்குகொண்டு மெய்யறிந்து கூறுவான் (ஐங். 245:1,2). விலங்குகள் மேயாமல தினைப்பயிரைக் காககப புலிவடிவம் செய்து கழங்கினை அதன் கண்ணாகப் பொருத்துவர் (ஐங். 246:2,3). வேலன் பெய்ம்மணல் முற்றம் கவின் பெற இயற்றிக் கழங்கினால் தலைவியின் நோய்க் காரணம் அறிதவன் (ஐங். 248:1-3). வேலன் பெய்ம்மணல் பரப்பிய வெறியாடுமிடத்தில் கழங்கு பரப்பிக் குறி பார்த்து முருகனால் வந்தது இந்நோய் என மொழிந்தான் (ஐங். 249:1,2). பொய்படுதல் அறியாதது கழங்கு (ஐங். 250:1). பந்தும் பாவையும் கழங்கும் எமக்கீதது எனமகள் உடன்போக்கு மேவினள் என்பது தாய்க் கூற்று (ஐங். 377:3,4). மகளிரிடமிருந்த பந்தினையும் கழங்கினையும் களவு கொண்டோடிய மைந்தர் வையை நீருட் பாய்வார் (பரி. 10:107,108).

2. கழற்சிக்காய் வடிவிலமைந்த வினையாட்டுக் கருவி. சிலம்பணிந்த குறுந்தொடி மகளிர் ஆன் பொருளை வெண்மணல் எககரிவிருந்து பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற கழங்கு கொண்டு ஆடுவர் (புறம். 36:3-5). மகளிர் வெண்மணலில் குறுந்தொடியசையப் பொன்னாற் செய்த கழங்கினைக் கொண்டு ஆடுவர் (பெரு. 334,335). வெள்ளிய இருப்பைப்பூ, யானைக் கோட்டாற் கடைந்து செய்த கழங்கு போன்று பாறையிற பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 135:8,9).

3. கழங்கினைக் கொண்டு கூறும் குறி. 'ஆகு வதறியும் முதுவாய் வேல' என்று விளித்து நீகழங்கினை - கழங்கினைக் கொண்டு கூறும் குறியினை - கூறுவாயாக என நற்றாய வேண்டினாள் (அகம். 195:14,15). தெய்வத்தால் அறியப்படுகின்ற கழங்கினால் தலைவியின் வேறுபாட்டை உணர்ந்து வெறியாட்டெடுத்தல (நற். 47:7-9).

கழஞ்சு - ஓர் எடுத்தலளவு (ஆகுபெயராய் அந்த அளவுள்ள பொன்னைக் குறிக்கும்). பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் மறம் பாடிய பாடினி தோற்

றப் பொலிவுடைய சிறந்த கழஞ்சினால் - கழஞ்சு அளவாகிய பொன்னினால் - செய்த அணிகலன் களைப் பெற்றாள் (புறம். 11:11-13).

கழல் - 1. வீரக்கழல். கருங்கையொள்வாட் பெரும் பெயர் வழி பொன்னாலாகிய கழலணிந்த காலினன் (புறம். 3:15). உருவப்பலிறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் தாள் புடைபெயர்ந்து போர் செய்தலின் அருப்புத் தொழில் பறைந்த கழல் கொல்லேற்றின் கோட்டை ஒத்தன (புறம். 4:3,4). கரிகாற் பெருவளத்தான் கழல் உரிஞ்சிய திருந்திய அடி உடையவன் (புறம். 7:2). புனைகழல் மறவர் போரெனில் விரும்புவர் (புறம். 31:9). கிள்ளிவளவன் அடிபொலியக் கழலணிந்தவன் (புறம். 40:4). புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்கப் பொருதான் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 76:12). நெடுஞ்செழியன் கிண்கிணி களைந்த காலில் ஒண்கழல் புனைந்து போருக்குப் புறப்பட்டான (புறம். 77:1). மையணற்காளை அடிபுனை தொடு கழல் அணிந்தவன் (புறம். 83:1). மேம்பட்ட கழலணிந்தவர் மறவர் (புறம். 93:10). அம்பு கழல் வடிவாகவும் பாண்டில் வடிவாகவும் செய்யப் பெற்றன (புறம். 97:15). அதியமான் ஈகையங்கழற் காலினன் (புறம். 98:5). அதியமான் தவமகன் பிறந்தவனைக் கண்டபோது அவன் கையது வேல்; காலனை புனைகழல் (புறம். 100:1). பகைவர் தோற்றோடுங் கால் எழும் கழலொலி கேட்டு நாணிப் பாரி அவர் மேற் செல்லானாயினான் (புறம். 120:20, 21). கழல் புனை திருந்தடிக் காரி (புறம். 122:2). கழலணிப் பொலிந்த சேவடி யுடையவன் தேர்வண்மலையன் (புறம். 125:12). கழற்காற் பேகன் (புறம். 142:4). மான்கணந் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்காலினன் பெருநள்ளி (புறம். 150:5). கழல் புனை திருந்தடிக் கிள்ளி (புறம். 167:10). வீரன் 'புனை கழலோய்' என விளிக்கப் பெறுதல் (புறம். 259:7). பூம்பொறிக் கழற்கால் (புறம். 281:9). நிணம் பொதி கழல் (புறம். 285:12). திருந்துகழற் சேவடி (புறம். 387:18). திருந்து கழல் நோன்தாள் (புறம். 397:27). ஒண்பொறிக் கழற்கால் (பதி. 19:3;30:40;34:2). கறையடிக் கழற் கால் (பதி.38:3). பொலங்கழல் நோன்றாள் (பதி. 31:31). மாக்கழல் (பதி. 37:8). ஈகைவான் கழல் (பதி. 38:7;42:1;குறி. 126). வான் கழல் (பதி. 57:2). வலம் படு வான்கழல் (பதி. 70:11). கழற்கால் (பதி. 80:7). வேலன் வடிவு கொள்ளும் வேலன் கழல் அணிந்தவன் (முரு. 208). நல்லியக்கோடன் களிற்றுத் தழும் பிருந்த கழல் தயங்கு திருந்தடி உடையவன் (சிறு.123, 126). ஒண்தொழில் கழற்கால் (பெரு. 102). கழற்கால் மறவர் (மது. 395). கச்சம்தின்ற கழல் தயங்குதிருந்

தடி (மது. 436). பசுமணி பொருத பரேர் எறுழ் கழற்கால் பொற்றொடிப் புதல்வர் ஓடியாடினர் (பட். 294,295). மழவர் ஒண்கழல் உடையர் (அகம். 1:1,2). கள்வர் கோமானாகிய புல்லி கழல் புனை திருந்தடி உடையவன் (அகம். 61:11,12). தொடுகழல் மறவர் (அகம். 75:6). பொருநன் கச்சினையும் கழலினையும் தாரினையும் அணிந்தவன் (அகம். 76:7,9). புனை கழல் பிட்டன் (அகம். 143:13). கழற்கால் பண்ணன் (அகம். 177:16). வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர் (அகம். 187:7). கழற்காலையும் நெடுவேலையும் உடைய இளையோன் (அகம். 203:9,10). கழற்கால் இளையர் (அகம். 289:12). கழற்கால் புல்லி (அகம். 295:13). திருந்துகழற் சேவடி நற்போர் வானவன் (அகம். 309:10,11). ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரளச் சென்று அத்தி புனலாடினான் (அகம். 376:7,10). வில்லோன் காலனை கழல் (குறு. 7:1). ஆய் கழல்விடலை (குறு. 15:4,5). கழலோன் (குறு. 356:2). கண்ணியும் கழலும் தாரும் தலைவன் அணிதல் (நற். 123:7,8). பாசி சூழ்ந்த பெருங்கழல் (ஐங். 206:4). திருந்து கழற்காளை (ஐங். 382:2). செய்வினைப் பொலிந்த செறிகழல் நோன்தாள் மையணற்காளை (ஐங். 389:1,2). மையற விளங்கிய கழலடிப் பொய்வல் காளை (ஐங். 399:4,5). ஆய்கழல் வெஞ்சின் விறல் வேற் காளை (ஐங். 400:4,5). காமர் கழலடி (கவி. 30:20). புனைகழற்காற் நென்னவன் (கவி. 98:30). புனைகழல் மைந்தர் (பரி. 22:27).

2. கழற்சிக் கொடி. சீறார் கழலால் - கழற்சிக் கொடியால் - ஆகிய முள்வேலியுடையது (புறம். 306:1,2).

3. கழற்சிக்காய். மணற்குன்றை ஆடும் இடமாகக் கொண்டு ஒண்ணுதல் மகளிர் கழல் - கழற்சிக்காய் - ஆடுவர் (பதி. 30:27,28).

4. கால்மோதிரம். வையையில் நீராடப் போந்த மகளிரிற் சிலர் சுட்டுவடம், கழல் - கால்மோதிரம் - அணிந்திருந்தனர் (பரி. 12:24).

5. தாள் (ஆடுபெயர்). மூன்று காலங்களையும் கடந்து அக்காலங்கள் தாமே பொருந்திய கழல் - தாள் - நிழலையுடையவர் திருமால் (பரி. 13:46,47).

கழற்கனி - கழற்சிமணி. மகளிர் கூந்தலைக் கழற்கனியால் - கழற்சிமணியால் - வகுத்து ஒழுங்கு படுத்தினர் (புறம். 97:23,24).

கழனி - வயல். வயலிடத்து மயில் உதிர்த்த பீலியைக் கழனி உழவர் நெற்குட்டுடனே திரட்டுவர் (புறம். 13:10,11). நாரை கழனியிடத்துக் கயல்மீனைத் தின்று நெற்போரின் கண்ணே உறங்கியது (புறம். 24:19,20). நெல் விளைந்த கழனியிடத் துள்ள

புள்ளை யோட்டுவோர் பனங்கருக்காகிய விறகால் கழிமீன் சுட்டு அதனுடன் வெங்கள்ளுண்டும் அமையாராய்த் தெங்கினது இளநீரை உதிர்ப்பர் (புறம். 29:13-16). புனங்காப்போர் கிளிகடி கருவியைப் புடைப்பின், அப்புனத்திற்கு அயலதாகிய வளைந்த நெற்கதிர் சுழலும் கழனியின்கண்ணும் மிக்க நீரையுடைய கடற்கரையின்கண்ணும் உளவாகிய புட்கள் ஒருசேர எழும் (புறம். 49:4-6). நீபிறர் நாடு கொள்ளுங்காலை அவர் நாட்டு வளைந்த கதிரையுடைய கழனியை நின் மறவரும் கொள்ளை கொள்க என இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறணிதத்துக் காவிரிப் பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் கூறினார் (புறம். 57:5,6). வன்கை வினைஞராகிய உழவர் பழன வானையினது துணியலைப் புதுநெல் வெண் சோற்றிற்கு மேலீடாகக் கொண்டு விலாப்புடை மருங்கு விம்முமாறு உண்டு நெடிய கதிரையுடைய கழனியிடத்துச் சூட்டை இடுமிடம் அறியாது தடுமாறுவர் (புறம். 61:4-7). கழனியிடத்துள்ள ஆம் பல் தண்டாற் செய்த வளையணிந்த கையிணையுடைய மகளிர், செவ்வி யவலை முக்கிக் குளிர்ந்த புனற்கண்ணே பாய்வர் (புறம். 63:11-13). பகை வரது அகன்றலை நாடு, வரப்பைச் சேர்ந்து வளையும் நெற்கதிர் சுழலும் கழனியொடு பெரும் புனல் படப்பையை உடையது (புறம். 98:18-20). பொய்கைக்கண் மேய்ந்த நாரை நெற்போரின்கண்ணே உறங்கும் நெய்தலையுடைய அழகிய கழனியிடத்து விளைந்த நெல்லை உழவர் அறுப்பர் (புறம். 209:1,2). மழை பொய்த்தலால் கயங்கள் களியாய் முளியும் கோடையினும் ஆம்பலின் அகலிலை நிழற்கண் நத்தையினது ஏற்றை நாகாகிய இளைய சங்குடன் பகற்காலத்தே மணங்கூடும் நீர் விளங்கும் கழனி நாடுடையவன் உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி (புறம். 268:1-6). கதிர்கள் தம்மிற் பின்னிக் கொண்டசையும் நெற்கழனிகளையுடையது மருத நிலத்தார் (புறம். 285:14,15). வளவிய தோட்டிணையும் ஒன்றோடொன்று தம்மிற் பின்னிக் கிடக்கும் கதிர்களையும் உடைய கழனியின் நடுவே ஓரெயில் தோன்றியது (புறம். 338:9-12). வயல்கள் பொருந்திய கழனிகட்கு வாயிலாகிய பொய்கைக்கண் கயல் மீனை உண்ணும் நாரையால் துரத்தப்பட்ட வாளை மீனைப் புனலாடு மகளிர் தம் வளமனைக்குப் பிடித்துச் செல்வர் (புறம். 354:4-6). அம்பர் எனும் ஊர் காவிரி பாயும் தாழ்ந்த நிலப்பாங்கினையுடைய படப்பைகளையும் நெல் விளையும் கழனிகளையும் உடையது (புறம். 385:8,9). பலவாகிய ஊர்களைச் சூழவுள்ள கழனிகளெல்லாவற்றினும்

விளையும் நெல்லினும் பலவாகிய ஊழிகள் வாழியர் எனச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியா தனைக் குண்டுக் பாலியாதனார் வாழ்த்துவர் (புறம். 387:28,36). தழைத்த கதிர்கள் பொருந்திய கழனிகள் சூழ்ந்த வெண்குடை என்னும் ஊர்க் குரியவன் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் (புறம். 394:2,3). கழிகால்களாற் சூழப்பட்ட நெல் விளைந்து கிடக்கும் கழனியின்கண் பறையை முழக்குவதால் கதிர் கவர வரும் புள்ளினம் வெருண் டோடும் (புறம். 396:3,4). இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் சினந்து இறுத்த பகைவரது பாக்கத் திலுள்ள விரிந்த பூவையுடைய கரும்பு விளையும் கழனிகள் பொலிவிழந்து தோன்றின (பதி. 13:12,13). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் பகை வரது நாடு கழனிகட்கு வாயிலாக உள்ள பொய்கையை அடுத்த விளைநிலத்தில் நெருப்பை யொத்த தாமரையும் மகளிர் பறிக்காமையான் தானே மலர்ந்த ஆம்பலும் நீங்காத புதுவருவாயும் உடையது (பதி. 23:22-25). வளைந்த கதிர்களை யுடைய நெல்லின் தாள்கள் செறிந்த கழனியின்கண் தடந்தாள் நாரை இரை கவரும் (பதி. 32:12,13). கரும்பு தழைத்து நெருங்கிய கழனிகளையுடைய நாடு வளம் மிக மழை பெய்தது (பதி. 50:2,3). கழனியிலுள்ள உழவர் தண்ணுமைப் பறையை இசைத்ததால் பழனத்திலுள்ள மயில் அதன் ஓசையை மேகத்தின் ஓசையென்று எண்ணி ஆடும் (பதி. 90:41,42). வினைஞராகிய உழவர் இடையறாத புது வருவாயினையுடைய வளையுங்குதிரினை யுடைத்தாகிய கழனியிடத்துப் பசுமையுற்றப் படி முற்றின செந்நெல்லின் தாளினை அறுத்தனர் (பெரு. 238-231). யானைகள் நின்றால் அவற்றை மறைக்கும் படி கழனியில் நெற் கதிர்கள் ஒங்கி வளர்ந்தன (மது. 247). மருத நிலத்திலுண்டாகும் பல்வேறு ஓசைகளுள் தழைத்த பகனறையினையுடைய நெல் முற்றிய கழனியில் அந் நெல்லை வன்கையினாலே அறுப்பாருடைய அரித் தெழும் பறையோசையும் ஒன்றாகும் (மது. 261,262). சோழநாடு விளைவறாத வியன்கழனிகளை உடையது (பட். 8). வளம் மிக்க வயலில் அழலின் கொழுந்தினை யொத்த தோடுகளை யின்ற கழனி நெல்லின் கவை முதலிலிருந்து தோன்றிய கதிர் செறுவிடத்து வரப்புகளை அணையாகக் கொண்டு கிடந்து அலைந்தது (அகம். 13:17-20). கழனிகளில் வெண்ணெய்லை அரிவோரது பின்பு நின்றொலிக்கும் தண்ணுமைப் பறையொலியை வெருவிய நாரை, கொம்புபோல் ஒலித்துப் பனைமரத்தின் மடலகத்தே சென்று தங்கும் (அகம். 40:12-16).

உழவர் நெடிய நெற்பயிர் நட்ட கழனியிலுள்ள ஏர்களைத் தலைகுவிந்த கட்டிகளை யுடைய தோட்டத்தில் சேர்த்து மண் பிறழ அரிதானையுடைய நிலத்தைப் பிளந்துமுவர் (அகம். 41: 4-6). கானலம் பெருந்துறையில் கழனிகளிலுள்ள கரிய நீரில் பசிய இலைகளை யுடைய தழைத்த கணைக் கால் நெய்தற் பூக்களை விழாவிற்கு அணி செய்யும் மகளிர் தம் தழையுடைக்கு அணிசெய்ச் சேர்ப்பர் (அகம். 70: 10-12). பிரப்பங்கொடி ஆம்பல் இலையைச் சுற்றிக்கொள்ள, வாடைக்காற்று வீசும்போது அவ்விலை ஊதுலைத்துருத்தி போல வீங்கி நெகிழ்தற்கிடனான கழனியம் படப்பைக் குரியவன் தலைவன் (அகம். 96: 3-8). பல்விளங்கோசர் கடலாடு மகளிர் கொய்து வந்த ஞாழற் பூவினையும் கழனி உழவர் கொய்து வந்த குவளைப் பூவினையும் காவற் காட்டினையுடைய புறவில் மலர்ந்த முல்லைப்பூவுடன் சேர்த்துக் கண்ணியாகக் கட்டி விளையாடுவர் (அகம். 216:8-11). தண்ணிய சாயக்கானம் என்னும் ஊர் நீண்ட கதிர்களைக் கொண்ட கழனிகளை உடையது (அகம். 220 :18). குறுந்தொடி மகளிர் புனலாட்டை வெறுப்பின் பொய்கைக்கண் கோரைகளைக் கோதி, கழனியாகிய கரந்தைமிக்க வயலிடத்து வெண்குருகளை ஒட்டுவர் (அகம். 226:4-6). கழனியின் வரப்பில் நின்ற மாமரத்தின் கொம்புகளிலிருந்து உதிரும் புதிய பூக்கள் மழைத்துளி போலப் பரந்தன (அகம். 236: 6-8). உறந்தையிலுள்ளோர் பெரிய நெற்கதிர்கள் சுழல்கின்ற கழனியிடத்து முற்றிய கரும்பினைப் பிழிந்த இனிய சாறு அட்ட பாகுடன் பாலினையும் பெய்து செந்நெல்லாலாகிய அவலைப் பாணர் முதலாயினார்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 237:11-14). கிளைத்தல் பொருந்திக் கருவிரிந்து எழுந்து வளைந்த விளங்கும் கதிர்களையுடைய கழனியின் நெல் ஒலி செய்யும் பசிய பள்ளங்களைத் துழாவிய கண்ணோட்ட மற்ற வாடைக்காற்று கல்லென்ற ஒலியுடன் விரைந்து வந்தது (அகம். 243:5-8). கள்ளூர் அழகு விளங்கத் தொல்புகழ் மிக்க பலவகையான பூக்கள் நிறைந்த கழனிகளையும் கரும்பு மிக்க படப்பைகளையுமுடையது (அகம். 256:13-15). கழனியில் உழுவோர் கலிசிறந்து எழுப்பிய இசைக்கு வெருவிய மயில் தெய்வத்தையுடைய குன்றிடத்தே பொலிவுற வந்து தங்கும் (அகம். 266:17-19). பொய்கையில் உள்ள யாமை, நீர் சூழ்ந்த வளம் பொருந்திய வயலிடத்தே யுள்ள கழனிக் கரும்பின் சாய்ந்த பக்கத்தே ஊர்ந்து சென்று இளவெயிற் காயும் (அகம். 306:5-7). பரத்தையாகிய குறுமகள் அட்டவாயில் என்னும்

ஊரிலுள்ள நீண்ட கதிர்களை யுடைய கழனியின் பெருங்கவின் ஒத்த நலத்தினள் (அகம். 326:3,5-7). நெல்தூற்றும்போது எழுந்த துரும்பு படிந்து வெள்ளாப்புக் கெட்டமையின் பரதவர் சிவந்து கழனி உழவரோடு மாறுபட்டு எதிர்த்துக் கை கலந்து சேற்றுக் குழம்பினை எறிந்து போர் செய்தனர் (அகம். 366: 3-9). கழாஅர் முன்றுறை நீர் மோதிய மருத மரங்கள் ஓங்கிய படப்பையினைபுத் தழைத்த கதிர்களையுடைய கழனிகளையும் உடையது (அகம். 376: 3, 4). கழனியின் அருகிலுள்ள மா மரத்தினது கனிந்து வீழ்கின்ற இனியபழத்தைப் பொய்கையிலுள்ள வாளைமீன்கள் கதுவி உண்டன (குற. 8:1, 2). நாரை கவர்ந்து கொள்ள அதனினின்றும் தப்பி நீருட் குளித்த கெண்டை அயலிலுள்ள தாமரையின் வெள்ளிய அருமபை வெருவும் கழனிப் பக்கங்களையுடைய காஞ்சி மரங்கள் மிக்க ஊரையுடையவன் தலைவன் (குற. 127:1-3). தலைவியின் தாய் உப்பை விற்று வெண்ணெய்லைக் கொள்ளும் பொருட்டு உப்பு விளைகின்ற கழனியாகிய அளத்திற்குச் சென்றாள் (குற. 269: 4-6). உமணரின் நெடுநெறியிற் செல்லும் உப்பு வண்டிகள் மணலின் மடுத்து முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டுக் கழனியிலுள்ள குருகுகள் வெருவும் (நற். 4:7-11). தலைவன் ஊரிடத்துள்ள தீம்புனல் இங்கும் வந்து பரக்கின்ற கழனியையுடைய நல்லவூரின் தலைவன் (நற். 70:7, 8). பழனத்தினருகே யிருக்கின்ற பலா மரத்திலுள்ள முயிறுகள் முட்டையிட்டு நெருங்கி உறைகின்ற கூடுகளைக் கழனியின் கண்ணே இரையுண்ண வந்த நாரை உரிஞ்சுதலான் அம்முயிறுகளும் முட்டைகளும் செந்நெல்லோடு கலந்த அரிசியுதிர்ந்து பரவினாற்போல உதிர்ந்து கிடந்தன (நற். 189:1-3). நெற்கதிர்களிடையே மலரும் நெய்தற் பூவினின்று தேன் வடியும் கழனி சூழ்ந்தது ஆர்க்காடு (நற். 190:5, 6). இரைவேட்டுக் கடுஞ்சூல வயாவினால நெய்தற் கழியை அடையாது கழனியின்கண் தங்கியிருந்த பேடைக்கு நாரைப் போத்து கடல்மீனைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும் (நற். 263: 4-7). பழனத்திலுள்ள யாமையின் பசிய கற்போன்ற முதுகிலே கழனியைக் காக்கும் மள்ளர் தாம் சுடுகின்ற நத்தையை உடைத்துத் தின்பர் (நற். 280: 6,7). பெருங்குளத்து நீர் மடை திறந்து கொண்டு ஓடியதனால் அக்குளத்தினின்றும் புறம்போய்க் கால்வாயை யடைந்து திரும்பிய வாளைமீன் சேற்றையுடைய கழனியுள் ஓடி, உழவர் கோல்கொண்டு புடைத்தற்கும் அஞ்சாது சேற்றின் வரம்படியிலே புரளும் (நற். 340: 3-8). வெண்ணெய் அறுக்கும் மள்ளர் முழங்குகின்ற

தண்ணுமைப் பறையொலிக்கு அஞ்சி பழனத்திலுள்ள புள்ளினங்கள் இரிந்தோடிக் கழனியின மீதுள்ள மருதமரத்தில செறிதலால அம்மரத்தின பூங்கொத்துக்கள உதிர்ந்தன (நற். 350: 1-3). வாழைததாற்றின பூவை அசைக்கின்ற நெற்கதிர் விளைந்த கழனியிலுள்ள சேற்றில் மள்ளர் அறுத்துப் போட்ட அரிச்சுட்டின பக்கத்தே வாளைமீன் பிறழும் (நற். 400:1-4). தலைவன் பூத்துள்ள கரும்பினையும் விளைந்து முதிர்ந்து பயனதரும் நெலவினையும் ஒருங்கேயுடைய கழனிகளைக் கொண்ட ஊரினன் (ஐங். 4: 4,5). பஞ்சாய்க் கோரையன்னை செருந்திக் கோரையோடு வேழம் கரும்பு போலச் சுழலுதற்குக் காரணமான கழனிகள் சூழ்ந்தது தலைவனது ஊர் (ஐங். 18: 1,2). தலைவன் பசிய காயையுடைய வயலையினது சிவந்த கொடியினை நண்டுகள் அறுத்தற்கிடனான கழனிகளை யுடைய ஊரினன் (ஐங். 25: 1-3). மழை மிகுதியாகப் பெய்யக் காவலர் கடுக நண்டு உழவர் வித்திய வெணமுளையை அறுத்தற்கிடனான கழனியூரன் தலைவன் (ஐங். 29:1-3). அணையை உடைத்துப் பாயும் புதுநீர் பாய்ந்த அளவிலே கழனியிலுள்ள தாமரைகள் முதலிற் கலங்கிப் பின்னர் மலர்ந்தன (ஐங். 53: 2,3). பழனத்திலுள்ள சம்பங்கோழி ஒலிக்கின்ற தன் பெடையை அகவும் கழனியூரன் தலைவன் (ஐங். 60.1,2). பழனத்திலுள்ள பலவேறு மீன்களையும் தின்ற நாரை கழனியிலுள்ள மருதமரத்தின் உச்சியில் சென்று தங்கும் (ஐங். 70.1,2). எருமைக்கடா மணமுடைய மலர்மிக்க நீர் நிலைக்கண் புகுந்து ஆம்பல் மலரைச் சிதைத்தற்கிடனான கழனியூரனின் மகள் தலைவி (ஐங். 91:1-3). கவின்பெறு சுடர்நுதலளாகிய தலைவியின் தந்தையூரிலுள்ள கழனியின்கண் தாமரைகள் மலர்ந்தன (ஐங். 94:4,5). தலைவி எருமை பாய்ந்து உழக்கியதனால் உண்டான சேற்றின்கண்ணே நெய்தல் ஆம்பலோடு தழைத்தற்கிடனான கழனியூரனின் மகள் (ஐங். 96:1-3). பழனத்திலுள்ள பாகறகொடியின்கண் முயிறுகள் மொய்த்து உறைகின்ற கூடைக் கழனி எருமை நெற்கதிரோடு ஒரு சேரக் கெடுக்கும் (ஐங். 99:1,2). பறவைகள் ஒலிக்கும் வயலிடத்து ஒலிக்கின்ற செந்நெலவிடையே பூத்த தாமரையைச் செந்நெல்லினது முதல சாய்க்கையினாலே அதனுடைய வள்ளிதழை யுறும்படி வளர்ந்து அப்பூவிலே கிடந்து விளங்கிய ஒருகதிர். அரங்கின் மேல் ஆடுவாளது அணி நுதலில் செருகப்பட்ட வயந்தகம் போலதோன்றும் அழகு பெறுகின்ற கழனியையுடையவன் தண்டுறை யூரனாகிய தலைவன் (கவி. 79:1-6). லையையாற்றின்கண் வெள்

ளம் வரக் கண்டோர் அப்பெருவெள்ளம் பாடுபவர் இருந்த பாக்கத்தைக் கொண்டதெனவும் கூத்தர் இருந்த சேரியை அடைந்தது எனவும் கழனிகளில் வெள்ளக்கால் வந்து கோத்தது எனவும் கூறினர் (பரி. 7:31-33).

கழாஅத்தலை - புலவர். இருங்கோவேளின் முன்னோன் ஒருவன் புகழ்ந்த செய்யுளையுடைய கழாஅத் தலையை - கழாஅத்தலையார் எனனும் புலவரை - இகழ்ந்ததன் பயனாகச் சிற்றரையம் பேரரையமென இரு கூற்றாற் பெயர் பெற்ற அச்சம் பொருந்திய அரையம் என்னும் மூதூர் அழிந்தது எனறு கபிலர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 202:6-13).

கழாஅர் - ஊர். பல வேற்படையினையுடைய மத்தியின் கழாஅர் எனனும் ஊரின்கண் தாமரைப் பூக்களையுடைய நீர்மிக்க வயலில் வள்ளையின் மென்கொடிகளை உழக்கி வாளை மீன்களை மேய்ந்த நீநாய் பிரம்பினது பழைய தூறுகளில் தங்கியிருக்கும் (அகம். 6:16-20). முழுவின் ஒவி மாறாத ஆரவாரம் நிகழும் இடமாகிய கழாஅர்ப் பெருந்துறையிடத்து விழாவில் ஆடிய ஆட்டனத்தியின் அழகினை நயநது வந்து காவிரி கவர்ந்து கொண்டமையின் திசையெல்லாம் தேடி மதி மருண்டு வாடிய ஆதிமந்திக்கு மருதி அவள் காதலனைக் காட்டிக் கடலில் மறைந்தாள் (அகம். 222:4-12). மகளிர் புனல்விளையாட்டை வெறுப்பின் பழனத்திலுள்ள கோரைகளைக் கோதி வயலில் உள்ள நாரையை ஓட்டும் இடமாகிய பரதவர் கோமான் பல்வேல் மத்தியின் கழாஅர்த் துறை முற்றத்தே விடியலில் வந்த பெருநீர்க் காவிரியில் தலைவன் பரத்தையோடு புனலாடினான் (அகம். 226:4-12). மிக்கெழும் நீர்மோதிய மருத மரங்கள் உயர்ந்த தோட்டத்தினையும் தழைத்த கதிர்களைக் கொண்ட வயல்களையு முடைய கழாஅர்த் துறை முற்றத்தே சுற்றத்தோடு கரிகால் வளவன் கண்ணுற்று மகிழப் புனலாடிய அத்தியின் நலன் நயநது அவனைக் காவிரி கொண்டொளித்தது (அகம். 376.3-11). மாசற்ற மரத்திலுள்ள பலியுணவை உண்ணுங் காககை காற்று மோதும் நெடுங்கிளையில் மழைத் துளியுடனே அசைந்து கொண்டு வெலபோர்ச் சோழரது கழாஅரில் கொள்ளப்படுகின்ற பலிக்கொடையோடு கொடுக்கும் அளவிறந்த சோற்றுடன் ஊனொடு கலந்து இடப்படும் பெருஞ்சோற்றை உண்ணக் கருதியிருக்கும் (நற். 281.1-6). நறிய வடுவினையுடைய மாமரத்தின் முதிர்ந்த தீம்பழம் நெடுநீர்ப் பொய்கையின்கண் துடுமென விழுதற்கிடனான கை

வண்மையுடைய மத்தியின் கழாஅர் என்னும் மூதாரை ஒத்த நலங்கெழுமியவர் பரத்தையர் (ஐங். 61:1-4).

கழாத்தலையார் - புலவர். கழாத்தலை என்பது ஓரூர் எனக் குறிப்பர் உ.வே.சா. (புறம். பாடினோர் வரலாறு). அக்குறிப்பின்படி இவர் ஊரால் பெயர் பெற்றவராகிறார். ஆயின், உறுப்பால் பெயர் பெற்றவர் வரிசையில் இவரை நிறுத்துவர் வையர் புரிப்பிள்ளை (சங்க இலக்கியப் புலவர்களின் பெயர் வகை). அவ்வகையில் கழுவாத் தலையையுடையவர் என்ற காரணம் விளங்கவில்லை. இவரைக் குறித்துப் 'புகழ்ந்த செய்யுட் கழாத்தலை' (புறம். 202:12) என்று பொய்யா நாவிற் கபிலர் புகழ்வர். இருங்கோவேளின் முன்னோ னொருவன் இப் புலவரை இகழ்ந்ததன் பயனாகச் சிற்றரையம் பேரரையம் என்ற இரு பகுதிகளையுடைய அரைய மெனும் அவன் மூதார் தன் சிறந்த பொனவளங் கெட்டு அழிந்தது (புறம். 202:1-13) என்றதனால் இவருடைய ஆற்றலும் பெருமையும் அறியப்படும். இவர் பாடிய ஆறுபாடலும் (62, 65, 270, 288, 289, 368) புறநானூற்றில் அமைந்துள்ளன. சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் வேற்பஹ டக்கைப் பெருநற் (ஹற்) கிள்ளியொடு போர்ப் புறத்துப் பொருது வீழ்ந்து ஆரம் கழுத்திடத்ததாக உயிர் போகாது கிடந்தானை மறக்களவழித் துறை யிலும் (புறம். 368) 'அவ்வேந்தர் இருவரும் 'அக் களத்தே படையொடுமாய்ந்து கிடந்ததைத் தொகை நிலைத் துறையிலும் (புறம். 62) இவர் பாடியுள்ளார். சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானொடு பொருது புறப்புண்ணுக்கு நாணி வடக்கிருந்ததைக் கையறு நிலையில் (புறம். 65) பாடியுள்ளார். இம்மூன்று பாடல்களிலேயன்றி ஏனைய மூன்றிலும் (புறம். 270, 288, 289) போர் குறித்த செய்திகளையே இவர் தனித்தனிப் புனைகின் றார். இந்த ஆறனுள் ஐந்து பாடல்களில் போரில் நேர்ந்த வீழ்ச்சியை இரக்கமும் கடுமையும். தோன்ற இவர் இயம்பக் காணலாம். வேந்தரும் மறவரும் வீழ்ந்த நிலையில் அவர்தம் பெண்டிர் கைம்மை நோன்பு நோற்றுவாழ விரும்பாதவராய்த் தத்தம் கணவனமாருடனே களத்தில் இறந்தமையை (புறம். 62) இவர் காட்டுகின்றார். 'உவவுத்தலை வந்த பெருநாளமயத்து, இருசுடர் தம்முள் நோக்கியொரு சுடர், புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்குத் தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த, புறப் புண் ணாணி மறத்தகை மன்னன், வாள்வடக் கிருந்தனன்' (புறம். 65:6-11) என்ற இவரது பாடற் 'பகுதி' உவமையும் நயமுமுடையது. 'பல்லெருத்

துள்ளும் நல்லெருது நோக்கி, வீறுவீறாயும் உழபன் போல்' அரசன் முதுகுடி மறவருள் சிறப்புடையொருவனைத் தேர்ந்தனன் (புறம். 289) எனவும் 'வளிவழக் கறுத்த வங்கம் போலப்' போர்ப்புரலி கள் புண்பட்டு மடிந்து கிடந்தன (புறம். 368) எனவும் இவர் கூறுகின்ற உவமைகளும் உணரந தக்கன.

கழார்க்கீரனெயிறறியனார் - புலவர். 'சோழநாட்டில காவிரிக்கரையில் மயிலாடுதுறைக்குக் கிழக்கேயுள்ள கழார் என்ற ஊரினரான கீரனென்பவருக்கு மக னாகிய எயிற்றியனார் என இவர் பெயருரு விளக்கம் காணலாம். இவர் வேட்டுவக்குடியின ரென்பதும் பெயரர்லேயே விளங்கும். இவர் பாடியதாகக் குறுந்தொகையின் ஒரு பாடலே (330) உள்ளது. அப்பாடலில் வண்ணாத்தி கஞ்சியில தோய்ததெடுத்து முதல் தப்பலுக்குப் பின் முறுகதி நீரில் போட்ட நிலையில் பிரியாது கிடக்கும் வெள் ளாட்டையப் பகன்றையின் கூம்பு மலர்ந்த வெண மலர்க்கு இவர் உவமை கூறியுள்ள திறன உணரந்து இன்புறத்தக்கதாம். இவ்வொரு பாடலையே பாடிய இவ்வெயிற்றியனாரை 'வேறு பல பாடல்கள் பாடிய கழார்க் கீரனெயிறறியாரெனக் கொண்டு பெண்பாற்புலவர் என்று உ.வே.சா.வும் பி. நா. வும் குறிப்பர்' (குறுந்தொகை, நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு).

கழார்க்கீரனெயிறறியார் - புலவர். கழார் என்னும் ஊரி னரான கீரன் எனபார்க்கு மகளாகிய இவரது இயற்பெயர் எயிற்றி என்பதாம். இவரைக் கீர னுக்கு மனைவி எனபா பி.நா. (நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு). எயினர் குலப்பெண்ணான இவர் பாடிய னவாய் அகநானூற்றில் நான்கும் (163, 217, 235, 294), குறுந்தொகையில் இரண்டும் (35, 261), நற் றிணையில் இரண்டும் (281, 312) ஆக எட்டுப் பாடல கள் உள்ளன. கழார்க் கீரனெயிறறியனாரை இவ ராகக் கொண்டதனால் குறுந்தொகையில் அவர் பாடலாகவுள்ள ஒன்றையும் இவருடையதாகவே காட்டுவர் உ.வே.சா.வும் பி. நா.வும். (குறுந்தொகை நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு). மற்றும் அகநானூற் றில் நான்கு பாடல்களே இவருடையனவாகவிருக்க, ஐந்து பாடல்களென்று அவைரிருவரும் கணக்கிடு வது எங்ஙனமென்று விளங்கவில்லை இவர் நெய்த லொழிந்த நான்கு திணைகளைப் பாடியுள்ளார். பாலை, முல்லைத் திணைகளிற் போலவே மருதத் திணையிலும் பிரிவாற்றாமையைப் பேசுகிறார். எல்லர்ப் பட்டல்களிலும் வாடையொடு கூடிய பணிப்பருவ் நிகழ்ச்சிகளைச் சிறப்புறப் புனைவர். 'களிறுயிர்த் தன்ன கண்ணழி துவலை, முளரி கரி

முன் முன்பனிப் பாணான் குன்றுநெகிழ்ப் பன்ன
குன்ற கொள் வாடை' (அகம். 163:7-9) என்ற அடி
களில் உவமை நயத்தோடு இவர் பனிப்பருவ
வாடையைப் பாடுவது காணலாம். நெடுநாள்
மழை பொழிந்ததனால் கார்ப்பருவக் கடைநாளில்
எள்ளுக்காய்கள் உள்ளீடற்ற சிதட்டுக் காய்களாய்
ஒழிவதையும் அந்நாளில் சேற்றிடத்தில் நின்றலை
வெறுத்த செங்கட் காரெருமை நள்ளிரவில் ஐயெ
னக் கரைதலையும் இவர் ஒருபாடலில் (குறு. 261)
அழகுறப் பாடியுள்ளார். முன்பனிக் காலத்தில்
காதலரைப் பிரிந்திருந்து செயலற்ற மகளிரின்
நீரொழுகும் கண்ணைப் போல் கருவினை மலரு
மென்று இவர் புனைவது (அகம். 394) காலத்திற்
சேற்ற உவமப் புனைவாம். அக்காலத்தில் தலை
வணர் பிரிவையாற்றாத தலைவி புணர்ச்சியை
வீரும்பிப் பற்களைத் தீப்பிறக்குமாறு கறித்து நடுங்
குவதாகவும் (அகம். 217) இரவெல்லாம் விழித்
திருந்து நாழிகைக் கணக்கெடுக்கும் காவலரைப்
போல அவள் நெஞ்சு புண்ணுற்ற விழுமத்தினால்
துஞ்சாது வருந்துவதாகவும் (குறு. 261) அவள்
கூற்றில் வைத்து இவர் பாடுவன உணர்ச்சி மிக்க
னவாம்.

கழி - 1. உப்பங்கழி. தெளிந்த கழி - உப்பங்
கழி - இடத்துத் தீப்போலும் பூவினை யுடையது
தொண்டி மாநகரம் (புறம். 17:12,13). நெற்கழ
னியில் பறவையை ஒட்டுபவர் பனங்கருக்
கால் கழியிடத்து மீனைச்சுட்டு அதனுடன்
மதுவையும் உண்பர் (புறம். 29:13-15). கானலை
யுடைய தொண்டி கரிய கழியின்கண் மலர்ந்த
நெய்தற் பூவான் தேன் மணக்கும் (புறம்.
48:3,4). வண்டிகள் காணற் கழி யிடத்துள்ள
உப்பை முகந்து கொண்டு மலை நாட்டை
நோக்கிச் செல்லும் (புறம். 60:6,7). உப்பைக்
கொண்டு செல்லும் வண்டிகளை யுடைய உமணரின்
காட்டிடத்த தாகிய கழிநீரால் அலைக்கப்பட்ட
குன்றம் இகழுந்தன்மைய தன்று (புறம். 313:5-7).
மகளிர் கடல்நீராடிக் கயத்தில் மூழ்கிக் கழியிடத்துப்
பூத்த நெய்தற்பூக்களைப் பறிப்பர் (புறம். 339:6-8).
கலங்கள் கொணர்ந்த பொன்னாகிய பொருள்கள்
கழிகளில் இயங்கும் தோணிகளால் கரைசேர்க்கப்
படும் (புறம். 343:5,6). கழிசார்ந்த பகுதியில் சிறு
வெள்ளுப்பின் விலையைச் சொல்லிப் பெருமலைகள்
பொருந்திய நன்னாடுகட்குக் கொண்டு சென்று
விற்கும் உமணர்குடி தழைத்திருக்கும் (புறம். 386:
16,17). புதா என்னும் புள்ளினம் கரிய நீர்நிறைந்த
பெரிய கழியிடத்தே துழவி மீனைப் பிடித்துண்ணும்
(புறம். 391:15,16). கழிகளால் சூழப்பட்ட நெல்

விளையும் வயலின்கண் பறையை முழக்கிப் புள்ளி
னங்களை ஒட்டுவர் (புறம்: 396:3,4). கரிய கழி வழி
யாகக் கடலில் செல்லும் ஓடங்கள் வந்திறங்கும்
(புறம். 400:20). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலா
தனின் வேற்படை பகைவர் மார்பைப் பிளக்க,
அப்புண்ணினின் றொழுகும் உதிரத்தால் மணிநிற
இருங்கழியிடத்துள்ள நீர் செந்நிறமாகியது (பதி.
11:7-10). நீல மணியாற் செய்த கலம்போன்ற கரிய
இதழையுடைய நெய்தலின் பசிய இலையையுடைய
குளிர்ந்த கழிக்கண் குருகுகள் மீனைத் துழாவிப்
புண்ணைமர்க்கிளைகளில் தங்கும் (பதி. 30:2-4). செல்
வக்கடுங்கோவாழியாதன் கருநிற முண்டாகின்ற
மலர்களையுடைய கழியிடத்தே மலர்ந்த நெய்தற்
பூவின் நிறத்தோடு உயர்ந்தெழுந்த மேகத்தினும்
மிக்க செல்வத்தை வழங்கினான் (பதி. 64:16-18).
கரிகாலனின் சோழநாட்டில் மலையிடத்து மந்திகள்
கழியிடத்து மூழ்கின; கழியிடத்து நாரைகள் மலை
யிடத்துத் தங்கின (பொரு. 224,225). முதுவெள்ளிலை
என்னும் ஊர், பெரிய கழியிடத்தே உப்புப்
பாத்தியின் வெள்ளுப்பு விற்கும் அளவர் ஒலி
யுடையது (மது. 117-119). பாண்டி நாடு கரிய கழி
யிடத்துப் பாத்தியில் விற்கும் தித்திப்புக் கூட்டிப்
பொரித்த புளியோடு ஆண்டு விளையும் வெள்ளிய
உப்பும் கொண்டது (மது. 318). பெருங்கடலிடத்தே
பெருகும் ஓதம் கரிய கழிகளிடத்தே பெருகிப்பாய்ந்து
மீண்டது (மது. 540-542). காவிரிப்பூம் பட்டினம்
பந்தியிலே நிரல்படக் குதிரைகளைப் பிணிக்குமாறு
போல உப்பு விறற் நெல்லினைக் கொணர்ந்த
படகுகளைத் தறிகளிலே பிணிக்கும் கழிசூழ்ந்த
தோட்டங்களைக் கொண்டது (பட். 29-32). ஓமை
மரம் பெரிய கழியில் வாழும் முதலையின் முதுகுத்
தோல் போன்ற பொருக்கமைந்த அடிப்பகுதியை
யுடையது (அகம். 3:1,2). கொடுங்கழி யிடத்து
உண்டான தாழையின் விழுதாலியன்ற கயிற்றால்
ஞாழல் மரக்கிளையில் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சலில்
தலைவியும் தோழியும் ஆடினர் (அகம். 20:5,6).
கடற்கரையை அடுத்துள்ள கழிகளிடத்தே மாலை
யில் மலர்கள் குவிந்தன (அகம். 40:1). நெய்
தல் நிலத்துக் கரிய கழிகளில் கொடிய சுறா
மீன்கள் செருக்கித் திரிந்தன (அகம். 50: 2).
கடற்கழியில் முதலைகளுடன் சுறாமீனும்
திரிதரும் (அகம். 80:1,2). கழியிடத்துள்ள சுறாமீன்
எறிந்தமையான் தலைவனின் ஊர்தி யாகிய
கோவேறு கழுதை காலிற் புண்பட்டு நடை மெலிந்
தது (அகம். 120:10,11). தலைவியின் நெய்தற்பூக்க
ளையுடைய பெரிய கழிசூழ்ந்த ஊரின்கண் பனை
ஓங்கிய மணற்படப்பையில் இரவில் அன்றிற்

பறவை தன் பேடையை அழைக்கும் (அகம். 120: 14-16). தலைவியின் கண்களுக்கு, வளைந்த கழியில் வண்டு வாய்திறந்த நெய்தற்போதுகள் புறங்கொடுத்தன (அகம். 130:12,13). பரதவர் கரிய கழியாகிய வயலில் ஏராலே உழுதவின்றி வெண்கல்லுப்பு விளைத்தனர் (அகம். 140:1-3). கழியில் நெய்தல் மலர் காலையில் தேன்மணம் கமழும் குவளை மலரோடு தண்ணென் மலரும் (அகம். 151:8-12). உமணர் தெண்ணீர்க் கழியிடத்தே விளைந்த வெண்கல் உப்பைப் பலருமறிய விலை கூறி விற்றனர் (அகம். 159:1,2) நிறைசூல் யாமை அடும்பின் கொடியை இழுத்து வளைந்த கழியின் கரைக்கண்ணைமந்த வெண்மணல் பக்கத்தில் சேர்த்து மறைவாக முட்டையை ஈனும் (அகம். 160:3-6). அம்பு போன்று பாயும் தொழில்பயின்ற அழகு நடைக் குதிரைகள் செழுநீர்த் தண்கழியை நீந்தி நால் தேரின் உருளைபட்டுத் துணிப்புண்ட நெய்தலரும் புகள் பாம்பு உயர்த்திய தலைபோல் நீர்க்கு மேலே தோன்றின (அகம். 160:11-14). கடற்கரைச் சோலையும் தலைவனிடத்து என் நிலையைச் சொல்லாது; இக்கழியும் கூறாது; ஆகவே நீ சொல்லல் வேண்டும் எனத் தலைவி நன்மனை நோக்கிக் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாற் கூறினாள் (அகம். 170: 1,8). மகளிர் கண்களைப் போல் கழியின்கண் நெய்தல் மலர்ந்தது (அகம். 170:4). புலால் நாளும் கரிய கழியிடத்துத் துழாவிப் பறவைகள் தாழையில் தங்கின (அகம். 180:10-12). பெருங்கழி கடலில் கலக்குமிடத்தில் தலைவன் தேறிந்பூட்டிய குதிரைகளைக் காலின்கண் சுறாமீன் தாக்கியதால் அவை விரைந்த நடையைத் தவிர்ந்தன (அகம். 190:11-14). மலர்கள் விரிந்துள்ள நெடுங்கழியிடையே பெரும் புகழுடைய காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம் இருந்தது (அகம். 205: 11,12). பெருங்கழியைத் துழாவி முகந்த வலை இறாமீனுடன் இனமின்களையும் குவிக்கும் (அகம். 220: 16, 17). மருங்கூர்ப் பட்டினம் பெரிய கழியையும் தோட்டத்தையுமுடையது (அகம். 227:20). பெருங்கழியின் பக்கத்தில் கடல் ஓத்தினால் மலர்ந்த நெய்தல் மலர் கண்ணைப் போன்று காட்சியளித்தது (அகம். 230:1,2). நாரை நீலமணி போலும் நெய்தற் பூக்களையுடைய கரிய கழியினின்றும் மேல் எழுந்து பறந்ததால் கடற்கரைச் சோலை தனித்துள்ளது (அகம். 240:2-4). கழியிடத்துள்ள மலர்கள் இதழ் குவியவும் பொழில் சூழ்ந்த மனைக்கண் உள்ள புண்ணையின் நறுமலர் பொன்னிறங் கொண்டு விரியவும் மாலைப்பொழுது வந்தது (அகம். 260: 8-10). சிறுகுடிப் பாக்கத்திலுள்ள இனமீன் வேட்டுவர் பெருங்கழியில் மலர்ந்த நீலப்

பூக்களைப் புலிநகக் கொன்றைப் பூக்களுடன் குடுவர் (அகம். 270:1-3). கழியிடத்துள்ள புண்ணையின் மிக்க மலர்களை யுடையது கடற்கரைச் சோலை (அகம். 290:9). நீண்ட கழியைத் துழாவிய அன்னம், அடும்பின் கொடி பொருந்திய மணல் மேட்டிலிருந்து தனது அழகிய சிறகினைக் கோதி உலர்த்தும் (அகம். 320:8,9). நெய்தல் நிலத்தலைவன் கழியின்கண் பூப்பறித்தும் கடற்கரைச் சோலையில் தங்கியும் வரிமணலால் வண்டற் பாவை செய்து விளையாடியும் மகிழ்ந்தான் (அகம். 330:1,2). ஒல்லென்று ஆரவாரிக்கும் முழக்கத்துடன் கழியிடத்து நீர்ப் பெருக்கு மிக்கது (அகம். 340:8,9). கழியினிடத்துச் சிறிய பூங்கொத்துக்களை யுடைய நெய்தற்பூவும் காவியும் குவிய வீசும் அலைகளோடு நீர்ப்பெருக்கு எப்பொழுதும் மிதந்தது (அகம். 350: 1,2). வளைந்த கழியிலுள்ள சேற்றில் மலர்ந்த நெய்தற்பூவின் நுண்தாதுக்களை உண்டு வண்டின் கூட்டம் அதனை விட்டு நீங்கியது (அகம். 360:3-5). பூக்கள் நிறைந்த கரிய கழியிடத்தில் இருந்த இலையோடு நெய்தல் மலரையும் அதன்வழி வந்த தேராழி கொணர்ந்தன (அகம். 400:20,21). இலைக்கு மேல் உயர்ந்த நெய்தற்பூ கரிய கழியின்கண் ஓதம் மிகுந்தோறும் குளத்தில் மூழ்கும் மகளிரது கண்ணை ஒக்கும் (குற. 9:4-6). கருங்கழியினிடத்துள்ள நீலமணி போன்ற பூக்கள் குவியும்படி வாடைக் காற்று வந்தது (குற. 55:1-3). தலைவி ஆயத்தோடு கழியிடத்துள்ள காவீமலர் கொய்தும் கடலலையில் ஆடியும் விளையாட்டயர்ந்தாள் (குற. 144:1-3). கடலொலி அடங்க இருளினால் கடற்கரைச் சோலை மயங்க இருங்கழியின் துறையிலுள்ள நீர் பொலி வழிந்தது (குற. 177:1,2). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண் காக்கை நள்ளிரவில் களிற்றின் செவியைப் போன்ற பசிய இலையைக் கலக்கிக் குளிர்ந்த கழி நீரை இரையின் பொருட்டுத் துழாவும் (குற. 246:1-3). புண்ணைக் கிளையில் இருந்த நாரை கழியிடத்துள்ள சிறுமீன் உணவை வெறுத்தால் வயலிலுள்ள தேன் மணக்கும் நெய்தற் பூவை நெற்கதி ரோடு விரும்பும் (குற. 296:1-4). கருங்கால் வெண் குருகு மீனுணவின் பொருட்டுக் கழியின் நீரை ஆராய்ந்து உணவுண்டு அடைகரைத் தாழையில் தங்கும் (குற. 303:1,2). பெருங்கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண் காக்கை கரிய கழியிடத்து இரையைத் தேர்ந்துண்டு பூச்சோலையில் தங்கும் (குற. 313:1-3). கடலிடத்துப் பரதவர் கொண்ட மீனின் வற்றலும் கழியிடத்து அவர்கொண்ட இறாமீனின் வற்றலும் வெண்மணற் பரப்பில் புலால் நாற்றம் வீசச் செய்யும் (குற. 320:1-3) கடற்றுறையின்கண் இன மீன்

கொண்ட கொண்ட கருங்கழியை நீந்தித் தலைவன் வந்தான் (குற. 336:3,3). விரையும் குதிரை பூண்ட நெடிய தேரின் உருளை ஏறியதால் நவிந்த கருங்கழியிலுள்ள நெய்தல் போலத் தலைவி வருந்தினாள் (குற. 336:4-6). கடற்கரைப் பரப்பில் நின்ற தாழை கழியில் ஓதம் மிகும்போது கழிநீர் ஓடிய பக்கத்தே தளர்ந்து ஓதம் மீளும்போது தானும் மீண்டது (குற. 340:4-6). தாழை பொருந்திய விளங்கும் அலைகளைக் கொண்ட கொடுங்கழி கடலை எல்லையாக வுடைய சிறு நல்லூரில் இழுமென ஒலிக்கும் (குற. 345:5-7). தலைவனின் உறைவிடம், மணலில் உமணர் செலுத்தும் உப்பு வண்டிகள் மடுத்த முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டு வயலிலுள்ள நாடகங்கள் வெருவும்படியான கழிசூழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தின்கண் உள்ளது (நற். 4:7-12). பூவில் வண்டினம் ஒப்பியும் கழிசூழ் கானல் ஆடியும் தலைவி தோழியுடன் விளையாட்டயர்ந்தாள் (நற். 27:1-4). கழியைச் சேர்ந்த இடத்தில் நெய்தல் மலர் தண்டு நீண்டு கண்களைப் போலப் பூத்தன (நற். 27:9,10). சிறுவெண்காக்கை கரிய பெரிய குளிர்ந்த கழியிடத்தைத் துழாவி இறாமீனை எடுத்துத் தன் பெடையை அழைத்துக் கொடுக்கும் (நற். 31:2-4). கான்டவாயில் என்னும் ஊர் கலங்கிய நீரையுடைய கடற்கழி சூழ்ந்த தோட்டங்களை யுடையது (நற். 38:6,7). பறவைகள் வந்திருத்தலால் உதிர்ந்த பூக் கலந்த சேற்றினையுடைய கழியிடத்து ஓடும் தேரின் குதிரையை அலைநீர் கழுவும் (நற். 63:8-10). திரண்ட தண்டினையுடைய நெய்தல் மலர் மறையும் படி நீர்பெருகும் கழியில் துணையோடு சுறாமீன் இயங்குதலும் செய்யும் (நற். 67:6,7). கொல்லும் தன்மையுள்ள சுறா இயங்கும் ஒள்ளிய நிறத்தை யுடைய பெரிய கழியில் நீலமணி போன்ற நெய்தல் மலர் நிறைந்திருந்தன (நற். 78:1,2). தெளிந்த கழியின்கண் உள்ள நீரிடத்துத் தேருருளின் உள்வாயளவு அழுந்தினும் பறவை போற் பறக்கும் குதிரை வலைவன் தாற்றுக் கோல் படாமலே தேரை இழுத்தோடும் (நற். 78:7-11). பரதவர் கழியிடத்துக் கொண்ட இறாமீனின் கூட்டத்தைக் கடற்பரப்பில் காய வைப்பர் (நற். 101:2,3). பெரிய கழி சூழ்ந்த பாக்கம் கல்லென ஒலிக்குமாறு தலைவனின் தேர் வரும் (நற். 111:9,10). கரியகழியின் ஓதநீர் மனை எல்லையைக் கடந்து நிறைந்தது (நற். 117:2). கரிய கழியின்கண் இரையுண்ணும் குருகுக் கூட்டம் இரவில் பனைமடலில் கட்டிய குடம்பையில் தங்கும் (நற். 123:1-4). கரிய கழியில் இரைதேடிய நாரை தன் சிறகை உதறும் நீர்த்திவலையாலே பாக்கம் குளிர்ந்து நடுங்கும் (நற். 127:1,2). இருங்கழியிலுள்ள

அலை மோதுதலான் வெண்மணல் ஈரமாகியது (நற். 145:1). இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலை வியைக் கண்ட தலைவன் இவள் கருங்கழி யருகில் நிலைபெற்றுறையும் மாதோ என ஐயுற்றான் (நற். 155:7). நாரையால் இன்பம் நுகரப் பெற்ற பேடை கழிக்கரையில் பெயருமிடங்களில் பெயர்ந்து சிறு மீன் உண்ணாது தாழைக் கிளையில் வருத்தத் துடன் தூங்கும் (நற். 178:2-5). நீலமணி போலும் கருங்கழியிடத்துள்ள சோலையில் தலைவன் வந்து தலைவியை அணையாது செல்வது தலைவியை இற்செறிப்பதை விடக் கொடியது (நற். 191:10-12). கருங்கழியிலுள்ள நீர்நாயின் குருளை கொழுமீனை மாந்தித் தில்லை மரப் பொந்துகளில் துயிலும் (நற். 195:1-3). கழி சூழ்ந்த கண்டல் மரங்களாலாகிய வேலியையுடைய படப்பைக் கிடையே பரதவரின் முள்ளிச் செடி வேய்ந்த சிறு குட்டிகள் இருந்தன (நற். 207:1-3). வளைந்த கழியிடத்து இரைவேட் டெழுந்த குருகின் குத்துக்குத் தப்பி இறவின் ஏற்றை மணல்மேட்டிற்கு ஓடியது (நற். 211:3-6). பரதவர் தாம் சிறுகுடிக்குச் செல்லும் வழியில் நெய்தற்பூவை மிதிக்கும் வளப்பமுடைய கரிய கழி பொருந்திய மலிநீர்ச் சேர்ப்பன் தலைவன் (நற். 239:8). கடலங் காக்கை, நிரம்பிய சூல்கொண்ட தன் பேடைக்குக் கரிய சேற்றில் உள்ள அயிரை மீனைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தெளிந்த கழியிடத்துப் பூவுடைக் குட்டத்தைத் துழாவும் (நற். 272:1-6). கழிக்கரையி லுள்ள சேறுபட்ட காலையுடைய கோவேறுக்குழையின் குளம்புகளில் இறாமீன்கள் ஒடுங்கப்பட்டு அழிந்தன (நற். 278:7,8). ஒண்ணு தல் மகளிர் உயர்ந்த கழியிடத்துக் கண்போல் மலர்ந்த நெய்தல் மலரைப் பறித்து மனையை அணி செய்தனர் (நற். 283:1-3). வளைந்த கழியின் கண் நெய்தல் மிக்க பனிநீர்ச் சேர்ப்பன் முதலையின் பகைக்கஞ்சாது வந்தான் (நற். 287:3-7). கரிய கழிச்சேற்றிடமெங்கும் வெண்ணிற உப்பு விளையும் (நற். 311:4). காற்று மோதுதலான் கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள கண்டல் மரத்தின் பசங்காய் நீல நிறமுடைய பெரிய கழியிடத்து உள்ளே சென்று வீழ ஆம்பல் வெண்ணிறத்துடன் மலரும் (நற். 345:1-5). வளைந்த கழியருகுள்ள அடும்பின் மலரைத் தலைவன் பறித்தான் (நற். 349:2). தென்கடல் நாடு கண்டல் மரங்களை வேலியாக வுடைய கழிசூழ்ந்த கொல்லைகளை உடையது (நற். 363:1,2). கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள பனையிலிருந்து பழம் கழியை அடைந்து நெய்தல் மலர் வருந்துமாறு சேற்றில் வீழக் குருகினம் ஓடும் (நற். 372:1-5). கண்டல் மரத்தை வேலியாகவுடைய கழி

குழந்த நல்லூரின் மனையிலிருந்து இருங்கழி துழவும் பரதவர் படகிலுள்ள விளக்குகளை எண்ணுவர் (நற். 372:10-13). மாலைப்பொழுதில் கடற்கரைச் சோலை குழந்த கழியிடத்து நீர் வெள்ளமாகிப் பெருக நீலநிற நெய்தலின் இதழ்கள் குவியக் கடலை ஓயாது அலைக்கும் (நற். 382:1-3). வளைந்த கழியில் இரை தேடும் விருப்பத்தால் உண்டாகும் வருத்தம் தீர மாலைப் பொழுதில் பறவைகள் மரத்தின் மீது தம் குஞ்சுகளுடன் தங்கின (நற். 385:3-5). கழியின்கண் முள்ளி மலர்தற் கிடனான குளிர்ந்த கடலை யுடைய நெய்தல் நிலத்திற்குரியவன் தலைவன் (ஐங். 108:1,2). பாண் மகன் ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள கழியின் பக்கத்தே இருந்து தூண்டிற் கயிற்றில் இரையை மாட்டி வைத்துக் கருக்கொண்ட கயல்மீனைக் கொன்றான் (ஐங். 111:1-3). சேர்ப்பன் செருந்திமரங்கள் பரவிய கரிய கழிக் கரையை உடையவன் (ஐங். 112:1,2). நீலநிறமுடைய பெரிய கழியிடத்துள்ள நீல மலர் மாலைக் காலத்தில் குவியும் (ஐங். 116:2,3). வள மிக்க கரியகழியிடத்துப் பூக்கள் மலரும் (ஐங். 120:3). கரியகழியில் பாய்ந்தோடும் குதிரை பூட்டப் பெற்ற நெடுந்தேரினன் தலைவன் (ஐங். 134:1,2). நாரையின் உடலினின்றும் நீங்கிய செந் நிறத்தை யுடைய தூவி தெளிந்த கழியிடத்துப் பரக்கும் (ஐங். 156:2-4). கடற்கரையி லுள்ள சிறுவெண் காக்கை மிக்க ஆழமான நீரையுடைய கரியகழியின்கண் இரை தேர்ந்துண்டு பூக்கமழ் சோலையில் தங்கும் (ஐங். 162:1-3). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண் காக்கை பெரிய கழியின் கண் எழும் துவலையின் பேரொலியில் உறங்கும் (ஐங். 163:1,2). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண் காக்கை கரிய கழியிடத்தே அயிரைமீனை இரையாகத் தேர்ந்துண்ணும் (ஐங். 164:1,2). கடற்கரையில் வாழும் சிறுவெண்காக்கை நீரற்ற கழியின்கண்ணுள்ள சிறிய மீன்களைத் தன் வயிற்றார் உண்ணும் (ஐங். 165:1,2). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண்காக்கை கரிய கழியிடத்தே கூட்டமான கெடிற்று மீன்களைப் பற்றித் தின்னும் (ஐங். 167:1,2). கடற்கரையில் வாழும் சிறுவெண் காக்கை கரிய கழியிடத்தேயுள்ள நெய்தற்பூக்களைச் சிதைக்கும் (ஐங். 170:1,2). பிரிவாற்றாத தலைவி மாலைப் பொழுதைப் பார்த்து வளைந்த கழியிடத்துள்ள நெய்தல் மலர்கள் தாம் மலரும் பொழுதிலேயே கூம்புப்படி நீ காலைப் பொழுதிலே வந்தாலும் வருவாய்; நினைந் தடுப்பார் யார் எனக் கூறினார் (ஐங். 183:4-6). மீனுகுருகு நெய்தல் நிலத்தில் கழியின்கண்ணுள்ள நெய்தல் மலரில்

தங்குதலை விட்டுக் கரைக்கண்ணுள்ள இளைஞ சோலையில் தங்கும் (ஐங். 184:1,2). தலைவனின் தேர், நீர் பெருகும் கழிமருங்குள்ள நெய்தல் மலர் தனது உருளையில்பட்டுத் தேன் துளிக்கும்படி பன்முறையும் வந்தது (ஐங். 186:3,4). கருங்கழியில் பறவைகளின் கூட்டம் சிவந்த இறாமீனை வயிறு நிரம்பத் தின்னும் (ஐங். 188:1). தலைவி கடலிற் பிறந்த சங்கினாலியன்ற வெள்வளை செறிக்கப் பட்ட முன்கையினையும் கடற்கழியில் மலர்ந்த மலர் சூட்டப்பட்ட கூந்தலையும் உடையவன் (ஐங். 191:1,2). பரதவர் தெளிந்த கழியின்கண் இறாமீனைப் படுப்பர் (ஐங். 196:3). பொய்கை மலரின் புதிய தேனை உண்ட வரிவண்டு கழியிடத்தும் பூத்த நெய்தற் பூவின் தாதை நுகர்ந்து வயல்பூத்த தாமரையை நோக்கிச் சென்றது (கலி. 74:1-4). கதிரவன் மறைதலானும் மதியம் நிலவொளியைப் பரப்புதலானும் பறவைகள் இரையைத் தின்று தாம் தங்கும் புகலிடம் சேர்தலால் ஆரவாரம் அடங்கி மலர்கள் குவிந்து நீலமணியொத்த பெருங் கழி துயில் கொண்ட தன்மையை ஒக்கும் (கலி. 121:1-6). கரியகழியில் ஓதம் போவதும் வருவது மாய்த் தடுமாறும் (கலி. 123:18). மலர்மணக்கு மிடத்து, இது தலைவன் மார்பிற்கிடக்கும் மாலை யின் மணம் என் த்தெளிந்த தலைவி, பின் அதனைக் கழியிடத்துப் பூத்த மலர் மணமே என உணர்ந்து மயக்கம் கொண்டு வருந்தினாள் (கலி. 126:10-13). கொடுங்கழி குழந்த குன்று போல் உயர்ந்த வெண்மணலிடத்துத் தலைவன் செய்த குறி தப்பாது தலைவி வந்தாள் (கலி. 127:6,7). மாலைப்பொழுதில் கரிய கழியில் மலர்கள் குவியத் தலைவியின் நெஞ்சமும் தலைவனை உள்ளுதலால் செயலிழந்து கூம்பியது (கலி. 130:11-13). கரைகவர் கொடுங்கழியிடத்துப் பறவைக் கூட்டம், அலை மோதுவதால் இறந்த மீனை இரையாகத் தின்ப தல்லது, ஒன்றன் உயிரைப் போக்கி உண்ணாது (கலி. 131:31-33). தலைவனையே எண்ணிக் குவியும் தலைவியின் உள்ளம் போன்று நெடுங்கழியிடத்துள்ள மலர்கள் குவிந்தன (கலி. 143:36). கருங்கழியிலுள்ள நெய்தல்மலர் இதழ் குவிய வெண்ணிலா வீசியது (கலி. 145:39,40). பொருளில்லார் ஆற்றும் இல்லறம் போலக் கருங்கழியின்கண் மலர்கள் கூம்பின (கலி. 148:6).

2. கோல். தலைவியின் அண்ணன்மார் குடிமை முதலியவற்றால் ஒவ்வார்தாருக்கு அவளைத் தருவ தில்லை யென்று அவர் தரும் செல்வம் வேண்டா ராய்ப் போரை விரும்பிக் கழிப்பிணி - கோலால் பின்னிக்கட்டப்பட்ட - கேடயத்தை ஏந்தினர் (புறம்-

3:12-14). கோவலரின் குடில் சிறு தூற்றை யுடைய வர்யிலையும் செறிக்கப்பட்ட கழிகளை யுடைய கதவினையும் கொண்டது (பெரு. 148,149). குடில் கழிகளால் தெற்றிப் பண்ணின புல்லான் வேயப்பட்டது (மலை. 438,439). கழியோடு பிணிக் கப்பட்ட தோலால் இயன்ற கிடுகின்கண் பகை வர் பொழியும் அம்புகள் தாக்கின (அகம். 24:14).

3. காம்பு. அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் வேலைக் கண்ட பகைவர் தம் கிடுகைக் கழியோடு - காம் பொடு - பிடித்துக் கொண்டனர் (புறம். 98:10,11).

4. ஐங்கில். வையையாற்றில் மகளிர் கண்ணுக்கு நிறைந்த அழகையுடைய கழியால் - மூங்கிற் கழி யால் - நீரை வாங்கித் தம் மேல் செலுத்துகின்ற வரை அரக்கு நீரை அடக்கிய வட்டாலே எறிந்து ஆடினர் (பரி. 11:54,55).

கழிகலமகடுஉ - கைம்பெண். மல்லிநாட்டுத் தலைவ னாம் காரியாதியின் அடையாத பெரிய இல்லம் அவன் இறந்தமையால் புலம்பிக் கொய்யப்பட்ட மழித்த தலையுடன் கைம்மை நோன்பால் கலக்க முற்ற அவனது அணிகலத்தை நீக்கிய கழிகலமகடுஉ - கைம்பெண் - பேரலப் பொலிவிழந்து காணப் பட்டது (புறம். 261:1,16-19).

கழிகலமகளிர் - கைம்பெண்டிர். தலைவன் இறந்த பின்பு கழுவுகின்ற மழித்த தலையிலிருந்து நீரோழுக ஆம்பலரிசியை உண்ணும் கழிகலமகளிர் - கைம் பெண்டிர் - போல வாழும் திறம் நினைந்து யான் உயிர் வாழ்ந்திருப்பது அரிது எனத் தன் கொழு நன் சாவ இருக்கும் நிலையில் வீரன் ஒருவனின் மனைவி கூறினாள் (புறம். 280:10-15).

கழு - 1. கழுமரம். எயினர் அரண் செம்மையாக நிற் கின்ற நெடிய முனையினையுடைய வலிய கழு - கழுமரம் - நிரைத்த ஊர் வாயிலைக் கொண்டது (பெரு. 127-129). கழு உயர்ந்து நின்றாற் போன்று கொழுவிய தாமரை மொட்டுகள் உயர்ந்து நின்றன (அகம். 176:5).

2. கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டு தலையும் சீவி மாலையாகக் கட்டிக் கழுத்திலிடுவது. கோவலர் கறவைக் கலங்கள் வைத்த உறியோடு தோற்பையிடத்துக் கழுவோடே சூட்டுக் கோலையு ம் இட்டுச் சுருக்கிய பைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு கொன்றைத் தீங்குழல் இசைத்துச் சென் றனர் (கலி. 106:1-4).

கழுரு - பறவை வகை. கண்டார்க்கு அச்சம் பயக்கும் இடத்தையுடைய போர்க்களத்தில் கழுகுகளும் சிவந்த செவியையுடைய பருந்துகளும் வட்டமிட்

டுத் திரியும் (புறம். 370:25-27). காஸத்தில் மறவர் வில்லிடப் புண் சொரியும் குருதி குழக் கிடந்தோ ரது கண்ணைக் கழுகுகள் கவர்ந்து சென்று தம் பார்ப்புகளுக்குக் கொடுக்கும் (அகம். 31: 6-11). தலைவன் சென்ற நெறியில் கருங்கண் காக்கையு டன் கழுடிகள் வானத்தில் பறக்க யானை ஆளைக் கொன்று திரியும் (ஐங். 314:2-5).

கழுத்து - கண்டம். இறந்துபடுவோரது ஊனைத் தின்ன விரும்பிப் பறக்கும் நெடுங்கழுத்தினை யுடைய பருந்து கோடுயர்ந்த பக்கமலையிலுள்ள மரக்கிளை களில் தங்கியிருக்கும் (அகம். 247:11-13). தலைவி மெய்க்கண் பூண்டன வன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகரக்குழை யாடுதலால் உண்டான அழகை யுடையவள் (கலி. 109: 14, 15). வையையாற்றில் மகளிர் புனல் தூவி விளையாடுகையில் ஒருத்தி தோற்றுத் தன் கண்களைக் கையால் மூடிக் கொண்டாள்; உடனே ஒருத்தி வெற்றியால் இறுமாந்த தன் கழுத்திலிருந்த பொன் நாணால் அவளது தோளைக் கட்டிச் சிறையாகப் பிடித்தாள் (பரி. 7:51-56). நீராடும் மகளிருட்சிலர் வையையிடம் எம் காதலின் கழுத்தில் அமைந்த கை நீங்கா வண்ணம் யாம் அவரைப் புல்லும் வீறு பெறுக என வேண்டினர் (பரி. 11:116,117).

கழுது - 1. பேய்வகை. பிணக்குவியலைக் கணநரி யோடு கழுதும் இழுத்துண்டன (புறம். 369:15,16). கவைத்தலைப் பேய்மகள் கழுதினை ஊர்ந்து இயங்குமாறு பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்கினான் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 13:15,19). நடுக்கங்குலில் மதுரையிலே பேய்களும் அணங்கு களும் வடிவம் பெற்றுக் கூற்றுவன் கொலை செய் தற்கு ஊரும் தேராகிய கழுதுடன் சுழன்று திரிந்தன (மது. 631-633). கழுது வழங்கும் யாமத்தில் இல் லெலியை இரையாகக் கொள்ள வரும் வல்வாய்க் கூகை குழறும் (அகம். 122:13,14). கழுது நடமாடும் நள்ளிரவில் முதுமரத் துறையும் முதுபுள் (பேராந்தை) கதுமெனக் குழறும் (அகம். 260:12,13). கழுதுலாவும அரைநாளில் காவலர் சோர்ந்திருக்கும் அற்றம் பார்த்துக் கதவு திறந்து வந்து தலைவன் தலைவி யைக் கூடினான் (அகம். 311:3-5). கழுது அடிக்கடிக் கண்ணைக் கொட்டி நடுங்குமாறு மழை ஓவாது வீசியது (குறு. 161:1,2). மணிகளைக் களையப்பட்ட வேற்படை யொப்பச் கழுது கால்கொள்ளும் பாணாள் (நற். 171:8,9). ஊர் முழுதும் துயில் கொள் னும் இராப்பொழுதில் கழுது விளக்கமுற இயங்கும் (நற். 255:1). விளங்கும் தொடியணிந்த பேய்மகள் இரையை விரும்பிச் சுழலவும் அவள் ஊர்தியாகிய கழுது உணவைத் தின்னவும் சுரநெறியில் சிறுகண்

யானை ஆள்வீழ்த்துத் திரிதரும் (ஐங். 314:1-4).

2. பரண். கழுதின் - பரணின் - மேலிருந்த சேனோன் எய்த அம்பு மருமத்திற் பாயப் பன்றி நெறி கெடக் கிடந்தது (மலை. 243-247). கானவன் புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கிக் கழுது மிசைக் கொளுத்தி வைத்த விளக்குத் துணையாகத் தலைவன் வந்து தலைவியைக் கூடினான் (அகம். 88:4-7). ஒங்குதினைப் பெரும் புனத்துக் கழுதில் இருந்த கானவன் கள்ளுண்டு களித்திருந்தான் (அகம். 102:1,2). மலையிடத் தமைந்த கழுதின் மிசையுள்ள கானவன் இரவில் மேயவரும் யானை மீது எறிந்த கவண்கல் வேங்கை மலரை உதிர்த்துத் தேனடையைச் சிதைத்துப் பலவின் பழத்துள் தங்கும் (அகம். 292:8-14). மலையிடத்தே உயர்ந்த கழுதில் உள்ள சேனோன் இரவில் தினைமேய் யானையினம் இரிந்தோடுமாறு எறிந்த கவண்கல் ஒலிகேட்டு மலையிடத்துயிர்கள் அஞ்சும் (அகம். 392:12-18). மலையிடத்துச் சேனோன் இழைத்த நெடுங் காலுடைய கழுதில் கானமஞ்ஞை தன் சேக்கையெனக் கருதிச் சென்று தங்கும் (நற். 276:5-7).

கழுதை - விலங்குவகை. பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பகைவர் நாட்டில் தேர்குழித்த தெருவின் கண் வெள்வாய்க் கழுதையின் புல்லினத்தைப் பூட்டி உழுது அவரின் நல்லெயிலை அழித்தான் (புறம். 15:1-3). அதியமான் பொகுட்டெழினி இருங்குளந்தோறும் வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி உழுது வெள்ளைவரகும் கொள்ளும் விதைத் தான் (புறம். 392:8-10). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் படைஞர் சேர்ந்த பகைநாட்டு மன்றம் கழுதையால் உழப் பெற்றது (பதி. 25:4). மிளகுப் பொதி சுமந்து சாத்தொடு செல்லும் கழுதை வடுவழுந்தின வலிய முதுகினையும் மேனோக்கிய செவியையும் உடையது (பெரு. 78-80). திருந்துவாள் வயவர் (வணிகவீரர்) பொதி சுமக்கும் கழுதைக் கூட்டத்தின் பின் வருவர் (அகம். 89:12, 13). சுரநெறியில் அடுக்கிய உப்புப் பொதி சுமந்த வெள்ளிய புறத்தினையுடைய கழுதைகளின் தேய்ந்த குளம்புபட்டுப் பரந்தற்கள் பிறழ்ந்தன (அகம். 207:5-7). பண்ட வாணிகர் சுரநெறியில் நெடுஞ் செவியினையும் குறுங்காலினையும் உடைய ஆண் கழுதைக்கு முதுகிற் சுமந்த பண்டத்துப் பாரத் தால் உண்டான தளர்வினைப் போக்குவர் (அகம். 343:12-14).

கழுந்து - தடியின் திரண்ட நுனி. பரத்தையரின் பணைத்தோள் உழுத்தங்காயை அடித்தற்குரிய கழுந்துள்ள தடி போன்றது (குற. 384:1,2).

கழுநீர் - நீர்ப்பூ வகை. கயவாய் எருமை கொழுநீர் துணிபட நடந்து வள்ளிதழ்க் கழுநீரை மேய்ந்தது (சிறு. 41,42). கண்ணகன் பொய்கையில் கழுநீர் பொலிந்தது (மது.171). காதற் கணவரைக் கூடுதற்கு மகளிர் அழகிய இதழையுடைய தண்ணறுங் கழுநீரால் மாலை கட்டினர் (மது. 550,551). மலையில் உள்ள சுணையில் பூத்த கழுநீர்ப் பூவுடன் ஒப்பணையாற் பொலிவு பெற்ற கூந்தலசையும் முதுகின் தலைவி (அகம். 59:12-14). கழுநீர், ஆம்பல் ஆகிய வற்றின் இதழ் ஒடியாத பூக்களுடன் கூடிய பசிய தழையுடையத் தலைவியும் தோழியும் அணிந்தனர் (அகம். 156:8-10). கருந்தாள் எருமை கழுநீரை மேய்ந்தது (நற். 260:1). வையை வெள்ளம் ஓடையிலுள்ள கழுநீர் மலர்கள் மீது பாய்ந்தது (பரி. 7:23, 24). வையையின் இருசார் கரையிலும் மல்லிகை, மௌவல், சண்பகம், அல்லி, கழுநீர் முதலிய பல மலர்கள் கமழ்ந்தன (பரி. 12:77-81). செங்கழுநீர் காண்க.

கழுமலம் - சேரநாட்டு ஊர். பெரும்பூட்சென்னி சுணையனை வென்று கழுமலத்தைக் கைப்பற்றினான் (அகம். 44:13,14). நல்தேர்க் குட்டுவனுக்குரிய கழுமலம் என்னும் ஊரினைப் போன்ற அழகுடையவன் தலைவி (அகம். 270:9,10). நற்றேர்ச் செம்பியன் கழுமலத்தை வென்றான் (நற். 234:6).

கழுவாய் - உய்தி. ஆன்முலை யறுத்தோர்க்கும் மகளிர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும் பார்ப்பார்த் தப்பியோர்க்கும் கழுவாய் - உய்தி - உள; ஆனால் நன்றி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லை (புறம். 34:1-6).

கழுவுள் - 1. இடையர் தலைவன். பெருஞ்சேரல் இரும் பொறை கழுவுளை - இடையர் தலைவனை - வெற்றி கொண்டான் (பதி. 71:17). போர்செய்தற் கேற்ற வன்மையுடைய கழுவுள் என்பான் இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்குத் தோற்றோடினான் (பதி. 88:7).

2. குறுநில மன்னன். காமரின் தலைவன்; கழுவுள் அடுபோர்த் திறனும் வியா விழுப்புகழும் விண் தோய் வியன் குடையும் உடையவன்; இவனது காமரைப் பதினான்கு வேளிர் ஒன்று கூடித் தாக்கிய போது அவ்வூர் கலங்கியது (அகம். 135:10-14). வென்றி வேலினையும் சிறந்த வன்மையினையும் உடைய கழுவுளுக்கு உரியது காமர் (அகம். 365:11, 12). [இடையர் தலைவனான கழுவுளும் குறுநில மன்னனாகிய கழுவுளும் வேறாவர் என்பர் சுப்பிரமணியம் (ப. ம. பக். 241). இவ்விருவரையும் ஒருவராகக் கருதுவர் இராமச்சந்திரன் (வ.பி.அ. பக். 50).]

கழை - முங்கில். வலிமையுடைய கழையை - முங்கிலை - தின்னும் யானையின் காலகப்பட்ட நீள்முளை சிதைபுமாறு போலப் பகைவர் வருந்தப் பொரு தழிப்பேன் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி உரைத் தான் (புறம்: 73:8-11). வேள்பாரியின் மலையில் ஆடுகழை நரலும் (புறம். 120:18). சிலம்பில் விசும் புறக் கழை வளரும் (புறம். 158:20,21). கழைவளர் இமயம் (புறம். 166:33). அருவியார்க்கும் கழை பயில் நனந்தலை (புறம். 168-1). கடுவன் செம்முக மந்தியொடு பொலிந்து மால்வரை அடுக்கத்துக் கழையிசைத் துஞ்சும் (புறம். 200:2-5). கழைக்கண் நெடுவரை (புறம். 251: 4). கணவனை இழந்த பெண்ணின் வளையல் இல்லாத வறுங்கைக்கு நெல் எழுத பைங்கழையின் பட்டை நீங்கிய நிலை உலமை (புறம். 253:3-5). சிறுவன் களிநெறிந்து பட்டனன் என்றறிந்து மகிழும் வீரத்தாயின் உலகைக் கண்ணீர் வலிய கழை அசையும் வெதிரம் என்னும் மலையில் மழை பெய்தவழித் துளிக்கும் நீர்த்துளியினும் பலவாகும் (புறம். 277:2-6). வறங் கூர்ந்த நீரிடையில் கழைகாய்ந்து உறியது (புறம். 370: 9). கழையின் உட்புறத்தே யுள்ள தோல் போன்றது இழை தெரியாத ஒண் பூங்கலிங்கம் (புறம். 383: 10, 11). கிணைமகள் நெடுங்கழைத் தூண்டிலால் பிடித்த மீனை விற்றுப் புளிங்குழ் அட்டாள் (புறம். 399: 15, 16). மழைபெயல் மாறிய கழை திரங்கு அத்தத்தில் களிந்து காடு சிலம்பப் பிளிறும் (பதி. 41:14). கொல்லிமலை கழைவிரிந் தெழுதரும் மழைதவழ் நெடுங்கோட்டினை யுடையது (பதி. 73: 14, 15). மழை தவழும் துயல் கழை நெடுங்கோடு (சிறு. 265). மழைவிளையாடுங் கழை வளர் அடுக்கம் (பெரு. 257). பாண்மகன் நெடுங் கழையாற் செய்த தூண்டிலின் முள்ளில் வைத்த இரையை வாளை கதுவியது (பெரு. 284-287). கழை வளர் சாரல் (மது. 242). அலங்கு கழை நரலும் சிலம்பு (மலை. 161, 162). கழைவளர் நெல்லின் அரிசியை உலையிலிட்டனர் (மலை. 180). கூத்த ருடைய பிள்ளைகளை யொத்த கடுவன் நெடுங் கழைக் கொம்பரில் உகளும் (மலை. 236, 237). உலர்ந்த கழை தம்மில் இழைந்ததனால் பிறந்த தீ காடெங்கும் பரவியது (மலை. 248). மகளிர் ஒலிக்கும் கழையாற் செய்த தட்டையால் புனத்தில் கிளியை ஓட்டினர் (மலை. 328, 329). கழையில் இசைவளர் தூம்பு (பெருவங்கியம்) அமைத்தல் (மலை. 533). வளம் முற்றிய நவிரம் என்னும் மலையில் கழை வளர்ந்தது (மலை. 578, 579). கழை நரல் சிலம்பு (அகம். 8:8). வேங்கை மலர்கள் உதிர்ந்து பரவிய குறவரின் குரம்பையைக் கண்ட வேழம்

புலி எனக் கருதி மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரும் (அகம். 12:9-12). தழைத்த கழை ஒன்றோ டொன்று உராய்ந்ததால் ஒண்பொறி பிறக்கும் (அகம்.39:6). கடுவனி வெப்பமுறச் செய்த கொடி விடு கூர்எரி அலங்கு கழையை நரலத் தாக்கிப் பக்க மலையிற் பரவியது (அகம். 47:4-5). மலை தொறும் பெரிய கழை உராய்தலால் எழுந்து காற் றால் மிகுந்து தோன்றும் எரி மீன்கொள் பரத வரின் படகிஃ தோன்றும் மிக்க சுடரெனத் தோன் றும் (அகம். 65: 9-13). அணங்குடைய பக்கமலை யில் மஞ்ச சுமந்து ஆடுகழை நரலும் (அகம். 72:10, 11). கழைவளர் அடுக்கத்து ஆடும் மயில் விறலி போல் தோன்றும் (அகம். 82: 9,10). அகவன் மகளிர் இருங்கழையுடைய சிறுகாட்டில் ஆய்ந்து கொண்டறுத்த சிறிய கணுக்களை யுடைய நுண் கோலையுடையவர் (அகம். 97:9-11). ஒலிகழை நெல் லின் அரிசியொடு உலர்ந்த மான் தசையை ஆயர் சேரியிலுள்ள தயிர்பெய்து அட்டு வழிச் செல் லும் வம்பலர் உண்பர் (அகம். 107:5-10). ஒன்றை யொன்று விழையும் அணில்கள் சோலையிலுள்ள கழையில் விளையாடும் (அகம். 109:5,6). புல்மறந்து அசையும் வான்கழை உதிர்நெல் நோக்கிக் கலை தன் பிணையை விளிக்கும் (அகம். 129:3-5). உறுவளி ஒலிக்கின்ற கழையின் கணுக்களைப் பொருந்தித் தாக்குதலினால் கூர்எரி எழுந்தது (அகம். 153:9,10). கழை கண்டன்ன துளையுடைய திரண்ட தண்டி னையுடையது தாமரை (அகம். 176:3,7). சிலம்பில் காண்டற்கினிய கழை நெருங்கியிருந்தது (அகம். 177: 6,7). கழைகவுண் போகிய மழையுயர் நனந்தலை (அகம். 221:10). யானை கழை தின்னும் (அகம். 232: 2,3). மழை பெயல் மறந்த கழை திரங்கு இயவு (அகம். 245:5). கழையால் மறையும் உயர்ந்த தோற்ற முடைய மலையைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 249:19). கரிய முகமுடைய முசுக்கலை பசுமையற்ற நெடுங்கழை பாய்தலின் வெதிர்படு வெண்ணெல் வெப்பம் மிக்க பாறையில் விழுந்து உகிர்நெரி ஓசையிற் பொரியும் (அகம். 267: 9-12). மலையில் கடுஞ்சூல் ஈன்று கழை தின்ற பிடியானையைக் களிந்து தடவ அது துயிலும் (அகம். 328:11-14). மழை வாயாது கரந்தமையின் அடுக் கத்துள்ள கழை திரங்கின (அகம். 347:9,10). விழை தக ஒங்கிய கழை துஞ்சு மருங்கு (அகம். 392:26). ஏனல் காவலர் விடும் கவண் கல்லின் ஒலிக்கு அஞ்சிய கான யானை கைவிட்ட பசுங்கழை மீனைக் கவர்ந்து கொண்ட தூண்டிலைப் போல மேலே செல்லும் (குறு. 54:2-4). அவிழ்த்து விடப் பட்ட குதிரை துள்ளியெழும் எழுச்சியைப் போன்று

வளைத்துப் பின் விட்டமையால் வானத்தைத் தோயும் பசங்கழைகளை உடையது குன்று (குற. 74:1,2). உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் இனிய தேனி றாலைக் கிழித்த கூட்டமாகிய பசங்கழையை யானை தின்றது (குற. 179:4-6). இருங்களிற்று இன நிரையின் ஏந்தலால் முறிக்கப்பட்ட கரும்பினது கணுக்களின் இடையேயுள்ள பகுதியளவு உள்ள பைதல் ஒரு கழை சுரத்தில் வளர்ந்திருந்தது (குற. 120:2-4). மலைச்சாரலில் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து ஒலிக்கின்ற கழை நிவந்திருந்தது (குற. 253:5). நீரற்ற கடத்தற்கரிய பாஸையில் நெடுங் கழை திரங்கியிருந்தது (குற. 331:1). கழைதிரங்கிய அரிய வழியிலே தலைவி தலைவனுடன் சென்றனர் (குற. 396:7). கூத்தி நடந்த நோன்கயிற்றில் குரங்குக் குட்டி ஆடுதலைக் கண்ட குறக்குறு மாக்கள், இரும்பொறையி லுள்ள கழைக்கண் விசைத் தெழுந்து ஏறித் தாளங்கொட்டுவர் (நற். 95:2-6). தலைவனைக் கூடிய தலைவி மிகுதியான கழை உயர்ந்து தோன்றும் தன் சீறார்க்கண் சென்றாள். (நற். 204:10, 11). வானுயர் நெடுங்கோட்டில் கழை நெருங்கி உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தது (நற். 357:3). மழையின்மையால் கல்லதர்ச் சிறுநெறியில் கழைகள் கவின் இழந்தன (நற். 333:1,2). மந்தி பெருவரையடுக்கத்து அருவியாடி, உயர்ந்த கழையில் ஏறி அதன் நுனியை ஊசலாகக் கொண்டு ஆடும் (நற். 334:1-3). ஆண்பன்றி ஏனல் மாந்திப் புலிக்கஞ்சாது கழை வளர் சாரலில் துஞ்சும் (நற். 386:1-5). நெடுங்கழை நிவந்த நிழல்படு சிலம்பில் பிடி கன்றீன்று வருந்தும் (நற். 393:1,2). ஆடுகழை அடுக்கத்து அகனகண் அருவி இழிதரும் (ஐங். 220:1,2). மலையின்கண் உள்ள மூங்கிலின் கணுக்கள் தோற்றுவித்த கழைக்கோல் தன் மீதிருந்த வலிய குரங்குக்குட்டி வேறு கோலிற் பாய்ந்த அளவில் குளத்தின் மீன எறி தூண்டில் போல நிமிர்ந்தெழும் (ஐங். 278:1-3). ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து கொண்ட கழைமீல் முழங்கும் அழல் கண்டு வயமா வெருவும் (ஐங். 307:1). கழை முதிர் சோலைக் காடு கடந்து தலைவர் சென்றாள் (ஐங். 315:4). நெடுங்கழை முளிய வேனில் நீடியது (ஐங். 322:1). முளிந்த கழையுடைய உயர்மலையைக் களிறு அகத்திருப்பத் தீ வளைத்துக் கொண்டது (ஐங். 25:5,6). வள்ளைப் பாட்டுப் பாடும் பெண்டிர் களிறுக் கொம்பு உலக்கையாகவும் சேம்பின் இலை சுளகாகவும் கொண்டு கழை நெல்லைப் பாரையாகிய உரலிலிட்டுக் குற்றுவர் (ஐங். 41:1-3).

2. தண்டு. கயத்திட்ட வித்து வறட்சியால் சாலாது கழைக்கரும்பு - தண்டினையுடைய கரும்பு-போலது

தழைக்கும் (புறம். 137:5,6). கதிர்க் கனத்தின் மிகுதியால் வளைந்த நெல்லின் கழை செறிந்த வயலின் பிழையா விளையுளைக் கொண்ட பகைவர் நாடுகளைக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் கைப்படுத்தினான் (பதி. 32: 13, 14). தீங்கழைக் கரும்பு ஆலைக்கு அலமலரும் (மலை. 119). மலையிடத்தெழுந்த ஓசைகளுள் கரும்பின் கழையை ஆலைதோறும் சாறு கொள்ளும் ஓசையும் ஒன்றாகும் (மலை. 340,341). நீண்ட மலையில் அசையுங் கழையுடைய பெரிய மூங்கில மேல் காற்றினால் வளையும் (அகம். 27:1,2). வாடுதலுற்ற ஒலிக்கின்ற மேல் நோக்கி எழுந்த கழையினையும் நெற்களையும் உடைய நெடுவெதிர் உடையுமாறு கானம் வெம்பியது (அகம். 185:5-8). அகன்ற வயலிலுள்ள நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான் பூ கோடைக் காலத்துப் பூளைப்பூப் போல வாடையால் அசைந்தது (அகம். 217:3-5). கழனிச கரும்பின் விளை கழை பிழிந்த சாறு அட்ட பாகினோடு பால்பெய்து அளைந்த பாசவலினை உறந்தையில் உள்ளோர் பிறர்க்குப் பகுததுக் கொடுப்பர் (அகம். 237:11-14). மழை மறந்தமையின் மூங்கிலின் இளமுளை திரங்க அதன் கழை ஒலிக்கும் வியலகம் வெம்பியது (அகம். 241: 6,7). மலையிற் பெய்த மழையால் அருவி ஓடிப் பெரிய வெதிரின் அழகிய கழை முரியும்படி தாக்கும் (அகம். 278:5-8). மூங்கிலின் அழகிய கழை உடைதற்கு ஏதுவாய் கவண் கல்லின் வேகம் தங்கிய கடிய தாக்குதலையுடைய வெப்பம் மிக்க பகற்பொழுதில் யானை மேயச்செல்லாது (அகம். 309:12-15). உழவர் காஞ்சி மரத்தின் குறிய துண்டுகளை நட்டு இனிய சுவையுடைய மெல்லிய கழையுடைய கரும்பினைக் குறுக்கே வைத்து அணைக்கட்டி நீரைத் தேக்கினர் (அகம். 346:5-7). எரிவாய்க் கோடைக் காற்று மூங்கிலின் அங்கழை தீண்டியது (அகம். 353:7,8). குன்றில் அசையும் கழையினையுடைய மூங்கில் ஒலிக்கும் (அகம். 395:13,14). சேவற்குருவி சூல் முதிர் பேடைக்கு ஈனில் அமைக்கும் பொருட்டு இனிய கழையினையுடைய கரும்பின் நாறா வெண்பூவைக் கோதி யெடுக்கும் (குற. 85:2-5). மலைப்பககத்து ஆடுகழை உயர்ந்த பைங்கண் மூங்கில் ஓடும் மேகத்தைக் கிழிக்கும் (நற். 28:6-8). விடரகமெங்கும் ஓங்கு கழையினையுடைய மூங்கில் நிறைந்திருந்தது (நற். 51:1, 2). வளைந்த கழையுயர்ந்த நீண்ட காம் பினையுடைய நெய்தல் தழையைத் தலைவி அணிந்தாள் (நற். 96:7,8). அறிவு மிக்க தூக்கணங் குருவி முயன்று செயத கூட்டினையுடைய மூங்கிலின் அங்கழை அசையுமாறு வாடை வீசியது

(நற். 366:9-11). எழில் வேழம் தன் பிடிக்குற்ற கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு நெடுஞ்சினையுடைய கரும் பின் கழையை முறிக்கும் (கவி. 40:26-28).

3. கோல். வேலிப்புறத்து நின்று வேண்டிய மாக்கட்கு அறங்கருதி அகத்தோர் பிடுங்கி யெறியும் கரும்பாகிய கழை - கோல் - தாமரைப் பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தது (புறம். 28:11-13). குறவர் பரண் மீதேறித் திணைப் பயிரை அழிக்க வரும் யானை மீது எறியுங் கவணகல், கருவிரல் ஊகம் பார்ப்பொடு இரியுமாறு பெரிய மூங்கிலினது பசிய கழை கடந்து வருகின்ற விசை மாறாது வரும் (மலை. 203-210). இலங்கு பூங்கரும்பின் ஏர் கழையிருந்த வெண்குருகு நரல வாடை வீசும் (அகம். 13:21-23). நீலமென்சிறை வள்ளுகிர்ப்பறவை (வெளவால்) மாம்பழத்தையும் நெல்லிக்காயையும் உண்டு மூங்கிற்கிளையில் தொங்கும் சோலையில் கழை உயர்ந்து வளர்ந்துள்ளன (குறு. 201:3-6). மந்தியின் குட்டி பெரிய மூங்கிலின் ஈரமுடைய கழையேறி அசைந்தாடும் போது அது சிறுகோல் கொண்டு மதியைப் புடைப்பது போல் தோன்றும் (ஐங். 380:1-3).

4. ஓடக்கோல். இளஞ்சேரலிரும்பொறைக் குரிய வானியாறு கழை - ஓடக்கோல் - நிலைபெறாத ஆழத்தையுடையது (பதி. 86:9,12). காவிரிப் பேரியாறு கழைநிலை பெறாத நீர்ப்பெருக்கு உடையது (அகம். 6:6). யாறு கழை மறையும் வெள்ளம் கல்விற் பொருது ஒலிக்க அச்சந்தரும் முதலைகளையுடையது (அகம். 72:7-9). கழைமாய் காவிரி கடலில் மண்டும் பெருந்துறையில் பெருங்கடல் ஓதம் இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும் (அகம். 123:11-13). கழையால் அளந்தறிய முடியாத வெள்ளமுடையது காவிரி (அகம். 326:10). கழையழி நீத்தம் (அகம். 341:5). கல்லலைத்து இழிதரும் கான் யாற்றின் கழைமாய் நீத்தம் காடலைத்து ஆர்ப்பரித்தது (நற். 7:3,4).

5. குழல் (ஆகுபெயர்). ஆடுமகள் பக்கத்திலே கழை - குழல் - ஒலிப்ப பல்லியங்களும் முழங்க நோன் கயிற்றின மீதேறி நடந்தாள் (நற். 95:1,3).

6. கரும்பு. முன்பனிப் பருவ மழை நீண்ட கழையில் - கரும்பில் - ஓங்கின பூவை நிறங்கெடும்படி காற்றால் தூற்றியது (கவி. 31:15,16).

7. தூம்பு (ஆகுபெயர்). புலிதாக்கிய புண் மிகுந்து வலி குன்றிய களிற்று, வருந்தும் பெண் யானையால் தழுவப் பெற்று வளைந்த மூங்கிலாலாய கழையின் - தூம்புபோல - ஒலிக்கும் (அகம். 398:22-24).

8. மூங்கிற்குழாய். காட்டிலுள்ள எருமையின் கழையில் தோய்த்த தீந்தயிரும் தேனிறாலும் பிறவும் நன்னன் தலைவாயிலில் நிறைந்தன (மலை. 523, 529).

கழைதின்யானையார் - புலவர். இவர் இயற்பெயர் அறியுமாறில்லை. இவர் பாடிய பாடலில் அமைந்திருந்த கழைதின் யானை என்ற சிறப்புத் தொடரால் இவர் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என ப. மு. கூறும் (பக். 242). எழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வல்விலோரியின் வள்ளன்மையை இவர் பாடியுள்ளார் (புறம். 204. அடிக்குறிப்பு). 'ஈயென விரத்தல் இழிந்தன்று; அதனெதிர், ஈயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று; கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதனெதிர், கொள்ளென் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று' என்ற சிறந்த கோட்பாடுகளை இவர் பாடிய ஒரே பாடலான புறம் (204) உணர்த்தும்.

கன் - 1. மது. சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, கொழுவிய மீனையும் விளைந்த கள்ளையும் - மதுவையும் - உடைய நாட்டிற் குரியவன் (புறம். 13:12,13). நெற்கழனியில் புள் ஓட்டுவார் பனங்கருக்கால் கழிமீனைச் சுட்டு அதனுடனே வெங்கள்ளையும் உண்டு அமையாராய்த் தெங்கினது இளநீரை உதிர்ப்பார் (புறம். 29:13-16). உறந்தையில் கடுங்கள் பருகுநர் தம் நடுங்கு கையான் உகுத்த நறுஞ்சேற்றில் ஆடிய வறுந்தலை யானை நெடுநகர் வரைப்பின் முழவொலியைக் கேட்கும் (புறம். 68:15-18). இனிய அழன்ற கள்ளினை உடையது ஆழர் (புறம். 80:1). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் வேல் பகைவரது நறிய கள்ளினை யுடைய நாட்டை யழித்தலால் சுரையொடு பொருந்திய கரிய காம்புடனே ஆணி கலங்கி நிலை கெட்டது (புறம். 97:4-7). நாட்காலையே கள்ளையுண்டு நாளோலக்கத்து மகிழ்ச்சியை மகிழின் தேர் வழங்கு தல் யார்க்கும் எளிது (புறம். 123:1,2). பிட்டங் கொற்றன் தந்த பெருவளத்தால மகிழ்வுற்ற பாணன் உலையை ஏற்றுக்; சோற்றை ஆககுக்; கள்ளையும் நிறைய உண்டாக்குக்; விறலியர் கோதையும் புனைக்; பிறவுஞ் செய்க; சிறிதும் வருந்தல் வேண்டா என்று கூறி அவனை வாழ்த்துகிறான் (புறம். 172:1-5). குறம்பில் இருந்த செங்கண் ஆடவர் கள்ளை யொருவர்க்கொருவர் மாறு மாறாக நீட்டிட நிரம்ப உண்டனர் (புறம். 177:6-8). பாண்டியன் கிரஞ்சாத்தன் தன் வீரர் கள்ளுடைய கலத்தினராய் உள்ளூரில கூறிய நெடுமொழியை மறந்து போர்க்களத்தே அஞ்சி நீங்குங்காலை அவர்க்கு அரணாகத் தான் முந்துறுவான் (புறம். 178:8-11).

களமர் அரிக்கப்பட்ட முதிர்ந்த விரும்பத்தக்க கள்ளை ஆமையிறைச்சியுடனே வேட்கைதீர உண்பர் (புறம். 312:2,3), சிறிய அளவியையுடைய கள்ளைப் பெற்றானாயின் எமக்கே தருவன்; பெரிய அளவியையுடைய கள்ளைப் பெற்றானாயின் யாம் உண்டு பாட எஞ்சியவற்றைத் தான் மகிழ்ந்து உண்பன்; அது கழிந்ததே என்று அதியமானைக் குறித்துத் தம் கையறு நிலைப் பாடலில் ஔவையார் இரங்கிக் கூறுவர் (புறம். 235:1-3). வெளிமான் கள்ளைக் காழுறுபவன் (புறம். 238:5). ஆனிரையைக் கவர்ந்து வரச் சென்ற கள்ளை விரும்பும் மறவன் விடாய்த்தலும் உண்டு; எனவே, முதிர்ந்த கள்ளையுடைய சாடியைப் பாதுகாத்து வைப்பாயாக என உலோச்சனார் கள் விற்போனிடம் கூறுவது போலப் பாடியுள்ளார் (புறம். 258:9-11). நிரை கோடற்கு எழுந்த மறவனை வடித்த தேறலை யுண்க என வேண்டியும் அவன் அக்கள்ளினை வாழ்த்திக் கொள்ளானாய் வாளைக் கொண்டனன் (புறம். 269:7,8). நிண்ணைக் குறித்து எறியும் வேலைத் தான் இடைநின்று ஏற்றுத் தாங்குவனாதலால் கள்ளை முன்னர் இவனுக்குத் தந்து பின்னர் நீ உண்பாயாக என ஔவையார் வேந்தனிடம் மறவனின் குடிநிலைச் சிறப்பினை எடுத்தோதினார் (புறம். 290:1,8). பேருரின்கண் காய்ச்சிய கள்ளைப் பெறும் பொருட்டு மனைக்குட் புருந்து கட்கலயத்தைத் தேடுவது போல மறவனொருவன் தன் தமையனைக் கொன்றவனைத் தேடினான் (புறம். 300:3-6). வேந்தன் கள்ளினை வாழ்த்திச் செத்தைகளால் நிறைந்து தூசி துடைக்காத முற்றத்தில் விடியற்காலத்தே குடித்த மயக்கத்தால் உறங்கினான் (புறம். 316:1-3). பாணர் கள்ளைக் கொண்ட கலங்கையுடையவர் (புறம். 316:10). இல்லங்களில் அடப்படும் கள்ளினை யுடையது சிலகுடிச் சீறார் (புறம். 329:1). புனலைப் போன்று மிகுதியான கள்ளையுடையது குட்டுவனது முசிறி நகர் (புறம். 343:9,10). நறிய கள்ளையுண்பவன் அதற்குத் துணையாகச் சில வெஞ்சனங்களை இட்டு உண்ணுகையில் பற்களில் இடையே ஒட்டிக் கொண்டவற்றை நாவினால் தேர்ந்து பலவினால் அரைபடுமாறு செலுத்துவதால் நாச் சிவப்பேறியது (புறம். 347:1,2). பிணஞ் சுடுகளத்தின்கண் பாடையை நிறுத்திய பின்பு பரப்பிய தருப்பைப் புல்லினமேல் கள்ளுடனே படைக்கப்பட்ட உணவைப் புலையன் பிணத்திற்குப் படைப்பான் (புறம். 360:16-19). சோழன் நல்ல தாரினையும் கள்ளினையும் உடையவன் (புறம். 378:5). விழா இல்லாவிடிலும் உழவரது உண்கலத்தில் பெரிய கெடிற்று மீளாகிய உணவுடனே இஞ்சி

முதலிய பூவிரவிய கள் நிறைந்திருக்கும் (புறம். 384:8,9). சேரலாதன் விரும்பிய பரிசிற்பொருளைத் தருதலிற் பொய்த்தல் செய்யான் ஆதலின் நீயிர் கள்ளினை உண்மின்; உண்டற்குச் சோற்றை அடுமின் என்று பாணன் தன் சுற்றத்திடம் கூறினான் (பதி. 18:1,12). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் மழை போன்ற மிக்க கள்ளினையுடையவன் (பதி. 21:17). நிரம்புதலையும் அகலுதலையும் அறியாத கோக்காலியினிடத்தே நிறைந்து நெடிது இராத பாணைகளில் உள்ள குறைவுபடாத கள்ளைக் கூத்தர் உண்டனர் (பதி. 43:33-35). மறவர் பகைவேந்தர் ஏறிச் சென்ற யானையின் வெண்கோட்டைக் கொண்டு கொடி அசையும் கள்விற்கும் கடைத் தெருவிலே புக்குப் பெறுதற்கு அரிய கள்ளிற்கு விலையாகக் கொடுத்து உண்டு மகிழ்வா (பதி. 68:9-11). அரிய பறையுடைய தொழில் செய்வோர் போரிலே பகைவரைத் தோல்வியடையச் செய்து பெற்ற பொருள்களைக் கள்விற்கும் கடைத்தெருவில் விலையாகக் கொடுப்பர் (பதி. 75:9,10). புலியனைய மறவன் பகைமன்னர் நாடுசென்று ஆனிரை கவர்ந்து வந்து நறவு விலை கொடுத்ததன் இல்லிலே சமைத்த கள்ளில் இனிதாகிய தோபபியைப் பருகினான் (பெரு. 138-142). கள் அடுகின்ற மகளிர் வட்டில் கழுவின நீர் பல்கால் வடிதலின் நிறைந்து வழிந்த குழம்பிடத்துப் பல குட்டிகளையுடைய பெண் பன்றி ஈரச்சேற்றை அளையும் (பெரு. 339-342). கள்ளாகிய உணவினைக் கொண்ட குடிகள் மிக்க சீறூர்களை உடையது கொற்கை (மது. 137,138). மன்னர் கள்ளினைக் கொண்ட பெருமையுடைய பச்சைக்குப்பிகள் வற்றும்படியாக மதுவை உண்ணுவர் (மது. 228). சேறறிலே வலியற்றுத் தங்கிய எருதுற்ற வருத்தத்தைக் கள்ளை உண்ணும் களமர் பெயர்ப்பதால் ஆரவாரம் எழுந்தது (மது. 259,260). அங்காடித் தெருவிடத்துக் காண்பபுடும் பல்வேறு கொடிகளுள் கள்ளினது களிப்பு மிகுதியைச் சாற்றுகின்ற கொடியும் ஒன்றாகும் (மது. 372,373). அச்சந் தோன்றுகின்ற யானையை யொத்த போக்கினையுடைய கள்ளினையுண்ணும் வீரர் தம்மிற் பெரும்போரைச் செய்தனர் (மது. 392,393). கள்ளை விற்போர் களிப்பினையுடைய மதுவிற்கு விலை கூறினர் (மது. 662). மதுரை நகரத்து வியன் நகரில் இடங்கள் தோறும் கள் அரிக்கப்பட்டது (மது. 753,758). அஃதை இனிய கடிய கள்ளினை யுடையவன் (அகம். 76:3). நெல்லறுப்போர் கட்டியநெற்கட்டினைக் கள்ளினை உண்ட களமர் களந்தோறும் கொண்டு செல்வர் (அகம். 84:12,13). மறவர் பிழிந்த தேனாற்சமைந்த நறிய கள்ளுட

மகிழ்ச்சியினால் பகைவர் போர் முனையைக் கடந்து ஏறுகளோடு கூடிய ஆனிரை கொணர்வர் (அகம். 105:13-15). புதிய கள கமழும் நெய்தலஞ் செறுவின் வளங்கெழுவி நன்னாடு கோசாக்குரியது (அகம். 117:5-7). செந்நெல் அரியுநர் தங்கட்குக் கள்ளைக் கொண்டு பலகாலும் திரியும் சாகாடு சேற்றிற்பதிந் திடின அதனைப் போக்கக் கரும்பினை அடுக்கி இடைமடுபார் (அகம். 116:2-4). உறையூர் இனிய கடுப்பு மிக்க கள்ளினை யுடையது (அகம். 137:6). தலைவியின் தாய் துறையினிடத்துறையும் கடவு ளுக்குக் கையுறையாகக் கள்ளும் கண்ணியும் வெள் ளாட்டுக்கிடாயும் செலுத்தினாள் (அகம். 156:13-16) யாமை தன் பிளந்த வாய நிறைந்திடப் பணங்கள் ளின் ஒழுகுகினை உண்டு களிநடையோடு சென்று வயலினை உழக்கி அபலிலுள்ள ஆம்பலிலையில் ஒடுங்கும் (அகம். 256:2-7). எவ்வி தன் பகைவரது வலியைக் கெடுத்த அரிமணவாயில் உறத்தூரிடத்தே அவன் படையாளர்க் களித்த கள்ளுடன கூடிய பெருஞ்சோற்றினால் பகலில் ஆரவாரம் எழுந்தது (அகம். 266:11-14). தினையாலாக்கிய கள்ளினை யுண்ட மறவர் விசைத்த வில்லினராய் வேட்டை யாடி முல்லை நிலத்தோட்டத்தே மாணை யறுத் துண்ணுவர் (அகம் 284:8-10). தலைவியின் தந்தை மழை போன்ற கள்ளையும் விரையும் தேரினையும் உடையவன் (அகம். 298:15). கள்ளால் ஆகிய மகிழ்வு போல மகிழ்தற்கு ஏதுவாகிய செவ்வரி படாந்த மதர்த்த குளிர்தத கண்களை யுடையவன் தலைவி (அகம். 343:16-19). உழவர் கள்ளிளையுண்ட மகிழ்வாலாகிய மிக்க செருக்கினைக் கொண்டவர் (அகம். 346:5). களம் பொலிய நெற்போரினை அழித்துக் கடைவிட்டுக் கள்ளுண்ட உழவர் கடைக் களைப பூட்டிவித்து விட்டுக் கடுங்காற்றில் நெல் தூற்றுவா (அகம். 366:2-4). களனைக்குடிகதும் விருப் பததையுடையோர் அதனை உண்ணக் கடைக்குச் சென்று பெறாமல், ஊரின் அகத்துள்ள பணையினது நுங்கைக் கைக்கொண்டு மீள்வர் (குறு. 293:1-3). அகுதை இனிய கடுமையை யுடைய கள்ளை யுடையவன் (குறு. 298:5). பெரிய இலையையுடைய பகன்றையினது மலர்ந்த வெண்மலர் இனிய கடுமை யாகிய கள்ளைப் போல நறுமணம் இல்லாதன வாகிக் கமழும் (குறு. 330:4,5). சோழர் இனிய கடுப் புடைய களளையும் இழையணிந்த நெடுந்தேர்க ளையும் உடையவர் (நற். 10:5,6). களஞ்ஞன் மகிழ் வோர்க்குக் கள் அறுகின்ற காலத்து வேறுபாடு தோன்றும் (நற். 35:10,11). வேட்டுவன் இரவிடைத் தோளில் சுமந்து வந்த பல்வேறு பண்டப் பொதி களை ஏனைய கருவிகளுடன மலையகத்தே விடுத்து

மறந்து அங்கு மிகுதியாகப் பருகிய கள்ளின் இனிய மயக்கத்தால் செருக்குண்டு கிடப்பான் (நற்.59:3-5). பெரியனின் களளின் மணங்கமழும் பொறையாறு என்னும் ஊர் போன்ற நல்ல தோள்களை உடையவன் தலைவி (நற். 131:7-9). தலைவன் தலை விக்குச் செய்த தலையளியால் சோழரது ஆர்க் காட்டில் கள்ளுடைய சாடியில் வண்டுகள் ஒலித்து நீங்காத் தேர்கள் இயங்கும் தெருவின் ஆரவாரம் போன்று கவ்வை எழுந்தது (நற். 227:5-9). பனங் குடையில் இட்டு உண்ணும் கள்ளினாலாய பேரு ணவை உடையவன் பாரி (நற். 253:7). பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்த கலங்கள் தோன்றும் பெருந் துறைக்கண்ணே செருக்கு மிகுகின்ற கள்ளின் சாடி போன்ற தலைவியின் இளமையும் அழகும் இல்லி டத்தே தங்கிக் கெடும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 295:5-8). நல்லோர் தந்தையின் சிறு குடிப்பாக்கம் ஒங்கித் தோன்றும் இனிய கள் வடித லையுடைய பனைகளின் நடுவனது (நற். 323:1,2,6). தலைவியின் எயிறிறிடத்து ஊறும் அமிழ்து போலும் இனிய நீர் கள்ளைக் காட்டினும் மகிழ்ச்சி தரும் (கலி. 4:13,14). பூவாய் அழகிய கள்ளைப் பொதிதலைச் செய்யாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்லின் நுனிகள் தம்மிற பொரும்படி (பற்பறை கொட்ட) கடும்பனி வந்தது (கலி. 31:19,20). பிறர் காணாமல் உண்ட கள்ளின் களிப்பு மெய்யின் கண் தோன்றி மிகுதலினால் பின் நாணாமற் சென்று பிறர் நடுங்கும்படி அக்கள்ளினைத் தாம் உண்டபடியை உரைத்தல் போலத் தலை வியின் களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டது (கலி. 115:1-3). அற நெறியில்லாத தீ மொழிகளைத் தோற்றுவித்து அறச் செயல்களைத் தம்மிடம் தோன்றாமல் கலக்க வேண்டித் தெளியுங் கள்ளை யும் நறவையும் உண்டவரது உலகியல் கெட்ட மயக்கம் போல நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேறோர் பகுதியாய் விட்டதோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கலி. 147:1-3). காமம் மிகுதலினால் உண்டாகிய கண் ணின் களிப்பை ஊரிலுள்ளவர்க்கு அஞ்சிக் கரத் தல், கள்ளை உண்டதனால் உண்டாய மயக்கத்தின் மதர்ப்பை ஊராரது பழிக்கு அஞ்சி மறைத்தலைப் போலும் (பரி. 10:63-68). வைபவப்புனல் கள்ளை யும் காமத்தையும் பொருந்தியதனால் எல்லையற்ற இன்ப வெள்ளத்தைத் தந்தது (பரி. 10:69,70). அருவி தந்த பலவகை மலர்களைத் திரை தள்ளிக் கொண்டு வந்து திருமருதத் துறைக்கண்ணே தருதலான் அத்துறை கள்ளை வாய்க்கொண்டு பருகும் நில மகளின் மிடறு போல விளங்கியது (பரி. 11:23-29). காதற் பரத்தையின் கெண்டையைப் போன்ற

கண்ணின் ஒள்ளிய நிறம் கள்ளாலும் புனலாட்டாலும் புலவியாலும் சிவந்தது (பரி. 16:39,40). மயக்கமும் புணர்தலும் பிரிதலுமாகிய காமத்தையும் கள்ளையும் உடன் விரவி, மகளிர் யாவரும் பாராட்ட அவர் தாம் விரும்பின காதலரோடு புனலாடுமாறு முன் பிரிந்தவரைக் கொண்டு வந்து கூட்டுதல் வையைக்கு இயல்பு (பரி. 20:108-111).

2. தேன். கோக்கோதை மார்பனது மார்பிற்கணிந்த கோதையானும் அக் கோக் கோதையைப் புணர்ந்த மகளிர் சூடிய கோதையானும் கழியின் கண் மலர்ந்த நெய்தற்பூவானும் கள் - தேன் - நாளும் கானலையுடையது தொண்டி (புறம். 48:1-4). வெண்ணெல் அரிபுநர் தண்ணுமை யோசையைக் கேட்டு அஞ்சிக் கணுவிடத்தே தோன்றும் மடலில் கட்டப்பட்டிருந்த இனிய தேன் கூட்டினின்றும் தேனீக்கள் நீங்கியதனால் குயவர் அத்தேனடையிலுள்ள களளை வடித்தெடுப்பர் (புறம். 348:1-3). கோசர் மலர்களிடத்திற் பெற்ற கள் நிறைந்த மனைகளை யுடையவர் (புறம். 396:7). பாணர் சுற்றத்தார் நிணத்தோடு சேர்ந்த கொழுநிய துண்டாகிய ஆட்டிறைச்சி பெய்த வெண்ணெல் வெண்சோற்றினையும் மலரரும்பு பெய்து பக்குவம் செய்யப்பட்ட கள்ளினது தெளிவுடன் உண்டனர் (பதி. 12:14-18) திருப்பரங்குன்றில் வண்டினம், தாமரையில் இராப பொழுது துயின்று, வைகறையில் கள் நாளுகின்ற நெய்தற் பூவை ஊதி, ஞாயிறு தோன்றின காலத்துச் சனைப் பூக்களிலே சென்று ஆரவாரிக்கும் (முரு. 73-77). கழுநீர் மேய்ந்த எருமை பலாவின் நிழலில் மஞ்சளின் மெல்லிலை தன முதுகைத் தடவ முற்றாத இளைய கள் நாற மென்று அசையிட்டுக் காட்டு மல்லிகையாகிய படுக்கையிலே துயிலும் (சிறு. 42-46). உழவர் வயலில் களை பறிப்போர் பறித்து எறிந்த நெய்தலின் கள் கமழும் புதிய பூக்களைச் சூடுவர் (பெரு. 211-214). வண்டு தங்கிய கமழ்பூம் பொய்கை கள் நாளும் நறிய நெய்தற் பூவினை யுடையது (மது. 250,253). தலைவியும் தோழியும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் நீலமணிபோலும் கொத்துக்களை உடைய கள் நாளும் நெய்தலும் (சுருங்குவனையும்) ஒன்றாகும் (குறி. 84). கள் நாளும் குவளை (அகம். 150:11). தேன் பரந்து வண்டுகள் ஆர்க்கும் கோங்கின் கள் கமழும் புதுமலர் காற்று வீச உதிர்ந்தது (அகம். 153:16,17). தலைவனின் தோழி உப்பங்கழி வழியே வந்ததால் நெய்தலின் முதிராத இளங்கள் நாளும்படி பல வற்றுடன் கட்டவிழ்ந்த தண்ணிய மலர்களைக் கொண்டு வந்தது (அகம். 400:21-23). புன்னைக் கிளையிலிருந்த நாரை கழியிடத்துள்ள மீனை

வறுத்ததாயின் வயலிலுள்ள கள் மணக்கின்ற நெய்தற்பூவை நெற்குதிரோடு விரும்பும் (குறு. 296:2-4). தலைவி கானலிடத்து ஆயத்தாரோடு கானலையில் சென்று கொய்து கொணர்ந்த கள் நாளும் மலரையுடைய காவியின் (நெய்தலின்) தழையை அணி பெற உடுத்தினாள் (நற். 123:5-7) தலைவி புனல் விளையாட்டயர்ந்ததால் பெருந்துறைப் புனல் கள் பொருந்திய நறிய குவளையின் மணங் கமழ்ந்து தண்ணியதாயிற்று (ஐங். 73:2-4). நாரை தன் காலால் மிதித்ததனால் இதழவிரிந்த கண்ணைப் போலும் நெய்தல் மலர் கள் மணம் கமழ்ந்தது (ஐங். 151:2-4). கதிரவன் தோன்றிய போது பொய்கையில் மலர்ந்த செவ்விய பூவிடத்துள்ள அழகிய கள்ளை வண்டுகள் கூடி நுகர்ந்தன (கவி. 71:1-3). கள் நிறைந்த பசுந்துழாய் மாலை யுடையவர் திருமால் (பரி. 15:54).

3. வண்டு. வயல் நெய்தல இடையறாது பூக்கும் மரபினையும் நிறைத்த களளினையும் - வண்டினையும் - உடையது (பதி. 27:10). கள் படரும் கூந்தலை யுடையவள் தலைவி (அகம். 39:14).

கள்வர் - பொருளைக் கவர்வோர். அருஞ்சுரத்துக் களவர் பசுக்களைத் தொழுவிலிருந்து கொண்டகன்றிட அவர் பின்னே தொடர்ந்து சென்று செய்யும் போரினைப் போலச் செல்லுமிடங்களில் எல்லாம் ஓடியும் தலைவியை அணுகப் பெற்றிலேன என மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் புலம்பினாள் (அகம். 7:14-16). உடனபோகும் தலைவி தலைவன தன தோள் துணையாகத் துயிற்றவும் துயிலாதவளாய் வேட்டைக் கள்வர் ஏறுகோட் பறையினை யடிக்கும் பறையொலி கேட்டு வருந்துவளோ எனச் செவிலி அழுதாள் (அகம். 63:16-19). கள்வருடைய பகை மிக்க கவர்த்த நெறிகளில் வம்பலா தாம செல்லு வதற்குரிய நெறி எது என்பதைக் காண யாமரத தின் மேல் ஏணியைச் சாத்ததுவர் (அகம். 257:12-14). களவர் இரும்பினாற் புனையப்பட்ட தம் அம்பைச் செப்பஞ் செய்யும்பொருட்டு அதன நுலியை நகத்தினால் வருடுவர் (குறு. 16:1-3). நின் பாணன ஒருவன் பொய்யன் ஆனமையான் மற்றுமுள்ள பாணர் யாவரும் நீ அகனறதனால் தனித்திருக்கும் மகளிர்க்குக் கள்வர் போலத் தோற்றுவர் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 127:4-6). தலைவன் முன்பு என் கையை எடுத்துத் தன் கண்களில் ஒற்றியும் தன் கையால் என்னுதல் நீவியும் அன்னை போல இன்சொல் கூறியும் தலையளி செய்து இன்று கள்வர் போலக் கொடியனானான எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 28:1-4).

கவ்வர் தாம் குறித்த பொருளை நோக்காது நோக்குமாறு போலத் தலைவன் தலைவியை நோக்கினான் (கவி. 81:86). மதிலையுடைய ஊரின் காவல் செய்வோர் கள்வரைக் கண்ணாற் காணா திருக்கவும் அவரால் வரும் குற்றத்தைக் கருதிக் கள்வரை இங்கே கண்டேம் என்று கூறுவர் (கவி. 81: 85, 86).

கவ்வர்கோமான் - புல்லி. இடியென முழங்கும் ஊக்க மொடு வல்லில்லில் நாணைப் பூட்டிப் பகைவர் மார்பிற் செலுத்தும் அம்பினையுடைய இளையர் பலருடன யாணையது வெண்கோடு கொண்டு அக்கோட்டுடன் கள்ளினை விற்றுக் கொண்ட நெலவால் நாளோலக்கச் சிறப்புச் செய்யும் கழலினை யணிந்த திருந்திய அடியினையுடைய கவ்வர் கோமானாகிய புல்லி மழபுலம் வணக்கினான் விழவுடை விழுச்சீர் பெற்ற வேங்கடம் அவனுக் குரியது (அகம். 61:6-13).

கவ்வர் பெருமகன் - தென்னன். தெற்கேயுள்ள கவுரியர் நாட்டின மண்ணாலாய புற்றினையுடைய காட்டரனின் இடத்தைத் திறத்தலோடு பகைவர் ஆக்களைக் கவர்ந்து கொள்ளும் மூதூர்க் கவ்வர் பெருமகனும் ஏவலிளையர் தலைவனும் பல போரினை வென்ற நல்லிசையுடையவனும் தென்னன் ஆவான் (அகம். 342:5-10).

கவ்வன் - பொருளைக் கவர்வோன். பொய்கையில் இரை வேட்டெழுந்த வாளை மீனை உண்ணும் பொருட்டு நாரை தன் அடியொலியை அம்மீன் உணராவண்ணம் அஞ்சி மெல்லெனக் காவல் பொருந்திய வீட்டிற் புதும் கள்வனைப் போலத் தளர்ந்து நடக்கும் (அகம். 276:1-5). 'தலைவன் என்னைக்களவில மணந்த ஞான்று சான்றாவார் எவரும் இலர்; தலைவனாகிய கவ்வன் ஒருவன் தான் இருந்தனன்; அவன் அப்பொழுதுரைத்த குறையு பொய்த்தால் யான் யாது செய்யவல்லேன்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 25). என தோளை அணைந்த நாளில் பிழையாமையைப் புலப்படுத்தும் குளைச் செய்த கள்வனும் கடப்பாடுடையவனும் புணைபோன்றிருப்பவனும் தலைவனே என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (குறு. 318:6-8), தன் சிறந்த தந்தையின் பெயரனாகிய மகன் பிறந்ததனால் இடையாமத்து இருளிலே கள்வனைப் போலத் தலைவன் வந்தனன் எனப் பரத்தை தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறினாள் (நற். 40:10-12). தன்னைக்கடைக் கண்ணால கொல்வான் போல் நோக்கி நகைக் கூட்டஞ் செய்தான் அக் கள்வனாகிய தலைமகன்

எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 51:14-16). மகனை விளையாடுவித்துக் கொண்டு வருதற்கு அழைத்துச் சென்ற நீ காலந்தாழ்த்தி வந்தமைக்குக் காரணம் என்ன என்று தோழியைத் தலைவி வினவ, அதற்கு அவள் வேற்றுத் தாயர் எதிர் கொள்ள அதனை மாற்றாத இக்கள்வனாலே காலந்தாழ்க்க நேர்ந்தது என்று பதிலிறுத்தாள் (கவி. 82:4-6, 23, 24). தலைவி கள்வனாகிய தலைவன் மறைந்திருக்கக் கடவனோ என நீளிலைத் தாழையிருக்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய காணற்பொழில்கள் தோறும் சென்று பார்த்தாள் (கவி. 144:27-29). தலைவியின் ஒள்ளிய வளை கழலும்படி அவளைத் துறந்து வருத்தம் செய்த கவ்வன் தலைவன் (கவி. 145:36, 37). தலைவன் என் மேனி வேறுபாட்டினைக் கண்டு நம் தலைவியோ என ஐயங்கொண்டு அறியாது கை விடுவானாயின் நான் என் நலனைக் கைக்கொண்டு போன கள்வன் என்று எல்லோரும் கேட்கும்படி கூவுவேன் எனத் தலைவி காமனை நோக்கிக் கூறினாள் (கவி. 147: 50 52). வையைக் கரையின் கண்ணே நின்ற ஆயத்தார் தலைவியின் ஆரத்தையும் வளையையும் பரத்தைக்குத் தந்த கள்வனாகிய தலைவனுடைய நானும் முகத்தைக் காணுங்கள் என்றனர் (பரி. 20:32-36). நீ அன்பு பூண்ட தலைவன் என்பால் அன்புடையவனாதலின் இவ்வளையும் ஆரமும் புணர்தற்கு விலையாகத் தந்தான்; இவையேயன்றி நின் காற்சிலம்பையும் கழற்றும் தன்மையான்; அதனால் யான் கள்வியல் வேன்; அவன்றான் கள்வன்; அவனைப் பற்றுவாயாக எனப் பரத்தை தலைவியிடம் கூறினாள் (பரி. 20:79-82).

கவ்வி - கள்ளத் தன்மையுடையவள். நம் தலைவி இரு வேறுபட்ட ஒழுகலாற்றை அறிந்த கவ்வி - கள்ளத் தன்மையுடையவள் - எனத் தலைவன் தன்னெஞ் சிற்குக் கூறினான் (குறு. 312:1). இளைய மாவடுவைப் பிளந்தாலொத்த கண்ணாலே என்னெஞ்சை நினக்குக் களமாகக் கொண்டா யல்லையோ, நீயோர் கள்வியை எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 108:28, 29). நீ அன்பு கொண்ட தலைவன் என்பால் அன்புடையவனாதலின் இவ்வளையும் ஆரமும் புணர்தற்கு விலையாகத் தந்தான்; இவையே யன்றி நிற்காற்சிலம்பையும் கழற்றுவான்; அதனால் யான் கள்வியல் வேன்; தலைவனதான் கள்வன்; அவனைப் பற்றுக எனப் பரத்தை தலைவியிடம் கூறினாள் (பரி. 20:79-82).

கன்னம்பாளனார் - புலவர். கருநூர்க் கண்ணம்பாளனார் காண்க.

கள்ளர் - கள்வர். பகைவரை நினைத்து அவரிடத்தே படைக்கலன்களை விடுதற்குக் கள்ளர் - கள்வர் - வருவது போலத் தலைவர் இங்கு எம்மை இகழ்வதற்கே வந்தார்; நம்மேல் அன்பாக வந்தாரல்லர் எனத் தலைவன் கேட்பத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 81:22-24).

கள்ளி - செடிவகை. கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை (புறம். 225:7; 237:13). கள்ளியம் பறந்தலை (புறம். 240:9; அகம். 231:7). கள்ளி போகிய களரி மருங்கு (புறம். 245:3; 360:6). பாணர் களர்நிலத்துள்ள கள்ளி மரத்தின் நிழற்கண் உள்ள தெய்வத்தை வாழ்த்தி ஏத்தினர் (புறம். 260:4-8). நிலத்தை உழுது ஓய்ந்த நடையையுடைய காணையின் தலையில் முனைத்த கொம்பு போலக் கவைத்த முட்களையுடையது கள்ளி மரம் (புறம். 322:1,2). களரி படர்ந்து கள்ளி மிகுந்து பசலிலும் கூவும் கூகையோடு ஈமவிளக்காலும் பேய்மகளிராலும் புகைதவழும் சுடுகாடு அச்சத்தைத் தரும் (புறம். 356:1-4). கள்ளி வேய்ந்த முளளியம் புறங்காடு (புறம். 363:10). களளியங்காடு (அகம். 53:7; 97:1). கணிலாய்ப் பல்லி பதுக்கையின் குறைந்த நிழலையுடைய கள்ளியின் முட்பொருந்திய அடியில் தங்கி வழிச்செவ்வார்க்கு வரப்போகும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் (அகம். 151:11-15). குறிய கிளைகளையும் குறிய முட்களையுமுடைய கள்ளியின் உச்சியினை முல்லைக் கொடி படர்ந்து மூடியது (அகம். 184:8,9). ஆண்நரி வெள்ளிய பரற்கற்கள் மின்னும் கண்ணொளியைக் கவரும் கவர்த்த நெறியில் கள்ளி நிழற் கண்ணே கதறித் தங்கும் (அகம். 337:15,17). அழகிய அடியையுடைய களளியங் காட்டில் செங்காற் பல்லி தன் துணையை அழைக்கும் (குறு. 16:4,5). நிலங்கரிந்துள்ள கள்ளியையுடைய காட்டினைத் தலைவர் கடந்து சென்றார் (குறு. 67:5). அருஞ்சுர நெறியில் இரைவேட்டெழுந்த சேவலை உள்ளிப் பெண்புறா பொரிந்த அடியையுடைய கள்ளியின் வெடித்த காயையுடைய அழகிய கிளையில் தங்கித் தனிமை தோன்றக் கூவும் (குறு. 154:3-6). மழை பொய்த்த பாலைநிலத்தில கவைத்த முளையுடைய கள்ளியினது காய் வெடிக்கும் போது எழும் கடிய ஒலி ஆணும் பெண்ணுமாகிய துணைப் புறாக்களை நீக்கும் (குறு. 174:1-3). பரல் மிக்க பாலை நிலத்தின்கண் வளர்ந்தோங்கிய சிசிலிப பறவை போன்ற தலையையுடைய களளியின் மேலே நறுவீ முல்லை படர்ந்தது (நற். 169:4,5). நொடித்து விட்டாற் போன்ற ஒலியெழக் காய்கள் தெறிக்கின்ற கள்ளியின் அசைகின்ற பாலை போன்ற கிளைகளிலே ஏறிப் புலம்புகொள் புறா

தன் பெடையை அழைக்கும் (நற். 314:9-11). களரியில் உயர்ந்து வளர்ந்த கவையாகிய முள்ளையுடைய கள்ளியின் தலையிலே சுளளிகளை யடுக்கி அமைத்த கூட்டில் புறவுப் பெடை முட்டை ஈன்றது (நற். 384:2-4). கள்ளியங்கடம் (ஐங். 323:2). தீதுறு களளியங்காடு (ஐங். தி. 1:4). அகில்படு களளியங்காடு (ஐங். தி. 2:4) அகில்படு களளியங்காடு (ஐங். தி. 3:4). மாலுறு களளியங்காடு (ஐங். தி. 4:5).

கள்ளிக்குடிப் பூதம்புலனார் - புலவர். களளிகுடி என்றும் ஊரினராகிய பூதன் என்பார்க்கு மகனாகிய புல்லனார் என இவர் பெயர்க்கு விளக்கம் காணலாம். கள்ளிக்குடி என்ற பெயரில் பல பகுதிகளிலும் பல ஊர்கள் இருத்தலால் இவரது கள்ளிக்குடி எதுவென்று தெரியக் கூடவில்லை. நற்றிணையில் 333-ஆம் எண்ணிலமைந்த ஒரு பாடலே இவர் பெயரோடு உள்ளது. குறுந்தொகையில் 190-ஆம் பாடலைப் பாடிய பூதம் புலனாரும் இவரும் ஒருவரேயென்பர் பி. நா. (நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு). ஆயினும், வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு இருவரையும் வேறுபடுத்தும். மழையின் மையால் கழைகவின அழிந்த கலலதாச சிறுநெறியில் பருக்கைப் பள்ளத்தில ஊறியிருக்கும் சிறிது நீரினை யானையொடு போரிட்டுப் புலி உண்ணுகின்ற செய்தியை இவர் தம்பாலைத்திணைப் பாடலில் (நற். 333) புனைகின்றார். அப்பாடல தனவிடம் வந்து இரப்போர்க்கு வழங்கும் வண்மை வேண்டியே தலைவன் பொருளவயிற் பிரிந்தானென்ற குறிப்பையும் அவன் வருகை குறித்து நினைபும போதெல்லாம் தோழிக்குப் பலவி நன்குரல கொடுக்கின்ற நிமித்தத்தையும் காட்டுகின்றது

கள்ளில் - 1. ஓர் ஊர். களஞண்ட மகிழ்ச்சி மிகுதற கிடனான கள்ளில் என்னும் ஊர் நல்ல தேரையுடைய அலியனுக்குரியது (அகம். 271:12). மதுரை கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் என்ற புலவர் இவ்வூரினா (புறம். 316, அடிகுறிப்பு). களளில் ஆத்திரையனார் இவ்வூரில் வாழ்ந்தவர் (புறம். 175:389). அடிகுறிப்பு, குறு. 293. அடிகுறிப்பு).

2. கள்ளிற்கும் கூடை. ஆதிஅருமனின் ஊரிலுள்ளோர் கள்ளில் - கள்ளிற்கும் கடையில் - களளைப் பருகும் விருப்பமுடன் சென்று அதனைப் பெறாது நுங்கைக் கைக்கொண்டு திரும்புவர் (குறு. 293:1-4).

கள்ளில் ஆத்திரையனார் - புலவர். கள்ளில் என்ற ஊரினார். இவ்வூர் தொண்டை நாட்டில் திருஞான சம்பந்தா தேவாரம் பெற்றதும் கலவெட்டில் குறிக்கப் பெற்றதுமானதோர் சிவத்தலம். இது கள்ளர் என்றும் கலவெட்டினுள் குறிக்கப் பெறுதலால்

‘தொலபுகழ் நிறைந்த பலபூங் கழனி, கரும்பமல் படப்பைப பெரும் பெயர்க் கள்ளார்’ (அகம். 256: 14, 15) என்று கடுவன் மள்ளனாரால் புனையப் பெறுகின்ற கள்ளாரும் இதுவும் ஒன்றேயென்று கருதுவோரும் உண்டெனத் தெரிகிறது (புறம். 389. ஓளவை. து. குறிப்பு). இதற்கு இப்போது மடவிளாகம் என்பது பெயர் என்பர் ஓளவை. து. இனி, கள்ளில் என்ற சொல்லைத் தம் பாடலில் (குறு. 293) ஆண்டிருப்பதனால் இப்புலவர் கள்ளில் ஆத்திரையனார் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் எனவும் அவ்வாறாயின், இவர் கள்ளில் என்னும் ஊரின ராகாமல், வேங்கட நாட்டுத் தலைவரையே பாடியிருத்தலின் அந்நாட்டினராகலாம் எனவும் கருதப் பெறும் (ப. கு. பக். 244). மற்று, ஆத்திரையனார் என்ற பெயரை ஆத்திரையனார் என்பதன் மருஉ வாகக் கொண்டு அதிநி கோத்திரத்தவர் எனப் பொருள் கூறுவர் உ. வே. சா. (புறம். குறு. பாடினோர் வரலாறு). அம்முறையில் அந்தணராகும் இவர்க்கு இப்பெயர் குடிப்பெயராம். வையாபுரிப் பிள்ளையும் கோத்திரத்தார் பெயர் பெற்ற புலவர் வரிசையில் இவரை நிறுத்துவர் (சங்க இலக்கியம் புலவர்களின் பெயர் வகை). ஆயின், ஆத்திரையனார் என்பதை ஆத்திரையனார் என்பதன் மருஉவாகக் கொள்ளுதற்கும் இடனுண்டு என்பர் ஓளவை. து. (புறம். 175. ஓளவை. து. குறிப்பு). அவ்வாறாயின் ஆத்திரையன் என்பது திருவாதிரை நாளுக்குரிய சிவபெருமானைக் குறிக்குமாதலால் இப்புலவர்க்கு அப் பெயர் இயற்பெயராக இடப்பெற்றதெனக் கொள்ளலாம். இவர் பாடல்கள் புறநானூற்றில் இரண்டும் (175, 389) குறுந்தொகையில் ஒன்றும் (293) ஆக மூன்றுள்ளன. புறப்பாடல்களிரண்டும் ஆதனுங்களைப் பாடியனவாய்க் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், ‘நல்லேர் முதியன், ஆதனுங்கன் போல நீயும்.....வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி’ என்று அவனைப் படர்க்கையில் குறித்து வேறொருவனை முன்னிலைப்படுத்தும் ஒரு பாடல் (புறம். 389) அவனைப் பாடியதன்று என்னுமாறுள்ளது. அதில் ‘நல்லேர் முதியன்’ என்ற பெயரை இயல்பு விளியாகக் கொண்டால் அப்பாடல் அம்முதியனைப் பாடியதாகலாம். ‘நல்லேர் முதிய’ என விளியேற்ற பெயராகவே பாடங் கொண்டு அப்பாடலுக்கு அவனையே தலைவனாக்கி யுரைப்பர் ஓளவை. து. இப்புலவர் ஆதனுங்களை விளித்து, ‘என் நெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே’ (புறம். 175) என்று அவனிடத்துத் தமக்குள்ள கெழுதகு நட்பினை அழகுறக் கூறிப் பின்னும் தாம் அவனை மறத்தற்கரிய நிலையையும் திறம்படக் கிளப்பர். ஆதனுங்கன்

இறந்தபின் அவன் மரபினனான நல்லேர் முதியனிடம் சென்று இவர் தமக்கு அவன் ஈந்தமை சொல்லிச் சுற்றத்தினர்க்காகப் பரிசில் வேண்டுகின்றார் (புறம். 389). இவர் பாடல்களில் மோரியரது ஆட்சிக்குறிப்பும் (புறம். 175) ஆதியருமனின் மூதூர்ச் சிறப்பும் (குறு. 293) புனைவு பெற்றுள்ளன.

கள்ளார் - ஓர் ஊர். மிக்க சிறப்பு வாய்ந்த கள்ளார் நிறைந்த கழனிகளையும் கருமபுத் தோட்டங்களை யும் உடையது; இவ்வுரைச் சார்ந்த அறனிலாளன் ஒருவன் குறுமகள் ஒருத்தியின் நலம் நுகர்ந்து பின்பு அவளை அறியேன் என்று கூறிய சூளியை அவ்வூர்ச் சான்றோர் அவர்தம் கூட்டம் உணர்ந்த சான்றாவாரை வினவிப் பொய்யென உணர்ந்து அவனை மரக்கிளையில் செறியப்பறறி நீற்றினைத் தலையிற் பெய்து ஒறுதனன் (அகம். 256:14-21).

கள - 1. களாச்செடி. ‘எம் சிறு நல்லூரில் களவும் - களாச்செடியின் பழங்களும் - புளித்தன; விளா மரங்களும் பழுத்தன’ எனத் தோழி கூறினாள் (அகம். 394:1).

2. களவொழுக்கம். மறையிற் புணர்ந்த மைந்தரும் மாமயிலன்னாரும் காமம் சிறப்புடைய கள - களவொழுக்கத்தை - விட்டுக் கற்பொழுக்கத்தை மேற்கொண்டனர் (பரி. 11:41,42).

களங்கள் - நெற்களங்கள். ஞாயிற்றினது இளங்கதிர் எறிக்கும் காலத்தில் களங்கள் தொறும் அசையும் யானையினின்றும் வார்த்த பசிய முனையாலாகிய தேறலைப் பெறுதலிற் எனக் கூத்தனிடம் ஆற்றுப் படுத்தும் கூத்தன் கூறினான் (மலை. 463,464).

களங்களி - களாப்பழம். சீரியாழ் களங்களி போலும் கரிய கோட்டையுடையது (புறம். 127:1;145:5). நிறத்தால் களங்களியை ஒவ்வாத கருநிறம் பொருந்திய கண்டத்தையுடையவன் சிவபெருமான் (பதி. க. வா. 9, 10). பேரியாழ் கரிய நிறத்தால் களங்களியன்ன விளங்கித் தோன்றும் வளைந்து ஏந்தின கோட்டையுடையது (மலை. 36,37). இளம்பிறையன்ன கோட்டையுடைய ஆண்பன்றி களங்களியன்ன நிறமுடைய பிணவைப் புணரும் (ஐங். 264:1,2).

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல். சேரவேந்தன். இமையவரமபன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு வேளாவிக்கோமானாகிய பதுமனின் மகள் வயிற்றிற் பிறந்தவன். தான் முடிசூடுகின்ற காலத்து ஒரு காரணத்தால் முடித்தற்குத் தக்க கண்ணியும் முடியும் உதவாமையின, களங்காயால் கண்ணியும் நாரால்முடியும் செய்து சூடிக்கொண்டான் என்று களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் எனும் இவன்

பெயர்க்கு விளக்கம் கூறுவர் பதிற்றுப்பத்தின் பழையவுரையாசிரியர் (பதி. 38:4). இவனுக்கு இப் பெயர் வந்தபின் இயற்பெயர் விளங்கவில்லை போலும். பதிற்றுப்பத்திலும் (38:4) அகநானூற்றிலும் (199:22) இப்பெயர் முழுதுமாகப் பயின்று வந்துள்ளது. நார்முடிச்சேரல் என்ற அளவிலும் (பதி. 39:17; 40:16) இது வழங்குகின்றது. விளிம்பில் மணிகள் அழுத்தப்பட்ட பொறறகட்டாலான கூட்டின் மேல் சிலந்தி வலைபோல் நாரால் பின்னி அதன்மேல் நூலிற் கோத்த முத்துவடங்களைத் தொடுத்து அமைக்கப்பட்டதாக இவனது நார் முடியின் அமைப்பும் பாடப்படுகிறது (பதி. 39:13-17). இவனைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடிய பத்துப் பாட்டுக்கள் பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. தன்னை அப்பாடல் களால் பாடியதற்குப் பரிசிலாக இவன் அவர்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்துத் தான் ஆள்வதில் பாகமும் கொடுத்தான் (பதி. ப.4). தன் நாட்டில் வறுமையால் தளர்ந்திருந்த குடி மக்களைச் சிறந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழும்வண்ணம் இவன் நிலை நிறுத்திய செயலை (பதி. 31:13; 32:7; 37:7; பதி. ப.4:12) இவனது ஆட்சியின் குறிப்பிடத் தக்க சிறப்புகளில் தலையாயதாய்க் கொள்ளலாம். நெடுமிடல் என்பான் வீழவும் அவனது வலிமிக்க போர் அழியவும் அவனொடு பொருது அவனாட்டினை அகப்படுத்திக் கொண்டதும் (பதி. 32:10-14). நன்னன் இடைவிடாது செய்த போரின் வலியை யழித்து அவனது காவல்மரமாகிய வாகையின் அடிமரத்தை வெட்டியதும் (பதி. 40:14-16; பதி. ப. 4: 7-9). பூழிநாட்டின் மீது படையெடுத்து வென்று அதனைத் தன்னாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டதும் (பதி. ப.4:6) இவன் வெற்றிச் செயல்களாம். நன்னனொடு செய்த போரில் அவன் அழிய, அவனிடத்து இழந்திருந்த நாட்டினை இவன் மீட்டெய்தினன் என்ற குறிப்பு அகநானூற்றுப் பாடலால் (199:18-23) அறியப்படுகிறது. அப்பாடல் இப்போரினை 'வாகைப் பெருந்துறைச் செரு' எனக் குறிப்பிடும். பகைவர்க்கு நிறைந்த துன்பத்தை ஈந்தும் பாணர் முதலிய நகைவர்க்கு நன்கலன் களை வழங்கியும் (பதி. 37:3,4) விளங்கிய இவன் பண்பிற்கேற்ப இவன் தானையும் நகைவர்க்கு அரணமாகிப் பகைவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்தது (பதி. 31:34,35). அவ்வகையில் 'காலன் அனைய கடுஞ்சின முன்ப' (பதி. 39:8) என விளிக்கப்படும் இவன், 'ஆன்றவிந்தடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால்' (பதி. 37:5) எனவும் விளிக்கப்படுகிறான். மற்றும், 'செயலமை கண்ணிச் சேரலர் வேந்தே, பரி

சிலர் வெறுக்கை பாணர் நாளவை, வாணுதல் கணவ, மள்ளர் ஏறே. மையற விளங்கிய வடுவாழ் மார்பின், வசையில் செல்வ வான வரம்ப' (பதி. 38:8-12) என வரும் விளிகளாலும் இவன் சிறப்பியல்புகள் புலனாகும்.

கனம் - 1. போர்க்கனம். அலங்குளைப புரவி ஐவ ரொடு (பாண்டவரொடு) சினந்து ஈரம்பதினமரும் பொருது களத்து - போர்க்களத்தில் - ஒழிந்தனா (புறம். 2:13-15). வீரர் கால் புடைபெயர்ந்து களத்தைத் தமதாக்கிக் கொள்ளுதலினால் கழல தேய்ந்தன (புறம். 4:3). எம் புதல்வர் யானையை எறிந்து களம்படுத்த வான் வெற்றியை யுடையோராய் எம் தலைவனொடு கிடந்தார் என மூதிந்பெண்டிர் உவகைக் கண்ணீர் சிந்தினர் (புறம். 19:9-15). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பகைவேந்தரை வென்று அவர் முடித்தலை அடுபடாகக் கொண்டு குருதிப் புனலாகிய உலையினகண் மூளை முதலியன பெய்து தோளாகிய துடுப்பால் அட்ட உணவால் அடுகளத்தில் வேள்வி செய்தான் (புறம். 28:8-11). விளங்கில் எனனும் ஊர்க்குப் பகைவரால் வந்த துன்பம் தீர்த்த மாநதரஞ்சேரலிரும்பொறை களத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்ட யானையையும் குதிரையையும் உடையவன் (புறம். 53:4,5). பெருந்திருமாவளவனும் பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தவழிக் கண்ட காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிகண்ணனார் 'இன்றே போலக நும் புணர்ச்சி; வென்று அடுகளத்து உயர்க நும் வேல்' என வாழ்த்தினார் (புறம். 58:28,29). இடம் இல்லையாம்படி கூடிய பாடி வீட்டில் களங்கொளற்குரியோர் ஒருவரும் இன்றி மடிந்தனர் (புறம். 62:11-13). மார்பில் நெடுவேல் பாயந்து வேந்தரும் பொருகளத்து ஒழிந்தனர் (புறம். 63:9,10). குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிளளி வளவன குருதிப் பரப்பில் யானையைத் தொலைச்சிப் புலால் வீசும் களத்தையுண்டாக்கிய போர் செய்யும் படையை யுடையவன் (புறம். 69:10,11). எழுவர் நலவலம் அடங்கத் தான ஒருவனாய் நின்று பொருது களத்துக் கொன்றான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 76:12,13). போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி களம்புகுந்த முக்காவனாட்டு ஆழர் மல்லனைக் கடந்தட்டான் (புறம். 80:9). போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி போர்க்களம் புகின், தோள்வலி பேசி இனபுறறு வந்த மள்ளர்க்கு உமணர் அஞ்சம் துறை போல்பவன (புறம். 84:3-6). நின் மகன் யாணடுளன் எனக் கேட்டவனுக்கு என் மகன் போர்க்களத்தில்தோன்றுவன் எனத் தாய் கூறல் (புறம். 86:1-6).

தெவ்வீர், எங்களுள்ளும் பெருவீரன் ஒருவன் உளன் ஆதலால் களம் புதுதலைத் தவீர்மின்' என ஒளவையார் நெடுமானஞ்சியின் பகைவரை நோக்கிக் கூறினார் (புறம். 87:1,2).. அதியமான் நெடுமானஞ்சி களம் புகின் அவனை எதிர்க்கும் பொருநர் இலர் (புறம். 90:12,13). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி வலம்படு வாய்வாளேந்தி ஒன்னார் களம் பட வென்றவன் (புறம். 91:1-3). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி அண்ணல் யானை அடுகளத் தொழிய அமரில் சிதற வெட்டி விழுப்புண் பட்டான் (புறம். 93:13-15). மலையமான் திருமுடிக்காரி, அண்ணல் யானையொடு பகைவேந்தர் களத்தொழிய அருஞ்சமரில் சிதறத் தாக்கினான் (புறம். 126:20,21). வீச்சிக்கோ களங்கொண்டு கணலுங் கடுங்கண் யானை உடையவன் (புறம். 200:7,8). குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் நாளும் குருதிப் புனல் மிக்க பொருகளத்தில் மறவரும் களிறும் மாவும் அழியப் பொருதான் (புறம். 227:4-6). பொய்யா எழினி பொருது களம் வீழ்ந்த மையால் ஈன்றோள் நீத்த குழவிபோல அவன் சுற்றத்தார் இடந்தோறும் வருந்தினர் (புறம். 230:6-8). 'கூற்றமே எழினியின் ஆருயிரை நீ உண்ணாதிருப்பின் அவன் போர் செய்யுங் களத்தே பகைவரின் பல்லுயிரைப் பருகுவாய்; அது கழிந்ததே' என அரிசில் கிழார் இரங்கிக் கூறுவர் (புறம். 230:14-16). என் மகன் போரில் பிறக்கிட்டிருப்பா னாயின் அவன் பால் உண்ட என் முலையை அறுத்திடுவேன் என்று கூறி வாளொடு சென்று செங்களம் துழவிய வீரத்தாய், சிதைந்து வேறாகிய படுமகன் கிடக்கை கண்டு ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந்தான் (புறம். 278:4-9). முதின மகளின் தந்தை முன்னாள் நிகழ்ந்த போரில் யானை எறிந்து களத்தில் இறந்தான் (புறம். 279:3,4). வீரன் ஒருவன் களத்து ஒழியாமல் நல்ல புகழை நிலைநாட்டி நாநலில் புலவர் பாடும் செய்யுளில் நிலைபெற்றான் (புறம். 282:9-11). முடம்பட்டதனால் உமணரால் கைவிடப்பட்ட எருதுபோல இயங்காநிலையிலும் பகைவர் பேருயிர் கொள்ளும் வீரன் செய்கை கண்ட வேந்தன், இக்களத்தில் இறப்பதே சிறப்பெனக் கருதிப் பொருது மாய்ந்தான் (புறம். 307:7-14). போர்க் களத்தில் பரிசு காணப் பெறாமையின் மகிழ்ச்சி இனறி அஃது இரப்போர் இரங்கும் இன்னாமை யுடையதாயிற்று (புறம். 368:11,12). களத்தில் பிணக் (வியலைக் கூடமான நரிகளும் பேய்களும் ஈர்த்து உண்டன (புறம். 389:15,16). சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன், பூதங்காப்பப் பொலிகளம் பொருந்திப் பாடுநர்க்காகத் தங்கியிருந்த

பீடுடையாளன் (புறம். 369:17,18). தடாரிப் பொருநன் 'வெந்திறல் வியன்களம் பொலிக்' என்று ஏத்தி யானைப் பரிசிலை வேண்டினான் (புறம். 370:18-21). பேய்மகன் அழுகுரவெடுத்துப் பாடிக் கூத்தாடக் கழுகும் பருந்தும் வட்டமிட்டுத் திரியும் அச்சம் பொருந்திய இடத்தையுடைய களத்திற்கு உரியவன் செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி (புறம். 370:25-27). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், உருகெழு பேய்மகன் பாடிக் கூத்தயரும் குருதியுலர்ந்து துகள்பட்ட களத்திற்கு உரியவன் (புறம். 371:27,28). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் புலால் நாளும் களம் பொலிய மறக்கள வேள்வி செய்தான் (புறம். 372:12). குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் வஞ்சி முற்றத்தை வயக்கள மாக்கி வென்றான் (புறம். 373:24-26). பொருநன் விளங்குதினை வேந்தர் களந்தொறும் சென்று 'முரசு முழங்கு வியன்களம் பொலிக்' என்று ஏத்தி யானைப் பரிசில் பெறுவான் (புறம். 373:27-30). அஞ்சத்தகும் இடத்தையுடைய களத்தில் பேயொடு கண நரி திரிதரும்; ஊன் தின்னும் செஞ்செவி எருவை (கழுகு) குழமியிருக்கும் (புறம். 373:36-39). பொகுட்டெழினி, அணங்குடை மர பின் இருங்களந்தோறும் கழுதை ஏர் பூட்டி வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் விதைக்கும் போராகிய உழவைச் செய்யும் வேந்தனாவான் (புறம். 392:8-11). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் படைவீரர் படைக் கருவிகளைப் புலியுறையினின் றும் எடுத்து இரத்தத்தால் சிவந்த களம் செல்லும் விருப்பினராய் உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூவிப் பலியிட்டு முரசத்தை வழிபட்டனர் (பதி. 19:3-7). யானை மருப்பும் தேர்த்திகிரியும் சிதறிப் பரந்து கிடக்கும் பெரிய களத்தில் பெடையொடு கூடிய சேவற் பருந்தினம் தசையாகிய இரையை யுண்ணத் தலை துமிந்து எஞ்சிய கவந்தம் எழுந்தாடியது (பதி. 35:3-6). வீறவியர் இழையணிந்து சிறக்கவும் பாணர் பைம்பூ மலையவும் ஏவல் இளையர் இனிய களிப்பு வழுவாத மென் சொல்லை விரும்பி நெஞ்சமலி உவகையராய் வியன்களம் வாழ்த்தினர் (பதி. 40:23-26). களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத் துளங்கு குடி திருத்திய வளம் படு வென்றியுடையவன் (பதி. ப. 4:11,12). சுணுக்க னையுடைய நுண்கோலேந்தி ஊர் மன்றத்தே இருந்து, பாடுதற்குரிய தலைவன் புகழ்களை யெண்ணித் தெருக்களின் இரு மருங்கும் சென்று களம் வாழ்த்தும் அகவலனுக்கு (பாணனுக்கு) கடல்

பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் குதிரைகளை வழங் குவான் (பதி. 43:26-28). ஆடு கோட்பாட்டுச் சேர லாதன், அறியாமை மிததலால் படையெடுத்து வந்த பகை வேந்தர் தம் உடம்பை மறந்த வாழ்வு (வெற்றிச்செல்வம்) வீழ்ந்துகும் போர்க்களத்தில் இனிது ஆடுதல் வல்லவன் (பதி. 56:6-8). துணங்கை ஆடிய வலம்படு கோமானாகிய ஆடுகோட்பாட்டுச் சேர லாதன் ஓடாப்பூட்டைப் பகை மறவரைப் பொருத ழித்து அவர் குருதியால் தன் மாலையும் கழலும் சிவப்பப் புலவுநாறும் களத்திருந்தான் (பதி. 57:1-4). பகைப் படையிலுள்ள வீரர் அழிந்தோடவும் பகையரசர் போர்க்களத்தே பட்டு வீழவும் கொன்று வென்ற வீரர் துணங்கையாடுவர் (பதி. 77:3,4). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை இருபெரு வேந்தரையும் வென்று முரசும் குடையும் கலனும் கொண்டு உரைசால் சிறப்பின் களத்தில் வேள்வி செய்தான் (பதி. ப. 8:5-7). இளஞ்சேரலிரும் பொறை நிலத்தில் சிந்தும் குருதியால் களம் புலால் நாற்றம் வீசும்படி பகைவர் சேனையைக் கொன்று அமர்கடந்தவன் (பதி. 86:1-3). அஞ்சுவரு பேய் மகள், அவுணர்க்கு அச்சந் தோன்ற வஞ்சியாது எதிர்தின்று கொன்ற முருகனது வெற்றிக் களத்தைப் பாடிக் கூத்தாடினான் (முரு. 51,55). முருகனின் ஆறுமுகங்களுள் ஒரு முகம் செல்சமம் முருக்கிக் கறுவுதல் கொண்ட உள்ளத்தோடே அசு ரர் முதலிய பகைவரைக் கெடுத்துக் களம் வேட்டது (முரு. 98-100). கரிகாற் சோழன் இருபெரு வேந்தரும் (சேரனும் பாண்டியனும்) ஒருகளத்தே அவிபு மாறு வெண்ணிப் பறந்தலையில் வென்றான் (பொரு. 145-148). யானைப் பிணத்தைக் குருதியாறு இழுத்துப் போகும்படி ஈரரம்பதின்மரும களத்து அவிபு ஐவர் (பாண்டவர்) பேரமரில் வென்றனர் (பெரு. 414-417). பேய்மகளின் துணங்கைக் கூத்தின் சீர்க்கு ஒப்பச் செறிந்த குறைத்தலைப் பிணம் எழுந்து ஆடுதலினால் போர்க்களம் அச்சம் தருவ தாயிற்று (மது. 25-28). பாண்டியன் நெடுஞ்செழி யன் ஆலங்கானத்தில் நெடுநில மன்னர் இருவரும் குறுநில மன்னர் ஐவரும் படும்படி போரிலே வென்று அவர் முரசைக் கைக்கொண்டு களவேள்வி வேட்டான் (மது. 127-130). பெருஞ்செய் ஆடவர், நீந்திரள் தடக்கை நிலமிசைப் புரளுமாறு களிற றைக் களத்திற் கொன்றனர் (நெடு. 170, 171). நெடுஞ்செழியன் எழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒரு பகலில் அவரைக் கொன்று களம் வேட்டான் (அகம். 36:13-22). சேரலாதன் கரிகால் வளவனொடு வெண் ணிப் பறந்தலையிற் பொருது புறப்புண் பட்ட மைக்கு நாணி அழிகளம் மருங்கின் வாளொடுவடக்

கிருந்தான் (அகம். 55:10-12). சோழர் பருவூர்ப் பறந்தலையில் பொருத இருபெரு வேந்தரும் களத்து ஒழியுமாறு வாட்போர் செய்து வென்றார் (அகம். 96:13-16). 'உன் தந்தை பகைவரை அடும் களத்துப் பாய்ந்து போர் செய்தலால் பூண்சிதைந்த கோட்டினை யுடையவும் பிடிகள் சூழப் பெற்றவுமாகிய களிறுகள் போல் தோன்றும் குறுநெடுங்குன்றம் காண்பாயாக' என உடன்போகிய தலைவியிடம் தலைவன் கூறினான் (அகம். 99:11-14). மறப்போர்ச் செழியன் கூடற் போர்க்களத்தில் உடனியைந்து எழுந்த இருபெரு வேந்தரையும் ஒடுபுறம் காண்ட ஞான்று அவன் வெற்றி கொண்ட வியன்களத்து ஆர்ப்பு எழுந்தது (அகம். 116:13-19). ஆய் எயினன் மிஞிலியோடு பொருது களத்திற் பட்டனன் (அகம். 148:7,8). இரு பெரு வேந்தர் மாறுகொள் வியன் களத்தில் ஒருபடை கொண்டு வருபடையைப் புறங் காட்டச் செய்யும் மறச்செல்வ முடையாக்கே வெற்றி நிலைபெறும் (அகம். 174:1-3). ஆய் எயினன் முருகனை ஒத்த வலியுடன் மிஞிலியோடு பொருது களம் சிவப்ப வீழ்தனன் (அகம். 181:5-7). விலவேர் உழவர் பெருநாள் வேட்டையில் பொருத களத்தில் உக்க குருதியை எருவை உண்டது (அகம். 193 2-6). களங்காயக்கண்ணி நார்முடிச் சேரல செயத வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில நன்னன் பொருது களத்து வீழ்ந்தான் (அகம். 199:19-22). ஆய் எயினன் மிஞிலியோடு பொருது வீழ்ந்த படுகளம் காணாது 'நன்னன் சினமிகுந்து அருளினை மறைந்தனன் (அகம். 208:5-14). மதம பொருதிய யானை புலியின் நிறத்தினைக் கொண்ட வேங்கை மரத்தினே அடியிற குத்திச் செருமலைந்து களம் கொள மள்ளரின் முழங்கும் (அகம். 227:5-11). கரிகாலன் வெண்ணிவாயில் எனனுமிடத்தில் தன்னொடு மாறுபட்டெழுந்த போரில் பதினொரு வேளிரொடு வேந்தரும் இமிழிசை முரசம் பொருகளத்தே கிடப்ப வலிமையை ஒழித்தான் (அகம். 246 8-13). இடியென முழங்கும் வென்றி முரசம் பொருகளத்தே ஒலிக்க வேந்தன் போர் வென்று கொடியை உயர்த்தினான் (அகம். 354:2,3). களம் இரத்தத்தால் செந்நிறமடையு மாறு முருகன அவுணரைக் கொன்றான் (குறு. 1.1, 3). உதியன் பொருத ஒலிக்கும் இடததையுடைய பெருங்களத்தில் இயவர் ஆம்பல என்னும் பண்ணினைக் குழலில இசைத்தனர் (நற். 113:9-11). கடும் பகட்டியானை நெடுநதேர்க்குட்டுவன் பகைவேந்தரை அட்ட களத்தில் முரசு அதிர்ந்ததைப் போன்று கடல் ஒலிக்கும் (நற். 395:4-6). மாறுபட்ட பகைவரை வென்று களங்கொள்ளும் வெற்றிக் குணத்தால நீ நின் தந்தையை ஒத்திருப்பாயாக எனத் தலைவி

தன் மகனிடம் கூறினான் (கவி. 86:13,14). போரை விரும்பி மேலெழுந்த நூற்றுவர் படும்படி வலிய வில்லையுடைய ஐவர் அட்ட பொருகளம் போன்று பொதுவர் ஏறுதழுவும தொழு காணப்பட்டது (கவி. 104:57-59). ஏறும் பொதுவரும் மாறுபடுகையி னாலே தொழு, வேந்த ரிருவர் மாறுபட்டுப் பொரும் களத்தை ஒக்கும் (கவி. 105:47-49). ஏற்றி னம் பல களம்புகு வீரரின் அழகை யொத்தன (கவி. 108:9,10). மைந்தர் வேலாலும் வாளாலும் மாறுபட்டு உழக்கக் களிறுகள் தம்மிற் பொருத லுற்ற களம் போன்றமையான் வையைப் புனல் தெளிவிலதாயிற்று (பரி. 10:108-111). மகளிர் தத்தம் அன்பரொடு நீர் விளையாட்டில் நாளும் திளைக் கும் தோற்றத்தால் வையை பொருகளம் போன்று காட்சியளித்தது (பரி.11:58-60).

2. வெறியாடுகளம். காவுதோறும் அமைத்த வெறிய யரும் களத்தின்கண் இடமின்றித் தொகுக்கப் பெற்ற ஆடுகளைப் போல் உயிர்கள் மடிவது உறுதி என்பது கோதமனார் தெளிவுரை (புறம். 368:22-24). குறமகள் முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியன்களில் ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடினான் (முரு. 244, 245). தெளிந்த நீரையுடைய நெகிழ்ந்த பள்ளத் தில நீலமணி போன்ற நெய்தல் தொய்யிற் கொடியுடன் மலர்ந்த காட்சிக்கு வல்லோன இழைத்த வெறிக்களம் உவமை (மது. 282-284). அணங்குறு மகளிர்க்கு மறியறுத்தாடுங் களத்தில் குருதி குதிக்கு மாறு போலத் தலைவனின் பகழிபட்ட யானையின் முகத்திலிருந்து குருதி கொட்டியது (குறி. 171-175). மழையாலே செழித்த காந்தட் புதுமுகையை ஊன் எனக் கருதி எடுத்த பருந்து ஊன் அன்மையின் உண்ணாது பாறைகள்தோறும் சிந்தியமையால் அவ்விடம் நெருப்பினை ஒத்த பல இதழ்கள் பரந்து வெறிக்களம் ஒக்கும் (மலை. 145-150). தலைவி வீட்டினர் களம் நன்கு இழைத்துக் கண்ணி சூட்டி வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலி கொடுத்துக் குருதிச் செந்தினை தூவி முருகனை ஆற்றுப் படுததின்ர் (அகம்.22:8-11). களன அமைத்து இன்னியம் கறங்கப் பந்தர்க்கிழ், வெண்போழ கடம்பொடு சூடித் தாளத்தொடு பொருநதி முருகனின் பெரும்புகழ் ஏத்தி வெறியாடும் வேலன் வியன்களம் பொற்ப ஆடினான் (அகம். 98:14-20). வேலன் வெறியயர் களத்தில சிறிய பலவாகிய கலந்த பூக்கள் பரவிக் கிடந்தன (அகம். 114:1-3). பரல்மிக வணலிலத்தில் வெள்ளெலி கிளறிப்போட்ட புழுதியில் வேங்கைப் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடப்பது களம் போல அழகு செய்தது (அகம். 133.2-4). அதிர்குரல் முதுகலை மிளகின தளிரை உண்டு வெறுத்து உயர்சிமை

நெடுங்கோடு தாவுதலால் உதிர்ந்த பூக்கள் பரந் துள்ள மலைப்பகுதி வேலன் வெறி அயர் வியன் களம் ஒக்கும் (அகம். 182:14-18). தாய் தன் மகள் துயர்க்குக் காரணம் அறிய வேண்டி, உண்மை யறியா வேலனை அழைத்து வெறியயர் வியன் களம் பொலியுமாறு ஏத்தினான் (அகம். 242: 8-11). நமர் வெறியாட்டுச் செய்யும் பெரிய களம் பொலியுமாறு மெல்ல ஆடுதலை விரும்பினர் என்பதைத் தலைவற்குத் தோழி உணர்த்தல் வேண்டும் எனத் தலைவி கருதினான் (அகம். 382: 8-8). எக்கர் பொருந்திய நீர்த் துறையில் புன்க மரப் பூக்கள் பரவிக்கிடப்பது வேலன் புனைந்த வெறிய யர் களந்தொறும் செந்நெல் வான்பொரி சிதறிக் கிடப்பது போன்றுள்ளது (குறு. 53.1-5). கடற்கரைப் பரப்பில் நறிய ஞாழற பூவோடு புன்னை மலரும் பரவி வெறியயர் களம் போலத் தோன்றும் (குறு. 318:1-3).

3. விழாக்களம். செந்நெற் கதிரால் வேயப்பட்ட மெல்லிய கரும்பால் சுட்டப்பட்ட ஒழுங்குபட்ட கூரை விழாக் கொண்ட களம் போல வேறு வேறாகப் பொலிவுடன் தோன்றின (புறம். 22: 14-17). முருகன் புகழ்பாடி நின்னடி உள்ளி வந்த னென் என்று அனபன் சொன்ன அளவில் கூளியர் விழாவெடுத்த களத்து வீறு பெறத் தோன்றி முருகன்பால் கொண்டிய்ப்பார் (முரு. 277-286). விழாக்கொள்ளும் இடங்களையுடைய பெரிய ஊர் களில் விழவுக் களத்தில் ஆடுமகள் இன்னியம் கறங்கத் தாளத்திற் காற்றாது தளருதல் போல மலைச்சாரலில் நீரெனக் கருதித் தேறலையுண்ட மயில் தளரும் (குறி. 191-194), குறவர் மனைமுதிர் மகளிரொடு குரவை யாடும் ஆரவாரம் மிக்க விழவுக்களம் போல விரவிய பலவகைப் பூக்களா கிய பலிகொண்டு வேலன் வெறியாட்டெடுத்தான் (அகம். 232:9-14). கடற்கரையிலுள்ள தாழையரும்பு மலர்ந்து விழவுக் களமெல்லாம் கமழும் (நற். 19: 2-5). தலைவனது தூதாக வந்த விறலி மடக் கண்ணும் தகரக் கூந்தலும் பனைத்தோளும் வால்எயிறும் செறிந்த குறங்கும் உடையவளாய்த் தழையாடை யுடுத்து விழாக் களம் பொலிய வந்தான் (நற். 170:1-4). முற்றிய கதிற்கொய் யப் பெற்ற கொம்பாகிய தலையை யுடைய தினைத்தாள் விழவொழிந்த வியன்களம் போலப் பொலிவற் றிருந்தது (நற். 360: 5-7). முழவின் மார்ச்சனை பறந்து போகுமாறு முறையே கூத்துக் களை ஆடிய விழவு ஒழி களத்தில் உள்ள பாலை போன்ற அழகுடையவர் கூத்தியர் (நற். 360:1,2).

4. இடம். களந்தோறும் கள் அரித்தலின் மதுரை புகழெய்தியது (மது. 753,758). கச்சப் பரந்த களம் போலே காந்தள் மலர் பரவி அழகுறப் பொலிவு பெற்ற மலைநாடன் தலைவன் (குறி. 188-189). கொடுவிற் கானவர் கணைவிடத் தொலைந்தோர் விழுந்து கிடக்கும் களத்தில் அமையும் மயிர்த்தலைப் பதுக்கைகள் கள்ளிப் பறந்தலைக் களர் தோறும் குவிந்திருந்தன (அகம். 231:5-7). மழவர் இளைய பசுவினைக் கொண்டு தசையைத் தின்றதால் புலால் வீசும் களத்தைத் துழவி மேல் காற்று வீசியது (அகம். 249:12-14). யானையொடு புலி பொருதமை யால் குருதியால் குழைவுற்ற சிவந்த களத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கைமலர், காட்டு மல்லிகை மலர்களின் மணம் போக்கியது (அகம். 268:2-4). கல்லென்னும் ஓசை உண்டாகக் கவின்பெற்ற விழா ஆற்றுப்படுத்த பிறறை நாளில் பொலிவழிந்த களம் போலத் தலைவி தனிமை பெற்று ஆற்றியிராள் (கவி. 8:10,11). காற்றின் விசைபோல ஓடிவந்த ஏறாகிய காரியைப் பலரும் கூடும் களத்தே பொதுவன் அடக்கி வென்றி கொண்டு அதனமேல் தோன்றி நின்றான் (கவி. 103:40-42). 'கானச் சிற்றாற்றின் அயலே, மாவடுவைப் பிளந்தாற் போன்ற கண்ணால் என் நெஞ்சை நீ இருத்தற்குரிய களமாகக் கொண்டாய்' எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 108:27-29).

5. நெற்களம். தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டில் உள்ள மகளிர் குளத்துக்கீழ் விளைந்து களத்தின் கண் கொள்ளப்பட்ட வெண்ணெல்லை வேட்டுவன் மான்தசை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகள் தயிர் கொண்டு வந்த கடகமும் நிறையக் கொடுப்பர் (புறம். 33:1-6). திருந்து வேல் பிட்டங்கொற்றன் களம் மலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினும் அருங்கலம் களிற்றொடு வேண்டினும் நமக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் வழங்கும் தன்மையுடையவன் என அவனைக் காவிரிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் பாராட்டுவர் (புறம். 171:7-11). அதியமான் எழினியின் பகை கடிந்த செவ்விய ஆட்சியில் களம் நிறைந்த நெற்பொலி காவலின்றிக் கிடந்தது (புறம். 230:3,4). சிக்கற் பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், பொருநனுக்குக் களிற்று, குதிரை, ஆனிரை, மனைக்கண் பணிபுரியும் களமர், களம் ஆகியவற்றை அளித்தான் (புறம். 387:22-25). உழவர் மருதமர நிழலில் தெய்வங்கள் பலிபெறுகின்ற அகன்ற களங்களில் செந்நெல் தாளையறுத்துப் போராக அமைத்தனர் (பெரு. 230-233). பெருங்களத்தில் உழவர் (நெல்லைத்) தொகுத்தனர் (அகம். 30:8). நெல்லரிஞர் கட்டிய நெற்கட்டினைக்

கள்ளுண்ட களமர் களந்தோறும் கொண்டு செல்வர் (அகம். 84:12,13). களமர் மருதமரம் அழகு பெற்ற நீர் சூழ்ந்த வியன்களம் பொலியப் போரினைப் பிரித்துக் கடாவிட்டனர் (அகம். 366:2,3).

6. கூத்தாடுகளம். வயலகத்தோர் அறங்குறித்து வேலிப் புறத்தே நின்றவர்க்குப் பிடுங்கி யெறிந்த கரும்பின் கழைபட்டுத் தாமரைப் போது சிதைந்து வீழ்ந்ததாக, அது கூத்தர் ஆடுகளத்தை ஒத்தது (புறம். 28:11-14). நாடக மகளிர் ஆடுகளத்தே வாராற் பிணித்தல் இறுகிய இன்னியத்தை (முழவை) கொண்டிருந்தனர் (பெரு. 55,56). உழுரு சிலின் (வாகையின) நெற்றுக்களைக் கொண்ட கொத்து ஆடுகளப் பறை போல விட்டு விட்டு ஒலிக்கும் (அகம். 45:1,2). பெருமழை பொழிந்த போழ்து பள்ளந்தோறும் இருந்த வரிபொருந்திய நுணல் (தேரை) ஆடுகளப் பறைபோல ஒலித்தன (அகம். 364:1-3). மயில் மலைவாழ வருடையின முழக்கத்திற்கஞ்சி ஆடுகளத்தில் ஒலிக்கும் கொம்பு போல் ஒலித்துப் பறந்து சென்று முங்கிலில் தங்கியது (அகம். 378:5-10).

7. வேள்விக்களம். நினக்குத் தோற்று வசைபட வாழ்ந்தோர் பலரோ, வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி யூபம் நட்ட வியன்களம் பலவோ, யாபல எனப் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் வினவுவார் போலப் பாராட்டினார் (புறம். 15:13-16, 20-22).

களமர் - 1. உழவர், சேரமான் சிககற் பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் தணைப் பாடி வந்த குண்டுகட் பாலியாதனாருக்கு மனைக்கணிந்து பணிபுரியும் களமரொடு - உழவரொடு - களத்தையும் நல்கினான் (புறம் 387:25-27). கரும்பு நெற் கழனிகளிடத்தே தொழில் செய்யும் களமரின் இசையொலி மிகுவதால் நாரைகள் அகன்று போயின (பெரு. 193, 194, 204). சேற்றில் தங்கிய எருதினைக் கரைசேர்க்கும் கள்ளுண்ட களமரின் ஆரவாரத்தைக் கொண்டது மருதநிலம் (மது. 259,260). எருதை அடிகின்ற களம்பாடும் ஏர் மங்கலப் பாட்டிற் சிசைய யாழிடத்தே மருதப் பண்ணை எழுப்பித் தங்கிச் செலக எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 469,470). களத்தில் வைக்கோற் போரினைப் பிரித்துக் கடாவிட்ட பின்னர் கள்ளைப்பருகிய களமர் கடாககளைப் பூட்டவிழ்த்து விட்டனர் (அகம். 366:2,3). எருதை ஓட்டிக் கதிர்ப் போரடிக்கும் களமர் கற்பாறையில் திணையைத் துவைத்துப் போராக விடுதற்குத் துயிலும் களிற்றை எழுப்புவர் (நற். 125:9-12). திரு

வீருந்தையூர் என்னும் திருப்பதியில் மருதமும் நெய் தலுமாகிய மென்புலத்திலும் குறிஞ்சியும் முல்லை யுமாகிய வன்புலத்திலும் தொழில் செய்வோராகிய களமர் தெருக்கள் இருந்தன (பரி. தி. 1:26,27).

2. வீரர். களமர் - வீரர் - அரிக்கப்பட்ட கள்ளை யாமை இறைச்சியுடன் வேட்கை தீர உண்டு ஆரல் மீன் சூட்டைக் கதுப்பினுள் அடக்கி மது மயக்கத்தால் தொழில் செய்யாது மடிந்திருப்பர் (புறம். 212:2-5). யானை போன்ற அச்சம் வருவ தற்குக் காரணமான போக்கினை யுடையவர் கள்ளை உண்ணும் களமர் (மது. 392,393).

கனம் - உவர் நிலம். நெடுவெண்களர் - உவர்நிலம் - தோலைப் புடைத்து வைத்தாற் போன்றது (புறம். 193:1). புலத்தி களர் நிலத்துண்டாகிய கூவலைத் தோண்டி ஆடையைத் துலைத்து வெளுத்தாள் (புறம். 311:1,2). சிறுவெள்ளெலும்புகள் கிடக்கும் நெடு வெண்களரில் காக்கையும் கூகையும் பகற்போதி லும் கூவும் (புறம். 362:16-18). களரிடத்து வளர்ந்த ஈந்தினது வந்தையைக் கண்டாற் போன்றது மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெல்லின் சிவந்த அவிழாகிய சோறு (பெரு. 130,131). தண்கமழ் புறவில் வெள் றிய களரிடத்தே மணலின் மேல் படர்ந்த முல்லைப் போதை வண்டு மலர்விகும (அகம். 74:6-8). காண வர் அம்பு எய்தலால் இறந்து வீழ்ந்த பிணங் களைக் கொண்ட பதுக்கைகள் கள்ளியங்காட் டோடு கூடிய பாழ்பட்ட களர்தோறும் குவிந்து கிடந்தன (அகம். 231:5-7). களர் நிலமாகிய பாலை நிலப் பரப்பில் காணல் நீரை நீரெனக் கருதி விலங்குகள் அலையும் (அகம். 327:8-11). செறிந்த மணலால் உயர்ந்துள்ள களர் தேசனறும் வழியில் இந்திரகோபப் பூசிகள் ஓடிக் காயாமலரில் மறைந் தன (அகம். 374:11-14). களரில் பிணைமான் மருண்டு விழித்தலையுடைய தன் குட்டியோடு கூட்டத்தி னின்று இரிந்தோட அதனை விருப்புடைய நெஞ் சுடன் ஆணமான தேடும் (நற். 242:7-10).

களரி - 1. உவர்நிலம். நலங்கிள்ளியின் ஆற்றல் என்று சொல்லப்பட்டதன் விளைவு கள்ளியோங்கிய களரி -உவர்நிலம்-ஆகிய பாழ்பட்ட இடத்தின் முள்ளு டைய வியன் காட்டதாயிற்று என அவன் இறந்த காலை ஆலத்தூர்கிழார் வருந்திக் கூறுகிறார் (புறம். 235:6-8). முதிய வாக்கினை உடைய சுற்றத்தோடு கூடிய பரிசிலர் இரங்க, கள்ளி ஓங்கிய களரியம் பறந்தலையில் வீரன் இறந்துபட்டான் என வெளி மான் இறந்ததைப் பெருஞ்சித்திரனார் கூறுகிறார் (புறம். 237:13,14). கள்ளி வளர்ந்துள்ள களரியம் பறந்தலையில் தீயை விளைக்கும் விறகையுடைய

ஈமத்து அழலாகிய பாயலின்கண் பொருந்தித் தன் மனைவி மாய்ந்தாளெனச் சேரமான் கோட் டம் பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை கூறுகிறான் (புறம். 245:3-6). களரி பரந்து கள்ளி மிகுந்து பகற் காலத்தும் கூவும் கூகைகளைக் கொண்டது முது காடு (புறம். 356:1-4). பேய் மகளிர் பிணங்களைத் தழுவித் கொண்டு ஊன் தின்ற புலால் மெய்யொடு களரி மருங்கில் காலைப் பெயர்த்து வைத்துக் கூத் தாடுவர் (புறம். 359:4-6). களரிநிலம் அச்சம் தரத் தக்கதாய்க் கேடு பொருந்தியதாய் மாறுபட்ட இடத்திற்கேற்பக் கள்ளி ஓங்கியிருந்தது (புறம். 360: 14-16). கல்நெடு மருங்கு காழியரின் (வண்ணாரின்) உவர்ப்பு மண் ஒழியக் களரி பரந்தது (அகம். 89: 7-9). மழை பெய்த வெண்ணிறக் களரியில் குளிர் காற்றுப் படுந்தோறும் பிடவஞ் செடிகள் மலர்ந் தன (அகம். 344:1-3). வெப்பத்தைக் கொண்ட மேல்காற்று நெடிய வெள்ளிய களரியிடத்துள்ள துகளை முகந்து சுற்றியது (அகம். 353:8,9). யானை தனது காலால் உதைத்தலால் களரி யின் பொடி வெண்ணிற மேலிடத்தைச் சூழ்ந்தது (நற். 41:1,2). தயிர்த் தாழியில் மத்தாற் கலக்கிய காலத்து உண்டாகும் வெண்ணெய் சிதறிக் கிடந் தாற் போன்று களரியில் உப்புப் பூத்தது (நற். 84:6,8). வெண்புறக்களரியில் கனிகளையுடைய ஈத்த மரங்கள் இருந்தன (நற். 126:2). உமண் குடிமக்கள் களரியில் விளைந்த புளியின் கனியைச் சுவைத்துப் பசியைப் போக்கினர் (நற். 374:2,3). புறவின் சேவல் களரியில் உயர்ந்து வளர்ந்த கள்ளியின் தலையில் சுள்ளிகளை அடுக்கிக் கூடு கட்டும் (நற். 384:1-3).

2. காடு. வெயில் மிகுந்த வெவ்விய களரியில் - காட்டின்கண் - உகாமரத்தின் கிளைகளிலிருந்து குயிலின் கண்ணைப் போன்ற காய்கள் முதிர்ந்து பொற்காசு போன்ற கனிகள் உதிரும் (அகம். 293:5-8). களரியிடத் துள்ள ஆவிரை மலராலே தொடுத்த மாலைகள் மகளிரின் மார்பில் கிடந்து அசைந்தன (அகம். 301:14,15).

3. போர்க்களம். முதுமரத்தினை யுடைய முரண்களரி யின் - போர்க்களத்தின் - மணல் திட்டையில் போர் மறவர் சுற்றத்துடன் கூடியிருந்தனர் (பட். 59-61).

கனவன் - 1. நண்டு. களவன் - நண்டு - தன் மண் வளையுட் செறிந்தது (கனவன் என்ற பாடமும் உண்டு) (அகம். 235:11). புள்ளியை உடைய களவன் சென்ற நடையா லுண்டான வடு நீரருகைச் சேர்ந்து கிடந்தது (கவி. 88:10).

2. சான்றாளன். ஆண்சங்கு ஆரல்மீனைக் களவ

னாக - சான்றாளனாக - வைத்துப் பொய்கையின் கண் தன் துணையுடன் புணரும் (கனவன் என்ற பாடலும் உண்டு) (அகம். 346:1-3).

கனவு - 1. களவொழுக்கம். தித்தனின் உறையூரைச் சூழ்ந்த புறங்காடு போல நம் களவும் - களவொழுக்கமும் - பல இடையூறுகளைக் கொண்டது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 122:21-23). நள்ளிரவில் தலைவனுடன் புணர்குறி வாய்த்த களவும் எல்லை கடந்து நீண்டு விட்டது எனத் தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள் (அகம். 325:3,4). கடற்கரைச் சோலையில் பிறர் யாரும் அறியா வண்ணம் தலைவனுடன் தங்கிய களவு நீங்கித் திருமணம் நிகழப் பல செயல்கள் புரிந்தோம் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 400:3,4). இரவின் கண் வரும் தலைவனின் களவிற்கு நெடுவெண்ணிலவே, நீ நல்லை யல்லை எனத் தோழி நிலவை நோக்கிக் கூறினாள் (குறு. 47:3,4). மிளகுக் கொடி படர்ந்த மலைப் பக்கத்தில் களவிலில் புணர்ந்ததைத் தன் சுற்றம் அறிதல் அஞ்சி மந்தி தனது குலைந்த மயிரைத் திருத்தும் (நற். 151:6-11). தலைவனின் பரத்தைமை களவாதல் கண்டேன் எனக் காமக் கிழத்தி கூறினாள் (கவி. 90:1).

2. திருட்டு. கொலைத் தொழிலை நீக்கியும் களவை - திருட்டை - நீக்கியும் உழவு வாழ்க்கையை விரும்பிய வேளாண்மாந்தர் வாழ்ந்தனர் (பட். 199,205). தன் மகனை அணைத்த பரத்தையைக் கண்டு தலைவி நீயும் தாயை இவற்கெனக் கூறியதும் அவள் களவுக் குற்றத்தை உடன்பட்டு நிற்கும் கள்வரே போன்று நிலத்தைக் காற்பெருவிரலால் கீறி நின்றாள் (அகம். 16:5-16). களவாகிய உழவினைச் செய்யும் கடுங்கண் மழவர் தம் தொழிலுக்கு ஒடுங்காடு செல்வர் (அகம். 91:11,12). களவு இல்லாமல் ஆட்சி சிறக்க என வாழ்த்துதல் (ஐங். 8:2). வாடிய தழையைத் தலைவன் கொணர்ந்தமையால் காதற் பரத்தை நின் களவு எனக்குப் புலப்பட்டது என அவனிடம் கூறினாள் (பரி. 6:63-65). வையை வெள்ளம் பந்தையும் கழங்கையும் உரிய மகளிர் அறியாத வாறு களவு கொண்டு ஓடியது (பரி. 10:106,107). தலைவியின் சாயலைக் களவு கொள்ள எண்ணி அஃதியலாமையால் மயில் பெரிதும் வருந்தியது எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (பரி. 18:11,12). எந்தை எமக்கு வழங்கிய கைவளையும் முத்துமாலையும் நின்னிடத்திற்கு வந்த வழி வஞ்சனையுடைய களவு வழியே எனத் தலைவி பரத்தை யைப் பார்த்துக் கூறினாள் (பரி. 20:76,77).

3. களாச்செடி. களவு - களாவினது பழத்தின் - புளிப்புப்போல விளைந்த கள் புளிப்பேறியிருந்தது (புறம். 328:8). களவும் பழுத்து நைந்து புளிப்பேறின; விளாமரங்களும் காய்த்து முதிர்ந்தன எனத்தோழி தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாயினாள் (அகம். 394:1). கூரிய நுனியை உடைய களவு மணம் கமழப் பிடவு கட்டவிழக் காற்ப் பருவம் மழை பெய்யத் தொடங்கியது (நற். 256:5-7).

களவோர் வாழ்க்கை - களவையே உழவு போலும் தொழிலாகக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை. வழிச செல்வோரை அலறும்படி தாகுகி அவர்களின் கைப பொருளைக் கைக்கொள்ளும் களவோர் வாழ்க்கை - களவையே உழவு போலும் தொழிலாகக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை - உடையாரைத் தனபால் கொள்ளாதது தொண்டைமான் நாடு (பெரு. 40,41).

கனன் - 1. போர்க்களம். களிறு சென்று களன - போர்க்களத்தை - இடமகலச செய்தது (புறம். 263). யானையால் களம் அகற்றப்பட்ட பரந்த இடத்தில் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஒளிவீசும் வேலை யேந்தினான் (புறம். 26:4,5). அதியமானின் குதிரை களனிடத்துப் பொருதமையால் குருதியான் மறுப்பட்ட குளம்பையுடைய வாயின (புறம். 97:11,13). இறந்துபட்டோரது பிணம் உருவழியக் களன உழக்கிச் செலுதலால் அதியமானின் குதிரைகள் குருதித் துறைபடிந்த குளம்பையுடையவாயின (புறம். 985,6). கிள்ளிவளவன் வஞ்சிமா நகரின் முற்றம் வெற்றியுடைய களனாக மாற அஞ்சாத இயல்பினரான வீரர்களின் பிணப் போரை அழித்துக் குடநாட்டின்கண் கடாவிட்டான் எனப் போற்றப் படுதல் (புறம். 373:24-26). போர்பயிற்சியுடைய யானை வெகுளி மிக்குக் களன் உழக்கியது (மது. 47,48).

2. வெறியாடுகளும். படிமத்தான இழைத்த வெறிய யர்களானும் - வெறியாடுகளானும் - முருகன் உறை விடமாகும் (முரு. 222). தமமுள் இசை முதலிய வற்றால் இயைகின்ற கேட்டற்கினிய இசைகருவிகள் பலவும் முழங்க வேலன் களனிழைத்துக் கடம்பு சூடி முருகனை ஏத்தி வெறியயர் வியன களம் பொற்ப ஆடினான் (அகம். 98:14-20).

3. தொழுவம். பிட்டங்கொற்றன இனமாகிய மிகக் சேக்கனைக் களனோடு - தொழுவத்தொடு - வேண்டினும் தருவன் (புறம். 171:8).

4. நெற்களம். வயலில் விளைந்த கதிரினின்றும் உதிர்ந்த களன் - நெற்களத்தில் - சேர்த்துத் தூற

றப்படுதலிலலாத நெல்மணிக்குவியலைக் காஞ்சி மரத்தினடியில் கள்ளுண்ட உழவர் தொகுத்தனர் (பதி. 62:14-16).

5. இடம். தலைவன் தலைவியின் நெஞ்சு களனாக - இடனாக - இருந்து பிரியேன் என்று அவளது தோளைக் கூடியபோது வருசினம் உரைத்தான் (குறு. 36:2-5).

களா - களாப்பழம். புளிச்சுவை வேட்ட செங்கண் ஆடவர் இனிய புளிப்பையுடைய களாவுடனே துடரிப் பழத்தைத் தின்றனர் (புறம். 177:8,9). கள கானக.

கனி - 1. மகிழ்ச்சி. வாணை கொழுங்குறையைத் திணையரிசியுடன் நெய்பெய்து சமைக்கும் கனிகொள - மகிழ்ச்சியைக் கொண்ட - வெண்சோற்றினைத் துடுப்பால் துழவினர் (புறம். 328:9-11). இளைய பாணர் இன்களி வழுவாத மெனசொல்லை விரும்பி உவகையுடன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் வியன்களம் வாழத்தினர் (பதி. 40:24-26). கனி மயில் யானை பிளிறுவது போன்ற குரலுடைய குருகொடு (யானையங் குருகொடு) ஒலிக்கும் (அகம். 145:14,15). இரவுக்குறிக்கண் வந்து கூடிச் செல்லும் தலைவியின் வணர்சுரி ஐம்பால, கனி மயில் கலாவம் போன்றது எனத் தலைவன் பாராட்டல் (அகம். 152:1-3,14). கரிய கழியில் மலாந்த நெய்தல நாற்றத்தினை அமுதம் என்று விரும்பிச் சென்று தண் தாதுதிய வண்டினம் கனி சிறந்து பறத்தற் கியலாது தளரும் (அகம். 170:4-7). இன்களிநறவின் இயலதேர் நன்னன் (அகம். 173:16). கனி மலிந்த கள்ளில என்ற ஊரினையும் நல்ல தேரினையும் உடையவன் அவியன் (அகம். 271:12). குரவம்பூவில் வண்டு விழுதலால் எழும் மணத்தைக் காற்று கலந்து வீசக் கண் களிபெறும் கவினபெறு பொழுதில தலைவியின் நெஞ்சம் தலைவனை எண்ணியது (நற். 56:1-5). மலையில் கடுஞ்சூல் வயப் பிடி கன்றின்று வருந்த, அதன் வருத்தம் தீர்க்க வேண்டிக் கனி சிறந்து களிறு வளைந்த தினைக் கதிரைக் கொய்து செல்லும் (கவி. 393:1-4). கடுங்களிறுகள் களிதிகழ் கடாஅத்தை யுடையன (கவி. 255). கூட்டத்தால் களிபட்ட பரத்தையரின் கமழ்கின்ற மாலை முயக்கத்தான் தலைவன் மார்பு மெனமைபுற்றது (கவி. 72:19,20). நினைவை மிகாமல சோமைப்பட நுகர்ந்த சிறிய களியுடன் அழகினை யுடையவாகிய மைபுன்கண் அழும்படி சிலநாள் விட்டுப் பிணனாக கூடியவனும் நீயே எனத் தலைவி தலைவனைக் குறிப்பு மொழிபேசி இடித்துரைத் தாள (கவி. 97:26,27). உழவர் கனி தூங்க வையை

யில் நீர் பெருகியது (பரி. 7:16,22). நெஞ்சத்துக் காமம் மிகுதலால் கண்ணின் வழி அக்களிதோன்ற அதனை ஊர் அஞ்சி ஒளிப்பார்நிலை, கள்ளின் களியே புறத் தார்க்குப் புலப்படுத்தவும் ஊரார் பழிதூற்றலை அஞ்சி அதனை மறைப்பார் நிலையை ஒத்தது (பரி. 10:63-68). வையையில் நீராடிய ஆடவரும் பெண்டிரும் நாகரைப்போல் இடைவிடாது இறுகப் புணரப் பாகு தங்கிய இளங்களைப் பருகிக் களி பரந்து பாடலின்பத்தால் தம் செவியை நிறைத்தனர் (பரி. 11:65-69). விடுமலர் சுமந்து பூ நீர்நிறைதலால் வயல் ஆடனமகளிர் இசையுடன் கூத்தாடுகின்ற களிநாளில் இயற்றிய அரங்கின் அணிநலத்தை ஒத்தது (பரி. 16:11-13). தலைவன் காதற் பரத்தையின் இல்லத்திற்கு விரைந்து சென்று கனி பொருந்திய பழத்தேனாற் செய்த தேறலையும் பருகானாய் அவளை மருவினான் (பரி. 16:27-29). தனது கனி மகிழ்வால் தலைவியின் சாயலைக் களவுகொள்ள எண்ணி அதனைப் பெற இயலாது மயில பெரிதும் வருந்தியதாகத் தலைவன் புனைந்துரைத்தான் (பரி. 18:11,12).

2. கள்ளின் களிப்பு. வைக்கோல்களிற் பொழுதெல்லாம் உழைக்கும் களமர் தாம் உண்டகளியில் - கள்ளின் களிப்பால் - மடிந்திருந்தனர் (புறம். 399:10). கள் அருந்தியமையால் களியுடைய சுரும்பு மகளிரின் முலையில் அமைந்த ச்ணங்கினை ஓதியில் சூடுகின்ற வேங்கையின் நாண்மலரென்று கருதி ஆரவாரித்தது (சிறு. 22-26). மதுரை அங்காடியில் எடுக்கப் பெற்ற கொடிகளில் கள்ளின் களிநவில் கொடியும் ஒன்றாகும் (மது. 372,373). சீறூரில் வாழும் வில்லிணையுடைய கானவர் களி பட்டு வல்வாய்க் கடுத்துடி முழக்குவர் (அகம். 261:13-15). முயலெறிந்த வேட்டுவன் தான் வேட்டையாடிக் கொண்டந்த வற்றை இல்லத்திட்டு மறந்து மிகுதியாக அருந்திய கள்ளின் இன்களியால் செருக்குண்டு கிடப்பான் (நற். 59:3-5). கருங்கோட்டுப் புன்னை மலரின் தாது அருந்திய இருங்களி வண்டு தலைவியின் முன் வந்து ஊதியது அவளுக்கு நன்னிமித்தமாயிற்று (நற். 311:9,10). புறவில் மலர்ந்த பூக்களின் தேனுண்ட களிச் சுரும்புகள் புதரிடையே அரற்றும் (ஐங். 416:1-3). ஒருத்தி அறிவுபோதற்குக் காரணமான களியால் இமை கூடுதலினால் பார்வை மறைந்த கண்ணையுடையளாயத் தன்மீது பறக்கும் வண்டுகளை ஓட்டு கிணறவள் ஓட்டுமிடம் அறியாளாய்க் கை சோர்ந்தாள் (கவி. 92:48-50). மழைபெய்தவுடன் கோடல (செங்காந்தள்) களிபட்டான் நிலைபோல அசைந்து துடுப்புப் போலும் முகையை முன ஈன்று, பின்னர் தீப் போன்ற இதழையுடையபூவை ஈனறது (கவி. 101:34).

3. வண்டல். மழை பெய்யாது மாறினமையால் கோடையில் நீர் நிலைகள் கனியாய் - வண்டலாய் - முளியும் (புறம். 266:1,2). பனைநுங்கு நீரின்றி வற்றவும் காண வேம்பின் காய் உலரவும் காய்ந்த கோடையில் நீர்நிலைகள் வற்றிக்கனியாயின (புறம். 389:1-3). கரிய களி பரந்த ஈர வெண் மணலிலிருந்து கொக்கின் கூட்டம் நாளையொடு கயல் மீனைக் கவர்ந்தன (நெடு. 15-18).

4. செருக்கு. பகைவரைப் புறங்காணேனாயின் கண் போலும் நண்பினையுடைய நட்டாரொடு கூடிய இன் களி - இனிய செருக்கினையுடைய - மகிழ்நகையை இழப்பேனாக எனப் பூதப்பாண்டியன் வஞ்சினம் உரைத்தான் (புறம். 71:5,15,16). பொலிவு பெற்ற நுதலினையுடைய பரததையரை முயங்கிய மையால் உண்டான பூண் வடுக்களுடன் பொலிந்த தலைவனின் களி நிலையைக் கண்ட தலைவி ஊடினாள் (கவி. 66:19,20).

5. களிமண். குடவர் களிபடு - களிமண்ணாற் செய்த - பாணையைக் கல்லடுப்பில் ஏற்றிக் கொன்றையின் பூந்தாது போலச் சோறாக்கினர் (அகம். 393:14-16).

6. குழைதல். திருமண வீட்டில் உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த செவ்விய களி - குழைதலுடைய - பொங்கலோடு பெருஞ் சோற்றுத் திரளையை இடையறாது உண்டனா (அகம். 86:1,2). ஈத்த மரத்தின பசங்காய் நிறமாறிச் செங்காயாகிப் பின்னர்க் கருநிறமுடைய களியுடைய பழமாய் உதிர்ந்தது (நற். 126:1,2).

7. கள். (ஆகுபெயர்). மதுரையில் கள்ளோர் களி - கள் - விலை கூறி விற்பனார் (மது. 662).

8. வெறி. தலைவியின் ஆயத்தார் பரத்தையைக் 'காரிகை நீர்மையையுடைய வனப்பாகிய வயலிலே காமமாகிய களி - வெறி - மிக்க நாஞ்சிலால் உழும் மழைய சாவே' என இகழ்ந்து கூறினார் (பரி. 20: 53,54).

9. கூழ். நெய்தனில மகளிர் குற்றாத கொழியலரிசி கொண்டு அழகினை யுடைய களியாக - கூழாக - துழாவி யட்டதைத் தட்டுப்பிழாவில உலரும்படி ஆற்றுவர் (பெரு. 275,276).

10. மதம். கரிகால் வளவன் களி இயல் - மதம் பொருந்திய - யானையுடையவன் (புறம். 66:3).

கனியானன் - கள் உண்டு களித்தவன். வந்து முன்றிற் கிடக்கும் பெருங்களியாளற்குத் தோல் இருக்குமாயினும் பாய் இருக்குமாயினும் யாதிருக்குமாயி

னும் விரைந்து கொடுமின் எனப் பாணர் கூறினார் (புறம். 317:1-4).

களிற்றியானை - ஆண்யானை. சினந்து செய்யும் போரினையும் இனமான களிற்றியானைகளையும் - ஆண்யானைகளையும் - செய்யப்பட்ட தோகளையும் உடைய குருசில், இவன் வழிவழி வந்த மறவனாதலின் இவற்கு ஈத்து உணமதி களளே என ஒளவையார் பாடியுள்ளார் (புறம். 290.1-3). அகன்ற போர்க்களத்தின்கண்ணே இருங்களிறறியானைகளின் வெள்ளிய மருபுகளுடன் நெடுந்தே திகிரிகளும் சிதறிப் பரந்து கிடந்தன (பதி. 35.3,4). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன கருங்களிறடியானைகள் பொருந்திய வரிசையை நிறுத்தி இரு கடல நீரையும் ஒரு பகலில் தருவித்து நீராடினான் (பதி. ப. 3: 6,7). செங்குட்டுவன பல போர்களை வஞ்சியாது எதிர்நின்று வென்ற, கொல்லுகின்ற களிற்றியானைகளை யுடையவன் (பதி. 46:10). தாங்குதற்கு அரிய போரில் அரிய நிலையைத் தடுத்த, புள்ளிகள் பொருந்திய நெற்றியையுடைய பெருங்களிற்றியானைகளோடு அருங்கலன்களைப் பெருஞ் சேரலிரும்பொறைக்குத் திறையாகச் செலுத்தாத பகைவர் உடல் நடுக்கம் மிகுநது அவனை அணங்கெனப் பரவுவர் (பதி. 71:20-22). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, தன்னோடு இசைநது வருதலிலராகித்தம் நாடுகளில் தங்கியிருந்து பின் போர்க்களத்தே தன் வனமையைக் கண்டும் பொர வருபவரின கொல்லுகின்ற களிற்றியானையின எருத்தம் பொலிவழிய வில்லிந நாணையறுத்து முரசின கண்ணைப் போழ்வான் (பதி. 79.9-12). வெள்ளிய கொம்பையுடைய களிற்றியானைகள் பெரிய மலையைப் போலக் கூட்டமாகத் திரண்டு நின்றன (பதி. 80: 1, 2). பாசன நெடுங்காலம் உயிருடன் வாழ்தற்குக் காரணம் மிகக் சினத்தினையுடைய கொல்லும் களிற்றியானை அவனைக் கொல்லாது அருள செய்தலேயாம் (அகம். 336:13, 14).

களிற்றுயிர் - பெருவங்கியம் (ஆகுபெயர்). கண திறக்கப்பட்ட தூம்பாகிய களிற்றுயிரை - களிற்றினது கை போலும் வடிவை யுடைய பெருவங்கியத்தை - இசைமின் என வன்பரணர் விறலியிடம் கூறினார் (புறம். 152: 15). களிற்றுயிர்த்தூம்பு காண்க.

களிற்றுயிர்த்தூம்பு - பெருவங்கியம். கூத்தர், கணகளின நடுவே வெளியாகத் துறந்த களிற்றுயிர்த்தூம்பொடு - களிற்றின் கைபோலும் பெருவங்கியத்தோடு - பிற இசைக் கருவிகளையும் சேர்த்துக் கட்டிய கலப் பையை உடையவர் (மலை. 6, 13). களிற்றுயிர் காண்க.

களிற்றொருத்தல் - ஆண்யானை. புலி கடுங்கட் கேழற் பன்றி இடப்பககத்தே வீழ்ந்ததென உண்ணா தாகிப் பிறறை நாள் மலையின் முழைவிடம் புலம்ப வேட்டெழுந்து பெரிய களிற்றொருத்தலை - ஆண் யானையை - வலப்பக்கத்தே படுமாறு வீழ்த்தியது (புறம், 190: 6-10). தன் இனத்தைத் தன்னிடத்தே கூட்டிக் கொள்ளும் மிக்க வலியினையும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் வாயிற்புகும் மதத்தினையும் உடைய, புள்ளிகள் பொருந்திய நெற்றியாற் பொலிந்த, வலிய களிற்றொருத்தல் தன கரிய சருச்சரையுடைய பெரிய கையால் ஏழுறத் தழுவவும் கடுஞ்சூல் மடப்பிடி ஆளிக்கு அஞ்சி நடுங்கியது (அகம், 78: 1-6). பகலில் வந்து திணைப்புனத்தில எம்மொடு கிளி ஒப்பிக் கூந்தல மெல்லணைத் துஞ்சிப் பொழுது பட நும் ஊர்க்குக் காவல் கொண்ட புனத்தை வளைத்துண்ட பெருங்களிற்றொருத்தலைப் போலச் செல்க எனத் தோழி தலைவனிடம் இரவுக் குறி மறுத்துப் பகற்குறி நேர்ந்தனள் (அகம், 308: 7-18). கொல்லும் தொழிலையுடைய களிற் றொருத்தல் ஆனிரை உண்ணுதற்கு எடுத்து வைத்த நீர்ப்பதத்தில் புன்றலை மடப்பிடி தன் கன்றோடு நீர் உண்ண வேண்டி அதன் வாயை மூடிய விற்பொறியை முறித்து நீரை ஊட்டும் (நற, 92: 6-9). பரிக்கோலாற் குத்தவும் தன்னெறி யில் நில்லாத கடுங்களிற் றொருத்தல் மெல்லிய யாழின் இசையிலே கட்டுணை நினைந்து (கவி, 2: 26, 27).

களிற்று - 1. ஆண்யானை. களிறுகள் - ஆண்யானைகள் - கதவை முறித்து வெகுண்டு உலாவி நுனை தேய்ந்த வெண்கோட்டை உடைமையான் உயிரை யுண்ணும் கூற்றை யொத்தன (புறம், 4: 10-12). சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் தாளால் களிற் றைச் செலுத்தினான் (புறம், 7: 1). முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியின் கொல்களிறின் மேலே எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் விண்ணிடத்தை நிழல் செய்தன (புறம், 9: 7, 8). சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெருநற்கிள்ளி கூற்றம் போன்ற களிற்று மிசையோன் (புறம், 13: 4). சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெருநற்கிள்ளி ஏறிச் சென்ற களிற்று கடலின்கண் இயங்கும் நாவாய் போலவும் பல மீனினது நடுவே செல்லும் திங்களைப் போலவும் சுறவினத்தை யொத்த வானோர் சூழத் தனனை மருவிய பாகரை யறியாது மதம் பட்டது (புறம், 13: 5-8). வன்கண் மையுடைய கொல்களிற்றாலே காவலையுடைய கணைய மரத்தை முறித்துத் தோட்டியால் முன னர்க் கடாவி அது செய்யும் வினையைப் பின் வேண்டுமளவும் பிடித்தது செல்வக் கடுங்கோ

வாழியாதனின் கைகள் வன்மை பெற்றமைக்கு ஒரு காரணமாகும் (புறம், 14: 1-4). முதுகுடுமிப் பெருவழுதி அசைந்த தன்மையோடு பெரிய கழுத் தினையும் பரந்த அடியோடு செறல் நோக்கினையும் விளங்கிய கோட்டினையும் உடைய களிற்றைப் பகைவர் நாட்டிலுள்ள காவலையுடைய கயத்தின் கண் படிவித்தான் (புறம், 15: 6-10). சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி பகைவரது காவற் பொய்கைகளின் நீரிலே களிற்றைப் படிவித்தான் (புறம், 16: 6). இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி யின் களிறுகள் பகைவரது ஏம் நன்னாட்டை ஒள் னெரியூட்டி அஞ்சுததக்க நலல போரைச் செய்ய அவன் கருத்திற கேற்ப ஒரு பெற்றிப்படப் பொருதன (புறம், 16: 17-19). யானைகளைப் படுக்கும் பள்ளத்தின்மேல் பரப்பிய பாவைத் தன் செருக்கால் போற்றாது நெடுங்குழியில அகப் பட்ட பீடுடைய மிகக் வலிமையுடைய கோடு முதிர்ந்த கொல்களிறு அதன் நிலைசரியக் குழி யைத் தூர்த்துத் தன்னினத்தைச் சென்று சேர்ந்தது போல யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர விரும் பொறை சிறையினின்று மீண்டு அரசுக்கடி லெய்தி னான் (புறம், 17: 14-19). அசைந்த பெருங்கையுடன் உயர்ந்த நடையையும் மாறுபட ஒலிக்கும் மணி யுடன் உயர்ந்த கோட்டினையும் பிறை நுதலுடன் செறல் நோக்கினையும் பரந்த அடியுடன் பரிய கழுததையும் தேன் சிதைந்த மலை போலத் தேனீ ஒலிக்கும் கமழும் மதததையும் புண வழலை வடி யும் பெரிய தலையையும் உடைய வலிமை மிக்க இளங்களிறு கம்பததைப் பொருந்தித் தான் நினை நிலையிலே அசைந்தது (புறம், 32: 1-9). வயிரக் கம் பத்தையுடைய கூடத்தில் நின்றலை வெறுத்துச் சென்ற களிற்று நீருண்டதால் துறை கலக்கமுற்றது (புறம், 23: 1, 2). பெரிய கடலின் ஆழத்திடத்து வளி யாற் புடைக்கப்பட்ட கலம் நீரைக் கிழித்து ஓடு மாறு போலக் களிற்று சென்று போர்க்களத்தை இடமகலச் செய்தது (புறம், 26: 1-3). சோழன் நலங் கிள்ளி களிற்று தன கதுப்பின்கண் அடக்கி எறியும் கல்லைப்போல மறைத்த வலிமையுடையவன் (புறம், 30: 8, 9). சோழன் நலங்கிள்ளியின் களிறுகள் கோட்டினது நுனைமுகம் மழுங்க மடுத்துப் பகை வரது கடிமதினைக் குத்தி அடங்காவாயின் (புறம், 31: 7, 8). இளைய பனையினது துண்டம் போல வேறு வேறு கிடப்பக் களிற்றுக் கணம் பொருத இடமகன்ற பறந்தலையில் வருபடை தாங்கிப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்து பெறும் வெற்றியும் உழும் கலப்பை நிலத்தில விளைக்கும் நெல்லின் பயனேயாகும் (புறம், 35: 22-26). மலையை யொக்கும்

இளங்களிற்றின்மேல் வானத்தைத் தடவும் கூறு பாட்டையுடையன போலப் பல நிறத்தையுடைய கொடிகள் அசைந்து தோன்றும் படையையுடைய வெற்றி வேந்தன் கிள்ளிவளவன் (புறம். 38:1-4). கிள்ளிவளவன் ஒருபிடி கிடக்கும் சிறிய இடம் ஏழு களிறுகளைப் பாதுகாக்கும் நாட்டையுடையவன் (புறம். 40:10,11). மலையமான் மக்கள் தம்மைக் கொல்ல வரும் களிற்றினைக் கண்டு தம் இளமையால் வெருவியழுகின்ற அழுகையை மறந்தனர் (புறம். 46:5,6). கடுஞ்சினத்தை யுடைய கொல்களிறும் குதிரையும் தேரும் மறவரும் என நான்கு படையுடன் மாட்சிமைப்பட்டதாயினும் அரசின் கொற்றம் மாட்சிமைப்பட்ட அறநெறியை முதலாக உடையது (புறம். 55:7-10). களிற்றுக் கூட்டம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலையில் பசிய ஊன் தடி விண்ணில் பறக்கும் எருவையைத் தடுத்தது (புறம். 64:3,4). சோழன் போரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளியின் களிற் கார்காலத்து மழையின் இடி போன்று முழங்கும் (புறம். 81:1,2). ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோட்டைக் கழுவுதல் காரணமாக நீர்த்துறைக்கண் படியும் பெருங்களிற் போல அதியமான் நெடுமானஞ்சி இரவலர்க்கு இனியன்; அந்த யானையின் நெருங்குதற்கரிய மதம்பட்ட நிலை போலப் பகைவர்க்கு இன்னாதவன் (புறம். 94). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் களிறுகள் கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவைப் பொருது பகைவரது திரண்ட களிற்றினையுடைய அரணை அழித்தலால் அவற்றின் கிம்புரிகள் கழன்றன (புறம். 97:8 - 10). போர்முனைக்கண் பகைவரது முரண் அவியப் பொருதலால் தேய்ந்து குறைந்த நுனையுடைத்தாகிய கோட்டையுடைய அதியமானின் இனக்களிறுகள் செலக்கண்ட பகைவர் தமதுமதில்வாயிற் கதவங்களும் கணைய மரங்களும் புதியனவாக இடுதற்குப் பழையனவற்றைப் போக்குவர் (புறம். 98:1-4). அதியமான் நெடுமானஞ்சி, புலியொடு பொருத வயக்களிற் போல நீங்காச் சினத்தை யுடையவன் (புறம். 100:7,8). முனைப்புலத்தைச் சுடுதலான் எழுந்த கரிய புகை மலையைச் சூழும் முகில் போல இளங்களிற்றைச் சூழும் (புறம். 103:6,7). ஊர்க்குறு மாக்கள் ஆடக் கலங்குகின்ற காலளவான சின்னீருள் முதலை களிற்றைக் கொன்று வீழ்க்கும் (புறம். 104:3-4). பறம்பு மலையிடத்துள்ள மரந்தோறும் கட்டப்பட்ட களிற்றைப் பகைவர் உடையவ ராயினும் அம் மலை அவர் கொள்ளற் கரியது (புறம். 109:11,13). பாரியின் பறம்பு மலையில் களிற் மென்றிட்ட கவளம் போன்று கள் பிழிந்திடப்பட்ட கோது

டைச் சிதறல் கிடந்தது (புறம். 114:3-6). களிற்று முகத்திடத்துள்ள புள்ளி போலத் தெறுழ் மலர்கள் பூத்தன (புறம். 119:2). போரில் மலைபோலும் களிற்பட எதிர்நின்று கொன்று வென்றவனும் நம்மை வெல்வித்தவன் தேர்வணமலையனே என அவனைப் புகழ்வான் (புறம். 125:9-11). பாணர் பரிசில பெற்றமையால் களிறுகள் இல்லையாகிய புல்லிய பக்கத்தையுடைய நெடிய தறியின்கண் காட்டு மயில்கள் தத்தம் இனத்தோடு தங்கின (புறம். 127:2-4). களிறுகளை மிகவும் உடைய கவின பெறு காடு ஆய்அண்டிரன் குன்றம் பாடி அக் களிறுகளைப் பரிசாகப் பெற்றதோ என்று ஏணிச் சேரி முடமோசியார் அண்டிரனது யானைக் கொடையை வியப்பர் (புறம். 131:2-4). 'மாவேள் ஆய் யான் வந்தது களிற் பெறுதற்காக அன்று; நினைக்காணல வேண்டிய அளவே' என அண்டிரனிடம் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் கூறினார் (புறம். 135:14,15,30). நாஞ்சில் வள்ளுவன் ஓளவை யாருக்குப் பெரிய சுரஞ்சூழ்ந்த குளறம் போலவ தொரு பெரிய களிற்றை அளித்தான் (புறம். 140:7,8). கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி நல்ல அணிகலத்தைக் களிற்றோடே கொணர்ந்து அவற்றை வியனகரின கண் இருந்து பரிசிலர்க்கு ஈந்தான் (புறம். 148:3,4). பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் உயர்ந்தேந்தும் கோட்டையுடைய கொல் களிற்றைப் பெறினும் முகம் மாறித் தரும் பரிசிலைக் கொள்ளேன என்று கூறினார் (புறம். 159:22,23). பிட்டங் கொற்றனை பெறுதற்கரிய அணிகலன்களைக் களிற்றுடனே வேண்டினும் வேண்டியாங்கு ஈயும் பெருந்தகையாளன் (புறம். 171:10,11). வேந்தர் கடல்கண்டனன படைத்தானையொடு மலையொடு மாறுபட்டுப் பொரும் களிறுடையர் என்று வியக்கமாட்டோம் என்று மாதலன் மதுரைக் குமரனார் கூறுவர் (புறம். 197:3,4). முகில் நீரின்றி மீளாதவாறு போலக் கடிய நெடுவேட்டுவனை நாடிய பரிசிலர் சுற்றம் தேருடன் கோடுயர்ந்த தலைமையையுடைய களிற்றையின்றி மீளாது (புறம். 205:11-14). பெருஞ்சோற்றைக் கொடுத்துப் பல்யாண்டு பாதுகாத்த பெருங்களிற்றை யிழந்த பாகன் அவ்வியானை சேர்ந்து தங்கிய கம்பம் வறிதே நிற்பதைக் கண்டு கலங்கினான் (புறம். 220:1-4). சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மறவரும் களிறும் மாவும் போர்க் களத்தின்கண் மாய எதிர்நின்று கொன்று கூற்றத்தின் வாடு பசியைப் போக்கினான் (புறம். 227:4-7). புலிபார்த்து வீழ்த்திய களிறாகிய இரை தப்பின் அதற்காகத் தனக்கு இரையாதறகுப் போதாத எலியைப் பார்த்து வீழ்த்தாது (புறம். 237:

16,17). நம்பி நெடுஞ்செழியன் உயர்ந்த இயல்பை யுடைய களிற்றைச் செலுத்தினான் (புறம். 239:15). ஆய அண்டிரன் புரவியும் களிறும் தேரும் வள மிக்க நாடும் ஊரும் பாடுநர்க்குக் குறையறக் கொடுத்தவன் (புறம். 240:1-3). ஒருகண் இரும்பறை, பெருங்களிற்றின் அடிபோலத் தோன்றும் (புறம். 263:1,2). பெருந்தகை மறவன் தன்மேல கொலை குறித்து வரும் களிற்றின் நெற்றியில் வேலைச் செலுத்தினான் (புறம். 274:2,3). முதியவளுடைய சிறுவன் போரில் தன்மேல் வந்த களிற்றைக் கொன்று தானும் பட்டனன் என்ற செய்தியைக் கேட்ட அம்முதியவள் ஈன்ற பொழுதினும் பேரு வகை கொண்டனள் (புறம். 277:2-4). விளங்குகின்ற உயர்ந்த கொம்புகளை உடைய நும் களிறும் போற்றுமின் எனப் பகை வீரரிடம் தானைத் தலைவன் கூறுதல் (புறம். 301:6). தலைவன் தன் வேலாற் கொன்ற களிறுகளை எண்ணின் அவை விணமீன்களினும் மழைத் துளிகளினும் பலவாயி ருந்தன (புறம். 202:8-11). களிறு படிந்து உழக்கக் கலங்கிச் சேறாகும் நீர்நிலையை யுடையது சீறார் (புறம். 306:1,2). மறவன் மலைபோன்ற களிற்றை யெறிந்து அதனோடு தானும் பட்டான் (புறம். 307: 2). மறவன் புள்ளி பொருந்திய நுதலையுடைய களிற் றைக் கொன்றான் (புறம். 310:4). ஒளிறுவாள் ஏந்தி அரும்போரைச் செயது பகைவர் களிறுகளைக் கொன்று வெற்றியோடு பெயர்தல் காளை போன்ற வீரனது கடமையாகும் (புறம். 313:5,6). இரவலர் களிற்றோடு நெடுந்தேரை வேண்டின ராயினும் பகைவர்பால் உள்ளவற்றைக் கவர்ந்து வந்து நல் கும் கடப்பாடுடையவன் தலைவன் (புறம். 313:3,4). மறவனின் பெருந்தகைமையுடைய வேல் வேந்த ரின் பெரிய களிற்றின் முகத்தில் சென்று பாய்தலில் தப்பாதது (புறம். 332:2,10). பகைவரைத் தடுத்து வீளங்குகின்ற உயர்ந்த கோட்டினையுடைய களிறு களைக் கொன்று தாமும் பட்ட மறவரது நடுகல் லைப் பரவுதல் அல்லது வேறு வழிபடும் கடவுள் இல்லை (புறம். 335:9-13). விளங்குகின்ற முகத்தின் கண் உயர்ந்துள்ள பெரிய தொடியணிந்த கோட்டி னையுடைய களிறுகள் கடிமரத்தைச் சேர்ந்து நில் லாவாயின (புறம். 336:3,4). நீராடும் களிறுகள் தம் முள் பொருவதால் தண்கயம் கலங்கிக் கவினிழந் தது (புறம். 341:17,18). தலைவியின் தமையன் மார் போரிற் பட்டோரது பிணக்குவியலை வைக் கோற் போராகவும் களிறுகளை அப்போரை யழிக் கும் எருதாகவும் கொண்டு நாளும் வாளுழவு செய் யும் மாட்சியர் (புறம். 342:13-15). களிறுகளைக் கட்டு வதால் காவிலுள்ள மரங்கள் நிலை கலங்கின

(புறம். 345:1). வெண்ணிறக் கொம்புகளையுடைய பல களிற்றோடு குதிரை, தேர் ஆகியவற்றை இர வலர்க்குக் குறையாது நல்கின நீ மேலுலகு பெயர்ந்த பின்னரும் நின் புகழ் ஈண்டு நீடும் என அந்துவன் கீரனிடம் காவட்டனார் கூறுவர் (புறம். 359:13-18). தலைவன் தன் அருள்நிலை பாடும் பொருநர்க்குத் தெருண்ட நடையினை யுடைய குதிரையைக் களிற்றோடு நல்கினான் (புறம். 361:7,8). களிறுகளைத் தரப் பெற்றுப் பெயர்குவம் எனின் அவை குன்றம்போல் அம்புபட்டு இறந்தன எனக் கழாத்தலையார் போர்க் களத்தில பொருது கிடந்த சேரமான குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனைக் கண்டு பாடினார் (புறம். 368:1-3). இறந்த பிணங் களாகிய போர்கள் அழியும்படி களிறுகளை எரு தாகக் கொண்டு வாள் மல ஓச்சிக் கடா விடப் பட்டது (புறம். 370:15-17). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் மலை போன்ற களிறு, குதிரை, நிரை, களமர், களம் ஆகியவற்றைக் கனவென மருளுமபடி இரவலர்க்கு நனவில் நல்கினான் (புறம். 387:22-27). பொருகளிறின் அடிச்சுவடு போல ஓடிவந்தமாதது ஒருகண் மாக்கிணை (புறம். 392:4,5). சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் நல்கிய வெவ்வித சினத்தை யுடைய வேழத்தை அஞ்சிக் கிணைஞன் மீட்டும் அவனிடம் செல்ல அதுகூண்ட குட்டுவன் கிணைஞன் வரிசைக்கு அது சிறிதென உணர்ந்து நாணிப் பிறிதும் ஒரு பெருங்களிற்றை நல்கினான் (புறம். 393:12-15). பேரிசைக் கடுஞ்சினச் செவ்வேள் களிறு ஊர்ந்து சென்றது போல நெடுஞ்சேரலாதன் யானை மீதேறிப் பொரச் சென்றான் (பதி. 11:5-10). உதிராத பசிய மயிரினையும் இளமைத் தன்மைக் கொத்த அசைந்த நடையினையு முடைய பெருமை பொருந்திய இளங்களிறு கன்றுபுணர் பிடியை மொய்கதும் வண்டுகளை ஓட்டும் (பதி. 12:11-13). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பலவாகிய களிற்றுக் கூட்டத்தோடு வெல்கொடி உயர்ந்து அசையும் படையினை ஏராக உடைய உழவனா வான் (பதி. 14:16,17). நிரை களிறுகள் பகைவரது மதினமரத்தை (கணையமரத்தை) அழித்தன (பதி. 15: 3,4). மதிலினுடைய நெடுங்கதவுகளைத் தாக்கிச் சிதைத்தலால் மருப்பின் நுணை முரிந்து பன்றி யைப் போலத் தோன்றும் இளங்களிறுகள் கடாம் சொரிந்து கடுஞ்சினங் கொண்டு கணையமரம், காவல்மரம் முதலியவற்றை அழித்துப் பாசறைக் கண்ணே முழங்கின (பதி. 17:4-8). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வயிரியர், கண்ணுளர் எனற இருவகைக் கூத்தர்க்குக் குதிரைகளையும் களிறு களையும் தேர்களையும் தனக்கெனப் பாது

காவாது மிகுதியாக வழங்கினான் (பதி. 20:15,16). கனிறு பட்டம் முதலிய அணிகளாற் பொலிவு பெற்றது (பதி. 33:18). முத்தைக் கொண்டமருப்பினை யுடைய இளங்களிறுகள் பிளிறின (பதி. 32:3). களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் திருந்திய மணியைப் பக்கத்திலே கொண்ட துடியை யொத்த வலிய தாளையுடைய களிற்றைப் பகைவரது கடி மரத்தில் கட்டினான் (பதி. 33:2,3). இனையர் கடவுளை வாழ்த்தும் ஒலியினை மறப்புலிக் கூட்டத்தின் குரலாகக் கருதிய வயக்களிறு மலையில் எழுந்த சுடர் வீ வேங்கைக் கிளையை வளைத்துப் பிளந்து தனது தலையிலே பொலிவு பெறச் சூடிப் படைமறவர் தண்டேந்திப் போரெதிர்த்து ஆர்த்தாற் போன்று சுரபுண்ணை நெருங்கிய சட்டகம் எதிரொலிக்கப் பிளிறும் (பதி. 41:6-13). செங்குட்டுவன் விளங்குகின்ற நிலையினை யுடைய உயர்ந்த கொம்புகளைக் கொண்ட கனிறு ஊர்ந்து வந்தான் (பதி. 42:18). பகைப்புலத்தே கொள்ளும் கொள்ளையை யுடைய படைமறவர் கொல்களிறுகளைப் பெற்றனர் (பதி. 43:25). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் மோகூர் மன்னனை வென்று அவன் காவன்மரமான வேம்பினைத் தடிந்து அதனை முரசு செய்யச் சிறு துண்டு களாக்கி வண்டியிலேற்றிக் களிறுகளை அதனை ஈர்க்கும் பகடுகளாகப் பூட்டிச் செலுத்தினான் (பதி. 44:14-17). மறவர் களிறுகளைக் குத்தி வளைந்த வடுக்களைப் பெற்ற வேலை உடையவர் (பதி. 45:4,5). குட்டுவன் பகைவரை அடுத்தோறும் பரிசிலர் களிறுகளைப் பெற்றனர் (பதி. 47:1,2). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனின் படையிலுள்ள களிறுகள் பரந்து இயன்றன (பதி. 49:4). கொல்லுகின்ற களிறாகிய உலாவுதலை யுடைய அலைகள் தம்மில் மாறுபட்டுப் புடைபெயர்ந்தன எனப் படையிலுள்ள யானை அலையாக உருவகுஞ் செய்யப்படுகிறது (பதி. 50:8). கடலின் மேல் மிதந்து செல்லும் கப்பல்கள் திசையில் திரிவது போலக் கொடிகள் அசையும் நிலையுடைய கொல்களிறுகள் செறிந்து திரிந்தன (பதி. 52:1-4). தேனீக்கள் பரவிய மதத்தால் குத்துக் கோலைக் கடந்து, வேங்கை மலரை வென்ற புள்ளிகள் விளங்கப் பெற்ற நுதலினிடத்தே ஏந்திய கையைச் சுருட்டி, அங்குசத்தைக் கடந்து, வெல்கொடி அசையச் செல்லும் சேரனின் களிறுகள் பகைவரது மதிற் கதவினைக் காணின் தாங்கலாற்றாது சென்று குத்துதலைச் செய்யும் (பதி. 53:16-21). புலால் நாற்றம் வீசும் பாசறை ஒள்வாளால் வெட்டப் பட்ட வன்மையையுடைய களிறுகளை உடையது

(பதி. 61:14,15). ஓடை, பொன்னரிமாலை முதலிய இழையணிந்து எழுதரும் பல்களிற்றுத் தொகுதி பகைவர் மதிவை வளைக்கும் (பதி. 62:1-4). செல்வக் கடுங்கோ அந்தணர்க்கு அருங்கலன்களை நீர் வார்த்துக் கொடுத்தலான் அந்நீர் ஒழுகிக் கருஞ் சேறு உண்டான மணல் முற்றத்தி னிடத்தே களிறுகள் தாம் நின்றலை வெறுத்தன (பதி. 64:5-7). வாழியாதன் பகைவரை அழித்து அவர் போர்க் களத்தில் திறையாகத் தந்த களிறுகளை இடவலர்க்கு அளித்தான் (பதி. 66:4-9). பல களிறாடிக், இனத்தின் வரிசை போரை விரும்பித் தம் இனப் பிடத்தை விட்டுத் திரிந்தது (பதி. 67:7). போர்க் களத்தே களிறுகளைச் செலுத்திய தாளையுடைய வயவர் பெரும எனச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் விளிக்கப் பெறுகிறான் (பதி. 70:1,11). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை இரும்புலியைக் கொன்று பெருங்களிற்றை வீழ்த்தும் சிங்கத்தைப் போன்ற வன் (பதி. 75:1,2). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை களிறுகளையுடைய பெரிய போர் சிதையுமாறு வேலையுயர்த்து ஒளிறுவான் மன்னரது ஒன்று கூடிய நிலையை அழித்தவன் (பதி. 76:1,2). களிறுகள் பாசறை யெல்லையில் பரந்து இயங்கின (பதி. 81:6). கொல்களிறு செறிந்த கிடுகுத் தொகுதியோடு நெடுந்தேரில் நுடங்கும் கொடிகள் பொலிவுபெறச் செல்லும் சேரனின் செலவு காண்பார்க்கு இன்பம் தரும் (பதி. 83:3-5). நீண்ட மேகத்தின் முழக்கத்தைப் போல மழகளிறு வன்மைமிக்குத் தன்காற் கீழ் அகப்படுத்திய இளைய மூங்கிலின் கிளையாகிய முளைபோலச் சேரனை உடன்ற பகைவர் உய்யார் (பதி. 84:11-13). போர்க்களத்தில், இடி வீழ்த்திய மலை போலக் களிறுகள் கொலையுண்டு நிலத்தில் வீழப் போர்புரிந்தவன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 84:18,19). உலாவுதலையுடைய களிற்றிடத்தே வெல்கொடி அசையும் (பதி. 88:17). ஒளிறுவான் வயவேந்தர் இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்குக் களிறுகளோடு அணிகலன்களைத் திறையாகக் கொடுத்தனர் (பதி. 90:6,7). சேரனின் நகைசால் இருக்கை இரவலர்க்குக் களிற்றையும் குதிரையையும் தேரோடு சுரந்து நன்கலம் ஈயும் தன்மையது (பதி. தி. 4:2,3). பழமுதிர் சோலையில் இழிதரும் அருவி பெருங்களிற்றின் முத்தையுடையவெள்ளிய கோடுகளைத் தழுவி விரையும் (மூ. 304,305,316,317). காணம் களிறு உலாவும் வழியையுடையது (பொரு. 48). ஆளநன்மானினது குருளை முலையுண்டலைக் கைவிடாத இளமபருவத்தில், இரையைக் கோடற்குக் காரணமான முதல் வேட்டையில் களிற்றைக் கொன்றது போல் கரிகாலன்

இளமையில் இருபெரு வேந்தரை வென்றான் (பொரு. 139-148). நல்லியக் கோடன் களிறுகளைச் செலுத்துவதனால் உண்டாகிய தழும்பு கிடந்த கழல் கிடந்து அசையும் பிறக்கிடாத அடியிணையுடையவன் (சிறு. 123). தொண்டைமான் இளந்திரையனிடமிருந்து பரிசிற்பெற்று மீளும் பாணன் 'புரவியொடு வயக்களிறையும் முகந்து கொண்டு அவன் ஊரின்னிறும் வருதும்' எனப் பரிசிற்பெறாத பாணனிடம் கூறினான் (பெரு. 27,28). திரிகை மரம் களிற்றினது காலைப் போன்று காணப்படும் (பெரு. 187). காந்தளையுடைய அழகிய பக்கமலையில் களிறு கிடந்தாற் போலப் பாம்பணையாகிய படுக்கையிலே துயில் கொண்டவர் (திருமால்) (பெரு. 371-373). கந்தினால் சினத்தை யடக்கிய களிறுகளும் நெடுங்கை யானைகளும் தின்னும் நெய்மீதி கவளங்களைப் பரிக்கோற்காரர் நெகிழ்ந்த சமயம் பார்த்துக் கடுஞ்சூல்மந்தி கவளும் (பெரு. 393-396). செந்தீப் பேணிய முனிவர் வெள்ளிய கோட்டிணையுடைய களிறுகள் முறித்துக் கொண்டந்த விறகாலே வேள்வியைச் செய்வார் (பெரு. 498,499). பொலிவு பெற்ற உலகத்தைத் தாங்குமாறு உயர்ந்த நிலையையுடைய வலிமிக்க களிறுகள் (திசையாணைகள்) தமது பொறை நீங்கி வருத்தமற்று மேம்படுமாறு உலகாண்ட உயர்ந்தோர் குடியில் தோன்றியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (மது. 13-15,23). பேய்மகளிர், பிணங்களைக் கொண்ட கொம்புகளையுடையனவாய்ப் பட்ட களிற்றுத் திரளின் நிணத்தைத் தின்றனர் (மது. 24,25). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தடாரிப் பொருநர்க்கு, அச்சம் பொருந்திய பெரிய தலைமையையுடைய கன்றும் பிடியுமென்னும் இரண்டு பெயரையுடைய பெரிய திரளுடனே விளங்குகின்ற கொம்பிணையுடைய களிறுகளை வழங்கினான் (மது. 99-102). கழுநீர்ப் பொலிந்த பொய்கையில் களிறு நின்றால் மறையும்படி செருந்தியோடு சண்பங்கோரை நெருங்கி வளர்ந்திருந்தன (மது. 171,172). நெடுஞ்செழியன் முழங்குகின்ற ஓசையையும் பெருமையை யுடைய கால்களையும் உயர்ந்த கொம்புகளையும் கடுஞ்சினத்தையும் உடைய களிறுகளைப் பரப்பிப் பெருந்தானையுடன பகையிடம் சென்று கணை சிதறி வென்று நாடழிய மதிலைக் கைப்பற்றினான் (மது. 177,187). மன்னர் பாணர் மகிழும்படி களிறுகள் பலவற்றையும் கொடுத்தனர் (மது. 219,234). மூங்கில் வளர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் களிற்றுத்திரள் நடுங்குமாறு உருமேறு ஒலித்தது (மது. 242,243). களிறுகள்

நின்றால் அவற்றையும் மறைக்குப்படி விளைந்த கதிரையுடையது கழனி (மது. 247). மாயோன் பிறந்த ஓண நன்னாளில் மறவர், தோட்டி வெட்டின வடு அழுந்தின முகத்தை யுடையவாய்ப் போர்யானை பலகாலமெடுத்தவால் தழும்பிருந்த போரைத் தாங்கும் பெரிய கையிணையுடைய கடுங்களிறுகளை ஒன்றனோடு ஒன்று போரிடுமாறு செலுத்துவர் (மது. 591-597). ஊர்காப்பாளர் வயக்களிறை இரையாகப் பார்க்கும் வயப்புலி போலக் கள்வர் ஒதுங்கியிருக்கின்ற இடத்தை ஒற்றி அறிவர் (மது. 642-647). பரிக்கோற்காரர் கடுங்களிற்றிற்குக் கவளம் ஊட்டினர் (மது. 658,659). பிடியொடு கூடின பெருங்களிறு முழங்கியது (மது. 676). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இருங்கிளை ஒம்பும் இரவலர்க்கெல்லாம் கொடுஞ்சியையுடைய நெடுந்தேர்களைக் களிற்றோடும் நல்கினான் (மது. 751,752). பெருஞ்செய் ஆடவர் ஓடை பொலிந்த வினைநவில யானையினுடைய தடக்கை அற்று நிலத்தே புரளும்படி களிற்றைக் கொன்றனர் (பெரு. 169-171). ஓடை பொலிந்த மழ களிற்றானாகிய தலைவன் தலைவியின் தோணலத்தை நச்சாது பகையோடு பாசறையின்கண் இருந்தான் (பெரு. வெ). தலைவன் தலைவியிடத்து மொய்த்த வணடினத்தைப் பூங்கொம்பால் தன்னைச் செலுத்துகின்ற பரிக்கோலைக் கைகடந்த மதக்களிறு போல வெற்றியுண்டாக ஓட்டினான் (குறி. 148-150). தலைவன் இராக்காலத்தே வருகின்ற குழுமலை விடரகம் களிறு முதலியவற்றால் இடும்பைதரும் தன்மையுடையது எனத் தலைவிகுழந்தான் (குறி. 251-261). பட்டினத்தின் அட்டிற் சாலையில் சோறு வடித்த கொழுங்கஞ்சி யாறு போலப் பரந்து, ஏறுகள் பொரச் சேறாகி, தேரோடத் துகள் பொருந்தி, வெண்கோயிலின் ஓவியம் புழுதியை மேலே பூசிக்கொண்ட களிற்றைப் போல மாசு படிந்தது (பட். 43-50). புகாரின் துறையிடத்து அசைகின்ற நாவாய், அசையாத கம்பத்தினை அசைக்கும் களிற்றைப் போன்றது (பட். 172-174). வேல் களிற்றைக் குத்தினாற் போன்று வாழையினது ஊழ்மலர் ஒழிந்த முகை துறுகல்லைப் பொருந்தியது (மலை. 129-131). இருஞ்செறிந்த காவற்காடு வலிய களிறுகளை விழுங்கும் முதலைகள் உறையும் ஆழமான நீர் நிலைகளை உடையது (மலை. 211-213). வலிமிகுகின்ற சினமுடைய களிற்றினது வலியைக் கெடுத்து விழுங்கும் பாம்புகள் காட்டின் கண்ணே பெருமரங்கள் வீழ்ந்து கிடப்பதைப் போல் வீழ்ந்து கிடக்கும் (மலை. 259-261). களிறுகள்

தம்மிற் கூடிப் பொருதாற் போன்று ஒன்றி
 னோடு ஒன்று பொருந்திய துறுகல்லை யுடையது
 கானம் (மலை. 384,385). மலையிடத்துக் குழியில்
 அகப்பட்ட கடுங்களிற்றின் வருத்தத்தை நீக்கப்
 பிடியாணை அக்குழியினின்றும் ஏறுதற்குப் படி-
 யாகப் பெருமரத்தினை முறித்திட்ட ஓசை மலை
 முழைக்கண் சென்றொலிக்கும் (அகம். 8:8-12). அருஞ்
 சுரத்திலுள்ள யாமரம் பெருங்கனிற்று உரிஞ்சியதால்
 சேற்று மண்ணைப் பொருந்திய அடியினையுடைய
 தாயிற்று (அகம். 17: 16, 17). கோவலர் தோண்டிய
 ஊறாத உவலைக் கூவலைப் பெருங்கனிற்று
 இனநிறை தம் வெண்கோடு விரும்பிய கான-
 வர் தம்மை அகப்படுத்தக் காட்டில் அகழ்ந்த
 குழியெனக் கருதித் தூர்க்கும் (அகம். 21:22-26).
 வயப்புலி, களிதாகிய இரையைத் தெரிதற்
 பொருட்டு ஒதுங்கிய பார்வையோடு மறைந்து
 இயங்கும் இயல்பினை உடையது (அகம். 22:14,15).
 புலி பட்டினிகிடந்து உயிர் வருந்துவதாயினும் தான்
 வீழ்த்திய கனிறு இடப்பக்கம் வீழின அதனை
 உண்ணாத தாழ்வற்ற ஊக்கமுடையது (அகம்.
 23:2-4). தலைவியிடமிருந்து சொல்லெதிர் பெறா-
 னாகிய தலைவன் வருத்தமுற்றுத் தன் இனத்தினின்-
 றும் நீங்கும் களிற்றைப் போல் பெயாந்து சென்-
 றான் (அகம். 32:15,16). ஞாயிற்றின் வெம்மையால்
 உழந்த புன்றலை மடப்பிடி மேலே உயர்த்திய தன்
 கையும் மறையத் தக்க ஆழந்த வெள்ளத்தில் களிற்-
 றுடன் படிந்து விளையாடியது (அகம். 43:3,4).
 கோடை நீடிய பெருங்குன்றினிடத்து நீரற்ற அருஞ்
 சுரத்தில் ஓங்கின களிற்றைக் கொன்று மக்கள் நட-
 மாட்டமற்ற பாலைவழியில் புலி திரியும் (அகம்.
 45:3-5). கொற்றச் செழியன் பகைவரது கனிறு
 களைக் கொண்ட அரிய போரினைச் சிதையக்
 கொல்லும் ஒளிறுவான் தானையை உடையவன்
 (அகம். 46:11-13). கானத்தில் வயக்களிற்றன்ன தலை-
 வன தன் மகளோடு உடன்போக்கு மேவியதை
 நினைந்து தாய் இரங்கினாள் (அகம். 55:4-6). செழி-
 யன் முசிறியை வளைத்துக் கனிறுகள் மடியக்
 கொன்ற போரில் விழுப்புண்பட்டவர் போலத்
 தலைவி பெரிதும் அழ்ந்து வருந்தினாள் (அகம்.
 57:14-17). தொழுநை யாற்றின துறையில் ஆயர்
 மகளிர் தழையை உடுத்திக் கொள்ள மரத்தை
 வளைய மிதித்துத் தந்த மால் போலக் கனிறு தன்
 புன்றலை மடப்பிடி தளிர்களை உண்ணற்கு
 யாமரத்தை வளைத்துத் தந்து மதத்தால் நனைந்த
 அதன் கன்னத்தில் படையும் வண்டுகளை ஓட்டும்
 (அகம். 59:4-9). பொறையன் கனிறுகள் மிக்க படை-
 யினையுடையவன் (அகம். 62:13). அஃதை கனிறு

களோடு நல்ல அணிகளை நாளோலக்கத்தில் பரி-
 சிலர்க்கு வழங்கி மகிழ்வான் (அகம். 76:3,4). கடலன்
 பகைவரது ஒளிர்கின்ற வேலினையுடைய போர்க்
 களத்தில் கனிறுகள் மடிய வென்றான் (அகம். 81:
 11-13). கல்லா இளையர் உரல போன்ற அடி-
 யினையுடைய மடப்பிடி காட்டில் அலறக் களிற்றுக்
 கன்றினைப் பிரித்துக் கொண்ட உவகையராயக்
 கலி சிறந்து கடம்பினைப் பிளந்து அதன் வெண்-
 ணார்க் கயிற்றினால் அக்கன்றினைப் பிணித்துக்
 கொணர்ந்து நியமம் என்னும் மூதாரில கள விற்ும்
 இல்லத்தின வாயிவிடத்தே கட்டுவர் (அகம். 83:3-7).
 சோழர் பருவூர்ப் போராகளத்தே இருபெரு பேர-
 தரும் பொருது களத்தில் பட்டொழியுமாறு நல்ல
 போரினை வென்ற காலத்து அவரது கனிறுகளைக்
 கவர்ந்த போது ஆரவாரம் எழுந்தது (அகம். 96:
 13-17). சிறியவும் பெரியவுமாகிய அளவினையுடைய
 குன்றங்கள், தலைவியின் தந்தையுடைய போர்க்
 களத்துப் பாய்ந்து போர செயதலால் பூண-
 சிதைந்த கோட்டினையுடையவும் பிடிகள் குழப்
 பெற்றவுமாகிய கனிறுகளைப் போலத் தோன்றின
 (அகம். 99:11-14) கொடிச்சி பெருவரை மருங்கில்
 குறிஞ்சிப்பண் பாட, தான் கொண்ட திணைக்கதி-
 ரையும் கொள்ளாது, நின்ற நிலையினின்றும் பெய-
 ராது, துயிலாப் பைங்கண் துயிலவரப் பெற்று
 மறத்தினை விரும்பிய மழ்கனிற்று உறங்கியது (அகம்.
 102:5-9). செழியன் போரில் அடுந்தோறும் களி-
 றாகிய உணவினைப் பெறும் பாணை தண்ணுமை
 எறிவான் (அகம். 106:10-13). தம் கொம்பினால்
 பகையாயவற்றைக் குத்தி உழும் கனிறுகளின்
 கூட்டம் சோலையில் கூடியது (அகம். 109:4,5). அற-
 னில வேந்தன் சுரநெறியில் அறியாது வந்தோர-
 கையிற் பொருள இலலையாயினும் அவரைக்
 கொல்லாது விட்டு வந்த பிழைக்காகத் தன் ஏவல-
 ரிடம் பெரிய களிற்றின் மருப்போடு புலியின்
 தோலைக் கொண்டு வருமாறு தண்டனை வழங்கு-
 வான் (அகம். 109:10-14). ஞெமை மரத்தின் மீதுள்ள
 சிலம்பின்சூடு மேலகாற்றால் அசைய அதனை
 மழையென மருண்ட மயக்கத்தினை யுடைய
 இளைத்த கனிறுகள் தூக்கிய நீண்ட கைகள் கூத்
 தரது தூம்பினைப் போலத் தோன்றி ஒலிக்கும்
 (அகம். 111:5-9). ஈனறணிமை கொண்ட வேடகை
 யுடைய பெண்புலி பசித்ததென மறப்புலி ஒளி-
 வீசுகின்ற ஏந்திய கோட்டினையுடைய களிற்றைக்
 கொன்று சோலையில் முழங்கியது (அகம். 112:5-7).
 சிறுகுளத்தில் தோண்டப்பெற்ற குழியின்கண்
 ணுள்ள கலங்கிய நீரால் கன்றினை உடைய மடப்-
 பிடியின் மெல்லிய தலையை முதலிற் சுழி

எஞ்சிய சேறுகொண்டு அளைந்து நிறம் வேறுபட்ட வயக்களிறு வெண்கடம்பின் வெள்ளிய கொத்துக் கள அசையத் தினவு கொண்ட தன் முதுகினைச் சொரியும் (அகம். 121:3-8). பகைவர் வேந்தனுக்கு நலல அணிகளைக் களிறோடு திறையாகக் கொடுத்து வணங்கினர் (அகம். 124:1,2). கானவர் களிறறின மதம் பொருந்திய கனனத்தையுடைய முகத்தைக் கிழித்த அம்பினையுடையவர் (அகம். 132:4,5). சுரநெறியிற செலலும் புதியவர் சேற்றைக் கிணடி ஊறிய நீரை உண்ட சிறிய பலவாய கேணிகளைத் தன் பிடியின் அடிச்சுவடென விருமபிக் களிறுகள் தொட்டுப்பார்த்துக் காட்டாற்றுவழியைக் கடந்து சென்றன (அகம். 137:1-3). (கட்டுவீசியும் வேலனும்) அச்சந தோன்றும் தலைமையை யுடைய முருகனை மனைக்கண வருவித்து இனனியங் கறங்கக் கைதொழுது அவனது கடம்பினையும் களிறறினையும் பாடினர் (அகம். 138:9-11). பெருங்களிறு சோலையின்கண்ணுள்ள மூங்கிற் குருத்தினைத் தினனும் (அகம். 148:12,13). நன்னன் புகழ் மேவிய நலல ஈகையினையும் களிறுகளை வழங்கும் வணமையினையும் உடையவன் (அகம். 152:11,12). ஆதிரை களுக்கு நீருட்டக் கோவலர் தோண்டிய கிணற்றினின்றும் முகந்த பத்தலினின்று நீர் வடிந்து செல்லும் சிறிய குழி நீரினறிக் காயந்ததனாலாய வருத்தத்துடன் சேரத்தக்க வேறிடம் பெறாது பெருங்களிறு மிதித்தேகிய அடிச்சுவட்டில் இரும் புலிகள் அடிவைத்து நடந்து சென்றன (அகம். 155:7-12). உயர்ந்து தோன்றும் அருவிகள பசும்பூட் பாண்டியனது களிறறின மீது எடுத்த வெல் கொடியை ஒப்ப அமகுபெற ஒளிறுவனவாய் மலையினின்று இழிதரும (அகம். 162:22-24). களிறு நீரைப்பருகி உயிர்ப்பது போன்று முன்பனிக் காலம் பனித்துளிகளை நள்ளிரவில் இடம் மறைய வீசும் (அகம். 163:7,8). மடப்பிடி குழியில் அகப் பட்டதெனக் களிறு பிளிறிய ஆரவாரத்திற்கு வெருவி விரைந்தோடிய அதன கன்று முதுரிடத்து எருமை நலலானின் முலைப்பாலை மாந்தும் (அகம். 165:1-5) பரத்தை காணீப் புதுவெள்ளத்தில் தாரணிந்த களிறறினைப் போன்ற புணையின் தலையிடத்தை (தலைவனை)தழுவி வதுவை ஈரணிப் பொலியப் புனலாடினான் (அகம். 166:12-15). பெருவரையினது பக்கமலையில் களிறு ஈன்றணிமையுடைய பெரிய பிடியினைத் தழுவிக்கொண்டு தனது அசைந்த நடையினையுடைய குழவி உறங்குகின்ற இடத்தைக் காத்திருக்கும் (அகம். 168:8-10). புலிகொன்று தின்ற பெருங்களிறறினது எஞ்சிக் கிடந்த ஊனில ஆறலைப்போர் கோலிற் கோத்தது

போக எஞ்சியதை உமணர் சிறு தீயில் வதக்கிச் சுனைநீராலாய சோற்றின உலையில் கூட்டி ஆக்குவர் (அகம். 169:3-7). தாமரையிலை களிறறின செவி போன்றிருக்கும் (அகம். 176:4,7; நற். 310.1,2). தாமரையின் அகன்ற இலை பெரிய குளம் அலையக் காற்று அடிக்குந்தோறும் பெருங்களிறறின காது போல அசையும் (அகம். 186:3-6). கற்கள் உயர்ந்த இடங்களில் இளைய பிடியைத் தழுவிக்களிறுகள் தம் முழவுகளை எடுத்து உயர்த்துக் கொண்டு வேற்று நாட்டில் நிகழும் விழாவினை நினைத்துச் செலலும் மள்ளரைப் போலச் சென்றன (அகம். 189:3-6). பறையினை யொத்த வட்டமாகிய பரந்த அடியினையுடைய வலிய தாளினையும் திண்ணிய நிலைவாயந்த கோட்டினையும் உடைய வயக்களிறு வெண்கடப்ப மரத்தை உரிஞ்சு தோறும் அதன் மலாகள பாறையின் மீது உதிர்ந்து பரவிக் காய்ந்து கிடக்கும் (அகம். 211:2-6). தலைவன் தெய்வத்தின் இயலபினை யுடைய தலைவியை விரும்பிப் பெருங்களிறறினது கூட்டம் படிந்து கலக்கிய நீரைப் போலக் கலக்கமுற்று வருந்தினான் (அகம். 212:8,9). மேகம் பெருங்களிறறின பிடியுடன் கூடிய தொகுதி குளிராநதிடப் பெரும் பெயலாகிய மிக்க துளிகளை வீசிப் பொழிந்தது (அகம். 214:2-4). ஆதன எழினி வெள்வேலால் பெருங்களிறறின அரிய மாபில அமுத்த அது துன்பமுற்றது (அகம். 218:13-15). தன் இனங்கள் பாராட்டும் கடிய செலவினையுடைய வயக்களிறு அவற்றுக்கு மூங்கில முளைகளைத் தந்து ஊட்டி வேண்டும் தழைகளையும் அருத்தியது (அகம். 218:1,2). களிறாகிய இரை பிழைத்தலின் கயவாய் வேங்கை சினம் மிக்கு முழங்கும் முழக்கத்தினை அஞ்சிய பிடிகள் காட்டின்கண் இரிந்தோடின (அகம். 221:11-13). நள்ளி இரவலர்க்கு மழை சுரந்தளிப்பது போன்று எனறும் அணிகள் அணிந்த நெடுந்தேரைக் களிறுடன தரும் ஈகையினையுடையவன் (அகம். 238:11-14). முசுண்டை பாணர் இரந்து வேண்டின் இமிலேறு, உணவு, தேர் ஆகியவற்றினைக் களிறோடு நலகும் வண்மையன் (அகம். 249:4-9). களிறு சுவைத்திட்ட யாமரத்தின கோதாகிய சக்கைகள் உமணர் தீ மூட்டுதற்கு உதவும் (அகம். 257:14-17). இரும்புலி களிறறைக் கொன்று முழங்கியது (அகம். 261:12,13). தலைவன் புதுநீர்ப் பெருக்கில் வலிமை மிக்க கயிற்றினைப் போல் புணையின் தலைப்புறத்தினைத் தழுவிப் பரத்தையரோடு புனலாடிக் காமம் சிறத்தலின் நாணிழந்து ஆடினான் (அகம். 266:2-9). ஆரியர் பழக்கி வைத்துள்ள பிடியானை தான் பழகிப் பெருங்களிறறினைக்

கொண்டு வந்து தரும் (அகம். 276:9,10). புலியுடன் சினஞ்சிறந்து பொருது செருக்குடன் வலிய கனிறு நடந்த இடங்களில் பரிய பரற்கற்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல் எவ்விடத்தும் இமைத்தன (அகம். 291:6-9). பெரிய கனிறு தன் பகையினைக் கொண்டு சினந்தணியாது அதனை வென்றோட்டி மாறுபாட்டினை மெலிவிக்காது பிடியானைகளின் கூட்டமாகிய இனத்துடன் கலவாது பெருமழை போலும் மதததால செருக்குற்றுப் பெருங்காட்டு நெறியில் இயங்கும் (அகம். 298:7-10). செறிந்த நடையினையுடைய பெணயானையின் உயிர்ப்பு ஒலியுடன் கனிறின் உயிர்ப்பொலி கூடினாற் போன்ற சிறுவங்கியம் பெருவங்கியங்களின் ஒலியொடு முழவின் ஓசை பொருந்தி ஒலித்தது (அகம். 301:16,17). பாரி அறிவே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இரவ வர் வரின் அவர்க்கு வரைபோலும் கனிறுகளுடன் நனகலன்களையும் நல்குவான் (அகம். 303:8-10). கனிறு நிமிர்ந்து பற்றலாகாத மலைக்குகையின் மேல பரண் அமைக்கப்பட்டது (அகம். 308:9). இலவ மரத்தில் கனிறு தன் புறத்தினை உரச அதன் வீதை காட்டில ஆலங்கட்டி போல பரவிக்கிடந்தது (அகம். 309:7-9). ஆனிரை உண்ணுதற்குக் கோவலர் தரிசு நிலத்தை உடைத்து இயற்றிய கிணற்றினைக் கன்றுடை மடப்பிடி தன் கனிற்றுடன் தடவிப் பார்க்கும் (அகம். 321:7-9). இடிபோன்ற முழக்கத்தினை யுடைய கனிறு போர்க்களத்தே பொருதது (அகம். 322:6,7). முதற்குலினை ஈன்று மலையில் முங்கி லைத்தினனும் மடப் பிடியை விருப்பம் மிக்க கனிறு தடவிக் கொடுக்க அது வாழையஞ் சிலம்பில் துயிலும் (அகம். 328:11-14). மேகம் கடல்நீரை முகந்தெழுந்த முழக்கினோடு இரும்பிடியின் கூட்டம் போன்று சேர்ந்து திரண்டு பெருங்கனிற்றின் பருத்த கை போலக் கால் இறகுகி மகளிராடும் கழங்கு போன்ற பனிக்கட்டியுடன் துளிகளைச் சிதறிப் பெய்தலைத் தொடங்கியது (அகம். 334:4-9). கிள்ளிவளவன பழையன மாறனைக் கூடலில் போரின் கண் சாய்த்துக் குதிரைகளுடன் பல கனிறுகளையும் பற்றினான் (அகம். 346:19-23). வேங்கையின் பூக்களால் ஆகிய கவளத்தை உண்ட கனிறு தனது வரிகள தங்கிய நெற்றியில் வைத்த வலிமை குன்றிய பெரிய கை குன்றத்தே ஏறும் பாம்பு போலத் தோன்றும் (அகம். 349:10-13). பெருங்கனிற்றின் இனநிறை புலிகள் திரியும் கானம் செல்லாது பலாவின் இனிய சுளை களைத் தம் கைகளால் தோண்டித் தின்னும் (அகம். 357:6-9). நின் தேரினைச் சேய்மையின் நீக்கி மெல்லெனக் குன்றில் இழிந்து செல்லும் கனிறு

போல் மணல்மேட்டினைக் கடந்து நம் குறியிடத் திற்கு இரவில் வருவாயாக எனத் தோழி தலைவ னிடம் கூறினாள் (அகம். 360: 13-15). பிடியுடன் கூடிய கனிறுபோலத் தலைவன் தலைவியுடன் கூடிச் சுனைநீர் ஆடினான் (அகம். 368:10,11). ஆறுசெல் வம்பலர் வேறு வேறாகப் பிரிந்து போய் அவறக கொல்லும் கொடுமை நோக்கித் தன் நிலையை விட்டு வேறிடத்துத் தங்கிய பெருங்கனிற்றினைப் புலியேறு கொண்டு வென்றியோடு சிலம்பகம் எதி ரொலிக்க இடியென முழங்கும் (அகம். 389 18-23). துறுகலவின் அயலதாகிய மாணைக் கொடி துஞ்சு கிணற கனிற்றின் மேல் படரும் (குறு. 36:1,2). கனிறு மிதித்தமையான் உண்டாகிய பள்ளத்தில நீர் தங்கியது (குறு. 52:1). மலையிலுள்ள அசைகிணற சேம்பின இலை பெருங்கனிற்றினது செவியை ஒப்பத் தோன்றும்படி வாடைக்காறறு வீசும் (குறு. 76:3-5). நெருங்குதற்கரிய மலைச்சாரலில் சிறுகட் பெருங்கனிற்று வயப்புலியை எதிர்த்துப் பொருது தனது பழைய வலிசோரும் (குறு. 88:2,3). தலைவன் நுகர்ந்த தலைவியின் பெண்மை நலம் பெருங் கனிறு உண்ணும் பொருட்டு வளைக்க வளைந்து நிலத்திற் படாத நாருடைய ஒடிந்த கிளையைப் போன்றது (குறு. 112: 3-5). பேயின் பறகளைப் போன்ற பருத்த நகங்களை யுடைய பரவிய அடிகளைப் பெற்ற பெருங்கனிற்று இனத்தின தலைவனைக் கொள்வதினால் கரும்புகள் அழிந்து பாததியின் கண் வீழ்ந்தன (குறு. 180:1-3). குளறத்தில ஒன்றோடொன்று பொருத கனிறுகளால் மிதிகப்பட்ட வேங்கைமரம் குறமகளிரா தம் கூந்தலில் அணிந்து கொள்ள நின்றபடியே மலர்களைக் கொய்யுமாறு தாழ்ந்து மலர்ந்தது (குறு. 208:1-4). தலைவன் தலைவியை முயங்க நாளென யாமத்தில வலியையுடைய கனிற்றைப் போல் வந்து கதவைத் திறக்க முயன்றான் (குறு. 244:1,2). ஁டற்கரையிலுள்ள காககை கனிற்றினது காதைப் போன்ற பசிய இலையைக் கலக்கிக் கழிநீரை நள்ளிரவில் இரையின பொருட்டுத் துழாவும (குறு. 246:1-3). மலையடி வாரத்திலுள்ள கரும்பு நட்ட பாத்தியைப் போன்ற பெருங்கனிற்றினது அடிச்சுவட்டின்கண் தங்கிய நீரைத் தலைவி தலைவனொடு உண்டாள் (குறு. 262:5-8). நன்னன் புனலாடச் சென்ற பெண்ணொருத்தி அப்புனல் தந்த பசுங்காயைத் தின்றதன குறறத் திற்காக எண்பத்தொரு கனிறுகளோடு அவள் நிறையையுடைய பொன்னாற் செய்த பாவையைக் கொடுப்பவும் கொள்ளானாய் அப்பெண்ணைக் கொலை செய்தான் (குறு. 292:1-5). கனிறு தன் வருந்திய நடையை உடைய மடப்பிடியினது வருத்

தததைப் பொறாது யாமரம் அழியும்படி கொம் பாற் குத்தி அதன் வெண்ணாரைக் கைக்கொண்டு வறுங்கையைச் சுவைத்து மேல்நோக்கி அழுங்கல நெஞ்சமொடு முழங்கியது (குற. 307:4-8). கனியு நடமாடும் சிறிய வழி புதையுமாறு காற்று வீசியதால் இருபபைபூ உதிர்ந்து பரவியது (குற. 329: 1-3). இளம்பிடியை விரும்பிய மூங்கில முளையைப் போன்ற கொம்பை யுடைய இளங்களிற்று மலையிடத்தே பொருந்தி அங்குள்ள குறவர் ஆர்ப்பதனால் ஊரிடத்துள்ள மனறதைப் போழ்ந்து செல்லும் (குற. 346:1-3). வாகைப் பறந்தலையில் பசும்பூட் பாண்டியனது ஏவல் வலல அதிகன தனது களிற்ொடு பட்ட காலத்தில் கொங்கா ஆர்த்தனர் (குற. 393:3-6). மலர் கவிழ்ந்து மடலவிழ்ந்த காந்தள் மிக்க மலைச் சாரலில் இருந்த இனத்தொடு கூடிய வலிய களிற்றைப் பாம்பின் வாய் சிக்கியதென்று கருதித் துய ரொடு அஞ்சிய பிடியானை பிளிறியது (நற். 14: 6-10). தாழையரும்பு பெருங் களிற்றின் மருப் பினைப் போனறது (நற். 19:1,3). புலியேறு பொலிந்த நுதலையுடைய இரும்பிடி புலம்பப் பெருங்களிற்றைத் தாக்கிக் கொன்றது (நற். 36:1-3). புலி பெருங்களிற்றைக் கொல்லப் பிடியானை வாடிய துன்பத்தொடு இயங்காது நெய்தலிலை போலும் அழகிய செவியினைக் கொண்ட தன் கன்றினைத் தழுவிக்கொண்டு அரும்புண் உற்றா ரைப் போல வருந்தியது (நற். 47:1-5). பச்சிலை மரத்தை முரித்து உழக்கின பரந்த அடிகளையும் கரிய சேறறையப்பிய நுதலையும் உடைய கொல் களிறு அறியாமையால் ஆசினியை முரித்து மலரு திர்ந்து பரவிய வேங்கையின் கீழ் தங்கும் (நற். 51: 8-11). பரதவர் வலையேற்றப் பட்ட தோணியைப் பரிகோறகாரர் பிணித்துச் செலுத்துகின்ற அடக் குதற்கரிய களிற்றைப் போலக் கடலிற் செலுத்து வா (நற். 74:1-4). வேப்ப மரத்தின் பெருங்கிளையை முரித்த மதத்தாற் செருக்குண்ட கடிய சினமும் வலிமையும் உடைய களிறு நின்று சென்ற நீரல் லாத ஈரமான இடத்தில் செந்நாய் தன் வயிற்றைப் பொருத்தி முடங்கிக் கிடந்தது (நற். 103:2-6). புலி யேற்றை மலைப்பக்கத்தே களிற்றொடு போர் செய்தால் குறக் குறுமாக்கன் தொண்டகச் சிறு பறை எறிவா (நற். 104:1-5). சிங்கம் அடுக்கம் அஞ்சும்படியாகக் களிற்றைக் கொன்று இயங்கும் (நற். 112:3,4). இடியேறு கரிய நிறத்தையுடைய இளம்பிடி வருந்துமாறு தன கையை ஊன்றி இறங்குகின்ற களிற்றின் மேலே பாய்ந்து அதனைக் கொன்றொழித்தது (நற். 114:9-12). குறவர் தினை

யைத் துவைத்து அதன் தானைப் போரடிப்பதற் காகக் கற்பாறையில் துயிலும் களிற்றை வைகறையில எழுப்புவர் (நற். 125:9-12). நீரற்ற நெடுவழியில் பிடியின் கடுப்பசியைப் போக்குவதற்குப் பெருங்களிறு முரித்துத் தள்ளிய ஓமை மரம் அருஞ் சுரம் செல்பவருக்குத் தங்கு நிழலாகும் (நற். 137: 5-8). புலி பெருங்களிற்றைத் தாக்கிக் கொல்லு தலின் கரிய பிடியானை கருமேகம் முழங்குவது போலப் பிளிறியது (நற். 144:1,2). வழிதி காவல ரண் சிதையும்படி பலவாய களிறுகளைப் பரப்பிச் சென்று அரண்பல கொண்ட வலிமை மிக்க தானையை உடையவன் (நற். 150:2-4). மேகந்தவ மும் குறுங்காட்டிடத்தே களிற்றை வலத்தே வீழக் கொன்ற வெஞ்சினப் புலியேறு யாவரும் அஞ்சுமாறு முழங்கியது (நற். 154:4-6). தறியிலே பிணித்துக் காப்பவரும் மீதேறி நடத்துபவரும் ஒழிந்து வறுந் தலைப் பெருங்களிறுபோலத் தலைவன் தமிழனாகத் தலைவியைக் காண வந்தான் (நற். 182:8-10). பக்க மலையில் ஆளி புலியைத் தொலைத்த கூரிய நுணியைக் கொண்ட வெண்கோட்டினையுடைய வயக் களிற்றை இரையாகக் கொண்டு இழுத்தேகும் (நற். 205:1-4). மலையில் துஞ்சுகின்ற பிடியானையை மேகம் மறைத்தலின் அதனைக் காணாத பெருங் களிறு பிளிறியது (நற். 222:7-9). வயக்களிற்றைப் பொருத புலி கன்முகைச் சிலம்பில் முழங்கும் (நற். 255:4,5). நள்ளிரவில் மலைக்குகையில் களிற்றைப் பற்றிச் சுற்றிக் கொண்ட பெரும்பாம்பு அதனை மரத்துடனே சேரப் பிணித்துப் புரட்டும் (நற். 261: 5-8). தலைவியை விழையும் உள்ளத்திற்கும் பொருளை விழையும் அறிவிற்கும் இடைப்பட்ட தலைவனின் உடல இலங்கும் கொம்பினையுடைய களிறு ஒன்றோடொன்று மாறாகப் பற்றி யீர்த்த தேய்ந்த புரியையுடைய பழைய கயிறு இற்றொழி வது போல அழியும் (நற். 284:3-11). களிறுகள் ஒன் றோடொன்று பொருதலாலே இடிந்தொழிந்த கருங் கூற் கான்யாற்றின் பள்ளங்கள் பொருந்திய கரையிடமெல்லாம் வெண்பளிங்கும் செம்பொன்னும் மின்னின் (நற். 292:5-7). தழும்பனது ஊணூரிடத் துப் பிச்சைக்கு வந்த பெருங்களிறு நிறறல் போலப் பாணன் காமககிழத்தியின் அட்டிற்சாலைக் கூரையின் பனையோலையைத் தொட்டு நின்றான் (நற். 300:10-12). களிறு காலால் உதைத்தலால் எழுந்த புழுதி வேலமரங்கள் நெருங்கிய செல்வோர்க்குத் துன்பஞ்செய்தலை யுடைய அரிய முதுநெறியை மறைக்கும் (நற். 302:7-10). களிறு பெறு வல்சிப் பாணன் (நற். 310:9). மலையகத்தின் பிளப்பிடம் எதிரொலிக்க இரும்புலி களிற்றைத் தொலைத்து

முழங்கும் (நற். 344:9,10). விளங்குகின்ற படைக் கடலிலே கனிற்று படப் பொருது பெரும்புண் உற்றுக் கிடந்தோரைப் பேய் காத்து நின்றது (நற். 349:7,8). கட்டுப்பரண் களிற்றின் வலிமைக்கு அஞ்சாத புலித்தோலால் வேயப்பட்டிருந்தது (நற். 351:7). இளைய கனிற்று வேங்கை மரத்தின் பருத்த அடியில் உராய்ந்தது (நற். 362:7). புனிற்று வயா நோயையுடைய பெண்புலி பசித்ததென வயப்புலி நள்ளிரவில் புள்ளிகளையுடைய முகம் பிளவுபடுமாறு களிற்றைக் கொண்டு இடிமுழக்கம் செய்யும் (நற். 383:3-5). கொலைத் தொழிலன்றிப் பிறவற்றைக் கல்லாத ஏவல் இளையர், களிற்றின் முகத்தைப் பிளந்த சிறந்த அம்பையுடையவர் (நற். 389:4,5). மணி விளக்கத்தில் கன்றையின்ற பிடியானை தன்னைக் கனிற்று அயலிலே காத்து நிற்ப மலையில் தன் கன்றொடு வதியும் (நற். 399:5-7). தேனூரின் கண் கரும்பினை அடும் எந்திரம் கனிற்று பிளிறுவதற்கு எதிராக ஒலிக்கும் (ஐங். 55:1,2). களிற்றினைக் கொள்ளுவதினின்றும் வழுவிய புலி கதஞ்சிறந்து மேகத்தைப் போல் முழங்கும் (ஐங். 218:3,4). பிடியினைத் தழுவி கனிற்று வேற்றிடம் செல்லாது பசினோய் வருத்த வருந்தும் (ஐங். 305:1,2). பனி வரையின்கண் இனக்களிறுகள் இயங்கும் சோலையின் வழியே தலைவி தலைவனோடு உடன் போயினர் (ஐங். 379:2-4). வேனிற் பருவத்து வெம்மையால் வருந்தி உடல் தளர்ந்த ஓய்ந்த களிறுகள் காட்டில் மழை நீங்குதற்குக் காரணமாக கொடுமையை யுடைய ஊர்களிலே நீருண்டதற்குப் பேய்த்தேரை நீரென அவாவும் (கவி. 7:1-3). கனிற்று துடிபோலும் அடியையுடைய யானைக்கன்றுகள் இழிந்து கலக்கிய சினவீரை முதற்கண் பிடிக்கு ஊட்டிப் பின்பு தானும் உண்ணும் (கவி. 11:8,9). வெற்றியையுடைய மலை குளிர்ச்சியை விரும்பித் திரட்சி கொள்ளும் பசிப்பிணியாற் சுடுதலையுடைய வருத்தத்தினை யுடையவாகிய பெருங்களிற்றினத்தைத் தாங்கும் (கவி. 20:3-5). களிப்பு விளங்குகின்ற மத்தவாகிய கடிய களிறுகள் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொள்ள முங்கில்களை உடைய மலையைச் சூழ்ந்து கொண்ட பெருந்தியைத் தீப்பற்றி யெரியும் அரக்கு மாளிகையை வளிமகன் (ஈமன்) அழித்துத் தன் உடன்பிறந்தாரோடு பிழைத்துப் போதலைப் போன்று அவ்வி யானைகளின் தலைவனாகிய வேழம் அதர்பட மிதித்துத் தன் இனத்தோடு வெளியேறியது (கவி. 25:5-11). போரின் கண் பகைவனைக் கொன்று அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டு களிற்றின் மேலே வரும் தலைவனுடைய வீரத்தாற் பொலிவுற்ற

அழகை நாம்காண அதுகாறும் வாடைக்காற்று நம்மை உயிரோடு விட்டு வைக்குமோ எனத் தலைவி வருந்தினாள் (கவி. 31.9-12). மகளிர் மூங்கில் நெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே பெய்து வயக்களிற்றின் கொம்பினை உலகையாகக் கொண்டு குற்றிச் சேம்பிலைச் சளகால புடைபபர் (கவி. 41:1-3). மலையடுக்கத்தினகண் புகாமுகக் களிற்றோடு புலி பொருது உழக்கித் திரிந்தது (கவி. 45:12,13). எண்டிசையும் காததல தொழிலை மேற்கோடற்குப் பொருந்தினவாய் பகைத்தலை எதிர்க்க லாறபாத மிக வலியினையும் விளக்கத் தைத் தருகின்ற கமழுகின்ற கடாததல நனைந்த கவுளினைடும் வேங்கை மரத்தினது அழகு போல வண்டுகள் மொயக்கும் புகரினையுடைய முகத்தினையும் கொண்ட பெருங்களிற்றினத்தோடு இரும்புலி மாறுபட்டுப் போர் செய்யும் (கவி. 48:1-7). தலைவன் தலைவியைக் காண வேலைகையே லேந்தித் தனியனாய்க் களிறுகள இயங்கும் அரிய வழியில் வந்தான் (கவி. 49:20,21). தலைவன் தன்பால் வந்த புலவர்க்குத் தேரையும் களிறையும் கொடுத்துக் கையொழியானாய் மழையினும் அருள் சிறந்தான் (கவி. 50:15-17). தலைவி செய்த குறியிடத்துத் தலைவன் வருவானாயின் நினைப புனங்காப்போர் கொள்ளியும் கவனையும் விலலும் உடையராய்க் கனிற்று வந்ததென ஆபப்பா (கவி. 52:12-14). தலைவன் மதத்தான அறிவிழந்து பரிகோலெலையில் நிலலாத கடுங்குளிறை யொத்தவன் (கவி. 55:20). தலைவன் தன்னிடத்துப் பொருகின்ற களிறை யொத்த தன்மை கெட்டு மனமுடைந்து உள்ளே உருதுவான போல் நின்றான் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 60:10,11). மிக்குச செலகின்ற போரில பகைவரைக் கொன்ற களிறைப் போன்ற வன் தலைவன் (கவி. 61:18). பட்டத்தை யுடைய இளைய களிற்றினது கருமை யுண்டாகின்ற தலையில் தொங்குகின்ற மூன்று வடம் போலக் கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் புதலவலின தலையிடத்தே தாழத் தொங்கின (கவி. 86.1,2). மதத்தை யுடைய களிற்றைக் காட்டினும் தறு கண்மை உடைய ஏற்றை ஆயமகன் கொள்வான் (கவி. 101:36,37.) ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவிலுள்ளே விடுகையினாலே புகை குழந்த அத்தொழு, சிங்கமும் குதிரையும் களிறும் முதலையும் மலை முழையிடத்திலே சேரக் குழுமிப் படுமழை ஒருங்கு திரியும் மலையிடத்தை ஓகும் (கவி. 103.17-21). பெரிய புலித் திரளும் பெரிய களிறுத் திரளும் தம் முள் மாறுபட்டுப் பொருதாற் போன்று பொதுவர்

ஏறுகளோடு பொருதனர் (கவி. 103:56 - 58). கொல்லேறு வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருநதினாற் புகைக்க அதற்கு வெகுண்டு திரிதரும் கொல்களிறறைப் போன்று திரிந்தது (கவி. 104:43-44). முரசு மூன்று ஆள்பவர் (பாண்டியர்) தம்பகைவரது மாறுபாடு கெடும்படி நிரைத்த களிறுகளை ஏனைய படைக்கு நடுவே நிற்கும்படி நெறியுண்டாகக் கம்பத்தோடு கட்டுவர் (கவி. 132:4,5). வேற்படைகளை வைத்து அடித்து ஆக்கிய பெரிய கதவினையிட்டு வாயிலை அடைத்து அழகு செய்த எயிலைக் களிறு குத்தியது (கவி. 185:3,4). வரிசையாக மிதக்கும் திமில்கள் களிறாகத் திரையொலி பறையாகப் புள்ளினம் காலாட் படையாக அரசன், படைமேற் சென்றாலொத்த செலவினையுடையது போல்கடல காட்சியளித்தது (கவி. 149:1-3). (தேவசேனையின்) தோழியர் போரை மேற்கொண்டமை கண்ட (வள்ளியன்) தோழியராகிய மென்சீர் மயிலியலவர் தோட்டிப் புண்ணால் மென்மைபட்டதும் மதமணம் கழிவது மாகிய தலையினை யுடைய களிற்றினது தன்மையைத் தம்பால் கொள்ளுவர் (பரி. 9:50,56). மகளிரின் பந்தும் கழங்கும் கவர்ந்து கொண்டு மைந்தர் கரையிலிருந்து வையை யாற்றில் பாய்ந்தனர்; வீரர் வேலாலும் வாளாலும் போர் செய்யக் களிறுகள் தம்முள் பொருதலுற்ற களம் போன்றமையின் அவ்வையைப் புனல் தெளிவின்றாயிற்று (பரி. 10:106-111). கூடல் நகரத்து ஆடவருள் சிலர் வையைப் புலலணி காணக் களிற்றின் மேல் ஏறிச் சென்றனர் (பரி. 12:28). மழை முழங்கிய மலையும் அதன்கண் தோன்றும் கொடி மின்னலும் செவ்வேளினை ஓடையை யுடைய களிறறை யொக்கும் (பரி. 18:23-27). வையையாறு மலர்கள் பலவற்றையும் தன அலைகளாலே தள்ளிக் கொண்டு கூடல் நகரக் கடிமதிவிலுள்ள பெரிய சுருங்கையினூடே வந்து மிக்க நீரைச் சொரியும்போது, அந்நீர் கடுமாவாகிய களிறு தன் கையை உயர்த்து விடும் நீரினை ஒத்துத் தோன்றும் (பரி. 20:102-107). ஒளிறுவாட் பொருப்பன் (பாண்டியன்) போரின் கணை களிறுகளை வரிசையாக நிறுத்தினாற் போல மேகங்கள் வானத்தில் நெருங்கின (பரி. 22:1,2). மதுரை நகரத்து மைந்தரும் மகளிரும் குதிரையும் களிரும் கோவேறு கழுதையும் ஆகிய ஊர்திகளில் ஏறி, வையைக் கரை நெறியும் படி சென்று சோலையை நிறைத்தனர் (பரி. 22:21-25). ஊர்ந்து செல்லும் களிற்றை ஒத்த செம்மலோரும் வரைகெழு செல்வன் நகர் சென்றனர் (பரி. தி. 1:35,49). மகளிர், விளங்குகின்ற கடிய மரத்தினையுடைய களிற்றைப் போன்ற தலைமைத்

தன்மையுடைய தத்தம் கணவரோடு கூடிக் குளவாய் அமர்ந்தாணை வழிபட்டனர் (பரி. தி. 1:61-63).

2. ஆண்பன்றி. தீநிமித்தமாகக் கொள்ளப்படுவன வற்றுள் கணவின் கண் களிற்றின் - ஆண் பன்றியின் - மீது ஏறிச் செல்லுதலும் ஒன்றாகும் (புறம். 41:9). களிறுகளால் புழுதியாக்கப்பட்ட விடுநிலத்தின் கண் வம்பப் பெருமழை சொரிந்து நீங்கிடக் குழிகளில் தங்கிய சின்னீரைக் குரால் (பசு) உண்டது (புறம். 325:1-3). பேய்மகளின் வெள்ளிய பற்கள் களிற்றின் கோடு போன்றன (புறம். 371:21,26). பகைவர் தேயத்தின்கண் உள்ள வயல்களைக் களிறுகள் உழுதமையால் அவை பின் நாஞ்சில்களால் உழுதல வேண்டாதனவாயின (பதி. 26:2). கருவுற்றிருக்கும் பெண்புலியின் வயவுப் பசியினைக் களையப் பெருஞ்சினைப் புலியேறு பெரிய களிற்றைக் கொன்று, பாம்பு மேய்தற்குச் செல்ல ஒளியுண்டாக உமிழ்ந்து வைத்த மணியாகிய விளக்கில் குருதி புலர இழுத்துச் செல்லும் (களிறு - யானை எனவும் கொள்ளலாம்) (அகம். 72:12-15). வளருகின்ற அலைகளையுடைய கடலிலே மூழ்கி எடுத்த லாலே அவ்வலைகளால் கழுவப்பட்ட புள்ளிகளை யுடைய கூர்த்த வெள்ளிய தன் கொம்புகளானே நிலமகளைக் களிறாகிய ஆதி வராகம் மணம் அயர்தலாற் புள்ளியளவேனும அந்நிலம் வெள்ளத் தால் வருந்த வில்லை யென்ற புகழோடு திருமாலின் திருமார்பு விளங்கியது (பரி. 2:31-35). நானிலத்து யிர்க்களின் நடுக்கம் தீர அதனை நீரினினறும் மேலே எடுத்தற்குப் பரிய அடிப்பகுதி வரை பொருந்தக் கவித்த பொன்னாலாகிய மலரானே அழகிய மணிகளைப் பெற்ற மடலைக் கொண்ட பெரிய கிம்புரியை யணிந்த இலங்கொளி மருப் பினை யுடைய களிறாகத் திருமால் திருவுருவங் கொண்டார் (பரி. 13:34-36).

களிறுதருபுணர்ச்சி - களிறு ஏதுவாக நிகழ்ந்த கூட்டம். தலைவன் அரிய முழைஞ்சுகளின் விடத்தே பொருந்திய வானவர் விழையும் பூமலி சோலையில் களிறுதரு புணர்ச்சியால் தலைவியைக் கூடிப் பகலைக் கழித்து மாலைப் பொழுது நெருங்குதல்கண்டு, 'இலங்கிழையீர், நுமர் நும் முனைக பற்றித்தர நன்மணம் அயர்கம்; கலங்கல் ஒம்புமின்' என ஈர நன்மொழி கூறித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் (குறி. 212-214,230-234).

கணை - பயிர் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக முளைக்கும் பூடு, பயிரினிடையே விளைந்த களையை நீக்கிய மையான வரகு தழைத்துச் செழித்தது (புறம். 120:5). ஓலைக் குடையைத் தலையிற் சூடிய உழவர் பறை

யொலியுடன் பயிர்கள் வளையும்படி ஒதுக்கி வா கின் களையைப் பறித்தனர் (அகம். 194:7-9).

களைஞர் - 1. களைபறிப்போர். நாற்று நட்ட செறுவில் முளைத்த, தேன் நாளும் நெய்தற்பூவைக் களைஞர் பறித்து எறிந்தனர் (பெரு. 212-214). சிறுதினையி டத்தே களையெடுக்கும் களைஞரின் தங்கையாகிய தலைவி இன்னும் தமரின் தீரான் என்பதைத் தலை வற்கு உணர்த்துமாறு தோழி தும்பியை விளித்துக் கூறினாள் (குறு. 392:1-6).

2. நீக்குவோர். 'நீ இன்னாசெயினும் இனிதாகத் தலையளி செய்தாலும் நின் வரைபினை தலைவி; அவள் துன்பத்தைக் களைஞர் நினைவையன்றிப் பிறர் இலர்' என்று பிரியும் தலைவனிடம் தோழி உரைத்தாள் (குறு. 397:6-8). காமம் பெரிது; களை ஞர் இலர் என்பது தலைவியின் காமம் மிக்க கழி படர் கிளவி (நற். 335:11). 'மாலைக்காலமே, சேர்ப்ப பன் பிரிந்தமையான் நீ கடும்பகல் வருகின்றாய்; காலையே வரினும் நினைக்க களைஞர் இலர்' என் பது ஆற்றாத தலைவியின் கூற்று (ஐங். 183:3-6).

3. காப்பாற்றுவோர். மலர் சூடிய மாயப் புதுப்புன லில் நீ பலமுறை ஆடுங்கால களைஞர் - காப்பாற்று வோர் - இல்லாத இடத்தில் அகப்பட்டுக் கால் சோர்ந்து போகாமல் வீழிப்பாயிருப்பாயாக என்று கூறிப் பரத்தைமைத் தலைவனைத் தலைவி நகை யாடினாள் (கலி. 98:35-37).

களைந்தோள் - நீக்கியவள். 'அலவனே, இருள்செறிந்த நள்ளிரவில் வந்து பலநாளும் நின் துன்பங் களைந் தோள்-நீக்கியவள் நன்பிரிவால் தனனுறு விழுமம் நீந்துமோ எனத் தலைவற்கு நீயே சொல்ல வேண் டும்' எனத் தலைவி காமமிக்க நிலையில் அதனிடம் கூறினாள் (அகம். 170:8,12-14).

களைந்தோள்-நீக்கியவன். தன் மனை வருதற்குப் பிறன் மனையில் நின்று பாடுகின்ற பொழுதே அருள் கூர்ந்து வெள்ளிய ஆடை உடுப்பித்து என் பசி களைந்தோன் அம்பர் கிழவோன் நலலருவநதை ஆவான் எனக் கல்லாடனார் பாராட்டல் (புறம். 385:3-10).

களைநர் - நீக்குநர். காமஞ்சாலா இளமையோளிடத் துக் 'களைநர் பிறர் இல்லாத நோய செய்யும் அழ குடைய நினைவோ மெலும் அழகு செய்து, தம் வள மையால் வெளியே அனுப்பிவைத்த நின் சுற்றத் தார் தவறுடையர்' என்பதுபடக் கைக்கிளைத் தலை வன் கூறல் (கலி. 58:9,10). நம் துயரத்தைக் களை நர் (கனங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலை அனறி) பிறர் யாரெனக் கருதி மன்னெயில மறவர் விரும்பி வந்து

ஆரவாரம் குறைந்து பணிந்தனர் (பதி. 40:7,8).

களையுநர் - நீக்குபவர். தன் சுற்றத்தின் கடுமச்சி களையுநரை - நீக்குபவரை - காணாது யாழ்ப்பா ணன் மிகவும் வருந்தினன் (புறம். 68:2,3). குறும்பர் செய்யும் பூசல களையுநரைக காணமுடியாத அரிய சுரநெறியைக் கடந்து செலவத் தலைவன் விரும்பி னான் (அகம். 179:9,10). கடுங்கண் ஆடவர் அம் பெய்யப் பதுங்கியிருக்கும் இடத்தில வருநர் இன மையின் தம் வறுமை களையுநரைக காணாது வெஞ்சுரத்தில் வருந்துவர் (அகம். 365:7-9). துணை யாக நின்ற அரசன கைவிட்டானாக, யானைப படையுடைய பகைவேந்தன் மதிநுறுத்து வந்து தங்கவும் களையுநர்க் காணாது சிதைந்த ஒரு மதிவை யுடைய மன்னன் அழிவெயதினாற போலப் பிரிவுணர்ந்த தலைவி அழிவெயதினாள் (நற். 43:8-12).

களைவார் - நீக்குவார். 'கடலே, யான் உற்ற வருத தத்தைக் களைவார் - நீக்குவார் - நினைவ ஒழியப் பிறரை உடையே னலவேன' எனத் தலைவி கடலை விளித்துக் கூறிப் புலம்பினாள் (கலி. 144:53-55).

களைவோள் - நீக்குவோள். 'யானுற்ற காமநோயைக் களைவோள் - நீக்குவோள் - இல்லை' என்று ஆற றாமை தோன்றத் தலைவி கூறினாள் (குறு. 305:8). எல்லா உலகத்திலும் வெளிப்பட்டு அவ்விடத்து உயிர்க் கூட்டங்களின் பிறவித் துன்பத்தைக் களைவோ னாகிய திருமால் இருங்குனரத்தில் அனபு கொண்டு தங்கியுள்ளார் (பரி. 15 51-53).

களைவோன் - நீக்குவோன். களைவோர் காணக.

கற்கோள் - படிமம் அமைத்தற்குரிய கல்லைத் தெரிந் தெடுத்தல். கடலபிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன கடவுட் பத்தினிக்குக் கற்கோள் - படிமம் அமைத் தற்குரிய கல்லைத் தெரிந்தெடுத்தல் - விருமபி இமயஞ்சென்று, எதிராத ஆரிய வண்ணலை அழித்துக் கலவெடுத்துக் கங்கையில் நீராடிக் கொணர்ந்தான் (பதி. ப. 8:4-7).

கற்சிறை - கல்லணை. தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனின் படைத்தலைவா, மிக்கு வருகின்ற யாற்று நீரைத் தாங்கும் கற்சிறை - கலலணை - போலத் தம் படையைக் கெடுத்து மிக்கு வருகின்ற பகைவா படையைத் தடுத்து நிறுத்தினர் (மது. 725,726).

கற்குணை - மலைச்சுணை. கடவுட்டன்மை பொருந்திய கற்குணையில் - மலைச்சுணையில் - மலர்ந்த குவளை மலரோடு செங்காந்தளையும் பொலியச் சூடி அருவியின் ஒலியை இன்னியமாகக் கொண்டு

சூரமகள் ஆடினாள் (நற். 34:1-5). மந்தி அருவி ஆடி, கழை ஊசல் தூங்கி, வேங்கையினது நறு மலர் கற்கனையிலே உதிர அதன் கிளையிலேறிக் கடுவனோடு திளைத்தது (நற். 334:1-5).

கற்பன் - கல்வியன். கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டு வன் பகைவராலும் போற்றப் பெறும் அழியாத கற்ப - கல்வியை உடையவ - எனப் போற்றப் பெறுகிறான் (பதி. 43: 29-31). பெருஞ்சேரலிரும் பொறை 'தொலையாக் கற்ப' என விளிக்கப் பெறுகிறான் (கற்பன் என்னும் பெயர் விளியேற்றுக் 'கற்ப' என வந்தது) (பதி. 80:17).

கற்பித்தான் - ஆசிரியன். தனக்கு நூல் கற்பித்தான் - ஆசிரியன் - நெஞ்சம் வருந்துமாறு கைப்பொருள் கொடுத்து உதவானாய்த் தான் கற்ற கல்வியிடத்துத் தப்புச் செய்தவனது கல்விப் பொருள் நாடொறும் தேயும் (கவி. 149:4,5).

கற்பினாள் - இல்லற ஒழுக்கம் உடையவள். நிலைத்த கற்பினாள் ஆகிய தலைவி தலைவனைப் பிரிந்துஉயிர் வாழமாட்டாள் (கவி. 2:13). தலைவிவடமீன் (அருந்ததி) போல் தொழுதேத்தும் வயங்கிய கற்பினாள் (கவி. 2:21). உடன்போக்கிற் சென்ற மகளைத் தேடிவந்த செவிலித்தாயை இடைச்சுரத்துக் கண்ட முக்கோற் பகவர் அவளிடம் சிறந்தானை வழிபட்டுச் சென்ற மையால் மிக்க கற்பினாளாகிய நின் மகளுக்குத் துன்பம் செய்யற்க எனக் கூறினர் (கவி. 9:22,23). வற்கடமான காலத்தே வையத்து மழையைப் பெய் விக்கும் கற்பினாள் தலைவி (கவி. 16:20).

கற்பு - 1. இல்லறஒழுக்கம். கருங்கையொள்வாட் பெரும் பெயர் வழி தெயிர்தீர் கற்பினை - இல்லற ஒழுக்கத்தை - உடைய சேயிழையின் கணவன் (புறம். 3:6). மலையமான திருமுடிக்காரி வடமீன் (அருந்ததி) போன்ற கற்பும் மடமொழியும் உடைய தன்மனைவி தோள்மட்டுமே தனக்குரியன்; மற்றவற்றையெல்லாம் பிறர்க்கு அளிப்பன் (புறம். 122:8-10). பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப் பாடிப் பெற்று வந்த பொருளைத் தம் மனைவியிடம் தந்து 'பலகுணங்களும் மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினையுடைய நின் சுற்றத்து மூத்த மகளிர்க்கும் கொடுப்பாயாக' எனக் கூறினார் (புறம். 163:2,7). சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் கவுலவியன் விண்ணந்தாயனின் துணைவியர் மறங்கடிந்த அருங்கற்பினையுடையவர் (புறம். 166:13,17). நாணல்லது இல்லாக் கற்பின்வாணுதல் குறுமகளை எண்ணிச் செல்வதாக ஆவூர் மூலங்கிழார் குறிப்பிடுவர் (புறம். 196:13-15). பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனின் மனைவி கடவுள் சான்ற கற்பினையும் சிவந்த

இழைகளையும் உடைய மடவோள் (புறம். 198:3,4). அடங்கிய கற்பின் ஆய்நுதல் மடந்தை, உயர் நிலையுலகம் புக்க கணவற்குப் படைத்தல்வேண்டி ஆப்பி கொண்டு கண்ணீரால் மெழுகினாள் (புறம். 249:10-14). வளைந்த இடையினையும் அழகுறச் சுழிந்த உந்தியையும் உடைய கற்புடை மடந்தை தன் கணவனின் புறம் புல்லிக் கிடந்தாள் (புறம். 383:13-14). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மனைவி ஆறிப் கற்பும் (அறகற்பும்) அடங்கிய சாயலும் உடையவள் (பதி. 16:10). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் தேவி தழைத்த கூந்தலையும் அறஞ்சால் கற்பினையும் உடையவள் (பதி. 31:24). மூங்கில் போன்ற பெருத்த தோள்களையும் விரும்பத்தக்க கடவுளை (அருந்ததியை) வென்ற கற்பினை யும்; உடைய சேயிழையின் கணவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 85:8-10). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் அமைதி மிக்குப் பெரிய மடம் என்னும் குணம் நிலைபெற்றவளும் கற்பினைத் தாங்கியவளும் மணங் கமழும் சுடர் நெற்றியையுடையவளுமான உயர்ந்தவளின் கணவன் (பதி. 70:14-16). இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தேவி மீனோடு (அருந்ததி) புரையும் கற்பினையுடைய வாணுதல் அரிவையாவாள் (பதி. 89:19,20). இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தேவி ஆறிய கற்பினையும் தேறிய நல்ல புகழையும் வண்டார் கூந்தலுடன் ஒண்டொடியையும் உடையவள் (பதி. 90:49,50). மறுவில் கற்பினையும் வாள் நுதலையும் உடையவளின் கணவன் முருகன் (முரு. 6). விறலியர் கஞ்சங் குல்லையுடைய அழகிய காட்டகத்தே, குவிந்த அரும்பு எயிறு எனும்படி மலர்ந்த முல்லை குடுத்த கமைந்த கற்பினையுடைய மெல்லியலார் (நெ. 28-30). மறைகாப்பாளர் உறைபதியில் வாழும் வளைக்கை மகடே, வானத்து வடதிசையில் வீளங்கும் சிறுமீன் (அருந்ததி) போலும் கற்பினை உடையவள் (பெரு. 301-304). மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாய் எனத் தலைவன் தலைவியிடம் மாயப் பன்மொழி கூறினான் (அகம். 6:13,14). நானொரு மிடைந்த கற்பினையும் வாள் நுதலையும் அந்தீங் கிளவியையும் உடைய இளையோள் எனத் தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டல் (அகம். 9:24,25). தலைவி மனைமாண் கற்பின் வாணுதல் ஆவாள் (அகம். 33:2). வணங்கத் தக்க கற்போடு தலைவி மடங்கொள வருந்தினாள் (அகம். 73:5). வதுவை நாளில் புதல்வற் பயந்த மகளிர் நால்வர் கூடி நின்று 'கற்பினின் வழாஅது நற்பல உதவிக் கொழுநனை வீழையும் பிணையை யாகுக' என்று மண மகளை வாழ்த்தினர் (அகம். 86:11-14). தலைவன்

தலைவியை 'மாசில் கற்பினையும் அரிமதர் மழைக் கண்ணினையும் முங்கில் போன்ற பணைத் தோளையு முடைய அரிவை' எனப் பாராட்டல் (அகம். 114:13-15). என் உயிர்க்கு உடம்பாக அடுத்த தவள் வெறுப்பு நீங்கிய கற்பினையுடையவள் எனத் தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டல் (அகம். 136:19). தலைவி கடவுட் கற்பினையும் குடிக்கு விளக்காகிய புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பினையும் உடைய நன்னராட்டி (அகம். 184:1-3). தன்னை முயங்கிச் செல்லும் தலைவி ஆன்ற கற்பினால் உயர்ந்த பெருமையுற்ற அழகிய மாமை நிறமுடைய பெண் அல்லள்; சூர்மகள் எனத் தலைவன் பாராட்டல் (அகம். 198:11-17). முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல் குறுமகள் (அகம். 274:13,14). தலைவி கடவுள் கற்பின் மடவோள் (அகம். 314:15). கற்பு மேம்படுவி எனத் தோழி தலைவியை விளித்தாள் (அகம். 323:7). 'தலைவன் பரத்தையர் வீட்டினின்று வருங்காலத்து இன்முகந் திரியாது கடவுட் கற்பினால் அவனை எதிர்பேணி மடவை மன்ற நீ என வினவி வருந்தாதே' எனத் தலைவி தோழிக் குரைத்தாள் (குறு. 252:2-6). விளங்கும் இல்லத்திலுள்ள அடங்கிய கற்பின் நலங்கேழ் அரிவையின் தனிமைத் துன்பம் நீங்குமாறு தலைவன் தேர்வந்தது (குறு. 338:6-8). தலைவி மாசில்கற்பின் மடவோள் (நற். 15:7). இரவாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும் முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல் தலைவி (நற். 142: 9-11). நீ விழையும் பரத்தை மகளிரொடு சிறுவரைப் பெற்று நன்றி சான்ற கற்பொடு எம் பக்கத்து அமர்தல் மிக அரிது எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 330:8-11). உயர்நிலை யுலகத்துள்ள அருந்ததியனைய கற்பின் புதல்வன் தாய் தலைவி (ஐங். 442:3-5). மாதவர் மனைவியர் மறுவறு கற்பினர் (பரி. 5:46). புலத்தலினால் கற்புச் சிறந்தது (பரி. 9:16). செவ்வேள் கற்புப் பொருந்திய நெறியுடைய தேவியரது அன்பு பொருந்திய ஊடலுரிமையை நயத்தற்கேற்ற பண்பினையுடையவர் (பரி. 9:81,82). மறையிற் புணர்ந்த மைந்தரும் மாமயிலன்னாரும் காமம் சிறப்புடைய களவொழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கற்பொழுக்கத்தை மேற்கொண்டனர் (பரி. 11:41,42).

2. கல்வி. ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் இரவல் மாக்களின் சிறுகுடிகள் பெருகுமாறு உலகத்தைத் தாங்கிய மேம்படு கற்பினை - கல்வியை - யுடைய வில்லோர் மெய்ம்மறை யாவான் (பதி. 59: 7-9). எழுதாக் கற்பாகிய வேதத்தை அறிந்த நின் சொல்லுள் பிரிந்தோரைப் புணர்க்கும் பண்பின் மருந்தும் உண்டோ எனத் தலைவன், கழறிய பார்ப்பனப்

பாங்களை வினவினான் (குறு. 156:4-7).

3. பயிற்சி. ஒளிறுவான் தானைக் கொற்றச் செழியன் குற்றமற்ற கற்பின் - பயிற்சியினால்-நெருங்கிய போரில் வெற்றி பெற்றான் (அகம். 106: 10,11). ஆய்எயினன் நன்னனிடம் உரைத்தவாறு போர் வெல்லும் கற்பினையுடைய மிஞ்இலியுடன் பொருது தன்னுயிர் கொடுத்தனன் (அகம். 396:4-6).

கற்றார் - கற்றவர். வையை நோக்கிச் செல்வாரே அல்லது ஊருக்குத் திரும்பிப் போவார் ஒருவரும் இலராய்க் கற்றாரும் கல்லாதவரும் கயவரும் கணவரும் கணவரின் சொற்கடவாத பெண்டிரும் பாண்டியனும் மதுரை நகரத்தினரும் வையையை அடைந்தனர் (பரி.இ. 2:23-27).

கற்றை - திரட்சி. கற்றை வேய்ந்த - வரகுக் கற்றை யாகிய திரட்சியால் வேயப்பட்ட - கழிகளைத் தலையில் கொண்ட குடிலின்கண் தோற்பாயலில் கோவலர் தங்கினர் (பெரு. 149,151). ஈத்தின் கற்றை யான முற்றிய குலை போன்றது தாளிப்பணையின் குலை (நற். 174:1-3). பரதவர் கடலில் மீன பிடிக்கும் படகில் காற்று மோதுதலால் எரிசின்ற கற்றை சாய்ந்து பரவிய விளக்கு ஆகாயத்தில் ஒளிரும் மீன்களைப் போல மெல்ல ஒளி வீசும் (நற். 199:5-10).

கற்றோர் - படித்தோர். திருவாவினன்துடியில் முனிவர், பல நூல்களையும், கற்றோரானும் - படித்தோரானும் - சிறிதும் அறியப்படாத இயற்கை யறிவு உடையவரும் பல நூல்களைக் கற்றோர்க்கும் தாம் எல்லையாகிய தலைமை உடையவருமாய் விளங்கினர் (குறு. 132-134).

கறவை - பசு. கன்றொடுகறவை - பசு - மீட்டுப் பகை வரைப் புறங்கண்டு மாய்ந்த நெடுந்தகைக்குக் கல் நட்டனர் (புறம். 264:4-6). மறவன் ஒருவன் கன்றை விரும்பும் கறவை ஒப்ப முன்னணிப் போரில் பகை வருடன் போர் புரியும் தன் தோழனுக்குத் துணையாக விரைந்து வந்தான் (புறம். 275:8,9). நெல்லைப் பெறுவதற்கு உழுகின்ற எருதுகளுடன் கறவைகளும் நெருங்காவாய் மேழகக் கிடாயோடு நாயும் சுழன்று திரியும் வீடுகளையுடையது பட்டினம் (பெரு. 325-327). கறவை குளிரின் மிகுதியால் கன்று பால் குடித்த போது விரைய உதைத்தது (நெடு. 10,11). மரத்திற் கட்டப் பெற்ற தன் கன்றை ஆவலுடன் விரைந்து பார்க்கும் கறவையைப் போலச் செவிவி தலைவியின் சிறுபுறம் நோக்கினாள் (அகம். 49:4,5). கன்று காணாது புன்கண்ணவாய்ச் செவி சாய்த்து வருந்தும் கறவை பலவற்றையும் கவர்ந்து வந்தனர் வெட்சிமறவர் (அகம். 63:10-12). கன்றொடு கறவைப்

பலவினம் முல்லை நிலத்தில மேயந்து திரிதலால் கோவலர் வேயுறுதழல் ஊதினர் (அகம். 354:3-5). மலையைச் சார்ந்த சிற்றூரிடத்தில் கறவை தம் கன்றுக ளிடத்தே சென்றன (குறு. 108: 1, 2). கறவைகள் தாம் தங்குகின்ற ஊரிடத்துள்ள கன்று களை விரும்பி மன்றுகள் நிறையப் புகுமாறு மாலைக் காலம் வந்தது (கலி. 119:9-11).

கறாஅருமை - கறக்கப்படாத காட்டெருமை. தலைவி தன முனையில் கிடந்து சுழலும்வளையிடத்தைப் பிடித்துத் தெளிவித்துக் கூடின தலைவன கறாஅ எருமை - கறக்கப்படாத காட்டெருமை - வாழும் காட்டைக் கடந்து போயினானோ என வருந்தி னாள் (கலி. 147:36-55).

கறி - 1. இறைச்சி. புலால் நாளும் பைந்தடியைக் கொளுத்தி அமைத்த ஊனையும் துவையையும் கறியையும் - இறைச்சியையும் - சோற்றையும் உண்டு வருந்தும் தொழிலல்லது வேறு தொழிலறியாவாக வின என சைகள் மெல்லியவாயின எனக் கபிலர் செலவக் கடுங்கோ வாழியாதனிடம் கூறினார் (புறம். 14:12-16).

2. மிளகு. கறி - மிளகு - வளரும் மலைச்சாரலில் காந்தள் மலர்ந்தது (புறம். 163:2). மனையிடத்தே குவிக்கப் பெற்ற கறிமடைகளால் கடற்கரையி னின்றும் பிரித்தறிய இயலாதபடி காண்பாரை மயங்கச் செய்யும் (புறம். 343:3,4). கறிக்கொடியின கருங் கொதுகுகள சாயப் பழமுதிர்சோலையில் மலையினின்றும் அருவி இழியும் (குரு. 309,316,317). எருமை பைங்கறி படர்ந்த பலாமரத்தின் நிழலில், மஞ்சள் இலை தன்முதுகைத் தடவப்படுத்திக்கும் (சிறு. 42-46). அந்தணர் வீடுசெல்லின் கறிப்பொடி கலந்து கஞ்சக நறிய இலை அளாவப்பட்டுச் செய்த மாவடுவின் ஊறுகாயைப் பெறுவீர் எனப் பெரும் பாணா ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறார் (பெரு. 307 - 310). இஞ்சியும் மஞ்சளும் பசுமையான கறியும் பலவேறுபட்ட பண்டங்களுடன் கற்றரை யில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன (மது. 289,290). சகடங் களில் வந்த கருங்கறி மூடைகளும் மணியும் பொன்னும் ஆரமும் அகிலும் முத்தும் பவழமும் பிறவும் திரண்டு மயங்கிக் கிடந்த தெருக்களையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் (பு. 186-193). கருங்கொடி மிளகின் கொத்தாகவுள்ள பசிய கறியும் பிற பொருள்களும் நன்னின் தலைவா யிலிவ நிறைந்தன (மலை. 521,529). பாறை நெடுஞ் சுனையில் விளைந்த தேறலை அறியாதுண்ட கடுவன் அயலிலுள்ள கறிக்கொடி வளர்ந்துள்ள சந்தனமரத்தில் ஏற இயலாது நறுமலர்ப்படுக்கை

யில் கண்வளரும் (அகம். 24-7). கலைமாண்கள் தாழ ஒலித்தற் கிடமான கறிக்கொடி படர்ந்த மலைச்சாரலில் தல்வனும் தலையியும் இயற்கைப் புணர்ச்சியால ஒன்று கூடினர் (அகம். 112:14,15). யவனர் கொணர்ந்த வீணைமாண் நன்கலம் பொன்னுடன் வந்து கறியொடு பெயரும் (அகம். 149:9,10). முசுக்கலை கறியின் தளிரைத் தின்று வெறுப்புற்று உயர்ந்த சிகரங்களையுடைய மலையில்திரியும் (அகம். 182:14,15). கறிக்கொடி படர்ந்த தோட்டத்திலுள்ள தலைவியின் சிறுதுடிவிடத்துத் தலைவன் வந்தான (அகம். 272:10,11). கறி வளர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் மேகம் குல் முற்றி முழங்கியது (குறு. 90:1,2). கறிக்கொடி வளர்கின்ற மலைப் பக்கத்தில் தளிரை அருந்தும் குரங்குகள் ஒருங்கு கூடியிருந்தன (குறு. 288:1,2). கறிக்கொடி படர் கின்ற மலைப்பக்கத்தில் கடுவனைப் பெண்குரங்கு களவினில் கூடியது (நற. 151:5-8). மலரும் பருவத் தினையுடைய பூவை வெறுத்த கோழி ஒன்றுட னொன்று பின்னிக் கிடக்கும் கறிக்கொடியில் துயிலும் (நற. 297:7,8). வேலன் கறிவளரும் சிலம் பின்கண் உறையும் கடவுளைப் பேணினான் (ஐங். 243:1,2). கறிக்கொடி படரும் கல்முழைஞ்சினுள் வயப்பலி தங்கும் (ஐங். 246:1,2). தலைவன் குறியிடம் வருதல் கண்டு விலங்கு முதலியன வெருவி ஓடும் ஓசையால், கறிலளர்ந்த மலையில் உலாவு கின்ற புலி என்று ஊர் மக்கள் எண்ணினர் (கலி. 52:16-18). வையை யாற்று வெள்ளம் மலைபடு பொருளாம் கறியையும் சந்தனத்தையும் அதன கரை மேல் வீசும் (பரி. 16:2-4).

கறுத்தோர் - வெருண்டோர். சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும் பொறையைக் கறுத்தோரின் - வெருண்டோரின் - அரிய காவலை யுடைய முனையிடத் துள்ள அரண் செயலற்று அழியும் (புறம். 210:13,14). கறுத்தோரது வலியைத் தடுத்தற் குரியதும் அவரால் அழித்தற்கரியதுமாகிய படைவகுப்பினையுடையவர் மள்ளர் (பதி. 66:9,10). பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைக் கறுத்தோர் தம் பகைமை பெரிதாகையினால் அஞ்சாராய்ப் படை கொண்டு பொருதாலும் தம் நாட்டைச் சிறிது காலமும் காததுக் கொள்ள இயலாது (பதி. 72:1-3). கடலன் எனனும் குறுநிலமன்னன் தன்னொடு கறுத்தோரின் ஒளர்கின்ற வேலுடைய போர்க்களத்தை யானைகள் மடியப் பொருது வெல்வான் (அகம். 81:11-13). தன்னைக் கறுத்தோர் இகழும் நெஞ்சத்தோடு கூறும் அம்புபோலும் சொல்லிற்கு நாணித் தலைவன் பொருளிட்டச் சென்றான் (அகம். 111:1,2,15). கடும்பரிப் புரவி யுடைய வன்கண் மழவர் கறுத்தோரின் போர்

முனையைச் சிதைத்தனர் (அகம். 187:5-7). கறுத்தோரது இழி சொல்லாகிய துன்பம் பாழ்படவும் தன்பால் புகழை நிறுத்தவும் தலைவன் பொருளிட்டச் சென்றான் (அகம். 389:13-15). கறுத்தோரின் அரண்களைச் செருமிகுதானை சிதைத்தது (ஐங். 474:1,2).

கறுவு - சினம். முருகனின் ஒருமுகம் மேற்சென்ற போரின் கண் கறுவு - சினம் - கொண்ட நெஞ்சுடன் அழிதற்குரிய அசுரர் முதலியோரை அழித்துக் களவேள்வி செய்தது (குரு. 98-100). புலி வடிவை யொப்பப் பூத்த வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கறுவுகொண்டு அதன் அடியிலே குத்திய மதயானை தன் கோட்டினைப் பறித்தெடுக்க வியலாது மலையகம் சிலம்பப் பிளிறி வருந்தியது (கலி. 38:6-9).

கறுழ் - கடிவாளம். எதிரியை எறியும் காலமறிந்தவன் குதிரைகளுக்கு இடவாய் வலவாய் ஆகிய இடத்தைக் காட்ட அவை கறுழ் - கடிவாளம் - பொருத செவ்வாயை யுடைமையான் விலங்கினைக் கவ்விய புலிபோன்றன (புறம். 4:7-9).

கறை - 1. கறுப்பு. அருந்தவத்தோனுக்கு (சிவனுக்கு) கறை - (நஞ்சினது) கறுப்பு - மிடற்றை அழகு செய்தது; அக்கறைதான் மறை பயிலும் அந்தணரால் புகழவும் படும் (புறம். 1:5,6,13). கறைமிடற்றண்ணலாகிய இறைவனது நெற்றியில் ஒரு கண் விளங்கும் (புறம். 55:4,5). மனை உறை குருவியின் கறையணற் சேவல் தான் இழைத்த கூட்டில் நெல்லரிசியுண்டு தன் பேடையொடு தங்கும் (புறம். 318:4-8). இளங்கஞ்சுகளைத் தழுவிக்கொண்டு குறுங்காலையும் கறை அணலையுமுடைய குறும்பூழ் காட்டிலே தங்கும் (பெரு. 204,205). கழிகளுடன் பிணிக்கப்பட்ட கறைத் தோலாகிய கேடகத்தில் அம்புகள் தைத்தன (அகம். 24:14). கழியால பிணிக்கப்பட்ட கறைத் தோல் நிரையினைக் கண்டாற் போன்று இறந்தவரை யிட்டுத் தழைகளால் முடிய பதுக்கை காணப்படும் (அகம். 67:13,14). கடிய பல்லையும் கறை விரலையுமுடையது ஆண் கருங்குரங்கு (குறு. 373:4). செவ்வேள கறை இலலாத கார்காலத்து வெண் மேகம் கிளர்ந்தெழுந்தாற் போன்ற நறிய அகில் முதலியவற்றால் புகைத்த நறுமணப் புகையை விரும்புவாரா (பரி. 14:19,20).

2. அழுக்கு. (குருதி) கறை - அழுக்கு - படிந்த கழற்காலையும் கடுமாப் போலும் விரைந்த செலவையும் உடையவர் வீரர் (பதி. 28:3,4). கறை பொருந்திய கூரிய நகத்தினையும் கஞ்சிப் பசை கொண்ட விரலையு முடையவன் புலைத்தி (அகம். 387:5,6). புலியைக் குத்திப் பிளந்ததால் கோட்

ச இ பொ க தொ 2-15

டின்கண் உண்டான குருதியாகிய கறையை யானை மழைநீரில் கழுவிற்று (பரி. 20:3-5).

3. உரல. கறை - உரல் - போன்ற அடியையுடைய யானை (புறம். 39:1,2, 135:12; 323:6; பெரு. 351,352; அகம். 142:9). கறையடி மடப்பிடி (அகம். 83:3).

4. குற்றம். வையைப் புனலுக்கு விருந்தயரும் கூடலிடத்து அருங்கறை - குற்றமின்றி - இசைக்கும் இசைப்பாடலுக்கு உரிமையுடைய பாணரும் கூத்தரும் ஒருங்கு சென்று தொழுதேத்தினர் (பரி. 10 129-131).

கறைமிடற்றண்ணல் - கருநிறமிடற்றையுடைய சிவன் கறைமிடற்றண்ணல் - கருநிற மிடற்றையுடைய சிவன் - மலையாகிய விலவில் பாம்பாகிய நாணைப் பொருத்தி ஒரு கணை கொண்டு மூவெயிலையும் எய்து அமரர்க்கு வெற்றியைத் தந்தான் (புறம். 55:1-1).

கன்முகை - மலைக்குகை. மலைச்சாரலில் தேனொடு கலந்த வெள்ளிய அருவிகள் இசைக்கருவி போல இம்மென்று கன்முகை - மலைக்குகை - எதிரொலிக்க இழிதரும் (அகம். 172:2-5). நம் காதலர் கனமுகையில் உள்ள சுனையின்கண நம்மொடு நீராடிப் பகற்பொழுதை இனிது கழித்து இரவு செல்வாராயின் நன்று எனத் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 228:5-7). உயரிய கன்முகை மேல் பரண் அமைக கப்பட்டது (அகம். 308:9). யானை புலியைக் குத்திய செருக்குடன் கன்முகையுடன் கூடிய மலையில் மெல்ல மெல்லச் சென்று தன் பிடியைப் புணர்ந்து வாழையஞ்சிலம்பில் துஞ்சும் (அகம். 332:2-9). பெருமலையினின்று வீழும் அருவி கன்முகையில் முழங்கும் (குறு. 95:1,2). களிற்றியானையொடு பொருத வேங்கைப்புலி கன்முகையுடன் கூடிய மலையடியில் முழங்கும் (ஐங். 255:4,5). மிளகுக் கொடியையுடைய கன்முகையின்கண் உறையும் ஆண்புலிகழற்சிக் காயைக் கண்ணாகக் கொண்டு பொய்யாகச் செய்து வைத்த பெண்புலியைப் புணர்ந்து துன்பம் தீரும் (ஐங். 246:1-5). கன்முகை மீது வேங்கை மலரும் (ஐங். 276:5).

கன்முழை - மலைக்குகை. கன்முழையில - மலைக்குகையில் - வீழும் அருவிகளையுடைய பல மலைகளைக் கடந்து பேகனைக் காணப் பெருங்குன்றூர் கிழார் சென்றார் (புறம். 147:1). வயப்புலி தான் உறைகின்ற இடம் தனித்தொழியச் சென்று கன்முழையில் முழங்கியது (அகம். 168:11,12).

கன்று - விலங்கின் குட்டி. ஆய்வள்ளல் மன்றத்தில்

பரிசிலரைக் காணின் அவர்க்குக் கன்றுகளுடன் யானைகளை அணி அணியாகச் சாய்த்துக் கொடுப்பான் (புறம். 135:11-13). மன்றைச் சார்ந்த மணையின் முன்றிலில் வீழ்ந்த விளாங்கனிகளை எயிற்றியின் மகனொடு காட்டில வாழும் பிடியின் கன்றும் எடுக்கும் (புறம். 181:1-3). கன்றை மேவிய ஆனிரை மேய்ந்த காட்டிடத்தே பிரிதொன்றால் ஏதமின்றிக் கிடக்குமாறு எழினி ஆட்சி புரிந்தான் (புறம். 230:1-6). மறவரின் கையினின்றும் வீரனொருவன் கன்றுகளுடன் பல ஆனிரைகளை மீட்டு வந்தான் (புறம். 260:17-19). ஒரு நெடுந்தகை கன்றுடனே கறவையையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்து பகைவரை ஓட்டிப் புகழுடன் மாய்ந்தான் (புறம். 264:4-6). மறவன் ஒருவன் கன்றை விரும்பும் கறவைப் பசுப்போல முன்னணிப் போரில் பொருத தன் தோழனிடம் விருப்புடன் உதவ விரைந்தான் (புறம். 275:8,9). சீறாரில் மரை ஆன் துஞ்சும் (புறம். 297:4). சீறாரில் ஆமானின் இளங்குழுவியைப் புன் தலைச் சிறுவர் தம்முடைய சிறுதேருக்குக் கன்றெனப் பூட்டுவர் (புறம். 319: 10-12). புலியிடத்தகப் பட்ட மானின் குழவிக்குச் சினமற்ற முதிய கறவைப்பசு தன்கன்றென நினைத்துப் பால் கொடுக்கும் (புறம். 323:1,2). அகழியில் நீர் இல்லாமையால் கன்றுகள் மேய்ந்து திரியும் (புறம். 355:1,2). வேங்கடம் கிழவோனாகிய நல்லேர் முதியன் பிடியானை வருந்த அதன் கன்றைக் கொணர்ந்து ஊரின் மன்றத்தே பிணித்து வைத்தான் (புறம். 389: 9-12). பாணன் கன்றோடு கூடிய பிடுகளையுடைய குன்றங்கள் பலவற்றைக் கடந்து வந்தான் (பதி. 12: 13,14). செங்குட்டுவன் நல்ல இனம் என்று தேர்ந்த பல பசுக்களைக் கன்றுகளொடு கைக்கொண்டு வந்து இடும்பாத வனத்தில் தங்கினான் (பதி. ப. 8: 8,9). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஏறுகளுடன் கன்று களையுடைய ஆனிரைகளைக் கொணர்ந்து புலவுவில் இளையர்க்குக் கொடுத்தான் (பதி. 71:13-15). செழுங்கன்றுகளைக் கட்டின சிறிய கால்களையுடைய பந்தரினைக் கொண்டது அந்தணர் இலலம் (பெரு. 297-301). சிறுதாம்பால் கட்டப் பெற்ற இளங்கன்றின் பாலுண்ணாமையா லுற்ற துயராலே தாய் வருமென்று சுழல்கின்ற தன்மையைப் பார்த்து ஆயர்மகள் குளிரால் நடுங்கும் தன் தோளின் மேல் கட்டிய கையளாய் உன் தாய் விரைவில் வருமென்றாள் (முலலை. 12-16). கூதிர்க் காலத்தில கறவைப்பசு, கன்று பால் குடித்தபோது விரைந்து உதைத்தது (நெடு. 10-12). மாலைக்காலத்தில் ஆனினங்கள் தம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலையுடையவாய் மன்றுகள் நிறையுமாறு புகுந்தன

(குறி. 216-218). கன்றை வயிற்றில் கொண்ட. பிடியை வலிமைக்கு வரம்பாகிய கூளிறு பாதுகாத்துச் செல்கையில் புலி பாயப் பிடி தன் இனத் தொடு மலையில் பிளிறும் (மலை. 307-310). பலாப் பழத்தை உண்டு எஞ்சிக் கிடந்ததை, விதைகளைப் பிரித்துப் பயன் கோடற்குப் பிள்ளைகள் கன்றுகளைப் பிணைத்துக் கடைவிட்டனர் (மலை. 337-339). ஆன்கன்றுகள் மாலைக் காலத்தே இலலிற்குத் திரும்பும் (அகம். 9:20). அறுகம்புல்லைத் தின்ற நல்லான் கள் பாலைச் சொரியக் கன்றை நினைந்தழைக்கும் குரலினவாய் மாலையில் மன்றுகளிற் புதும் (அகம். 14:9-11). வெட்சி மறவர் கன்றுகளைக் காணாமையின் பொலிவற்ற கண்ணினவாய்ச் செவிகளைச் சாய்த்து வருந்திய கறவையினங்களைக் கொணர்ந்து மன்றில் அடைத்தனர் (அகம். 63:10-13). ஏறு தன் பசுவைத் தழுவித் தொண்டு மாலையில் ஊரிடத்து வரும்போது அவை கன்றுகளை அழைக்கும் குரலினவாய்த் தொழுவில் புகும் (அகம். 64:11-14). மேகங்கள் மழைபெய்தமையால் இடந்தொறும் மிகுந்த வெள்ளம் யானைக் கன்றின் கால்களை இழுத்துச் செல்லப் பிடி பிளிறியது (அகம். 68:15-18). கல்லா இளையர் (வேடர்) காட்டில் பெண் யானை பிரிந்தலற அதன் கன்றைப் பிரித்து வெண்கடம்ப நாரினாற் கட்டியிழுத்து வந்து முதாரில் கள் விற்கும் வீட்டில் கட்டினர் (அகம். 83:3-9). ஈன்றணிமை கழிந்த பெண்யானைக்கும் அதன் கன்றுக்கும் பசியைப் போக்கக் களிற்றியானை மூங்கிலின் முற்றாத முளையைக் கொணர்ந்து ஊட்டும் (அகம். 85:5-8). தீந்தயிரைக் கடைந்த மத்து பசங்கன்று தன் வாயால் சுவைப்ப முற்றத்தே தொங்கும் (அகம். 87:1,2). மழவர் ஆனிரைகள் உள்ளவிடத்துச் சென்று கன்றுகளுடன் கூடிய ஆன் இனத்தைக் கவர்ந்து செல்வர் (அகம். 101:5-11). கரிய பிடியோடும் கன்றோடும் கூடிய களிற்று புலி கோட்படாது பிழைக்க, அக்களிற்று பகைமையுடன் காட்டில் மறைந்திருக்கும் (அகம். 118:6-9). குழியிற் கிடந்த கலங்கல்நீரை முகந்து கன்றையுடைய தன் பெண் யானையின் தலையைக் கழுவி எஞ்சிய சேற்றைத் தன்மேல் முகந்து சொரிந்து கொண்ட களிற்று நிறம் வேறுபட்டது (அகம். 121:4-6). வெட்சிமறவரால் கவரப்பட்டுப் பாலை வழியில் நெடுந்தொலைவு சென்றமையால் நடைத்தொழில் குறைந்து தம் தாய்களைப் பிரிந்துவிட்ட ஆன்கன்றுகள் கடைக் கண்ணால் உகுத்த துன்பக் கண்ணீரைக் கரந்தையார் துடைத்தனர் (அகம். 131:7-9). பழங்கன்று பள்ள நிலத்தில் தோன்றிய அறுகம்புல்லைக் கறித்தது (அகம். 136:11). களிற்றியானை தன்மேல் தன

கன்று ஏறி இறங்கும்படி பள்ளிகொள்ளும் (அகம். 197:14,15). அகழ்ந்த குழிகளில் கன்றுகளையுடைய பெண்யானைகளை அகப்படுக்கின்ற பூசலின்கண் எழினி வாராதொழியச் சோழ மன்னன் சினந்தான் (அகம். 211:9-13). வடுகர் பெருமகன் கோவலரின் தொழுவத்திலுள்ள கன்றுகளைக் கொண்ட ஆனிரை யைக் கவர்ந்து தனது ஊர் மன்றம் நிறையும் படி செய்தான் (அகம். 253:16-18). கோவலர் வறுநிலத்தின்கண் கற்களை உடைத்து ஆனிரை நீருண்ணத் தோண்டிய ஊற்றுக்களை யுடைய கிணற்றினைக் கன்றுகளை யுடைய பிடியானை களிற்றியானையொடு கையால் தடவும் (அகம். 321:7-9). மலைச்சாரலில் வயப்பூலி பாய்ந்த தாகக் களிற்றியானை பிளிறிய ஒலியைக் கேட்டஞ் சிப் பெண்யானை தன் கன்றைத் தனியே விட்டு ஓடியது (அகம். 347:10-13). காட்டிடத்தே கன்றுக ளோடு கூடிய ஆனிரைகள் புல்லருந்தித் திரிதலால் ஆயர் வேயங்குழ லிசைத்தனர் (அகம். 354:3-5). நல்ல பசுவின் தீம்பால் கன்றாலும் உண்ணப் படாமல் கறக்கும் பாத்திரத்திலும் வீழாமல் தரையில சிந்தி வீணாயிற்று (குறு. 27:1,2). முகில தவ மும் குன்று சேர்ந்த சிற்றூரிடத்து மேயச் சென்ற பசுக்கள் தம் கன்றுகளை நினைந்து அவையிருக்கு மிடம் சென்றன (குறு. 108:1,2). கன்று தன்னிடம் பால்குடித்து நிற்ப வீட்டின முன்னிடத்துள்ள திணைப் பயிரைப் பெண்யானை உண்ணும் (குறு. 225:1,2). கன்றுகளை மேயுமிடத்திற் செலுத்திய சிறுவர் வேங்கை மலரும் செவ்வியைப் பார்த்து ஆரவாரித்தனர் (குறு. 241:3-5). பாலை நிலம் கன்றிலலாத ஒற்றைப் பசுவை நிழலினால் தம்பால் வரச்செய்து வேறிடம் செல்லாமல் தடுக்கும் ஒமை மரங்களைக் கொண்டது (குறு. 260:7,8). மலையின்கண்ணுள்ள வேங்கை மரத்தின் கீழ் ஆமான் தன்கனறொடு தங்கியது (நற். 57:1,2). கரிய எருமைகளின் பாலைக் கறந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தொழுவத்தில் அவற்றின் கன்றுகளை நிறுத்திவிட்டு இளஞ்சிறார் பிறவற்றை ஓட்டிச் செலவர் (நற். 80:1-3). புலிக்கு அச்சமுற்று விரைந்து செல்லவியலாத குறுநடையுடைய தன கன்றைப் பிடியானை ஆரிருளில் காத்து நிற்கும் (நற். 85:3-5). ஆனிரை உண்ணுதற்கு எடுத்துவைத்த நீரை இளம் பிடி தன் கன்றுடன் உண்டது (நற். 92:6,7). நெடு நீர்ற்ற நிழலில்லாத அருஞ்சுரத்தில பிடிகள் தத்தம் கன்றுகளுடன் வருந்தின (நற். 105:4-6). யானைக் குட்டி சேரிப்பெண்டிர் அஞ்சுமாறு பசுவின் கன் றொடு சேர்ந்து அச்சேரிக்குட் புகுந்தது (நற். 171: 3-5). பெரிய வாயையுடைய கனறினை மருங்கிற்

கொண்ட பிடியைக் களிற்று புணர்ந்து செல்லும் (நற். 194:3-5). களிற்றியானை வேங்கை மரத்தின் அடியை முறித்துக் கன்றுடன், பிடியைத் தழுவி வேங்கைப் பூவைக் கவழமாக ஊட்டும் (நற். 202: 3-6). பலாமரத்தில் ஆலின்கன்றைக் காலில் கயிறிட்டுப் பிணித்தனர் (நற். 213:2). கன்றை ஈனற பசு ஆம்பல் மலரைத் தின்று எஞ்சிய மிச்சிலைப் பகடு உண்ணும் (நற். 290:1-3). பாணன் கன்றை உணவிற்காகப் பெறுவான் (நற். 310:9). மலையில மேய்ந்த பசு காந்தளைத் தீண்ட அதன் தாதுக்கள் தன்மேல உதிரப்பெற்றதால் நிறம் வேறுபட்டமை நோக்கி அதன் கன்று தாயென்றறியாமல் மயங்கும் (நற். 359:1-3). மூங்கிலுயர்ந்த மலையில கடுஞ்சூல் கொண்ட பெண்யானை தன் கன்றை ஈன்று வருந தியது (நற். 393:1,2) பன்றி நிலத்தைக் கிளறியதால் வெளிப்பட்ட மணி ஒளியில் ஈனற மடப்பிடி களிற்று புறங்காப்பக் கனறொடு வதியும் (நற். 399. 4-7). தாய் எருமையின் பசுகன்றை மலர் செறிந்த கோட்டைக் கண்டு அதன் கன்று அஞ்சும் (ஐங். 97: 1,2) தன் கன்றைக் கட்டின இடத்தே கெடாத வீருப்பத்தோடு பசு செல்லும் (கனி. 81:36,37). 'நின் நெஞ்சு தினை அரிந்த தாளிடத்தே யாய மேய விட்ட கன்றை மேய்க்குமோ' எனத் தலைவி தலை வனைக் கேட்டாள (கனி. 108:30,33). முதற் சூல கொண்ட பசு பகற்காலத்தும் வீட்டை விட்டு மேயப் போகாது தொழுவிலுள் கட்டி வைக்கப் பெற்ற தன் கன்றைச் சூழ்ந்து திரியும் (கனி. 110: 12-14). 'இன்றேயன்றி நாளையும் புலத்திலே கன்று மேய்த்தற்குப் போலேம், ஆனடு வருக' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கனி. 110:22,23). ஆயர் பாலைக் கறந்த கலங்களை எடுத்து வைத் துக் கன்றுகளை யெல்லாம் தாம்பாற கடடி மனைக்கண்ணே நிறுத்தினர் (கனி. 111:1,2). ஆயர் குலமகள் ஒருவரும் நடமாடாத வெயில் மிக்க உச்சிப் பொழுதில் கன்று மேயப்பாள் போலத் திரிந்தாள் (கனி. 112:12,13). மனைப் பசுகததில பயிர் செய்யும் தோட்டத்திடத்தே தலைவி கன றொடு சென்றபோது தலைவன் விலக்கினான் (கனி. 116:1-3). தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார் மேல் புனிற்றினம் பசு சேற்றத்துடன் விரைந்து செல்லும் (கனி. 116:8). மாலைப்போதில் கறவைகள் தாம் தங்கும் ஊர்களிடத்தில் கன்றின் மேல அமர்ந்த விருப்பத்தோடே மன்றிற் புகுந்தன (கனி. 119:9-11).

கன்னம் - 1. சிறுபடிமம் (தாயத்து). வேலன் கழங்கு களால் ஆராய்ந்து உண்மைகண்டு கன்னம்-சிறு படிமம் (தாயத்து) - தூக்கித்தலைவி உற்ற நோய்க்கு

காரணம் முருகன் என்று கூறினான் (ஐங். 245:1-3). வேலன் தலைவியின் வீட்டில் வெறியாடல் நிகழ்த்தி இறுதியாகக் கன்னத்தைத் தூக்கித் தலைவி உற்ற நோய் முருகனால் வந்தது என்றான் (ஐங். 247:1-3).

2. துலாக்கோலின் தட்டு. பொற்கொல்லனது பொன்னால் செய்யப்பட்ட கன்னம் - துலாக்கோலின் தட்டு - பொலிவுறும்படி வெள்ளி நுண்கோலை அறுத்த துணுக்குகள் அதனிடத்து உதிர்ந்தன போல வண்டினம் ஊதுநதோறும் குரவமலர் கோங்குமலரில் உதிர்ந்தன (அகம். 317:8-11).

கன்னல் - 1. சிறுகுடம். சிறுதுவலையை வாடைக்காற்று எங்கும் வீசுதலின் யாவரும் குவிந்த வாயையுடைய கன்னலில் - சிறுகுடத்தில் - உள்ள தண்ணீரைப் பருகவில்லை (நெடு. 64,65).

2. நாழிகைவட்டில். நாழிகைக் கணக்கர் மன்னனை வாழ்த்தி, நீரைக் கொண்ட கன்னலில் - நாழிகை வட்டிலில் - நாழிகையை அறிந்து அதனை அவனுக் கறிவித்தனர் (முல்லை. 85-88).

கன்னல் எண்ணுநர் - நாழிகை வட்டிலால் பொழுதறிந்து கூறுவார். நிலத்திலும் வானிலும் மழைக்கால் நீர் பொருந்திச் சோதலான குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுநர் - நாழிகைவட்டிலால் பொழுதறிந்து கூறுவார் - கூறலன்றி யாவர்க்கும் ஞாயிறு உள்ள இடம் இதுவென அறியப்படாததால் காலம் அறிய இயலாது போயிற்று (அகம். 43:5-7).

கன்னாடு - மலைநாடு. சாகாடு (வண்டி) கானற்கழியில் விளைந்த உப்பை முகந்து கொண்டு கன்னாடு - மலைநாடு - செல்லும் (புறம். 60:6-8).

கன்னிமை - கன்னித்தன்மை. முருகவேளின் திருப் பரங்குன்றத்தை அடைந்து செய்யும் பூசைக்கண் யானைக்கிடும் கவழத்தில் அஃதுண்டெஞ்சிய மிச்சிலை மணமாகாத கன்னிமை - கன்னித்தன்மை - முதிர்ந்த பருவத்தை யுடைய மகளிர் உண்ணா தொழியின் குற்றமற்ற காதலரை எய்தார் (பரி. 19:90-94).

கன்னியர் - மணமாகா மகளிர். உலகம் மழையாற் குளிர்வதாக என்று அம்பாவாடலை (தைநீராடலை) மேற்கொள்ளும் கன்னியர் - மணமாகா மகளிர் - முனித்துறை முதல்வியர் (சடங்குநத முதிய அந்தண மகளிர்) நோன்பு செய்யும் முறைமையைக் காட்டப் பனியை யுடைய விடியற் காலத்தே நீராடி, குளிர் வாடை வீசுதலான் கரையினகண் அந்தணரது வேத நெறியான் வளர்ந்த அழற்கண் சென்று தம் ஈரவணியைப் புலர்த்துவர் (பரி. 11:80-86).

கன்னிவிடியல் - மிக்க இளமையான காலைப் பொழுது. கன்னி விடியலில் - மிக்க இளமையான காலைப் பொழுதில் - திரண்ட காலையுடைய ஆம்பல் தாமரையைப் போல மலரும் (ஐங். 68:1,2).

கனல் - நெருப்பு. நிணத்தைச் சுடுதலால் உண்டான புகையோடு கனல் - நெருப்பு - வெம்மை நீங்காது (பதி. 43:32). திணையைக் காக்கும் பரணமேலுள்ள வன் கையிலுள்ள கனல் பொருந்திய கொள்ளி விடும் சுடர்ப் பொறிகளைப் போல மின்னி மழை பெய்தது (அகம். 73: 14-17). இலவததின ஒளி பொருந்திய கொத்தான பெரிய மலர்கள் காற்று வீசுதலின் இடியிற் பட்ட கனல் போல நிலத்தின் கண் உதிர்ந்தன (ஐங். 320: 1-3). வேள்விக்கண் மறைமுறைப்படி கனலைப் பெருக்குங்கால் ஆண்டுத்தோனறும் ஒளிச்சுடர் திருமாலின் வெளிப்பாடு எனக் கீரந்தையார் குறிப்பிடுவர் (பரி. 2: 63-68). புனலாடிய மகளிர், கனல் சுட்ட அகிலின புகை காவின்கண் எழ அதனான் உடம்பின ஈரத்தைப் புலர்த்தித் தம் முலைமுகட்டில் கலவைக் குழம் பைப் பூசினர் (பரி. 10: 71-73). மூலப் பகுதியும் அறமும் முதன்மை கடந்த காலமும் விசுமபும காற்றும் கனலும் கூடிய இம்மூவேழ் உலகத்து உயிர்களெல்லாம் திருமாலிடத்தில் உளவாயின என நல்லெழுதியார் உரைப்பர் (பரி. 13:23-25).

கனலி - 1. ஞாயிறு. விளங்கிய சுட்ரையுடைய கனலி - ஞாயிறு - நான்கு திசைகளில் தோன்றினும் இலங்கு கதிர் வெள்ளி தென்றிசைப் படரினும் அந்தண் காவிரி பலகாலாய் ஓடி நீரை ஊட்டும் (புறம். 35: 6-8). நனவின்கண் தோன்றும் தீ நிமித்தங்களாகக் கூறப்படுவனவற்றுள், வெய்ய சுட்ரையுடைய கனலி பலவிடத்துச் செறிந்து தோன்றுதலும் ஒன்றாகும் (புறம். 41: 6). முனிவர் நிலமிசை வாழ்நர்க்கு வெம்மையான் உளதாகிய துன்பம் நீங்கச் சுடுகின்ற கதி ரையுடைய கனலியின் வெம்மையைத் தாமபொறுத் துக் காற்றை உணவாகக் கொண்டு அச்சுடருடனே தாமும் சூழத் திரிவர் (புறம். 43:1-4). கிளளியின் திருந்து கழல் அடியின் தணணிழற்கீழ் உள்ளேமா தலால் எறிதிரைப் பெருங்கடல் முடி வெய்தும் ஊழிக் காலமே வரினும் வெதுப்புகின்ற கதிர் களையுடைய கனலி தென்றிசைக்கண் தோன்றினும் யாம் அஞ்சேம் எனக் கிணைப்பொருநன் கூற்றில் வைத்துக் கிள்ளிவளவனைத் தாயங் கண்ணனார் போற்றுவார் (புறம். 397:23-27). கடல் சூழ்ந்த உல கினை வெய்ய தெறுதல் தொழிலையுடைய கனலி யோடு திங்களும் வலமாகச் சுற்றும் (பெரு. 17,18). வெப்பம் மிக்க நீண்ட வழியிடத்தே வெம்மையுற்

றுச் செல்லுதலையுடைய கனலி மலை பிளக்கக் காய்வதனால் அவ்வழியைக் கடந்து செல்லும் பறவைகள் உருகின (அகம். 85:1,2). மடந்தையுடன் தலைவன் முன்னிய சுரத்தை, நெருப்பு விளங்கும் கனலியின் வெப்பம் தணியுமளவும் யாமரத்தின நிழலில் தங்கிச் சிறுமலைகளைக் கடப்பின் காண்குவை எனச் செவிலியிடம் இடைச்சுரத்திலுள்ளார் கூறினர் (ஐங். 388). 'காதலா சென்ற அரிய வழியிடத்தே மரச்சினைகள் வாடச் சிறக்கும் நின் சினந் தணிக என்று பரவிச் செறிந்த கதிரையுடைய கனலியை நாம வேண்டிக் கோடல் நங்கற்பிற்த இயையுமோ' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கலி.16:9-12). கலந்த உறவும் வாய்மையும் நனமையுடைய நடுவுநிலையும் இனி விளக்கமின்றிப் போயின என்று உலகத்தார் இரங்கும்படி இனிது ஆண்ட அரசனோடு கெட்ட நலலுழிச் செல்வம் போல் நிரைத்த கதிரையுடைய கனலி படுதலாலே பகற்காலம் மறைந்தது (கலி. 130:1-5). திருமால் வானத்தின்கண் அழகிய நில வொளியோடே விளங்கும் திங்களும் சுடுகின்ற கதிர்களையுடைய கனலியுமாவார் (பரி. 1:44,45).

2. நெருப்பு. எல்லாம் தீகின்ற செங்கனலியும் - செந்நெருப்பும் - கூற்றுவனும் யமனும் ஞாயிறும் கூடும் ஊழி முடிவில் கடலிலே அழுநதுகின்ற நிலமகளைத் திருமால் கேழலாய் (வராஹா) கொம்பினால் எடுத்தார் (பரி. 3:21-24). குழவிப் பருவத்தில் விளையாட்டாகச் செய்த போரின் கண் செவ்வேள் இந்திரனை வென்றிட அங்கி முதலானோர் 'இவனே இனி நம் படைக்குத் தலைவன்' எனக் கருதிக் கொடுத்த படைக் கருவிகளுள் தெறுகதிர்க் கனலியும் ஒன்றாகும் (பரி. 5:55-67).

கனவு - கனா. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கனவிலும் மெய்மையினும் பொறுத்தற்கரிய தீநிமித்தங்களைக் கண்டும் போர் செய்யும் வலிமையை யுடையவன் (புறம். 41:11,12). சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் குளிரந்த நீராலுள்ளதாகிய பூசலல்லது வருத்த முற்று, 'எவ்வம் களைவாய்; வாழி வளவ' என்று சொல்லி அவனது முந்துற்றுச் செல்லும் படை யுண்டாக்கும் பூசலைக் கனவின் கண்ணும் அறியான் (புறம். 42:7-9). நினைபப் பாராட்டி அன்புமிகுதியால் கனவின் கண்ணும் நின் புகழையே கூறும் எனது காமர் நெஞ்சம் உவப்ப ஆலமர் கடவுள் என நின் செல்வத்தைக் கண்டேன்; வாழ்க நின் கண்ணி என்று வடமவண்ணக்கன் பேரிசாதனார் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நனமாறனிடம்

கூறினார் (புறம். 198:6-11). மணியும் பொன்னும் முத்தும் உடையும் கட்டுடங்கடும் யான் இனி வறுமையுற்று வருந்தாமல் இருக்க இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி கனவில் கண்டது போல நனவிலே தந்தான் என அமமன்னனை உலோச்சனார் போற்றுவார் (புறம். 377:16-20). செலவக் கடுங்கோ வாழியாதன இரவலர்க்குக் கனிந்து, குதிரை முதலானவற்றைக் கனவென்று மயங்குமாறு நனவின் கண் நலகினான் (புறம். 387:22-27). அதியமானின் வியனகரை ஆவலர் நெருங்கலாடே யன்றிப் பகைவர் கனவின் கண்ணும் சென்று சேர் தற்கியலாத காவலையுடையது (புறம். 390:5,6). மலையிடத்தே துஞ்சும் கவரிமான் பகற்பொழுதில் தான் மேய்ந்த நரநதம் புற்களையும் அவை வளாநதிருக்கும் பரந்து விளங்கும் அருவிகளையும் கனவிற்கண்டு மகிழ்ந்தது (பதி. 11:21,22). சேரன மா தேவி பகலில் (சேரனின்) பிரிவை ஆற்றியிருந்து இரவில் அரிதிற் பெற்ற துயிலின்கண் உண்டாகும் சிறுமகிழ்ச்சிக் காலத்தும் கனவு கண்டனாள் (பதி. 19:11-13). இமையவரம்பன நெடுஞ்சேரலாதன் கனவின் கண்ணும் பொய் கூறுதலை அறியாதவன் (பதி. 20:9,10). கடலபிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கனவிலும் பிறரை இரந்து எனக்குறற இடுக கணைக் களைக என வேண்டியறியாத கசடு இல்லாத நெஞ்சத்தினன் (பதி. 44:5,6). பெருஞ்சேரலிருமபொறையிடமிருந்து பிரிந்து பல திசைகளிற் சென்ற அவன் நல்லிசைகள் கனவிலும் பிறரை விரும்புதலை அறியா (பதி. 79:4,5). 'கனவிலும் பிரிதலை யறியாது உறைதலையுடைய வாணுதல் அரிவையோடு அழகுறப் பொலிந்து நோயின்றி வாழ்வாயாக' என்று இளஞ்சேரலிருமபொறையைப் பெருங்குன்றூர்கிழார், வாழ்த்துவார் (பதி. 89:13-20). கரிகாலனிடம் பெரும் பொருள்களைப் பரிசில் பெற்ற பொருநனின் நெஞ்சம் இது கனவோ என்று மருண்டது (பொரு. 98). தலைவன் அருஞ்சுரத்திடையே கொண்ட துயிலின்கண் ஊடிய தலைவியைக் கண்டு புருவமொடு நுதலை நீவி நறுமணம் பொருந்திய கூந்தலைக் கோதிய பொழுதிலே வெறுங்கை யாககிய அப்பொய்க் கனவினால் வருத்த முற்றான் (அகம். 39:15-24). வண்டு வேங்கையின் மலரினை ஊதிக் காந்தட் குலையில் துஞ்சி யானையின் கன்னத்தில் ஒழுகும் மதததினை உண்ணக் கனவு காணும் (அகம். 132:10-13). கங்குல் தோறும் கனவு மிகவும் இனிய; நனவிலும் மனையிலே புள் நிமித்தங்கள் நலவாயின; எனவே தலைவர் மதிநிறைந்து கார்த்திகையைச் சேரும் நடுநாள் விழவினை நம்

மோடு அயர விரைகுவர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 141:1-3,7-11). நம் மலையில் படப்பையின்கண் கடர்ப்பூ வேய்ந்து அணங்கொன்று வேண்டுமென கொண்டு வரும் நனவினது உண்மைத் தோற்றம்போலவே துயில்வோரிடத்துக் கனவு தோன்றி மருட்டலும் உண்டு; எனவே, நடுநாள் இரவில் தலைவி பரணில் ஏறி இறங்கி வரக் கண்டேன் என அவளை அலைக்காதே எனத்தோழி செவிலியிடம் கூறினாள் (அகம். 158:6-11). தாழைச்சுணையின்கண் பெடையோடு வருத்தமுடன் தளர்ந்திருக்கும் கடற்காக்கை சுறாமீன் இயங்கும் வேட்டம் மடிந்த இடத்திலுள்ள இறாமீனைப்பற்றியுண்பதாக நள்ளிரவில் கனவு காணும் (அகம். 170:9-12). தலைவன் தண்பனி அற்சிரம் தமியோர்க்கு அரிது எனத் தலைவியைக் கனவிலும் பிரிதலை அறியாதவன் (அகம். 178:19,30). தம்மிடை நிகழ்ந்தவற்றைப் பிறர் அறிதலை அஞ்சிப் பேய் தாம் கண்ட கனவினைக் கூறாதது போன்று மறையினைக் கரத்தலால் நுண்ணிதின் இயைந்த காமம் அலராகி வெளிப்பட்டது (அகம். 303:1-3,7). கனவின் கண்ணே பொருள்கள் தோன்றி விரைந்து மறைவது போன்று நனவின் கண்ணே நாளினது செவவும் மூப்பினது வரவும் காமத்தியற்கையும் விரைந்து செல்லும் (அகம். 353:3-6). திகிரி உருட்டும் உலகம் முழுதானும் செல்வம் பொதுமையின்றி நனவில் கைகூடியதாயினும் அதன் கழிவு இரவில் கனவில் தோன்றி மறையும் தன்மையுடையது (அகம். 379:6-9). 'கனவே, அழகு ஒழுகும் மாமையையும் நுண்புணியையும் உடைய தலைவியைத் தந்தோய் போல இனிய துயிலினின்றும் எழுப்புகின்றாய்; தம் துணையைப் பிரிந்தோர் நினை என்னார்' எனத் தலைவன் பிரிவிடத்துக் கணாக்கண்டு கூறினான் (குற. 147). பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கிண்கணிக் காசைப் போன்ற பேரரும்பை வெளிப்படுத்தும் கொன்றை குருந்த மரத்தோடு சுழலும் பெருந்தண் பருவத்தைக் கார்காலம் அன்றென்று நீ கூறுவாயாயின இங்ஙனம் தோன்றுவது கனவோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குற. 148:1-6). உள்ளார் மாமரத்தின் ஒங்கிய கிளையில் தொங்கித் துயிலுற்ற வெளவால் வெல்போர்ச் சோழரது குடியிற் பிறந்த அழிசியின் பெருங்காட்டிடத்துள்ள நெல்லிப் பழத்தின் புளிச்சுவையை நுகர்தற்குக் கனவு காணும் (நற். 87:1-4). யாழற்ற காமநோய் முருகு அணங்கியதனான வந்தது என வெறியயர்ந்த நம் அன்னைக்குக் கண்ணாலே குறிப்பார்க்க் காட்டுவதோடு கனவின் கண்ணும் தோன்றி இந்நோய் என்னால் எய்தியதன்று; தலை

வனால் வந்தது என்று கூறுவது முருகவேளுக்கு ஏதம் உடைத்தோ என்று தோழி தலைவிக்குரைப்பாளாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கூறினாள் (நற். 173:4-9). தலைவி துயில் கொள்ளுங்கால் தோன்றும் கனவின் கண் தலைவனுடைய மார்பினைப் பொருந்தியவன் நனவிற காண்கின்றிலன் (ஐங். 234:2-4). தலைவியின் தோளிடத்தே துயில் கொண்டு கனவு காணும் தலைவர் 'தொடிநிரை முனகைய ளாகிய தலைவி நாம் பொருள் வயிற் சென்று மீளும் அளவும் கையாறு கொள்ளாமல் கடிமனையைக் காத்தோம்ப வல்லவனோ' என்று மொழிந்தார் (கலி. 24: 7-12). காதலரைப் பிரிவின்றிப் பெற்று நனவிற புணர்ச்சி நடக்குமாதலின் இனிக் கனவிடத்தே உண்டாகும் புணர்ச்சியைப் போக்கி விடுவோ மல்லவோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கேட்டாள் (கலி. 39:35,36). புலியைத் தாக்கி வென்ற வருத்தத்தோடு மலைப்பக்கத்தில் துயிலும் யானை நனவிற செய்தது மனத்தி லிருந்தமையின் கனவிடத்தே புலியைக் கண்டு வெருவி எழுந்து புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையைப் புலியாகக் கருதி அதன் அணிநலம் சிதைத்தது (கலி. 49:1-6). 'நனவின் கண் தலைவியின் நலங்கெடும்படி வருத்திய துன்பம் கங்குலில் கனவின் கண் வந்து அவளை வருத்தா திருக்குமானால் அஞ்சலென்று கூறி நீ அருளாது துறத்தலின் நெஞ்சமியும்படியான வருத்தத்தால் அவள் இறந்துபாடு எய்தாமல் காக்கவும் இயலும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 53: 16-19). 'ஐயனே, கனவினகண் வரப்பெற்ற செல்வத்தைப் போன்றது எமக்கு நின் மார்பு' எனக் காமக்கிழத்தி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 68: 24,25). பரத்தையரிடத்து ஒழுகி வந்த தலைவனைக் காமக்கிழத்தி பல கூறி ஊடிச் சினந்திட, தலைவன் யான் தவறுடையேன் அல்லேன்; இராக்காலத்து நீ கண்டது தான் கனவு போல இருந்தது என்றான்; அதனைக் கேட்ட அவள் தனபெயல் பொழிந்த இராக்காலத்தே ஒருவன் செய்த குறியிடத்தே வந்தவனைக் கண்டதனான் வந்த கனவு இது; நீ உண்மையை மாற்றிக் கூறுகின்றாய் எனக் கூறி அவள் மேலும் சினந்தாள் (கலி. 90:29-33). கனவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் அழகிய இயல்பினை யுடையது (கலி. 92:2). 'வையை யாற்றங்கரையை அழகு பெறுத்தின பொழிலினிடத்தே நனவிடத்தே சென்றாற்போல இராப்பொழுதிலே கனவிடத்தே சென்றேன்' எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கலி. 92: 10-13). 'நினை நின்னுடைய பெண்டிர் ஊடினவற்றையும் நீ அவருடைய அடிமுன்னே வணங்கி ஊடல் தீர்த்தன

வற்றையும் பலபடியாகக் கனவின் மேலிட்டுக் கூறாதே எனத் தலைவி தலைவனிடம் சினந்து கூறினாள் (கவி. 92: 55-58). ஊடிய தலைவியிடம் தலைவன், 'வேனிற்காலம் வரக்கண்டு கூடல் நகரத்து மகளிரும் மைந்தரும் காமனுக்கு விழாக் கொண்டாடிச் சோலையிலே விளையாடத் தம்மை அழகு செய்து கொள்வர்; ஆதலால் நான் கண்ட கனவு நனவாகுமாறு நீ அருள் புரிவாயாக' என்று கூறினாள் (கவி. 92: 59-68). தலைவி துயின்ற விடத்துத் தன் தோள் மேலுள்ள தலைவனை மெய்யென்று கருதித் தழுவுமிடத்து அவனைக் காணாளாய்த் தான் கண்டது கனவென்பதை யறிந்து செயலற்றுக் கலங்கினாள் (கவி. 126: 14-17). நனவில் வாராத நயனற்ற தலைவனைக் கனவிற் கண்டு தலைவி அவனைப் பற்றிக்கொண்டு என் நலந் தாராயோ என வளைப்பது போலவும் அவன் கவினபெற முயங்கி வருந்தாதே என அருள் செய்வான் போலவும் முலையிடைத் துயிலும் மறந்தாயோ எனக் கூறி நிலையழிந்த நெஞ்சத்தோடு நான் அழுவது போலவும் என் அடியிலே அவன் தலை படுமபடி வணங்குவான் போலவும் மாலையைக் கோலாக் கொண்டு வணங்கியவனை நான் அடிப்பது போலவும் அவன் யான் செய்த பிழை யாது எனக் கேட்டு நடுங்கித் தன்னை ஊடல் உணர்த்துவான் போலவும் பல கனவுச் செய்திகளைத் தோழிக்குக் கூறினாள் (கவி. 128: 8-21). 'தலைவனைக் கனவிடத்தே கண்டேன்; கனவிலே வந்த கானலஞ்சேர்ப்பன் நனவில் வருத லும் உண்டென்ற நம்பிக்கையில் என் அரும்பெறல உயிர் நிற்கின்றது' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 128: 23-26). தலைவனின் அறிவும் அடக்கமும் நாணும் அவனை விட்டு நீங்கப் பிறர் எள்ளி நகும்படி தலைவி மின்னவிர் நுடக்கமும் கனவும் போலே தன் மெய்யைக் காட்டி அவன் நெஞ்சினை மிகவும் கவர்ந்தாள் (கவி. 138: 3-5). ஊர்க்காவலர் காவல் கொண்ட நளிரெலில் கனவிலே யான் உள்ளியவாறே தலைவன் வந்து தோன்றினனாக யான் அவனை வளைத்துப் பிடித்துக் காண்பதற்கு மெல்ல விழிக்க யான் பிடித்த கையுள்ளே மறைந்து தோன்றானாயினான் எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 142: 32-36). நீ உற்றது என்னென்பார்க்குப் பிரிவு நோயுற்ற தலைவி கனவின் கண் வாய் வெருவிக்கூறுவாரைப் போலவிடை அல்லாதன சில சொல்லிப் பலகாலும் நகுதலைச் செய்து தெளிவும் மயக்கமுமாய் மயங்கி நிற்பாள் (கவி. 144: 5-7). மக்கள் விரைந்து விரும்பும் தலைமை போல் தோன்

றும் காமம் நள்ளிருளில் கண்டவர்க்கு நனவில் உதவாது வேறுபடும் கனவைக் காட்டிலும் நிலை யற்றது (கவி. 145: 1-3). இராக்காலத்தே கனவின் கண் தலைவனைக் கண்டு ஆற்றுகற்குக் காமனை கணை செய்கின்ற கொடுமையாலே கண்கள் துயிலா வாயின எனத் தலைவி வருந்தினாள் (கவி. 147: 57-60). தலைவி ஊடல் கொண்டு கூறியது நனவுமன்று; கனவுமன்று; பொய்யே எனத் தலைவன் கூறி னான் (பரி. 8: 75-77). யாம் எம் காதலரொடு அளவ ளாவியதாகக் கண்ட கனவு பொய்யாகாமல அவர் நனவில் எய்தி நீராடும் பொருட்டு நினக்குரிய வையை புதுவெள்ளத்தைப் பெறுகவென்று மகளிர செவ்வேளிடம் வரம் வேண்டினாள் (பரி. 8: 103-105).

கனவுவார் - கனாக்காண்பவர். மாசிலலாத வணமையுடைய படுக்கையில் புணர்ந்த புணர்ச்சியில் தலைவியின் தோளில் துயில் கொண்டு கனவுவாரா - கனாக காண்பவா - தலைவர் (கவி. 24 6, 7)

கனா - கனவு. தலைவன் தன் உடம்புடன் அணைந்த மெய்போலும் தன்மையுடைய பொய்யாகிய கனா - கனவு - தன்னை மருட்ட எழுந்து படுக்கையைத் தடவியதாகத் தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள் (குற. 30: 2-4). 'ஓர்த்தது இசைக்கும் பறையைப் போல நீ நெஞ்சத்து விரும்பியதனையே கனவாகக் கண்டாய்' எனத் தலைவனிடம் தலைவி கூறி னாள் (கவி. 92: 21, 22).

கனி - பழம். குளிர்ச்சியுடைய பசுனறையையும் கனி - பழம் - உடைய பாகலையும் கொண்ட கரும் பல்லது பிறிது காடறியாத பெரிய மருத்திலும் பாழாகுமாறு இராசகூயம் வேட்ட பெருநறகினி பகைவா நாட்டை ஒளளெரி பூட்டினான் (புறம. 16: 14-17). ஒளவைக்குப் பெரிய மலைவிடரின்கனா உச்சியிலிருந்த நெலிக்கனியைச் சாதல் நீங்கு அதிய மான் அளித்தான் (புறம. 91: 8-11). மகளிர் கழற் கனியால வகுத்த துணைச்சில் ஓதியினை உடைய வா (புறம. 97: 23, 24). களங்கனி போலும் கரிய கோட்டையுடையது சிறிய யாழ் (புறம. 127: 1, 145: 5). ஊர்ப் பொதுவில் உள்ள பலாமரத்தில் வாழும் மந்தி பரிசிலர் தொங்கவிட்ட மதத்ததின் கண் ணைப் பலாகனி என்று அடிக்க அனனசேவல அவ்வொலிக்கு மாறாக ஆடியது (புறம. 128: 1-3). முதிர் மலையில் முள்ளைப் புறத்தே யுடைய முதிர்ந்த பலாகனியைப் பெற்ற கடுவன் தன் மந்தியைக் கையால குறி செய்தழைக்கும் (புறம. 158: 23-25). புனிச்சுவை விரும்பிய செங்கண் ஆடவர் களாப்பழத்துடன் துடரிப்பழத்தைத் தின்று வெறுப் பின மனல மேட்டிலேறிக் கரிய நாவறகனியைப்

பறித்து இருந்துண்பர் (புறம். 177:8-11). பனிலரையின் மீதுள்ள பலாக்கனியைக் கருவிரல் கடுவன கவர்ந்துணடது (புறம். 200:1,2). வாயாத வன் கனிக்கு உலமருவோர் ஒருவருமில்ர் (புறம். 207:11). பறவையினம் பலகனிகளையும் வீரும்பி விசும்பிற் பறந்து மலைக்குச் சென்று மரத்தில் பழந்தீர்ந்த தால் பெறாது வருந்தித் திரும்பியது (புறம். 209:7-10). தூசிபபடையோர் நுங்கின் தீஞ்சேற்றை உண்ண, இடைச் செலவோர் பழத்தின் பைக் கனியை மாநதினர் (புறம். 225:1,2). தீவிய கனிகளைத் தரும் இரவ மரத்தின தழையுடன் வேப்பிலையும் சேர்த்து மனையிறப்பில் செருகினர் (புறம். 281:1). ஒளிவீசும் படைக்கருவிகளாகிய மழைமுகில் வீரும்பிய தலைகளாகிய கனிகளைப் பெய்தது (புறம். 370:12). மாமரத்தின் தீவிய கனிகளைப் பிசைந்து நறிய புளிக்குழம்பு செய்யப்பட்டது (புறம். 399:4). வண்டுகள் மொய்க்கவும் இனிய கவை திரியாத அரி வாளாலும் பிளக்கவியலாத சாறு நிரம்பிய முட்டை போன்ற முதிர்ந்த பலாக் கனிகள் வழிச்செல் வோர்க்கு உணவாகி அவர்தம் வழிநடந்த களைப் பைப் போக்கும் (பதி. 60:4-7). மயில்கள் பசிய பாகற் பழத்தையும் செஞ்சுளைகளை உடைய பலாக்கனியையும் தின்று ஆரவாரித்தன (பொரு. 190-192). அதிகமான் மலையின் கமழ்பூஞ் சாரலிலுள்ள அழகிய அமிழ்து விளை நெலவித் தீங்கனியை ஒளவைக்குக் கொடுத்தான் (சிறு. 99-101). காட்டிடத்துள்ள குமிழின் கனி நிறத்தை ஒப்பத் துவருட்டின கைத்தொழிலால் பொலிவு பெற்ற போர்வையைக் கொண்டது யாழ் (சிறு. 225,226). சாற்றானும் மணத்தானும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட அழகிய பலாவின் சுளையும் தேமாங்கனியும் பிறர்க்கு வழங்கப்பட்டன (மது. 527,528). பாறையிலுள்ள நெடுஞ்சுளையில் மாவின் தீங்கனிகள் உதிர்ந்தன (குறி. 187,188). களங்கனி போன்று கடுகித்தோன்றும் நிறத்தையுடையது வளைந்து ஏந்தின கோட்டினைக் கொண்ட பேரியாழ் (மலை. 36,37). பறவைக் கூட்டம் கனிகளைப் பொழியும் காட்டிடத்தே சுற்றத்தோடு விரையும் (மலை. 54,55). நாவல் மரங்களின் கரிய கனிகள் காற்றால் உதிர்ந்தன (மலை. 135). வாழைக் குலையினின்று முதிர்ந்த இனிய கனிகள் பலாச்சுளையோடு பாறையிலுள்ள நெடுஞ்சுளையில் தேறவை விளைத்தன (அகம். 2:1-4). வாவல்பேடை வானத்தின் கண் பறந்து மிகத் தொலையை வெயிலின் வெம்மையிற் கடந்து வந்து கனிகள் பெறாமல் வருந்தின (அகம். 87:1-4). காட்டில் வாழும் சூல்கொண்ட மயிற்பேடை பாகற் கனியைத் தின்ன வீரும்பி அயிரியாற்றின் கரையி

லிருந்து கொம்புபோல் அகவும் (அகம். 177:9-11). பாண்மகளிர் தம் கணவன்மார்க்கு வைகறைப் பொழுதில் ஆம்பல் இலையில சோற்றுடன் பிரம்பின் கனியால இயற்றிய புளிங்கறியை இட்டனர் (அகம். 196:4-7). கனிகள் முதிர்ந்துள்ள பகமலையின் சாரலில் தலைவன் தலைவியின் தனிமை கண்டான் (அகம். 288:7). உகாமரக் கிளையிலிருந்து குயிலின் கண்ணைப் போன்ற நிறமிக்க காய்கள் முதிர்ந்து பொற்காசு போன்ற நிறமுடைய கனிகள் உதிரும் (அகம். 293:6-8). முற்றத்தில் நிற்கின்ற மா மரத்தில் கோடைப் பருவத்தில் காய்த்து முதிர்ந்த கமழநறுந் தீங்கனியைப் பலாச்சுளையுடனும் தேனுடனும் சேர்த்து அரியல (கன்) செய்தனர் (அகம். 348:1-5). பலாக்கனியைக் கவரும் கல்லாமந்தி நெடும பெருங் குளறில் கடுவனொடு திரியும் (அகம். 378:20-22). நீர் உண்ணும் துறையில் நாவலமரம் உதிர்ந்த கனி ஒன்றைக் கவர்ந்து சென்று நணடு தாழை வேர்ப்பக்கத்தி லுள்ள வளையிலிருக்கும் தன பெடைக்கு நல்கும் (அகம். 380:4-7). ஆண்குரங்கு தீண்டியதனால் நழுவிய பூ நாறும் பலாகனியை மலைப்பக்கத்தில் வீழும் அருவி நீருண்ணும் துறையிடத்துச் சேர்க்கும் (குறு. 90:4,5). பிரபபங் கொடியின் வரிப்புற விளைகனியை ஆழமான குளத்திலுள்ள கெண்டை மீன கவவும் (குறு. 91:1,2). புறா வினது முதுகைப் போன்ற புல்லிய அடியை உடைய உகாய் மரத்தின மணியைப் போன்ற செறிந்த கனிகள் உதிர ஆறலைகள்வர் அம்பு விட்டனர் (குறு. 274:1-4). ஆண்குரங்கு முதிர்ந்த இனிய கனிகளை மரத்தின் மேலிருந்து உதிர்க்க அம்மரத்தின் கீழிருந்து குட்டிகளையுடைய பெண்குரங்கு ஏற்பவற்றைத் தினனும் (குறு. 278:4-7). ஆண் குருங்குரங்கு பககத்தில் தோண்டியதனால் உடைந்த பூ நாறு பலவுக்கனி காந்தள் மலர் மிகக சிறுகுடியில் மணங்கமழும் (குறு. 373:5-7). சுரத்திலுள்ள குமிழ் மரத்தின வளைந்த முக்கினையுடைய முற்றிய கனி கீழே உதிர்ந்து ஆங்குள்ள இளமானுக்கு உணவாகும் (நற். 6:7,8). அடைகரையின்கண உதிர்ந்த நாவற்கனியைத் தம்மினமென்று கருதி மொய்த்த தும்பியைப் பழமெனக் கருதி அலவன் பற்றியது (நற். 35:1-4). கொன்றையந் தீங்கனிகள் பாணா ஐயம் கொள்ளும்படி அவர்தம் பறையை முழக்கும் குறுந்தடி போலக் காணப்பட்டன (நற். 46:5-7). மந்திஇனிய அத்திக்கனி போன்று சிவந்த முகத்தையும் பஞ்சு போன்ற தலையையும் உடையது (நற். 95:3,4). மலையிடத்துண்டாகிய வாழையின் கொழுவிய கனியை மந்திகள் கவர்ந்துண்ணும் (நற். 251:2,3). கோவலர் கரும்பை முரித்துக் குறுந்தடியாகக்

கொண்டு மாங்களியை உதிர்ப்பார் (ஐங். 87:1,2). இளம்பிறை போன்ற மருப்பினை யுடைய ஆண் பன்றி களங்கனி போன்ற தன் பெண்பன்றியைப் புணரும் (ஐங். 264:1,2). புதிய மட்கலம் போன்ற சிவந்தநிறமுடைய கனிகளையுடைய ஆலமரம்இரை தேடிச் செல்லும் பறவையைத் தடுக்கும் (ஐங். 303:1, 2). பல குலைகளையுடைய பலாவின் பிசிணையுடைய இனிய கனி பாறையிடத்தே வீழ்ந்து கிடக்கும் (கலி. 80:12,13). தலைவன் தன் மீது காணும் நாற்றம், திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள கனியினுமமலரினும் பயி னறு வந்த காற்று தன் மீது அடித்தமையால் உண்டா கியது எனத் தலைவியிடம் கூறி ஊடல்கொள்ளற்க என வேண்டினான் (பரி. 8:53-55). திருமாலிருஞ் சோலை மலையில் சுணையிடமெல்லாம் நீலம் மலர அச்சனைகளைச் சுற்றி நிற்கும் அசோக மரத்தின் கிளைகளில் எல்லாம் பூக்கள் மலர ஆண்டுள்ள காய் கனிகளுடன் நிறம் மாறுபட வேங்கை மலர்ந் தது (பரி. 15:30-32). காடுகள் தரும் வெங்கார் மணமும் மரக் கொம்புகள் உதிர்த்த கனிகளின் மணமும் ஒருசேரக் கலந்து கொண்டு ஓடிய வையை அம் மணத்தைப் பிறர்க்கு நல்கியது (பரி. 20:10,11).

கா

கா - 1. சோலை. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பகைவர்தம் ஊர்தோறும் சென்று காவன் மரங்களை நவியத்தால் வெட்டுதலான் அவை இருந்த கா-சோலை - கலங்கின (புறம். 23:8,9). காம இருவரல்லது யாமத்துப் பணிமலர்க் காவிற்குத் தனிமகன் செல்ல வியலாது (புறம். 33:18,19). பொற்பூப் பொருந்திய கா (கற்பகக்கா) விண்ணகத் திருத்தது (புறம். 38:12). பூவார் காவை யுடையவன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி (புறம். 99:6). நம்பி நெடுஞ் செழியன் கடிகாவின் பூக்களைச் சூடினான் (புறம். 239:2). நெடுவேளாதன் படுவண்டார்க்கும் பன் மலர்க் காவினை யுடையவன் (புறம். 338:3,4). வயல் சூழ்ந்த காவினிலுள்ள மயில்களை மகளிர் ஓட்டு தற்கு ஒலியெழுப்பினால் பாட்டெனக் கருதி அவை மருண்டு ஆடின (பதி. 27:7,8). செவ்வேள் உறையும் இடங்களுள் கா ஒன்றாகும் (மூரு. 223). இனக்கள மரின் இசை மிகுதலால் வெருவி நீங்கிய நாரைகள் அடும்பும் பகன்றையும் புனகும் தாழ்ந்த காவு முடைய ஞாழலொடு ஏனைய மரங்கள் நிறைந்த நாட்டைச் சென்றடைந்தன (பொரு. 194-198). கா (காண்டவ வணத்தை) எரியூட்டி அழித்த புகழையுட

யோன் (அருச்சுனன்) (சிறு. 238,239). காவில் கடுஞ் சூல் மந்தி காழோர் இகழ்பதம் நோக்கி யானைக கிடும் நெய்ம்மிதி கவளத்தைக் கவரும் (பெரு. 393 - 395). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் பகைவர் புலம் புக்கு அவர் கடிகாவின் நிலை தொலைத்தான் (மது. 152,153). மரம் பயில் காவில் கலை தாய கொம்புகளிலே அவற்றின மந்தி ஆடின (மது. 332,335). காவில் பிண்டியின கிளைகளில் செந்தீப்போலும் பூக்கள் மலர்ந்தன (மது. 700,701). உயர்ந்த வியன்காவில் பல நிற மலர்கள் விரவிபூத்தன (நெடு. 27). தாழ்ந்த காவில் அவிர்ச்சடை முனிவர் அங்கி வேட்டனர் (பட். 53, 54). நன்னனின் தண்பணை நாடு காவும பள்ளியும் கொண்டது (மலை. 451,453). நன்னனின் மூதார் துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந்துறைதற குரிய பல வண்டு இமிரும் குளிரந்த நெடிய காவினை யுடையது (மலை. 485-487). துளுநாடு மயிலகள் பொருந்திய காவினையுடையது (அகம். 155). வையை யின் மணல் மிக்க அகன்ற துறையைச் சார்ந்த மருதமர மோங்கிய விரிமலர்க் காவில் தலைவன் பரத்தையை வதுவை அயர்ந்தான் (அகம். 369-12). ஊரும் சேரியும் ஓராங்கு அவர் எழக காடும் காவும் தலைவனுடன் செல்லத் துணிந்து தலைவி பலநாடும் தேயமும் கடந்து சென்றாள் (அகம். 383:2-4). நல லெருது நடைவளம் குறையின் தொழில் செய்யாத படி உழவர் அதனைப் புலனுடைக் காவில் விட்டொழிவர் (நற். 318:4,5). வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற குயில் கூவுங்காலம் இள வேனில் (கலி. 30:7,8). மழைபோலும் கொடை யாளனின் (பாண்டியனின்) அசோக மரம் பொருந்திய தண்காவிலுள்ள மிகக் அழகுடைய இளமாவின் தளிர் போன்றவள் தலைவி (கலி. 57:12,13). பூங் கொத்து மிக்க தண்காவினைக் குறியிடமாகக் கொண்டு தலைவி வந்தாள் (கலி. 89:16). வையைக் கரை சூழ்ந்த காவிடத்துத் தலைவன் சென்றான் (கலி. 92: 12, 13). காவில் காற்றடிக்க ஒதுங்கி வளைந்து கொடியும் கொடியும் தம்மிற் பிணங் கின போல மகளிர் தம் அணிகள் ஆரவாரிப்பத் தம்மில் மயங்கி வண்டுகளுக்குக் கெட்டோடினர் (கலி. 92:51-54). நான்மாடக் கூடல் மகளிரும் மைந் தரும் தேனினும் ஒலிக்கும் காவில் விருப்பத்துடன் கூடி விளையாட அணிகளை அணிவர் (கலி. 92:65- 67). குறளனிடம் கூனி 'கோயிலுட் கண்டார் எள்ளி நகாமை வேண்டுவல; காவின் கீழ்ப் போத ருக்; புல்லுவேம்' என்று கூறினாள் (கலி. 94:39-41). முத்துமாலையினை அழகுற அணிந்து தன் பக்கல வரும் முருகனைத் தொழுது தேவசேனை 'ஐயனே

பிரிவால் எம் போல் நிறங்கெட்ட மகளிர் திறம் இனி மழை பெய்ய உழக்கும் காவின் திறம் ஒப்ப தாகும்' என்றாள் (பரி. 9:31-34). வையைப் புன லாடு மகளிரா கனல் சுட்ட அகிலின் புகை காவின் கண எழ அதனால ஈரம் புலர்த்தித் தம் முலை முகட்டில கலவைக் குழம்பை மெழுகினர் (பரி. 10: 72,73). கா தனக்கு விருந்தளித்த இனிய வையைக்கு எதிர்விருந்து அயர்வதுபோல் சுரும்பு இயிர் தாதொடு நரந்தம் போலக் கமழும் நறுமலர் நன் களிக்கும் (பரி. 16:14-16). வையை வரவினகண் மணத்தையுடைய காலினும் கயங்களினும் ஆற்றி டைக குறையினும் தேனையுண்டு வண்டுகள் பாடப் பூவினாகிய அழகு திசை தோறும் பொலிந்தது (பரி. 16:17-19). செவ்வேள் குன்றத் தினகண் சூர் நிறைந்த காலும் நீர் நிறைந்த சுனையும் தம்பால் நிரம்பிய மலர்களை உடைமையால் அவை அசசெவ்வேளின் அம்புநிறை நாழி (அம்பறாத் தூணி) ஒக்கும் (பரி. 18:30-33). நீராடும் விருப்புடன் மதுரையில் உள்ள பலநிறத்து ஆடவரும் மகளிரும் குதிரை, யானை, கோவேறு கழுதையாகிய ஊர்தி களில் ஏறி வையைக் கரை நெரியும்படி வந்து காவினை நிறைத்தனர் (பரி. 22:21-25). நல்யாழில் பாலைக்கோவை இசைக்க அதனெதிரே காவிடத் துள்ள புகர்வரி வண்டினம் பூஞ்சினைக்கண் இயிர்ந்தது (பரி. 22:38,39). காஅ காண்க.

2. காவுத்தண்டு. பாணர் காவில் - காவுத்தண்டில் - கட்டிய, ஆடற்றிறைக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் கூடின முட்டுக்களையுடையவர் (பதி.41:5). இரண்டு தலைகளிலும் உறியினையுடைய காக்களைத் தோளினில் சுமந்ததால் இடையனது தோட்கட்டு தழும் புடன் காணப்பட்டது (பெரு. 171,175). 'நலியும் காமமும் கௌவையும் என்று சொல்லப்படும் இரண்டு விழுமம் உயிரைக் காவாகக் கொண்டு இரண்டு புறமும் தொங்கி என்னை வருத்தும்' எனச் சான்றோரிடம் நானுவரை யிறந்த தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 142:55-58).

3. நிறுத்தலளவு (100 பலம் கொண்டது). ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் தன்னை ஆறாம் பத்தாற் பாடிய காககைபாடினியார் நசுசெள்ளையார்க்கு ஒன்பது காப்பொனனும் நூறாயிரம் காணமும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 6. அடிக்குறிப்பு).

காஅ - சோலை. மறவர் பகைவர்நாட்டுக் காஅவி னில் - சோலையினில் - களிறுகளைக் கட்டியமை யால் அவை நிலைகுலைந்தன (புறம் 345:1). கா-1. காண்க.

காஅய் கடவுட் சேய் - முருகன். காஅய் கடவுட்

சேய் - உலகை அழிக்கும் கடவுளாகிய சிவனின் மகன் - எனக் கடுவனிலவையினனார் முருகனை விளக்கின்றார் (பரி. 5:13).

காக்கை - 1. காகம். இடுகாட்டில் வாய்வலிய காக்கையும் கோட்டானும் கூடிப் பேயினத்துடன் தாம் விரும்பிய வழியே இயங்கும் (புறம். 238:3-5). மயிலை யால் (இருவாட்சிப்பூவால்) தொடுக்கப்பட்ட கண் ணிக்குக் கானக் காக்கையின் கலிச் சிறகு உவமை (புறம். 342:1,2). இடுகாட்டில் வாய்வன் காக்கைக் கூகையொடு கூடிப் பகற்பொழுதிலும் கூவும் (புறம். 362:16-18). முரசுறை கடவுளுக்குப் பலியாக ஒச்சிய பிண்டத்தை அச்சத்தால் பேய்மகனும் எறும்பு முதலியனவும் பெறாமல் இருப்பக் கருங்கண் காக்கையும் பருந்தும் உண்டன (பதி. 30:34-39). மருதநிலத்தில் சிவந்த சோற்றை யுடையவாகிய பலியை விழுங்கின கரிய காக்கை அதனை வெறுத் தால் மனைநொச்சி நிழலில் உள்ள யாமையின் பார்ப்பைப் பசித்த காலத்துத் தினைப் பாதுகாத்து வைக்கும் (பொரு. 182-186). தாழைமரத்தின் தாழ் நத கிளையில் பெடையொடு தங்கும் கடற்சிறு காக்கை சுறாமீன இயங்கும் வேட்டையாடுதல் நீங்கிய இடத்திலுள்ள வெள்ளிய இறாமீனைப் பற்றி உண்பதாக நள்ளிரவில் கனாக்கானும் (அகம். 170:9-12). ஆறலைகள்வரால் மாய்ந்தோரின் வசிபடு புண்ணின் குருதி பருகிய காக்கை, ஒற்றுச் செல் மாக்களின் ஒடுங்கிய குரலவாய் மனையிடத்து வந்து தங்கும் (அகம். 313:13-16). மணிவாய்க் காக்கையின் மாநிறப் பெருங்கிளை, ஆலமரக் கிளையிலேறி மறவரின் அம்புபட்டு வீழ்ந்தோரின் பிணங்களைக் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 319:1-5). மேகம் போன்ற உடைய காக்கை பிணங்களின் பைந்நிணம் கவரும் சுரவழியே தலைவன பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 327:15-17). விருந்துவரக கரைந்த காககைக் குப் பலியாக நள்ளியின் கானத்துள்ள ஆயர்தம் பசுக்கள் பயந்த நெய்யும் தொண்டியில் விளைந்த வெண்ணெற் சோறும் எழுகலத்திலிட்டுக் கொடுத்தாலும் சிறிதாகும் எனத் தோழி கூறினாள் (குறு. 210). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண்காக்கை நள்ளி ரவில் இரையின் பொருட்டுப் பசிய இலையைக் கலக்கி உப்பங்கழி நீரைத் துழவும் (குறு. 246:1-3). கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண்காக்கை வெள்ள மாகிய நீரையுடைய கரிய கழியிடத்து மீனாகிய இரையைத் தேடியுண்டு பூக்கமழ் சோலையில் தங் கும் (குறு. 313:1-3). சிறுவெண் காக்கையின் செவ் வாய்ப் பெருந்தொகுதி, அலைகளின் நீர்த்துளிகள் தம் ஈரமாகிய புறத்தை நனைப்ப அக்குளிரை

வெறுத்துக் கடற்கரைச் சோலையில் தங்கும் (குற. 334:1-3). சிவந்த இறாமீனைப் பிடிக்கப் பாய்ந்த சிறுவெண்காக்கை பாயிரும் பனிக்கழி துழாவி யெடுத்துத் தான் விரும்பும் பெடையை அழைத்து அதற்கு அதனைக் கொடுக்கும் (நற். 31:2-4). மாசற விளங்கிய நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய விசும்பில் கைதொழு மரபின் (முனிவரின் தோற்றமாகிய) எழு மீன்களைப் போலப் பெரிய கடற் பரப்பின கண்ணே இரும்புறம் நனையும்படி சிறுவெண் காக்கை பலவும் ஒரு சேரக் குடைந்தாடும் (நற். 231:1-4). பொற்றொடி மகளிர் முற்றத்திலே உருத்த சோற்றைத் தின்று பொழுதுபடும் அளவில் அகன்ற மீன் கடையில் அசைகின்ற நிழலிலே குவித்த பசிய இறாமீனைக் கவாந்துண்ட பசுங்கண் காக்கை ஆங்கு வினையின்றிக் காற்றாலசைகின்ற தோணியிலே பிணித்த பாயமரத்திற் சென்று தங்கும் (நற். 258:5-9). மரத்தில் தங்கி மக்கள் இடும் பலியை யுண்ணும் காக்கை காற்றால் அசையும் கிளையில் மழைத்துளியுடனே தங்கிச் சோழரது கழார் என்னும் பதியில் இடப்படும் பலியாகிய ஊன்கலந்த சோற்றை உண்ணக் கருதியிருக்கும் (நற். 281:1-6). கடவுள் உறையும் ஆலமரத்தில் கடவுளுக்கு இடப்படும் பவிச் சோற்றைத் தின்று, சேர்ந்த வீரல்களை யுடைய காக்கை மாலைப் பொழுதில் தம் சுற்றமிருக்கும் இடத்தை யடையும் (நற் 343:4-7). கழியின்கண் வீழும் கண்டற்காய் மோதி ஆமபலின அரும்பு சாய்ந்து வெண்மையாக மலர்தலுக்குச் சிறுவெண்காக்கை ஆவித்தல (கொட்டாவி விடுதல்) உவமை (நற். 345:1-5). பஞ்சுபோன்ற தலையையுடைய சிவந்த இறாவின முடங்கலைச் சிறுவெண்காக்கை பசும்பூண் வழுதியின் மருங்கையில நாளிரையாகப் பெறும் (நற். 358:8-10). வட்டமாகிய கண்களையும் கூரிய வாயையுமுடைய காக்கைப் பேடை, நடுங்குகின்ற சிறகையுடைய தன் பிள்ளையைத் தழுவிக் கொண்டு, சுற்றத்தை விளித்துக் கரிய கண்ணையுடைய கருணைக் கிழங்கின் பெரிக்கறியோடு சோற்றுத் திரளையைத் தெய்வத்திற் கிடும் பலியுடன் உண்ண மனையின் கண்ணே சூழ்ந்திருக்கும் (நற். 367:1-5). பெரிய கடற்கரைகண்ணைதாகிய சிறுவெண் காக்கை கருங்கோட்டுப் புனனை மரத்தில் தங்கும்; இருங்கழி நீரில் நீந்தி இரைதேர்ந்துண்டு பூக்கமழ் சோலையில் உறையும்; கருங்கழியின் எழும் துவலையொலிகேட்டுத் துஞ்சும்; இருங்கழிக்கண் இருந்து அயிரை மீனை உண்ணும்; நீர் அற்ற கழியில் வாழும் சிறு மீன்களை நிரம்ப உண்ணும்; வரிபொருந்திய வெள்ளிய பலகறைகளை வலைபெனக் கருதி அஞ்சும்;

கரியகழியிலுள்ள கெடிற்று மீனை அருந்தும்; துறையிடத்துத் தங்கும் தோணியினகத்தே கூடு அமைத்து முட்டையிட்டு வாழும்; பொன்போலும் பூங்கொத்துக்களையுடைய ஞாழலை வெறுப்பின் பொதியவிழ் புன்னையின் பூஞ்சினையில் தங்கும், இருங்கழி நெய்தலைச் சிதைக்கும் (ஐங். 161-170). அருஞ்சர நெறியில் நினைத்தை யுண்ணும் கருங்கண் காக்கையுடன் கழுஞ் விசும்பின்கண் அகலியது (ஐங். 314: 2,4). மறுவறற சிறகினை யுடைய சிறுகருங் காக்கைக்குச் சுற்றத்தோடுணை ஊன சோற்றைப் பொலங்கலத்தில் தருவதாகக் கூறித் தாய உடன் போகிய தலைமகள் . மீன்தற்குக் கரையுமாறு அதனை வேண்டுகிறாள (ஐங். 391).

2. காத்தல். வையை நீராட்டின்கண் தன தலைவனுக்குரிய பரத்தையிடம் சினந்த தலைவியை மகளிர், 'புணர்ச்சி இனிமை மிகுதலைய பரத்தையரிடத்தே செலவாணைச் செலலாமல் காக்கை - காத்தல் - மனையாளாற் கூடுமோ; கூடா' எனக் கூறித் தெருட்டினர் (பரி. 20:85,81).

காக்கைபாடினியார் நச்சென்னையார் - பெண்பாற புலவர் செள்ளை என்ற இயற்பெயர் உடைய பூவா, தம் பெயருக்கு முன்னும் பின்னும் சிறப்புணராதும் இடைச் சொற்களைப் பெற்று, காக்கையைப் பாடியவர் என்னும் பொருளையுடைய சிறப்புப் பெயரொடும் சேர்ந்து காக்கைபாடினியார் நச்சென்னையார் என்றழைக்கப் பெற்றார். பிரிந்த தலைவனின் மீட்சியை யெண்ணி வருந்தியிருந்த தலைவிக் கு அவன் வருகையைக் கரைந்து காட்டிய காக்கையைக் குறித்து இவர் பாடிய பாடல் குறுந்தொகையில் (210) சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவர் பாடியனவாக இக்குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றும் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றும் (278) பதிற்றுப்பதில் ஆறாம் பததும் (51-60) ஆகப் பன்னிரு பாடல்கள் உள்ளன. மறக்குடி முதுமகளின் உவகைக் கலுழ்சியாக இவர் பாடியுள்ள புறப்பாடல் பொருட்சிறப்பு மிக்கது. தன் மகன் போரில் புறங்காட்டினனாகப் பலரும் கூறக் கேட்ட தாய், 'அவ்வாறு புறங்காட்டினனாயின அவன் பாலுண்ட என முலையை அறுத்திடுவேன்' எனச் சினந்து கையில் வாளோடு சென்று 'செங்களந்துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய, படுமகன் கிடக்கை காணுமே, ஈனற ஞானநிலும் பெரிதுவந்தனளே' என இவர் அப்பாடலை முடித்துள்ளார். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனை இவர் பாடிய பத்துப் பாடல்களுக்குப் பரிசிலாக அணிகலன் அணிக என அவன் கொடுத்த ஒன்பது கா

(துலாம்) பொன்னும் நூறாயிரம் காணமும் (பொத்
காசம்) பெற்று அவனது அவைகளத்திலும்
பொறுப்பேற்று அமர்ந்தார் (பதி. ப. 6). அடும்பமல்
அடைகரையில் அவன ஆடிய வடுவை ஊதைக்
காற்று நுணமணை கொண்டு மறைப்பதைப் பட்
டாங்கு புனைந்துள்ளார் (பதி. 51:7,8). சேரலாதனது
கொடை யியல்பை, 'வாராராயினும் இரவலர்
வேண்டித் தேரின தந்து அவர்க்கு ஆர்பதம் நல்கு
வான்' (பதி. 55.10,11) என்றும் 'ஒண்ணுதல் மகளிர்
துணித்த கண்ணினும் இரவலர் புனகண் அஞ்சு
வான்' (பதி. 57.13,14) என்றும் புலப்படுத்துவர்.
அவன் வீரத்தைச் செருக்களத்தில் கூற்றம் வலை
விரித்தன்ன நோக்க முடையான் எனக் கூறிச்
சிறப்பிப்பர் (பதி. 51 35-37). இனபத் துறையில்
மெல்லியனாய் அவன் ஈடுபட்ட காலங்களில் இப்
புலவர் குறிப்பாக அறிவுறுத்திப் பாடிய பகுதி
(பதி. 51.19-24) நயமிக்கது. நள்ளியின கானத்து
நெய்ச்சிறப்பையும் தொண்டிப் பட்டினத்து நெற்
சிறப்பையும் இவர் விதந்து கூறியுள்ளார் (குறு.
210).

காசிபன் கீரனார் - புலவர். காசிப கோத்திரத்து அந்
தணராகிய இவரது இயற்பெயர் கீரன் என்பதாம்.
இக்கீரனார் பாடியதாக நற்றிணையில் 248-ஆம்
பாட லொன்றே காணப்படுகின்றது. முல்லைத்
திணைப் பாடலாகிய அது பருவங்கண்டு ஆற்றா
ளாகிய தலைமகனைத் தோழி மழைமேல் வைத்துப்
பருவம் மறுத்ததாக அமைந்துள்ளது. பிரிவினா
லாகிய பெருந்துயர் பொருந்திய தலைவியின்
உள்ளம் நடுங்குவதைக் காணும் பொருட்டு அவனி
டத்து அன்பிலலாமையால் முகில் பொய்யிடி பயிற்று
வதாகவும் அதனை மெய்யிடியென மருண்டு மயி
லின் மடக்கணம் தோகை விரித்தாடுவதாகவும் கூறு
கின்ற தோழி, கார்ப்பருவத்தைக் குறித்துப் பிரிந்த
தலைவன் மீளாதது கொண்டு தான அப்பருவத்
திற்கு மருளாமை கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும்
முறையில் அப்பாடலை இவா பாடியுள்ளார்.
புதாகனிலெல்லாம் யானையின் புகர்முகம் போல்
முல்லை அழகுற மலருமாறு கார்ப்பருவம் வருத
லையும் இவரது பாடல் புனைகின்றது.

காசு - 1. பொன் முதலியவற்றால் செய்யப் பெற்ற
காசு, பலகாசுகள் கோத்தமைந்தது சிலகாழ் (ஏழு
வடம் கொண்ட மேகலை) (முரு. 16). வேனிற் காலத்தே
உகாஅ மரக் கிளையினின்று அழகிய காசு போன்ற
அதன் கனி உதிரும் (அகம். 293:7-9). மேற்காற்று
வீசுதலினால் உதிர்ந்த நெல்லிக் காய்கள் நூலற்று
உதிர்ந்த துளையுடைய பளிங்குக் காசுகளை ஒப்ப

வறுநிலத்தில் வீழ்ந்தன (அகம். 315:10-13). நெல்லிப்
பசுங்காய் கடுவனியுதிர்ந்தலால் கலவதர் மருங்கில்
பொலஞ்செய காசுபோல அழகுறப் பரவிக் கிடக்
கும் (அகம். 363. 6-8). கிளி வளைந்த வாயிற்
கொண்ட வேப்பம் பழம் பொற்கொலவன் கூரிய
கைநகத்திற் கொண்ட பொலங்கலத்திற் குரிய
ஒரு காசை ஒக்கும் (குறு. 67:1-4). தவளை வாயைப்
போன்ற வாயினையுடைய பொன்னாற் செய்யப்
பெற்ற செலவச் சிறாரின் சீறடிப் பொலிந்த கிண
கிணிக் காசு போன்று கொன்றையின் பேரரும்பு
விளங்கும் (குறு. 148:1-3). உகாய் மரத்தின் கனி
காசு போன்ற தோற்றமுடையது (குறு. 274' 1,2).
குமிழ் மரத்தை மான் உராயதலால் வீழ்ந்த அதன்
பழங்கள் இழையணிந்த மகளின் பொன்னாற்
செய்த காசினைப் பரப்பினாற் போன்று காட்சி
யளித்தன (நற். 274: 3-5). கைத்தொழிலாலே
பொலிவு பெற்ற காசு இடையிடையே அமைந்த
பொனமணிகளையுடைய வடம் அலகுலின் மேல்
அணியப் பெற்றது (கனி. 85:3,4).

2. அணிகலன் (ஆகுபெயர்). குற்றமற்ற பொற்கொல
வன் பழுதறசு செய்த பொலஞ்செய பலகாசு
(மேகலை) அணிந்த அல்குலை யுடையவன் தலைவி
(புறம். 353: 1, 2). தலைவி பல்காசுகளா லாய
மேகலையணிந்த கோடேந்து அல்குலையுடையவன்
(அகம். 75:10,20, 269:15). உடன்போக்கில் சென்ற
தன் மகள் காஞ்சி யணிந்த அலகுலின் மேல்
தொங்குகின்ற காசு முறை பிறழ்ந்து கிடந்தாலும்
அதனைத் திருத்த அறியாள் எனத் தாய் கவனறாள்
(நற். 66: 9-11). பொன்னாலான பாண்டிற்காகக்
கொண்டு செய்யப் பெற்ற அணி பொருந்திய அல்
குலையுடையவன் தலைவி (ஐங். 310:1).

3 குற்றம். புலன் அமைந்த காசு - குற்றம் - அற்ற
செய்யுள் பாடும் பரணா கடலபிறக்கோட்டிய
செங்குட்டுவனைப் பத்துப் பாட்டாற் பாடினார்
(பதி. ப. 5. அடிக்குறிப்பு).

காஞ்சி - 1. மரம் நீரின்கண்ணே யுறத்தாழ்ந்த குறிய
காஞ்சியின் பூவை வாளையினம் கவரும் (புறம். 18:
7,8). காஞ்சியின் தளிருடனே ஆததிப் பூவையும்
விரவிக் கண்ணி தொடுக்கப் பெற்றது (புறம்.
344:8). பொய்கை மேய்ந்த செவ்வரி நாரை தேன
பொருந்திய பூவினையுடைய மருதக் கிளையில்
தங்குதலை வெறுப்பின், காஞ்சி மரத்தில் உறங்கும்
(புறம். 351: 9-11). மணலமலி பெருந்துறைக்கண்
விளையாட்டு மகளிர் பலரும் தளிரும் முறியும்
தாதும் பூவும் பறித்தலால் சிதைவுபட்டுக்
கிடக்கின்ற காஞ்சியும் செம்முருக்கையும் நிறைந்

திருந்தன (பதி. 23:19, 20). உழவர் வளமுடைய செறுவன்கண் விளைந்த கதிரினின்று உதிர்ந்த, களத்தில் தூற்றப்படாத நெல்மணியின் குவியலைக் காஞ்சி மரத்தினடியில் தொகுத்தனர் (பதி. 62:14-16). வளைவையுடைய காஞ்சியிலும் செவ்விய மருத மரத்திலும் ஏறி இளைய மயில் கள் ஆரவாரித்தன (பொரு. 189, 190). நாட்காலத்தே மாலை கட்டினாற்போல இடையறாமற் றொடுத்த நறிய பூக்களைக் கொண்ட குறிய தாளினையுடைய காஞ்சியின் கிளையிலேறிச் சிரல் குட்டத்திலிருந்த கயலை எடுத்தது (சிறு. 178-181). பொதும்பரிலுள்ள குறுங்காற் காஞ்சியில் குருக்கத்தி படர்ந்தது (பெரு. 374-376). தலைவியும் தோழியும் பறித்த குறிஞ்சி நிலப் பூக்களுள் காஞ்சிப்பூவும் ஒன்றாம் (குறி. 84). புற்கென்ற அரையினை யுடையது காஞ்சி (மலை. 449). பொழில்வெள்ளம் காஞ்சியின் பைந்தாது கொண்ட பூக்கள் மிக உதிர்ந்துள்ள எக்கர் புதியமணம் வீசியது (அகம். 25:3-5). காஞ்சி நுண்தாது கருங்கோட்டெருமையின் ஈரம் புறத்துச் சிந்தியது (அகம். 56:3,6). தலைவன் கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி ஊரன் (அகம். 96:8; குறு. 127:3). வயற் காவலர் புனிற்றுக் கதிரை மூதா தின்றல் அஞ்சி, பாகற் கொடி பகனறைக் கொடிகளால் அதனைக் காஞ்சிமரத்திடத்துப் பிணிப்பர் (அகம். 156:3-6). தலைவன் தான் விரும்பிய பரத்தை யுடன், பூக்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த காஞ்சிப் பொழில் சூழ்ந்த அகன்ற ஆற்றின்கண்ணே நேற்று நீராடினான் என அலர் எழுந்தது (அகம். 246:5-7). ஊர்க்குறு மகளிர் காஞ்சி நிழலில் கருப்புலக்கையால் வெண்மணற் குவித்துத் தமர் வளம் பாடிக் குற்றுவர் (அகம். 286:1-5). மாயோள் மாலை போன்ற பூங்கொத்துக்களையும் குறுங்காலையும் உடைய காஞ்சியின் போதவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தலையுடையவன் (அகம். 296:1-3). மகளிர் மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி அவிழ் இணர்க்காஞ்சி நிழலில் குரவை அயர்வர் (அகம். 336:6-9.) அறுகம்புல மேய்ந்த ஏறு நீர் பருகிக் குறுங்காற் காஞ்சியின் மாலைபோன்ற மெல்லிய இணரிலிருந்து உதிரும் நுண்தாது உறைப்ப மணல்மேட்டில உறங்கும் (அகம். 341:6-11). உழவர் காஞ்சிக் குறுந்தறி நட்டுக் கரும்பின் நல்லகழிகளைக் குறுக்கே வைத்து மிடைந்து அணை கட்டிப் பள்ளத்தில் நீரைத் தேக்குவர் (அகம். 346:5-8). காஞ்சிப் பூங்கொத்திலுள்ள பைந்தாது தம்மேல் படும்படி உழவர் அதன் சுமழ் மென்சினைகளை வளைத்தனர் (குறு. 10:2-4). அரும்புகளையுடைய காஞ்சி (ஐங். 1:4). மிஞிறுகள் ஆரவாரிக்கும் காஞ்சிமலர் மீனேற்

றுக்கொடியோன் (காமன்) போன்ற நிறமுடையது (கவி. 26:3). காஞ்சித் தாது ஆடி இருங்குயில் கூவின (கவி. 34:8). மகளிர் கொய்யுநதழை தளிர்க்கின்ற காஞ்சித் துறையணிந்த நல்ல ஊரையுடையவன் தலைவன் (கவி. 74:5). மன்றம் காஞ்சித்தாது உதிர்ந்தன போன்ற தாதாகிய எருவையுடையது (கவி. 108:60). 'எம்முடைய படப்பையில் உள்ள காஞ்சிக்கீழ்க் குறியிடம் செய்தோம்; நீயும் ஆம்பற் குழலால் குறி செய்து வருவாயாக' எனத் தலைவி தலைவனுக்குக் கூறினாள் (கவி. 108:62,63).

2. நிலையாமை. போர்வலிமையுடைய முன்னோர் செல்லவும் தான் செல்லாது இருப்பதாகக் கூறி நிலமகள் புலம்புவதை 'நிலமகள் அழுத காஞ்சி' - நிலையாமை - என்று கூறுவர் எனபர் மார்க்கண்டேயனார் (புறம். 365:8-10). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன, தம்மொடு மாறுபட்ட பகைவரது வீரம் கெடும்படி வஞ்சியாது எதிர்த்து வென்றவரும் தம் நெஞ்சில் காஞ்சி நிலைபெற்றவருமாகிய வீரரின தலைவனாவான் (பதி. 65:3,4). இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் வீரர் குழாம் காஞ்சித் தம் நெஞ்சில் அமைந்த போர் பல செய்தது (பதி. 84:19). இளஞ்சேரலிரும்பொறை வேலெறிந்து பகைவர்க்குத் துன்பம் செய்தலை விரும்பும் நீங்காத ஆண்மையுடைய காஞ்சித் தம் நெஞ்சிலே மிகக் வீரர்க்குத் தலைவன் (பதி. 90:37-39).

3. காஞ்சிப்பண். நெடுந்தகையின் புணனைப் பேயதொடாமல் காக்க, அவன் மனைவி இசைமணி எறிந்து காஞ்சி - காஞ்சிப்பண் - பாடினாள் (புறம். 281:5). போருக்குச் சென்று புண்பட்டு மீண்ட வீரரின் இல்லம் வேம்பின் சிணையொடிக்கவும் காஞ்சி பாடவும் நெய்யுடைக் கையராய் ஐயவி புகைப்பவும் ஆரவாரமாயிருந்தது (புறம். 296:1-3).

4. ஆறு (நொய்யலாறு). மக்களின் தொகுதி ஆடுகின்ற இனிய புனலையுடைய காஞ்சி எனலும் ஆற்றின் அழகிய பெரிய துறையிடத்தே உள்ள மணலைக் காட்டிலும் பலகாலம் வாழுமாறு கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர் வாழத்தினார் (பதி. 48:17,18).

5. அணிவகை (எண்வடமாய் ஆடையின் மேலணியும் அணி கவன்). வையையாற்று வெள்ளம் நீராட வந்தோரின் ஆடை, மேகலை, காஞ்சி - அணிவகை - வாசுவலயம் மூதலிய பொருள்களைக் கவர்ந்து சென்றது (பதி. 7:46-50).

காஞ்சிப்புலவணர் - புலவர். மாங்குடி மருதனார் காண்க.

காட்சி - 1. அறிவு. சீறாரில் வாழும் கல்வியில்லாத காட்சியை - அறிவை - உடைய வில்லுமுதுண்பவர் வேட்டையாடிக் காலங் கழித்தனர் (புறம். 170: 2-4). கோப்பெருஞ்சோழனிடம் அமர் விரும்பிய காட்சியுடன் மாறு கொண்டு எழுந்தவர் வலிமை கொண்ட பகைவரல்லர்; அவன் மக்களையாவர் (புறம். 213:4-6). கோப்பெருஞ் சோழனின் மக்கள் குழ்ச்சியில்லாத காட்சியையுடைய இனையோராவர் (புறம். 213:15). அழுக்குச் செறிந்த காட்சி நீங்காத உள்ளத்தை உடைய தெளிவில்லாதவர் நல் வினையைச் செய்வேமோ அல்லேமோ என்று கருதி ஐயம் நீங்கார் (புறம். 214:1-3). திருவாவீநன்குடி உறையும் முருகனைக் காண ஒருவருடனும் வெறுப்பில்லாத நல்ல காட்சியையுடைய முனிவர் முன்னே சென்றனர் (முரு. 137). நால்வேறு இயற்கையினை யுடைய பதினொரு மூவரும் (முப்பத்து மூன்று தேவரும்) ஒருபொருள் பலவாமாறு பகுத்துக் காண்டற்கண் வேறுபடத் தோன்றும் தம்முள் மாறுபாடில்லாத காட்சியினர் (முரு. 166). தொண்டைமான் இளநதிரையன் நடுவு நிலையை ஆராய்ந்தறியும் இருள் தீர்ந்த காட்சியையுடையவன் (பெரு. 445). சாற்பும் வியப்பும் குன்றின் அதனால் உண்டாய அழுக்கைப் போக்கிப் புகழை முன்பு போல் நிலைநிறுத்துதல் ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் எளிதன்றாம் என்பர் சான்றோர் (குறி. 15-18). வழிவந்த வருத்தத்தைக் கைவிட்டுக் காட்சியுடனும் பேரணிகலங்களைப் பெறும் சிறப்புடனும் இருந்தவன் கூத்தர்சுற்றத் தலைவன் (மலை. 49,50). தலைவியும் தோழியும் ஒருவர் செய்வது நெறியன்று என்று மற்றவர் எண்ணாத வேற்றுமையற்ற காட்சியை உடையவர் (அகம். 73:8-10). அருள் அன்றாக, ஆள் வினையே யாகுமெனப் பொருள்தேடத் துணிந்த பொருளல் காட்சியினை உடைய ஆடவர் துஞ்சல் செல்லாது கல்நெறிப்படர்குவர் (அகம். 75:1-3). மற்றவர், குறித்த இலக்குத் தப்புலதாயின் அம்பினைத் தொடுத்த கைவிரலை வாயாற் கல்விக் கொள்ளும் கல்லாக் காட்சியினர் (அகம். 215:7-10). நன்மையை விரும்பும் காட்சியினை யுடைய தலைவர் உயிரினும் சிறந்த ஒண் பொருள் தருதற்குப் பிரிந்தனர் (அகம். 245:1,2). 'தலைவர் குறித்துச் சென்ற அற்சிரப் போழ்தின்கண் நினையாராயினும் பெருமையுடன் விளங்குதற்கேதுவாகிய அவர் காட்சிதானும் நின் மாமைக் கவினை மறக்கவிடாது' எனத் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (ஐங். 470). துகளறுகின்ற காட்சியினை யுடைய அவையத்தார் ஓலையின் தலையைக் கட்டி அதன் தலையில் அரக்கிலச்சினை இடுவர் (கவி. 94:42,43). அருளற்ற காட்சியுடையான்

அறம் செய்தல் இருமைக்கும் பயன்தரும் என்று கருதானாய், நன்மை செய்யானாய்த் தனக்குள்ள நாளைப் பயன்படாமற் செய்பவன் நெஞ்சு இருண்டிருக்கும் (கவி. 120:1-3). 'புகரறு காட்சியை அளிக்கும் புலமும் (வேதமும்) பூவனும் (நாசு முகனும்) அவனால் செய்யப் பெறும் படைப்பும் திருமாலே' (பரி. 1:45,46).

2. காணுதல். 'இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானும் கூடி இன்புற்றிருந்தவாறு போலக் காட்டி, மறு பிறப்பினும் இடைவிடாத காட்சி - காணுதல் - உடைய நின்னொடு கூடி வாழ்தலை உயர்ந்த பால் (விடி) கூட்டுவதாக' என வடக்கிருந்த கபிலர் பாரியை எண்ணிக் கூறினார் (புறம். 236:10-12). கிணைமகள் குப்பை வேளைக்கீரை உப்பின்று வெந்ததை மடவோர் காட்சி நாணிக் கடைஅடைத்து ஒக்கலொடு உண்டாள் (சிறு. 136-138). 'குறித்த பருவத்துத் தலைவன் வாராமையால் தோள் வாட்டம் அடைந்தன; நீண்ட சுர நெறியை நோக்கி நோக்கி ஒளியற்று எண் கண்களும் காட்சிக்குரிய பொலி வழிந்தன' எனத் தலைவி வருந்தினாள் (நற். 397: 1-3). 'முது பார்ப்பானின் வீழ்க்கைப் பெருங்கருங்கூத்து, நம்மைக் குறியிடத்து வந்து காணும் காதலன் காட்சி கெடும்படியாக நமக்கு வருத்தமாய் விளைந்தது' எனத் தோழி சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்குமாறு தலைவிக்கு உரைத்தாள் (கவி. 65:25-29).

3. அழகு. தெய்வம் தன்னிடத்தே நின்ற இலக்கணம் பொருந்தி வரும் காட்சி - அழகு - உடையது யாழ் (பொரு. 20). செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சியையுடைய சிறுவரைப் பெற்ற செம்மலோர் இம்மையுலகத்து இசையொடு விளங்கி மறுமை உலக இன்பமும் எய்துவர் (அகம். 66: 1 - 6). தேனை உண்ணும் வேட்கையாலே நறுமல ரின்ன தென ஆராயாது யாண்டும் போய் வீழுகின்ற வண்டின் தன்மையை யொத்த தலைவனது தன் டாக் காட்சியைக் கண்டும் கழன்ற தொடியை மீண்டு செறித்த எனது பண்பில்லாத செய்கையை நினைக்கின்றது என்னுள்ளம் எனத் தோழி தலைவியைக் குறைநயப்புக் கூறினாள் (நற். 25: 9-12). தலைவி புனைசுவரில் வரையப் பெற்ற பாவை போன்ற குற்றம் தீர்ந்த காட்சியள் (நற். 253:6,7).

4. தோற்றம். மன்பதை காக்கும் நின் உயர்ச்சியைப் பாராது காதல் கண்மாரிய, அறமில்லாத காட்சியொடு - தோற்றத்தொடு - நும்போல்வாரும் அருள் மாறுவாராயின் எம்போல்வர் இவண் பிறவாதொழியக்கடவர்' எனப் பரிசில் நீட்டித்த

குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறையிடம் பெருங் குன்றார்கிழார் கூறினார் (புறம். 210:1-4).

5. நூல். யாற்றுநீர் வழியே போம் மிதவைபோல அரியவுயிர் ஊழின்வழியே படுமென்பது திறவோர் காட்சியால் - நூலால் - தெளிந்தனம் என்பது கணியன் பூங்குனறன் கூற்று (புறம். 192:8-11).

காட்டகம் - காட்டிடம். மரத்தைத் துணிக்கும் தச்சன் பயந்த மழுவையுடைய கைத் தொழிலில் வல்ல மகாஅர் காட்டகம் - காட்டிடம் - செலவின் அக் காடு அவர்க்குத் தவறாமற் பயன்படும் (புறம். 206: 11, 12). ஆரிருள் பெருகியமையாலும் கோட்டுமா வழங்குவதாலும் காட்டக நெறியில் வாரற்க என்று தலைவனிடம் தோழி வேண்டினாள் (ஐங்-282: 4,5). கரிகாய்ந்த கவர்த்த வழிகளையுடைய கல்காய்ந்த காட்டகத்தின் வழியே தலைவன் பொருள்தேடச் சென்றான் (கலி. 150:11,12).

காட்டாறு - காட்டுவழி. தலைவன் செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு இளையர் பக்கம போற்றத் தேரேறி ஈர்மணல் காட்டாறு - காட்டு வழியே - வருவான் (குறு. 275:5-7).

காட்டு - செத்தை. வெற்றி பெற்ற வேந்தனொருவன் காட்டொடு - செத்தைகளால் - மிடையப் பெற்ற சீயா முன்றலில் விடியற்காலத்திலே உண்ட கள் மயக்கத்தால் உறங்கினான் (புறம். 316:2-4).

காட்டுமா - காட்டு விலங்கு. தொண்டைமானிளந்திரையன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலத்து உருமேறும் இடியாது; பாம்புகளும் கொல்லுதலைச் செய்யா; காட்டுமாவும் - காட்டு விலங்கும் - வருத்தம் செய்யா (பெரு. 41-43). காட்டுமான் காண்க.

காட்டுமான் - காட்டு விலங்கு. 'என்னோய் முருகனால் வந்ததென்று கூறும் வேலனிடம் நும் இறைவனாய் முருகவேள் ஊன் பொருந்திய அம்பினுடன் காட்டுமான் - காட்டு விலங்கு - சென்ற வழி ஒற்றி வேட்டம் செல்லுமோ என வினவின என்னாகும்' எனச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்குமாறு தலைமகள் தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 388: 19-26). காட்டுமா காண்க.

காட்டுநாடு - காட்டினகத்துள்ள குடிவாழ்பகுதி. கண்ட ரக்கோப்பெருநள்ளி வன்பரணரிடம் 'யாம் காட்டு நாட்டேம் ஆதலின் பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன் கலம் எம்மிடம் இல்லை' என்று கூறி மார்பிற் பூண்ட வயங்கு காழாரத்தை முன்கைக் கடகமொடு அவர்க்கு ஈந்தான் (புறம். 150:18-21). தலைவியின் ஊர், வன்புலக் காட்டு நாட்டில் உள்ளது (அகம். 94:12-14). தலைவியின் ஊர், உடும்பைப் பிடித்து

நுணலை அகழ்ந்து ஈயல் கெண்டி முயலெறிந்த வேட்டுவன் வேட்டையாற் பெற்ற பண்டங்களை யும் கருவிகளையும் இல்லத்திலே விடுத்து இருமடைக் கள்ளின் இன்களி செருக்கும் வன்புலக் காட்டு நாட்டிலுள்ளது (நற். 69:1-8).

காட்டுர் கிழார் மகனார் கண்ணனார் - புலவர். காட்டு எனும் ஊரால் பெயர் பெற்ற வேளாளர் ஒரு வர்க்கு மகனாரான கண்ணனார் என இவரது பெயர் விளக்கம் பெறும். இவர் பாடியதாக அக நானூறு 85-ஆம் பாடல் ஒன்றே உள்ளது. தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவியைத் தோழி பருவங் காட்டி ஆற்றுவிகும முற்றையில் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். திரையன் என்பானாகுரிய வேங்கட மலையில் ஈன்றணிமை கழிந்த மென்னடை மடப்பிடிக்கும் அதன் கன்றிற்கும் முற்றாத மூங்கில் முளையினைக் கொணர்ந்து ஊட்டுமா கன்றிறினை அன்புச் செயலை அமுதர்ப புனைநதுள்ளார். கார்ப பருவத்தில வேங்கைப் பூவின தாதுனை யாடிய மயில் குருந்த மரக் கிளையிலிருந்து துணையை யழைப்பதையும் இவர் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

காடி - 1. ஊறுகறி. (ஊறு வைத்த புளியங்காய் நெய் விக்காய் முதலியவற்றா லாய்) காடியை - ஊறுகறியை - உடைய மிடாவைப் பாரில் வைத்துக் கயிறால் வரிந்து கட்டி உமணர் சகடத்தைச் செலுத்தினர் (பெரு. 56,57). பெருமபாணன் மறைகாப்பாளரின் உறைபதி சேரின சிறந்த உணவுடன் மாவினது பசிய வடுவினைப் பலவாக இட்ட காடியும் பெறுவான் என்று ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (பெரு. 308, 310). மோருக்கு மாறாக மாங்காயை நறிய காடியாகக் கூட்டி ஆயர் உண்பர் (கலி. 109 23).

2. கழுத்து. கரிகாற்பெருவளத்தான வேண்ட, முனை முரியாத அரிசிச் சோற்றையும் வித்துக்களைப் பொரித்துச் செய்த பொரிககறிகளையும் காடி - கழுத்து - இடத்தே வந்து நிரம்புமாறு பொருநர் உண்டனர் (பெரு. 112-116). கயிறறாலே வரிந்த மிடாவைச் சகடத்திலுள்ள பாரின காடியில் வைத்துக் கட்டி உமணர் அதனைச் செலுத்தினர் (பெரு. 56,57).

3. புளித்தநீர். அடுகின்ற மகள உலக்கையால் குற்றிய வெண்ணெல் அரிசியைக் கொண்டு காடி - புளித்தநீர் - வெள்ளூலையில் சோறு சமைத்தாள் (புறம். 399:1-3).

4. நெய். காடி - நெய் - வைத்த மிடாவைப் பாரின தலையில் வரிந்து கட்டி உமணர் சகடத்தைச்

செலுத்தினர் (காடி தெய் யென்பனருமுனர் என நச்சினார்க் கினியர் உரைப்பர்) (பெரு. 56,57).

5. கஞ்சி. சுட்டிற் படுக்கை மேம்பட அன்னச் சேவ லின தூய நிறத்தையுடைய சூட்டாகிய மயிரைப் பரப்பி அணையிட்டு அதனமீது காடி - கஞ்சி - இட்ட வெளுத்த ஆடை விரிக்கப்பட்டது (நெடு. 131-135).

காடு - கானகம். கரும்பல்லது டிற காடு - கானகம் - அறியாத மருதநிலம் பாழாகப் பகைவர் நாட்டை இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி எரியூட்டி னான் (புறம். 16:15-17). யானைக்கட் சேய்மாதந்தரஞ் சேரலும்பொறைபைக் குன்றும் மலையும் காடும் நாடும் என இவற்றை யுடையோர் ஒரு பெற்றிப் பட்டு வழிமொழிந்தனர் (புறம். 17:3,4). தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் அழிக் கப் பெற்ற அவன் பகைவர் நாடு கலைமான் புலிப் பாற் பட்டெனப் பிணைமான் சிறுமறியைத் தழு விக் கொண்டு வேளை வெண்பூவைக் கறிக்கும் ஆளில்லாத அருஞ்சுரத்தையுடைய காடு ஆயிற்று (புறம். 23:18-22). சோழன் நலங்கிள்ளியின் மறவர் பொருதற்குக் காடிடைக் கிடந்த நாடு தொலை ஷிலுள்ளதாதலின் செல்லேம் எனக் கூறார் (புறம். 31:9-11). கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியின் பகைவர் நாடு வருவாயிழந்து கடவுள் கந்து விட்டு நீங்கிப் பலிகண் மாறிய பாழ்படு பொதியில் நரை மூதாளர் நாய் (கூடகங்குனி) இடுதலாற் குழிந்த இடத்தில் கானலாரணம் முட்டையிடும் காடாகி அழிந்தது (புறம். 53:11-17). களிறு மிகவுடைய கவின் பெறு காடுகளைப் பார்த்த ஏணிச்சேரி முடமோசி யார், இவை ஆய்அண்டிறனின் குன்றைப் பாடிப் பரிசு பெற்றனவோ என அவன் யானைக் கொடையை வியந்து பாராட்டுவர் (புறம். 131:2-4). தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றி யிருந்த குமணனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடினார் (புறம். 164,165. அடிக்குறிப்பு). சோணாட் டுப் பூஞ்சாற்றுப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் காடு, நாடு என்னும் இரண்டிடத் தும் ஈரேழு பசுக்களான் வேள்வீ பல செய்தான் (புறம். 166.19-22). நாடாயினும் காடாயினும் மேடா யினும் பள்ளமாயினும் அவ்விடத்து வாழும் ஆட வா தன்மை கொண்டு நிலத்தின் தன்மை சுட்டப் பெறும் (புறம். 187). வெட்சிவீரன் தனக்கு அரணாக் காட்டையும் கைகொள்ளாமல் எதிர்த்த சுரந்தையாரை வென்று ஆணிரை கவர்ந்து வந்தான் (புறம். 257:6-10). நிரைகவர்ந்து சென்ற வெட்சி மறவர் ஆணிரைபின் செல்லாது இலைபுதை பெருங்

காட்டுத் தலைகரந்திருத்தலால் அவரை வென்று செல்க எனக் கரந்தை மறவன் அறிவுறுத்தப் பெறு கிறான் (புறம். 259:1-4). இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனின் ஆளுகைக்குட்பட்ட காடுகள் கட வுள் (மூவிவர்) உறையும் இடமாயின (பதி. 13: 20). பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவனின் மைந்து மலி டெரும்புகழ் அறியாது எதிர்த்த பகைவர் தோற்று ஒடுதலால் அவர் நாடு நடமாட்டமற்றுப் பெருங்கவின் அழிந்த வழிகளை யுடையவாய் ஏறு புணர்ந்து அண்ணல் மரையா அமர்ந்தினிதுறை யும் காடாயிற்று (பதி. 23:10-15,25). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் வயவர் சீறியதால் அவன் பகைவர் நாடு முன்பிருந்த வளங்கெட்டுப் பீர்க்குப் படர்ந்த வேலியையுடைய பாழ்மனை நெடுஞ்சி முட்கள் காடுபோல் செறிந்த வழிகளையுடைய தாயிற்று (பதி. 26:10-14). பலபூஞ் செம்மற் காடு பூயன் மாறிச் செவ்வரக்குப் போன்ற நுண்ணிய மணல் பொருந்திய கோடு கொண்டு காட்சி யளித்தது (பதி. 30:26,27). கடலிலும் காட்டிலும் அரண்களைப் பெற்றிருக்கும் பகைவர் பல்யா னைச் செல்கெழு குட்டுவனின் போர் முழக்கங் கேட்டு அவ்வரண்களால் நன்மை பெறாராய் நடுங்குவர் (பதி. 30:31,44). தன் புரோகிதராகிய நெடும்பாரதாயனார் தனக்கு முன்னே துறந்து காடுபோக அது கண்டு பல்யானைச் செல் கெழு குட்டுவனும் துறவுள்ளம் பிறந்து (காடு) சென்றான் (பதி. ப. 3:10,11). காட்டின் கண் தோன்றியதும் நாட்டில் உள்ளோரெல்லாம் கானத்தக்கதுமாகிய கூடரைப் போன்ற சினத்தை யானை கைவிட்டது (பதி. 40:29-31). இசையில் வல்ல இளைஞர் யாழ் வாசித்துக் கடவுளர்ப் பரவ, வயக்களிறு அதனைப் புலிக் குரலாகக் கருதிப் பூத்த வேங்கை மரத்தின் பெருஞ்சிணையை வளைத்துப் பிளந்து தன் சென் னியில மிலைச்சிச் சுரபுன்னை செறிந்த வியனகாடு சிலம்பப் பிளிறும் (பதி. 41:5-13). வாடைப் பாச றையில் உள்ள வீரர் காட்டிலுள்ள விறகையெல் லாம் வெட்டிக் குளிர் காய்ந்து அங்கு நெடுநாள் தங்கினர் (பதி. 82:9). முருகன் உறையும் இடங் களுள் காடும் ஒன்றாகும் (முரு. 223). தொண்டை மான் இளந்திரையனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலத்தில் வழிப்பறி செய்வோரிலர்; உருமேறும் இடியாது; அரவும் கொல்லுதலைச் செய்யா; காட்டிடத்துப் புலி முதலியனவும் வருத்தம் செய்யா (பெரு. 37-43). கழுதைச் சாத்தொடு வம்பலர் வழங்கும் உல் குடைப் பெரிய வழியில கவர்த்த வழிகளைக் காத்திருக்கும் வீற்படை இருக்கின்ற ஊர்களில் வியன் காட்டு வழியில் இலவு காய்த்திருந்தது

(பெரு. 75-84). இடையன் காட்டிடத்தனவாகிய கொம்புகளிலும் கொடிகளிலும் உள்ள பல பூக்களைக் கலந்து கட்டிய படலை (கலம்பகமாகிய) மாலையை அணிந்திருந்தான் (பெரு. 172-175). ஊர்களில் முள்ளுடைய மரங்கள், ஒங்கிய காடுகள் சூழ வளர்ந்த தொழுக்கள் இருந்தன (பெரு. 184, 185). வள்ளியங்காடு பிற்படத் தலைவன் தேரிற் பூட்டிய குதிரை விரைந்தது (மலை. 101-103). பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஒன்னார் நாட்டின் மீது படையெடுத்தமையால் அது நாடெனும். பெயர் நீங்கிக் காடெனும் பெயர் பெற்றது (மது. 156). காட்டில் உலர்ந்த ஊகம்புல், வைக்கோலைக் கண்டாற் போன்று தோன்றியது (மது. 307). கரிகாற் பெரு வளத்தான் சோழமண்டலத்திற் காடு கொன்று நாடாக்கினான் (பட்ட. 284). உலர்ந்த மூங்கில் தம்மில் இழைந்ததனால் காட்டில் தீ உண்டாகியது (மலை. 248). நன்னன் ஆட்சிக்குரிய குறிஞ்சிநிலத்தில் ஓசை இனிதாகிய அருவியின் பயன் பொருந்திய காடு காத்து உறையும் கானவர் இருந்தனர் (மலை. 278, 279). கல்லைக் கொணர்ந்து அதனிடத்தே பெயரை அறிதற்கு எழுதிய கடவுள் ஒங்கிய காடு தன் கொடுமையாற் பிற காடுகளை இகழும் இயல்பினது (மலை. 394-396). நிலம் பிளக்குமாறு தீயைப் போன்று ஞாயிறு காய்தலின் வற்றிய மரங்களையும் உகும் மூங்கில்நெற் பொரியும் பாறைகளையும் நீர் வற்றிய சுனைகளையும் வழிச் செல்வோர் இன்மையின் வறுமையான் மெலியும் ஆறலைப் போர் பொருந்திய சுரநெறிகளையும் வெள்ளிய முருங்கைப் பூ கடுவனியால் பரந்து கிடக்கும் இடத்தையும் உடைய காட்டு வழியே தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 1:9-19). காய்ந்த ஓமை மரங்களை யுடைய முதிய காட்டில் பளிங்கு போன்ற நெல்லிக் காய்கள் பெரிய பாறைகளில் சிறார் விளையாடற்கு ஈட்டி வைத்திருக்கும் வட்டுக்கள் போல் உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 5:8-11). ஞாயிற்று மண்டிலம் நெருப்பெனச் சிவந்த வெப்பமிக்க சுயம் துகளாகிய பயனகெட்ட காட்டில் இலையிலவாய் மலர்ந்துள்ள அரும்பில்லாத இலவம் பூக்கள் மகளிர் கூட்டம் மகிழ்ந்து எடுத்த அம் சுடர் (கார்த்திகை விளக்கின்) நெடிய வரிசை போலத் தோன்றும் (அகம். 11:1-6). குன்றம் சூழ்ந்த காட்டில் உள்ள செந்நிலப் பெருவழியில் காயாவின் வாடிய பூக்கள் பரவிக்கிடப்ப, ஈயல் மூதாய் (இத்திரகோபம்) ஒருங்கே வரிவரியாக ஊர்ந்து செல்லுதல் பவனத்தொடு நீலமணி நெருங்கி இருப்பதை ஒக்கும் (அகம். 14:1-5). பருந்து ஈன்று காவற்படும் ஓமைமரங்கள் பொருந்திய மலைமுழைஞ்சி

* இப்பாக்கிதா.2-ந்

விடத்து ஈன்றணிமை யுடைய பிணவு பசித்த தெனச் செந்நாய் ஏறு, ஆண்பன்றியினைத் தாக்க அதுகண்டு ஓடும் பெண் பன்றி ஈந்தினை மோதிச் செல்லுதலின் வீழ்ந்து கிடக்கும் செங்காய் வித்துக் களுடன் கூடிய வன்னிலத்தைக் கூவலர் குந்தாவி யால் உடைத்து, நீர் ஊறாமையால் விட்டேகிய உவலைக் கிணறுகளைக் கண்ட பெரிய களிற்றினம் தங்களை அகப்படுத்த வேடர் அமைத்த குழியெனக் கருதி அவற்றைத் தூர்க்கும் இயல்புடையது காடு (அகம். 21:15-27). மண் குளிர்ப்பத் தன் பெயல் பொழிந்தமையான், புதரின் மீது படர்ந்துள்ள செம்மூலையின் சிவல் முள்ளைப் போன்ற சிவந்த அரும்பு, நெருங்கிய குலையினையுடைய பிடவமொடு மலரக் காடு கம் என்று மணம் வீசியது (அகம். 22:1-5). திதியனின் இனிய வெற்றி முரசு போல ஒலிக்கும் மலையுச்சியினின்று வீழும் அருவிகளையுடைய காடுகளைத் தாண்டித் தலைவர் பொருள் தேடச் சென்றார் (அகம். 25:20-22). தழைத்த மூங்கில் உராய்வதால் எழுந்த தீப்பொறி நெடுந்தூரம் கடந்து சருகுகள் மறையும்படி மூள, நெடிய இடத்துள்ள உலர்ந்த ஊகம்புல் மீது காற்று சுழற்றிப் பரவச் செய்யக் காட்டைப் பெருந்தீ கவர்ந்தமையின் வலி கெட்டு அவறிய சாத்தொடு புலிக்கஞ்சிய யானைக் கூட்டம் மயங்குதற்குக் காரணமாகியது காடு (அகம். 39:8-12). 'அழகுற்றுச் செழித்த பூங்கொத்துக்கள் தோன்றிய மரங்களையுடைய காடு அழகு பெற்ற காட்சி பொருந்திய இக்காலத்தில் இயற்கையழகு கெட வருந்தினனோ' எனப் பொருள்வயிற பிரிந்த விடத்துத் தலைவன் கிழத்தியை நினைந்து கூறினான் (அகம். 41:8-12). வாகையின் முதிர்ந்த நெற்றுக் களைக் கொண்ட கொத்து ஆடுகளப் பறையின் விட்டு விட்டு ஒலிக்கக் கோடை நீடிய அகன் பெருங்குன்றத்து நீரிலலா அரிய சுரநெறியில் களிற்றினைக் கொன்று, மக்கள் இயங்குதல் அற்ற சுரத்தே புலி திரியும் காட்டினைக் கடந்து தலைவர் பொருள் தேடச்சென்றார் (அகம். 45:1-6). மேகத்தை வெறுத்து வருந்திய மடமான கூட்டம் வற்றிய மரற் செடியினைச் சுவைக்கும் காட்டு வழியே தலைவன் தலை வியை உடன்கொண்டு சென்றான் (அகம். 49:11-13). கடுங்கதிர் எறித்தலால் உண்டாய பிளவிடங்களில் முருங்கைப்பூ நிறைந்து பரவ, நீரற வறந்த நிரம்பா நீரிடையுடைய கள்ளியங்காட்டில் வள்ளையிற்றுச் செந்நாய் வருந்து பசிப் பிணவொடு தங்கும்; அக் காட்டிலுள்ள வாகைமரத்தின் அடியைச் சுரிமூக்கு நொள்ளை (நக்கை) முடியிருக்கும் (அகம். 53:3-9). கூதிர்க் காலத்தில் இடியுடன் மிக்க மழை பெய்ய,

மன்னுயிர் உறங்கிய நள்ளிரவில் குறத்தியரின் தந்தைமார் காட்டில் விலங்குகளை ஆராயும் வேட்டையினால் துயிவிடம் பெறாமல் இல்லம் வந்து புவித் தோவினை விரித்துப் படுப்பர் (அகம். 58:1-8). நிமிர்ந்த கோட்டிணையுடைய களிறுடைமையான் சிறப்புறும் காடு பாதையில் ஏறியும் இறங்கியும் செல்லும் மூங்கில் சாய்ந்த சிறுநெறியை யுடையது (அகம். 65:15,16). புள்ளிகளையுடைய கலைமாணை அதன் வறட்சியுற்ற அழகியகொம்பு சிதர்ந்தொழிய அதன் ஓட்டத்தினை வென்று பற்றித் தின்ற புவி, கன்னிக்காட்டில் விட்டுச் சென்ற ஊன்தசை முடை நாற்றம் வீசியது (அகம். 97:1-3). பகைவர் காவல் புரியும் இடத்திலே கன்றினைக் கவர்ந்த கொள்ளையர் அவ்வினத்தினை அவ்விடத்தினின்று கொண்டு போகும் நனந்தலைப் பெருங்காட்டில் வெப்பம் விளங்கிப் பரக்கச் சுழன்றுவரும் கோடைக் காற்றினால் முருங்கை மலர் ஆலங்கட்டி போல உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 101:10-16). காட்டில் தம் கொம்பினால் பகையாயவற்றைக் குத்தி உழும் களிற்றியானையின் கூட்டம் தங்கும் நீடுமரச் சோலை இருந்தது (அகம். 109:4,5). ஈரமுடைய மேட்டுநிலத்தே தழைத்த வரிமரலைக் கறித் துண்ணும் மடப்பிணையுடன் கூடிய திரிமருப்பு இரலை (ஆன்மாக்கள்) உள்ள காடு கடந்து தலைவர் பொருள் தேடச் சென்றார் (அகம். 133:16-18). காயும் கதிர்தாக்குதலினாலும் காற்றுக் கடுகி வீச தவினாலும் இருப்பைப்பூ யானை மருப்பினாற் கடைந்த கழங்கு போன்று பாதையீது பரவிக் கிடக்கும் காட்டைத் தலைவர் கடந்து சென்றார் (அகம். 135:7-10). கடுங்கதிர் தெறுதலின் காடு கவின் அழிந்தது (அகம். 143:2). வெள்ளிய ஞெஹை மரங்களுடைய வியன் காட்டில் வற்றல் என்னும் மரத்தில் உள்ள பொன் தலை ஒந்தி வெயிலால் அழகொழிந்த ஊர்களில் வருத்தங் கொள்ளுதலின் மெல்லெனத்தாலும் (அகம். 145:3-5). மிக்க காற்று வீசுந்தோறும் குறுங்கால் வாகை மரத்தின் நெற்றுக்குலை ஆடுமகள் அரிக்கோற் பறையின் ஒலிக்கும் காட்டில் பதுக்கையை அடுத்த குறைந்த நிழலுடைய கள்ளியின் மூட்பொருந்திய அடியில் தங்கிப் பல்வி தன் சிறுசெந் நாவால் வழிச்செல்பவர்க்கு உறுவது கூறும் (அகம். 151: 8-15). கடுங்காற்று தழைத்த மூங்கிலின் கணுக்களைப் பொருந்தித் தாக்கியதால் எழுந்த கூரெரியால், ஞாயிற்றின் கதிர் கெடுத்த வெங்காடு பசுமையற்ற அரிய வழி யுடையதாயிற்று (அகம். 153: 8 - 11). படுமழை பொழிந்த பயன் மிக்க காட்டில் பள்ளத்திலுள்ள

தேரை சிறு பல்வியம் போல் ஒலிக்கவும் பிடவ மலர்கள் நுண்ணிய செம்மணலைக் கோலம் செய் யவும் காந்தட் பூவின் தாது கட்டவிழ்ந்து விரியவும் இரலை தெள்ளறல் பருகிக் காமர் துணையொடு வதியவும் காடு கவின் பெற்றது (அகம். ' 154:1-10). ஞாயிறு தெறுதலின் பயன் மாறிய மாநிலத்துக் காடு அழகுபெற மழை பொழிந்தமையின் வண்டி னம் ஆர்ப்ப முல்லையும் தோன்றியும் மலரக் கானம் கமழ்ந்தது (அகம். 164:1-7). காடு கவின் அழியுமாறு கோடை நீடியதால் மூங்கிலின் கணுவி லிருந்து தெறித்த முத்து குழியிடைப் பரவிக் கிடந் தது (அகம். 173:13-15). ஞாயிற்றின் சினம் மிக்க, கற்கள் பொருந்திய சுரநெறியில் பாகற் கவினை விரும்பி அயிர்யாற்று அடைகரையில் கானமயிவின் கமஞ்சூல் பெடை வயிரின் நரலும் காடு கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 177: 8-12). விரைந்த எரி பரந்த வியன் காட்டில் யானை பக்கமலையில் ஓடும் வெண்தேரை (பேய்த் தேரை) நீரென நினைந்து அதன்பால் தன் நெடுங்கை நீட்டி வான் வாய் திறந்தும் நீர் பெறாது கான புலந்து செல்லும் (அகம். 179:1-6). வேட்டம் போகிய குறவன், காட்டில் உள்ள குள விப்புதர் குருதியொடு துயல்வர முள்ளம் பன்றி யைக் கொன்றான் (அகம். 182:8-8). உமணரின் வண்டியில் பூட்டிய எருதுகளின் கழுத்துமணியோசை, அவர்கள் வாயினை மடித்து எழுப்பும் சீழ்க்கை ஒலியொடு விரைந்து எதிரே சென்று, ஓமையம் பெருங்காட்டில் வரும் வம்பலர்க்கு ஏமம் செப்பும் (அகம். 191:4-10). காய்சினக் கடுவளி வீசுதலால் வீழும் செந்நிற முருக்கமலர்கள் குழப்பெற்ற பெருங்கல் அழலினால் மூடப்பெற்ற யானை போல வியப்புறத் தோன்றும் வெங்காட்டின் நிழ லற்ற ஓமையுள்ள நீரற்ற நெடுவழியே தலைவன் கடந்து போயினான் (அகம். 223:5-9). மூங்கில் இள முளை திரங்க, காம்பின் கழை வெம்ப, மழை மறந்து அருவி இல்லையாகிய அஞ்சத்தகும் பரந்தவிடத்தே தோன்றிய பேய் வெண்தேரை மழையென்று கருதி ஓடித் தாகம்பட்ட பெரிய கலைமான் வேற்றுப் புலம் செல்லாது அவ்வெங் காட்டின் கண்ணை வருந்தித் தங்கும் (அகம். 241:8-12). பழமை பொருந்திய பசிய காட்டிலே பின்னிய கொடிகளை உழக் கிப் பல ஏரால் உழுது, இடுவென இட்டுப் பொருந்திய வினை செயதமையின் பாசிலை அமன்ற பயறு விளைந்தது (அகம். 262:1-4). வேறுபட்ட பலவாய கவர்த்த நெறிகளையுடைய வெருவரு வியன்காட்டாகத்தே வழிச்செல்லும் வம்பலரைக் காணும் பொருட்டு வல்வில் ஆடவர் (ஆறவைக்கவர்)

நீடுநிலை யாமரத்தின் கிளை மேலிருப்பர் (அகம். 363:5-8). செந்நாய் ஏற்றை பெண் நாயின் மிக்க பசியைப் போக்கும் பொருட்டுக் காட்டிலுள்ள மடப்பிணை அலற அதன் கலையைச் சிதைக்கும் (அகம். 385: 4-6). பெருங்காட்டு நெறியில் தன் பகையினைக் கொன்று சினத்தைத் தணித்துக் கொள்ளாமலும் அன்றி அதனை வென்றோட்டி மாறுபாட்டினை மெலிவிக்காமலும் பெண்யானைகளின் கூட்டமாகிய இனத்துடன் கலவாமலும் மழைபோலும் மதத்தால் செருக்குற்றுப் பெரிய களிறு இயங்கும் (அகம். 298: 7-10). அகன்ற காட்டில் கடுங்காற்றால் பறிக்கப் பெற்ற கம்பு ஒழிந்த தேக்கிலைகள், பருந்தின் வட்டம் எழுந்தது போன்று விசும்பிடம் மறையப் பரவி அவ்வழிச் செல்லுநர் அறிவு (கவடு அறியாது) மயங்கும்படி, கவர்த்த நெறிகளை யெல்லாம் மறைக்கும் (அகம். 299:5-9). காட்டிடத்தே ஆனிரை கவர்ந்த மழவர் தெய்வம் சேர்ந்த வேம்பில் பசுவினைக் கொன்று குருதி தூவிப் புலவுப் புழுக்குண்ட அகன்ற பாறையின் களிறு தன் புறத்தினை உரசிக் கொண்ட கரிய அடியிணையுடைய இலவ மரத்தின் வெள்ளிய விதை ஆலங்கட்டி போலப் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 309: 1-10). மழை மாறிய வெங்காட்டில் தூதுசெல்லும் பார்ப்பானின் கையிலுள்ள ஓலைச் சுருளைப் பொன்னெனக் கருதி அவனை வீணே வீழ்த்திய மழவர், அவன் வறுமை கண்டு கை நொடித்துச் செல்ல ஆங்குள்ள நரியேற்றை குருதியுடன் கூடிய குட்டைக் கடித்துக் கள்ளி நீழலில் ஊளையிட்டுத் தங்கும் (அகம். 337:7-18). தலைவரும் அவருடன் செல்லும் திருந்துவேல் இளையரும் வெயிற் காலத்து நீழலில் தங்கினர்; அவர்கள் வண்டுகள் உண்ணுமாறு மலர் அணிதற்கு ஏற்ற வாறு மழையால் கருங்கால் நுணவின் வெள்ளிய பூக்கள் சிறுநெறிகளில் மணம் பரப்பக் காடு கவின் பெறுக எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 345: 12-21). காட்டில் கதிரவன் எனதுப்பக் காற்றால் இலை உதிர்ந்த கிளைகளில் தீ கப்பு விட்டாலொத்த அழகிய தளிர்களையுடைய மரச் செறிவில் உள் துளை பொருந்திய பூக்களை யுடைய பொலிவற்ற இருப்பை மரங்கள் நிறைந்திருந்தன (அகம். 351: 5-8). மூங்கிலைத் தாக்கி ஞெமை மரங்களில் இலைகளை உதிர்த்த வெப்பம் பொருந்திய கோடைக்காற்று, நெடுவெண் களரில் உள்ள புழுதியை முகந்து சுழன்றடிப்பதால் வேனில் வெப்பம் நிறைந்த காட்டில் பிணை தழுவிய கலைமான் நீர் வேட்கையால் தழை தின்னு தலை மறந்து சூல் வேட்கையுடன் கயத்தில் நீரின்

0 இ பொ க 6169 2-16அ

மையின் வாடியது (அகம். 353:7-14). ஈங்கையும் குரலும் நிறைந்த குறுங்காட்டில் கருவேட்கையால் உண்ணாதிருந்த பெண் புலியின் வருத்தம் தீர யானையைக் கொன்று அகன்ற பாறைகள் குருதியாற் சிவக்கும்படி இழுத்து வந்து புலால் நாளும் புலி கிடந்து புரண்டதால் புற்கள் சாய்ந்து கிடக்கும் சிறு நெறிகளை யுடைய கானத்திலே யானைக் கூட்டம் நடமாடாமல் உம்பற் பெருங்காட்டிலுள்ள பலாமரங்களின் பழங்களைக் கையால் தோண்டித் தின்னும் (அகம். 357:1-10). திசைகளெல்லாம் மறையப் பரவி மேகம் காடீழ்ந்து மழை பொழிந்தமையான், காட்டின் பள்ளங் கள்தோறும் தேரைகள் ஒலித்தன; நீடிணர்க் கொன்றை தோன்றி, முல்லை, இல்லம் முதலிய எல்லாம் மலர்ந்தன (அகம். 364:1-7). பொருள் தேடச் செல்லும் தலைவன், காற்றினால் மிக்கெழும் தீ பரவிய இலையற்ற காட்டில் மானின் புறத்துள்ள புள்ளிபோன்ற புள்ளிகளையுடைய மரநிழலில் தங்கிச்சென்றான் (அகம். 379:18-21). குறிஞ்சி நில மக்கள், கடம்பின் கட் கொடியினைக் கட்டிக் கண்ணி சூட்டி இனிய வாச்சியங்களைக் கொண்டு காடுகெழு நெடு வேளைப் பாடும் பாட்டிற்கேற்ப வெறியாட்டயாந்தனர் (அகம். 382:3-7). எடுத்து வளர்த்த தாயைத் துறந்து, ஊரும் சேரியும் அலரெழுத் தலைவனொடு காடும் காவும் போகத் துணிந்து நாடும் தேயமும் நனிபல கடந்து சென்ற தலைவியை எண்ணி மகட்போக்கிய தாய் இரங்கல் (அகம். 383:1-4). காடுறை இடையன் தன் யாட்டினத்தை ஒருவழிக் கூட்டும் பொருட்டு எழுப்பும் சீழ்க்கையொலி கேட்டுக் குறுமுயல் மன்றத்திலுள்ள பெரும்புதரில் மறையும் (அகம். 394:13-15). யானை குத்திப் புண் படுத்திய ஓமையின் பட்டை யுரிந்த சிவந்த அடி மரத்தினை ஊன் என்று கருதி யாமரத்துப் பருந்து வந்து தங்கும். மூங்கிலின் நெல்விளையும் காட்டு வழியே தலைவன் தலைவியை உடன் கொண்டு செல்லத் துணிந்தான் (அகம். 397: 8 - 16). செங்காற் பல்லி தன் துணையை அழைத்தற் கிடமான கள்ளிக் காட்டைக் கடந்து தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தான் (குறு. 16:4,5). காட்டினிடத்தே வேங்கை மலர்கள் உதிர்ந்த துறு கல், பெரிய புலிக்குட்டி போலத் தோன்றும் (குறு. 47:1,2). நிலம் கரிந்த கள்ளியங் காட்டில் கிவி வேப்பங்கனி தின்னும் (குறு. 67). உமணர் சேர்ந்து கழிந்த பக்கத்தையும் விரிந்த இடத்தையும் பாழ்த்த தோற்றத்தையும் உடையது ஓமை மரங்கள் பொருந்திய பெருங்காடு (குறு. 124:1,2). கேடில்லாத விழுப பொருள் கொணரும் பொருட்டுப் பாசிலைகளை

யுடைய வாடாத வள்ளிக்கொடி படர்ந்த காட்டைத் தலைவர் கடந்து சென்றார் (குற. 216:1,2). இரவில் தாதையுடைய அரும்பு வினங்கப் பெரிய காட்டில் வீசும் அசைகின்ற காற்றைப் போலத் தண்ணிய மணங்கமழும் நெற்றியை யுடையவள் தலைவி (குற. 273:1-2). செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு இளைய வீரர் பக்கம் போற்ற ஈரமாகிய மணையுடைய காட்டு வழியே தலைவன் வந்தான் (குற. 275:5-7). ஆழ்ந்துபடக் கிடந்த பெரிய குளிர்ச்சியையுடைய குன்றத்துத் தழைத்த வலிய ஈதமரங்களை யுடைய காட்டில் காற்றுச் சுழன்று வீசும் (நற். 2:1,2). பக்கமலையில் அருவி யார்ப்பக் கல்லலைத்திழிதரும் கடுவரற் கான்யாற்று வெள்ளம் காட்டிற் சென்று அலை மோதவும் வானம் இடித்து மழை பெய்ய மின்னியது (நற். 7:2-6). சந்தன மரம் மிக்க வாடிய பெருங்காட்டில் வெண்ணெல் அருந்திய யானை தண்ணறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சும் (நற். 7:7-9). புல்லி என்பானின் காட்டில், காந்தளஞ் சாரலில் களிந்து பெரும்பாம்பின் வாய்ப்பட்டதாக அதன் பிடி மிக்க துயரத்துடன் பிளிறும் பூசல் மலையின் பிளப்பிடங்களில் எதிரொலிக்கும் (நற். 14:7 - 11). தலைவியை உடன்கொண்டு சென்ற காலை காணத்தில் இடைப்பட்ட ஆறலை கள்வரை வென்ற தலைவன், தலைவியின் கூற்றம் பின் தொடர்ந்து வருதலைக் கண்டு, தலைவியைத் தனியே விடுத்துக் காட்டில் மறைந்தான் (நற். 48:5-9). விசும்பின் நுண்துளி மாறிய உலவையங் காட்டில் ஆலமரத்து நிழலில் தங்கிக் களைப்பாறிச் செல்லுமாறு தலைவிக்கு உடன்போகும் தலைவன் இடைச்சுரத்துக் கூறினான் (நற். 76:1-5). பேய்த் தேரை நீரென விரும்பிச் செல்லும் மாண்கள் நிறைந்ததும் உப்புப் பூத்த களரை உடையதும் ஓமை மரங்கள் நிறைந்ததும் ஆகிய காட்டு வழியே தலைவர் பிரிந்து சென்றார் (நற். 84:4-10). உள்ளூர் மாமரக் கிளையில் தொங்கித் துயிலும் வாவல், சோழர் குடியிற் பிறந்த அழிசுக்குரிய பெருங் காட்டில் இருக்கும் நெல்லியின் இனிய புளிச்சுவையைத் தான பெற்றதாகக் கனவு காணும் (நற். 87:1-4). களிந்து நின்று கழித்தகனற சிறுநீரின் ஈரத்துப் பால் வற்றிய முலையை யுடைய வயிற்றைப் பொருத்திப் பசியினால் வருந்திக் கிடக்கும் பெண் நாயினுக்காக வேட்டை மேற் சென்ற ஏற்றை அதன துயர்நினைந்து வருந்துதற் கிடனாகியது புதிய காடு (நற். 103:4-9). பெருங்காட்டில் மானினம் நியிர்ந்து தழை யுண்ணுதலினாலே சிறிது வளைந்த உயர்ந்த கிளையையும் புல்லிய அடியையுடைய இலந்தை மரத்தின் மேலே களியையுடைய

பசிய காய், பரல் பொருந்திய வழியில் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் (நற். 113:1-4). விதைப்பவர் பலபடியாக உழுது விதைத்த வரகின் கவைத்த கதிர்களைத் தின்ற காமர் மடப்பிணை மரல் வித்துக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும் அழகிய காட்டில் கலையொடு மகிழ்ந்து விளையாடும் (நற். 121:1-4). காட்டின்கண் உள்ள சிறிய மலையின் பக்கத்தவாகிய வேங்கையின் அழகிய பூந்தாது உதிர்ந்தது போன்ற சுணங்கு பரந்த மாமை நிறத்தினள் தலைவி (நற். 157:7-10). பரந்துபட்ட மிக்க தீ, கானம் முழுவதும் எரித்து நைத்தலினால் மரங்க ளெல்லாம் தீயுற்று மகிழ்ச்சி நீங்கிய காட்டாகத்து நிழலற்ற வழியைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் (நற். 177:1-3). கொலைவல் வேட்டுவனது வலையை யறுத்து விட்டோடிய காணப் புறாவின் சேவல் சிலம்பி தன் வாய் நூலால் கட்டிய வலையைக் கண்டஞ்சும் சூறைக காற்று சுழன்றடிக்கும் காட்டைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (நற். 189:7-10). 'குறுமகளே, கரிய மலைப் பிளப்பிடங்களைச் சூழ்ந்து, அழகு மிக அறுமீன் பயந்த (கார்த்திகை நாளின் பெயராலை பெற்ற) அறஞ் செய்தற்குரிய திங்களில் (கார்த்திகை மாதத்தில்) எடுக் கப்பட்ட விசும்பிலே செல்லுகின்ற ஒளியையுடைய நீண்ட விளக்குகளின் வரிசைபோலப் பல பூக்கள் நிரம்பிய கோங்கங்கள் அழகு செய்யும் நின் தந்தைக்குரிய காட்டினைக் காண்பாயாக' என உடன்போக்கில் தலைவிக்குத் தலைவன் கூறல் (நற். 202:7-11). அழல் பற்றி எரிந்தமையான் நிழலும் அழகும் ஒழிந்த மரங்களை யுடைய காட்டில் தனிமை மிக்கு நன்மைக ளெல்லாம் ஒருங்கே சிதைவுற்றன (நற். 256:3,4). வேட்டுவர் கொம்பை யூதி ஒலிப்பித்துக் கௌலிக் கொள்ளும் நாயுடன் காட்டின்கண் ஆராயும் விருப்பமும் மாண் வேட்டையாடும் இயல்பும் உடையவர் (நற். 276:1-3). கார்காலத்தில் இழையணி மகளிர் போல யாவரும் விரும்பும் வண்ணம் மலர்விரிந்த நீண்ட சரிந்த பூங்கொத்தில் விளங்கும் பூவையுடைய கொன்றைக் காடு அழகுடன் விளங்கியது (நற். 302:1-3). கோடு முற்றிய யானைகள் காட்டில் நிறைந்திருந்தன (நற். 314:1-3). காட்டில் வேங்கைப் பூவைக் கொய்யும் மகளிர் பஞ்சுரம் என்னும் பாலைப் பண்ணைப் பாடுவாராயினும் அரிய வழியிற் செல்வோர் அப் பண்ணைக் கேட்டு அஞ்சவர் (நற். 311:1-3). நாடுகளின் குறுக்கே கிடக்கும் இடமுடைய காட்டைக் கடந்து தலைவனுடன தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள் (நற். 313:4,5). கழைமுதிர் சோலைக் காடு (நற். 315:4). பாழ்பட்டுப் பூக்கற

வெந்த பாலை வெங்காடு (ஐங். 317:1,2). கட முதிர் சோலைய காடு (ஐங். 328:4). குருதி போலச் சிவந்த செவியினையுடைய எருவை, கற்களினிடையே கடு முடை வீசிக் கிடக்கும் ஊன் துண்டங்களைப் பார்க்கும் காடுகள் மிகவும் கடியன (ஐங். 335:2-4). அருஞ்சுரம் செல்வோர் வழியில் உள்ள பலவின் சிறுகாயை வெயிலில் அருந்திச் செல்லுதற் கிடனா னது காடு (ஐங். 351:1-3). கடுவனுமறியாக் காடு (ஐங். 374:4). காடு படுதீ (ஐங். 376:2). மாலை முன்றில் குறுங்காட் டின்னகை மனையோள் (குறுங்காற் கட்டில் மனையோள் என்றும் பாடம்) (ஐங். 410: 1, 2). 'வேனிலநீங்கக் கார்ப்பருவத்து மழை பெய்தமையின் காடு கவின் கொண்டது (ஐங். 484:1,2). தீதறு கள்ளியங் காட்டில் பருந்து வீழ்ந்தெடுத்த பைந்தலை யரவம் காதற்ற கவண் போலத் தோன்றும் (ஐங். தி. 1:2-4). அகில்படு கள்ளியங் காட்டில் சிலம்பியின் நூலால் மூடப் பெற்ற ஈந்தின் சிவந்த காய் துகிலால் மூடப் பெற்ற பலளத்தை ஒக்கும் (ஐங். தி. 2:2-4). தூறு மிக்க கள்ளியங் காட்டில் பூத்த இலவமரத்தில் ஏறிய மயில் எரிபுகுமகளிரை ஒக்கும் (ஐங். தி. 3:2-4). மாலுறு கள்ளியங் காட்டில் நுண்குழிப்புற்றின் மண்காலியல் கோல்பிடி குருடரை ஒக்கும் (ஐங். தி. 4:3-5). மரையா மரலைக் கவர, மாரி வறப்ப, அரியவழியிடைச் செல்வோர் நா வறண்டு தண்ணீர் பெறாத் தடுமாற்றருந் துயரைக் குற்றத்தை யுடைய மறவோர் அவர் மீது அம்பு எய்தமையால் கண்ணீர் பெருகிவந்து அவர் நாவினை நனைத்துப் போக்கும் கடுமையுடையது காடு (கவி. 6:1-6). காடு கள் அழலன்ன வெம்மையால் அடிபொறுக்கும் அளவின்றிக் கடியவாய் இருக்கும் என்றும் அக்காட்டில் யானைக் கன்றுகள் அறியாமற் கலக்கிய சிறிய நீரை முதலிற் பிடியை ஊட்டிப் பின் களிறு உண்ணும் என்றும் தனக்குத் தலைவன் கூறியதாகத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 11:6-9). காடுகள் இலை தீந்த கொம்புகளாலே இன்பத்தினின்றும் நீங்கிச் சென்றாரைத் துன்புறுத்தும் தகைமை யுடையன என்றும் அக் காட்டில் புறவுகள் தாம் அன்பு கொண்ட மடப்பெடைகள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தைத் தம் சிறகை விரித்து மென் நிழலாலே தீர்க்கும் என்றும் தனக்குத் தலைவன் கூறியதாகத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 11:10-13). ஞாயிற்றின் செறிந்த சுதிர்கள் மலைமிசை நின்ற வேய் வாடும் படிசுடுதலாலே காடுகள் நெருங்குதற்கரிய தகையன என்றும் அக்காட்டில் நிழலின்மையால் வருந்தும் மடப்பிணைக்குக் கலை தன்னிழலைக் கொடுத்து உயிரைக் தூக்கும் என்றும் தலைவன் தன்னிடம் கூறிய

தாகத்தலைவி கூறினாள் (கவி. 11:16-17). தலைவியின் மெய்ந்நடுக்கம் காணுதற்குத் தலைவன் காடு கடிய அருமைய என்று கூறினான் எனக் கூறித் தோழி தலைவியைத் தேற்றல் (கவி. 13:25-27). மழைத்துளி வீழுதலை யறியாத காடு தலைவி நடத்தற்கு எளிதாய் இராது என்று தலைவன் கூறல் (கவி. 20:7,8). காடு அணைதற் கரிய வெம்மையை உடையது (கவி. 20:20). பெருங்காட்டில் உள்ள கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தல் (கவி. 89:8). பனங்குருத்தின் வகிராற் பொத்தின புட்டிலுள் காட்டுச் சார்ச் கொய்த சிறுமூல்லை இருப்பதாக மூல்லைநிலத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 117:8-11). 'எனனைத் தெளிவித்துக் கூடின தலைவன் கறக்கப்படாத காட்டெருமைகளை யுடையவாகிய காட்டைக் கடந்து போயினனோ' என நெய்தல் தலைவி புலம்பல் (கவி. 147:37,38). சீற்றத்தவையாய்ச் செருச செய்த அம்புகளை யொத்த கண்ணாரது கூட்டம் மறையுங் காடாக ஓடியொளித்து ஆயத்தார் தனை எனக் காணாதவாறு பரத்தை தப்பினாள் (பரி. 20:37-39).

2. இடுகாடு. பிணமிட்டுப் புதைக்கப்பட்ட கவி செந்தாழியின் புறத்திருந்த கழுகின் சேவலும் பொருவல் என்னும் புள்ளும் காக்கையும் கூகையும் கூடிப் பேய் ஆயமொடு காட்டில் - இடுகாட்டில் - திரியும் காடு சேர்ந்தான் கட்காமுறுநனாய வெளிமான் (புறம். 238:1-5). கணவனை இழந்தவன், நீர்வார் கூந்தல் இரும்புறம் தாழப் பேரஞர்க் கண்ணளாய்ப் பெருங்காடு நோக்கிச் சுழலும் (புறம். 247:5-7). வளங்கெழு திருநகர், புதல்வர் தந்தை தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னியமையான பொலிவழிந்தது (புறம். 250:6-9). பெருகிய சுற்றம் நிலையாமையை யுணர்த்தும் காட்டின் உண்மையை நிலையாவாறு அறிவுக் கண்ணை மறைப்பவும், வீரர் நிலையாமை நிலவும் நெஞ்சினராய் உயர்ந்தோர் நாட்டு உடம் பொடும் செல்லப் பொருதனர் (புறம். 362:19-22). கள்ளி யேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காடு (புறம். 363:10). முதுமரப் பொந்திலிருந்து கதுமெனக் கூவும்பேராந் தைகளையும் தாழிகளையும் உடையது பெருங் காடு (புறம். 364:11-13). பரணர், கடலபிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவனது நோய் நீங்கிய யாக்கையாகிய நோன்றொடையைப் பாடுமகள் காண்பாளாக; வன்னிமன்றத்து விளங்கிய காட்டில் உள்ள வேந்தரை இட்டுப் புதைக்கும் தாழி காணா தொழிக என அவனை வாழ்த்துவர் (பதி. 44:7-9, 22, 23).

3. சுடுகாடு. முட்கள் பொருந்திய வியனகாடு - சுடுகாடு - கள்ளி யோங்கிய களர்நிலமாகிய பாழப்பட்ட

இடத்திலுள்ளது (புறம். 228:7,8). பெருங்காட்டில் கரிய முருட்டால் பிணப்படுக்கை அடுக்கப் பெற்றது (புறம். 246:11). பல நாடுகளையும் வெற்றி கொண்ட வேந்தரும் தேய்த்தழிந்த முட்கள் கிடக்கின்ற பக்கத்தில் கூகையும் குறுநரியும் பிணங்களைத் தின்ன, பேய்மகளிர் பிணத்தைப் பற்றிக் கொண்டு ஊன் தின்ற புலால் நாரும் மெய்யுடன் களரியில் கால்பெயர்த்தாடி ஈம விளக்கில் காண்போர்க்கு அச்சம் உண்டாக்கிச் செல்லும் காட்டை அடைந்தனர் (புறம். 359:1-8). மாநிலம் முழுதும் தமதுடைமையாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த வேந்தர் பலரும் தம் நாட்டைப் பிறர்கொள்ளப் பிணஞ்சூடும் காடு தமக்கு இடமாகச் சென்று மாய்ந்தனர் (புறம். 363:1-6). பயில் இருளில் காடு அமர்ந்து ஆடிய ஆடலன் சிவபெருமான் (பதி. ௧. வா. 3,4).

காடுறைகடவுள் - காட்டின்கண் தங்கும் தெய்வம். பொருந், பாடினி பாடின பாணிக்கு ஏற்ப, காடுறை கடவுளுக்குச் செய்யும் முறையைச் செய்த பின்னர் யாழுடன் கூடிய மிடற்றுப் பாடலை எழுப்பினான் (பொரு. 52,53).

காண்டவரையில் - ஓர் ஊர். கலங்கிய நீரையுடைய கடற்கழி சூழ்ந்த தோட்டங்களை யுடையது காண்டவரையில் என்னும் ஊர் (நற். 38:7,8).

காணம் - பொற்காசு. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் தன்னைப் பாடிய காக்கைபாடினியார் நச்சென்னை யாருக்கு ஒன்பது காப்பொன்னும் நூறாயிரம் காணமும் - பொற்காசும் - பரிசிலாகக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 6. அடிக்குறிப்பு). செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் தன்னைப் பாடிய கபிலருக்குச் சிறு புறமென நூறாயிரம் காணம் பரிசு கொடுத்தான் (பதி. ப. 7. அடிக்குறிப்பு). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தன்னைப் பாடிய அரிசில் கிழாருக்குக் காணம் ஒன்பது நூறாயிரம் பரிசிலாகக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 8. அடிக்குறிப்பு). இளஞ்சேரலிரும்பொறை தன்னைப் பாடிய பெருங்குன்றார் கிழாருக்கு முப்பத்திராயிரம் காணம் பரிசிலாகக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 9. அடிக்குறிப்பு).

காதல் - அன்பு. சோழன் குரரப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும் பாண்டியன் வெள்ளியம் பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தாரைக் கண்ட காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் 'காதல் - அன்பு - பொருந்திய நெஞ்சை யுடைய நுமமிடையே புகுந்து நுமமைப் பிரித்தற்கு அலமரும் அயலாருடைய பொதுமொழியைக் கேளாது இன்றே போல்க நும் புணர்ச்சி' என வாழ்த்தி

னார் (புறம். 58:28-29). சோழன் நலங்கிள்ளி 'பகைவர் வருந்தப் பொரேனாயின், தீதில்லாத நெஞ்சத்துடன் காதல் கொள்ளாத பெண்டிரது பொருந்தாத புணர்ச்சியிடையே என் மாலை துவள்வதாக' என வருசினம் மொழிந்தான் (புறம். 73:11-14). போர்க்களத்தில் விழப்புண்பட்டு இறவாது நோயால் விளிந்த மன்னின் யாக்கையைக் காதல் மறந்து வான் போழ்ந்தடக்குவர் (புறம். 93:4-6,11). மனையிடத்து வீழ்ந்த விளாம் பழத்தை எயிற்றியின் காதல் மகனுடன் பிடியின் கன்றும் வந்து எடுக்கும் (புறம். 181:1-3). பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனிடம் காதல் பெரிதாகலின், கனவின் கண்ணும் அவன புகழையே அரற்றுவதாக வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் கூறுகிறார் (புறம். 198:7). பிசிராந்தை தன் பெயர் கூறும் பொழுது 'என்பெயர் பேதைச் சோழன்' என்று கூறும் சிறந்த காதற் கிழமையும் உடையன் எனக் கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த பொழுது கூறினான் (புறம். 216: 8-10). நொச்சிமரத்தைப் பூக்களையுடைய பல மரங்களுள்ளும் சிறந்த காதல் மரம் என மோசொத்தனார் கூறுகிறார் (புறம். 372:1-3). செம்முது பெண்டின் காதலஞ்சிறுவன் பகைவர் படைத்திரள் உடைந்து கெடுவதற்குத் தான் ஒருவனே காரணனாயினான் (புறம்:376:3,6). 'காதலம் தோழியே, வேந்தனின் இடுக்கணைத் தானேற்றுக் காத்த நெடுந்தகையாகிய தலைவற் குண்டாகிய புண்களைக் காக்க வருக' எனத் தலைவி தன் தோழியை அழைத்தாள் (புறம். 381:7-9). முதுகுடி மறவருள்ளும் வேந்தன் தனக்கு முகந்தேந்திய கள்ளைக் காதலால் தன்னருகுள்ள வீரனுக்குத் தருக எனக் கூறி அவனைச் சிறப்பித்தான் (புறம். 389:4-7). கருவூரெறிந்த கிள்விவளவனைக் காதலின் ஏத்திப் பகைமன்னரிடத்துக் கொண்ட பொருள்களைப் பரிசிலாகப் பெறும் பொருட்டு வந்ததாகக் கோவூர் கிழார் கிணைஞன் கூற்றில் கூறுவர் (புறம்.373:32-34). பொறையாற்றுக் கிழான் தன் வளமனையின்கண் நெஞ்சமர்ந்த காதலையுடைய மனைவியுடன் கூடி வாழ்வானாக எனக் கல்லாடனார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 391:17-19). செவ்வேளின் ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினிது ஒழுகிக் காதலாலே மகிழ்ந்து வரம் கொடுத்தது (முரு. 93-94). கருங்கை வினைஞராகிய உழவரின் காதல்அஞ் சிறார் இரும்பினைத் தகடாக்கினாலொத்த திரையாத மென்தோலை உடையவர் (பெரு. 222,223). பகல் போன்ற ஒளியை யுடைய இரவு வர மகளிர் தம் காதற் கொழுநரோடு கூடி இன்புறுதலை விழைந்தனர் (மது. 549,

880). புகார் நகர மக்கள் நீங்காத காதலுடன் பகற்பொழுதெல்லாம் விளையாடினர் (பட். 103). நன்னன் முதாரில் வாழ்பவர் வெறுப்பில்லாத காதலுடன் இனிதமர்ந்துறைவர் (மலை. 485, 487). தலைவியீது தாய் கண்ணினும் மிகவும் காதலுடையவள் (அகம். 13:1). தலைவனிடம் ஊடல் கொண்ட தலைவி 'யாம் எம் மகனுக்கு ஒத்தனம்' எனக் கூறி அவனிடம் செல்லத் தலைவனும், 'யாமும் அவனுக்குக் காதல் உடையேம்' என்று கூறித் தலைவியின் முதுகைத் தைவந்தான் (அகம். 28: 22, 23). காதலர் நம்மினும் பொருள் மீதே காதலுடையவர்; ஆனால் நீயோ அவர் நம்பால அருளுதலில் காதலர் என்கிறாய் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 53:14-16). மகளது உடன் போக்குக் கண்டு வருந்திய தாய் தான் உடனே சாகவில்லையே, இவ்வுலகில் வாழக் காதல்கொண்டு உயிருடன் வாழ்கின்றேனே என உயிரொடு புலந்து நொந்து கூறினாள் (அகம். 55: 15-17). காதலத் தோழியே, நம்மிருவரது துன்பமும் ஒருங்கு தீரத் தலைவன் வருதற்குரிய அறிகுறியைக் காணுலோம் வா எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 73: 10, 11). ஆரம் தாங்கிய மார்பிடத்தே ஆரக்காதலுடன் தலைவன் தார் குழைய முயங்கல் (அகம். 75: 11-13; 298:8-10). 'காதலந்தோழி' எனத் தலைவி தோழியை விளித்தல் (அகம். 135:6; 138:1; நற். 327:3). உமணர்தம் காதல் மகள் சேரியில் வெண்கல்லுப்பும் நெல்லும் சமம் என விலை கூறி விற்பாள் (அகம். 140: 5-8). காதலந்தோழி எனத் தலைவியைத் தோழி விளித்தல் (அகம். 159:12; 302:8; நற். 25:8). நாள்தோறும் பிரியாக் காதலோடு தலைவி பக்கலில் இருப்பவர் தலைவர் (அகம். 241:3-5). மலைநாடனொடு காமங்கலந்த காதல் உண்டெனின் அது மிகவும் நன்றெனத் தலைவியிடத்துத் தோழி கூறினாள் (அகம். 258:5-7). ஊரோர் எடுத்த அம்பலாகிய கிளையில் காதல் என்னுந் தளிர் உண்டாயிற்று (அகம். 273:13, 14). தலைவி தன் இல்லத்தின நீங்கி ஏதிலாளன் காதலை நம்பி அருஞ்சரம் சென்றதாக மகப்போக்கிய தாய் கூறினாள் (அகம். 275:9-13). நம் காதலர் செய்த காதல் நினைவுகள் நீள்வதன்றி மறத்தல் கூடுமோ எனப் பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவி வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 301:27, 28). பனிமிகுந்த நள்ளிரவில் ஒருவரை ஒருவர் பருகிவிடுவார் போன்ற காதலன்போடு இறக முயங்குபவரும் வருந்துவர் (அகம். 305:4-8). தலைவி தாயின் இல்லத்தில் பிறந்தநாள் தொடங்கிச் சுற்றத்தார் பாராட்டக் காதலின் வளர்ந்தவன்

(அகம். 310:7, 8). தலைவர் பலநாளும், இரவில் வந்து தலைவியைக் கூடி 'நம்மின் சிறந்தோர் இம்மை உலகத்திலலை' எனக் கூறிக் காதலொடு கூந்தலைத் தடவினார் (அகம். 311:4-7). காதலம் தோழியே மலைநாடனின் மார்பே புணையாக மலையிலிருந்து இழியும் வெள்ளத்தில் ஆடுவோம் வா எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 312:7, 8). தலைவனது மார்பை இறுகத் தழுவி முயக்கமும் அழியாத காதலும் அவனைக் கண்ணுற்ற முதலநாள் இருந்தவாறே இருப்பதாகத் தலைவி கூறினாள் (அகம். 332:13-15). யாக்கைக்கு உயிர்பொருந்தினாற் போன்ற நட்பினையும் அவ்வுயிர் வாழ்வது போன்ற காதலையும் உடையவள் தலைவி எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினாள் (அகம். 339:11-13). காதல் அம் தோழியே, நீ வல்ல கூறித் தலைவனைக் கூட்டு வித்ததால் எனத்த நல்லை காண் என வரைந தெய்திய பின் தலைவி தோழியிடத்துக் கூறினாள் (அகம். 352:10, 11). தலைவியை விரும்பிய காதலுடையான் தேரில் ஏறியதை அறிந்த தல்லால் வந்த வழியை அறிந்திலேன எனத் தலைவன் தேர்ப் பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 384:2-4). இனபம் உறுதற்குக் காரணமாக நின் மேனியைப் பருகுவது போன்ற காதலுள்ளத்தோடு முயங்குதலினறித் தலைவர் பிரிந்து நீட்டித்திரார் எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (அகம். 399:3-5). தலைவனை நீ மணந்துகொள்ள யானும் காதலுடையேன்; யாயும் மிகவும் விரும்பினள் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 51:4). இப் பொழுது தலைவனும் தலைவியுமாக உள்ள இவர்கள் முன் இளமைக்காலத்துக் காதற் செவிலியர் இடைமறித்து விலகவும் விலகாமல் சிறுபோர் செய்தனர் என இடைச்சுரத்துக் கண்டார் தம் முட் கூறினா (குறு. 229:1-4). தலைவி நல்ல மலை நாடனின் காதலமகளாவாள் (நற். 44:12). கூடிய செலவினை யுடைய தேரைக் கொண்ட செல்வனின் காதலமகள் தலைவன் (நற். 45:5). தலைவர் விரைய வருகுவர்; நாமுறு துயரம் செய்ய மாட்டார் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறும் காதற்சொல் கொல்லனின் உலையில் தெளித்த நீர் போல அவளது நோய்மலி நெஞ்சிற்குச் சிறிது ஏமாமாகியது (நற். 133:7-11). தலைவியைக் காதலகெழுமிய நலத்தன் எனத் தலைவன் குறிப்பிடுகின்றான் (நற். 161:10). 'மடந்தை நின் பால் எனக்குண்டாகிய காதல் கடலினும் பெரியது' எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறுகிறான் (நற். 166: 9, 10). தலைவிபால் பரத்தை மிக்க காதலையுடைய

வள் (நற். 176:3,4). மலையின்கண் உறைகின்ற குறவனின் காதல்மடமகள் அரிய காவலையுடையவள் (நற். 201:1,2). தீராக் காதலுடன் என்னைத் தேற்றிய தலைவர் கூறிய பருவமும் மெல்லச் சென்றது எனத் தலைவி கூறி வருந்தினாள் (நற். 218:5,6). கொண்கன தந்த காதல் நம்மைவிட்டு நீங்கவில்லை எனத் தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவிக் குக் கூறினாள் (நற். 231:8,9). தலைமகனுக்குப் பல படியாகக் காதலை உண்டாக்கியிருந்தும் அவனால் காதலிக்கப்படாத காரணம் என்னை எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 268:5-7). காண வேண்டுமென்ற காதல் மிகுதலால், கைவிட்டிருக்கும் தலைவனை எவ்வாறு சென்று சேர்வது எனத் தோழி தலைவியைக் கேட்டாள் (நற். 313:5,6). பலாப்பழத்தை மலைவாழ் குறவரின் காதல்மகள் கருவிரல மந்திக்கு விருந்தயர்ந்தாள் (நற். 353:4-6). ஈன்றணிமை யுடைய எருமைஆன் தனது காதல் கன்றுக்குப் பால் கொடுக்கும் (ஐங். 93:1,2). நெய்தல் நிலத் தலைவனின் காதல் மடமகள் கெடலரும் துன்பம் தந்து துயில்வதைக் கவர்ந்து கொண்டாள் எனப் பொருளிட்டச் சென்ற தலைவன் கூறினான் (ஐங். 195:2-4). குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகள் வரையர மகளிரை ஒத்த சாயலன்; அழகினன்; அரும்பிய முலையன்; சிவந்த வாயினன்; சுணங்குடை மார்பினன் எனத் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (ஐங். 255). தலைவி குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகளாவாள் (ஐங். 256:1; 258:1; 259:1; 260:1). நம்மிடம் காதல் கொண்டு தலைவி தலைவனுடன் இன்று வருவாள் எனச் செவிலி கேட்டு நற்றாய்க்குக் கூறினாள் (ஐங். 400:4-6). காடுகளான கலின் பெற்ற நாடனின் காதல் மகளின் நுதல் பசுப்பத் தலைவன் பிரிந்தால் அவனது காதலம் புதல்வன் பாலுக்கு அழுவான் (ஐங். 434). காதலுக்குரிய நம் நல்ல நாட்டிற்குச் செல்லும்போது நின் கூந்தல் மலர்மணம் கமழும் படி மலர் கொய்து அணிந்து செல்வோம் எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 446). எம் விருப்பமிக்க காதலுடன் எம்மை நீத்துச் சென்ற தலைவன் மிகவும் பேரன்பினன் எனத் தலைவி தோழிகுரைத்தாள் (ஐங். 475:4,5). மறத்தற்கரிய காதலுடைய தலைவி இறந்துபடும்படி தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிய எண்ணினான் (கனி. 2:9,10). பொருள் புரிவமர் காதலின் புணர்ச்சியுந் தருமென்று காதலர் பொருள்வயிற் பிரிந்தார் (கனி. 11:34). இளவேனிற் செவ்வியும் வந்தது; ஆனால் நம் காதலோர் மட்டும் வரவில்லை எனத் தலைவியிடம் தோழி கூறினாள் (கனி. 36:10,11). காதலர்

நம்மிடத்துக் காதல் இல்லாததனால் பிரிந்தாரோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கனி. 36:18). பிரிந்து சென்ற காதலர் மீண்டுவந்து நம்மிடத்து நிகழ்த்தும் காதலை நாம் இறந்து படாமலிருந்து காண்போமா எனத் தலைவியிடம் தோழி வினவினாள் (கனி. 36:20). 'மையுண்ட கண்களையுடைய தலைவி மாட்டு நீ காதலையுடைய என்னும் சொல் இனிமையாகவுள்ளது' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கனி. 49:10,11). தலைவியின் தந்தை இரப்பார் மீதுள்ள காதலால் அவருக்குச் சீரிய பொருள்களைக் கொடுக்கும்; நீ வேண்டியது யாது எனத் தோழி தலைவனிடம் கேட்டாள் (கனி. 61:13,14). காதலைக் கொண்ட வதுவை நாளில் கலிங்கத்துள் ஓடுங்கிய மான்போலும் நோக்கினையுடையவள் தலைவி (கனி. 69:3,4). அமர்ந்த காதலோடு புனலாடுதலால் வெளிப்படும் அலரை யான் அறிதலை அஞ்சி மறைந்து நடந்தா யென்று பிறர் சொல்லவும் கேட்டேன் எனப் பரத்தை மாட்டுச் சென்று வந்த தலைவனிடம் தலைவி கூறினாள் (கனி. 98:20-22). 'காதல்கொண்ட காமம் கலக்குவதால் என் நெஞ்சு ஏவலைச் செய்யாதெனச் சொல்லி நினை உனக்கு ஏதிலாரின் பொய்ம் மொழியைத் தெளிவது எவ்வாறு' எனத் தலைவி தலைவனைக் கேட்டாள் (கனி. 113:19-21). தலைவியிடத்து மிக்க காதலை நிகழ்த்திப் பின்னர் அருளாது தலைவன் ஒரு காரணமுமின்றித் துறந்தான் (கனி. 122:3). தலைவி கடலைப் பார்த்து 'என்னைப் போலவே நீயும் முனடி காதல் செய்து பின்பு நீங்கினாரை உடையையாய வருந்துகின்றாயோ' எனக் கேட்டாள் (கனி. 129:8-11). சான்றோர் திங்களைப் பாம்பு மறைக்குங்கால் அதன் வருத்தத்தைத் தீர்க்க மாட்டாராயினும் அதன்மேல் தமக்குள்ள காதலைக் காட்டித் துன்புறுவர் (கனி. 140:17,18). தலைவியரானே தூதாக விடப்பட்டுத் தலைவர்களோடே மீண்ட வண்டுகூட்டத்தின் இசை, அத்தலைவியின் காதல் பெருக்கத்தை மதுரை நகரத்துள்ளார் அறிய ஏதுவாயிற்று (பரி. 8:36,37). திருப்பரங்குன்று வரைந்து வாழும் மகளிர் தம் கணவரைப் பிரியாமல் காதலோடு ஒழியாத இன்பநுகர்ச்சியைத் தரும் சிறப்பினது (பரி. 8:42-46). காதற்காமம் காமத்திலும் சிறந்தது (பரி. 9-14). முகைப்பருவத்து மகளிர் தாம் வீரும்பும் காதற் கணவர் தம்மை விரும்பி வந்து புணரும் பொருட்டுத் தமக்குக் காவலாகிய பாட்டியரைத் தப்பி அவர் நுடுத்தலையும் கடந்து சென்று அவர் வருகையை எதிர்கொண்டனர் (பரி. 10:35-40). வையையில் வெள்ளம் கரைக்குமேல் பெருகிய

தன்மை, தன்னைக் காணவந்த மக்களின் காது வெள்ளத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு பெருகியது போலிருந்தது (பரி. 12:32-35).

காதலங்காமம் - காதலையுடைய காமம். காதலங்காமம் - காதலையுடைய காமம் - ஒருமிக்க ஒரே தன்மை யுடையதாய் இருப்பதில்லை எனச் சொல்லப்பெறுதல் (பரி. 6:71,72). 'காதற்காமம்' காண்க.

காதலர் - அன்புடையவர். மனம் பொருந்திய காதலர் - அன்புடையவர் - அழுத கண்ணீர் எலும்பு கிடக்கும் சுடலைக்கண் ணுள்ள சாம்பலை அவிக்க முது காடு எல்லோரையும் முதுகு காணும் தன்மை யுடையது (புறம். 356:4-7). (விடுபெற்றிச் மீது) காதலர் இல்லாழ்வில் பற்றுவிட்டனர் (புறம். 358:5). சுற்றுடை மகளிர் தாம் விரும்பிய காதலரின் முயக்கத்தின் பிணிப்பால் இனிது துயில் கொண்டனர் (மது 662, 663) காதலரைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்தினர் (நெடு. 71). பிரிவாற்றாமை எனனும் பிணியைத் தீர்த்தற்குரிய காதலர் இரவுக்குறியிடத்தே வந்தார் (அகம். 22:20). களிற்றைக் கொன்று புலி திரியும் ஆட நடமாட்டமற்ற பாலைநில வழியை யுடைய காட்களைக் கடந்து காதலர் சென்றார் (அகம். 45:4-6) 'தோழியே, நம் காதலரால் காதலிக்கப்படுவ, அருளே என்றாய்; அஃதன்று; நம் காதலரால் காலிக்கப்படுவது பொருளே' எனத் தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 53:15,16). பிரிந்த சென்ற நம் காதலர் வருவாராயின் அதற்குப் பருவம் இதுவே எனத் தோழி தலைமட்குக் கூனாள் (அகம். 68:10,11). முன்பே தலைவி காதலரைப் பிரிந்து வருந்தியிருக்கத் துன்பம் உறுபவரிமார்பில் வேலை எறிபவர் போல் மாலைக்காடு அவளை மேலும் துன்புறுத்தியது (அகம். 71:9-1). சான்றோர் மிகவும் காதலர் ஆகியவிடத்தும் பயோடு வருவதாயின் அக்காதலால் வரும் இபத்தை விரும்புவதில் (அகம். 112:11,12). காதல பழைய ஊர் அலரினை மிகுத்துக் கூறத் தலைவி அருளாது விட்டுப் பிரிந்தார் (அகம். 113:8,9). 'என நலம் அழியினும் அழிக; காதலர் நோயினறி வா வாராக' எனத் தலைமகள் தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 115:6,7). பழிதீர் காதலர் தாம் செந்நாட்டில் வழிநாள் தங்காது வந்துவிடுவர் எதோழி தலைமகளை வற்புறுத்தினாள் (அ. 127:11,12,18). காதலர் பிரியேன எனனும் உள்ளக்கருத்தை வாய்விட்டு மொழிந்தனர் எதோழி பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குக் கூனாள் (அகம். 129:17,18). காதலர் காடு கட, சென்றார் (அகம். 135:10). கூறிய கார்ப்பரு

வந்துற்றும் நம் காதலா வந்திலரேல் அவரது நிலை தான் என்னையோ எனத் தலைவி தோழியிடத்துக் கவன்றுரைத்தாள் (அகம். 139: 16, 17). 'காதலர் தோழியே, கவர்த்த நெறியில் நம்காதலர் பிரிந்து சென்றனர் என்று அவலம் கொள்ளற்க' எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (அகம். 159: 11,12). கொடுஞ்சுர நெறியைக் கடந்து சென்ற காதலர் வஞ்சினம் கூறியும் தெரிவளை முன்கை பற்றியும் வினை முடித்து வருதும் என்று தலைவியிடம் கூறிச் சென்றார் (அகம். 175:8-9). காதலர் நம்மைத் துறந்து இரும்பினால் இயன்ற உயிரை உடையவரைப் போலத் தமது நெஞ்சத்தை வன்மை செய்து கொண்டு காலந்தாழ்த்திருத்தலிவ பெரிதும் வல்லவராயினர் எனத் தலைமகள் தோழியிடத்து உரைத்தாள் (அகம். 185:3-5). காதலர் நம் உயர்வை எண்ணி அரிய பொருளை ஈட்டத் துணிந்த நெஞ்சத்துடன் சேய்நாடு சென்றார் எனப்படுதல் (அகம். 187:3-5). அற்சிரக் காலத்தே அருளாத காதலர் பிரியின் தலைவி நோய் மிக்க நெஞ்சொடு முயக்கத்தை விரும்பிக் கடும் பனியால் வருந்திப் பல்பறை கொட்ட நடுங்குவாள் (அகம். 227: 16-20). ஆரவாரிககின்ற அலர்மொழியை உண்டாக்கிப் பாலைவழி பல கடந்து சென்ற காதலர் நோயின்றி வாழ்வாராக எனத் தலைவி வாழ்த்தினாள் (அகம். 227: 11-13,22). காதலர் பொருளுளையே விரும்பி நம்மை நினையாராயினாரோ, சிறந்த செய்தியின் மறந்தனரோ எனத் தோழியைத் தலைமகள் கேட்டாள் (அகம். 235:1-3). காதலர் தம் கடமையாகிய பொருள் ஈட்டுகின்ற ஆண்மைத்தொழில் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றார் (அகம். 255:7). காதலர் நம் நிலை அறியாராயினும் தம் நிலையையேனும் அறிந்தனரோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கேட்டல் (அகம். 264:10-12). தலைவியும் எம்மொடு வருவாள் என்று காதலர் கூறினார்; ஆகவே நாமிருவரும் பனமுறை தழுவிக்கொள்வோம் வா எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (அகம். 285:13-15). தம் காதலரைப் பிரிந்த பெருந்துன்பத்தையுடைய மகளிரின் நீர் ஒழுகும் கண்களைப் போலக் கருவினை மலர்ந்தன (அகம். 294:4,5). காதலர் செய்த காதல் நினைவுகள் நீள்வதன்றி நம்மால் மறத்தல் கூடுமோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 301: 27,28). ஒரு பொருளை விரும்பி நினைத்தவுடன் நெஞ்சம் நினைக்கப்பட்ட அப்பொருளினபாற் சென்று நிற்பது போல நம் காதலரும் நம்பால் வந்து நின்றனர் எனத் தோழி தலைமகளிடம் கூறினாள் (அகம். 317:19-21). நம்பால் யாண்டும் அவரெழச் செய்

வோரின் செருக்குகளால் வாடும்படி நம் காதலர் இன்னே வருவர் எனத் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தினாள் (அகம். 323:1-3). நம் காதலருடன் இரவின் கண் புணருமிடமாகிய இரவுக்குறியில் வாய்த்துள்ள களவொழுக்கம் எல்லை கடந்து நீண்டு விட்டது எனத் தலைவி, தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 325:1-4). கண்ணும் நுதலும் பசந்து யான் வருந்தவும் காதலர் என்னை விட்டு நீங்கித் துணிந்து வாழ்தலில் வல்ல வராயினர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 329:1-3). பிரிந்து சென்ற நம் காதலர் குறித்த காலத்து வருவராயின் நன்று; அவ்வாறு வாராது அவ்விடத்தே உறைவாராயினும் உறைக எனத் தலைவி வற்புறுக்கும் தோழிக்குக் கூறுதல் (அகம். 333:17,18). மணல்மேட்டிலுள்ள தன்பொழிலில் தங்கிக் காதலர் தமது செழுமனையை மறக்கும் வேனிற்பருவம் வந்தது (அகம். 355:6-9). கண்களும் தோள்களும் பிறர் அறியும்படி வாட, நாளும் அவற்றை மறைத்து வாழும் நம் இயல்பினை அறியாராய்க் காதலர் வாராது காலம் தாழ்த்தனர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கையற்றுக் கூறினாள் (அகம். 359:1-5). கார்ப்பருவம் தொடங்கியும் காதலர் வேந்தனின் பாசறைக்கண்ணே பகைவரை வென்றி கொள்ளும் வேட்கையொடு நம்மை நினைத்தலும் செய்திலர்; நாம் என் செய்வோம் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 364:9-12). எனது கண்ணீரைத் தாம் துடைத்து அமைதற் கமைந்த நம் காதலர் இப்போது மனம் பொருந்தாராய்ப் பிரிந்திருத்தலால் எனது நெஞ்சம் வருந்தும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 4:2-4). என் காதலர் என்னை விட்டுச் செல்ல, ஏழு நண்டு களால் மிதிக்கப்பட்ட ஓர் அத்திப் பழத்தைப் போலக் குழைந்து வருந்தினேன் எனத் தலைவி கூறுதல் (குற. 34:3-6). காதலர் பக்கத் திருப்ப மிக மகிழ்ச்சியுற்று விழாக் கொண்ட ஊரினரைப் போல மகிழ்வேன் எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 41:1,2). தலைவியின் பசவை நீங்கும்படி காதலரிடத்து விருப்பம் தரும் இயல்புடைய ஒருசொல் உண்டாகாதோ எனத் தோழி கூறினாள் (குற. 48:5-7). காதலர் தண்ணளி செய்யினும் செய்யாவிடினும் அவரைப் பலமுறை பார்ப்பது உள்ளத்திற் கினிது எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 60:4-6). காதலரது வரவை நீ யார்வாய்க் கேட்டனை எனத் தலைவி பாணனை வினவினாள் (குற. 75:5). துயர் கூரும் வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர்க்காலத்திலும் பிரிந்து சென்ற நம் காதலர் வாரார் போல்வர்; ஆகவே யானும் வாழேன் போல்வன் எனத் தலைவி

தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 103:4-6). காதலர் பனி வீழ்கின்ற காலத்திலே என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றார் எனத் தலைவி கூறுதல் (குற. 104:1,4). காதலர் பாலை நிலத்திற் பிரிந்து சென்றான்; அதனால் வலிமை கெட்டு யான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் துன்பத்தை இவ்வூர் எப்படி அறிந்தது எனத் தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (குற. 140:3-5). காதலரைப் பல்கால் காண்டலால் வளரும் காமம், அவர் கைவிடின் உள்ளத்துள்ளே கிடந்து மெலியும் எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 152:2-5). எனது தோளை மணந்த காதலரைப் பிரியச் செய்யும் வாள் போன்ற வைகறை வந்தது எனத்தலைவி வருந்தினாள் (குற. 157:3,4). மிகவும் தன்மையுடைய வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர்க் காலத்திலும் வந்தாரிலர்; காதலர் மணந்து கொள்ள வருவது இதுதானோ எனத் தலைவி ஆற்றாதுரைத்தாள் (குற. 160:5,6). ஊதையம் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய கூதிர் உருவியையுடைய கூற்றம், காதலரைப் பிரிந்திருக்கும் என்னைக் கொல்லுதல் குறித்து வரும் எனத் தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (குற. 197:3-5). முன்பு நமக்கு இனியவற்றைச் செய்த காதலர் இப்பொழுது இன்னாதனவற்றைச் செய்த லால் என் நெஞ்சு நோகின்றது எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 302:4,6). காதலர் தம் கடமையை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப் பொருள்மீதுள்ள விருப்பத்தால் இடங்கள்தோறும் சென்றார் (குற. 255:6-8). பெருமுழக்கத்தைச் செய்யும் மேகங்கள் எழு கின்ற கார்ப்பருவத்தைப் பார்த்த பின்னும் கூட நம் காதலர் நம்மைப் பிரிந்து வாராமல் இருப்பாரோ எனத் தோழி கூறுதல் (குற. 287:1,2,8). என் காதலரை யான் காணேனாயின் துயர்மிக்க நெஞ்சுடன் பாறையை மோதும் சிறுநுரை போல மெல்ல மெல்ல இல்லையாவேன் எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 290:3-6). காதலர் இருந்த தலைவி நெஞ்சம் காமம் மிகின் அக்காதலரிடத்துச் சென்றும் அவர் வரும் வழி குறித்து வருந்தின் அவளுடன் சேர்ந்தும் ஒருபாற்படாது வருந்தியது (குற. 340:1-3,7). கார்ப்பருவத்திலும் வாராது காதலர் காவாராயினும் யான் எனது தறுகண்மையால் வாழ்கிறேன் எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 341:3,4,7). பொருள்வயிற் பிரிந்துறைந்த காதலரை மீண்டு வரக் காணும் மகளிர் உறுதியாக நோற்றோரே யாவர் எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 344:1,7,8). வானம் மழை பொழிதலை நீங்காத இக்கார்ப்பருவத்தில் நம் காதலர் நனிசேய் நாட்டிலுள்ளார்; நம்மை நினைந்திலர்; என் செய்வாம் எனத் தலைவி வருந்தல் (குற. 380:3-5). துன்பமிகும் மாலைக்காலத்து

அரும்பெற்ற காதலர் வர விருந்தயர்ந்து மெய்ம் மலி உவகையினால் உகும் கண்ணீரை அரக்குப வரை அறியோம் எனத் தலைவி ஆற்றாமை மீ தூரக் கூறினாள் (குற. 398:1,5-8). பசலையோய் காதலர் தொடுவுழி நீங்கியும் விடுவுழிப் பரந்தும் நிற்கின் றது எனத் தலைவி கூறினாள் (குற. 399:2-4). பெரு மழை பொழிந்த மேகம் தென்திசை செல்லும் முன் பனிக்காலத்தும் நீ நின் காதலரைப் பிரிந்துறைதல் அரிது எனத் தோழி தலைவியிடம் உரைத்தாள் (நற். 5:5-7). காதலர் இனி இங்கு வந்தாலும் என் னோய்க்குரிய மருந்தாகார் ஆகலின், வாராது அங்கேயே உறைவாராக எனத்தலைவி தோழியிடம் கூறல் (நற். 64:9-11). காதலர் பிரிந்து செல்வதை எத்தகைய சூழ்ச்சியால் தவிர்க்கலாம்; நீ ஆராய்ந்து காண் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 79:9, 10). 'கூகையே, எம் காதலர் வருதலை விரும் பித் துஞ்சாது வருந்தும் பொழுது யாவரும் அஞ்சும் படி நின்கடிய குரலாற் குழறி எம்மை வருத்தாதே' எனத் தோழி உரைத்தாள் (நற். 83:4, 7-9). ஒமை மரமுடைய புலி இயங்கு சுரத்திற் சென்ற காதலர் பால் படர்ந்த என் நெஞ்சு நல்வினை உடையது எனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (நற். 107: 6-8). எப்போதும் ஒன்றியிருப்பேம் எனக் கூறிய பழைய நட்பினின்றும் காதலர் தலைவியைப் பிரிந் தமையான் வருந்திய அவளது நிலை கண்டு தோழி கலங்கிப் பேதுற்றாள் (நற். 109:1-4). காதலர் மிகச் சேய்மையிலுள்ள நாட்டினராயினும் நம்பால் மிகப் பேரன்பினராதலின், குறித்த பருவத்தில் வருவர் எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (நற். 115:7-10). காதலர் குறித்த காலத்தினும் ஒரு நாள் கழிந்து வரின் தலைவி உயிர் வேறுபடுவள் (நற். 129:1-3). காதலர் மலையிடத்துள்ள சிறிய திணைப்புனத்தே தாம் வருதற்குரிய குறி செய்தார் எனத் தோழி கூறல் (நற். 134:2,3). புலி உலாவும் கோடைக்காற்று வீசுகின்ற அரிய நெறியிற் சென்ற காதலர் வந்து இனிது முயங்கிப் பிரியாது உடன் உறைந்தாலும் தலைவி வருந்தினாள் எனத் தோழி கூறினாள் (நற். 174:4-7). பிறர்க்கென முயலும் பேரருள் நெஞ்சத்தோடு பொருளீட்டக் காதலர் சென்றார் (நற். 186: 8 - 10). பணைத்தோளில் அணிந்த வளைநெகிழும்படி செய்த காதலர் அரும் பொருளீட்டுதற்காகத் தன்னைப் பிரிந்து சென் றார் எனத் தலைவி கூறினாள் (நற். 193:6,7). 'காதலர் நின்னைப் பிரிந்து செல்பவ ரல்லர்; அவ்வாறு செல்லினும் சென்றவிடத்தில் தமக்குண் டாய காமநோயைப் பொறுப்பவ ரல்லர்; அவர் பேரன்பினர்; நம்மினும் இரங்கிப் பொருள்

முடியாதாயினும் வருவர்' எனத் தோழி ஆற்றா ளாய தலைவிக்குக் கூறினாள் (நற். 208: 5-10). பொருளுக்காக அகன்ற காதலர் எனது வளையை நெகிழ்த்த துன்பத்தை எள்ளி நகுவது போல மின்னி ஆரவாரம் செய்வது போன்ற மேகத்தின் முழக்கத்தைக் கேளாரோ எனத் தலைவி பருவங் கண்டு வருந்திக் கூறினாள் (நற். 214:8-12). தாம் ஈட்டும் பொருளளவு அறியாராயப் பெரிதும் ஈட்டச் சுரநெறியில தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற வர் காதலர் (நற். 226:5-7). இன்னுயிர் போன்ற பிரிதற்கரிய காதலர் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தூரம் சென்றார் (நற். 237:3,4). நிலம் தன் நிலை பெயர்வதா யிருந்தாலும் காதலர் தாம் கூறிய சொல்லினின்றும் பிறழமாட்டார் (நற். 289: 1-3). பிரிந்தோர் வருந்தும் கார்காலத்திலும் காதலர் தாம் செய்யும் வினையையே நினைத்த உள்ளத்தோடு பிரிந்து செல்வார் (நற். 296 6-8). வண்மை வேண்டிய அரும் பொருளுக்காக அகன்ற காதலர் நின்னை முயங்குதல எண்ணி இன்று வந்து நின் தோளைக் கூடுவர்; துன்பம் தவிர்க் எனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறி வற்புறுத்தினாள் (நற். 333:6-9). பகைப்புலததுத் தோல்வியே காணாத காதலர் நம்மைத் துறந்து பின் அருள் செய்பவ ரல்லர் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 339.1). பிரிந்தாரை வருத்தும் மாலைப்பொழுது; நம்மைத் துறந்து பொருளீட்டக் கருதிப் பிரிந் துறையும் நம் காதலர் சென்ற நாட்டில் இல்லையோ எனத் தலைவி கூறல் (நற். 343.7-10). காதலர் இரவில் வரும் துன்பத்தினின்று நாம் உய்ய அவர் புதியராய் வரும் வருகையும் வதுவைக்காக நீ நாணி ஒடுங்கும் ஒடுக்கமும் கண்டால் வரைவதற்கு வந்த வாய்மைக் கேற்ப நம் சுற்றத்தார் மகட் கொடைக்குடன்படுவர் போலும் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 393:7-13). காதலர் தம் மலைகெழு நாட்டிற்குச் செல்வேன என்பர்; அதனால் என கலின் தொலையும்; மேனி பசுகும்; யான் என் செய்வேன எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறல் (ஐங். 221). பனியையும் வாடைக் காற்றையும் தன்பாற் கொண்ட அச்சிரப்பொழுது தத்தம் காத லரைப் பிரிந்த மகளிர் கையறத் துன்புறுத்தும் (ஐங். 223:3,4). நம் காதலர் வந்து நிற்கும் இப் பொழுது, முகில்கள் ஒரு சிறிதுமில்லாத தூய வானத்தோடு கூடிய அரிய பொழுதாகவுள்ளது எனத் தோழி கூறினாள் (ஐங். 235:1,2). கொடுங் காடுகளைக் கடந்து சென்ற காதலர் ஆங்குத் தங்கி நீட்டிப்பரோ என எண்ணித் தன் நெஞ்சு வருந்து வதாகத் தலைவி கூறுகிறாள் (ஐங். 311.3,4). காதலர்

கொடும் பாலைக் காட்டைக் கடந்து போயினரோ; தம்மை மறவாத நம்மை மறந்து போயினரோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறி வருந்தினாள் (ஐங். 319:2-4). ஊரில் அலரெழக் காதலர் நம்மை வீட்டுச் சென்றார்; அவர் குறித்துச் சென்ற காலத்தை நினையாரோ; நாம் மருள் உற்றனம் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறல் (ஐங். 340:1-4). காதலர் சென்ற வழி பெரிய மலையுச்சியில் நீலமணி போன்ற அழகுமிக்க தோகைகளைக் கொண்ட மயில் களை உடையது (ஐங். 431). பகையை விரும்பும் காதலர் அதனை வெல்லுதற்குச் செய்த முயற்சி தலைவியின் அழகை மறைத்துப் பசலை படரச் செய்தது (ஐங். 452:3-5). பனி வருத்துவதால் குருகினம் ஆரவாரிக்கும் கூதிர்ப்பருவத்தில் காதலர் தலைவியைக் கைவிட்டுப் பாசறைக்கண் தங்கார் (ஐங். 457:1-3). காதலர் கொடிய அற்சிரப் பொழுதை மறப் பினும் தலைவியின் மாமைக் கவினை மறக்கவிய லாது (ஐங். 470:2-5). கார்காலத்துக் கவின பெற்ற கானத்தைக் கண்டால் தலைவி பெரிதும் வருந்து வள் எனக் காதலர் அவளது ஆய்நலம் கொண்டு வந்தார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுதல் (ஐங். 499:2-5). காதலர் தலைவியின் மார்பை இறுக முயங் கியும் அமையாராய் அவளது கூட்டத்தால் தாழ்ந்த மயிரைக் கோலஞ் செய்வர் (கவி. 4:9-11). தலைவியின் எயிற்று நீரைக் கள்ளினும் மகிழ் செய்யும் என உரைத்தும் அமையாராய்க் காதலர் அவளது ஒளி வீசும் பூண்களைப் பழைய நிலையிலிருக்கும்படி திருத்துவர் (கவி. 4:13-15). காதலர் தலைவியின் சுணங்கணிந்த ஆகத்தை விடாமல் நோக்கியும் அமையாராய் அவளது ஒளிபொருந்திய நுதலைத் தடவுவர் (கவி. 4:17-19). பொருள்வயிற் பிரிவை நன் றென் றெண்ணிச் சென்ற காதலர் வருவர் போலத் தோன்றுகிறது எனத் தலைவி கூறுதல் (கவி. 11: 4,5). சுரநெறியின் கொடுமை கூறித் தலைவி உடன் வருதலை மறுத்ததால் காதலர் வினையிடத்துப் பிரிவர் என்று வருந்தாதே எனத் தோழி தலைவி யிடம் கூறினாள் (கவி. 13:23-25). காதலர் தலைவி இயற்கை நலங்கெட்டு வருந்துமாறு பிரிந்து சென் றார் (கவி. 16:5,6). தான தனியே கிடந்து வருந்தக் காதலா பொருள் மீது கொண்ட ஆசையால் பகைப் புல மென்றும் பாராது பிரிந்து சென்றார் எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 16:9,10). காதலர் தலைவி இங்கே துயருறும்படி அணைப் கைவிட்டுப் பொருள் மேல் வேட்கை கொண்டு பிரிந்து சென்றார் (கவி. 16:13,14). காதலர் பகைவரை வென்ற வெற்றி யோடு வருவார் எனத் தூது வந்தது என்று தோழி தலைவிக்குக் கூறல் (கவி. 26:22-25). தண்மை

கொண்ட மணல், தாதாலும் தளிராலும் காத லரை முயங்கியவரின் மயிர்போல அழகு பெற்றது (கவி. 27:5,8). தலைவி பிரிவில் பெரிதும் கலங்குவாள் என்று கருதிக் காதலர் திண்ணிய தேரைச் செலுத் திக் கொண்டு அவளுக்குத் துணையாக விரைந்து வந்தார் (கவி. 27:25,26). தாம் காதலித்த காதலரைப் புணர்ந்த மகளிரின் முகம் போலப் பொய்கை தாமரை மலரைப் புதிதாகப் பூத்தது (கவி. 31:4,5). இளவேனிற்பருவம் காதலரின தூதாக வந்தது; நாம் துயரறு கிளவியோடு விருந்தயர்வோம் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (கவி. 32:16-19). காதல ரைக் கூடினவருடைய கவவுக்கை நெகிழாது தாதை அவிழ்க்கும் இளவேனில் வந்தது (கவி. 33:7,8). காத லர் வருவர் என நாம் எண்ணியிருந்த நாள் எல்லை கடவாமல் குதிரை ஊர்ந்து வந்தார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (கவி. 34:21-23). நினைக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சழியும் தலைவியின் காம நோய்க்கு இளைப்பாறுதலாகிக் காதலர் வந்தார் (கவி. 35:22,23). பிரிவாற்றாத தலைவி காதலரின் காதலையும் நாம் இறந்துபடாம் விருந்து காண் போமோ எனத் தோழியை வருந்தி வின வினாள் (கவி. 36: 20). ஆய்ச்சியர் அன்புறு காதலரின் கைகோத்து இன்பமுற்றுக் குரவை யாடுவர் (கவி. 106: 32, 33). ஏற்றையும் நம் காதலரையும் பேணிச் சுரும்பினம் ஒலிக்கும் கானத்தை நாம் பாடிப் பரவுவோம் என ஆய்ச்சி யர் கூறினர் (கவி. 106: 47,48). மாலைப்பொழுது காதலரைக் கூடியிருக்கும் மகளிருடைய அழகைப் போக்கவில்லையெனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி கூறி வருந்தினாள் (கவி. 118: 9, 12). அருளிலலாத காதலர் எனனைவிட்டு நீங்கிய காலம் பார்த்துப் பொறுத்தற்கரிய துன்பமுற்ற என்னை வருத்த வந்தாயோ எனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு வினவினாள் (கவி. 120: 13-15). தலைவியின் வெறுப்புக் கொண்ட வருத் தம் தீரும்படி காதலர் விரைந்து வந்தார் (கவி. 120:21). நடுக்கடலில் மரக்கலம் சிதைந்து அழுந்து கின்றவன் ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றுப் பிழைத் தாற் போலத் தலைவியின் காதலர் விரைந்து புக அவளது துயரம் நீங்கிற்று (கவி. 134: 24-27). பிரிந்த தலைவர் உறுத்திய நோய் பொறுத்தற்கரி தாய் உயிரைப் போக்கும்; அக்காதலர் உயிர் மீட்கும் மருத்துவராயின் அந்நிலை அவர்க்கு எப் பொழுதுண்டாகும் எனத் தோழியிடம் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கூறினாள் (கவி. 137: 24-28). கடலோடு வருந்திக் கூறிய தலைவியின் வருத்தம் தீரும்படி காதலர் வந்தார் (கவி. 144: 68,69).

*ஞாயிறே! நீ எம் காதலரை விரையக் கொண்டு கடலில் ஊர்ந்து நாட்காலையில் வரின் யான் அவரைக் காண்பேன்' எனத் தலைவி உரைத்தாள் (கவி. 145: 32,33). சேய்மையில் தங்கிய காதலர் போர்முடித்து அவர் மண்ணைக் கைக்கொண்டு தலைவியின் வருத்தம் நீங்க வந்தார் (கவி. 148:21-24). வையையில் வெள்ளம் வந்தவிடத்து மகளிர் புகை, பூ, அவி, ஆராதனை, அழல பல ஏந்திப் புனலாட்டு விழாவுக்குரிய அணியைத் தம் காதலரை அணியச் செய்தனர் (பரி. 6: 11-13). திருப் பரங்குன்றத்தில் காதலரும் அல்லாரும் கூடி மணி மிடற்றண்ணலுக்கு மாசிலோள் தந்த கடம்பமர் செல்வன் திருக்கோயிலை வழிபட்டனர் (பரி. 8: 125-127). வையையில் நீராடச் சென்ற மகளிருட் சிலர் தம் காதலரைத் தழுவும் வீறு பெறுக என வேண்டி நின்றனர் (பரி. 11:116,117). தாம் விரும்பின காதலருடன் புனலாடுமாறு பிரிந்தவரைக் கொண்டு வந்து கூட்டுதல் வையைக்கு இயல்பாகும் (பரி. 20: 110,111). வையைத் துறையில் ஆடும் காதலரின் தோள்களையே தெப்பமாகக் கொண்டு பரத்தையர் மறைவாக நீராடினர் (பரி. 2:28, 29).

காதலவர் - அன்புடையவர், காதலவர் - அன்புடையவர் - சென்ற நாட்டில் வேப்பம் பழங்களைத் தின்ன வெளவால்கள ஏறப் பறக்கின்ற மாலைக்காலம் இல்லையோ எனத் தலைவி தோழியைக் கேட்டாள் (ஐங். 339). திருமாலிருங்குன்றத்தை மகளிரோடும் ஆடவரோடும் கைம்மகவொடும் காதலவரோடும் அம்மலை நிற்கும் திசை நோக்கித் தொழுது செல்லுமின் என இளம் பெருவழுதியார் பாடுவர் (பரி. 15:46-48).

காதலன் - அன்புடையவன், கும்பகல் எமக்கு எம் கண்ணுறக்கத்தைக் கைக் கொண்டு எமமை நினை யாத காதலவன் - அன்புடையவன் - செய்த பண்பு தரவந்த இடையறாத நோயால் வந்த கடுங்குளிரை வேதுகொளவது போல் உள்ளது எனப் பிரிவு நோயால் வருததமுற்ற தலைவி ஊரிலுள்ளாரைப் பார்த்துக் கூறினாள் (கவி. 145:23-26).

காதலன் - அன்புடையன், அச்சம் பொருந்திய நோயொடு துயிலேனாகி ஆதிமந்தியைப் போலக் காதலனை - அன்புடையனை - காணா தொழிந்த சிறுமையால் துன்பம் மிகுந்து மயங்கித் தேடித் திரிவேனோ எனத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழியிடம் கூறி வருத்தமுற்றாள் (அகம். 45:13-15). தனனையே ஒத்த தகைமையையும் விருப்பத் தையுமுடைய காதலன் (தலைவன்) மணங்கமழும்

பல மலர்களை வைத்து அணி செய்தற்குப் பின்னி விடத் தலைவியின் கூந்தல் கான்யாற்று அறல் போன்று சிறுபுறம் மறைய நெறிநது தொங்கி யதோ என மகட்போக்கிய செவிலிததாய் கூறி னான் (அகம். 117:12-14,19). ஆட்டனத்தியின் நலன் நயந்து காவிரி கவர்ந்து கொண்டமையின் மதி மருண்டு வாடிய ஆதிமந்திக்கு மருதி என்பாள் அவளுடைய காதலனைக் காட்டிக் கடலிற் புக்கு மறைந்து பாடுபுக மெய்தினாள் (அகம். 222:7-12). தனகாதலனை இழந்த ஆதிமந்தி கலுழ்ந்த கண்ணினளாய் 'ஆட்டனத்தியைக் காணீரோ' என நாடுதோறும் ஊர்தோறும் சென்று கடல் கொண்டதோ புனல் ஒளித்ததோ எனத் துன்பத் தரும் சொற்களைக் கூறிப் பெரிதும் மயங்கினாள் (அகம். 236:16-21). தலைவி வெப்பமான புழுதி மிகக் வழியில் தன்னை விரும்பிய காதலனைக் கூடிச் சென்றாள் (நம்.66:5,6). தலைவியின் துன்பமிக்க காமநோய் காதலனாலே வந்தது என்பதை அறியாத அன்னை வெறியாட்டயர்ந் தாள் (நம். 282:3,4). இறப்பதற்கு அஞ்சேன்; இறந்து அடுத்து வரும் பிறப்பு மக்கட் பிறப்பன்றி வேறு பிறப்பாக மாறிவிடின் என காதலனை மறப் பேனோ என்றுதான் அஞ்சுகிறேன் எனத் தலைவ் தோழியிடம் கூறினாள் (நம். 397:7-9). மந்தியினை காதலனாகிய தளிரை மேயும் கடுவன கற்பாறையின் மீது பொங்குகின்ற இளமுகிலை நறைக்கொடி கொண்டு புடைக்கும் (ஐங். 276:1-3) தலைவி, தன்னை நயந்த காதலனைக் கூடி யானைகளோடு புலிகள் திரியும் பாலை நெறியிலே சென்றாள் (ஐங். 386:1,2). தனித்து நிற்கும் மகளிரைக் கண்டால் காமவேட்கையால் மேல் விழுதலாகக் கொண்ட முதுபார்ப பானுடைய நாடகம் காதலன் நம்மைக் குறியி டத்து வந்து காணுங் காட்சி கெட நமக்கு வருத தமாய் விளைந்தது என்று தோழி தலைவன் கேட் பத் தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 65.25-29). தலைவிக்கு ஊடல் மிகுதலாலே ஒழுகும் கண்ணீர் காமத் தீயால் வறண்டு துளித் துளியாக வீழ அவ்வருத் தத்தைக் கண்டு காதலன் அவள் அடியைச் சேர்ந்து இறைஞ்சி அளித்தலாலே அவள் சிறிது மகிழ்ந்தாள் (கவி. 71:4-6). புலவியால் புலலாதிருந்த தலைவி வண்டினம் மொய்த்து ஆர்ப்பதனால் வருத்தமுற்று அப்புலவியைக் கைவிட்டுக் காதலனது மார்பைத் தழுவினாள் (கவி. 92: 39-41). அருள் செயயாதே கைவிட்ட காதலன் செயத் கலக்குறு நோய்க்கு ஏதி லார் ஒரு மருந்தைத் தெளிவித்துக் கூறார் ஆத லான் ஊரவாக்கெல்லாம் பெரியதோர் இகழ்ச்சி உண்டாம்படி என ஆருயிர் போகும், இந்நிலை

நோக்கித் திங்களே, நீ தலைவனிடம் சென்று என குறை முடிபபாயாக எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 145:45-50). பிரிவால் வருத்தமுற்ற தலைவி தன காதலன் வர அவனைக் கண்டு தான் அழுந்தின துயரமெல்லாம் அறுதியாக மறந்தாள் (கவி. 147:66-68). ஊடல் கொண்ட தலைவி அரக்கு நீரால் நிறைந்த வட்டைத் தலைவன் மார்பில் ஏறிய, அவன் நெஞ்சு சோர்ந்து கீழே விழுந்து வணங்கி னமை கண்டு தலைவி வட்டேறிந்தமையான் வீழ்ந்தான் என அஞ்சி மயங்கி முனப்புள்ள ஊடல் நீங்கித் தன் காதலன் ஆகத்தைச் சேர்ந்தாள் (பரி. 12:67-74).

காதலார் - அன்புடையார். பொருளில்லாதவருக்குக் காதலார்-அன்புடையார்-என்ன காரியத்தைச் செய்வார் என்று உறவு போல இருந்து உறுதியல்லவ கூறுவார் கூறும் மொழிகளை நினைக்குப் பொருளாக மதித்தாயோ எனத் தோழி தலைவனை வினவினாள் (கவி. 14.12,13).

காதலான் - அன்புடையான். காதலான் - அன்புடையான் - தன் மார்பில் கமழ்கின்ற மாலையைப் புனலில் இட அம்மாலையை ஏதிலாளாகிய இறப்பரத்தைப் புனலினின்றும் எடுத்துத் தன் கூந்தலில்கூடிக் கொண்டாள் (பரி. தி. 2:34,35).

காதலி - அன்புடையவர். 'குற்றந்த தீர்ந்த கற்பினை யுடையளாய் எம்மை விரும்பிய காதலி - அன்புடையவர் - இறந்துபடாது உயிர் வாழ்வாளாயின், எம்மை நினைவாகிருததல் அரிது; அதனால் அறனில கூற்றம் திறனின்ற துணிய மாய்ந்தானோ; என்னுயிர் கெடுக எனத் துன்புடன் பல புலந்து உறையும் மனைவியின் இடுக்கண் தீரச் செல்கிறேன்' என்று பரிசில் நீட்டித்த குடக்கோச்சேரலும்பொறையிடம் பெருங்குணறுர்கிழார் கூறினார் (புறம். 210:5-12) உலகத்தார் யாவரும் புகும்படி திறந்த வாயிலையுடைய பலரோடும் கூடி உண்டலை மருவியோனாகிய வேள் எவ்வி, சிறிய இடத்தினை மெழுகித் தன்னை விரும்பிய காதலி புல் மேல் வைத்த இனிய சிறிய பிண்டத்தை எவ்வாறு உண்டானோ என வெள்ளெருக்கிலையார் கையறு நிலை தோன்றப் பாடுவர் (புறம். 234). குவளையிதழையொக்கும்நீர் மிதந்த கண்களின் இமை நறவத்தின சிறந்த இதழ் அணையவாகி உள்ளம் கனல், நினைபுந்தோறும் வறறி விழும் அறல்நீர் வெப்பங் கொண்டவாய்ச் சொரிய அஞ்சி, சில வளைகள் சொரிந்த மெல்லிய முனகை யுடையவளும் பூவொழிந்த கொடி போலப் பொலிவறச் சென்று அகலிடத்துத் தான் ஏற்றிய விளக்கே துணையாக

எங்கும் இயங்காது வலியற்று ஓரிடத்தே தங்கிய நம் காதலியின் வருந்தி மெலிந்த சிறுபுறத்தைத் தழுவியபின் எம்மை மறத்தலை நீக்குவாயாக என்று தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 19:9-19). 'என் மகனை நினைந்து இவண் வருதியாயின் நினைக்குப் பால் தருகுவன் என இனமொழி கூறி ஒருக்கணித்து நோக்கும் அமரிய கண்ணினளாய், விரலால் அழைத்துப் புதல்வனைப் பொய்க்கும் தேமல் அணிந்த அல்குலினை யுடைய காதலியாகிய பூங்கொடி நிலையினைக் காண்குவம்' என வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 54:18-22). நெய்தல் மலரை யொத்த அழகினை ஏந்திய குளிர்ந்த கண்ணினளாகிய நம் காதலியின் குணங்களை சேய்மையர் என்றெண்ணாது அன்பு செலுத்திட நம் பால் அணுக வந்தன எனத் தலைவன் இடைச்சுரத்துக்கண் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 83:11-14). பெரிய மாளிகையின்கண் தாழிருங் கூந்தலையுடைய நம் காதலியின் சுணங்கணிந்த வனமுலையின் நலம் பாராட்டி, தோளையும் அணைந்து, மகிழ்வாயாக என்று வினைமுற்றி மீளத் தலைவன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 87:12-16). மாடங்களால் மாண்புற்ற நமது மாளிகையில் பெருமையமைந்த சேக்கையிடத்துள்ள வெறுப்பற்ற கொள்கையினை யுடைய நம் காதலி இனிமை உறவும் நமக்குப் பாசறை வருததம் ஒழியவும் நீ புரவியை விரைந்து செலுத்துவாயாக எனத் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 124:6-13). 'நெஞ்சே, நம் காதலி பலரும் அறிந்து அவர்கூறுதலை அஞ்சி, வளைகள் செறிந்த முன்கையளாய், இரும்பல் கூந்தல சிறுபுறத்து அணியோடு துயல்வரக் கடல மீன துஞ்சும நள்ளிரவில அழகிய பாவை நடை கற்றாற் போன்று மெல்ல வந்து இனிய மொழிந்து, முலைக்கண் வடுக்கொள முயங்கினாள்; இனி நீ உவப்பாயாக' என்று இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 142:7,15-26). 'விழவாடு மகளிரோடு நீ தழுவியாடியபோது நின் காதலியாகிய பரத்தையின் கையை விடுத்தற்கு அவள் சினந்தனள் போலும்; அப்பரத்தை எம்மைப் போல் புதல்வனைப் பெற்று, நெடுமனையில் நினைப்பிரிந்து தங்க என்ன கடப்பாடு உடையவளோ' எனத் தோழி தலைவனை வினவினாள் (அகம். 176:18-21). இன்று இவ்விடத்தே ஒரு பெற்றியே தழவி, நாளை அருஞ் சுரத்துச் சீறாரின்கண்ணே பூவாற் புனையப் பெற்ற மேகம் போலத் தழைத்த கரிய கூந்தலினை

யும் செறிதொடி முன்கையினையும் உடைய நம் காதலியின் அறிவு கலங்கிய பார்வையினையும் புல வியனையும் நினைத்துத் தங்கியிருப்பமோ என்று பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சினைத் தலைவன் வினவினான் (அகம். 335:3,4,13-17). மலரென இட மெல்லாம் கமழும் நாற்றத்தினையுடைய கரிய கூந்தலையும் நல்லெழில் மழைக்கண்ணையும் உடைய நம் காதலியின் மெல்லிய இறையினை யுடைய பருத்த தோலின் வினங்கும் மாண்புற்ற அழகினை அரியசுரநெறியைக் கடந்து வந்து உள்ளினை எனத் தலைவன் இடைச்சுரத்துக்கண் தன்னெஞ்சிடம் உரைத்தான் (அகம். 391:21-25). பசலை உற்ற துன்பம் வருத்த வருந்திய அனேபு மிக்க காதலியின் நகையுடன் கூடிய முகத்தினைப் பெறத் தேரினை இயக்குக என வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப் பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 344:11-13). வண்டு விழையும் மலர்கள் நிறைந்த கூந்தலையுடைய நம் காதலியின் கண்கள், பாழ்பட்ட சுரநெறியினைத் தனியே கடந்து செல்லும் நம்மைக் காட்டிலும் நீர் ஒழுகப் பெற்று எத்தன்மையான துன்பத்தினை எய்தினவோ எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 371:9-14). நம் காதலி நல்லன் ஆதலை அறிந்தது போல நாம் நினைக்கும் போதெல்லாம் எளியளாய் வருவதன்றி அவள் பெறுதற்கு அரியன் ஆதலை அறியாயா யினை என அல்லுறிப்பட்ட தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (குறு. 120:2-4). 'நெஞ்சே, குன்று கெழு சிறுநெறி அரிய என்னாது மறத்தற்கரிய காதலி இங்கே தங்க நான் செல்வேன் என்று துணிவது நம் இனமைப்பருவத்துக்கு முடிவாகும்' எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற் குரைத்தான் (குறு. 151:3-8). பிறைத் திங்களைப் போன்ற அழகு பொருந்திய மாசற்ற சிறப்புடைய நெற்றியையும் மணங்கமழும் கரிய கூந்தலையு முடைய காதலி, புதல்வனிடம் தழுவல் விருப்போடு சென்ற எனனைக் கண்டு வெருவி, யாரையோ நீ என்று வினவி இகழ்ந்து நின்றாள் எனத் தலைவன் பாணனிடம் கூறினான் (நற். 250:6-10). அழகிய எயிற்றினின்றும் ஒழுகிய நகையையும் குற்றமற்ற கோட்பாட்டினையு முடைய நம்முயிர் போன்ற விருப்பம் மிக்க காதலியினது முகத்தில் அலமரும் கண்கள் துன்ப மெய்தி நம்மைப் பிணைக்குமே என்று எண்ணா ராய்க் குன்றம் இறப்போர் (தலைவர்) கருதியதை அறிய வல்லார் யாவர் என்று தோழி வாயின மறுத்துரைத்தாள் (நற். 269:4-9). கீழ்த்திசையில் விடியற்பொழுதில் தோன்றும் வெள்ளி போல நம் காதலி ஒருநாள் நம் அருகில் வைகுமாறு நமக்குக்

கிடைப்பாளோ என்று வரைவு மலுக்கப்பட்டு ஆற்றாணாகிய தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (நற். 356:8-10). நல்லோர் அஞ்சுதற்குக் காரணமான நடையினையும் குறுந்தொடியினையும் உடைய நின்னுடைய விருப்பத்திற் கிவன்ற காதலியை (காதல்பந்தையை) தழுவித் கொண்டு நேற்று நீ புனலாடினை என்று பலரும் கூறினர்; அதனா லெழுந்த அவரை மறைக்க இயலுமோ என்று தலைவி தலைவனிடம் புலந்து மொழிந் தாள் (ஐங். 71:1-4). காதலியின் கண்கள் கொற்கைப் பெருந்துறையிடத்து வைகறைப் பொழுதில் மலரும் நெய்தல் போலத் தகைமை பெரிதுடையன எனத் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்துரைத்தான் (ஐங். 188:2-4). மூங்கில் போன்ற தோளையும் ஆய்தழை நுடங்கும் அல்குலினையும் உடைய காதலி உறையும் நல்லூர் பக்கமலையிடத்துள்ளது (ஐங். 291:2-4). எம்மால் விரும்பப்படும் காதலியின் பண்புகளைத் துணையாகப் பெற்றமையானே அருஞ்சுர நெறிகள் வருத்தாவாயின் என்று பிரிந்து வந்த தலைவன் தோழியிடம் கூறினான் (ஐங். 325:2,4). காதலியைப் பிரிந்து போதல கொடிதே என்று பிரிந்து செல்லும் தலைவனிடம் கூறாத குன்று கெழு கானத்திலுள்ள பண்பற்ற விலங்கினங்கள் சிறிதும் அறமில்லாதன என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 332). புணர்ந்த காதலியினும் தலைவன் நெஞ்சம் தன புதல்வன் முறுவலொடு இன்னகை பயிற்றிச் சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை யைக் கண்டு பெரிதும் விரும்பியது எனச் செவிலி நற்றாயிடம் கூறினாள் (ஐங். 403). மைந்தன, தன் முன் விளையாட அதனைக் கண்டு தலைவன் காதலியைத் தழுவி இனிது இருந்தான் (ஐங். 406). தலைவன் தன்னை நயந்த காதலியைத் தழுவிக்கொண்டு பாணரது இசையின் பயன்தெரிந்து இளை புறு புணர்ச்சியை நுகர்ந்தான் (ஐங். 407). புசுழ் சால் சிறப்பினையுடைய காதலி புலம்பத துறந்து வந்தனையே என்று பாசறைக்கண் இருந்த தலைவன் பருவவரவினகண தலைவியை நினைத்து நெஞ்சோடு புலந்து கூறினான் (ஐங். 445:1,2). பாணனே, யாம் விரும்புங் காதலி, காலம் நீட்டித்தோம என்று கொடுமை தூற்றி, வாடிய நுதலள் ஆகி எம்மை மாறுபட உணர்ந்து நோய்மிக, உடம்பு நனி சுருங்கி, நிற்பாற் கூறி விடுத்த செய்தியை உரைப்பாயாக எனத் தலைவி தூதாய் விடுத்த பாணனைத் தலைவன் வினவினான் (ஐங். 478). நின் விருப்பத்திற்கிடனான காதலி தன் மனைக் கண் தனிமையுற்றிருந்து ஈரிதழ் உண்கண் சொரிந்த கண்ணீரின் பூசலைக் கேட்டும் அவளுக்கு

அருளாதோய்; நினக்கு யாம் பாணரும் அல்லேம்; நீயும் எமக்குக் குருசிலை யல்லை என்று தலைவியின் தூதாய்ச் சென்ற பாணன் தலைவனிடம் கூறினான் (ஐங். 480). வானம் மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது; கற்பினால் உண்டான வெற்றியை யுடைய காதலியின் துன்பந் தீரும்படி தேரை விரைந்து செலுத்துக எனத் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (ஐங். 488).

காதலோர் - அன்புடையோர். இளவேனிற் காலம் வந்தது; நம் காதலோர் - அன்புடையோர் - இன்னும் வந்திலர் என்று பருவங்கண்டழிந்த தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 277:18-20). நம் காதலோர் வெஞ்சுரத்தில் தமிழராய்ச் செல்வர் என ஊரார் கூறுவர்; அவ்வூராரே, பண்பில்லாத கோவலர் தாயைப் பிரித்துக் கட்டி வைத்த கன்று போல யாம் மிக நொந்து இன்னாதவற்றை மொழிதும் என்றும் கூறுவர்; அவர் இவ்வாறு மயங்கியது என்னையோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 293:9-14). மாலைக் காலத்தில் பலரும் புகுதற்குரிய வீட்டுவாயிலை அடைக்க எண்ணி வினவுவார் 'உள்ளே வருவீர் உள்ளீரோ' என்று கேட்கவும் நம் காதலோர் வாரா ராயினர் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 118:2-5). நம் காதலோர் நிலத்தைத் தோண்டி உள்ளே புகார்; வானத்தின்கண் ஏறார்; பெருங்கடல் மீது காலினால் நடந்து செல்லார்; நாடுகள் தோறும் ஊர்கள் தோறும் குடிகள் தோறும் உள்ளாரை ஆராய்ந்து வினவின் அகப்படாது காணாமற் போவாரோ என்று கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (குறு. 130). மின்ன விடையுடைய தலைவி நடுங்குதற்குக் காரணமான இறுதியிற் பெய்யும் மழைக்குப் பின் வரும் வாடை எப்பொழுது வரும் என்பாயோ அப்பொழுது எம் காதலோர் வருவர் என்று, தோழி அறிவரைக் கண்டு தலைவன் குறித்த பருவ வரவு பற்றி வினவினாள் (குறு. 277:5-8). முல்லை முகை மலர்ந்தமணம் செம்முல்லையோடு தேன் மணக்கும் வண்ணம் நெருங்கித் தோன்ற மேகம் காலமல்லாக் காலத்துப் பெய்யும் மழையை வம்ப மாரியன்று, கார்ப்பருவ மழை என்று கூறின், நம் காதலோர் வாராரோ என்று பருவவரவினால் துயருற்ற தலைவியைத் தோழி பருவமன்று என்று கூறித் தெளிவித்தாள் (குறு. 382). நம் காதலோர் மழை பெய்தலையுற்ற இருளின் நடுயாமத்தில் அவர் நம்மை முயங்கியிருப்பவும் நாம் குளிரின் கடுமையால் பெரிதும் வருந்தித் துயிலாதிருந்ததை அறிந்தும் கைவிட்டு அகன்றனர்; ஆதலின் அவர் நம் மீது அன்பிலர்

என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 281:7-11). சீறூரிலுள்ள நம் மனையகத்தைத் தலைவர் அறியின் நல்லதேயாம்; நம் காதலோர் நம்பால் நனிபேரன்பினர்; நடுயாமத்தில் நம்மை வருத்தும் துன்பத்தைக் களையினும் களைவர்; அவர் தாம் முன்பு வந்து நின்னை முயங்கி அகன்ற கானலிடத் துள்ள குறியை இப்பொழுது வந்து கண்டு நின்று அழிகின்றனர் போலும் என்று இரவுக்குறி உடன்பட்ட தோழி தலைவியிடம் குறிப்பாகக் கூறினாள் (நற். 391:6-11). கணவரைப் பிரிந்த மகளிரை வருத்தும் தன்பனியையும் வாடையையும் உடைய அற் சிரப் பருவத்திற்கு முன்னரே காதலோர் வந்தனர் எனத் தோழி தலைவியிடம் மகிழ்ந்து கூறினாள் (ஐங். 223:3-5). நம் காதலோர் குவளையின் நறு மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய தலைவியின் அழகு விளங்கும் நுதல் பசத்தலை அறியார் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 225:2-5). புலம்புகொள் நெடுவரையைத் தலைவி காணின் கண் கலங்கி நீருகுத்தற்குக் காரணமான துன்பத்தைக் கருதிக் காதலோர் வந்தனர் (ஐங். 270:35). நம் காதலோர் மலைச்சாரற்கண் இலையுதிர்ந்து மலர்ந்த இலவும் அம்மலையில் தோன்றுந் தீயைப் போல் சுரத்திடத்துத் தோன்றும் பிரிதற்கரிய காலத்தினும் அரிதிற் பிரிதலில் வல்லுநராயினார் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 338). காதலோர் யானை சினமிகுகின்ற வெஞ்சுரம் கடத்தற்கு அரிய என்றெண்ணாது விரைந்து வந்தனர் (ஐங். 352:3-5). குரவழும் கடம்பும் மலர்ந்து சுரனணி கொண்ட கானத்தைக் கண்டு செய்பொருட் செலவு அழுங்குக என உட்கொண்டு நின் அழகொழுமும் மாமை நிறம் ஒளிபெறக் காதலோர் வந்தெய்தினர் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 357). நெல்லிக் காயைப் பலவின் கனியோடு உண்டு, செங்கடம் பின் நிழலில் தங்கிய மகன்றிற் பறவை போன்ற உடன்புணர் கொள்கையுடைய காதலோர் யார் கொல்; அவர் அளித்தக்கார் என உடன்போக்கின் கண் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறினர் (ஐங். 381). நறுமலர்களைக் கவின்பெறத் தொடுத்து நின் கூந்தல் தகைகொளப் புனைய நம் காதலோர் வாராதிரார்; பகைவர் தேயத்து நன்கலன்களைக் கொணர்தல் வேண்டிக் காலம் நீட்டித்தார் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 463). நுணல் கறங்கத் தேரை தெவிட்டக் கார்காலம் தொடங்கியது; நின் பணைத் தோள்களைப் பொருந்தி விருந்தாதலை வேண்டிக் காதலோர் நெடுந்தேரைச் செலுத்தி இன்றே வருகுவர் எனத் தோழி தலைவி

யிடம் கூறினாள் (ஐங். 468). நின் தொல்கவின் அழிதற்கு அஞ்சிய காதலோர் நீ துன்பங் கொண்டு வருந்தப் பொருள்வயிற் பிரிதல் அன்பன்று எனக் கூறிய என சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பிரியா தொழிந்தார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 2:23-29). வேனில் விழாவை எதிர் கொள்ளும் இளவேனிற் செவ்வியும் வந்தது; ஆனால் நம் காதலோர் வந்திலர் என்று காலங் கண்டு ஆற்றாத தலைவியிடம் தோழி தானும் ஆற்றாளாய்க் கூறினாள் (கவி. 36:9-11).

காதலோள் - அன்புடையோள். நம் காதலோள் - அன்புடையோள் - இருவேறு ஒழுகலாற்றை யறிந்த கள்ளத் தன்மை உடையவள்; நள்ளென் கங்குலில் மலையனது முள்ளூர்க் கானத்தின் நறுமணத்தைப் போன்று மணக்க வந்து நம்மோடு ஒத்தவளாயினாள்; வைகறைப் பொழுதில் யான் கூந்தலில் அணிந்த விரவு மலர்களை உதிர்த்துச் சாந்துளர் கூந்தலில் எண்ணெய் நீவிப் பொருந்தா முகத்தளாகித் தமரோடு ஒத்தவளாயினாள் என இரவுக் குறி வந்து மீளும் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (குறு. 312). உறுதுயர் அவலத்தோடு உயிர் செல்ல மெலிந்து பாழ்படு நெஞ்சம் பிரிவு நோயால் கலங்கக் காதலோள் காடிற்றதனன்; நும் மகள் மேல் வைத்த விருப்பு தெறுகின்றது என்று தலைவி புணர்ந்துடன் போகியவழிச் செவிலியிடம் நற்றாய் கூறினாள் (ஐங். 313).

காதலோள் - அன்புடையோள். காதலோனாகிய - அன்புடையோனாகிய - என் புதல்வன் தெண்கடற் சேர்ப்பனாகிய தன் தந்தையோடு வாராது தனித்து வந்தனன் என்று வாயில வேண்டி ஒழுகும் தலைவன் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைவி புதல்வன் விளையாடித் தனித்து வந்தவழி மகிழ்ந்து கூறினாள் (ஐங். 157:4,5).

காதற்காமம் - காதலையுடைய காமம். காமத்திற் சிறந்தது காதற்காமம் - காதலையுடைய காமம் - ; அது தான் மெய்யுற்று அறியார் இருவர் அன்பொத்து ஊழ்வகையினாலே தாமே மெய்யுற்றுப் புணரும் புணர்ச்சியாகும் (பரி. 9:14,15).

காதற்கிழமை - அன்புரிமை. 'தனது பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும்போது, என்னுடையபெயர் பேதை மையுடைய சோழன் என்று எனது பெயரைத் தனக்குப் பெயராகக் கூறும் சிறந்த காதற்கிழமை - அன்புரிமை - உடையவன்' என்று வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையாரீ குறித்துப் புகழ்ந்து கூறினான் (புறம். 218:8-10).

காது - 1. செவி. குரமகளிர் தம் வளப்பமான காதிலே - செவியிலே - தம்மில் ஒத்தற்குப் பொருந்த இட்டு நிறைந்த பிண்டியின் ஒண்டளிர் அவர் நுண் பூண் மார்பகத்தே அசைந்தது (முரு. 30-33,41). பேய்மகள் பிதுங்கிய கண்ணையுடைய கூகையோடே கடிய பாம்பு தூங்குகையினாலே பெரு முலையிடத்தே வீழ்ந்து வருந்துகின்ற காதினை உடையவள் (முரு. 49-51). வேலன் அசோகினது குளிர்ந்த தளிர் அசையும் காதினன் (முரு. 207). பாடினி மயிரை வெட்டுகின்ற கத்தரிக் கோட னுடைய குழைச்சை யொத்ததும் பொலிவினையுடைய மகரக் குழையினுடைய அசைவினைப் பொறுத்த லமைந்ததுமாகிய காதினை உடையவள் (பொரு. 29,39). பேய்மகள் வெளயாட்டுமறிகளை அணிந்த காதினை உடையவள் (சிறு. 197). ஆய் மகள் சிறுகுழை அசையும் காதினை உடையவள் (பெரு. 161,162). ஆய்தொடி மகளிர் ஒள்ளிய மகரக் குழை பொருந்திய வளவிய தாழ்ந்த காதினை உடையவர் (மது. 709,712). துணை துறந்து புலம் பொடு வதியும் அரிவை ஒளிமிக்க மகரக்குழையைக் களைந்ததால் சிறிதே தாழ்ந்து குறுங்கண் தாளுருவி அழுத்திய காதினை உடையவள் (நெடு. 137-140). தலைவன் தோளிலே வீழ்ந்து அலைக்கும்படி செந்தீப் போன்ற ஒளிமிக்க பூவினையுடைய அசோகினது அழகிய தளிரைத் தோளிலே கிடந்து அலைக்கும்படி ஒரு காதிலே செருகிவந்தான் (குறி. 118-120). சிவந்த மணிகள் பதித்த ஒண்குழை வளவிய காதில் அசைய அகமலி உலகையளாய்த் தலைவி தலை தாழ்ந்தாள் (அகம். 86:27-29). எம்முடைய காதில் உள்ள பொன்னாற் செய்த குழையை அசைந்து சென்று மீளுநதோறும் எம்முடைய பூவில்லாத வறுங்கூந்தலில் நினைவைத்துக்கொள்வது, நுந்தையின் மார்பிலுள்ள கோதையைப் பரத்தையா வருந்தும்படி நீ அறுத்து விளையாடுவதற்கேயாம் எனத் தலைவி புதல்வனிடம் கூறினாள் (கவி. 80:22-26). இணர் களில் மொய்த்த வணடுகள் மகளிரைச் சூழ்ந்து மொய்த்தலானே ஏற்பட்ட பூசலில் ஒருத்தியின் நெற்றியில் கிடந்த முததுவடம் வேறொருத்தியின் அழகிய விளங்கும் காதிற் கிடந்த மகரக்குழையில் சிக்கிக்கொண்டது (கவி. 92.35,36). பரத்தையாகிய குதிரை மெல்லிய காதிற் கிடக்கும் புல்லிகை (கன்னபூ) என்னும் பூணாகிய கீழே தொங்கும் இயல்புடைய கன்னசாமரை (குதிரை காதிலணியும் சாமரை எனும் அணி) உடையது என்று பரத்தை குதிரையாக உருவகிக்கப் பட்டுள்ளாள் (கவி. 96:11,12). ஆயர்மகளிர் விளங்கும் பொன்னாற்

செய்த மகரக்குழை யணிந்த காதினை உடையவர் (கவி. 103.8). வையைப் புதுப்புனல் தன்பால ஆடிய மகளிரின் காதினகண தளிரைச் செருகியது (பரி. 7: 43-45). தைநீராடும்போது தன் செவியில் நீல மலரை அணிந்து கொண்ட ஒருத்தி அசோகந்தளி ரைக் காதில செருகிக் கொண்டிருந்த மற்றொருத் தியை நோக்கினாளா, அவ்வசோகந்தளிரின் ஒளி யால் அவளணிந்த நீலமலர் இளவெயிலைப் போல் ஆனதைக் கண்டு அம்மற்றொருத்தி அவளது குழைக் காதினையுடைய கோலச் செவியில் நீல மலரைச் செருகி நான்கு விழிபடைத்தாளா என்று கூறினாள் (பரி. 11.93-98). சிவந்த பொன்னாலான குழைபோல் தொங்கும்படி ஒரு பெண் அசோகினது சிவந்த புதுமலரைத் தன் காதிலே செருகிக் கொண்டு பூங்கொடிபோல அசைந்தாடினாள் (பரி. 12.87-92). கடிப்பு என்னும் அணியிட்டுத் தாழ வளர்த்த காதில் கணங்குழை அணியும் பொருட்டு, மகளிரா வளையணிந்த கையினை மேலே உயர்த் துதலான எழும் வளையொலிக்கு அஞ்சி மாலையை மொய்த்த வண்டினங்கள் பறந்தோடின (பரி. தி. 1:30-33). மதுரை, கொடித் தேரானது (பாண்டி யனது) தமிழமொழி உளதாகும் காலமளவும், கார்த் திகை மகளிரின் காதிலிடப்பட்ட கன மகர குண்ட லம் விளங்குதல் போல் சிறந்து விளங்கிச் செல்வத் தாற் பொலியும் (பரி. தி. 10).

2. கவண்காது, பருந்து வீழ்ந்தெடுத்த பைந்தலை அரவம் காதற்ற கவண போன்று காணப்பட்டது (ஐங். தி. 1:2,3).

காந்தன் - கொடிவகை. உடைந்த வளையை ஒப்ப மலர்ந்த வெண்காந்தன் காட்டு மல்லிகையுடன் சேர்ந்து மலைச்சாரலில் மணம் பரப்பியது (புறம். 90:1,2). பேகன மனைவி காந்தன் மொட்டுப் போலும் விரலாலே தன கண்ணீரைத் துடைத்தாள் (புறம். 144.8,9). மலைச்சாரலிடத்து மலர்ந்த காந்த ளினது கொழுங்கிழங்கு பிறழக் கிளறிக கேழற் பன்றி தன் இனத்துடன் உழுத புழுதிக்கணனே குறவர் சிறுதினை விதைத்தனர் (புறம். 168:2-6). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் பகைவர் நாட்டில் வேளைக் கொடியும் சுரைக் கொடியும் தழைத்து வளரப் பீர்க்கங் கொடியேறிப் படர்ந்த நீரற்ற உழுசாலகளில் சிவந்த காந்தட் கிழங்கு சிதைந்தது (பதி. 15:8-11). அசைகின்ற காந்தன் மலர் விளங்கும் நீர்ப்பரப்பில் முளைத்த மூங்கிலை யொத்த தோளையுடையவன் சேரமான் தேவி (பதி. 21: 36 - 38). கொலைவில் வேட்டுவர் காந்தனங் கண்ணி குடினர் (பதி. 30:9). மலையில் மலர்ந்த

காந்தன் மலரை இது தெய்வத்திற்கு உரிய தென்று அறிந்தும் அதனிடத்தினின்றும் நீங்கா மல் ஊதிய விரைந்து பறக்கும் தும்பி (அம் மலரின் தெய்வத் தன்மையால்) பறத்தல் இயல்பு கெட்டது (பதி. 67: 19 - 21). செழுங்குடிச் செல்வர் காந்தட் பூவாலாகிய கண்ணியை அணிந் தனர் (பதி. 81:22). செவ்வேள் சுரும்பினம் மொய் யாத நெருப்புப்போலும் பூவினையுடைய காந்த ளினது பெரிய குளிர்ந்த கண்ணியைச் சூடிய திருமுடியை யுடையவர் (முரு. 43,44). பாடினி நெடிய மலையின் உச்சியிடத்திலுள்ள காந்தன் போலும் மெல்லிய விரலினள் (பொரு. 33,47). பாக்கம், காயினையுடைய தென்னை, குலையினையுடைய வாழை, கொழுவிய காந்தன் முதலான வற்றை யுடையது (பொரு. 208-210). செழுங்குலை யினையுடைய காந்தள கைவிரல் போலப் பூத்தது (ஐற. 167). நீண்ட பூங்கொத்துக்களையுடைய காந்தன் மிக்க பக்கமலையில் களிந்து கிடந்தாற் போன்று பாம்பணையாகிய படுக்கையிலே துயில் கொண்டவர் (திருமால்) (பொரு. 371-373). தலைவியும் தோழியரும் பறித்துக் குவித்த குறிஞ்சி நில மலர் களுள் பெரிய இதழையுடைய ஒள்ளிய சிவந்த காந்தட் பூவும் ஒன்றாகும் (குறி. 61,62). விண்ணைத் தீண்டுகின்ற சிகரங்களிலே கிளைத்த காந்தளி னுடைய குளிர்ந்த மணக்கின்ற பூக்கள் வரையர மகளிர் பரந்து விளையாடுதலின் தன்நலம் சிறிது கெட்டுக் கீழே வந்து பரந்து கச்சுப்பரந்த களம் போல அழகுபெறப் பொலிவுறுத்தும் (குறி. 195-198). மகளிர் மலைப்பக்கத்தே மெல்லிய தேன் துளிக்கும் காந்தளினது அழகிய கண்ணிடத்து இணைந்த குலையை யொத்த செறிந்த தொடி யினையுடைய முன கையினைக் குவித்து வணங்கி னர் (பட். 150-154). நெருப்பினை யொத்த ஒள்ளிய செங்காந்தளின் மழையாலே செருக்கி வளர்ந்த புதிய முகையைத் தசையாகக் கருதி எடுத்த பருந்து ஊன் அன்மையின் உண்ணாது பாறைகளிமீது உகுத்ததனால் அவை நெருப்பினை யொத்த பல இதழ்கள் பரந்து வெறியாடுகின்ற களத்தை யொத்தன (மலை. 145-150). கானவரின் சிறார் உண்டு கழித்த பலாப்பழத்தின் விதையைப் பயன் கோடற்குக் கன்றுகளைப் பிணைத்துக் காந்தளின் துடுப்புப் போலும் கமழுகின்ற மடலாலே யடித்துக் கடைவிடுவர் (மலை. 336-339). நன்னன் வேண் மானின் அரண்மனை வாயிலில் காணப்படும் பல்வேறு வகைக் கையுறைப் பொருள்களுள் வளை யுடைந்தாற் போன்ற வளவிய இதழையுடைய வெண் காந்தட் பூவும் ஒன்றாகும் (முரு. 519).

தலைவி உறையூர்க்குக் கீழ்பாலுள்ள நெடும் பெருங்குன்றத்தினகண்ணே நெருங்கிய காந்தளின் போது விரிந்த மலரென மணக்கும் சிறந்த அழகினை உடையவள் (அகம். 4:14-17). தலைவியின் தடமென்தோளை எம் படப்பைபயை அடுத்துள்ள தேன் இழைத்த உயர்ந்த மலையிடத்துப் பழங்கள் தொங்குகின்ற மரச்செறிவினுள் காந்தள் மிக்க புதரிடத்துப் பகற்காலத்தில் நீ வரினும் முயங்கு வாய் எனத் தோழி தலைவனிடம் இரவுக்குறி மறுத்துப் பகற்குறி நேர்ந்தனள் (அகம். 18:13-18). முனபனிக் காலத்தில் மூங்கிலின அழகிய மலர்கள் உதிரவும் காந்தளின் நீண்ட இதழையுடைய பெரிய மலர் முறியவும் வாடைக்காற்று தண்ணென வீசியது (அகம். 78:8-10). நாளைப் பகற்கண் மந்தியும் அறியா மரமயில் காணத்தில் ஒளளிய செங்காந்தள் மலர்ந்த அவ்விடத்தே அருவிகள் இழிதரும் சுணையின் ஒருபுறம் தலைவியின் மென்கூந்தல கத்து இன்பத் துயிலை அடைவாய் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 92:7-13). மயிலைக் கண்டஞ்சிப் பாம்பு படத்தை விரிப்பது போல் காயாவின் மென்கிணைக்கு அயலே நீண்டு தூக்கிய பல துடுப்புகள் போலும் அசையும் குலைகளையுடைய காந்தள் விரிந்து மலர்ந்தன (அகம். 108:12-16). சுணையில் குவிந்த அரும்பினை விரித்த வண்டு வேங்கை மலரின தாதினை ஊதி, காந்தளின் தேன் பொருந்திய குவிந்த குலையில் உறங்கி, யானையின் கன்னத்தில் தோன்றும் மதத்தினை உண்பதாகக் கனவு காணும் (அகம். 132:9-13). காந்தளின் கொழுவிய மடலையுடைய புதிய பூவினைத் தும்பி ஊதும் (அகம். 138:17,18). தலைவியின் தோள் நள்ளியின் சோலை அடுக்கத்தே வண்டுகள் உண்ண விரிந்த கடவுள் குடுதற்குரிய காந்தட் பூவுள்ளும் வியப்பு மிக்க அழகிய மலர் பலவும் ஒருங்கு கமழவது போல மணக்கும் (அகம். 152:15-18). நள்ளியின் பக்கமலைகளில் பனையின் அடிப் பக்கத்தே நிலைபெற்றுள்ள காந்தளின் மெல்லிய பிணிக்கப்பெற்ற அரும்புகள் இதழ் விரிந்து மலர்ந்த தண்கமழ் புதுமலர் போலத் தலைவியின் நறுநுதல் மணங்கமழும் (அகம். 238:14-18). சீறார் காந்தட் பூக்களையுடையது (அகம். 312:5). பசும்பூட் பாண்டியனது அணங்குடை பொதியிலின் பக்க மலையிலுள்ள கிளைத்த ஒளி பொருந்திய காந்தட் பூப் போல மணக்கும் நறுநுதலை உடையவள் தலைவி (அகம். 338:5-7). மலைப்பக்கத்தே காந்தளையுடைய அழகிய சோலை உள்ளது (அகம். 368:8). சேய் (மூகன்) குன்றம் குருதி போன்ற சிவப்பாகிய பூங் கொத்துள்ள காந்தளை உடையது (குற. 1:3-4).

* இ 610 க 610 2 17 அ

தலைவர் காந்தளை வேலியாக வுடைய ஓங்கு மலை நன்னாட்டிடத்து எனனைப் பிரிந்து போவா ரென்று கூறுகின்றனர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 76:1,2). தலைவி ஆயினது பொதியின மலையிலுள்ள வேங்கை மலரினது மணத்தையும் காந்தள் மலரினது மணத்தையும் வீசி ஆம்பல மலரினும் தண்ணியன் (குற. 84:3-5). சிறுகுடி காந்தளையே இயற்கை வேலியாக உடையது (குற. 100:3). தலைவி காந்தள் மலரைப் போன்ற மெல்லிய விரலை உடையவள் (குற. 167:1). பாம்பினது படம் ஒடுங்கியதைப் போலக் குவிந்து கொண்டற் காற்றால் வீழ்த்தப்பட்ட ஒள்ளிய செங்காந்தள் மலர்கள் பாறையின்மீது கவிந்து கிடந்தன (குற. 185:5-7). பக்கமலை முழுவதும் மணம் வீசும் அசைகின்ற கொத்துக்களில் உள்ள காந்தட் பூவின நறுநுதலைத் தும்பி ஊதும் (குற. 239:3,4). மாரிக் குன்றத்திலுள்ள அருவிக்கு அருகில் பொருந்திய தண்ணிய நறிய காந்தளரும்புகள் விரிந்து அமையாதனவாய் மணம் வீசுகின்ற நறுநுதலையுடையவள் தலைவி (குற. 259:1-3). காந்தளின் அழகிய கொழுவிய அரும்பைத் தானாக மலரும் வரையில் காத்து நிலலாத வண்டுகள் அதன் மூடிய இதழ்களைத் திறக்கும் சமயத்தில் முன்பு தாம் அறிந்த நடுநிலைமையுடைய சான்றோரைக் கண்ட கடனறி மாககள் போல இடங்கொடுத்து அவ்விதழ்கள் பிணிப்ப விழ்ந்தன (குற. 265:1-5). போர் செய்த யானையினது புகர் முகத்தை யொப்ப மன்றத்திலுள்ள துறு கல்லின் மீது பல ஒள்ளிய செங்காந்தள் மலர் ஒருங்கே மலர்ந்தன (குற. 284: 1-3). தலைவரது மலையில் மாலைப் பொழுதில பெய்த மழையினால் உண்டாகிய நறுமணங் கமழும் ஆற்றோடு காலையில் வந்த காந்தளினது முழுச் செடியினை அதன் மெல்லிய இலை குழைய முயங்குதலையும் வீட்டிற் கொணர்ந்து அதன் கிழங்கை நடுதலையும் விலக்காத அனனைக்குக் கைம்மாறாகக் கருது மிடத்து உயர்நிலை யுலகமும் சிறிதாகும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 361). ஆண் கருங்குரங்கு தோண்டியதனால் உடைந்த பூநாறு பலவினது பழம் காந்தளஞ் சிறுகுடியிடத்தே மணக்கும் (குற. 373:5-7). சாரல் மலர் தலைகவிழ்ந்து பெரிய இதழ் விரிந்த காந்தளை யுடையது (நற். 14:6,7). சாரலில் காந்தளின் தேனையுண்ட நீலமணி போலும் நிறத்தையுடைய தும்பி யாழிற் கட்டிய இனிய நரம்பு போல ஒலிக்கும் (நற். 17:9-11). அழல் வீசும் நெடுவழியில் வேனில் நிலைபெற்றிருந்தமையான் காந்தள் காய்ந்து வாடியது (நற். 29:1,2). சூரமகள் கடவுட் கற்குணையில் மலர்ந்த

குவளை மலரொடு குருதி போன்ற காந்தளின் ஒள்
 னிய மலர்களை வடிவு விளங்கக் கட்டிச் சூடிப்
 பெருவரை யடுக்கம் பொலிய அருவியின் இனனிய
 ஓசையில் ஆடினாள் (நற். 34:1-5). கானவன் எய்து
 கொணர்ந்த பன்றியின் இறைச்சியைக் கொடிச்சி
 காந்தளஞ் சிறுதடியில் உள்ளார் பலர்க்கும் பகுத்
 துக் கொடுத்தனள் (நற். 85:8-10). காந்தளின் வள
 விய இதழ்கள் சங்கு உடைந்து கிடந்தாற் போலக்
 கிடக்குமாறு குதிரையின் கவிந்த குளம்பு மிதித்து
 அறுத்தது (நற். 161:6,7). நெடுவேளுக்கு மலையி
 லுள்ள செங்காந்தள் மலரைக் கொய்து கண்ணி
 யாக அமைத்து அன்னை சூட்டினாள் (நற். 173:
 2,9). யானையின் முகத்திலுள்ள கோடு போலப்
 போது மலர்ந்த ஒள்ளிய செங்காந்தள் வாழையஞ்
 சிலமபை மணங் கமழச் செய்யும் (நற். 176:5-7).
 வண்டுகள் அகன்ற இலையையுடைய காந்தளின்
 அசையும் குலையிலே பாய்ந்து தேனைக் கொண்டு
 வந்து மலையில் தேன்கூடு கட்டின (நற். 185:8-10).
 மலைப்பக்கத்தில் செழித்த வாழையின் கொடு
 மடலினின்று வெளிவந்த கூர்வாய்க் குவிமுகை;
 ஒள்ளிமை மகளிரின் இலங்கு வளையோடு
 பிணிபுற்ற மென்விரலில் அணிந்த மோசை
 (அணி) போலக் காந்தளின் வளவிய இதழிலே
 தோய்ந்தது (நற். 188:1-5) வலிமையுடன் முரண்
 மிகச் சினந்து புலியைக் கொன்ற யானையின்
 சிவந்த கொம்பைப் போல மலையில் செவ்விய
 புறத்தையுடைய கொழுமிய அரும்பலிழ்ந்த காந்
 தள் தோன்றியது (நற். 294:5-8). மலைச் சாரலின்
 கண் காந்தளின் கமழ்கின்ற குலை மலர்ந்தது
 (நற். 313:6,7). புதல்வனை ஈன்ற மடந்தை முலை
 யைத் தன் கையினால் பிடித்துப் புதல்வன் வாயில்
 வைத்துப் பாலூட்ட அக்குழந்தை பால் குடிப்பது
 போலக் காந்தளின் பூங்கொத்தோடு பொருந்திய
 கொழுமடல் உள்ள வாழைப்பூவின் மடலினின்று
 இழிதரும் இனிய நீரைச் செம்முக மந்தி புருகும்
 (நற். 355:1-5). மலையில் மேய்ந்த சிவந்த பசு,
 அசைகின்ற குலையையுடைய காந்தளைத் தீண்டித்
 தாதுகளை உதிரப் பெற்று நிறம் வேறுபாடுற்ற
 மையின் அதன கன்று அதனைத் தன் தாயென்
 றறியாது மருண்டது (நற். 359:1-3). குரங்குக் குட்டி
 வேங்கைகிளையிலிருந்து தலைவியின் கையகத்
 திருந்த தீம்பாலைக் கவர்ந்து கொண்டமையின்
 அழுது ஆற்றாது அழகிய வயிற்றிலே அடித்துக்
 கொண்டதனால் அவளுடைய விரல்கள் பொதி
 யின் மலையிலுள்ள பூத்த காந்தளங் கொழுமுகை
 போன்று சிவந்தன (நற். 379). அருவி ஆர்க்கும்
 நெடுவரை அடுக்கத்தில் குருதி போன்ற கமழ்

கின்ற காந்தள் மலர்கள் வண்டுகள் உண்ணும்படி
 மலர்ந்தன (நற். 399:1-3). தலைவியின் கவினைக்
 கவர்ந்து கொண்ட தலைவன் மணக்கும் காந்தட்
 பூங்கொத்தில் தேனுண்ட வண்டு போன்று பிரிந்து
 போய், புறம் மாறி, மீண்டும் வந்தனன் (ஐங். 226).
 தலைவி காந்தள் நாளும் வண்டுகள் இசைக்கும்
 சுடர் நுதலை உடையவள் (ஐங். 254:2,3). தலைவி
 மலர்ந்த காந்தட் பூவினது மணங் கமழ்ந்து கலங்
 கிய கண்ணையுடையவள் (ஐங். 259:5,6). மலையிட
 மெங்கும் மணங்கமழ்கின்ற காந்தளினது நறிய
 பூங்கொத்தைப் போன்ற நலம்பெறு கையினள்
 தலைவி (ஐங். 293:1,2). கண்டவர் கண்ணைக் கவ
 ரும் கரிய மலையிடத்துக் காந்தள் மணம் கமழும்
 (கவி. 39:15). கொடிச்சியர் மலையைத் தொழக்
 கூப்பிய கை போல உயர்ந்த நறவினை யுடைய
 கொத்துக்கள் அசையுங் காந்தளிடத்துத் தொடுத்த
 தேன் ஒழுகியது (கவி. 40:11-13). தும்பி மகளிர்
 கையிலிட்ட தாள் கூட்டாகிய நீலக்கடைச் செறி
 என்னும் அணி போலக் காந்தளின் முகை மேலி
 ருந்து அது அலரும் காலத்தைப் பார்த்திருக்கும்
 (கவி. 43:8,9). பாறையின் சுனையிடத்தே அழகு
 பெற்று வளர்ந்த காந்தளின் அழகிய குலையினைப்
 பாம்பு நீருண்டலாகக் கருதி உருமேறு இடித்தது
 (கவி. 45:1-5). தன் பகையானையின் நுதலைக்
 குத்திப் புண் செய்த வேழத்தின் குருதி படிந்த
 கோடு போன்ற உயர்ந்த முகையினையுடைய
 நறிய காந்தள் நாடோறும் புதிய அரும்புகளை
 ஈன்றது (கவி. 53:3-5). பக்கமலையெல்லாம் மணக்
 கும் கூரிய அழகினை யுடைய அலர்களைக்
 கொண்ட காந்தளின் குளிர்ந்த எழுச்சியுடைய
 வடிவினைக் கொண்ட துடுப்பென்று கூறும்படி
 யாகத் திரண்ட இணையொத்த முன்கையினை
 யுடையவள் தலைவி (கவி. 59:3,4). பரங்குன்
 றிற்கும் கூடலுக்கும் இடைபபட்ட வழியெல்லாம்
 மலர்ந்த காந்தட் பூவால் மணம் கமழ்ந்தது (பரி.
 8:25,28). வேங்கை, கூட்டமாக மலர்ந்த காந்தள்
 முதலான மலர்களை அருவி கொண்டு வந்து திரு
 மருதத் துறைக்கண்ணே சேர்த்தது (பரி. 11:20-30).
 நீர்நிலையின் பக்கத்தே தழைத்த நெரிப்புடைய
 அரும்புகளைக் கொண்ட காந்தளின் அவிழ்ந்த
 வள்ளிதழ் தோறும் தோன்றியின் (செங்காந்தளின்)
 சிவந்த மலர் பரந்து பரங்குன்றம் காகாலத்தன்மை
 மிக்கது (பரி. 14:13-17). கார் காலம் தோற்று
 விக்கும் காந்தட் குலைகள் போரில் தோற்றுக்
 கட்டுண்டார் கையை ஒக்கும்; தும்பி கட்டவிழ்ப்
 பனவாகிய கவினையுடைய காந்தள் முகைகள்
 யாழ் நரம்பினது புரியை நெகிழ்ப்பார் கையை

ஒத்தன (பரி. 18:34-37). கமழ்குலைக் காந்தன் மகளிரின் கை போல் மலர்ந்தது (பரி. 19:76)

காப்பாள் - காவலாள். 'மழைக்காலத்தில் நீர் நிறைந்த குளத்தைக் கரையுடையாமற் பாதுகாக்கும் காப்பாள் - காவலாள் - போன்றவனாய் இரவுக் குறியில் நிற்கும் தலைவனைக் காண்பாயாக' என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் ('மாரிக் குறைத்துக் காப்பாள்' என்றும் பாடம் உண்டு) (ஐங். 208:1,2).

காப்பாள் - காவலாள் (காப்பாள் என்பதன் அண்மை விளி). படைப்பெருமை காரணமாகப் பகைவர் அஞ்சும் படியான மதிப்புடைமையால் இடத்தைக் காக்க வேண்டாது பரந்து கிடக்கின்ற அகன்ற பாசறையின் காப்பாள் - காவலாள் - என்று சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் விளித்துப் பாடினார் (புறம். 22:24,25).

காப்பியஞ் சேந்தனார் - புலவர். காப்பியக் குடி மரபில் வந்த சேந்தனார் என இவரது பெயர்க்கு விளக்கங் காண்பர். இவரைக் காப்பியன் என்பார்க்கு மகனாராகிய சேந்தனார் என்றும் கொள்ளலாம் என்பர் பி. நா. (நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு). இவர் பாடியது நற்றிணையில் 246-ஆம் பாடலொன்றே யாகும். தலைவனது பிரிவிடை மெலிந்த தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியதாக அப்பாடல் அமைந்துள்ளது. 'உரம்புரி உள்ளமொடு சுரம்பல் நீந்திச் செய்பொருட்கு அகன்றனர்' என்ற அடிகளால் தலைவனின் ஆள்வினையுடைமையினை இவர் சிறப்பித்துக் கூறுவர். 'பொன்வீக் கொன்றையொடு பிடவுத்தளை யலிழ, இன்னிசை வானம் இரங்கும்' என அவன் மீளுதற்குரிய பருவ வரவினைத் தலைவீக்குத் தோழி காட்டுவது இவரது இனிய புனைவாகும். நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி பாங்கில் இசைத் தலையும் இப்பாடல் குறிக்கும்.

காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் - புலவர். இவர் காப்பியாறு என்னும் ஊரினர் எனச் சங்க இலக்கியம் வை.பி. பதிப்புக் கூறும். காப்பியன் எனனும் பெயர் கொண்டு இவர் காப்பியக் குடியினராகக் கருதப்படுகிறார் (ப. மூ.). காப்பியன் என்பது இவரது இயற்பெயராகவும் இருக்கலாம். இவர் பாடியனவாய்ப் பதிற்றுப் பததின் நான்காம் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. இவர் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைப் பாடி நாற்பது நூறாயிரம் பொன்னும் அவன் ஆள்வதில் பாகமும் பரிசிலாகப் பெற்றார். இவர் தம் பாடல் களை அந்தாதித் தொடையும் அழகிய நடையும் அமையப் பாடியுள்ளார். வறுமையால் தளர்ந்த

குடிகளின் தேய்ந்த ஒழுக்கம் 'நிறைவுற்றதற்குக் கலைகள் தேய்ந்த மூன்றாம் பிறை நிறைவுற்று முழுமதியானதையும் (பதி. 31: 12, 13) குருதிபரந்த போாக்களத்துக்கு அந்தி மாலையின் செக்கர் வானத்தையும் (பதி. 35: 7, 8) இவர் உவமை கூறியுள்ள பகுதிகள் நயமானவை. சேரனது நார் முடியில் தொடுக்கப்பட்ட முத்து வடங்களுக்குச் சிலந்தி வலையை உவமை கூறும்போது வறிதே சிலந்தி வலை யென்னாமல் புறாக்கணம் தம்மை அகப்படுக்கும் வலையென்று மருண்டு அலறுதற்கேதுவாக வேல மரத்தின் உலவைக் கிளைகளில் பிண்பட்ட சிலந்திவலை எனக் கூறுவது (பதி. 32: 11-17) இவர்தம் புனைவாற்றலைப் புலப்படுத்தும். இவர் பாடல்களில் களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரலை யன்றியும் கடவுளஞ்சி (பதி. 31: 18), வண்டன் (பதி. 31: 23), நெடுமிடல் அஞ்சி (பதி. 32: 10), நன்னன் (பதி. 40:14) ஆகியோரைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் உள்ளன.

காப்பு - காவல். 'பகைவரது காப்புடைய - காவலுடைய - கணைய மரத்தைக் கொல்களிறறினால் முறித்து அங்குசத்தால் அக்களிறறினை 'முன்னர்க் கடாவி அது செய்யும் வினையைப் பின்வேண்டுமளவில் பிடிக்க நின் பெரிய கைகள் வலிமையுடையனவாம்' என்று கபிலர் சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனது கைவலிமையைக் கூறினார் (புறம். 14:1-4,11). பாண்டியன் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தன் களிறுகளைப் பகைவரின் காப்புடைய கயங்களில் படிவித்தான் (புறம். 15:9,10). புதிய பறவைகள் தன்னாட்டிற்கு வரினும் பழைய பறவைகள் தன்னாட்டை விட்டுப் போகினும் அவற்றால் நடுக்கமுறாத ஏமக் காப்புடைய வன் சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை (புறம். 20:18,19). சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை தங்கியிருந்த பாசறையில் அவனது வானமதி போலும் வெண்கொற்றக்குடை நிழலில் தம்பக் கத்து வாளில்லாத வீரர் அக்குடையே காப்பாக உறங்குவர் (புறம். 22:11-13). அதியமான் நெடுமானஞ்சி போர் செய்தற்கு உறையினின்று கழித்த வாள்கள் பகைவரது காப்புடைய மதிவையழித்தலால் அப்பகைவர் தசையில் பொருந்தப் பாய்ந்து கதுவாய் மிக்கு வடிவீழ்ந்தன (புறம். 27: 1-3). களத்தின்கண் நிறைந்த நெற்பொலிகள் காப்பிலவாய்க் கிடக்குமாறு பகையைக் கடிந்தோட்டிய செவ்விய ஆட்சியினை யுடையவன் அதியமான் தகடூர் பொருது வீழ்ந்த எழினி (புறம். 230:3-6). 'நொச்சியே, காப்புடைய எயிலிடத்து

நின்று பகையையழித்தலால் நகர்ப்புறத்தைக் கை விடாது காக்கும் நெடுந்தகையினது பெருமை பொருந்திய தலையி லணியப்படும் உரிமையும் நினைதே' என்று மோசி சாத்தனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 272:1,6-8). நெடிய மதில்களையும் அவற்றின் மேல் வரிசைப்பட அமைந்த ஞாயில்களையும் மிக்க காவலமைந்த காவற்காடுகளையும் ஆழ்ந்த அகழி களையும் கொண்டு உயர்ந்த அரிய அரண்களால் காப்புடைய நாடுகளில் பகை மன்னர் நடுங்குமாறு சேரனது படைகள் எழுந்தன (பதி. தி. 2:11-16). கோவலரது முல்லை நிலத்து ஊரிலுள்ள குடில், ஆட்டுக்கிடாயின தோல்களைப் பாயலாக இட்டு முதியோன் துயில் கொள்ளும் காப்பினையுடையது (பெரு. 148-151, 166). அமரர் காப்பினால் கடவில் கலங்களில் வந்த குதிரைகள் முதலான பலபொருள் களும் காவிரிப்பூம் பட்டினத் தெருக்களில் நிறைந் திருக்கும் (பட். 184-193). காட்டிலே தம் கணவர் மார்பில் புலி பாய்ந்ததனால் பட்ட நெடிய பிளப் பினையுடைய விழுப்புண்ணை ஆற்றுதற்குக் காப் பெனக் கருதிக் கொடிச்சியர் பாடுவர் (மலை. 302-304). 'நீ காப்பும் பூண்டனை; இனி, நம் வாயி லகத்தும் போதலாகாது, நீ பேதை அல்ல; பெதும் பைப் பருவமும் கடந்து விட்டாய் எனச் செவிலி தலைவிக்கு அறிவுறுத்தினாள் (அகம். 7:5). காவல் மிக்க தந்தையது பெரிய மனையின் செறிந்த காப் பினைக் கடந்து தலைவி தலைவனுடன் போனாள் (அகம். 15:11,12). தலைவியது மனையெல்லை காப் புடையது (அகம். 34:13). அஃதை யென்பானுக்குத் துன்பம் நேர்ந்த காலத்தும் அவன்பால் நட்பிற் கோடாத கோசர் அவனைப் போற்றிக் காப்பு மிக்க இடத்திலே நிலை நிறுத்தினர் (அகம். 113: 1-5). அனுகுதற்கரிய மிக்க காப்பினை யுடையது தலைவியின் மூதூர் (அகம். 114:12). தன் பிடிப் பினின்று தப்பிய வயப்புலியை நிலங்குழியுமாறு குத்திக்கொன்ற அண்ணல் யானை செருக்குடன் சென்று தேக்கமரச் சோலைக் காப்பில் தங்கி யிருக்கும் ('காப்பில வைகும்' என்பதற்குக் 'காப்பில வைகும்' என்னும் பாடமுண்டு) (அகம். 251:15-18). 'தலைவியின் தந்தையது காப்பு மகளிரே உறையும் மாங்காட்டின் (தெய்வக்) காவலையொத்தது' என்று தோழி தலைவனுக்குச் செறிப்பறிவுறுத்தி வரைவு கடாவினாள் (அகம். 288:15-17), 'பகைவேந்தரது மாறுபாடு தணிதற்குக் காரணமான மதில்போலக் காப்புமிருந்து நம் காதலி நம்மால் எய்துதற் கரியன்' என்று அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் தன்னெஞ்சொடு கூறினான் (அகம். 372:14-16). யாமந்தோறும் காவல்செய்தலை மேற்கொள்ளும்

பேரூர்க் காவலர், 'காப்புடைவாயில்களைப் பாது காத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று மணியொலி செய் வர் (நற். 192:8-10), 'மலைபுற குறவனின் காதல் மடமகள் அரிய பெரிய காப்பினையுடையவளா கலின் நின்னால் பெறுதற் கரியவன்; அவளை உள்ளல் கூடாது' எனத் தலைவியின் அருமை கூறிப் பாங்கன் தலைவனைக் கழறினான் (நற். 201:1-4). தலைவி பாரியின் பலவுமிக்க குன்றம் போலப் பெருங்கவின் எய்திய அருங்காப்பினன் என்று தோழி அவளது இற்செறிப்பினைத் தலை வனுக்கு அறிவித்து வரைவு கடாவினாள் (நற். 253: 5-9). 'தலைவியின் களவொழுக்கத்தை யாயும் அறிந்தனளாய் அவளை இவ்வயிற் செறித்து அரிய பெரிய காப்பினைச் செய்தனள்' என்பது தலை வனிடத்துத் தோழியின் கூற்று (நற். 295:3,4). 'என் தோழி தான் இழந்த நலத்தினை மீண்டும் தினைப் புனங் காப்பினால் பெறுவாள்' எனத் தோழி தலைவியின் களவொழுக்கத்தைக் குறிப்பினால் செவிலிக்கு அறிவித்தாள் (நற். 351:8,9). 'தாழிட்டு அடைத்தாற் போலும் கடுங்காப்பினையுடையதாய் முன்னே தலைவியின் வளைகள் கோடற் பூக்கள் உதிருமாறு போல் உதிர்கின்றன' என்று தோழி அவளது ஆற்றாமையினைத் தலைவனிடம் கூறி னாள் (கலி. 48:10,11).

2. மதில். புலிப் பொறியும் பொருத்தமுள்ள கதவும் அமைந்த திருமகள் தங்கும் திண்ணிய காப்பினை - மதிலினை - உடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் (பட். 40,41). களவுக் காலத்துத் தலைவன் தலைவியது மனைவாயிலில் நெடும்பொழுது நின்றிருந்து அரிய காவல் மிக்க காப்பினையுடைய அகன்ற மனையின் கதவினை நள்ளிரவில் காவலர் சோர்ந்திருக்கும் சமயம் பார்த்துத் திறந்து தலைவியைக் கூடிப் பாராட்டிச் சென்றான் (அகம். 311:1-5).

3. பண்டசாலை. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அரிய காவலையுடைய பெரிய காப்பின் - பண்டசாலை யின்கண் - அளந்தறியாப் பலபண்டம் வரம்பறியா மல் வந்து நெருங்குவனவற்றை அச்சடையாள மாகிய புலியினைப் பொறித்து வெளியிற் போக்கு வர் (பட். 131-135).

4. சிறை. திருமாவளவன் தன் தாயத்தாராகிய பகைவர் தன்னைப் பிணித்திருந்த நெருங்கிய திண்ணிய காப்பினை - சிறையினை - ஏறிக் கடந்து தாயத்தினை முறையால் எய்தினான் (பட். 225-227).

5. அரக்கிலச்சினை. 'கோயிலுக்குப் புறத்தேயுள்ள காவின் கீழே நீ வருவாயாயின், ஆசறுகின்ற அறி

வினையுடைய அவையோர் திரட்சி பொருந்திய ஓலையின் தலையைக் கட்டி அதன் தலையில் காப்பு - அரக்கிலச்சினை - இட்டு விட்டாற் போல நாம் உடலுறு முயக்கம் பெற்று இறுகப் புல்லிக் கூடுவோம்' என அடியோர் பாங்கின் தலைவி அவ்வகைத் தலைவனுக்கு இசைந்து குறியிடங் கூறினாள் (கவி. 94:40-43).

6. குறும்பு (முல்லைநிலத்து ஊர்). 'வரைவு கொண்ட பெரிய காப்பில் - குறும்பில் - இருக்கின்ற ஆட்டிடைய ருடைய குடிதோறு முள்ள மகளிரை நீ விரும்புகின்றாய்' என வினைவல பாங்கின் தலைவி அவ்வகைத் தலைவனொடு உறழ்ந்து கூறினாள் (கவி. 110:1,2).

காப்புமறம் - காவற்படை. இளஞ்சேரலிரும்பொறை தன்னைப் பத்துப் பாடல்களால் பாடிய பெருங்குன்றார் கிழார்க்குப் பரிசிலாக உவகையுடன் முப்பத்திராயிரம் காணம் (பொற்காசு) கொடுத்து அவரறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து, ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையொடு பன்னூறாயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்புமறம் - காவற்படை - விட்டான் - (பதி.ப. 9. அடிக்குறிப்பு).

காப்போர் - காவல் செய்வோர். காட்டுக்கோழியின் சேவல் கானத்தே தினைப்புனங் காப்போரை - காவல் செய்வோரை - துயிலுணர்த்துவதுபோல் கூவும் (புறம். 28:8-10). சேம்பையும் மஞ்சளையும் விதைத்து அவை வளர்ந்தபின் அவற்றின் கிழங்கு களைப் பன்றிகள் அகழாமல் காப்போர் பறை முழக்குவர் (மலை. 343,344). 'பணைத் தோளையுடைய குறுமகளாகிய என காதலியின் உருத் தெழு வனமுலையில் ஒளி பெறுமாறு யான் எழுதிய தொய்யிலை அவளைக் காப்போர் அறியா திருக்கின்றனர்' என்று தலைவன் தோழி கேட்கு மாறு முன்னிலைப் புறமொழியாய்க் கூறினான் (குறு. 276:1-4). தறியில் பிணித்தும் மேலேறி நடத்தியும் காப்போர் இல்லாத களிற்றியானை போலத் தலைவன தனியனாய்க் குறியிடத்தே வந்தான் (நற். 182:8-10). திசைகள் காப்போர் உள்ளிட்ட அமரரும் அவுணரும் முனிவரும் பிறருமெல்லாம் முருகனைக் காண்டல் காரணமாக மண்ணில் வந்து உறையுமிடமாகத் திருப்பரங்குன்றம் ஆயின மையின் அஃது இமயக் குன்றத்தை நிகர்க்கும் (பரி. 8:7-11).

காபாலம் - கபாலத்தைக் கையிலேந்திச் சிவபெருமான் ஆடியதோர் கூத்து. 'புலித்தோலை யுடுத்துக் கொன்றை மாலை தோளிலசைய (அயனது) தலையை

(கபாலத்தை) அகங்கையிலே கொண்டு நீ காபால மென்று பெயர்பெற்ற கூத்தினை ஆடுங்காலத்து அங்கே பிறரில்லாமையால் முல்லையை யொத்த எயிற்றினையுடையாளோ (உமையவளோ) தாளத்தின் முதற்பாணியைத் தருவாள்' என வினவுவார் போலச் சிவபெருமானின் ஈறினமையை நலவந்து வணார் தம் கடவுள் வாழ்த்தில் கூட்டுவர் (கவி. 1:11-13).

காம்பு - 1. மூங்கில். அவியன் விடியற்காலத்துத் தன் நெடுங்கடையில் நின்று கிணை கொட்டிப் புடிப் பாடிய பொருநனுக்குப் பாம்பின் உரிபோன்ற கூவும் காம்பின் - மூங்கிலின் - கோலுக்குள் இருந்து பெயர்த்தெடுக்கப்பட்ட வெள்ளிய தோல் போன்ற னவுமான ஒண்பூங் கலிங்கங்களைக் கொடுத்தான (புறம். 383:1-12). 'நீ நல்லியக் கோடனிடம் சென்று அவனைப் புகழ்ந்து சில சொல்லுமுனபே அவன காம்பின் உள்ளாடையை உரித்தாற் போன்ற மாசில்லாத உடையினைக் கொடுத்து உன்னை உடுக்கச் செய்வான்' என்று சிறுபாணன ஆறுறுப் படுத்தப் பெறுகின்றான (சிறு. 235,236). காம்பு நெருங்கி வளர்ந்த காடு (அகம். 88:13). காம்பு தலை மணந்த ஓங்குமலைச் சாரல் (அகம். 172:5). காம்பு புடை நெடுவரை வேங்கடம் (அகம். 209:9). மலையுச்சியில் மூங்கில இளமுளை திரங்கக காம்பின் தண்டுகள் ஒலிக்கும் பெரிய பாறையிடங்கள் வெம்பு மாறு மழை பெயயாது மறந்தது (அகம். 241:5-7). அவியனது மலையிலே வளாந்த காம்பின் கணுக்களுக்கிடைப்பட்ட பகுதியை யொக்கும் நெடுமென்பணைத்தோளையுடையவன் தலைவி (அகம். 271:12-15). காம்பின் அழகிய தண்டு உடையும்படியாகத் தினைப்புனங்காப்போர் கவனகல்லை விசையுடன் எறியும் பகறபொழுதில் இயங்காத யானை இரவிலே சென்று புனத்தை மேயும் (அகம். 309:12-15). காம்பொடு நெல்லிமரங்கள் கற்பாறைகளையுடைய மலைபபக்கத்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன (அகம். 385:7, 8). உயர்ந்த தண்டினையுடைய காம்பு வளர்ந்தவிட ரகம் எதிரொலிக்குமாறு வானம் இடியுடன் மழை பெய்யத் தொடங்கியது (நற். 51:1-5). காம்புதலை மணந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறி (நற். 55:2). காம்பினைக் கண்டா லொத்த உள்துளையினையுடையது கொறுக்காந்தட்டை (ஐங். 20:3). கதிரவன் எப்பக்கமும் சுடுதலினால் காய்ந்த காம்பு தம்மில் இழைய அதனிடத்தே கடுததெழுந்த காட்டுத்தீ மலையிடத்தைக் கொண்டு வானுற ஓங்கிக் காட்டிலே வெம்மையைச் செய்தது (கவி. 150:2-6).

2. குடைக்காம்பு. மகளிர் திருப்பரங்குன்றத்தை அணுகிச் செவ்வேளின் யானையைப் புனைந்து பூநீ

ருட்டிக் கவரி சார்த்திப்-பெர்லிவான பவழத்தாற்
செய்த நல்வ் காமப்பினை யுடைய பொற்குடையை
ஏற்றி உவகையுள்ளத்தொடு பூசை செய்வர் (பரி.
19:85-88).

காம - காமன், (அன்மைவிளி) 'காம, நின்னுடைய அம்பு
தனக்குரித்தாகிய நெஞ்சினைத் தன்மேல் அன்பில்
லாத ஒருவன் பொருட்டு வருந்தச் செய்யும் தன்மை
யுடையவோ' என நானுவரை யிறந்த தலைவி
காமனைக் கேட்டாள் (கவி. 147:46,47).

காமக்கடவுள் - வழிபடு தெய்வம். 'இருங்குன்றம் தொன்
மையான பெரும் புகழினது; அது தன்னைக் கண்
டாரின் மயர் அறுக்கும் காமக் கடவுள் - வழிபடு
தெய்வம் - ஆகும்; அதனால் அங்குச் சென்று திரு
மாலைத் தொழமாட்டாதவர் அம்மலையைக் கண்
டேனும் பணிமின்' எனக் கூறி இளம்பெருவழுதி
யார் தம் ஆழ்ந்த திருமால் பற்றைப் புலப்படுத்து
வர் (பரி.15:34-37).

காமக்கணிப் பசலையாள் - புலவர். 'நப்பசலையார்'
காண்க.

காமஞ்சேருனத்தாள் - புலவர். 'காமஞ்சேர் குளம்'
என்ற தொடரைச் செய்யுளில் பயன்படுத்தி இவர்
இப்பெயரைப் பெற்றிருக்கக் கூடும் என்பர் துரை.
அரங்கசாமி (ச. சி. பெ. பக். 99). குறுந்தொகையில்
நாண்காம பாடல் ஒன்றே இவரால் பாடப்பட்டுள்
ளது. பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத்
தலைவி உரைத்த அப்பாடலில் இவர் அவளது
ஆற்றாமையைச் சிறப்புற வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
இமையைத் தீய்ப்பது போன்ற வெம்மையுடையது
கண்ணீர் என்பதும் அக்கண்ணீரைத் துடைத்து
அளவளாவுதற் குரிய தலைவன் பிரிந்திருத்தலால்
தலைவியின் நெஞ்சு வருந்துகின்றது என்பதும்
இவர் பாடல் தரும் செய்திகளாகும்.

காமநோய் - காமத்தால் உண்டாகும் துன்பம். 'தோழி,
நம் யாக்கையினின்றும் இனிய உயிர் பிரிவதாயி
னும் கண்ணிடத்துத் தோன்றிய பசலை காம
நோயால் - காமத்தால் உண்டாகும் துன்பத்தால் -
உண்டாயது என விளங்கக் கூறாதே (குறிப்பினாற்
கூறக்) எனத் தலைவி தோழியிடம் செவிலிக்கு
அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்தினாள் (அகம். 53:
13-15). மெல்லம்புலம்பன் பிரிந்தானாகத் தாமரை
மலரைப் போன்ற என் கண்கள் இமை பொருந்து
தலைச் செய்யாலாயின; காமநோய் என்பது அத்
தன்மைத்தோ என வினவுவாளாய்த் தலைவி அந்
நோயின் கொடுமையை வியந்தாள் (குற. 5). காம
நோய் இறத்தலைச் சேர்த்துகையினாலே தான்

உயிர் 'லாழும்- நாளை வெறுத்த தலைவியை
அருளிப் பாராய் என்ச்சான்றோர்' அரசுத் தலை
வற்கு எடுத்துக் கூறினர் (கவி. 98:13, 13). 'கர்ம
நோயாலே' மிக்க நெஞ்சந்தான், நடுநாள் யார்மத்
'தில் நாம் கொள்ளும் துயிலை' வாங்கிக்கொண்டு
ஒளித்தவர் பாற் சென்று பொருந்தி விடுமாயின்
நாம் உயிர்வாழ்தல் பிறர் நன்கப்பதற்கு 'இட்
மாகும்' என்பது தலைவி கூற்று (கவி. 133: 23-24).
என்னுயிர் பொறுத்தல் என்னும் எவ்வையைக்
கடந்து, நிறை என்னும் குணம் அழிகற்குக் காரண
மான பூதங்கள் தந்து காமநோயை நீந்தி அதிலே
கரைந்து விட்டது என்பது தலைவன் கூற்று (கவி.
138:14-17). 'ஊரீரே, நம்முடையதோர் தொழிலா
கக் கொண்டு எனது காமநோயை நீக்குங்கள்' என
நாணுவரை யிறந்த தலைவி முறையிட்டாள் (கவி.
145:51).

காமம் - 1. காதல், இயங்குதற் கினிய செறிந்த மண
லையும் புதிய பூவையும் உடைய பனிமலர்க்காவில்
காமம் - காதல் - உடைய இருவர் செல்லுதலல்லது
தனிமகன் செல்லுதல் துன்பத்தரும் (புறம். 39:18-20).
'ஒருவர் மெய்யினின்றும் ஒருவர் மெய்நீங்காதவாறு
பொருந்திய காமத்தால் உணரா, யாயினும் அத
னால் வரும் துன்பத்தினை நான் உரைப்பேன்'
எனத் தோழி தலைமகனுக்கு உரைத்தாள் (அகம். 28:
1, 2). 'மிளகுக்கொடி படர்ந்த மலைச்சாரலில்
எய்துதற்கரிய காமத்தால் நீர் கூடிய களவொழுக்
கத்தினை அறியாத எமர் தொன்றுதொட்டு வரும்
முறைப்படி வதுவை நிகழ்த்திட நீ வரைய வருவா
யார்க்' எனத் தோழி இரவுக்குறி வந்து மீளும்
தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 112:14-17). கொன்
றாலொத்த கொடுமையுடன் இன்று நடுயாமம்
பொருந்தவரின் காமம் செறிந்து, கடலைக் காட்டி
லும் பரலிக் கரைகடந்து செல்லும் எனச் சிறைப்
புறத் தலைவன் கேட்கத் தோழியிடம் தலைவி
கூறினாள் (அகம். 128:3-4). தன்னுள் மறைந்துறையும்
காமத்தினைத் தலைவியிடம் சொல்லுவோமோ,
சொல்லாது விடுவோமோ என எண்ணி முடிவில்
அடக்க இயலாது தலைவன் வெளியிட்டான் (அகம்.
198:1-3). உப்பு அணையினால் தடைபட்டு நில்
லாத மழை மிகுந்தோடி வரும் வெள்ளம் போல
நாணத்தின் எல்லையில் அடங்காது தலைவியின்
காமம் பெருகிற்று (அகம். 208:18-20). ஊரனாகிய
தலைவனின் காமம், பெருமை ஆகிய இவற்றினை
அறியேன் எனத் தலைவி கூறல் (அகம். 236:8,9).
காமம் அளவு கடந்து மிகலான் தலைவன் அருந்
துயரடைந்தான் (அகம். 258:14,15). 'மகிழ்ந்நே

புதுப்புனலாட்டில் இளந்துணை மகளிரின் ஏந் தெழில் மழைக்கண் நினைவைக் காணுந்தோறும் நீ விருப்பம் தவிராயாகிக் காமம் அளவு கடந்து மிகுதவினால் நாணிழந்து ஆடினமை அவராயிற்று' எனத் தலைவி தலைவனுக்கு உரைத்தாள் (அகம். 268:5-9). 'காமத்தால் நம்மைக் காட்டினும் மிக்க மயக்கமுற்ற அழகிய மாமை நிறமுடைய தலைவி உறையும் இனிய ஊர் அழகிய காட்டிடத்தது' என வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகற்குக் கூறினான் (அகம். 284:11-13). தன் களவொழுக்கத்தைத் தாய் அறிதலஞ்சிக் கரவல் நெஞ்சமொடு தனது காமம் செப்பாது தலைவன் கொடுமையைத் தலைவி தோழியிடம் மெல்லக் கூறினாள் (அகம். 298: 17-19). நம்மிடை நிகழ்ந்தனவற்றைப் பிறர் அறிதல் அஞ்சி மறையினை வெளிப்படுத்தாது அடக்குதலால் பலமாண்புடன் கூடி நுட்பமாகப் பொருந்திய காமம் அவராகும்படி தலைவர் பிரிந்து சென்றார் எனத் தலைவி தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தாள் (அகம். 303: 1-3,7). 'நடு இரவில் ஆராக் காமம் வருத்தி அலைக்கப் பாம்பெறி கோல்போல் தனித்திருந்து வாடுவையோ' என அல்லகுறிப்பிட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சினை வினவினான் (அகம். 322: 2-8). 'நம் அன்பு பெறாமையின் சோர்ந்த நெஞ்சுடன் செல்லும் தலைவனின் முன்னின்று செல்லற்க எனக் கூறச்சென்ற என் உறுதியற்ற நெஞ்சம் தலை வனைச் சார்ந்ததோ; சார்ந்தும் நம் காமத்தினைக் கூற நாணியதோ' எனத் தோழி தலைமகளிடம் குறைநயப்பக கூறினாள் (அகம். 330:5-10). நாளும் கனவில் கண்ட பொருள் தோன்றி மறைவதுபோல நாளின் செலவும் மூப்பினது வரவும் அரிதாகப் பெறும் சிறப்பினையுடைய காமத்தின் தன்மையும் நனவில் விரைந்து மறையும் என்பது மீண்டும் பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்குத் தலைவன் கூறிய அறிவுரை (அகம். 353:2-5). தலைவியின் முலைப் பரப்பின் முயக்கத்தினை ஒரு நூல் இடையே தடுப்பினும் புலநதுறையும் மிகப் பெரிய காமத்துடன் இணைப் துய்க்கும் நுகர்ச்சியைக் காட்டினும் சிறந்தது ஒன்று இல்லை' என்பது தலைவன் நெஞ்சுக் குரைத்த பொருளுரை (அகம். 361:4-7). காமம் முதிர்வுற்றவர் மடலும் ஊர்வர்; எருக்கங் கண்ணியும் சூடுவர்; தெருவில் பிறரால் ஆரவாரிக்கவும் படுவர்; பிறிதும் ஆவர் (குற.17). தலைவியின் உயிர்தவச் சிறிது; காமம் தவப்பெரிது; ஆதலால் அவளை விரைந்து மணந்துகொள் என இரவுக்குறி வந்து மீளும் தலைவற்குத் தோழி கூறினாள் (குற. 18:2, 5). 'காலை, பகல், மாலை, யாமம், விடியல் என்ற இச்சிறுபொழுது இடையே தோன்றுமாயின் காமம்

பொய்யே' என்பது இரத்து பின்னிற்கும் தலைவன் கூற்று (குற. 32:1-3). 'வெற்பனே, காமம், நன்மை யென உணரும் அறிவில்லாதவரிடத்தும் சென்று நிற்கும் பெரும் பேதைமையுடையது; ஆதலால் அது வெறுக்கத் தக்கது' எனப் பாங்கன் தலைவனை இடித்துரைத்தான் (குற. 78:3-6). நீண்ட மரத்தின் கிளையைத் தொட்டுச் சென்ற வெள்ளம் நெடுந் தூரம் வந்து, இறைத்துண்ணும்படி சிறுகிப் பின்பு அற்றதுபோலக் காமவெள்ளம் மிகப் பெரியதாயி ருந்து தலைவன் பொருளீட்டி மீண்டு வரும்போது வரவரக் குறைந்து, தலைவியொடு அவளளர்விய பின் அற்றது (குற. 99:4-6). பிரிவாற்றாமை மிக்க தலைவி, 'தலைவரை நினைத்தால் உள்ளம் வேகும், நினையாதிருத்தலும் முடிவதில்லை; காமம் என்னை வருத்தி வானளவு பெருகியது; என்னால மருவப் பெற்ற தலைவர் சான்றோரல்லா' எனக் கூறிக் கவன்றாள் (குற. 102). 'ஊரார் கூறும் கௌவையை (பழிமொழியை) அஞ்சினால் காமம் மெலிவடையும்' என்பது தலைவி கூற்று (குற. 112:1). 'காமம் காமம் என்று உலகினர் அதனைக் குறை கூறுவர்; அக காமம் புதிதாகத் தோற்றும் வருத்தமும் நோயும் அன்று; அது மிகுவதும் குறைவது மன்று; தான் தோன்றுதற்குக் காரணமாவாரைக் காணப் பெற் றால் அதுவெளிப்படும் செவ்வியுடையது எனத் தலை மகன் பாங்கற்குரைத்தான் (குற. 136). நம்மொடு மிகநெடுங்காலம் உடனிருந்து வருந்திய நானம், தடுக்கும் வரையில தடுத்துக் காமம் மென்மேலும் நெருக்குதலால் நம்பால் நில்லாது போய்விட்டது என உடன்போக்குணர்த்திய தோழிகுத் தலைவி இரங்கிக் கூறினாள் (குற. 149). தாய்முகம் நோக்கி வளரும் தன்மையுடைய யாமையின் பார்ப்பைப் போலத் தலைவரைப் பல்காற் காண்டலால் வளரும் தன்மையுடைய காமம், காதலர் பிரியின தாயில லாத முட்டைபோல உள்ளத்துள்ளே கிடந்து மெலி யும் என்பது தோழியிடம் கூறிய தலைவி கூற்று (குற. 152). காமம் காமம் என்று கூறுவர், அக காமம் வருத்தமும் நோயும் அன்று; முதிய பசு முதிரா இளம்புல்லை மென்று இனபுறாது தடவி இன்புற்றாற் போலக் காமம் நினைக்குங் காலததுப் புதிய இன்பத்தை உடையதாகும் என்று கூறித் தலைவனைப் பாங்கன் இடித்துரைத்தான் (குற. 304). 'அமிழ்தம் அன்ன கிளவியும் இனிமையும் உடையாளின் குணம் அரிய துன்பத்தைத் தருமா யின் காமமுடையவர் பிரிவின்றி உடனுறைதல் அரிதாகும்; ஆதலால், அறிவுடையோர் காமத்தை அணுகுதலை ஒம்புக என்று கூறித் தலைவன், கழறிய பாங்கற்குத் தன் இயலாமையை உணர்த்

தினான் (குற. 206). கொண்கன் நெடுந்தேர் ஊர்ந்து நம்மைக் காணவந்து பின்பு நாம் நாணும் படி மீண்டு செல்கின்றான்; காமம் இரங்கத்தக் கது; உறுதியாக அழியற்பாலது' எனக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் கூறினாள் (குற. 212). 'பகற்குறியும் இரவுக்குறியும் இப்பொழுது பொருந்தா; என செய்வேம்' எனத் தோழி கவன்ற போது தலைவன் உடன்போக்கை எண்ணி வெய்துயிர்த்தான்; அதுகண்ட தோழி, காமம் மிக நுண்ணியது என்றாள் (குற. 217:1-6). காமம் நாணத்தை அழித்து நல்லறிவையும் இழக்கச் செய்யும் (குற. 231:4,5) 'யாம எம் காமந் தாங்க ஷம குன்ற நாடனைக் கண்ட எம்கண் எம்பால் உள்ள உரிமையால் அமுதன்' எனத் தான் ஆற்ற கிலலா நிலையைத் தலைவி தோழிகுறைத்தாள் (குற. 241:1,2,7). 'நம்மிடத்துள்ள காமமாகிய பகை வெற்பன் வருந்தோறும் வெளிப்படும்; அவன் அகலினும் அகலாதாகி மாறுபடும்' எனத் தலைவி அக்காமத்தின் இயல்பை வியந்து கூறினாள் (குற. 257:4-6). 'காமத்தைப் பொறுத்து ஆற்றுவாயாக என வற்புறுத்துவோர் அக்காமத்தின் தன்மையை அறிந்திலரோ அல்லது அத்துணை வலிமையுடையரோ' எனத் தலைவி அழிவுற்றுக் கூறினாள் (குற. 299:1,2). தலைவனைக் கண்ட கண் தர தலைவிக்கு வந்த காம ஒள்ளெரி அவளது எலும்பைப் பொருந்திச் சுட்டு வருத்தியது (குற. 305:1,2). எப்பொழுதும் பிரியாது தலைவர் வீற்றிருக்கும் என் நெஞ்சு காமம் வருத்துமிடத்து அவர் பிரிந்து சென்ற இடம் ஏகும் (குற. 340:1,7). 'யான ஆற்றியிருப்பினும் காமம் பெரிதாகலின் வளைநெகிழ்தலும் மெய்ப்பசப்பூர்தலும் என் வரைத்தின்றி நிகழ்ந்துள்ளன' எனத் தலைவி கூறல (குற. 371). 'நெடுந்தூரமாகிய வழியைக் கடந்து செல்வோமாயின் தலைவியின் காமத்தை நீக்க மாட்டோம்' என்று தலைவன் கருத்தறிந்து புதுவழிப்படுதது விரைந்து தேரைச் செலுத்தியமைக்காகத் தேர்வலவனைத் தலைவன் பாராட்டினான் (குற. 400:1-5). தலைவியின் அழகு தொலைந்த கண்கள் காமத்தை மறைத்தற்கரிய வாயின (நற். 23:8,9). காமத்தால் தலைவியின் கண்கள் பசந்தனவோ என்று தோழி ஐயுறுவது போலக் கூறினாள் (நற். 35:12). காமம் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதன்று எனபது தலைவன் கருத்து (நற். 39:3). 'காமமும் அதனாலுண்டாகிய நினைவும் நம்மை யொறுத்தலாலே வருந்திய நோயமிக்க ஏதப்பாட்டினை நமது சுற்றத்தார் காணாது ஒழிவாராக' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 64:11-13). 'இளமையிற் சிறந்த

வளமையுமில்லை; இளமைக் காலம் கழிந்ததேறகு வளமை காமம் தருதலுமின்று' என்பது தலைவன் நெஞ்சுக்குச் சொல்லும் தெளிவுரை (நற். 126:8-10). காமம் வியப்புடையது (நற். 143:1). தலைவன் கொண்ட காமம் மடன்மாவைத் தந்தது (நற். 152:1). காமம் கைம்மிகுதலான் தான் கையறு துயரம் கொண்டதாகத் தலைவன் பாங்கற்குக் கூறினான் (நற். 155:2,3). உடம்பில் மலியப் பெற்ற காமத்தை யுடைய யாம் பின்னே நின்று தொழுமபடி பொழுதுபடத் தேரேறித் தலைவன் மறைந்தான் என்பது தலைவி கூற்று (நற். 187:4-6). காம மிகுதியால் தலைவனின் தலையளியைக் கருதிய தலைவியை அளிசெய்ய வேண்டித் தலைவன் பகலிலும் (பகற்குறியிலும்) வர இசைந்தான் (நற். 223:1-3). பணிநீர்ச் சேர்ப்பன் அச்சந்தரும் முதலையால் வரும் பகைக்கு அஞ்சானாய்க் காம மிகுதியால் தலைவியிருக்கும் இடம் அடைந்தான் (நற். 287:5-7). திங்கள் விளக்கத்தாலும் கடல்ஓசையாலும் அன்றில் ஒலியாலும் யாழின் இசையாலும் என் காமம் பெரிதாயிற்று; அதனை நீக்கும் காதலர் இலரே எனக் காமத்தால் கழிபடர் உறும் தலைவி கூறினாள் (நற். 335). 'வெற்பனே, எம்பால் நீ கொண்ட காமம் கனிவதாயினும் அஞ்சத்தக்க சிறுநெறி வருதல் நின் சால்புடைமைக்கு ஏற்றதாகாது' எனத் தோழி ஆற்ற தருமை அஞ்சித் தான் ஆற்றாளாய்க் கூறினாள் (நற். 353:7-11). 'அணையை உடைத்துச்செல்லும் கடிய செலவினையுடைய வெள்ளம் போல் என் நிறையை யழித்துப் பெருகும் காம வெள்ளத்தை நீந்தும் வழி தெரிந்திலேன்' என வன்பொறை எதிரழிந்த தலைவி கூறினாள் (நற். 369:10,11). நடுயாமமும் நெடும் பொழுதுடையதாய்க் கழியும்; இரவில் எமக்குளதாகிய காமமும் கண்ணுறங்க வொட்டாது பெருகிடும் எனத் தலைவி அழிந்துகூறல் (நற். 378:1,2). அன்புறு காமம் காரணமாகத் தலைவிக்கு நாடனொடு தொடர்பு உண்டாயிற்று (நற். 389:10,11). காமம் செலுத்துதலினாலே தலைவியின் உள்ளம், தலைவன்பாற செல்க என வருத்துவ தாயிற்று (ஐங். 237:1). தலைவன் பொருள் தேடி வரக் குறித்த காலத்தளவும் இளமையும் காமமும் அவன் கையிடத்து நில்லாவாய் நாடொறும் கழியும் என்பது செலவழங்குவிக்கும் தோழியின் தெளிவுரை (கவி. 12:12). 'காமம் குற்றப்படும்படி அதனொடு வேறுபாடு கொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை கொண்டு போகின்றவனே' எனத் தலைவனைத் தோழி விளித்தாள் (கவி. 12:16,17). இளமையையும் இருதலையும் ஒத்த காமத்தையும்

சேரப் பெற்றவர் விரும்பத்தக்கதொரு நன்மை செல்வத்திற் கில்லை என்பது செல்வமுங் தவிக் கும் தோழி கூற்று (கவி.18:7,8). ஆராக்கனை காமம் (கவி. 93:27). தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்து தலைவன் பிரிந்தமையால் தலைவி வருந்தியமுதாள் (கவி. 121:7-10). காமம் பெரிதாக வும் அதனாற்றேய்ந்த உயிர் சிறிதாகவும் இருத்தலினால் நாணைத் தன்னிடம் நிறுத்துதல் தலைவிக்கு அரிதாயிற்று (கவி. 137:1,2). 'தேமொழி மாதர் தாம் காமுறாதே என்னைக் காமுறுத்திய காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு மடன்மாலைத் தெப்பமாகக் கொண்டு அக்கடலை நீந்துவேன' என மடலேறுகின்ற தலைவன் சான்றோரிடம் கூறினான் (கவி. 139:15-17). 'காமக் கடும்பகையால் மடலேறும் வடிவு கொண்டு தோன்றிய எனக்கு எழில் நுதலாள் தந்த இம்மடன்மா பரிகாரமாயிற்று என்பது மடலேறும் தலைவன் கூற்று (கவி. 139:24,35). காமமாகிய பொறுத்தற்கரிய வெம்மையிலகப்பட்ட எனக்கு நேரிழையீந்த இம் மடன்மா நிழலாயிற்று என மடலேறும் தலைவன் கூறினான் (கவி. 139:30,31). 'பூப்போலும் கண்ணையும் கடைகுமுன்று தழைக்கின்ற ஐம்பாலினையும் உடையாள் எனக்குச் செய்த காமநோயின் வருத்தத்தை அறிந்திருந்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் தீர்ப்பதோர் வழியை அறிகின்றிலர்' என மடலேறும் தலைவன் கூறினான் (கவி. 140:32-24). 'அழகிய முறுவலை யுடையாள் செய்த காமநோயை அறிந்துவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்ப்பதற்கு வழி அறிகின்றிலர்' என்பது மடலேறும் தலைவன் கூற்று (கவி. 140:26-28). தலைவன் தலைவியிடை எழுந்த காமம் பண்ணிசைக்குங் காலத்து அறுந்துபோகும் நரம்பைப் போல் இடையறவு பட்டுப் பயனின்றிக் கழியும் என்பது கண்டோர் கூற்று (கவி. 142:3-5). 'நலியும் காமமும் கௌவையும் என்று சொல்லப்படும் இரண்டு துன்பம் உயிர் காத்தண்டாக இரண்டு புறத்தும் தொங்கி என்னை நலியும்' என நாணுவரையிறந்த தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 142:56-58). கனலும் கடுந்தீயுள் நீர்பெய்தால் சினந்தணிபும்; ஆனால் அருளற்ற கேள்வன் உறுவித்த காமமாகிய தீ நீருட் புகுந்தாலும் சுடும்' எனத் தலைவி புலம்பினாள் (கவி. 144:59-62). நள்ளிருளில் கண்டவருக்கு நணவின் கண் உதவாதே வேறுபட்டுப் போங் கனவைப் போல் காமம் நிலையில்லாதது (கவி. 145:1-3). பிரிவாற்ற இயலாது அறிவழிந்த தலைவி, தனக்குச் சிறந்த தன் நாணையும் மற்றுமுள்ள நன்மைக் குணங்களையும் நிலைபெற நினையாதே காமம் ஒன்றையுமே நினைந்து அலமந்தாள்

(கவி. 145:10,11). தனக்குப் புகழ் உண்டாகுமாறு செயலாற்றியவரை (அமைச்சரை) நடுக்கமுறச் செய்து கொல்லும் அரசனைக் காட்டிலும் அனபறந்து காமம் (கவி. 146:1-3). கள்ளளையும் நறவையும் உண்டவருடைய உலகியல் கெட்ட மயக்கம்போல நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேறொரு பகுதியாய விட்டதோ எனப் பிரிவினால அறிவிழந்த தலைவி கூறினாள் (கவி. 147:2,3). தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிமும ஒரு காமம் என்று நூல்கள் கூறும் (கவி. 147:14). மாலைக்காலம் மகளிரைக் கூடிய கணவருடைய காமத்தைக் கனலச் செய்யும் (கவி.148:12,13). நின் உண்கண் சிவப்பிறகு அஞ்சவானொடு துனி நீங்கி விளையாடுக; துனியின்கண் மிகுவை யாயின அவன் காமவினபம் கெடும என்று முதுபெண்டிர் காதற்பரதையை இடித்துக் கூறினாள் (பரி. 6:96-98). ஊடல் தணிந்த பிணனாத் தலைமகனும் பரததையும் கூடி மதுவாற் களித்து, வையையுட் குளித்துக் காமம் செழிக்கக் கலப்பா (பரி. 6:102-104). 'வையையே, நினகட் புனலாடுவார நெஞ்சத்து மிகுப பொருந்திய காமத்தை உண்டாகக் குந் தன்மை நினக்கு எஞ்ஞான்றும் குறையா தொழிக' எனத் தலைவி வாழ்த்தினாள் (பரி. 6:105, 106). மகளிரது ஆராககாம இன்பத்தைப் பொழிற் பாயற்கண் தலைவரொடு கூடும் களவிற புணாச் சியைத் தண்பரங்குன்று தரும் (பரி. 8:39-41). நீராட வையையை அடைந்த மகளிரிற் சிலா காமமாகிய (மலர்) கணிச்சி உடைப்பதனால் ஊடலைச் சுழற்றி எறிந்து விட்டுத்திரையை வீழ்த்துப் படுக்கையிற் சேர்ந்தனர் (பரி.10:33,34). நீராடுவோர் காமம் மிகுமே அதனா னாகிய களிப்பு கண்ணிற் புலப்படவும் ஊரிலுள்ளாரை மிகவும் அஞ்சி அதனை மறைக்க முயன்றனர் (பரி. 10:63,64). வையையுபுனல் கள்ளொடு காமம் பொருந்தியதனாற் கரையற்ற இன்ப வெள்ளத்தைத் தந்தது (பரி. 10:69,70). மறையிற புணர்ந்த மைந்தரும் மாமயிலன்னாரும் காமம் சிறப்புடைய கா வொழுக்கத்தை விட்டு இனிவந்த கற்பொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளல் வையை மலையின நீங்கிக் கடலுக்குச் செல்லுதலுக்கு உலமையாக வந்துள்ளது (பரி. 11:41-44). 'இசை பரிபாடலை யுடைய வையையே, கன்னிமை முதிராத கைக்கிளைக் காமத்தைத் தருகின்ற நின்னிடத்துத் தைநீராடலை முற்பிறப்பில செய்த தவததாற் பெற்றோம்' எனத் தலைவி கூறினாள் (பரி. 11:134-138). திருமாலிருஞ் சோலை மலை மகளிரும் மைந்தரும் தாம் விரும்பும் காமத்தை விதைத்து விளைக்கும் யாமத்தியல்பை யுடையது (பரி. 15:23-26). தலைவியின் ஆயத்தில் ஒருத்தி பரத்தையை, 'விரும்பப் பெறும் காமத்தை

மாயப் பொய்யொடுங் கூட்டி மயக்கும் விலைக் கணிகை' எனப் பழித்தாள் (பரி. 20:48,49). பொருள் ஈபவர்களை வெளியே போகாமல் தடுத்துக் கண்ணே கயிறாகக் கொண்டு தோளாகிய தறியோடு கட்டிக் காமம் மிகும் பொருட்டு யாழிசை நுகர்ச்செய்யும் இன்பத்துறைப் பொதுவியென ஆய மகளிருள் ஒருத்தி பரத்தையை இகழ்ந்தாள் (பரி. 20:55-58). 'பரத்தையைரைச் சார்ந்தொழுகும் மைந்தரின் மார்பைத் தோயோம் என்றிருத்தல் மங்கையர் யார்க்கும் முடியும் பொருளன்று; ஆதலின் நீ சினவாதே; காமம் தகுதியான இடத்தில் நிற்குமோ' என வினவி மகளிர் சிலர் தலைவிக்கு அறிவுரை கூறினர் (பரி. 20:91-94). மயக்கமும் புணர்தலும் பிரிதலுமாகிய காமத்தையும் இதற்குச் செருக்கினை விளைக்கும் கள்ளையும் உடன்விரவி மகளிர் யாவரும் பாராட்ட அவர்கள் தாம் விரும்பின காதலரொடு புணலாடுமாறு முன் பிரிந்த தலைவரைக் கொண்டு வந்து கூட்டுதல் வையைக் கியல்பு (பரி. 20: 108,111). பூமுடிநாகர் நகரின் ஒரு சார், குடுதற் குரிய நறவ மொட்டோடே அதனைச் சூடிய மைந்தர் மகளிரின் காமப் பண்பும் விரிந்தது; அமமைந்தரும் மகளிரும் சூடா நறவமொடு (கள்ளொடு) காமம் விரும்பினர் (பரி. தி. 1:55-59). தலைவன் காம நுகர்ச்சிக்கு உரிமையுடைய நயத்தகு நல்லாளைச் சேருமாறு தன் மாலையை ஆற்றில் போக்கினன் (பரி. தி. 2:41-44).

2. விருப்பம். களமர் அரிக்கப்பட்ட முதிர்ந்த விரும்பத்தக்க மதுவை யாமை இறைச்சியுடன் காமம் - விருப்பம் - தீர உண்டு தம் தொழில ஒழிந்தனர் (புறம். 212:2-5). திருவாவின் குடியில் உள்ள முருகனைக் காண முன்னே செல்லும் முனிவர், காம மொடு கடிய சினத்தையும் போக்கிய அறிவினையுடையவர் (முரு. 134,135). எம் காமம் கை கூடுவதாயின என மகள் சென்ற வழி பொருளினறிவரும் வம்பலரைப் புரக்கும் தலைமை வாய்ந்த மூதூரில் முகமறிந்த மக்களை உடையதாகுக என மகட்போககிய தாய் விரும்பினாள் (அகம். 15:1,6-8, 19). களவுக் காலத்துக் கூடுதற்கரிய காமம் நீங்குதலால் தாம் சென்றிருக்கும் இடத்தைக் கடந்து வாராது நீங்குபவர் நமக்கு என்ன உறவினர் என்று கருதாமல் தலைவி கண்ணில் நிறையும் நீரைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்தாள் (அகம். 50: 7-14). தாளாண்மை பற்றி எழுந்த தலைவனின் தளர்விலாத நெஞ்சத்தை ஆண்மை முன்னே இழுக்கவும் காமம் பின்னே நின்று தடுக்கவும் இருதலைக் கொள்ளியின் இடைநின்ற எறும்பு போல் அவன் வருந்தினான் (அகம். 339:8-10). இயற்கைப் புணர்ச்சி

சிக்கண் தலைவியின் நலம் பாராட்டும் தலைவன் தும்பியை நோக்கி, 'நீ பயின்ற பூக்களில் அரிவையின் கூந்தலைப் போல நறுமணம் உடைய பூக்களும் உளவோ, காமம் செப்பாது, நீ கண்கூடாக அறிந்ததைச் சொல்வாயாக' எனக் கேட்டான் (குற. 2). 'எம்முடன் கூடியிருந்த நீவிர் பிரிந்து போதற்கு நினைப்பதினும் கொடுமையுண்டோ' என்று நாம் தலைவன்பாற் சென்று கூறி நம் காமத்தைச் சொல்லிப் பிரிவைத் தவிர்ப்போம் எனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (நற். 79: 5-7,10). (காம) நோயால் கலக்கமுற்று வலியழிந்த பொழுதில் காமம் செப்புதல் ஆண்மகற்குப் பொருந்தும் (நற். 94:1,2), தலைவனுடன் உறைந்த சீறாரின் கண்ணே இருத்தலைப் பெற்றுள்ளோம்; அதுவே எம் காமத்திற்குப் பொருந்துவதாகும் எனச் செலவுடன் பட்டதைத் தலைவனிடம் தோழி கூறுதல் (நற். 266:4,6). தலைவன் காமம் (விரும்பம்) வாய்ந்த குதிரையாகிய பரத்தையைக் காதலித்து ஊர்ந்தான் எனத் தலைவி கூறல் (கவி. 96:18). 'திருமாவே, முற்பிறப்பில் யாம் செய்த தவப் பயனால் நின் திருவடியைப் பலமுறை இறைஞ்சி வாழ்த்தும் பேறு பெற்றோம்; மேலும் மேலும் எம் காமம் இதுவே' என நல்லெழுதியார் வேண்டுகின்றார் (பரி. 13:61-64).

3. புணர்ச்சி. 'மாமலை நாடனொடு குற்றமில்லையாகத் தோன்றிய காமம் - புணர்ச்சி - கலந்தகாதல் உண்டெனில் அது மிக நன்றாகும்; அதனை நீ ஆராயாமற் கூறுகின்றாய்' எனக்குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் குறை நயப்பக் கூறினாள் (அகம். 238:5-7). 'காமம் ஒழிவதாயினும் நிண்ணிடத்து எமக்குள்ள தொடர்பு தேயுமோ' என்று தலைவனிடம் தோழி உரைத்தாள் (குற. 42:1,4). காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாய தலைமகள், 'பிரிவுத்துன்பத்தினின்றும் உய்தற்கு, பூ இடையுறியும் பல யாண்டு கழிந்தாற் போன்ற துன்பத்தை அடையும் நீருறை மகன்றிவின் புணர்ச்சியைப் போலப் பிரிவு அரிதாகிய நீங்காத காமத்துடன் உயிர்போவதாக' எனத் தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 57). 'மாமலை நாடன் கேண்மை காமம் தருவதொரு செயலிலே தங்கியது' எனக் கூறி வரைவிடைப் பிரிவில் வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி ஆற்றினாள் (குற. 308:6,7). 'காதல் கொண்ட காமம் கலக்குதலினால் நின்வழிப்படா நெஞ்சத்திற்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்மொழியைத் தெளியும் தன்மை எவ்வாறு உண்டாயிற்று' என வினவல பாங்களை அத்தகு தலைவி வினவினாள் (கவி. 113:19-21). வையை வரவு காமர் (அழகிய) பெருக்கன்றோ என்று தலைவன் கூறக் காமர்

பெருக்கம் (காமப்பெருக்கம்) வையை வரவொக்கும் என்று அவள் கூறியதாக உட்கொண்ட காதற் பரத்தை, 'காதலையுடைய காமம் எப்பொழுதும் ஒரு தன்மையில் நில்லாது; சிலர்பால் விரையச் சுருங்கும், சிலர்பால் விரையப் பெருகும்; ஆதலால் வையைப் பெருக்கினை ஒக்கும் என்று கூறியது பொருத்தமே' என்றாள் (பரி. 6:69-74). காமத்தினும் காதலையுடைய காமம் சிறந்தது (பரி. 9:14).

4. இன்பம் - இம்மை மறுமை இரண்டிலும் உளதாகிய காமம் - இன்பம் - நல்கும் இணையேரி காவிரிப்பூம்பட்டினத்து இருந்தது (பட். 39). தலைவி தன்னைப் புலந்தாலும் பிரிதலை அஞ்சி, நீங்குதற் கரிய காமத்தை வறபுறுத்திப் பெற்றவர் தலைவர் ஆதலின் அவர் வருவர் எனத் தோழி கூறுதல் (குற. 177:4-7).

5. அளவிறந்தகாதல். சினன், காமம் - அளவிறந்த காதல் - கழிகண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச்சொல். அன்பு மிக உடைமை, தெறல் கடுமை முதலியன அறத்துடன் கூடிய ஆட்சிக்குத் தடையாகும் (பதி. 22:1-4).

காமம் - 1. அழகு. சிவபெருமானின் காமம் - அழகு - நிறத்தையுடைய மார்பின் மாலை கொன்றைப் பூவால் ஆயது (புறம். க. வா. 1, 2). கறைமிடற்றண் ணாவின் (சிவபெருமானின்) காமம் சென்னியின் பக்கத் தணிந்த பிறை சேர்ந்த நெற்றியில் ஒருகண் விளங்கு கின்றது (புறம். 55:4,5). வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் திருச்செந்திலின் காமம் வியந்துறையில் நெடுவேள் (முருகன்) நிலைபெற்றுள்ளார் (புறம். 55:18,19). வேந்தர்நாடு ஆம்பல் தண்டாற் செய்து வளைக்கை மகளிர் பசிய அவலை முக்கித் தண் புனற்கண்ணே பாயும் புதுவருவாய அறாத ஊர்களையுடைய காமர் கிடக்கை (இடம்) உடையது (புறம். 63:12-15). மாண்புற்ற நலத்தினைத் துய்க்கும் துணையினைப் பிரியாதார்க்குக் காமர் வேலில் ஏற்றதாகும்; அது கழிந்ததே என வன்புறைக்கு எதிரழிந்து தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 37:17,18). மாலைப்பொழுதில் பிரிந்தோர் வருந்து மாறு வந்த கீழைக்காற்றால் துன்பமுற்ற தலை வியின் காமர் நெஞ்சம் கையற்று வருந்தியது (அகம். 40:6-8). தலைவன், முல்லை நிலத்தில சுருங்கோட்டு இரலையுடன் கூடிய காமர் மடப்பிணையின் மருண்ட நோக்கத்தைக் காணுந்தோறும் தலைவியை நினைந்து பாகனைத் தேரை விரைந்து செலுத்துக எனக் கூறினான் (அகம். 74: 8 - 11). குளறத்து இரும்புவி தொலைத்த பெருங்கை யானையின் கன்னத்திலிருந்து இழிதரும் காமர் மதநீரில் வண்

டின கூட்டம் ஒலிக்க அதனை யாழிசை யெனக் கருதி அசுணம் உற்றுக்கேட்கும் (அகம் 88 8-12). காமர் (குறும்பூழ்) சேவல் பெரிய தலையினையும் நுணுகிய சிவந்த நாவினையும் தெளித்தன போலும் அழகிய சிறிய பலவாய புள்ளிகளையும் உடையது (அகம். 103:2-4). கார்காலத்தில், திரிமருப்பினை யுடைய மாணேறு காமர் துணையொடு பிடவமரத் தின் கொழு நிழலில் இன்பமுறத் தங்கும் (அகம். 139:10-12). பெரும்புனத்து விளைந்த வரகின் கவைக் கதிரையுண்ட, தலையில் உச்சிக்கொண்டையை யுடைய மயில் காமர் தோகையினைப் பரப்பிக் குருந்தமரத்தின் வளைந்த கிளையிலிருந்து கிளியோட்டும் மகளிர் போல் ஒலியுண்டாக அசவும் (அகம். 194:9-15). மழைபோலப் பனிபெய்யும் முன்பனிப் பருவத்து, மூங்கில் நிழல பொருந்திய பக்கமலையின் காமர் சென்னி உச்சியிலிருந்து நீர் ஊர்ந்து இறங்கும் (அகம். 205:15-18). மனையுறை கோழியின் மற னுடைச் சேவல், கூரிய வாயினையும் அழல் கொழுந்து வீட்டெரிந்தாற் போன்ற காமர் (அழகிய) செறிந்த மயிர்ச் சிறகினையும் உடையது (அகம். 277: 12-15). காமத்தால் நம்மினும் மிக்க மயசுகமுற்ற தலைவி உறையும் இனிய ஊர் காமா காட்டின கண் உள்ளது என வினைமுற்றிய தலைவன பாகற குரைத்தான் (அகம். 284:11-13). காமர் வேலிலில் மானினங்கள் இன்பமுறும் (அகம். 317:14). மயில் நீலமணியை யொத்த நிறம் விளங்கும் கழுத்தினை யும் காமர் பீலியாகிய சிறந்த தோகையையும் உடையன (அகம். 358:1,2). முருகனின் காமர் சேவடி தாமரை மலரை ஒக்கும் (குற. க. வா. 1). காமர் மாமரத் தின் தாது பொருந்திய பூவில் வண்டு பல ஒருங்கே வீழ்ந்து மயங்கும் (குற. 306:4-6). கடற்கரைச் சோலையிற் பொருந்திய காமர் சிறுதுடிக்கண் உள்ள, நீலநிறப் பெருங்கடல் கலங்குமாறு அதனை மேற்சென்று வலைவீசி மீனைப் பிடிக்கின்ற பரதவர் மகள் தலைவி (நற. 45:1,3). வரகின் கவைதத கதிா களைத் தின்ற காமர் மடப்பிணை மரல விததுககள் உதிர்ந்து கிடக்கும் அழகிய காட்டில் கலையொடு மகிழ்ந்து விளையாடும் (நற. 121: 2-4). மனையிடத்து உறைகின்ற புறாவின் பேடையாகிய காமர் துணையொடு அதனை சேவல் கூடிப் புணரப் பிரிந்தார்க்குத் துன்பம் செய்யும் மாலைப் பொழுது வந்தது (நற. 162:1-3). பிறர்க்கென முயலும் பேரருள் நெஞ்சமொடு காமர் பொருளாடை பிணித்தலால் தலைவன் அச்சமுடைய வழியே சென்றான் (நற. 186:8-10). களாவும் பிடவமும் மலர மேகம் மழை பெய்யத் தொடங்கும் காமர் காலை (கார்ப்பருவத்தில்) பிணைமாணைப் புணர்ந்த

கவலமான் வேலமரத்தின் கண்கவர் வரி நிழலில் வதியும் (நற். 256:6-10). கடற்காக்கைச் சேவல், வெணமணற் பரப்பின் ஒருபக்கம் நீரம்பிய குலுடன் தங்கிய காமர் பேடைக்கு அயிரை மீனைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கழியின்கண் பூவுதிரப் பெற்ற ஆழமான இடத்தைத் துழவும் (நற். 272:1-6). மேல் காற்று மோதுதலாலே நுண்ணிய தாழைமலரில் உள்ள தாதுக்கள் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் அழகிய கடற்கரையின்கண் காமர் சிறுகுடி உள்ளது (நற். 299:2-5). பருவங்கண்டழிந்த தலைவி, 'அதிரல்கொடி நிலமகளின் அறலாகிய கூந்தலைத் தன் புதுப்பூக்களால் அழகு செய்யும் காமர் பொழுது (இளவேனிறகால்) வந்தது; தலைவரோ வந்திலர்' எனறு கவன்றாள் (ஐங். 345). காமர் புறவில் ஆர்குரல் எழிலி மிக்க மழையைப் பொழிந்து கார்ப்பருவத்தைச் செய்தது; புதுப் புனலாட வருக வெனத் தலைவன் தலைவியை அழைத்தான் (ஐங். 411). வண்டுகள் முல்லைப் பரப்பில் போதார் நறுந்துக ளாடியமையால் பொன்னிறம் பெற்றுப் புத்தழகுடன் அரற்றுதற் கிடமான காமர் புதர்களிடையே யானைகள் முயங்கின (ஐங். 416:1-4). தேமொழியினையுடைய அரிவை பெண்ணிற்தரிய நல்லியல்புகளையும் காமர் சுடர் நுதலையும் உடையவள் (ஐங். 464:3-5). 'மீனாத காமநோயால் வருந்திய தலைவி நின் காமர் கழலடி சேராத் தெவ்வரைப் போலப் பெரிதும் நடுங்கினள்; அவள் அழகைப் பெறும்படி அணிகிளர் திண்டேரைச் செலுத்துவாயாக' எனப் பாணன் பாசறைக்கண் உள்ள தலைவனிடம் கூறினான் (கவி. 30:18-21). வையையில் நீர்வருதல் காமர் பெருக்கமாகும் என நீராடுந் தலைவன் காதற் பரத்தையிடம் கூறினான் (பரி. 6:69,70).

2. விருப்பம். வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் காமர் - விருப்பம் - மிக்க நெஞ்சம் இன்புற்று மகிழத் திருமால் போலும் நின் செல்வத்தையெல்லாம் கண்டேன்; நீ வாழுக எனக் கூறி இவ்வந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வாழ்த்தினார் (புறம். 198:8-11) செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் பெருந்தேவி காமர் மேவும் கடவுளை (அருந்ததியை) வென்ற கற்பினையுடையவள் (பதி. 85:9,10). தொய் யிற் கொடியோடு மாறுபட்டுக் காமர் தரும் தெளிந்த நீர் மிக்க பள்ளத்தில் நீலமணி போன்ற நெய்தல் மலர்ந்தது (மது. 282,283). காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர் பூவும் புகையுங் கொண்டு கடவுட் பள்ளி சென்று தொழுதனர் (மது. 465-467). யானையங் குருகின் சேவல்க ளோடே காமர் அன்னச்சேவல்களும் தமக்குரிய

பேடைகளை அழைத்தன (மது. 474:676). வினை முற்றி மீளுந் தலைமகள், திரிமருப்புடைய மாணேற்றுடன் திரண்ட காலினையுடைய அழகிய பெண் மானினது காமர் புணர்நிலை கெடாதவாறு மெல்ல நடக்கும்படி குதிரையைச் செலுத்துவாயாக' எனப் பாகற் குரைத்தான் (அகம். 134:7-14). படுமழை பொழிந்த பயன்மிக்க முல்லைநிலத்தில், திரிமருப்புடைய மாணேறு தெளிந்த நீர் பருகிக் காமர் துணையொடு இன்பம் பெருகத் தங்கியது (அகம். 154: 1, 8, 9). தாழைமரத்தின் தாழ்ந்த கிளையில், காமர் பெடையொடு வருத்தமுடன் தளர்ந்திருக்கும் கடற்சிறுகாக்கை, சுறாமீன் வேட்டையாடுதல் நீங்கிய இடத்திலுள்ள வெள்ளிய இறாமீனைப் பற்றியுண்பதாகக் கனவு காணும் (அகம். 170: 9-12). ஒன்றை யொன்று பிரிந்திருத் தலைப் பொறாத பறவை (மகன்றல) போல ஒருவர் நெஞ்சிலே ஒருவர் பொருந்திக் காதல் நீங்காத காமர் புணர்ச்சியால் தலைவியின் பணைத்தோள் எழில் நலம் சிதையாது அமையும் என்பது தோழி கூற்று (அகம். 220: 14, 15, 20, 21). பாசறை முற்றிய தலைவன் பாகனை நோக்கிக் கார்ப்பருவம் அழகு பெற்ற காமர் காலைத் தலைவி நம்மை விருந்தாக எதிர் கொள்ளுமாறு விரைந்து தேரைச் செலுத்துக எனக் கூறி விரைவுபடுத்தினான் (அகம். 374: 15-18). காற்று அசைத்தலால் வேங்கையின் நறுந்தாது உதிரக் காமர் பீலியை உடைய மயில், வருடைகளின் ஒலியைக்கேட்டஞ்சி நீண்ட கணுக்களையுடைய மூங்கிலின் புறம் வளையுமாறு அதன் கண் தங்கும் (அகம். 378: 3-10). ஆண் குரங்கு இறந்துபடக் கைம்மைத் துன்பத்தைப் போக்க மாட்டாத காமர் மந்தி தன் குட்டிகளைச் சுற்றத்திடம் ஒப்படைத்து மலையிலிருந்து வீழ்ந்து உயிர் விட்டது (குறு. 69:1-4). தலைவி தழுவுவதில் விரைவுடையவள்; காமர் வனப்பினள்; குவவு மென் முலையள்; நீண்ட கூந்தலையுடையவள் எனத் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (குறு. 132: 1, 2). தலைவன் தனது கடமையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இடங்கள்தோறும் காமர் பொருள் முயற்சிக்கண் உள்ளப் பிணிப்பினாற் சென்றான் (குறு. 255:6-8). பணைமரத்தில் கட்டிய கூட்டிலுள்ள கருங்கால் அனறிலினது காமர் கடுஞ்சூல் வயவுப் பெடை நள்ளிரவில் அகவும் (குறு. 301: 1-3). காமர் தலைவனது கேண்மை இப்பொழுதில்லாதிருந்தும் அன்னை உண்டெனக் கூறுகிறாள் எனத் தோழி தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 145:4-7). அழிசியின் ஆர்க்காடு போன்ற காமர் பணைத்தோளினள் தலைவி

(நற். 190:4-8). காமர் சிறுகுடி கண்டல் மரவேலியை யுடையது (நற். 191:5). காமர் சிறுகுடி நண்டு விளையாடிய புலவு நாற்றத்தையுடைய மணல் பரந்த முன்றிலை யுடையது (நற். 239:4, 5). களர் நிலத்திலே சென்ற பிணைமான் மருண்டு விழித்தலை யுடைய தன் குட்டியொடு கூட்டத்தினின்று நீங்கி ஓட இரலை (ஆண்மான்) காமர் நெஞ்சுமொடு அவற்றைத் தேடும் (நற். 242:7-10). காமர் நெஞ்சம் செலுத்துதலினால், புதல்வனின் பூநாறு செவ்வாயிலிருந்து ஒழுகிய நீர் தன் மார்புச் சந்தனப் பூச்சைச் சிதைக்கத் தலைவன் முயங்கல் வீருப் பொடு தலைவியைக் குறுகினான் (நற். 250:2-6). தலைவியைத் தலைவன், குறிஞ்சி மலர் போன்ற மேனிபையும் பெருஞ்சுனைக் குவளைமரன்ன கண்ணிணையையும் மயில்போன்ற சாயலினையும் கிளி அன்ன கிளவியையும் பணைத் தோளையும் பாவை அன்ன வனப்பினையும் உடையவன் எனக் காமர் நெஞ்சுமொடு பல பாராட்டினான் (நற். 301:1-7). பன்னாளும் காமர் விளைக்கும் இனிய சொற்கள் பலவும் சொல்லிய தலைவன், தலைவிக்குக் காப்பாகும் என்று வரைந்து கொண்டு அருளாமல களவுநீட்டித்தான் (நற். 396:9-11). 'காமர் மெலவியற் கொடிச்சி காத்தற்குக் காரணமாகும்படி தினைப் புனத்தில் கிளிகள் பரவி நமக்கு நனமை செய்தன' என்று தலைவன் நெஞ்சிறகுக் கூறி மகிழ்ந்தான் (தூங். 288:2-4). மலைக்குரிய பாண்டியன் காமர் திண்டேர் உடையவன் (கவி. 35:24). காமர் கடும்புனலில் நீராடிய தலைவி கால தளர்ந்து அஞ்சிப் புனலொடு செல்லத் தலைவன் நீரிற் குதித்து மார்போடணைத்து மீட்டமையின் அவனையே விரும்பும் தலைவியின் கற்புடைமையைத் தோழி பாராட்டினாள் (கவி. 39:1-6). உயர்ந்த இடுமணலிடத்து அளையினின்றும் போந்து விளையாடித் திரியும் புள்ளிகளையுடைய அலவன, பொருந்திய காமர் பூங்கடற் சேர்ப்பன தலைவன் (கவி. 136:1-4).

3. காமனார். 'யாமையை எடுத்து நிறுத்தினாற் போல நெடியனாய்த் தோளிரண்டையும் விலாவுக குள்ளை வீசி, யாம் நினைவிற்கும்பேம என்று விலக்கவும் எமமை விரும்பி வருகின்ற காமர் - காமனார் - நடக்கும் நடையை நெஞ்சே நீ காண்' எனக் கூனிகுறளனைப் பற்றித் தன் நெஞ்சிடம் கூறினாள் (கவி. 94:31-33).

காமரம் - ஒருவகைப்பண். மருதநிலத்துச் சிவந்த தாமரைப்பூவில் உள்ள செம்பொன்னாற் செய்தாலொத்த கொட்டையில், தன்னுயிர்க்குக் காவலாகிய இனிய பெடையைத் தழுவித் துயில்கொண்டு, அத்

துயிலெழுந்து விருப்பம் மருவிய தும்பி காமரம் (சீகாமரம்) என்னும் பண்ணைப் பாடும் (சிறு. 73-78).

காமவதுவை - காமத்தை நுகரும் வதுவை. மூலகையுடைய அரிய மதில்களை அம்பினால் எரித்து அமரர்க்குச் செய்யும் வேள்வியில் அவிப்பாகத்தை யுண்டபைக்கண் பார்ப்பான் (சிவன்) உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள் - காமத்தை நுகரகின்ற வதுவை நாளில் - அமையாத புணாச்சி அமைந்தனன (பரி. 5:25-29).

காமவேள் - மன்மதன். திருப்பரங் குறைத்தின்கண் உள்ள எழுதெழிலம்பலம் (சித்திரசாலை) காமவேளின் - மன்மதனின் - படைபயிலுமிடத்தை ஒக்கும் (பரி. 18:27,29).

காமவேள் விழவு - மன்மதனுக்குச் செய்யும் விழா. பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ் செய்யும் இளவேனிற காலத்து ஊரிலுள்ளார் எடுக்கும் காமவேள் விழவு - மன்மதனுக்குச் செய்யும் விழா - கண்டு தலைவி பெரிதும் கலங்குவள் என்று கருதித் தலைவன விரைந்து மீண்டான எனக் கூறித் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (கவி. 27:23-26).

காமன் - மன்மதன். இளவேனிறபொழுதில காமரத-மன்மதனுக்கு - விருந்திடுதலை எதிர்கொண்டு தான் மாடக கூடலின மகளிரும் அவா கண்டவரும் பொழிலில் கூடியிருந்து ஆனா விருப்புடன் அணி அணிவர் (கவி. 92:65-68). மோர் விற்றுச் செல்லும் முல்லை நிலத் தலைவி பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடு காமனும் தன் அம்பையும் விடுதற்குக் காரணமான அழகுடையவள் (கவி. 108:4,5). தெய்வத் திறகுப் பலியாகச் சமைக்கும் பாலோடே காமன கோவிலுக்கு இவள் செல்லின அக்காமனும் நெஞ்சுழிந்து தன் படைகலங்களைக் கைவிடுவான எனத் தலைவன் கூறினான் (கவி. 109:19,20). மாணிழை மாதாளின் அழகால வந்த வருத்த மெனனுமபடி காமன் ஏவலாலே வந்த காம நோயாகிய படை என்னைக் கண்டார் இகழுமபடி கலக்குறுத்தது எனபது மடலேறும் தலைவன் கூற்று (கவி. 139:22,23). 'நீ என தலைவனைக் காட்டாயாகில காமன காலைக் கட்டிக்கொண்டு, தலைவன் மடலேறி எனபால் வரச்செய்யுமாறும் காமன் அம்புகளை எனக்குத் தருமாறும் வேண்டுவேன்' என நெய்தல தலைவி ஞாயிறறை நோக்கிக் கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 147:57-60). நீராடும் மகளிருள் ஒருத்தியைக் கண்டு, 'இவள் கண் காமனுக்குரிய கருவூலமும் படையுமாயிருக்கும்' எனச் சிலா கூறினர் (பரி. 11:123). திருப்பரங்குறைத்துச் சித்திர

சாலைகளில் உள்ள சித்திரங்களைச் சுட்டிக்கேட்ட மனைவியர்க்குக் கணவன்மார் 'இவன் இரதி; இவன் காமன்' என விடையிறுத்தனர் (பு. 19: 48, 49).

காமன்கொடி - மகரம் (ஆகுபெயர்). தலைவனின் மகனுக்குப் பரத்தை காமன் கொடி - மகரம் - அழுத்திய மோதிரத்தை அணிவித்து அதன் வாயிலாக இவன் தந்தை தனக்கு அடிமை என்பதை உணர்த்தக் கருதினாள் எனத் தலைவி புலந்து கூறினாள் (கவி. 84: 23-27).

காமுறுநன் - விரும்புநன். 'கள்ளைக் காமுறுநனாகிய - விரும்புநனாகிய-வெளிமான் சுடுகாட்டை அடைந்தான்; அவன் துணையின்றித் துன்புறுதலினும் இறத்தல் நன்று' எனப் பெருஞ்சித்திரனார் கையற்றுக் கூறினார் (புறம். 238: 5, 18, 19).

காமூர் - ஓரூர். பதினான்கு வேளிர் ஒருங்கு கூடித் தாக்கியபோது கழுவுள் என்பானின் காமூர் கலங்கியது போலத் தலைவர் பிரியார் என்று தெளிந்த தன் நெஞ்சம் கலங்கியதெனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 135: 12-14). வண்மைமிக்க கழுவுளுக்குரிய காமுரிடத்தே பூதத்தால் தரப்பட்ட வேங்கையது புதுமலரின் மணம் போலத் தலைவியின் கூந்தல் மணம் கமழ்ந்தது (அகம். 365: 12-15).

காய் - 1. கனிக்கு முந்தியது. குலை தாழ்ந்த, காய் நிறைந்த தெங்கினை யுடையது தொண்டி நகர் (காய் என்பதற்குக் 'கோன்' என்றும் பாடமுண்டு) (புறம். 17: 9, 13). பாரியின் நாடு அவரைக் கொழுங்கொடியின் வெள்ளைக்காய் அறுக்கும் செவ்வியாகப் புது வருவாயினை யுடையது (புறம். 120: 10, 11, 16). கோடையில் காட்டிலுள்ள வேம்பின் காய் முற்றாமலே உலர்ந்தொழிந்தது (புறம். 389: 2, 3). முறுக்குண்ட காயினை யுடையது விடத்தரென்னும் முள் மரம் (பதி. 13: 14). இலவங்காயின் முதுகுவிரிந்து பஞ்சு தோன்றினாற் போன்ற வரியை முதுகிலேயுடையது அணில் (பெரு. 83-85). கழனிகளில் தொழில் செய்வோருடைய காதலஞ்சிறுவர் சண்பங்கோரையின் புல்லிய காயில் தோன்றிய தாதினை மார்பில் அடித்துக் கொள்வதனால் அம்மார்பு பொன்னை யுரைத்து மாற்றுக்காணும் உரைகல்லை யொத்துக் காண்பபெற்றது (பெரு. 220-223). வலைஞர் தம் குடியிருப்பின் முற்றத்தில் புன்னைக் கிளைகளை வெட்டியிட்ட பைங்காய் தொங்கும் பந்தரில் சுற்றத்துடன் நிறைந்திருப்பர் (பெரு. 266-268, 274). பாணன் தன் சுற்றத்துடனே தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் காணச் செல்லுங்கால் அவனது நாட்டில் மறைகாப்பாளர் உறைபதியில் தங்கின்

கொம்மட்டி மாதுளையின் பசங்காய் மிளகுப் பொடி கலக்கப்பட்டுக் கருவேம்பின் நறிய இலை அளாவப்பட்டுப் பசவினது வெண்ணெயில் கிடந்து வெந்த வகிரோடே நெல்லரிசிச் சோற்றைப் பெறுவான் (பெரு. 301-310). தெங்கினது திரண்ட காய் மூன்று புடைப்பினையுடையது (பெரு. 364). கண்ணன் தான் நிரைமேய்த்த காலத்தில் பசுவின் கன்றையே எடுத்து வீசி விளவின் காயினை உதிர்த்தான் (மூலவை. வெ. 1). மதுரை அல்லங்காடியில் பல்வேறு வடிவினையுடைய காய்களையும் பழங்களையும் பிறவற்றையும் பலவிடங்களிலும் நுகர்வோர்க்கு இடுவோரிடத்து எழுந்த ஓசை மற்ற ஓசைகளுடன் சேர்ந்து ஒரு துறைமுகப் பட்டினத்தின் முழக்கத்தை ஒத்தது (மது. 529-544). கழுகினது மடவிடத்துப் பாளை விரிந்த தாறுகளில் தெளிந்த நீரை உள்ளேயுடைய பசங்காய் நுண்ணிய நீர் திரளும்படி வீங்கிப் பக்கம் திரண்டு இனிமை கொள்ளுமாறு முற்றக் கால மழை செறிந்து கூதிர்க்காலம் நிலைபெற்றது (நெடு. 23-26, 71, 72). காயையுடைய கழுகினையும் பிறவற்றையுமுடைய விளைவறா வியன் கழனிகள் நிறைந்தது காவிரி பாயும் சோணாடு (பட். 6-8, 17, 28). கார்காலத்தில் பகுத்தலை யுடைய பலாவின் காய்கள் நிறையக் காய்க்கும் (மலை. 12). அரக்குப் பாயாமல் மிக்க மழை பெய்ததனால் கொல்லைகளில் இளம்பிஞ்சாகிய தன்மை போன எள்ளின் கரிய காய் ஒரு பிடிக்கு ஏழாக நெய்கொண்டு வளர்ந்தன (மலை. 102-106). அரிவாளை யொத்த வளைந்த காயை யுடையது அவரை (மலை. 116). பளிங்கை ஒத்த நெல்லிக்காய் பாறைகளில் ஈட்டி வைக்கப் பெற்ற வட்டுக்களைப் போல் உதிர்ந்து கிடந்தன (அகம். 5: 9-11). திரண்ட அழகிய பசங்காயினது நுனி முதிர்ந்து பழுத்த பாகற் கனியைத் தோகை மயில் தின்னும் (அகம். 15: 3-5). ஆண்பன்றியைச் செந்நாய் தாக்கியது கண்டு அஞ்சி ஓடிய பெண்பன்றி மோதியதனால் ஈந்தினது பைங்குலையிலிருந்து அதன் செங்காய் பலவும் உதிர்ந்தன (அகம். 21: 18-21). கிளி போலும் வடிவுடைய காய்களை மாங்கிளையிலிருந்து பறித்து அவற்றோடு புளிப்பதன் சேர்த்து அமைத்த சாரங்களை உழவர் பருகினர் (அகம். 37: 7-11). நெல்லியின் பைங்காயைத் தின்றவர் நீரைக் குடிக்கையில் இனிய சுவை தோன்றும் (அகம். 54: 15, 16). வெம்மை மிக்க காட்டு வழிகளில் நெல்லியின் இனிய புளிப்பினை யுடைய திரண்ட காயினை இளைய மான் கூட்டம் தின்னும் (அகம். 69: 7-9). பாலை நிலச் சீறூரில் தாழியின்கண் தழைத்த பருத்தியின் பஞ்சுபொதிந்த

வயிற்றையுடைய இனங்காயை ஆண்பறவைகள் பிளந்து தம் பெடைகளுக்கு ஊட்டிவிட்டுப் போன மிகுதியான வெள்ளிய கொட்டைகளை வறிய எயினமகளிர் உணவுக்காகத் தொகுப்பர் (அகம். 129: 7-11). முருக்க மரத்தின் ஆர்க்கினையுடைய நெடும்பெருங்காய் பன்றியின் வளைந்த கொம்பினை ஒத்திருக்கும் (அகம். 223:3-5). வெம்மை மிக்க பாலைநிலப் பெருவழியி லுள்ள நெல்லி மரத்தின் தீஞ்சுவைத்திரள் காயினை வட்டக் கழங்கு போற் கொண்டு மந்திகள் தாவி விளையாடும் (அகம். 241:13-15). பாகவின் பசும்பழம் பலாக்காயினைப் போலும் புறத்தையுடையது (அகம். 255:13). பாலைநிலத்தைக் கடந்து நெடுந்தூரம் வந்த நீர்வேட்கை மிக்க வம்பலரின் செல்லுயிரைச் செலவாது நிறுத்தும் சுவைக் காயினை யுடைய நெல்லி மரக்கிளை பல காயினால் பொலிவு பெற்றிருக்கும் (அகம். 271:5-8). நெல்லிக்காயைக் கண்டாற்போன்ற குறுவிழிக் கண்ணையுடையது முயல் (அகம். 284:1,2). உயர்ந்த மலைசார்ந்த காட்டு நெறிகளில் நெல்லியின் தீஞ்சுவைத் திரள்காய் பல உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும் (அகம். 291:15-17). வெப்பம் மிக்க காட்டிடத்தே குயிலின் கண்ணைப் போன்ற விளக்கமுடைய உகாக் காய் முற்றி மணிக்காக போன்ற நிறம் பொருந்திய கனியாகிக் கிளைகளினின்று உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 293:5-8). புறாக்கள் துளைத்து உண்ட புல்லிய காயினையுடைய நெல்லி மரங்களிலிருந்து கோடைக்காற்று உதிர்ந்த குவிந்த உடற்பகுதி கொண்ட பசங்காய் பலவும் அறுந்த நூலிலிருந்து உதிர்ந்த துளையினையுடைய பளிங்குக் காசு களைப் போல் வறுநிலத்தே உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 315: 10-13). கமுகின் பூவொடு வளர்ந்த மூவாப் பசங்காய் நீர் இனிமையுடையது (அகம். 335:23,24). கூம்பிப் பிரியும் விரல் போலப் பயற்றங்காய் பனிக்காலத்தில் முற்றும் (அகம். 339:3-5). கற்கள் நிறைந்த காட்டு வழிகளில் நெல்லியின் வடுவற்ற பசங்காய் கடுங்காற்று உதிர்ந்தலால் பொற்காசு போல் பரவிக்கிடக்கும் (அகம். 353:6-9). காட்டில் குற்றமற்ற பளிங்கு போன்ற தோற்றத் தையுடைய பலவாகக்காய்த்த நெல்லியின் பைங் காயினைத் தின்று மானகள் அசையிடும் (அகம். 399: 12-15). முன்பனிக்காலத்தில் முறைப்பட முற்றிய உழுந்தின் முதுகாயை மான் கூட்டம் மேயும் (குற. 68:1-3). கள்ளியின் காய் வெடிக்கும் இயல்புடையது (குற. 154:8). மழைதுறந்த காட்டு வழிகளில் கள்ளிக்காய் வெடிக்கும் கடிய ஒலி அக் கள்ளியினிடத்தே உறையும் துணைப்புறாக்களை

ச இலாக 2-18

அஞ்சியோடச் செய்யும் (குற. 174:1-4). தலைவி யிடத்து அன்புதறையாத களவுக்காலத்தில் வேம் பின் பைங்காயை அவள் தந்தாலும் அதனைத் தேம்புங்கட்டி என்று தலைவன் பாராட்டினான் (குற. 196:1,2). பாலை வழியிற் போவாரது நீர் வேட்கையினால் நீங்குதற்குரிய உயிரை நீங்க விடாது வேட்கை தணித்துக் காத்தலின் நெல்லிக் காய் அறுந்தலைப்பட்டது எனப் போற்றப்பட்டது (குற. 209:1). நெடுநாள் மழை பொழிவதனால் பதனழிந்து கார்ப்பருவக் கடைநாட்களில் எள்ளுச் சேடிகள் சிதட்டுக் காயுடையனவாய் இருக்கும் (குற. 261:1,2). நன்னன ஆற்றங்கரையிலிருந்த தன் தோட்டத்தின் மாமரத்திலிருந்து ஆற்றில் விழுந்து அடித்துச் செல்லப்பட்ட பசங்காயினை அங்கு நீராடச சென்ற பெண்ணொருத்தி அறியாது எடுத்துத் தின்ற தப்பிற்காக எண்பத்தொரு களிறுகளையும் அவளது எடையளவு பொற் பாவையையும் அவளைப் பெற்றோர் கொடுப்பவும் கொள்ளானாய் அவளைக் கொன்று நிரையஞ் சென்றான் (குற. 292:1-6). ஆதி அருமன் மூதாரிவ உள்ளோர் கடையில் கள் கிடைக்காதபோது பாளை சன்ற பஞ்சு போன்ற நாரையுடைய பனை யின் காயாகிய நுங்கைப் பெற்று மீள்வர் (குற. 293:1-4). ஆதிதத மண்டிலம் தன் வெயிலை முற்றும் வீசுதலால் பலாவின் செழுங்காய் திரங்கும் (நற். 28:5,6). ஆசினிப் பலாவின் காய் குடம் போன்றது (நற். 44:9). உகாயினது புல்லிய காய் மிளகினை இட்டு வைத்தாற் போன்ற சுவையினை யுடையது (நற். 66:1,2). மழை கழிந்த கார்ப்பருவக் கடை நாட்களைத் தொடர்ந்த பனிப்பருவத்திலே உழுந்து மயிர்களமைந்த காயினைக் காய்க்கும் (நற். 89:4,5). வெண்பூங் கொத்துக்களையுடைய பாளையின் காய் பற்றுக்குறடு போன்றது (நற். 107:3). இரத்தியின் (இலக்கியின்) பொதிப்புறப் பசங்காய் மலை வழியில் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் (நற். 113:2,3). சுந்தினது பைங்காய் நல்ல மேலிட மெல்லாம் நிறம் மாறிச் செங்காயாகிப் பின் கருங்கனியையுடைய கனியாகும் (நற். 126:1,2). கொன்றையின் காய் உள்துளையுடையது (நற். 141: 3;296:4). தலைவனுடன் அவளது நாட்டிற்குச் செல்லும் தலைவி, சுவைக் காயினையுடைய நெவ லியஞ்சோலையில் உதிர்ந்த கடைதிரண்ட காயி னைத் தின்று சுனைநீரைக் குடித்துச் சென்றாள (நற். 271:4-8). குடுவோர் கோய்து தொடுத்தவை போக எஞ்சிய புண்ணைப் பூக்கள் நெய்மிக்க பசங் காயாக முதிர்ந்து கிளைகள்தோறும் தொங்கும் (நற். 278:1-5). நொடித்து விட்டாற் போன்ற ஒலி

யுடன் சுள்ளிக்காய் லெட்டிக்கும் (நற். 314:9). மிக்க காற்று மோதுதலால் கானலிலுள்ள கண்டல் மரத் திலிருந்து கழன்றுவிழும் பைங்காய் கழியினுள் வீழ்ந்து ஆம்பலருமபினை மலர்க்கும் (நற். 345: 1-5). கழனிகளில் பைங்காயையுடைய வயலைச் செங்கொடியை நண்டு அறுக்கும் (ஐங். 25:1-3). புளியங்காயை நினைவார்க்கு வாயில் நீருறிச் சிறிது வேட்கை தணியுமாறு போலத் தலை வனது மலர்ந்த மார்பு நினைக்கப்படுமளவிலே தலைவிகு இனபந்தரும் தன்மையது (ஐங். 51:3,4). பாலையாகிய அருஞ்சுரத்தைக் கடந்து செல்வோர் அவவழியிலுள்ள பலா மரத்தின் வெயிலால் வெதுப் பப்பட்ட சிறுகாயைத் தினபர் (ஐங். 351:1,2). உடன் போகும் தலைவனும் தலைவியும் நெல்லியின் பைங் காய் பலவற்றை ஒருங்கு தின்று மராமரத்து வரி நிழலிலே தங்கியிருந்தனர் (ஐங். 381:1,2). கொன்றையின் கொத்தான காய் முதிர்ந்து குழலபோல் பழ மாயின (ஐங். 458:1). தலைவனது மலையிலே புலியின் அடியினைப் போல வாழையின் வளைந்த காய் குலைகள்தோறும் தொங்கும் (கவி. 43:24-27). வையைக் கரையிலிருந்த மரங்களி னுடையவும் கொடிகளி னுடையவுமான பல காய்களையும் கிழங்குகளையும் அவ்வாறறு நீர் அடித்துச்செல்லும் (பரி. 6:47,51). திருமாலிருஞ்சோலை மலையில வேங்கை மரங்கள் தம் காய் கனிகளொடு நிறம் மாறுபட மலர்ந்து மாயோனின் மணிமுடிக்கு ஒப்பா கத் தோன்றும் (பரி. 15:31-33).

2. பாக்கு. உடம்பிற்கு அழகைக் கொடுக்கும் இனிய களிககலந்த இனிய நீரினையுடையது பசிய காய் - பாக்கு - (மது. 400). மணலமுற்றத்திலே வண்டு களும் மிஞ்றுகளும் ஆரவாரிகுமாறு அழகிய மெத்தென்ற இளைய காயும் (பச்சைப்பாகும்) பிறவும் சிந்திக்கிடக்கும் (மது. 683,684).

காய்தல் - 1. சினத்தல். எம்முலைகள் பாலாலே விம் முதற்கேதுவாக மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு காலந் தாழ்ப்பசு சென்று வந்த இடத்தையெல்லாம் சொல் என்ற தலைவிகு விடைசூறும் தோழி 'அவ்விடங் களையெல்லாம் கூறுவேன்; அதுகேட்டு நீ என்னைக் காயாமை - சினவாமை - வேண்டும் என்று வேண்ட, அதன்படியே தலைவியும், 'யாம் காயேம்' என்று மேலே சொல்லும்படி பணித்தாள் (கவி. 82:2-8). 'நமமொடு ஒப்பாளாகத் தலைமைப்பாடு கொண்டு நமமைக் காய்ந்திருக்கும் புலக்குந் தகைமையினை யுடைய புதியவளிலலம் தலைவன சென்றான என்று தலைவியிடம் அவன் பரத்தைமை குறித்துத் தோழி கூறினாள் (கவி. 82: 23,24). 'நீ காயதற்குக்

காரணமாவதோர் தவறுடையேனல்லேன் யான், என்று பரத்தைமைத் தலைவன் தன்னொடு ஊடிய தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 87:10). 'பரத்தை யொருத்தி இரவிலே வந்து நின் இல்லக் கதவைத் தட்டி ஆர்ப்பரித்ததையும் அதுகேட்டு அவளிடத்தே நீ எழுந்து வந்ததையும் நின்னிடத்தே அவள சினந்து மார்பின் மாலையறுத்து ஊடியதையும் பின் ஊடல் தணிக்க நீ பணிந்ததையும் யாம் கண் டேமாகலின் நினைக்க காயாமோ' என்று கூறிக் காமக்கிழத்தி தலைவனுடன் ஊடினாள் (கவி. 90:5-19).

2. விடாய்த்தல். 'ஆநிறை கவர்ந்து வருதற்கு வேற்று நாட்டிற்குச் சென்றிருப்போனாகிய மதுவை விருமபுவோன் காயதலும் - விடாய்த் தலும் - உண்டாகலின் அவனுக்காக முதுகட்சாடி யொன்றைப் பாதுகாதது வைப்பாயாக' என உண்டாட்டினிடையே கள்வழங்குவோனிடம் மறவ னொருவன் கூறினான் (புறம். 258:6-11).

3. எரித்தல். யாவற்றையும் அழிகும் கதிர்களை யுடைய ஞாயிறு முதுவேனிற காலத்து இடை நாட்களில் நின்று காயதலால் - எரித்தலால் - மழை நீர் வறண்டு கானலநீர் பரந்து தோன்றும் (அகம். 89:1,2).

4. கெடுத்தல். அகன்ற மாணிக்கப் பாறையிடத்து நெருங்கி வளர்ந்த மூங்கில விடியற்காலத்து விருப பம் மிகக் ஞாயிற்றின ஒளியைக் காயும் - கெடுக கும் - (கவி. 45:1).

காயம் - 1. ஆகாயம். வடிவினறி நிலைபெற்ற காயம் - ஆகாயம் - அளந்தறிதற்கு அரியது (புறம். 20:4,5; 30:5,6).

2. உறற்பு. கரிய ஆட்டுக்கிடையை வீழ்த்து அதன் ஊனைச் செந்தீயிலிட்டுச் சுட்டுக் காயம் - உறற்பு - பெய்து சமைத்த உடலிடம் அகன்ற கொழுத்த ஊனுணவைக் கள்ளுடன் உண்ணுதல் (புறம். 364:4-7). ஒருவரால் செய்யப்படாத பாவை களாகிய இஞ்சிக் கிழங்குகள் வளாந்து அழகு முதிர்ந்து காயங்கொண்டன (மலை. 125,126).

3. கறி. நெய் ஊறிய காடைப் பறவையின் ஊன் காயமாக - கறியாக - உண்ணும் உணவு சிறப் பாகக் கருதப் பெற்றது (ஞா. 389:1,2).

காயல் - 1. உப்பளம். களத்தில நெறபோரினைப் பிரித்துக் கடைவிட்டபின் கள்ளுண்டு வந்த உழவர் கூடிய காற்றின நெலலைத் தூற்றப் பறந்து போன துருமபுகள முழுதும் காயலின் - உப்பளத்தின் -

சிறுசிறு பாத்திகளில் இடமெங்கும் பரவியது (அகம். 366:3-5).

2. காய்ந்த புல் (ஆகுபெயர்). தலைவியின் தந்தையது வளங்குன்றாத நல்ல இல்லம் காயல் - காய்ந்த புல் - வேயப்பெற்றது (அகம். 370:5,6).

காயா - மரவணை. நீலமணிபோலும் பூவினையுடையது காயா (பொரு. 301). கரிய அருமபுகளை யுடைய காயா மயிலின் கழுத்துப் போலப் பூக்கும் (சிறு. 165). நெருங்கிய இலைகளையுடைய காயா அஞ்சனம் போல் மலரும் (முல்லை. 93). காயாவின் பூ பல கொத்துக்களையுடையது (குறி. 70). செந்நிலப் பெருவழியில் காயாவின் வாடிய பூக்கள் பரவிக் கிடக்க அவற்றிடையே தம்பலப் பூச்சிகள் பலவும் ஊர்ந்து செல்வது நீல மணிகளோடு பவளங்கள் நெருங்கியிருப்பது போல் தோன்றும் (அகம். 14:1-4; 304:13-16; 374:12-14). மயிலைக் கண்டு அஞ்சிப் பாம்பு படம் விரிப்பது போல் பூக்களை யுடைய காயாவின் கிளைகளுக்கருகே காந்தள் மலர்ந்திருந்தன (அகம். 108:12-16). கரி பரந்தாற் போன்ற காயாவின் வாடிய பூக்களுடன் இலவமலர் சிறிய மலைப் பக்கத்தே உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 133:7-9). காட்டில் மழை பெய்வதற்கு முன் பொலிவற்றிருந்த காயாவின் மலர்கள் பொருந்திய கிளை மழைபெய்த பின் மயிலின் கழுத்துப்போல் பொலிந்து தோன்றும் (குறு. 183:5-7). நீலமணி போலப் பலவாய மலர்களை யுடைய காயாவின் குறுங்கிளைகள் விளங்கக் கார்ப் பருவம் தொடங்கியது (நற். 242:3-5). நிறைய மலர்ந்திருக்கின்ற காயா மரங்களுையுடைய மலையின் இடையே சரக்கொன்றை மலர்ந்தாற்போல மேகங்கள் மின்னிப் பரந்து மழை பெய்யத் தொடங்கின (நற். 371:1-5). முல்லைநிலம் கார்ப்பருவ வருகையால் காயா, கொன்றை, நெய்தல், முல்லை சூதவிய பலவும் மலர்ந்து அழகுற்று முழுதும் பூவினி கொண்டு திகழ்ந்தது (ஐங். 412:1-3). கார்ப்பருவத்தினால் பொன்னென மலர்ந்த கொன்றையொடும் மணியென மலர்ந்த தேன்மிக்க மலர்களுையுடைய காயாவொடும் மலர்ச்சி கொண்ட தோன்றியொடும் முல்லைநிலம் நன்னலமெய்தியது (ஐங். 420:1-3). நீலமணியை யொக்கும் நிறத்தினையுடைய காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகு கொள்ளும் படி சூடிய கண்ணிகளை யுடையவர் ஆயர் (கவி. 101:5,6). பொதுவர் மெல்லினர்க் கொன்றை, காயாம்பூ முதலிய பூக்களாற் செய்த கண்ணிகளைச் சூடி ஏறு தழுவினர் (கவி. 103:1-5). மிக்க சினத்துடன் வெம்மையுடையதாய்த் தன்மேல் தாவி வந்த சிவந்த ஏற்றின் கொம்புகளைப் பிடித்துக்

காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தழுவினான் (கவி. 103:50-52). முல்லை தலைவன் காயாம்பூங் கண்ணி யணிந்திருந்தான் (கவி. 108:10). 'கணையாடி, தளவமொடு முல்லை பறித்துக் காயாம்பூவையுடைய குளிர்ந்த பொழிவிடத்தில் என்னொடு தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நீ நுமமுர்க்குச் செல்வாயாக' என்று தலைவன் தலைவியை வேண்டினான் (கவி. 108:41-44).

கார் - 1. கார்காலம். தாழசடைப் பொலிந்த அரு; தவத்தோனுக்கு (சிவபெருமானுக்கு) திருமுடிமேல் சூடப்படும் கண்ணி கார் - கார்காலத்து - மலருய் நறுங்கொன்றைப் பூவாம் (புறம். 1:1,13). கார் நறுங் கடம்பினது பசிய இலையோடு விரவிய மாலையையணிந்தவன் சூர்நவை முருகன் (சூரபன் மணைக் கொன்றை முருகன்) (புறம். 23:3,4). சோழன் போர்வைக் கோப்பெருநற்கிளையின் களிறு கார் மழையுடன் கூடிய இடியினும் முழக்கம் மிககன (புறம். 81:1,2). கார்மழை பெய்து மாறிய காட்சிக் கினிய காலத்தில தெறுமலர் பூதத்து (புறம். 119:1,2). கார்மழையால் மிகுந்த பெரிய பட்டத்தை யுடைய ஈரத்தில் புழுதி கலக்கப் பலசால்பட உழுது வரகு விதைத்தனர் (புறம் 120:2,3). பேகனால்துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காமாட்சியினது இனிய துளி வீழ்கின்ற ஓசையைத் தமியளாகக் கேட்டு ஒரு பக்கத்தே வருந்தி அழுது கொண்டிருந்தாள் (புறம். 147:3-5). கார் காலத்தில தோன்றும் இடிபோல விரைந்து தோன்றி நிறைந்த உயிர்களுையுண்டற் பொருட்டுக் கூற்றம் திரியும் (புறம். 361:1,2). சேரன் மாதேவியின் தாழிருங் கூந்தல் கார்காலத்து மலரும் பூ (முல்லை) மணம் கமழும் (பதி. 21:33). நிறைந்த சூலகொண்ட பெரிய மேகம் கார்ப்பருவத்து மழை பொழியாது மறந்தாலும் பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவனது வளம் நீங்காப் புதுமையுடையது (பதி. 24 28-30). கார்காலத்தில் இடிக்கின்ற இடியேற்றினை யொத்து முரசு ஒலிக்கும் (பதி. 33:10; 80:3,4). கொக்குகளின் வரிசை கார் காலத்து மேகக் கூட்டத்தின் முன்னே ஒழுங்கு குலைந்து ப்றக்கும் (பதி. 83:1,2). போர் முரசம் கண்ணதிர்த்தாற் போன்று கார்காலத்து மேகம் முழக்கத்தைச் செய்தாலும் அதனையும் போர்முரசொலியெனக் கருதித் தறியினின்றும் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு களிறு நுதல் நிமிர்த்துப் போருக்குப் புறப்படும் (பதி. 84:2-4). கார்காலத்து மலாவது குறிஞ்சி (மது. 613). யானை தினைப்புனத்தை மேய்ந்தது பொறாத கானவர் அம்பெய்து தட்டையைப் புடைத்துச் சீழ்க்கையொலியுடன் ஓட்டுகையினால் சினந்திகழ் மதம் மிகுந்து மனம் செருக்கிய

மையலையுடைய அவ்வேழம் மரத்தை முறித்துக் கார்மழையின இடியேறு போல முழங்கிக் கூற்று வணைப் போல் தலைவி தோழியரை எதிர்நோக்கி வந்தது (குறி. 156-165). கார்காலத்தில் பழுத்தலையுடையது பலாககாய (மலை. 12). மணிமிடற்று அந்தணனாகிய இறைவன் கார்விரி கொன்றையின் பொன்னை யொத்த புதிய மலர்களாலான தாரிணையும் மாலையினையும் கண்ணியினையும் உடையவன் (அகம். க. வா. 1,2,15). முலலையின் கூரிய நுனியையுடைய அரும்புகள் தோன்றவும் தேற்றா மரத்தின் முகையொடு கொன்றை முகைகளமெல்லிய கட்டவிழ்ந்து விரியவும் இரலை மானகைகள் பள்ளங்கனிலெல்லாம் துள்ளிக் குதிக்கவும் உலகம் நீரில்லாத வருத்தத்தை விட்டுதோழியவும் மேகம் மழைகளைத் தூவி அழகிய காட்டினைக் கார் செய்தது (அகம். 4:1-7). தலைவன் வரும்வழியில் தேரின் உருளை கற்களில் மோதி ஒலிக்கும் ஒலி கார்மழையின் இடிமுழக்கினை ஒக்கும் (அகம். 14:19-21). வேங்கைமரத்தின் பூந்துகளை அளைந்த மயில குருந்த மரத்தின் கிளையிலிருந்து தன் துணையை அழைக்கும் துணையைத் தருகின்ற குளிர்ந்த கார்காலத்தேயான மீண்டு வருவேனென்று தலைவன் தேற்றிச் சென்ற பருவம் வந்தது எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (அகம். 85:10-15). முருங்கையின் முதிர்ந்த பூக்கள் வெப்பம்மிக்க கோடைக்காற்றினால் குளிர்ந்த காரகாலத்து ஆலங்கட்டிபோல் உதிரும் (அகம். 101:14-16). கார்காலம் கூடியதால் பசிய புதர்களையுடைய முல்லைநிலத்தே வெண் மேகம் தவழும் (அகம். 133:5,6). நிறைந்த சூலினை யுடைய கரிய மேகங்கள் கார்காலத்தைத் தந்து தங்கியதனால் மழை பெய்து கானம் கவின பெற்றது (அகம். 134:1,2). குளிர்ந்த கார்காலம் வந்தமையால் அரும்பிய முலலைக்கொடியின் கூரிய முனைவாயந்த வெள்ளிய அரும்புகளும் மலர்ந்தன (அகம். 144:3,4). மேககூட்டம் கடலிலே சென்று நீரைப்பருகி மேலெழுந்து சூலுற்ற பிடியானைக் கூட்டம்போல இடந்தோறும் பரந்து ஒலிசெய்து பெய்தற்கு ஒருங்கு நெருங்கக் கார் வந்தது (அகம். 183:6-10). வரகுக் கதிரைகளையுடைய பறையுண்ட மயில தோகையினை விரித்துக் குருந்தமரக் கிளையிலிருந்து இன்புறத் துணையினை அழைக்கும் கார்ப பருவமே தலைவர் மீண்டு வருவதாகக் குறித்த பொழுது என்று தலைவி ஆற்றாது கூறினாள் (அகம். 194:9-19). தலைவி கார் காலத்து (முல்லை) மணம் கமழும் கூந்தலையுடையவள் (அகம். 198:5,208:23, 24). கார்மழையை ஏற்றுத்தழைத்த காண்டற்கினிய காட்டில் வண்டின தொகுதிகள் மணங்கமழும்

முல்லை மலரில் மாலைக் காலத்தே ஆரவாரிக்க நாம் குறித்த பருவம் வந்துவிட்டது என்று வினை முற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்குரைத்தான் (அகம். 204:5-8). கார் தோன்றிய பொழுதில் காட்டு நிலம் அழகுபெறும் (அகம். 304:16). மேகம் நீல மணியை யொத்த நீர்பொதிந்த சூலினைக் கொண்டு கரிய வானில் அதிர இடித்துப்பெய்த நீரினால் நிலம் தட்பமுற்றுக் காடு தழைக்க, உழவர் இன் குரல் இயம்ப, காட்டில் குட்டியையுடைய பிணை மாணைத் தழுவிக்கொண்டு கலைமான் பசிய பயிரிலே துள்ளித்திரிய மிக்க மழையைத் தந்த காலம் கார்செய்தது (அகம். 314:1-7). காரினை எதிர்கொண்ட பெரிய முல்லை நிலத்தே கூட்டமான மயில்கள் அகவும் (அகம். 334:13). திசையெல்லாம் மறையுமாறு பரவிக்காலவிழ்த்து இடியேற்றினையுடைய பெரு மழை பொழிந்ததாகப் பள்ளங்கள் தோறும் தேரைகள் ஒலிக்க, நீண்ட பூங்கொத்துக்களை யுடைய கொன்றை அழகுபெற, காடுமுழுதும் தோன்றிச் செடி விளகுகப் போன்ற பூக்களைக் கொள்ள, தேற்றாவொடு முல்லைகள் மலர், விலங்குகள் நீருண ணுமாறு சுனைகள் நிறையக் காலம் கார்தொ டங்கியது (அகம். 364:1-9). கடல்நீரை முகந்து திசைகளில் சென்று இருண்டு உலகம் மறையுமாறு வலமாக எழுந்தது சென்று பொறையால் வருந்துதல்கொண்ட வளமிக்க பல மேகங்கள் வாணைப் பிளந்தன போல ஒருங்கே மினனி இறங்குவன போல நெருங்க வந்து கவிழ்ந்தன போல மிகுப் பொழிந்து இடித்தலும் குமுறலுமின்றிப் பாணர் யாழிசைத்தது போல இனிய குரலுடன் மிக்க துளிகளைப் பொருந்தி மழைபெய்து கழிந்த பூமணம் மிக்க விடியலில் களர்மண வழியில் தம்பலப்பூச்சிகள் குறுகக் குறுக ஓடிக் காயாவின் வாடறப்பூக்களில் ஒளிந்து மறையக் கார கவின கொண்டது (அகம். 374:1-15). 'வண்டுகள் வீழும்படி செறிந்து மலர்ந்த நீண்ட பூங்கொத்துக்களைத் தழைகளின் இடையே கொண்ட புதுபூங்கொன்றை மரங்கள் நிறைந்த கானம் இப்பருவத்தைக் கார என்று மலர்ந்து தெரிவிப்பினும் பொய் கூறாத தலைவா இன்னும் மீளாமையால் அவர் வருவதாகக் குறித்த கார்ப பருவமாக யான் இதனைத் தெளியேன்' என்று தலைவி கூறினாள் (குறு. 21). பருக்கைக் கற்களினிடத்தே உள்ள தெளிந்த நீரைக் குடித்த இரலை மான் தன் இன்புறு துணையொடு களிப்பினால் துள்ளி விளையாடுமாறு மழைத்துளியைத் தரும் குளிர்ந்த கார் வந்தது (குறு. 65:1-3). பிரிந்து சென்ற தலைவர் தாம் மீள்வதற்குக் குறித்த பருவம் வராத அளவிலேயே வம்பமாரியைக் கார்

மழையென மதித்துக் கொம்புகளிடத்தே பூங்கொத் துக்களை மலர்விதனவாதலான் இக் கொன்றை மரங்கள் அறியாமையுடையனவே என்று தோழி பருவமன்மை கூறித் தலைவியை ஆற்றிவித்தாள் (குற. 66). நறுமணமுடைய குளிர்ந்த கார் தன் மழையாலே வளர்த்த பூங்கொடி முல்லையின் அரும்புகளே பற்களாகத் தோன்றப் பிரிவிட வருந்தும் என்னை நோக்கி, 'பொருளை விரும்பிச் சென்ற தலைவர் நின் இளமையினையும் கருதிவர்; இப்பருவத்தும் வந்திவர்; எங்கேயிருக்கின்றாரோ; நீ இரங்கத்தக்காய்' என்று நகைக்கின்றது' எனத் தலைவி தோழியிடம் நொநதுரைத்தாள் (குற. 126). 'அரும்புகளையுடைய கொன்றை மரங்கள் குருந்த மரங்களோடு சுழன்றசையும் மிகக் குளிர்ச்சியையுடைய இப்பருவத்தையும் கார் அன்று என, நீ துணிந்து அறுப்பாயாயின் இக்காட்சிகள் கனவோ' என்று தலைவி தோழியிடம் கேட்டனள் (குற. 148: 3-6). குளிர்ந்த காரினை யேற்ற முல்லை நிலங்கள் 'முல்லையரும்புகளோடு அழகுமுதிர்ந்தன (குற. 188: 1,2). நீரை ஏற்றுக்கொண்ட மின் முதலிய தொகுதி கொண்ட கார் காலத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மழை ஊதைக் காற்றோடு வந்தது (குற. 197: 2-5). காரினை ஏற்றுக் கொண்ட முல்லை நிலத்தில கவலைக் கிழங்கைக் கல்லியதனால் உண்டான குழியில் கொன்றைமலர் பரவிக்கிடக்கும் (குற. 233: 1-4). முந்தைய மழைக்காலத்தில் பெய்யாது எஞ்சியிருந்த பழைய நீரைப் புதுநீரைக் கொள்ள வேண்டிப் பொழியும் அயன்மையுடைய மேகத்தின் ஓசையைக் கேட்டுக் காலமாரி பெய்ததெனக் கருதி அதற்கெதிரே மயிலினங்கள் ஆலினவே யொழிய உண்மையில் இது காரனறு' எனத் தோழி தலைவியிடம் பருவமன்மை கூறி வறபுறுத்தினாள் (குற. 251). காரெதிர் தண்புனத்தில் பருவம் வாய்த்த வரகு நாற்றின் கரிய இலையை நாட்காலத்தே மான குட்டி மேயும் (குற. 282: 1-4). தண்ணிய மழைத் துளியை எதிர்கொண்ட முல்லையின் அரும்பு மலர்ந்த மணம் செம்முல்லையொடு தேன் மணக்கும் வண்ணம் நெருங்கித் தோன்றும்படி மேகம் காலமல்லாத காலத்தில் பெய்கிறது; இக்காலம் கார்காலமாயின் பிரிந்துசென்ற காதலர் வாராரோ என்று தோழி தலைவியிடம் வினவிப் பருவமன்மை சுட்டி ஆற்றிவித்தாள் (குற. 382). கார்காலத்து மலர்வது கடம்பு (நற். 34:8). அனபில்லாது நீயிர் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லின் பாம்பின் தலை துணிந்து விழும்படி சினந்து இடியேறு குமுறித் திரியும் முகில் சூழ்ந்துலாவும் கார்ப்பருவ மாலைக் காலம் வரும்போது இவள் படும் அவலம் என்

னாலே தாங்கப்படுவதன்று எனத்தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 37:7-11). அறிவிலலாது பருவ காலத்தை மறந்து கடலநீரை உண்டு நிறைந்த சூலைக்கொண்ட கரிய மேகம் தாங்க மாட்டாமல் பெய்தொழிந்த வளவிய மழையை நோக்கி இது காரெனறு மறதியுற்ற உள்ளத்துடனே அறியாதனவாய்ப் பிடவும் கொன்றையும் கோடலும் பிறவும் மலர்ந்தன எனத் தோழி பருவத்தை மறுத்துத் தலைவியை வறபுறுத்தினாள் (நற். 99:5-10). பெரிய கடலில எஞ்சியிருக்கும் நீர் சிறிதேயென்து மாறு மேகம் வாயினாலுண்டு நொச்சியும் முல்லையும் மலருமாறு பெய்யக் காலம் காரினை எதிர்கொண்டது (நற். 115:4-7). 'என தோளிலுள்ள வளைகளை நெகிழ்த்த துன்பத்தை நோக்கி இகழ்ந்து நகைப்பதுபோல மின்னி ஆர்ப்பது போலகின்ற இக்கார்ப் பெயலின் இடியோசையைப் பொருள் வயிற் பிரிந்த காதலர் கேளாரோ எனத் தலைமகள் பருவங்கண்டு நொந்தனள் (நற். 214:8-12). இலைகளிலலாத பிடாவெல்லாம் அரும்பு, முல்லையும் கொன்றையும் மலர் மலாகளையுடைய காயாவின குறுஞ்சினைகள் விளங்கக் காலம் கார் தொடங்கியது (நற். 242:1-5). சிறிய பூவையுடைய முல்லையின் பசிய மலரெல்லாம் புதாகளில் அழகுற மலரப் பெருமழை பொழியும் கார்காலமே யாம் மீண்டு வரும் காலம் எனத் தலைவன் தலைவியை வறபுறுத்திப் பிரிந்தான் (நற். 248:1-4). மேகம் கடலநீரை முகந்து இருண்டு மிகக் மழையைப் பெய்து கடிய இடிக் குரலைக் காட்டிக் காரினைச் செயது துன்புறுத்து தற்கு எனனிடம் வந்துள்ளதெனத் தலைவி பிரிவிடைப் பருவங்கண்டு ஆறறாது கூறினாள் (நற். 289: 3-6). முல்லை நிலத்தில நிறைந்த முழக்கத்தை யுடைய முகிலகள் மிகக் மழைத்துளிகளைப் பொழியக் கார் தொடங்கியது (ஐங். 411:1,2). நின் நுதல போன்று மணங்கமழும் நறுநதன புறவிலே நின்னைப் போலவே மயிலகள் களித்துக் கூத்தாடவும் நாமிருவரும் விரும்பி இனபுறவும் கார் தொடங்கியது எனத் தலைவன் தலைவியிடத்துக் கூறினாள் (ஐங். 413). முல்லை நிலத்தில அதற்கு இயைந்த கார் கலந்ததனால் அதன புனம் தழைத்து மலர்ந்து அழகு பெற்றது (ஐங். 417:1,2). கார் எதிரும் கால மென்பதனால் தலைவன் பிரிதற்குத் தலைவி இசைந்திலள்; பகையரசன் பாசறைக்கு வாரானென்று போருடை வேந்தனும் படையெடுப்பைத் தவிர்த்தன (ஐங். 427). மிக்க இடியோசையுடைய மேகம் இந்திரவிலலைக் கோலி என் தேர்ச்செலவைத் தடுக்குமாறு கார் தொடங்கியதனால் யானும் வேந்தனுக்குத் துணையாகச் செல்லும் விழுமிய போர்த்

தொழிலை யொழித்து உன்னைப் பாதுகாக்கத் தொடங்கினேன் என்று தலைவன் தலைவியின் ஐயந்தீரக் கூறினான் ('கார் தொடங்கின்றே' என்பதற்குச் 'சோர் தொடங்கின்றே' என்றும் பாடமுண்டு) (ஐங். 428). நீர் மிகுமாறு மேகம் பெய்கின்ற கார்ப் பெயலை ஏற்றுக் கொண்ட கானத்தையுடையதாய் நம்மை நினைந்து மீளுதற்கு ஏதுவானதாகலின் காதலர் பிரிந்து போன வழி நனமையுடையதே எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (ஐங். 433). காதலியை யான் கையறப் பிரிந்த இந்நிலையில் அவள் கூறிவிடுத்த தூது மொழி இக்கார் நாள் இடியோடு சேர்ந்து எனக்கு மிக்க துன்பத்தைத் தந்தன என்று தலைவன் வினைமுற்றாத நிலையில் வந்த தூதரிடத்துக் கூறினான் (ஐங். 441:1-3). பள்ளங்களின் பக்கத்தே படர்ந்துள்ள முல்லைக் கொடிகள் மலரும்படி கார் ஆரவாரமுடைய மழையை ஏற்றுக்கொண்டது (ஐங். 448:3,4). தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் காரினைச் செய்கின்ற காலத்தின்கண் அவள் கையற்றிருக்கும்படி பிரிவு நீட்டித்தனன் (ஐங். 451:1,2). வறண்ட உலகம் செழிக்கும்படி மழைத்துளியை வீசி முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய முகிலு கார் செய்தது (ஐங். 452:1,2). முல்லைநிலப் பள்ளங்கள் தோறும் நீர் நிறைந்த மையால் அவற்றிலுள்ள தேரைகள் தெவிட்டவும் மேட்டுநிலங்களிலெல்லாம் பல்வேறு பறவைகள் ஒலிக்கவும் காலம் காரினைத் தொடங்கியது (ஐங். 453:1-3). முல்லைக் கொடிகள் தம் பக்கத்தே படர்ந்த செம்முல்லைக் கொடிகளோடு பிணைந்து மெல்லத் தம் அரும்புகளைப் பேணிக் காரினை நயந்திருந்தன (ஐங். 454:1-3). நிறைந்த இடிமுழக்கத்தையுடைய முகில் முரசுபோல் முழங்கிப் போர் மேற்சென்ற வேந்தர் பகை தணியக் காரினைத் தொடங்கியது (ஐங். 455:1,2). மேகம் சிதறிய நீர்த் துளிகளின் தொகுதியாலே பிடாவின் மொட்டுக்கள் அழகுற்றுத் தோன்றவும் காட்டகத்து மரங்கள் துவலை தூவுதலைக் கற்கவும் கார் தொடங்கியது (ஐங். 461:1,2). அயன்மை யுடையதாய்ப் பெய்யும் வம்பமாரியைக் கார் மழையென மயங்கி மலர்ந்த அறியாமை மிக்க கொன்றையின் மாலை வடிவான பூங்கொத்தை நோக்கி நீ ஏன் கலங்குகின்றாய் என வினவித் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (ஐங். 462:1-3). கார் தொடங்கப்பெற்ற கானம் பிறபடுமாறு மிக்க செல்வியையுடைய தேரினைச் செலுத்தித் தலைவர் மீண்டு வருவாரெனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 465:1-4). தவளைகள் ஆரவாரிக்கவும் தேரைகள் ஒலிக்கவும் கார் தொடங்கியது (ஐங். 468:1,2). கார் சிறப்புறு

தலால் மின் இடிமுதலான தொகுதிகளையுடைய முகில்கள் முழங்கப் பைங்கொடி முல்லை பருவஞ் செய்தன (ஐங். 476:1,2). வேனிற்பருவம் நீங்கக் கார்மழை பெய்தலால் காடு கவின் கொண்டது (ஐங். 484:1,2). ஆமா நல்லேறுகள் மாறுபாடு மிக்குச் சிளைக்க அவற்றிற்கெதிராக இடியேறுகள் முழங்கக் காதலையுடைய பிணைமான்கள் குட்டி களுடன் திரியக் கார் தொடங்கியது (ஐங். 493). குறுகிய பல மாலைகளைப் போல் கொன்றை மலரவும் புற்றுக்கள் ஈயல்களை வெளிப்படுத்தவும் விலங்கினங்கள் பசிதீர மேய்தலை மறுக்கவும் கார் தொடங்கியது (ஐங். 497:1-3). டிடவம் மலரவும் செம்முல்லை அரும்பவும் கானம் காரினால் கவின் கொண்டது (ஐங். 499:1,2). கார் முதிர்தலினால் பூங்கொத்துக்கள் அலர்ந்தன (கலி. 67:1). ஆயர் ஏறுகோள் நிகழ்ச்சியில் கர்க்காலத்துத் தம் மில் எதிர்ந்த கலிப்பிணையுடைய இடியினது கடிய ஒலிபோல இயங்கள் ஒலித்தன (கலி. 105:24). காதற் பரத்தையது இருப்பிடம் தலைவனது இடத்திற்கு அருகிலிருக்கவும் வானம் பொழியும் காரில் வையை வெள்ளம் மிததலின் அவன் அவளிடம் செல்வதில் புணை காரணமாகக் காலம் தாழ்ந்தது (பரி. 6:75-77). முருகன் மான்மறி (வள்ளி) தோளை மணந்த போது ஐயிரு நூற்று மெய்ந்நயனத்தவன் மகளுடைய (இந்திரன் மகள் தேவசேனையுடைய) கண் முது வேனிர்க்காலம் காரின் தன்மை பெறும்படி நீல மணி போலும் நிறமுடைய முகில்கள் மழை பெய்தாற் போன்று திருப்பரங்குன்றத்தின்கண் கண்ணீராகிய தணிந்த மழையைப் பெய்தது (பரி. 9:8-11). 'வையையே, காகாலத்துக் கலங்கி வேனிற் காலத்துத் தெளிதலால் உன் நீர்மை எப் பொழுதும் ஒருபடியாயிருப்பதில்லை எனத் தோழி தலைவன் கேட்பக் கூறினாள் (பரி. 11:72,73). பனிமிகுதியின் குளிரால் நடுங்குதலையுடைய முன் பனிப்பருவத்தில் கார்முகில்கள் அதிர்குரல் ஒழியும் (பரி. 11:74,75). வையையுள் ஒருவன் வாழைத் தண்டைத் தழுவிப் புனலாடும்போது ஒருத்தியைக் கண்ட பொழுதிலே அவன் நெஞ்சை அவள் வாங்கிக்கொள்ள, அவன் கையைப் புனல் வலிக்க, அவனைப் புணை நெடுநதூரம் இழுக்க, அவன் விரும்பின அவளிடத்துக் கொண்டு செல்லாமல் வெள்ளம் தன் போக்கில் அவனைக் கொண்டு போக, அதனைக் கண்ட அவள் அவன்பின் தொடர, அவ்வன்புடைமையை யறியாத தாய் அவளைத் தடுத்தது, ஆயத்திற் சேர்க என்று அரற்றச் சிவப்புறற கர்க்காலத்து நீர்வரவு கரையைப் பொருது வந்தது (பரி. 11: 106-114). வையை

யில் நீர்விளையாடியோரின் ஈரத் துகிலிலிருந்து வடிந்த நீரால் கரைகள் காரின் தன்மையைப் பெற்றன (பரி. 12: 98). கார் மழை பெய்தலால் நீர் நிறைந்த சுணையின் பூக்களும் கடம்பு முதலிய மலர்களும் மலரப்பெற்ற திருப்பரங்குன்றம் கார் காலத்தன்மை மிக்கது (பரி. 14:1-17). கார்காலத்து வெண்மேகம் கிளர்ந்தாலன்ன நறுமணமிக்க அகிற புனை முதலியவற்றைச் செவ்வேள் மிகவும் விரும்பு வார் (பரி. 14: 19, 20). விசும்பின்கண் பரந்து கார் காலத்தை எதிர்ந்த நிறைகுல் மேகம் போல் இருண்டு கடற்பரப்பு நீரைப் பரந்து ஏற்றது (பரி. 18: 2,3). திருப்பரங்குன்றத்தில் கார்காலம் தோற்று விக்கும் காந்தட் குலைகள் தம் நெருங்கிய அழகி னால் போரில் தோற்றுக் கட்டுண்டார் கையை ஒக்கும் (பரி. 18: 34, 35).

2. மேகம். ஊசலாடும் மகளிர் கார் - மேகம்-போலும் கரிய விரிந்த கூந்தலையுடையவர் (பதி. 43: 1, 2). பகைவரது போர்முனைக்குச் சென்ற தலைவர் மீண்டு வருமுன்னமே கார் கடல்நீரை முகந்து கொண்டு மழை பெய்தலைக் குறித்து வந்தது (முல்லை. வெ. 2). திருவிழா என்னும்படி பழங்குடியினர் பொருந்திக் கடலெனக் காரென ஒலிக்கும் ஆரவாரத்தோடு திரிவதற்கு அகன்ற இடம் பெறாத பெரிய அங்காடித் தெருவினை உடையது நன்னனின் மூதூர் (மலை. 479-483). இனிய முதலமழை பெய்யும் காரும் ஆரவாரத் தோடு பெய்யத் தொடங்கியது என்று வினை முற்றி மீளும் தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 54: 2, 3). கார் சினந்தெழுந்த வானில் கொள்ளிபோல் மின்னி நள்ளிரவில் மழைபெய்தது (அகம். 108: 6-8). காதலர் மீண்டு வருவதாகக் குறித்தது தொகுதிகளையுடைய கார் இடிகளைக் கொண்ட இப்பருவமன்றோ எனப் பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 139: 17-19). மின்னலால் வானைப் பிளந்து வலிமையுடன் எழுகின்ற காரினை யொப்ப மறப்போர்க் குட்டுவன் பகைத்து வலிமை கொண்டு பாசறையைத் தான் வேண்டும் இடங்களில் அமைத்துப் பெருந்தானையுடன் போரிட்டான் (அகம். 212: 12-16). கா நீரைப் பொழிந்ததனால் வெள்ளம் மிக்க காலத்தில் நுணமணல் பரவிய நீர் நிலையிடத்து அன்னங்கள் வரிசை வரிசைகளாய்ப் பறக்கும் (அகம். 234:1-3). பசும்பூட் பொறையனது கொல்லிமலை கார் விரும்பி மழையினைப் பெய்தமையால் வளம்பெற்றது (அகம். 303: 4-6). காரினால் காக்கப் பெற்ற நீர்வளம் மிக்கது முல்லைநிலம் (குறு. 162:1), பெரு முழக்கத்தையுடைய

இடியேற்றோடே கார்மழைபெய்து கலந்த முல்லை நிலத்தில முல்லைக்கொடி அரும்பும் (குறு. 186:1-3). களாவின் மலர் மணங்கமழவும் பிடாவின் மலர் முறுக்குவாய் நெகிழவும் மழைக்காலத்தில் கார் தன் செயலாகிய பெயலைச் செய்தது (நற். 256:6,7). நீர்த் துளியைப் பெய்யும் தண்ணிய கார், பிரிந்த தலைவர் மீண்டு வாராத அளவிலே மலையின் மேற்பக்க மெல்லாம் மறையுமாறு காவிறங்கி மழையைப் பெய்து விண்ணில் இடித்தலையும் செய்தது எனத் தோழி அம்மேகத்தைப் பழித்தனள் (நற். 316:6-10). பாம்பு உறைகின்ற புற்றினைக் கரடியினம் கார் போலச் சூழ்ந்து இரை தேர்தது அகமும் (நற். 336: 8-10). கீழைக்கடலிலே நீரை முகந்து மேலைத் திசைக்கண் எழுந்து சென்று இருண்டு தண்ணிய கார் மழை பெய்ததனால் நிலத்தின் வெப்பம் தணிந்தது (நற். 346:1,2). கார் முழங்குகின்ற காலத்து நின் நினைவு இடையீட்டின் றி எனனை வருத்த யான ஆற்றாது மிக நொந்து வருந்தும் உள்ளத்தோடு நின் பேரழகை மீண்டும் தருதற்கு விரைந்து வந்தேன் என்று தலைவன் தலைவியிடத்துக் கூறினான் (ஐங். 491). நின்போன்ற மயில் ஆடவும் நின் நுதல் போல் மணக்கும் முல்லை மலரவும் நின்போல் மாண் மருண்டுநோக்கவும் யான் நினைந் தினைந்து காரினும் விரைந்து வந்தேன் எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 492). விலங்கினங்களை புதர்களை அடையவும் வரகு தன் கதிர்க் கொததுக களாலசிறப்பெய்தவும் மலைகள் தமமிடத்துப் பயில வாரின்மையால் தனிமை எய்தவும் கார் ஆரவாரித துப் பெய்து வருத்துதலால் மெலிந்த தலைவியின் தோளுக்குத் துணையாகத் தலைவன் வினை முற்றி மீண்டனன் (ஐங். 496:1-4). காரினது கவினைப் பெற்ற கூந்தல் போல் இளவேனிற காலத்தில் புலர்ந்த மணல விளங்கியது (கவி. 32:1,2). வானத் திலுள்ள கார் ஓட்டையாயிற்று என ஒருசார் மக்கள் கூறுமாறு வையை வெள்ளம் பெருகியது (பரி. 7:30). திருப்பரங்குன்றத்தில் இடிக்கும் காரின் குரல் முருகனின் யானையது முழக்கத்தைக் கேட்டாற் போன்றிருந்தது (பரி. 8:17,18). திருமால் காரினை யொக்கும் திருமேனியை உடையவர் (பரி. 13:42,43). திருப்பரங்குன்றத்தில் கார் மிக்க மழையைப் பெய்தலால் அதனை யேற்ற நீர் நிறைந்த சுணைகள் பூ மலர்ந்தன (பரி. 14:1,2). நீரை முகக்கும் கார் போலும் திருமேனியுடையவர் திருமால் (பரி. 15:50). பரங்குன்றத்தில் காரினால் சுணைகள் நீர் நிறைந்து துளும்பும் (பரி. 18:32). மகளிர் காரினது அழகைக் கொண்ட கூந்தலையுடையவர் (பரி. 22:29).

3. கருமை. இமையவரம்பன் படையெடுத்துச் சென்றுதங்கிய பகைநாட்டு வயல்களில் வீடத்தேரை என்னும் மரங்களோடு கார் - கருமை - உடைய வேல மரங்களும் ஒங்கி வளர்ந்தன (பதி. 13:13-14). காரினைப் பொருந்திய அழகிய மூங்கிற் குழாயினிடத்தே கள்ளை முதிர்வைப்பர் (பதி. 81:20,21). காரேறுகள் தம்மில் பொருத வயலில் உழாமலே நுண்ணிய சேற்றை ஒக்க மிதித்த உழவர் நாற்று நடுதல் (பெரு. 210-212). அப்ப வாணிகர் காரகலில் பாகுடனே வேண்டுவனவற்றைக்கூட்டி அப்பம் செய்வர் (பெரு. 377,378). விறலியர் நுறுங்கார் அடுக்கத்திலே குறிஞ்சிப் பண்ணைப்பாட நீவிரும் ஆண்டுறையும் தெய்வங்களைத் தொழுது வாழ்த்தி நன்னனது மலை பிற்படுமாறு போமின் எனக்கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் படுகின்றனர் (மலை. 357-360). சூல் முதிர்வதற்கு முனடி பஞ்சு போல் பொங்கிச் சென்று மழைக்காலம் வருமளவும் மேகம்கிடக்கும் பெரிய மலையிடத்தில் கார்மேகத்திரள் கையினால் பிடிக்கு மளவு தாழந்திருக்கும் (மலை. 361,362). நள்ளியின நறுங்கார் அடுக்கத்தில் பணையின் அடிப்பக்கத்தே காந்தள் மொட்டு மலர்ந்தன (அகம். 338:14-16). கார்மேகம் இடிக்குங்கால் நீரின்கண் தேரை ஒலிக்கும் (அகம். 301:18,19). மழைக்காலத்தே ஏற்றுக் கொண்ட கொல்லையில் பருவம் வாய்த்த வரகு நாற்றின் தழைத்த கார் இருள் நிறமுடைய இலையை விடியலில் மாண்மறி மேயும் (குறு. 282:1-4). மணையகத்து இறப்பில் உறைகின்ற குருவிச் சேவல் கார் அணலை (தாழவாயை) உடையது (நற். 181:1). நெறிப்பமைந்தது கார் முதிர்ந்ததுமாகிய கூந்தலையுடையவன் தலைவி (நற். 368:5). வேங்கைமரம் கார் அரும்பு அவிழ்ந்தது (நற். 373:6) கார் பரந்த கமழ்கின்ற பூக்களையுடைய சோலையிடத்தே வந்த பரதையைப் பாணன் வாயிலாக ஊடல் தீர்த்துத் தலைவன் கூடினான் (கவி. 98:16-19). வையைப் புனலாட மகாரிர் கார் கொண்ட தத்தம் கூந்தலைக் கதுப்பமைத்து முடித்தனர் (பரி. 12:15).

4. மழை. பேகனது காரெதிர் - மழையை ஏற்றுக் கொண்ட - காட்டைப் பரணர் பாட அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி அப்பாடலைக் கேட்டு அழுது நின்றனள் (புறம். 144:3-6). நெடிய மலைப் பக்கத்திலே கார மிக வாயத்துப் பலா மரங்கள் கூத்தருடைய முழவு போல காயத்துத் தாழ்ந்தன (மலை. 141-144). கார் வாயத்து ஒழிந்த ஈரமான வாயினையுடைய புறவிலிருந்து ஈயல்கள் வெளிப் படும் (அகம். 394: 4,5). தலைவன் பிரியக் கைச் சாட்டை இறுகக் கட்டி அம்புகளைத் தேர்ந்தெடுக்கையில் தலைவிக்குச் சுணையிடத்தவான நீலமலர்

காரினை எதிர்கொள்ளுபவை நீரைச் சொரியு மாறு போலக் கண் நீரைச் சிந்தும் (கவி. 7: 9-12). நின் அருளைப் பெறாமல் நீரற்ற நிலத்துப் பயிர் போலப் பொலிவழிந்திருந்தவள் நீ இரவுக்குறி வந்ததனால் விடியற் காலத்தே கார் பெற்ற நிலத்துப் பயிர்போல அழகு பெறுவாள் எனத் தலைவி நிலை குறித்துத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 38:10-13). தலைவி காரினை ஏற்றுக் கொண்ட தளிர் போலும் நிறத்தினை யுடையவள் (கவி. 58:3). தம் ஆனிரைகள் மேயும்படியான காராலே நனைந்த அகன்ற நிலத்திடத்தே கோவலர் சென்றனர் (கவி. 106:4,5). கார் நிறையப் பெய்த அகன்ற நிலத்தே சென்று ஆனினம் அறுகம் புல்லை மேய்ந்தது (கவி. 109:1,2). 'என் மெய்க்கண் நின்று எரியும் காமநோய் காரெல்லாம் என்னிடத்தே நின்று பெய்யினும் ஆறுவது போல் இல்லை; நீரைச் செறுத்து என்னுயிர் ஒம்புமின்' எனத் தலைவனின் பிரிவு நீட்டிப்பைப் பொறுத்த பெருந்திணைத் தலைவி சான்றோரிடம் கூறினாள் (கவி. 146:42-45).

5. பசுமை. கார் - பசுமை - உடைய கரும்பின் சாற்றினைக் காய்ச்சுகின்ற ஆலையின் நெருப்புப் புகை சுடுதலால் வயல்களின் நெய்தறபூ அழகழிந்து வாடும் (பட். 9-13).

6. இருள். மாலைப் பொழுதில் தெளிந்து சென்று அணைகளால் தேங்கி நின்று துறக்கவுலகின் எழிலைத் தன் நீரிலே காட்டும் வையையாறு கார் அடுகாலை - இருளை - அழிகுகின்ற காலைப் பொழுதில்கலங்கிய செங்குருதியை ஒத்தது (பரி. 12:82-86).

7. கருங்கூட்டம். 'காராலே - கருங்கூட்டத்தாலே - காலும் கையும் குறைந்து கடமைத்துறைப்பட்டு வந்து நம் தெருவினின்றும் போகாமல ஒளித்துத் திரியும் முடமுதிர் பார்ப்பாணை நீ பேணுவாயாக' என்று தோழியிடம் தலைவி கூறியிருந்தாள் (கவி. 65:7-9).

8. பொலிவினமை. காரென் - பொலிவில்லாத - சுற்றத்தையுடையவன் இரவலன் (புறம். 141:6).

கார்கோன் - கடல் (ஆகுபெயர்). கார்கோளிலே - கடலிலே - முகந்ததனால் நிறை சூல் கொண்ட கரிய மேகம் வானில் துளியை முற்படச் சிதறித் தண்ணறுங் கானத்தில் கார் காலத்து முதற்பெயலைச் சொரிந்தது (குறு. 7-9).

கார்த்திகை - கார்த்திகை மகனீர். பாண்டியனுடைய தமிழ்மொழி உளதாகும் காலமளவும் மதுரை நகரம் கார்த்திகையின் - கார்த்திகை மகனீரின் - காதிலி

டப்பட்ட கனமகர குண்டலம்போல் சிறந்து விளங்கிச் செல்வம் பெருகுதலல்லது குறைவு படாது (பரி. தி 10).

கார் நாற்றம் - வெங்கார் மணம் (மழை மணம்). காலையில் கடலை முகந்து மாலையில் மேற்கு மலையைச் சேர்ந்து கங்குலில் மேகம் மழையைப் பெய்தலால் வையையாறு மலர் நாற்றத்துடன் வெயிலையும் காற்றையுமுடைய காடுகள் தரும் கார் நாற்றத்தையும்- வெங்கார் மணத்தையும் - கனிநாற்றத்தையும் கலந்து கொண்டு வந்து பிறர்க்குக் கொடுத்தது (பரி. 20:8-11).

காரணம் - ஏது. 'நம்மால தமக்கு நிகழ்ந்ததோர் காரணம் - ஏது - இன்றியே தெருவில் கலங்குவார் சிவரைக் கண்டு நினக்கு ஏதிலவாயிருப்பனவற்றை நீ நின்மேல் ஏறட்டுக் கொள்ளும் தன்மை என்னே' என்று தலைவி தலைவனுக்காகக் குறை நேர்ந்த தோழியைக் கடிந்தனர் (கவி. 80:12-14). 'தெருவிலே பிள்ளையை விளையாடுவித்துக் கொண்டு வருதற்குப் போன நீ, யான் பிள்ளைக்குப் பாலுட்டாமல் அப்பால் பெருகச் சுரக்குமளவு பிள்ளை பாலுண்ணாதிருத்தந்த நின் மனத்திலே வருத்தமின்றிக் காலம் தாழ்த்தக் காரணம் யாது' என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 83:3-6). முக்கடவுளரும் அமரரும் அவுணரும் முனிவரும் பிறரும் முருகனைக் காண்டல் காரணமாக மண்மிசை வந்து உறையும் இடமாயினமையின் பரங்குன்று அவரது பழைய இடமாகிய இமயக் குன்றை ஒக்கும் (பரி. 8:1-11).

காரான் - எருமை. கட்டுத்தறியிடத்துச் சேற்றில் நிறைவை வெறுத்த சிவந்த கண்ணையுடைய காரான் - எருமை - இரவில் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு முள வேலியைத் தனது கொம்பினால் அகற்றி வயலில் மீன்களெல்லாம் கலங்கியோடச் சென்று வள்ளைக் கொடியை உழக்கித் தாமரை மலர்களை நிறையத் தின்னும் (அகம். 46:1-6). பெரிய கொம்பினையுடைய ஈன்றணிமையமைந்த எருமையாகிய காரான் உழவன் கட்டிய கணறினின் நகலாமல் பக்கத்தேயுள்ள பயிர்களை மேயும் (குறு. 181:3-5). சிறுமழை பெய்யும் கார்ப்பருவக் கடைநாட்களில் கட்டுத் தறியிடத்துச் சேற்றின்கண் நிறைவை வெறுத்த சிவந்த கண்ணையுடைய காரான் நள்ளிரவில் ஐயென றொலிக்கும் (குறு. 261:2-4). தொழுவத்திலுள்ள அகன்ற தலையையுடைய எருமையாகிய காரானிடத்திருந்து பாலை மிகுதியும் சுறக்கும் பொருட்டு மாடு மேயக்கும் இளஞ்சிறுவர் வீடியற்காலத்தே கன்றுகளை நிறுத்திவிட்டு அவ்வெருமைகளின் மேலேறிக் கொண்டு அவற்றை மேயத்துவரச்

செல்வர் (நற். 80:1-4). நன்னனது கொண்கான நன்னாட்டில் பொதும்பரினிடையே படர்ந்த கொடியை மேயந்த நெடிய கரிய கொம்பையும் பருத்த தலையையுமுடைய காரான் கழித்த மலைப்பசையை யின் இலைகளை மகளிர் தம் அணிகலனகருத்து அழகுண்டாகுமாறு சேர்த்தணிவர் (நற். 391:2-6).

காரி - 1. கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவனைத், 'கழல்புனை திருந்தடிக்காரி' என்று கபிலா குறிப்பர் (புறம். 122:2). ஒலிகும மணியினையும் வெள்ளிய தலையாட்டத்தினையுமுடைய குதிரைகளோடு தனது நாட்டினையும் அருளிணையுடைய நன்மொழி யினையும் ஏனையோர் கேட்டு வியக்கும்படி இரவலாகுகுக் கொடுத்தவனான இக்காரி அச்சம் தோன்றும் நெடிய வேலினையும் கழலும் தொடியணிந்த உடககையினையும் உடையவன் (சிறு. 91-95). இவன் முழுவொலியறாத திருக்கோவலுர்க்குத் தலைவன்; நெடிய தேரினன்; பெண்ணையாறு பாயவதான முன்றுறையமைந்த கொடுங்கால என்னும் ஊரினன் (அகம். 35:14-16). காரியென்னும் பெயரமைந்த குதிரையுடைய காரியோடு ஓரிக் குதிரையுடைய ஓரியென்னும் வள்ளல போரிட்டனன் (சிறு. 110, 111). சிவந்த வேலினையும் கழல் தொடியினையுமுடைய முள்ளூர் மன்னனாகிய காரி வலவில ஓரியைக் கொன்று, அவனுடைய கொலலி மலையைச் சேரர்க்கு ஈந்தனன் (அகம். 209:11-15). ஓரியைக் கொன்ற காரி அவனது தெருவிலே புருந்த போது தன் பகைவராகிய அவ்வோரியைச் சார்ந்தோர் யாவரும் ஒருசேர நின்று எதிர்ப்புகுரவ எழுபபி ஆப்பரித்தனர் (நற். 320:5-7). இவனைக் குறித்த இச்செய்திகளைப் பாடியோர் அம்மூவனார் (அகம். 35), இடைக்கழி நாட்டு நலலூர் நத்தத்தனார் (சிறு. 91-95, 110, 111), கபிலர் (புறம். 122; நற். 320), கலலாடனார் (அகம். 209), என்ற நாலவருமாவர். 'தேர்வண் மலையன்', 'மலையமான திருமுடிக்காரி', 'மலையன்', முள்ளூர் மன்னன்' காண்க.

2. காரெருது. 'சுட்டியை நெற்றியிலேயுடைய காரி - காரெருது - தன்னைத் தழுவியடக்க வந்தபொது வனைச் சாடிக் குடர் சரியுமபடி குத்திக் கோட்டிடையே கொண்டு குலைப்பதன் தோற்றம் ஊழி முடிவில் பசங்கட்கடவுள் எருமை ஊர்தியுடைய கூற்றுவனது நெஞ்சைப் பிளந்து அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்டு அவற்றின் வயிறறை நிறைவிக்கும் தோற்றத்தை ஒத்தது (கவி. 101:21-26). நீல மணிகளை யுடைய மலையிடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற

அருவிகள் போல அழகின் எல்லையைப் போக்கிய வெண்காற் காரியினையும் பிற ஏறுகளையும் தழுவுதற்காக ஆயர் அவற்றைத் தொழுவினுள் விடுத்தலினால் அத்தொழு சிங்கமும் குதிரையும் களிறும் கராமும் ஒருங்கு திரியும் மலையிடத்தை யொத்தது (கவி. 103:11-21). 'காற்றின் விசைபோல ஓடிவந்த காரியைக் களத்தில் வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றி நின்ற பொது வனது அழகு, ஏற்றெருமையை ஊர்ந்து வரும் கூற்றுவனது நெஞ்சை வடிப்பாலே பிளந்து சினத் தோடே ஆருயிரை வாங்கியபோது இறைவன் இததன்மையனோ என்று கூறுமாறிருந்தது (கவி. 103:40-45). நல்லினத்தாயர் ஒருங்கு கூடிச் சக்கரப் படையையுடைய திருமறு மார்பனைப் போல் அமைந்த காரியையும் பிற ஏறுகளையும் மேகங் கள் திரண்டவைபோல் முழங்கும்படி தொழுவி னுள்ளே தழுவுதற்பொருட்டு விட்டனர் (கவி. 104: 6-17). 'கூரிய கொம்பினை யுடைய காரியது சீற்றத்தை யஞ்சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிழையாளது நெடுங்கூந்தலிலே துயில் பெறு வான்' என்று ஏறுகோள் நிகழ்ச்சியில் ஆயர் கூறி னர் (கவி. 104:20,21). 'ஏறுதழுவும் தொழுவினுள் வெள்ளிய ஏற்றினது கழுத்திலே பாய்ந்தானைப் பொறாது மேற்சென்று குத்தும் இளங்காரியின் தோற்றம் பால்போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த பாம்பினை அது மறைத்த தன்மையை விடுவிக்கும் நீலநிற வண்ணனை ஒத்தது (கவி. 104: 35-38). 'கொள்ளுதல் அரிதாக நம சுற்றத்தார் நிறுத்திய கொலையேறாகிய காரியது சினத்திற்கு அஞ்சானாய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே நம்குற்றத் தார்' மகிழ்ந்து நினைக்க கொடுக்க நேர்ந்தனர்' எனக் கூறித் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தாள் (கவி. 104:73-75). ஏறு தழுவுங்கால் பிறர்க்குத் துன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத் தோடே ஆயர் ஒருங்கு கூடி நேமியான் ஊதிய சங்குபோலத் தெள்ளிதாக விளங்கும் சுட்டியணிந்த நெற்றியுடைய காரியையும் பிற ஏறுகளையும் தொழுவிடத்தே புகவிட்டனர் (கவி. 105:7-22). கொம் புகள் மார்பிலே படுதலை ஏற்றவரைச் செங்காரி தன் கொம்புகள் படக் குத்தி மேலே தூக்கிய போது வீழ்ந்த குருதியால் நனைந்த மணித்திரள் நறவ மலரைச் சூழும் துமபிபோல் தோன்றியது (கவி. 105:39-42). தன்மேல் சினந்து வந்து செங்காரியைத் தழுவித் தலைவன் அதன் கோட்டிடைப் புகுந்த போதே தன் நெஞ்சமும் உடன்புகுந்தது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 105:67-69)

3. மலையமான் திருமுடிக்காரியது குதிரையின் பெயர்.

காரியென்னும் பெயரையுடைய குதிரையைச் செலுத்திப் பெரிய பூசலை வென்றவன் மலையன் (புறம். 158:6,7).

காரிக்குதிரை - மலையமான் திருமுடிக்காரியின் பெயர் கொண்ட குதிரை. காரிகுதிரைக் காரியோடு ஓரிக் குதிரை ஓரி போரிட்டான் (ஐ. 110, 111).

காரி கிழார் - புலவர். காரியென்பது தொண்டை நாட்டில் இக்காலத்து இராமகிரியென வழங்கும் ஓரூர் என்பர் உ. வே. சா. (புறம். பாடினோர் வரலாறு). அவ்வுரைச் சேர்ந்த வேளாள மரபினரானதால் இவர் காரிகிழார் எனப் பெயர் பெற்றார். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் மேல் பாடப்பட்ட இவரது பாடலொன்று புறநா னூற்றில் ஆறாவதாக அமைந்துள்ளது. அப்பாட லில் முதுகுடுமியின் கொற்றக்குடை முக்கட்செல்வர் (சிவபெருமான்) கோயிலை வலம் வருவதற்குப் பணிவ தாக என்றமையால் இவரது சிவப்பற்றும் தன்னை வாழ்த்துகின்ற நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே அவன்முடி வணங்குவதாக என்றமையால் இவரது வைதிகப் பற்றும் விளங்குகின்றன. 'தண் கதிர் மதியம் போலவும் தெறுசுடர், ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும், மன்னிய பெருமநீ நிலமிசை யானே' என இவர் அவனை வாழ்த்தியுள்ளார்.

காரிகை - 1. அழகு. காதலர் நம்மை மறந்தாலும் மறக்கட்டும்; தாம் அணிந்த கலங்கள் பொலிவு பெறுவதற்குக் காரணமான அழகினைப் பெற்ற பரத்தையருடைய காரிகை - அழகு - தம்மை மகிழ்ச்சி யூட்டத் தம் அறிவு விளக்கம் பெற்று அவரைப் புகழ்தல் நிறைந்த கூடலையும் நினையாரோ எனத் தோழியிடம் தலைவி ஆற்றாது கூறினாள் (கவி. 87: 10,11). கனவென்று சொல்லப்பட்டது ஓர் காரிகை உடைத்தாகிய நீர்மையை யுடையது (கவி. 92:2). இணர்களிலே மொய்த்த வண்டுகள் அவ்விடத்து நின்ற காரிகையினையுடைய மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொண்டு நுகர்வன போல ஒருபடிப்பட மொய்த்தன (கவி. 92: 30,31). ஆயர் கொல்லேற் றின் கரிய தலையை அஞ்சதலும் ஆய்ச்சியர் ஏறு தழுவாதவருடைய காரிகைத் தோளைக் காழுறுத லும் ஆகிய இரண்டு நிலையும் ஆயர் குடியில் பிறந் தார்க்கு ஆகாதனவாகும் (கவி. 106:40-42). துறந் தாரை நினைக்கையினாலே கயம்பூத்த மலர்போல் மணம் குவிந்த என் எழில் நலத்தை எள்ளுகின்ற நீ, வண்டொலிக்கச் சினைப்பூப் போல் மனமகிழ்ந்த காதலரைக் கூடியிருக்கின்ற மகளிருடைய காரிகை யைப் போக்காய் என்று பிரிவிடை யாற்றாது தலைவி மாலைப் பொழுது கண்டு புர

மொழிந்தாள் (கலி. 118:9-12). தலைவன் பிரிந்தமையான் காரிகை பெற்ற தன் வனப்புக் கெடும்படி தலைவி மனம் கலங்குவதனாலே அவளது பிறை நுதல் பீர்க்கம் பூவின் அழகைப் பெற்றது (கலி. 124:5-8). கடிமலர்ப் புன்னையின்கீழ் நினைனைக் கூடினமையான் தன் காரிகை இழந்தவளைத் தன் தோள்வளை இழந்து தளரும்படி கைவிடுவது நின் குடிமைக்குக் குற்றமாகாதா எனத் தோழி தலைவனை வினவினாள் (கலி. 135:6-8). மதுவுண்டு நறவமலரைப் போல் சிவந்த தலைவியின் கண்ணியல்பினைக் கண்டு தலைவன் புகழ்ந்து அவற்றின் காரிகையைப் பாராட்டிப் பாணரைப் போலப் பலவகையாகப் பாடினான் (பரி. 7:63-66). காதலர் தம் காரிகையாகிய மதுவை ஒருவரினொருவர் கண்ணால் உண்டனர் (பரி. 11:68). மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி தன் காதில் அசோகமலரைச் செருகிக் கொண்டு, பூங்கொடி போல நுடங்கி, அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து, முன் கையாலே தன் கூந்தலின் கண்ணியைக் காரிகையாகத் திருத்தினாள் (பரி. 12:88-91). பரத்தை, காரிகை நீர்மையை யுடைய வனப்பாகிய வயலிலே கள்ளாகிய புனலை விட்டுக் காமமாகிய கலப்பையால் தலைவனாகிய எருது மூரி தவிர உழும் பழைய சால் போன்றவள் (பரி. 20:52-54).

2. பெண். 'கண்டாரைத் தீண்டி வருத்தும் தெய்வம் போன்ற இக்காரிகையை - பெண்ணை - காண்மின்' என வையையில் நீராட வந்த மகளை ஆடவர் சுட்டிக் காட்டினர் (பரி. 11:122). மத்தளத்தை ஒத்த தோளிணையுடைய விரும்புதற்குக் காரணமான காரிகையைக் கண்டோர்க்குத் தம் நெஞ்சம் அவர்பால் செல்லாது தம்மொடு நிற்குமோ? (பரி. தி. 4).

காரியக்கண்ணவர் - அமைச்சர். வழுதி மடமயிலனைய மகளிரோடும் கடனறி காரியக் கண்ணவரோடும் - அமைச்சரோடும் - கூடிப் பரங்குன்றின் மேலேறிச் செவ்வேள் மேவிய கடிநகரை வலம் வந்தான் (பரி. 19:20-24).

காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி - சோழவேந்தன். நெடுங்கிள்ளி என்ற இயற் பெயரையுடையவன் காரியாறு என்னுமிடத்தில் இறந்தமை பற்றிக் காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி எனப் பின்னர் வழங்கப்பெற்றான். உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த இவன் ஒருகால் ஆவூரில் இருந்தபோது இவனுக்குப் பகைவனான நலங்கிள்ளி அவ்வூரை முற்றுகையிட்டான். அவனை எதிர்க் கூாமல் இவன் அறமும் மறமுமின்றிக் கோயிலை

யடைத்து உள்ளேயிருந்ததனால் அது நானுத்த கவுடைத்து எனக் கோலூர் கிழாரால் அறிவுறுத்த வேண்டியவனானான். பின்னர் இவன் ஆவூரிலிருந்து தப்பிச்சென்று உறையூரிலிருந்தானாக அங்கும் சென்று நலங்கிள்ளி முற்றுகையிட, அப்போதும் இவன் அடைபட்டுக் கிடந்தது கண்டு கோலூர்கிழாரே இருவரையும் அணுகிச் சந்து செய்வாராயினர். மற்றொருகால் நலங்கிள்ளியிடம் பரிசில் பெற்று இவனிடம் பரிசில் பெறவந்த இளந்தத்தனென்னும் புலவனை ஒற்றுவந்தானென்று கருதி இவன் கொல்லப் புகுந்த நிலையிலும் கோலூர்கிழார் இவனுக்கு உண்மையுணர்த்தி அப்புலவனை உய்யச் செய்தார். இந்திகழ்ச்சிகளால் இவன் அரசியற் பண்புகளில் அத்துணைச் செவ்வியனல்லன் என்பது வெளிப்படும்.

காரிருண்டிக் கடவுள் - நஞ்சை ஊணாகவுடைய இறைவன் (சிவன்). காரியுண்டிக் கடவுள் - நஞ்சை ஊணாகவுடைய இறைவன் (சிவன்) - கடல் சூழ்ந்த உலகு நடுங்கும் அச்சந்தோன்றும் கடுந்திறவினையும் பேரிசையினையும் பெற்ற நவிர மலையில் உறைவர் (மலை. 81-83).

காருகம் - நெய்தல் தொழில். இருந்தையூரின் ஒருபக்கத்தே உண்பன, பூசுவன, பூண்பன, உடுப்பன, நீராடுவன ஆகியவற்றுக்குரிய பொருள்களும் மணி, பொன் முதலிய மலைப்பொருள்களும் கடல்படு பொருள்களும் ஆகிய பயன்படு பொருள்களைக் கொணர்ந்து தரும் காருகம் - நெய்தல் தொழில் - செய்யும் அறவினை வணிகர் வாழும் தெருக்கள் இருந்தன (பரி. தி. 1:22-25).

காரேறு - கரிய கடா (எருமைக்கடா). அலவனது சேற்றிலுள்ள வளை சிதையக் கோரையை அடியிலே குத்தியெடுத்த மண்படு மருப்பினையுடைய காரேறு - கரிய கடாக்கள் - தம்மிற் பொருத வயலில் உழாமல் நுண்ணிய சேற்றை மிதித்து நிரவி உழ நாற்றை நடுவர் (பெரு. 208-212).

காரை - முட்செடி. கள் வகையினதான கந்தாரம், முட்பொருந்திய தாளை யுடைய காரையின் முதிர்ந்த பழத்தையொப்ப முற்ற விளைந்திருந்தது (புறம். 258:1,2).

காரோடன் - சாணைக்கல் செய்வோன். காரோடன் - சாணைக்கல் செய்வோன் - அரக்கோடு சேர்த்து இயற்றிய கல்லைப் போலப் பிரியமே என்று கூறிய சொல்லைத் தலைவர் மறந்தாரோ எனப்பிரிவிடையாற்றாத தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 1:5-7). நன்னனது பறம்பு மலையில் சிறு காரோடன்

அரக்கோடு சேர்த்து இயற்றிய சாணைக்கல்லினைப் போலும் வன்மையுடைய நாவின்னேன் ஆகித் தலைவன் தெருவில் என்னைக் கதுமெனக் கண்டு முன்கை பற்றிய நிகழ்ச்சியை நம் தாய்க்குக் கூறினேன் அல்லேன் எனக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைவியைக் குறைநயப்பக் கூறினாள் (அகம். 356: 5-11).

கால் - 1. உறுப்பு வகை. பாண்டியன் கருங்கையொள் வாட் பெரும்பெயர் வழித் பொன்னாற் செய்யப் பட்ட வீரக்கழல் புனைந்த காலின்ன (புறம். 3:15). மூங்கிலைத் தின்னும் யானையின் காலில் அகப் பட்ட மூங்கில் முளையைப் போலப் பகைவர் வருந்தும்படி பொருவேன் என்று நலங்கிள்ளி கூறினான் (புறம். 73:9-11). தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் கிண்கிணி களைந்த காலிலே ஒள்ளிய வீரக்கழலினை அணிந்தான் (புறம். 77:1). சோழன் போரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி ஆழர் மல்லனது மதவலி கெடுத்து ஒரு காலை அவன் மார்பிலே மடித்து வைத்து ஒரு காலால் வரும் படையைத் தடுத்து முதுகை வளைத்து இருபக்கம் முரியும்படி மோதினான் (புறம். 80). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் முன்னோர் தம் காலில் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழல் புனைந்திருந்தனர் (புறம். 99:4,5). அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி தன் காலில் வீரக்கழல் களை அணிந்திருந்தான் (புறம். 100:1). பேகன் ஷழற்காலின்ன (புறம். 142:4). கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி மான்கணம் தொலைத்ததால் அவன் காலில் அணிந்த கழலில் குருதி தோய்ந்தது (புறம். 150:5). பெருஞ்சித்திரனாரின் தாய், பிடித்த ஊன்றுகோலே காலாக மெல்ல நடந்தாள் (புறம். 159:3). காய்த்த நெல்லை யறுத்துக் கவளமாக உண்ணின் ஒரு மாவிற்குக் குறைந்த நிலத்தின் கதிரும் யானைக்குப் பல நாட்களுக்கு உணவாகும்; நூறு செய்யாயினும் யானை தனித்துப் புக்கு உண்ணுமாயின் அதன் வாயிற் புக்கும் நெல்லினும் கால் கெடுக்கும் நெல் பலவாகும் (புறம். 184:1-4). வெண்களரின் கண் ஒரு வனால் அலைப்புண்ட புல்லாய் எளிதில் ஓடிப் பிழைக்குமாறு போல யானும் நன்னெறியான் ஒழுகிப் பிழைக்கவும் கூடும்; ஆனால் ஓக்கல் வாழ்க்கை அதன்கண் செல்லவொட்டாது காலைத் தளைத்து நிற்கிறது என ஒரேழுமவர் கூறினார் (புறம். 193). வெம்மைமுற்ற காலினையுடைய வழிப் போக்கர் தாம் வேண்டுமிடங்களில் துன்பின்றித் தங்குமாறு எழினி செங்கோலாட்சி புரிந்தான் (புறம். 230:2-5). பகைவர் நிரைகொணர்ந்த வெட்டித் தலைவன் திரண்ட காலை உடையவன் (புறம்.

257:1). மறவனொருவன் சங்கிலியாகிய தனை பூண்டு செல்லும் யானை போலக் கொலையுண்டு வீழ்ந்த மறவரது குடர் தன் காலைத் தளைக்கவும் கன்றை விரும்பும் கறவைப் பசுப் போலே பகை வரால் வளைப்புண்டிருந்த தன் தோழன்பால் வந்தான் (புறம். 275:7-9). நெடுந்தகையாகிய மறவன் காலில் பூத்தொழில் பொறித்த கழலையணிந்திருந்தான் (புறம். 281:9). நூலரி மாலை குடிக் காலால் தனியனாய் வந்த மறக்குடி மறவன் அருஞ்சமர் புரிந்தான் (புறம். 284:3-5). எருதுகளைப் பிணித்து அவற்றின் காலின் கீழ்ப்பெய்து கடாவிடுதலின்றி இளைஞர் மிதித்தெடுத்த வரகின் குப்பையைக் கடன்காரர் கொண்டது போக எஞ்சியதைப் பசித்த பாணர் உண்டு சென்றனர் (புறம். 327:1-4). பைங்காற் கொக்கு (புறம். 342:7). பேய்மகளிர் பிணங்களைத் தழுவிப் பற்றிக் கொண்டு ஊனைத் தின்று புலால் நாளும் மெய்யுடன் களர்நிலை மருங்கில் கால் பெயர்த்துக் கூத்தாடுவர் (புறம். 359:4-6). தெடாரிப் பறையின் தெளிந்த கண் மதமுடைய யானையின் கால் சுவட்டைப் போன்றது (புறம். 368:14,15). கூளியர் வழிப்பறித்த பொருள்களையும் மேற் செலவை விரும்பின கால்களையும் உடையவர் (பதி. 19:1). வீரத்தில் மாறுபடாத வயவர் தம் காலில் ஒண்பொறிக் கழலினைப் பூண்டனர் (பதி. 19:3; 30:40,41; 34:2). மறவர் குருதிக் கறைபடிந்த கழற் காலும் கடுமாப் போலும் விரைந்த செலவும் உடையவர் (பதி. 28:3,4). பெருங்கை மதமாவாகிய யானையின் பெரிய கால் உரல் போன்றது (பதி. 43:3,4). சேரனின் பகைவர் கழலணிந்த காலினர் (பதி. 80:7). மழகளிறு வன்மை மிக்குக் காலால் அகப்படுத்தப்பட்ட முளைத்த மூங்கிலினது கவர்கிளையைப் போல இளஞ்சேரலிரும் பொறையின் பகைவர் அழிவர் (பதி. 84:11-13). இடையர், காலால் விரைந்து செல்லுதலில் வல்ல குதிரைகளை உடையவர் (பதி. 88:9). குரர மகளிர் கிண்கிணி சூழ்ந்த ஒள்ளிய சிவந்த சிறு அடியினையும் திரண்ட காலினையும் உடையவர் (மூரு. 13,14). முருகனை முற்படக் கண்டவழி முகனமாந்து ஏத்திக் கைதொழுது பரவிக் காலுற வணங்கவேண்டும் (மூரு. 251,252). முருகனை நெஞ்சில் ஒருமுறை நினைப்பின் அவனது இரு கால்களும் (திருவடிகளும்) தோன்றும் (மூரு. வெ. 6:2,3). ஒருகைமுகன் (விநாயகன்) தம்பியே, நினைத் தண்டையணிந்த காலை எப்பொழுதும் நம்பியே கைதொழு வேன் (மூரு. வெ. 7:2-4). கரிகாற் பெருவளத்தான் பொருநர்க்குப் பரிசில் நல்கி, பின்னர் த்தன் காலாலே ஏழடி. தொடர்ந்து பின்னே சென்று

வழியனுப்பினான் (பொரு. 166). பழுத்த மரத்தைத் தேரும் பறவை போலப் பாணன் சுற்றமொடு ஓரிடத்திராமற் காலால் ஓடித்திரிந்தான் (பெரு. 30-32). வரைநாடன் தன்காலில் ஒள்ளிய தொழில் களை யுடைத்தாகிய வீரக்கழ லணிந்தவன் (பெரு. 103,103). வில்லாகிய யாழ் இசைக்கும் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பல கால்களையுடைய வண்டுகள் தம் சுற்றத்தின் ஓசையாகக் கருதி ஓர்க்கும் (பெரு. 182, 183). குறிய காலினையும் கருமையான கழுத்தினையும் உடைய குறும்பூழ் காட்டில் தங்கும் (பெரு. 204, 205). மகளிர் கால்களில் அணிந்த பொன்னாற் செய்த சிலம்புகள் ஆரவாரிப்ப மாடத்தில் வரிப் பந்து விளையாடி இளைத்தனர் (பெரு. 331-333). மாடத்தின் இறப்பில் தங்கிய புறாவின் செங்காற் சேவல் கொல்லனது கூடத்தெழுந்த ஒலிகேட்டு வெருவித் துயில் கெடும் (பெரு. 437-440). செங்கால் அன்னச்சேவல் ஒண்கதிர் ஞாயிற்றைச் சேர்தலை நினைத்து விரைந்து பறக்கும் (மது. 385,386). மழ வர் வீரக்கழலணிந்த காலினர் (மது.395). சிறியரும் பெரியருமான நெய்தல் தொழிலைச் செய்வோர் திரண்டு நால்வேறு தெருக்கள் தோறும் ஒருவ ரோடு ஒருவர் கால் உற நெருங்கி நின்றனர் (மது. 521,522). பைங்கால் கொக்கின் கூட்டம் நாரை யோடு இரையைக் கவர்ந்துண்டன (நெடு. 15-17). மனையின்கண் உறையும் புறவினது செங்காற் சேவல் தன் பெடையோடு மன்றிலே சென்று இரை தேடி யுண்ணாது இரவும் பகலும் மயங்கிக் கையற்று மதலைப் பள்ளியில் மாறிமாறி இருக்கும் (நெடு. 45-48). திருநகர் முற்றத்தில் ஆண் அன்னம் குறுங்கால் அன்னத்தோடு உலவும் (நெடு. 90-92). பொற்காற் புதல்வர் புரவியின்றி முக்காற் சிறுதேர் உருட்டுவர் (பட். 24,25). திருமா வளவன் பகைவேந்தரின் மணிமுடி சூடிய பருத்த அழகிய வலிய அடிகளில் வீரக் கழல் அணிந்திருந் தான் (பட். 293,294). இடரைச் செய்யும் குழிகளி டத்துண்டாகும் ஊறுகளைக் கடக்க முழவிடத்திற் காமரத்தை நுமக்குக் காலாகக் கொண்டு தளர்தல் ஓம்ப அத்தண்டாகிய கோலை ஊன்றிச் செல்வீர் எனக் கூத்தர் அவ்வழியில் ஆற்றுப் படுத்தப் பெற் றனர் (மலை. 368-372). குறுநடைப்புறவின் செங் காற் சேவல் பெரிய மனையின்கண் தம்பால் அன்பு கொண்ட பெடையை அழைக்கும் (அகம். 47:11, 12). பாற்பசுக்கள் தம்கன்றுகளுக்குப் பெருத்த மடி யிலிருந்து பால்கொடுக்கக் களைத்துக் கொண்டு காலால் விரைந்து நடந்து மனைபுகும் (அகம். 54: 7-9). வாவற் பேடை சிறிய மெல்லிய சிறகினையும் சிவந்த காலினையும் உடையது (அகம். 57:1,2). கடுங்

கால் மறவர் ஆனிரை கவர்ந்தனர் (அகம். 63:12). மழைபெய்து மிக்குவரும் கடுஞ்சுழியினையுடைய வெள்ளம் யானைக்கன்றின் கால்களை இழுத்துச் சென்றது (அகம். 68:15-17). தலைவி சிற்றில் கட்டிச் சிறுசோறு சமைத்த காலத்தில் அவற்றைக் காலால் சிதைத்த இளைஞர் பலர் (அகம். 110:19,20). மீனை அருந்தும் பசிய காலையுடைய கொக்கின் இனம் செவ்வானத்தின்கண் வரிசையாகப் பறந்தது (அகம். 120:2,3). கடல்திரை தந்த 'முத்துக்கள் கொற்கை முன்றுறையில் கவர் நடைக்குதிரையது காலினை வஞ்ச்செய்து அதன் செவவினைக் கெடுக்கும் (அகம். 130:9-11). ஆண்மாளோடு திரண்ட காலினை உடைய அழகிய பெண்மான் கூடிய புணர்ச்சிநிலை கெடுமென்று தேரோலி தவிர்க்கப்பட்டது (அகம். 134:11-14). யானை கட்டுத்தறியைக் காலால் சிதைக்கும் (அகம். 164:13). பண்ணன் வீரக்கழல் தரித்த காலினன் (அகம். 177:16). இளையோனாகிய தலைவன் கழலினைக் காலில் அணிந்திருந்தான் (அகம். 203:9,10). பாறையிடத்தே காய்ந்து கிடக்கும் வெள்ளெலும்புகள் விரைந்து நடக்கும் கால்களை உடைய ஒட்டகத்தின் மிக்க பசியினைப் போக்கும் (அகம். 245:17,18). மனையில் உறையும் புறவின் செங்காற் சேவல் தன்பெடையோடு குறுகப் பறக் கும் (அகம். 254:5,6). இருப்பைப் பூக்களை மயிர் அடர்ந்த காலினையுடைய கரடியினம் கவர்ந்துண் ணும் (அகம். 267:6-8). இளையர் காலில் கழலினைத் தரித்திருந்தனர் (அகம். 269: 12,13). ஆண்புறாவின் கால்கள் செந்நிறமாக இருக்கும் (அகம். 271:1). பசங்காலையுடைய வெண்குருகு தாவிப் பறந்தது (அகம். 273:2). இடையன் கோலினைக் காலுடன் சார்த்தி ஊன்றிக்கொண்டு மழைபெய்யும் போது தனித்து நின்றான் (அகம். 274: 7,8). கணைக்கா லினை உடைய அழகிய பிணைமானின் முதுகை ஆண்மான் நக்கியது (அகம். 287: 10). கொக்கின் பைங்காற் பேடை தன் சேவல் வலையிற் சிக்கிப் பருதி இரை தின்னாமல் இருந்தது (அகம். 292:10). இரவில் மேய வரும் யானையின் கால் ஊன்றி நடக்கும் வலிய நடையைக் கூர்த்தறிந்த காலவன் பரணிலிருந்து அதன்மேல் கவண்கல்லெறிந்தான் (அகம். 292:8-11). புல்லி என்பான் ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலணிந்த காலினன் (அகம். 295: 13). தலை வன் பொருள்வயிற் பிரிவதை யறிவிக்கத் தலைவி கால் ஓரிடத்தில் நின்றல் ஆற்றாது துன்பத் தால் கலக்கமுற்றாள் (அகம். 299: 10 - 16). குறுங்கால் அன்னம் நெடுங்கழியைத் துழாவி மணல்மேட்டில் சிறகுலர்த்தியது (அகம். 329:8,9). கதிர்போன்ற மெலிந்த நீண்ட காலை உடைய

பிணை உண்பதற்காக ஆண்மான் இருப்பவெண் பூவை உண்ணாமல் அதனைத் தன் குரலால் விளிக் கும் (அகம். 321:4-6). அறுகாற் பறவையாகிய வண்டு யாழிசை போல் ஒலித்தது (அகம். 332:7,8). குறுங் காற் கழுதையேற்றை பண்டம் சுமந்து சென்றது (அகம். 843:12,13). வெள்ளிய காலினையும் பலபடையினையும் உடைய குதிரை புலவனுக்குப் பரிசிலாக அளிக்கப் பெற்றது (அகம். 345:4-6). கணைக்கால் அத்திரி (கோவேறு கழுதை) தேரில் பூட்டப்பெற்றது (அகம். 350:6,7). வேட்டுவரின் ஒலிக்கு அஞ்சிக் கூரிய முள்போன்ற விரலைக் கொண்ட சிவந்த காலை யுடைய காடைச்சேவலை அதன் பேடையழைக்கும் (அகம். 387:9-12). பெருங்குன்றைத் தொலைத்த புலியேறு செம்புல மருங்கில் தன் காலை வளைத் துத் தாவி வெற்றிக் களிப்பினால் வெற்பிடம் சிலம்ப முழங்கும் (அகம். 389:20-23). வில்லோனாகிய தலைவனின் காலில் வீரக்கழல்கள் உள்ளன; தொடியோளாகிய தலைவியின் மெல்லடியில் சிலம்புகள் உள்ளன; மூங்கில் செறிந்த பாலைவழியில் செல்லும் இக்காதலர் அளியர் என்று கண்டோர் இரங்கிக் கூறினர் (குறு. 7:1-3,6). தலைவன் எம் இவலில் பெருமொழி கூறித் தனது இல்லில் கையையும் காலையும் தூக்கத் தூக்கும் ஆடிப்பாவை போலத் தன் மனைவிக்கு அவள் விரும்பியவற்றைச் செய்கிறான் எனக் காதற்பரத்தை அவனைக் குறை கூறினான் (குறு. 8:2-6). செங்காற்பல்வி கள்ளியங்காட்டில் தன் துணையை யழைக்கும் (குறு. 16:4,5). குருகு தினையின் தானைப் போன்ற சிறிய பசிய கால்களை உடையது (குறு. 25:3,5). என கால்கள் நடந்து நடந்து நடை ஓய்ந்தன; என் கண்கள் நோக்கி நோக்கி ஒளியிழந்தன என உடனபோக்கினை மேற் கொண்ட தலைவியைத் தேடிச்சென்ற செவிலி கையற்றுக் கூறினான் (குறு. 44:1,2). சிவந்த தாளி னையுடைய உழுந்து குறுமபூழ்ப் பறவையின் காலைப் போன்றிருக்கும் (குறு. 68:1). இறாமீன முள்ளைப்போன்ற காலை உடையது (குறு. 109:1). கொக்கு பசிய கால்களை உடையது (குறு. 122:1). நம காதலர் நிலத்தைத் தோண்டி உள்ளே புகா; வானத்தினகண ஏறார்; கடலினமேல் காலினால் நடந்து செல்லார்; ஆதலின நாடுகள் தோறும் ஊரகன தோறும் ஆராயின அவர் அகப்படாது போவாரோ எனத் தோழி தலைவியிடம்கேட்டாள் (குறு. 130). இவ்வினகண் உறைகின்ற கோழியின் பேடை குறிய கால்களை உடையது (குறு. 139:1). வங்காப் பறவையின் பேடை சிவந்த கால்களை உடையது (குறு. 151:1). முதிய ஆண்மான் தன் பசி நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளப் பெரிய மரப்பட்டை

யைக் காலால் உதைத்துத் தன் குட்டிக்கு உரித்துக் கொடுத்து அது உண்ட பின் எஞ்சியதைத் தானுண் னும் (குறு. 213:2-4). யானை உரல் போன்ற காலை உடையது (குறு. 232:4). அன்னப் பறவை குறிய கால்களை உடையது (குறு. 300: 6; 304: 5). கரிய காலையுடையது அன்றில் (குறு. 301:3). கருங்கால் வெண்குருகு (குறு. 303:1; 325:5; நற். 4:1; 54:4; 67:3). கொடுங்கால் முதலை (குறு. 324:1). நெடுங்கால் கணந்துள் பறவை ஆறுசெல் வம் பலர்க்கு ஆள் அறிவுறுத்தும் (குறு. 350:4-6). தலைவ னுடன் செல்ல முதலில் இசைந்து பின் மறுக்கும் தலைவியின் நிலைகண்டு தோழி கையும் காலும் ஓய்வனவாகி வருந்த நெருப்பில் வீழ்ந்த தளிரைப் போல நடுங்கினாள் (குறு. 383:1-5). தலைவி தன்மெய் பிறர்க்குத் தோன்றாதபடி மறைத்துத் தன் காலில் அணிந்த சிலம்பைக் கழற்றி வரிப்பந்தோடு வைக் கச் செல்பவள், எனதோழிமார் இவற்றைக் காணுந் தோறும் நோவா எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிச் செலவழுங்குவித்தாள் (நற். 12:4-7). சிறுவெண் காக்கை தன் பைங்கால் பேடைக்குப் பணிக்கழி துழாவிப் பிடித்த இறாமீனைக் கொடுக்கும் (நற். 31:2-4). பலகால் அலவன (நற். 35:4). வீட்டின் இறப்பில் தங்கியுள்ள செங்காற் சேவற்புறா தன் துணைப்புறாவை அழைக்கும் (நற். 71:7-9). மழை ஒரு புறம் நனைப்ப இடையன, கையின் கோலை ஊன்றி அதன்மேல் ஒருகாலை வைத்து ஒடுங்கிய நிலையில் யாட்டின் தொகுதியைக் காததிருந்தான் (நற். 142:4-7). மனையுறை புறவின் சிவந்த கால் களையுடைய பேடைத்துணையோடு சேவல் சேர்ந் தது (நற். 162:1,2). கருங்கால் குருகு (நற். 211:4). ஆவினது இளங்கன்றின் காலில் இட்ட கயிறு பலா மரத்தில பிணிக்கப்பட்டிருந்தது (நற். 213:2). சிறு கால அலவன் (நற். 219:4,5). ஞாயிற்றின் கதிர் எறித்தலான் மக்கள் முதலானோர் கால்கள் வெம் பின (நற். 258:3). கழிச்சேறு ஆடிய கணைக்கால் அதிரியின் குளம்பில சிவந்த இறாமீன் ஒடுங்கின (நற். 278:7,8). சிதர்கால் வாரணம் (நற். 297:7; 389:8). கடுந்தேரிலேறிச் சென்றும் பின்பு காலால் நடந்து சென்றும் கழியில் அடுமபு மலர்கொய்தும் கைதை தூக்கியும் நெய்தல் பறித்தும் தலைவன தலைவிக்கு நாளும் உதவினான் (நற். 349:1-5). செங்கால அன் னம் (நற். 356:2). புறவின சேவல் பசிய புறததையும் சிவந்த காலையும் உடையது (நற். 384:1). அஞ் சிறைததும்பி ஆறு சிறு கால்களை உடையது (ஐங். 20:1). தோலுறையும் காலையுடையது அன்னச் சேவல் (ஐங். 106:2). மலையாடு குறிய கால்களை உடையது (ஐங். 287:1). வார்சிறைக் குறுங்கால்

மகன்தில் (ஐங். 381:3,4). சிறுபட்டியாகிய தலைவன் தலைவி விளையாடும் மணற்சிற்பிலைக் காலால் சிதைத்து மாஸையை அறுத்து வரிப்பந்தைக் கொண்டு ஓடினான் (கவி. 51:1-4). புதல்வனின் காலில் பொன்னாலாய கிண்கிணி அணியப்பட்டிருந்தது (கவி. 85:1,2). புது யானையாகிய பரத்தை தன நலத்தைக் காட்டி அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாத படி காலைத் தடுத்து வீழ்க்கும் (கவி. 97:17). தென்னவன் புனைந்த கழற்காலின்ன (கவி. 98:30). 'புதுப்புனலாடப் பலமுறையும் செல்லுமிடத்துக் கரையேற விடுவார் இல்லாத காலத்து இளமகளிர் நகைக்க இளமணலினுள்ளே கால் நிலை தளர்ந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளாது காப்பீராக' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 98:34-38). காரியாகிய ஏறு வெள்ளிய கால்களை உடையது (கவி. 103:12). சிவந்த ஏறு வெள்ளிய கால்களை உடையது (கவி. 105:18). பணையினற குதிரையேறித் தலைவன என்பால் வருமாறு காமன் காலைக் கட்டிக்கொண்டு அம்புகளை எனக்குத் தரவேண்டுமென இரப்பேன எனத் தலைவி கலங்கிக் கூறினாள் (கவி. 147:59,60). தலைவன நின் காலிலுள்ள சிலம்புகளையும் எனக்குக் கழற்றித் தருவான் எனப் பரத்தை தலைவியிடம் கூறினாள் (பரி. 20:79,80).

2. காற்று. அவிர்சடை முனிவர் நிலமிசை வாழ்நர் துன்பம் தீரும்படி ஞாயிற்றினது வெம்மையைப் பொறுத்துக் காலை - காற்றை - உணவாகக் கொண்டு அச்சுடரோடு சூழ வருவர் (புறம். 43:1-4). கம்பத்தை வெறுத்து நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் யானைகளோடு வரிசையாக நின்றலை முனிந்து கால போலும் இயல்புடைய குதிரைகள் ஒலித்தன (புறம். 178:1,2). கீழத்திசையிற் செல்லாது வடதிசையிற் போகாது கடலாற் சூழப்பட்ட பூமிக்கு விளக்காகத் தீப்பரக்கக் காலால பிதிர்ந்து கிளர்ந்து ஒரு மீன வானத்தினின்றும் வீழ்ந்ததைக் கண்ட சானறோர் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல இரும்பொறைக்கு ஊறு நேருமே என அஞ்சினா (புறம். 229:9-15). யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல இரும்பொறை கால் போலும் இயல்பையுடைய குதிரைகள் கதியின்றிக் கிடக்கத் தேவருலகத்தை அடைந்தான் (புறம். 229:21,22). கடல்சார்ந்த நெய்தற் பகுதியிலுள்ளவர் கால் தரவந்த மரக் கலங்களை எண்ணுவர் (புறம். 386:14). குளிர்ந்த கால் நீர்மிக்க கடற்கரைக்கண் குவியும் மணலையள்ளித் தூவுதலின் புள்ளினங்கள் பறந்தோடின (புறம். 396:5,6). பகைவர் நாட்டினைச் சேரன எரித்தபோது கால் பொருதலின் கொடி விட்டு எழும் நிறம் அமைந்த புகை பிசிராக வுடைந்து

கெட்டது (பதி. 15:6-8). நீர் நிரம்பக் கொண்டு திரண்டெழும் முகிற்கூட்டம் பெய்யுமாறு கடுங்கால் சுழன்று அடித்தது (பதி. 17:11,12). காட்டு வழியில் கடுங்கால் மோதுதலின் சுடர் சிறந்தெழுந்த பசிய பொறிகளை யுடைய ஒள்ளிய காட்டுத்தீ பரவியது (பதி. 25:6-8). கால் வழங்கு ஆரெயில் (பதி. 33:11). கால் ஒலித்தலால் மிக்க பிசிராக உடையப் புரவி ஊர்ந்து அலைகளுடைய பனிகடலில் செங்குட்டுவனின் தாள் உழந்தது (பதி. 41:25-27). பெரிய மலையின்கண்ணே இடியோசையால் விலங்கின் கூட்டங்கள் நடுங்கக் காலோடு மயங்கிய விரைந்த துளிகளை மேகம் ஆலங்கட்டியோடு சிதறியது (பதி. 50:1,2). கடற் பரப்புக் கலங்குமபடி கால பொருதலான அங்கெழும் பெரிய அலைகள் இடியோசை போல முழங்கின (பதி. 51:1,2). நனந்தலை உலகம் கால் உண்டாக்கும் அலைகள் முழங்கும் ஓசையுடைய கடலை எல்லையாக உடையது (பதி. 63:17,18). கால குறுந்தடியாக அமையக் கடலுலித்தாற்போலப் பாசறை நடுவே முரசம் விண்ணதிர முழங்கியது (பதி. 68:1-4). கடல் போற் பரந்த சேனையிடத்தே கடுங்குரல் முரசம் கால் பொருந்திய கடலபோலக் கடியவாய் முழங்கின (பதி. 69:3,4). குதிரைகள் கால் எழுந்தாற் போன்ற விரைந்த செலவை உடையன (பதி. 89:13). கடலில் உறுகால எழுப்பிய ஓகையெழும் அலைகள் நுண்மணல் அடைசுரையை மோதி உடையும் (பதி. 88:40-42). கால கிளர்ந்தன ஊர்தி (பதி. தி.1.6). குதிரை கால் கிளர்ந்தன்ன கடுஞ்செலவை உடையது (பதி. தி.2:4). கால கிளர்ந்தன்ன வேழம் (முரு. 82). ஆடியற் பெருநாவாய் கரியகடலிடத்துக் கடுங்காலாலே எழுகின்ற கிரைபைகுறுக்கே பிளந்தோடுமபடி பாய விரித்துக் கரையைச்சேர்ந்தது (மது. 76-79,83). தலையாலங்கானது சுச செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கால எனலுட்படி கடிதாகப் பரந்து சென்று பகைவா நடுகெடும்படி நெருப்பைப் பரப்பி ஆலங்கானத்திலே பகைவர் நடுங்கும்படி தங்கினான் (மது. 125-127). சூறாவளியை முழைஞ்சிடங்கு முகந்து கொள்கையினாலே கால் மிகுந்த கடல் போல ஒலிக்கும் ஆரவாரத்தை உடையது வேளிர்குன்றம் (மது. 308,309). மரம் பயில் காலில் முழங்குகின்ற கால பொருதது (மது. 335). முரசு முழங்கும் ஓசை பெருமையையுடைய கால் எடுத்த கடலொலியை ஒத்தது (மது. 361,362). குதிரைகள் இழுத்துக்கொண்டு ஓடுதலின் அழகிய தேர் காலெனக் கடிதின் ஓடும் (மது. 387,388). வளங்கெழுசெல்வர் திண்ணிய தேரிற் பூண்ட காலினுடைய செலவினையொத்த விரைந்த

குதிரைகளைச் செலுத்திக் காலாட்கள் சூழ்ந்து காப்பக் கால என்னும்படி கடிதிற் செல்வர் (மது. 440-442). கரிய மிளகு மூடைகள் கடலிலே காலினால் (காற்றின் துணையால் வரும் நிமிலால்) வந்தன (கால என்பதற்குச் சகடம் எனப் பொ. வே. சோமசுந்தரனார் கூறுவர்) (பட். 185,186). வேற்படை திரண்ட தானை கெட்டோடுவது போலக் கரும்பு கால் மிக்கு வீசுகின்ற ஆரவாரத்தாலே கவிழ்ந்திறைஞ்சியது (மலை. 116-119). நாவலின் கருங்கனிகள் காலினால் உதிர்ந்தன (மலை. 135). இருப்பையின் பூக்கள் ஆர்க்குக் கழன்று வானினின்று வீழும் பனிக்கட்டி போலக் காலால சிதறுண்டு சிவந்த மேட்டு நிலத்தில் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 9:3-9). விழவு தலைக்கொண்ட மூதாரிடத்தே நெய்யைப் பெய்த விளக்கின் சுடர் விழுவது போல இலவ மலர்கள் கால பொருதலால் விழுந்தன (அகம். 17:18-20). கொய்யப்படும் தழைத்த முலலை காலொடு மயங்குதலின் கரிய கானம் மணம் கமழ்ந்தது (அகம். 43:9,10). மலைதோறும் மூங்கில்கள் உரசிக் கொள்வதனால் உண்டாகிக் கால வீசுவதால் மிகுந்து தோன்றும் தீச்சுடர்கள் கடலமீது மீன் பிடிக்கச் செல்லும் பரதவரின் படகில தோன்றும் சுடர்போல் காணப்படும் (அகம். 65:9-13). காய்கதிர் வெதுப்புதலால் கால் மிகுந்து விரைந்து வீசுதலால் இருப்பையின் மலர்கள் பாறையின் மீது உதிர்ந்து பரவிக் கிடந்தன (அகம். 135:7-9). கால வீசுதலினால் உதிர்ந்த கோங்கமலர்கைவிடு சுடர்போல் தோன்றும் (அகம். 153:16-18). தலைவி கால் வீசப்பெற்ற தளிரென நடுங்கினாள் (அகம். 162:15). நெடுஞ்செழியன் கால் போலக் கடிதின இயங்கும் நெடுந்தேரினையும் கைவண்மையினையும் உடையவன் (அகம். 175:10). பொய்கையில நீர்க்குமேல் உயர்ந்த தாமரையிலை கால் வீசுந்தோறும் களிற்றியானையின் காதுபோல அசையும் (அகம். 186:3-6). வெண்கடம்பின் முதிர்ந்த மலர்கள், கரையின்கண்ணே மோதும் வெண்டி ரையை ஒப்ப வரிசையாக வந்து கால் வீசுதலால் பலவும் ஒடிவனே சேர்ந்து பாறையில் உதிரும் (அகம். 199. 1 - 3). வியன புனத்துக்கண் பெரு மரங்களை வெட்டியதால் கால தடையினறி வீசியது (அகம். 213:13). குதிரைகள் காலின் வேகத்தை யொத்து விரைந்து ஓடும் (அகம். 224:4,5). குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற நெடுந்தேர் நோக்குவார் கண்ணிற் படாமல் விரைந்தோடும் (அகம். 234:7,8). கோசர் விரைந்து வீசும் கால்போன்ற புனை தேரின் (அகம். 251:7). குதிரை புரவிநூல் கூறும் முறைப்படி நுண்ணிதின் அமைந்த வேகத்தால் கால் எனக் கூறும் தகுதியுடையது (அகம்.

314:8). கால் நவிலுபுரவி நான்கு பூட்டிய தேரில் தலைவன் சென்றான் (அகம். 334.11,12). இருப்பையின் தாழ் சினைகளை அலைத்து அதிலுள்ள இலைகளைக் கால் வீசி உதிர்ந்தது (அகம். 351.6-8). பொய்கையில் இலைகளுக்கு மேலெழுந்து விரிந்த தண் கமழ் நீல மலரைக் கால் அசைத்தால் ஒத்த ஆயிதழ் மழைக்கண்ணை உடையவள் தலைவி (அகம். 357:13-16). இலை உதிர்ந்த உலர்ந்த காடு காலொடு தீப்பற்றி எரிந்தது (அகம். 379: 18, 19). வாகை வெண்ணெற்றுக்கள் கால் பொருதலான் நிலை கலங்கி ஒலித்தன (குறு. 7:4,5). முண்டகத்தின் கரிய மலர் நூலற்று உதிர்ந்த முததுக்களைப் போலக் காலால சிதறுண்டு நீர்த்துறை தோறும் பரவிக்கிடக்கும் (குறு. 51:1-3). காலொடு கமளுஞ்ன் மாமழை பெய்தது (குறு. 158: 3). தேரினது சக்கரம் வானினின்று வீழ்கின்ற கொள்ளியைப் போலப் பசும்பயிர் துமிப்பக் கால் போன்று விரைந்தேதும் இயல்பினது (குறு. 189:3-5). காலியற் கடுமா (குறு. 250: 3, 4). காலொடு கலந்து மழை பெய்யுங் காலததில் இடி பெரிய துறுக்கள் புரண்டு விழுமாறு மோதும் (நற். 2:9,10). கடலில கால் வீசிச் சுழற்றுதலின் துன்புற்ற காலத்தில் மரக்கலம் கவிழ்ந்தால் கலங்குவர் (நற் 30: 7,8). வேறுபல நாட்டினின்று கரல் தரக் கலங்கள் கொண்டந்த பல்வகைப் பண்டங்கள் மணலின் மீது இறக்கி வைக்கப்பட்டன (நற். 31: 8, 9). மூங்கில் களிலே கால் பொருதலான் ஓசை எழுந்தது (நற். 62:1). தெய்வங் காக்கும் கொல்லி மலைச்சாரலில் உள்ள பாலைக்குக் கால் பொருது இடித்தல் முதலான ஊறு பல தோன்றினும் அதன் நல்ல வடிவம் கெடாது (நற். 201: 5-11). பெருங்கால் வீசுதலின் கடலின்கண் அலையெழுந்தது (நற். 207:10,11). இரவில் பேயினங்கள் கால போல் இயங்க ஊர் முழுதும் துயின்றது (நற். 255:1). தலைவியின் தந்தையினுடைய பெருந்துறைக்கண் பல்வேறு நாடுகளினின்றும் கால தரவந்த கலங்கள் பொலிவு பெறத் தோன்றும் (நற். 295:4-6). மிகுதியான கால் மோதுதலின் ஆம்பல் தளர்ந்து தாமரை மலரிடத்தில் வந்து சாய்ந்து வணங்கி நிற்கும் (நற். 300: 3,4). மிகுதியான கால் மோதுதலின் கானலிடத் துள்ள கண்டல் மரத்தின் பசங்காய்கள் கழன்று நீலநிறக் கழியில் வீழ அங்குள்ள ஆம்பல் மலரும் (நற். 345: 1-5). தலைவி வருந்த யமனைப் போன்ற காலை (தென்றல்) முந்துறுத்து மாலைக காலம் வந்தது (ஐங். 116:3,4). காலுறழ் கடுந்திண்டேர் (கனி. 33:31). தலைவனின் கறங்கிசை யருவியுடைய மால்வரை கால பொரவும் தன பெருமை

யால் அசையாமல் நிற்கும் (கவி. 45:8,9). சாளரங்களிலே இருந்து ஒதுங்கிப் பார்க்கும் மகளிரின் கண்கள் நீலத்தினுடைய முறுக்கு நெகிழ்ந்த நிரைத்த பூக்கள் உறுகாலுக்கு அசைவன போலத் தோன்றின (கவி.83:12,13). கால பொருகின்ற பூப்போலத் தலைவியின் கவின் வாடும்படி தலைவன் பரத்தைமைமேற் கொண்டான் (கவி. 86:19,20). மணமுள்ளகாவில் கால் வீசுதலான் பூங்கொடிகள் ஒதுங்கி வளைந்து தம்மீற் பின்னிக் கொண்டன (கவி. 92:51,52). தளராத மனவெழுச்சியோடு வெகுண்டு உடனியைந்து காலை யொத்து எதிர்ந்த அவுணர் கலங்கி நிலை தளருமாறு திருமாலின் சங்கு இடியோசை போல் முழங்கியது (பரி. 2:36-40). பரங்குன்று கால் வீசாத திணிந்த நிலையை யுடையது (பரி. 4:68). பரங்குன்றினிடத்து அருவி தாலாட்டவும் கரையின்றிச் செல்லும் உருவிலதாகிய கால் தாலாட்டவும் தலைவர் மகளிரோடு இன்புற்றுத் துயின்றார் (பரி. 6:52-55). காலொடு மயங்கிய புடைபெயர் கடலென முரசு ஆர்த்தது (பரி. 8:30, 31). நின்மேல் அயல்மகளிர் நாற்றம் கமழ்கின்ற தென்று ஊடலுற்ற தலைவியிடம் தலைவன் இந்நாற்றம் பரங்குன்றத்துக் கனியினும் மலரினும் பயின்ற கால் வீசியதனால் வந்தது என மொழிந்தான் (பரி. 8:47,53-55). மணிமாடத்து அகத்திருந்த மகளிர் தூவிய பனிநீர் மணத்தோடு கலந்து கால் திரிய அதனோடு மாடத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் பரக்கும் அகிற்புகையானது மலையிற் பூங்கொடிக் கண் தங்கி அங்குள்ள கால் சார்பாக மேல் மண்டியேறுகின்ற பனியாவி போலும் (பரி. 10:121-125).

3. அடிமரம். கருங்கால் வேங்கை (புறம். 137:9; 202:13; மது. 296; அகம். 345:8; 349:10; 367:6; குறு. 26:1; 47:1; 343:5; நற். 112:2; 168:1; 217:4; 222:1; 313:1; 368:2; 388:1; ஐங். 219:1). புன்கால் உன்னம் (பதி. 40:17; 61:6). செங்கால் மராமம் (முரு. 202; நற். 148:5; ஐங். 381:2). நெடுங்காற் புன்னை (சிறு. 149). குறுங்காற் காஞ்சி (சிறு. 179; பெரு. 375; அகம். 296:1; 341:9). கொடுங்கால் புன்னை (பெரு. 266). சோலையிடத்து நிற்கின்ற கமுகு திரண்ட காலையுடையது (பெரு. 380, 381). நெடுங்கால் ஐயவி (மது. 287). கருங்கால் ஓமை (அகம். 3:2; 117:6). பைங்காற் கொன்றை (அகம். 4:2). நெடுங்கால் முருங்கை (அகம். 53:4). குறுங்கால் இற்றி (அகம். 57:6). கருங்கால் மராமம் (அகம். 83:5; 127:13; ஐங். 331:2). நெடுங்கால் ஆசினி (அகம். 91:12). இருப்பை பொரிந்த காலை உடையது (அகம். 95:5, 6). புன்கால் முருங்கை (அகம். 101:15). நெடுங்கால் மா (அகம். 117:15; 141:21; 177:17). வற்றல் மரம்

வேர் முழுதும் வற்றி நின்ற துளைபட்ட காலை உடையது (அகம். 145:1,4). குறுங்கால் உழிஞ்சில் (அகம். 151:8). கருங்கால் யா (அகம். 187:15; 397:13; ஐங். 388:2). புன்காற் பாதிரி (அகம். 237:1). கரிந்த மரங்கள் தம்மிடத்தே கிளைக்கப்பெறும் இளந்தளிர்கள் கால் முத்தர்கிளைத்து அழகு பெற்றன (அகம். 283:9,10). கருங்கால் இலவம் (அகம். 309:7). குதிர்கால் இருப்பை (அகம். 321:5). கமுகு திரண்ட காலினை உடையது (அகம். 335:12). கருங்கால் நுணவு (அகம். 345:16; ஐங். 342:3). அங்காற் கள்ளி (குறு. 16:5). கருங்கால் வேம்பு (குறு. 24:1). பொரிகாற் கள்ளி (குறு. 154:5). புன்கால் உகாஅ (குறு. 274:1). திரட்சியை உடைய பனை பசிய காலையும் கருக்கையும் உடையது (குறு. 281:1,2). பைங்கால் மா (குறு. 331:6). புன்கால் நாவல் (நற். 35:2). வேங்கை கரிய காலை யும் பொன் போன்ற பூங்கொத்தினையு முடையது (நற். 151:8,9). செங்கால் பலவு (நற். 232:5). குறுங்காற் குரவு (நற். 266:2). கருங்கால் நுணவம் (ஐங். 342:3). பொரிகால் மா (ஐங். 349:2). நெடுங்கால் மராமம் (ஐங். 383:2). குறுங்காற் கொன்றை (ஐங். 430:1).

4. தண்டு. முட்காற் காரை (புறம். 258:1). புழங்கால் ஆம்பல் (புறம். 266:3). செருந்தியின மலர் நெடிய காலை உடையது (புறம். 390:3). கருங்காற் குறிஞ்சி (மது. 300; நற். 268:3). கொழுங்காற் புதவம் (பட். 243). திரள் கால் குவளை (அகம். 27:13). முண்டகம் நுண்ணிய பூந்துகளால் மூடப்பட்ட சிவந்த காலை யும் கொழு முகையையும் உடையது (அகம். 130:3,4). மூலையின் நேர் கால் முதுகொடி தழைப்ப மழைபெய்தது (அகம். 174:5-7). தாமரை மூங்கிலைக் கண்டாலொத்த துளையுடைய திரண்ட காலை உடையது (அகம். 176:3,7). குழற்காற் சேம்பு (அகம். 336:1). முடக்காற் பிடவு (அகம். 344:3). வணகாற் குவளை (அகம். 395:1). செங்கால் உழுந்து (குறு. 68:1). ஆம்பல் உள்ளே துளையையுடைய திரண்ட காலை உடையது (குறு. 178:2,3). தலைவி நீரில் வளர்ந்த ஆம்பலில் உள்ளிற் புழையுடைய திரண்ட காலை நர்ருரித்தாற் போன்ற அழகு குறைந்த மாமை யுடையவள் (நற். 6:1,2). நெய்தல் கணைக் கால் நீடிக் கண்போல் பூத்தது (நற். 27:9,11). நெடுங்கால் நெய்தல் (நற். 96:7). கணைக்கால் ஆம்பல் (நற். 230:3; ஐங். 68:1). வேழத்தின் உட்டுளையுடைய திரள்காலில் மகளிர் அஞ்சனத்தைப் பெய்து வைப்பர் (ஐங். 16:1,2). கரந்தையஞ் செறுவில் துணை துறந்த நண்டு வள்ளையின் மென்காலை அறுக்கும் (ஐங். 26:1,2). புழைக்கால் ஆம்பல் (ஐங். 34:2). தலைவியின் மாமைக் கவின் முன்பு பொய்கை

நாருரித்த மென் காவின் நிறத்தைக் காட்டிலும் ஒளி வீசுவதா யிருந்தது; இப்பொழுது தலைவனைப் பிரிந்ததால் பசந்தது (ஐங். 35). கண் பாயல் பெற்றது போல் கணைக்காலை யுடைய தாமரை முதலிய மலர்கள் குவிந்தன (கவி. 119:5).

5. காம்பு. செங்கால் பெட்சி (முரு. 21). கணைக் கால் நெய்தல (பெரு. 213; அகம். 70:11; 360:4; குறு. 9:4; நற். 138:6). முள்ளி வளைந்த காலையுடைய பூக்களை உடையது (பெரு. 216). பைங்காற் பித்திகம் (நெடு. 40; குறு. 117). பெருமரக் குழாம் நீண்ட காலை உடைய பூக்களை உடையது (மலை. 285). மீன் முள் அணை வெண்கால் மாமலர் (அகம். 26:2). குறும்புதல் பிடலின் நெடுங்கால் அலரி (அகம். 154:4). கரும்பின் கணைக்கால் வானபூ (அகம். 217:4; 235:12). கடுவளி பறித்தலான் கால் ஒழிந்த தேக்கலை மேலே பறந்தது (அகம். 299:5-7). திரண்ட காலையுடைய நெய்தல் மலர் மறையும்படி கழியின்கண் நீர் பெருகியது (நற். 67:6). புல்லிய காலையுடைய சிறிய இலையை உடையது வேம்பு (நற். 103:1,2). முல்லை குறுங்கால் மலர்களை உடையது (நற். 366:5). எறுழின் விரியினாக் கால் ஒள்வீ (ஐங். 308: 2,3).

6. தாள். கருங்கால் வரகு (புறம். 335:4; 384:4; மது. 272). செறு வெள்ளிய கால்களை உடையது (மலை. 123). நெல்லரிவோர் செநநெல்லினது காலை அரிந்து அரியாகக் கிடத்தினர் (அகம். 116:2). உழவர் வரகின் பயிராக வளையும்படி ஒதுகிக் களையைப் பறித்துக் காலைத் தூய்மை செய்தனர் (அகம். 194:8,9). கவைக் கதிர் வரகின் தொகுத்த கால்கள் மாடுகளின் கவர்த்த குளம்பால் துவைக்கப்பட்டன (அகம். 393: 5,6). முற்றிய கதிரைத் தாங்காது சாயந்த திணையின் வளைந்த கால் நிமிர்ந்து நிற்குமாறு அதன் கொழுங்கதிகள் கொய்யப்பட்டன (நற். 44:6,7). கருங்காற் செந்தினை (நற். 122:2). கணைக்கால் ஏனல் (நற். 336:2). புனம் குன்றக்குறவர் கொய்து விட்ட திணையினது பைங்காலை யுடைய வறுந்தட்டைகள் மட்டும் நீண்டு நின்றற்கு இடனானது (ஐங். 284:2,3). சிறிய திணைக் கதிரைக் கொய்து விட்ட இருவியாகிய வெண்காலின் மேல் படாந்து காய்த்துள்ள அவரையின் மீது கிளிகள் வீழ்ந்தன (ஐங். 286:1,2). 'நின்னெஞ்சு திணையரிந்த காலிடத்தே யாய் மேயவிட்ட கன்றை மேய்க்குமோ' எனத் தலைவி தலைவனை வினவினாள் (கவி. 108: 30,33).

7. முறை. நெஞ்சில் முருகனை ஒருகால் - ஒருமுறை - நினைப்பின் அவனது இருதிருவடிகளும் தோன்றும்

(முரு. வெ. 6:2,3). இழையணிந்த மகளிர் பொலங்கலம் நிறையக் கள்ளைப் பல்கால் வார்த்துத் தரப் பொருநர் உண்டு வழிவந்த துன்பம் தீர்ந்தனர் (பொரு. 85-88). தலைவி செவ்வியைப் பல்கால் தழுவினாள் (அகம். 49:9). தலைவி பல்காலும் தலைவனது துயரினை நீக்கினாள் (அகம். 170:8,13). தலைவி தன இன்னுயிராகிய தலைவன வருவானோ எனப் பல்கால் மனையின் புறத்தே வந்து பார்த்து வருந்தினாள் (அகம். 224:15-18). நற்றாய் தலைவியின் வீங்கி முலைகளையும் ஒலிவரும் கதுப்பினையும் பல்கால் நோக்கினாள் (அகம். 302:13-15). உமணர் கூட்டமாகச் செல்லும் பாறைகளின் வழியே பார்ப்பான பல்காலும் தூது சென்றான (அகம். 337:5-7). தலைவனைப் பல்கால் காண்டலும் உள்ளத்துக்கு இனிது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 160:6). கடற்றிறையின்கண் தேரொன்று பல்கால வந்து போகினது எனத் தாய் தலைவியை இறசெறித்தாள் (ஐங். 186:3-5). தலைவி பல்கால் கானயாற்றினது அவர் மணலிலுள்ள தன்பொழிவிடத்து ஆயத்தோடு விளையாடித் தங்கினாள் (கவி. 113:23,24).

8. மழைக்கால். புதுப்பெயலைத் தருதற்குக் கால் - மழைக்கால் - வீழ்த்துக் கடலிடத்தே நீரை முகக்கச் சென்ற முகில நீரை முகவாமல் பெயராது (புறம். 205:10-12). கால்கொண்டு மின் முதலிய தொகுதியையுடைய மேகம் தண்துளி சொரிந்தது (பதி. 76: 9,10). ஓங்குகின்ற துளி கால் வீழ்தல் தவிர்ந்த உயர்ச்சியை உடைய அகன்ற பெரிய வானத்திடத்து இறதிரவில் தோன்றியது (பெரு. 291,292). மேகம் அரவினை எறியும் இடியுடன் கூடிக் கால் வீழ்த்து நீரினைச் சொரிந்தது (அகம். 182:9,10). பக்கமலை மறையக் கால் வீழ்த்து இடித்து மின்னி மழை பெய்தது (அகம். 312:9-14). மேகம் வானின்கண் கதிர்மழுங்கப் பரவி இடியேற்றுடன் மிக்க துளிகளைப் பெய்து கால் வீழ்த்தது (அகம். 323:9-13). வானம் பெருங்களிறின் பருத்த கைபோலக் கால் வீழ்த்து மழை பெய்யத் தொடங்கியது (அகம். 334: 5,9). இடியேற்றினையுடைய பெருமழை திசையெல்லாம் மறையப் பரவிக் கால் வீழ்த்துப் பெய்தது (அகம். 364:1,2). தலைவியின் தாழ்ந்து தழைத்த கூந்தல் போல மேகம் இறங்கிய காலுடன் தலைவனின் நன்மலை நாட்டின் கண்ணே தவழும் (நற். 197:6,12). மலைப்பக்கம் மறையுமாறு கால் வீழ்த்துத் தண்கார் மழை பெய்தது (நற். 316:8,9).

8. வாய்க்கால். மழை பெய்யினும் பெய்யாதொழியினும் கொள்ளிற்கு உழுத பரந்த நிலத்திடையே

காலாக - வாய்க்காலாக - அருவி நெடுவரையின் உச்சியினின்று இழிதரும் (புறம். 105:4-6). புனல் காவிடத்து நுண்மணலிட்ட மேடு கரைந்தது (அகம். 163:10,11). மழைபெய்து கழிந்தாலொத்த பெரிய கால்களில் தங்கிய நீரினை அறுகம்புல்லினை மேய்ந்த நல்லேறுகள் தளர்ச்சி நீங்கக் குடிக்கும் (அகம். 341:8-9). திண்டேரின் அம்பு பாய்ந்தாற் போன்ற வலிய உருளையின் விரைந்த செலவு வெண்மணலிடத்துக் காலைக் கண்டாற் போன்ற சுவட்டினை உண்டாக்கும் (அகம். 400:13-16). தலைவியின் துன்பமுழந்த துயிலற்ற கண் வடித்த நீர் கால்போல் பிளந்து சென்று தோள் வழியே ஓடியது (குற. 357:1,2). செழியன் பெயராலே உண்டாக்கிய பெருங்குளத்து நீர் மடைதிறந்துகொண்டோடியதனால் அங்கிருந்த வாளைமீன் புறம்போந்து காலை அடைந்து பின் எதிர்ந்தோடியது (நற். 340:3-4). யாறு கூதிர்க் காலத்தில் பெருகுதலிற் கடிதாகிய நீர்வற்றிக் கால்களாக ஓடிக் கலக்கம் தெளிந்து கவின் பெற்றது (கவி. 81:1). ஊரிடத்தே வளர்ந்த இள மரக்காலினுள் நீரோடுகின்ற காவிடத்தே நின்று ஞாழலினது முதிர்ந்த கொத்துக்களைப் பறித்துத் தலைவி கூந்தலில் முடித்தாள் (கவி. 56:1-3).

9. தூண். நிலைதளர்ந்து பாழ்பட்ட வெடித்துச் சிர்ழிந்த தரையையும் பல கால்களையும் - தூண் களையும் - உடைய மன்றத்தின் ஒரு பக்கத்தில் கிணைப்பொருநன் படுத்திருந்தான் (புறம். 375:3,8). குரம்பை ஆட்டுமறிகள் நின்று தின்னும் தன்மையையுடைய தழைகளைத் தம்மிடத்தே கட்டின குறிய கால்களை உடையது (பெரு. 147, 148). குறுங்காற் குரம்பை தினையரிந்த தாளால் வேயப் பெற்றது (குற. 153). நெடுங்கால் மாடம் (பட். 111). கொடுங்கால் மாடம் (பட். 361). குடில் சோர்ந்த காலினை உடையது (அகம். 63:14). அம்பலம் பழைய விட்டம் வீழ்ந்த முது கால்களை உடையது (அகம். 373:4). கூழுடை நன்மனை குறிய கால்களை உடையது (நற். 387:4,5).

10. உருள். வேட்கோச் சிறார் கலம் வளைதற்குத் தேர்க்காலில் - உருளில் - வைத்த பசுமண் திரள் போலத் தண்பனை நாடு சோழன் நலங்கிள்ளியின் கருத்திற் கொண்ட முடிவை யுடைத்து (புறம். 32:8-10). அதியமான் நெடுமானஞ்சி நாளொன்றுக்கு எட்டுத் தேரைச் செய்யும் தச்சன் ஒரு திங்கள் கூடிக் கருதிச் செய்யப்பட்ட காலை ஒப்பவன் (புறம். 87:3-4). காலும் பாரும் கோத்து உலகிற் செலுத்தப் படும் காவற் சாகாடு அதனைச் செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படின ஊரின்றாகி இனிதாகச் செல்லும் (புறம். 185:1-3). முக்கால் சிறுதேரைப் புதல்வர்

புரவியின்றி உருட்டினர் (பட். 34, 35). பருதியஞ் செல்வன் ஒருகால் ஊர்தியை உடையவன் (அகம். 360:2). அம்பு பாய்ந்தாற் போன்ற தேரின் வலிய காலின் விரைந்த செலவு வெண்மணலிடத்து வாய்க் காலைக் கண்டாற் போன்ற சுவட்டினை உண்டாக்கும் (அகம். 400:13-16). நெடுந்தேரின் காலை ஓட்டுதலில் வல்ல குதிரை முல்லையொடு தளவ மலர் உதிர விரையும் (நூ. 422:1-3). கால் ஓடுதல் வல்ல தேரைக் கையாலே செலுத்திப் புதலவன் நடைபயின்றான் (கவி. 81:8).

11. இடம். பெருகிய புனல் பொழில்கள் தோறுட காலை - இடத்தை - தூய்மையாக்கிச் சென்றது (பெரு. 380). மூதூர் பண்டங்களை விறறதும் கொள்ளலும் பொருந்திக் கால் நெருங்கின பல குடிகளையுடைய கடையினையுடையது (பெரு. 399, 400). உத்திரக் கவியின் காலில் புதிய போதாய் அலிந்த குவளைப் பூலோடு பிடி அமைக்கப் பட்டிருந்தது (நெடு. 83,83). வானவரம்பன் கடலின் காலினைப் புடைபெயரச் செய்த வென்றியினை உடையவன் (அகம். 45:16,17). கால் எல்லாம் விரிந்து மிக்க காற்று வீசியது (அகம். 151:5,6). பைங்கால் செறு (நற். 340:8). மண்கால் ஈயல் (நூ. தி. 4:3). பாணன் தலைவனது கொடைப் பெருமையைப் பாடித் தலைவனது காலிற் பிரியாது இருந்தான் (கவி. 95:9,10).

12. பந்தற்கால். கூவை யிலையால் வேயப்பட்ட நான்கு காலையுடையது பந்தராகிய சிறுமனை (புறம். 29:19,20). பசிய தழையாலே வேயப்பட்ட புல்லிய காலையுடைய பந்தரின் கீழ் புதுமனைப் பரப்பப் பெற்றது (புறம். 362:2,3). வெள்ளாடுகளின் பிழக்கை பரவிக் கிடக்கின்ற வண்காற் பந்தரின் கீழ் இடையன் கொளுத்திய கடரொளியில் பாண ரொடு தலைவன் தங்கியிருந்தான் (புறம். 324:9-12). பந்தர் வரைத்தேன் புரையும் குதையினை யுடைத் தாகிய அடியினையுடைய அம்புக்கட்டுடனே ஓசை கடிய துடி தூங்கும் திரண்ட காலை யுடையது (பெரு. 123,124). தண்பெரும் பந்தர் வரிசையாகிய கால்களை உடையது (அகம். 86:2,3). முடக்காற் பந்தர் (அகம். 394:8).

13. அடிப்பகுதி. கண்ணகி தழைத்த மயிலினது பீலியைக் கால் - அடிப்பகுதி - ஒன்றக் குவித்தாற் போன்ற தழைத்த மெல்லிய கூந்தலை உடையவள் (புறம். 146:8,9). குருதி வெள்ளம் நிலத்திற் பரவ விளைந்த செழுங்கதிராகிய கழுத்தை யறுத்துக் கால் ஒன்றக் குவித்துப் படுபிணப் பல்போர் அழித்துக் களிறு எருதாக வாள்மடல் ஒச்சிக் கடா விடப்பட்டது (புறம். 370:13-17). கடாஅயாணை

வலிமை மிக்க ஊக்கத்தால் கட்டுத் தறியின் காலைப் பிளந்து முழங்கியது (பதி. தி. 3:8,9). தலைவியின் வாலெயிறு ஊறிய நீர் கரும்பின் காலில வெட்டிய துண்டத்தை அயினைறாற் போன்ற சுவையுடையது (குறு. 267:2-4). நீரைத் தன்னுடைய காலிலே கட்டப் பெற்ற நிரையிதழ்க் குவளை மேலைக் காற்று தாக்கினும் வாடாது (குறு. 388:1,2).

14. கட்டிற்கால். சாதிலிங்கம் பூசிய வலிய நிலை யினையுடைய மேற்கட்டியின் (விதாணத்தின்) கால் களைக் கட்டிற் கால்களுக்கு அருகே நிற்கும்படி செய்தனர் (நெடு. 157,158). குறுங்காற் கட்டில் (குறு. 359:3). முன்றிலில் குறுங்காற் கட்டிலில் மனை யோள் துணைவியாகப் புதல்வனொடு தலைவ னிருந்தான் (ஐங். 410:1-3).

15. மத்தின் தண்டு. மனைமுற்றத்தில் தொங்கிய தீந்தயிர் கடைந்த திரண்ட காலினை - தண்டினை - உடைய மத்தைக் கன்று தன் வாயாற் சுவைத்தது (அகம். 87:1, 2). சுற்றப்பட்ட கயிறு தயிர் கடையும் போது சுழன்று தேய்த்தலால் மததின கால் தேய்ந தது (நற். 12:2).

16. உறிக்கால். இடையன் திண்கால் உறியன் (அகம். 274: 6, 8). இடையன் கையில் பல்கால் மெல்லுறியும் தோற்பையும் இருந்தன (நற். 142: 2-4).

17. வேர். வரகுடன் செழித்திருந்த களை காலு டன் - வேருடன் - களையப்பட்டது (புறம். 120:5).

18. குடைக்காம்பு. யானைக்கட் சேஎய் மாந்தரஞ் சேரலிருமபொறை உலகிற்குக் காவலாகிய வெண் கொற்றக் குடையின் கால் - குடைக்காம்பு - துணிந்து உலற மேலோருலகம் அடைந்தான் (புறம். 229: 20,22).

19. கதிர். அந்திக்காலத்தில் கதிரவன் மலையில் மறையும் போது கால் - கதிர் - மாறும் (ஐ. 170,171).

20. சட்டம். கொற்றக்குடை நூலாலே காலில் - சட்டத்தில் - கட்டின முத்து மாலையினை உடையது (நெடு. 184).

21. சுற்று. மகளிர் கொடுங்கால் - வளைந்த சுற்றி னையுடைய - பொன்னாற் செய்த மகரக் குழையால் உலர வைத்த நெலலைத் தினனும் கோழியை எறிவர் (பட். 22, 23).

22. முதல். தினையின கதிர் முற்றிக் கொய்யாத முன்னரும் நீரற்ற பசிய கால் - முதல் - தோறும் கிளி கவர்ந்தமையின தட்டைகள் தோன்றின (அகம். 28: 3-5).

23. கடைப்பகுதி. பசிய காலும் - கடைப்பகுதியும் - மாண்புறும் வரியும் உடைய வலிய வில்லில் நாணினைக் கொளுத்தினர். (அகம். 61:6,7).

24. தொடர்பு. தீய கோள்களின் கால் - தொடர்பு - நீங்கப் பெற்ற திங்களை உரோகிணி எனும் நாள் அடைந்த காலத்தில் திருமணம் நடைபெற்றது (அகம். 86: 6, 7).

25. துறை. இடிந்து விழும் மண்ணின் இடையூற் றினை அஞ்சும் ஒரு கால் - துறை - உடைய ஓடையில் இன்னாத ஏற்றங் கொண்ட நெறியில் வழக்கி வீழ்ந்து எருது முடம்பட்டது (அகம். 107: 13-15).

26. காலம். மழை கால் - காலம் - நீங்கிய மாக விசம்பு (அகம். 141: 6).

27. பெய்தல். இரவு நடு யாமத்தில் மழைகால் - பெய்தல் - மயங்கி நின்றது (நற். 255:9).

28. பரண்கால். சேனோன் அமைத்த நெடுங்காற் கட்டுப் பரணில் காட்டு மயில் தங்கும் (நற். 276:5,6).

29. யமன். தலைவி வருந்தக் காலை யன்ன - யம னைப் போன்ற - தென்றற காற்றை முந்துறுத்து மாலைக்காலம் வந்தது (ஐங். 116).

30. ஐம்பெரும்பூதம். திருமால் கால் - ஐம்பெரும் பூதங்கள் - முதலான தத்துவங்களாலே எக்காலத் தும் ஆராயப் பெறும் பெருமை உடையவர் (பரி. 3: 77,80).

31. வெள்ளக்கால். வையையில் வெள்ளம் பெருகிய தால் கழனியைக் கால் - வெள்ளக்கால் - வந்து குழிந்தது (பரி. 7:33).

கால்கழிகட்டில் - பாடை. இளையவீரர் பலர்க்கும் மேலாகத் தன் மகனுக்குத் தலைவனால் தரப்பட்ட கள் அவனைக் கால்கழி கட்டிலில் - பாடையில் - கிடத்தி அவன்மீது தூய வெள்ளாடை போர்ப் பித்தலதே என்று மறக்குடி மகள் வருந்தினாள் (புறம். 286:3-5).

கால்கழுவுதல் - தூய்மை செய்தல். மழைநீர் கால்கழு விய - தூய்மை செய்த - பொழில்கள தோறும் தங்கிச் செல்வீராக எனப் பாணர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெறுகின்றார் (பெரு. 380,392). புனல் கால்கழுவிய மணல் ஒழுங்குபட்ட புறவில் கூத்தர் தங்கினர் (மலை. 48-50).

கால்கிளர்தல் 1. இயங்குதல். பொலிவற்ற யாக்கை யுடைய பாணன் வள்ளலை நாடி ஆரவாரமிக்க சுற்றத்துடன் கால்கிளர்ந்து - இயங்கி - திரிந்தான் (பெரு. 21). பேயினங்கள் கால்கிளர ஊர் முழுதும்

துயின்றது (நற். 255:1). மிக்க இருள் செறிந்த நள்ளி ரவில் அணங்கு கால் கிளரும் (நற். 319:6).

2. படையெடுத்தல். அரசு கால்கிளர்தல் - படையெடுத்தல் - போலத் திமில் களிதாகவும் அலையொலி பறையொலியாகவும் கரையிலுள்ள புள்ளி னம் காலாட் படையாகவும் கொண்டு கடல் ஆரவாரித்தது (கவி. 149:1-8).

கால்கொளல் - நிலைகொள்ளல். மணிகள் களையப் பட்ட வேற்படையை ஒப்பக் கழுது கால் கொள்ளும் - நிலைகொள்ளும் - நடுயாமத்தில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் கண்கள் உறங்கா வாயின (நற். 171:7-10). கதிரவன் மறைந்த மாலைப் பொழுது நீங்கிய பனிக் கால் கொண்ட துன்பந்தரும் யாமத்தில் தலைவி அழத் தலைவர் பொருள் வயிற் பிரிந்தார் (நற். 241:7-12).

கால்கோள் - தொடக்கம். பனங்குரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னிய பின்னலை இழுத்துக் களைப் புடன் செல்லும் சிறார் நடுவே தலைவரின் மகன் செல்ல, ஆலமர் செல்வனாகிய சிவபெருமானின் மகனாய் முருகனுடைய விழாவுக்குக் கால்கோள் - தொடக்கம் - செய்கின்ற நாளென்று கருதிப் பரத்தையர் விரைந்து சென்று அம் மகனைத் தழுவினர் (கவி. 83:8-17).

கால்சீத்தல் - போக்குதல். திங்கள் மாலைக் காலத்தே தோன்றி மயக்கத்தைச் செய்யும் இருளைக் கால் சீத்தது - போக்கியது - (பரி. 10:112).

காலயாத்தல் - 1. நெருங்குதல். பண்டங்களை விற்றலும் வாங்குதலும் பொருந்தி அவ்விடத்தே கால் யாத்த - நெருங்கிய - பலகுடிகளமைந்த கடையினையும் உடையது கச்சி முதுர் (பெரு. 399, 400, 411). காடு கால் யாத்த நீடுமரச் சோலையினை யுடையது சுரவழி (அகம். 109: 5, 9). பெருமலை வீடரகம் தேனிறால்கள் கால்யாத்த குளிர்ந்த முழைஞ்சுகளை யுடையது (அகம். 242:18,19). களர் கால்யாத்த கண்ணகன் பரப்பினை யுடையது காடு (அகம். 327:11,19). அகன்ற வாயையுடைய சுணையில் நீர் நிறைதலால் அங்கு முளைத்தெழுந்த குள நெல் முதலிய பயிர்கள் கால்யாத்து வளருமாறு மேகம் மழையைப் பொழிந்தது (நற். 5:2,5).

2. மறைத்தல். 'அஞ்சுரம் கடந்து குறும்பில் தங்கின் நாய் கொணர்ந்த உடும்பின் பொரியலால் கால்யாத்த - மறைத்த - உணவினை மனைதொறும் பெறுகுவீர்' எனப் பெரும்பாணர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெறுவர் (பெரு. 117,129-133).

கால்வழி - அடிச்சுவடு. யானையின் கால்வழி - அடிச்

சுவடு - போன்ற தடாரிப்பறையைப் பொருநன் முழக்கினான் (புறம். 368: 14,15).

கால்வீழ்த்தல் - காலிறங்குதல். 'புதுப்பெயலைத் தர வேண்டிக் கடலிடத்துக் கால்வீழ்த்த - காலிறங்கிய - மேகம் நீரின்றி மீளாதவாறு போலப் பரிசிலர் சுற்றம் பரிசில் பெறாது மீளுவதில்லை' எனப் பரிசில் நீட்டித்த கடிய நெடுவேட்டுவனுக்குப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் அறிவுறுத்தினார் (புறம். 205:10-14). உரவு மழை இடியுடன் கூடிக் கால்வீழ்த்துப் பானாள் கங்குலில் நீரைச் சொரிந்தது (அகம். 182: 9,10). தலைவர் பொருள் முற்றுவருவதற்கு முன் கன்மிசை அடுக்கம் புதையக் காடெவீழ்த்து இடியுடன் மழை பெய்த இம்மேகம் அந் யாமையுடையது எனக் கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவதித்தான் (நற். 316: 1,6-10).

காலக்கடவுள் - சிவன். சூலமும் வேறுபல படைகளும் உடைய காலக்கடவுட்கு - சிவனுக்கு - வென்றி மிகுவதாக எனக் கூறிப் புலவர் கடவுளை வாழ்த்துகிறார் (பதி. ௧. வா. 11,12).

காலம் - 1. பொழுது. காலன் தன்னால் உயிர் கொள்ளலாங் காலம் - பொழுது - பார்த்து உயிரகொள்வான் (புறம். 41:1). இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், தன்னை யெதிர்ந்தோர்க்குத் தான நினைந்தபொழுதே முடிவு காலத்தைச் செய்யும் காலமுன்பினை யுடைய கடவுளர் நால்வருள் கூற்றம் (சிவன்) போன்றவன் (புறம். 56: 9-11). 'அதியமான் பரிசில் தரும் காலம் நீட்டிப்பினும் நீட்டியா தொழியினும், யானை தன் கொம்பினிடையே வைத்த கவளம் அதன் வாய்க்குத் தப்பாதவாறு போலத் தவறாமல் பரிசில் கிடைக்கும்' என ஒளவையார் கூறினார் (புறம். 101: 5-8). விலங்கும் பறவையும் உண்ணுமாறு பாரியின் பறம்புமலையில காலம் அல்லாக் காலத்தும் மரங்கள் பயனதரும் (புறம். 116:12-14). வெளிமான் தன்னை வந்தடைந்தோர்க்குக் கோடைக் காலத்துக் குளிர் நிழலையொத்து இன்பம் செய்வான் (புறம். 237:3). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் நாட்டில், கரும்பு முற்றி விளையும் காலத்தல்லாது எப்போதும் அறுத்து முடியாமல் விளையும் (பதி.30:14). சென்ற காலத்தையும் வருகின்ற காலத்தையும் இன்று இவ்வுலகில் தோன்றி நடக்கின்ற ஒழுக்கத்தோடே மிகவுணர்ந்து உரைப்பதற் கேற்றவாறு வானமும் நிலமும் பற்றிய செய்திகளைத் தம் நெஞ்சால் அறிந்து கூறும் அறிஞர் மதுரையில் இருந்தனர் (மது. 477-481). நன்னன் மலையிடத்துள்ள மரங்கள் காலமன்றியும் பயன் கொடுத்தலின் நாலவின் கரிய

பழம் அகன்ற பர்றையில் உதிர்ந்து கிடந்தன (மலை. 133-135). வெஞ்சின் வேந்தன் போரினை முடிப் பானாயின், மனையின்கண் வருந்தி இன்னாமை யுடன் உறையும் தலைவி தொன்னலம் பெறுதற்கு ஏற்ற காலம் இதுவாகும் எனத் தலைவன் நெஞ்சிற் குரைத்தான் (அகம். 164: 10-14). உரிய காலத்தில் மகனுக்குப் பால் ஊட்டாத தாயின் முலை, வற் கடம் நீங்கும்படி பெய்தற்குக் கிழக்கே எழுந்து (ஊதி) காலத்தே தோன்றிய மேகம் போலப் பாலாலே விம்மி நின்றன (கவி. 83: 1-5). உலகைக் குடையால் நிழல்செய்து ஆண்ட அரசனுக்கும் அவ் வுலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவுநின்ற வருத் தத் தருகின்ற காலம் போலக் கதிரவன் பகலாற்றி மலைசேரத் திங்கள் இருள் நீக்க எழும் இடைக் காலத்தே மாலைப்பொழுது வந்ததெனப் பிரிவிடை யாற்றாத தலைவி புலம்பினாள் (கவி. 118: 4-8). மூலப்பகுதியும் அறனும் முதன்மை நீங்கிய காலமும் விசும்பும் காற்றொடு கனலும் கூடிய மூவேழல கத்து உயிர்களும் திருமாலிடத்து உளவாயின (பரி. 13:23-25). மலையைக் கடலில் நட்டு அவுணரும் அமரரு மாகிய இருதிறத்தினரும், அமுது கடைவ தற்குக் கொடாத வல்லமையுடன் ஒரு தோழங்காலம் (யிஃபெருங்காலம்) ஆதிசேடன் உதவினான் (பரி. தி. 1:64-71).

2. இயமன். தலையாலங் காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் காலம் - இயமன் - -போன்ற வலிமை படைத்தவன் (புறம். 23: 16, 17). ஏறுதழுவு வதற்குத் தொழுவத்தில் விடப்பட்ட ஏறுகள் காலம் ஒத்த வலிமையுடையவர் யிருந்தன (கவி. 105: 19).

காலமாரி - கர்க்காலமழை. காலமாரி - கர்க்காலமழை - போல அம்புகள் நிரைந்து விரைந்து வந்து தைப் பினும் பிறக்கிடாத பீடுடையவர் வீரர் (புறம். 287: 3,7). காலமாரியையுடைய மாலைக்காலத்து வரும் கரிய மேகங்கள் இன்னிசை இடியேற்றை உடையன வாய் முழங்கும் (குற. 200: 5,6). 'மயில்களாகிய கரிய கூட்டங்கள் பருவமல்லாத காலத்துப் பெய்த மழையைக் காலமாரி பெய்ததாகக் கொண்டு அம் மழைக்கு எதிர் ஆடுதலைச் செய்தன வாதலின் அவை அறியாமையுடையன என்று கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவீத்தாள் (குற. 251:1-4).

காலமுதல்வன் - காலத்திற்கு முதல்வனான திருமால். ஆயிரந் தலையுடைய அரவை வாயிற் கொண்ட ஊர்தியாகிய சேவல் (சேடன்) இடருற்ற போது வருந்திச் செங்கண் மாலே என்று அலறும் கால முதல்வன் திருமாலாவான் (பரி. 3:59-61).

காலன் - இயமன். காலனும் - இயமனும் - உயிரைக்

கைப்பற்ற அதற்குரிய காலம் வரும்வரை எதிர் பார்த்திருப்பான் (புறம். 41:1). காலன் என்னும் கண்ணிவி, ஆய் அண்டிரனொடு அவன் உரிமை மகளிரையும் கவர்ந்ததால் அவன் மேலோருலகம் சென்றான் (புறம். 240:3-6). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல், காலன் அனைய மிக்க சினத்தையும் வன்மையையும் உடையவன் (புற. 39:8). ஊழி முடியும் அமையத்துக் காலனும் கூற்றுவனும் பல் உயிர்களையும் உண்ண வேண்டி அவற்றின் பின் விடாமல் சுழல்வர் (கவி. 105:20-22). பகல்மாய்ந்த தும் மாலைக்காலம் கலக்கத்தோடே வந்த காலனைப் போலத் தலைவியிடம் வந்தது (கவி. 143: 39-41).

காலுறுதல் - நிலைத்தல். நிரைமீட்டுப் பட்ட மற வனின் உடல் காணச் சிற்றியாற்றினது கரையிடத் துக் காலுற்று - நிலைத்து - பின் நடுக்கத்தோடு சாய்ந்த இலக்கத்தைப் போல அம்பு சலித்து வீழ்ந்தது (புறம். 260:21-24).

காலெறி கடிக்கையார் - புலவர். 'கரும்பின், காலெறி கடிக்கைக் கண்ணியின் றன்ன, வாலெயி றூறிய வசையில் தீநீர்' (குற. 267) என்று தலைவியின் வாய்நீரைச் சிறப்பித்துப் பாடிய தொடரினால் இவர் காலெறி கடிக்கையார் எனக் குறிக்கப் பெற் றார். இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று அறிதற் கின்றி மறைந்தது. இவர் பாடியதாக மேற்குறித்த குறுந்தொகைப் பாட லொன்றே உள்ளது. கூற்றுவனது கொலைத் தொழிலை அறிந்தோர் பெருஞ்செல்வம் ஒருங்கே பொருந்துவதாயினும் இனிமை மிக்க எயிற்று நீரையுடைய தலைவி தனித் திருக்குமாறு தாம் ஆள்வினைக்கு அகலார் என்று தலைவன் நாளது சின்மையும் இளமையது அருமை யும் கூறிச் செல்வமுங்குவதாக இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.

காலை- 1. காலம். அதியமான் நெடுமானஞ்சி உல கம் வறுமையுறும் காலை - காலம் - ஆயினும் புரத்தல் வல்லன் (புறம். 103:11,12). கர்க்காலத்து மழை பெய்து மாறிய காட்சிக் கினிய காலையில தெழுழ் மலர் பூத்தது (புறம். 119:1,2). எனது வறுமையுற்று நிற்கும் நிலைமை, நீ மனம் கனிந்து நல்கும் காலையை நோக்கி யிருத்தற் கேற்றதன்று என நாஞ்சில் வளஞவனிடம் பரிசில் வேண்டிச் சென்ற மருதனின் நாகனார் கூறுகிறார் (புறம். 139: 10). வளம்தரும் மழை நீங்கிய கோடைக்காலையில் உயிர்க் கூட்டங்களெல்லாம் சென்று நீருண்ணும் படி கங்கையில் வெள்ளம் பெருகியது (புறம். 161: 5-7). 'சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான

கௌணியன் விண்ணந்தாயன் நீர் நாண நெய் வழங்கியும் என்னாணப் பல வேட்டும் மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும் வேள்வி செய்த காலையில் விருந்தளித்த மேம்பட்ட நிலையை எந்நாளும் காண்போமாக' என ஆவூர் மூலங் கிழார் அவனை வாழ்த்தினார் (புறம். 166:21-26). நாஞ்சில் வள்ளுவன் உளனாக இலம்படு காலை ஆயினும் என் சுற்றத்தார் வருந்துதலிவர் எனக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை கூறுகிறார் (புறம். 380:14-16). விளைவயல்களும் நீர்நிலைகளும் வற்றிய காலையில் தடாரியை இசைக்கும் கிணைஞன் பண்ணனைச் சென்றுபாட அவன் வறுமையைக் களைந்தான் (புறம். 388:1-6). வெள்ளியாகிய மீன் தென்திசைக்கண் சென்று வறம் செய்யும் காலை ஆயினும் எமமையும் நினைப்பாயாக எனச் சொல்லி நல்லேர் முதியன் பொருநனுக்குப் பெரு வளமீந்தான் (புறம். 389:4-6). அருவிகள் வற்றி யுலர்ந்த வறட்சிக் காலையிலும் பேரியாறு கரைய ளவு உயர்ந்து நீர் பெருகியது (பதி. 28:9,10;43:14,15). நிலம் தன்னியல்பில் திரிந்து கெடுங்காலையாயினும் சொல்லிய சொல் பொய்ப்படுவதை அறியாதவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 63: 6,7). மழையை உரிய காலையில் பெய்து உழவுத் தொழிலை இனிது நிகழப் பண்ணி மலையுச்சியை அடைந்த மழைமுகில், நெடுங்காலை பெய்யாதி ருந்து மலையை அடைந்து மிக்க மழையைப் பெய்தது (பதி. 84:21-23). காவிரி வற்கடம் உண்டான காலையும், நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும் துறைதோறும் ஒதுக்கி நடந்து சென்றது (பொரு. 237-239). நெடுஞ்செழியனின் அரண்மனையில் யவனர் இயற்றிய பாவைவிளக்கில் நெய்வற்றி ஒளி மழுங்கின காலையோறும் நெய்வார்த்துத் திரியைத் தூண்டினர் (நெடு. 101-104). 'தலைவர் இந்த மாலைப்பொழுதினும் எம்மை நினைந்து வாராராயின், எதிர்வரும் காலையில் எந்நிலையை எய்து வமோ' எனத் தலைவி கூறி வருந்தினாள் (அகம். 14:12,13). கோடை நீண்ட பசுமையற்ற காலையில் பெருமழை பெய்தது போன்று தலைவர் வரைவு மலிந்தமை கேட்டுத் தான் மகிழ்ந்ததாகத் தோழி கூறுகிறாள் (அகம். 42:6-14). தலைவியின் சிறுபுறம் பாராட்டிய காலையில் கூறிய குள்மொழியையும் எண்ணாராய்ப் பொருளீட்டும் பொருட்டுத் தலைவர் பிரிந்தார் எனத் தோழி கூறுதல் (அகம். 59: 14-18). நன்மை அல்லாத துன்பம் வந்த காலையும் தமது நட்புப் பண்பினின்றும் தலைவர் மாறு படார் எனத் தலைவி கூறுதல் (அகம். 113:1). வாடைக்காற்று பனிநலிகின்ற நடு இரவின் இரு

ளில் தனிமை எய்தியவர் பொறுக்கும் வலியளவை ஆராயாது மாறுபாடு இல்லாத காலையும் வெறுக்கும்படி வீசியது (அகம். 135: 11-13). புதல்கள் ஒளியாற் சிறந்த காண்டற்கினிய காலையில் அறுகம் புல்லை மேயும் திரிமநப்பிரலை நீரருந்திக் கொழு நிழலில் துணையொடு இன்பமுறத் தங்கும் (அகம். 139:8-12). கார்ப்பருவம் அழகு பெற்ற காலையில் தலைவி விருந்தாக ஏற்றுக்கொள்ள நம் தேர் விரைந்து செல்வதாக எனத் தலைவன் தேர்ப்பா கற்குக் கூறினான் (அகம். 374: 15-18). கொன்றை மரம் குருந்த மரத்தோடு சுழலும் மிக்க தன்மையுடைய காலையையும் கார்கால மன்று என நீ கூறு வாயாயின், இங்ஙனம் தோற்றுவது கனவோ கூறுக எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குற. 148:3-6). யாம் நுமக்கு அரியம் ஆகிய கனவுக்காலையில் நீர் மிகவும் பொறுத்திருந்தீர் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுதல் (குற. 178:5-7). கொன்றை மலர்கள் நம்மைப் போலப் பசுலைநிறத்தையடையும் காலையில் பெண்மானிடத்தினின்றும் நீங்கிய ஆணையான நம் தலைவர் காண்பரோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குற. 183:1-4). பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து தலைவன் வருங் காலை தலைவி இன்முகம் திரியாது அவனை எதிரேற்றுப் பேணினாள் (குற. 252:2-4). நம் களவொழுக கத்தை மறைக்கும் காலை இஃதன்று எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (குற. 321:7). குராமரம் புன்க மரத்துடன் அழுகுகொண்டு கண்ணுகு இனிதாகத் தோற்றிய காலையும், தலைவர் நம்மைப் பேணாராயினும் என் வனகண்மையால் வாழவேன் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 341: 1-4). தாய் சினந்து வருந்திய காலையும் குழவி வாய்விட்டு அண்ணையே என்றமும் (குற. 397:4,5). பெருமழை பொழிந்த மேகம் தென்திசை எழுதலால் பிரிந்தோர் இரங்கும் முன்பனிக்காலையும் நீ நின் காதலரைப் பிரிந்து வாழ்தல் அரிதாகும் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 5:5-7). சேவலுடன் கூடிய குயில எதிரெதிர் இருந்து ஆரவாரிக்கும் பூக்கள் மலியும் காலையும் (இளவேனிலும்) பிரிந்த காதலர் வாராது நம்மை மறந்தனர் எனத் தலைவி கூறினாள் (நற். 118:3-5). ஒன்று பிரிந்த காலை மற்றோர் அனலில் பறவை ஆற்றாதிருத்தல போலத் தலைவி தனிமையுற்றறையும் வாழ்க்கையை ஆற்றாது யானும் இறப்பேன் எனத் தலைவனிடம் தோழி கூறுதல் (நற். 124:1-3). இன்னமையைத் தருவதாகிய இளவேனிற் காலையில் பொருள்வயிற பிரிவது ஆடவர்க்கு இயல்பாம் எனில், அடைந்தாரைப் பாதுகாக்கும் அறத்தை

விடப் பொருள் அரியது போலும் எனத் தலைவி கூறினாள் (நற். 243:9-11). தலைவன் வேற்று நாட்டுக்குச் செல்லக் கருதித் தலைவியை இல்லின்கண் இருத்திய காலை அவள் வருந்தினாள்; பெரியவர் நிலை பெரிய அல்ல எனத் தோழி கூறுதல் (நற். 266:7,8). தலைவியின் அழகு தலைவன் வருங்காலை வந்து அவன் செல்லுங்கால் செல்லும் எனத் தோழி கூறினாள் (ஐங். 238:4,5). தலைவர் தாம் குறித்துச் சென்ற இக்கார்ப்பருவத்தைச் செய்யும் காலையில் யாம செயலற்றுக் கிடக்கும்படி வாராதிருப்பது எத்தன்மைத்து எனத் தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (ஐங். 451:1,2). காலையே கார்ப்பருவமாதலைத் தொடங்கி விட்டது (ஐங். 453:3; 468:2; 493:3). கார்ப்பருவம் தொடங்கும் இக்காலை நின்றுவைவு என்னை வருத்துதலான் நொந்து வருந்தும் உள்ளத் தோடு நின் பேரழகை நினக்கு மீண்டும் தருதற்கு விரைந்து வந்தேன் என வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகன் தலைவியிடத்துக் கூறினான் (ஐங். 491). மகளிர் உயிரை உடலினின்றும் பிரிக்கும் காலை என அதன் இயல்பறியாராய் மயங்கியோர் மாலைக்காலமென்று அதையும் ஒரு காலமாகக் கூறுவர் எனத் தலைவி ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குரைத்தாள் (கவி. 119:14-16). நாற்றிசையும் நடுங்கச் செய்யும் ஊழி முடிவாகிய காலையில் கூற்றுவன் பிறையைத் தனக்கு எயிறாகக் கொண்டு பல்லுயிரையும் கோடற்கு நககது போல அஞ்சுதலையுடைய கடிய மாலைப பொழுது தோன்றியது (கவி. 120:7-9). தலைவரின்மையால் பகலையும் முனிவேன்; பகற் பொழுது போய் இரவு வந்த காலை அவலிராக் காலத்தையும் அப்பொழுதே முனிவேன் எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 144:52,53).

2. விடியற்காலம். பாணர் மாலை மருதப் பண்ணையும் காலை - விடியற்காலம் - செவ்வழிப் பண்ணையும் மாறிப் பாடியதன் காரணம் கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளியின் கைவண்மையே என வன்பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 149:2-5). முன்பு தூக்கணாங்குருவியின் கூட்டையொப்ப ஒருபக்கத்தில் தொங்கிய வலம்புரிச்சங்கு இப்பொழுது அரசர் வாயிலிடத்தே காலை தோன்றினும் யான் நோவேன் எனச் சோழன் நெடுங்கிள்ளி இறந்த காலத்து ஆலத்தூர் கிழார் சுட்டியுள்ளார் (புறம். 228:11-14). வெட்சி வீரன் ஒருவன் காலையே பகைவரின் இனநிரை போகும் இடத்தைப் பார்த்து அவர் செய்யும் பூசலை மாற்றினான் (புறம். 257:1-10). மறக்குடி மகளை மணக்கும் பொருட்டு இவறுகாலை வேந்தர் வந்து நெடுநிலை வாயிலில் சுற்றித் திரிகுவர் (புறம். 350:5,6). கரிகால் பெரு

வளத்தானைக் கண்டு பரிசில் பெற்ற பொருநனை மறு நாட்காலை பார்த்தவர் 'இவன் நெருநல் வந்தவனல்லன்' என்று மருண்டனர் (பொரு. 96,97). வேனிற் காலத்தில் காலையிலேயே ஞாயிற்றின் கதிர் வெம்மையை உண்டாக்கிற்று (ஐற. 9,10). நெடுஞ்செழியனின் பாசறையில முரசம் காலையிலேயே இயம்பியது (மது. 231,232). காலையில் பசிய கொத்தினின்றும் நறுமலர்கள் பரற் கற்கள் மீது உதிர்ந்தன (அகம். 107:19,20). பாண்மகள் தன் தமையன் மார் நடுஇரவிற்குச் சென்று காலை கொணர்ந்த வாளை மீனுக்கு விலையாகச் செந்நெல்லைக் கொள்ளாது முத்துக்களுடன் அணிகலன்களையும் பெறுவாள் (அகம். 126:7-12). கார் காலம் காலையே வந்தது (அகம். 183:10). முழங்கும் கடலின் திரைகள் காலையில் அலையும் (அகம். 220:12). பாரியின் பறம்பு அரணில் குருவியின் கூட்டம் காலையில் புறம் போய் நெற்கதிர்களைக் கொண்டு மாலையில் மீளும் (அகம். 303:10-14). சுனைகள் 'நீர்நிறையுமாறு காலையே கார்ப்பருவம் தொடங்கியது (அகம். 364:8,9). காலையும் பகலும் மாலையும் யாமமும் விடியலும் என்ற இப்பொழுதுகள் ஒருவருக்கு இடையே தோற்று மாயின் அவரது காமம் பொய்யே ஆகும் (குறு. 32:1-3). தலைவன் காலை எழுந்து தேரை ஒப்பனை செய்து பரத்தையரைத் தழுவும் பொருட்டுச் சென்றான் (குறு. 45:1-3). வினையாட்டுப்பாலை காலையில் வருந்துதலாற் பிறந்த செயலறுதலை ஒம்புக என்று தலைவியிடம் தோழியர் கூறினர் (குறு. 48:1-3). தலைவன் காலையென்று சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலர் மாலையைத் தலைவிக்குத் தந்தான் (குறு. 346:4-6). தலைவனின் மலையிலிருந்து காலை வந்த காந்தளிசை மெல்லிலை குழையுமபடியான் தழுவுதலை அன்னை கடியவில்லை எனத் தலைவி கூறல (குறு. 361:4-6). நொச்சியும், மனை நடுவில் உள்ள முல்லையும் அருமபவிழந்து மலரு மாறு இன்று காலை கார்ப்பருவம் வந்தது (நற். 115:5-7). தலைவி கானலிடத்துத் தன் ஆயத்துடன் காலையில் சென்று மலர்களைக் கொய்து கொணர்ந்தாள் (நற். 123:5,6). தலைவர் குதிரைகள் பூட்டிய தேரைச் செலுத்திக் காலையில் புறத்தே சென்றார் (நற். 130:3). இன்று காலைப் பொழுதிலேயே மேகம் தன் மழைபெய்யும் தொழிலைத் தொடங்கியது எனத் தலைவன் கூறினான் (நற். 242:5). மேகம் மழை பொழிந்த இனிய காட்சியையுடைய காலையில் மயில் தன் தோகை விரித்து ஆடியது (நற். 264:2-4). வெள்ளைக் கொக்கின் பார்ப்பு இறந்துபட்டதாக, அதன் பொருட்டு அக்கொக்கைக் கண்டு

அளவளாவசு சென்ற நாரை காலையிலிருந்தே அதனுடனிருந்தும் அமையாது மாலையிலும் அங்கேயே தங்கியது (ஐங். 157:1-3). மாலைப்பொழுது இனி காலையிலேயே வரினும் தடுத்தது நிறுத்துவார் ஒருவருமில்லர் எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி கூறி வருந்தினாள் (ஐங். 183:4-6). காலையிலேயே முழங்கும் குரலையுடைய போர்முரசம் இயம்பியது (ஐங். 448:1). மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியை யுடைய ஏறுகளெல்லாம் காலை பெய்யும் மேகநிறையை ஒத்தன (கவி. 106:13,14). என காதலரை நீ காலை கொண்டு வருவாயாயின யான என உயிரோடு சென்று அவரைக் காண்பேன எனக் கதிரவனைப் பார்த்துப் பிரிவாற்றாத தலைவி கூறினாள் (கவி. 145:32,33). தலைவி தன் கணவனைப் பார்த்து 'நீ பரத்தையரோடு ஆடும் பொருட்டே காலையில் பிரிந்து சென்று மாலை வருகிறாய்' என்றுரைத்தாள் (பரி. 8: 48-50). மலையிடத்து மாலைப் பொழுது பெய்த மழையால் மறுநாள் காலையில் வையையாற்றில் நீர் பெருகியது (பரி. 10:1,8). போரில் பகைவரை வெல்லும் படையினையுடைய பாண்டியனின் வையையாறு காலைப் பொழுதில் கலங்கிச் சிவந்த குருதி போன்றிருக்கும் (பரி. 12:85,86). மேகம் காலைப் பொழுதில் கடலில் படிந்து முகந்த நீரோடு ஞாயிறு சென்ற வழியே மேலைத்திசை சென்று மலையை அடைந்து மண்ணுலகம் உறங்கும் போது தானுறங்காது மழை பொழியும் (பரி. 20:6-8).

3. பருவம். மேகங்கள் சினம் சிறந்து இடித்து விசும்பில் தவழ்ந்து காரென்னும் காலை - பருவத்தை - அறிவிக்கும் பொழுதில் மக்கள் வருந்தினர் (பதி. 81:2-5). குளிர்ந்த செவ்வியுடைய கார் காலையில் தலைவர் வரினும் வாராராயினும் அவர் சென்ற இடம் அவருக்கு இனியது போலும் எனத் தலைவி கூறினாள் (அகம். 244:6-8). மேகம் மழை பொழிதலைச் செய்யத் தொடங்கிய காலையில் மடப்பிணையைக் கலைமான தழுவியது (நற். 256:7, 8). பிரிந்தோர் வருந்தும் அரும்பெற்ற காலையும் காதலர் தாம் செய்ய வேண்டிய செயலையே கருதிய உள்ளத்துடன் விரைந்து செல்வாராயினர் (நற். 296:6-8). தலைவர் பிரிந்துறைதற் கியலாத காலையும் பிரிந்துபோதலில் வல்லுநர் எனத் தலைவி கூறினாள் (ஐங். 338:4,5). பெய்பனி நலியக் குருகினம் வருந்தி நரலும் பிரிவருங்காலையில் (கூதிர்ப்பருவதில்) தலைவர் நம்மைக் கைவிட்டு உறைவா ரல்லர் எனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (ஐங். 457:1-3). இருநிலம் குளிர்ப்ப நாளும் அருமபனி கலந்து வீசும் அறசிரக் காலை நினைநினையாராயினும்

நின் மாமைக்கவின நினைநினை மறக்க விடுமோ எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 470).

4. பகல். 'அதியமான் நெடுமானஞ்சியை இன்றிக் கழிகின்ற காலையும் - பகலும் - மாலையும் எனக்கு ஸ்ரீலையாகுக' என அவன் திறந்தகாலத்து ஓளவையார் கையற்றுப் பாடுகிறார் (புறம். 232:1). தலைவி தன் காமமிகுதியால் துதி காலை என்றும் கருதாது தலைவனால் செய்யப்படும் அன்பைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பகற்குறி வந்தாள் (நற். 223:1-3).

5. வாழநாள். பாரிமகளிரைப் பாப்பாற படுத்திய கபிலர் யான நோவேன' எனது காலை - வாழநாள - கெடுவதாகுக' என வருந்திக் கூறினார் (புறம். 216:9). வேள எவளி இறந்ததை எண்ணி 'நோகோ யானே, தேயகமா காலை' என வெள்ளெருக்கிலையார் கையற்றுப் பாடினார் (புறம். 234:1).

6. ஞாயிறு. காலை - ஞாயிறு - போன்ற தப்பாத வாயமையன பலயானைச் செல்கெழு குட்டுவன (பதி. 21:4). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் பகைவர் நாடு மழையினறி அழிந்து விளைபொருளின்றிக் கெட்டு வெம்மை மிகுந்தமையான அந்நாட்டு மக்கள் 'காலையது வெம்மை நன்மையுடையதன்று' எனக் கூறி வருந்தினர் (பதி. 26:6-8).

7. கீழ்த்திசை. காலை - கீழ்த்திசை - வானத்தெழுந்த கடுங்குரல் மேகம் முல்லைக்கொடி தளிாப்ப மழை பெய்தது (அகம். 174:5-7)

8. பள்ளி எழுச்சி முரசம். படைவலி குறைந்தவனின் செவியில் படைஎடுத்து மேல வந்தவனின் காலை - பள்ளியெழுச்சி முரசம் - ஒலித்துப் பெருந்துயர் செய்து துயில் போகும் (கவி. 70:20,21).

காலைஅந்தி - காலையை அடுத்த அந்திப்பொழுது. சோழன குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் காலை அந்தியும் - காலையை அடுத்த அந்திப்பொழுதும் - மாலை அந்தியும் அவனுடைய தாளை வளவன் வாழ்க என வாழ்த்திப் பாடுவேன என ஆலத்தூர்கிழார் கூறுகிறார் (புறம். 34: 8, 17).

காலோர் - காலாண்மறவர். வளங்கெழு செலவர் காலோர் - காலாண்மறவர் - சூழ்ந்து காப்பக் காற்றின் செலவை ஒத்த விரைந்த தேர்க்குதிரைகளைக் கடிதிற் செலுத்தினர் (மது. 440-442).

காவட்டனார் - புலவர். இவரது பெயர்விளக்கம் புரியவில்லை. கல்வெட்டுக்களில் காவட்டனாரென்று வேறு சிலர் பெயர்கள் காணப்படுதல் கொண்டு இவர் பெயரையும் அவ்வாறே கொளவர் ஒளவை. து. இவா பாடியனவாய்ப் புறநானூற்றில் (359)

ஒன்றும அகநானூற்றில் (378) ஒன்றுமாக இரு பாடல்கள் உள்ளன. அத்துவன கீரனைப் பாடிய புறப்பாடலில் நிலையாமை, கொடை இரண்டையும அவனுக்கு நனகு அறிவுறுத்தியுள்ளார். 'காடு முனலினரே நாடு கொண்டோரும்' என்று பொதுப்பட நிலையாமைகளைக் கூறியதோடல்லாமல், 'நினக்கும் வருதல வைக லற்றே' என்று கேட்டுப் பானுக்கும் செவி கைப்பக் கூறுவதில் தனிப் பண்பை வெளிப்படுத்துகிறார். 'வசையும் நிற்கும் இசையும் நிற்கும், அதனால், வசை நீக்கி இசை வேண்டி' ஈவாயாயின நீ எய்திய புகழ் நீ பெயர்ந்த பிணனும் நீடு விளங்கும்' என்று இவர் அவனைத் தெளிவுபட அறிவுறுத்துகிறார். தலைவன் பிரிந்தத னாலான தனிமைத் துன்பமும் அன்னையின் அமர நோக்கமும் ஞாயிறு மறைந்த துன்பமிகக மாலையும் ஆகிய அனைத்தும் வருத்துகின்ற நிலையில் தலைவி தலைவனின் மலையைக் கண்டவாறே உயிர்தாங்கி யிருக்கும் வன்மையை அகப்பாடலில் காட்டுகின்றார்.

காவல் - 1. காத்தல். 'யான் என் பகைவரைப் புறங் காணே னாயின பாண்டி நாட்டைக் காவல் - காதல - செய்வதினின்றும் நீங்கிப் பிறர்தம் வன் புலங்களைக் காவல் செயவேனாக' என ஒல்லையூர் தந்த பூதப பாண்டியன் வஞ்சினம் கூறினான் (புறம். 71:5,18,19). காவலாகிய வெண்கொற்றக் குடை கால் துணிந்து உலறும்படி கோச்சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை மேலோர் உலகம் எய்தினான் (புறம். 229:20,22). நாடுகாவல் செய்யும் வேந்தரின் பெருமனையின் புறக்கடையில் எறியப்படும் பலியாகிய வெண் சோற்றைப் போல, சீறூர்த் தலைவன் செல்வக் காலத்தில நிறைய வழங்கவும் வல்லன் (புறம். 331: 11-13). தகடு எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை நாடு காவற்கமைந்த அரசு துறை போகிய வீறு சால் நனமகனைப் பெற்றான (புறம். 74:20,31). தழையால் வேயப்பட்ட கூரை ஒழுங்குபட்ட தெரு விடத்தே நாற்சந்தியான முறறத்தே யானை காவலாக நின்றது (முலலை. 29-31). தலைவியும் யானும் தினைப்புனம் காவல் செய்யக் கருதியுள் ளோம் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறல் (அகம். 92:6,7). தலைவியின் வேறுபாடு முருகக் கடவுளால் ஆயது என்று கருதி அவளது தாய் தனது இல்லத் தைத் தெய்வத்தால் தீங்கு நேராவண்ணம் காவல் செய்யக் கருதினாள் (அகம். 232:12-14). 'காவல் நெஞ்சமுடன் என காமத்தைச் செப்பாதிருந்தேன்' என இரவுக்குறி வந்த தலைவனிடம் தலைவி கூறல் (அகம். 298:18). காந்தளின் கொழுவிய அரும்

பைத் தானாக மலரும் வரை காவல் செய்யாது வண்டுகள் மூடிய இதழ்களைத் திறக்கும் (குற. 365: 1,2). குரங்கு பலாப்பழத்தைக் கவர்ந்தது கண்ட காவல் மறந்த காணவன் பலாமரந்தோறும் வலையை மாட்டிவைத்தான் (குற. 342:1-3). முனபு தலைவன் பரத்தையிற் சென்றபோது அவனைப் பாணர் சூழ்ந்து காவலை மேற்கொண்டு நின்றாற் போல இப்பொழுது இழையணிமகளிர் விரிச்சி கேட்ப நின்றனர் (நற். 40:3,4). குறவரின் இளமகள் முன்போலவே தினைக் கொல்லைக்குக் காவல் அமைந்தாள் எனச் சொல்வாயாக என்று தலைவி திணையை உணர்வந்த கிள்ளைகளிடத்துக் கூறித் தலைவரிடம் தூதனுப்பினாள் (நற். 102:7-9). அடியறிந்து ஒதுங்கா ஆரிருள் வந்து எம் அகன்ற மாளிகையின் காவலையும் கடந்து என்னுடன் கூடிப் பேரன்புடையவனாக இருந்தாய் எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள். (நற். 156: 1-3). 'கொய்யததக்க இத்தினைப் புனங்காவலும் நும் முடையது தானோ' எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (நற். 213: 9-11). இளைய பரத்தை ஒருத்தி தெருவிற் சென்றபோது குல மாதர்கள் தததம் கொழுநரைக் காவல் செய்து கொண்டனர் (நற். 320:3,10). பரதவர் கானலில் காவல் கொண்ட உப்புக்குவட்டில் ஏறி நின்று மீன்வேட்டைக்குச் சென்ற தம்கிளைஞரின் கடலில் வரும் படகுகளை எண்ணுவர் (நற். 331: 1-8). மலைப் பக்கத்தில் வளர்ந்த தினைக்கதிர் வளைந்துள்ள பெரும்புனத் தைக் காவல் செய்யக் கருதினோம் ஆயின் தலை வன் நமநிலை உணரான் எனத் தோழி தலைவி யிடம் கூறினாள் (நற். 344. 1-5). அன்னையின் காவலைக் கடந்து அம்பலத்தை எய்திப் பகலில் பல ரும் காண நாணை விடுத்துத் தலைவனின் ஊர் எவ்விடத்துள்ளது என வினவித் கொண்டு செல் வோமா எனத் தோழி தலைவியைக் கேட்டாள் (நற். 365: 1-5). அறனில்லாத தாய் தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்யவிடாது வீட்டுக்குள் வைத்திருப்பதனை நீவீர் அறிந்தீரோ எனக் கிளியினத்தைக் கேட்பது போலச் சிறைப்புறத் தலைவனுக்குத் தோழி இற்செறிப்பறிவுறுத்தி னாள் (நற். 376: 10-12). தந்தை வேட்டை மேற் சென்றதனால் தினைப்புனத்திற்கு இனி நீயே காவல் எனத் தலைவியிடம் தாய் கூறினாள் (நற். 389: 5-7). தலைவி புனங் காவலை மேற்கொண்டமை கண்டு தலைவன் மகிழ்ந்தான் (ஐங். 281:3,4). தலைவியைத் தினைப்புனம் காவல் செய்தலைத் தமர் நீக்குவர் எனத் தோழி கூறுதல் (ஐங். 289: 3). யானை மதநீரால் நனைந்த கன்னங்களையும்

எட்டுத்திசைகளையும் காவல் செய்யும் வல்லமையையும் கொண்டது (கவி. 48: 1-3). உயிரைக் காற்று என அறியாது அரிய பொருள் என மதித்துக் காவல் செய்வார்க்கு ஆயர்மகள் தோளைத் தழுவுதல் அரிதாகும் (கவி. 103: 68-70). அறங்காவற் பெண்டிர் தம் உரிமை மைந்தரொடு வையையில் புனலாடினர் (பரி. தி. 2: 48-50).

2. காக்கப்படும் நாடு. 'நீ நரகம் செல்பவரோடு பொருந்தாது காவலைக் - காக்கப்படும் நாட்டை - குழுவியை வளர்ப்பாரைப் போலக் காப்பாயாக' எனச் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாள் கோப் பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு நரிவெருஉத்தலையார் அறிவுரை கூறினார் (புறம். 5:6,7).

காவலர் - 1. காக்கும் அரசர். உலகம் காவலர் - காக்கும் அரசர் - வழிமொழிந்து நடக்கும் பெருமை உடையவன் செல்லக் கடுங்கோ வாழியாதன் (புறம். 8:1). உலகம் காவலரது தோள் வலியைக் கெடுத்து நீ ஒருவனே தலைவனாதலை விரும்பின், அதற்கு நீ செய்ய வேண்டுவனவற்றைக் கேட்பாயாக எனக் கூறிப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் குடபுலவியனார் அறிவுரை வழங்கினார் (புறம். 18:14-17). மழை பெய்யும் காலத்துப் பெய்யாதொழியினும் விளைவு குறையினும் இயற்கை அல்லாதன செயற்கையில் தோன்றினும் இவ்வுலகம் காவலரைப் பழிக்கும் என்பது வெள்ளைக்குடி நாகனார் கூற்று (புறம். 35:27-29). வலம்புரிச்சங்கம் ஞாலம் காவலரது வாயிலிடத்தே பள்ளி எழுச்சிக் காலத்தே தோன்றினும் யான் நோவேன் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி இறந்தகாலை ஆலத்தூர் கிழார் வருந்திக் கூறினார் (புறம். 225:12-14). வையம காவலரின வளம் பொருந்திய திருநகர் வென்வேல் விடலை மாய்ந்தமையின் இப்பொழுது தனித்துப் பல அணி இன்றிப் பொலிவழிந்தது (புறம். 261:6,16-19). இவ்வுலகைத் தாமே தமக்குரியதாக ஆண்ட இனபக் காவலர், கடற்றிரைகள் கொழித் தொதுக்கும் நுண் மணலினும் பலராவர் (புறம். 363:1-4). அன்புடையார்க்கன்றி மாறு கொண்ட காவலர் கனவிலும் சென்று சேரஇயலாத தன்மையுடையது அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் கடியுடை வியனநகர் (புறம். 390: 5,6). சேரன் செங்குட்டுவன் மேற்றிசைக்கண்ணுள்ள நிலத்தைக் காக்கும் காவலர் மருமானும் பகைவருடைய இமயமலைமிசை வில் எழுதியவனும் ஆவான் (ஐ. 47-49). செழியன் கொற்கை என்னும் ஊருக்கு அரசனும் தெற்கின்கண்ணதாகிய நிலத்தை ஆளும் காவலரின் மருமானும் ஆவான் (ஐ. 62-65). மருத நிலம் குழந்த குடியிருப்பை உடையவனும் கிழக

கின்கண்ணதாகிய நிலத்தை ஆளும் காவலரின் மருமானும் ஆவான் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித் தோட் செம்பியன் (ஐ. 78-82).

2. காவல் செய்யும் ஆள். ஐவன நெல்லைக் காவலர் - காவல் செய்யும் ஆள் - காவலுக்காக இடப்பட்ட தீ கெட்ட காலத்து ஒளி விளங்கும் மாணிக்கம் அங்குள்ள இருளைத் துரத்தும் (புறம். 172:6,7). புனத்தை யானை தின்னாது காக்கும் காவலரின் குடிவை ஒப்பக் கோழிக்குக் கட்டிய கூடு காட்சியளிக்கும் (பெரு. 51,52). தலைவியின் தந்தையின் காவலர் சோர்வுற்றிருப்பதை மறைய உணர்ந்து தலைவன் இரவில் வருதற்கும் உரியன (அகம். 2:13-15). தினைப்புனம் காகமும் காவலர் ஓயாது ஆர்க்கும் தோறும் கிளிகள் தம் இனத்தை அழைக்கும் (அகம். 12:6,7). தலைவியின் மனையின்கண்ணுள்ள காவலரும் அறியா வண்ணம் தலைவன் வந்து தலைவியை முயங்கினான் (அகம். 22:16-18). தினைப் புனத்தைக் காக்கும் காவலர் பன்றியின கூட்டத்தை ஒட்டுவதற்குப் பெரிய கொம்பை எடுத்து ஊதுவர் (அகம். 94:9-11). தலைவியின் மனையிலுள்ள காவலர் அறிதலைத் தவிர்த்துத் தலைவன் அம் மனையினுள் புகுந்தான் (அகம். 102:12,13). வயலிலுள்ள நெற்பயிரின் இளங்கதிரை முதிய பசு தின்பதற்கஞ்சிய காவலர் அப்பகலைக் கொடிகளால காஞ்சி மரத்தில் கட்டிக் கரும்பை அருத்துவர் (அகம். 156: 3-6). மழைபொழியும் நள்ளிரவில் காவலர் நெகிழ்ந்திருக்கும் பதம் நோக்கித் தலைவன் தலைவியின் மாளிகையின் ஒரு புறத்தே நின்று கொண்டிருந்தான் (அகம். 162:6-9). காவலருக்கு மறைந்து புனத்தை வளைத்துக் கொண்ட பெரிய கன்றிறியானையைப் போல நும் ஊருக்குப் பெயர்ந்து செல்வாய் எனத் தலைவனிடம் தோழிகூறல் (அகம். 308:14,15). பேய் வழங்கும் நள்ளிரவில் தலைவன் காவலர் சோர்ந்திருக்கும் சமயம் பார்த்துத் தலைவியின் மனைசு கதவைத் திறந்து வந்து அவளைக் கூடினான் (அகம். 311:3-5). தினைப்புனம் காவலர் விடும் கவண்கண் லின் ஒலிக்கு அஞ்சிக் காட்டுயானை பசிய மூங்கி லைக் கைவிடும் (ஐ. 54:2,3). ஏனல் காவலர் ஆண்டுத்தின்றழிக்க வந்த பன்றி முதலாய் விலங்குகளை அம்பெய்து கொல்வர் (ந. 13:3). கழனி காவலர் நத்தையை உடைத்துத் தின்பார் (ந. 280:7). காவலர் மாலையில் தாம் கையிற் கொண்ட வெண்தடியை எறியக் காட்டில் ஒடுங்கிய முயல் விரைநதோடும் (ஐ. 421:1). நீ இரவு வரின் ஏனல் காவலர் கன்று வந்ததென ஆர்ப்பரிப்பார் எனத் தலைவனிடம் தலைவி கூறினாள் (கவி. 52:12,14).

3. ஊர்க்காப்பாளர். தலைவன் இரவுக்குறியிடத்

வரும் போதெல்லாம் காவலர் கடுகுதலானும் நாய் குரைத்தலானும் இடையூறுற்று வறிதே மீள்வன் (குறி. 239-243). உறங்காத அன்னை உறங்கினும் துயிலாத கண்களையுடைய காவலர் துஞ்சார் (அகம். 122:5,6). தொண்டகச் சிறுபறை யாமம் காவலர் தூங்காமையால் நள்ளிரவிலும் ஒலிக்கும் (குற. 375:4-6). காப்பு நிறைந்த நகரத்தைத் துஞ்சாது காக்கும் காவலர் அயர்ந்திருக்கும் பதம் நோக்கித் தலைவன் தலைவியை முயங்க இரவில் வருதல் மிகக் கொடிதாகும் (நந். 98:8-10). மழை மிகுதியாகப் பெய்யவும் காவலர் கடுகவும் கழனியில் நண்டு உழவர் வீத்திய வெண்முளையை அறுக்கும் (ஐங். 29:1,2).

4. நாழிகைக் கணக்கர். காவலர் - நாழிகைக் கணக்கர் - இரவில் கண் விழித்திருந்து காலக்கணக்கை ஆராய்வர் (குற. 261:6,7).

காவலன் - 1. காக்கும் அரசன். ஒளிவீசும் சக்கரத்தால் நிலம் முழுதையும் ஆண்டோரது மரபைக் காவல - காக்கும் அரச - எனச் சேரமான் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை விளிக்கப் படுதல் (புறம். 17: 7, 8). பகைவரால் தடுத்தற்கரிய காவலன் என்னை எவ்வாறறிந்தானோ என அதியமான் காணாது பரிசளித்த போது அதனைக் கொள்ளாது பெருஞ்சித்திரனார் வருந்திக் கூறினார் (புறம். 208: 4, 5). திருமால் 'காவல' என விளிக்கப் பெறுதல் (பரி. 3: 83).

2. காவல் செய்யும் ஆள். பெருங்குளம் காவலன் - காவல்செய்யும் ஆள் - போல நம் தாயும் துயில் மறந்தாள் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 252: 13, 14). தலைவன் தானுமொரு திணைப் புனக் காவலன் ஆகித் தலைவியின் மெனதோனை நெகிழ்த்தான் (ஐங். 230:2, 3).

காவற்சாகாடு - காவலாகிய சகடம். உலகின்கண் செலுத்தும் காவற்சாகாடு - காவலாகிய சகடம் - அதனைச் செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படின ஊறுபாடி லையாய் வழியில் இனிதாகச் செல்வான் எனத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் கூறினான் (புறம். 185: 1-3).

காவற் பெண்டு - பெண்பாற்புலவர். பெயரைக் கொண்டு இவரை ஒரு செவிலித்தாய் என்னலாம். இவர் சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியின் செவிலித்தாயென்று தெரிகிறது என்பார் உ. வே. சா. (புறம். பாடினோர் வரலாறு). புறநானூற்றில் அவனைப் பற்றிய (புறம். 80-85) பாடல்களையடுத்து இவர் பாடல் (புறம். 86) அமைந்துள்ளதனால்

இவர் அவ்வாறு கருதப்படுகிறார் போலும். இவர் பெயர் காதற்பெண்டு என்றும் காணப்படுகிறது. தாம் பாடிய ஒரே பாடலில் (புறம். 86) 'புலி சேர்ந்து போகிய கல்லளை போல, ஈன்ற வயிறோ இதுவே, தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே' என்று மறக்குடித் தாயொருத்தி தன் மகன் சென்ற இடம் குறித்து வினவியவட்குக் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடலால் இப்புலவரை ஒருமறக் குடித் தாயாகவும் கொள்ளலாம்.

காவன்முல்லைப் பூதனார் - புலவர். பூதனார் எனபது இவருக்குத் தெய்வப் பெயராக இடப பெற்ற இயற் பெயர். காவன் முல்லை யென்பது ஒரு புறத்துறையாகவின் அத்துறையைப் பாடினமையின் இவர் காவன் முல்லைப் பூதனார் எனப் பெயர் பெற்றார் என்று பி.நா.வும் (நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு) இவர் அத்துறையைப் பாடும் வல்லமையுடையார்போலும் என்று உ.வே.சா.வும் (குறந்தொகை. பாடினோர் வரலாறு) கூறுவர். இவர் அத்துறையே யன்றி வேறெத்துறையிலும் புறப்பாடல் பாடியதாகச் சான்றில்லை. மற்று, காவன் முல்லை யென்பது இவரது ஊராகவும் இருக்கலாம் என்று ப. மு. (பக். 267) கூறும். பூதனார் என்ற இவர் பெயர் பூதத்தனார் என்ற பாட வேறுபாட்டோடும் (அகம். 391) காணப்படுகிறது. அகம் 151-ஆம் பாடலின் கீழ் பூதனார் என்னும் பெயரன்றிப் பூதரத்தனார், பூக்கரத்தனார், பூச்சாத்தனார், மழுககாத்தனார் என்றெல்லாம் காணப்படுகின்றன. வாயிலும் காவன்முல்லை என்ற அடையினால் அப்பாடலும் பூதனாருடையதாகவே சங்க இலக்கிய வை. பி. பதிப்பில் அடக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சேர்த்து அகநானூற்றில் ஐந்தும் (21, 151, 241, 293, 391) குறந்தொகையில் இரண்டும் (104, 211) நற்றிணையில் ஒன்றும் (274) ஆக எட்டுப் பாடல்கள் இவருடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. அவையெட்டும் பாலைத் திணையாகவே உள்ளன. அவற்றில் பாலைப்புனைவுகள் அழகுற அமைந்துள்ளன. சன்று காவற்பட்ட பெண் நாயின் பசியினைப் போக்குதற்குச் செந்நாய் ஏற்றை ஆண்பன்றியைத் தாக்குவதையும் கூழுண்பதற்குக் கூவலர் தோண்டி நீரினமையால் விட்டுச் சென்ற தழைகள் படிந்த கிணறுகளை யானைகள் தம்மை அகப்படுத்தற்கு வேடர்கள் அகழ்ந்து தழையிட்டு முடிய குழிகளாகக் கருதித் தூர்ப்பதையும் (அகம். 21) நெல்லிக்காயினைக் கொண்டு செம்முக மந்தி கழங்காடுதலையும் (அகம். 241) இவர் பாக்களில் காணலாம். மூங்கில் இளமுளை வதங்கவும் மலையிடங்கள் வெம்பவும் மழை பெய்யாது மறத்தலால் அருவி

யற்ற அகலிடத்தே தோன்றிய கானல் நீரை மழையெனக் கருதியோடித் தாகம் பட்ட தனிமான் அங்கிருந்து மீளவும் மாட்டாமல் வருந்திக் கிடக்கும் என்று பாலையின் வெம்மை மிகுதியை இவர் காட்டுகின்றார் (அகம். 241). வாகையின் கிளைகளுக்குக் கலைமான் கொம்புகளையும் வாகை நெற்றின் ஒலிக்கு ஆடுமகள் பறையொலியையும் (அகம். 151) உகாவின் காய்க்குக் குயிலின் கண்ணையும் அதன் கனிக்கு மணிக்காசினையும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் வருத்தத்திற்குத் தாயைப் பிரிந்த கன்றின் வருத்தத்தையும் (அகம். 293) அதிர்வு முகைகளுக்கு வெருகின் பற்களையும் (அகம். 391) சிதறி விழும் மழைத்துளிகளுக்கு முத்துவடத்திலிருந்து நூலற்று உதிரும் தனிமுத்துக்களையும் (குறு. 104) குமிழும் பழங்களுக்குப் பொற்காசுகளையும் (நற். 274) இவர் நயமுற உவமித்துள்ளார். மண்ணில் ஊன்றிய கொம்பினைப் பெயர்க்க மாட்டாத நிலையில் மதயானை தன் வாயில் புகுத்தியிருக்கும் பெரிய கை மலைமுழைஞ்சினுள் நுழையும் பாம்புபோல் தோன்றும் எனக் கூறுவது சிறப்பாக உள்ளது (அகம். 391).

காவி - குவளை மலர். நாட்காலையில் தேன்மணம் கமழும் காவி - குவளை மலர் - கண்ணென மலரும் (அகம். 150:10,11). உப்பங்கழி தன்பாலுள்ள நெய்தல் மலரும் காவியும் கூம்பி முழுகும்படி நீர்ப் பெருக்கைக் கொண்டது (அகம். 350:1,2). ஆயத்தார் கழியிடத்து மலர்ந்த காவி மலர்களைப் பறித்தும் கடலில் விளையாடியும் தத்தமக்கு உரியதொன்றைச் செய்தனர் (குறு. 144: 1-3). கானலிடத்து ஆயத்தாரோடு பறித்த தேன் மணம் கமழும் காவியின் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட நெறித்தழையைத் தலைவி அணிபெற உடுத்தனர் (நற். 123: 5-7). திரட்சிகொண்ட இடுமணல் படிதலால் காவி வருந்த, அம்மணலைக் கடல் திரைகள் வந்து கரைத்து அருள் செய்தன (கவி. 131:37,38).

காவிதிமாக்கள் - காவிதிப்பட்டம் பெற்ற அமைச்சர். மதுரையில் இருந்த காவிதி மாக்கள் - காவிதிப்பட்டம் பெற்ற அமைச்சர் - அன்பும் அறமும் நீங்காது காத்துப் பழிப்பன விலக்கிப் புகழான் நிறைந்த செம்மை சான்றவர் (மது. 497-499).

காவிரி - ஓர்யாறு. ஞாயிறு நான்கு திக்கினும் தோன்றினும் வெள்ளியின் தென்திசைக்கண் செல்வினும் வற்றாத காவிரி பல கால்களாகப் பிரிந்தோடி உலகை உண்பிக்கும் (புறம். 35:6-8). பெருகிவரும் இனிய நீரையுடைய காவிரி கொழிக்கும் மணலினும் பலவாக நின்வாழ் நாள் சிறப்பதாக என்று

சோழன் மாவளத்தானைத் தாமப் பல் கண்ணனார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 43:21-23). 'நீயே குளிர்ந்த நீரையுடைய காவிரிக்குத் தலைவன்' என்று சோழன் குராப் பள்ளித்துஞ்சிய திருமாவளவனைக் காரிக் கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார் (புறம். 58:1). நீர்மிகுந்த காவிரியின் கரையிலுள்ள மரத்தைச் சாய்க்கும் மிக்க வெள்ளம் குழந்தைக்குப் பாலூட்டச் சுரக்கும் முலை போல உலகத்து உயிர்ப் பன்மையைப் பாதுகாக்கும் (புறம். 68:8-10). கௌணியன் விண்ணந்தாயன் வேட்ட வேள்வியைக் கண்டு மகிழ்ந்த ஆலுர் மூலங்கிழார், 'பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும் தண்புனற் படப்பையுடைய எம்மூரில் உண்டும் தின்றும் ஊர்ந்தும் கொண்டாடுவோம்' எனக் கூறினார் (புறம். 169:28-30). கரையைப் பொருது முழங்கும் நீர் மிகு பெருங் காவிரி சோழநாட்டை வளம்பெறச் செய்யும் (புறம். 174:7-9). அம்பர் என்னும் ஊர்க்குரியோனாகிய அருவந்தை காவிரி பாயும் தாழ்ந்த நிலப் பாங்கையுடைய, தோட்டங்களையும் நெல்விளையும் கழனிகளையும் உடையவன் (புறம். 385:8-10). கோடைக்காலம் வந்த போதும் தப்பாது நீர் ஒழுகு தலையுடைய காவிரியாறு பாயும் நல்ல நாட்டுக்குத் தலைவன் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் (புறம். 393:22-24). கிள்ளிவளவன் முழங்கு நீர்ப் படப்பைக் காவிரிக் கிழவன் எனச் சுட்டப் பெறுகிறான் (புறம். 399:11-13). காவிரி வளம் பொருந்திய நிலவுலகைப் புரந்து நேர்கிழக்காக ஓடும் கலங்கலாகிய வெள்ளத்தைக் கொண்டது (பதி. 56:4-6). தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையைக் 'காவிரியாற்றின் நீர் மிக்குள்ள நெடுந்தொலைவி லேயே விரிந்து தோன்றும் அழகினை யுடைய புகார் நகரத்தையுடைய செல்வனே' என அரிசில் கிழார் விளிக்கிறார் (பதி. 73:8,9). காவிரிப்படப்பை நன்னாடு, செழுமையான பல ஊர்களையுடைய வளமிக்க தண்பணைகளைக் கொண்டது (பதி. 90:46,47). சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தால் வேலிநிலம் ஆயிரம் கலம் நெல்விளையுமாறு காவிரியால் பாதுகாக்கப்படும் நாட்டிற்கு உரிமையுடையவன் (பொரு. 246-248). பிற நாடுகளில் ஏரியாலும் ஏற்றத்தாலும் விளைகின்ற வளமெல்லாம், கரிகாலனின் காவிரி சூழ்ந்த நாட்டில் நெல்லரியும் போது கீழே சிந்துகின்ற நெல்லிற்கே சமமாகும் (பொரு. வெ. 1). வெள்ளி திசை திரிந்து தெற்கேகினும் வானம்பாடி வருந்தப் புயல் மாறி வான் பொய்ப்பினும் (சூடக) மலையில் தோன்றிக் கடலிற் புகும் காவிரி தான் பொய்யாது புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும் (பட். 1-7). சுங்கம்கொள்வோர் பெருங் காவிரியாறு மணம் கூட்டும் எக்கர் மணலில் கடை

யாமத்தில் சிறிது துயில் கொள்வர் (பட். 115-117). புகார் நகரத் தெருக்களில் கங்கையாற்றுப் பொருளும் காவிரியாற்றுப் பொருளும் சூழத் துணவும் காழகத்தாக்கமும் நிலம் நெளியும்படி மயங்கிக் கிடக்கும் (பட். 190-193). குடமலையிற் பிறந்த தண்பெருங் காவிரி கடலிற் கலக்கும் புகார் முகத்தில் காணப்படும் பொருள்கள் போன்று நன்னனின் தலைவாயிலில் மிகுதியாகப் பொருள்கள் காணப்பட்டன (மலை. 527-529). ஓடக்கோல் நிலைபெறாத ஆழமுடையது காவிரி (அகம். 6:6; 123:11; 326:10). காவிரிப் பேரியாற்றின் கடும்புனல் மிக்க நெடுஞ்சுழி வெள்ளத்தில் திளைத் தாடுபவள் போன்று தலைவி தலைவனைத் துன்பந் தீர முயங்கினாள் (அகம். 62:9-11). அணையை அழித்துக் கரைகளை உராய்ந்து நேர்கிழக்காகப் பாயும் அந்தண் காவிரி ஆதிமந்தி பேதுற்று வருந்த ஆட்டனத்தியைக் கைக்கொண்டு சென்றது (அகம். 76:10-13). மலையிலிருந்து வந்த வெள்ளம் கொணர்ந்த தலைநாள் மாமலர் துறையில் விளங்க காவிரிப் பேரியாறு கடற்கரையை மெலிவிக்கும் தன்மையது (அகம். 126:3-5). புதிதாக வந்த காவிரி வெள்ளத்தில் நேற்றுப் புணையினைத் தழுவி வதுவை ஈரணிப் பொலிந்து புனலாடினோர் யார் எனப் பரத்தை தன் பாங்காயினார் கேட்ப வின வினாள் (அகம். 116:11-15). பண்ணனது காவிரியின் வடபாலுள்ள குளத்தையடுத்த மாமரத்தின் தளிரை ஒத்த ஆகத்தினள் தலைவி (அகம். 177:16-18). காவிரிப் பேரியாற்றில் கடுகிவரும் நீர் கொணர்ந்த மணல் திரண்டு மணல் மேடாகியது (அகம். 181:11-13). பழையனின் காவிரி நாட்டின் கண் போலர் என்னும் ஊர் திகழ்ந்தது (அகம். 186:15, 16). காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத்தை ஒத்த இல்லத்தில் நல்விருந் தாற்றுவதற்குத் தலைவன் சென்ற தேயத்தில் விழுந்தி எய்துக எனத் தலைவி வாழ்த்தினாள் (அகம். 205:13-14). சோழரது இலங்குநீர்க் காவிரி யின் வடிந்த நீர் வரிவரியாகச் செய்திட்ட கருமணல் போன்ற வளைந்த கூந்தலையுடையவள் தலைவி (அகம். 213:21-23). தாழ்ந்து தொங்கும் கரிய கூந்தலையுடைய காவிரிப்பெண ஆட்டனத்தியின் அழகினை விரும்பிப் பரந்தது வந்து அவனைக் கவர்ந்து கொண்டாள் (அகம் 222: 7, 8). விடியலில் வெள்ளத்துடன் வந்த காவிரியிடத்தே தான் விரும்பிய பரத்தையுடன் தலைவன் புனலாடினான் (அகம். 226:10-12). நாட்டின் உயிரினங்கள் எல்லாம் உண்ணுதற்குக் காரணமான காவிரியில் கரையின் விளிம்பு தோயும் அளவிற்கு வெள்ளம் சென்றது (அகம். 341:4,5). புனலாடலை விரும்பி

ஆடிய அத்தியின் அழகை விரும்பிக் காவிரி அவனைக் கவர்ந்து சென்றொளித்தது (அகம். 376:10, 11; 396:11-14). சோழ மன்னர்க்குரிய காவிரியாற்றின் மருங்குள்ள உறையூர் போன்ற செல்வ வள மிக்கது தலைவியின் தந்தையூர் (அகம். 385:4,5). காவிரியாற்றின் பலராடும் நீர்த்துறையின்கண் உள்ள மருதமரத்தில் ஏந்து கோட்டியானைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன (குற. 258:3-4). தலைவனின் மார்பு காவிரியாற்றின் பெருக்கைப் போல் விரிந்தது (ஐங். 42:3,4).

காவிரிக்கிழவன் - காவிரியாற்றுக்குரியவன். சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனை நீயே தண்புணற் காவிரிக் கிழவன் - காவிரியாற்றுக்குரியவன் - என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 58:1). நீாவனம் மிக்க படப்பைகளை யுடைய காவிரிக் கிழவனாகிய மாயா நல்லிசைக் கிள்ளிவளவனை நினைந்து யாம் அவனிடம் போகின்றோம் என்று கிணைப் பொருநன் கூற்றில் ஐயூர் முடவனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 399:11-13).

காவிரிப்படப்பை நன்னாடு - காவிரிப் பக்க நல்ல நாடு (சோழநாடு). வயலிலுள்ள உழவர் தண்ணுமைப் பறையை வாசித்தால் பழனத்திலுள்ள மயில் அவ் வோசையை மேகமுழக்கமென எண்ணி யாடவும் குளிர்ந்த நீரில் ஆடுவோரது முழக்கத்துடன் கலந்து போர்வீரின் தடாரிப்பறை ஒலிக்கவும் உணவுமிக்க நல்ல வீடுகளில் ஏறுகள் ஒன்றோ டொன்று எதிரெதிர் முழங்கவும் கூடிய செழுமை யான பல கொழுத்த குளிர்ந்த வயல்களை யுடையது காவிரிப்படப்பை நன்னாடு (சோழநாடு) (பதி. 90:41-47).

காவிரிப்படப்பைப் பட்டினம் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். கிள்ளியினுடையதும் பூக்கள் மலர்ந்த நெடுங்கழி களுக்கிடையே அமைந்ததுமான பெரும் புகழ் வாய்ந்த காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம் - காவிரிப் பூம்பட்டினம் - போன்ற செழுமையுடையது தலைவியின் இல்லம் (அகம். 205:10-13).

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார் - புலவர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். கந்தரத்தனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். குறுந்தொகையில் 342-ஆம் பாடல் ஒன்றே இவருடையது. அப் பாடல் தோழி தலைமகனை நெருங்கி வரைவுகடாவுதல் என்னுந் துறை அமைந்தது. தலைவனது களவொழுக்கத்தை அலரினாலுந் தலைவியின் தமர் அவனை அவன் மறுமுறை எய்தவொன்

ணாதவாறு இற்செறித்தன ரென்ற கருத்தினை அவனுகுணர்த்த வந்த தோழி, 'பலாப்பழத்தைக் குரங்கு கையால தோண்டியதை மணத்தினாலறிந்த கானவன் மீண்டும் அக்குரங்குகுக் கிட்டாதவாறு பழத்திற்கு வலையிட்டுக் காககும் குன்ற நாடனே' என அவனை விளிப்பதன் வாயிலாய் உணர்த்துவதாக இவர் அப்பாடலில் உளளுறையுலமை அமைத்துள்ளார். இவர் பாடலால் பலாப பழத்தினை வலைமாட்டிக் காக்கும் பழக்கத்தை பறியலாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் - புலவர்.
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். வணிகா (தொல. பொருள மரபு 74. பேரா. உரை). கண்ணனார் ரென்பதே இவரது இயற்பெயரெனத் தோன்றுகின்றது. ஊர்ப்பெயர் இனறிக் காரிககண்ணனார் எனவும் இவர் பெயர் காணப்படுகின்றது (நம். 237). இவர் இயற்றியனவாய்ப் புறநானூற்றில் ஐந்தும் (57, 58, 169, 171, 353) அகநானூற்றில் மூன்றும் (107, 123, 285) குறுந்தொகையில் ஒன்றும் (297) நற்றிணையில் ஒன்றும் (237) ஆகப் பத்துப் பாடல்கள் உள. புறநானூற்றுப் பாடல்களால் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் (57), சோழன் குராபள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் (58), பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி (58), பிட்டங்கொற்றன் (169, 171) ஆகியோரை இவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். பாண்டியன் நன்மாறனுக்கு மாயோனையும் (57), பெருந்திருமாவளவனும் பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தார்க்குப் பணைக் கொடியோனும் (பலதேவனும்) நேமியோனும் (மாயோனும்) ஒருங்கிருந்தாரையும் (58) உவமித்திருக்கும் ஈடுபாடு பற்றி இவரைத் திருமாலடியவராகக் கருதுவர் உ. வே. சா. (புறம். குறு. பாடினார் வரலாறு). 'பிறர் நாடுகளைக் கைப்பற்றுங்கால் அவர்தம் காவல் மரங்களை வெட்டுதலைத் தவிர்வாயாக' என்று நன்மாறனுக்கு இவர் கூறும் அறிவுரை (57) சிறப்பினது. 'நல்ல போலவும் நயவ போலவும் தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும் கூறும் ஏதில மாககள் பொதுமொழி கொள்ளாது 'இனறே போல்க நும் புணர்ச்சி; வென்றுவென்று, அடுகளத்து உயர்கநும் வேலே' (58) என்று சோழ பாண்டியரின் கூட்டுறவு நிலைக்க அறிவுரை கூறி வாழ்த்தியிருப்பது இவரது அரசியற் சால்பிணையுணர்த்தும். இளம்பல் கோசர், படைப்பயிற்சி பெற்றமையை (169) இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிட்டங்கொற்றனது வள்ளன்மையைச் சிறப்புறக் கூறிய இவர், 'ஈவோர் அரிய இவ்வுலகத்து, வாழ்

வோர் வாழ அவன் தான் வாழியவே' (171) என்று அவனை வாழ்த்தியுள்ளார். மகட்பாற் காஞ்சித் துறையில் இவர் பாடியுள்ளதொரு பாடலும் (353) பொருளழகுடன் பொலிகின்றது. இவருடைய அகத்துறைப்பாடல்களில் தலைவி, தலைவனுடன் போதற்தறிப்புப் பரவலாக வருகின்றது (அகம். 107, 285, குறு. 297). பாலைத்திணைப் பாடல்களாகிய அவற்றுள் அத்திணைப் புனைவுகளைச் சிறப்புற அமைத்துள்ளார். பிணவின பசியினைப் போககு தற்குச் செந்நாய் ஏற்றை, பிணைமான அலறுமாறு கலைமானின் தொடையினைக் கவவி யறுககு மெனற புனைவு (அகம். 285) குறிப்பிடத்தக்கது. பாலைநிலத்தில் ஆறுசெல வம்பலா அடைகின்ற துயாநிலைகளை இவர் நன்கு காட்டுகின்றார் (அகம். 107, 285, குறு. 297). 'கல்லா நீளமொழிக் கத நாய் வடுகா' (அகம். 107) என்று வடுகரையும் 'நிலவேன நெய்கனி நெடுவேல எஃகிலை இமைகும், மழை மருள பலதோல் மாவண் சோழா' (அகம். 123) என்று சோழரையும் குறிப்பா. அப்பாடலில் 'கழைமாய் காவிரிக் கடலமண்டு பெருநதுறை கடல் ஓதம் இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்' எனத் தம் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறை முகத்தைச் சொல்லோவியப் படுத்திவா. உண்ணாமையால் வாடிய வயிற்றினையும் நீராடாத விரத்த தினையுமுடைய தவத்தினர் போலக் கூட்டமாகச் செல்லும் காட்டு யானைகளையுடைய கவினழிந்த குன்றம் தோன்றும் என்றும் (அகம். 123) ஆய அண்டிரன் பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கத் தொகுத்து வைத்த யானைத்திரள் போல வான முகில்கள் ஓங்கித் தோன்றும் என்றும் (நம். 237) அருஞ்செய்திகளை உவமைப்படுத்துவா. இவர் நற்றிணை அகப்பாடலில் அண்டிரன் யானைக் கொடையை உவமை வாயிலாகக் கூறுவது அவ்வளவு எப்பா லுள்ள ஈடு பாட்டினைக் காட்டுவதாகும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார் -

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தவர். செங்கண்ணன். பது இவரது இயற்பெயர். அகநானூற்றில் (353) மும் (103, 271) நற்றிணையில் ஒன்றும் (353) ஆக மூன்று பாடல்கள் இவர் பாடியவை. அவை பாலைத்திணையும் குறிஞ்சித் திணையும் பற்றியன. புல்லாற்றினால எற்றுதல் குறிககப்பட்ட குறும் பூழ்ச் சேவல் தானுறையும் சிறுதுறு தனித்தொழியு மாறு அப்புல்லாற்றின பார்வையிலிருந்து தப்பிச் சென்று சிறுகுடி மனையிறப்பில் தங்கிப் பெருமூச்சு விடுவதாகச் செய்யும் பாலைப்புனைவு (அகம். 103) நயமானது. பாலை வழியில் நெடுந்தொலைவு நடந்து வந்து நீர்வேட்கையுற்ற வம்பலரின செல்லு

யிரை நிறுத்துகின்ற சுவைமிக்க காய்களை யுடைய தாக இவர் நெல்லி மரத்தைக்குறிப்பர் (அகம். 271). இவாதம் மூன்று பாடல்களிலும் பறவைச் செய்திகளைப் புனைவதனால் அவற்றிடத்து இவர்க்குள்ள ஈடுபாட்டினையும் அம் மூன்றனுள் இரண்டு புனைவுகளில் சேவலும் பெடையுமாகவே அவற்றைக் காட்டுவதனால் இவரது வாழ்வியற் பாங்கினையும் உணரலாம். அகநானூற்றுப் பாடலில் (271) 'களி மலி கள்ளில் நற்றேர் அவியன்' என்று அவியன் பற்றிய குறிப்பு காணப்பெறுகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தங்கண்ணனார் - புலவர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த சேந்தன் என்பார்க்கு மகனாகிய கண்ணன் என இவர் பெயர் விரியும். ஊர்ப்பெயரும் தந்தை பெயரும் சேர்த்துப் பெயர் அமையும் வழக்கத்தை இவர் பெயராலும் அறியலாம். குறுந்தொகை 347-ஆம் பாடலொன்றே இவருடையது. பாலைத்திணையில் அமைந்த அப்பாடலில் தலைவியும் உடன்வருவாளாயின பொருள்வயிற் பிரிவு நன்றாமெனத் தலைவன் பொருள்வலித்த நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செவ்வழங்குவதாக இவர் பாடியுள்ளார். இளம் வாகை மரத்தினைக் 'குமரி வாகை' என்று குறித்திருப்பதும் அதன் பூ மயிலின் குடுமிபோல் தோன்றுமென உவமித்திருப்பதும் இவர் பாடலில் நயமான பகுதிகளாம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் - புலவர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சிறப்புறப் பொன்வாணிகம் செய்து பெயர் பெற்ற வணிகர் ஒருவார்க்கு மகனாரான இவரது இயற் பெயர் பூதனார் என்பதே. இப்பெயர் 'ந' என்னும் சிறப்பு முன்னடை பெற்று நப்பூதனார் என்றாயது. பொன்வாணிகனார் மகனார் என்ற தனால இவரைப் பொற்கொல்லர் என்று ப. மு. குறிக்கும் (பக். 269). இவர் பாடிய முல்லைப்பாட்டு பத்துப்பாட்டினுள் ஐந்தாவது யுள்ளது. அதனைத் தவிர வேறொன்றும் இவா பாடியதாகக் காணப்படவில்லை. எனினும், நற்றிணையின் 29-ஆம் பாடலைப் பாடிய பூதனார் இவரே போலும் என்பர் உ. வே. சா. (பத்துப்பாட்டு. பாடினோர் வரலாறு). அகத்திணைப் பாடலான முல்லைப்பாட்டினை 103 அடியளவில் முதல, கரு, உரிப்பொருட் சிறப்புக்களோடு இவர் நயம்படப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடலின் எடுப்பும்தொடர்பும் முடிப்பும் திறம்படவுள்ளன. தலைவியின் இலகுவாகத் தன் பண்பும் தலைவனின் பாசறை நிலையும் இவரால் அழகுறப் புலப்படுத்தப் பெறுகின்றன. தலைவன் மீள்வதாகக் குறித்த கார் காலத்து மாலைப்பொழுதிலே பெருமுது பெண்டிர் நெல்லும் முல்லையும் தூவி ஊர்ப்புறத்தே நற்சொல் கேட்டு நிற்பதும் தாய்ப்பசுக்களால் டிரியப்பட்ட நிலையில் தொழுவிலே கட்டுண்டு துயருற்று அலமரும் கன்றுகளிடத்து ஓர் ஆய்மகள, 'இப்பொழுதே வருகுவர் தாயர்' என மொழிவது அம்முதுபெண்டிர்க்கு நற்சொல்லாவதும் அதுகொண்டு அவர் தலைவியிடத்தே சென்று தலைவனின் வருகையைத் தெரிவித்து ஆற்றுவதும் (முல்லை. 6-21) இவருடைய இனிய புனைவுகளாம். பாசறை யமைப்பும் பாசறையில் அரசன் நிலை காட்டும் புனைவும் இப்பாட்டில் நன்கு காட்டப் பெற்றுள்ளன இப்புலவர் செய்துள்ள பாசறைப் புனைவுகளைக் கொண்டு, 'இவர் வீரம் பொருந்திய அரசரோடு பழகியவரென்று தோன்றுகின்றது' என்பர் உ. வே. சா (பத்துப்பாட்டு. பாடினோர் வரலாறு). மாவலி வளர்த்த நீர் தன கையில் சென்ற அளவிலே விண்ணில் ஓங்கி வளர்ந்த திருமால் போல முகில்கள் கடல்நீரைக் குடித்து உலகினை வளைத்தெழும் என்பது இவர்தம் உவமப் புனைவுகளில் குறிப்பிடத்தக்கது. 'அரசிருந்து பணிக் கும் முரசு முழங்கு பாசறை, இன்துயில் வதியுநற் காணான் துயருழந்து, நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறை தபு புலம்பெட்டு, நீடு நினைந்து தேறியும் ஓடு வளை திருத்தியும், மையல் கொண்டு மொய்யென வயிர்த்தும், ஏவுறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி யிழை நெகிழ்ந்து' (முல்லை. 79-84) கிடந்த தலைவியின் செவி நிறையுமாறு தலைவனின் தேரிற் பூட்டப் பெற்று வரும் குதிரைகள் ஆரவாரித்தன என்று முல்லைப் பொருணமையை இவர் முற்றக் காட்டும் பண்பு பாராட்டத்தக்கம்.

காவிரி வைப்பு - காவிரி நாடு. காவிரி வைப்பில் - காவிரி நாட்டில் - உள்ள பழையன என்பானுக்குரிய போர் என்னும் ஊரினையொத்த நலனமைந்தவன் இப்பரத்தை (அகம். 186:15,16).

காவு - சோலை. காவுதோறும் - சோலைகள் தோறும் - காவல் மரங்களை வெட்டும் ஓசை தன்னுடை ஊரின் நெடுமதில் எல்லையிலுள்ள அரண்மனையில் சென்றொலிப்ப அங்கு இனிதாக இருந்த வேந்தனோடு பொருதாய் என்பது நாணுதக்கவுடைத்து என ஆலத்தூர் கிழார் கருவூர் முற்றியிருந்த கிள்ளி வளவனிடம் கூறினார் (புறம். 36:8-13). வேந்தர் காய் நெற் கவளத்தைக் கடுங்கண யானைக்குக் காவுதோறும் கவளமாகக் கொடுத்துக் காத்தனர் (புறம். 337:14-16). நீர்நிலையிடத்தே பெருகி

யுள்ள மணல்பரந்த அடைகரையில் நிற்கும் காவு தோறும் அமைக்கப்பட்ட வெறியாட்டிடங்களில் தொகுத்து நிறுத்தப்பட்ட ஆடுகளைப் போல இறத்தல் உண்மையே; பொய்யன்று (புறம். 366:21-24). நீராடும் விருப்புடன் மதுரையில் உள்ள பல திறத்து ஆடவரும் மகளிரும் குதிரை, யானை, கோவேறு கழுதையாகிய ஊர்திகளில் ஏறி வையைக் கரை நெறியும்படி வந்து காவினை நிறைத் தனர் (பரி. 22:21-25). கா - 1. காண்க.

காவேரியூட்டிய புகழோன் தம்முள் - காவை (காண்டவ வளத்தை) எரித்த புகழோன் (அருச்சுனன்) தமையன் (மீமன்). காவினை எரியூட்டிய அம்புகளை உள்ளடக்கிய தூணியினையும் பூத்தொழிலமைந்த கச்சையினையுமுடைய புகழோனின் (அருச்சுனனின்) தமையனாகிய இமயமலை போலும் மார்பினனான மீமன் கண்ட நுண்பொருளமைந்த மடைநூல் நெறியில் தப்பாத பல்வேறு அடிசிலை நல்லியக் கோடன் சிறுபாணர்க்கு வழங்கினான (சிறு. 238-241).

காவோலை - முற்றியவோலை. காண்ட வாயில் என்னும் ஊரில் உள்ள தோட்டங்களுக்குத் தழைத்த காவோலையுடன் - முற்றிய வோலையுடன் - முட்களைச் சேர்த்து வேலி கட்டினர் (நற். 38:7,8). கரிய பனையினின்று காவோலை கொணர்ந்து வெயில் மறையும்படி கட்டிய வேலியையுடைய கடற்கரைச் சோலையை யடுத்த வெண் மணல் முன்றிலில் உள்ள புன்னை மரத்தில் தோணி பிணிக்கப்பட்டிருந்தது (நற். 354:2-7).

காழ் - 1. விதை. நல்ல வெண்ணிறம் பொருந்திய நறுநெய் வெள்ளரிக்காயின் காழ் - விதை - போன்றிருக்கும் (புறம். 246:4,5) செம்முதுபெண்டு இரமரத்தின் காழ்போன்ற கண்திரங்கிய வறுமுலையினள் (புறம். 276:2,3). சீறார் புல்லிய காழையுடைய நெல்லிக்காய் நிரம்பிய மரங்கள் நிற்கும் புன்செய் நிலங்களையுடையது (புறம். 314:4). சீறாரில் பந்தரின் கீழ்க் குமிழும் பழத்தை யுண்ட வெள்ளாடுகள் எருவாய் வழியாக வெளிப்படுத்திய வெண்காழ்கள் பிழுக்கையுடன் கலந்து கிடந்தன (புறம். 324:8-10). எயினரின் குறும்பிற் சென்று தங்கினால் ஈந்தின் காழைக் கண்டது போன்ற சிவந்த அவிழாகிய சோற்றை உடம்பின் பொரியலுடன் மனைதோறும் பெறலாம் எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (பெரு. 129-133). குறமகள் அருவி கொண்டு வந்த செவ்வியழிந்த பலாப்பழத்தின் காழ் மாவுடன் இறைச்சியைக் கலந்து புளிப்பையும் மோரையும் அளவாகச் சேர்த்து மூங்கிலரிசி

கொண்டு சமைத்த உணவின் மணம் மலைச்சாரலெல்லாம் கமழ்ந்தது (மலை. 174-183). நன்னன் நாட்டில் வளமான பலாப்பழத்தை விரும்பினோரெல்லாம் தின்று கீழே வீழ்த்திய மிகையான பழத்தின் காழ் கொள்ளற்குச் சிறுவர் கன்றுகளைப் பிணைத்துக் கடாவிடும் ஓசை கேட்டது (மலை. 337-339). கல்கெழு சிறுகுடியிடத்தே கானவன் மகள் பலாவின் சிறந்த சுளைகளை உண்ணும் முசுக்கலைகள் உதிர்த்த தலையில் ஆர்க்கினைக் கொண்ட வெண்காழினைப் பெறுவாள் (அகம். 20-22). பண்ணனின் சிறுகுடியைச் சார்ந்த தேட்டத்தில் உள்ள புல்லிய காழினைக் கொண்ட நெய்லிக் காய்களைத் தின்றவர் நீரருந்திய காவை எழும் சுவை போலத் தலைவி இன மொழி இயம்புவாள் (அகம். 84:13-16). ஈங்கையின் முதிர்ந்த அரும்பு இரவத்தின் காழை ஒக்கும் (அகம். 125:3). தாழியிடத்துச் செழித்த பருத்தியின் இளங்காயை ஆண்பறவைகள் தம் பெடைகட்கு அருத்திப் பிளந்து போகட்ட பஞ்சினையுடைய வெண் காழை வறுமையுற்ற மகளிர் உண்பதற்காகத் தொகுத்து வைப்பர் (அகம். 129:7-10). களிறு தன் புறத்தினை உராய்ந்ததால் இலவமரத்திலிருந்து வீழ்ந்த வெண் காழ் ஆலங்கட்டி போலப் பாறையில் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 309:6-8). தலைவி ஆயத்தோடு விளையாடும் நாளில் வெண்மணலில் அழுத்தி மறந்தொழிந்த புன்னைக் காழ்முளைத்தது கண்டு அதற்கு நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து வளர்த்தாள் (நற். 172:1-3). குடி சிறக்கப் புதல்வனைப் பெற்ற தலைவி நெய்யுடன் கலந்து ஒளிருகின்ற ஐயவியாகிய திரண்ட காழினை மாளிகை எங்கும் பூசிப் பாயலிலே கிடந்தாள் (நற். 370:1-4). பிரிவிற் கலங்கிய தலைவி, நல்லெழில் மார்பனைப் புணர்ந்து இல்லமரத்தின் (தேற்றாமரத்தின்) காழ்கொண்டு தேற்றிய நீர் சிதைவு நீங்கித் தெளிதல் போலச் சிதைவு நீங்கித் தெளிந்து பழைய நலத்தைப் பெற்றாள் (கலி. 142:64-66).

2. வடம். வெட்சிப் போருக்குச் செல்லும் வீரன் பல காழால் - வடத்தால் - அமைந்த அதிர்ந்த பூ மாலையைத் தலைமயிர் பொலிவு பெறச் சூடினான் (புறம். 269:1-3). நிரை மீட்கச் செல்லும் கரந்தை வீரனுக்கு வேந்தன் தன் மார்பில் அணிந்திருந்த மணிமருள் மாலையை அணிவித்து, வீரன் மார்பிலிருந்த ஒற்றைக் காழ் மாலையை எடுத்துத் தான் அணிந்து கொண்டான் (புறம். 291:5-8). நரந்தம் பூவால் பல்காழாகத் தொடுக்கப்பட்ட கோதை சுற்றிய வளைந்த கோட்டுச் சீறியாழைப் பாணர் பெற்றிருந்தனர் (புறம். 302:4-6). மகளிர்

தம் திருந்திய அல்குலிற் காழ் அசையும்படி உடுத்தினர் (முரு. 204,205). மகளிர் கொன்றையின் மெல்லரும்புள்ள கொம்புகளிலே பணிமாசு கிடந்து தவழ்கின்றவை போலப் பசிய மணிகள் கோத்த காழ் உடைய அல்குலில் மெல்லிய துகில் அசைய மயில் போல உலவினர் (பெரு. 327-331). மாணிழை மகளிர் மதுவையுண்டு தம் கணவரோடு புலந்து பருமையுடைய காழ் பொருந்திய மாலையை அறுத்து முத்துக்களைச் சிந்தினர் (மது. 679-681). பிச்சியின் அழகிய இதழ்களை யுடைய பூவைத் தொடுத்த அழகான தொடையாகிய ஒரு காழைத் தோழியர் தலைவியின் சென்னியில் சுற்றிக் கட்டினர் (குறி. 117,118). வெருக்குப் பூனை இருளிலே நோக்கினாற் போன்ற முத்தினைக் கோத்தமைத்த ஒரு காழ் தலைவியின் முலையிடையே கதிர்விட்டு விளங்கியது (அகம். 73:3,4). தலைவி காழ் இயல் வன முலையின் (அகம். 116:8). தலைவி பல கிளையினவாய் நெருங்கிய பெரிய மாலையாய் பசுங்காழக கொண்ட மேகலை அணிந்த அல்தலையுடையவள் (அகம். 385:12,13). வண்ணாததி நெடிது பிசைந்து கஞ்சி உண்டிய அழகிய ஆடை ஒளிரும் பொன்காழ் அணிந்த அல்குலையுடையவள் தலைவி (அகம். 387:6,7) காழ் (முத்து வடங்கன்) விரித்த, கலத்தை அகத்திட்டுக் கிடக்கின்ற, ஆரம் மீதே கிடந்தசையும் இளைய முலையைத் தலைவன் இடைவிடாமற் புல்லியும் அமையானாய்த் தலைவியின் கூந்தலை அழகு செய்தான் (கவி. 4:9-11). 'காழ் கொண்ட தலைவியின் இள முலைகள், பாண்டியனின் மதங்கொண்ட யானையின் கோடுகளிலும் சிணமுடையவாய் இருந்தன (கவி. 57:18,19). 'மென்மையுடைய தலையிடத்தே கிடந்து மினனும் ஒளிவிடுகின்ற மூன்று காழ் (முத்துவடம்) பாகனாகிய மகன் அணிந்துள்ளான் (கவி. 80:2,9). தலைவியின் மகனை நோக்கி 'நின் முகத்தை யான் முத்தங் கோடற்குக் காட்டென்று பரத்தை கூறிச் சொரியும் கண்ணீர்த் துளிகள் காழிலிருந்து (முத்து வடகதிலிருந்து) கழன்று விழும் முத்துக்கள் போலிருந்தன (கவி. 82:13,14). தலைவியின் மகன் அல்துல்ல கைத்தொழிலாலே பொலிவு பெற்ற மணிகள் இடையிடையே அமைந்த பொனமணிகளை யுடைய காழ் அணிந்திருந்தான் (கவி. 85:3). தலைவியின் மகன் கரிய கடலின முத்தும் அதனுடனே பல மணிகள் பிறவும் சேரக் கோத்த உருட்சியமைந்த முக்காழ் (மூன்றுவடம்) அணிந்திருந்தான் (கவி. 85:12,13). பட்டத்தையுடைய இளைய களிற்றினது கரிய தலையில் நாலுகின்ற ஓடை போலக் கையாற் புணைந்த முக்காழ் சிறுவன் சென்னியில் தாழ்ந்து விளங்கியது (கவி. 86:1,2).

தலைவி குதிரையாக்கிக் கூறும் பரத்தை, தெய்வ வுத்தியென்னும் பூணிணருகே துவக்கி ஒருகாழ் அணியையும் இனமொத்த மணிகளாற் செய்த தம்மிலொத்த முக்காழாலான கட்டுவடமாகிய பல நிறத்தையுடைய கண்டிகையினையும் அணிந்திருந்தான் (கவி. 96:13,14). ஆயர் மகனான தலைவன் மூலலைக் காழினையும் கண்ணியையும் சூடி வந்தான் (கவி. 115: 4, 5). எழுதின தொய்யிற் கொடிகள் ஒன்றோடொன்று கலந்து அழிய, மேகலை அற்று உதிர்ந்து காழ் (நூலாகிய வடம்) தோன்ற விருப்பு ஒன்றுபட்ட மகளிரும் மைந்தரும் தம்முட் புணர்ந்தனர் (பரி. 6:15-20). வையையில் நீராட வந்த மகளிர் கட்டிய கொக்குவாய் அழகு செய்த காழ் பூண்டனர் (பரி. 12:18). வையை வெள்ளம் முத்துச் சேர்ந்த காழ் தலைக்கோலமுத்து பொன்னணி முத வியவற்றை மைந்தரும் மகளிரும் நீராடும் துறைக் கண் கொணர்ந்து சேர்த்தது (பரி. 16:5-10).

3. காம்பு. 'தொண்டைமானின் படைக்கலக கொட்டிலிலிருந்த படைக் கருவிகள் உடலிடம் திரண்ட வலிய காழ் - காம்பு - அழகுபொருந்தச் செய்யப் பெற்று நெய்ப்பூசப் பெற்றுக் காவலையுடைய இடத்தில் உள்ளன' என ஒளவையார் தொண்டைமானைப் புகழ்வது போன்று குறிப்பால் இகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (புறம். 95:1-3). பகைவர் நாட்டையழித்தலால் அதியமானெடுமானஞ்சியின் வேற்படைகள் காழொடு மடை (ஆணி) கலங்கி நிலைகெட்டன (புறம். 97:4-7). நிரைத்த காழ் அணிந்த வேலை நீர்ப் படை செய்தற் பொருட்டு வீரர் ஒன்று கூடினர் (புறம். 354:2,3). கிடையின் (நெட்டியின்) காழ் போன்றது தென்கண் மாககிணை (புறம். 382:18). இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் மறவர் காழ் உடைய எஃகம் பிடித்தெறிந்து பகைவர்க்குத் துன்பம் செய்தலில் விருப்பம் நீங்காத ஆண்மையும் நிலையாமை உணரும் நெஞ்சமும் உடையவர் (பதி. 90:37-39). வேந்தன் நள்ளிரவிலும் பள்ளி கொள்ளாளாய்க் குதிரை மீதிவரந்து சென்று வேப்பந்தாரைத் தலையிலே கட்டின வலிய காழுடைய வேலோடே முன்னே செல்கின்ற படைத்தலைவன் புண்பட்ட வீரரை முறைமுறை காட்டக கண்டு வந்தான் (நெடு. 176,177, 186,187). பரதவர், நெடிய தூண்டிற் காழினைக் குறுகிய கூரைக் குடியிருப்பில் சார்த்தினர் (பட்ட. 80, 81). முறைப்பட மலர்தலை யொழிந்த வாழை முகைகளினுடைய உயர்ந்த முகங்கள் துறுகல்லைத் தீண்டும் நிலைக்குக் காழிலே பொருந்திய வேல் யானையைக் குத்தும் நிலை உவமை (மலை. 129-131). இளைஞர் ஏந்திய வேல் அழகுற விளங்கும் இலையினையும் நெய் கனியப் பெற்ற வலிய காழினையு

முடையது (அகம். 64:5,6). பாணன் என்பானின் கையிலுள்ள வேல் பூணிணையும் நெய்கனிந்த காழி னையுமுடையது (அகம். 113:15-17). துணிவுள்ளத் துடன் தலைவன், மணிகள் பதித்த பரிசையிணையும் சிறந்த காழ் பொருந்திய நீண்ட வேலிணையும் துணையாகக் கொண்டு பொருள் தேடச் சுரவழியே சென்றான் (அகம். 369:18-20). கொடுத்திமில் பரத வர் உலர்ந்த மூங்கிலின் நோன் காழில் எறிஉள். பொருத்திக் கோட்டுமீன் (சுறம்மீன்) எறிந்தனர் (குறு. 304:1-4). நெய் பூசினாலொத்த வலிய காழ் செருகிய வேற்படை ஏந்திய செல்வத் தந்தையின் மகன் தன் காதலனொடு சுரத்தே உடன் சென்றான் (நற். 324:5-9).

4. வயிரம், குரர மகளிர் திண்ணிய காழ் - வயிரம் - பொருந்திய நறிய சந்தனத்தை யுரைத்த குழம் பைத் தம் குவி முலையில் அப்பினர் (மரு. 32-35). திருச்சீரலைவாயிலில் ஒலிக்கும் இன்னியங்களுடன் திண்ணிய காழ்பொருந்திய கொம்பு மிக்கொலித் தது (மரு. 119,130). உழவர் தங்கை கரிய காழ் பொருந்திய உலக்கையின் பூணிணையுடைய முகத் தால் குற்றி அரிசியை மாட்சிமையுறச் செய்தாள் (ஐங். 193,194). புண் தலையிலே அழுத்தின நன்றாகிய திரட்சியையும் வலியையும் காழிணையும் உடைய சீரிய கோல் செருகிய உளி போன்ற வாயை யுடைய பாரைகளாலே எயிற்றியர் கட்டிகளைப் பெயர்த்துப் புல்லரிசியைத் திரட்டினர் (பெரு. 90-94). எயிற்றியர், விளாமரத்தின் நிழலுடைய முன்றிலில் நிலவுரலில் புல்லரிசியை இட்டுக் குறிய காழ் பொருந்திய உலக்கையாற் குற்றிச் செம்மை செய்து உணவு சமைத்தனர் (பெரு. 94-100). படைத் தலைவர் திண்ணிய காழ் பொருந்திய சந்தனம் பூசிய மார்பினர் (மது. 715). மகளிர் மயிர்ச் சந்தன மாகிய விறகிலே நெருப்பை யுண்டாக்கி அதிலே கரிதாகிய காழ் பொருந்திய அகிலோடே அயிரையும் (கண்டசுருக்கரையும்) கூட்டிப் புகைத்துக் கூந்தலை உலர்த்தினர் (நெடு. 55,56). குன்றுகெழுநாடன் தன் குஞ்சியை உலர்த்த நறிய காழுடைய அகிலினது அழகிய புகையூட்டினன் (குறி. 109,110). திருமா லளவன் பகைவரின் காவலிடத்தே இருந்து தனக் குரிய பெருமை காழாக முற்றி நண்ணார் காப்ப ரன் கடந்து தன் அரசரிமையை எய்தினான் (பட். 223-228). நன்னனின் அரண்மனைத் தலைவாசலில் குவிந்திருந்த பொருள்களுள் நறிய காழ் பொருந்திய சந்தனமும் ஒன்றாகும் (மலை. 520). மகளிர் நெல்லின் வளைந்த கதிரினை முறித்துக் கரிய காழ் பொருந்திய உலக்கையால் அவல் இடிப்பர் (அகம். 141:16-18). மகளிர் பச்சை அவலை இடித்த கரிய

காழ் உலக்கையை நெற்பயிரையுடைய வயலின் வரப்பாகிய அணையிலே படுக்க வைத்து வினை யாடுவர் (குறு. 238:1-3). பாலை வழியிலுள்ள புரையற்ற காழ்பொருந்திய யாமரத்தின் பொரிந்த அடியைத் தன் கோட்டினால் யானை குத்தியது (குறு. 255:1-3). நறைக்கொடி தழைத்து மணங் கமழும் காழ்முற்றியசந்தன மரத்தின் மீது படரு மாறு மழை பொழிந்தது (நற். 5:3-5). கார்ப்பருவத் தில் மடப்பிணையைத் தழுவின கலைமான காழ் பொருந்திய வேலமரத்தின் வரி நிழலிலே தங்கும் (நற். 256:7-10). களிற்றியானையைப் பற்றிச் சுற்றிச் கொண்ட மிக்க சினமுடைய மாசுணம் வெண்மை யில்லாது முற்றிய, காழ் பொருந்திய சந்தன மரத் துடனே சேரப் பிணித்துப் புரட்டும் (நற். 261:6-8). காழிணையும் பருத்த அடியிணையுமுடைய புண்ண அரும்பின்று மலர்ந்தது (நற். 278:1,2). கானம் காழ் பொருந்திய வேல மரங்கள் செறிந்து செவ்வோர்க் குத் துன்பம் தரும் வழிகளை யுடையது (நற். 302:8-10). தலைவன் நறிய காழ் பொருந்திய சந்தனமும் பித்திக மலர் மாலையும் அணிந்த மார்பினன் (நற். 314:2,3). புனல் தந்த காழ் பொருந்திய சந்தனத்தின் புகைகூழ்ந்த மாலை யணிந்த மார்பிணையுடையவன் முருகன் (பரி. 9 27-29).

5. மேகலை (ஆகுபெயர்). குரரமகளிர் பல மணிகள் கோத்தமைத்த சில்காழ் - ஏழுலடமாகிய மேகலை - அணிந்த அல்குலினை யுடையவர் (மரு. 16). பாடினி பல வண்டினங்களின் இருப்பை யொத்த பலகாழ் அணிந்த அல்குலையுடையவள் (பொரு. 39). பளிங்கு மணியினை யொத்த கூறுபாடமைந்த அழகினை யுடைய பசங்காழ் அணிந்த அல்குலினை உடைய வள் தலைவி (அகம். 167:1,2). 'காழ் அணிந்த அவ் குலின் மேல் நாலுகிணற பொறகாசினம் முறை பிறழ்ந்து கிடந்தாலும் அவற்றைத் திருத்துதற்குத் தெரிந்திலளாய்த் தன் அழகு கெட அழும் இயல் பினள் தலைவி என நற்றாய் கூறினாள் (நற். 66:9-11). தித்தியின் சிலவாய புள்ளிகளமைந்த பல வாய காழ் (காழாலாகிய மேகலை) அணிந்த அல்குலையும் நீலமணி போன்ற கூந்தலையும் உடையவள் தலைவி (நற். 133:3-5). 'தலைவனின் சேனெடுங் குணம் நீ காணுமாறு வேங்கை மரத்திறு கட்டிய ஊசலில் நினை ஏற்றி வைத்துப் பசிய காழ் அணிந்த அல்குலைப் பற்றி நினை ஆட்டுகோ' என இறச்செறிப்புண்ட தலைவியைத் தோழி கேட் டாள் (நற். 222). பலவாகக் கலந்த காழ் அணிந்த தும் நடத்தலால் ஒதுக்கம் அமைந்த நுண்ணிய துகிலிலுள் தோன்றி விளங்குவதுமாகிய தலைவி

யின் அல்குல் அரவு சீறி யெழுந்தாற் போன்று காணப்பெறும் (நற். 366:1-3) தலைவன் பிரிவானாயின் பலகாழ் - காழால் ஆகிய மேகலை - அணிந்த அல்குலையுடைய தலைவி குழல் ஒலிப்பது போல மிகவும் அழுவாள் (ஐங். 304).

6. குத்துக்கோல். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் களிற்று பகைவர் மதிற் கதவங் காணில், மதத்தால் காழ் - குத்துக்கோலை - கை நீவிச் சென்று அவற்றைப் பிளக்கும் (பதி. 53:17-21). பெருஞ்சேரலரும்பொறையின் தானையிடத்துள்ள யானைகள் கட்டுத்தறியைக் கொள்ளாமல் காழ் பல முருக்கி, மேலே பறக்கும் பருந்தின நிழலை நிலத்திடத்தே காணின் வெகுண்டு பாயும் (பதி. 77:8-12). மொழி வேறுபட்ட பலவாகிய பெரிய படைக்கு நடுவே அமைத்த கூடாரத்தில் வேறோரிடத்தை அரசனுக்குக் கோயிலாக எல்லாரும உடனப்பட்டு நெடிய காழுடனே பண்ணின் பல நிறத்தாற் கூறுபட்ட மதிள் நரையை வளைத்துக் கட்டினர் (முல்லை. 43, 44). பாகர் காழிடைப் குத்தி அலைத்தலாலே துன புற்ற யானைக கன்று தன் கையிடை வைத்த கவலத்தைத் தன் மெய்யின் மேலவாரி இறைத்துக் கொண்டது (நற். 360:7-9). காழாற் குததவும் நெறியில் நிலலாத கடிய செல்லினையுடைய களிற்றொருததவ யாமோசை கேட்டு அடங்கி நின்றது (கனி. 2:26,27). தலைவன் காழ் எல்லையில் நிலலாத கடிய களிற்றை யொப்பான (கனி. 55:20).

7. தண்டு. துண்ணிய கொடிககாழில் - கொடித்தண்டுகளில் - கட்டப்பெற்ற பெருங்கொடிகளைக் கடலலை போல எழுந்து விழுமபடி காற்று வீசியது (மது. 449, 450). வேல் நெய்தற் பூப்போலும் உருவினையுடைய அழகிதாக விளங்கும் அகன்ற இலையினையும் தொடுத்த லமைந்த மயிற்றோகையால் விளக்கமுற்ற காம்பினையும் மூட்டுவாயமைந்த தின் சுரையையும் கரிய காழினையும் உடையது (அகம். 119:11-13) வண்டினம் தனமீது மொய்ககையினாலே கையாற் கடிய மாட்டாளாய ஒருத்தி மணம் நாளும் மாலையை அறுத்து அதனைக் கொண்டு ஓட்டியும், போகாமை கண்டு வளைந்த காழ் பூண்ட ஓடத்தில் புகுந்தாள் (கனி. 92:48-50).

8. கட்டுத்தறி. வெண்மையில்லாத வலிய காழில் - கட்டுத்தறியில் - யானை கட்டப் பெற்றது (புறம். 23:1). உழவரின் இல்லங்கள், எருதுகளோடு கூடிய பசுக்கள் ஈன்ற கன்றுகளைக் கட்டின தாமணி யாகிய நெடிய தாமபுகள் கட்டிக்கிடக்கின்ற காழ் நடட பசுக்களையுடையன (பெரு. 242-244). மதம்

கொண்ட யானை சினம் மிக்குப் பரிக்கோற்காரரைக் கொன்று பாகரை வீசி எறிந்து காலிற்கட்டும் சங்கிலியை நடப்புக் காவலென்று பேணாதே அது கட்டின காழைச் சாய்த்தது (மது. 380-383).

9. இருப்புக்கம்பி. நுண்ணிய கோலாற் பிணிக்கப் பட்ட மாக்கிணைக்குக் காழில் - இருப்புக்கம்பியில் - கோக்கப்பட்ட கயத்து வாழ் யாமை உவமை (புறம். 70:2,3). புவி கொன்று உண்ட பெருங்களிற்றின் எஞ்சிக் கிடந்த ஊனில் கலிகெழு மறவர் காழில் சேர்த்துக்கொண்டு சென்றது போக எஞ்சிய ஊனை உமணர் சமைத்துண்டனர் (அகம். 169:3-7).

10. கழி. முள்ளம் பன்றியைக் கொன்ற மறவர் ஒடுமரத்தின் காழ் - கழி - கொண்டு அமைத்த பாடல் கட்டிய சிறுமன்ன முறறத்தில், அதன் தசையைக் கூறிடுவர் (புறம். 325:6-8). கிணைமகளின் வீட்டு அடுக்கணையில் உள்ள காழ் சிதல் அரித்தமையின் கட்டுக்குலைநதுள்ளன (ஐங். 132, 133).

11. மரம் (ஆகுபெயர்). மணம்பொருந்திய காழ் - மரத்தை - அகில, சந்தனம் ஆகியவற்றை வெட்டிய மேட்டு நிலத்தே குறுங்கதிர்த் தோரை நெல் முதலியவற்றை விதைப்பர் (மது. 286, 287).

12. முத்து. மாணிழை மகளிர், மதுவையுண்டு தம் கணவரோடு புலந்து பருமையுடைய காழ் - முத்து - ஆரமாகிய மாலையை அறுத்து முத்துக் களைச் சிறதினர் (மது. 679-681). படைத்தலைவர் ஒளி பொருந்திய காழ்மாலை பொருந்திய மார்பிணையுடையவர் (மது. 716). அழகிய நிறம் பொருந்த காழ் (முத்து) முதலியன கொண்டு புனைந்து செய்த, அழகமைந்த வலிய சுவரின் கண்ணுள்ள பாவைகளும் நின் பிரிவால் பலி என எதனையும் கொண்டில எனக் கூறி மகட்போக்கிய தாய் வருந்தினள் (அகம். 369:6-8).

13. முதிர்ச்சி. காமநோய் காழ்க் கொள்ளுமாயின் - முதிர்ச்சி பெறுமாயின் - மடல் ஊர்வர்; எருக்கங் கண்ணி ஓடுவர்; வீதியில் பிறர் தம்மைக்கண்டு ஆரவாரிக்கவும் படுவா; தம் கருத்து முற்றாதாயின் சாதலுக் குரிய பிறவற்றையும் செய்வர் என்பது தலைவன் கூற்று (ஐங். 17). 'நின் அறிவு காழ்க் கொள்ளும் பருவத்தில் நீ எம்முடைய வீட்டிற்கு இல்லறம் நடத்த வருவாய் என்று கூறிக் கூந்தலைத் தட்டியவன் இன்று எவ்விடத்தில் உள்ளானோ' எனத் தலைவியிடம் தோழி கூறினாள் (ஐங். 379:3-6).

14. வலிமை. பொருநன் சீர்குலைந்த தென்கண்

மாக்கிணையைப் புதுவார் கொண்டு விசித்துக் கட்டி இசைக்குரிய புதிய காழ் - வலிமை - பொருத்திய போர்வை (தோலை) பொருத்தினான் (புறம். 399:23,24).

15. சட்டக்கால். முற்பட்ட யாமம் சென்றபின் மகளிர் காழை - சட்டக்காலை - எடுத்துவிட்டு, பண்டங்களுக்கு விலை கூறும் நெடிய கடையை யடைத்துத் துயின்றனர் (மது. 621-623).

16. கட்டை. கல்லில் தேய்த்து அரைக்கப்படும் வெள்ளிய சந்தனக் காழ் - கட்டை - போன்றது தடாரி (புறம். 369:19-21).

17. தூண். அரசமாதேவி உறையும் நல்லில் நீலமணியைக் கண்டாற் போன்ற கருமையினையும் திரட்சியினையு முடைய திண் காழ்களை - தூண்களை - உடையது (செரு. 111,114).

18. கருடைய. குன்றுகெழுநாடன் எண்ணெய் நீவிக் கடைகுமுன்று வளர்ந்த தன் குஞ்சியில் நறிய, காழ் - கருமை - பொருந்திய மயிர்ச் சந்தனத்தை மணம் கமழத் தடவினான் (குறி. 197,108). காழினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நுண்மையுடைய அறல்மீது குயில்கள் அலகால் குடைந்துதிர்த்த பூக்கள் பரவிக்கிடந்தன (சிறு. 4-8).

19. கால். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் புதுமெழக்கிணையுடைய மஞ்சிகையில் அரிசிப் பவி தூவி, காழ்கால்கள் - ஊன்றிய கவிந்த சட்டங்களின் மேல் வெள்ளிய துகிற் கொடிகளை நட்டு வைத்தனர் (பட். 163-168).

20. மிகுதி. கோவலர் நல்லேற்றின் கழுத்தில், தாழ்ப் பூட்டியுள்ள அழகிய துளையுள்ள மூங்கிற் குழாயில் பெய்து வைத்த செறிந்த காழ் - மிகுதியான - வல்சியுடன் ஆநிரைகளை ஒட்டிச் செல்வர் (அகம். 253:12-17).

21. விட்டம். மனைகள் பாழ்பட்டுப் போன, மன்றத்தில் உள்ள பணைத்தாள் யானையின் முதுகு உராய்ந்தமையாற் சோர்ந்த காழ் - விட்டம் - வீழ்ந்த முதிய தூண்களை யுடையது அம்பலம் (அகம். 873:2-4).

22. வரகரிசி. மாடுகளின் குளம்பால் துவைக்கப் பட்ட உதிர்ந்தவரகினை அகன்ற பாறையில் குவித்துத் தாயர் பண்ணை வெண்பழத்தின் அரிசி ஒப்பத் திரிமரத்தால் தேய்த்துச் சுளகினால் கொழிக் சுப் பெற்ற வெண்காழை - வெள்ளிய வரகரிசியை - உரலிற் பெய்து உலக்கையால் தீட்டினர் (அகம். 893:6-12).

23. பிணீப்பு. வருத்தமிக்க வெண்குருகைப் பார்வைப் பறவையாக்கிய வேட்டுவன் அதன் காழ் - பிணீப்பு - களைத்து மேயவிட்டான் (நற். 312:4,5).

24. தடி. புனங்காவலர் மாலைக்காலத்தே காழை - தடியை - எறியப் புறவில் ஒடுங்கியிருக்கும் முயல் அஞ்சி ஓடியது (ஐங். 422:1,2).

25. மாலை. தலைவன் தலைவியின் முடியிற் கட்டப் பட்டிருந்த பற்றமைந்த ஒரு காழினை - மாலையை - விரலாலே முறையாகச் சுற்றி அதனை மோத்தனன் (கவி. 547:9).

26. கண்ணி. செவி மறையாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த முல்லைப் பூவாற் கட்டின வணவினையுடைய காழினை - கண்ணியை - கொம்பாலே எடுத்துக் கொண்டு அலைத்த புகரேறு துன்னுகையினாலே அக்கண்ணி தலைவியின் கூந்தலில் வந்து வீழ்ந்தது (கவி. 107:6-9).

27. கைம்மரம். இயற்றப்பட்ட காழ் - கைம்மரம் - சிதையுமாறு கறையான் பரவி மூடிக் கொள்ளுதலின் அம்பலம் கூரை மடிந்த இறப்பினை யுடைய தாயிற்று (அகம். 167:18-20).

காழவை - அகில. தலைவி தன் ஆயத்துடன் குறிஞ்சி நிலத்துப் பறித்த மலர்களுள் காழவை - அகில - மலரும் ஒன்றாகும் (குறி. 93).

காழகம் - 1. ஆடை. கனவில் காணப்படும் தீக் குறிகளுள் காழகம் - ஆடை - நீத்தலும் ஒன்று (புறம். 41:9). இருபிறப்பாளர் (பாற்பாள்) நீராடுங்கால் தோய்த்த காழகத்தை உடம்பிலே கிடந்து புலருமாறு உடுத்தித் தலை மேலே கூப்பிய கையுடன் செவ்வேளை வணங்கினர் (மரு. 182-186). பரத்தை யர் ஆடும் துணங்கைக் கூத்திடத்தே சென்று தலைக்கை கொடுத்தலினாலே அவர் சிலம்பு தொடக்கிக் கரையிடத்தே கிழிந்த காழகம் தலைவனுக்கு உட்பகையாய் அவன் பரத்தைமையைத் தலைவிக்குரைத்தது (கவி. 73: 16, 17). ஒருத்தியின் அல்குலிற் கிடந்த காழகத்தை வேறொருத்தியின் சிலம்பிற் கிடந்த சுறா வடிவாகிய மூட்டுவாயிரும் புகள் தளைத்துக் கொண்டன (கவி. 92:37,38).

2. நீலநிறப்புடவை. யானையின் வேகத்தைக் காணும் பரிக்காரர் அதனைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்காலத்து அது மேல்வாராது அஞ்சி மீள நெடிய கரையுடைய காழகத்தில் - நீலநிறப்புடவைகளில் - வைத்த கப் பணத்தை அவற்றின் கால்களைத் துணைக்க நிலத்தில் சிந்தினர் (மது. 597,598).

3. கடாரம். புகாரின் செழுநகர் வரைப்பில் காழ

கத்தில் - கடாரத்தில் - டண்டான நுகரும் பொருள்
கள முதலானவை நிறைந்திருந்தன (பட. 183, 191, 192).

4. கைச்சரடு. தலைவன் மாட்சிமைப்பட்ட காழ
கத்தை - கைச்சரட்டை - இறுக்கக்கட்டி அம்புகளை
ஆராய்ந் தெடுத்தபோது தலைவியின் மையுண்
கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன (கவி. 7:9-12).

காழாரம் - முத்துமாலை. கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி
காட்டகத்தே தன்னைக் கண்ட வன்பரணர்க்குத்
தன் மார்பிற் பூண்ட விளங்கும் காழாரத்தை -
முத்து மாலையை - முன்கைக் கடகமொடு ஈத்தனன்
(புறம். 150:20, 21). மாணிழை மகளிர் கணவரோடே
புலந்து அறுத்த பருத்த காழாரம் சொரிந்த முத்தத்
தோடே சிந்திய பிற அணிகளும் விரவிக் கிடந்தன
(மது. 680-682). படைத்தலைவர் சந்தனம் பூசிய
தம் மார்பில் ஒளிவிடும் காழாரம் பூண்டிருந்தனர்
(மது. 715, 716).

காழியர் - வண்ணார். காழியர் - வண்ணார் - எடுக்
கும் வெவ்வித உவர்மண் ஒழியக் களர்மண் பரந்
தது பெருங்காடு (அகம். 89:7-9, 17).

காமோர் - பரிக்கோற்காரர். யானைகள் தின்கின்ற
நெய்ம்மிதி கவளங்களைக் கடுஞ்சூல் மந்திகாமோர்
- பரிக்கோற்காரர் - நெகிழ்ந்த செவ்வியைப் பார்த்
துக் கவர்ந்துண்டது (பெரு. 393-395). காமோர்
களிற்றுக்குக் கவளத்தை ஊட்டினர் (மது. 658,
659). காமோர் அடக்குதற் கரிய களிற்றியானை
யைப் பிணித்துச் செலுத்துவது போலப் பரதவர்
வலை ஏற்றப்பட்ட தோணியைச் செலுத்துவர்
(நட. 74:1-4).

காளாம்பி - காளான். அட்டிலில் உள்ள நனைந்த
புழுதி காளாம்பியை - காளானை - பூத்தது (சிறு.
132, 134).

காண - இளையோன். 'அடியின்கண் புனைந்த வீரக்
கழலினையும் மை போன்ற தாடியினையு முடைய
காளை - இளையோன் - பொருட்டு என் வளைகள்
கழலுதலால் யான் யானை அஞ்சுவேன்; அவன்
தோளை முயங்க அவைக்கு நாணுயேன் எனச்
சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளிபால்
அன்பு கொண்ட நக்கண்ணையார் பாடியுள்ளார்
(புறம். 83:1, 2). புல்லிய தாடியையுடைய காளை
வேற்றுப் புலத்துத் தான் கொண்டு வந்து நிறுத்திய
ஆனிரையைக் கள்விலைக்கு நேராகக் கொடுத்துக்
கள்ளுண்டு பச்சை ஊனைத் தின்று நினைமிக்க
எச்சில் ஈரக்கையை விற்புறத்தில் தடவியவாறே
வேற்று நாட்டின்கண் மறுபடியும் ஆனிரை கவரச்
சென்றான் (புறம். 258:2-6). தன்னைச் சினந்து

நோக்கும் பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றலுடையோ
னாகிய காளை போரில் ஊக்கம் கிளர்ந்து மேற்
சென்று வேலாற் கொன்ற களிறுகளை எண்ணின்
அவற்றிற்கு விண்மீன்களும் மழைத்துளிகளும்
உறையிடவும் போதா (புறம். 302:8-11). 'நேற்றைய
போரில் பகைவேந்தர் முன்னே அவர் படையைப்
பிளந்து பிடி புலம்ப யானையைக் கொன்று
வென்ற என்னோடு போரிட்டுக் காண்பதற்கு
இன்று தன்னை இகழ்வோரைக் கொல்லும் ஆற்ற
லுடைய காளையாகிய பகைவீரன் விரைந்து
குதிரையைச் செலுத்தி நெஞ்சில் வடு விளைக்க
வேலினை யாட்டி வருகின்றான் எனப் போர்க்
களத்தில் ஒரு வீரன் புகன்றான் (புறம். 303). ஒன்று
வானைக் கையில் ஏந்திச் சென்று தடுத்தறகரிய
போரைச் செய்து பகைவரின் களிற்றியானை
களைக் கொன்று வெற்றியொடு மீளவது காளைக்
குக் கடன் (புறம். 312:5, 6). 'வேலையுடைய காளை
பரிசிலர்க்குப் பரிசில் ஈயக் கை ஓய்ந்திலன்' என்று
ஒரு தலைவன் பாராட்டப் பெறுகின்றான் (புறம்.
334:10, 11). மறம்பூண்ட வாழ்க்கையினையும் தம்
வலிமையால் கொள்ளை கொண்டுண்ணும் உண
வினையும் உடைய வாட்டொழிலே செய்யும் குடி
யிற் பிறந்த புலிப்போத்துப் போன்ற புல்லிய
தாடியமைந்த காளை காவலாளருடனே பகை
வரின் காவலமைந்த நிலத்தே சென்று விடியற்
காலத்தே அவர்கள் ஆனிரையைக் கவர்ந்து
கொணர்ந்து அவற்றைக் கள்விலையாகக் கொடுத்
துப் பின் இல்லிலே சமைத்த இனிய தோப்பிக்
களளை யுண்டு மன்றத்தில் ஏற்றை அறுத்துத்
தின்று நடுவே மத்தளம் முழங்க விற்பயின்ற வலி
மிக்க இடத்தோளை உயர்த்தி வலப்பக்கத்தில்
வளைந்து பகலில் மகிழ்ச்சியோடே ஆடுகின்ற குடி
யிருப்பினை யுடையது குறிஞ்சி நிலம் (பெரு. 136-
146). வாளைத் தோளிலே கோத்த தறுகண்மையை
யுடைய காளையாகிய பாண்டியன் தலையாலங்
கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தோளில்
வைத்த வலக்கையை யுடையனாய் மழை பெய்யும்
நள்ளிரவில் பள்ளி கொள்ளானாய்ப் பாசறை
யிடத்தே புண்பட்டுக் கிடந்த போர்வீரரைப்
பார்வையிட்டுத் திரிந்தனன் (பெரு. 182-188). வலிய
களிற்றியானை போன்ற காளையோடு தலைவி
மூங்கில்களும் கரிந்து போதற் கிடனான வெவ்
விய கானத்தைக் கடந்து சென்றனள் (அகம்.
55:4-6). 'புதிதாகப் புணையப்பட்ட செவ்விய
இலை பொருந்திய வெள்ளிய வேலினையும்
உடன்போக்கிற் கிசைந்த மதியினையு முடைய
மைபோன்ற தாடியமைந்த காளையாகிய தலைவன்

வெண்கடம்பின் பூங்கொத்துக்களைத் தளிருடன் கொண்டு நின் கூந்தலிற் குடுமாறு நீ அவனுடன் சுரநெறியிற் செல்லுதலை யான் உடன்பட்டேன்' எனத் தோழி தலைவியைப் போக்குடன் படுத்திக் கூறினாள் (அகம். 221:5-9, 14). 'அருஞ் சுர நெறியிலே என் மகளை உடன்கொண்டு போன வன்கண்மையுடைய காளையிடத்தே அவள் கொண்ட அன்பின் உறுதியை யான் முன்னமே அறிந்திருந்தேனாயின் அவளது முலைப்பரப்பிலே அவன் இன்புற்றுத் துயிலும் துயிலினை யான் வெறுப்பின்றி என் வளநகர் விளங்க வதுவை முறையில் கூட்டி வைத்திருப்பேன்' என்று மகட் போக்கிய தாய் புலம்பிக் கூறினாள் (அகம். 223: 8-15). அம்பினை எய்வோராகிய ஆறலை கள்வர்க்கு அஞ்சாத தறுகண்மையினையுடைய காளையாகிய தலைவனுடன் தலைவி போயினள் (அகம் 221: 12, 13). தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்த கிளிகளை யோட்டித் தலைவியும் தோழியும் பரண்மேல் இருக்கையில், 'மடநல்லீரே, அம்பு பாய்ந்தமையால் புண்பட்டு வருத்தத்தொடு வந்த களிறு நும் புனத்தின் வழிப் போனதோ' என வினவிச் சென்ற வலிய வில்லையுடைய காளையாகிய தலைவனின் சாந்துபூசப்பட்ட மார்பினையும் அழகினையும் மிக விரும்பித் தலைவி வருந்தியிருந்தாள் (அகம். 228: 4-17). விரை தலையுடைய வெவ்விய காளையாகிய தலைவன் என் மகளை மணமுறையிற் கொள்ளாமலும் அவ னுக்கு எளிய தணிந்த பருவத்தே செல்லாமலும் மழை துறந்த வெவ்விய கோடைப்பருவத்தில் அவளை உடன்கொண்டு போகத் துணிந்தனனே என மகட்போக்கிய தாய் இரங்கிக் கூறினாள் (அகம். 297: 4-9). தலைவி தமரைப் பிரிந்து ஒளிபொருந்திய நெடிய வேலையுடைய காளையாகிய தலைவனொடு சுரநெறியிற் சென்றாள் (குற. 378: 3-5). 'நேற்று வரையில் யானும் தன் நற்றாயும் தேனொடு தீம் பாலை ஊட்டவும் உண்ணாளாய் விம்மியழுத என் மகள் இன்று மைபோலும் தாடியினை யுடைய காளையாகிய தன் தலைவனின் பொய்ம்மொழிகளையே தனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அவனோடு அருஞ்சுரம் கடந்து போயினள்' என்று மகட்போக்கிய செவிவி கூறினாள் (நற். 179: 5-10). 'என்னுடைய ஒரே மகனும் போரின் கண் மிகுகின்ற வலிமை யுடைய கூரிய வேலினைக் கொண்ட காளையாகிய தன் தலைவனுடன் பெருமலை அருஞ் சுரத்தில் நேற்றுச் சென்று விட்டனள்' என்று ஒரு தாய் இரங்கினள் (நற். 184: 1-3). செழுமைமிக்க குளிர்ந்த மனையோடு தமரையும் பிரிந்து தன்னை உடன்கொண்டு செல்லும் பெரிய காளையாகிய

தலைவனின் பொய்ம்மொழிகளில் மயங்கித் தலைவி நெல்லிக்காயைத் தின்று நீரைக் குடித்தவாறே அவனோடு நெடுந்தூரம் சென்றனள் (நற். 211:3-7). 'எம் மகளைத் தன் மயக்கு மொழிகளால் ஆட்படுத்தி உடன்கொண்டு போக நெஞ்சுறுதி கொண்ட வன்கண்மையுடைய காளையை ஈன்ற தாயும் எம்போல் பெருவிதுப்புறுக' என்றாள் மனைமருண்ட ஒரு தாய் (நற். 293: 5-9). தன்னை நெஞ்சு கொள்ளத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையாகிய தலைவனொடு தலைவி ஊரில் அவரெழுமாறு பல குற்றங்களைக் கடந்து சென்றாள் (ஐங். 372). முடித் தற்கும் போதாத நீட்சியற்ற கூந்தலை யுடைய பேதைப் பருவத்தளாகிய தலைவி கூற்றுவனை யொத்த வலிமைகொண்ட காளையாகிய தலைவன் புறங்காத்துவரக் கடுவனுமறியாத அடர்ந்த காட்டினைக் கடந்து சென்றாள் (ஐங். 374). பறவைகளின் ஓசைக்கும் அஞ்சி விழிக்கும் கண்ணளாய்த தலைவி வெள்ளிய வேலினையும் திருத்தமான கழலினையுமுடைய காளையொடு அருஞ்சுரங் கடந்தாள் (ஐங். 382: 1, 2). 'கடுங்கண் காளையொடு நெடுந்தேரில் ஏறி வேங்கைப் புலிகள் நின்றந்த மலை பிற்பட்டு ஒழியுமாறு பல்வேறுபட்ட அரிய சுரங்களைக் கடந்து சென்றனள் நின் மகள் என்று என் தாய்க்குக் கூறுமின்' எனத் தலைவி இடைச்சுரத்தே எதிர்ப்பட்ட வழிப்போக்கரிடம் வேண்டினாள் (ஐங். 385). 'வேலைப்பாடுகளால் பொலிவு பெற்ற செறிவுடைக் கழலணிந்த வலிய தாளையும் மைபோலும் தாடியையு முடைய காளையாகிய தன் தலைவனொடு நின் மகளாகிய பாலை யனை ஆய்தொடி மடந்தை மெல்ல நடந்து சென்றனள் எனக் கண்டோர் தம்மை வினவிய செவிலியிடம் கூறினர் (ஐங். 389:1-4). 'திண்ணிய தோளையும் வலிய வில்லையுமுடைய காளையொடு நின் மகனைச் சுரத்திடையே யாம் கண்டனம்' என்று செவிவியின் வினாவிற்குக் கண்டோர் எதிர் மொழிந்தனர் (ஐங். 390:3,4). 'வெஞ்சினத்தையும் வெற்றி வேலையுமுடைய காளையாகிய தன் தலைவனோடே என் மகள் வருமாறு கரைக; உன் சுற்றம் நிறைய உண்ணப் பச்சுன் பெய்த பைந்நினை வல்சியைப் பொற்கலத்தில் தருவேன்' எனத் தாய் காக்கைக்குப் பராய்க்கடன் உரைத்தாள் (ஐங். 391). தன் மகளை உடன்கொண்டு போன தலைவனை 'வெற்றி வேலையும் மையற விளங்கிய கழலணிந்த அடியினையுமுடைய பொய்ம்மொழியில் வல்ல காளை' என்று நற்றாய் குறிப்பிடுகிறாள் (ஐங். 399:3-5). ஆராய்ந்த தணியப்பட்ட கழலையும் வெஞ்சினத்தையும் வெற்றிவேலையுமுடைய காளையுடனே

மணம்புணர்ந்தனளாய் நம் மகள் இன்று மீண்டு வருவாளெனத் தூது வந்துள்ளது' எனச் செவிலி நறறாய்க்கு உரைத்தாள் (ஐங். 400: 4-6). முருகன் கூற்றினது மிக்க ஆணையையும் இகழும் ஆற்றலுடைய காளை எனக் குறிக்கப்படுகின்றார் (பரி. 8:86). எல்லையற்ற நீண்டகனற கண்ணையுடைய தலைவியை உடன்கொண்டு படையொடும் பெயர்ந்த காளையாகிய தலைவனை அவளது சுற்றம் இடைச்சுரத்துச் சென்று பொருதது (பரி. 11:46-48).

2. எருது. கள்ளி நிலத்தை உழுது செல்லும் காளையின் - எருதின் - முதிர்ந்த கொம்பு போன்ற அடியினையுடையது (புறம். 322:1,2).

காற்று - வளி. குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் காற்றொடு - வளியுடன் - தீ சேர்ந்தாற் போன்ற செலவையுடைய போராற்றல் மிக்கவன் (புறம். 41: 16-18). கிள்ளிவளவன் போர் செய்யும் இடமகன்ற பாசறையில் முரசம் இடி முழக்கென முழங்க, களிறு முகில்போல் திரள, தேரும் குதிரைகளும் மழைத்துளி போற சிதற, அம்பு காற்றெனச் சென்றன (புறம். 373:1-4). வைக்கோலும் துரும்பும் நீக்கிக் குட காற்றாலை கையால் காவித் தூற்றின நெற்பொலி வடதிசைச்சுண் உள்ளசெம்பொன்மலை (மேருமலை) போலச் சிறப்பத தோன்றும் (பெரு. 239-241). பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங் காணத்தில தாவும் குதிரைகளையுடைய செலவு கடிய திண்தேரைக் காற்றெனக் கடிது செலுத்தி இருபெரு வேந்தரையும் வேளிரையும் வென்றான் (மது. 51-56). மதுரையில் உள்ள வானமளாவிய சிறந்த இல்லங்கள் சில் காற்று (தென்றற்காற்று) இசைக்கும பல சாளரங்களை உடையன (மது. 357, 358). கடிய காற்று நாற்றிசையினும் சேரச் சினந்தெழுந்தமையால் சிதைந்த மரக்கலம் நெடிய சுழியில் அகப்பட்டுச் சுழல்வது கந்து நீதுக் களிறு சுழல்வதற்கு உவமை (மது. 377-379, 383). குளிர்ந்த மேகங்கள தவழும் அருவி நீரோடும் அகன்ற இடத் தினையுடைய கடிய காற்றுச் சுழலும் நீண்ட பெருங்குன்றினகண்ணே மயக்கத்தினைத் தரும் இருட்டுக்கையில் உள்ள கல் அழிவது போல நீ அழிவாயாக என அல்ல குறிப்பட்டு மீளத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குரைத்தான் (அகம். 258: 5-8). உழவர் போரினைப் பிரித்துக் கடாவிட்டுக் கடுங்காற்றில் நெல்லாற்றப் பறந்து போன துரும்புகள் முழுவதும் உபபளததிலுள்ள சிறிய பாததிகளில் எங்கும் வீழ்ந்து பரவின (அகம். 366:2-5). பாறையில் சுணையிடத்து மலர்ந்துள்ள காந்தட் குலையினைப்

பாம்பு நீர் உண்டலாகக் கருதி மலையைப் புரட்டுவது போன்ற காற்றினையுடைய செறிந்த மேகத்தின் உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த ஓசை மலைச் சாரலில் எதிரொலித்தமையின் சிறுகுடியிலுள்ளார் விரைவாகத் துயிலெழுந்தனர் (கவி. 45:1-7). 'காற்றின விசையைப் போல ஓடிவந்த விரைந்த ஏறாகிய காரியதனைக் களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன் மேலே தோன்றி நின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்' என்று தோழி தலைவிக்குக் காட்டினாள் (கவி. 103:40-42). மூலப் பகுதியும் அறனும் முதன்மையின் இகந்த (அநாதி யான) காலமும் விசும்பும் காற்றொடு கனலுங் கூடிய இம்மூவேழ் உலகத்து உயிர்களெல்லாம் திருமாலிடத்தவாயின (பரி. 13: 23-25).

கான் - 1. காடு. கதநாய் வேட்டுவன் கானுறை - காட்டில் உறையும் - வாழ்க்கை உடையவன் (புறம். 33:1). கானிடத்தே திரிந்த முள்ளம்பனறியை வேட்டுவர் விலலாற் கொல்ல அதன் கொழுங்குறையைக் கிணைஞர்க்கு மானகண் மகளிர் விருந்திறையாக நல்கும் நாட்டிற்குத் தலைவன் ஆய அண்டிரன் (புறம். 374:10-16). கடுந்தேர் அவியன் குறுமுலையுண்டற்குத் தாயைச் சுற்றித் திரியும் வெண்மறி குரங்குக் குட்டியுடன் உகளும் மூங்கில்கள் நிறைந்த குன்றுகள் பல பொருந்திய கான் கெழு நாட்டினன் (புறம். 383: 18-22). ஆண்டலை என்னும் புள் வழங்கும் கான் உணங்கு கடுநெறி (பதி. 25:8). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கடவுட்பத்தினிக்குக் கற்கோள வேண்டிக் கான் நவில் கானத்தே கணை போல் விரைந்து ஆரியர் தலைவனை வென்று கலலையெடுத்துக் கங்கையில் நீர்ப் படுத்தினான் (பதி. ப. 5:4-7). கான் பயந்த கண்ணியையுடைய திரையனை 'யான் பயந்தேன்' என்னும் செருக்கால் கடல் கங்குலும் நனபகலும் தஞ்சா வியல்பினதாய் ஆர்ப்பரிக்கும் (பெரு. வெ). 'இரவில் தங்கிக் களைப்பாறி விடியலில் எழுந்து கானிடத் துள்ள செவ்விய நெறியைப் போகும் வழியாகக் கொண்மின்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (மலை. 256-258). நன்னனது அரண்மனை வாயிலில் காணப்பட்ட பல்வேறு திறைப் பொருள் களுள் கானிடத்து நிற்கும் எருமையின் மூங்கிற குழாயிலே தோய்த்த தீந்தயிரும் ஒன்றாகும் (மலை. 523). தலைவன் அணங்குடைய நெடுவரையின் உச்சியினின்று வீழும் அருவிகளையுடைய கான கெழு நாட்டையுடையவன் (அகம். 22:1,2). தலைவன் கான் கெழு நாட்டினன் (அகம். 98:29). மலைப்பக்கத்தில் பேயத் தேர் ஓடும் காட்டிடத்தே யானை கை நீட்டியும் வாய திறந்தும் புனல் பெறாது காளை

வெறுத்துக் கழியும் (அகம். 179:1-6). வில்லேர் உழவராகிய ஆறலைப்போர் கானிடத்தேயுள்ள கவர்த்த நெறிகளையன்றி மழையை வேண்டாதவர் (அகம். 193:1,2). தறுகண் பன்றி, வய நாயை விலக்கி வேட்டுவரைத் தடுத்து வலிய குட்டியைத் தழுவிப் பெண்பன்றி கிளையுடன் பெயரக் கானிலிருந்து வெளிவந்து அரும்புழை முடுக்கரில் ஆள் குறித்து நிற்கும் (அகம். 248:2-6). தனமகள் தலைவனோடு விரைந்து சென்று கானில் பொருந்தி வாழ்பவருடைய சிறுகுடியில் தங்கி இருப்பாளோ என மகட்போக்கிய தாய் புலம்பினாள் (அகம். 315:14-18). வரகின் தாள்களையுடைய பழங் கொல்லையாகிய மேட்டு நிலத்தைச்சுற்றியுள்ள காணைச் சுடுவதால் எழும் புகை அருவியின் துவலையோடு விரவித் தோன்றும் (அகம். 359:13-15). கணமழை பொழிந்த காண் அடங்கிய இரவில் தினை மேய வந்த யானையினம் இரிந்தோடுமாறு கானவன் கவணாற் கல் லெறிந்தான் (அகம். 392:13-15). நன்னன், கண்டார் விரும்புமாறு உயர்ந்த மூங்கில்கள் செறிந்த மலைப் பக்கத்துள்ள கானில் தங்கியிருந்து இழந்த தன் அரணை மீண்டும் கைக்கொண்டு பழைய புகழை நிலை நிறுத்தினான் (அகம். 392:25-28). பாறைகள் பிளவுபட மேகம் பெய்யாதொழிந்த உயர்ந்தகொடி படர்ந்த காண் மயங்கிய பரப்புக்கள் மாயோளாகிய தலைவிக்கு எளிமை யுடையனவாக வென்று தணிந்த பருவத்தில் செல்லாது தலைவியை உடன் கொண்டு செல்ல ஒருதலையாகத் துணிந்தான் என மகட்போக்கிய செவிலி தலைவனைக் குறித்துப் புலந்து மொழிந்தான் (அகம். 397:4-9). பெண்புலி கானில் குட்டிகளை ஈன்று காவல் கொண்டிருந்தது (நற். 29:3). தலைவன் படுமழை பொழிந்த பாறை மருங்கில் மலர்ந்த மூலையும் பரல்கள் நிரம்பிய பள்ளங்களும் உடைய காண் கெழு நாட்டினன் (61:7-9). மலைகுழந்த இடத்திலிருக்கின்ற காண் கெழு சிறுகுடியின் பள்ளமான இடங்களிலுள்ள மல்லிகை அரும்பியது (நற். 122:3,4). காண் இடையிட்ட சுர நெறியில் யாமரங்கள் உயர்ந்தும் ஓமை மரங்கள் நீடியும் காணப்பட்டன (நற். 198:1,2). குறவர் மலைச் சார்பிடத்தில் அகலப்படுத்தி வளைத்த கொல்லையாகிய மழை பெய்யும் பதம் பெற்ற காணை உழுது தினை விதைத்தனர் (நற். 209:1-4). கானிடத்தில் மலர்ந்த பூ விளங்கிய சோலையின் இடங்கள் தோறும் துணையோடு ஆண் வண்டுகள் கூடி ஒலித்தன (நற். 348:5,6). தலைவன் திரட்சியையுடைய அருவிகளைக் கொண்ட காண் கெழு நாட்டினன் (ஐங். 183:1). தலைவி நெடிய மலையின் மேலுள்ள கொன்றையின் பொன்னா

லாகிய தகடு போன்ற சுடர் விடும் மலர்களைக் கொடுக்கும் காண் கெழு நாடனின் மகள் (ஐங். 430:1-3). முகில் சிதறின நீர்த் தொகுதியாலே பிடவம் அரும்பவும் கானிலுள்ள மரங்கள் துளிக்கவும் கார் காலம் தொடங்கியது (ஐங். 461:1,2). மேகம் மழை பெய்தலான் வையை யாறு, செறுகின்ற வெயிலையும் மிக்க காற்றையும் உடைய காண் தரும் வெங்கார் நாற்றம், கனிநாற்றம் முதலான நாற்றங்களை உடன் கலந்து தழுவிக்கொண்டு வந்து பிறர்க்குக் கொடுத்தது (பரி. 20:8-11).

2. மணம். காட்டுமல்லிகை காண் - மணம் - மிக்கது (பதி. 30:23). நறுங்காண் மிக்க சுவையிற் பூத்த வண்டுபடு கண்ணி (முக. 198,199). மணற்குண றிடத்துள்ள பொழில் காண்மிக்கது (மது. 336,337). தலைவன் தலைவியின் தலையிற் சூடிய காண்மிக்க மலர்களை மூலையோடு போக்கி நறுங்குதுப்பில் துயினான் (அகம். 391:4-6). காணை உடைய காவின்கண் வண்டுகள் மதுவையுண்டு பாடின (பரி. 16:17,18).

காண்முனை - வழித்தோன்றல். சேரரது காண்முனை - வழித்தோன்றல் - காற்று கிளர்ந்தது போன்ற ஊர்தியில் ஏறிச் சேற்றத்துடன் கரிய கடலை நெருங்கிப் பகைவரோடு பொருதான் (பதி. 12:15-20).

கான்யாறு - காட்டாறு. மாநில மடந்தையின் முலையிற் கிடந்தசையும் ஆரம் போல மலை உச்சியினின்றும வரும் கரையைக் குத்துகின்ற கான்யாற்றிடத்து - காட்டாற்றிடத்து - ஓடுகின்ற புனலாலே நறும பொழில் வருந்தியது (ஐங். 1-4). கான்யாறு சூழ்ந்த அகன்ற நெடிய காட்டிடத்தே பாசறை அமைக்கப்பட்டது (மூல்லை. 24,28). வருபுனல் தந்த வெண் மணலை யுடைய கான்யாற்றுக் கரையில நின்ற, கரும்பின் ஒண்பூப் போல அங்காடித் தெருவின இரு புறங்களிலும் துகிற் கொடிகள் விளங்கி - (பட். 161,162,163). யானைகளை விழுங்கும் (முக. 211-215). கச்சினை விரித்தாற் போன்று விளங்கும் மணல மிக்க கான்யாற்று எக்கரில் மெய்கள் ஒன்றில் ஒன்று புதுவது போன்ற முயக்கத்தைத் தலைவர் முன பெற்றார் (அகம். 11:8-11). நீர் நிறம் மறைய முதிர்ந்து உதிர்ந்த மலர்கள் நெருங்கிய விரைந்து

வரும் கான்யாற்றில் முதலை தங்கும் கல்லில் மோதி மீளும் சுழிகளையுடையதும் களிறுகளை மதங்கெட மோதி இழுத்துச் செல்லுதலின் அச்சம் தோன்று வதுமாகிய வெள்ளத்தினைத் தலைவன் கடுங்கண் பன்றியைப் போன்று நடுங்காது கடந்து வந்தான் (அகம். 18:1-8). நீண்ட கரையினைக் கொண்ட கான் யாற்றின் கடம்புனல் அற்றொழிய அறல்கொண்ட விரவு மணல் மிக்க அகன்ற துறையிடத்துள்ள மடுக்கள் பொருந்திய பொழில் தோறும் காஞ்சி யின் மலர்கள் உதிர்ந்த மணல் மேடுகள் புது மணம் கொண்டன (அகம். 25:1-5). தலைவன் தலைவியின் கூந்தலில் மலர்களை வைத்துப் பின்னு தலைச் செய்ய அக்கூந்தல் வாணன் சிறுகுடியின் வடக்கிலுள்ள இனிய நீரினையுடைய கான்யாற் றின் விளங்கும் அறல் போன்று பிடர் மறைய நெறிந்து தாழ்ந்தது (அகம். 117:12-19). காயாவின் வாடற்பூக்களோடு இலவமலரைச் சுமந்து வரும் இனிய புனையுடைய கான்யாற்றில் காற்று எழுப் புதலின் மேலே எழும் துளிகளை உண்பேம் எம் மோடு உதல் வல்லையோ எனத் தலைவன் தலை வியை வினவினான் (அகம். 133: 8-13). கான்யாற் றினையுடைய சுரநெறியிற் செல்லும் புதியர் சேற் றைக் கிண்டி ஊறிய நீரை உண்ட கேணிகளைப் பிடியின் அடிச்சுவடு எனக் களிறுகள் விரும்பித் தொட்டுப் பார்த்துச் செல்லும் (அகம். 137:1-3). பெய்கை ஊர்க்கு அருகிலுள்ளது; சிறு கான் யாறு அப்பொய்கைக்குச் சேய்த்துமன்று; அங் குள்ள சோலையில இரைதேர் குருகல்லது வேறு எவ்வுயிரும் நெருங்கிச் செல்லாது; யானும் தலைவியும் கூந்தலுக்கு எருமண் கொணர அங்கே செல்வோம் எனத் தோழி தலைவனிடம் குறிப்பினாற் குறியிடம் குறித்தாள் (குற. 113). ஆரவாரத்தை யுடைய மழை பொருந்திய கான்யாற் றினது தாழ்ந்த கரையில் ஆடுமயில்கள் தோகை அசைய நடந்து அகவின (குற. 364:1-3). கற்களை அலைத்து விரைந்தோடி வரும் கான்யாற்றில் பற்றுக்கோடாகிய மூங்கிலும் முழுகுமாறு பெருகிய வெள்ளத்தின் அலை காட்டிற் சென்று மோதுமாறு இடி முழங்கி மழை பெயய மினனியது (நற். 7:3-6). விட்டு விட்டுக் கரைத்துச் செல்லுதலை யுடைய கான்யாற்றில் கலங்கும் பாசிகளை நீர் அலைத் தலான் அவை எங்கும் சென்று கலந்தன (நற். 85: 2,3). முசுக்கலை நல்லுணவை உண்ணும் பலவாய மலரையுடைய கான்யாற்றின் மேலுள்ள கரையில் கலைமான மலையாட்டினத்தோடு தாவித் துள்ளிக் குதிக்கும் (நற். 119:4-7). தண்பெயல் பொழிதலான் பெருகிய கான்யாறு கொழித்த மணற்கரை பின்னே

செல்லும்படி தலைவன் தலைவியைக் காணப் பாகன தேரினை விரைவாகச் செலுத்தினான் (நற். 21:8-12). விளங்கிய விரைந்த செலவையுடைய நீரோடுகின்ற கரைகாண்பது அரிதாகிய கான் யாற்றின் ஆழமுடைய புனலின்கண் தலைவன் தலைவியைக் காணத் தமியனாய் இரவில் நீந்தி வந்தான் (நற். 144:7-10). கரிய கற்பாறையில் ஓடு கின்ற கான்யாற்றின் நீந்துதற்கரிய நீர்ச் சுழியை யுடைய இடங்கள்தோறும் முதலைகள் இயங்கின (நற். 292:7,8). கரையை மோதி யோடுகின்ற கான் யாற்றின் இடிகரையில் வேர்கள் அலைக்கப் பெற்றுக் காற்றாலசையும் மாந்தளிர் போல நடுங்கும் நெஞ்சோடு இடும்பையை எவ்வாறு தாங்கவேன் எனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி பருவ வரலின்கண் புலம்பினாள் (நற். 381:3-6). உயர் ந்த கரைகளையுடைய கான்யாற்றின் மணற்பரப் பையுடைய அகன்ற துறையிடத்து நின்ற பாதிரி மலரைக் கொயது தலைவி மாலை புனைந்தாள் (ஐங். 361:1-3). இளவேனிற் பருவத்தே பல்வேறு மலர்களை அணிந்து கொண்ட வெள்ளம் பெருகிய கான்யாற்றில் தலைவி நீராடிக் கால்தளர்ந்த வழித் தலைவன் தேரோடு குறுக வந்து காத்தான் (ஐங். 367). எம்முர் அல்லது அணித்தாகிய ஊரில்லை; ஞாயிறும் மறைந்தது; மடந்தையாகிய தலைவி இளையள்; மெல்லியள்; பெருங் கான்யாறோ கடத் தற்கு அருமையுடையது; சேய்மையி லுள்ளது; எனவே, இங்கே தங்கிச் செல்வாயாக என இடைச் சுரத்தார் தலைவனிடம் கூறினர் (ஐங். தி. 5). தலைவி முல்லைபைக் குருந்த மலரோடு முடியிலே குடிக் கான்யாற்றின் விளங்குகின்ற மணலையுடைய தண் பொழிலிடத்து அகன்ற பாறையிலே பன்முறை ஆயத்தோடு விளையாடினாள் (கலி. 113:23-25). மகளிர் சிலர் நறு மணமிக்க பூக்களை உடைய கான்யாற்றுத் துருத்தி (ஆற்றிடைக்குறை) சென்று தம்மால் விருமப்ப பெறும் கணவரைத் தழுவினர் (பரி. 10:30,31).

கானக்காக்கை - காட்டுக்காக்கை. பெருந்தோட் குறு மகள் கானக் காக்கையின் - காட்டுக்காக்கையின் - தழைத்த சிறகை யொத்த இருள்வாசிப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை யணிந்திருந்தாள் (புறம். 342:1,2).

கானக்கோழி - காட்டுக்கோழி. மான் தோலின் மீது பரப்பி உலர வைத்த திணையரிசியைக் கானக் கோழியும் - காட்டுக்கோழியும் - இதற் பறவையும் கவர்ந்துண்டன (புறம். 320:10,11). மனைக்கோழி கூடியதால் கானக்கோழியும் நீர்க்கோழியும் தம்

குரலெடுத்துக் கூவின (புறம். 395: 9-11). கானக் கோழி நெற்கதிரைத் தின்றது (பொரு. 222). நன்னனது அரண்மனை வாயிலில் காணப்பட்ட பல்வேறு திறைப் பொருள்களில் கானக்கோழியின் கவர் குரற்சேவலும் ஒன்றாகும் (மலை. 510).

கானகநாடன் - காட்டு நாட்டிற்குரியவன். சேரமான் கருவூரேறிய ஒன்வாட்கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, எருமை போலும் வடிவையுடைய கரிய கற்பொருந்திய இடங்கள் தோறும் பெற்றம் போலப் பரக்கும் யானைகளை உடைய வலிமை மிக்க கானகநாடன் - காட்டுநாட்டிற்குரியவன் - ஆவான் (புறம். 5:1-3). 'யான் இவ்விடத்திலுள்ளேன்; என் நலன தினைக் காவலர் கவண் ஒலிக்கு வெருவித் காட்டுயானை கைவிட்ட மூங்கில், மீனைக் கவர்ந்த தூண்டில் செல்வது போல மேலே செல்வதற்கு இடமாகிய கானக நாடனோடு அவ்விடத்தே ஒழிந்தது' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 54). புலிகளிறியானையைக் கொன்றதெனப் பிடியானை வாடிய துன்பத்தோடும் வருத்தத்தோடும் இயங்காது தன் கன்றினைத் தழுவிக் கொண்டு தீர்த்தற்கரிய புண்ணுற்றாரைப் போல வருந்துதற்கு இடனாய கானக நாடன் தலைவன் (நற். 47:1-6). வேங்கையின்போன் போன்ற நறுமலர்களை மானினம் தமக்குரிய உணவாக மேய்தற்கு இடனான கானக நாடனாகிய தலைவன் வரைவோடு வரவும் நின் மேனி பசுப்பதற்குக் காரணம் என்ன எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (ஐங். 217). குன்றக்குறவன் சந்தன மரத்தைச் சுடுதலான் எழுந்த நறும்புகை மலையிடமெல்லாம் பரவி மணத்தலைச் செய்கின்ற கானக நாடனாகிய தலைவன் என்னை மணந்து கொள்ளின் யாய் மகிழ்ச்சி கொள்வனோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (ஐங். 253). தலைவன் தினைப்புனப் பரணிடத்து எழுந்த அகிற்புகையால் ஒளிமழுங்கித் திரியும் மதியம் மலையிலே தங்கின் அதனை மலையில் வைத்த தேனிறால் என்று கருதி அதனை அழிக்கக் கண்ணேணி வைக்கும் கானக நாடனின் மகன் (கனி. 39:7-10).

கானங்கிழவோன் - காட்டிற்கு உரிமையுடைய தலைவன். நீலமணி போலும் நிறமுடைய மலைகளமைந்த காட்டினோடே இளமயில்கள் களித்துக் கூத்தாடுதற்கிடனான வள்ளிக் கொடி படர்ந்த கானங்கிழவோன் - காட்டிற்கு உரிமையுடைய தலைவன் - தலைவியை வருத்தினான் (ஐங். 250:2-5).

கானங்கோழி - காட்டுக்கோழி. கானங்கோழியின் - காட்டுக்கோழியின் - கவர்த்த குரலையுடைய சேவலினது ஒள்ளிய புள்ளிகளையுடைய கழுத்தில் தண்

ணிய நீர்த்துளி துளிக்கும்படி புதலில் நீர் ஒழுகியது (குறு. 242: 1-3).

கானத்தோர் - காட்டிலுள்ளோர். கோழிச்சேவல் தினைப் புனங் காப்போரைத் துயிலுணர்த்தக் கூவும் கானத்தோர் - காட்டிலுள்ளோர் - சோழன நலங்கிள்ளியின் பகைவராவர் (புறம். 28: 8-10).

கானதர் - காட்டுவழி. நள்ளி நெய்யிழுது போன்ற நிணத்தை யுடைய கொழுந்தடியைக் கானதரில் - காட்டு வழியில் - வழி மயங்கிப் போகிய இளையர் தம்மை விரைய வந்து சேர்வதற்கு முன்னே தீயால விரைந்து சுட்டு 'நினை ஒக்கலோடு தின்மின்' என வன்பரணருக்குத் தந்தான் (புறம். 150: 9-13).

கானநாடன் - காட்டு நாட்டினையுடைய தலைவன். தலைவியின் நெஞ்சம், சுணையிற் பூத்த குவளைப் பூவினை வண்டு மொய்ததிடச் சூடிக் கானநாடன் - காட்டு நாட்டினையுடைய தலைவன் - வருகின்ற மலை மீதுள்ள சிறிய வழியாகிய படுகுழிகளைக் கொண்ட நெறியில் இருளில் மிதிக்குமிடத்து அவனது தளரும் அடியைத் தாங்கும் பொருட்டு அங்குச் சென்றது (அகம். 128: 6-15). வானுற உயர்ந்த நீலநிறப் பெருமலையினை அடுத்துள்ள கான நாடனாகிய தலைவன் அடைவித்த நோயால தலைவி மேனியின் அழகிய நலம் தொலைந்தது (அகம். 222: 1-3).

காணப்பேர் - ஓர் அரண். அணைதற்கரிய சிற்றரண் களால் சூழப்பட்ட காணப்பேர் என்னும் அரண், சுருங்கைக் கொல்லனால் செந்தீயின்கண மாட்டப் பட்ட இரும்புண்ட நீரினும் மீட்டற்கரிதென அவ்வரணுக்குரிய வேங்கை மார்பன வருந்த அதனை உக்கிரப்பெருவழுதி கைக்கொண்டான் (புறம். 21: 6-11).

காணப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி - பாண்டிய வேந்தன். உக்கிரப்பெருவழுதி யென்பது இவன இயற்பெயர். இக்காலத்துக் காளையார் கோயில என வழங்கும் முற்காலக் காணப்பேரெயிலை வென்று கைக்கொண்டதனால் இவன் காணப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி எனக் குறிக்கப் பெற்றான் (புறம். 21). இப்பெயர் பாண்டியன் காணப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி எனவும் (புறம். 387) பாண்டியன் காணப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி எனவும் (அகம். 26) உக்கிரப்பெருவழுதி எனவும் (நற். 98) காணப்பெறுகிறது. பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என அகநாலாற்றின் இறுதியில் அமைந்துள்ள பாயிரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவனை ஐயூர் மூலங்கிழாரும் (புறம். 21) ஒளவை

யாரும் (புறம். 367) பாடியுள்ளனர். கொல்லனால் செந்தியினகண் மாட்டப்பட்ட இரும்புண்ட நீரினும் மீட்டற்கரிதெனக் கருதி வேங்கைமார்பன் வருநதுமாறு இவன் காணப்பேர் என்னும் எயிலைக கைப்பற்றினான் என்ற குறிப்பு ஐயூர் மூலங்கிழார் பாடலால் அறியப்படுகின்றது. 'பாடுவாரது அறிவின் எல்லையைக் கடந்த புகழ்மைந்த தலைவ' எனவும் 'புலவரால் பாடப் படும் துறைகளை முடித்த வெற்றியினை யுடைய வேந்தே' எனவும் இவன் அப்புலவரால் புகழ்ந்து விளிக்கப் பெறுகின்றான். சேரமான் மாரிலெண் கோவும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிளவியும் இவனும் கூடி ஒருங்கிருந்த நிலையினை ஒளவையாரா உவகையோடு வாழ்த்திப் பாடியுள்ளது கொண்டு ஏனையிருவரும் இவனுக்கு நண்பரென அறியலாம். இறையனார் களவியலுரையில் கூறப் பட்டுள்ள முச்சங்க வரலாற்றினால் இவன் கடைச் சங்கத்தை இருத்திய பாண்டியர் நாற்பத்தொன் பதின்மருள் இறுதி வேந்தன் என்பது புலனாம். இவன் தானும் புலத்துறை முற்றி அச்சங்கப் புலவ ரோடு ஒப்பப் பாடிய பாக்கள் அகநானூற்றில் ஒன்றும் (26) நற்றிணையில் ஒன்றும் (98) ஆக இரண்டுள்ளன. தலைவியிடத்துத் தலைவன் கொணடிருந்த காதல் அவன் மகப் பெற்றபின் குறைந்ததையும் அதனால் ஊடல் கொண்ட அவனிடத்து ஆற்றாமையே வாயிலாக அவன் வந்து தழுவிய நிலையில் அவன் அவனோடு ஒன்றிச் சேர்ந்ததையும் இவன் அகப்பாட்டில் அழகுறப் பாடுகின்றான். அநதிகழ்ச்சியில் அவளது நெஞ்சின் நெகிழ்வினுக்குப் பலமுறை உழுது பண்படுத்தப்பட்டு மழையையேற்ற மண்ணின் நெகிழ்வினை இவன் உவமை கூறியுள்ளதும் நயம் மிக்கதாம். தினைப் புனத்திற் சென்று மேய விரும்பிய பன்றி இயந்திரம் அமைந்த புழைவழியே புகும்பொழுது பல்லியடித் தலைக் கேட்டு அங்கே சென்றால் ஊறுநேருமென அஞ்சிப் பின்வாங்கித் தன் முழைப் பள்ளியிடத்தே மீண்டுபோய்த் தங்குவதாகத் தன் நற்றிணைப் பாடலில் விலங்கிற்கும் நிமித்தம் பார்த்தற பண் பினை ஏற்றிப் புனைநதுள்ளான. மதுரை உப்புரி குடிகிழார் மகனான உருத்திர சனமணைக கொண்டு அகநானூற்றைத் தொகுத்தவனும் இவனேயென்ப தால் தமிழிலும் அதன் வாழ்விலும் இவன் வைத்தாடுபாடு விளங்கும்.

காணம் - காடு. மாலைக்காலம் வந்த அளவில் சிறிய யாழை இரங்கற் பண்ணாகிய செவ்வழி என்னும் புண்ணிலே வாசித்துப் பேகனின் கானத்தை - காட்டை-பரணர் பாடினார் (புறம். 144:1-3). ஞாயிற்

றின் சுடர் தின்று உலர்ந்த புல்லையுடைய காணம் தளிர்ப்ப அதிரும் இடிபோசையுடன் மழை பொழிந்தது (புறம். 160:1-3). மலையீடம் பொடியவும் காணம் வெம்பவும் கயங்கள் பலவும் உணங்கவும் கோடை நீடியது (புறம். 174:24-26). மனையிடத்து வீழ்ந்த விளாம்பழத்தை எயிற்றியின் மகனுடன் கானத்தில் வாழும் பிடியின் சன்று வந்து எடுக்கும் (புறம். 181:1-3). வெட்சியை யுடைய கானத்தில் வேட்டுவர் அலைத்தலால் கடமாவின நல்லேறு புகலிடம் காணாது ஓடும் (புறம். 202:1,2). எழினியின் செங்கோலாட்சியால் கன்றை மேவிய ஆன்றை கானத்தில் பிறிதொன்றால் ஏதமின்றித் தங்கியது (புறம். 230:1,4-6). போரின் கண் வீரன் ஒருவனுடைய உடம்பு கானத்தில் ஓடும் சிற்றியாற்றினது கரையிடத்துக் காலுற நின்று நடுக்கத்தோடு சாய்ந்த இலக்கத்தை ஒப்ப அம்பாற் சலிக்கப் பெற்று வீழ்ந்தது (புறம். 260:21-24). கானத்திலுள்ள ஊகம்பூ வரிகளையுடைய அணிலின் வாலைப் போன்றது (புறம். 307:4,5). பறவைகள் வரிமரல் வற்றித் திரங்கிக் கிடக்கும் காணம் பிற்பட்டொழியப் பழுத்த மரங்களை நினைந்து செல்லும் (புறம். 370:10,11). கோடைக் காலத்தில் கானத்திலுள்ள வேம்பின் காய்கள் முற்றாது உலர்ந்து செட்டன (புறம். 389:2,3). கடலும் காணமும் தம்மிடத்தே உண்டாகும் பல பொருள்களை உதவப் பிறரை நலியாது வேற்றுப் பொருள் விழையாது அரசியலை முறையே செலுத்திய பேரரசர் வழித்தோன்றல் பல்யாணைச் செல்கெழுகுட்டுவன் (பதி. 22:6-11). கானத்தில் வேல மரத்தின் பொரியரையில் பொருந்திச் சிதடிகள் ஒலிக்கும் (பதி. 58:12-14). கடவுளின் பெயரைக் கொண்ட காணம் என்று விந்தாடவி குறிக்கப் பெறுகிறது (பதி. 88:2). மழை பொழுதோடு பொழியக் கானத்தில் பிணை மான் கூட்டங்கள் தத்தம் ஆனோடு கூடி இனிது சென்றன (பதி. 89:1,2). கடலிலே நீரை முகந்து சூல கெண்ட மேகங்களின் தலைப்பெயலைப் பெற்ற தண்ணறுங் கானத்திலுள்ள வெண்கடம்பின பூவாலாய மாலை புரளும் மார்பினர் முருகன் (முரு. 7-11). யானை உலாவரும் வழியை உடைய கானத்தில் பாடினி தங்கிவழிநடை வருத்தம் தீர்ந்து சென்றாள் (பொரு. 47-49). கானத்திலுள்ள குமிழும் பழத்தின் நிறத்தை ஒப்பத் துவ ரூட்டின கைத்தொழிலால் பொலிவு பெற்ற போர்வையையுடையது யாழ் (சிறு. 225,226). வெம்மை மிக்க கானத்தில் வாழும் உயிர்கள் மகிழுமாறு வானம் மழை பொழிந்தது (பெரு. 23,24). இடையன் கன்றுகளை விரும்பும் ஆனிரைகளுடன் கானத்தில் தங்கினான் (பெரு. 175,176). காணம் செழித்த செந்

நிலப் பெருவழியில் வேண்டும் பருவத்தே மழை பெய்த வரகிடத்தே இரலைமான் பிணையொடு துள்ளி விளையாடியது (மூல. 97-99). நெடுஞ் செழியன் பனி ஒழுகும் மலையிடத்துள்ள கானம் கடந்து பகைவரின் உள் நாடுகளில் புகுந்து அவரது அரங்களைக் கைக்கொண்டான் (மது. 148,149). நெடுஞ்செழியனின் தேவி உறங்கும் வட்டக்கட்டிலில் அகன்ற இடத்தையுடைய கானத்தில் மலர்ந்த முல்லைப் போதுடன் ஏனைய பூக்களையும் நிரைத் தனர் (நெடு. 129-131). இளைஞர் சினம் கொண்டு செருக்கி அம்பை எய்து தட்டையைப் புடைத்துக் கானமெல்லாம் கல்லென்னும் ஓசை உண்டாகும் பாடி ஆரவாரம் செய்தனர் (குறி. 159-161). கானத்திலுள்ள விலங்குகள் ஒலி எழுப்பவும் பறவை இனங்கள் ஆரவாரிக்கவும் மாலைக்காலம் வந்தது (குறி. 227-230). தலைவன் பொருளிட்டச் செல்லக் கருதிய கானம் திருமாவளவன் தன் பகைவர் மேல் ஓச்சிய வேலினும் வெப்பமுடையது (மட். 299, 300). பறவையினம் பழங்களைச் சொரிகின்ற கானத்திடத்தே சுற்றத்தோடு சென்று அவற்றைத் தின்ன விரையும் (மலை. 54,55). நன்னன் நாட்டின்கண்ணுள்ள மலையும் சோலையும் விலங்குகள் புதும் கானமும் உலகம் உள்ளவரை புகழுடன் அழியாமல் நிற்கும் (மலை. 69,70). மலைசார்ந்த கானத்து வழியே செல்லின், கானவன் அம்பெய்து வீழ்த்திய பன்றியைக் காணலாம் எனக் கூத்தருக்குப் பரிசில் பெற்று வந்த கூத்தன் கூறினான் (மலை. 942-247). 'கனிறுகள் தம்மில் மலைந்தாற்போன்றுகாணப் படும் துறுகல்லும் மழை பெய்யும் கானமும் மிகப் பல உள்' எனக் கூத்தர் அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றனர் (மலை 384,385). கானத்தில் புலிக்கஞ்சி ஓடிய பிணையை நினைந்து கலை மான் விளக்கும் (மலை. 404,405). மின் முதலியவற்றின் தொகுதியை உடைய மேகம் மழைத் துளிகளைச் சிதறிக் கானத்தைக் கார்ப்பருவம் செய்தது (அகம். 4:6,7). கானம் பரற் கற்களையுடைய மேட்டு நிலமாகிய வளமற்ற தன்மையுடையது (அகம். 5:15). குளங்கள் நீரற்றுத் துள்கப்பட்டிருக்கும் வளம் தப்பிய கானத்தே தலைவர் நம்மையும் உடன் கொண்டு செல்வராயின் கை விரும்பும் முயக்கத்தை அவரும் பெறுகுவர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 11:6, 7,10,11). பெரிய புலி வெளிப்பட்டுத் தோன்றக் கானத்தே மேலைக்காற்றினால் மூங்கில் தளர்ந்து வளைந்தது (அகம். 27:2,3). புண்ணுமிழ் குருதி சூழ இறந்து கிடந்தவரின் கண்ணைப் பறித்துக் கழுத கானத்தில் தன் பார்ப்பினங்கட்கு உணவாகக் கொடுக்கும் (அகம். 31:6,11). முல்லை மலரின் மணத்

தைக் கொண்டு காற்று வீசுதலால் கரிய கானம் கமழ்ந்தது (அகம். 43:9,10). மூங்கில் கரிந்தொழியும் கானத்தே களிற்றினை ஒத்த காளையுடன் தலைவி உடனபோக்கு மேலினாள் (அகம். 55:4-6). அச்சமுறத் ததவதாகிய கானம் கடந்து தலைவி தலைவனுடன் சென்றாள் (அகம். 63:9). நெல்லியின் புளித்த காயினைக் கானத்திலுள்ள மரைமானின் கூட்டம் தின்னும் (அகம். 69:7,8). ஆய் என்பானது கானத்தின் அன்றலர்ந்த மலரென மணக்கும் நின் பரந்த முலையினையுடைய மார்பின்கண் துயிலும் துயிலை மறந்து தலைவன் தாழ்த்திரான என்று பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவிக்குத் தோழி கூறி ஆற்றுவித்தாள் (அகம். 69:18-20). எரியும் தீப்பரந்த பெருங்காட்டில் புகுமிடத்தே இலைகரிந்து உதிர்ப் பெற்ற மரமுடைய கானத்து வாழும் வாழ்க்கையையும் புலிபோலும் வலியையும் உடையவர் தொடு கழல் மறவர் (அகம். 75:4-6). தலைவியின் நெற்றி பசப்ப முயற்சியால் பொருள் ஈட்டு தற்கு அடைதற்கரிய கான நெறியில் செல்லு தல் நன்றென எண்ணிச் சூழ்ந்தனையாயின், நீ மிகவும் கொடியை எனத் தலைவன் பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 77:1-4). வலிய கனிறு கானத்தில் ஆளிகு அஞ்சித் தன் இனத்தைத் தன் இடத்தே கூட்டிக் கொள்ளும் (அகம். 78:1-4). வேடர், இளைய பெண் யானை கானத்தில் பிளிறி யலற அதன் கன்றைப் பிரித்துக் கொண்டுவந்து முதுரில் கள் விறகும் இடத்தில் கட்டுவர் (அகம். 83:3,4). பரவுக் கடன் பூண்ட தெய்வம் உறையும் கோயிலின்கண் கலந்து கிடக்கும் பல பூக்களைப் போலக் கானம் பெரிதும் விரும்பத்தக்கதா யிருந்தது (அகம். 99: 8-10). எழினி ஏவிய தொழிலை முடிக்கும் பொருட்டு, மிக்க எரிபரத்தலான் பாறைகள் காயநதிருக்கும் கானத்தில் போர்த்திறம் வாயந வீரர் முனைகடந்து ஆனுடன் கூடிய ஏற்றிடை கொன்ற விரைந்தேகுவா (அகம். 105.10-15). தோழி வலைனைக் கண்டு காலையில் நறுமலர் பார்ப்பது உதிர்ந்து கிடத்தலால் மணம் நிகழ் மனை போன்று கமழும் கானத்தில் நின்னுடன் தலைவி வருவாள் எனக் கூறினாள் (அகம். 107:20-22). கானத்தில் சாத்தரது சோறு பொடிந்த வெள விய பனை ஓலையாலாய குடையினைச் சூறாவளி தூக்கலின் எழுந்த ஓலியினைத் தன் துணையினது குரலெனக் கருதி ஆண் குரங்கு அதனை அழைக்கும் (அகம். 121: 12-15). கானத்திடத்தே மூங்கில் நெல் உதிர்வது கண்டு கலைமான் புல்லுண்டலை மறந்து தன் பிணையினை அழைக்கும் (அகம். 129:

3-5). பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல் முன் ஊன்றிய வேலும் சார்த்திய கேடகமும் அமைந்த அஞ்சத்தக்க கானம் பகைவர் போர்முனை போல் தோன்றும் (அகம். 131:11-13). நிறைகுல் கொண்ட மேகங்கள் கார் காலத்தைத் தந்து மழை தப்பாது பெய்தலால், கானம் அழகு பெற்றது (அகம். 134: 1,2). பெரிய யானைகளை உடைய ஆய்வள்ளலின் கானத்தில் தலையாறு என்னுமிடத்துள்ள மலையின் மூங்கில் போன்ற தோளினள் தலைவி (அகம். 152:14,21-23). அச்சம் தோன்றும் கானத்தின்கண் வன்கணாடவர் அம்பெய்திக் கொன்ற வம்பலரின் தசையை உண்ணப் பருந்தின் சேவல் தன் சுற்றத்தை அழைக்கும் (அகம். 161:2-7). மிக்க மழை பொழிந்தமையால் இன வண்டு ஆரவாரம் செய்ய முல்லை, காந்தள் முதலிய பூக்கள் மலரக் கானம் மலர் மணம் கமழ்ந்தது (அகம். 164:4-7). கானத்திலுள்ள குல் கொண்ட பெடை மயில் பாகற் கொடியின சிவந்த பழத்தை விரும்பி அயிர்யாற்று அடைகரையில் ஊது கொம்பென ஒலிக்கும் (அகம். 177:9-11). செல்லுதற்கரிய கானத்தைக் கடக்கத் துணியாமல் தலைவன் நெஞ்சம் தடுமாறியது (அகம். 181:1-3). தலைவன் வண்டுகள் ஒலிக்கும் மலர்களையுடைய கானம் பிற்பட அருந்தொழில் முடித்த செம்மல் உள்ளத்துடன் மனைவந்து சேர்ந்தான் (அகம். 184:5,6). யாமரங்களையுடைய வேனில் வெப்பம் வாய்ந்த மலையை யடுத்த கானம் காய்ந்தது (அகம். 187:15,16). பழங்களைக் கொண்ட பலா மரம் செறிந்த கானம் வெதும்ப, மேகம் வானிடத் திலிருந்து நீங்க வேனில் நீடியது (அகம். 189:1,2). கடல போன்ற விரிந்த கானத்தில் மாலைப் போழ்தில் கலைமான் தன் இனத்தை ஆண்குரல் தோன்ற அழைக்கும் (அகம். 199:11-13). தன் பிணவுக்காக இரைவேட்டெழுந்த ஆண் புலி அகன்ற இடத்தையுடைய கானத்தில் காட்டுப் பசு அலற அதன ஏற்றினை வலப் பக்கம் வீழக் கொன்று பாறை சிவப்ப அதன்மேல். இழுத்தேகும் (அகம். 238:3-9). 'உலர்ந்த வெள்ளெலும்பு ஒட்ட கத்தின் பசியைப் போக்குதற்கு இடனான கவர்த்த வழிகளையுடைய கானத்தைக் கடந்து நீ செல்க; தலைவி தனித்திருக்க யான் வாரேன்' எனப் பொருள் கடைக்கூட்டிய தன் நெஞ்சிற்குத் தலைவன் கூறினான் (அகம். 245:17-31) அரிய கானத்தில் ஆண் கரடி இருப்பையின் வெள்ளிய பூவை வெறுத்தால் செம்மண புற்றின் உச்சியைப் பெயர்க்கும் (அகம். 247:4-7). மழவர் பல பூக்களையுடைய கானத்தில நிழலில தங்க இளைய பசுவனைக் கொன்று தின்பர் (அகம். 249:11-13). மழை பெய்ததால் மரங்

கள் தளிரீன்று தழைத்தன; பொழிலின்கண் நறு மலர்கள் புணையப்பட்டன போலத் தோன்றித் தேன்படச் செறிந்ததனால் கானமும் மிகவும் நல்லன ஆயின (அகம். 259:4-8). கானத்தில் இளவேனிற் பருவத்தில் பாதிரியின் ஒளி பொருந்திய மலர்கள் பூத்திருக்கும் (அகம். 261: 1, 2). இன்னாமைபுடைய கானத்தின்கண் இருப்பை மரத்தின் துளையுடைய வெள்ளிய பூக்களைக் கரடிக் குட்டிகளின் பெரிய கூட்டம் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 275:11-14). மழை பெய்து புல் குருத்து வீடும் நல்ல நெடிய கானத்தில் செந்நிறம் ஊட்டிய பஞ்சின் பிதிர் பரவியது போலச் செந்நிறமுடைய தம்பலப்பூச்சிகள் அழகுறுத்தும் (அகம். 283:12-15). மேகம் பெயலாகிய வளத்தை மறைப்பக் கானம் காய்ந்து இலைகள் இல்லாதொழிய ஏறுடை ஆனிரை பசியால் வருந்தின (அகம். 291:1-3). கற்களையுடைய நெறிகளைக் கொண்ட கானத்தில் வேங்கையை வென்ற மலைபோன்ற யானை வருந்தித் தன் கொம்பில் பெரிய கையை அணைத்துக்கொண்டு ஒரு பக்கத்தே தன்பிடியோடு வதியும் (அகம். 295:4-8). தலைவன் பொருளிட்டப் புல்லி என்பானது குன்றத்தைச் சார்ந்த செல்லற்கரிய கானம் கடந்து சென்றான் (அகம். 295:13, 14). அச்சம் தரும் கானத்தில் சிறுகுடி மறவரின் ஏறு கோட் பறையொலி கேட்டு ஆண் பருந்து தன் பெரிய சிறகினை எழுப்பிப் பறந்தேகும் (அகம். 297:17-19). நீலமணிபோன்று நீர் பொதிந்த குல் கொண்டு வானம் அதிர இடித்துப் பெய்த நீரினால் நிலம் தட்பமுற்றுக் கானம் தழைத்தது (அகம். 314:1-3). கானத்திலுள்ள விலங்குகள் செல்லும் நெறியில் யானைகளும் இயங்கும் (அகம். 318:1). வென்வேற் சேரனது கொல்லிமலை அகலிருங் கானத்தே உள்ளது (அகம். 338:13,14). கண் பொரியும் கவர்த்த நெறிகளையுடைய கானத்தில் வலிய பாறையிலுள்ள உமணர் சகடத்தின் உருளையைச் சிதைத்த நடுகல்லில் கூரிய உளியால் இயற்றப் பெற்ற கீற்றுக்கள் மறைந்த எழுத்துகள் அவ்வழியில் செல்லும் புதியவர்க்கு வேறு பொருளினவாகப் பிறழ்ந்து காணப்படும்; அங்குள்ள யாமர நிழலில் வெயில் களைப்பு நீங்கக் கழுதை மீதுள்ள சுமையை இறக்கி வழிப்போக்கர் தங்கிச் செல்வர் (அகம். 343: 4-14). மரங்கள் அடர்ந்த கானத்தில் மயில் கூட்டம் ஆடும் (அகம். 344:6). புற்கள் சாய்ந்து கிடக்கும் சிறு நெறி மிக்க பெருங்கானத்தில் தன் பிணவுக்காக யானையை வலப்பக்கத்தே வீழக் கொன்ற புலி மூரி நிமிர்ந்து புரளும்; அங்குக் களிற்றினம் நட

மாடாது (அகம். 357:4-7). நடுகற் பொருந்தி இரை விரும்பிக் கிடந்த பல்லி ஒலித்தால் நெற்றிப் பட்டம் அணிந்த யானையிற் செல்லும் உயர்ந் தோராயினும் மேற்செல்லாது மீளும்படியான கானத்திடத்தே தலைவன் சென்றான் (அகம். 387: 15-20). கானத்தில் தன்னால் விரும்பப்படும் பெண் யானையை இழந்த களிறு உண்ணும் தழையை மறுத்து வாடியது (அகம். 392:1-3). தலைவனின் மலை நாட்டினின்றும் வரும் யாற்றைப் பார்த்து 'எம் தந்தையின் பல பூக்களையுடைய கானத்தில் தங்கி இற்றைப் பொழுது இவ்விடத்தே சேர்ந் திருந்து செல்வின, நின் செயல் ஏதேனும் கெடு வது உண்டோ' எனத் தலைவி கேட்டாள் (அகம். 398:19-21). மயிர்ச் சாந்தினைக் கொண்டு இருண்டு இமைய மலையிலுள்ள கானம் போல மணம் மிக்க கூந்தலையுடையவன் தலைவி (அகம். 399:1-3). பொய்யாத தலைவர் தாம் குறித்த கார்ப்பருவத்து வாராமையின் புதுப்பூங்கொன்றை மரங்களைக் கொண்ட கானம், இதுகார்ப் பருவமென்று மலர் களால் தெரிவிப்பினும் யான் தெளியேன் எனத் தலைவி கூறினாள் (குறு. 21:3-5). இறந்த வழிப் போக்கரைத் தழையால் மூடிய பதுக்கை யானைக்கு நிழலாதற் கிடனான அரிய கானம் கடந்து சென்ற நம் தலைவரை எண்ணி என் தோள்கள் மெலிந்தன என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 77:3-6). பெண்புறா கள்ளியின் கிளையில் இருந்து தனிமைத் துன்பம் மிகச் சேவ லைக் கூவும் கடத்தற்கரிய கானத்தைக் கடந்து நெடுந்தொலைவில் தங்கும் வன்மையுடைய தலை வர் அவ்வன்மையை எவ்வாறு அறிந்தாரோ எனப் பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி தோழி யிடம் கூறினாள் (குறு. 154:3-8). தலைவன் மிக்க ஆரவாரத்தை யுடைய கானத்தில் கடமாலை அலைத்ததால் பகற்பொழுது மங்கியது (குறு. 179: 1,2). மழை பெய்யுமுன் பொலிவற்றிருந்த காயா மழை பெய்த பின் மயிலின் கழுத்தைப் போலப் பொலிவுடன மலர்ந்து தோன்றும் புன்புல வைப் பினைக் கொண்ட கானத்தில் பிணையின் நீங்கிய இரலை மானைத் தலைவர் காண்பரோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குறு. 183: 3-7). மலையனது கானத்தில் வளர்ந்த சந்தனம் மணக் கின்ற மார்பினை உடையவன் தலைவன் (குறு. 198: 6,7). ஓரியின் கானத்தைத் தீண்டி வீசும் காற்றுப் போலக் கமழும் நெறிபடு கூந்தலை யுடையவன் தலைவி (குறு. 199:3-5). நள்ளியின கானத்தில் வாழ்ந்த கோவலரின் டிசுக்கள் பயந்த நெய் சிறப் பாணது (குறு. 210:1,2). மயிலினம் அகவும் மரங்கள்

செறிந்த கானத்தில் வெள்ளை முகத்தை உடைய கருங்குரங்கு தன் குட்டிகளுடன குளிரால் நடுங்கப் பெருமழை பொழிந்தது (குறு. 249:1-3). அறுகம் புல்லைப் பிணையுடன் உண்ட கலைமான் துளளும் கானம் பிற்படும்படி தலைவன் பொருளீட்டச் சென் றான் (குறு. 256:1-4). அகன்ற இடத்தையுடைய கா னத்தில் தன் இனத்தைப் பிரிந்த பெண்மான் காணு மாறு கொடிச்சியின் தமையனமார் ஆண்மானை அம்பெய்து கொன்றனர் (குறு. 272:3-6). பொன் னாலும் மணியாலும் இயன்ற அணிகளை அணிந்த தலைவியின் மார்பை நினைந்து சென்றால், உகாஅ மரக்கிளையிலேறி வழிப்போக்கரை எதிர்பார்க்கும் வன்கண் ஆடவர்தம் நீர் வேட்கையை நார்மென்று தணிக்கும் இன்னாத கானமும் இனியவாகும் என்று பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைவன் தன் நெஞ் சிற்குக் கூறினான் (குறு. 274). தலையிற் பூச்சுடித் தலைவர் மலைகளோடு கூடிய கானத்தைக் கடந்து சென்றனரோ எனத் தோழியிடம் தலைவி வருந்தி வினவினாள் (குறு. 281:4-6). தலைவி மலையனது முள்ளூர்க் கானத்தின் நறுமணம் போன்ற மணம கமழ வந்து நள்ளிரவில் நம்மோடு ஒத்தவளாயி னாள் எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி னான் (குறு. 312:2-4). ஆண்மான் மடப்பிணையைத் தழுவி மயக்கம் மிக்குக் கானத்தில் பொருந்திய புதலில் மறைந்து ஒடுங்கியது (குறு. 319:1,2). காட் டுப்ப்சுவின் கன்று, வேட்டுவர் எடுப்ப அஞ்சித் தன இனத்தினின்றும் பிரிந்து சென்று கானத்திலுள்ள சிற்றூரில் அகப்பட்டது (குறு. 322:1-3). கானத்தில் வளர்த்த இருப்பையின் வேனிற்காலத்து மலர்ந்த வெள்ளிய பூக்கள் காற்று அலைக்க உதிர்ந்து வழி மறையப் பரவின (குறு. 329:1-3). மூங்கில் வற்றிய நீரில்லாத அரிய வழியில் வழிப்போக்கரைக் கொள்ளையடித் துண்ணும் கடுங்கண் யானை யுடைய கானத்தைக் கடந்து தலைவர் செலவாரோ, எனத் தோழி தலைவியைக் கேட்டாள் (குறு. 331: 1-5). கானவழியிலுள்ள வாகை நறுமலர் மயிலின உச்சிக் கொண்டை போலத் தோன்றும் (குறு. 347: 2-4). தலைவர் பிரிந்து செலவாராயின், கானத்தில் யானையின் கோட்டிடை முல்லைக் கொம்பிலிருந்து உதிரும் மலர்போல நின் கண்ணீர்த் துளி விழுந்து பூணக வன முலையை நனைத்தலையும் காணாரோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (குறு. 348). மலையுடைக்கானத்தில் கணந்துட் பறவைகள் ஊறு விளைக்கும் வேட்டுவ மக்களுண்மையை வழிப் போவார்க்கு அறிவுறுத்தி அவர்தம் போக்கைத் தடுத்து மீளச் செய்யும் (குறு. 350:5-7). 'வாகையின் நெற்று ஆரவாரிக்க மேல்காற்று அலைக்கும் கானது

தில் நாம் செல்வோமாகச் எனத் தோழி தலை
விக்கு உடன் போக்கு உணர்த்தினாள் (குறு. 369).
உலர்ந்த மரக்கிளைகளை முரிக்கும் வன்மையின்
யானை தன் கையை மடித்து வருந்தும் காணமும்
தலைவனொடு வரிந்தலைவிக்கு இனியவாம் எனத்
தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 368:5-7).
வல்வில் ஓரியின் மணமிக்க காணத்தில் குமிழ் மரத்
திலிருந்து கீழே உதிர்ந்த கனிகள் ஆங்குக் குதித்து
விளையாட்டயர்கின்ற இளமானுக்கு உணவாகும்
(நற். 6:7-9). யாம் செல்லும் நெறியிலுள்ள காண
மெல்லாம் மாமரத்தின் அரும்பைக் கோதி மகிழும்
குயில் கூவி விளையாடும் நறுந்தண் பொழிலை
உடையன எனத் தலைவன் தன்னுடன் வந்த தலை
வியிடம் கூறினான் (நற். 9:10-12). விடியற்காலத்து
மழை பெய்த மலையினின்று கடலின் அலைபோல
இழிகின்ற அருவி காணத்திடத்துச் செல்லும் (நற்.
17:1-3). வானம் மிகவும் மழை பொழிந்தமையால்,
கற்கள் நிரம்பிய காணத்தில் இலைச்சருகளுடன்
பூங்கொத்துக்களையும் அடித்துக்கொண்டு ஓடும்
யாற்றுநீர் தலைவிக்கு மருந்துமாகும் (நற். 53:6-8).
குன்றங்களை இடைஇடையே கொண்ட காணத்தில்
மடப்பிடியின் பசியைப் போக்கக் களிந்து தொலைத்த
ஓமைமரம் அருஞ்சுரம் செல்வோர்க்குத் தங்குநிழல்
தந்துதவும் (நற். 137:6-9). காணம் கம்மென்று ஒலி
யடங்குவதாயிற்று (நற். 154:1). காணம் முழுவதை
யும் தீ எரிப்ப அதனிடே உள்ள மரங்களுல்லாம்
அழிந்த நிழலில்லாத கொடிய சுரத்தின்கண் தலை
வர் சென்றார் (நற். 177:1-3). காணம் முழுதும்
வெப்பமடைந்த வறன் மிக்க கற்சுரத்தில் உற்றுக்
குழியிலுள்ள நீரை அறமுகந்து கொண்ட களிற்றி
யானை தன் பிடியை நோக்கி ஓடும் (நற். 186:1-4).
பெருமலைப்பக்கத்தில் உள்ள காணத்தில் ஆளி என்
னும் விலங்கு, புலியால் கொல்லப்பட்ட களிற்றி
யானையை இரையாக இழுத்துச்செல்லும் (நற். 205:
1-5). கோடை தெறுதலால் பட்டுப்போன காணத்
தில் மழை பருவம் செய்தமையின் மலர்ந்த பிடவம்
பூவணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிர் கூட்டம் போன்
றிருந்தது (நற். 238:1-5). காணத்திலுள்ள பள்ள
மான இடத்தில் கணிச்சியால் ஆயர் குழித்த நீரை
யானைக் கூட்டம் சென்று உண்ணும் (நற். 240:6-9).
களாவின் மணம் கமழப் பிடவம் மலர மேகம்
மழை பொழிந்த போது மடப்பிணையைத் தழுவிய
இரலை வேலமரத்தின் வரிநிழலில் தங்குதற்கிட
னானது காணம் (நற். 256:6-10). சந்தன மரக்கிளை
யில் பின்னிக் கிடந்த தமாலக் கொடியைத் தேன்
எடுக்கும் வேடர் அறுத்துக் கொண்டு செல்லும்
புது வருவாய் மிக்கது காணம் (நற். 292:1-4). களிற்று

உதைத்தலால் எழுந்த நீறு வேல மரம் உள்ள
பழைய வழியை மறைக்கும் நடமாட்டமற்றது
காணம் (நற். 302:7-10). தலைவன் தலைவியைக்
காணுதற்காக அவள் வரும் காணத்திற்குப் பல
நாள் சென்றான் (நற். 326:7,8). மேகம் முதற்பெய
லைத் தொடங்கிய அணிமிகு காணத்தின் புறத்தே
சிவந்த இந்திரகோபம் பரந்து கிடந்தன (நற். 362:
3-5). மரங்கள் நெருங்கிய இடமகன்ற காணத்தின்
கண் ஞெமையின் மீதிருந்த பேராந்தை பொற்
கொல்லன் தொழில் செய்வதின் எழுகின்ற ஒலி
போல அலறும் (நற். 394:1,3). புலியின் ஏற்றை
நெடிய புதரையுடைய காணத்தில் பிடியானை ஈன்ற
கன்றினைக் கொள்ளுதற்குப் பலாமர நிழலில் பதுங்
கிக் கிடக்கும் (ஐங். 216:1-4). தலைவனின் வள்ளிக்
கொடி படர்ந்த அழகிய காணத்தில் மயில்கள்
மகிழ்ந்தாடும் (ஐங். 250:2,3). மலைகளையும் பொலி
வற்ற ஓமை மரங்களையும் புலிகள் திரிகின்ற கொடிய
நெறிகளையும் உடையது காணம் (ஐங். 316:3-5).
காதலர் ஞாயிற்றின் கதிர் சுட்டெரித்த பாழ்நிலத்
தையுடைய மரங்கள் கரிந்து வீழும் கொடிய
காணத்தைக் கடந்து போயினரோ எனத் தலைமகள்
வருந்தினாள் (ஐங். 319:1-3). நிலம் காயும் காணத்
தில் பருந்தின் பேடை வற்றிய தலையை யுடைய
ஓமை மரத்திலிருந்து தனிமை வருத்தத்துடன் தன்
சேவலை அழைக்கும் (ஐங். 321:1-3). மலை பொருந்
திய காணத்தில் வாழும் பண்பு இல்லாத விலங்கினங்
கள் காதலியைப் பிரிதல் கொடிது; செல்லற்க எனக்
கூறித் தலைவன் செல்லுதலைத் தடுக்காமையால்
அவற்றை அறனில எனத் தலைவி கூறினாள் (ஐங்.
332:2-5). காணம் யானைகள் திரியும் கவர்த்த வழி
களை யுடையது (ஐங். 355:4,5). குரவம் மலர்ந்தமை
யாலும் மரவம் பூத்தமையாலும் காணம் அழகுந்
றது (ஐங். 357:1,2). காணத்தில் பொலிவற்ற முது
குடைய (மயில) பேடை தன் சேவலை அழைத்துக்
கூடி இன்புறும் பொருட்டு வேந்தனுடைய இசைக்
கருவியாளர் போன்று ஒலிக்கும் (ஐங். 426:1,2).
காதலர் சென்ற நெறி நீர்நிலைகள் நிரம்பும்படி
மேகம் மழை பொழியும் கார்ப்பருவத்து மழையை
எதிர்கொள்ளும் காணமும் உடையது (ஐங். 433).
கார்ப்பருவத்தைக் கொண்ட காணம் பிற்படுமாறு
தேரைச் செலுத்தித் தலைவியின் மார்பை முயங்கத்
தலைவர் விரைவின் வருவர் எனத் தோழி தலைவி
யிடம் கூறினாள் (ஐங். 465:1-4). பிடவம் மலரவும்
முல்லை அரும்பவும் கார்ப்பருவத்தால் அழகு
கொண்ட காணத்தைத் தலைவி கண்டால் வருந்து
வள் என எண்ணிய காதலர் தாம் மேற்கொண்ட
போர்ச் செயலுக்கு மேலும் செல்லாது மீண்டு

வந்தார் (ஐங். 499:1-4). உறுதிபயக்கும் உண்மைகளை இடித்துக்கூறும் நண்பரைப்போல, நீ செல்லும் கானவழிகளே உனக்கு அறிவுரைகளைக் கூறாமல் கூறித்தடுக்கும் எனப் பிரிவு உணர்த்தப்பட்டதோழி தலைவனுக்குக் கூறினாள் (கலி. 3:20-22). வேனில் வெம்மையால் உழந்து மெலிந்த களிறு கானத்தில் பேய்ததேரை நீரெனக் கருதி ஓடி அலையும் (கலி. 7:1-3). பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறு, மென்சிறகால் பெடை வருத்தம் போக்கும் புறவு, பிணைக்குத் தன நிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலைமான உடைய கானம் சென்ற காதலர் என் நலத்தை வாட்டுநர் அல்லர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கலி. 11:8-20). ஏற்றையும் அவ் வேற்றை அடக்கிய காதலரையும் பாராட்டிச் சுரும் பினம் ஒலிக்கின்ற கானத்தை நாம் பாடினமாய் (புறநாலை) பரவுவோம் என ஆய்ச்சியர் கூறினர் (கலி. 106:47,48). தலைவன் தலைவியைப் பார்த்து, 'அந்நாளில் மோர்விற்று மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கினதோர் கானத்துச் சிற்றாற்றின அயலே நின் மாவடுப் போன்ற கண்ணால் என் நெருசை நினக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு என்னை அடிமைத் தொழில் கொண்டாய்; நீ கள்வி அல்லையோ' என வினவினாள் (கலி. 108:26-29). தலைவி தோழியைப் பார்த்து 'நேற்றுச் செவிலித்தாய் என் கூந்தலை விரித்தாளாக, அதில் இருந்த தலைவர் தந்த பூ தாய் முன் அவள் பார்க்க வீழ்ந்து விட்டது; அவள் தீயைக் கையால் தொட்டவரைப் போலப் புறங்கடைச் சென்றாள்; யானும் அச்சத்தால் அருகிருந்த அருங்கானத்தில் ஒளிந்து கொண்டேன்' எனக் கூறினாள் (கலி. 115:8-15). 'வானமே, என் தொடியை நெகிழ்த்த தலைவன் பிரிந்துசென்ற கானத்தை நெருப்புச் சுடாதவாறு என் கண்ணீர்க் கடலிலே நீரை மேகமாக முகந்து கொண்டு சென்று அங்கு மழையைப் பொழியாயோ' எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி வானத்தை நோக்கி வேண்டினாள் (கலி. 145:18-22). மழை வெள்ளம் பாண்டியன் தானை போல எவ்விடத்தும் சென்று வயலிற் புகுந்து கான மலைத்தரையை அழித்தது (பரி. 22:9-13).

கானமர் செல்வி - கொற்றவை. மேகக்கூட்டம் தவழும் ஏழிற் குறைத்தைப் பாடிய தொல்லிசை வாய்ந்த நுண்ணிய செய்யுட்களை இயற்றிய புலவன் புகழ்மிக்க கானமர் செல்வி - கொற்றவை - அருளிய மையான் வெண்காற் புரவி எயதினான் (அகம். 345:3-7).

கானல் - 1. கடற்கரைச்சோலை. வண்டுகள் மொய்ப்ப

மலர்ந்த தண்ணறுங் கானலிடத்து - கடற்கரைச் சோலையிடத்து - முள்ளிப் பூவாற் செய்த மாஸையணிந்த மகளிர், பனைநுங்கின நீரும் கரும்பின் தீஞ்சாறும் இளநீருடன் கலந்து உண்டு கடலில் பாய்ந்து விளையாடுவர் (புறம். 24: 10-16). கானலையுடைய தொண்டி. சேரனின் மார்பில் அணிந்த கோதையாலும் அச்சேரனைப் புணர்ந்த மகளிர் குடிய கோதையாலும் கழியிடத்து மலர்ந்த நெய்தற் பூவாலும் தேன் மணம் கமழும் (புறம். 48:1-4). காற்றால் கொணரப்பட்ட மரக்கலங்களை யெண்ணும் மகளிர் தங்கும் கானலில் உள்ள புண்ணைப் புகைகளைக் கடலையால் அலைப்புண்டன (புறம். 386:14,15). குருகு பனிக்கழியில் இரையைத் துழாவிக்கானலின் புணையது கிளையில்தங்கும் (பதி. 30:3-5). கடற்பரப்புக் கலங்குமாறு காற்று அடித்தலால் பெரிய அலைகள் இடியோசை போல முழங்குகின்ற கடலைச் சேர்ந்த கானலை உடையது குடபுலம் (பதி. 51:1-3). வயலுக்கு நீர் இறைப் பார் பாடும் ஓசைமுதலியன நீலமணி போலும் பூக்கள் நிறைந்த கழிமுள்ளி மிக்க மணற்குன்றுகளையுடைய கானலில் இருக்கும் பரதவர் மகளிர் நின் குரவை ஒலியோடு கூடி ஒலித்தன (மது. 89,90, 96,97). கானல் புலால் நாற்றத்தையும் மணலிடத்தே பூக்களையும் உடையது (பட். 94). தலைவி தலைவனோடு பல பூக்களையுடைய கானலிடத்தே தங்கி வருதலான் ஊரில் அலர் எழுந்தது (அகம். 20:10,11). 'தூய்மை செய்யப் பெறாத முத்துக்கள் அரும்பியிருக்கும் புன்னை மரங்களையுடைய தண்ணறுங் கானலிடத்து வருது நுங்கள் மேனியின வண்ணம் எத்தகையதோ என்று வினவீச செல்லின் நின் பெருமைக்குக் கேடாமோ' எனத் தோழி. தலைவனை வினவினாள் (அகம். 30:12-15). மாலைப் பொழுதில் கானலை அடுத்துள்ள கழியிலுள்ள பூக்கள் குவிந்தன (அகம். 40:1). இலையொடு பொலிந்த பூங்கொத்துக்கள் தண்ணறுந் தாதுக்களைச் சொரியும் புனனை மரங்களை யுடைய அழகிய கானலிடத்தே பகலில் வருவாயாக எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 80:11-13). புறையாற்றின கடற்றுறை, புன்னை மரங்களை யுடைய அழகிய கானலால் சூழப் பெற்றது (அகம். 100:13). தலைவியும் ஆயத்தாரும் கானலிடத்தே சிற்றில இழைத்தும் சிறுசோறு சமைத்தும் விளையாடினர் (அகம். 110:5-7). நெய்தல் மலர் மாலைப்பொழுதில் இதழ் குவிய, விடியலில் செந்நதியின் இதழ் விரியக் கள் நாளும் குவளையுடன் தட்பம் உற மலருகின்ற கழியையும் கானலையும் காணுநதோறும் தலைவி பலவும்

புலந்து தலைவர் வாராரோ எனக் கூறி வருந்தினான் (அகம். 150:8-13). கானலில், நிறைசூலுற்ற யாமை அடுப்பங் கொடியை இழுத்து மண் 'மேட்டி' பக்கத்தே சேர்த்து அதன்கண் மறைய ஈன்று புதைத்த புலால் நாளும் முட்டையை ஆண் யாமை அம்முட்டையினின்று குஞ்சு வெளிப்படும் வரை பாதுகாத்திருக்கும் (அகம். 160: 3-8). கானலும் சென்று' தூது கூறாது; கழியும் இயம்பாது; புண்ணையும் மொழியாது; யானுற்ற துயரினை நீயே தலைவன்பாற் சென்று சொல்ல வேண்டும் எனத் தலைவி நண்டிடம் புலந்து கூறினாள் (அகம். 170: 1,2,7,8). தலைவி ஆயத்தாரோடு திரண்ட மணல் மேட்டில் ஏறி மலர் நெருங்கிய காணலில் வண்டல் அயர்ந்தனர் (அகம். 180:2,3). இழும் எனலும் ஒலியையுடைய கானலிடத்தே தலைவன் தன் புரவியோடு வந்து மயங்கிய மாலைப்பொழுதில் தங்கியதும் இலன்; தலைவியும் அவனைத் தன் மழைக் கண்ணால் நோக்கினாளும் அல்லள்; அங்ஙனமிருப்பவும் ஊர் அலர் கூறியது (அகம். 190:3-5,15-17). சாயக்கானத்திலுள்ள அழகிய குளிர்ந்த மூங்கிலை ஒக்கும் எனக் கானலிடத்தே ஆயத்தார் தலைவியின் தோளைப் பாராட்டினர் (அகம். 220: 18-20). நாரை, நீலமணி போலும் நெய்தற் பூக்களையுடைய கழியினின்று பறந்ததால் கானல் தனிமையுற்றது (அகம். 240:2-4). அழகிய வலைகளை யுடைய பரதவரது கானலஞ் சிறுகுடியிலுள்ள பெண்டிர் அலர் தூற்றுகையினாலே தலைவி உள்ளம் கலங்கினாள் (அகம். 250: 11,12). தாழைகளை யுடைய கானலில் நாரையினங்கள் ஒலித்தன (அகம். 260:3). மகளிர் வண்டற் பாவையை நீர் உண்ணும் துறையில் கொணர்ந்து வைத்துக் குரவைக் கூத்தாடும் கடற்கரைக் கானல் சூழ்ந்தது வாணனது சிறுகுடி (அகம். 269:19-22). கழியைச் சார்ந்த புனனையின் மிக்க பூக்களையுடைய கானலின் தலைவன தமியனாய் வந்து தலைவியைக் கூடுதற்கு முன்னும் அவள் கண்கள் அழகிய நிறத்தினை நீங்கிப் பொன் போலும் பசலை நிறங்கொண்டன (அகம். 290.8-16). தமையன் கொண்டு வந்த மீன்களைச் செல்வத் தங்கையர் தெருக்களில் விலை கூறி விற்கும் கானல சூழ்ந்த சீறார்களையுடைய கடற்கரைக் குரியவன் தலைவன் (அகம். 320:2-5). தலைவன் தலைவியோடு கழியிலுள்ள பூக்களைப் பறித்தும் கானலில் தங்கியும் வண்டற்பாவை செய்தும் விளையாடினான் (அகம். 330: 1,2). பவத்திரி என்னும் ஊர் பல பூக்களையுடைய கானலிடத்தது (அகம். 340:7). கடல்கெழு செல்வி கரையில் தனித்து நிற்பது போல நீ இக்கானலில் நிற்க, யான் வெறி

யாட்டம் மேவிய மகள் போல என் பொலிந்த அழகினைத் துறந்து ஆடுமகள் போலப் பெயர் தல் ஆற்றேன்; இவ்வூர் அலர் கூறினும் கூறுக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 370: 12-16). தலைவனுடன் விரும்பிக் கானலில் சென்று தங்கிய நம் களவொழுக்கம் நீங்கும்படி நல்வினையால் தலைவன் மலர் குடி வருதலைக் கண்ட அழுங்கல் ஊர் அலரினை விடுத்துப் புதிய தன்மையினை உடையது ஆகின்றது; இது பெரிதும் நகையினை விளைவிப்பதாகும் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 400:1-4,22-26). நிலவும் அதனோடு சேர்ந்த இருளும் போலப் புலால் நாற்றத்தையுடைய கடலும் அதன் கரையிலுள்ள கானலும் தோன்றின (குறு. 81:5,6). யான் இவ்விடத்துள்ளேன்; என நலன் அமையாத வருத்தத் தோடு கானலிடத்தது; தலைவன் தன் ஊரிடத்துள்ளான்; எம் நட்பு அலராகிப் பொதுவிடத்தில பரவியுள்ளது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 97). சிற்றூர், கானலஞ் சேர்ப்பனது கொடுமையை நினைத்து வருந்தி நடுயாமத்தில துஞ்சாது உறைவாரை ஏனென்று வினவாத துயில கின்ற மக்களை உடையது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 145). (இரவு வர) கானல் மயங்கியது (குறு. 177:1). பரதவர் மகளது கண் வலை ஆண்டுச் செல்வோரை அகப்படுக்கும் கானலிடத்தது என் நெஞ்சம் இதற்கு இது மாட்சியுடையது என்று ஆராயாமல் அக்கண் வலையில் பட்டு அவ்விடத்தே தங்கியது எனத் தலைவன் பாங்கலிடம் கூறினான் (குறு. 184:3-7). தேரில்லாத தலைவன் மீண்டு சென்ற கானலிலுள்ள இடம் தேருருளையின் வாள்முகம் துணித் தலினால் இதழ் துணிக்கப்பட்ட கூழை நெய்தலை உடையது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 227). தாழையின் அரும்பு நாரைகள் கோது கின்ற சிறகைப் போல விரிந்து மலர்கின்ற கானலைப் பொருந்திய சிற்றூரின் முனறிலில் கடல் அலைகள் வந்து மீளும் (குறு. 228:1-4). தலைவனின் கொடுமை பலலோர் அறியப் பரந்து வெளிப்படின் அது கடற்கரைக் கானலில் விளையாடும் ஆயத்தார் பாராட்டிய என் நலத்தை நான் இழந்ததைக் காட்டிலும் இன்னாமையைத் தரும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு.345). கானலில் உள்ள அடியிடம் புதையும்படி மேல்காற்றுக் கொணர்ந்து இட்ட மணற்குவியில் பரவுதலின் நெடிய பனைமரங்கள் குறியவாயின (குறு. 248: 3-6). தலைவன் தலைவியோடு கடலாடியும் கானலில் தங்கியும் ஆயமொடு குரவை அயர்ந்தும் அய

லாரைப் போல விரைந்து வந்து தலைவியைத் தழுவிச் சென்றதால் அலரெழுந்தது (குறு. 294:1-4). கடலின் அவை அளவளாவுகின்ற, பறவைகள் ஒலிக் கின்ற கானலில் பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்த புன்னை வளர்ந்த மணல் மேட்டிலுள்ள நிழலில் தலைவி தலைவனைத் தலைப்பெய்தாள் (குறு. 299:1-4). மலர்கள் நெருங்கிய கானலில் பரதவர் சுறாவினை எறியக் கரையி லிருந்த அன்னங்களின் கூட்டம் இரிந்தோடியது (குறு. 304:4-6). மா மரத்தின் தாதுகள் பொருந்திய மலரினிடத்து வண்டுகள் பல ஒருங்கே வீழ்தலைச் செய்யும் கானலை உடைய வன் தண்கடற் சேர்ப்பன் (குறு. 306:4-6). பகல் நீங்கப் புள்ளும் புலம்பின; பூவும் கூம்பின; கான லும் தனிமைத் துன்பமுடையது (குறு. 310:1,2). கடலாடு மகளிர் கானலில் இழைத்த சிற்றிலில் தலைவி தலைவனைக் கூடினாள் (குறு. 326:2,3). அலைகளின் நீர்த்துளிகள் காக்கைக் கூட்டத்தின் ஈரமாகிய புறத்தை நனைக்க அவை அக்குளிரை வெறுத்து உறையும் பல மலர்களை யுடைய கானலை உடையவன் விரிநீர்ச் சேர்ப்பன் (குறு. 334: 1-4). தண்ணந்துறைவனாகிய தலைவன் வெண் மணல் பரவிய மலர்கள் செறிந்த கானலை உடை யவன் (குறு. 338:1,2). கானலஞ் சிறுகுடியிலுள்ள பரதவர் புன்னை நிழற் கீழிருந்து, கடலிற் செல்லு தற்குப் பதம் நோக்கி வலையைப் புலத்துவர் (நற். 4:1-4). பூ மணல் அடைகரையில் தேருருளையில் நண்டு அகப்படாதவாறு வலவன் ஒம்பித் தேரைச் செலுத்துமாறு இரவில் கானலிடத்தே நிலவு வெளிப்பட்டது (நற். 11:8-9). பொறையன், மூவனை வென்று அவன பற்களைப் பிடுங்கிக் கொணர்ந்து வைத்து இழைத்த வாயிற்கதவியையுடைய கானல் பொருந்திய தொண்டி நகர்க்குத் தலைவன் (நற். 18:2-5). தலைவியும் தோழியும் வண்டினம் ஒப்பித் திரை கொழித்த வெண் மண் லடுத்த கழிகரை சூழந்த கானலில் விளையாடினர் (நற். 27:2-4). தலைவி கானலிற் பொருந்திய சிறுகுடியில் இருக் கின்ற கடலும் கலங்குமாறு அதன் மேற்சென்று வலைவிசி மீன் பிடிக்கும் பரதவர்க்கு மகள் (நற். 45:1-3). களவொழுக்கம் கானலில் விளையாட்டயர் கின்ற தோழியர் கூட்டம் அறியினும் எனன் ஏதம் வருமோ எனத் தலைவன் அஞ்சுவான் (நற். 72:8, 9). போது அவிழ்கின்ற புதிய மணற்பரப்பை யுடைய கானலில் உள்ள புனனையின் தாது கீழைக் காற்று வந்து மோதுந்தோறும் குருகின் முதுகில் உதிர்ந்து அதனை மறைக்கும் (நற். 74:6-9). புன்னையின் மலர் உதிர்ந்ததனாலே தேன் மணம் கமழும் புலவியையுடைய கானலில் உள்ள மணலில்

நடந்து கல்லுறச் சிவந்த நின் மெல்லடிகள் வருந்தா வண்ணம், ஆலமர நிழலில் தங்கி இளைப்பாறி வருந்தாது செல்க எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (நற். 76:3-9). பொன் போன்ற தாதி னைப் புன்னை தூவத் தாழையின் மணம் கமழக் கானல் திகழும் (நற். 78:3,4). தலைவனின் சிறு குடியிலுள்ள பரதவர் மகிழும் மகிழ்ச்சியையும் பெருந்தண் கானலையும் நினைத்த பொழுதிவே தலைவிக்குத் தலைவனுடன் தான் இனபுற்ற தாகக் கண்ட கனவு மறைந்தது (நற். 87:8,9). நாரை சிறுமீன்களைப் பிடித்துத் தன் பிள்ளை யின் வாயிற்படக் கொடுக்கும் கானலம் படப் பையையுடைய சிறுகுடி பொலியத் தலைவன் பகற் பொழுதில் (வரைவு வேண்டி) தேரில் வந்தான் (நற். 91:4-12). நெய்தலின் ஒன்றோடொன்று மாறுபடத் தொடுத்த நெறிப்பையுடைய தழையை அழகுபெற எனக்கு அணிவித்துத் தமிழராய்ச் சென்றுவிட்ட கானல் இதுவே எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறி னாள் (நற். 96:7-9). பெருங்கடல் முழங்கக் கானல் மலர மாலைப்பொழுது வந்தது (நற். 117:1,7). கழி மீன் அருந்திய குருகினம் பனைமடலில் கட்டிய குடம்பைகளில் நெருங்கி யுறையும் பனைமரங்கள் உயர்ந்த வெண்மணற் கொல்லையைச் சூழந்த கானலிடத்துத் தலைவி ஆயத்தோடு சென்று காலை யில் கொணர்ந்த நெய்தல் தழையை அணிபெறச் சூடினாள் (நற். 123:1-7). தலைவி ஆயத்தோடு முன் விளையாடிய பாலை விளையாட்டு அயர்தற் குத் தலைவன் அல்லாமலும் கானலில் விளையாடச் செல்வோம் என்றாள் எனப் பாணனிடம் தோழி வாயில் மறுத்துக் கூறினாள் (நற். 127:6-9). கானலில் உள்ள புதுமலரைத் தீண்டிய, பிடரி மயிரையுடைய குதிரை பூண்ட நெடுந்தேரைச் செலுத்தி நடுஇர வில் வரும் தலைவனொடு தலைவி உடன் போக்கினை மேற்கொண்டாள் (நற். 149:5-9). விரிந்த பூவையுடைய கானலில் ஒரு பக்கத்தே நின் றோய்; நினைத் தொழுது வினவுகின்றேம்; நீதான் ஒரு தெய்வமகளோ; பிறனொரு மடந் தையோ; கூறுக எனத் தலைவன் தலைவியை வின வினான் (நற். 155:3-8). பெருங்கடல் பக்கத்ததாகிய கானலில் புன்னையின் அருகேயுள்ள தாழைமடல் ஞாயிற்றினது பாடு சாயகின்ற அலகு போலத் தோன்றும் (நற். 163:7-12). கானல் புதிய ஞாழல் மலரோடு புன்னை மலரும் உதிர்ந்து பரவிய மணத்தையுடையது (நற். 167:8,9). பலவாய மலர் களையுடைய கானல் மாலைப்பொழுதில் தன் தோற்றப் பொலிவு அழிந்து காணப்பட்டது (நற். 187:3). நிலமணி போன்ற கரிய கழியிடத்துள்ள

நறும் பூங் கானலில் தலைவன் வந்து அணையாது வறிதே பெயர்தல தலைவிக்கு இவ்வயிற் செறித்தலிலும் துன்பமுடையதாகும் (நற். 191:10-12). தொண்டி கல்லென ஒலிக்கின்ற புள்ளினங்களுடைய கானல் சூழப்பெற்றது (நற். 195:5). பூவையுடைய தாழை எறிகின்ற அலை மோதுதலால் பொங்கித் தாது உதிர்ந்து சிறுகுடிப் பாக்கததுத் தெருவில் எழு கின்ற புலவு நாற்றத்தைப் போக்கும் மணம் கமழ்கின்ற கானலில் இவ்வந்த காதலரது கேண்மை ஒருநாள் பிரியினும் தலைவிக்கு உயிருய்தல் அரிதாகும் (நற். 203:4-8). தலைவிக்குத் தலையளி செய்தல் வேண்டித் தலைவன் பகற்பொழுதில் பலவாய் மலர் களையுடைய கானலுக்கு வந்தான் (நற். 223:2,3). புனையையங் கானலிடத்துத் தலைவன் குறித்த குறிவயின் வந்த தலைவிக்கு அவன் செய்த தலையளி அவராகியது (நற். 227:3,4,9). தலைவன், ஊர்க்குருவியின் முட்டையை உடைத்தாற் போன்ற பெரிய அரும்பு மலர்ந்த கருந்தாள் புனையுடைய கானலை உடையவன் (நற். 231:6-8). தாழைப்பூ புன்னை மலரொடு சேர்ந்து மணங்கமழும் பலவாகிய மலர்களை உடைய கானலிடத்தே தலைவன் குறியிடத்தில் பகற் பொழுதில் வந்து தலைவியின் நலம் நுகர்ந்து பின் அவள் மேனியின் அழகு சிதையப் பெயர்ந்தான் (நற். 235:2-5). தலைவன் தலைவியால் தான் அணங்குற்ற மையைக் கூறிக் கானலில் வண்டுகள் சூழ்ந்தொலிக்கின்ற தலைவியின் ஒண்ணுதலை நோக்கித் தொழுது நின்றான் (நற். 245:10-12). உப்புப் பாத்தியிலே கடலின் நீரைக் கொணர்ந்து பாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்வதன்றி மழையை விரும்பாத வேளாண்மையுடையது கானலஞ் சிறுகுடி (நற். 254:10-12). தலைவியின் இற்செறித்தலைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தத் தோழி பலவாய் மலர்களை யுடைய கானலிடத்தே பகற்பொழுதில் குறியிடம் வந்தாள் (நற். 258:1,2). தலைவனோடு கூட்டிய இனிய விருப்பத்தை யுடைய கானலில் தலைவியினறித் தனியே வருதல் தனக்கு மிகவும் துன்பமுடைத்து எனத் தோழி கூறினாள் (நற். 267:5-7). நள்ளிரவில் மலர்விரிந்த கானலில் நாம் புணர்கின்ற குறியிடத்து வந்து நறும் பொழிற்க்கண்ணே நம்மைக் காணாது தலைவன் படும் அலலலை நாம் சிறிது காணப் புன்னை மரத்தடியில் மறைவோம்; வருக எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (நற். 307:6-10). நம் மூர் எல்லா வளனும் உடையது; துறையும் இனிமை யுடையது; ஆனால காதலரின தேரொலி கேட்டல் அரிதானமையின் நம்மூர்க்கானலுக்கு அஃது ஒன்றே பழியுடையதாயிருக்கின்றது எனத் தோழி தலைவி

யிடம் கூறினாள் (நற். 311). நடுஇரவில், ஊதைக் காற்று மகரந்தத்தைக் கிண்டுகின்ற கானல் பொலி விழந்து காணப்பட்டது (நற். 319:2,6). தண்ணந் துறைவன் அரும்புகள் மலர்கின்ற புன்னை மரங்கள் ஓங்கிய கானலையுடையவன் (நற். 327:7-9). பரதவர் உவர்நிலத்து விளைகின்ற உப்பினை உமணர் வருகின்ற காலம் நோக்கிக் கானலிலே குவடாகக் குவித்து வைத்திருப்பர் (நற். 331:1-3). கழிநீர் சூழ்ந்த பலவாய் அழகிய கானலில் உள்ள தாழையின் கூம்பிய அரும்புகள் மலர்ந்து மணம் பரப்பும் (நற். 335:3-6). வேலி சூழ்ந்த கானலிடத்தே வண்டுகள் உண்ணுகின்ற நறுமலர் உதிர்ந்து நுணையிதாக்கக் கோலஞ் செய்தது (நற். 342:7,8). மிக்க காற்று வீசுதலினால் கானலில் உள்ள கண்டல் மரத்திலிருந்து கழன்று வீழுகின்ற காய் கழியின் உள்ளே விழுந்து மோதுதலின் ஆம்பலின் அரும்பு மலர்ந்தது (நற். 345:1-5). கானலிடத்துள்ள பனையினின்றும் வீழ்ந்த வற்றிய ஓலையை வேவியாக மறைபடக் கூட்டிய கானலை அடுத்த வெண்மணலை உடையது முன்றில் (நற். 354:1-4). கானலில் உள்ள பனையின் தேனுடைய பழம் மூக்கு இற்றுக் கழியிலுள்ள நெய்தல் வருந்தச் சேற்றில் புதையும்படி வீழ்ந்ததனால் எழுந்த ஓசைக்கஞ்சி நாரையினம் இரிந்தோடியது (நற். 372:2-5). புன்னையினது நறுநதாது உதிரும்படி அதன்கிளைமீது வைகிய நாரையினம் இரைவேண்டிப் பெயர்ந்து உலாவுதற் கிடனாயது பலமலர் களையுடைய கானல் (நற். 375:1-3). மாலைப்பொழுதில் கானல் சூழ்ந்த கழியிடத்து நீர் வெள்ளமாகிப் பெருகியது (நற். 382:1). பரதவர் கடலிலே பிடித்த மீன்களை விடியற்காலையில் கொண்டு வந்து கானலில் குவித்துப் புன்னை நிழலில் தங்கித் தேறலைச் சுற்றத்துடன் மாந்தி மகிழ்வர் (நற். 388:4-9). தலைவர் செம்மாப்புற்ற உள்ளத்துடனே முன்பு வந்து நின்னை முயங்கி அகன்ற கானலிடத்துள்ள குறியை இப்பொழுது வந்து கண்டு நின்று அழிகின்றனர் போலும் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 392:8,9). அரும்பு நிறைந்த புன்னை மரங்களை யுடையது கானல் (ஐங். 132:1,2). தலைவன் கானலந் துறைவன் (ஐங். 136:3). தலைவன் கானலையுடைய அழகிய கடற்றுறையினை யுடையவன் (ஐங். 152:3,4). வெள்ளாங்குருகின் பாாப்பு இறந்ததென்று அதனைக் காண்பதற்குச் சென்ற மெல்லிய நடையினை யுடைய நாரை கானலில் தங்கியது (ஐங். 154:1-3). மீனைத் தின்னும் கொக்கு நெய்தல நிலத் தின் கழியிலுள்ள நெய்தலில் தங்குதலை ஒழித்துக் கானலில் சென்று தங்கியது (ஐங். 184:1,2). தலைவி கானலில் உள்ள ஞாழல் மரத்தினது அழகுடைய

இளந்தனிரை அணிந்திருந்தாள் (ஐங். 191:3). ஆய மகளிர் விளையாடும் மலர்கள் கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்த கானலிடத்தே தலைவன் வந்து, 'இறங்கி ஆடுதற்குரிய குறுந்துறை எது' எனத் தலைவி தோழியரிடம் வினவினான் (ஐங். 198). புன்னையின் நறுமலர் தோறும் சுரும்பினம் ஆர்க்கும் ஓசையோடு தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து பாட இரண்டும் சேர்ந்து இமமெனும் ஓசைபட ஒலிக்க, பெரிய கடலும் ஒலியலிந்து உறக்கத்தைக் கொள்ளும் கங்குலில் வண்டு ஒலிக்கின்ற கானலிடத்தே தலைவனைத் தேடிச் சென்ற மடநெஞ்சே, அவனைக் காணவும் பெற்றாயோ எனத் தலைவி தன்னெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறினாள் (கவி. 123: 1-8). தலைவி இராப்பொழுதில் குருகுகள் ஒலிக்கு மிடத்து அவ்வோசையைத் தலைவனின் திண்டேர் மணியோசை எனத் துணிவாள்; பின்பு அவ்வோசை அடங்கி ஆரவாரியாதிருக்கக் கண்டு அவ்வொலி கானலிடத்துள்ள பறவைகள் ஒலியென்று உணர்ந்து தனிமையால் வருந்துவாள் (கவி. 126: 6-9). தலைவி எறிகின்ற திரையொலிக்கின்ற கானலில் தலைவனின் திண்டேர் இன்ன காலத்தே வரும் என்னும் குறிப்பின்றிப் பலநாளும் வருங்காலத்தை மனத்தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டாள் (கவி. 127: 10,11). வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் கொம்பிலிருந்து நாரை தலைவியின் தோள்துறந்து அருளாத தலைவனைப் போலத் தலைவியின் துயரை அறியாது, அளிக்காது, வருந்தாது இரவில் கூவும் கானலை உடையவன் தலைவன் (கவி. 128:1-6). கனலில் வந்த கானலஞ் சேர்ப்பன் நனவில் வருதலும் உண்டென்று கருதி எனது அரும்பெறல் உயிர் போகாது நினது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 128: 24 - 26). கானலிடத்துக் கமழ்கின்ற ஞாழற்பூவின் நிறத்தைப் போலத் தலைவியின் மேனி பசப்புற்றது (கவி. 131: 19,20). கழிமுளளி தில்லையோடே சேரச் சூழ்ந்த கானலிடத்துத் திரையிட்ட மணல் மேட்டில் தாழைப்பூ மலர்ந்தவை போல் பறவைகள் தங்கின (கவி. 133:1-5). நீண்ட இலையினை யுடைய தாழை நிற்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய கானல் தோறும் ஓடிச்சென்று தேடுவேன் எனத் தலைவன் பிரிவால் வருத்தமுற்ற தலைவி புலம்பிக் கூறினாள் (கவி. 144: 27,28). மாலைப்பொழுதில் கானல், பறவைகள் முதலியவின்றித் தனிமையுற்றது (கவி. 145:38). குலவரைகள் சிலவற்றில், கடலும் கானலும் போல வேறாகிய நிறத்தினையும் சொல்லும் பொருளும் போல வேறுபடாத தொழிலினை யுடைய

மாயோனும் பலதேவனும் தங்கியுள்ள இருங்குன்றம் சிறந்தது (பரி. 15:19-14).

2. கடற்கரை. தொண்டி நிலாப்போன்ற மணலையுடைய அகன்ற கானலை - கடற்கரையை - உடையது (புறம. 17:11,13). கானலிடத் துள்ள கழியின் நீரால் விளைந்த உப்பை முகந்து கொண்டு சுகடம் மலைநாட்டை நோக்கிச் செல்லும் (புறம. 60:6-8). கடல் பரந்து எற்றிப் பொருதலான் அலைநீரையுடைய கானல் வெண்மணலிடத்து நின்ற தாழை அன்னம் போலப் பூத்தது (கிற. 146,150). இளமரக்கா நிலவுபோலும் மணலையுடைய கானலில் குடமுழாப் போலும் காயையுடைய தாழையை வேலியாகவுடையது (மது. 114,115). கானலில் உள்ள வண்டாழங்குகுகின் பெருந்தொகுதி பகைவரைகொன்ற வீரரது முழக்கத்தினைக்கேட்டஞ்சும் (குற. 34:4,5). பனையின உச்சியிலுள்ள மடல்குருத்தோடு மறையக் காற்றுக் கூட்டிய வெண்மணற் குவியலாகிய தொகுதியைக் கொண்ட சிகரத்தை உடைய வருத்துகின்ற கானலில் கடல்வீசிய கருமணற் சேறறையுடைய அருவியால் கூந்தலிடத்தே பெய்யப்பட்ட எக்கராகிய குவியல் உலரும் முன்பே இவ்வூரில் அலர் எழுந்தது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குற. 372). நாரைகள் ஒலிக்கின்ற தண்கமழ் கானலில் உள்ள மலர் நிறைந்த சோலையிலுள்ள மலர்களைக் கலங்கச்செய்து கடல் அலைகள் உடைந்து செல்லும் (குற. 381:4-6). இரை விரும்பிக் கடுஞ்சூலினால் இயங்காது வருந்திக் கானலை அடையாமல் கழனியில் தங்கிய நாரைப் பேடைக்கு ஆணநாரை கடல்மீனைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் (நற். 263:4-7).

கானலம் பெருந்துறை - சோலை சூழ்ந்த கடற்றுறை. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன மணம் வீசுகின்ற தாழைகள் பொருந்திய கானலம் பெருந்துறையை - சோலை சூழ்ந்த கடற்றுறையை - உடைய தண்ணிய கடற்பக்கத்தைக் கொண்ட நன்னாட்டுக்குப்பொருநன் (பதி. 55:5,6). பொனவீ ஞாழலொடு புனணைப் பூக்கள் உதிர்ந்து அழகு செய்யும் கானலம் பெருந்துறைகளில் விழாவிற்ற அணி செய்யும் மகளிர் கழனியிலுள்ள நெய்தற்பூக்களைத் தங்கள் தழையுடைய அழகு பெறச் சோப்பர் (அகம். 70:9-12). வெள்ளிய தலையை யுடைய கடல் மகளிர் விளையாடும் வண்டல் மணையினை அழிக்கும் கானலம் பெருந்துறையிடத்துச் சிலராலே அறியப்பட்ட காதற்புணர்ச்சி அலராகி எங்கும் பரவத் தாய் தலைவியை இற்செறித்தாள் (அகம். 90: 1-5). திதன் வெளியனின் ஒலிக்கும் நீர்ப்பரப்பினையுடைய கானலம் பெருந்

துறையிடத்தே பொண்ணைக் கொண்டு வரும் மரக் கலத்தை இறாமீன் கூட்டம் சிதையுமாறு தாக்கும் (அகம். 152: 5-8). நடுநாள் இரவில் தலைவியின் பணைத்தோளை நினைத்துத் திமிலில் வந்த தலைவன் அவனூர்க் கானலம் பெருந்துறையின் அழகினைப் பாராட்டி அமையாது புகழ்ந்தனன் (அகம். 210: 6-10). சிவந்த இறாமீன் சலக்கிய நுரையுடன் கூடிய திவலை பொருந்திய அலைகள் புன்னையின் வளைந்த கிளைகளில் பொருந்தும் கானலம் பெருந்துறையையே நோக்கிய தலைவி குட்டுவன் கழுமலத் தன்ன தன் மேனியின் அழகு கெடத் துஞ்சாக் கண்ணாளாகி மனம் கலங்கினாள் (அகம். 270: 5-11). பரதவன் விரிகடலில் கொண்ட திரள் முத்துக்களை வண்டுகள் ஒலிக்கும் அகன்ற கரையிடத்தே பகுத்துக் கொள்ளும் கானலம் பெருந்துறையினையுடையவன் (அகம். 280: 11-14). நாட்காலையில் மீன்களை முகந்து கொண்ட பரதவர் பறியால் கொண்ட மீனினையுடையராகி அவற்றை மணலிடத்தே புலரும்படி பரப்ப அம்மீன்களைத் தின்னும் குருகுகளை உடைய கானலம் பெருந்துறை தன் பொழி லுடையது (அகம். 300: 1-5). மீனை உண்ணும் கொக்குகளை யுடைய கானலம் பெருந்துறையிடத் துள்ள தாழையைக் கடல் அலைகள் அலைத்தன (குற. 163: 3, 4). முதலையேற்றை வழியினிடத்தே பிறர் செல்லுவதை நீக்கும் கானலம் பெருந்துறையிடத்தே திரளாகிய மீன்களையுடைய கரிய கழியை நீந்திக் கடந்து தலைவியைக் காண்பதற்குத் தலைவன் வந்தான் (குற. 324: 1-4). நண்டுகளோடு பெயர்ந்தேகும் அலைகள் நெருங்கிய கடலில் பெரிய மீனைப் பிடிக்கும் சிறுகுடிப் பரதவர் மரக்கலங்களில் ஒளிகாட்ட இரவில் இடப்பட்ட விளக்கம் முதி ராத இளஞாயிற்றின் எதிரே தோன்றிய ஒளிக்கு ஒப்பாகும் கானலம் பெருந்துறையினையுடையவன் தலைவன் (நற். 219: 5-9). வெள்ளாங்குருகின் பார்ப்பு இறந்ததெனக் காணச் சென்ற நாரை மீண்டும் வந்து கானலம் பெருந்துறையிடத்துத் தன் துணையோடு சுற்றித் திரியும் (ஐங். 158: 1-3). கானலம் பெருந்துறையின் அலைகள் பாயும் வானுயர் நெடுமணற் குன்றில் ஏறி நின்று செறிவளை நெகிழ்த்த தலைவனது எறிகடல் நாட்டினைக் காண்குவம்; வருவாயாக எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (ஐங். 199).

கானவர் - காட்டு நில மக்கள். சுடப்பட்டிக் கரிந்த புனத்தை மயங்க உழுத கொல்லைக்கண் கானவர் ஐவன நெல்லோடு திணையை வித்துவர் (புறம். 159: 15-18). யானை கொணர்ந்த உலர்ந்த மரத்து விறகினால் கானவர் மூட்டிய எரியாகிய வீளக்கினை ஒளி

யையுடைய அணங்குடைய முற்றத்தில் பூதபாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு தீப்பாய்ந்தனள் (புறம். 247: 1-7). கொடிய தொழிலையுடைய வலிய வில்லால் கொல்லுதலைச் செய்த கானவர் மூங்கிலிடத்தே யிருந்து முற்றிய தேனாற் செய்த கள்ளின் தெளிவைத் தம் குன்றகச் சிறுகுடியிலிருக்கும் சுற்றத்தினருடன் உண்டு மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறையின் தாளத்திற்கேற்பக் குரவையாடுவர் (முரு. 194-197). முல்லை நிலத்து வாழும் கானவர் மருதப்பண் பாடினர் (பொரு. 220). அரிய பாலை நிலத்தில் கடுங்கண் கானவர் இராவேட்டை ஒழிந்தனராயின் மறுநாள் பகலில் நாய்களுடனே சென்று காட்டிலே வலைகளை மாட்டிப் பசுந்தூறுகளினின்றும் குறுமுயல்களை ஓட்டிவளைத்துப் பிடித்து உண்பர் (பெரு. 111-117). நெடுஞ்செழியனது பாண்டி நாட்டில் ஒருபக்கத்தே எழும் அவரையின தளிரை மேயும் ஆமாவை ஓட்டும் கானவருடைய பூசல் உட்படப் பல ஆரவாரங்களும் சிலம்பகத்தில் மாறி மாறி ஒலிக்கும் குறிஞ்சி சான்ற மலை தழுவப்பட்டிருந்தது (மது. 292-301). வீண்ணைத் தீண்டுகின்ற பரணின் மேலே கானவர் தீக்கடை கோலினால் நெருப்பைப் பிறப்பித்து எரிக்குமாறு மாலைப்பொழுது வந்தது (குற. 225, 226, 230). தொடுத்த அம்பினை யுடைய ராய்த் தம் மனைவியரோடு கூடியிருக்கும் கானவர் வழிப்போவாரை வருத்தாது போக்கும் மலையிடத்து உயர்ந்த வழியைக் கடந்து கூத்தர் தலைவன் தன் சுற்றத்தோடு சென்றான் (மலை. 17-20). மலைப்பக்கத்துச் சிறுகுடியில் தேனையும் கிழங்கையும் ஊன் நிறைந்த வட்டிகளையும் யானைக் கொம்புகளே காவுமரமாகக் கட்டிக் கொண்டு வரும் கானவர் அங்கு வரும் கூத்தச் சுற்றத்திற்கு உணவளிப்பர் (மலை. 151-157). குறவரும் மருளும் குன்றத்தே நீவிர் செலவ நேர்ந்தால் அவ்வழியில் போதலைத் தவிர்த்து நும் வாச்சியங்களை இயக்கு வீராயின் உச்சிமலையில் காடுகாத்து உறையும் கானவர் விரைந்து வந்து நுமக்கு வழிகாட்டி. முன்னே போக நீவிர் மனமகிழ்வீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்படுகின்றனர் (மலை. 275-286). நன்னன்சேய் நன்னனிடம் போதற்குரிய நெறியாகக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறும் மலைவழிகளில் தலைமைத் தன்மையுடைய யானை பரணிடத்தே இருக்கும் கானவருடைய திணைப்புனம் புக்கு உண்ண அதனைப் பிடிக்க விரும்பி அவர் வளைதலால் உண்டாகிய பூசலும் நெடிய முழையினில் உறையும் கூர்முள்ளையுடைய எய்ப்பன்றி தனக்குத் தவறு செய்த கானவரை வருத்த எழும்

அழுகையொலியும் நன்னனுக்கு இறைப்பொருள் களைக் கொடுத்தற்காக அழித்தற்கரிய பகைவரின் சிற்றரண்களை அழித்த கானவரின் மகிழ்ச்சியார வாரமும் கேட்கும் (மலை. 297-301, 318, 319). யானை களின் வெண்கோடுகளைக் கவர விரும்பிய அன் பில்லாத கானவர் அவை தீங்கில்லை யென நினைத்துக் கருத்தின்றிச் செல்லும் நெறிகளில் அவற்றை அகப்படுத்தக் குழிகளை யகழ்ந்து தழை களையிட்டு மறைத்து வைப்பர் (அகம். 21:23-25). களிற்றியானையின் மதம் பொருந்திய கன்னத்தை யுடைய முகத்தைக் கிழித்த அம்பினையும் நினைத் துடன கூடிய உணவினையு முடைய கானவர் தங்கை என்று தலைவியைத் தோழி குறிப் பிட்டாள் (அகம். 132:4,5). கானவரும் துயின்ற நள்ளிரவில் விலங்குகள் செல்லும் வழியாகிய சிறு நெறியில் நீ வருதலை இனித் தவிர்தல வேண்டும் என்று தோழி தலைவனை இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாவினாள் (அகம். 168:2,3,13,14). கொடிய வில்லையுடைய கானவர் தம் அம்பினை விடுதலால் இறந்துபட்ட வழிப்போகக் வீழ்ந்து கிடக்கும் களத்தில் அவர் மயிர்த்தலை புறந்தோன்றுமாறு உயர்த்திய கற்குவியல்கள் கள்ளியம் பறந்தலைக் களர்நிலந்தோறும் நிறைந்து நினைப்போரையும் நடுங்கச் செய்யும் காட்டிடைச் சுரத்தைக் கடந்து தலைவன் பொருளீட்டச் சென்றான் (அகம். 231: 5-9). கானவர் தம் அம்பினைச் செப்பஞ் செய்தற் பொருட்டுத் தமது விரலின நக நுனியிலே புரட் டும் ஓசைபோலக் கள்ளியங் காட்டில் பல்லி தன் துணையை யழைக்கும் ('கானவர்' என்பதற்குக் 'கனவர்' என்ற பாடமும் உண்டு) (குறு. 16). கல்கெழு கானவர் நலகுறு மகள் என்று தலைவியைத் தலைவன் குறிப் பிட்டான் (குறு. 71:4). காட்டுப்பகவின கன்று கான வர் எடுப்ப அஞ்சித் தன் இனத்தினினறும் பிரிந்து சென்று கானகச் சிறுகுடிககண் அகப்பட்ட நிலை யில் அங்குள்ள இளையோர் பாதுகாப்ப அவரு டன் கலந்து அவ்விடத்தை விருமபி மனையுறை வாழ்க்கையில் வன்மை பெற்றது (குறு. 322:1-5). நீண்ட அம்பையும் வலிய வில்லையும் உடைய கானவர் தங்கை என்று தலைவியைத் தோழி குறித் தல் (குறு. 335:5,6). புலியொடு பொருத புணமிக்க யானையின் நலல கோட்டினை நயந்த அன்பில் லாத கானவர் வில்லை வளைத்து விட்ட அம்பு பட்டு அச்சம் நிறைந்த அவ்விடானை பிளிறும் ஒலி இடிமுழக்கத்தை ஒத்தது (நற். 65:5-8). சிறுகட் பன் றியின் பெருஞ்சின ஒருத்தலை வெற்றுப் பிளப் பிடத்தே வீழ்த்த நாய கொண்டு வளைத்து வலை யில் அகப்படுத்திக் கானவர் தம் சிறுகுடி பெயர்

வர் (நற். 82:7-11). தலைவியின் காவல் மிக்க பெரிய ஊரைக் கானவர் இரவில் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடியவாறே துயிலாது காத்தனர் (நற். 255:2,3). 'கிளிகடி கருவி பொருந்திய கையையுடைய கொடிச் சியே, நீ மனைக்குச் செல்வாயாக' எனத் தலைவிக்கு நல்ல இனிய மொழிகளைக் கூறிக் கானவர் தினைக் கதிரைக் கொய்யத் தொடங்கினர் (நற். 306:3-5). மாலையணிந்த கானவர் உழுது விளைத்த தினைக்கதிரைத் தின்று சிறுகட் பன்றியின் பெருஞ் சின ஒருத்தல் பக்கத்தே யுள்ள மலைப்பிளப்பில உறையும் புலிகும் அஞ்சாமல கழை வளர் சார லிடத்தே உறங்கும் (நற். 386:1-5). தலைவனது நாட் டின் மணிநிற மால்வரையில் கானவர் கிழங்கினை அகழ்ந்து கொண்ட நெடுங்குழி நிறைய வேங்கை யின் புதுப் பூக்கள் உதிர்ந்து பரவும் (ஐங். 208.1-4). தலைவனது மலைநாட்டில் தாயை யிழந்த குட்டி யோடே ஆண்பன்றி இரவுப்போதில் தினைக் கதிரை மேயக் கருதிப் பகற்போதில் கானவர் வாழும் மலையுச்சியில் உறங்கும் (ஐங். 268:1-4). தலைவனது மலையில் கிழங்கை அகழும் பன்றி உழுத புழுதிக்கண்ணே வித்தி விளைந்த விளை வைக் கானவர் கொய்து போவர் (ஐங். 270:1-3).

கானவன் - காட்டுநில மகன். 'பலாவின் சிறந்த சுளை களை உண்ணும் முசுக்கலைகளால் உதிராககப் பெற்ற பலா விதைகள் எங்கணும் கிடக்கின்ற மலையிலுள்ள சிறுகுடியினையுடைய கானவனின் - காட்டுநில மகனின் - மகள் எனத் தலைவியைத் தாய் குறித்தாள் (அகம். 7:20-22). பெரிய முறுககுண்ட மருப்பினையுடைய தலைமை பொருந்திய இரலை மான் செருப்பணிந்த கானவன் கவைக் கோலைச் சுமநதாலொத்த தோற்றமுடையது (அகம். 34:3,4). செந்தினைக்கதிரை மேய பல்லியின் சொறகேட்டு வரும் பன்றியைப் பார்த்தறிய வலிய கையினை யுடைய கானவன பரண மீது கொளுத்திய நெடுஞ் சுடர் விளக்கத்தை நோக்கியவாறே தலைவன் இரவுக்குறியிடை வந்து தலைவியின் நடுங்கு துய ரினைக் களைந்தான் (அகம். 88:1-7). பெரிய தினைப் புனத்தின் ஓங்கிய பரணில் இருந்து காப்போ னாகிய சிங்கம் போலும் வலிமையினை யுடைய கானவன் கள்ளுண்டு களித்துக் காலலை மறந்திருந தனன் (அகம். 102:1,2). இருமபினை வார்த்துச் செய்தாற் போன்ற வலிய கையினை யுடைய கானவன் வெண்கடப்ப மரத்தினைச் சார்ந்து நின்று அம்பினை யாராய்ந்து களிற்றின் மார்பிற் செலுத்தி அதன் வெண்கொம்பைக் கொணர்ந்து தன் குடிசையில் ஊன்றி விட்டு முன்றிலில உயர்ந்த பலாமரத்தின கனியிலிருந்து பிழிந்

தெடுத்த மதுவையுண்ட களிப்பினனாய்ச் சுற்றத் தினருடன் ஆரவாரம் மிக்குச் சந்தன விறகின் தீயில் ஊன்சோற்றை அட்டுண்ணும் குன்ற நாட்டையுடையவன் தலைவன் (அகம். 173:6-14). தலைவனின் மலை நாட்டில் அரும்புழை முடுக்கரில் வேட்டை ஆட்களை எதிர்நோக்கி நின்ற அஞ்சா மையினையுடைய பன்றியைக் காவலன் அணிவாயிற் சென்று நோக்கி, இது தன் படை பெயரவும்தான் பெயராது நின்று பகைவர் வரும் அருவழியில் அவரைத் தடுத்து நிற்கும் எம் பெருவல்லாளனை யொக்கும் என வியந்து தான் வில்நாணில் தொடுத்த அம்பினை அதனமீது எய்யாது பெயர்வான் (அகம். 248:5-10). பெருமலைப்பக்கத்தே வேட்டைக்குச் சென்ற அம்பினையும் வில்லினையுமுடைய கானவன் தன்னுடன் போர் செய்து பட்ட யானையின் வெண்கொம்பினால் மலையில் சிறந்த பொன்னை அகழ்ந்தெடுக்குங்கால் திண்ணிய மணிகள் பொன்னுடன் மேல்வந்து விளங்க அவற்றையானைக் கொம்பு ஒடிந்துதிர்ந்த முத்துக்களோடு கூட்டியெடுத்து அம்முன்று பண்டங்களையும் சந்தனமரமே காவு மரமாகக் காவிக்கொண்டு நறைக் கொடியாகிய நாரினால் வேங்கை மலரைத் தொடுத்த கண்ணியணிந்து மலையினின்றும் இழிவான் (அகம். 282:1-10). மலை நாட்டில் வேற்றுப்புலம் சென்று இரவில் மேய்ந்த யானையின் காலோசையைக் கூர்த்தறிந்து நள்ளிரவில் மலையிடத்துப் பரண மீதுள்ள வனகைக் கானவன் மிக்க விசை கொண்ட கவணால் எறிந்த சிறுகல் அம்புபோல் விரைந்து சென்று பக்கமலையில் வேங்கைப் பூங்கொத்துக்களைச் சிதறித் தேனை அழித்துப் பலாப் பழத்தினுள் தவறும் (அகம். 292:7-14). காலிலே செருப்பினை யணிந்த கானவன கொல்லையிலே வேங்கை மரக்கிளைகளைத் தழைகளோடு வெட்டிப் போகட்டுச் சுட்டெரிப்பான் (அகம். 368:1,5,6). மரங்களை வெட்டிய கானவன கொல்லையை உழுது விளைத்த தினையைக் காக்கும் கொடிச்சி என்று தலைவியைத் தோழி குறித்தனள் (குறு. 214:1-3). குறுமபடையாகிய அம்பையும் வளைந்த வில்லையும் உடைய கானவன தன் தினைப் புனத்தை உண்ட பைங்கண் யானையை விலக்கினான் (குறு. 333:1,2). குரங்கு தன் கையால் தோண்டிய மணங்கமழும் சுளைகளையுடைய பெரிய பலாப்பழத்தைக் காத்தல் மறிந்த கானவன அதன்பின் மரந்தோறும் குரங்குகளை அகப்படுத்த வலையை மாட்டி வைத்தான் (குறு. 342:1-3). தலைவனது மலையில் பழைய குழியைத் தோண்டிய கானவன கிழங்கினோடு மணியைப் பெறுவான்

(குறு. 379:1-3). பலாமரத்தில் பழத்தை யுண்ட குரங்குகள் சிலைமரத்தாற் செய்த வில்லையுடைய கானவனின் செவ்விய அம்புத் தொடைக்கு அஞ்சிப் போர்க்குதிரை போல் தாவிச் சாரலிலுள்ள மூங்கிற் கோல் அசையுமாறு பாயும் (குறு. 385:1-4). மலைச் சாரலிலே வளைந்த வில்லையுடைய கானவன் கொன்ற பன்றியின் தசையினை ஊடுருவிய சிவந்த அம்பினைப் போலத் தலைவியின் செவ்வரி பரந்த கண்கள் தோன்றின (நற். 75:5-8). சாரலிடத்துக் கானவன் எய்து கொணர்ந்த முள்ளம் பன்றியின் கொழுவிய தசைத்துண்டத்தை அவன் மனைவி சிறி குடியிலுள்ளார் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்தான் (நற். 85:7-10). ஆமானின் நெஞ்சில் பாய்ந்து தங்காது குறிதவறிப் போன அம்பின் போக்கினைக் கருதிக் கானவன், 'இம் மலையில் தெய்வம் வெளிப்பட்டு நின்றது; மழை பெய்தால் அதன் வீறு தணியுமாதலின மலையை மேகம் சூழ்வதாக' என்று அம் மலை மேலுள்ள கடவுளை வழிபட எழுந்து சுற்றத்தினருடன் போய்ப் பலியிட்டு மகிழ்வான் (நற். 165:1-5). கானவனது சிறுபுறம் போன்ற பெரிய கையை யுடையது களிற்றியானை (நற். 228:5,6). மலைச் சாரலிடத்தே அகிலைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தும் கானவன் அங்குள்ள சருகுகளை முதலில் தீயிடுதலாலே எழும் நறுமணம் வீசும் புகை இயங்குகின்ற மழைமேகம் போல் சென்று மறைக்கும் (நற். 282:6-8). வன்கைக் கானவன் தன் கொடிய வில்லை வளைத்து வலிய கணையை எய்து கொன்ற முள்ளம்பன்றி யேற்றையைக் கைக்கொண்டு வேட்டை வெற்றியாலான உவகையனாய் மனையகத்தி லுள்ள நாய்கள் ஒருங்கே சூழ்ந்து விளையாடி வரக் காட்டகத்தே நட்ட காலில் கட்டிய தன் குடிசையுள்ள சேரிக்குத் திரும்புவான் (நற். 285:2-7). ஆண்பன்றி தன் துணையுடனே வந்து தினைக்கதிர்களை அளவின்றி மேய்ந்து அழித்தமையால் கானவன் மலை வழியிலுள்ள சிறு புழையிலே பதுங்கியிருந்து வில்லினால் கொன்று கொணர்ந்த அவ்வாண் பன்றியை அவன் மனையோள் அறுத்துத் தன் சுற்றமாகிய குடிகள் இருக்கும் இடந்தோறும் சென்று பகுத்துக் கொடுப்பான் (நற். 336:1-6). பிடியானை கன்றையின்று வருந்தியிருக்கையில் பால்மடி சுரந்த ஈன்ற ணிமையினா லுண்டான அதன் பசிநோயைத் தீர்க்க வேண்டிக் களிற்றி யானை தினைக்கதிரைக் கவர்ந்தமையின் கானவன் எறிந்த எரிகொள்ளி மலைப் பக்கமெங்கும் விளங்கும்படி மின்னி வீசும் பிடத்து நிலை கிளர்ந்து வீழும் மீன்போலத் தோன்றும் (மீனின் என்பதற்கு மின்னின் என்றும் பாடமுண்டு) (நற்.

௪௪3:2-7). புன்செய் நிலத்தே உழுது வித்திய தினைப் புனத்தில் படிந்துண்ணும் பைம்புறக் கிளிகளை வன்கண்மையுடைய கானவனின் மென்சொல் மடமகள் ஓட்டுவாள் (ஐங். 283:1-3). இடித்து மழை பெய்து இருண்ட நள்ளிரவில் மின்னொளியின் விளக்கத்தில் பிடியுடன் வந்து புன்செய் நிலத்தில் மேயும் யானைகளின் அடியோசை கேட்ட கானவன் உயர்ந்த மலையில் ஆசினிப் பலாவின்மேல இடப்பட்ட பரணில் ஏறிக் கருவிசைக் கவணையின் கலலை, எறிய, அக்கல் வேங்கை மரத்தின் பூக்களைச் சிதறி ஆசினிப் பலாவின் அளிந்த மென்பழத்தையுதிர்த்துத் தேனிறாலைத் துளைத்துருவிப் போய் மாமரத்தின் பசியகாய்க் கொத்துக்களையுழக்கிக் குலையுடை வாழையின் கொழு மடலைக் கிழித்துப் பலாவினது பழத்துள் சென்று தங்கியது (கலி. 41:5-16).

கானவாரணம் - காட்டுக்கோழி, பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன வழுதி போரைக் கருதுவானாயின, அவன் பகைவர் நாடு நல்ல புது வருவாயினின்று நீங்கிக் கடவுள் நீங்கியதால் பலியிடுதல் மாறிய பாழ்ப்பட்ட அம்பலத்தில் முனடி முதியோர் சூதாடுங் கருவியை இடுதலால் குழிந்த அச்சுதுக் கருவியின் நல்லகம் நிறையுமாறு பல பொறிகளையுடைய கானவாரணம் - காட்டுக்கோழி - முட்டையிடும் காடாய்க் கெட்டொழியும் (புறம். 52:6-17).

கி

கிடக்கை - 1. கிடத்தல், ஈன்றெடுத்த முதியோள் தன் மகன செங்களத்தில் விழுப்புண் பட்டுச் சிதைந்து வேறுவேறாகத் துணிபட்டுக் கிடக்கின்ற கிடக்கை - கிடத்தல் - கண்டு அவனை ஈன்ற ஞானறினும் பெரிதுவந்தாள் (புறம். 278:2,7-9). தலைவி தன் அணை மீதிருந்து கிடக்கை பொருந்திப் பிரிவால் வருந்தும் அவளது தோளின் மெலிவைத் தீர்க்கும் மருந்தாகத் தன் வரவைப் பல்லி அவளது செவியிற் சொல்லுமோ எனப் பொருளீட்டி வரும் தலைவன் இடைவழியில் தலைவியை நினைந்து கூறினான் (அகம். 351:14-17). பாணன் என்ற மல்லனுடன் எதிர்ந்த ஆரியமல்லன் உயிர் நீங்கிப் பிணமாகிக் கிடக்கும் கிடக்கையைப் பார்த்து நல்ல போர்த்தொழிலைச் செய்யும் கணையன் நாணினான் (அகம். 386:3-8). புதல்வன் நடுவண் விளங்கத் தலைவனும் தலைவியும் இருபக்கமும் கிடந்த கிடக்கை இவ்வுலகத்தும் மேலுலகத்தும் பெறுதற்கரிய இன்பத்தைத் தருவ

தாகும் என்பது செவிலி கூற்று (ஐங். 401:2,3). தன் புதல்வனை அனைத்துக் கொண்ட தாயின் புறத்தைத் தழுவி அவள் கணவன் கிடக்கை பாணர் யாழின் நரம்பிடை எழும் இசை போல இனிமையுடையது; பண்பும் சான்றது (ஐங். 402). த நதை தன் புதல்வனைப் புல்லிக் கொள்ள, அபபுதல்வனின் தாய் அவ்விருவரையும் தழுவிக்கிடக்கை இன்பத்திற்கு இவ்வுலகு முற்றுமே ஒப்பாதாகும் (ஐங். 409). சுற்றத்தார் கண்டு வருந்தும்படி மகவினற நங்கை குலத்தைக் காக்கப் பிறந்த குழந்தையோடு கிடந்த கிடக்கை போல், தனனை உழுது விளைவித்த உழவர் கண்டு வருந்தும்படி நோய் கண்ட ஞாலம் அவ்வுருத்தமெல்லாம் நீங்கும்படி தன்னிடம் விளைந்த பொருள்களால் உயிர்களைக் காப்பாற்றிப் புதுநலம் பெற்றுக் கிடந்தது (கலி. 29:1-3).

2. உலகம், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், கடலாற் சூழப்பட்ட அகன்ற கிடக்கையில் - உலகின்கண் - தமிழ்ப் படை கை கலந்த தலையாலங் கானத்தில் உயிர்களது பன்மையையும் கூற்றின தொருமையையும் சோதாக்கிக் காட்டினான் (புறம். 19:1-4). கடல எலலையாகக் காற்று ஊடுபோகாத வானத்தைச் சூடிய மண் செறிந்த கிடக்கையில் தண்தமிழ் நாட்டிற்குரியவர் முரசு முழங்கு தானை மூவராவர் (புறம். 35:1-4). ஒரு வனுக்கு ஷீரிதிரை கடலாற் சூழப்பட்ட மண் திணிந்த கிடக்கை பிறருக்கும் பொது என்பதின் நித்தனக்கே உரியதாய்க் கைகூடி வந்த தாயினும் அஃது அவன் கையை விட்டுப் போவது கனவிற கண்ட பொருள பொய்யாய்ப் போவது போலும் (அகம். 379:6-9).

3. பரபடி, கடலின் கரைகளால் சூழப்பட்ட அகன்ற கிடக்கைக்கண் - (நிலப்) பரபயின்கண் - ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உள்ள திடாதோறும் தென்பு சோலை நிறைந்திருந்தது (பொரு. 178-181). மட பொருந்திய பூக்கள் நிறத்தால தம்முள் மாறுபடிக் கிடக்கையால் பொய்கை பன்னிற ஒளியுடன் விளங்கியது (பட். 37,38). நீடிய வெண்மையுடைய நீர்க்கிடக்கை விளங்கும் நீர்மையுடையவன் சேர்ப் பன் (கலி. 131:42,43).

4. இடம், சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற்புறடகைப் பெருவிறற்கள்ளியும் பொருது வீழ்ந்தாரைக் கண்ட பரணர் 'புது வருவாயறாத ஊர்களைக் கொண்ட அழகிய கிடக்கையை - இடத்தை - உடைய அவரது அகன்றநாடு இனி என்னாகுமோ' என வருந்தினார் (புறம். 63:11-15). வெம்மை மிக்க பாலை நிலத்து ஆறலை கள்வர்

கொள்ளை கொள்ளுதற்கு முயலும் கிடக்கைக்கண் வழிப்போககா எவரும் செல்லார் (அகம். 365:7-9).

5. போர்க்களம். இடமகன்ற கிடக்கை - போர்க்களத்தில் - விசைத்துக் கட்டப்பட்ட வலிய வில்லின நாண் செலுத்திய அம்புகளாகிய மழை பொழிந்தது (புறம். 369:8,9). செந்நிறச் செவியை யுடைய கழுமுகள் திரியும் அச்சம் தோன்றும்படியான கிடக்கையினையுடைய இடத்துக்குரியவன சோழன செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி (புறம். 370:26,27).

கிடங்கில் - 1. ஓர் ஊர். கொத்தான மலர்களைக் கொண்ட தோட்டங்களையுடைய கிடங்கில் என்னும் ஊருக்கரசன் நல்லியக் கோடன (சிறு. 160).

2. அகழி. கிடங்கில் - அகழி - போன்ற குறுகிய கரைகளையுடையது கானையாறு (நற். 65:2).

கிடங்கிற் காவிதி கீரங்கண்ணனார் - புலவர். கிடங்கில் என்னும் ஊரினராய்க் காவிதிப்பட்டம் பெற்ற கீரன் என்பார்க்கு மகனாரான கண்ணனார் என்று இவர் பெயர்விளக்கம் பெறுவார். காவிதி என்பது வழக்கியல துறையில் சால்புடைய அமைச்சர்க்கு வழங்கப்படுவதோர் சிறப்புப்பட்டம் (மது. 496-499). இப்பட்டத்தைப் பெறுவார் முடியுடைய வேந்தர்க்கு மகட்கொடை நேரும் வேளாளர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல. பொருள். சூ. 30. உரை). அவரது விளக்கத்தினாற் போலும் இவரை அம்மரபினராகக் கருதுவர் பி. நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு). நற்றிணையில் 218-ஆம் பாடலொன்றே இவர் பாடியதாகவுள்ளது. வரைவிடை மெலிந்த தலைமகள் வன்பொறை எதிர்மொழியும் துறையிலமைந்த நெய்தல திணைப் பாடலான அதனுள் அவளது இரக்கத்தை இவர் அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஞாயிறு பட்டுக் கதிர் மழுங்குதல், இரவு தனித்துப் பொலிவிழ்தல், வெளவால பறத்தல், ஆந்தை அலறுதல், கூகை குழறுதல், அன்றில கூவுதல் ஆகிய மாலைக் காலத்துத் துன்ப நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு தலைவி நெஞ்சழிவதாக இவர் அப்பாடலை முடித்துள்ள நயம் காணத்தகும.

கிடங்கிற் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார் - புலவர். கிடங்கில் என்ற ஊரினர்; திறன்மைந்த அமைச்சர்க்கு வழங்கப்படுவதான காவிதி (மது. 496-499) எனவும் பட்டத்தினர்; பெருங்கொற்றன் என்ற இயற்பெயரினர். இவரது பாடல நற்றிணையில் 364 ஆவதாக அமைந்துள்ளது. அப்பாடல் முல்லைத் திணையில தலைமகள் வரைவிடை மெலிந்த

துறையின் பாற்படும். வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வருவதாகச் சொல்லிய பருவம் கழிந்த அளவில் மாரிக் காலத்து மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத தலைவியின் 'மெலிவினை அப்பாடலில் இவர் புனைந்துள்ளார். 'உருமிசை யறியாச் சிறு செந்நாவின், ஈர் மணி இன்குரல்' என்று மாலையில் ஊர்திரும்பும் ஆனிரையின் மணியோசையை இவர் குறித்துள்ள அழகு பாராட்டத் தகுவதாம்.

கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார் - புலவர். கண்ணன் என்பது இவரது இயற்பெயர். சிறப்புக் குறித்த 'ந', 'ஆர்' என்ற முன்பின் ஒட்டுக்கள் சேர்ந்து இவர் பெயர் நக்கண்ணனார் என்றாயிற்று. ஆயிரம் மாணவர்களை வைத்துக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்குரிய குலபதி என்ற பட்டமும் (உ. வே. சா. குறுந்தொகை. பாடினோர் வரலாறு) அதன் முன் கிடங்கில் என்ற ஊர்ப்பெயரும் நின்று கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார் என்று இப்புலவர் வழங்கப் பெற்றார். இவர் சிறந்த ஆசிரியரென்பதை இவரது பட்டத்தைக் கொண்டே உணரலாம். இவர் பாடிய ஒரே பாடல் குறுந்தொகையில் 252 ஆக அமைந்துள்ளது. நெடிய திரண்ட தோள்வளை நெகிழுமாறு தலைவியை விட்டுப் பரததையிற் பிரிந்த கொடியனாகிய தலைவன் மீளும்போது அவனை இன்முன் திரியாது எதிர்கொண்டு ஏற்கும் அவளது பண்பினைக் கடவுட் கற்பு எனத் தோழி கூற்றில் வைத்து இவர் பாராட்டும் திறன் உணரத்தகும். புகழும் முன்னரே நானுலோராகிய சான்றோர் பழியை எங்ஙனம் பொறுப்பர் என்பதனால் தலைவி தலைவனிடத்துப் பழி கூற முற்படவில்லை என்ற பண்பினையும் இவர் தம் பாடல் காட்டும்.

கிடங்கிற் கோமான் - கிடங்கில் என்னும் ஊர்க்கு அரசன் (ஓய்மானாட்டு நல்லியக் கோடன்). கொத்தில் மலர்ந்த பூக்கள் நிறைந்த தோட்டங்களையுடைய கிடங்கில் என்னும் ஊர்க்கு அரசன் என ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் குறிக்கப் பெறுகின்றான் (சிறு. 160). இக்காலத்துத் திண்டிவனம் என வழங்கும் நகரமும் அதனைச் சார்ந்த இடங்களும் அடங்கிய பெரு நகராக முற்காலத்துக் கிடங்கிலகிந்தது. இது கிடங்கால் எனவும் வழங்கும். இதன்கண் சிதைந்த அகழியும் இடிந்த கோட்டையும் அணமைக்காலம் வரை காணப்பட்டு இக்காலத்துத் தெருக்களும் வீடுகளுமாக மாற்றம் பெற்றன. (உ. வே. சா. பத்துப்பாட்டு. பாடப்பட்டோர் வரலாறு; ஓளவை. து. நற்றிணை. 218. முன்னுரை). ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் காண்க.

கிடங்கு - அகழி. தூர்ந்து போன கிடங்கினையும்

அகழியினையும் - தளர்ந்த மதிலுறுப்பினையும் இடிந்த மதிலையுமுடையது மூதூர் (புறம். 350:1,2). கிடங்கில் நீர் இன்மையால் கன்றுகள் மேய்ந்து திரிந்தன (புறம். 355:1,2) பகைவருடைய காவற் காடும் ஆழ்ந்த கிடங்கும் நெடிய மதிலும் நிலைத்த ஞாயிலும் அம்புக்கட்டுகளும்கொண்ட அகநகரை அழித்தவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் (பதி. 20:17-19). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் காவற்காட்டையும் ஆழ்ந்த கிடங்கையும் நெடிய மதிலிடத்தே நிரல்பட வமைந்த பதணதையும் கொண்ட பகைவருடைய பெருமை பொருந்திய அகப்பா என்னும் அரணை எறிந்து வென்றி கொண்டான் (பதி. 32:24-27). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் பகைவர் நீர்மிக்கு மதிலைப் பொருகின்ற கிடங்கையும் மலைபோலும் மதிலையும் கொண்டவர் (பதி. 62:10-12). காவற்காடும் ஆழ்ந்த கிடங்கும் அரிய அரணும் கொண்ட தேயம் நெஞ்சுழிந்து நிலைதளருமபடி பகை மன்னர் நடுங்கச் சேரமன்னன் ஒருவன் போர் மேறசென்றான் (பதி. தி. 2: 12-16). ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடனின் ஆழார் அந்தணர் நிறைந்த சிறப்பையும் அரிய காவலைக் கொண்ட பெரிய கோயிலையும் அழகிய குளிர்ந்த அகழியையும் கொண்டது (சிறு. 187, 188). நெடுஞ்செழியனால் வெல்லப்பட்ட பகைவர் அரிய காவற்காட்டையும் ஆழமுடைய கிடங்கையும் உயர்ந்தோங்கிய மதிலையும் உடையவர் (மது. 64-66). நெடுஞ்செழியன் மண்ணுற ஆழ்ந்த நீலமணி போலும் நீரையுடைய கிடங்கின்ன் (மது. 351). 'கற்றரையைப் பொளிந்து பண்ணின இட்டிதாகிய நீர்வரும்வாயையுடைய கிடங்கினைக் கொண்ட நல்லமதினீயது பொருதுழந்த வீரசெல்வ முடையாரைக் கொணர்மின்' எனப் பரிசிலளிக்கப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பணித்தான் (மது. 730, 731). அவைகள் மோதக் குழிந்த கல்லை அகழ்ந்தியற்றிய நன்னனின் கிடங்கில் முதலைகள் இரை தேடித் திரியும் (மலை. 90,91). தலைவியின் அழுத கண்கள், இரவலருக்குத் தேர் வழங்கும் சோழரின குடந்தை வாயிலில் உள்ள கிடங்கின் மாரிக்காலத்து மலர்ந்த நீல மலரைப் போன்றன (நற். 379:6-9).

கிடந்தோர் - கிடந்தவர். காட்டில் ஆறலைகள்வர் அம்புகளை ஏவுதலால் குருதி குழி வீழ்ந்து கிடந்தோர் - கிடந்தவர் - கண்களைப் பறித்துக் கொணர்ந்து கமுகு யாமரக் கிளையிலிருந்த தன் பார்ப்பினங்களுக்கு இரையாகக் கொடுக்கும் (அகம். 31:6-11).

கிடந்தோள் - கிடந்தவன். எழுநிலை மாடத்தில் அருவி

யின் இனிய ஓசையைக் கேட்டுத் தலைவன் வருகையை எதிர்நோக்கிக் கிடந்தோள் - கிடந்தவன் - செவியில் தலைவன் வரும் பேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரையின் ஒலிகள் ஆரவாரித்தன (மூலலை. 86-89, 103). மகவின்று குடிக்குதலிய தலைவி நெய்யொடு கலந்து சிறுவெண்கடுகாகிய விதைகளை மானிகையெங்கும் பூசிப் பாயலில் கிடந்தோளைத் தலைவன் குறுகினான் (நற். 370:1-4).

கிடாய் - ஆட்டுக்கிடாய். அன்னை, மலையுறை கடவுட்குக் கையுறையாகக் கள்ளையும் கண்ணியையும் கொடுத்து வெள்ளாட்டுக் கிடாய் - ஆட்டுக் கிடாய் - பலி கொடுத்தும் தன் மகளுக்கு உற்ற நோய் தணியும் பெற்றி அறியாளாய்க் கலங்கினான் (அகம். 156:13-16).

கிடுகு - கேடகம். போர் வீரர் பாசறையின்கண் குந்தங்கோல்களை ஊன்றிக் கிடுகுகளை - கேடகங்களை - நிரலாகப் பிணைத்து விலவரண்களை அமைத்தனர் (மூலலை. 41,42). கிடுகை நிரலப்பட வைத்து வேலை ஊன்றி மறவரின நடுகல்லிற்கிட்ட அரண்போன்று நெடுந் தூண்டிற் கோலைச் சார்த்திய பரதவரின் குறுங்கூரை காட்சியளித்தது (பட். 78 81). சந்தனக் குழம்பினைக் கொட்டி மெழுகிய பசிய மெழுக்கு நிலத்தின் மேலே வேலின் காம் பைக் கால்களாக ஊன்றிக் கவித்த கிடுகின் மேலதுகிற்கொடி நாட்டப்பட்டிருந்தது (பட். 166-168).

கிடை - நெட்டி. அரசமுறையை வலியுடைய விழுமியோன் பெறுகுவனாயின், அவனுக்கு அது நீற்றற கயத்திடத்தே உலர்ந்த கிடை - நெட்டி - போல நொய்தாம் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி கூறினான் (புறம். 75:6-10). தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணைப்பறை கிடையின் கரம்பு போனறது (புறம். 382:18). வையையில் வெள்ளம் வந்த போது மதுரை நகரத்து ஆடவரும் மகளிரும் தூய்யையும் பனிநீர் அடைத்த கொம்புகளையும் பாய் விய கிடையால் செய்யப்பட்ட தெப்பங்களையும் நல்ல கிடையாற் செய்யப்பட்ட தேர்களையும் கொண்டு சென்றனர் (பரி. 6:34,35).

கிண்கிணி - சதங்கை. நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்துப் போரின் போது கிண்கிணி - சதங்கை - வாங்கப்பட்ட காலிலே ஒள்ளிய வீரக் கழலைச் செறித்துச் சென்றான் (புறம். 77:1). புதல்வர் கிண்கிணி அணிந்தனர் (புறம். 198:5). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் தேவியது சிறிய அடியில் அணிந்துள்ள பல மணிகள் கோத்த கிண்கிணி சிறிய பரட்டின்கண் கிடந்து ஒலித்தது (பதி. 52:18-20.)

சூரமகனார் கிண்கிணி சூழ்ந்த ஒளிவீசும் சிறிய அடியையுடையவர் (முரு. 13). செவிலியர் பாராட்டத் தலைவி பொன்னால செய்யப்பட்ட கிண்கிணி அணிந்த அழகிய அடியால் மணல் பரந்த முற்றத்தில நிலம் வடுக்கொள விளையாடுவாள் (அகம். 254:2-4). தவளையின் வாயைப் போன்ற பொன்னாலான கிண்கிணி செலவச் சிறுவரின சிறிய அடியில் பொலிந்து கிடந்தது (குறு. 148:1,2). தலைவனின் புதலவன், பகுத்த வாய்வழியே உள்ளே பரவிடப்பட்ட கிண்கிணி ஒலிக்குமாறு தெருவில் தேரைப் பற்றிக் கொண்டு நடை பயின்றான் (நற். 250:1-3). தலைவனின் புதல்வன் குரும்பை போன்ற மணியையுடைய பெருத்த சிவந்த கிண்கிணியை அணிந்திருந்தான் (நற். 269:1,2). பரத்தை கிண்கிணி, தண்டை, சிறுமணிகள் கோத்த தாருடனே ஒலியெழுந்து ஆரவாரிப்பச் சென்று தன் கண் வலையில் பிறரை அகப்படுத்துவள் (கவி. 74:13,14). உடுத்துத் தல் கழன்ற துகில, கிண்கிணி ஒலிக்கும் அடியைத் தடுக்கத் தலைவனின் புதலவன் முலைமறந்து தேரைச் செலுத்தி நடை கற்றான் (கவி. 81:5-8). கடும் பொன்னால வளைத்த இரண்டாய் அமைந்த சுற்றோடு செய்யப் பெற்ற கிண்கிணி புதல்வன் காலிற் கிடந்தன (கவி. 85:1,2). 'மகளிர் இழைத்த வண்டலிடத்தே கையாற் புனைந்த வேழப் பாவையை விட்டு உழக்கித் தேரை வாய போலும் வாயையுடைய கிண்கிணி அடியிடத்து ஒலிப்பார் துத் திரியும் என போர் யானையே வருக' எனத் தலைவி தன் புதலவனை அழைத்தாள் (கவி. 86:7-10). 'அடியிடத்தே கட்டிய ஒழுகிய பொன்னாற் செய்த கிண்கிணியும் சிலம்பாகிய கெச்சையும் ஆரவாரிக்கச் செலுத்திக் காதலித்து, நீ காமக் குதிரை மீதேறினாய்' எனத் தலைவி தலைவனிடம் பரத்தையைக் குதிரையாக்கிக் கூறினாள் (கவி. 96:16 18).

கிணறு - கேணி. ஆய் அண்டிரனின் புகழன்றிப் பிறர் புகழைக் கூறக் கேட்ட என் செவி பாழ்பட்ட ஊரிலுள்ள கிணறு - கேணி - போலத் தூர்வதாக என உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் கூறியுள்ளார் (புறம். 132:3). எயிற்றியர் நிலவுரலிலே புல்லரிசியைச் சொரிந்து உலக்கையால் குத்தி, நெடிய ஆழந்த கிணற்றில உள்ள சில்லூற்றாகிய நீரை முகந்து பானையில் வார்த்த உலையை அடுப்பில் ஏற்றிச் சமைப்பர் (பெரு. 94-100). புறச்சேரி குட்டிகளையுடைய பனறிகளையும் பலகோழிகளையும் உறைவைத்த கிணறுகளையும் உடையது (பட். 75, 76).

கிணை - 1. தடாரிப் பறை. அழகிய கண்ணையுடைய

பெரிய கிணை- தடாரிப்பறை-அதிரும்படி அறைந்து அன்புடன் பரவி 'நின்னை ஒப்பவர் உலகில் இன்மையான் நீ பகைவர் எயிலிடத்துப் பெற்ற பொருள் களைப் பரிசில் பெற வந்தேன்' எனப் பொருநன் கிள்ளிவளவனிடம் கூறினான் (புறம். 373:31-34). தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணையைக் கலைமானினம் செவிசாய்த்துக் கேட்ப நன்கு இசைத்து, அழகுண்டாகக் குறிஞ்சி நெருங்கிய மலையைப் பாடுவோர்க்குக் குறமகளிர் முள்ளம் பன்றித் தசையையும் சந்தனக் கட்டையையும் களிற்றுக் கோட்டையும் விருந்திறையாகப் புலித் தோலில் குவித்துக் கொடுப்பர் (புறம். 374:6-15). பாழான மன்றத்தின் ஒரு பக்கத்தைப் படுக்கையிடமாகக் கொண்டு, பனைமடல் நாரையும் பனங்குருத்தையும் கிணையோடு சேர்த்துக் கட்டி உழவர் மனைக்குச் சென்று அவர் நல்கும் உணவை இரந்துண்ணும் வருத்தம் மிக்க வாழ்க்கையுடையவர் பரிசிலர் (புறம். 375:2-7). எனது சிறுகிணை ஒரு நாளும் இரவலர்க்கு அருளும் வள்ளன்மையுடையார் தலைவாயிற் சென்று அவர் நெடும்புகழைப் பரவி, ஒன்று வேண்டி இசையாதாயிற்று என ஓய்மான நல்லியாதனிடம் பெரும்பொருள் பெற்ற பொருநன் அவன் கொடைநலத்தைப் பாராட்டினான் (புறம். 376:20-22). பொருநன் தன் வறுமை வருத்தம் நீங்கக் கிணையை இசைத்துச் சென்று அவிபுணவை உண்ணுவோர் (தேவர்) புறங்காப்ப அற நெஞ்சின னாகிய வேந்தன் பன்னாள் வாழ்வானாக என இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியை வாழ்த்தினான் (புறம். 377:4-6). பொருநன் இளஞ்சேட் சென்னியின் கோயிலுது முற்றத்தே நின்று தன் அரித்த ஓசையைச் செய்யும் பெரிய கிணை கிழியுமாறு முழக்கி வஞ்சித்துறைப் பாடல்களை இசைத்துப் பாடினான் (புறம். 378:5-9). ஓய்மான விலலியாதனுக்கு யாம் கிணையேம் (கிணைப் பொருநராவேம்) எனப் பரிசில் பெற்ற பொருநன் பெறாத பொருநனிடம் கூறினான் (புறம். 379:7). வியனுலகு பலரும் அறிய நினதேயாகும்; அவ்வாறே நெட்டியின் காம்பு போன்ற தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணையும் எனதாகும்; இப்பறை சிறுகோலால் அடிகுந் தோறும் நடுங்குவது போல நின் பகைவர் கேட்டோறும் நடுங்குமாறு அவர் அவையில் நீ வென்ற தேர்களை ஏத்துவேன் எனக் கோலூர் கிழார் கிணைஞன் கூற்றில் நலங்கிள்ளியைப் பாராட்டுவர் (புறம். 382:17-22). பொருநன், சேவல் துயிலெடுப்ப எழுந்து தண்பனி துளிக்கும் வைகறையில் நுண்ணிய கோல் கட்டப்பட்ட சிறுகிணையைக் கொட்டி

நெடுமனை முற்றத்தில் நின்று உழவெருதுகளை வாழ்த்தி அவியன் புகழ்களைச் சொல்லி ஏத்தினான் (புறம். 383:1-5). 'யாம் கரும்பனூர் கிழானுடைய கிணையே' எனக் கிணைஞர் கூறினர் (புறம். 384:10). வயலாமையின் வெண்மையான வயிற்றைக் கண்டாற் போன்ற பெரிதாய் வலித்துக் கட்டப்பட்ட புதிய தோல் போர்த்த தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணையை அறைந்து நின்றிருவடி பொலிக என்று பொருநன் கூற்றில் குண்டு கட்ட பாலியாதனார் செலவக் கடுங்கோ வாழ் யாதனை வாழ்த்துவர் (நற். 387:1-4,14). பண்ணைது உழவுவினைக்குரிய எருதுகளையும் ஏற்றத்தையும் யாழிலிட்டு இசைத்துக் கிணையைக் கொட்டி நாடோறும் பாடேனாயின் என் சுற்றத்தை வழிதி அருள் செய்யாதொழிவானாக என்று மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார் பண்ணனைப் பாடுவர் (புறம். 388:10-16). ஒருகண் மாக்கிணை (புறம். 392:5; 394:7). பொருநன் குறைவில்லாத முழு மதியத்தை யொக்கும் பெரிய கிணையை ஒலிக்க இசைத்துக் கிள்ளிவளவனின் பீடுகெழு நோன் தானைப் பாடி வாழ்த்தினான் (புறம். 393:19-25). 'யாம் வாட்டாற் நெழினியாதனின் கிணையே' எனக் கிணைஞர் கூறினர் (புறம். 396:13,14). பொருநன் கிள்ளிவளவனின் நெடிய வாயிலில் தோன்றி நின்று தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணையை ஒலிப்ப இசைத்து, 'நீ துயில் எழுமதி' எனப் பாடினான் (புறம். 397:9-11). பொருநனின் தெளிந்த கிணைக்குரலைக் கடைக்கங்குலில் கேட்ட நலங் கிள்ளி அவன்பால் அருள் கொண்டு பழைய ஆடையை அகற்றிப் புதிய கலிங்கத்தை உடுப்பித்து உயர்ந்த கலன்களை நல்கினான் (புறம். 400:8-13). தித்தன வெளியனின் உறையூரில் உள்ள நாளோலக்கத்தில் எழுந்த ஓசையினிய தெளிந்த கிணையினது ஒலியைக் கேட்டு அவனது பெருமைகளை உணர்ந்த கட்டி அஞ்சிப் போர் செய்யாது ஓடினான் (அகம். 226:14-17). பாணர், வளம் பொருந்திய வாரினால் இறுகப் பிணித்துக் கட்டிய இழுத்து அடிக்கும் கோலினையுடைய தெளிந்த ஒலியின தாகிய கிணையின் இனிய குரலை எழுப்பிப் பாடி இரந்து பரிசில் பெறுவர் (அகம். 249:2-7). கூத்தர் சுரத்திடத்தே வந்த வெம்மையாலாய வருத்தத்தை மரதடியில் போக்கி இனிய ஒலியினையுடைய தெள்ளிய கிணையை ஒலிப்பர் (அகம். 301:9,10,23). அதியன் துஞ்சிய பின்பு சிறந்த ஒலியினை யுடைய பெரிய கிணையானது ஒலி அடங்கினாற் போல மலையின் அழகு ஒழிந்த காடாகிய பாலைவழிகள் ஒருதலையாகக் கொடியன (அகம். 325:8-11). மேலைத்

துறையில் கட்கலங்களைக் கழுவுதலின் கீழைத் துறையில் ஒழுகும் கள்ளின் தாரையை அருந்திட யாமை, சம்பங்கோழி வாச்சியக்காரனாக இறுகப் பிணித்த தெளிந்த கண்ணினையுடைய கிணை போலப் பிறழும் (அகம். 356:1-4). களிறறியானை திணைப்புனம் புகுவதை நோக்கிய குறவர் கணையுடையவரும் கிணையுடையவரும் கவணுடையவரும் கூச்சலிடுபவருமாகக் குடியிருப்பின புறமெல்லாம் சென்று ஆரவாரித்தனா (நற். 108:1-5). பரங்குன்றிற்குச் சென்று மலரைத் தூவுவோம்; அவியை ஊட்டுவோம்; தாளத்தோடு இசைப் பாட்டைப் பாடுவோம்; கிணையை முழுகு வோம் என்று தலைவன் இளையரிடம் கூறினான் (பரி. 8:80-82).

2. போர்ப்பறை. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வேம்பின தளிரை உழிஞையுடன் சேர்த்துக் கட்டித் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை வளைய மாலையுடன் சிறக்கச் சூடி ஓசையினிய தெளிந்த கிணை - போர்ப்பறை - முழங்கப் புனை கழல் எழுவரோடு பொருதான் (புறம். 76:4-13). நெடுஞ்செழியன் தன்னை இகழ்ந்து வந்த பகை வரைப் போர்க்களத்தில் கொன்றிடுதலும் உடம் படானாய அவ்விடத்து அவர் மகளிர் நாணி இறந்துபடத் தந்தையருடையவாகிய தம்முரிடத்துத் தெளிந்த கிணை முழங்கச் சென்று அவ்விடத்தே கொன்றான் (புறம். 78:7-12). நெடுஞ்செழியன் பொய்கையில் நீராடி வேம்பின தளிரைசூடித் தெளிந்த ஓசையையுடைய கிணை முன்னாகக் களிற் போலப் பெருமித்தோடு போர் புரிய வந்தான் (புறம். 79:1-4). குளிர்ந்த நீரில் ஆடுவாரது முழக்கத்தோடு கலந்து கொடிய போரைச் செய்யும் மறவரது தெளிந்த கிணையும் ஒலித்தது (பதி. 90:43,44).

3. உடுக்கை. கயத்தில் வாழும் யாமையை இருடிகம்பியில் கோத்தாற் போன்ற நுண்ணிய கோல் பிணிக்கப்பட்ட தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய கிணையை - உடுக்கையை - இசைக்கும் பாணன் கிள்ளிவளவனிடம் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான் (புறம். 70:1-3).

கிணைஞன் - கிணைப்பொருநன். ஏனைய வேந்தர்க்குத் தான் உவமமாவானே யன்றித் தனக்குப் பிறர் உவமமாகார் என்ற சான்றோரின் பாராட்டினைப் பெற்ற கிள்ளியின் புகழினைக் கேட்டு மதி மயங்கி நின்றானைச் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி 'புரவலரை நாடிச் சேய்மையிலுள்ள நாடு கட்டுச் செல்லும் கிணைஞனே - கிணைப் பொருநனே - நீயும் எம்மால் புரக்கப்படுதலையுடைய

என்று கூறினான் (புறம். 377:10-15).

கிணைத்தல் - கிணைப்பறை முழக்குதல். 'கிணைத்து - கிணைப்பறை முழக்கி - பரவுதற் கேற்பப் புரப் போர் பிறர் இனமையால் யான் நினை உள்ளி வந்தேன்' என ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஆய் அண்டிரனிடம் கூறினார் (புறம். 375:12-14).

கிணைமகள் - விறலி. பறம்பு மலையை வேலினால் வெவலுதல் வேந்தர்க்கும் அரிது; ஆனால் நீலத்தினது இணைந்த மலரை யொக்கும் மையுண்ட கண்ணையுடைய கிணைமகள் பாடினளாய் வரின் அம் மலையைப் பெறுதல் அவளுக்கு எளிது (புறம். 111). நெடிய மூங்கிலாலாகிய தூண்டிலாற் பிடித்த மீனை விற்றுக் கிணைமகள் சமைத்த புளிங்குழைக் கால மல்லாத காலத்தில் உண்ணும் வறுமையுடையவன் பொருநன் (புறம். 399:15-17). பசியாலே வருந்தி நுடங்கும் நுண்ணிய இடையினையும் வளையலை யணிந்த கையினையு முடைய கிணைமகள் நகத் தாற் கிள்ளிக் குறைத்த குப்பை வேளையை உப்பில லாமல் வேக வைத்து மடவோர் காட்சிக்கு நாணி வாயிலை யடைத்துத் தன் பெருஞ் சுற்றத்துடன் உண்ணும் (சிறு. 135-139).

கிணைமகள் - கிணைப்பொருநன். வெள்ளி தெந்திசையில் நிற்க, விளை வயல்களும் நீர்நிலைகளும் வற்றிய பயனில்லாத காலத்தில் பெரிய பறையாகிய தடாரியை இசைக்கும் கிணைமகள் - கிணைப்பொருநன் - பண்ணனை அடைந்து தன் நிலையை அறிவிக்க அவன் துன்பம் நீங்கப் பெரும் பொருள் நல கிளான் (புறம். 388:1-7).

கிணைவன் - கிணைப்பொருநன். 'வில்லியாதன் பன்றியின ஊன துண்டங்களைச் சோற்றுணவோடு நலகிப் பசி தீர்க்க வல்லவனாவான் என்று விடியற்காலத்தே வந்து பாடும் மரபினையுடைய நின் கிணைவன் - கிணைப்பொருநன் - சொல்லக் கேட்டு நினைக்க காண வேண்டுமென்ற வேட்கையால் வந்தேன்' எனப் புறத்திணை நன்னாகனார் ஓய்மான வில்லியாதனிடம் கூறினார் (புறம். 379:8-14). 'சுயா வேந்தரைப் பாடி வறுமையைப் போக்குவது இயலாது, வடத்தோடு வளளியோரைச் சூழ்ந்து திரியும் துன்பத்தை யாம் போக்குவோம்; கிணைவ, வாழவாயாக; வேனில் மிகக் வறற்காலத்தில நெடுநதொலைவில் இருப்பினும் இந்நாட்டே இருப்பினும் கவலையுறாது வருக' எனக் கரும்பலூர் கிழான் பொருநனிடம் கூறினான் (புறம். 381:11-21).

கிம்புரி - மகரவாய் வடிவிலமைந்த தூம்பு. நிலா

வின் பயனை நுகரும் நெடு முற்றத்தில் உள்ளீ, கிம்புரியின் - மகரவாய் வடிவிலமைந்த தூம்பின் - பகுத்த வாயினை யுடைய அம்பணம் நிறைகையினால் கலங்கி விழும் அருவியின் ஓசையும் மயில்கள் ஆரவாரிக்கும் இனிய வோசையும் செறிந்து மலையில தோன்றும் ஆரவாரம் போல அரண்மனையிடத்தே எழும் (நெடு. 94-100).

கிலுகிலி - கிலுகிலுப்பை. மந்தி, மகளிரது எழீற்றினை யொத்த முத்தைக் கிளிஞ்சிலின் வயிற்றிடத்தே இட்டு உப்பு வாணிக மகளிர் பெற்ற புதல்வரோடு கிலுகிலி - கிலுகிலுப்பை - விளையாடும் (சிறு. 58-61).

கிழக்கு - கீழ். விலங்குகளும் வீரரும் பட்ட பிணத்தை உண்ணும் பொருட்டு எருவைச் சேவல் புல்லாறு என்னும் பறவையோடு கிழக்கே - கீழே - இறங்கும் (பதி. 36:7-10). தலைவியின் தலையில் கிளைத்த மெல்லிய மயிர்க் கொத்துக்கள் கிழக்கே தாழ்ந்தன (குறு. 337:1, 2). 'பொற்கிண்ணத்துள் வைத்த பாலநின்னால் உண்ணப்படாமல் கிழக்கே வைத்திருக்கின்றமையைக் காணாய்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 297:1).

கிழங்கு - செடி கொடி முதலியவற்றின் மூலம். பாரியின் பறம்பு மலையில் உழவரால் உழுது விளைக்கப் படாது விளையும் நான்கு பொருள்களில் கொழு விய கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கும் ஒன்றாகும் (புறம். 109:3,6). மிளகுக் கொடி வளரும் மலைச் சாரலிடத்துக் காந்தட் கொழுங்கிழங்கு மிளிருமாறு கடுங்குட்பன்றி கிளையோடு உழுத பூழிக்கண் குறவர் திணையை விதைத்தனர் (புறம். 168:2-6). விளையாடும் மகளிர் பெருமாவிலங்கையில் பன்றி உழுத கரிய சேற்றைக் கிளைப்பின் புலால் நாளும் யாமை முட்டையினைத் தேன நாளும் ஆம்பற் கிழங்கொடு பெறுவர் (புறம். 176:1-6). சோழன் நலங்கிள்ளியின் படை செல்லுங்கால் முன்னே செல்லும் தூசிப் படையினர் பனையின் நுங்கினைத் தின்னுங் கால மாயின் இடைப்படையிலுள்ளோர் அப்பனை இருக்கும் இடம் சேரும்போது நுங்கு முற்றிக் கணிந்த பனம்பழம் தின்பர்; படையின் கடையிற் செல்வோர் அங்கு வரும்போது பிசுருடனே கூடிய சுடப்பட்ட பனங்கிழங்கு உண்பர் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் படைப்பெருக்கை ஆலத்தூர் கிழார் புனைவர் (புறம். 225:1-3). இரும்பொறையே, பழங்களும் கிழங்குகளும் உண்ணுதல் அற்றுப் போகா வாறு இடையறாது எக்காலத்திலும் கிடைக்கும்படி வளம் பொருந்திப் பல்லாழி வாழ்க என இளஞ் சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குன்றார் கிழார்

வாழ்த்தினார் (பதி. 99:4-9). தேனாகிய நெய்யோடே கிழங்கையும் விற்றவர் பண்டமாற்றாக மீனிளது நெய்யோடே நறவையும் பெற்றுச் சென்றனர் (பொரு. 214, 215). தொண்டைமாளிளந்திரையன் நாட்டில் உழவர் மனையில் தங்கின் பலாப்பழம் இளநீர், வாழைப்பழம், பனைநுங்கு, சேம்பின முதிர்கிழங்கு முதலியவற்றை உண்ணலாம் எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான் (பெரு. 355-363). மதுரையில் சோறிஞ்சாலையில் கண்ட சருக்கரைத் தெளிவையும் ஊன்சோற்றையும் மண்ணின் கீழ் வீழ்ந்த கிடங்குடனே பாற்சோறு முதலியவற்றையும் அயின்றனர் (மது. 532-535). கானவர் தேனினையும் கிழங்கினையும் தசை நிறைந்த கடகத்தையும் பன்றி இறைச்சியையும் பிற இறைச்சிகள் நிறைந்த வட்டியையும் யானைக் கொம்பினையும்கொண்டு வந்தனர் (மலை. 152-155). நன்னனின் நாடு காக்கும் வேடர் திரளைக் கண்டு, 'நாங்கள் நன்னனைக் காணச் செலகின்றோம்' என்று கூறுவீராயின், அவ்வேடர் தசைகளையும் கிழங்குகளையும் தந்து ஓம்புவர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 422-426). நிலம் பிளக்குமாறு இறங்கிய வேரில் முதிர்ந்த கிழங்கினையும் மூங்கிலொத்த திரண்ட தண்டினையும் களிற்றுச் செவி போன்ற இலையிடையே கழு நிவந்தன்ன முகைகளின் நடுவில் நகை முகம் போன்ற மலர்கள் விளங்கத் தாமரை மருத நீர்ப் பரப்பில் படர்ந்திருந்தது (அகம் 176:1-7). வயிரம் போன்ற கோட்டினையும் மூங்கில் வேர் போன்ற மயிரினையும் உடைய பன்றி சுனை நீரைக் குடித்துப் பிண்டம் போன்ற சேம்பின் கொழுங்கிழங்கை நிறையத் தின்றது (அகம். 178:1-5). கிளைத்த தூறாகிய நாணற் கிழங்கு மணலிடத்தே ஈன்ற முளையை ஓலுத்த கூரிய பற்களை உடையவள் தலைவி (அகம். 212:4,5). குன்றினிடத்தே பழங் குழியைத் தோண்டிய வேட்டுவன் கிழங்கினொடு தூய மணியைப் பெறுவான் (குறு. 379:1-3). கானவன் எய்து கொணர்ந்த முள்ளம் பன்றியின் கொழுந்தசைத் துண்டத்தைக் கிழங்கொடு சிறு குடியில் உள்ளார் பலர்க்கும் கொடிச்சி பகுத்துக் கொடுத்தாள் (நற். 85:8-10). கிழங்குகள் கீழிறங்கு தலும் தேனடைகள் மிகுதியாக மேலே தொங்கு தலும் சிலவாய் தினைகளை விதைத்து மிகுதியாகப் பயன் பெறுதலும் தலைவனின் மலைச் சிறப்பு களாகும் (நற். 328:1-3). கானவர் கிழங்குகழ்ந்த நெடுங்குழி மல்குமாறு வேங்கைப் பூமலர் பரவிக்கிடக்கும் (ஐங். 208:1-3). கிழங்கு - 1971 அகழ்ந்த ஸ்ரீராமன் பொருட்டுப் பன்றிகள் உழு குறிஞ்சிக்

கொல்லைக்கண் கானவர் தாம் வீத்திய தினை யினது முதல் விவைச்சலைக் கொய்தனர் (ஐங். 270: 1,2). குடிச் சுழித்த மென்மலரும் தாரும் கோதையும் கரைக்கண் உள்ள மரங்கொடிகளின் வேரும் தூரும் காயும் கிழங்கும் பரக்க அதன்மேல் பூரிய மாக்கள் உண்டு எஞ்சிய நறவத்தை உகுத்தலான் வையை நீர் நலனழிந்து வேறாகியது (பரி 8:46-50).

கிழமை - 1. உரிமை. சோழன் நலங்கிள்ளியின் பழைய நிலக் கிழமை - உரிமை - குறிப்பின் இத்தன்பணை நாடு திகிரிக்கண் பிசைந்து வைத்த மண் குயவன் கருத்துப்படி உருப்பெறுதல் போல அவன் கருத்திற் கொண்ட முடிபை உடையது (புறம். 33:7-10) கோப்பெருஞ்சோழன் தன் இனிய நண்பன் பிசிராந்தையைக் குறிப்பிடுகையில், 'தன் பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும் பொழுது என பெயர் பேதைச் சோழன் என்று என் பெயரைத் தனக்குப் பெயராகச் சொல்லும் சிறந்த காதற் கிழமையும் உடையவன்' எனக் கூறினான் (புறம். 216: 8-10). 'உடம்பொடு இனிய உயிர்' விரும்புமாறு போல விழையும் கிழமையும் கூடிய தொனனட்புடையவரிடம் செல்லின் நடுகல்லாகியவிடத்தும் இடங்கொடுத்தளிப்பர் என்பது உறுதி' எனக் கலலாகியும் இடங்கொடுத்த கோப்பெருஞ் சோழனை வடக்கிருந்த பொத்தியார் பாராட்டினார் (புறம். 223:3-6). மகளிரின் அல்குவினிடத்தே தழையாகக் கிடப்பதாலும் நகர்ப்புறத்தைக் கைவிடாது காக்கும் நெடுந்தகையின் சென்னியில் அணியப்படும் கிழமையுடைய தாய் இருப்பதாலும் நொச்சி பனமரத்தினுள்ளும் சிறந்த நன்மரமாகும் (புறம். 272). தலைவன் தலைவியின் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே உடையமையை அறியாது வருந்தினான் (அகம். 32:18-20). தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகன் அவளை நோக்கி வெண்மணலில் புணனை உதிர்த்த பொடியினைப் பொன்னாகக் கொண்டு இல்லற நடத்துவாயாயின், இந்த மனைக்கிழமை எம்மொடு சிறிதேனும் பொருநதுமாயின் தீதும் உண்டே என வினவினான் (அகம். 230:6-10). குரவைக ளுடைய தாடி மரபினாற் பாடிப் பழைய நிலத்தை யாளுந் கிழமையுடைய கோவாகிய பாண்டியன் இம்மலர் தலையுலகில் வாழ்வானாக என்று தெய்வத்தைப் பரவுவோம்; வருக எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (கலி. 103: 75-79). கற்புப் பொருநதிய நெறியையுடைய மனைவியரது அன்பு பொருநதிய ஊடற் கிழமையை நயத்தற் கேற்ற பண்பினை உடையவர் குமரன் (பரி. 8: 81, 82). காம நுகர்ச்சிக்குக் கிழமையுடைய நயத்தகு நல்லாளை (இப்பரத்தை) கூடும் எண்ணத்துடன் தான் அணிந

திருந்த மாலையைத் தலைவன் வையை நீரில் அவளைச் சென்றடையுமாறு விடுத்தான எனபது பரததை கூற்று (பரி. தி. 2. 41-44).

2. ஆளத்திவகை. முருகவேளின் திருப்பரங்குன்றத் தொரு பக்கம், பாடினி பாலைப்பண்ணுடன் கூடிய அழகிய மிடற்றுப் பாடற்கண் நாலுதாக்குடைய கிழமையும் - ஆளத்திவகையும் - நிறையும் குறையும் தோன்றப் பாடினாள் (பரி. 17: 17, 18).

கிழமையர் - உரிமையுடையர். 'வேந்தே, பிசிராந்தையார் நினைக்கேட்டிருக்கின்றே யன்றி நேரிற் கண்ட திலர்; பல யாண்டுகளாக வழுவினறிப் பழகிய கிழமையர் - உரிமையுடையர் - ஆயினும் நேரில் வருதல் அரிது' என்று கோப்பெருஞ்சோழன் வடக் கிருக்குங்கால் உடனிருந்த சான்றோர் அவனிடம் கூறினர் (புறம். 216: 1-4).

கிழமையோன் - உரிமையுடையோன். பெருந்தலைச் சாத் தனார் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக் கண்டு அவன் வாள் கொடுப்பக் கொண்டு வந்து இளங் குமணனுக்குக் காட்டித் 'தன்னிற் சிறந்தது பிறி தொன்று இன்மையால் தன் தலையைத் தருதற் பொருட்டு வாள் தந்த பின்னிடாத கொள்கையினையுடைய நின் கிழமையோனாகிய - உரிமையுடையோனாகிய - தமையனைக் கண்டு வெற்றி மிக்க உவகையுடன் வந்தேன்' என்று கூறினார் (புறம். 165:12-15).

கிழவ - உரியவ. அணுகுதற்கரிய வலிமையையுடைய, பொன உண்டாகும் பெரிய மலைக்குரிய இருங் கோவேள், பொன்படு மால்வரைக் கிழவ - உரியவ - என்று விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 201:17,18). முருகவேள், 'விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ' என விளிக்கப் பெறுகிறார் (முரு. 267). ஏழநரம்பின் கண்ணும் உரிமையுடைய பொருநன், 'ஏழின் கிழவ' என விளிக்கப் பெற்றான் (பொரு. 63). குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் 'தளராத புதுவருவாயை யுடைய முதிரத்துக் கிழவ' என விளித்துள்ளார் (புறம். 158:25,26). 'ஊரப்படாத குதிரை (குதிரைமலையின்) கிழவ' எனப்பிட்டங் கொற்றனைக் கருவூர் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார் விளித்துள்ளார் (புறம். 168:14).

கிழவர் - 1. உரியவர். 'பெருமானே, மண் செறிந்த உலகத்தின்கண் தமிழ் நாட்டுக்குக் கிழவர் - உரியவர் - ஆகிய மூவேந்தருள்ளும் அரசென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நின்னுடைய அரசே' எனக் கிள்ளிவளவனை வெள்ளைக் குடி நாகனார் பாராட்டினார் (புறம். 38:3-8). பாரி மாய்ந்தானாகக்

கையற்று வருந்திய கபிலர் பறம்பு மலையைத் தொழுது வழிபட்டு, முன்கையிற் குறுந்தொடியணிந்த பாரிமகளிரின கூந்தற்கிழவரை நாடிச் சென்றார் (புறம். 113:5-9). முன்னர் மன்னனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி குதிரை ஊர்ந்து சென்று இராப்பொழுதில் அடித்துக்கொணர்ந்த பலலான இனநிரைக்குக் கிழவர் அவனொடு எதிர்ந்து அழிந்தனர் (நற். 291:7-9). பிரிவுணர்த்திய தலைவனைத் தோழி நெருங்கி, 'நீ தேடுகின்ற பொருள், இத் தன்மையோர் நமக்குக் கிழவர் என்று கருதாது, பிறரிடத்து நின்ற நல்லினையானே மீண்டு மீண்டு சென்று தங்கும் நிலையில்லாத் தன்மையுடையது' என்று கூறிப் பொருளின் நிலையாமையை விளக்கினாள் (கலி. 21:10-12). கிழவன் - 1. காண்க.

2. முதிய ஆடவர். வையையில் நீராடிய பெண்டிருட் சிலர், 'எம் கணவரும் யாமும் கிழவர் - முதிய ஆடவர் - கிழவியர் எனப்படாமல நிலையுறும் இளமையை இத்தவம் தரச் செல்வத்தோடும் சுற்றத்தோடும் யாம் நிலைபெறுக' என வேண்டினர் (பரி. 11:120,121).

கிழவன் - 1. உரியவன். பெருந்திருமாவளவன் குளிர்ந்த நீரையுடைய காவிரிக் கிழவன் - உரியவன் - ஆவான் (புறம். 58:1). ஆய்அண்டிரன், குறவர் தேறல் மகிழ்ந்து வேங்கை மரத்தையுடைய முற்றத்தில் குரவை அயரும் மலைக்குக் கிழவன் (புறம். 129:1-5). அண்டிரன் முகிலினம் சென்று தங்கும் உயர்ந்த (பொதியின்) மலைக்குக் கிழவன் (புறம். 131: 1). சாரற்கண்ணே அருவியை யுடைய, பயன்படு (கொல்லி) மலைக்குக் கிழவன் சந்தனம் பூசிப் புலர்ந்த பரந்த மார்பினையுடைய வல்லிலோரி (புறம். 152:10-12). இழையணிந்த யானையை யிரப் போர்க்கு ஈயும் ஆதனோரி முகில் சூழ்ந்த (கொலி) மலைக்குக் கிழவனாவான் (புறம். 153:1-4). வறுமையுற்ற யாழ்ப்புலவரின் ஏற்கும் மண்டை புகழ்மிக்க கொண்கானத்துக் கிழவனின் தண்தா ரகலத்தை மலர்ந்து நோக்கின (புறம். 155: 6-8). குமணன் பழந்தூங்கும் முதிரத்துக் கிழவன் (புறம். 163:8,9). ஆண்மைக் கூறுபாடு பொருந்திய ஊக்கத்தினையும் தோலாத நல்லிசையினையும் உடைய நாகன் நாலையுரின் கிழவன் (புறம். 179: 9,10). வேந்தன் வரிபெறும் முறை அறியாமைக்குக் கிழவனாகி, உறுதி கூறாத அரசியற் சுற்றத்துடன் கூடி வரிப் பொருள் கொள்வானாயின் அவன் வறுமையுறுவான்; உலகமும் கெடும் (புறம். 184:7-11). வேந்தர்க்கு மகட்கொடை மறுத்த தந்தை தண்பணைக் கிழவனாவன் (புறம். 342:11). மாயா நல்லிசைக் கிள்ளி

வளவன் முழங்குநீர்ப் படப்பைக் காவிரிக் கிழவன் ஆவான் (புறம். 399: 11-13). குட்டுவன் மரந்தையன்ன குழைவிளங்கும் அழகிய நுதலையுடைய தலைவிக்குக் கிழவன் வரைவொடு வருவானெனத் தோழி தலைவிக்குணர்த்தினாள் (குற. 34: 6, 7). பெரிய மலைப்பக்கத்துக் கிழவன், என்றும் அன்றைய யன்ன நட்பினனாகவே இருந்தான் (குற. 385: 5, 6). மழை பன்னாள் பெய்யாதாயினும் அருவி இடையறா தொழுகும் வான தோய் மாமலைக் கிழவனைக் கண்டு, 'எம்மைக்கைவிடுதலினால் நீ சான்றோயல்லை என்று சொல்லிவருவோம்; வா' எனத் தலைவி தோழியை அழைத்தாள் (நற். 365: 5-9). 'வள்ளைப் பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப் பாட, நம் மெனறோளின் கிழவனும் மறைந்து நின்று கேட்டு அருள்பண்ணி வரைவு வேண்டி வந்தனன்' எனத் தோழி தலைவிக் குரைத்தாள் (கவி. 41: 40-42). நின் கையிடத்து யாதுளது எனத் தலைவியைக் கேட்ட ஆற்றிடைத் தலைவனுக்கு அவள், 'யான் இச்சேரிக் கிழவன் மகள்; என் கையிலிருப்பது புலத்தி விற்பதற்காகப் பணையோலையால் முடைந்த புட்டில்' என்றாள் (கவி. 117: 5, 8).

2. கணவன். கண்டிரக்கோனின் பெண்டிர் தம் கிழவன் - கணவன் - சேட்புலம் செல்லின், பாடுநர் உவக்குமாறு இழையணிந்த புன்றலை மடப் பிடியைப் பரிசிலாக நல்குவர் (புறம். 151: 3-6). மறக்குடி மகள் பாணர்க்கு வருவிருந்து அயரும் விருப்பினள்; அவள் கிழவனும் போரில் யானைகளை வென்று அவற்றின் பொன்னாலான ஓடை முதலிய வற்றைப் பரிசிலாக வழங்கும் இயல்பினன் (புறம். 326: 7-15).

கிழவியர் - முதிய பெண்டிர். வையையில் நீராடிய பெண்டிருட் சிலர், 'எம் கணவரும் யாமும் கிழவர் கிழவியர் - முதிய பெண்டிர் - எனப் படாமல் ஏழ் பிறப்பும் நிலைத்த இளமையுடனும் செல்வத்துடனும் சுற்றத்துடனும் யாம் நிலைபெறுக' என வேண்டினர் (பரி. 11: 120, 121).

கிழவியர் - உரிமை உடையிர். 'நன்னனின் கூத்தரேம் என்று கூறி, நும்முடைய மனைபோலத் தடையின் றிச் சென்று கிழவியர் - உரிமை உடையிர் - போலக் கேளாதே உறவு கொள்ளின் நெய்யில் பொரித்த தசையுடன் தினைச் சோற்றைப் பெறுவீர்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 164-169).

கிழவோம் - உரியோம். 'கடலால் வரும் பல பண்டத்தையுடைய நாடு கிழவோம் - உரியோம் -' எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி விளிக்கப் பெறுகிறான் (புறம். 30: 15). 'ஒரு பெண் யானை படியும் சிறிய இடம்

ஏழு களிற்றினைப் புரக்கும் நாடு கிழவோம்' எனக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 40: 10, 11). 'பெண்ணையாற்றுப் பக்கத்தையுடைய நாடு கிழவோம்' என மலையமான திருமுடிக்காரி விளிக்கப் பெறுகிறான் (புறம். 126: 23). 'யாவரும் ஒப்பப் புகழும் நாடு கிழவோம்' என ஆய்வள்ளல் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 135: 22). பெருஞ்சித்திரனார் தம் மனைவியை 'மனைகிழவோம்' என விளித்துக் குமணன் நல்கி 3 வளனை எல்லோர்க்கும் கொடுப்பாயாக எ: 7 உரைத்தாரா (புறம். 163: 7-9). 'போரில் அடங்கா உரை அடக்கும் நிறைந்த விளையுளை யுடைய நாடு கிழவோம்' என விச்சிக்கோன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 200: 15-17). 'இருங்கோவேள் பகைவர் அஞ்சும் தாணையுடைய கேடில்லாத நாடுகிழவோம்' என விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 201: 19, 20). பெருங்கல் வைப்பின் நாடு கிழவோம்' எனப்பது இருங்கோவேளைக் குறித்த விளி (புறம். 202: 21). 'கண்டார்க்கு அச்சம் பயக்கும் களங்கிழவோம்' எனச் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியை ஊனபொதி பசுங்குடையார் விளிப்பர் (புறம். 370: 27). 'குருதியுலர்ந்து துகள்பட்ட களங்கிழவோம்' என்பது தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனைக் குறித்த விளியாகும் (புறம். 371: 27). 'கண்டார்க்கு அச்சம் தரும் இடமாகிய களங்கிழவோம்' எனக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 373: 39). 'பகைவரது யானைப் படையைக் கண்டால் நிலலாமல் அதனமேற் செல்லும் தாணையையுடைய இறைகிழவோயே' என ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 54: 16, 17). பெருஞ்சேர லிரும்பொறை, 'அகன்ற இடத்தையுடைய ஊர்களைக் கொண்ட நாடு கிழவோம்' என விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 76: 15). 'குளிர்த் கடற்பக்கத்தையுடைய நாடு கிழவோம்' என்பது இளஞ்சேரலிரும் பொறையைக் குறித்த விளி (பதி. 88: 42). இளஞ்சேர லிரும்பொறைக்குப் 'பெருநல் யானைகளை யுடைய இறைகிழவோம்' என்பதும் விளியாக அமைந்துள்ளது (பதி. 90: 57).

கிழவோர் - உரியோர். 'தும்பி, நீ சென்று தேனடைகள் தொங்கும் மலை கிழவோரிடம் - உரியோரிடம் - களையெடுப்பாரின் தங்கையாகிய தலைவி தமரின நீங்களாய் வருந்துகின்றாள எனபதைச் சொல்வாயாக' எனத் தோழி கூறினாள் (குற. 392: 1, 5-8). தலைவி, செல்வாய்ப் பைங்கிளியை நோக்கிப் பலா மரங்கள் நிறைந்த சாரலையுடைய தலைவர் நாட்டு மலைப்பக்கம் நின் கிளையைக் காணச்

செல்வாயாயின, 'இம்மலைக் கானக்குறவர் மட மகள ஏனல் காவல ஆயினள்' என அம்மலைகிழவோற்குச் சொல்லுக என வேண்டினள் (நற. 102: 1, 5-9).

கிழவோன் - உரியோன். நெல்லரிபும் தொழுவர்மும் கூர்வாள மழுங்குமாயின் பின்னும் திறமபட அரிதல் வேண்டிக் கலலெனக் கருதி யாமையின் முது கோட்டில அதனைத் தீட்டும் மாவிலங்கைக் கிழவோன் - உரியோன் - ஓய்மான் வில்லியாதன் (புறம. 379:3-7). காவிரி பாயும் தோட்டங்களையும் நெல்விளையும் கழனிகளையும் உடைய அம்பர் எனனும் ஊருக்குக் கிழவோன் நல் அருவந்தை (புறம. 385:8-10). புல்லிய தலையை யுடைய பிடியானை வருந்த, அதன் கன்றைக் கொணர்ந்து குன்றக் நல்லூரின மன்றத்தே பிணித்து வைக்கும் அருவி பாயும் வேங்கடங்கிழவோன், தன் மனம் செல்லுமிட மெல்லாம சேற்ற கெழாத நல்லேர் முதியன ஆவான் (புறம. 389: 9-12). வன்மை பொருந்திய தடகையினையும் வாய் வாளினையும் விற்பயிற்சியால் உயர்ந்தகன்ற சந்தனம் பூசிய மார்பினையும் உடைய சோழிய ஏனாதி திருக் குட்டுவன் தழைத்த கதிர்களையுடைய கழனிகள் சூழ்ந்த வெண்குடை எனனும் ஊர்க்குக் கிழவோன் ஆவான் (புறம. 394:1-3). சோழன் நலங்கிள்ளி கடலிற் செவலும் வங்கங்களைத் துறைதோறும் பிணிக்கும் நல்லூர்களையும் உறைதற்கினிய புது வருவாயையு முடைய நாடு கிழவோன் ஆவான் (புறம. 408:20-23). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன உழவர் பல கடாக்களைப் பூட்டி உழுத கலபைக் கொழுவின் பக்கத்தே அழகிய மணியைப் பெறுவதற் கிடமான சிறந்த ஊர்களைக் கொண்ட நாட்டிற்குக் கிழவோன் (பதி. 58:15-19). செலவக் கடுங்கோ வாழியாதன் பளிங்கு விரவிய செம்பரல் முரம்பில் கதிர்த்திருமணி பெறும் அகன்ற இடத் தையுடைய ஊர்களுடன் கூடிய நாடு கிழவோன் ஆவான் (பதி. 66: 18-20). பழமுதிர்சோலை மலை கிழவோன் (முருகன்) பெறலரும் பரிசில் நல்குவான் என அனபன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகிறான் (முரு. 295,317). காவிரிபுரக்கும் நாடு கிழவோன் எனக் கரிகால வளவன் சுட்டப் பெறுகிறான் (பொரு. 248). செந்தீப் பேணும் முனிவர் களிறு தரும் விறகினால வேள்வி செய்யும் இலங்கும் அருவியுடைய மலை கிழவோன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் (பெரு. 498-500). மலையினின்றும் வீழும் அருவிகள் வென்றுயர்கின்ற கொடிகள் போலத் தோன்றும் குன்றுசூழ பரப்பினையுடைய நாடு கிழவோன் நன்னன் (மலை. 581-583). குன்று கிழ

வோனாய தலைவன் தலைவியின் மையுண்ட கண் களைப் பலமுறை நோக்கிச் சென்றான்; மாலைப் போதில் அவன் மறைந்திடும் திசை நோக்கித் 'தோழி இவன் மகனே' என்றுதலைவி தன்னிடம் கூறியதைத் தோழி செவிலித் தாய்க்குக் கூறி அறத்தொடு நின்றாள் (அகம். 48:21-26). மேகம் தழுவும் சிமையங்களை உடைய மலைகிழவோன், படுமழை பொழிந்த நள்ளிரவில் கொல்லுநதொழிலையுடைய விலங்குகள் திரியும் இருளிடையே நாடோறும் தமிழனாய்த் தலைவியைக் காண வந்தான் (அகம் 108:8-11,18). எவ்வி யாமொலிக்கும் மறுகினையுடைய நீடுர்க்குக் கிழவோனாவான் (அகம். 266:10,11). காவிரிப்படப் பையையும் நீர் நிறைந்தோடும் புதவங்களையும் உடையபோர் எனனும் ஊரின கிழவோன் பழையன் (அகம். 324:10-12). நெற்கதிர்களையுடைய வல்லம் என்னும் ஊரின் கிழவோனாகிய நல்லடி என்பான் நல்ல தேரினையும் கடிய களிறறியானைகளையு முடைய சோழரின் வழித்தோன்றல் ஆவான் (அகம். 356:11-14). 'மூங்கில் வேலியை யுடைய மலைகிழவோனாகிய தலைவன் பொருட்டுத் தலைவிகுத் தொடி நெகிழ்ந்தன; தோள் மெலிந்தன (குறு. 239: 1,6). யானை மடப பிடி தழுவிச் குன்றச் சிறுகுடி இறங்கிச் செல்லும் மன்றங்கள் பொருந்திய மலை கிழவோனுக்கு நின் பொறுத்தற்கரிய துன்பம் தீரும் வண்ணம் கூறத் தகுவனவற்றைக் கூறினால் எனன் எனத் தலைவியைத் தோழி வினவினாள் (குறு. 332). வலிமிக்க சோழ மன்னர் கொங்கரையடக்கும் பொருட்டுப் போர் எனனும் ஊரின் கிழவோன் பழையனிடம் தப்பாத வேற்படையைப் பெற்று வைத்திருந்தார் (நற. 10:6-8). கொடுமுடிகள் உயர்ந்து விளங்கும் மலைகிழவோனாகிய தலைவன் முனபு எம் கைக்கொண்டு தன்கண் ஒற்றியும் தனக்கை கொண்டு என் நன்னுதல் நீவியும் அன்னைபோல இனிய கூறினான் எனப் பிரிவாற்றாத தலைவிகுத் தோழி கூறினாள் (நற. 28:1-4,9). கரிய மலைப்பக்கத்தையும் வெள்ளிய அருவியையும் உடைய மலைகிழவோன் என்றும் நம் நயந்து வருந்தினான் எனனும் 'என்னுடைய வாயமொழியைத் தெளிந்தாய் அலலை' எனக் குறை நயந்த தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள் (நற. 32:1-4). தலைவன் வரும் ஆறறது ஏதம் அஞ்சி நிறம் வேறுபட்ட தலைவி வெறியாடல உற்ற விடத்து, 'மலர் உதிர்நது பரவிய வேங்கை மரத் தின் கீழே தங்கியிருக்கும் மலை கிழவோனுக்கு நாம் எனன் செய்ய வல்லோம்' எனச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்குமாறு தோழிக்குரைத்தாள் (நற. 51:1,11). கண்டல் மர வேலிகளை யுடைய நும்

துறைகிழவோனிடம், என் குறை இத்தன்மையது என உணர உரைக்குமாறு தலைவி வெண்குருகிடம் வேண்டினாள் (நற். 54:4-11). தலைவியின் மேனியேறு பாடு முருகனாலும் வேறுள்ள அணங்குகளாலும் எய்தியதொன்றன்று; மணிபோலத்தோன்றும்மலை கிழவோன் இதனைச் செய்வித்தான் என்று நெடு வேள் கூறின, அதனால் அவனுக்குக் குற்றமுண்டோ என்று தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சிறைப்புறத்தலைவனுக்கு வெறியயரும் செய்தியை உணர்த்தினாள் (நற். 173:5-10). குதித்து விழுகின்ற அருவியையுடைய மலைகிழவோன் மேகம் பரத்தலினால் செறிந்த இருளுடைய நடு யாமத்தில் அரிய வழியில் வந்து அருளுதல் செய்யானோ எனச் சிறைப்புறமாகத் தலைவன் கேட்பத்தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 228:2-5,9). ஊர் கிழவோன் தன் சொல்லை நம்பிய பேதை மகளின் மேனியைப் பசலை மூழ்கச் செய்யும் கொடுமையுடையவன் (ஐங். 41:3,4). வரையர மகளிர் குழுவுடன கூடிச் செல்லுமிடமெல்லாம் நீங்காது நோக்கி நல்லள் என்று என்னைப் பாராட்டுவர்; ஆனால் மலை கிழவோர்க்கு நான் தீயேன் ஆதல் யாங்ஙனம் எனச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்கத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 204:2-5). முல்லை நிலம் அழகுசெய்யும் சிறுமலைகள் பொருந்திய நாடு கிழவோன், தலைவி மகனுக்கு முலைப்பாலூட்டும்போது அவளது சிறுபுறந்தழுவுதல் கண்டு அவன் பேரன்பினைத் தலைவியின் தாய் பாராட்டினாள் (ஐங். 404). வண்டுதும் பூக்கள் நிறைந்த முல்லை நிலப் பரப்பினையுடைய நாடு கிழவோன் மகன் விளையாடுதலைக் கண்டு காதலியைத் தழுவித் களித்து இனிதிருந்தான் (ஐங். 406). மென்புல வைப்பின் நாடு கிழவோன் நயந்த காதலியைத் தழுவிப் பாணர் யாத்த பாவின் பயன் தெரிந்து இனபுற் றிருந்தான் (ஐங். 407). நாம் தன்னுடைய மலையைப் பாட அதுகேட்ட மலை கிழவோன், மெய்ம்மலி யுவகையனாய் நின் மென் முலை ஆகம் அழகுபெற வரைவொடு புகுந்தான் எனத் தோழி தலைவிக்குரைத்தாள் (கவி. 40:31-34). 'நாம் பாடிய வள்ளைப் பாட்டினைச் சிறைப்புற மாக நின்று கேட்ட தலைவன் வரைவு வேண்டி வந்தான்; உன்னுடைய தந்தையும் மணத்தை யுடைய வேங்கைக்கீழிருந்து அம்மலைகிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக் கூறினான; ஆதலால் நமக்கு நனமை உண்டாகின்றது; வருந்தாதே' எனத் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (கவி. 41:40-44).

கிழார் - பூட்டைப்பொறி. தலையாலங்கானத்துச் செரு

ச இலாகா 2 22அ

வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய ஊர்களில் மெத்தெனற கட்டுக்களையுடைய வலிய கிழார் - பூட்டைப்பொறி - ஓசை கேட்டது (மது. 93).

கிழி - ஆடை. எள்ளைப் பிழிந்தெடுக்கும் நெய்யும் வெள்ளிய கிழியும் - ஆடையும் - பெறாது நன்கலம் பெறும் விறலி ஊரில் கூத்தயர்வாள் (நற். 228:8,11).

கிழிப்பு - குகை. வானம், மலைகிழிப்பு - குகை - போன்று கரிய இருளைப் பரப்பிப் பலவாய டும். யொலியுடைய மேகம் முழங்குவதும் நீங்கவில்லை. (நற். 154:1,3).

கிள்ளி - சோழ அரசன். 'பகைவரை வென்ற மாறுபாட்டான் மிக்க செல்வத்தையுடைய தேர்வன் கிள்ளியின் (நலங்கிள்ளியின்) தம்பியே' எனச் சோழன் மாவளத்தான் விளிக்கப்படுகிறான் (புறம். 43:9,10). பிசிராந்தையார் 'அன்னச் சேவலே, நீ சோழ நாடு செல்லின் உறையூரின் கண் உள்ள அரண்மனைக்குள் சென்று எம் பேரரசன கிள்ளி! (கோப்பெருஞ்சோழன்) கேட்குமாறு பிசிரா என்னும் ஊரின் கண் ஆந்தையுடைய அடிக் கீழ் என்று சொல்லின் நின் பேடையுடைய நன்கலம் நல்குவான் என்று அதனை விளித்துக் கூறினார் (புறம். 67:1,8-14). வெல்லும் போரினைச் செய்யும் வீரக்கழ லணிந்த திருந்திய அடியினையும் கடிய செலவினையுமுடைய குதிரையைக் கொண்ட கிள்ளி என ஏனாதி திருக்கிள்ளி விளிக்கப் படுதல் (புறம். 187:9,10). பொன்னாற் செய்த மாலையை யுடைய தேர்வண்மையைச் செய்யும் கிள்ளி (கோப்பெருஞ்சோழன்) இல்லாத பேரிசை மூதூர் மன்றம் கண்டு வருந்தினேன் எனப் பொத்தியார் கூறுகின்றார் (புறம். 220:5-7). கடுமான் கிள்ளி, கண்ணுக்கு அழகு நிறைந்த ஆததி மாலையையும் விரைந்து செல்லும் குதிரைகளையு முடையவன் (புறம். 355:5). கோசரது படையை அழித்து நாட்டைக் கைக்கொள்ள விரும்பிய பொலம்பூண் கிள்ளிக்கு மலர்கள் விரிந்துள்ள நெடிய கழியின் இடையே அமைந்த பெரிய புகழையும் தோட்டங்களையும் உடைய காவிரிப்பூம்பட்டினம் உரியதாகும் (அகம். 205:9-12). யானைகளைக் கொண்ட இசைவிரும்பிய கிள்ளி அரிசிலாற்றுக் குரியவன் (நற். 141:9-11). கைவண்மையுடைய கிள்ளிக்கு வெண்ணி என்னும் ஊர் உரியது (நற். 390:3). ஒளிவீகம் இலை போன்ற வேற்படையையும் விரைந்து செல்லும் குதிரையையும் உடைய கிள்ளியின் மதில்கொல் யானை போல விரைந்து அணையை அழிக்கும் புதுப்புனல் வந்தது (ஐங். 78:1-3).

கிள்ளிமங்கலங் கிழார் - புலவர். கிளிமங்கலங் கிழார்,

கிழிமங்கலங் கிழார், கழிமங்கலங்கிழார், கிள்ளி கிழார் என்ற வேறு நான்கு பாடங்களோடும் இவர் பெயர் காணப்படும். கிள்ளிமங்கல மென்பதே ஏற் புடைய பாடமாயின், இப்புலவர் பாண்டிநாட்டி லுள்ள கிள்ளிமங்கலமென்னும் ஊரினராவர். கிள்ளிமங்கல மென்ற பெயரில் சோழ நாட்டில் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் அரியலூர்க்கருகில் ஒருர் உள்ளதென்பதும் கருதத்தகும். 'கிழிமங்கலம், கழிமங்கலம்' என்ற பாடத் தொடர்கள் ஆய்விற் குரியன. கிள்ளிகிழார் என்ற பாடத்தை நோக்கின் இவர் சோழமன்னர் குடியுடன தொடர்புடையவர் எனக் கருத இடனுண்டு. கிழார் என்பதனால் வேளாளர் என்பது போதரும். ஊரொடு தொடர்ந்த மரபுப் பெயராலேயே குறிக்கப்படு மளவு புகழமைந்தமையால் இவர்க்கு இயற்பெயர் வேண்டப்படாது மறைந்தது போலும். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் மட்டும் நான்கு பாடல்கள் (76, 110, 152, 181) உள்ளன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்ற முத்திணைகளை இவர் பாடி யுள்ளார். மலைப்பக்கத்தின் சேம்பின் அகன்ற இலையை யானையின் செவியசைப்பைப் போல் வாடைக்காற்று அசைக்குமென்றும் (குறு. 76) நீலத் தின் பேரரும்பை மலர்த்திப் புதரில் கருவினை மலரை யாட்டி ஈங்கை மலர்கள் உதிருமாறு வாடைக் காற்று வீசுமென்றும் (குறு. 110) இருபாடல் களில் இவரால் வாடை புனைவு பெறுகின்றது. தாயமுகம் நோக்கி வளரும் யாமைப்பார்ப்பினைப் போலத் தலைவரைப் பலகால் காண்டலால் தலை வியர் காமம் வளரும் எனவும் தலைவரால் பிரியப் படும் நிலையில் தலைவியர் காமம் தாயில்லாத முட்டை அடைகாக்கப்படாது கிடந்தபடியே அழிவதுபோல உள்ளதாக்குள்ளே கிடந்து மெலி யும் எனவும் (குறு. 152) தலைவி கூற்றில் இவர் தரும் உலமைக் குறிப்புகள் சிறப்புநயங் கொண் டன. ஈன்றணிமையுடைய காரான், உழவனால் கட்டப்பட்ட கன்றின அருகிலிருந்து அகன்று செல் லாமல் பக்கத்திலேயே உள்ள பசும் பயிர்களை மேயும் என்பதனால் தலைவன் இல்லின்கண் உறையு ம தலைவிபால் கொண்ட அன்பு குறையாம லேயே தனக்கு வேண்டும் இன்பத்தை அருகிலுள்ள பரத்தையர்பால் பெறுகின்றான் என்ற குறிப்புப் பொருளை யமைத்து இவர் 'மருதத்திணைப் பாடலை (குறு. 181) யாத்துள்ளார்.

கிள்ளிமங்கலங்கிழார் மகனார் சேர கோவனார் - புலவர். பாண்டி நாட்டிலுள்ள கிள்ளிமங்கலமென்ற ஊரி னராய்ப் புகழமைந்த வேளாளர்க்கு மகனாரான சேர கோவனார் என்று இவர் பெயர் விளக்கம்

பெறுவார். இவர் தந்தையாரான கிள்ளிமங்கலங் கிழார் குறுந்தொகையில் நான்கு பாடல்களைப் பாடிய புலவராவார். அவர் மகனாரான இவர் பாடிய பாடலொன்று நற்றிணையில் 365-ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. ஒன்றேயாயினும் நன்றாய் இயன்றுள்ள இவர் பாடலில் தலைவனைப் பலநாள் மழை பெய்யாதொழியினும் அருவி ஆரவாரிக்கும் நீர்வளம் மிக்க மலைநாடனாகக் குறிப்பிட்டுக் களவு நீட்டிக்கும் நிலையில் அவனைச் 'சான்றோய் அல்லை' எனச் சொல்லி விட்டு வரு தற்குத் தோழி தலைவியை அழைக்கின்றாள். அருமையிற் காக்கின்ற அன்னையின் காவலை மீறிப் பெருவாயிலைக் கடந்துபோய் ஊர்ப்பொது மன்றத்தினை யடைந்து பகலிலேயே பலரும் காணு மாறு அவறுரை வினவிச் செல்வோமோ என்று அவன் சிறைப்புறத்தானாய் நிற்கையில் அவள் தலை வியை அழைப்பது நயமுறவுள்ளது. இவர் பெயர் சோகோவனார் என்று நற்றிணை பி.நா. உரையில் காணப்படுகின்றது. அவ்வுரையாசிரியர் கோவன் என்பதை இவரது இயற்பெயராகவும் சோ என்பதை அடைமொழியாகவும் காட்டி, அவ்வடை மொழியைப் பலர் பெற்றிருக்கின்றனர் என்றும் இன்ன காரணத்தால் அவ்வடைமொழி கொடுக் கப்படுவ தென்பதும் அதன் பொருள் இன்ன தென்பதும் விளங்கவில்லை என்றும் கூறுவர் (பி.நா. நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு). ஆயின், வையா புரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பில் இவர் பெயர் சேரகோவனார் என்று கொள்ளப் பட்டுள்ளது. இவை இரண்டினுக்கும் மாறாக, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கதது ஏட்டில் இவர் பெயர் சொகிரனார் என்று காணப்படுவதாகக் காட்டி அது சங்ககாலப் பெயர் வகையென்றும் கணித் தொழிலடியாக அப்பெயர் அமையு மென்றும் கூறுவர் ஔவை. து.

கிள்ளிவளவன் - சோழ மன்னன். நீ கிள்ளிவளவனிடம் செல்குவையாயின் அவனது நெடுங்கடைவாயிலில் நின்றலும் இலை; அவனது தேர்வீச இருக்கையில் அவனைக் கண்டால் வண்டு ஒலிக்காத பொற்றா மரைப் பூவினைச் சூடாயாதல் அதனினும் இலை' என்று ஆலத்தார் கிழார் கிள்ளி வளவனிடம் பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவர் (புறம். 69: 4, 16, 17). கிள்ளிவளவனது கொள்ளக்கொள்ளக் குறைபடாத கூழ் உடைய வியன் நகர் அடு நெருப்பல்லது சுடு நெருப்பறியாது; அவன் சோற்றையும் தண்ணீரையும் விளைக்கும் நவீன நாட்டுக்கு வேந்தன்; அவனது நல்லிசையை உள்ளிச் சென்றால் செல்வனாகலாம்; விறகு தேடும் மாக்களுக்குப் பொன் கிடைத்தாற்

போன்றதன்று அவன ஈகை என்று கிள்ளிவளவன் சிறப்புக்களைக் கோலூர்கிழார் பாடுவர் (புறம். 70: 7-18). நாங்கள் அசையும் தலையாட்டம் அணிந்த குதிரைகளையுடைய நலங்கிள்ளியின் விருப்பத்திற் குரிய பொருநராவேம்; பிறரைப் பாடிப் பரிசிலைப் பெற விரும்பேம்; அவனையே பாடுவேம் எனப் பொருநர் கூற்றில் நலங்கிள்ளியைக் கோலூர் கிழார் பாடுவர் (புறம். 382:4,7). காவிரி பாயும் நாட்டிற்குரிய கெடாத நல்ல புகழையுடையவன் கிள்ளிவளவன் (புறம். 399: 12, 13). பழையன் மாறனைக் கடலிற் சென்று கிள்ளிவளவன் பொருது வென்றான். (அகம். 346: 19-22).

கிள்ளை - கிளி. வைக்கோல் வேய்ந்த குடிலின் முற்றத்தே அவல் இடிக்கும் உலக்கை ஓசையை அயலிடத்துள்ள கிள்ளை - கிளி - தமக்குண்டாய பகையாகக் கருதி அஞ்சும் (பெரு. 225-227). மனைகளில் தங்கும் கோழிகளுடனே நாயும் சேராத தம் பதியில் வளைந்த வாயுடைய கிள்ளைக்கு மறையினை அந்தணர் பயிற்றுவர் (பெரு. 299 - 301). பறவைகள் நிறைந்த வழிகளையுடைய மலைப் பக்கத்திலுள்ள புனத்தில் தெளித்த சொற்களை இடையிடையே கூறித் தலைவி தோழியுடன் கிள்ளைகளை ஓட்டினாள் (குறி. 99-101). 'நீ பூமாலை அசைய ஓடிக் கிள்ளையைத் தெள்விளி பயிற்றி ஓட்டாயாயின கிளிகடியத் தெரிந்திலன் என அன்னை பிறரைக் காவலாக வைத்தால் பின் தலைவன் மார்பினைப் பொருந்துதல் அரிதாகி விடும்' எனத் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியிடம் தோழி கூறினாள் (அகம். 28: 9,10). செந்தினைப்புனத்தில் தலைவன் தலைவியோடு சிவந்த கழுத்தையுடைய கிள்ளைகளை ஓட்டினான் (அகம். 242:5,6). மழையால் வளர்க்கப்பட்ட பசும் பயிர்கள் தளிரியல் கிள்ளையின் சிறு குஞ்சின் தூவியைப் போன்று காட்சியளித்தன (அகம். 324: 3-5). தலைவியால் வளர்க்கப்பட்ட செந்தார்க் கிள்ளைகள் அவளது பிரிவாற்றாது மங்கையர் பாலூட்டவும் உண்ணவில்லை (அகம். 369: 3,4). கிள்ளை தன் வளைந்த வாயிலே கொண்டுள்ள வேம்பின ஒண்பழம், புது நூலில் நுழைத்தற்குத் தன் வளைந்த உகிர்களிடையே கொண்ட ஒற்றைப் பொற்காசினை ஒக்கும் (குறு. 67:1-4). நறுந்தழை உடையணிந்த மகளிரால் கடியப் பட்ட கிள்ளை குறிய பொற்றைமலையின் உச்சியைச் சேரும் (குறு. 333:3,4). நீர்வடிகின்ற கண்ணையுடையனாகி அழு கின்ற என்னை விடத் தலைவி வளர்த்த கிள்ளையும் 'அன்னாய், துயிலுணர்தி' எனக் கூவும் எனத்

தலைவி தலைவனுடன் கூடி உடன் போயினள் எனக் கேட்ட தாய் வருந்திக் கூறினாள் (நற். 143: 4,5). தினைப்புனங் காவலுக்குக் காரணமாயிருந் தமையின் வெள்ளம் எனனும் பேரெண்ணை எல்லையாக வுடைய ஊழிகள் பற்பல கழிவன வாகியும் கிள்ளைகள் பலவும் இவ்வுலகில் நிலை பெற்று வாழ்வனவாக எனத் தலைவன் வாழ்த்தினான் (ஐங். 281). நெடிய மலையின்கண் ணுளே குறுங்கால்களைக் கொண்ட வருடையாட்டை, கண்டு, தினையிற் பாய்ந்து கதிர் கொய்யும் கிள்ளை அஞ்சும் (ஐங். 287:1,2). நல்லறமே நாளும் செய்து வரும் செங்கோல் மன்னனைப் போலவே கிள்ளை களும் நனி சிறந்தன என்பது தோழி கூற்று (ஐங். 290:1,2). கிளி காண்க.

கிளவி - 1. சொல். தலைவி அழகிய இனிய கிளவியினை - சொல்லினை - உடையவள் (அகம். 3:16;9: 25). தலைவி காதலுடையாரை விட்டுப் பிரிதல் அறநெறி அன்றெனக் கூறிய தொன்மை பொருந்திய கிளவி அவ்வாறு சொல்லிய அளவில் கழிக என்று கூறுவாள் போல அக்குறிப்பினை முகக் குறிப்பான உரைத்துக் காட்டினாள் (அகம். 8:16-19). தலைவி யாழின் நரம்பு ஒலிப்பது போன்ற மிக இனிய கிளவியை உடையவள் (அகம். 109:1,2). ஆயத்தார் அழகிய இனிய கிளவியர் (அகம். 153:2). யாழ் வல்லோன் இயக்கும் நல்ல யாழினது செவ் வழிப் பண்ணின் இசையைக் கேட்டாற் போலும் மிக இனிய கிளவியை உடையவள் தலைவி (அகம். 212:6-8). அன்பும் மடனும் சாயலும் இயல்பும் என்பை நெகிழ வைக்கும் கிளவியும் உடையவன் தலைவி (அகம். 225:1,2) தலைவி இயற்றிய வண்டல் மனையைப் புகழ்ந்த கிளவியை உடையனாகிய தலைவன் அவளிடமிருந்து மறுமொழி பெறாது மீண்டு சென்றான் (அகம். 250: 8,9). தலைவன் வினைவயிற் பிரிவினை உணர்ந்த தலைவி மிக்க துன்பத்தாற் கலக்கமுற்று விரிந்த கூந்தலில மறைந்து, நாவானது நடுக்கமுற்ற திருந்தாத கிளவியால் நும் செலவு மாட்சியுற்றுச் செப்பமுறுக என வெயதுயிர்த்துக் கூறினாள் (அகம். 299:16-19). இரப்போர்க்கு ஈநது மகிழும் அரும்பொருளை ஈட்டி வருதலை விரும்பிப் பகைவரது சிறிய புல்லிய கிளவியாலாகிய துன்பம் அழியவும் தம்பால் நல்ல புகழினை நிறுத்தவும் தலைவர் மலைவழி களைக் கடந்து சென்றார் (அகம். 389:11-15, 24). தலைவியின் கிளவி சின்மையையும் மென்மையையும் உடையது (குறு. 70:4). தலைவன் குற்றமற்ற நெஞ் சினால் நினைந்து கூறிய கிளவிகளை உரைக்கும்

தூது தலைவியிடம் வந்தது (குற. 106:2-4). புலவிக் காலத்தினிடையே தலைவர் இத்தகையரென்னும் இனிமையிலலாத கிளவியாகிய இயற்பழித்தலால் எனன பயன் எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குற. 181:1,2). அமிழதத்தைப் போன்ற அழகிய இனிய கிளவியினை யுடையவள் தலைவி (குற. 206:1). தலைவர் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதுவர் எனின் யாம் மறுக்க வல்லேமோ என்னும் விம்மிய கிளவியை உடையளாய்த் தோழியின் முகத்தை நோக்கித் தலைவி கண்ணீர் வடித்தாள் (நற். 33:8-12). பெண்டிர் அலர் தூற்ற, நம் காதலர் அச்சம் மிகுகின்ற துன்பத்தை நமக்குச் செய்குவரல் வர் என்று நீ கூறும் அன்பு மிக்க அழகிய கிளவி கொல்லன உலையில தெளித்த நீர் போல நோய் மலிந்த என் நெஞ்சிற்குச் சிறிது ஏமமாகியது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 133:6-11). ஆர்வ மாக்கள் நெருங்கிக் கூறும் மீக்கூற்றால் 'யாம் நல்லேம்' என்னும் கிளவியை அடையப் பெற்ற ஓவியம் வல்லோன் எழுதி வைத்ததைப் போன்ற வனப்பினை உடையவள தலைவி (நற். 146:7-10). புதல்வன் 'எந்தாய் வருக' என்று அழைக்கின்ற அழகிய இனிய கிளவியை நாம் கேட்கத் தேரினை விரையச் செலுத்துவாயாக என்று தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (நற். 221:7,11-13). 'தெளிந்த இனிய கிளவியை உடையாய், எனது ஆருயிரைக் கைக்கொண்ட நீ யாரையோ' எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (நற். 245:6,7). தலைவியின் அருநோய் செவ்வேளின் முன்பு இடப்பட்ட கழங்கினைக் கொண்டு ஆராய்ந்த வேலன் கிளவியால் தணியுமாயின் நன்று (நற். 282:3-6). தலைவி கிளியின் ஒரு தனமை யொத்த கிளவியன் (நற். 301:5). தலைவி பாணர் இசைக்கும் யாழ் நரம்பினும் இனிய கிளவியன் (ஐங். 106:4). இசை நரம்பு ஆர்த் தாற் போன்ற தீங்கிளவியன் தலைவி (ஐங். 185:4). தலைவன் தேம்படு கிளவியால் தலைவியைத் தெளிவு பெறச் செய்யும் இளவேனிற் பொழுது வந்தது (ஐங். 350:1-3). தலைவியின் அழகையுடைய கிளவிகள் கார் காலத்து இடியோடு கூடித் தலைவனுக்கு நோயைச் செய்தன (ஐங். 441:1-3). என் பொருட்டுத் தலைவர் காப்பருவம் வந்ததை உணராராயினும் 'வருவேன' என்று கூறிச் சென்ற கிளவி பொய்படு மொழியாதற்கு அவர் நாணவும் அறியாது உள்ளமைக்கு யான வருந்துகின்றேன என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள் (ஐங். 472). தலைவி கிளியினது மொழியை ஒக்கும் கிளவியாள் (கவி. 13:18; 20:7). தலைவி இன்றிங் கிளவியாள் (கவி. 24:3). குற்றம் நீங்கிய கிளவியினை யுடையவள் தலைவி

(கவி. 29:19). வேனிற்காலம் தலைவியின் உயிரை உண்டாக்கும் உயிராகவும் அவள் துயர் அறுதற்குக் காரணமான கிளவியோடு காதலனுடைய தூதாகவும் வந்தது (கவி. 32:15-19). என்னுடைய கிளவியைக் கேட்டு என் நெஞ்சம் அறியாமையிலே புகுந்து எனக்கு ஏவலைச் செய்யுமாயின் நின் மொழியை உணமையாகக் கொண்டு நின்னைப் போகவும் விடுவேன்; ஆனால், என் நெஞ்சு யான் ஏவியதைச் செய்யாதாயிற்று என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 113:15-18). மகளிர் செவ்வழியென்னும் பண்ணையுடைய யாழினது நரம்போசை போன்ற கிளவியார் (கவி. 118:15). தலைவி அன்புறு கிளவியாள் (கவி. 138:27). தலைவன் மடன்மா ஊர்ந்து மறுகிற் பாடத் தலைவியைப் பெறுதற்குப் பொருந்தின கிளவிகளை அவன் கூறக் கேட்ட தமர் வழுதிக்குப் பகைவர் திறை கொடுக்குமாறு போல அவனுக்கு மகட்கொடை நேர்ந்தனர் (கவி. 141:22-25). தலைவியின் அலைவு பெற்ற கிளவி போலயாழின் செவ்வழிப்பன் ஒலித்தது (கவி. 143:38).

2. தலைவி. பேகனது மேகம் தவழும் மலைபோலும் மணம் உடையளாய் அழகிய இனிய கிளவி - சொல்லையுடைய தலைவி - வந்து கூடியமையின் தலைவன் உவகை கொண்டான் (அகம். 262:13,16-18). அநதிங் கிளவி தந்தையது காவல், மாங்காடு என்னும் ஊரின் காவலை ஒத்தது (அகம். 288:15-17). மாலைக் காலம் வருதற்கு முன்னே, கயல்களை ஒத்த மையுண்ட கண்களையுடைய தெரிதிங் கிளவியின் துன்பம் நீங்கக் குதிரைகளை விரைந்து செலுத்துவாயாக எனத் தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (குற. 250:3-6). தலைவன் வந்தனன்; அவனுக்கு நமர் மகட்கொடை நேர்ந்தனர்; அந்திங்கிளவி நின் சிறப்புப் பொலிக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 300:2-4). அந்திங்கிளவியை எம்மிடம் கரக் கார்ப்பருவம் வந்தது; தேரை விரைந்து செலுத்துக எனத் தலைவன் பாகனிடம் கூறினான் (ஐங். 490). காரால் கவின் கொண்ட கானத்தைக் காணின் வருந்துவன் எனக் காதலர் அந்திங்கிளவியின் நலத்தைக் கொண்டு வந்தனர் (ஐங். 499:2-5).

கிளி - கிள்ளை. நாஞ்சில் வள்ளுவன், கிளி மருவிய அகன்ற புனத்தின்கண் மரப் பொதும்பில் வைத்த பெரிய கதிர்த்தொகுதிக்கு ஒப்பானவன் (புறம். 138:9,10). மகளிர் புனத்திற் படியும் கிளிகளை ஒப்பு வாராயின் சேற்றிடத்தே நின்ற புள்ளினங்கள் அவ் விடத்தை விட்டு இரிந்தோடும் (புறம். 395:13-15). மகளிர் காட்டிலுள்ள புனத்திற் படியும் கிளிகளைக்

கடிதல் வேண்டி அதற்குரிய பாட்டைப் பாடினர் (பதி. 78:5,6). பாடினி கிளியினது வாயோடு ஒப்பு மையுடைய ஒளிவிடுகின்ற பெருமையுடைய உகிரினை உடையவள் (பொரு. 34,47). குறிஞ்சி நிலத்தில் தினை விளைகின்ற மலைப்பக்கத்திற் படியும் கிளியை ஒட்டுவதனால் ஆரவாரம் உண்டாயிற்று (மது. 291). மகளிர் மலைப்பக்கத்திலுள்ள பரண மீது ஏறித் தழுவும் தட்டையும் குளிரும் பிறவுமாகிய கிளியோட்டும் முறைமையினையுடையவற்றை முறைமுறையே கையிலே வாங்கி ஒட்டினர் (குறி. 41-44). மகளிர் கிளி போலும் மெல்லிய மழலை மொழி பேசுவர் (பட். 150). ஒளிமிக்க சுவர்களை யுடைய நல்லிலினை உயர்ந்த திண்ணைகளிலிருந்து பைங்கிளி மிழற்றும் (பட். 263,264). மகளிர் ஒலிக்கும மூங்கிலாற் செய்த தட்டையைப் புடைத்துப் புனங்கள்தோறும் படியும் கிளிகளை ஒட்டுவதனால் ஆரவாரம் எழுந்தது (மலை. 328,329). தினைப்புனங்காக்கும் மகளிர் ஓயாது ஆர்க்குந்தோறும் கிளிகள் தம் இனத்தை அழைக்கும் (அகம். 12:6,7). தலைவி சிறுகிளி கடிதலை அறியாள் என்றெண்ணி அன்னை தினைகாத்தற்குப் பிறரைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினால் அவளுக்குத் தலைவனைக் கூடுதல அரிதாகும் (அகம். 28:11-14). தலைவி சிறுதினையிற் படியும் கிளிகளைக் கடியக் குளிநுடன் கூடிய தட்டையாய கருவிகள் கொண்டு பலமுறையும் புடைத்துச் சூரரமகளிர் போல நின்றாள் (அகம். 32:5-7). தலைவி, சிவந்த மாலை யணிந்தது போன்ற கழுத்தினை யுடைய பைங்கிளியை முன்கையில ஏந்தி, 'இலலில் உள்ளவர் அறிதலை அஞ்சி மெல்லெனச் சென்ற தலைவர் இன்றுவர உரைப்பாய்' என்று அதற்கு மழலை இனசொல் பயிற்றினாள் (அகம். 34:14-18). மாமரம் கிளி போன்ற வடிவினையுடைய காய்களை உடையது (அகம். 37:7,8). அழகிய சிறகினையுடைய இளங்கிளி எடுத்துச் செல்ல இயலாதவாறு பெருங்கதிர்களை யுடையது தினை (அகம். 38:12,13). கிளி, பந்து, கழங்கு எனனும் இவற்றைத் தலைவி பெரிதும் விரும்பினாள் (அகம்.49:1). தலைவி பலநாளும் புணரும் பகற்குறியாகக் கொண்ட தினைப் புனத் திலே கிளியை ஒட்டுவதற்குப் பாடும் பாடலும் நீங்கினாள் (அகம். 118:11-13). தலைவி கிளிபோல மெனசொற்களைக் கூறும் சிவந்த வாயினையுடையவள் (அகம். 126:17,18). வானவிலலை ஒத்த பசிய மாலையினையும் சிவந்த வாயினையும் உடைய சிறுகிளி, தினை சிதையும்படி கொய்து சுமக்கலாற்றாது இட்ட பெரிய கதிரினைக் கானங்கோழி தன் இனத்துடன் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 192:3-7).

வரகினைப் பற்றியுண்ட மயில் தோகையினை விரித்து இன்பம் உற, குருந்த மரத்தின் கிளையிலிருந்து கிளிகளை ஒட்டும் மகளிர் போல ஒலியுண்டாக அகவும் (அகம். 194:9-15). கரும்பு போலத் திரண்டு அழகுற்ற பெருங்கதிரையுடைய தினை, கிளிகள் வந்து வீழ நன்கு விளைந்ததை அறிந்தும் அறனில்லாத யாய் நம்மைச் செல்க எனப் போக்குவள் அல்லள் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 302:10-12,15). நீ பகற்கண் வரின் பரணில் எம்முடனிருந்து சிறுதினையிற் படியும் கிளிகளை ஒட்டித் தலைவியின் குவளை மலர் அணிந்த கூந்தலணையில் துயின்று, பகறபொழுது கழியச் செல்லலாம் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 308:7-15). சிறுதினையினது கதிரைக் கிளி ஒடித்துண்டமையால் கூழையாகிய தாளில் பெருமழை பொழிய இலைகள் தழைத்தன (குறு. 133:1-3). விளைந்த தினையிற் படியும் வளைந்த அலகையுடைய சிறுகிளிகளைக் கடியும் பொருட்டுத் தாய், தலைவி தோழியரைச் செல்கவென விடுத்தாள் (குறு. 141:1,2). புனத்தில் படியும் கிளிகளைத் தலைவி ஒட்டினாள் (குறு. 142:2). யாமரத்தை வெட்டி மரங்களைச் சுட்ட வழியிலுள்ள செந்தினையின் பசிய கதிர்களில் வீழ்கின்ற கிளிகளை ஒட்டுதற்குச் செல்வோம் எனக் குறியிடம் பெயர்த்துத் தோழி தலைவனிடம் உரைத்தாள் (குறு. 198:1-5). தினையில் படியும் கிளிகளை ஒட்டுவீர்களாக வென்று எந்தாய் எம்மைப்போக விடின் பகற்காலம் நினனோடு அளவளாவுதற்குப் பொருந்தும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 217:1). அவரைக் கொடியிற் பூத்த ஒளிமிக்க மலர்கள் கிளி மூக்கினை ஒக்கும் (குறு. 240:1,2). தினையிடத்தே வீழ்கின்ற கிளிகளை ஒட்டுகின்ற கொடிச்சியின் கையிலுள்ள குளிர் என்னும் கருவியின் இசையினை அக்கொடிச்சியின் பாடலென்று கருதிய கிளிகள் தினையினின்றும் பறந்து செல்லாது படிந்திருந்தன (குறு. 291:1-4). தலைவன் தலைவி தோழியரோடு தினைப்புனத்தில் படியும் கிளிகளை ஒட்டினான் (குறு. 346:5). தினையை உண்ணுகின்ற கிளிகளை ஒட்டும் கொடிச்சியின் கையிலுள்ள குளிர் என்னும் கருவி சிலம்பைப் போல ஒலித்தது (குறு. 360:5-7). மயில்கள் தாம் அறிதலைப் பசிய புறத்தையுடைய கிளிகள் அறியாதனவாய் நெருங்கிய தினைக் கதிர்களைக் கவர்ந்து சென்றன (நற். 13:8,9). தலைவன் நேற்றைப் பொழுது நம்மோடு தினையில் வீழும் கிளிகளைக் கடிந்து அங்குத் தங்கியிருந்தும் தன் குறையைக் கூறுமிடம் பெறானாகிப் பெயர்ந்து சென்றான் எனத் தோழி தலைவியிடம்

கூறினாள் (நற். 25:5-7). 'வளைந்த திணைக்கதிர்களைக் கொய்த சிவந்த வாயையுடைய பைங்கிளியே, நீ அஞ்சாது வேண்டிய உணவைக் கொண்டு நின் குறையை முடித்த பின்பு என் குறையைச் செய்து முடிக்கக் கைதொழுது வேண்டுவன்; தலைவன் நாட்டிலுள்ள நின் சுற்றத்தினிடத்துச் செல்லு வையாயின் அத்தலைவர்க்கு இம்மலை நாட்டின் குறமகள் திணைப்புனத்திற்குக் காவல் ஆயினாள் என்பதை உரைப்பாயாக' என்று தலைவி கிள்ளை யிடம் கூறினாள் (நற். 102). புலியேற்றை களிற் றோடு போர் செய்கையில், குறவர் மாக்கள் பாறை யுச்சியேறித் தொண்டகப்பறையை முழங்கும் ஓசை திணைக் கதிர்களைக் கொய்ய வந்திறங்கும் கிளி களை அச்சுறுத்தி வெருட்டும் (நற். 204:1-6). சிறு திணையின் பெருங்கதிரைச் சிவந்த வாயையுடைய பைங்கிளி கவர்ந்து போகின்ற அளவும் நீ அதனைக் காவாது எங்குச் சென்றாய் எனத் தாய் தலைவி யைக் கழறினாள் (நற். 147:2-5). தலைவனோடு முயங்கி விளையாடிய பொழுது திணைக்கதிரைக் கொண்டு போகாதொழிந்த சிறுபசுங்கிளிக்கு நாம் என்ன கைமமாறு செய்வோம் எனத்தோழி தலைவி யிடம் கூறினாள் (நற். 194:1,2,8-10). திணைப் புனத்தில் உள்ள மழலை மாறாத தலைவி பேசு கின்ற இனிய குரலைக் கிளிகளும் அறிந்திருந்தன (நற். 209:4-6). தலைவி பெருமலை நாட்டினோடு திணைப்புனத்தில் தங்கிச் சிவந்த வாயையுடைய பைங்கிளிகளை ஓட்டினாள் (நற். 259:3,4). மலையில் நாம் திணைக்கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு போகும் சிறு கிளிகளை வெருட்டுதற்குச் சென்றி ருந்தும் அதனையறியாத கட்டுக்குறியானது முருக வேள அணங்கியதென்று கூறுமோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 288:7-10). தலைவி, கழுத்திலிட்ட சிவந்த வரையுடைய கிளியின் ஒரு தனமையொத்த சொல்லையுடையவள் (நற். 301:4, 5). கிளிகள் சாரல் பொருந்திய மலையிலுள்ள தம் இனத்தோடு சேர்ந்து திணைக்கதிரைக் கொய்து தின்று காற்றினால் ஒலியெழுப்பும் கொம்பு வாசகியம் போல விளி பயிற்றும் (நற். 304:1-3). 'கொடிச்சியே, நீ மனையகம் புகுகலென இலிய கூறிக் கானவர் திணைக்கதிரைக் கொய்யத் தொடங்கினர்; ஆதலின் மென்திணையைக் கொய்து கொண்டு போகுமாறு மெல்ல வருகின்ற சிறு கிளியை வெருட்டுதல் இனி எப்படியாகும்' எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 308:1-5). பவ ளம் போலச் சிவந்த வாயையுடைய பசிய கிளிகள் திணைக்கதிரைக் கவர்ந்து சென்றன (நற். 317:3,4).

திணைக்கதிர்களைக் கிளி கொய்து போகாதபடி காக்கும் பெருமலை நாட்டினன் தலைவன் (நற். 328:3). தலைவி பெரிய புனத்திலுள்ள திணைக்கதிர் களைக் கவரும் சிறுகிளிகளை வெருட்டி வேங்கை மரத்தில் ஊசலாடித் தழையணிந்து தலைவனோடு அருவி ஆடினாள் (நற். 368:1-4). நுந்தை வேட்டை மேற் சென்றதனால் சிறுகிளிகள் கொய்தழிகின்ற திணைப்புனத்தைக் காவல் கொள்க எனத் தாய் தலைவியை ஏவினாள் (நற். 389:5-7). திணை விளைந்து முற்றியதால் இனிப் புனத்தில் வீழ்கின்ற கிளிகளைத் தலைவி கடிய மாட்டாள் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 260:3,4). கொடிச்சி கடிந்து வெருட்டவும் சோலைச் சிறுகிளி மலைச்சரி விலுள்ள சிறுதிணையை உண்டது (ஐங். 282:1-3). கானவன் மடமகள் திணையில் வீழும் பசிய முது கிணையுடைய சிறு கிளிகளை ஓட்டினாள் (ஐங். 283:1-3). சிவந்த வாயையும் பசிய நிறத்தையும் உடைய கிளிகள், திணையரிந்து வருந்தட்டைகள் மட்டும் நீண்டு நிற்கும் திணைப்புனத்தைக் கண்டு, அதனைப் பிரிந்து செல்ல விருமபாத பேரன்பின (ஐங். 284). குறமகள் திணைமாவினைத் தின்று பசி தீர்ந்தபின் மலை நெல்லைக் கொய்தற்கு வரும் சிறுகிளிகளைத் தட்டையாற் கடிந்தாள் (ஐங். 285: 1-3). திணைக்கதிரைக் கொய்து விடப்பட்ட தாளின் மேல்படர்ந்து காய்த்துள்ள அவரையில் விழும் கிளி களை ஓட்டுகின்ற புதுவருவாயையுடைய மலை நாட்டினன் தலைவன் (ஐங். 286:1-3). தலைவி காத் தற்கு ஏதுவாகும்படி திணைப்புனத்தின் மேல் பரவி விழுகின்ற கிளிகளின் உதவிக்கு யான் என்ன கைம் மாறு செய்ய வல்லேன் எனத் தலைவன் நெஞ்சிற் குக் கூறினான் (ஐங். 288). தலைவியின் இனிய குர லோசையைக் கிளியின் ஓசையென்று கருதிப் பக்க மலையில் வாழும் கிளிகள் எல்லாம் அவளிருக்கும் திணைப்புனத்தில் வந்து படிந்தன (ஐங். 289:1,2). இது, பசுமையான கிளிபோன்ற என் மகள் விரும் பித் தன கையில் ஏந்திய பைங்கிளியாகும் என்று மகட்போக்கிய தாய் புலம்பினாள் (ஐங். 375:2). தலைவி கிளியையொக்கு மொழியினள் (கலி. 13:18; 20:7). தலைவியும் தோழியும் புனத்தில் படியும் இன மாகிய கிளிகளைக் கடிந்தனர் (கலி. 37:12,13). படி கின்ற கிளிகள், பரக்கும் பசிய கதிரையுடைய திணைப்புனத்தில் தலைவி அவற்றைக் கடிந்தோம்பு தலைத் தலைவன் மறக்கும்படி செய்தான் (கலி. 50:9, 10). மெல்ல நடக்கும்; மயிலுமன்று; சொல்லுச் சொல் லத் தளரும்; கிளியுமன்று எனத் தலைவன் தலை வியை நலம் பாராட்டினான் (கலி. 55:13,14). தலைவி

படுக்கையிடத்துக் கிடந்த மெல்லணையைச் சார்ந்திருந்து, வட்டிலிலே வார்த்த பாலைச் சிறிது காட்டி அப்பாலை யுண்ணாது வெறுத்திருந்த கிளி அதனை உண்டற்கு வேண்டும் மொழிகளைக் கூறி உண்பித்தாள் (கலி. 72:1-4). (வள்ளி, தேவசேனை) இருவரின் வான் கிளிகளும் தம்முள் மழலைப் பேச்சுப்பேசி எதிர்த்தன (பரி. 9:42). கிள்ளை காண்க.

கிளிஞ்சில் - சிப்பி. பரதவர் கடலில் தாம் பிடித்து வந்த மீன்களை மணற்பரப்பிலே குவித்து, மீன் கொழுப்பாலாகிய நெய்யைக் கிளிஞ்சிலில் - சிப்பியில் - வார்த்து ஏற்றிய சுடர் விளக்கொளியில் துஞ்சுவர் (நற். 175:1-4).

கிளை - 1. சுற்றும், புலனழக்கற்ற அந்தணாளனாகிய கபிலன் மலையமான் திருமுடிக்காரியை அவனது அழித்தற்கரிய தன்மையை யுடைய கிளையொடும் - சுற்றத்தொடும் - பொலியவும் இரந்து செல்லும் புலவர் இனிப் புகழ்தற்கு இடமில்லையாகப் பரந்து புகழ் நிற்கப் பாடினன் (புறம். 126:9-13). உண்ணாமையின் உடம்பு வாடித் தெளிந்த நீரால் கண் நிறைந்து வியர்ப்புற்ற பல கிளையொடு பசினோய் வருத்துவதனைத் தமக்கொரு பகையாகத் துறையூர் ஓடைகிழார் ஆய் அண்டிரனிடம் கூறினார் (புறம். 136:6-9). குமணன் நல்கிய வளனைக் கொணர்ந்து தம் மனைவியிடம் கொடுத்த பெருஞ்சித்திரனார் அவளை விளித்துப் 'பல குணங்களும் மாட்சிமைப் பட்ட கற்பினையுடைய நின் கிளையின்கண் மூத்த மகளிர்க்கும் மற்றெல்லோர்க்கும் வழங்குவாயாக' என்றார் (புறம். 163). மழை பெய்யுங் காலத்தைப் பார்த்துத் தம் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்தை யடைகின்ற எறும்பின் ஒழுங்கினை யொப்பப் பெரிய கிளையொடும் கூடிய பிள்ளைகள் சோறுடைக் கையினராய்ப் பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய பண்ணனது மனையினின்றும் தனித்தனியே சென்றனர் (புறம். 173:5-9). நிண்ணப் பிரிந்தபின் இறந்து படினல்லது என் வளையில்லாத வறிய கையைத் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டு நின் இறந்து பாட்டினைக் கிளையினரிடத்தே சென்று சொல்லக் கடவேனோ எனப் போர்க்களத்தில் கணவனை யிழந்த பெண்ணொருத்தி புலம்பினாள் (புறம். 253:3-6). 'சுரத்திடை மேம்படப் பொருது வீழ்ந்த இளையோனே, வளையில்லாத வெளுத்த வறுங்கையைத் தலைமேல் வைத்து யான் கிளையுள் சென்று இத்தன்மையனாயி னான் இளையனெனச் சொல்லுமாறு நின் இறப் புக் குறித்த சொல் செல்லுமாயின் நிண்ணை நாள்

தோறும் அமையாது புகழும் நின் அன்னை எவ்வாறாவாள்' என்பது சுரத்திடைக் கணவனையிழந்த தனிமகளொருத்தியின் புலம்பல் (புறம். 254). பெரிய கிளைக்குத் தலைமை யெய்திப்பொருநன் அரும்பட ரெவ்வம் உழந்ததன் மாறாகச் சோழன் செருப் பாழியெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி நல்கிய பரிசு லாகிய அணிகலன்களை அவனுடைய இரும்பே ரொக்கல், அணியும் முறைமை யறியாது மாற்றி அணிந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தது (புறம். 378:10-24). 'யான் சிறுகுடிகிழான் பண்ணனை நாடோறும் பாடேனாயின், செய்நநன்றி மறந்த அக்குற்றம் பற்றிப் பாண்டியன் என் பெருங்கிளையினைப் புரந்து வரும் அருளினின்றும் மாறுவானாக' என மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் குறித்துள்ளார் (புறம். 388:10-16). 'பிடலூரினுள்ள அறத்தாலுண்டாகிய புகழமைந்த பெருஞ்சாத்த னுடைய கிளையேம் யாம்' எனக் கிளைப்பொருநன் கூற்றில் நக்கீரர் பாடியுள்ளார் (புறம். 395:20, 21). பாணர் முதலிய பெருங்கிளை உவக்குமாறு ஈதல் அமைந்து குறையாத செவ்வ வளம் உடைய வன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் (பதி. 32:5,6). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கூத்தரது பெருங்கிளை வாழுமாறு இனிய சுவைமுதிர்ந்த மணிநிறக் கள்ளையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்துத் தலையாட்டம் விளங்குகின்ற மனஞ்செருக்கிய குதிரைகளைக் கடலலைகளினும் பலவாகக் கொடுத்தான் (பதி. 42:12-15,23). விறலியரே, இசையில் வல்ல நும் கிளை இனிது உண்ணும் பொருட்டுச் செங்குட்டுவனைக் கண்டு வருதற்கு நீயிரும் வம் மின், யாமும் செல்கின்றோம் என விறலியின் கூற்றில் பரணர் பாடியுள்ளார் (பதி. 49:1-3,17). நெடிய மூங்கிலில் முற்றிய தேக்கள் தேறலைக் காணாமல் தம் குன்றகச் சிறுகுடிக்கண் வாழும் கிளையினர் உண்டு மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறைக் குளம் குரவை யாடுவர் (முரு. 194-197). ஆய்மகள் பெற்ற விறறதனா லுண்டான முதலைக் கொண்டு கிளையினரை யெல்லாம் உண்ணச் செய்தாள் (பெரு. 162, 163). வலைஞர் தம் குடியிருப்பின்கண் பற்றினலே இளையரும் முதியருமாய்க் கிளையுடனே திறைந்திருந்து பின்பு குளங்களைக் கலக்கி மீள்பிடித்து அக்குளக்கரைகளைக் காத்திருப்பர் (பெரு. 267,271). தம் பெரிய கிளையைப் புரக்கும் இரவலர்க்கெல்லாம் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்களைக் களிறுகளுடனே வழங்கினான் (மது. 751,752). காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் புறஞ்சேரியிலுள்ள மணல்திட்டிக் களில் பெரிய கிளையினரும் ஓரின உறவினருமாகிய

பரதவப் பிள்ளைகள் கடலிறா மீனின் சூட்டினைத் தின்று வயலாமைப் புழுகுகிணையுண்டும் அடும் பின மலரை மலைந்தும் ஆம்பற பூவைச் சூடியும் மனறங்களில குழுமித் தம் வலிமையை அளக்கும் பொருட்டுக் கைகளாலும் கருவிகளாலும் ஒருவரை யொருவர் தாக்கிப் புறங்கொடாது 'போர்' செய்தும் ஒருவருக்கொருவர் தோலாமையால் பனை மரங்களில் இலககு வைத்துக் கவண கற்களை யெறிந்தும் விளையாடினர் (பட். 60-76). பரத மாக்கள் வலையினால் கடல் மீன்களை முகந்து துணையுடன் கூடிய மகிழ்ச்சியை யுடையவராய் இளையரும் முதியருமான கிளையுடன் குழுமி அம் மீன்களை ஆரவாரத்தோடு கரைக்கு இழுத்து வந்து தம்மிடம் இரப்போரின வறுங்கலங்கள் நிறையுமாறு கொடுத்து எஞ்சியவற்றைப் பல கூறு களாகக் கிற்றிவிட்டு மணற்பரப்பிலே துயிலுவர் (அகம். 30:1-11). தலைவனது மலைநாட்டில் கான வன் அம்பினை ஆயந்து களிறறின் மார்பிற் செலுத்தி, அதன் கொம்பினைக் கொணர்ந்து தன் குடிசையில் ஊனறிவிட்டுப் பலாக் கனியிலிருந்து பிழிந்தெடுத்த மதுவினையுண்ட களிப்பினனாய்க் கிளையொடு ஆரவாரம் மிக்குச் சந்தன விறகி னால் ஊனசோற்றை அட்டுண்பான் (அகம். 172: 6-14). ஆறலை களவராகிய விலலேர் உழவர் தம் கிளையுடன் எழுந்து நன்னாளில் வேட்டைக்குச் செலவர் (அகம். 193: 2,3). முளைகளால் அழகு பெற்று விளங்குகின்ற மூங்கிலைப் போலக் கிளை களால் பொலிவுற்ற பெரும்புகழை யுடையவன் தலைவியின் தந்தை (அகம். 268: 11,12). தினைப் புனங் காக்கும் குறவர் தம் மகளிர் கொடுத்த தோப்பிக் களனினை மாந்திக் காவலை மறந்த போது தினைக்கதிர்களை யாணை மேய்ந்ததாக, அதனைப் பொறாமல் அக்குறவர் இளையரும் முதியருமான கிளையுடன் கூடி வில்லை ஆயந் தெடுத்துக் கொண்டு திரிவர் (அகம். 348:7-13). 'தலை வன் எம்முடன வந்து புனலாடுதலைத் தலைவி அஞ்சவாளாயின அவள் தனக்குப் பாங்கான கிளையொடும் கூடித் தன் கொழுநரைக் காத்துக் கொளவாளாக' என்று பரததை கூறினாள (குறு. 80). திறமையுள்ளோர் செயல் அறத்தொடு பொருந்துவதன்றியும் கிளையுடைய மாந்தர்க்குப் பற்றுகோடுமாம் (குறு. 247:2,3). மலை நாட்டில் செழுமைமிகு பல கிளைகளையுடைய குறவர் புனத்தில் விளைந்த தினைக்கதிரைக் கொய்யக் கருதி இரவில் மினமினி விளக்கததினால் வானில் செல்லும் முகிலியக்கத்தைக் காண்பர் (நற். 44:5-12). ஆமானின் நெஞ்சில் பாயாது குறிதவறிப்

போன அம்பின் போக்கினைக் கருதிக் கானவன் தன்னுள்ளத்தே, 'இம்மலை அணங்கொடு நின்றுது; மழை பெய்தால் அதனது வீறு தணியுமா கலின் மலையை மேகம் வந்து சூழ்க்' எனக் கடவுளை அம்மலை மேல் வழிபடும் பொருட்டு விரும்பியெழுந்து தன் கிளையொடும் போய்ப் பலி யிட்டு மகிழ்வான் (நற். 165:1-5). வலை வீசிப் பிடிக்கையில் சுறாமீன் கிழித்ததனால் சுருங்கிய நாம்பு களைக் கொண்டு அவ்வலையைப் பரதவர் இளையரும் முதியருமான கிளையுடன் குழுமியிருந்து இரவுப்பொழுதில் முடிவர் (நற். 207:6-9). படகினை யுடைய பரதவர் விளக்குகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு நள்ளிரவில் மீன் வேட்டைக்குச் சென்று கடலிற் பிடித்த மீன்களை வைகறையிற் கொணர்ந்து கானற்சோலையிற் குவித்துப் புன்னையின் நிழலிலிருந்து தேங்கமழ் தேறலைக் கிளையொடு மாந்திப் பெரிதும் மகிழ்வர் (நற். 388:4-9). அரக்கு மாளிகையை எரி சூழ்ந்தபோது அதனுள்ளே அகப் பட்ட ஐவருள் வளிமகன் (வீமன்) அதனை உடைத் துத் தன்னுள்ளத்திற்குப் பொருந்திய கிளைகளாகிய தாயோடும் துணைவரோடும் தப்பிச் சென்றான் (சுல. 25:3-8). கிளையழிய வாழ்பவனுடைய ஆக்கம் பொலிவழியும் (சுல. 34:18). காமஞ்சாலா இளமையோளைக் கண்ட ஊர்ப்பெண்டிர் இவள் தன்னை நோக்கினார்க்கெல்லாம் வருத்தமாதல் அமைந்த வளென்று கருதி, 'நீ (மோர் வீற்றுத் திரியும்) நின் கிளையோடே போவாயாக' எனக் கூறித் தம் கணவரைப் புறத்துப் போகாமற் பாதுகாத்துக் கொண்டனர் (சுல. 109:22-25). அன்பெனப்படுவது தன் கிளை செறாமை (சுல. 133:9). வையை லெள்ளம் விரைந்து வருகையில் உழவர் கிளையொடும் கூடித் தம் தொழில் செய்ய வாளைமீன்களைப் போலப் பாய்புனலில் பரந்து சென்றனர் (பரி. 7: 38, 39).

2. இனம். யானையை அகப்படுத்தும் குறிமேற் பரப்பிய தழை முதலாயவற்றைத் தன் மனச்செருக் கினால் போற்றாது ஆழத்தால் நெடிய குழியின் கண் அகப்பட்ட கொல்களிறு அக்குழியை நிலை சரியத் தூர்த்துத் தன் கிளை - இனம் - விரும்பச் சென்று கூடியது (புறம். 17:14-19). பொறுத்தற்கரிய வெள்ளிய உருமேறு தான் சிறிதேயாயினும் கிளையுடனே பாம்பைக் கொல்லும் (புறம். 88:6,7). மலைச் சாரலில் மலர்ந்த காந்தளினது கொழுங்கிழங்கு பிறழுமாறு கிளறித் தன் கிளையொடு தறுகணமையுடைய கேழல் உழுத புழுதிக்கண் நல்ல நாளில் குறவர் தாம் வேறு உழாதே திளையை வித்துவர் (புறம். 168:2-6). இராமன் மனைவியான சீதையை

அரக்கன் வெளவிச் சென்றபோது அவளால் இடப் பட்டு நிலத்தில் விழுந்த அணிகளைக் கண்ட குரங்கு களின் செம்முகப் பெருங்கிளை அவற்றை அணியும் முறைமையின்றி அணிந்து பொலிந்தது (புறம். 378:18-21). போர்க்களத்தில் பெடையையுடைய பருந்துச் சேவலின் கிளை தசையாகிய இரையை உண்ணும் (பதி. 35:4,5). கடுமையாகக் கொட்டும் குளவியின் மிகுந்த கிளை நெல்லளவைக்குக் குவித்து வைத்த உறை நெல போலக் கூட்டின்கண் மொய்த்துத் துஞ்சும் (பதி. 71:4-7). தகடுரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை தன பெருந்தேவியைக் கொண்டு குலவழியை நிலைபெறுத்தற்காகச் செய்த வேள்வியில் வட்டமாயறுத்து இயற்றிய புள்ளிமானதோலின் விளிம்பிலே கொடுமணம் என்னும் ஊரிலுண்டான அருங்கலங்களையும் பந்தர் என்னும் ஊரில் விளைந்த முத்துக்களையும் கிளையாகக் கட்டி வேள்வி வல்லோனால் அவள் தோளிலே அணிவித்தான் (பதி. 74:4-16). ஆய்மகள் மோர் விறந்தனாலுண்டான முதலைக் கொண்டு கிளையினரையெல்லாம் உண்ணச் செய்தாள் (பெரு. 162, 163). பசுநதினை யரிசியால் ஆக்கப்பட்ட சிலுத்த சோறு பெரிய கிளையுடைய நண்டின் பார்ப்பினை ஒத்திருக்கும் (பெரு. 167,168). இடையன் ஆனிரையோடு காணத்திலே தங்கி வாசிக்கும் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பல்காற் பறவைகளாகிய வண்டுகள் தம் கிளையினது ஓசையெனக் கருதிச் செவிகொடுத்துக் கேட்கும் (பெரு. 175-183). பலா மரத்தின் கொம்புகளில் இழுமென்னும் ஓசையுடைய பறவைகளின் கிளையாகிய கூட்டம் திரண்டிருக்கும் (பெரு. 406-408). மீன்களும் விலங்குகளும் முறையே நீரிலும் நிலத்திலும் இனிது துயின்று தம் கிளை பெருகித் தம்மைக் கொல்லும் பகையாவார் இவரெனக் கருதாது வலைஞர் முன்றிலில் மீன்கள் பிறழவும் இறைச்சி விற்போர் குடிலில் விலங்குகள் நெருங்கவும் இங்ஙனமாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வேளாண் மாந்தர் கொலை கடிந்து வாழ்ந்தனர் (பட். 194-199). கனிபொழி காணத்திலே பழங்களைக் கிளையோடு தின்பதற்கு விரைந்து பறக்கும் புள்ளினம் போல நன்னனிடத்துப் பரிசில் பெறச் செல்வதற்குக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 54,55). வயிற்றிலே கனறுண்டான மடப்பிடியைக் களிறு ஒம்பிச் செல்லும் போக்கினைக் குறித்து ஒளித்திருந்த புலி அப்பிடியின் மேல் பாய்ந்ததாக அது தன கிளையோடு நெடிய மலையிடத்தே அலறும் குரலும் தன் குட்டியைத் தழுவிக்கொள்ளுதலை மறந்த மந்தி ஆழ்ந்த முழையில் வீழ்ந்த அக் குட்டியைக் கருதிக்கிளையோடு நெருங்கி

நோய் கூர்ந்து இருகின்ற ஆரவாரமும் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறும் மலைவழியில் கேட்கும் (மலை. 307-314). பல கிளைகளை யுடைய கறையான் ஒருங்கு கூடி ஈரமுடைய வாயினால் முயன்று கட்டிய புல்லிய வளைகளையுடைய புற்றின் நெடிய உச்சியினைக் கரடி பெயர்த்து இரை தேடும் (அகம். 81:1-5). கரநெறியில் செல்லும் புதியவர் கண்டு அஞ்சிப் போககிளைத் தவிருமாறு குட்டிகளை யின்ற கரடிகளின் இருங்கிளை இருப்பையின் உதிர்ந்த பூக்களைக் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 95:6-10). பாலை வழியில் பெரிய கையினை யுடைய கரடிகளின் இருங்கிளை கறையானின் புற்றாம் பழஞ் சோற்றைத் தின்று வெறுத்தால் இருப்பை மரத்தின் பூக்களைக் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 149:1-5). வெம்மை மிக்க சுரநெறியில் மறவர் எய்யும் அம்பு வழிப்போகும் வம்பலரின் உயிரைப் போக்குதலால் அங்குள்ள பருந்து தன் கிளையினை யழைத்துப் புலாலை யுண்ணும் (அகம். 175:2-6). பெரிய கிளையினை யுடைய மேகங்கள் கடலிலே சென்று நீர் பருகி மேலெழுந்து சூலுற்ற பிடியானையின் இனம்போல இடந்தோறும் தோன்றி ஒலித்து நெருங்குமாறு கார் காலம் வந்தது (அகம். 183:6-10). பெருங்கடலை முகந்து பருகிய இருங்கிளை மேகம் இருண்டு விசும்பிலே வலமாயெழுந்து முரசுபோல் முழங்கி வாள்போல் விளங்கும் மின்தொகுதியை யுடையதாய் நாள்தோறும் ஆரவாரிக்கும் (அகம். 188:1-8). சிறுகிளி திணைப்புனத்தி லிருந்து கவர்ந்து சுமந்தெடுத்துப் போகமாட்டாது நிலத்திலே விழ விடுத்த கதிரைக் கானவாரணம் தன் கிளையோடிருந்து திணனும் (அகம். 192:5-8). தன் கிளையினைப் பாராட்டும் வலிய கன்றிறியானை அதற்கு மூங்கில் முளைகளைக் கொணர்ந்து ஊட்டி வேண்டும் தழைகளையும் உண்பிக்கும் (அகம். 212:1,2). மலைச்சிலம்பில் தேனையுண்ணும் பல வண்டுகள் கிளை ஆரவாரிக்க மலையிலிருந் திழிந்த அருவி சந்தனமரத்தை நனைக்கும் (அகம். 228:1-3). காணத்தின்கண் பெரிய கிளையினை யுடைய கரடியேறறை இருப்பை மரத்தின் வெண்பூக்களைத் தின்று வெறுத்தால் பெருஞ்செம் புற்றினைத் தோண்டி அதனுள்ளிருக்கும் புற்றாம் பழஞ் சோற்றைத் தின்பதற்கு அதன் உச்சியைப் பெயர்த்தும் (அகம். 247:4-7). மலைவழியில் இறந்துபடுவோரின் ஊனைத் தின்ன விரும்பிப் பறக்கும் பருந்துகளின் கிளை தங்கியிருக்கும் (அகம். 247:11-13). வலிய குட்டிகளைத் தழுவிக்கொண்டு தன் கிளையோடு பிணவுப்பன்றி பெயர்வதற்குத் துணையாகத் தறுகண்மையுடைய பன்றியேற்றை

வேட்டை 'நாய்களை விலக்கி வேட்டுவ்விரயும் தடுத்து அரும்புழை முடுக்கரிலே ஆட்களை எதிர் நோக்கி நின்றது (அகம். 248:2-6). வெம்மலை யருஞ் சுரத்தில் கரடிக் குட்டிகளின் இருங்கிளை இருப் பைப் பூக்களைக் கவர்ந்துண்ணும் ('இருங்கிளை' என்ப தற்கு 'சரினம்' என்றும் பாடமுண்டு) (அகம். 278:11-13). பாழ்பட்ட அகன்ற பாலைநிலத்தில் கடுவினை மறவர் வில்லால் எய்ய வீழ்ந்தோருடைய பிணங் களைக் காக்கைப் பெருங்கிளை கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 319:1-5). நிறம் விளங்கிய யானை தன் கிளையுடன் கூடி முளைகள் வளரும் தூறுகளி லுள்ள மூங்கில்களை ஓடித்து மேய்ந்தது (அகம். 332: 1,2). தலைவனது மலைநாட்டில் பல குரங்குகளின் கிளைக்குத் தலைவனாகிய கல்லாக் கடுவன் கற் பாறையிடத்தே பலாப்பழத்தைத் தழுவிக் கொண்டு தன் இன்றுணை மந்தியை யழைக்கும் (அகம். 352: 1-7). அருஞ்சுரத்தின் கவர்த்த நெறியில் குருதி படிந்த புலர்லநாறும் பெரிய சிறகினை யுடைய பருந்துச் சேவலின் கிளையுடன் கூடிய கூட்டம் பசிய ஊனின் மிகுதியைத் தெரிவிப்பதுபோல் பறந் தெழுந்து விசும்பினைச் செவ்வானம் போல் அழ குறுத்தும் (அகம். 381:8-13). ஆண்குரங்கு இறந்து பட்டதனால் ஏற்பட்ட கைமமைத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத காதலையுடைய மந்தி மரமேறுதல் முதலிய தம் தொழிலைக் கல்லாத குட்டியைக் கிளையினிடத்தே கையடையாக ஒப்படைத்து விட்டு ஓங்கிய மலைச்சாரலில் பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் மலைநாடன் தலைவன் (குற. 69:1-5). இறாமீனின் பெருங்கிளையைக் கடலலை கொணர்ந்து தருதற்கிடமான துறையினை யுடைய வன் தலைவன் (குற. 109:1,2). வேலிக்கு அயலிலுள்ள வெருகுப் பூனையின் இனம் மாலைக்காலத்தே வெளிப்படுமளவில் மனையுறை கோழிப்பெடை அஞ்சிப் புததற்குரிய காப்பிடத்தை யறியாமல் தன் குஞ்சுகளாகிய கிளையை ஒருங்கே கூடும் பொருட்டுக் கூவியழைக்கும் (குற. 139:1-4). அடை கரையில் வீழ்ந்து கிடந்த கரிய நாவற்கனியைத் தன் கிளையெனக் கருதித் தும்பி மொய்த்தது (நற். 35:1-3). மழைபொழிந்த புதுநீர் நிறைந்த பள்ளங் களில் நாவினால் ஒலிக்கின்ற பலவான தவளை களின் கிளை ஆரவாரித்தலாலே வீனைமுற்றி மீளும் தலைவனது தேறிப்பூட்டிய நாவுடைய மணி களின் ஒலியைத் தலைவி கேட்டிலள் (நற். 42:3-5). 'சுருங்கால் வெண்குருகே, நீ நின் கிளை முதலாய வற்றோடு சென்று இரையை மேய்ந்து தாவிப் பறத்தலை விரும்பினை யாயினும் புலாலருந்தும் நின் கிளையோடே சிறிது பொழுது தங்கி என்

குறையைக் கேட்பாயாக' என்று தலைவி காம மிக்குத் துன்பமுழந்து குருகிடத்துப் பேசினாள் (நற். 54:1-4). 'செவ்வாய்ப் பைங்களியே, நீ தலை வரது மலை நாட்டிலுள்ள நின் கிளையிடத்தே செவ்வாயாயின் இம்மலைக் குறவர் மடமகள் ஏனல் காவலுக்கு வந்துள்ளாள் என்று அவர்க்குக் கூறுவாயாக' எனபது தலைவியின் வேண்டுகோள் (நற். 102:1,5-9). தலைவனது குன்ற நாட்டில் மலைச்சாரலில் கடுவனொடு களவினிற் புணர்ந்த செம்முக மந்தி அப்புணர்ச்சியால் தன்னுடலில் நேர்ந்த குறிகளைத் தன் பெருங்கிளை அறியுமென் றஞ்சி வேங்கைமரத்தில் ஏறிக் கீழேயுள்ள சுனையை நோக்கிக் கலைந்த தலைமயிரைத் திருத்தும் (நற். 151:5-12). மலர் உதிர்ந்து பரவிய வேங்கை மரங் களையுடைய காட்டின்கண் இம்மென ஒலிக்கின்ற வண்டுகளின் மிகுதியான கிளை இரிந்தோடுமாறு வினைமுற்றி மீளும் தலைவனது தேர் வந்தது (நற். 161:3-8). கன்றுடனே மடப்பிடியைத் தழுவிய தடக்கை வேழம் வேங்கை மரத்தின் அடியை முறித்துத் தேனைத் தொகுக்கின்ற ஈக்களின் பெருங்கிளை இரியுமாறு அவ்வேங்கைமரக் கொத் துக்களாகிய கவழத்தை அக்கன்றினுக்கும் பிடிக்கும் ஊட்டிப் பாதுகாக்கும் (நற். 202:3-6). எக்கா மண லிடத்து நண்டுகளின் இருங்கிளைத் தொகுதி ஞாழல் மரத்தின் மணங்கமழும் உதிர்ந்த மலர் களைக் கால்களால் வரித்துக் கோலஞ்செய்யும் (நற். 267:2-5). அருஞ்சுரத்தின் கவர்த்த வழியில் வம் பலர் வருகையைநோக்கிச் செங்கணை தொடுத்த செயிர் நோக்காடவராகிய ஆறலை கள்வரின் தண் ணுமையொலி கேட்டு அஞ்சிய பருந்துச் சேவல் கிளையினிடத்தே செல்லும் (நற். 298:1-5). மலை நாட்டில் கிளிகள் கிளையுடன் சேர்ந்து தினைக் கதிர்களைத் தின்று ஒன்றையொன்று விளிக்கும் (நற். 304:1-4). மலைநாட்டில் கரிய விரலையும் சிவந்த முகத்தையுமுடைய மந்திப் பெருங்கிளை மலைச்சாரலில் அருவியாடி மூங்கிலின் நுனியிலேறி அதனையே ஊசலாகக் கொண்டு தொங்கி விளையாடி வேங்கை மரத்தின் பூக்கள் கீழே யுள்ள சுனையில் உதிருமாறு அதன் கொம்புகளி லேறிக் கடுவனொடு புணரும் (நற். 334: 1-5). சேராரின்கண் கடவுள் உறையும் ஆலமரத்தி னிடத்தே படைததிட்ட பலிசசோற்றை யருந்திய காக்கை அந்திப்பொழுதில் தன் கிளையிடத்துச் செல்லுமாறு மாலை வந்தது (நற். 343:2-7). அரு மன் என்பானது சிறுகுடியெனும் ஊரில் காக்கைப் பேடை தன் பிள்ளையைத் தழுவிக் கொண்டு கிளை யினையும் அழைத்துக் கருணைக் கிழங்கினை பொரி

யலொடு கூடிய செந்நெல் வெண்சோற்றைத் தெய்வத்துக்கிடும் பலியுடனே பெறுதற்கு மனையின் கண் கூடியிருக்கும் (நற். 367:1-6). கானற் சோலையிலுள்ள பனையின் அளிந்த பழம் மூக்கற்று நெய்தல் மலர் வருந்தச் சேற்றிலே ஆழப்புதைய வீழ்ந்த தற்கஞ்சிக் கிளைக்குருகுகள் இரிந்தோடும் (நற். 372:2-5). செந்தினைக் கதிர்களைப் பசிய கிளிகள் பலவும் கிளையோடு தின்றன (நற். 376:2-4). மருத மரங்களில் கிளைக்குருகுகள் தங்கும் தண்ணிய துறையினை யுடையவன் தலைவன் (ஐங். 7:4-5). தலைவனது ஊரிலுள்ள தண்ணறும் பழனத்தில் சம்பங்கோழிப் பேடை தன கிளையோடே மகிழ்ந்து கூவும் (ஐங். 85:1-3). வேங்கையின் பொன் போலும் நறுமண மிக்க பூக்களை மான் கூட்டமாகிய பெருங்கிளை மேயும் கானக நாட்டையுடைய வன் தலைவன் (ஐங். 217:1-3). கோங்கமலராலான மணமிக்க மாலையை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்க்குமாறு தலைவன் தன காதம் பரத்தைக்கு நயந்து சூட்டினான் (ஐங். 370:1-3). 'சிறுகருங் காக்கையே, நீ நின் அன்புடை மரபின் கிளையோடு கூடி நிரம்ப வுண்ணுமாறு பச்சுன் பெய்து பசிய நிணத்தாற் சமைத்த உணவினைப் பொற்கலத்திலே இட்டுத் தருவேன்; அதற்கீடாக நீ தலைவனோடே என் மகளை இங்கு வரும்படி கரைந்தருள்வாய்' என்று மகட் போக்கிய தாய் காக்கைக்குப் பராய்க்கடன் உரைத்தாள் (ஐங். 391). தன் மேற் பாய்ந்து மாறுபாடு செய்த புலியைச் சினந்து கோட்டினாலே குத்தி அப்புலியின் நெஞ்சைப் பிளந்து முரண்தீர்ந்த யானை மலைச்சாரலில் தன் கிளை நடுவே கூடித் திரியும் (கலி. 52:1-6). வண்டின் கிளை வீழும்படி கட்டிய கோதையைத் தலைவன் மார்பில பரத்தையர் அணிந்து விட, அதனை அவன் புதல்வன் அறுத்து விளையாடுவது தலைவிக்கு உவகையாம் (கலி. 80:24-26). இசை நரம்புகளில் குரல்நரம்பு கொண்ட கிளையாகிய இனி நரம்பிற்குப் பொருந்தியது உழைநரம்பு (பரி. 11:126,127). காற்றினால் பொரப்பட்ட வானம் மின்னையும் இருளையும் பரப்பிக் கிளையோடு மேற்கு மலையை முற்றி இடைவிடாது மழை பெய்தது (பரி. 12:1-3).

3. பயிரினத்தின் கப்பு. பலமுறை உழுது விதைத்துத் தாளியடிக்கப்பட்ட பல கிளைகளையுடைய பருவத்தில் களைபறித்தலால் வரகுப் பயிர் இலை தழைத்துச் செழித்தது (புறம். 120:3-5). 'நின்னோடு மாறுபட்டுப் போர் செய்ய வந்த பகைவர், களிறு வன்மை மிகுத் தன் காலால் அகப்படுத்த, அதனுட்பட்ட முனைத்த மூங்கிலின் கவர்த்த கிளை போல அழிவதல்லாமல்

தப்புதல் எங்கேயுள்ளது என இளஞ்சேரலிரும் பொறை மறத்தைப் பெருங்குன்றார் கிழார் சிறப்பிப்பர் (பதி. 84.11-13). கிளையினின்றும் அழகுறத் தோன்றி வளரும் நீர்க்கீழ்ச் செவ்வரும்புகளைக் கட்டிய மாலையை வளைய வைத்துச் சூரர மகளி ரின் கொண்டையைத் தோழியர் அணிசெய்தனர் (மூரு. 29,30). மாமரத்தின் கிளைக்கொத்துக்கள் கிளி போன்ற காய்களையுடையவை (அகம். 37:7,8). மலைநாட்டில் கிளைசெறிந்த சிறுதினையின் விளை கதிர்களை மேய்ந்து பன்றி இனிது கண்ணுறங்கும் (அகம். 178:2,12,13). கிளையை யுடைய தூறாகிய நாணலினது கிழங்கு மணலிடத்தே ஈன்ற முளையினை யொத்த கூரிய பற்களமைந்த சிவந்த வாயி னையுடையவன் தலைவி (அகம். 212:4,5). வயலில கிளை விரிந்த கரும்பின் வெண்பூக்கள் மழையின நனைந்த நாரைகளைப்போல ஈரங் கொண்டன வாய் வளைந்திருக்குமாறு வாடைக்காலத்தில் பளி தங்கிப் பெய்தது (அகம். 235:11-15). கள நூரில இளையாளொருத்தியின் நலத்தைக் கவர்ந்துண்ட அறனிலாளனொருவன், பின்னர் அவளையறியேன எனக் கூறிய கொடுஞ் சூனினைக் கேட்டவுடன் அறங்கூறவையத்தார் அச்செயலுக்குச் சான்றா வாரை வினவி யுணர்ந்து அவனைத் தளீர்கள் பொருந்திய மரத்தின் பெருங்கிளையில் இறுகப் பிணித்துச் சுண்ணாம்பு நீற்றினைத் தலையிற் பெய்தனர் (அகம். 256:15-20). பல கிளைகளாக ஒழுகிய கொம்புகள் பாரந் தாங்காமற் சுழலுமாறு மலர்ந்த வயலைக் கொடி, தனக்குத் தழையுடை கூட்டும் அழகிய தளீர்களைத் தந்துதவத் தலைவி அதற்கு நாள்தோறும் நீருட்டி வளர்த்தாள் (அகம். 383:6-13). கிளைகள் செறிந்த பெரிய மூங்கில்களை யுடையது மலைச்சாரல (அகம். 388:4,5). தம்மிலலத் திலேயிருந்து தம் முயற்சியாலுண்டான உணவைப் பகுத்துண்டாற் போன்ற இனிய பழங்கள் கிடைத்தோறும் தொங்குகின்ற பலாமரங்களையுடையது, தலைவனின் மலைநாடு ('கிளை' என்பதற்குச் 'கிளை' என்ற பாடமும் உண்டு) (குறு. 83:3-5). வளமலைய நாடனாகிய தலைவன் தலைவியோடும் தோழியோடும் கிளைகள் செறிந்த திணைக்கதிர்க்கில படியும் கிளிகளைக் கடிந்து தங்கியிருந்தும் அவ விருவரிடமும் தன் குறையினைச் சொல்லுதற் குரிய செவ்வி பெறாமல் மீண்டனன் (நற். 255-7).

4. உறவு. மாலைக்காலத்தே யாழைப் பண்ணிப் பேசுதது கானத்தைப் பாடி நின்ற பரணர்முன் அப்பேகன மனைவியாய் கண்ணகி அழுது நிற்ப, அவர் அவனை நோக்கி, 'எம் கேண்மையை வீரும் புழம் பேசுகன்கு நீ கிளை - உறவு - உடையையே'.

என வன்னினார் (புறம். 144:2-8). தலைவி தலை வனுடன சென்ற நிலையில் அவளால் வளர்க்கப் பட்ட கிளி அவளைக் காணாமல் 'கிளையே' என அழைத்தது (நற். 143:5).

5. காதல் துணை. அச்சநதோனறும் கானத்தில் ஆறலைகளவர் அம்பினை விடுத்தது வழிச்செவலு வோரைக் கொன்ற கவர்த்த நெறியில் முடை நாளும். புலாலை விரும்பி யுண்ணும் வாழ்க்கை யினையுடைய பருந்தின சேவல் நெருங்கிய தன் கிளையை - காதல் துணையை - அழைக்கும் (அகம். 161:2-7). காட்டினையடைந்து அங்கே வழிப் போவாரைப் பார்த்திருந்த கொடுந்தொழில் மறவர் ஆறுசெல் மாக்களின் அரிய மாப்பிலே யெறிந்த வேலால் வீழ்ந்தோரை எய்திய பருந்தின சேவல் ஊனுண்பதற்குத் தனது கிளையை அழைக்கும் தெளிந்த குரலை யெழுப்பும் (அகம். 363:9-14).

6. கொத்து. கிளையின்கண் - கொத்தின்கண் - எழுந்த மலர்கள் நிறைந்த தோட்டங்களையுடைய கிடங்கி லென்னும் ஊர்க்கு அரசன ஓயமானாட்டு நல்லியக்கோடன (சிறு. 160).

7. மூங்கில். கிளை - மூங்கில் - நெருங்கி வளர்ந்த பெருவரையடுக்கத்துத் தலைவி சிறுதினை கவர்ந்த குருவியை ஒப்பினள் (அகம். 388:4,5).

கிளைகள் - சுற்றத்தினர். அரக்கில்லத்தை வளிமகள் (வீமன) அழித்துத் தன் உளத்திற்குப் பொருந்தின கிளைகளோடு - சுற்றத்தினரோடு - தப்பிச் சென்றான் (கலி. 25:7,8).

கிளைஞர் - உறவினர். கலுழ்ந்த கண்ணளாய் இருந்த கண்ணகியைக் கண்டு பேகனுக்கு நீ உறவோ எனப் பரணர் கேட்க, அவள் காந்தள் மலர் போலும் விரலாலே தன கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு நாங்கள் அவனுடைய கிளைஞரேம் - உறவினரேம் - அல்லேம் எனக் கூறினாள் (புறம். 144:5-10). உறவினர்களைத் தாங் கவும் கிளைஞர் பெருகவும் சுற்றத்தார் அல்லாதார் சுற்றத்தார் போலப் பொருந்தி நடக்கவும் ஊக்கத் தோடு சென்று பெறலரும் நன்கலம் எய்தத் தலைவன சென்றான (அகம். 93:1-7). பரதவ மகளிர் உப்புக் குவட்டில் ஏறிநின்று இஃது எந்தையின் படகு; அது நுந்தையின் படகு என்று கடல்நீரில் வேட்டை மேறசென்ற கிளைஞரின படகுகளை எண்ணுவர் (நற். 331:5-8).

கிளைஞன் - உறவினர். அல்ல குறிப்பிட்ட தலைமகள் தன நெஞ்சைப் பார்த்து, 'யான நினை இடித்துக் கூறிலும் தலைவியை நினைத்தலை ஒழியாய்;

தடுப்பினும் அவள்பால் செல்லாது நிற்கின்றாய் இல்லை; நினக்கு யான கிளைஞன் - உறவினர் - அல்லனோ' எனக் கூறினான் (அகம். 342:1 3).

கிளைமை - உறவு. தலைவன்பால் மயக்கமுற்ற நட்பால் தன் மாணநலத்தையும் நீக்கிவிட்டு அவனது கிளைமை - உறவு - கொண்டவள் தலைவி (நற். 323:4-6).

கிளையிதழ் - புறவிதழ். 'நாங்கள் கிளிகளை ஓட்டியும் கிளையிதழ் - புறவிதழ் - களைந்து எமது அல்குலுக் கேற்ற தழையினைக் கட்டி உடுத்தியும் இருந்தோம்' எனத் தோழி தன் தாயிடம் கூறினாள் (குறி. 101, 102).

கின்னரம் - இசை எழுப்பும் பறவை. தெய்வங்கள் உறையும் சாரலில் இனிய தாளத்தில் கின்னரம் - இசை எழுப்பும் பறவை - முரலும் (பெரு. 494, 495).

கீ

கீரங்கீரனார் - புலவர். கீரன் என்பார்க்கு மகனாகிய கீரனார், கீரங்கீரனார் என்று அழைக்கப் பெறுவராதலின் இவரது பெயரும் இவர் தந்தை பெயரும் கீரன் எனப்படுதே என அறியலாம். இவர் பாடியதாக நற்றிணையில் 78-ஆம் பாடலொன்றே உள்ளது. அப்பாடலின்கண் வரைவுமலிவினை நெய்தல் திணையில் வைத்துத் தோழி கூற்றாக இவர் அமைத்துள்ளார். வரைவிலை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவரும் தேர்மணிக் குரவைக் கேட்டே தோழி அவன் வரைவுமலிந்து வருகின்றான் என்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து தலைவிக்குக் கூறும் தெளிவினை இவர் பாடல் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத் தக்க சிறப்பாகும். கழியின்கண் நெய்தலமலர் நிறையுமாறு புன்னை நுண்தாது பரப்பும் என்பதனால், தலைவியின் தமர் கையகம் நிறையத் தலைவன் பொற்குவிழை வரைதற் பொருளாகத் தருவான் என்றும் தாழம்பூ மணம் கானலெங்கும் கமழும் என்பதனால் தலைவியின் வரைவு நாடெங்கும் மாட்சிமைப்படும் என்றும் இரு குறிப்புப் பொருள்களை இவாதம் பாடல் உணர்த்தும்.

கீரத்தனார் - புலவர். 'குடவாயிற் கீரத்தனார்' காண்க.

கீரந்தையார் - புலவர். கீரன் தந்தையார் கீரந்தையார் என்று மருஉ முடிபாக அமைந்துள்ளது. இவர் பாடிய பாடலொன்று பரிபாடல் தொகையில்

இரண்டாவதாக இடம் பெற்றுள்ளது. திருமால் வாழ்த்தான அப்பாடலில் ஐம்பூத லூழிகளை அடுக்கிக் கூறிய இவர், அவை கழிந்த காலத்தை நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும் கமலமும் வெள்ளமும் என்ற பேரெண்களால் அளந்தறியப் படாததாகச் சொல்லுகின்றார். திருமாலின் அவதார நிலைகளைக் கூறும்போது பலதேவனாகவும் கண்ணனாகவும் அவர் தோன்றிய அவதாரங்களைக் காட்டிக் கண்ணனைப் பிறப்பு முறையால் பல தேவனுக்கு இளையவனாகவும் சிறப்புமுறையால் அவனுக்கு முதியவனாகவும் குறிப்பிடுவார். திருமாலின் திருமார்பையும் அம்மார்பிலுறையும் திருமகளையும் அதனகண் அணியப்பட்ட அணிகளையும் உவமைகளின் வாயிலாக இவர் நன்கு சிறப்பித்துள்ளார். அவர் ஏந்திய சக்கரப் படையின் ஆற்றலையும் அதன் பண்புகளையும் இவர் பாடல் புனைகின்றது. 'நின் திருமேனி யொளி நீலமணியையும் நின் கண்கள் இணைத்தாமரைகளையும் நின் வாய்மை தப்பாது வருகின்ற நாளையும் நிற்பொறை நிலத்தையும் நின் அருள சூல்மேகத்தையும் ஒக்கும் என வேதம் கூறும்; நீ அப்பொருள்களையும் பிறவற்றையும் பண்புகளாலும் தொழில்களாலும் ஒத்தனை' என்று இவர் திருமாலைப் போற்றும் பகுதி சிறப்புடையதாம். வேள்வியோடு தொடர்புறுத்தியும் இவர் திருமாலை வாழ்த்துகின்றார். திருமால் தேவர்களுக்கு அமிழ்தம் அளித்த அருளும் இவர் பாடலில் போற்றப்படுகின்றது. முடிபாக, 'எம் அறிவு கொடும்பாடறியாமல் எமக்கு மெய்யுணர்வே உண்டாகுக' என்று திருமாலிடத்து இவர் வேண்டுவர்.

கீரை - இலைக்கறி. குமணனிடம் சென்ற பெருஞ்சித் திரனார் தம் மனைவி குபபையின்கண் முளைத்த கீரையின் - இலைக்கறியின் - இளைய தளிரைப் பறித்துக்கொண்டு உப்பினறி உலையில் ஏற்றி மோர் இன்றி அவிழாகிய உணவை மறந்து பசிய இலையைத் தின்று மாசு படிந்த உடையளாய் உள்ளாள் எனக் கூறித் தம் வறுமையைப் புலப்படுத்துவர் (புறம். 159:9-13).

கீழ் - கீழிடம். கீழதாகிய - கீழிடத்ததாகிய - நிலமும் ஆகாயமும் சுவாககமும் என மூன்றும் கூடிய புணர்ச்சியாக அடுக்கப் பட்ட அடைவினகண் முதற்கட்டாகிய நிலத்தின் கீழும் மேலுலகத்திலும் நின் ஆட்சிசுறித்த அசசமும புகழும் நிகழவனவாகுக எனப் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார் பாடுகிறார்

(புறம். 6:5-8). மான் தசையைக் கொணர்ந்து கொடுத்த வேட்டுவனின் கட்கமும் தயிர் கொணர்ந்து கொடுத்த இடைமகளது மிடாவும் நிறையுமாறு உழுதுண்டு வாழ்வாரது மனையிலுள்ள மகளிர் குளத்துக்கீழ் விளைந்த வெண்ணெல்லை முகந்து கொடுப்பர் (புறம். 33:1-6). புதுவரகு கதிரின் கீழும் மேலும் ஒழியாமல் மிகக் காய்த்துச் சீரிதாக விளைந்தது (புறம். 120: 8,9). முருகனின் ஒருகை கீழ் நோக்கி வீழும் தொடியோடே மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுப்பப் பிறிதொரு கை ஓசை இனிதாக ஒலிகளும் மணியை இரட்டச் செய்ந்தது (குறு. 113-115). பிறர் நாடுகளில் ஏரியாலும் ஏற்றத்தாலும் சுரகின்ற வளமெல்லாம் காவிரி சூழ்ந்த கரிகாலன் நாட்டில் அரிகாலின் கீழ் உருகின்ற நெல் வளத்திற்கே ஒப்பாகும் (பெரு. வெ. 1). பரிகோலையுடையோர் நெகிழ்ந்த செவ்வியைப் பார்த்துக் கீழ் வைக்கப்பட்ட யானைகளிடும் நெய்வார்த்து மிதித்த கவளங்களைத் தலைசூலையுடைய மந்தி கவர்ந்து செல்லும் (பெரு. 393-395). மதுரையில் கீழ் செலவீழ்ந்த கிழங்கோடு பிற உண்டிகளையும் கொடுக்கப் பெற்றோர் அவற்றைப் பலவிடங்களில் நுகர்ந்தனர் (மது. 534,535). கரடி கீழ் உதிர்ந்து கிடக்கும் பொருள்களை உண்ணாமல் மேலே கிளைகளிடத்துள்ள கனிகள் போன்று சாறுமிக் குள்ள துளைகொண்ட மலர்களைத் தினனும் பொருட்டு இருப்பை மரங்களின் மீது ஏறும் (அகம். 171: 12-15). என மகளின் அலகுலுக்குத் தழை அணிதற்குக் கொய்த நொச்சியின் கீழ் அம் மகள் தன சிறுவிரலால் கோலிய மணல வீட்டைக் காண்பீராக என மகட்போக்கிய தாய் கூறினாள் (அகம். 275. 16-19). மலையிடத்துப் பெருந்தேனிறாலைக் கண்ட காலமுடவன் உளவாய் கையைக் குவித்துக் கொண்டு அம்மலையின் கீழ் இருந்து அத்தேனிறாலைச் சுட்டிக் காட்டி வந்த கையை நக்கினான் (குறு. 60.1-4). பலாமரங்களில் கீழ் விழுந்து விடுதல் போன்று வீழ்ச்சியை யுடைய காய்கள் மிகுந்திருந்தன (குறு. 257:3). ஆண்குரங்கு முதிர்ச்சியுற்ற இனிய பழங்களை மரத்தின் மேலிருந்து உதிர்ப்பக் கீழ் இருந்து குட்டிகளை யுடைய பெண்குரங்கு ஏற்பனவற்றை உண்ணும் (குறு. 278: 4-7). கைத்தொழில் செய்யும் உழவர் தம் செய்தொழிலை முடிப்பாராகி வண்டு உண்ணுமபடி மலர்ந்த மலரின் மணம் கீழே படுமாறு நீண்ட வரப்பில் நெய்தலை வாடுமாறு விடினும் அவை மீண்டும் மலர்ந்தன (குறு. 309.1-6). கீழே தறியில் பிணித்துக் காப்பவரும் மேலே ஏறி நடத்துபவரும்

நீங்கிய களிற்றியானை போலத் தலைவன் தமிய னாய வந்தான் (நற். 182:8-10) கிழங்குகள் கீழிறங்கித் தேனடைகள் மிகுதியாக மேலே தொங்கி மிகச் சிலவாய் தினைகளை விதைத்து, அவை மிகப் பல வாக விளைந்து தினைப்புனத்திலிருந்து கிளி கொய்து போகாதபடி கடிந்து காக்கும் மலைநாட்டையுடையவன் தலைவன் (நற். 328:1-3). சான்று பொய்ததவன் கீழ் வந்து தங்கியிருக்கும் மரம் கவின வாடும் (கவி. 34:10). ஈர்ஞ்சடை அந்தணன் (சிவன்) உமையோடு உயர்மலையில் இருந்தபோது, அம்மலையை ஐயிருதலையின் அரக்கர் கோமான (இராவணன்) தன் தடகையின் கீழ்ச்செருகி எடுக்க லாற்றாது வருந்தினான் (கவி. 38:1-5). மலைவாழ் மக்கள் தலைவியைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க நினையாது நொதுமலருக்குக் கொடுக்க நினைப்பதால், இவ்விடத்து வளளியும் கிழங்கு கீழ் வீழா; மலைமிசைத் தேனும் தொடா; கொல்லையில தினைகளும் கதிர் வாங்கி ஈனா எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 39:11-14). குதிரை யூர்ந்து வந்தேன் என்ற தலைவனிடம் 'மெல்லிய காதிற கிடக்கும் புல்லிகை எனலும் பூணாகிய கீழ் ஞாலும் இயல்புடைய கன்னசாமரை யணிந்த அக் குதிரையை யான அறிவேன்' எனத் தலைவி பரத்தையைக் குதிரையாகிக் கூறினாள் (கவி. 98:10,11). எங்கள் தோட்டத்துக் காஞ்சி மரத்துக் கீழ் நான் வரக்கூறிய குறியிடம் என அகப்புறத்தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 108:62,63). மணம்வீசும் மலர் கொண்ட புனைக்கீழ் நினைக்கக் கூடிய தால் தன்னழகைத் தோற்றவள தலைவி எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறல் (கவி. 135:6,9,12). நறும் பூவையுடைய புனைக்கீழ் நீ விருமபித் தலைவியைக் கூட அவள் மகிழ்ந்தாளா எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 136:13,14). விசம்பு மதியத் தோடு புணாபபனவாகிய எரியும் சடையும வேழமு முதலாக அவற்றின் கீழ் இருந்து வீதியால் வேறு படுக்கப்பட்ட ஓரொன்று ஒன்பது நாளாகிய மூவகை இராசிகள் என வகுக்கப்படும் (பரி. 11:1-3). குருகு எறிந்த வேலுடைய செவ்வேளின் பரங் குன்றின் கீழ்க் கிடந்த இடைநிலப்பரப்பு பாண்டியன் பாசறையின் இயல்பினது (பரி. 19:35-37).

கீழ்நீர் - நீரின் கீழ்ப்பகுதி. கீழ்நீரில் - நீரின் கீழ்ப்பகுதியில் - மீன்கள் சென்றுலவ, நீரின் மேல்பரப்பில் குவளையும் தாமரையுமாகிய பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் (புறம். 396:1,2). கிளையினின்றும் தோன்றி அழகுற்று வளர்ந்த கீழ்நீர் நினை சிவந்த அரும்பைக் கட்டிய மாலையைச் சூரமகளிரின் கொண்டையில் தோழியர் வளையச் சுற்றினர் (சூரு. 29:30).

கீழ்ப்பணிதல் - அடங்கியொழுதுதல். வேந்தரும் வேளிரும் பிறரும் பெருஞ்சேரல இரும்பொறையைக் கீழ்ப்பணிந்து - அடங்கியொழுகி - வழிபடுவர் (பரி. 75:4,5).

கீழ்ப்பால் - கீழ்க்குலம். வேறுபாடு தெரியப்பட்ட நாற்குலத்துள்ளும் கீழ்ப்பால் - கீழ்க்குலம் - சார்ந்த ஒருவன் கற்பானாயின் மேற்குலத்துள் ஒருவனும் அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவான் எனபது ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் கூற்று (புறம். 183:8-10).

கீழ்மடை - கடைமடை. நெல்லுறுப்பார் கீழ்மடையில் - கடைமடையில் - கொண்ட வாளையையும் உழு வார் படைவாளால் மறிக்கப்பட்ட ஆமையையும் கரும்பறுப்பார் கரும்பினின்றும் வாங்கப்பட்ட தேனையும் பெண்டிர் பறித்த செங்கழுநீரையும் வனபுலத்தினின்றும் வந்த சுற்றத்தார்க்கு விருந்தாகக் கொடுக்கும் மென்புல வைப்பின் நாட்டிறகுத் தலைவன் கிள்ளிவளவன் (புறம். 42:12-18).

கீழ்மரம் - அச்சமரம். உமணர் சகடத்தில் கீழ்மரம் - அச்சமரம் - பக்கத்தே சேம அச்ச ஒன்றையும் அடுத்துக் கட்டியிருப்பர் (புறம். 102:4,5).

கீழேழுலகம் - கீழேயுள்ள ஏழுலகங்கள். வாமனனாய்த் தோன்றித் திருமால் தன் திருவடியால் கீழேழுலகமும் - கீழே உள்ள ஏழுலகங்களையும் - அளக்கின்ற காலத்துச் சிறிதும் எஞ்சாமல் பொருந்திய ஒரு திருவடியை உடையவர் (பரி. 3:20).

கீழோர் - உழவர் (கீழிடத்துள்ளவர்). மலையிடத்து வெள்ளிய அருவி இடையறாது ஒழுகிக் கீழோர் - உழவர் - வயல்களிறி பரவும் (பரி. 17:40).

கு

குங்குமம் - செந்நிறப்பொடி. வையைப் புனலாடி இளைத்த மகளிர் சிலர் சிவந்த குங்குமத்தாலாய் செற்றுடன் அகிற்சாந்து, கருப்பூரம் இவை தம்முள் கலக்குமாறு சாந்தம்மிக்கண் குழவியால் அழலென நிறம் பெற அரைத்தனர் (பரி. 10:81-84). மகளிர் செவ்வேள் குணத்தையடைந்து அவனது கோழிக் கொடி ஏற்றப்படும் யானையின் கும்பத்தைக் குங்குமத்தால் புனைந்து பூவுடன் கூடிய நீரைத் தெளித்துச் செவிக்கவரி சார்த்திப் பொற்கொடையை மேலே கவித்து வழிபாடு செய்தனர் (பரி. 19:85-88). நீராடுதற்கேற்ற தன்மையுடைய மஞ்சளப்பொருள்

களும் குங்குமச் சேறு முதலியனவும் கலந்தமையால் கலங்கலாகிய வையை நீர் தூய்தன்றாயிற்று (பரி. தி. 2: 88, 89).

குச்சு - குச்சுப்புல். வெட்சிவீரன் திரண்ட காலினையும் அழகிய வயிற்றினையும் பரந்தமாப்பின்னையும் பசியகண்ணினையும் குச்சு - குச்சுப்புல் - நிரைத்தாற் போன்ற நிறம் பொருந்திய தாடியினையும் முன்னே தாழ்ந்த கதுப்பினையும் உடையவன் (புறம. 257: 1-4).

குஞ்சரக்குரலு குருகு - யானையங்குருகு. களிமயிலும் குஞ்சரக்குரலு குருகும் - யானையங்குருகும் - இடையறாது முழங்கும் முழவொலியைக் காரொலி எனக்கருதி ஒலிக்கும் (அகம். 145: 14-16).

குஞ்சரம் - யானை. பெருவேந்தன் எறிந்தவேல் சீறார் மன்னனின் சாந்தாரகலத்தை ஊடுருவ அவன் அவ்வேலைப் பறித்து எறிந்த காலத்து, அப்பெருவேந்தனின் குஞ்சரம் - யானை - எல்லாம் புன்றலை மடப்பிடி நாணுமாறு புறங்கொடுத்தோடின (புறம. 308: 6-11). களங்காயக் கண்ணி நார் முடிச்சேரல் குருதிச் செம்புனல் குஞ்சரத்தை இழுத்துச் செல்லுமாறு செருப்பல செய்து, சிவந்த போர்க்களத்தில் களவேள்வி செய்தான் (பதி. ப. 4: 10, 11). இலங்கு தொடி யணிந்த மருப்பினையும் சிந்தும் மதத்தினையும் உடைய வலம்படு குஞ்சரம் நிலத்தைக் கையாற் புடைத்து எழும் (பதி. தி. 2: 1, 2). மிக்க மழைபொழிந்த நள்ளிரவில் குஞ்சரம் நடுங்கும்படி தாக்கி மலைச் சாரலில் புலி முழங்கும் (அகம். 92: 2-4).

குஞ்சரவொழுக்கை - யானை கட்டியசகடம். கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன பழையனை வென்று, அவன் காவல் மரமாகிய வேம்பினைத் துணித்து, அவன் பெண்டிரின் கூந்தலைக் கயிறாகக் கொண்டு குஞ்சர ஒழுகையில் - யானை கட்டிய சகடத்தில் - பூட்டி அவ்வேம்பினை ஏற்றிக் கொணர்ந்தான (பதி. ப. 5: 13-17).

குஞ்சி - ஆடவர் தலைமயிர். தலைவன் மணிநிறங்கொண்ட தன மாயிருங் குஞ்சியில் மலை, நிலம், சினை, சுனை ஆகிய இடங்களில் மலர்ந்த பல்வகை மலர்கொண்டு கட்டிய கண்ணியை அணிந்தான் (குறி. 112-116). மதுரைக்கும் திருப்பரங்குனரத்திறகும் இடையே உள்ள நிலத்தில் நெருங்கி விளையாடுதலால், மகளிர் கூந்தலினின்றும் மைந்தர் குஞ்சியினின்றும் வீழ்ந்து அவிழ்ந்த மாலைகளால் செல்லும் வழி இல்லையாயிற்று (பரி. 17: 22-27).

ச இ பொ க ரெ 2 23

குட்டம் - 1. ஆழம். கடலினது குட்டமும் - ஆழமும் - உலகத்துப்பரப்பும் காற்றியங்கு திசையும் ஆகாயமும் எனனும்வற்றை அளந்தறியினும் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அறிவும் அன்பும் கண்ணோட்டமும் அளத்தற்கரியன (புறம. 20: 1-6). கடலின்கண் பெரிய குட்டத்துக் காற்றாற் புடைக்கப்பட்ட மரக்கலம் நீரைக் கிழித்து ஓடுமாறு போலத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் களிறுசென்று போர்க்களத்தை இடமகலச் செய்தது (புறம. 26: 1-3). அகழியின் நீர் மிக்க மடுவினில் உள்ள முதலை இடம் கரிதாகிய குட்டத்தின்கண் சேரத் திரண்டோடி இடையாமதது ஊாகாப்பாரின விளக்கு நிழலைக் கவரும் (புறம. 37: 7-9). இளஞ்சேரலிரும்பொறை கழை நிலைபெறாக் குட்டத்தையுடைய சந்தன மரங்கள் மிதந்து வரும் வானி யாற்றினும் இனிய தணனிய மென்மையையுடையவன் (பதி. 86: 9-13). பொன்னிறம் போலும் வாயையுடைய நீலமணி போன்ற சிரல் (செவ்விப் பறவை) காஞ்சிக் கிளையில ஏறி நிலைகாண முடியாத குட்டத்தில திரியும் மீன்களை எடுக்கும் காலங்கருதி நெடும் பொழுது இருந்து கயலை எடுத்தது (ஐ. 179-181). இரவுக் குறிக்கண் தலைவன் வரும் வழியிலுள்ள ஒடுங்கிய கரிய குட்டத்தில், போதற்கரிய சுழியிடத்தே கொடுத்தான் முதலையும் இடங்கரும் கராமும் திரியும் (குறி. 256, 257). கடல் கொளக்குறைபடாமல் சங்கு வளரும் குட்டத்தினை யுடையதாய் அளப்பரியதாய்க் கரிய தோற்றத்தினை உடையது (அகம். 162: 1-3). 'தலைவியின் தந்தையுடன் கூடி, செறுவில் உப்புக் குவித்துழந்தும் கடலின் குட்டத்தில புணையின்கட் சென்றும் மீன பிடித்தும் அவனுகுப் பணிந்து சார்ந்து நடப்பின அறம் தெரிந்து அவனை நமக்குத் தருவானோ' எனத் தலைவன தன நெஞ்சினிடம் வினவினான் (அகம். 280: 6-11). விரைந்து செல்லும் கரைகாண முடியாத கானையாற்றுக் குட்டம் தனியனாக நீந்தி இரவில் வரும் தலைவனின் வழியருமை நினைந்து தலைவி வருந்தினாள் (ந. 144: 7-10).

2. ஆழமான நீர்நிலை. இளஞ்சேரலாதனின் முன்னோர் தம ஒன்னாராய கடம்பர் அழியுமாறு துளங்கும் இருங்குட்டத்து - ஆழமான நீர் நிலையில வேற்படையைச் செலுத்தி வென்றனர் (பதி. 88: 4, 5). கொடுமுடி வலைஞர் செவ்வரிக் கயல்களோடே இறாப்பிறழும் கரிய குட்டத்தில் பிள்ளைகளோடு உலாவி மீனபிடித்தனர் (பெரு. 270-274). காற்றுக் கொணரும் மரக்கலம் பெருங்கடலின் குட்டத்தினின்று ஓத ஏற்றத்தினால் கழியிலே வந்து

நள்ளிரவில் பலவேறு பண்டங்களையும் இறக்கிச் செல்லும் (மது. 539-542). கடலில் இயங்கும் சேவற் காக்கை தான் விரும்பும் சூலகொண்ட பேடைக்குக் கரிய சேற்றிலுள்ள அயிரை மீனைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கழியிடத்துப் பூவுதிரப் பெற்ற குட்டத் தினைத் துழாவும் (நற். 372:1-6). கொக்கு தங்கிய தால் உதிர்ந்த மாங்கனி ஆம்பல் நிறைந்த தூங்கு நீர்க் குட்டத்துத் துடுமெல் வீழ்ந்தது (நற். 280:1-3).

3. மடு. இளைஞருடன் நீருக்கு அண்மையிலுள்ள மரத்திலேறிச் கரையிலுள்ளோர் மருளும்படி நெடு நீர்க் குட்டத்து - மடுவில் - துடும் என்று ஒலிக்கு மாறு குதித்து முழுகி மணலைமுகந்து காட்டியதம் இளமைக் காலச் செயலை நினைந்து தொடடித்தலை விழுத்தண்டினார் இரங்கினார் (புறம். 243:5-11).

குட்டி - விலங்கின் இளமைப்பெயர். கள்ளைச் சமைக்கின்ற மகளிர் வட்டில் கழுவின நீர் நிறைந்து வழிந்த குழம்பிடத்துள்ள ஈரச் சேற்றை யளைந்த பல குட்டிகளுடன் பெண்பன்றிகள் இருந்தன (பெரு. 399-342).

குட்டுவ - குட்டுவன் என்பதன் விளி. 'பகைவரின் அண்ணலம் பெருங்கோட்டு அகப்பாவை வென்று, பொன்னாற் செய்த உழிஞைமாலை யணிந்த குட்டுவ' எனப் பல்யாணைச் செலகெழு குட்டுவன் விளிக்கப்பெற்றான் (பதி. 22:26,27). 'சிறுமகிழானும் பெருங் கலம் வீசும் போரடு தானைப் பொலந்த தார்க் குட்டுவ' என்பது பல்யாணைச் செலகெழு குட்டுவனைக் குறித்த விளி (பதி. 23:9,10). 'அண்ணல் யானை அடுபோர்க் குட்டுவ' எனக் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 42:8). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் 'பகைவர் நாட்டின் நலனழித்த, போரடு தானைப் பொலந்தார்க்குட்டுவ' எனப் பரணர் விளித்தார் (பதி. 43:10,11).

குட்டுவர் - குட்டநாட்டினர், இளஞ்சேரலிரும் பொறை களளாகிய உணவினையுடைய குட்டுவரின் - குட்ட நாட்டினரின் - தலைவன் (பதி. 90:26). தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் குட்டுவர் பலரை வென்ற வேந்தனா வான (மது. 105).

குட்டுவன் - 1. குட்டநாட்டையுடைய சேரவேந்தன். ஒருங்காடு எனலும் ஊர்க்கு அப்பாலுள்ள குட நாடு இறுகப் பிணித்த முழவினையுடைய குட்டு வன் காத்தலால் பசியென வறியாத மருதவளம் மிக்க ஊர்களைக் கொண்டிருந்தது (அகம். 91:12-17). கழுமலமெனலும் ஊர் குதிரைகளையும் நல்ல

தேர்களையுமுடைய கைவண்மை மிக்க கோமா னாகிய குட்டுவனுக் குரியது (அகம். 270:8,9). தெளிந்த அலைகள் பொருந்திய கடற்பரப்பினை யுடைய தொண்டி முன்றுறை, வெண்கோட்டு யானைகளையும் வெற்றிமிகும் போர்த்தொழிலை யுமுடைய குட்டுவனுக் குரியது (அகம். 290:12,13). அழகிய குதிரைகளையுடைய குட்டுவனுக்குரியது மரந்தையெனலும் ஊர் (அகம். 376:16-18). 'குட்டு வனுடைய மரந்தையூர் போன்ற அழகினள் தலைவி (குறு. 34:6,7). குட்டுவனுக்குரிய குடமலைச் சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலரின் மணங்கமழும் கூந்த லையுடையவள் தலைவி (நற்.105:7-10). கடிய பகட்டி யானைகளையும் நெடிய தேர்களையுமுடைய குட்டுவன் தன் பகைவேந்தரைக் கொன்ற போர்க் களத்தில் அவனது போர் முரசு மிகவும் அதிர்ந்தது (நற். 395:4,5). செங்கோலனான குட்டுவனுக்குரியது தொண்டிப்பட்டினம் (ஐங். 178:2,3).

2. கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன். மலைபடு பொருளையும் கடல்படு பொருளையும் கலந்து இரவலராய் வருவார்க்கு ஈவோனும் மிகுந்த கள்ளையுடையவனும் பொன்மாலை யணிந்தோனு மாகிய குட்டுவனுக்கு - கடல்பிறக்கோட்டிய செங் குட்டுவனுக்கு - உரியது முசிறி நகரம் (புறம். 34:3, 7-10). பல போர்களை வஞ்சியாது எதிர்நின்று பொருது வென்றவனும் கொல்லும் களிற்றியானை களையுடையவனும் கடல் கலங்குமாறு வேவினைச் செலுத்திப் படு கடலோட்டிய வெல்லும் புகழமைந் தவனுமாகிய குட்டுவனைக் கண்டோர், அவனைப் பாடியவுடன் செல்வோமென்று கூறார் (பதி 46:10-14). குட்டுவன் தன்பகைவரைக் கொன்று அச் செயல் போதுமென்று அமையான் (பதி. 47:1). மோகூர் மன்னனின் படைவீரராகிய செங்கை மறவர்தம் குருதி நிலத்தில் படர்ந்தோடிப் பள்ளங் களில் பாயவும் இறந்த பிணங்கள் மலைபோல உயர்ந்து தோன்றவும் பாழ் பல செய்து படை நடுவே முரசம் ஒலிக்க அம்மோகூரின் வளையியவும் அங்கே வீளங்கி வாழ்வார் பலர் இறப்பவும் காவல மரமாகிய வேம்பினை வெட்டிய பெருஞ் சினத்தையுடைய குட்டுவனைக் கண்டு வருதற்கு யாமும் செலகினறோம்; விறலியரே, நீயிரும் வம் மின்' என்று பரணர் பாடியுள்ளார் (பதி. 49). மின் னலால் வாளைப் பிளந்து வலிமை கொண்டெழும் மேகத்தை யொப்பப் பகைத்து வலிமை கொண் டெழுந்த பாசறையைத் தான் வேண்டுமிடங்களில் அமைத்துப் படைக்கலன்களை யுடைய கடல் போன்ற தானையுடையவனும் தேனொழுக்கும்

மாலையணிந்தவனுமான தறுகண்மையுடன் போர் செய்தல் வல்ல குட்டுவன், தன்னுடன் பொரும் பகையை நிலவெல்லைக்குள் காணாமையால் சினம் மிகுந்து, போர்புரியும் வலிமையோடு கடலை வளைத்து உயர்ந்த அலைகளையுடைய அக்கடல் பிறக்கிடும்படி தனது மாண்புற்ற வேலினைச் செலுத்தினான் (அகம். 312:12-20).

3. சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன். 'விற்பயிற்சியால் உயர்ந்தகன்ற சாந்து பூசப்பட்ட மார்பினையும் வலிமை நிலைபெற்ற பெரிய கையினையும் வாய்த்த வாளினையு முடையோனாய் ஒலிகின்ற புனல் பரந்த கழனிகளைக் கொண்ட வெண்குடையெனும் ஊர்க்குத் தலைவனாகிய குட்டுவன் - சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் - வள்ளன்மையுடையனா தலை இவ்வையகமெல்லாம் புகழினும் உயர் மொழிப் புலவீர், நீவீர் அவனை நினைதலைத் தவீர் வீராந்' என்று கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் குறிப்பிடுவர் (புறம். 394:1-5).

4. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். 'குடபுலங்காவல ராகிய சேரர் மரபினனாய்ப் பகைவருடைய வடபுல இமயத்தில் வளையும் வில்லைப் பொறித்த திண்ணிய தோளினையும் இயல்தேரினையுமுடைய குட்டுவனுக்கு - இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு - உரியது வஞ்சியெனும் ஊர் (சிறு. 47-50).

5. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன். குட்டுவன் - பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் - தன் பகை வருக்குரிய அகப்பா என்னும் நகரை யழித்துத் தீயிட்டான் (நற். 14:3-5).

குட்டுவன் இரும்பொறை - தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. குட்டுவன் இரும்பொறைக்கு மையூர் கிழானாகிய வேளின் மகள் அந்துவஞ்செளளை யென்பாள ஈன்ற மகன் இளஞ்சேரல இரும் பொறை (பதி. ப. 9:1,2,17).

குட்டுவன் கண்ணனார் - புலவர். குட்டுவன் என்னும் குடிப்பெயரைக் கொண்ட கண்ணனார் என இவர் பெயர்க்கு விளக்கம் காணலாம். குட்டுவன் என்பது குட்ட நாட்டையுடைய சேரர்க்குரிய குடிப்பெயராதலின் இப்புலவரையும் சேரர் மரபினராகக் கருத இடமுண்டு. இவர் பாடியதாகக் குறுந்தொகை 179-ஆம் பாடலொன்றே காணப்படுகின்றது. தலைவன் நாயுடன் வந்து வேட்டையாடிப் பொழுது போனதையும் நாய் இளைத்ததையும் தோழி அவனிடம்கூறி, அவனைத் தம்முர்க்கு வந்து தம்மில்லத்தில் தங்கி இரவைக் கழித்துச் செல்லு மாறு வேண்டும் முறையில் இரவுக்குறி நேர்ந்தாள்

போன்று பகல்வருவானை விலக்கி வரைவு கடாவும் துறையை இவர் அப்பாடலில நயமுற இயைத்துள்ளார்.

குட்டுவன்கீரனார் - புலவர். குட்டுவன் என்பது குடிப் பெயர். கீரனார் என்பது சிறப்பு விகுதி சேர்க்கப் பெற்ற இயற்பெயர். குட்ட நாட்டையுடைய சேரரே குட்டுவராதலின் அக்குடிப்பெயரைக் கொண்டுள்ள இவரையும் சேரர் குடியினராகக் கொள்ளலாம். இவர் பாடலொன்று புறநானூற்றில் (240) உள்ளது. ஆய்அண்டிரன் தன் உரிமை மகளிரோடு இறந்த நிலையில் அவனால் புரக்கப்படுதலை யொழிந்த புலவ ரெல்லோரும் மேலே தம்மைப் புரப்பாரை நாடிப் புல்லென கண்ணராய்ப் போகத் தலைப் பட்டமை கண்ட கையறு நிலையாக இவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். அதனுள், 'ஆடுநடைப் புரவியும் களிறும் தேரும், வாடா யாணர் நாடும் ஊரும் பாடுநாக் கருகா ஆய் அண்டிரன்' என்று அவன் கொடையையும் 'காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப, மேலோர் உலகம் எய்தினன்' என்று அவனது இறப்பையும் இவர் குறிக்கும் பகுதிகள் சிறப்பாகப் பாராட்டத் தக்கன. புறங்காட்டுள் பேராந்தை, 'சுட்டுக்குவி' என்று செத்தோரை அழைப்பது போலக் கூவும் என இவர் தற்குறிப்பேற்றிக் கூறுவர்.

குட்டுவன் சேரல் - சேர இளவரசன். கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் தன்னைப் பததுப பாடல் களால் பாடிய கரணம் அமைந்த காசறு செய்யுட் பரணர்க்குப் பரிசிலாக உம்பற்காடு என்னும் தன்னாட்டுப் பகுதியின் வருவாயையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 5. அடிக்குறிப்பு).

குட - குடத்தையுடையாய். திருமாலை (கூத்தாடற் கெடுத்த) குட - குடத்தையுடையாய் - எனக் கடுவ னிலவெயினனார் விளிப்பார் (குடவ எனபது குட என வந்துள்ளது) (பரி. 3:83).

குடக்கு - மேற்கு. 'பனிமலை வடக்கும் குமரியின் தெற்கும் கடலில் கிழக்கும் பழையதாய் முதிர்ந்த கடலின் குடக்கும் - மேற்கும் - கீழும் மேலும் நினக்கு உருவும் புகழும் உண்டாகுக' எனப் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரி கிழார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 6:1-8). திசைகளில் விரிந்த கதிர்களைப் பரப்பிய அகன்ற இடத்தை யுடைய ஞாயிறு குடக்குத் திசைக்கண் சேறற்கு எழுந்தது (நெடு. 72-74). பெருங்கூட்டமாய் மேகங்கள் கடலில் சென்று நீரைப் பருகிக் குடக்குத்திசை

நோக்கி எழுந்து பிடியினம் போல் தோன்றின (அகம். 183: 6-9). நீரை முகந்து கொண்ட கரிய மேகம் குடக்குத் திசையிலுள்ள மலையில் எழுந்து மழை பெய்தது (நற். 140:1). மேகம் கீழ்க்கடலில் நீரை முகந்து குடக்கு நோக்கி எழுந்தது (நற். 153: 1-4; 346:1,2). புனணைமரத்தின் குடக்கு நோக்கி வளைந்த பெருங்கிளையில புதுவதாக வந்து தங்கிய வெண்குருகு ஆரவாரித்தது (நற். 167:1,2). விரிகுதிர் ஞாயிறு குடக்குத் திசை சென்று மறையும் (நற். 398:2).

குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை - சேர வேந்தன். இவன் சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை எனவும் குறிக்கப் பெறுகின்றான் (புறம். 210. அடிக் குறிப்பு). குட்டுவன் இரும்பொறையாகிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு மையூர் கிழானாகிய வேளின் மகள் அந்நுவஞ்சென்னை ஈனறெடுத்த மகன் இவனென்று பதிற்றுப் பத்தினுள் இவனைப் பற்றிய ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் கூறும். இவனைச் சிறப்பித்து அப்பத்துப் பாடல்களைப் பாடிய பெருங்குணறார் கிழாரே மேலும் இவனைக் குறித்துப் பாடியனவாய் இரு பாடல்கள் புறநாலூற்றில் (210,211) இடம் பெற்றுள்ளன. சோழ பாண்டியராகிய இரு பெரு வேந்தரும் அவருடன் கூடி வந்த விசைக் கோவும் வீழமாறு அரிய காவற்காட்டையுடைய மலையகத்தே யமைந்த ஐந்தெயில்களை யெறிந்து இவன் கோப்பெருஞ்சோழனையும் இளம்பழையன் மாறனையும் வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்றான் என்று பதிற்றுப்பத்தின் அப்பதிகம் கூறுகின்றது. ஆயினும், இவனுடைய இவ்வெற்றிச் செயல்கள் இவனைப் பற்றிய பாடல்களில் குறிப்பிட்டுப் பாடப் பெறவில்லை. யாரோ ஒரு சோழனை வென்று பிடித்துக் கொணருமாறு இவன் தன் படைஞரை ஏவ அப்படைஞருக்கு முன அச் சோழன் படைஞர் தோற்று வேல்களைக் கீழே விடுத்ததுப் போயினர் என்ற குறிப்பொன்றே (பதி. 85) காணப்படுகின்றது. மறறும், இவன் மந்திர மரபின் வழித் தெய்வத்தைப் பேணியதும் அமைச்சியல் மையூர்கிழாணைப் புரோகிதனிலும் அறநெறியறிவானாகப் பணணியதும் சதுக்கப் பூதரைக் கொணர்ந்து நிறுத்தியதும் சாந்தி வேள்வி செய்ததும் பதிகவழிச் செய்திகளாகவே அறியப் படுகின்றன. 'பூழியர் கோவே' (பதி. 84:6), 'பூழியர் மெய்மறை' (பதி. 90:27), 'கொங்கர் கோவே' (பதி. 88,19, 90:25) எனப் பாடல்களில் இவன் விளிக்கப் பெறுதல் கொண்டு பூழி நாடு, கொங்கு நாடுகளை இவன் தன் ஆட்சிக்குள் கொண்டிருந்

தமை அறியலாம். 'நீ அன்புடைமையால் நீரை யொத்தனை; சூழ்ச்சியில் பிறர்க்கு அளப்பருமை யால் ஆகாயத்தை யொத்தனை; வறியோர் தாமே கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத செல்வம் படைத் தமையால், மேகம் முகந்து கொள்ளக் குறைவு படாத கடலை யொத்தனை; பொலிவு பெற்ற சுற்றத்தோடு விளங்குதலால் விண்மீன்களுக்கு நடுவே விளங்கித் தோன்றும் திங்களை யொத் தனை' என்று பாராட்டப் பெறும் இவன், 'நின் வாழ்நாட்கள் திங்களைப் போன்றும் திங்கள்கள் ஆண்டுகளைப் போன்றும் ஆண்டுகள் ஊழிகளைப் போன்றும் ஊழிகள் வெள்ளமெனும் பேரெண்ணின் எல்லையுடையனவாகவும் வாழ்க' என்று வாழ்த்தவும் பெறுகின்றான் (பதி. 90). இவன் தன்னைப் பாடிய பெருங்குணறார் கிழார்க்கு முப்பத்திராயிரம் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து அவரறியாமலே ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து எண்ணற்காக அருங்கல வெறுக்கை யொடு பன்னூ றாயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்பு மறமாகிய காவற்படையினையும் விட்டுப் பதினா றாண்டு அரசு வீற்றிருந்தான் (பதி. ப. 9).

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் - சேரவேந்தன். பதிற்றுப் பத்து ஆறாம் பதிகத்தில குடக்கோ நெடுஞ்சேர லாதன் எனக் குறிக்கப்பெறும் இவனே சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் (புறம். 62,63,368. அடிக் குறிப்பு) எனவும் குடவர்கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. ப. 5) எனவும் இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் (பதி. ப. 2) எனவும் இமையவரம்பன் (பதி.ப.3) எனவும் சேரலாதன் (பதி. ப. 4) எனவும் பலவாறு குறிக்கப்பெறுகின்றான். உதியஞ்சேரல என்பானுக்கு வெளியன் வேளின் மகள் நல்லினி ஈன்றமகனாகிய இவன் தம்பியே பல்யானைச் செல் கெழுகுட்டுவன் (பதி. ப. 2; ப. 3). இந்நெடுஞ்சேர லாதனுக்கு வேளாவிச் கோமான பதுமன்தேவியும் சோழன் மகள் மணக்கிள்ளியும் மனைவியர். அவ ருள் பதுமன்தேவி ஈனற மக்கள் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாத னும் ஆவர் (பதி. ப. 4. ப. 6). மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (பதி. ப. 5). இச்சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருது இருவரும் படையொடு வீழ்ந்து மாண்டனர். அந்நிலையில் கழாத்தலை யாரும் பரணரும் தொகைநிலைத் துறையில் இரு வர் வீழ்ச்சியையும் இரக்கம் மிகப் பாடியுள்ளனர் (புறம். 62;63). இவன் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து ஆரம் கழுத்திலேயிருக்க உயிர்போகாது கிடந்தபோது

கழாத்தலையார் மறக்களவழித்துறையிற் பாடியுள்ளார் (புறம். 368). 'வாளேருழுவ, யாம் நின்னிடத்தே களிறுகளைப் பரிசிலாகப் பெறுவோமென்றால் அவை அம்புபட்டுத் தொலைந்தன; கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்களைப் பெறலா மென்றால் அவை பீடழிந்து சிதைந்து நிலத்தே கிடக்கின்றன; குதிரைகளையோ என்றால் அவை வாளாற் பிளக்கப் பட்ட வடுக்களோடு மாய்ந்து வளிவழக்கறுத்த வங்கம் போலக் குருதிப் பெரும் புனலில் கிடக்கின்றன. இதனால் பெற்றற்குரிய பெரும் பரிசில் பெறாமையின் இரவலர் இரங்கும் இந்நிலையில் யாம் தடாரிப் பறையை அறைந்து நினைப்பாடிவந்த தெல்லாம்' நின் தோளிடத்தே அரவுபோற் சுற்றிக் கிடக்கும் மணிமிடைந்த ஆரத்தைப் பெறுதற் பொருட்டே போலும்' என்ற பொருளமைந்த அப் பாடலில் இவன் வீழ்ச்சியின் இரக்கம் காணலாம். இமையவரம்பன், இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சேரலாதன் காண்க.

குடகடல் - மேலைக்கடல். சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனை 'நின் குண கடலில் தோன்றிய ஞாயிறு பெயர்த்தும் நின் வெள்ளிய தலையை யுடைய அலைகளைக் கொண்ட - குடகடலில் - மேலைக்கடலில் - மூழ்கும் யாணர் வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந்' என முரஞ்சிலூர் முடிநாகனார் பாராட்டுகிறார் (புறம். 2:9,10). தென் திசைக்கண் குமரியும், வடதிசைக்கண் இமயமும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் குணகடலும் குடகடலும் எல்லையாகக் கொண்ட, நடுவிலுள்ள குன்றமும் மலையும் காடும் நாடும் உள்ள பகுதியிலுள்ளார் ஒன்றுபட்டு வழிமொழியச் சேரவேந்தர் ஆண்டனர் (புறம். 17:1-8). கீழ்க்கடல் பின்னதாகக் குடகடலின் திரை நின் குதிரையின குளம்பை அலைப்ப வலமாக வரு தலுமுண்டாமென்று நெஞ்சம் நடுங்கி வடபுலத்தரசர் உறங்காராயினர் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் மறத்தைக் கோலூர்கிழார் பாராட்டுகிறார் (புறம். 31:13-17). சினமிது சேனையைக் கொண்ட சேரன் குடகடலில் நாவாய் ஓட்டிய பின்பு அவ் விடத்து வேறு எவரும் கலம் செலுத்த இயலாது (புறம். 126:14-16). ஆய் அண்டிரன் தன்னையும் தன் மலையையும் பாடிவருநர்க்கு உவந்தளித்த யானையை எண்ணின், அவன் கொங்கரைக் குடகடலின் கண் தோற்றோடச் செய்த நாளில், அவர் தம்மிடத் திணிந்தும் எறிந்து சென்ற வேலினும் பல வாகும் என உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் கூறுகிறார் (புறம். 130:3-7). பெரிய இமயமாகிய மலையும்

குளிர்ந்த தென்கடலும், கீழ்க்கடலும், குடகடலும் ஆகிய நான்கு எல்லைக்கு இடைப்பட்ட நிலத்தில் அரசரும் சான்றோரும் பந்தரின் கண் கூடியிருந்தனர் (பதி. 51:12-16). தலையாலங்கானத்துச்செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தென்திசையில் குமரியும் வடதிசையில் இமயமும், கீழ்த்திசையில் குணகடலும் மேல்திசையில்குடகடலும் எல்லையாக அமைந்த இவ்விடத்துள்ள வேந்தரெல்லாம் ஏவல கேட்கும்படி விளங்கினான் (மது. 70-74). முகில்கள் குணகடலிடத்தே நீரை முகந்து குடகடலிடத்தே யுள்ள மலையிடத்தை வளைத்து இரவு பகல் எல்லை அறியாதபடி பெருமழை பொழிந்தன (மது. 238, 239, 244). வாடைக்காற்று வீசும் பனிச் காலத்தே ஞாயிறு, ஒளிபெறும் தனது மண்டிலம் மழுங்க மாலைக் காலத்தில் குடகடலிற் சென்று மறையும் (அகம். 378:13-15).

குடகாற்று - மேலைக்காற்று. குடகாற்றால் - மேலைக் காற்றால் - தூவித் தூற்றின நெற்பொலி வடதிசைக்கண் உளதாகிய செம்பொன மலை (மேருமலை) போலச் சிறப்பத் தோன்றும் (பெரு. 240, 241). தலைவி வில்லினைப் போலும் வகையமைந்த வளை வினையுடைய குடச்சூலாகிய அழகிய சிலம்பை ஒலியாது அடக்கி அசைத்துடன வந்து ஊர் முழுவதும் துயிலும் யாமத்தில தலைவனைத் தழுவினாள் (அகம். 198:9-11). குடைசூல காண்க.

குடசம் - வெட்பாலை. வெள்ளைநிறம் பொருந்திய குடசம் - வெட்பாலை - தலைவி தோழியர் விளையாடப் பறித்த பூக்களுள் ஒன்று (குறி. 67).

குடஞ்சுட்டவர் - குடப்பால் தரும் பசு இடையர். கோ இனத்தையுடைய நம் சுற்றத்தார் குறுமபிடத்தே பரந்திருக்கின்ற ஆட்டிடையாகும் குடஞ்சுட்டவர்க்கும் - குடப்பால் தரும் பசு இடையர்க்கும் - கொலலும் ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியம் என்று தொழுவில் ஏறுகளைப் புகுத விட்டனர் (கவி. 107:1-4).

குடஞ்சுட்டு - குடப்பால் தரும் பசு. கார்காலத்தில் மழை பெய்த நிலத்தில் சென்று அறுகம்புல்லை நிறையத் தின்று நீர்நிறைந்த நிழலடியிலுள்ள குடஞ்சுட்டின் - குடப்பால் தரும் பசுவின் - இனத்துள்ள இளம்பசு போர்த்தொழில் புரியும் ஏற்றினுக்கின்ற இளைய எருது கொல்லர் வண்டியை இறுமாந்து ஈர்த்துச் செல்லும் (கவி. 109:1-5). 'நீ ஆட்டினத்தையுடைய ஆயனாயின், எம் சுற்றத்தார் குடஞ்சுட்டு இனத்தையுடைய இடையரே' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 113:9,10).

குடதிசை - மேற்குத்திசை. இலவநதிகைப் பள்ளித்

துஞ்சிய நன்மாறன் வெங்கதிர் ஞாயிறு போலவும் குடதிசை - மேற்குத்திசை - தோன்றும் தண்கதிர் மதியம் போலவும் நின்று நிலைபெறுவானாக என நக்கீரர் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 58:23-25). வெள்ளி யாகிய மீன் குணதிசையிலிருந்து குடதிசைக்கும் குடதிசையிலிருந்து குணதிசைக்கும் செல்லினும் வடக்கிலிருந்து தெற்கே குடமாயினும் தெற்கில் சின்னாள் இராது பன்னாள் நிற்குமாயினும் எங்கு நிற்பினும் நிற்க; யாம் வேண்டுவனவற்றை எம் குறிப்பறிந்து நல்கும் கிள்ளிவளவனின் தாள்வாழ்க எனக் கோவூர் கிழார் வாழ்த்துகிறார் (புறம். 386: 20-25). ஞாயிறு மாலையில் குடதிசையில் மறைந்து காலையில் கீழ்த் திசையில் தோன்றி நிலவுகத்திற் பரந்த இருளைப் போக்கும் (பதி. 22:32-34).

குடந்தம்படுதல் - வழிபாடு செய்தல். குறமகள் கோழிக் கொடியுடன் உருகெழு வியன்கரை (வெறியாடு களத்தை) அமைவரப் பண்ணி, நெய்யோடு வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி வழிபடுதற் குரிய மந்திரத்தை மெல்லச் சொல்லிக் குடந்தம்பட்டு - வழிபாடு செய்து - கொழுமலர் தூவி முருகாற்றுப்படுத் தினாள் (முரு. 227-229, 244).

குடந்தை - 1. சோழர்க்குரிய நகர். வெல்லும் வேலினை யுடைய கொற்றச் சோழர், பகைவர் திறையாகக் கொடுத்த நிதியைக் குடந்தையில வைத்துக் காத்தனர் (அகம். 60:12-15). (உறையூர் மேற்கு வாயிலாகிய குடவாசல் குடந்தையெனத் திரிந்தது) (அகம். 60, வே. வி; பகுபக. 282).

2. வளைவு. குறுமழுப்ப பறவையினது சேவல் முற்றத்தில உலாததப் பெற்ற வெள்ளெள்ளை உண்டு, கோங்கின் பூவிடத்துள்ள கொட்டையைப் போன்ற குடந்தை - வளைவு - பொருந்திய காது களையுடைய கோட்டெலியை அலைக்கும் (புறம். 321:1-5). குறுவிழி பொருந்திய கண்களையும் கூரிய மயிரினையும் உடைய குறுமுயல் முடம்பட்ட வரகின் பருத்த குருத்தினைத் தின்று குடந்தையஞ் செவியவாய்க் கொடிகளுட் புகுந்து ஒடுங்கிக் கிடந்து துயிலெழுந்து துணையொடு சென்று முனறிலில் நீர் தோதுண்ணும் (அகம். 284:2-6).

குடந்தைவாயில் - சோழர்க்குரிய நகர். இரவலர்க்குப் பரிசாகத் தேர்களைக் கொடுக்கின்ற வணமையுடைய சோழமன்னர்க்குரியது குடந்தை வாயில் (குமபகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள இவ்வூர் குடவாசல் என்று இப்பொழுது வழங்குகிறது) (நற். 379:7).

குடநாடு - சேரநாடு. புகழ் வாய்ந்த ஆதி என்பானுக் குரிய குடநாட்டில் - சேரநாட்டில் - மறவர் தாம்

எய்து கொணர்ந்த பன்றித் தசையுடன் கூடிய நிணமிக்க வெண சோற்றுக் கட்டியை வருவார்க் கெல்லாம் ஒப்ப வழங்குவர் (புறம். 177:12-16). ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பார்ப்பார்க்குக் கபிலை யொடு தன் நாட்டைச் சேர்ந்த குடநாட்டிலுள்ள ஒருரைக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 8:4, 5, 11). ஒடுங்காடு எனனும் ஊர்க்கு அப்பால் உள்ளது குடநாடு; அந்நாடு குட்டுவன் காத்தலால் பசியறியாத தண் பணை மிக்க இருக்கையைக் கொண்டிருந்தது. அங்குத் தடமருப்பெருமை தாமரையைத் தினைலை வெறுத்தால் பலா மரத்தின் கொழு நிழலில் தங்கும் (அகம். 91:12-17). நுண் பூணணிந்த எருமை என்பானுக்குக் குடநாடு உரியது (அகம். 115:8).

குடபுலங்காவலர் - சேரர். பகைவரது வடபுல இமயத்து விற்பொறித்த குட்டுவன் குடபுலங்காவலர் - சேரர் - மரபில் வந்தவன் (ஐறு. 47-49).

குடபுலம் - 1. மேற்கிடம். கிள்ளிவளவன் வஞ்சியை வென்று அதன் குடபுலத்தின்கண் வீரரின் பிணக் குவியலை அழித்துக் கடைவிட்டான் (புறம். 373:24-26). பள்ளங்களில் இரையின் பொருட்டுத் துழாவிய நாரை, கடலைச் சேர்ந்த சோலையையுடைய குட புலம் செல்லக் கருதி ஞாழல் மரத்தின் பெரிய கிளையில் தங்கும் (பதி. 51:3-5). உப்பு வயலில் விளைந்த உப்பினை வணிகர் குடபுல மருங்கிற் கொண்டு போக நிமித்தம் பார்ப்பர் (அகம். 207: 1-4).

2. பொதியமலை (ஆகுபெயர்). வட நாட்டார் கொணர்ந்த வெள்ளிய நிறத்தையுடைய வட்டக் கல்லில் குடபுலம் - பொதியமலையில் - விளைந்த சந்தனக் கட்டையால் பிறமணப் பொருள்களும் கூட்டி அரைத்து நறுஞ்சாந்து அமைப்பர் (அகம். 340:16-18).

குடபுலவியனார் - புலவர். புலவியன் என்பது இவர்தம் இயற்பெயரென்றும் விரிந்த அறிவுப் பரப்பினை யுடையவர் என்பது அதன் பொருளென்றும் விளக்கிக் குடநாட்டினராகலின் குடபுலவியனார் என வழங்கப் பெற்றார் என்று இவர்க்குப் பெயர்க் காரணம் கூறுவர் ஒளவை. து. (புறம். 18. முணுணர்). இப்புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய இரு பாடல்கள் மட்டும் புறநானூற்றில் (18, 19). இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் முதற் பாடலில் நாட்டுவளம் கருதி நீர்நிலைகளை யமைக்குமாறு அவனுக்கு அறிவுறுத்தி மறுபாடலில் அவனது வென்றிச் சிறப்பை இங்கு இவர் விரித்தோதுகின்றார். நீர்நிலை யமைக்க வேண்டு

மென அரசனுக்கு அறிவுறுத்தப் புகும் இவர் நேரடியாக அதனைத் தொடங்கிக் கூறாமல் எடுத்த எடுப்பில் அவன் முன்னோர் சிறப்பைக் கூறி, 'அவர் வழித்தோன்றினோய்' என அவனை விளித்து, அவன் வாழ்நாளான வாழ்த்தி, அவனுரைப் பாராட்டிப் பின்னரே மறுக்க வொண்ணாத ஏதுக் களோடு தம் கருத்தினை இசைக்கின்ற இவரது சொல்வன்மை, 'விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின' (648) என்ற அருமைத் திருக்குறளை நினைவூட்டுகின்றது. 'நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம், உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே, உண்டி முதறறே யுண்ணின் பின்னடம், உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே, நீரும் நிலனும் புணரி யோர்ண்டு, உடம்பு முயிரும் படைத்திசி னோரே' (புறம். 18:18-23) என்றும் 'நிலனெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத், தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே, தள்ளா தோர்இவண் தள்ளாதோரே' (புறம். 18:28-30) என்றும் வருகின்ற இவர்தம் பாடலடிகள் அழுத்தமும் தெளிவும் உடையன. பாண்டியனின் வெற்றிச் சிறப்புக்குறித்த பாடலில் (புறம். 19) போர்க்களப் புனைவும் முதிர் பெண்டிரின் மறமாண்பும் அம்மாண்பு கண்டு நாணிக் கூற்றுக் கண்ணோடியதாகக் கூறப்படும் நயமும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. நெடுஞ்செழியனது மார்பினைப் புலிவேட்டுவன் எந்திரமறிந்து கொளுத்திய பெருங்கல்லடார் போலுமெனக் கருதி விருப்பத்துடன் இப்புலவர் முயங்கியதாகக் கூறும் உவமை நயம் உய்த்துணர்ந்து இனபுறத் தகுவதாம்.

குடம் - 1. கலத்தின் வகை. செம்முது பெண்டின் சிறுவன், ஆய்மகள் நகத்தால் தெறித்த சிறிய மோர்த்துளி குடத்திலுள்ள - கலத்திலுள்ள - பால் முற்றும் கலங்கிக் கெடுத்தற்குக் காரணமானாற் போலப் படைத்திரள் கலங்கக் காரணமானான் (புறம். 276:3-6). விடியற்காலத்தே கடாவடி யிட்டு வைக்கோலை உதறிய உழவர் மாங்காயுடன் புளிப் பதன் சேர்த்துப் புதுக்குடங்களில் அமைத்த மலிர் நிறையை (சாரத்தை) கயம் மண்டும் பகடுபோலப் பருகினர் (அகம். 37:5-11). முதுசெம்பெண்டிர் மணநாளன்று விடியலில் நீர் நிறைந்த குடத்தினை உச்சியில் உடையராகவும் கையினில் புதிய அகன்ற மணடை எனும் கலத்தினை உடையராகவும் வந்து மணவினை செய்தனர் (அகம். 86:8-10). நீரற்ற கூவலைத் தலைவன் தோண்டுவதால் சிறிதளவு ஊறிய உவர் நீரைக் குறைக் குடமாக முகந்து தரத் தேன் கலந்த பாலை நயமொழி கூறிக் கொடுத்தும் உண்ணாத என் மகள் அந்நீரை

உண்டாளோ என மகட் போக்கிய தாய் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 207:10-17). இரைவேட்ட நீர் நாய் வாளையைப் பற்றிப் போர் செய்துழக்க, நீர்த்துறை கலங்கினமையால் நீரை எடுக்க வந்த மகளிர் தேறல் மாந்தி நுண்ணிய தொழில் நலம் வாய்ந்த குடத்தினைக் கரையில் வைத்துவிட்டுத் தம் கணவரது பரத்தைமையைப் பாடிக்காஞ்சி மரத்தின் நீழலில் குரவை அயர்ந்தனர் (அகம். 336:4-9). பலாமரத்தின பெரும்பழம் குடம் போன்றிருந்தது (அகம். 352:1; நற். 353:4). ஆகினிட பலாவின் காய் குடம் ஒத்தது (நற். 44:9). கானகே3 உள்ள முள்ளிலைத் தாழையின் சோறறைச சொர்' கின்ற குடம்போலப் பருத்த உள்சீட்டினையுடைய கூம்பிய அரும்பு மலர்ந்தது (நற். 335:4,5). சிறுவர் குடம் போலத் திரண்ட பனங் குரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னிய பின்னலை ஈர்த்து விளையாடினமையால் தளர்ந்தனர் (கவி. 83:8,9).

2. குப்பி. கழுகினை உடைய சூல்கொண்ட வயிற்றை யொத்த நீலப் பைங் குடத்தில் - குப்பியில் - உள்ள கள்ளை முழுதும் குடித்து மகிழலாம் எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான (பெரு. 380-382).

3. கட்டிற்கால். அரசமாதேவியது பாண்டிலின (கச்சக் கட்டினன்) கால்கள், சூலமுற்றி அசைந்த இயல்பினை யுடையராகிய மகளிரது பால்கட்டி வீங்கின முலையை யொப்பப் பக்கம் உருண்டிருந்த குடத்தை - கட்டிற்காலை - உடையவாய் விளங்கின (நெடு. 120-123).

குடம்பை - 1. கூடு. ஊர்க்குருவியின் கரிய கழுத்தை யுடைய சேவல் பாணர் யாழ் நரம்பின் கோதுகளுடன் சிங்கத்தின் மயிரையும் கொண்டு இழைத்த குடம்பையுள் - கூட்டில் - தன் பெடையொடு நெல்லின் அரிசி ஆர்ந்து வதியும் (புறம். 318:4-8). விடியற்காலையில் புளளும் மரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் கட்டிய குடம்பையிலிருந்து குரல் எழுப்பின (புறம். 397:1, 2). மாலைப்பொழுதில் மீனை யுண்ணும் மெல்லிய சிறகினை யுடைய பறவைக்கூட்டம் புன்னை மரத்திலுள்ள குடம்பையிற் சேர்ந்தன (அகம். 40:3,4). பருத்த அரையிற் கிளைத்த கிளையிற் கட்டிய குடம்பை பொலிவற்றுப் போகத் தான் விரும்பிய இடத்திற்குப் பறவை சென்றாற்போல மெய் இவண தனித் தொழிய அவர் வினைசெய்யுமிடத்திற்கு என உயிர் செல்வதாக எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 113:23-27). கடவுள் மரத்தின்கண் முள்ளால் மிடையப்பெற்ற குடம்பையில் தன் சேவலொடு

கூடப்பெறாத சிறுகரும் பேடை (அன்றல்) துன்ப முற்று வருந்தும் இரவிலும், நின் ஊர்க்குச் செல்ல எண்ணுகின்றாய் யான நோவேன் எனக் கூறிப் பகற்குறிக்கண் வந்து போகும் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயினாள் (அகம். 270:12-15). பனையின் கொழுமடலில் சிறிய சுள்ளிகளாலமைந்த குடம்பையிலுள்ள முதற்கூல் கொண்ட அன்றிற்பெடைபாணாட் கங்குலில் ஆண்பறவையை அழைக்கும் (குறு. 301:1-4). தன பெடையுடன் சென்று கடலில் இரைதேடும் நாரை சிறுமீன்களைப் பிடித்துக் கிளையின் மேலுள்ள குடம்பையிலிருந்து தாயைக் கூலி யழைக்கின்ற தன் பிள்ளைக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும் (நற். 91:3-7). கரிய கழியின்கணுள்ள மீனரை தின்ற குருகின் கூட்டம் வளைந்த பனை மடலிற் கட்டிய குடம்பைகளில் மிக்க இருப்பொழுதில் நெருங்கி யுறையும் (நற். 123: 1-3). வாடைக் காற்று மெல்லெனப் பனித்துளியைத் தூவுதலாலே குடம்பையில் தன பெடையைப் பிரியாது புணர்ந்திருக்கும் அன்றிற் பறவையின் குரல் கேட்டுத் தலைவன நெஞ்சுழிந்தான் (நற். 152:5-8). வயலருகில் இருக்கின்ற பலாமரத்தின் இலைகளைக் கூடாக்கி முயிறுகள் முட்டையிட்டு நெருங்கியுறையின்ற குடம்பையினைக் கழனி நாரை இரை வேண்டி உரிஞ்சுதலானே அம்முயிறுகளும் முட்டைகளும் செந்நெல்லோடு கலந்த அரிசி போல உதிரும் (நற். 180:1-3). தன் சேவல் வேற்றுப் புலம் சென்று வேறொரு குருவிப்பெடையுடன் தங்கிப் புணர்ந்து வந்ததை அறிந்த ஊர்க் குருவிப்பெடை தன சிறு பல் பிள்ளையொடு சேர், நின்று சேவல் குடம்பையுள் புகாவாறு தடுத்தது (நற். 181:1-5). பனை மடலிற் கட்டிய குடம்பையில் தங்கிப் பிரிவால் வருந்தும் நாரை நள்ளிரவில நரலுந்தொறும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்தினாள் (நற். 199:1-5). கடவுள் உறையும் மன்றப் பனையின் மடலிடத்துக் கட்டிய குடம்பையிலிருந்து தன துணையைக் கூடும் அன்றிற் பறவையின் வருத்தந் தரும் குரலைக் கேட்குநதோறும் துஞ்சாக் கண்ணளாகிய தலைவி வருந்தினாள் (நற். 303:3-6). குருகு சிறுகுடி மன்றத் தோங்கிய பனையின் மடலில் ஏறியிருந்து யான் கேட்டு உயிர் விடும் வண்ணம் பெடைதன குடம்பையில்வந்து தன்னொடு புணருமாறு அதுதன்னை வந்தணையுமளவும் கூவும் எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி கூறினாள் (நற். 338:8-12). அறிவு மிக்க தூக் கணாங் குருவி முயன்று செய்த குடம்பையை மூங்கில் சென்று மோதுமாறு வாடைக்காற்று வீசியது (நற். 368:9-11). கடலகத்து மீன்களைத் தின்று

பறவையினம் மாலைப்பொழுதில் கானலின்கண் இருக்கும் தம் குடம்பையில் ஒருசேரச் சென்று புகும் (நற். 382:3,4). சேவற் புறா கள்ளியின் தலையிலே சுள்ளிகளை யடுக்கி அமைத்த குடம்பையில் பிள்ளைகளை யீன்று அவற்றைக் காவல் செய்யும் பெடை உண்ணும் பொருட்டுப் பாழ்நிலத்துத் தானே விளைந்துதிர்ந்த நெற்கதிர்களைக் கொண்டு வந்து தரும் (நற். 384:1,2). பழனத்தில் படர்ந்த பாகற் கொடிக்கண் முயிற்றெறும்பு மொய்த் தியற்றிய குடம்பையினைக் கழனி எருமை நெற்கதிரோடு ஒருசேரக் கெடுக்கும் (ஐங். 99:1,2).

2. தோற்கூடு. சுரத்திடத்தே உள்ள வடுகர் கன்றின் தோலாலாய குடம்பையினையும் - தோற்கூட்டினையும் - சினமிக்க நாயினையும் உடையவர் (அகம். 381:6,7).

3. வீடு. தலைவன பிரிந்தமையால் தாழைப் புதரினாலே கட்டப்பட்ட குடம்பையில் - வீட்டில் - இருத்தலைப் பொறாது சோலை சென்று மலர் முடித்தலால் வண்டுகள் மொய்க்கும் கரிய கூந்தலையுடைய தலைவி வருந்தி அழகழிந்தாள் (நற். 270:1-4).

குடமலை - மேற்குமலை. புகாரின் துறைமுகத்தில் நிலத்தின் முதுகு நெளியும்படி திரண்ட பொருள்களுள் குடமலையில் - மேற்குமலையில் - (பொதியில்) பிறந்த சந்தனமும் அகிலும் இடம்பெறும் (பட். 188). குடமலைப் பிறந்த காவிரி கடலில் மிக்குச் செல்லும் புகார்த்துறை முகத்தையொப்ப நன்னனின் அரண்மனைத் தலைவாசல் பொருள்கள் நிறைந்து விளங்கியது (மலை. 527-529). கீழ்க் கடலில் தோன்றி ஒளிபரப்பிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்கிய ஞாயிறு குடமலை மறையத் துண்பம் செய்யும் மாலைக்காலம் வந்தது (நற். 215: 1-3). சாய்ந்து விழுகின்ற ஞாயிறு குடமலை மறையும் மாலைப்பொழுதில் கட்டுடித்து மகிழ்ந்த பரதவர் தாம் வருந்தாது பெற்ற பெரிய மீனை எளிதாக விற்றுச் சென்றனர் (நற். 239:1-3).

குடர் - குடல். பசியால் தின்னப்பட்டு உலர்ந்த வியர்வை மிக்க யாக்கை யுடைய இரவலின் சோறுண்ணாமையால் வாடிய பலவரியையும் குடர் குளிப்பத் தாளிப்புச் சேர்ந்த கொழுந்துவையுடன் கூடிய நெய்யுடை அடிசிலைக் குமணன் அவர்க்கு அளித்தான் (புறம். 160: 4-7). சங்கிலியாகிய தளைபூண்டு செல்லும் யானைபோலக் கொலையுண்டு வீழ்ந்த மறவரின் குடர் தன் காலைத் தளைக்கவும் கன்றைக் காதலிக்கும் கறவைப் பசுப்போல வீரன், முன்னணிப்

போரில் உள்ள தன் தோழன்பால் வருவானாயி னான் (புறம். 375:7-9). போர்க்களத்தில் துணி பட்டுக் கிடந்த கையொன்றை எடுத்து மேலே உயர்த்தித் தன் கால்களைச் சுற்றிக் கொள்ளும் வரிபொருந்திய குடரை ஒருங்கு சேர்த்துப் பேய் மகள் தன் அழுதரலை எடுத்துப் பாடிக் கூத்தாடு வாள் (புறம். 370:23-25). பேய்மகள் தன் பற்களால் கடித்தீர்த்து வெள்ளிய கொழுப்பைத் தின்று சுவை காண்பவளாய்க் குடர்களைத் தன் தலையிலே மாலையாகச் சூடிக்கொண்டு, பிணங்களாகிய உணவளித்த வேந்தன் நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்திக் குரவைக் கூத்தாடினாள் (புறம். 371: 22-27). ஆவண மாக்கள் குடத்தின் மேலிட்ட இலச்சினையை ஆய்ந்து நீக்கி அதனுள் இருக்கும் ஓலையை வெளியே ஈர்த்தெடுத்தல் போலச செஞ் செவி எருவை போர் செய்து மாய்ந்த மறவரின் குடரைப் பற்றியிழுக்கும் (அகம். 77:7-11). தூது செல்லும் பார்ப்பான் கையகத்துள்ள ஓலையைப் பொன்னென்று கருதிக் கடுங்கண் மழவர் அவனை விழ்த்திப் பொருளின்மையால் விடுத்திச் செல்ல, நீள ஒழுகிய குருதியுடன் தொங்கிக் கிடந்த அவனது குடரைக் கடித்துத் தின்ற ஆண்நரி கள்ளி நிழற்கண் தங்கியது (அகம். 337: 10-17). காரி விடரியங்கண்ணிப் பொதுவனைக் குடர்சொர்யக் குத்திக் குலைத்தது (கவி. 101: 21-23). கார் பொதுவனைக் குடல்சொரியக் குத்திக் கொன்ற தோற்றம், ஊழி முடிவில் பசங்கட் கடவுள் (உருத் திரன்) கூற்றுவன் நெஞ்சைப் பிளந்து அவன் குடரைக் கூளிக்கிட்ட தோற்றம் போலும் (கவி. 101:21-26). கணிச்சியோன் (சிவன்) சூடிய பிறையிடத்துக் கிடக்கின்ற சிவந்த மலைபோலப் பகை ஏறுகளை விரும்பிப் போக்கும் ஏற்றினங்களின் குருதி தோய்ந்த கொம்புகளில் குடர் சுற்றிக் கிடந்தன (கவி. 103: 25-27). 'கொம்புகளோடே சுற்றித் தன் குடரைப் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே சென்று ஆடி அக்குடரை இரண்டு கையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே இடுகின்றவனின் பெருமையைப் பாராய்' என்று தோழி தலைவிக்குக் காட்டினாள் (கவி.103:28,29). பலரும் எழுந்து அதிர்ந்து கெட்டுச் சேர நீங்குமாறு எலும்பு முறிந்து குடர்களற்றுக் கவிழும்படி குத்திய வெகுளியுடைய ஏறு தன் வலியழியத் தழுவியவனை அலைத்துத் துகைக்கும் (கவி. 104:39-42). ஏறுகள் கொம்பினால் தோண்டிக் குடர்களைப் பருந்துகள் எடுத்துச் செல்லுங்கால் அவற்றின் வாயிலிருந்து தப்பி ஆலமரத்தின் மீதும் கடப்ப மரத்தின் மீதும் வீழ்ந்து அவை அம்மரங்களில் உறையும் தெய்வங்கட் கிட்ட

மாலைபோல் கிளைகள் தோறும் தொங்கின (கவி. 106:26-29).

குடவர் - 1. குடநாட்டவர் (சேரர்). கரிகாற் பெருவளத் தான் குடவர் - குடநாட்டவர் - மன எழுச்சி குன்றப் பொருது வெற்றி கண்டான் (பட்.276).

2. இடையர். குடவர் - இடையர் - தம் தாயர் தீட்டிய வரகரிசியைப் புழுக்கிய அவிழாகிய சோற்றை மதர்த்த நல்லாவின பாலுடன் ஆறுசெல் வம்ப லர்க்குப் பசிதீர அளிப்பர் (அகம். 393:3,16,17).

குடவர்கோ - குடநாட்டாரின் அரசன். இடியென முழங்கும் முரசும் வரையாத ஈகைக் குணமும் உடைய வன் குடவர் கோவாகிய யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை (புறம். 17: 39, 40). குடவர் கோவாகிய ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன் மழவர்க்கு மெய்புகு கவசம் போன்றவன் (பதி. 55:8, 9).

குடவர்கோமான் - குடநாட்டாரின் அரசன். வடவரும் அஞ்சும் போர்த்திறனுடைய குடவர் கோமானாகிய நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் மணக்கிள்ளிகுடம் பிறந்தவன் கடல பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (பதி. ப. 5:1-3).

குடவர்கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன் - சேரவேந்தன். வடநாட்டு வேந்தர் கண்டு அஞ்சும்படியான வான ளாவிய வெற்றிக் கொடியினையுடைய குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குப் பெருந்தேவியான சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (பதி. ப. 5: 1-3,22). இமையவரம்பன், இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சேரமான குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன். சேரலாதன் காண்க.

குடவரை - 1. மேற்குப்புறம். வெல்லும் போரியலையுடைய சேரனது கொல்லிமலையின் குடவரை - மேற்குப்புறம் - உள்ள மூங்கிலின் நேரிய பகுதியை ஒத்த வளைந்த முன்கையுடன் கூடிய பருத்த தோளையுடையவன் தலைவி (அகம். 213: 15, 16). சேரனுக்குரிய அச்சந்தரும் கொல்லி மலையிலுள்ள கருங்கட்டெய்வம் அம்மலையின் குடவரை எழுதிய பாவையை ஒத்த மெல்லிய இயல்பினள் தலைவி (குறு. 89:4-7). வல்லில் ஓரியது கொல்லி மலையின் குடவரையுள்ள பாவை போன்ற மடப்பம் வரப் பெற்றவன் தலைவி எனத் தலைவன் பாங்கனுக்குரைத்தான் (குறு. 100:5-7). பயன்மிக்க பலாமரங் களையுடைய கொல்லிமலையின் குடவரையில் முன்பு தெய்வத்தாலே செய்து வைக்கப்பட்ட புதுவதான நடை கொண்டியங்குகின்ற பாவை விரிந்த

ஞாயிற்றின் இளவெயிலிலே தோன்றி நின்றா லொத்த அழகிய நலமுடையவள் தலைவி (நற். 192: 8-11). பலா மரங்கள் நிறைந்த, தெய்வத்தாலே காக்கப்பட்டு வருகின்ற கொலலிமலையின் குட வரையில் காற்று, மழை, இடி, இன்ன பிறவற்றால் ஊறுபாடுகள் தோன்றினாலும் இவ்வுலகமே அழிக்கத் தொடங்கினாலும் தனது நலவடிவங் கெடாத இயல்புடன் இருக்கும் பாவை போன்ற வள் தலைவி (நற். 201:5-12).

2. மேற்குமலை. 'குட்டுவனுக்குரிய குடவரையின் - மேற்கு மலையின் - சுணையிலுள்ள வண்டு மொய்க் கும பெரிய குவளை மலரைச் சூடுதலால் மணங் கமழும் அழகிய சிலவாய கூந்தலை யுடையவள் தலைவி (நற். 105:7-10).

குடவாயில் - ஓர் ஊர். நீங்காத புதுவருவாயுடையதும் மிக்க பழைய நெல்லிணையுடைய பல குடிப்பரப் பிணையுடையதும் யானை படியும் குளத்தினையும் நெருங்கிய காவற் காடுகளையும் உடையதுமாகிய குளிர்ந்த குடவாயில் அனன சிறப்பினள் தலைவி (அகம். 44:15-18). கீரத்தனார் இவ்வூரின் [தொகைப் பாடல்களின் அடிக்குறிப்புகள் பலவும் 'குடவாயில்' மேற்குப்புற வாயிலை உணர்த்த அகநானூற்றுப் பாடல் 44 மட்டுமே இதனை நகரம் எனக் குறிக்கின்றது; குடவாயில் குமபகோணத்தின் அருகில் இருப்பதால் 'குடநதை வாயில்' என்பது 'குடவாயில்' என மாறியது என்றும் கொள்ளலாம் ப. மு. பக். 284].

குடவாயிற்கோட்டம் - சிறைச்சாலை. சோழன் செங்க ணான் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையொடு திருப்போர்ப்புறத்துப் பொருது வென்று அவனைக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறைப்படுத்தினான் (புறம். 74. அடிகுறிப்பு).

குடவாயிற் கீரத்தனார் - புலவர். குடவாயில் என்ற ஊரி னராகிய கீரத்தனார் என்று இவர்தம் பெயர் விளக்கம் பெறும். ஊர்ப் பெயரினறிக கீரத்தனார் என்றும் இவா குறிக்கப் பெற்றுள்ளார் (நற். 42). குடவாயில எனபது குடநதைவாயில் எனபதன் மருஉவாகும். 'தணகுடவாயில்' (அகம். 44:18) என வும், 'தோவண சோழர் குடநதை வாயில்' (நற். 379:7) எனவும் இப்புலவர் தம்முரின இரு பெயர்களுடைய பாடல்களில் சுட்டியுள்ளார். இவர் பாடியனவாகப் பதினெட்டுப் பாடல் களை (புறம். 242; அகம். 44, 60, 79, 119, 129, 287, 315, 345, 386, 388; குறு. 79, 281, 389; நற். 27, 42, 212, 379) வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு அடக்கிக் காட்டுகின்றது. அவற் றுள், புறம். 242-ஆம் பாடலின்கீழ்க் குடவாயில் நல்லாதனார் என்று உ.வே.சா. பதிப்பிலும் அகம்.

44-ஆம் பாடற்கீழ் உறையூர்ச் சல்லியங்குமரனார் என்று வேங்கட விளக்கு உரையிலும் குறு. 79-ஆம் பாடலின் கீழ்க் குடவாயிற் கீரனக்கன் என்று உ.வே.சா. பதிப்பிலும் வேறு பெயர்கள் பாட வேறுபாடுகளாகக் காணப்படுகின்றன வாயினும் இவர் பெயரையும் கொண்டுள்ள அப்பாடல்கள் சொல்லாலும் பொருளாலும் நடையாலும் இவரு டையனவே என்பதில் ஐயமில்லை. மற்று, வையா புரிப்பிள்ளையின் பதிப்பிலும் அகநானூறு வேங்கட விளக்கு உரையிலும் அம்மூவனார் பாடலாகவுள்ள அகம். 35-ஆம் பாடலின் கீழ்க் குடவாயிற் கீரத்த னார் பெயரைப் பாடமாகக் கொண்டு அம்மூவனார் பெயரைப் பாடபேதமாகப் பெருமழைப் புலவர் உரை காட்டுகின்றது. ப. மு. தமிழ் அட்டவணை யும் இதனை உடனபடுகின்றது. பாடலின் சொற் பொருள் நடைகளும் கீரத்தனாருடையனவாகவே காணப்படுகின்றன வாதலின் அப்பாடலையும் அடக்கிய பத்தொன்பது பாடல்களை இவருடைய னவாகக் கொள்ளலாம். 'ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்து விட்ட நிலையில் இளை யோர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார்; பாணன் சூடான்; பாடினி அணியான்; இதனை உணராமல் முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே' என்று வினவுவதாக அமைந்த இவரது புறப்பாட லின் (புறம். 242) அவல நயம் அறியத்தகும். இவர் ஐந்தினையிலும் அகப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளா ராயினும் மூறில் இரு பங்கிற்கு மேல் பாலைத் திணையையே சிறப்பித்துள்ளார். மகப்போக்கிய தாயின் கூற்றில் மூன்று பாடல்களை (அகம். 35, 315, 385) நயம்படப் பாடியுள்ளார். 'என் பேதை மகள் அருஞ்சரம் செல்லுதலைத் துணிந்து எனக் குப் பிறளாயினன்; ஆயினும் அவளை அறியாத் தேயத்திலே கொண்டு செல்லும் துணைவன் அவளி டத்தே ஆர்வ நெஞ்சமொடு அவளை அணிந் தணிந்து நுகர்ந்தவனாய்த் தன் மார்பே அவளுக் குத் துயிலுமிடமாக அவளைத் துயிற்றுக்' என்று ஒரு தாயின் பிரிவினை இவர் சிறப்புறப் புனைந் துள்ளமை (அகம். 35) காணலாம். இவர் பாடல் களில் அரசர் பலரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் பல்வேறு இடக் குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. சோழன் பெரும்பூட் சென் னியின் படைத் தலைவனான பழையன் என் பான் சேரமன்னனுக்குத் துணையான நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்ற படைத்தலைவர் அறுவரும் குழுமியிருந்த பாசறை யைப் படையகொண்டு தாக்கி அவருள் பெரும் பாலோரைக் கொன்று பின்னர்ப் பகைவரால்

விழுப்புண்பட்டு மாய்ந்தானாக, அது கண்டு பொறாதவனாய் அச்சோழன் போர்க்கெழுந்து போய்ச் சேரன் படைத்தலைவனான கணையனை அகப்படுத்திக் கொண்டு சேரலுரான கழுமலத்தை யும் கைப்பற்றினன் என்னும் வரலாற்றினை ஒரு பாடலில் (அகம். 44). தந்துள்ளார். பெரும்பூட்சென னியின அழம்பில் (அகம். 44:14,15), 'திண்டேர்ப் பொறைபனின் தொண்டி (அகம். 60:7), பெரும் பெயர் வழுதியின் கூடல் (அகம். 315:7), பொலம் பூண் எவ்வியின் நீழல் (அகம். 366:12), 'கைவல் யானைக் கடுந்தேர்ச் சோழர், காவிரிப் படப்பை உறந்தை' (அகம். 385: 3,4), கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர், நெடும்பெருங்குன்றம்' (நந். 212: 5,6) என்று அரசர் பலரின் பெயர்களோடு அவர் தம் இடங்களையும் இவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். 'கீரத்தனார்' காண்க.

குடவாயிற் கீரணக்கன் - புலவர். குடவாயிற் கீரத்த னார் காண்க.

குடாரி - மழுப்படை. உமையொடு கூடிய காம நுகர்ச்சி யால் உண்டான கருவை இந்திரன் வேண்டிய வண் ணம் இறைவன் குடாரி - மழுப்படை - கொண்டு சேதித்தான் (பரி. 5:34,35). குழவிப் பருவத்திலேயே இந்திரனை முருகன் வென்றமையைப் பாராட்டித் தேவரும் பிறரும் அளித்த படைக்கருவிகளில் குடா ரியும் ஒன்றாகும் (பரி. 5:66). பரங்குன்றத்திற்குச் செல்லும் மகளிர் செவ்வேளுக்கு உவந்தனவாக எடுத்துச் செல்லும் பல்வேறு பொருள்களுள் குடா ரியும் ஒன்றாகும் (பரி. 8:100).

குடாவடி - வளைந்த அடி. பழமுதிர் சோலைகளை யுடைய குன்றிலிருந்து அருவி இழிந்து வரும் ஒலி கேட்டுக் குடாவடி - வளைந்த அடி - உடைய கரடி அஞ்சிய பெருமலையிலுள்ள குகையை அடைந்தது (குரு. 313-316). நன்னனின் அரண்மனை வாயிலில நிறைந்திருந்த பொருள்களில் கரடியின் குடாவடிக் குருளையும் ஒன்றாகும் (மலை. 501).

குடி - 1. குடிமக்கள். மன்னரது வெண்கொற்றக் குடை வெயிலை மறைத்தற்குக் கொண்டதன்று; வருத்தமுற்ற குடியின் - குடிமக்களின் - துன்பந துடைத்தற்காகக் கொள்ளப்பட்டது என்று கிள்ளி வளவனுக்கு வெள்ளைக்குடி நாகனார் அறிவுறுத் தினார் (புறம். 35:19-21). கிள்ளிவளவனிடம் ஏரைப் பாதுகாப்பாருடைய குடும்பத்தை ஒம்பி அககாவ லாலே ஏனைய குடிகளையும் பாதுகாத்தால் நின் பகைவர் நினக்கடங்குவர் என வெள்ளைக்குடிநாக னார் கூறினார் (புறம். 35:32-34). தலையாலங்

கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், 'சிறு சொல சொல்லிய பகைவரை வெவ்வேனாயின, என்குடை நிழலில் வாழ்வார் தாம் சென்றடையும் நிழலைக் காணாது எம்மிறைவன கொடியன என்று கண்ணீர் வடித்துக் குடி பழிதூற்றும் கொடுங் கோலை உடையேன ஆகுக' என்று வஞ்சினங் கூறினான் (புறம். 72: 7 - 12). குடியை இறை வேண்டி இரக்கும் மிகுதியில்லாத ஆண்மை யுடைய சிறியோன் அரசரிமையைப் பெற்றால அது பொறுத்தற்கரிய சுமையாய்ச் சிறப்பில லாது தோன்றும் (புறம். 75:2-5). நிலத்தில் புதைக் கப்பட்டு முற்றிய மதுவாகிய தேறல் சிறுமனையில குடியுள்ள இடந்தோறும் நுகரக் கொடுக்கப்பட் டது (புறம். 120:12,13). சீறூரில் வாழும் குடிகளுள் ஒருவனாக இருந்த நெடுந்தகை, தன் மன்னன் துன் பமுறுங்காலத்தில் பகைவர் படை மேறசெவலாத வாறு தடுத்துக் காக்கும் அணையாய் நின்றான் (புறம். 314:2 7). களங்காய்க் கணணி நார்முடிச் சேரல் வறுமையால் தளர்ந்த குடிகளை முனடி போல் நிலை நிறுத்தினான் (பதி. 31:13). களங்காயக கணணி நார்முடிச்சேரல் நடுக்கமுற்ற தன் குடியை மேம்படுத்திய வலம்படு வென்றியை உடையவன் (பதி. 32:7,37:7; ப. 4:12). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேர லாதன், குழந்தையைப் பாதுகாப்பாரைப் போலக் குடிகளைக் காப்பாற்றினான் (பதி. ப. 6.9). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பகைவரோடு பொருது பிணம் உயரும்படி கொன்று பகைவருடைய கெட்ட குடிகளை மீண்டும் அவர் நாட்டிலேயே வாழச் செய தான் (பதி. 69.9,10). கருங்காகை தாழ்ந்த தெங்கி னையுடைய குளிர்ந்த மரச்சோலைகளிடத்தே நெற் கூடு இருக்கின்ற குடியிடத்தில் செஞ்சோறறை யுடையவாகிய பலியைப் பெற்று விழுங்கும் (பொரு. 182-184). உழவு, வணிகம் என்கிற இருசூற்றாலே சீரிய செலவத்தால் புகழ் நிறைந்த குடிகள் பொருந தின நான்கு நிலத்து வாழுநர் நெடுஞ்செழியனிடம் பழமை கூறி நின்று ஏவல் கேட்டனர் (மது. 120- 124). பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்னுடைய நட்புக் கொண்டவருடைய குடியை உயர்த்தினான் (மது. 131). நெடுஞ்செழியனைப் பகைத்த பசைவர் நாட்டிலுள்ள ஊர்களிடத்தனவாகிய குடிகளெல் லாம் பசியால் துன்புற்று வேற்றுநாட்டிலுள்ள தம் சுற்றத்தாரைத் தமக்குக் காவலாகக் கொண்டனர் (மது. 167,168). அழும்பில் என்னும் ஊரையொத்த நாடுகளை இழந்தவரும் செல்வத்தினையுடைய பல ஊர்களிடத்திலுள்ள குடிகளை இழந்தவருமாகிய செற்றம் கொண்டு வந்த வேந்தனின் மாறுபாட்டி னைப் போக்கி, அவர் முரசம் போர்க்கு இடையே

கிடக்க, 'அவர் புறமுதுகினைக் காணும் சிறப்புடையது செழியனின் கிடங்கு (மது. 345-351). 'அரிய பொருள்களைத் தந்து, நாட்டில் வாழும் குடிகளைப் பெருக்கி, நற்பொருள் நூல்களைக் கற்றுப் புகழை நிறுத்திக் கடல் நடுவண் ஞாயிறு போலவும் விண்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும் சுற்றத்தாரோடு பொலிந்து இனிது விளங்குக' என மாங்குடி மருதனார் நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்தினார் (மது. 766-770). மனங்கலங்குவதற்குக் காரணமான பகையை யறியாத வளமான பலவாகிய குடிகளை உடையது பாக்கம் (பட். 26,27). திருமாவளவன் கோயில் சுளோடே பழைய குடிகளையும் முன்பு போல நிலை நிறுத்தினான் (பட். 286). நன்னனின் மூதூர் ஊரினின்றும் பெயர்தலை யறியாத பழைய குடிகள் நிறைந்து திரிதற்கு அகன்றதாயினும் இடம் பெறாத பெரிய அங்காடித் தெருக்களை உடையது (மலை. 479,480,487). இடிகளை இடிக்கும் மேகம் வெம்மை மிக்குப் பெய்யாது நீங்குதலான் எவ்விடத்துமுள்ள குடிகள் தத்தம் பதிகளினின்றும் பெயர்ந்து போயின (அகம். 77:4-6). கரிகாற் சோழன் கெட்ட குடிகளைத் தாங்கிய பெரும் புகழை யுடையவன் (அகம். 141:22). பெருவில்லையுடைய மறவர் பன்முறை புகுந்து பாற்பசுக் கூட்டங்களைக் கவர்ந்தமையான வளமுற்ற குடிகள் பெயர்ந்து போய் மன்றம் பாழ்பட்டது (அகம். 377:4-6). வருத்தமுற்றுக் குடிகள் கூவும்படி கொலைத் தொழிலுக்கு அஞ்சாத அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு செங்கோல் வளைந்த மன்னனுடைய குடைநிழலில் தங்கிய உலகம் போல ஞாயிற்று வெம்மையால உலறின மரங்களை உடையது காடு (கவி. 10:4-7). நாடாரும் முறைமை தளர்ந்த மன்னன் கீழிருந்த குடிகளைப் போலக் கலங்கித் தலைவியின் கண்கள் பொறுத்த லாற்றாமல் நீரைச் சிந்தின (கவி. 34:14,15). தாமரை மலரை ஆரவாரித்துச் சூழும் வண்டினம், பெருகி வந்த நீர் சாய்த்ததனால் அம் மலரின இருதலை வெறுத்து, நல்ல நாட்டைப் பகைவர் வந்து சூழ்ந்தனர் என்று அங்கு இருத்தலைக் கைவிட்டுக் காககினை வேறு மன்னனுடைய ஊர்களை இருப்பாகக் கொள்ள நினைக்கும் குடிகளைப் போல வேறொரு பொய்கையைத் தனக்கு இருப்பிடமாக நினைத்து அலமரும் பொழுதில் மன்னன் வந்த பகையின் வலியைக் கெடுத்திட அக் குடிகள் மீண்டும் பதியிடத்தே மீண்டாற் போலப் பெரும்புனல் நீங்கியதால் அவ்வண்டினம் மீண்டும் அததாமரை மலரைச் சென்றாறியது (கவி. 78:1-10).

2. மனை. மரையாவால் பிரித்துண்ணப்பட்ட

நெல்லியாகிய வேலியை யுடைய அதன் விதையாகிய பரல் பரந்த முற்றத்தினைக் கொண்ட அழகிய குடியை - மனையை - உடையது சீறூர் (புறம். 170:1,2). களிறு பொரக் கலங்கிச் சேறாகும் உண்ணும் நீர் அரிதாகிய நீர்நிலையைக் கொண்ட முள்ளையுடைய கழற் கொடியாலாகிய வேலி சூழ்ந்த குடிகளையுடையது சீறூர் (புறம். 306:1,2). சிற்றூர் புன்செய்கள் சூழ்ந்துள்ள அழகிய குடிகளை உடையது (புறம். 324:8). வேட்டுவரது குடி (புறம். 333:14). பொருநன் பனைமடல் நாரையும் பனங்குருத்தை யும் கிணையோடு சேர்த்துக் கட்டி ஏரால் உழுதுண்டு வாழ்வோரது குடியின்கண் சென்று அவர் நல்கும் உணவை இரந்துண்ணும் வருத்தம் பொருந்திய வாழ்வையுடையவன் (புறம். 375:4-7). கிணைப் பொருநன் துன்ப வாழ்க்கையில் மனைவியுடனே மதிநுட்பம் கெடுதலான் குடிதோறும் முறையே சென்று பாடி ஈவோரின்மையின் வருநதினான் (புறம். 393:1-3). குலை கொண்ட தெங்கினையும் குலையினையுடைய வாழையினையும் கொழுங்காந்தளினையும் மலர்ந்த சுரபுன்னையினையும் துடியோசை போன்ற ஒலியினைச் செய்யும் பேராந்தையினையும் உடைய குடியினை உடையது பாக்கம் (பொரு. 208-210). இடையர் குடியில் தங்குவீராயின் தினையரிசிச் சோற்றைப் பாலுடன் பெறுகுவீர் என்று பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப் பட்டனர் (பெரு. 166-168). மாரிக்காலத்தில் வானத்தில் பரந்த மேகத்தை யொப்ப வரகு வைக்கோலால் வேய்ந்த அழகிய குடியினை யுடையது சீறூர் (பெரு. 190,191). உழவர் குடி நிறைந்த உணவினை யுடையவர் (பெரு. 197). பாணா வலைஞரது குடியிலே தங்குவாராயின் கொழியலரிசியால் களியாகத் துழாவி அட்ட கூழை நறுங்கள்ளுடனும் மீன் சூட்டுடனும் பெறுவர் (பெரு. 274-282). கொற்கையில் பண்டங்களை வீற்றலும் கொள்ளலும் நிகழ்தலின் அங்குள்ள பாக்கம் நெருங்கின பல குடிகளையுடையது (மது. 137,138). குடிநெடிய தூண்டில்ல் காம்புகள் சார்த்தி வைத்த குறிய இறப்பினை உடையது (பட். 80,81). சுரத்திலே பொருந்திய சீறூர் அழகிய குடிகளையுடையது (அகம். 9:10). குடவாயில் மிக்க பழைய நெல்லினையுடைய பல்குடிப் பரப்பினை யுடையது (அகம். 44:16,18). தலைவன் மலையைச் சார்ந்திருந்த சில குடிகளையுடைய பாக்கத்தே இரவில் வீருந்து அயரத் தங்கினான் (அகம். 187:12,13). இருப்பையின் குவியினர் முத்துப் போலச் செநநிலத் துதிர்ந்து கிடக்க, மழைபெய்ய மறந்த இடமாகிய அழகிய குடிகளை உடையது சீறூர் (அகம். 225:11-13). சீறூர் அழகிய குடிகளை உடையது (அகம். 287:5;

321:10; 367:5; குறு. 41:3;79:5; நற். 343:2). தலை கூம்பிய குடிசைகளாகிய அழகிய குடிகளை உடையது சீறூர் (அகம். 329:4). நம் காதலர் நிலத்தைத் தோண்டி உள்ளே புகார்; வானத்தின்கண் ஏறார்; கடல்மீது காலினால் ஏறிச் செல்லார்; நாடுகள் தோறும் ஊர்கள் தோறும் குடிமுறை குடிமுறையாகத் தேடின அகப்படாது தப்புவாரும் உளரோ எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 130). திணைப்புனத்துள் களிற்று புகுந்ததைக் கண்ட அழகிய குடியில் உள்ள குறவர், கணையும் கிணைப் பறையும் கவணும் உடையராய்க் கூவிப் பேரிரைச் சலிட்டுக் குடியின் புறமெல்லாம் சென்று ஆரவாரித் தனர் (நற். 108:1-5). பணையினது கரிய அடிமரம் புதைபடுமாறு மூடப்பட்ட மணல் மிக்க முற்றத்திலிருந்து அளவிடப்படாத உணவுப் பொருளை விருந்தினர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கும் குடும்ப வாழ்க்கையினையுடையாரது அழகிய குடிகளைக் கொண்டது சீறூர் (நற். 135:1-4). நள்ளிரவில் முரிந்து விழுகின்ற அலையின் ஒலியைக் கேட்டுத் துயிலும் சிலவாகிய குடிகளை யுடையது கடற்கரைப் பாக்கம் (நற். 159:9-11). வேலியை யுடைய அழகிய குடிகள் அழிந்த சிற்றூரில் மன்றம் ஆளற்றிருந்தது (நற். 346:4,5). 'வழிச் செல்லும் புதியவர் பரல் நிரம்பிய சென்று தேர்தற்கியலாத நெறியில் உயர்ந்து தோன்றும் சிறுகுடி பெருங்குறும்பிடத்தே யுள்ள ஆட்டிடையருடைய குடிதோறு முள்ள மகளிரை விரும்பி நின்றாய்; இடுதேள் மருந்தோ நின் காம வேட்கை' எனத் தலைவி தலைவனை வினவினாள் (கவி. 110:1-3).

3. குலம். நின்னோடு பழையதாய் முதிர்ந்த உயிரினும், உயிரோடு நின்று மூத்த உடம்பு போன்ற நின் வெற்றிக் குடியோடு - குலத்தோடு - மூத்த சீரிய குலத்தில் தோன்றியமறவர் நினது முயற்சியை வாழ்த்த, மதுவை யுண்டு மகிழ்ச்சி மிக்கு ஒழுக வாயாக என்று மாங்குடி கிழார் நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்துவர் (புறம். 24:26-33). தம்மைத் தப்பிய வரைப் பொறுக்கும் தலைமை சோழர்குடியில் பிறந்தோர்க்கு எளிமை யுடைத்து எனத் தாமப்பல் கண்ணனார் சோழன் மாவளத்தானிடம் கூறினார் (புறம். 43:18,19). 'நும்முள் ஒருவர் தோற்பினும் தோற்பது நும் குடியே; இருவரும் வெல்லுதல் இயல்பன்று; நுமது செய்கை நும் குடிக்குத் தக்கதன்று' எனக் கோலூர் கிழார் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் போருடற்றியவழி, சந்து செய்வான் வேண்டி நெடுங்கிள்ளியிடம் கூறினார் (புறம். 45:5-9). பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, அடிமாய்ந்த ஆலமரத்தின் நெடுங்

கிளையை விழுது தாங்கினாற் போலத் தனக்கு முன்னுள்ளோர் இறந்துபட, தான் தளராது, நல்ல புகழை யுடைய தன் முதுகுடியை நடுக்கமற அணைத்துக் காத்தான் (புறம். 58:1-5). 'பகைவரைப் புறங்காணேனாயின், பல வுயிரையும் பாதுகாக்கும் நீள் குடியில் சிறந்த, தென்புலத்தைக் காக்கும் காவலினின்று நீங்கிப் பிறருடைய வன்புலத்தைக் காக்கும் காவற்கண்ணே மாறிப் பிறப்பேனாக' என்று ஒல்லையூர் தந்த பூதபாண்டியன் வஞ்சினங் கூறினான் (புறம். 71:19). 'முவேந்தருள் ஒருவனுக்கு வலியாக வேண்டுமென்று அம்முவரிடத்தினின்றும் வந்தோர் தனித்தனியாகப் புகழ்ந்து நினக்குத் தரும் பொருள் நுமது குடியை வாழ்த்தினராய் வரும் பரிசிலர்க் குரியதாகும்' என்று காரியின் கை வண்மையைக் கபிலர் பாராட்டுகிறார் (புறம். 164:12, 13). 'இவர் கைவண் பாரி மகளிர்; எவ்வினியுடைய பழைய குடியிலே படுவாராக' என்று உன்னிடம் கூறிய என் தேற்றாப் புன் சொல்லைப் பொறுப்பாயாக என்று கபிலர் இருங்கோவேளிடம் கூறினார் (புறம். 202:14-16). துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்ற இந்நான்கல்லது வேறு குடிகள் இல்லை (புறம். 335:7,8). தலைவி நெற்போர்களை அழித்துக் கடாவிடப்பட்ட இடத்தில் குவிந்த நெல்லை வலிய வில் வீரர்களுக்கு நாளுணவாக நல்குவதில் மாறுதல் இல்லாத, தொன்மையான குடியில் தோன்றிய மன்னனின் மகள் ஆவாள் (புறம். 353:8-11). பொறையாற்று கிழான் பண்புடைய முதுகுடியிற் றோன்றியவன் (புறம். 391:9). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் நிலத்தே வீளையும் எண்வகைக் கூலங்களை விற்கும் வணிகர் குடியைப் பேணிக் காத்தான் (பதி. 13:23). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் அமையாத போரையுடைய சோழரது குடியில் அரசுக்கு உரியோரானவரென்பது பேரைப் போரில் வீழ்த்தினான் (பதி. 2:18,19). மறவர் தாம் பிறந்த கெடாத நல்ல புகழையுடைய குடியின் பெருமையை நிலை நிறுக்தும் பொருட்டுப் போர்ப் பாசறைக்கண்ணே சுழன்று திரிவர் (பதி. 81:13,14). இருபிறப்பாளராகிய அந்தணர் தாயும் தந்தையுமாகிய இருவர் குலத்தையும் உலகத்தார் நன்றென்று மதித்த, பலவாய் வேறுபட்ட பழைய குடியிற் பிறந்தவர் (முரு. 178, 182). தமது வலியாற் கொள்ளை கொண்டுண்ணும் உணவினை யுடைய புலிபோன்ற வீரன் வாட்டொழில் செய்யும் குடியிற் பிறந்தவன் (பெரு. 137, 138). குடி ஒத்தல் உடைமையையும் குணத்தையும் துணையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பின் பலருடன் உசாவாது தமிழோமாய் யாங்குளே

துணிந்த அருவினையை (களவு மணத்தை) நிகழ்ந்த வண்ணம் கூறுவேன்; சினவா திருப்பாயாக' எனத் தோழி செவிலியிடம் கூறி அறத்தொடு நின்றாள் (குறி. 30-34). தலைவி தெய்வக் கற்புடன குடிக்கு விளக்கம் ஆகிய புதல்வனைப் பெற்ற புகழ் மிக்க சிறப்பினையுடையவள் (அகம். 184:1-3). தலைவன் அரிய பலவாய புழைய குடிகளைக் கொண்ட கடற்கரையை உடையவன் (அகம். 290:8). தலைவன் உயர்ந்த குடியினன் (அகம். 352:8). தலைவி, சுற்றத்தாள் குழ ஓம்புகின்ற சிறந்த சூல் உடையளாய் மகவு ஈன்று தலைவன் குடிக்கு உதவினாள் (நற். 370:1,2). தன் நாட்டைக் கடல் வெளவலின் தனநாடு இடமுண்டாகும்படி பகை வரை வென்று அவர் புலிப்பொறியையும் வீற பொறியையும் போகக்கி கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த தென்னவனின் தொன்மையான புகழை நிலைநிறுத்திய குடியோடு ஒக்கத் தோன்றியவர் பசுவினத்தாயர் (கலி. 104:1-6). 'அரசுகள் படக்கொன்று, நெறியிலே கொண்டு வந்த சீர்மிகு சிறப்பினை யுடையவனுடைய பழைய குடிக்கு உரிததென்று கூறிய, தென்னாடு பயந்த விளைவுகளும் கடல் பயந்த பொருள்களும் முரசுகெழு முதுகுடியிற் பிறந்த செல்வனுக்குத் தீதின்றிப் பொலிக்' வென்று அவன் கேடிலலாத குடியின் பின்பு தோன்றிய பெருங்குடியிற் பிறந்த ஆயர் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புக்களைச் செய்தனர் (கலி. 105:1-7).

4. குடும்பம். ஒரு குடியில் - குடும்பத்தில் - பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோன் வழியிற் செல்லாது அவருள் அறிவுடையோன் சென்ற நெறியே மன்னனும் செல்வான் (புறம். 183:5-7). வாழ்தற் கேதுவாகிய வயலிடத்து விளையும் வருவாயை யறியானாய்த் தளர்ந்த குடியை யுடைய உழவன் விதையை உண்டாற் போல, எழினியின் பெறுதற்கரிய உயிரை உண்டிலையாயின பகைவரது பல உயிரையும் பருகி நிறைகுலை என அரிசில் கிழார் கூற்றத்தை விளித்துப் பாடுவர் (புறம். 230:11-16). சீறார் இல்லங்கில அடப்படும் கள்ளினை உடைய சிலவாகிய குடிகளை உடையது (புறம். 329:31). ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் இரத்தலை யுடைய பரிசிலரது சிறுகுடிகள் வளர்ச்சியடையும்படி செய்தான் (பதி. 89: 7). செழுங்குடியிற் பிறந்த செல்வர் ஆரவாரத்தையுடைய மகிழ்ச்சியினராய்த் தம்பால் வந்து இரப்போர்க்கு வேண்டுமவற்றைக் கொடுப்பா (பதி. 81: 22,23). சிறிய குடிகளாய்ப் பெரிய தொழில்களைச் செய்வாருடைய ஆரவாரம் முது

வெள்ளிலை என்னும் ஊரில் எழுந்தது (மது. 113-122). வளமான குடியில் தோன்றிய பிற செல்வரும் அவரால் தோன்றிய பிற செல்வரும் பொருந்தி வாழ்வதற் கிடனாகியது அணங்குடை நல்லில (மது. 577,578). அகன்ற ஊரிடத்துக் கழிகளால் மிடைந்து செய்த புல்லால் வேய்ந்த குடில்கள் இருக்கும் குடிதோறும் நெல்லரிசி விரவி அவரை விதையினாற் சமைத்த புளிங்கூழ் பெறுகுலீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 436-439). தலைவி தன் கொழுநனின் குடி வறுமையுற்ற தென்று, தன் தந்தையின் செல்வமிக்க உணவினையும் நினையாளாகி ஒரு பொழுதின்றி யொரு பொழுதுண்ணும் வன்மையுடைய ளானாள் (நற். 110:10-13). பனையின் அடிமரம் புதைபடுமாறு மூடப்பட்ட மணல் மிக்க முற்றத்திலிருந்து அளவிடப்படாத உணவுப் பொருள் விருந்தினர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கும் தண்ணிய குடியை யுடையாரது இல்லங்களுடையது சீறார் (நற். 135:1-4). தினையைத் தின்றழித்த பன்றியேற்றைக் கானவன் வில்லாற்கொன்று கொணர்ந்து கொடுப்ப அவன் மனைவி அப்பன்றியை அறுத்துத் தன் சுற்றமாகிய குடிகளுக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தாள் (நற். 336:1-6). என்னுடைய குடியின் பகுதியைச் சாராத விடத்தினையும் (தலைவனிடத்தினையும்) வந்த பாராட்டினைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே; என் பங்காகிய பாலைப் பருகுவாயாக என ஊடல் கொண்ட தலைவி தனமகனை நோக்கிக் கூறினாள் (கலி. 85: 32,33). தன் சுற்றத்தாரது நெஞ்சு வருந்தும்படி தன்னோடே கெழுமுதலுற்ற செல்வத்தை மேன்மேலும் வளர்க்கும் முயற்சியில்லாதவனுடைய குடிநாடோறும் தேயும் (கலி. 149:8,9).

5. ஊர். கானவன் தான் வில்லால் கொன்ற முள்ளம் பன்றியைக் கைக்கொண்டு வென்றி உலகையனாய் நாய்கள் புடைசூழத் தான் இருக்கும் குடிசைகளையுடைய குடியிடத்துச் சென்றான் (நற். 285: 3-7).

குடிக்கடன் - குடிமக்கட்காற்றும் கடமை. வெற்றி நீங்காத திணிதோளையுடைய சோழன் இளம் பெருஞ் செனனி தனது குடிக்கடன் - குடிமக்கட் காற்றும் கடமை - ஆகலின் போர் வினையை மேற்கொண்டு முடித்தான் (அகம். 375:9-12).

குடிகள் - குடிமக்கள். திருமாவின் உந்தித் தாமரைப் பூப் போன்ற மதுரை நகரின் தண் தமிழ்க் குடிகள் - குடிமக்கள் - அம்மலரின தாதுக்கள் போல்வர் (பரி. தி. 7:1-6).

குடிஞை - பேராந்தை. இழி பிறப்பாளன் தன்னை கிவப்பக் கொட்டும் வலிய கண்ணையுடைய துடி புலிகிடக்கும் மலையின்கண் குடிஞையோடு-பேராந்தையோடு - கூடி ஒலிக்கும் (புறம். 170:5-7). சுரத்தின்கண் வாழும் குடிஞையின் துடியோசை போலும் கடிய குரலோசை உழுஞ்சில் மரக் கவட்டிலிருந்த பெடைப் பருந்தை யழைக்கும் சேவற் பருந்தின் குரலோடு சேர்ந்தொலிக்கும் (புறம். 370:6-8). மருவூர்ப்பாக்கம் குலைத்தெங்கையும் குலை வாழையையும் கொழுவிய காந்தளையும் மலர்ந்த சுரபுன்னையையும் உடையது (பொரு. 208-210). நெடிய மலைப்பக்கத்தில் ஆகுளியின் (சிறு பறையின்) ஒலி போன்று குடிஞை குழறும் (மலை. 140,141). மகளிர் மலைநெல் குற்றுதற்குப் பாடுகின்ற வள்ளைப்பாட்டு பக்கத்து மலையிடத்தனவாய குடிஞை ஒலியோடு இரட்டும் (அகம். 9:11-13). நெடும் பெருங்குன்றம் இழுகுப்பறையின் ஓசையைப் போல ஒலிக்கும் கடுங்குரல் குடிஞைகளை உடையது (அகம். 19:4,5). வெகுண்டெழும் குரலையுடைய குடிஞைச் சேவல் புற்கள் ஒழிந்த வெடிப்பிடங்கள் தனித்திடச் சென்று மலையிலுள்ள கற்கள் உருண்டு விழும்போது எழும் ஓசை போல மாறி ஒலிக்கும் (அகம். 89:3-5). சேய்மை இடத்திலிருந்து ஒலிக்கும் குடிஞையின் வருத்தம் தரும் குரல் மென்மையாக வந்து ஒலிக்குந் தோறும் வழிப் போவோர் கேட்டு வருந்துவர் (அகம். 283:6-8). கானத்தில் ஞெமை மரத்திருந்த குடிஞை பொன் செய் கொல்லன் வேலை செய்யும் போதெழும் ஒலிபோல இனிதாய் ஒலிக்கும் (நற். 394:1-3). எம் காதலி உறையும் நல்லூர், மயில்கள் ஆடக் குடிஞை இரட்டும்படியான துறுகற்கள் நிறைந்த மலைப்பக்கத்திலுள்ளது எனத் தலைவன் கூறினான் (ஐங். 291).

குடிப்பாடு - குடிப்பிறந்தாரிடத்து வழி வழி வரும் நற்பண்பு. பெருமை பெற்ற பழைய குடிப்பாடு - குடிப்பிறந்தாரிடத்து வழி வழி வரும் நற்பண்பு - பலவற்றையும் கர்த்து வரும் மறவருள்ளும் ஒரு மறவனைச் சுட்டிக் காட்டி அன்புடன் இவ்வீரனுக்குத் தனக்குத் தர ஏந்திய கள்ளைத் தருக என வேந்தன் கூறினான் (புறம். 289:4-7).

குடிபுறங்காத்தல் - குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல். குடிபுறங்காத்து - குடிமக்களைப் பாதுகாத்து - பின்பு தன்னைப் பாதுகாக்கும் பாண்டியனுடைய படையை விட விடப் பகைவர் நீங்கினாற் போலப் பிரிந்தவர் வந்து தீண்டத் தீண்டத் தலைவியின் பசப்பு நீங்கிற்று (கலி. 130:19-21).

குடிபுறந்தருநர் - வேளாளர். இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் எண்வகைக் கூலங்களையும் விற்கும் வணிகர் குடியையும், குடிபுறந்தருநர் - (குடிமக்களைப் பாதுகாக்கும்) வேளாளர் - சுற்றத்தையும் ஒம்பினான் (பதி. 13:23,24).

குடிமை - குடிச்சிறப்பு. மகள் பேசும் பொருட்டு வந்த சான்றோரின் வழிநடை வருத்தத்தையும், நுமது வானளவு உயர்ந்த குடிமையையும் - குடிச்சிறப்பையும் - எண்ணிப் பார்த்து நம் மகளின் முலைக்கு விலையாகத் தலைவனது குன்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இவளை அவனுக்குக் கொடுத்தால் பெரிதும் நன்று என நற்றாய் தன் தந்தைக்கும் தமையன்மாருக்கும் கூறி அறத்தொடு நின்றாள் (நற். 234:1-4). வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனைக் கண்ட தோழி 'புன்னையின் கீழ் நினைப்புணர்ந்ததனால் தன்னழகு தோற்றவளைத் தொடி நெகிழும் தோளளாம்படி கைவிடுவது நின் குடிமைக்கண் தங்கும் பெருங் குற்றமாகாதோ' எனக் கேட்டாள் (கலி. 135:6-8).

குடில் - குடிசை. கவிந்த குடில் - குடிசை - புதிய வைக்கோலால் வேயப் பெற்றிருந்தது (பெரு. 225).

குடுமி - 1. உச்சிக்கொண்டை. இருதிறத்து வாட்படைகளும் கலந்து போருடற்றும் போர்க்களத்தில் பிணத்தை உண்ணும் பொருட்டு வந்த குடுமி - உச்சிக்கொண்டை - உடைய கழுமையும் உடன் அலைத்துக் கொண்டு பள்ளம் நோக்கிப் பிணக் குவியல்கள் பலவற்றையும் சுமந்து கொண்டு குருதிச் செம்புனல் பெருக்கெடுத்தோடியது (பதி. 36:6-13). நெடுஞ்செழியன் படையெடுத்துச் சென்ற பகைவர் நாட்டில் பெரிய மாளிகைகளில் வெந்து வீழ்ந்த கரிந்த குதிரிடங்களில் குடுமியைக் கொண்ட கூகைச் சேவல் பெடையுடன் இருந்து கதறிவது (மது. 169,170). தலைவன் இரவில் சீறாரில் நெடுமரத்திலிருக்கும் குடுமி பொருந்திய நெடுமரையுடைய சேவலின் முதற் குரல் எழுந்த விடியற்காலத்தில் புறப்பட்டுச் சென்றான் (அகம். 27:4-6). குடுமி பொருந்திய தலையுடைய நீண்ட கரிய மயில் பெரிய கொல்லையில் விளைந்த வரகின் கைவத்த கதிரையுண்டு தோகை பரப்பிக் குருந்த மரத்தில் தங்கி அகவும் (அகம். 194:9-15). குடுமியைக் கொண்ட கோட்டான் இடையறாது விட்டுவிட்டுக் கூவும் (அகம். 265:19). பரதவச் சிறுவர் கட்டிய நுண்கயிற்று வலையில் கொக்கின் சேவல் அகப்பட்டதாக. குடுமியுடைய அதன் பேடை இரை தின்னாது தன் குஞ்சைத் தழுவிக்கொண்டு பனை மரத்திலிருந்து அன்பு தோன்ற நரலும் (அகம்.

290:1-7). கிளைகளை ஒழித்த பூக்கள் நிறைந்த வேங்கை மரம் இளைய மயிலின் குடுமியைப் போலத் தோன்றும் (அகம். 368:5-7). 'காதலரைப் பிரிந்தோர்க்கு முல்லை மலரும் மாலைப் பொழுது மாத்திர மனறிக் குடுமியைக் கொண்ட சேவற் கோழி கூவும் விடியற் பொழுதும் நண்பகற் பொழுதும் மாலைப் பொழுதே' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 234:2-6). வாகை மரத்தின் நறிய பூக்கள் கரிய மயிலின் குடுமியைப் போலத் தோன்றும் (குறு. 347:2,3). குணறத்தின் பக்கத்துச் சோலையில் நீலமணி போன்ற புள்ளி களையுடைய குடுமியையும் பீலியையு முடைய மயில் ஆடும் (நற். 357:4-6).

2. தலைமயிர். புல்லிய உளைமயிர் போலும் குடுமியை யுடைய என் புதலவன் தன் தாயிடம் பாலில்லாத வறுமுலையைப் பலமுறையும் சுவைத்துப் பால் பெறானாய் வருந்தினான் எனப் பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் கூறினார் (புறம். 160:18,19). களம் சென்ற ஏனை மறவர்தம் குதிரை களெல்லாம் வந்து சேர்ந்தன; ஆனால் எம் மனையிலுள்ள புல்லிய உளை போலும் குடுமியை உடைய புதல்வனைப் பெற்ற செலவனாகிய என கொழுநன் ஊர்ந்து சென்ற குதிரை வந்திலதே என அவனது மனையோள் கையற்றுக் கூறினாள் (புறம். 273:1-4). ஒரு மகனையன்றி வேறுமகன் இல்லாத மறக்குடி மகள் ஒருத்தி போர்க்கெழு மாறு வீரரை அழைக்கும் பகையரசரின் பறை ஒலி கேட்டு மறப்புகழில் விருப்பற்று அறிவு மயங்கித் தன் மகன கையில் வேலைக் கொடுத்து வெள்ளாடையை விரித்துடுத்தி உலறிய குடுமியில் எண்ணெயைத் தடவிச் சீவிச் செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுத்தாள் (புறம். 279:7-11). புல்லிய தாடியை யுடைய வீரன குதிரையின் உளைமயிர் போலும் குடுமியுடனே போர்க் களத்தில் கேடகம் கீழ்ப்பட அம்புபட்டு அதன் மேல் வீழ்ந்து கிடந்தான் (புறம். 310 : 6-8). பரததையிட மிருந்து வந்த தலைவனைக் கண்ட தோழி 'நின் காதலி புல்லிய உளை போலும் குடுமியை உடைய புதலவனைப் பெற்று நீண்ட மனையில் நினனைப் பிரிந்து தங்க என்ன கடப்பாடு உடையவன்' எனக் கேட்டாள் (அகம். 176:18-21). வருங்காலத்தை யறிந்து கூறும் முதுவாய் வேலன் ஆடை சுற்றிய குடுமியையும் சிறுபையைத் தொங்கவிட்ட வளைந்த கோலையும் கொண்டிருந்தான் (அகம். 195:13-14). தலைவன் ஊர்ந்து வருகின்ற தேரிற் பூட்டிய குதிரைகள் பார்ப்பன இளஞ்சிறாரைப் போல முனகுடுமி அமைந்த தலையை யுடையன (ஐங். 302).

3. முதுகுடுமிப்பெருவழுதி. காரிகிழார் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நோக்கி, 'பெற்ற வெற்றி முழுவதையும் வியவாது நினமனத்தே அடக்கிய தணியாத வண்மையை உடைய தகை சிறந்த குடுமி - முதுகுடுமிப் பெருவழுதி - நீ தண்கதிர் மதியம் போலவும் ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் இந்நிலமிசை மன்னி வாழ்க' என வாழ்த்துகிறார் (புறம். 6:25-29). அறத்தாறு நுவுலும் மேற்கோளும் யானைமீது எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் விண்ணை நிழற்றும்படி செய்யும் மறத்திறனும் உடைய எங்கோ குடுமி பஃறுளியாற்று மணலினும் பலவாக வாழ்வானாக என நெட்டிமையார் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்துகிறார் (புறம். 9:8-11). 'வெற்றியும் மாண்பும் உள்ள குடுமியே, நீ வேற்றரசரின் நிலத்தை அவர்க்கு இன்னாவாகக் கொண்டு பாணர் பொற்றாமரையைச் சூடவும் புலவர் யானையையும் தேரையும் பரிசாகப் பெறவும் நின் ஆர்வலரிடம் இனிய செய்வது அறனோ' எனப் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் வினவுகிறார் (புறம். 12).

4. நுனி. ஞாயிற்றின் கதிர்கள் காயும் பக்க மலைகளில் பகுத்து வைத்தாலொத்த குடுமி - நுனி - உடைய கூரிய கற்கள் தீட்டப்பட்டன போலத் தோற்றுவித்து வழிச் செல்வாரின் விரல் நுனியைச் சிதைக்கும் (அகம். 5:11-14). பறையின் கண் போன்ற புள்ளிகளை உடைய தோகையைக் கொண்ட மயில்கள் திரண்ட பசுங்காய்க்குடுமியில் பழுத்த பாகற்கனியைக் கோதித் தின்னும் (அகம். 15:3-5). எருதுகளைக் கொண்ட உழவர், ஏர்களைப் புகுவித்துக் குடுமி குவிந்த கட்டிகளையுடைய வயல்களில் அரிதானைப் பிளந்து உழுதனர் (அகம். 41:4-6). பனைமரத்தின் குடுமியில் உள்ள வெண்மடலில் வைத்த வேம்பின் பூவைத் தலையிற் பொலியச் சூடித் தலைவன் மலைகள் நிறைந்த காட்டிடத்தே சென்றான் (குறு. 281:2-6).

5. சிகரம். 'பிறருடைய குன்றுகெழு நாடுகள் வளைந்த வரியை யுடைய புலி வடிவாகச் செய்யப் பட்ட இலாஞ்சனையை நீரில் வாழும் கயலுடன் பொறித்த குடுமி - சிகரங்களை - உடையவாகுக' எனச் சோழன் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனும் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தாரைக் கண்ட காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் வாழ்த்துவர் (புறம். 58:29-33). உலகத்திலுள்ள மலைகளுள் பயன் தரும் மலைகள் சில; அவற்றினும் தெய்வங்கள்

வீரும்பும் மேகங்கள் படியும் குடுமிகளையுடைய குலமலைகள் சிலவே ஆகும் (பரி. 15:4-10).

குடுமிக்கோமான் - முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. சில்வனை விறலியை நோக்கிப் பெருஞ்செல்வத்தை யுடைய குடுமிக் கோமானை - முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை - கண்டு நீரான் அடப்பட்ட புற்கையைக் கைவிட்டு வருதற்குப் போகலாம் அல்லமோ; செல்லுவாயாக என நெடும்பல்லியத்தனார் அவன் கொடையை விறலியாற்றுப் படைத்துறையில் பாராட்டுகிறார் (புறம். 64:5-7).

குடுமிகணதல் - முடியெடுத்தல் (பிள்ளைப் பருவத்தே முதன் முறையாக மயிர் களையும் சடங்கு). 'குடுமி களையப்பட்ட தலையில் வேப்பந் தளிரை உழிஞைக் கொடியோடு சூடி வில்வேந்தித் தேரினது கொடுஞ்சி பொலியு மாறு நின்றவன யார்கொல்' என்று இளம்பருவத திலேயே பகைவரை யெதிர்த்துப் போர்க்குப் புறப் பட்ட பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை வியந்து இடைக்குன்றார் கிழார் பாடியுள்ளார் (புறம். 77: 2-6).

குடுமி கொள்ளுதல் - முடிக்கலனைக் கைப்பற்றி வெல்லு தல். தொண்டைமான் இளந்திரையன் பகைவரின் கடிமதில் எறிந்து ஆண்டிருந்த அரசரின் குடுமி கொண்டு - முடிக்கலனைக் கைப்பற்றி வென்று - வீரமுடி புனைய விரும்புவ தல்லது, அம் மதிலரசர் சந்து செய்தற்கு உடம்பட்டாராயினும் மனம் பொருந்தான் (பெரு. 450-453).

குடை - 1. வெண்கொற்றக்குடை. 'நின் குடை முக்கட் செல்வரது கோயிலை வலம் வருவதற்குத் தாழக்' என்று முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிடம் காரிகிழார் கூறினார் (புறம். 6:11-18). எவ்வினை மிழலைக் கூற்றத்தையும் வேளிரது முத்தூற்றுக் கூற்றத்தையும் கொண்ட வெற்றி பொருந்திய உயர்ந்த குடையினையும் கொடித்தேரினையும் உடையவன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 24: 18-23). பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் வழித் தோன்றும் காட்சி போலச் சேர பாண்டியரின் குடை பின்னாகச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் ஓங்கிய ஒருகுடை முன்னே உருகெழு மதிபோல் மேம்பட்டு விளங்கியது (புறம். 31: 1-4). 'கண்ணொளியோடு மாறுபட விளங்குகின்ற வானளவு உயர்ந்த வியன் குடை வெயிலை மறைப்பதற்காக நீ கொண்டதோ வெனின் அன்று; வருத்தமுற்ற குடியை நிழல் செய்தல் காரணத்தால கொள்ளப்பட்டது' என வெள்ளைக்குடி நாகனார் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைச் செவியறிவுறுத்தினார் (புறம். 35: 19-21). தானையுடன் போரில் வெகுண்டு அறத்

தான் அடர்த்துச் செய்த வலிய போரையுடைய சோழன் சேரனாகிய இருவரும் பட்டனர்; அவர் குடையும் தளர்ந்தன (புறம். 32: 6-8). மோரியர் விசம்பு தோய் நெடுங்குடையும் கொடியணிந்த தேரும் உடையவர் (புறம். 175:6). வானத்தைப் பொருந்தும் நீள் குடையையும் வலிய குதிரை யினையும் உடையவன் உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி (புறம். 266:7). செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதனைக் காணச் செல்லும் பரிசிலர் வழியிடைபே எதிர்ப்படும் வேந்தரிடம் 'யாம் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனால் புரக்கப்படும் இரவலர் எனில் அப்பகை வேந்தர் தம் உயர்குடையைப் பணித்து வணங்கிச் சிறப்புச் செய்து உடன் போகமாறு செய்வார்' என அவன் வென்றிச் சிறப்பைக் குண்டு கட் பாலியாதனார் பாராட்டினார் (புறம். 387: 30-32). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, அதிகமானோடு சோழன் பாண்டியனாகிய இருபெரு வேந்தரையும் வென்று அவர்தம் முரசும் குடையும் முடியும் கொண்டு களவேள்வி செய்தான் (பதி. ப. 8:4-7). கரிகாற் பெருவளத்தான் மறுவற்ற அறத்துடன் கூடிய செங்கோலனாகவும் தண்ணளி செயதற் கேற்ற ஒரு குடையனாகவும் விளங்கித் தன் ஆணையை உலகங்கூற நெடுங்காலம் உலகை யாண்ட தலைவனாவான் (பொரு. 227 - 231). வீண்ணை அளவும் நீண்ட குடையையும் சிறந்த தேரினையும் உடைய மோரியர் தங்கள் தேர் தடையின்றிச் செல்லுதற்கேற்பக் குன்றுகளை வெட்டி வழி உண்டாக்கினர் (அகம். 69:10-12). தானையோடு சென்று வாகைப் பறந்தலையில் தங்கிய கரிகால் வளவனின் முனனிறறலை யாற்றாத பீடில மன்னர் தம் ஒன்பது குடையையும் பகலில் களத்தே விடுத்து ஓடினர் (அகம். 125: 17-22). காழரின் தலைவனாகிய கழுவுள் விண்டோய வியனகுடையினை உடையவன் (அகம். 135: 11-13). முறை தெரிந்து உலகைக் காக்கும் மன்னரின் குடைநிழல் போல மரநிழல் மிக்க குளிர்ச்சியாக விருந்தது (நற். 146: 4, 5). செழியன் கழுமலப் போரில் மாற்றாரை அவர்தம் குடையோடே அகப்படுத்தி வென்றான் (நற். 234: 6,7). பண்புடைய நாட்டில் பகைவா படை புகக் குடிமக்கள் அநநாட்டைக் கைவிட்டுத் திறம்படக் காக்க வல்ல அரசன் குடைநிழல் உள்ள ஊருக்குச் சென்று தங்குவார் (கவி. 78: 4 - 6). 'நின் அழகிய குடைநிழல் அறத்தைச் செய்யுமென்று எடுத்தாய்; அக்குடையினது நிழலின் புறத்தே இவன் அகப்பட்டானோ, அதில பட்டவளல்லள இவனுக்கு அருள் செய்க' எனச் சான்றோர் அரசனாகிய தலைவனிடம் கூறினர் (கவி. 99 8-10).

ஒழுக்கத்தால் ஞாயிறு போன்று விளங்கும் அரசன பகைவா அஞ்சத்தக்க கொடுத்தொழில் செய்ப வனும் நீண்டயர்ந்த அவன் குடையை நிழலென அடைந்தவர்க்கு மதியை யொத்த குளிர்ச்சியைத் தருபவனும் ஆவான் (கவி. 100:1-5). குடையால் நிழல் செய்து ஆண்ட அரசனுக்கும் அவ்வுலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவு நின்ற வருத்தம் தருகின்ற காலம் போல மாலைப்பொழுது வந்தது எனத் தலைவி அதனொடு புலந்து கூறினாள் (கவி. 118:7,8). திருமால் அருளைக் குடையாகவும் அறத் தைக் கரம்பாகவும் கொண்டு முவேழ உலகத்தையும் பொதுக்கடிந்து தனியே காக்கும் காவலை உடையவா (பரி. 3:74-76). வெண்குடை காண்க.

2. பனையோலையானியின்ற குடை. மாங்காய்களை வடித்துப் புளிப்பதன் அமைத்த புதுக்குடத் திலுள்ள சாரங்களை உழவர், வெயிலில் பின்புறம் தோன்ற உலர வைத்துப் பதத்திலெடுத்த இதழ்களை யுடைய பசிய குடையால் - பனையோலையானியின்ற குடையால் - பருகினர் (அகம். 37:7-11). தலைவி சிறுமியாக இருந்த நாளில் ஓங்கி நிலைத் தாழியில் நீரை நிரப்பிக் குடையால் முகந்த நீரினை வயலைக் கொடிக்கு வார்த்து வளர்த்தாள் (அகம். 275:1-3). மலையில் தேனடையைக் கண்ட இருக்கை முடவன் அம்மலையின் கீழிருந்து தன் உள்ளங் கையைச் சிறுகுடையாக, (பனையோலையாலான சிறு குடைபோல) கோலி அத்தேனடையைப் பலமுறை சுட்டி நக்கினான் (குறு. 60:1-4). மாரிக் காலத்து மலரும் பித்திகத்தின பெரிய அரும்புகளைக் கரிய பனையின பசங்குடையில் பொதிந்து வைப்பர் (குறு. 168:1-3). பலகுடையில் இட்டுண்ணும் கள்ளி னையுடைய பாரியின குன்றம் போலத் தலைவி அரிய காவலுக் குட்பட்டவளானாள் (நற். 253:7-9). தோளின் நலத்தை நுகர்ந்து கணவரால் துறக்கப் பட்ட மகளிர், தண்ணீர் வேட்கையாலே கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப்பட்ட, எச்சிலாற் பயன்படாத குடையை ஒப்பர் (கவி. 23:8,9).

3. கவிதை. ஆறலைப்போர் கல்லெறிதலின் பல கிழிவுகளைக் கொண்ட உடையினையும் உலறிய குடையினையும் - கவிதையினையும் - கொண்ட வம்பலர் உயர் மரமேறிக் காட்டில செல்லுதற்குச் செவ்வி நோக்குவர் (அகம். 285:9-12). காட்டில் கோங்க மலர்கள் குடைபோல் மலர்ந்து வைகறையில் விண்ணில் தோன்றும் மீன்களெனக் கருது மாறு காட்சியளிக்கும் (நற். 48:3,4). உயர்ந்த குடையை யுடைய வம்பலர், உமணர் வாழும் சிறுகுடியில களர் நிலத்து விளைந்த புளியின் கனியைத்

தின்று தம் பசி மாறினர் (நற். 374:3-4). அந்தணர் உரியிலே தங்கின கரகத்தையும் முக்கோலையும் தோளில்கொண்டு, ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்குதற்கு ஏந்திய குடை நிழலில் பாலைவழிச் சென்றனர் (கவி. 9:1-5). குடையின் நிழற்கீழ்த் தோன்றும் மகனைத் தம் தலைவன் மகன் என்று கருதிப் பரத்தையர் தழுவி எடுத்தனர் (கவி. 84:11-15). செவ்வேளின் பரங்குன்றத்தை யடைந்து, சேவற் கொடி ஏற்றப்படும் யானையின் கும்பத்தைக் குங்கு மத்தால் ஒப்பனை செய்து பூவும் நீரும் தெளித்துச் செவிக்கவரிகளைச் சார்த்திப் பவளக காம்புடைய பொற்குடையை மேலே கவித்துக் கன்னியரும் மணந்த மகளிரும் வழிபாடு செய்தனர் (பரி. 19:85-90). மகளிர் கைபோற் குவிந்த காந்தள் முகையும் பாம்பு ஒன்றோடொன்று சினந்து படமெடுத்தாற் போன்றனவும் குடைவிரிந்தது போன்றனவுமாகிய காந்தள் மலர்களும் பிறமலர்களும் ஆகியவற்றை அருவிகள் சொரிந்தன (பரி. 20:98-103). இருந்தை யூரில் வரைகெழு செவ்வன் (ஆதிசேடன்) திருக் கோயிலை மக்கள் அவிப் பொருளும் குடையும் நறுமணப் புகையும் பூவும் ஏந்திச் சென்று வழி படுவர் (பரி. தி.1:44-46).

4. குடலை. மகளிர் பள்ளமுண்டாகச் செய்யப்பட்ட பசிய குடையில் - குடலையில் - புதலிடத்தே மலர்ந்த முல்லைப் பூக்களைப் பறிப்பர் (புறம். 352:3-5). தொடுத்த லமைந்த பல மலர்களின் தொகுதியை முடிக் கட்டிய குடை போன்றது கமுகம் பாளை (அகம். 335:13-15).

5. கீற்றுக்கூடு. மழைக்குத் தடையாகக் கோட்டினை யுடைய தலைக்குடையை - கீற்றுக்கூட்டினை - அணிந்து களை பறிக்கும் உழவரின தோற்றம் கலைமானினம் பரந்தது போன்று காணப்பட்டது (அகம். 194:6-9).

குடைச்சூல் - சிலம்பு. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாத னின் காதன்மகளிர் வளங்கெழு குடைச்சூல் - சிலம்பு - அணிந்த அடங்கிய ஒழுக்கமும் ஆன்ற அறிவினால் உண்டாய சிறந்த புகழு முடையவர் (பதி. 57:11-13). செவ்விரல்களையும் அழகிய வரிக ளையுடைய குடைச்சூலையும் நோக்கினாரை வருத் தும் அழகினையும் உடைய மகளிரைப் பிணிக்கும் மார்பினன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 68:18-20). தொழில் வளம் பொருந்திய குடைச் சூலினையும் அடங்கிய கொள்கையையும் அறக்கற் பினையும் நல்ல புகழையும் உடையவளின் கணவன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 90:48-50).

குண்டு - 1. ஆழம். வன்னிலத்தை இடித்துச் செய்து

குண்டு - ஆழம் - உடைய கிடங்கில் பாயாதிருக்க வாழியாதன் குதிரையின் குசையை இழுத்துப் பிடித்தான் (புறம். 14:5-7). மதிற்புறத் தமைந்த குண்டு அகழியில் வாளை, ஆரல், வரால், கெடிறு முதலிய மீன்கள் இருந்தன (புறம். 18:8-10). காணப் பேரென்னும் அரண் நிலவெல்லையைக் கடந்த குண்டுகண் அகழியை யுடையது (புறம். 21:2-6). குண்டுகண்ணகழியில் கராஅம் செருக்கித் திரிந்தது (புறம். 37:7). இனிய நீரையுடைய பெரிய குண்டு சுனைக்கண் குவளை மலர் பூத்தது (புறம். 116:1). அகுதையின் கூடல் குண்டுநீர் நிலைகளை யுடையது (புறம். 347: 5,6). ஸ்ல்லி யாதனின் ஊர் அரணை யடுத்த குண்டு அகழினையும் நீண்ட மதிலையும் உடையது (புறம். 379:7,18). இமைய வரம்பன நெடுஞ்சேரலாதன், காவற் காட்டையும் குண்டு கிடங்கினையும் உயர்ந்த புற மதிலையும் நிலையான மதில உச்சியையும் அம்புக் கட்டுகளையும் உடைய அழித்தற்கரிய பகைவர் மதிலை உட்புகுந்து அழித்தான் (பதி. 20: 17-19). பல்யானைச் செலகெழு குட்டுவன், காவற் காட்டையும் குண்டு அகழியையும் நெடு மதிலையும் மதிலுள் மேடையையும் உடைய 'அகப்பா' என்னும் அரணை வென்றான் (பதி. 22: 24-27). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், பகை மன்னரின் குண்டுகண் அகழியையுடைய மதில்கள் பலவற்றைப் பொருது வென்றான் (பதி. 45:7). நீந்திச் செல்ல முயல்வாரைக் கொள்ளுதல் வல்ல முதலையை உடையது குண்டுகண் ணகழி (பதி. 53:8). பெருஞ்சேரலிரும் பொறை, வெளித்தோன் றாமல் மதிற்குள்ளே யிருந்து தம குற்றத்தால் பழி செய்து கொள்ளும் பகைவருடைய குண்டுகண் அகழியையும் குறுந்தாள் ஞாயிலையும் உடைய மதிற்காவலை யழித்துக் கவர்ந்து கொண்டான் (பதி. 71:11-13). அரண் நெடு மதிலையும் வரிசையான ஞாயிலையும் காவற்காட்டையும் குண்டு கிடங்கினையும் உடையது (பதி. தி. 2:11-13). குண்டு சுனையிற் பூத்த பூவாற் செய்த கண்ணியை மட நடை மகளிர் அணிந்தனர் (முரு. 199,205). நெடுஞ்செழியன் அரிய காவற்காட்டினையும் குண்டு கிடங்கினையும் வாயில்களையும் உடைய பகைவர் அரண்களை வென்றான் (மது. 64-67). நெல்லூர் தெளிந்த கடலாகிய குண்டு அகழியை உடையது (மது. 86-88). வரைவின் மகளிர் குண்டு நீர்ப் பணித் துறையின் குவிந்த மணலில் ஆடினர் (மது. 883-886). கான்யாற்று வழி, இராக்காலத்தை யொத்த இருள் செறியும் மிளைகளையும் குமிழி சுழன்று வரும் குண்டு கயம் பொருந்திய முடுக்கரையும்

உடையது (மலை. 212-214). மலையெருக்கு நெருங்கிய மலைச்சாரலில் விழுந்தவரை மறைக்கும் குண்டு கயத்தின் அருகே பாசி படர்ந்திருந்தது (மலை. 219-221). தலைவியும் தோழியும் சிவந்த நண்டின் குண்டு அளை கெண்டி விளையாடினர் (அகம். 20:4). நெடியோனின் (முருகனின்) பரங்குன் றத்தே குண்டு சுனையிற் பூத்த புதிய மலர் இரண்டின் சேர்க்கை போன்று தலைவியின் அரிமதர் மழைக்கண் விளங்கின (அகம். 149,16-19). அரலைக் குன்றத்தின் அகன்ற வாயுடைய குண்டு சுனையிற் பூத்த குவளை மலர்களோடு சேர்த்துக் கட்டிய காட்டு மல்லிகையின் மணங்கமழும் நறுநெற்றியினள் தலைவி (குறு. 59:2-4). பிரப்பங் கொடியில் விளைந்த பழத்தைக் குண்டு நீர் இலஞ்சியிலுள்ள கெண்டைமீன் கவ்வும் (குறு. 91: 1, 2). மாலைப் பொழுதில, குண்டு நீர்நிலையில் மலர்ந்த ஆம்பல கூம்பின (குறு. 122: 2,3). தலைவியின் அமுத கண்கள் குண்டுநீர்ப் பைஞ்சுனை பூத்த மழைத் துளியை ஏற்றுக்கொண்ட குவளைமலர் போன்று இருந்தன (குறு. 291:5-8). தலைவி குண்டு நீரில வளர்ந்த தாமரைப் பூநதாதைப் போன்ற நுண்ணிய பல தேமற் புள்ளியை உடையவள் (குறு. 300: 3,4). கொக்கின் கூரிய மூக்குப்போன்று குண்டு நீரில் முளைத்த ஆம்பற் பூ காட்சியளித்தது (நற். 100: 2, 3). கடுவனோடு களவிற் புணர்ந்த செம்முக மந்தி சுற்றம் அறிதல அஞ்சி, வேங்கை மரத்தின் கிளைமீது சென்று குண்டுநீர் நெடுஞ்சுனை நோக்கிப் புணர்ச்சியாற குலைந்த தலை மயிரைத் திருத்தும் (நற். 151:5-11). கனிநு பொருதமையால் இடிந்தொழிந்த கானயாற்றின் பெரிய பள்ளங்கள் பொருந்திய குண்டு சுரையிடமெல்லாம் வெண்பளிங்கும் செம்பொன்னும் மினனும் (நற். 292:5-7). தாமரை இலை அலைபடவும் நீர் பருகும் துறைக்கண் இறங்கிய மகளிர் அஞ்சியோடவும் குண்டு நீரில் வாளை மீன பிறழ்ந்தது (நற். 310:1-4).

2. பள்ளம். மூதுர் திண்டேர் பலமுறை ஓடிக்குழித்த குண்டு - பள்ளம் - பொருந்திய நெடிய தெருக்களை யுடையது (பெரு. 397).

குண்டுகட்பாலியாதனார் - புலவர். ஆதன என்பது இவரது இயற்பெயர். பாலி என்பது ஊர். ஆழ்ந்த கண்ணையுடைமையால் 'குண்டுகண்' என்ற அடையுடன இவர் வழங்கப் பெற்றார். இன்றும் குண்டு கண்ணை என்னும் பெயர் வழக்கிலுண்மை ஈண்டுணரத்தகும். உ.வே.சா., பி.நா. இருவரும் இம்முறையிலேயே இவர் பெயர்க்கு விளக்கம் கூறியுள்ளனர் (புறம், நற். பாடினோர் வரலாறுகள்). வையா

புரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பும் இவரை உறுப்பாற பெயர் பெற்றவர் வரிசையில் நிறுத்தக் காலமாம் (ச. இ. புலவர்களின் பெயர் வகை). மாறாகக் குன்றின்கட் பாலியாதனார் என்ற பெயர் குன்றுகட் பாலியாதனார் என்று சுருங்கி, அதுவே குண்டுக் பாலியாதனார் எனத் திரிந்த தாய் ஒளவை. து. கூறுவர் (புறம். 387, முன்னுரை). இவர் பாடியனவாய்ப் புறநானூற்றில் ஒரு பாடலும் (387) நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் (220) உள்ளன. புறப்பாடலில் இவர் சேரமான் சிக்கற் பள்ளித் தஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைச் சிறப்பித்தும் வாழ்த்தியும் பாடியுள்ளார். தன்னால் வெலப்பட்ட பகைப்புல மன்னர் பணிந்து செலுத்திய திறைப் பொருளைக் கொணர்ந்து அச்சேரமான் பாணர் புலவர் முதலியவர் தம் வறுமையை அகற்றுவான் என்ற செய்தி இவரால் பாராட்டப்படுகின்றது. 'என் சிறுமையால் என்னை இழித்து நோக்காமல் தன் பெருமையின் தகுதியை நோக்கிக் களிறுகளையும் குதிரைகளையும் ஆனிரைகளையும் பணியாளருடனே நெற் போர்களையும் யான் கனவென மருளும் வண்ணம் அவன் எனக்கு நனவிலே நல்கினான்' என்று கிணைப் பொருநன் கூற்றில் இவர் அவனைச் சிறப்பித்துள்ளார். முடிவாகப் பொருநை யாற்று மணலிலும் அந்த ஆறு பாயும் பலவூர்களைச் சுற்றிய கழனிகளின் விளையுளாகிய நெல்லினும் பல காலம் வாழ்க என்று அவனை இவர் வாழ்த்தும் அழகும் உணர்ந்து இன்புறத்தகும். தலைவனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி அததலைவன் மடலூர்ந்து வநதான் போலத் தலைவியிடத்து முகம்புக்கு மொழிவதாக இவரது நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

குண்டை - குறுமை. முல்லை நிலத்திலுள்ள குண்டை - குறுமை - வாய்ந்த கிளைகளையும் குறிய முட்களையு முடைய கள்ளியின் உச்சி மறையுமாறு அதனமீது முல்லைக்கொடி படர்ந்திருந்தது (அகம். 184:7-9).

குணக்கு - கிழக்கு. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் புகழ் பணிபடு நெடுவரைக்கு வடக்கும் குமரியாற்றிற்குத் தெற்கும் கிழக்கிலுள்ள கடலுக்குக் குணக்கும் - கிழக்கும் - மேற்கிலுள்ள முதிர்ந்த கடலுக்குக் குடக்கு மாகிய எல்லை வரை பரவியது (புறம். 6:1-4). குணக்கே எழுகின்ற திங்கள் கனையிருளை நீக்கிய பொழுதில் ஓயமான நல்லியக் கோடன் தானியக் கூட்டின அடியில் நின்ற பாணனை வரவேற்று வறுமை தீர நல்கினான் (புறம். 376:6,8,15). மாமலையினகளை மிக்க மலர் பெய்தமையான நிறைந்த

வெள்ளத்தையுடைய காவிரி, கழனிகளையுடைய நாடுவளம் பெருகிச் சுரக்க, நிலவுலகைப் புரந்து செங்குணக்கு ஒழுகும் (பதி. 50:1-6). ஆதிமந்தி மயக்க முற்று வருந்தக் கரையினை மோதிப் பரவி நேர் குணக்காக ஓடும் காவிரி ஆட்டைத்தியைக் கைக் கொண்டது (அகம். 76:10-13). மேற்றிசையிலுள்ள மலையை ஞாயிற்று மண்டிலம் சென்றடைந்த போது, நெய்தலின் மலர் குவிய நிழல் குணக்குத் திசையைச் சென்றடைந்தது (நற். 187:1,2). பொய்கையில் ஆம்பலின் மெல்லிய போது குணக்குத் தோன்றும் வெள்ளியைப் போல இருள் கெடமலரும் (நற். 230:3-5). 'இனியொரு நாள் காதலியாகிய தலைவி பக்கத்திருப்ப ஷடியில் குணக்குத் தோன்றும் வெள்ளிபோல எம்பால் வருகுவன்; வருந்தற்க எனத் தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறித் தேற்றினான் (நற். 356:7-9). புத்தேளிர் கோட்டம் வலம் செயலிக்க வெளியே சென்ற மகன் வரக் காலந்தாழ்த்தமையின் உலகம் வற்கடம் நீங்கும்படி பெயதற்குக் குணக்கே எழுந்த கூதிர்க்காலத்தே தோன்றிய மேகம் போலத் தாய்முலை பாலாலே விம்மியது (கவி. 82:1-3).

குணகடல் - கீழ்க்கடல். யானைக்கட் சேஎய் மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறை தென் திசைக்கண் குமரியும் வடதிசைக்கண் பெருங்கல்லும் (இமயமும்) கீழ்த்திசைக்கண் குணகடலும் - கீழ்க்கடலும் - மேற்றிசைக்கண் குடகடலும் ஆகிய நான்கு எல்லைக்குட்பட்ட இடத்தை முழுதும் ஆண்ட மன்னர் மரபில் வந்த வன் (புறம். 17:1-8). நலங்கிள்ளி விழவினையுடைய பகைப்புலத்தில் தங்கி விட்டுக் குணகடல் பின்னதாக மேல்கடல் அலை, அவன் குதிரையின் குளம்பை அலைப்ப வலமாக முறையே வருவான் என்று அஞ்சி, வடபுலத்தரசு துஞ்சாக் கண்ணவாயின (புறம். 31:13-17). தொண்டைமானிளந்திரையன் குணகடலாகிய எல்லையிடத்துக் கடல் நடுவே ஞாயிறு கதிர் பரப்பித் தோன்றினாற் போல, மயக்கம் தீர்ந்த அறிவால் நடுநிலைமையுடன் முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும் வேண்டிய வாறு அருளினான் (பெரு. 441-444). மேகம் குணகடலிடத்தே நீரை முகந்து மேற்றிசைக் கடலருகின் மலையிடத்தே தங்கி, இரவும் பகலும் ஒழிவிடனின்றிப் பெருமழை பெய்தது (மது. 238-240). பெரும்பெயல் சிறத்தலின் யாறுகள் தாங்காமல் யாற்றிடைக் குறையில் ஓங்கிச் செல்கின்ற வெள்ளம் குளங்களை நிறைத்துக் குணகடற்குப் பரந்து சென்றது (மது. 244-246). காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடற்றுறையில் தென்கடலிற் பிறந்த முத்துக்களும் குணகடலிற் பிறந்த பலளமும் குவிந்திருந்தன (மது. 189). குண

கடலின் நீரை முகந்த மிசுதியான மேகங்கள் மேலே எழுந்து மினனி இடித்து நள்ளிரவில் பெரிய மலை உச்சியைச் சூழ்ந்தன (அகம். 278:1-6). குணகடல் அலைக்கு அருகில் முதிய நாரை தங்கியது (குறு. 128:1). குணகடல் நீரை முகந்து மேகம் மேற்றிசை சென்று இருண்டு மின்னி மழை பெய்தது (நற். 153:1-4). கதிரவன் குணகடலினின்று எழுந்து கதிர்களைப் பரப்பிக் குடமலை மறைய மாலை வந்தது (நற். 215:1-3). மேகம் குணகடல் நீரை முகந்து மேலைத் திசைக்கண் எழுந்து சென்று இருண்டு மழை பெய்த பின்னர் நிலத்தின் வெப்பம் தணிந்தது (நற். 346:1,2).

குணங்கள் - பண்புகள். 'நினை தீய குணங்களை - பண்புகளை - உணர்ந்திருக்கின்ற எம்மிடம் நின் தவறுகளை ஓராதே நினக்கு நற்குணங்கள் உளவாகக் கொண்டாடுந் தோழன், பரத்தையரின் கதுப்பாகிய அணையிலே துஞ்சுகையினாலே தெய்வம் போல மணக்கும் நின் மார்பைக் காண்டற்கு வாரானோ' எனக் காமக் கிழத்தி தலைவனுடன் ஊடிக் கூறினாள் (கலி. 71:17-20). குணம், குணன் காண்க.

குணதிசை - கிழக்குத் திசை. 'வெள்ளியாகிய மீன் குணதிசை கிழக்குத் திசை - நின்று குடமுதற் செல்லினும் குடதிசை நின்று குணமுதற் செல்லினும் வடதிசை நின்று வறனுண்டாகத் தென்வயிற் செலவினும் தென்திசை நின்று குறுகாது நீடினும் எங்கு நிற்பினும் என் உள்ளம் உணர்ந்து கிளளிவளவன வேண்டுவன நல்குவான்; அவன் தான் வாழ்க' எனப் பொருநர் கூற்றாகக் கோலூர் கிழார் வாழ்த்துவர் (புறம். 386:20-25).

குணபுலங்காவலர் - சோழர். பகைவரின் தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் குணபுலங்காவலர் - சோழர் - மரபில் வந்தவன் (சிறு. 79-82).

குணம் - பண்பு. நாற்படையுடைய அரசர்க்கும் வெற்றி அறநெறியைப் பின்பற்றும் முறையினாலே தோன்றும்; அதனால் இவர் நம்முடையவர் எனக் கோல் கோடாமலும் இவர் நமக்கு அயலார் என்று அவரின் குணங்களைக் கொல்லாமலும் அரசாண்டு பல்லாழி வாழ்க என இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்கு மருதனின் நாகனார் அறிவுரை வழங்கினார் (புறம். 55:9-17). அகன ஐந்திணைச் சிறப்பைக் கூறும் குறிஞ்சிப் பாட்டின் குணம் அறம் பொருள் இன்பத்தைப் போற்றிப் புனைந்த பொருளினதேயாம் (குறி. வெ. 2). பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் காட்டின் மரநிழலில் தங்கியபோது தலைவியின் மறத்தற்கரிய பற்குணம் நெஞ்சத்தே வந்து புக அவனை

நினைந்து வருந்தினான் (அகம். 379:19-23). மகிழ்நனை மாண்புற்ற குணத்தை (நானும் புதிய புதிய மகளிரைக் கூடும் குணத்தை) வண்டுகொண்டனவோ; வண்டின் மாண் குணத்தை (எல்லாப் பூவிலும் சென்று தேனுண்ணும் குணத்தை) மகிழ்நன் அடைந்தனனோ; அச்செயல் அவனுக்கு இயல்பாதலைத் தலைவி அறியாளாய் யாம் அவனைத் தன் மனைக்கு ஏகா வண்ணம் தடுக்கின்றேம் என்று எமமொடு புலத்தல் அறியாமையே எனக் காதற் பரத்தைத் தலைவிகுப் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறினாள் (ஐங். 90). செ. வேளின் குணத்தை ஏற்றுக் கொண்டோராகி அறங்கொண்டோரும் வீடு பெறும் குணமுடையோ ராகிய மாதவரால் வணங்கப்பட்டோரும் அச்செவ் வேளின் தாள் நிழலடைவா (பரி. 5:71-73). குணங்கள், குணன் காண்க.

குணன் - பண்பு. புல்லியின் வேங்கட மலையைக் கடந்து செல்லினும் தலைவியின் குணன் - பண்பு - செயமைக்கண் சென்றவர் எனனாது அன்பினைச் செலுத்தி நம்மிடம் அணுக வந்தன்' எனத் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 83:9-14). மீண்டும் பொருளவயிற் பிரியக் கருதிய நெஞ்சினை நோக்கித் தலைவன், 'நெஞ்சே, பொருள் தேட எண்ணி நிழலற்ற பாலைவழியைக் கடந்து செல்லும் போது தலைவியின் விருந்தோம்பும் சிறப்பையும் பின்னி முடித்த கூந்தலுடன் கூடிய அவளது மேனி யழகினையும் இன்பச் சேக்கையில நன்மொழி நவின்ற குணனையும் நினைத்து வருந்துவாய் அல்லையோ' என வினவினான் (அகம். 353:16-23). அமிழ்தம் போன்ற இனிய சொற்களும் அது போன்ற இனிமையும் உடையாளது குணனும் காமத்தின் தொடர்பால் இன்னா அரும்படர் செய்யுமாயின் அதனொடு ஒருங்கு வாழ்தலரிது எனத் தலைவன் கழறிய பாங்கற் குரைத்தான் (குறு. 206). தலைவியின் குணன் பொருள்வேட்டுப் பிரியும் தலைவனைச் செல்லாமல் தடுக்காமையான் இனி ஆற்றியிருக்கற் பாலதன்றிச் செயக் கடவதொன றிலலை எனத் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (நற். 252:6,12). பருந்தின் பேடை ஓமை மரக்கிளையிலிருந்து துயருற்று விளிக்கும் கானத்தையும் வேற்றுமொழியினர் வாழும் பல மலைகளையும் கடந்து செல்லினும் தலைவியின் குணன் நினைவில் தோன்றி வருத்துகின்றது என இடைச்சுரத்துத் தலைவன் இரங்கிக் கூறினான் (ஐங். 321). 'ஒள்ளிய நெருப்புத் தொடர்ந்து பற்றிய பாலை வழியில் வினைமேற் சென்ற நெஞ்சினை மீளும் வகை செய்து என குணன் நினைத்தற் கினியவாயின்' என வினை

முற்றி மீண்ட தலைவன் தலைவியிடம் உரைத்தான் (ஊ. 386). மனம் விரும்பிக் கூடின கணவரால் தம் குணை நுகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர் குடியவர் குடிக்கழித்த பூவை ஓப்பர் (கலி. 28:12,13). 'இவன் எந்தையின் உள்ளங் குறைபடாவாறு வேண்டுவன கொடுத்துத் தான் குறித்ததொன்றைக் கைப்பற்றா மற் போகாக் குணன் உடையவன்' எனத் தோழி தலைவனைப் பற்றித் தலைவியிடம் கூறிக் குறை நயப்பித்தாள் (கலி. 61:26-28). குணங்கள், குணம் காண்க.

குணில் - கடிப்பு. குணிலால் - கடிப்பால் - அறையப் பட்ட முரசு போல அருவி ஒலிக்கும் (புறம். 143:9). முழாவை எறிகின்ற குணில் அதன் கண்ணை விதிர்ப்புறச் செய்தது (அகம். 186:11). கடலலைகள் குணில தாக்கிய முரசுபோல முழங்கும் (குறு. 328:2,3). இடையர் கரும்பைக் குணிலாகக் கொண்டு மாவின் கனியை உதிர்ப்பர் (ஊ. 87:1,2).

குதிர் - நெற்கூடு. முல்லை நில மக்களின் முன்றிலில் பெண் யானைக்கூட்டம் நின்றாற் போன்று குதிர் - நெற்கூடு - காட்சியளிக்கும் (பெரு. 185,186). பெரு மானிகைகளில் வெந்து வீழ்ந்த கரிந்த குதிர்களில் கூகைச் சேவல் பேட்டுடன் கதறியது (மது. 169,170). குதிர் போன்ற அடிமரத்தையுடைய இருப்பைப் பூவைத் தான் உண்ணாது கலைமான தன் பிணையை அழைக்கும் (அகம். 321:4-6).

குதிரை - 1. பரி. மழவர் அஞ்சத்தக்க குதிரைகளை - பரிகளை - உடையவர் (அகம். 1:2). தலைவன் வேகம் கொண்ட குதிரையை மேலும் முடுக்கக் கப்பொருது விரைந்தேகும் தேர் இடிமுழக்கென ஒலித்தது (அகம். 14:18-21). எழினி பந்து புடைத்தெழுவ தொத்த தாளத்துடன் கூடிய பல அடியீட்டினையும் சில வகைச் செலவினையும் உடைய குதிரைகளை உடையவன் (அகம். 105:9,10). கடும் செலவுடைய குதிரையைக் கொண்டவன் ஆய் எயினன் (அகம். 148:7). வீரம் மிக்க மறவரோடும் குதிரைகளோடும் சென்று புறங்கொடாத வலிமையுடன் பொருது துறக்கத்தை அடைந்த நல்ல புகழை உடையவர் உதியஞ்சேரலின் முன்னோர் (அகம். 233:6-8). சேரன் பெரும்படைகளையும் குதிரைகளையும் கொண்டு நற்போர் செய்தான் (அகம். 309:10). அவிழ்த்து விடப்பட்ட குதிரை துள்ளி எழும் எழுச்சியைப் போன்று வளைத்துப் பின் விட்ட மூங்கில் வீசும்பிற் சென்று பட்டது (குறு. 74:1,2). பலாப்பழமுண்ட குரங்கினம் வேட்டுவனின் அம்புத்தொடைக் கஞ்சிப் போர்க் கனக் குதிரை போல மேலெழுந்து மூங்கிற் கோல் அசையப் பாயும் (குறு. 385:1-4). யாங்குச் சென்று

வந்தாய் எனக் கேட்ட தலைவிக்குத் தலைவன் குதிரை ஊர்ந்து வந்தேன் எனப் பதிலுரைத்தான் (கலி. 96:4-6). 'நீ காதலித்தூர்ந்த காமக் குதிரையை மாடத்து முற்றத்தில் ஆதிகதியைக் கொள்ளச் செய்து இளைப்பாறுவாய்; வாதுவன் நீ வாழிய' எனத் தலைவி பரத்தைமைத் தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 96:18-21). 'நின் மெய்க்கண் கீறியது குதிரையோ' அக்குதிரை மாட்சிமைப் பட்ட கூர்உகிர்க் குளம்பையுடையது; வாழி குதிரை' எனப் பரத்தைமைத் தலைவனிடம் தலைவி கூறினாள் (கலி. 98:23-26). குதிரை உடலிற் பக்கரைபோல நின்மெய்க்கண் கவ்வியது குதிரையோ; இக்குதிரை பயமின்றிக்கடித்தது வியப்பிற்குரிய தொன்றோ எனப் பரத்தை வீடு சென்று குதிரையூர்ந்து வந்ததாகப் பொய்த்த தலைவனிடம் தலைவி கூறினாள் (கலி. 96: 28-31). பரத்தை வீடு சென்று குதிரையூர்ந்து வந்ததாகப் பொய்த்த தலைவனிடம் 'நீ ஊர்ந்த குதிரையை நான் நன்கறிவேன்; அது முறையாக மணஞ் செய்து அறத்தினிற் கொண்ட காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையும் அன்று; அது பாணன் தூது போக வந்த பரத்தை என்னும் குதிரையாகும்; உன் உருவை அழிக்கும் அக்குதிரையை ஊராதே; ஊர்ந்து திரியவே விரும்பினால் பரத்தை பரியாக நீ வாதுவனாய் இப்பொழுதே அக்குதிரையை ஊர்வதற்குச் செல்க' எனத் தலைவி கூறினாள் (கலி. 96: 32-39). பகைவர் விடுத்த கூந்தற் குதிரையை (கேசியை) மாயோன் வாயைப் டிளந்து கையால் அடித்துக் கொன்றான் (கலி. 103: 53-55).

2. குதிரை மலை. கூவிளங்கண்ணி அணிந்த எழினி செலுத்தப்படாது உயர்ந்த குதிரைக்கு - குதிரை மலைக்கு - உரியவன் (புறம். 158:8, 9). ஊரப்படாத குதிரைக்குத் தலைவன் எனப் பிட்டங்கொற்றன் குறிப்பிடப் பெறுகின்றான் (புறம். 168:14). பிட்டனது மேகம் தவழும் உச்சியையுடைய குதிரையின் பக்கத்துள்ள பாறையின் நெடுஞ்சுரையில் துவலையினால் நீலம் மலர்ந்தது (அகம். 143: 12-15). நெடிய நெறியினையுடைய குதிரைக் குரியவன் கூர்வேல் அஞ்சி (அகம். 372: 9).

குதிரைத் தறியணர் - புலவர். குதிரைத் தறியென்பது ஓரூர் போலும் என்பர் பி. நா. (நற்றிணை. பாடினோர் வரலாறு). குதிரைத் துறையனார் என்று பாடங் கொண்டு குதிரைத் துறை யென்பதனைத் தென்கண்ட மாவட்டத்துக் கடற்கரைச் சேறர்களில் ஒன்றெனக் காட்டுவர் ஒளவை. து. (நற். 298. முன்னுரை). இவ்வூர் மேலை நாட்டினின்றும் கலத்தின் வந்த குதிரை வாணிகத்தால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என்பது அவர் விளக்கம். இப்புலவரது

இயற்பெயர் இன்னதெனத் தெரியவில்லை. இவர் பாடல் ஒன்று நற்றிணையில் (296) உள்ளது. தோழியால் பிரிவுணர்த்தப் பட்ட தலைமகள் கூற்றான அப்பாடலில், தலைவன் வினையே நினைந்த உள்ளத்தனாய் விரைந்து செல்லத் தனிமைத் துன்பமுற்றுத் தலைமகள் வருந்திக் கூறுகின்றாள். யானையின் நெற்றிப்பட்டம் போலக் கொன்றை கார்காலத்தே மலருமென்ற உவமப் புனைவினுள் தலைவி, தான் தலைவனுக்கு உரிமை பூண்டொழுகும் இல்லறக் கிழத்தி போல அவனை நோக்கி மகிழ்நதிறைந்ததனையும் கார்கால நீக் கத்தின்கண் அம்மலர் உதிர்ந்தொழிதல் போல அவன் பிரிவினால் தான் இறந்தொழிதல் திண்ண மென்பதனையும் குறிப்பாக உணர்த்துகின்ற போக்கில் இவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ள திறன் பாராட்டத் தகும்.

குந்தம் - எறிகோல். மறவர் பாசறையின்கண் கூட மாகக் கால்களை நட்டுக் கயிற்றை வலித்துக் கட்டின இருப்பிடத்தில் பூத் தொழிலைக் கொண்ட குந்தம் - எறிகோல் - ஊன்றிக் கிடுகு களை நிரலாகப் பிணைத்து இயற்றப்பட்ட அரணத்தில் தங்கினர் (மூலம். 40-42). வைபவ நீராடு வாருள் சிலர் நெட்டியாலாய வாளைச் சுழற்றியும் சிலர் அதனாலாய குந்தத்தை ஏந்தியும் புனலாட்டயர்ந்தனர் (பரி. 11:50).

குப்பை - 1. குவியல். முதுவேளிர்க் குரிய குப்பை - குவியல் - உடைய நெல்லைக் கொண்ட முத்தூற்றுக் கூற்றத்தை வென்றவன் நெடுஞ்செழியன் (புறம். 24:21-23). பாரி மறைந்தபின் பறம்பு நாட்டில் உள்ள மகளிர் ஈத்திலைக் குப்பையின் மீது ஏறி நின்று உமணர் உப்புச் செலுத்தும் சகடத்தை எண்ணினர் (புறம். 116:3,7,8). பிட்டங்கொற்றன் களத்தின்கண் மலிந்த நெல்லின் குப்பையை வேண்டினும் கொடுக்கும் அறத்தகையன் (புறம். 171:8-10). களத்தின்கண் நிறைந்த (நெல்) குப்பை காவலின்க் கிடக்கத் தடுக்கும் பகையைத் துரந்த நிலம் கலங்காச் செங்கோலாட்சி புரிந்தவன் எழினி (புறம். 330:3-6). நெடுந்தகை ஒருவன் சிலவாக விளைந்த வரகின் குப்பையில் தன்னை வளைத்த கடவர்க்குக் கொடுத்தது போக எஞ்சியதைப் பசித்த பாணர் உண்டு வெளியேகினர் (புறம். 327:3-4,7). தொல்குடி மன்னன் ஒருவன் மலையைக் கண்டாற்போன்ற நிலையினையுடைய நெற்போர்களை நாள்காலையில் அழித்துக் கடாவிட்ட நெற் குப்பையை வில் வீரர்களுக்கு நாளுணவாக நல்கினான் (புறம். 353:8-11). வன்கை வினைஞராகிய

உழவர் வயலின்கண் விளைந்த கதிரினின்றும் உதிர்ந்த தூற்றாத நெற்குப்பையைக் களத்தில் காஞ்சிமரத்தினடியில் சேர்த்தனர் (பதி. 62:14-16). உழவர் குனிந்துநின்று அரிவாளால் நெல்லை அறுத்து நாள்தோறும் கடாவிட்டு மலையென நெல்லைக் குப்பையாகக் குவித்தனர் (பொரு. 242-244). போரை விரித்துக் கடாவிட்ட பின்பு குற்ற மறும்படி வைக்கோலையும் கூளத்தையும் நீக்கி ஈரம் புலரும்படி மேல் காற்றால் தூற்றின நெற் குப்பை வடதிசைக்கண் உள்ள செம்பொன மலை போலச் சிறப்பத் தோன்றும் (பொரு. 237-241). உழவர் மருதமர நிழலில் குவித்துவைத்த வட்டமான நெற்குப்பையைச் சூழ்ந்து தம் எருதுகளுடன் வேனிற்காலத்துத் தங்கினர் (அகம். 37:15-17). நிறைந்த சூல்கொண்ட யாமை அடுமபின் கொடி சிதையும்படி இழுத்து உப்பங்கழிக் கரைககண் அமைந்த வெண்பணல் குப்பையின் பக்கத்தே சேர்த்து மறைத்து முட்டை ஈனும் (அகம். 160:3-8). தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வாடையால்நீரோடும் காலிடத்துள்ள நுண்மணல குப்பை கரைவது போல, நெஞ்சம் கரைந்து வருந்தினாள் (அகம். 163:9-11). காவிரிப்பேரியாற்றில் கடுகி வரும் நீர் நுண் மணலைக் கொண்டு வெண்மணல் குப்பையைச் சேர்த்தது (அகம். 181:11-13). கடல் நீராடி உழந்தமை யால் தளர்ச்சியுற்ற மகளிர்கூட்டத்துடன மைந்தர் உப்பின் குப்பை மீதேறி மாலையில் கரைககு மீண்டுவரும் படகுகளை எண்ணுவர் (அகம். 190:1-3). நீண்ட வெள்ளை உப்பின் குப்பை, மிக்க மழையால் உருகினாற் போலத் தலைவியின் மெல்லிய தோள்கள் மெலிந்து நெகிழ்ந்தன (அகம். 206:14-16). தலைவன் ஊர்ந்துசென்ற தேர் வெண் மணல் குப்பைத்திரட்சி மீது ஏறித் தாழை மலரிடத்தும் அடுமபின் கொடி மீதும் சிதைய ஊர்ந்து இறங்கித் தன் தோற்றம் மறையும் (அகம். 330:11-17). அறுகம் புல்லைத் தின்று நீரைப் பருகிய நல்லேறு காஞ்சிப் பொனதாது தன் மீது உதிர ஒன்று கூடி மணலின் குப்பையாகிய மேட்டில் துஞ்சும் (அகம். 341:6-11). கடற் கரையில் பனை மரத்தின் உச்சியிலுள்ள மடல்கள் குருத்தோடு மறையும்படி கடுங்காற்று வெண்மணல் குப்பையைக் கொண்டு வந்து தொகுத்தது (குறு. 372:1-3). பரதவர் கழியில் வாழும் இராமீன்களைக் கூட்டமாகக் குவித்த குப்பை வெயிலில் உலரும் வகையை எண்ணிப் புண்ணைமர நிழலில் முன் கொண்டு சென்று பின் வெயில் வந்தவுடன் அதனைப் பரப்பி உலர்த்துவர் (நற். 101:3-4). உமணர் உவர் நிலத்து விளையும் உப்பின் குன்று

போன்ற குப்பையை மலைநாட்டகத்தே கொண்டு போய விலை கூறி விற்பர் (நற். 138:1-3). குருகினம் நீர் வற்றிய சேற்றிலுள்ள கொழுமீனை அருந்த வெண்மணல குப்பை மீதேறிக் காத்திருக்கும் (நற். 291:1-4). பரதவர் உவர் நிலத்து வீளைகின்ற உப்பை உமணர் வரும் காலம் நோக்கிச் சோலையருகில் காவலையுடைய குப்பையாகக் குவித்த அல்லுப்புக் குவட்டில் ஏறிநின்று புலரும் மீனை உண்ணவரும் பறவைகளை ஒப்புவர் (நற். 331:1-4). விளையாட்டு மகளிர் வெண்மணல் குப்பை மீது குரவைக் கூத்தாடுவர் (ஐங். 181:2,3).

2. கூட்டம். தித்தன் வெளியனின் நீர்ப்பரப்பிளையுடைய கானலம் பெருந்துறையில் சிறிய வெள்ளிய இறாமீனின் குப்பை - கூட்டம் - பொண்ணைக் கொண்டு வரும் மரக்கலம் சிதையுமாறு தாக்கும் (அகம். 152:5-8).

3. குப்பைமேடு. யான் கொண்டுள்ள காமநோய் குப்பையில் - குப்பை மேட்டில் - உள்ள கோழிகள் செய்யும் தொடர்ந்த தனிப்போர் போன்று தானே அழியுங்காலத் தழிவதன்றி அதனை இடையே நீக்கித் துணை செய்வார் யாருமில்ர் எனத் தலைவி தனக்குள் கூறினாள் (குறு. 305:6-8).

குப்பைக்கீரை - குப்பையில் முளைத்த கீரை. குமணனிடம் பெருஞ்சித்திரனாரா தம் மனைவி குப்பைக்கீரையில் - குப்பையில் முளைத்த கீரையில் - முனடி கொய்யப்பட்ட கண்ணில கிளைத்த தனிரைப் பறித்து உப்பினறியே நீரை உலையாக ஏற்றி மோரின்றிச் சமைத்த உணவை உண்டு வருந்தினாளெனக் கூறினார் (புறம். 159:9,10).

குப்பைக்கோழியார் - புலவர், தம் பாடலில் குப்பைக் கோழிகளின் தனிப்போரினை உவமை கூறியுள்ள திறத்தினால இவர இப்பெயர் பெற்றார். அதன்கீழ் இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று விளங்காமல் ஒழிந்தது. இவர்தம் ஒர் பாடலான குறுந்தொகையில் (305) அவ்வுவமை அமைந்துள்ளது. காப்பு மிததிககண் தோழி அறத்தொடு நிறக வேண்டித் தலைமகள் தனது ஆற்றாமை தோன்றத் தன்னுள்ளே கூறியதாக இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார். 'தலைவரைக் கண்ட நம் கண்கள் தந்த மையால் உண்டான காமமாகிய ஒள்ளிய தீ நம்மை எல்லுமபுற வருத்துகின்ற தாயிலும் அவரிடத்தே விருமபிப் போயத் தழுவுதற்கியலாவாறு நாமும் அரிய காவலிற் பட்டோம்; நாமிருக்கு மிடத்தில் வந்து நம் துன்பத்தை அவரும் களைந்தாரல்லர்

இந் நிலையில் யானுற்ற இக்காமநோய், பிறரால் ஏவப்படாமலும் இடையே பிரித்து நீக்கப் பெறாமலும் தாமே முனைந்து போரிடுகின்ற குப்பைக் கோழிகளின் தனிப்போர் போலத் தானே அழியுமவழி அழிந்தாலன்றி இதனை நீக்குவார் யாருமில்ர்' என்று தலைவியின் கூற்றில் குப்பைக்கோழிப் போரினை இவர் பொருத்தமுறப் புனைந்துள்ளார்.

குப்பைவேளை - குப்பைக்கீரை. பசியால் இளைத்த கிணைமகள் தன் உகிரால் கிள்ளின குப்பைவேளை - குப்பைக்கீரை - உப்பின்றி வெந்ததை மடவோர் கரண்டற்கு நாணித் தலைவாயிலை அடைத்து விட்டுத் தன் சுற்றத்தோடு உடனிருந்துண்டாள் (ஐங். 136-139).

குமட்டுர்க் கண்ணனார் - புலவர், கண்ணனாரென்ற இயற்பெயரையுடைய இவர், அப்பெயரே யமைந்த மற்றொரு புலவரினினு வேறு பிரித்தறியப்படுதற்காகக் குமட்டுரென்ற ஊர்ப்பெயரோடு சேர்த்து வழங்கப் பெற்றார். குமட்டுர் எனப் பெயரிய ஊரொன்றும் இக்காலத்துக் காணப்படவில்லை. ஆயினும், கல்வெட்டுக் காலங்களில் அப்பெயரில் ஒங்கேரு மார்க்கத்துக் குமட்டுர் (இக்காலத்து ஆந்திர நாட்டுக் குண்டூர்) என்றும் ஓய்மானாட்டுக் குமட்டுர் என்றும் ஈரூர்கள் இருந்தன என்பதை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றுள் இக்கண்ணனாருடைய ஊர் ஓய்மானாட்டுக் குமட்டுராம் எனக் கருத வாய்ப்புண்டு என்பர் ஒளவை. து. (பதி. பாடினோர் வரலாறு). இக்குமட்டுரைக் குறித்த கல்வெட்டு கி. மு. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படுகின்றது என்பதனாலும் அது யோமிநாடு எனக் குறிப்பிடும் ஓய்மானாடு சங்க காலத்ததே என்பது சிறுபாணாற்றுப்படைத் தலைவன் ஓய்மானாட்டு நலவியக் கோடன் எனப்படுதலால் புலனாகின்றமையாலும் இக்கல்வெட்டிற் காணப்படும் குமட்டுரைக் கண்ணனார் ஊராகக் கருதுதற்குத் தடையில்லை. பழைய ஓய்மானாடாகிய இக்காலத்துத் திண்டிவனம் பகுதியில் அவ்வூர்க்கு மேற்கே யுள்ள இன்றைய முட்டூர் என்னும் ஊர்ப்பெயர் அன்றைய குமட்டுர் என்ற பெயரினது சிதைவேயெனக் கொண்டால் அவ்வூரே இப்புலவரின் ஊராகலாம். இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பத்துப் பாடல்களால் பாடிய இவர்க்கு அவன் உம்பற் காட்டு ஐந்நாறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தான் எனப் பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பதிகம் கூறுதலால் இவரை அந்தணப் புலவரென அறியலாம். இவர் அவனைப் பாடியதற்குப் பரிசு லாக அப்பிரமதாயத்துடனே முப்பத்தெட்டு

ஆண்டுகள் தென்னாட்டு வருவாயினிற் பாகமும் பெற்றார். கடல் கலங்குமாறு அதனுட் சென்று சூர்மாணியைத் தடிந்து முருகவேள் களிறுந்நதர் போல இமையவரம்பனும் கடலிற் சென்று அங்கே குறும்பு செய்திருந்த கடம்பரை அழித்து அவரது காவல்மரமாகிய கடம்பினையறுத்து யானைமேற் பொலிந்திருந்தமையை இவர் அழகுபடப் புனைந்துள்ளார் (பதி. 11). இமையவரம்பனின் பகைவர் நாடுகள் அவனால் அழிக்கப்படுதற்கு முன்னிருந்த வளமிகு நிலைகளையும் அழிக்கப்பட்ட பின் எய்திய பாழ்நிலைகளையும் இவர் சொல்லோவியப் படுத்துந் திறன் பாராட்டத்தகும் (பதி. 12, 15, 19). 'அரிமான் வழங்கும் சாரற் பிறமான். தோடுகொள் இனநிறை நெஞ்சதிர்ந்தாங்கு' (பதி. 12:5,6) எனவும், கூற்றே உநினற யாக்கை போல' (பதி. 13:11) எனவும் பொருள்நயம் மிக்க உவமைகளை இவர் ஆண்டுள்ளார். 'ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயல், ஊடினும் இனிய கூறும் இன்னகை' (பதி. 16:10,11) என இமையவரம்பன் பெருந்தேவியின் பெண்டன்மைகளை இவர் நுண்ணிதின் புலப்படுத்துவர். 'மாரி பொய்க்குவ தாயினும், சேரலாதன் பொய்யலன் நசையே' (பதி. 18:11,12) என்று இவர் இமையவரம்பனைப் பாராட்டி, 'அவனை ஈன்ற தாய் வயிறு விளங்குவாளாக' (பதி. 20:27) என வாழ்த்தி முடித்துள்ளார். இப்பத்துப் பாடல்களே இவருடையனவாக உள்ளன.

குமண - குமணன் என்ற பெயரின் அண்மை விளி. இயல்தேர்க் குமண (புறம். 158:26). கூர்வேற் குமண (புறம். 159:25). நற்போர்க் குமண (புறம். 164:8).

குமணன் - வள்ளல். முதிர மலைத் தலைவனான இவன் கடையெழு வள்ளல்களுக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவன் (புறம். 158). பெருஞ்சித்திரனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்ற இருவராலும் இவன் சிறப்பித்துப் பாடப் பெற்றுள்ளான். 'கூர்வேற் குமண' (புறம். 159: 25), திருந்துவேற் குமணன் (புறம். 163:9), விறன் மிகு குரிசில் (புறம். 161: 20), நற்போர்க் குமண (புறம். 164:8), என் பனவற்றால் இவனது போர் வன்மையும், 'நட்டோர் நட்ட நல்விசைக் குமணன்' (புறம். 160:12), இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தோயே' (புறம். 164: 13), 'ஆடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக், கேடில் நல்விசை வயமாண் தோன்றல்' (புறம். 165:7,8) என்பனவற்றால் இவனது கைவண்மையும் விளங்குகின்றன. பகடு முதலிய பரிசில்களால் இவன் பெருஞ்சித்திரனாரை மிகவும் சிறப்பித்தனன். அவர்க்கு இவன் அளித்த பரிசில் மிகுதியை, 'எல்

லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே, பழந்தாங்கு முதிரத்துக் கிழவன், திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே' (புறம். 163:7-9) என்று அவர் தம் மனைவிக்குக் காட்டிக் கூறுவதனால் நன்குணரலாம். எவ்வாறோ இவன். தன் தம்பியால் நாடு கைப்பற்றப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்த காலத்துப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் இவனைப் பாடித் தமது வறுமையுணர்த்திப் பரிசில் வேண்ட அந்நிலையில் இவனது தலையைக் கொணர்ந்து கொடுப்பார்க்குப் பரிசில் தருவதாக இளங்குமணன் அறிவித்திருந்த செய்திகேற்பத் தன தலையைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்துப் பரிசில் பெறுமாறு இவன் அப்புலவர்க்கு இசைவோடு வாளினை யெடுத்து நீட்டினன் (புறம். 164,165) என்பதனால் இவனது உயிரினும் மேம்பட்ட வன்மைச் சிறப்புப் புலனாகும்.

குமர - முருக. கற்புப் பொருந்திய நெறியையுடைய தேவியரது அன்பு பொருந்திய ஊடலுரிமையை விரும்புகின்ற பண்பை யுடைய குமர - முருக - எனச் செவ்வேள் விளிக்கப் பெற்றார் (பரி. 9: 81,82).

குமரவேள் - முருகன். குமரவேளைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு நக்கிரனார் திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாடினார் (முரு. அடிகுறிப்பு).

குமரி - 1. யாறு. அச்சம் பொருந்திய குமரி - குமரி யாறு - தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாகும் (புறம். 6:2). தென்றிசைக்கண் குமரியும் வடதிசைக்கண் இமயமும் கீழும் மேலும் கடலும் எல்லையாக வுடைய நடுவுபட்ட நிலமாகிய குன்றும் மலையும்காடும் நாடும் என இவற்றையுடையோர் யானைக கட்சேய் மாநதரஞ்சேரலிரும பொறையிடம் ஒன்று பட்டு வழி மொழிந்தனர் (புறம். 17:1-4). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பெரிய புகழையுடைய இமயமும் தெற்கினகண்ணுள்ள குமரியும் ஆகிய இவற்றிற் கிடைப்பட்ட நாட்டிலுள்ள செருக்குற்று மீக்கூறும் மன்னர்களின் மறம் கெட்டழியுமாறு அவரை வஞ்சியாது பொருது வென்றான் (பதி. 11:23-25). குட்டுவன் இமயம் வடக் கெல்லையாக, குமரி தெற்கெல்லையாக இவற்றி டையேயுள்ள மன்னர் செய்யும் பெருமபோரைக் கெடுத்து, ஆரவாரம் எழ அவர் நாட்டின் தொல் கவினை அழித்தான் (பதி. 43: 7-11). தென்றிசைக் கண் குமரியும் வடதிசைக்கண் இமயமும் கிழக்குமேற்கும் கடலும் எல்லையாக இடையில் வாழ் வோரெல்லாம் நெடுஞ்செழியனிடம் தொன்று . மொழிந்து ஏவல் கேட்டனர் (மது. 70-72).

2. அழியாத்தன்மை. குமரி - அழியாத்தன்மை - (வாய்ந்த) படையைக் கொண்ட மறவர், போர்க்களத்தில் 'நும்மில் வாழ்நாள் முறை முடிந்தவர் போர ஈங்கு வருக' எனக் கூறிப் போர் மலைந்து நின்றனர் (புறம். 394:3-7). தலையைத் திறந்து உள்ளே சொரியப்பட்ட பழைய நெல்லினையுடைய குமரி முதிர்ந்த நெற்கூடுகளை உடையது இல்லம் (பெரு. 246,247).

3. இளமை. பாலை நிலத்தில் வளர்ந்த குமரியை - இளமையை - உடைய வாகை மரத்தின் கொம்பில் உள்ள நறுமலர் மயிலின் உச்சிக்கொண்டையைப் போலத் தோன்றும் (குறு. 347:1-3). தழையுடுப்பவர் கொய்தற்குரிய குழை தழைத்த குமரி ஞாழல் திரையின் புறத்தைத் தடவி நிற்கும் (நற். 54:8-10).

குமரி மகளிர் - கன்னி மகளிர். குமரி மகளிரின் - கன்னி மகளிரின் - கூந்தல் போன்ற போர்கருதி நடப்பட்ட நெருங்குதற் கரிய முள்வேலியுடையது பாசறை (புறம். 301:2-4).

குமரியம் பெருந்துறை - குமரியாற்றின் பெருந்துறை. 'அன்னச் சேவலே, குமரியம் பெருந்துறையிடத்து அயிரைமீனை உண்டு வடமலைக்குப் பெயர்குவையாயின் இடைப்பட்ட சோழநாட்டின் உறையூரில் உள்ள அரண்மனைக்கண் தங்கி எம் பெருங்கோக்கிள்ளி கேட்ப ஆந்தையுடைய அடிக்கீழ் என்று சொல்லின நின் இனபுறு பேடை அணிய நன்கலம் நல்குவன்' என்று பிசிராந்தையார் அனைச் சேவலை விளித்துக் கூறினார் (புறம். 67: 1,6-14).

குமிழ் - மரவகை. குமிழை - குமிழம்பழத்தை - உண்ணும் வெள்ளாடுகள் எருவாய வழியாகப் பிழுக்கையுடன் வெளிப்படுத்திய வெள்ளிய கொட்டைகள் பந்தரின் கீழ்ப் பரவிக் கிடந்தன (புறம். 324: 9,10). புகழ்பபடும் வினையாற் பொலிவு பெற்ற யாழின் போர்வை காட்டிலுள்ள குமிழம் பழத்தின் நிறத்தினை ஒத்தது (சிறு. 225-226). குமிழினது உளதுளையாகிய கொம்பிடத்தே வளைத்துக் கட்டின மரற்கயிறாகிய நரம்பினையுடைய விலயாழில் இடையன குறிஞ்சிப் பண்ணை இசைத்தான் (பெரு. 180-182). சுரத்திலுள்ள குமிழ மரத்தின் வளைந்த மூக்கினையுடைய முற்றிய கனிகள் கீழே உதிர்ந்து அங்கு விளையாட்டயரும் இளமான்களுக்கு உணவாகும் (நற். 6:7,8). பிணைமான் உராய்தலின் மடந்தையின் பொற்காசு போன்ற பழங்கள் உதிர்ப் பெற்ற குமிழ மரங்கள் சுரநெறியில் நிறைந்திருந்தன (நற். 274:3 5). குமிழ மரத்தின் அழகிய இதழையுடைய மலர் கற்பாறையில் கோலஞ் செய்தாற போல உதிர்ந்து கிடக்கும் (நற். 288:2,3).

குமிழி - நீர்க்குமிழி. கான்யாறு குமிழிகள் - நீர்க் குமிழிகள் - சுழன்று வரும் ஆழ்ந்த நீரறாத மடுக்களையுடைய முடுக்கரை உடையது (மலை. 213,214). சூய வன் வளைகின்ற மட்கலத்தின் சக்கரம் போலக் குமிழி சுழன்று தோன்றும் விரைந்த செலவினையுடைய வாய்த்தலையில் (தலைமடையில்) ஒழிவின்றி ஓடும் காண்போர் விரும்பும் கட்டு இனியது சேயாறு (மலை. 474-476). ஈங்கை அரும்பும் அதிரல் மலரும் மணல் எக்கரில் உதிர்ந்து மான்களின் வலிய குளம்பினால் மிதிபட்டு அழுந்துகையினாலே வெள்ளியைக் குகையிலிட்டுச் சாய்த்தாற் போல அவற்றினின்றும் நீர்க் குமிழியாக வடியும் தண்ணீரை உடையது கூதிர்ப்பருவம் (நற். 124:4-9).

குமுழிஞாழலார் நப்பசலையார் - புலவர். நப்பசலையார் என்ற இயற்பெயரையுடையமையால் இவர் பெண்பாற் புலவர் என்பது போதரும். குமுழிஞாழல் என்பதை இவரது ஊர்ப்பெயராகப் ப. மு. தமிழ் அட்டவணை (பக். 292) கூறும். இவருடைய பாடலொன்று அகநானூற்றில் (160) உள்ளது. 'இது காறும் இரவின்கண் வந்த தலைவனது தேர் இன்று ஆரவாரமிக்க இளையரொடு அவரெழுப்பும் ஊர்ப் பெண்டிர் பலரும் காணுமாறு மறைவின்றிப் பகலிலேயே வந்தது கண்டு என்னெஞ்சு நடுங்குகின்றது; தோழி, உனக்கும் இந்நடுக்கம் உள்ளதோ' என்று தலைவியிடத்து வினவுவார் போலத் தோழி தலைவனது வரைவு மலிவினை உணர்த்தும் நயத்தினை இவரது பாடலிற் காணலாம். பெடையாமை மறைவிடத்திடே முட்டையிட்டு அதனை மறைத்துப் போவதும் அதன் கணவன் அம்முட்டையைக் குஞ்சு வெளிப்படுமளவு பாதுகாப்பதும் ஆகிய உயிரிய லுண்மையை இவர் அழகுறப் புனைந்து அப்புனைவினுள் ஓர் உள்ளுறைப் பொருளை யுணர்த்தும் திறன் சிறப்பாக உணரத்தகும்.

சூய் - தாளிப்பு. மகளிர், அமிழ்த்ததைத் தன் சுவையால் வென்று உண்ண உண்ண அமையாத மணங்கமழும் சூய்யுடைய - தாளிப்பையுடைய - அடிசிலை விருந்தினர்க்கு வழங்கும் வசையில் வாழ்க்கையினை யுடையவர் (புறம். 10.7-9). செல்வர் நுகர்த்தரு இனிதாகிய சூய்யுடை அடிசிலைப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமல் தாமே உண்டு புகழெய்தார் (புறம். 127:7-10). வாடிய வரிக்குடர் குளிருமாறு சூய் சேரப்பட்ட கொழுவிச் சுவையோடு கூடிய நெய்யுடைய அடிசிலைக் குமணன் பாணர்க்கு வழங்கினான் (புறம். 160:5-7). சூய் ஓசை மிக்க கொழுவிச் சுவையோடு கூடிய அடிசிலால் இரவலரைத் தன்னிடத்தே தகைக் குந் தன்மை வாய்ந்த வாயிலினையுடையது இல்லம்

புறம். 350.1-2). கனிந்த குய்யோடு கூடிய கொழு லிய துவையலைப் பிறர்க்கு அளிக்கும் ஈகை முதலான பண்புகளை யுடையோருமாய்ப் பலர்க்கும் பயனுண்டாகத் தக்க செயல்களைச் செய்து இந்நிலவுகம் இன்பம் எய்துமாறு ஆண்ட வேந்தர் சிலரே யாவர் (புறம். 349:5-8). நெய்யால் குய் செய்யப்பட்ட ஊன்கலந்த பல வகையான சோற்றுடன் இனிய கவையுடைய பிற பொருள் களையும் சோழன் நலங்கிள்ளி பாணரின் பகித் துன்பம் கெடுமாறு வழங்கினான் (புறம். 383:8-10). கிள்ளிவளவன் பாணர்க்கு, நெய் மிகச் சொரிந்து பொரித்த குய்யுடைய நெடிய குட்டினைச்சியும் மணங்கமழும் கட்டெளிவும் பூங்கலிங்கமும் நல்கினான் (புறம். 397:13-16). பாசவர் ஊனை வெட்டும் மணைமேல் வைத்துக் கொத்தித் துண்டித்த நிணம் பொருந்திய இறைச்சி, வேகவைத்துக் குய்யிடுந்தோறும் கட்டொலி போல அமையாது ஆர்க்கும் (புறம். 31:8-12). நிணத்தையுடைய தசைகள் சுடுதலால் அந்நிணம் உருகி நெய் நிறையப் பெற்றுப் பொரிக் கறிகள் ஆரவாரிப்ப, நிறத்தையுடைய குய்யில் எழுந்த புனை முகில் போலப் பரந்தது (மது. 755-758). தலைவி தயிர் பிசைந்த மென்விரல்களைத் துடைத்துக் கொண்ட ஆடையைத் துவையாது உடுத்திக் குவளை போன்ற உண்கண்ணில் குய்யி னது புனை மணப்பத் தலைவனுக்காகத் தீம்புளிக் குழம்பு அட்டாள் (குற. 167:1-4). நெய்யும் குய்யி னால் எழுந்த புகையும் பட்டுத் தலைவியின் புதல் வனுக்கு உடம்பும் ஆடையும் மாசு பட்டன (நற். 380:1,2).

குயம் - 1. குயவர். உழவரது தண்ணுமை யோசை கேட்டஞ்சித் தேன் கூட்டினின்றும் தேனீக்கள் பறந் தமையின் தேனடையிலுள்ள தேனை வடித்துக் கொள்ளும் குயம் - குயவர் - வாமும் சேரியினை யுடையது ஊனூர் (புறம். 348:1-5).

2. அரிவாள். களமர் வளைந்து நின்று குயத்தின் - அரிவாளின் - வாயாலே நெல்லையறுத்து நெற் சூட்டை மலையாக அடுக்குவர் (பொரு. 242,243).

3. முலை. தலைவன் மகளிளின் குயம் - முலைகள் - தோய்தற்குரிய மார்பில் செஞ்சாந்து பூசியிருந்தான் (அகம். 48:11).

குயவ - குலால். 'நொச்சி மாலையைச் சூடி, அகன்ற நெடுந்தெருவில் நடக்கப் போகும் விழாவினை ஊரார்ர்க்கு அறிவுறுத்துச் செல்லும் அறிவு வாய்ந்த குயவ - குலால்' - நீ. வயலும் பொய்கையுமுடைய ஊரினிடத்துச் செல்லையாயின் அங்குள்ள மகளி னைக் கூவிப் பாணன் செய்த துன்பங்கள் பலவாகி

வளர்வன ஆதலின் இவன் பொய்பொதிந்த கொடுஞ் சொல்லினின்றும் நும்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்மின்' என்று அவ்விடத்துள்ளார்க்கு உரைப் பாயாக என வாயிலாகப் புக்க பாணன் கேட்பத் தோழி குயவனிடம் கூறினாள் (நற். 300).

குயவரி - புலி. குயவரி - புலி - பொருதலான் புண் மிகுந்து வருந்தும் பிடியானையால் தழுவப்படும் களிற்றியானை மூங்கிலாற் செய்த தூம்பு போல முழங்கும் (அகம். 398:22-24).

குயவன் - குலாலன். திருவிழாச் செய்தலை மேற் கொண்ட மூதாரிடத்திலுள்ள மன்றத்தின்கண் கள் ஞன்னும் முதிய குயவன் - குலாலன் - நொச்சி மாலைசூடித் தன்னால் இடப்படும் பவியை உண்ணு தற்கு அணங்குகளையும் காககைகளையும் அழைப் பான் (நற். 393:1-4).

குயில் - பறவையினம். அதிரலின் கூரிய அரும்பு குயில லகு போன்றது (புறம். 369: 1). நறும்பொழிலில் குயில்கள் அலகாலுளர்ந்து உதிர்த்த புதிய பூக்க ளாகிய வாடலைக் கான்யாற்றுக் கரிய நுண்ணறல் சூடி மயிரை விரித்ததைப் போன்று காணப்பட்டது (சிறு. 4-5). இளமரக்கா, ஞாயிற்றின் கதிர் செல்லு தலறியாத குயில்கள் நுழைந்து செல்லும் தன்னையினையுடையது (பெரு. 347). முனிவர் தீயின்கண் வேட்கும் ஆவுதி நறும்புகையை வெறுத்துக் குயில்கள் தம் பேடைகளுடன் நீங்கிப்போய், பூதங்காக் கும் அருங்கடி நகரிலுள்ள தூதுணம் புறவுகளுடன் துச்சிலில் தங்கின (பட்ட. 54-58). மாவின் தாதினைக் கோதிய நீலமணி நிறத்தினை பொத்த கரிய குயில், ஒலிக்கும் தனது நாவின் கூவுதலால் நடு நிலை மேலி நாஸ்தோறும் சில கூறுவன போல முறைகொண்டு கூவியது (அகம். 25:6-8). இளவேனிற் காலத்தே (இன்பத்தை) நுகரும் குயில்கள் பாடும் குரலினைக் கேட்போருக்குக் கண்ணீரை நிறுத்து தல் எளிதாகுமோ என்று தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள் (அகம். 97:15,16,23). இளவேனிற் காலத்தில் முருக்க மலர்களைக் கிண்டி, அதன் தாதுக்களை உண்டு, மாமரத்தின் கிளை உச்சியிலி ருக்கும் சிவந்த கண்ணினையுடைய கரிய குயில் இனிமை தோன்றக் கூவும் (அகம். 229: 16-20). வேனிற் காலத்தில் குயில கூவுதலைப் பயின்றது (அகம். 237:5). சீரியாழின் இசை பூங்கொம்பிலி ருந்து மகிழ்ந்து கூவும் குயிலின் ஓசையோடு கூடிப் புணர்துயிலை எழுப்பும் (அகம். 279: 11-13). உகா வின் காய் குயிலின்கண் போனறது (அகம். 293:6,8). 'மராமரத்திலிருந்து குயில் செய்யும் ஆரவாரத் தினை நும்முடனிருந்து கேட்க யான் வருவேன்'

என்று தலைவர் குறித்த இளவேனிற் பருவம் அவர் சென்றவிடத்தில இல்லையோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (அகம். 317:15-18). குயில் தேன பெருகும் மாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையி லிருந்து கூவும் (அகம். 341:2,3). குயில் மாமரத்தின் கொம்புகளிலிருந்து மிக இனிய குரலால் பலகாலும் கூவியது (அகம். 355:1,2). மினனுகின்ற இனிய சிறகு களையுடைய கரிய குயில், தன் மேனி பொன்னை உரைத்த பொடி விளங்குகின்ற உரைகல்லை யொப்ப மாறும்படி மாஞ்சினையிலுள்ள நறுந் தாதைக் கோதும் (குற. 192:3-5). நறுந்தண் பொழிலில் மாமரத்தின் அரும்பைக் கோதி மகிழ் கின்ற குயில் கூவி விளையாடும் (நற். 9:10,11). வீழ்ப்புண காயாத மார்பிடத்தில் வேற்படை யைப் பாய்ச்சினாற் போலக் குயில்கள் தலைவியின் அருகிலிருந்து பிரியாதவளாய் வருந்திக் கூவின (நற். 97:1-3). மாமரம் தளிர்ந்துக் கூவினெய்திய தண்ணறும் பொழிலில் சேவலுடன் பொருந் திய சிவந்த கண்ணை யுடைய கரிய குயில் ஒன்றனை யொன்று விரும்பி எதிரெதிர் இருந்து ஆரவாரிக்கும் (நற். 118:1-4). இளவேனிற் பருவத் தில பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பிய மாமரத்திலுள்ள பெடையோடு புணர்கின்ற குயில் கூவுந்தோறும் கேட்டுத் தலைவி நம்மை நினைத்த நெஞ்சத்துடன் செயலற்றுப் பெரிதும் அழுவளோ எனத் தலை வன் தன்னெஞ்சிற் குரைத்தான் (நற். 157:4-7). மாவின பூங்கொத்து மீது சிவந்த கண்களை யுடைய கரிய குயிலின் சேவலும் பெடையும் எதி ரெதிரிருந்து 'தலைவனும் தலைவியுமாய்ப் புணர்ந் தீர் பிரியாதீர்' என்று கூறுவதுபோல இளவேனிற் காலத்தில் இன்குரல் பயிற்றும் (நற். 224:4-6). மாமரம் மிகக் சோஸைதோறும் தங்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய குயில்கள், 'குதாடு கருவி பெயர்ந்து விழுமாறு போன்ற நிலையில்லாத பொருளீட்டும் வாழ்க்கையை ஏதுவாக உடையீர்; நும் காதலியை அகறல் ஒம்புமின்' என்று துறந்து செல்வோரை இடித்துரைப்பன் போலக் கூவின (நற். 243:3-8). மனையகத்துள்ள நொச்சிவேலி யிலுயர்ந்த மாமரத்தின் கிளையிலிருந்து கூவுந் தொழிலிலே மாட்சிமைப்பட்ட கரிய குயில் கூவியது (நற். 246:3,4). இளவேனிற் பருவத்தில் குயிலின் பேடு தன் இன்றுணையைக் கூவி அழைக்கும் (ஐங். 341:2,3). பாதிரி மலர் அலரும் இளவேனிற் காலத் தில் சிவந்த கண்ணினையுடைய கரிய குயில் கூவும் (ஐங். 346:3,3). குரவ மரத்தின் நீள் கிளையில் உறையும் கரிய குயிலினத்தின் ஆரவாரத்திலும் பெரிதாக அலரெழுந்தது (ஐங். 369:3-5). நிலம்

பொலிவு பெறுதற்குக் காரணமான மரத்தின் மேலேயிருந்து மனஞ்செருக்கும் குயில்கள் தம்மை இகழவும் தம் நன்னிறம் கெடவும் தலைவர் தம்மை மறந்தார் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 27:9,10). மலர்கள் மலர்ந்து அமையாவாயின், குயில்கள் தம் பெடையை அழைத்துக் கூவுமாயின், தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினையாராயின், இள வேனில் மயக்கமுறுத்துமாயின், தலைவர் செய்யும் அளிதான் என்ன பயனைத் தரும் என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 28:8-11). இளவேனிற் காலத்தில் வெயில் ஒளியை அறியாத, விரிந்த மலரையுடைய குளிர்ந்த பொழிலில் குயில்கள் கூவின (கவி. 30:7,8). 'நமக்கு நோய்தரும்படி கரிய குயில்கள் கூவி நிற்கவும் ஒரு தூதினையும் விடாத நம் தலைவர் நம்மைத் துறப்பரோ, துறவாரோ' என்று தலைவி வினவ அதற்குத் தோழி 'நீ நம்மை இகழும் குயிலையும் தலைவரையும் புலவாதே; தலைவர் தாம் கூறிய சொல் பொய்க்காமல் தேரை விரைந்து செலுத்தி வந்தார் என்று கூறினாள் (கவி. 33:24-31). காஞ்சிப்பூவின் தாதை அளைந்து கரிய குயில்கள் கூவின (கவி. 34:8). மிக இகழும் குயிலைப் பார்த்துத் துன்புற்றுக் கெடுகின்ற நெஞ் சத்தோடே தலைவர் நம்மைத் துறந்து இனி நினையார் என்று வெறுப்புக் கொள்ளாதே எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 35:7,8). கரிய குயில்கள் கூவ, பெருந்துறை கவிண் பெற, விழாவினை எதிர்கொள்ளும் இளவேனில் வந்தது (கவி. 36:8-10). இளவேனிற் காலத்தில் அருமபவிழ்ந்த பூஞ்சினைதோறும் இருந்த கரிய குயில்கள் 'பலமுறையும் கூடிப் புணர்ந்தீர், பிரியன் மின்; நீடிப் பிரிந்தீர், புணர்தர வம்மின்' என்று கூறுவன போலக் கூவின (கவி. 92:60-64). மயில்கள் அகவ, குருக்கதி இலையுதிர், அதனகண்ணிருந்து குயிலினம் கூவக் குழலொலிக்கப் பல ஒலி எழுத லால திருமாலிருங் குன்றத்தின் குகைக்குள் தோன் றும் எதிரொலி ஒழியாது (பரி. 15:40-45).

குயினர் - துணையிடுவார். சங்கை யறுத்து வளை முதலியனவாகக் கடைவாரும் அழகிய மணிகளைக் குயினரும் - துணையிடுவாரும் - பிறரும் கூடி நான்காய் வேறுபட்ட தெருக்கள் தோறும் ஒருவர் காலொடு ஒருவர் கால் நெருங்குமாறு நின்றனர் (மது. 511,522).

குரங்கு - 1. விலங்குவகை ஒடைகிழார் தமக்கமைந்த பகைகளுள் ஒன்றாக அவர்தம் கைப்பொருளைத் தாவென்று சொல்லி அவர் நிலை தளருமாறு மரங்கள் செறிந்த மலையிற் குரங்குபோலப் பறித்

துக்கொள்ளும் குறுங்கூளியரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம். 136: 11-14). இராமனின் மனைவி சீதையை அரக்கன் (இராவணன்) வெளவிய பொழுது அவள் நிலத்தில் சுழற்றி எறிந்த தன் அணிகலன்களைக் கண்டெடுத்த குரங்கினம் அணியும் முறை அறியாது இட மாற்றி அணிந்து கொண்டது போலச் செருப்பாழி யெறிந்த இனஞ்சேட் சென்னியின் பாற் பெற்ற அணிகலன்களை அணியும் முறையறியாது கிணைஞரின் வறிய சுற்றம் இடம் மாற்றி அணிந்தது (புறம். 378: 10-21). காடு குரங்குகளும் ஏறியறிதல இல்லாத நீண்ட மரங்கள் செறிந்தது (அகம். 368:9). மிளகுக் கொடி வளரும் மலைப்பக்கத்தே தனிரை உண்ணுகின்ற குரங்குகள் ஒன்றாகத் திரண்டிருக்கும் (குற. 288: 1, 2). குரங்கின் தலைவனாகிய நிறம் பொருந்திய மயிரையுடைய கடுவன் பிரப்பஞ் சிறுகோல் கொண்டு பாறையிற் பெய்த மழைநீர்க் குமிழியைப் புடைக்கும் (ஐங். 375:1-3). மலையின்கண்ணதாகிய மூங்கிற் கோல் குரங்குக்குட்டி தன் மேலிருந்துழி வளைந்து அது பாய்ந்து செல்வுழி மீனெறி தூண்டில் போல் நிமிர்ந்தது (ஐங். 278:1-3). வழிபுடன் செவ்வேள் பரங்குன்றுக்குச் சென்றவருட் சிலர் அங்குள்ள குரங்கு அருந்துமாறு பண்டங்களைக் கொடுத்தனர் (பரி. 19:38).

2. வளைவு. குதிரை குரங்கு - வளைவு - பொருந்திய தலையாட்டத்தாற் பொலிந்த கொய்யப் பெற்ற பிடரிமயிரினை உடையது (அகம். 4:8). அகன்ற வயலில் கிளைத்து வளர்ந்த கரும்பின் பெரிய பூ மழையில் நனைந்த நாரையைப் போல ஈரங் கொண்டனவாய்க் குரங்கு (வளைந்திருக்க) பனியொடு வாடைக்காற்று வீசியது (அகம். 235:11-15). அழகிய குரங்கு பொருந்திய பிடரிமயிர் வாய்ந்த குதிரையையுடைய குட்டுவனுக்குரியது மரநதை என்னும் ஊர் (அகம். 376:16-18).

குரம்பை - சிறிய மனை. பறம்பு நாட்டினர் நிலத்திற் புதைக்கப்பட்டு முற்றிய மதுவாகிய தேறலைப் புல வேய்ந்த குரம்பையில் - சிறிய மனையில் - குடியுள்ள இடந்தொறும் நுகரக் கொடுப்பர் (புறம். 120:14,13). குறிய இறப்பையுடைய குரம்பைக் கண் உள்ள குறவர் விளைந்த மதுவை உண்டு மகிழ்ந்து வேங்கை முன்றலிற் குரவையாடுவர் (புறம். 129:1-3). மறவன் வேல் இலைப்பக்கம் புழுதி படிந்து குரம்பைக் கூரையில் செருகப்பட்டு அதனோடு ஒன்றாய்க் கலந்து கிடப்பினும் கிடக்கும் (புறம். 332:1-4). 'வேலுரைச் சேரின் உள்ளுறை வோர் வருந்துதற்குக் காரணமான வெப்பமிக்க

குரம்பையிலுள்ள எயிற்றியர் அட்ட ஆமான் குட்டொடு கூடிய இன்புளிச்சோற்றை நும் ஆயத் தொடு பெறுவர்' எனச் சிறுபாணை ஆற்றுப் படுத்தப் பெற்றான் (ஐற. 174-177). புனத்தில யானை தின்னாமற் காப்போர் பரண்மேல் கட்டிய குரம்பை போலக் கோழி தங்கும் கூடு இருந்தது (பெரு. 51,52). அணிலும் எலியும் திரியாதபடி வேலின் முனையை யொத்த கூர்த்த முனையினை யுடைய சந்தின் இலையாலே வேயப்பட்ட எய்ப் பன்றியின் மூதுகு போல் காணப்பட்ட குரம்பையில் எயிற்றியா மானதோற் பள்ளியில் தம மக லொடு முடங்கிக் கிடந்தனர் (பெரு. 85-89). கோவலர்தம குரம்பை ஆட்டுமறிகள நினறு தினனும் பொருட்டுத் தழைகள் கட்டின குறிய காலகளையும் சிறு தூற்றையுடைய வாயிலையும் கழியாற் செறிததுக் கட்டப்பட்ட கதலினையும் வரகுக் கற்றையாலே வேயப்பட்ட கழிகளைத் தலையிலே யுடைய சாம்பினையும் உடையது (பெரு. 147-150). வலைஞரின் குறியிறைக் குரம்பை வெள்ளிய மரக்கொம்புகளைப் பக்கத்தில் இடையிடையே கலந்து வேழக்கோலை வரிச்சாக நிரைத்துத் தாழை நாராற் கட்டித் தருப்பைப் புல் வேய்ந்தது (பெரு. 263-265). குரம்பை இலையால் வேயப்பட்டது (மது. 310). குரம்பை தினையரிந்த தாளால் வேயப்பெற்றது; குறிய காலகளை யுடையது (குற. 153). விலங்குகளைக் கொன்று இறைச்சி வீறிபோரின குரம்பையில் விலங்குகள் கிடந்தன (பட். 198). அகன்ற ஊரிடத்துக் கழிகளை வைத்துக் கட்டிப் புல் வேய்ந்து குரம்பை அமைத்தனா (மலை. 438,439). பலாமரத்தின் பழமாய பயனைக் கொள்ளுதற்குக் காவல செய்யக் குறவர் ஊன்றிய குரம்பை மறையுமாறு வேங்கை மலர் பரந்த அதன் தோற்றத்தைக் கண்டு புலியென்று கருதியானைகள் அஞ்சின (அகம். 12:8-11). 'பண்ட துடன் சென்ற தலைவி, கலலென் சீறூரில் இரவிலே தங்கி முதுமை வாயந்த பெண்டின சோர்ந்த காலினை உடைய குரம்பையில் தலைவன தோளில் அணைத்துத் துயிற்றத் துயிலாதவளாய ஏறுகோட் பறையின் ஒலியினைக் கேட்டு அழுவாளோ எனத் தன் நெஞ்சு வருந்துவதாகத் தன் மகளிடம் செவிலி கூறினாள் (அகம். 63:13-19). வறிய சீறூர தயிர் கட்டையும் மத்து கன்று வாயினாற் சுவைக்கத் தொங்கும் முனறிலையும் புல்வேய்ந்த குரம்பை களையுமுடையது (அகம். 87:1-4). காட்டிடத்துப் பாறைக்குப் பக்கத்தே சிதைவுற்ற குரம்பை இருந்தது (அகம். 129:6). கானவன அம்பினால் யானையைக் கொன்று அதன் வெண்கோட்டினை ஊகம்

புலவால் வேய்ந்த சூரம்பையில் ஊன்றிப் பலாப் பழத்தின் பிழிவை உண்டு மகிழ்ந்தான் (அகம். 172: 6-12). புலால் நாளும் சேரியில் நிலாப்போல வெண் மணல் மலிந்த தெருவில் புல்லால் வேயப்பெற்ற சூரம்பை இருந்தது (அகம். 200:1,2). பரதவரின் சூரம்பை குறிய இறப்பினை யுடையது (அகம். 210: 1). தன் கன்றுண்ண வேண்டித் தழை உண்ணாது வாடி வருந்திய மருங்குலியையுடைய மடப்பிடி பாழ்பட்ட ஊரிலுள்ள சூரம்பை போலத் தோன்றும் (அகம். 229:4-8). தலைவியின் குறியினைக் குரம்பைக்கண் தலைவன் உவந்து புகுந்தான் (அகம். 272: 11,12). கானவர் புதல்போல் குரம்பையின் முனறி லில தேக்கிலையில் ஊனாகிய புழுக்கப்பட்ட உண் வினை அயர்வர் (அகம். 315:15-18). அங்குடிச் சீறா ரில் குவிந்த குரம்பைகள் இருந்தன (அகம். 329:4). வறுமையுற்ற பெண்டினது சீறாரிலுள்ள புல்வேய் குரம்பையது முன்றிலின் தூணில் ஒரு பசு கட்டப் பெற்றிருந்தது (அகம். 369:23-24). புல்வேய் குரம்பையின் முனறிலில் மரையின இனம் நெல்லிக் காயை உண்ணும் (குறு. 235:3-5). மலையிலிருந்து வீழும் வெள்ளருவி இலையால் வேய்ந்த குரம்பை யிடத்து இறங்கி ஓடும் (குறு. 284:6,7). முள்ளிச் செடி வேய்ந்த குறுகிய இறப்பினை யுடைய குரம்பை கண்ட ல மரங்களாலாகிய வேலியையுடைய படப்பை யிலமைந்தது (நற். 207:1,2). வனகைக் கானவன் முள்ளம் பன்றியைக் கொண்டு வேட்டம் படுத்த உவகையனாய்க் காட்டகத்துள்ள நட்ட காலிலே கைசேர்த்துப் பிணித்த குரம்பைக்கு மீண்டான் (நற். 285:3-7). குன்றக் குறவனது புல்வேய் குரம்பையின் பொலலாங்கினை இளமழை மறைக்கும் (ஐங். 252:1,2).

சூரல் - ஓசை. கீழ்க்காற்றால் வரும் பெரிய முகில் இமயமலையின் கண திரண்டு இனிய சூரல் - ஓசை - பயிற்றி மழை பொழிந்தது (புறம். 34:21,22). நாட்டிற்குக் கேடு தரும் நிகழ்ச்சிகளுள் அஞ்சத்தகுவன வாகிய பறவைகள் சூரல் இசைத்தலும் ஒன்றாகும் (புறம். 41:7). இமிழ்சூரல் முரசம் மூன்று (புறம். 58: 12). இமிழ் சூரல் முரசின் எழுவர் (புறம். 99:9). ஞாயிற்றின ஒண்கடரால் உலாந்த காடு தளிக்க மேகம் நடுக்கத்தைச் செய்யும் குரலையுடைய உரு மேற்றுடன் கூடி மழை பொழிந்தது (புறம். 160:1-3). தடாரி அரிக்குரலையுடையது (புறம். 249:4; 369: 21; 390:8). தாளிப்புக்குரல் மிகுந்த கொழுவிய துவையோடு கூடிய அடிசில (புறம். 250:1). உழைக்குரல் கூகை (புறம். 261:11). அரிக்குரல் தண்ணுமை (புறம். 270:8). அச்சத்தைத் தரும் கூகையும் தனகுழறுசூரல் எடுத்து ஒலித்தது (புறம். 280:5). 'பாசறையில் போர்

மறவர்க்குப் பூவைத் தரும்பொழுது இது எனத் தெரிவிக்கப் புலையன் முழக்கிய தண்ணுமையின் குரலைக் கேட்பாயாக' என வேந்தன் பாணனிடம் உரைத்தான் (புறம். 289:8-10). மங்கல மகளிரின் இனிய சூரல் யாழிசையுடன கலந்திசைத்தது (புறம். 332:5,6). இடுகாட்டில் வேறுபட்ட குரலினையும் வெவ்விய வாயையும் கொண்டது கூகை (புறம். 359: 2). ஆக்குரல் காண்பின் அந்தணாளர் (புறம். 382:8). பெரிய குறுந்தடியால் அடிக்கப்பட்ட பெருங்குரல் முரசம், வீரரிடம் சென்று அரசாணை என்ற ஒரு குறிப்புத் தோன்றப் பாம்பை எறியும் இடி முழங்கு வது போல முழங்கியது (புறம். 366:1-3). சுரத்தில் வாழும் கோட்டான்களின் துடியோசை போலும் கடுங்குரல் உழுஞ்சில் மரத்தின கிணைகளிலிருந்த பெட்டைப் பருந்தை அழைக்கும் சேவற் பருந்தின குரலோடு கலந்தொலிக்கும் (புறம். 370:6-8). பேய் மகள் தன் அழகுரலை எடுத்துப் பாடிக் கூத்தாடக் கழுகுகளும் சிவந்த செவியுடைய பருந்துகளும் போர்க்களத்தில் வட்டமிட்டுத் திரியும் (புறம். 370: 25-27). ஓய்மான் நல்லியக்கோடனிடத்துப் பரிசில் பெற்ற பின்பு வள்ளியோர் பிறர் தலைவாயிலில் நின்று தம் சிறுகிணைக்குரல் ஒலிக்காது என்பர் புறத்திணை நன்னாகனார் (புறம். 376:21-23). விடிய வில் புள்ளினங்களின் குரல் இயம்பின (புறம். 385:1). காட்டுக்கோழி தனது கவர் குரலை எடுத்தும் நீரில் வாழும் நீர்க்கோழி தன் குரலை எடுத்தும் கூவும் (புறம். 395:10,11). அரிக்குரல் தடாரி (புறம். 395:25; 398:12). வெள்ளிமீன் வானத்து எழும்போது பறவைகள் மரத்தின உயர்ந்த கிளையில் கட்டியிருந்த கூட்டிலிருந்து தம் குரலை எழுப்பின (புறம். 397:1,2). வைகறைப் போதில முழங்கும் குரலையுடைய முரசும் வலம்புரிச் சங்கும் ஆர்த்தன (புறம். 397:5). சோழன் நலங்கிளளி கடையாமமாகிய விடியற் காலத்தில் தன் நெடுமனை முறத்தில் தென்கிணைப்பறையின குரலைக்கேட்டான் (புறம். 400:8). பல்யானைச் செலகெழுக்குடவனின் பகைவர் நாடு நண்பகற் காலத்தும் வெண்ணரிகள கூவுதலைச் செய்ய, கூகையது குழறு குரலின் தாளத்திற் கேற்பக் கருங்கண் பேய் மகள் கூத்தாடுமாறு பாழாகியது (பதி. 22:34-38). முரணமிகுந்த போரைப் புலப் படுத்தும் முரசின் கடியகுரல் விசும்பக் மெல்லாம் சென்று எதிரொலித்தது (பதி. 30-32). பலயானைச் செலகெழுக்குடவனின் வீரர்களது இடிமுழக்கம் போலும் குரலுடன், பெருஞ்சோறு உண்பித்தற் காக முழங்கும் குரலையுடைய முரசமும் சேர்ந்து ஒலித்தது (பதி. 30:41-44). யாழ்வாசித்தலில் வல்ல இளையர் கடவுளை வாழ்த்த அவரது குரலோசை

யைப் புலிக்குழுவின் குரலாகக் கருதிக் களிற்றி யானை அப்புலி போன்ற மலர்ந்த பூக்களையுடைய வேங்கைக் கிளையை வளைத்துப் பிளந்தது (பதி. 41:6-9). ஆடுகின்ற சிறகையுடைய கின்னரப் பறவையை இசையால் வென்ற யாழ் நரம்பின் இசையுடன் ஒன்றாய் இயைந்து செல்லும் குரலையுடைய விறலியர் பல பிடிக்களைப் பரிசிலாகப் பெற்றனர் (பதி. 43: 21,22). 'பேரியாழில் பாலைப்பண்ணை அமைத்து மிடற்றுக் குரலுடன் ஒன்றுபட்ட இனிய இசையில் தமிழ்சித்துறை அமைந்த பாடலைப் பாடி ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் கண்டு வரற்குச் செல்வோமா' எனப் பாணன் விறலியைக் கேட்டான் (பதி. 57: 6-9,13). மிக்க முழக்கத்தைச் செய்யும் குரலையுடைய முரசம் வானத்திடத்தே முழங்கியது (பதி. 68: 3,4). கடல்போல் பரந்த சேனையிடத்துக் கடுங்குரல் முரசம் காற்று வீசும் கடலைப் போலக் கடுமையாக முழங்கியது (பதி. 69: 3,4). அயிரை மலையின் கோடுதோறும் பறை போல் ஒலிக்கும் குரலுடைய அருவிகள் இழிந்தோடின (பதி. 70:34-36). மலையுச்சியை யடைந்த மழை முகில் நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்து மிக்க மழையைப் பெய்த்தால் பல்வேறு குரலையுடைய பறவைகளின் ஒலி எழுந்தது (பதி. 84:22-24). கடுங்குரல் முரசம் வானத்தில் இடி முழங்கியதைப் போல அதிர்ந்து முழங்கும் (பதி. தி. 1:4,5). திருவாவின் கடியில் முருகனிடம் இடி இடித்தாற் போன்ற குரலினராய்த் தம் குறைகளை முடித்துக் கொள்ள ஒன்று கூடினர் (மூ. 172-174). சிறியயாழ் பொற்கம்பியைப் போன்ற முறுக்கடங்கின நரம்பின் இனிய குரலை யுடையது (ஔ. 34,35). ஆயர் மகள் விடியற்காலத்தே பறவைகள் எழும்போது எழுந்து, புலியின் குரல் போலும் முழக்கத்தையுடைய மத்து ஒலிக்கக் கயிற்றை வலித்துத் தயிர் கடைந்தனர் (பெரு. 155-158). இனிய குரலையுடைய துளிகளைக் கொண்ட மேகங்கள் பெய்யும் திருப்பரங்குன்றில் விழாக் கொண்டாடும் ஆரவாரம் மிக்கிருந்தது (மது. 262-264). மதுரையில் கள்ளையுண்டு களிப்பினைத் தம்மிடத்தே தடுத்துக் கொண்ட மழலை பேசும் நாவையுடைய பழைய களிப்பினையுடையாரின் முழங்கும் குரல் கேட்டது (மது. 668, 669). குதிரை புல்லாகிய உணவைக் குதட்டும் தனிமை தோற்றுவிக்கின்ற குரல் அரண்மனையில் ஒலித்தது (நெடு. 94,100). முகில் கடல் குறைபட நீரை முகந்து கொண்டு வானத்தில் முரசம் முழங்கினாற் போன்ற இனிய குரலையுடைய உருமேற்றோடு நிரலாக இயங்கும் (குறி. 47-50). தலைவன் பூங்கொம்பு ஒன்றனை முறித்து ஒச்சித் தன் நாய்களின்

கடுங்குரலை அடக்கினான் (குறி. 149-151). ஆன்கணம் தம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலினவாய் மாலைப்பொழுதில் மன்றுகள் நிறையப் புருந்தன (குறி. 216-218). திருமாவளவனின் பகைவர் நாட்டு மன்றங்களில் அழுகுரற் கூகைகளோடு ஆண்டலைப் புட்கள் கூவின (பட். 255,258). அரிகுரல் தட்டை (மலை. 9). யாழ் வெண்சிறு கடுகளவும் இசை இன்பத்தில் தவறுதல இல்லாமல் குரலைச் செவியால் ஓர்ந்து பார்த்துக் கட்டின வடித்து முறுக்கின நரம்பை யுடையது (மலை. 22, 23). பழம நிறைந்த ஆலமரத்தில் பல இயங்களை ஒத்த பலவேறு குரல்கள் பொருந்திய பறவைக்கூட்டம் கூடிற்று (மலை. 268,269). களிற்றியானையின் மீது புலி பாய்ந்ததாக அதன்பிடி தன் சுற்றத்துடன் முழங்கும் குரல இடியோசை போலக் கேட்டது (மலை. 308-310). கானக்கோழிச் சேவல் தன் குரலால் பெடையை அழைக்கும் (மலை. 510). கடுங்குரலைக் கொண்ட குடினுகள் குன்றத்தில் உருள் துடி மகுளியின பொருள் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒலிக்கும் (அகம். 19:4,5). பறைக்குரல் எழிலி (அகம். 23:2). தழங்கு குரல் முரசம் (அகம். 24:15). அரிய சுரநெறியில் பருந்தின் சேவல் தன் பேடை தன்னிடம் வருமாறு இளி என்னும் இசை போன்ற இனிய குரலால் இசைக்கும் (அகம். 33:5-7). தன் குரல் எழிலி (அகம். 43:8) மனையிடத்தே கட்டப்பட்டிருக்குப் தம் கன்றுகளை நினைந்து கணைக்கும் குரலையுடைய பசுக்கள் விரைந்தன (அகம். 54: 6-9). பசுக்கள் தத்தம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலையுடையன வாய் ஊர்மன்றம் நிறையுமபடி புகும் (அகம். 64. 14,15). அருவியின் குளிர்ந்த நீர் வீழ்ச்சியினால் எழுகின்ற இனிய ஓசை கூட்டமான மத்தளங்களின் செறிந்த குரலாக ஒலித்தது (அகம். 82:3,4). வீணை முற்றி மீளும் தலைமகன் சிற்றூரில் இரவிலே தங்கிச் சேவலின் முதற் குரல் கேட்கும் விடியற்காலத்தில் எழுந்து சென்றான் (அகம். 87: 4-6). குயில்கள் கூவும் இனிய குரலைக் கேட்கும் துணை வரைப் பிரிந்த மகளிருக்குக் கண்பனி நிறுததுதல் எளிய செயலன்று (அகம். 97:16,23). மனையிறறங்கிய கோழிச்சேவல் தன் மாண்புற்ற குரலை எழுப்பும் (அகம். 122:16). தழங்கு குரல் வான (அகம். 136:12). புலியேறு கவர்த்த வழியில் உழைமானின் ஆண்குரலை உற்றுக் கேட்கும் (அகம். 147: 6-8). மனையொலி கேட்டாற்போலும் தெளிந்த குரலைக் கொண்ட கணவாய்ப் பலலி காட்டில் நிறைந்திருக்கும் (அகம். 151:14,15). கணைகுரற் கடுந்துடி (அகம். 159:9). கடுங்குரற் கொண்ம (அகம். 174:7). அதிரும் குரலையுடைய முதிய முசுக்கலை மிளகின்

தனிரை உண்டு வெறுத்து நீண்ட குவடுகளில் தாவும் (அகம். 182:14,15). கலைமான் காணாதொழிந்த தன் இனமாகிய மானகூட்டத்தைக் கூட்டற்கு ஞாயிறு மறைந்த மாலைப் போழ்தில் தனது ஆண் குரல் தோன்ற அழைக்கும் (அகம். 199:11,12). மனையோள் உலர்ந்த கூலத்தைப் பெய்து சுற்றுகின்ற திரிகை மரத்தினின்று எழும் குரலிசை ஒப்பத் தலைவனது தேர் மணலைப் பிளந்து கொண்டு சென்றது (அகம். 224:11-14). தலைவனின் பிரிவால் தலைவிக்குக் குயில குரல் கற்ற இளவேனிற் பருவத் தினும் துயில் துறந்தமையான் கங்குல் இன்னாத தாய்க் கழியும் (அகம். 237:5-7). பாணர் தெளிந்த ஒளியினதாகிய கிணைப் பறையின் இனிய குரலை எழுப்பிப் பாடுவர் (அகம். 249:3,4). தலைவி குழலோசை போன்ற இனிய குரலையுடையவள் (அகம். 265:9). புலி தயிர் கடைவது போன்ற குரலையுடையது (அகம். 277:5). மேகக் கூட்டம் இடி இடிக் கும் மிகுந்த குரலைப் பொருந்தி நடு இரவில் பெரிய மலையின் உச்சியில் சூழ்ந்தது (அகம். 278:1, 5,6). விளரி என்னும் நரம்பினது சிறிய யாழின் இசை, குயிலின் குரலுடன் துயிலெழுப்பும் (அகம். 279:11,12). மிகுந்த குரல்ஒலிக்கும் விரைந்த செலவுடைய கடிய அம்புகளைக் கொண்டவர் வடுகர் (அகம். 281:7,8). சுரநெறியிற் செல்வோர் சேய்மையிடத்திருந் தொலிக்கும் பேராந்தையின் துன்பத் தரும் மெல்லிய குரல் வந்து ஒலிக்குந் தோறும் கேட்டு வருந்துவர் (அகம். 283:6-8). பனைமரத்தில் தனியே தங்கியிருக்கும் அன்றிலின் உயவுக்குரல் தலைவியின் உள்ளத்தைக் கன்றியது (அகம். 305:12-14). காக்கைகள் ஆறலைப்போரால் அம்பெய்து கொல்லப்பட்ட புதியோரது புண்ணின் செந்நீரைக் குடித்து ஒற்றராகச் செல்லும் மக்களைப் போல உள்ளடங்கிய குரலினவாய் மனையிடத்தே வந்து தங்கும் (அகம். 313:13-16). வானம் மழை பொழிந்த தால் உழவர் இன்குரல் இயம்பினர் (அகம். 314:4-7). கலை மான இருப்பையது வெண்பூவினைத் தான் உண்ணாது தனது பெண்மான் உண்ணும் பொருட்டு ஆண்குரல் தோன்ற அதனை அழைக்கும் (அகம். 321:3-5). பாம்பின் படம் அழிய இடிக் கும் கடுங்குரல் இடியுடன் மேகம் மழை பொழிந்து கால் வீழ்த்தது (அகம். 323:9-13). குயிலும் மாமரக் கொம்புகளிலிருந்து மிக இனிய குரலால் பலகாலும் கூவும் (அகம். 355:2). மயில் இனிய குரலினை யுடையவாய் நெருங்கி மெல்லிய தாள அறுதி கொண்டு ஆடின (அகம். 358:2-4). மாலைப்போழ்தில் கலக்கமுற்ற முதிய ஏறு தனது துணையை ஆண்குரலால் அழைத்தது (அகம். 367:2,3). மேகங்கள்

பூ நாளும் வைகறைப் போதில் இனிய குரலுடன் மிக்க துளிபொருந்திய மழை பொழிந்து கழிந்தன (அகம். 374:3,9,10). தலைவியின் சுற்றத்தார் ஒரு தாக்கின்பாற்பட்ட பல்வேறு குரலையுடைய இனிய இசைக் கருவிகளோடு குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாகிய முருகனுக்குப் பாடுகின்ற பண்ணிற்குப் பொருந்த வெறியாட விரும்பினர் (அகம். 382:4-7). கலைமான் பேய்த்தேரினை நீரென விரும்பி ஓடிக் கலங்கிய உள்ளத்துடன் தன் பெண்மானை அழைக்கும் மிகுந்த துன்பம் தரும் குரலை அருஞ்சுரஞ் செல்வோர் ஆளின் குரலெனக் கருதுவர் (அகம். 395:8-12). ஆண் புறாக்கள் ஓமை மரத்தின் உலர்ந்த கொம்பில் ஏறித் தனிமையையும் வருத்தத்தையும் வெளிப்படுத்தும் குரலையுடையவாய்ப் பெண் புறாக்களை அழைக்கும் (குற. 79:2-4). அருவி பெரிய மலையிலே தத்தி வீழும்படி பெய்யும் மேகத்தின் முழங்கும் குரலை நடு இரவில் கேட்டால் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்துவாள் (குற. 94:5-7). மலைப்பக்கத் திலுள்ள பாம்புகள் இறந்துபடும்படி பெருமழை இடியேற்றின் இடிக்கும குரலோடு கலந்து வந்தது (குற. 158:1-3). 'கடலே, நடுஇரவிலும் நின் குரல் கேட்கும்; நீ யாரால் வருத்த முற்றனை' எனப் பிரிவினால் வருந்துந் தலைவி கடலை நோக்கி வினவினாள் (குற. 163:1,5). நடு இரவின் கண் பல பசுக்கள் உள்ள தொழுவத்தில் நலல ஆனேறு இயங்குந்தோறும் ஒற்றை மணிக் குரல் ஒலிக்கும் (குற. 190:5-7). பறவைக் கூட்டங்கள் தாம் துணைகளோடு சேர்ந்தமையால் துணைவரைப் பிரிந்தாருடைய துன்பத்தை எண்ணாதனவாய் இனிய குரலால் அழைக்கும் (குற. 191:2-4) கானங்கோழிச் சேவல் கவர்கின்ற குரலையுடையது (குற. 242:1). அயன்மையை யுடைய மேகத்தின் முழங்கும் குரலைக் கேட்டு மயிலினம் பருவமழை பெய்த தென்று பிறழ உணர்ந்து ஆடின (குற. 251). நீர் நிறைந்த குலுடைய தண்குரல் மேகம் மின்னல் இமைப்ப மழை பெய்து இருண்டது (குற. 314:1-3). ஆறலைப்போரது தண்ணுமைக் குரல் காவற் காட்டிடத்தே வந்து பெயரும் (குற. 390:4,5). ஓமை மரத்தைக் குத்திய களிற்று மலையடிவாரத்தில் மேகம் முழங்கும் கடுங்குரலைக் கூர்ந்து கேட்கும் (குற. 396:4-6). தழங்கு குரல் இடியேற்றுடன் முழக்கம் செய்து முகில்கள் இப்பொழுதே மழை பெய்ய மின்னும் (நற. 7:5-6). கானங்கோழி அரிக்குரல் மிடறறினை யுடையது (நற. 21:7). கடுங்குரல் கொண்ட இடியேற்றுடன் வானம் பெருமழை பொழிந்தது (நற. 51:4,5). முழங்கும் குரலையுடைய

கொடுங்காற்று வீசுதலால் இலையுதிர்ந்து வெறுங் கொம்புகளாய் மலையில் மரங்கள் நின்றன (நற். 63:8-10). செல்வர் வீட்டின் இறப்பிலிருக்கும் சேவற் புறா தான் விரும்பிய பெண் புறாவை அழைக்கும் செயலறவு கொண்டு ஒலிக்கின்ற குரலைத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தனித்துக் கேட்குந்தோறும் வருந்துவாள் (நற். 71: 6-11). பரதவர் வலிய கயிற்றாற் பின்னிய பெரிய வலையை இடிபோன்ற குரலையுடைய அலையோடு கூடிய கடலில் இடுதற்குத் தோணியைச் செலுத்தினர் (நற். 74: 1-4). 'தேர்ப்பாகனின் கோல் பட்டறியாத குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தேரின் மணிக் குரலைக் கேட்பாயாக' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 78: 9-11). தலைவி கூகையைப் பார்த்து, 'எம் காதலர் வருதலை விரும்பியாம் இரவில் துயிலாது அலமரும் பொழுதில் நீ கடிய குரலை எடுத்துக் குழறி வருத்தாதே' என வேண்டினாள் (நற். 83:7-9). தழங்கு குரல் மயிர்க்கண் முரசு (நற். 93: 10, 11). ஈர்ங்குரலைக் கொண்ட இடியேறு பாம்பின் அழகைக் கெடுக்கும் (நற். 114: 9, 10). அரவினது தலை நடுங்கும்படி இடியின் முழங்கும் குரல் நடுநாள் யாமத்தும் கேட்கும் (நற். 129:7-9). தலைவனின் தேர்மணிக் குரல் இரவின் நடுயாமத்திடையிலும் ஒலிக்கும் (நற். 145: 10, 11). தன் பெடையைப் பிரியாது புணர்ந்திருக்கும் அன்றிலின் உயங்கு குரலை அளாவிக் கொண்டு இராப்பொழுதும் கையறவைத் தந்தது என மடல்வலித்த தலைவன் கூறினான் (நற். 152:7,8). எங்கும் தனது பெய்யும் தொழிலை மேற்கொண்ட இன்குரல் எழிலி தன் தொழில் முடிந்தவுடன் தென்பாலேகியது (நற். 153:3-5). வானம் கரிய இருளைப் பரப்பிப் பல்குரல் மேகம் முழங்குவதும் நீங்க வில்லை (நற். 154:1-3). தாளிப்பனையின் நெடிய மடலிலிருந்து ஆண்பறவை தன் துணையைக் குரல் கொடுத்து அழைத்த ஒலியைக் கேட்ட புலி எதிரோசை எழும்படி முழங்கும் (நற். 174:2-4). மலைச் சாரலில் யாழ் ஓசையைக் கேட்டாலொத்த இன் குரல் இனவண்டு அருவியாகிய முழவொலியோடு ஒருதன்மைப்பட மெல்ல மெல்ல ஒலிக்கும் (நற். 176:7-10). சீறியாழின் நரம்பிசைத் தன்ன இன்குரலுடையது குருகு (நற். 189:3,4). மேகத்தின் குரல் துணையைப் பிரிந்தோரை நாடித் தருவது போன்று தோன்றுதல் (நற். 208:11,12). திணைக் கொல்லையில் உள்ள மழலை மாறாத தலைவியின் இனிய குரலைக் கிளிகளும் அறியும் (நற். 209:4-6). வருகர் கடுங்குரல் பம்பையையும் சினம் கொண்ட நாயையும் உடையவர் (நற். 212:5). 'செம்பொற்

கழல் தொடி நோக்கி நம் புதல்வன் நம்மை அணைத்துக் கொண்டு அழும் இனிய குரலைக் கேட்குந்தோறும் ஆசை கொண்டோம்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறல் (நற். 212:8-10). 'கார்ப் பெயல் குரல் என் தோள் வளை நெகிழும்படி தலைவன் செய்த துன்பத்தை நோக்கி ஆர்ப்பது போலும்' என்பது தலைவி கூற்று (நற். 214:9-12). 'பனை மடலில் இருக்கும் அன்றிலின் குரலையும் தமிழளாய்க் கேட்டு வருந்துவேனோ' எனத் தலைவி கூறினாள் (நற். 218:9-11). செங்கட் கருங்குயில் சேவலும் பேடையும் எதிர்எதிர் இருந்து 'புணர்ந்தீர் புணர்மினோ' என்று தம் இனிய குரலெடுத்து இன்ப வேனிலில் இசைக்கும் (நற். 224: 4-6). மின்னலால் இருளைப் பிளந்து கொண்டு அதிர்குரல் மேகம் சூல முதிர்ந்து நள்ளிரவில் கண்ணொளி மறையும்படி பரந்தது (நற். 228:1-3). 'பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவரது நெஞ்சம் கனியும்படி செய்வனவல்ல ஆதலால் மேகம் இடித்து முழங்கும் குரல் தனக்கு இனிமை செய்வன அல்ல' எனப் பருவங்கண்டழிந்த தலைவி கூறினாள் (நற். 238:9-11). வண்டின் விரும்பத்தக்க இனிய குரலை யாமோசை போலுமென்று கருதி மலை முழையிலிருக்கின்ற அசுணமா செவி கொடுத்துக் கேட்கும் (நற். 244:3,4). இனிய குரலையுடைய மேகம் புலியைக் கொன்ற யானையின் செங்கோடு கழுவும்படி மழை பெய்யும் (நற். 247: 2, 3). மேகத்தின் பொய்ம்மையாக இடிக்கின்ற அதிர்ச்சியையுடைய குரலை மயிலினம் கார்கால மென மெய்ம்மையாகக் கொண்டு ஆரவாரிக்கும் (நற். 248:7-9). தலைவனது தேரின் மணி ஓசை போலும் மீனைத் தின்னுதற்கு வந்து கூடும் புள் ஒலிக்கும் குரலைக் கேட்டு இவ்வொலி தலைவனது தேரொலி எனச் சொல்வதற்கு முன் அவன் வந்து நின்றான் (நற். 267:10-12). மேகம் கடல்நீரை முகந்து இருண்டு மிக்க மழையைப் பெய்து கடுங்குரலைக் காட்டி இடித்துக் கார் காலத்தைச் செய்தது (நற். 289:3-6). மறவர் தண்ணுமையை முழக்கும தழங்கு குரலைக் கேட்ட பருந்தின் சேவல் அச்சமுற்றுத் தன் இனத்திடம் செல்லும் (நற். 298: 2-4). ஊர்ப்பொதுவிலுள்ள பனையின் மடலிடத்துக் கட்டிய குடம்பையில்தங்கித் தன் பெடையைப் புணர்கின்ற மகன்றிலின் வருத்தந்தரும் குரலைத் தலைவி கேட்குந்தோறும் கண்ணுறங்கவில்லை (நற். 303:4-6). மடப்பிடி புலம்பிய குரல் மலைப்பிளப் பிட மெல்லாம் சென்று எதிரொலித்தது (நற். 318: 8,9). நடுயாமத்தில் காதலரை நினைக்குந்தோறும் இனிமையான குரலையுடைய பல்லி வீட்டின்

சுவரைப் பொருந்தி நன்மையான சொற்களைக் குறிப்பாற் கூறும் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 333:10-12). சிறு செந்நாவினையுடைய மணியின் குளிர்ந்த இனிய குரல் ஊரின்கண் புகுந்து மிகவும் ஒலித்தது (நற். 364:7,8). கோவலர் இரவில் தழங்கு குரல் இடிஓசை போலப் புல்லாங்குழலை ஊதத் தொடங்கினர் (நற். 371:8,9). சிறிய யாழ் பொன் போன்ற நரம்பின் இனிய குரலையுடையது (நற். 380:7). வெண்ணுதலையும் அரிக்குரலையு முடைய கம்புட் பெடை பழனத்தில் தன் இனத் தோடு ஆரவாரிக்கும் (ஐங். 85:1,2). வெண்தலைக் குருகின் பார்ப்புகள் கூவி அழைக்கும் குரல் நெடிய கழனிகளில் சென்று ஒலிக்கும் (ஐங். 86:1,2). தலைவன் ஊர்ந்து வரும் தேர்மணிக்குரல், துன்புறு துயரம் நீங்க நீலநிறப் பெருங்கடற் பறவைகளின் ஒலிபோன்று இன்புற ஒலிக்கும் (ஐங். 102:3-4). கொடிச்சியின் இனிய குரலைக் கிளியின் ஓசையென்று கருதிப் பக்கமலையில் வாழும் கிளிகளெல்லாம் பசிய கதிகளையுடைய திணைப்புனத்தில் வந்து படியும் (ஐங். 289:1,2). குயிற்பேடு தன் இனிய குரலால் தனது காதல் துணையாகிய சேவலைக் கூவி அழைத்தது (ஐங். 341:2). புலியினின்றும் தப்பிய கலைமான், தன் பிணைமான் தன்னை வந்து சேரும் பொருட்டு ஆண் குரலால் அழைக்கும் (ஐங். 373:2,3). அழகிய முலலை நிலத்தில் ஆர்குரல் மேகம் மிக்க மழைத்துளிகளைப் பெய்தது (ஐங். 411:1,2). நாட்காலையிலேயே முழங்கும் குரலையுடைய போர் முரசம் இயம்பியது (ஐங். 448:1). முழங்கும் குரலையுடைய மேகம் முதுவேனிலான் நீர் வறந்து பசுமை மாறி நல்கூர்ந்த உலகம் நனகு செழிக்கும்படி மழை நீரைச் சொரிந்து கார்ப்பருவத்தைச் செய்தது (ஐங். 452:1,2). பள்ளங்கள் தோறும் நீர் நிரம்பியமையால் தேரைகள் ஆரவாரிக்கவும் மேட்டு நிலங்களிலெல்லாம் விரும்பத்தக்க குரலையுடைய பல்வேறு பறவை ஆரவாரிக்கவும் கார்ப்பருவம் தொடங்கியது (ஐங். 453:1-3). போர்மேற் சென்ற வேந்தன் பகை வர்மீது கொண்ட இகல்தணி முரசு போல் ஒலிக்கும் ஆர்குரல் எழிலி கார் தொடங்கியது (ஐங். 455:1,2). 'நீ எம்முடன வரின், காட்டிடத்தில் விலங்காகிய சிங்கத்தின் குரலைக் கேட்பின் அஞ்சவை யல்லை யோ' எனத் தலைவன் தம்முடன் வருவதாகக் கூறிய தலைவியைக் கேட்டான் (கவி. 13:14,17). மிக்க மழையில் உருமேறு இடித்தலால் உயர்ந்த குரலாகிய ஓசை மலைச்சாரலில் எதிரொலித்துச் சிறுகுடியிலுள்ளவரைத் துயிலெழுப்பியது (கவி. 45:4-7). பறவைக் கூட்டம் மரக்கொம்பில் ஏறியிருந்து தம்மை மகளிர் அலைத்த நோயை அவர்தம் சுற்றத்

தார்க்குக் கூறுவன போலப் பல குரலால் ஆரவாரம் செய்தது (கவி. 75:5-8). இடியின் அதிரும் குரல் போல் பொருகின்ற நல்லேறு நாகுடன் கூடி நின்றன (கவி. 113:27,28). புன்னை மரத்தின் கிளையில் உள்ள மலர்தோறும் மலரும் செவ்வி பார்த்து நுகரும் சுரும்பினம் ஆரவாரிக்கும் குரலுடன் கரிய தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து ஊதின (கவி. 123:1,2). இராக்காலத்தில் இனக்குருகு ஒலிக் குங்கால், தலைவி தலைவனுடைய தேர்மணியின் குரலென்று துணிவாள் (கவி. 126:6,7). முன்பு நகு தலைப் பிறறறியாதவாறு அடக்கிக் கண்ணாலும் முகத்தாலும் நகும் தலைவி இப்பொழுது பெண் தன்மையின்றித் தன் குரலை எல்லோரும் கேட்கும் படி பெருகச் சிரிக்கிறாள் (கவி. 142:7-10). செவ்வேளின் ஊர்தியாகிய யானையின் பிளிறறொலி முழக்கத்தைப் போல முகிலின் இடிக்குரல் கேட்டது (பரி. 8:17,18). இடியின் குரல் கேட்ட கோழிச் சேவல் வெருவிக் குன்றம் அதிரும்படி கூவியது (பரி. 8:19). மதுரையில் மண முரசம் காற்றால் ஏறுண்ட கடல் போலவும் அக்கடல் நீரைப் பருகும் முகிலின் குரல் போலவும் அதிர்ந்தது (பரி. 8:29-32). வித்தகர் ஆக்கிய தாளவிதியாற் கூட்டப்பட்ட அதிர்குரலையுடைய பல்வேறு இசைக்கருவிகள் மென்மையான வாய் ஒலித்தன (பரி. 10:24,25). மகளிரின் கூந்தலில் தேனைக் கொள்ளை கொள்ளும் வண்டுகள் இனிய குரலுடன் ஊதின (பரி. 10:120). கார்ப்பருவத்து முகில்கள் கணைக்கும் அதிர்குரல் நீங்கின (பரி. 11:74). மயில்களின் அகவற் குரல் மணந்து தணந்தோரை 'நீடன்மின், வம்மின்' எனப்பவர் சொல் போன்றன (பரி. 14:8,9). திருப்பரங்குன்றத்தின் ஒருசார் மயிலின் அரிக்குரல் தோன்றியது (பரி. 17:19). மதுரை மக்கள் வைகறைப் பொழுதில் அந்தணர் நான்மறை நவிலும் குரல் எடுப்ப ஏம இன்துயில் எழுந்தனர் (பரி. தி. 7:8-11).

2. கதிர். நாகுசில் வள்ளுவன் கிளி மருவிய அகன்ற புனத்து மரப்பொதுமபினகண் வைத்த பெருங்குரல் - கதிர் - ஒப்பவன (புறம். 138:9,10). வெந்து வாடிய தசையாகிய கொழுவின துண்டங்களைக் கொடியகுரல் அரிசியொடு நெய் கலந்து சமைத்துப் பாணர்க்கு வழங்கினர் (புறம். 328:9,10). மனைவாழும் பெண் ஒருத்தி வரகும் தினையும் இரவலர்க்கு நல்கியமையால் தீர்ந்தமையின் குறியெதிர்ப்பை கொள்ளாது குரலிடத்து முற்றிய வீதைத்தினையை உரலிடத்துக் குற்றி உண்பிப்பாள் (புறம். 333:8-12). சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி வில்லும் வாளுமாகிய மேகம் தலைகளாகிய கனிகளைப் பெய்யக் குருதியாகிய

வெள்ளம் பரவிச் செல்லக் குரல்களாகிய கழுத்தை அறுத்துக் குவித்துப் பிணங்களாகிய போர்கள் அழியும்படி யானையாகிய எருதைக் கொண்டு அதரி திரித்தான் (புறம். 370: 12 - 17). கருங்கால் வரகின் பெருங்குரல் முற்றி ஈரம் புலர்ந்தது (மது. 272). திணையின் துய்த்தலையுடைய வளைந்த ஈனறணிமை தீர்ந்த பெருங்குரல் யானையது மருப் பிற் கிடந்த வளைந்த கை போன்றது (குறி. 37,38). பேரியாழில் வரகின் குரல் ஒழுகிய தன்மைத்தாக நெருங்கிய நுண்ணிய துளைகள் காணப்பட்டன (மலை. 24,25). தம்மில் பிணைந்த குரல்களையுடைய திணைமுற்றிக் கொய்பதம் உற்றன (மலை. 108). அருவிநீர் அற்ற பசிய கால்வாய் இடந்தோறும் திணைக்குரல் முதிர்ப் பெற்றுக் கொய்வதன் முன்னும் பலவும் தட்டைகளாகத் தோன்றின (அகம். 28:3-5). இளைய கிளி தூக்கிச் செல்ல இயலாத பெரிய குரலாகிய வளைந்த பாரத்தைக் கொண்டது திணை (அகம். 38: 12,13). யானை சென்ற வழி வினவித் தலைவன் புலர்குரல் திணைக்கொல்லையின் பக்கத்து நின்றான் (அகம். 82:12-14). புருவைப் பன்றி மேட்டுக்கொல்லையில் தழைத்த செந்திணையின் வளைந்த பெருங்குரலைத் தின்னப் பல்லியின் சொல்லைக் கூர்ந்து கேட்கும் (அகம். 88:1-4). மலைப்பக்கத்தில் கொடிச்சி குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட, திணைப்புனம் மேய்ந்த மழகளிறு தான் கொண்ட குரலும் உட்கொள்ளாது நின்ற நிலையினின்றும் பெயராது உறங்கும் (அகம். 102:1,5-9). தலைவி பல நாளும் புணரும் பகற் குறியாகக் கொண்ட முற்றிய குரலையுடைய திணைப்புனத்தில் கிளியை ஓட்டுதற்குப் பாடும் பாடலும் நீங்கினாள் (அகம். 118:12,13). 'திணையும் முதிர்ந்து தலை கவிழ்ந்த குரல் அறுக்கப்பெற்றது' (அகம். 132:1). பன்றி சிறுதினை விளைகுரல் மேய்ந்து இனிது கண்ணுறங்கும் (அகம். 178:2,12,13). சிறுகிளி தினை சிதையும்படி கொய்து சுமக்கலாற்றாது போகட்ட புண்புறப் பெருங்குரலை வளைசிறை வாரணம் தன் இனத்துடன் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 192:5-8). செந்திணையின் வளைந்த குரலையுடைய பெரும் புனத்தில் தலைவியுடனிருந்து கிளிகளை ஓட்டினான் (அகம். 242:5,6). கரும்பெனத் திரண்டு அழகுற்ற பெருங்குரலைக் கொண்ட திணை கிளிகள் வந்து வீழும்படி விளைந்தது (அகம். 302:10,11). ஒண்தொடி மகளிர் தோடு வளர் பைந்திணையின் நீடு குரல்களைக் காத்திருப்பர் (அகம். 368:3,4). தலைவியும் தோழியும் நறுமணம் கமழும் சந்தன மரத்தைக் களைந்து விளைவித்த குரலையுடைய சிறுதினையை உண்ணவரும் குருவிகளைப் பக்க

மலையின்கண் இருந்து தட்டையினாலே ஓப்பினர் (அகம். 388:2-5). செந்தினைக் குரல் நீண்டு வளைந்தாற் போன்ற வளைந்த தலையை உடையது குதிரை (அகம். 400:8,9,13). குறவனது தோட்டத்தில் விளைந்த பொன்போற் சிறுதினையில் கடியுண் கடவுளுக்கிட்ட செழுங்குரலை அறியாதுண்ட மயில் வெய்துற்று நடுங்கும் (குறு. 105:1-4). செந்திணையின் பிடியது கை போன்று பால் நிரம்பி உலைக்கரியை எடுக்கும் குறடு போல் வளைந்த செறிந்த குலையையுடைய பசிய குரல்களில் கிளிகள் வீழும் (குறு. 198 : 2 - 5). கொடிச்சி குறவன் கொல்லையை உழுது வித்திய பிறங்கும் குரலையுடைய திணையைக் காப்பான் (குறு. 214:1-3). கிளிகள் நெருங்கிய திணைக்குரல்களைக் கவரும் (நற். 13: 9). மலைப்பக்கத்தில் கொடிச்சி காக்கும் திணைப்பயிரில் முதலில் விளைந்த பெருங்குரல்களைக் கொய்து கொண்ட மந்தி கடுவனோடு வரை மீதேறிக் கையால் கயக்கிக் கவுள் நிறைய உண்ணும் (நற். 22: 1-5). கொல்லையிலுள்ள விளைந்த திணையின் முற்றிய குரலை அதனதாள் நிமிர்ந்து நிற்கக் குறவர் கொய்யக் கருதினர் (நற். 44: 5-8). சிவந்த தாளையும் வளைந்த குரலையுமுடைய சிறு திணையின் பெரிய கொல்லை முற்றும் கதிர் கொய்யும் பதம் எய்தியது (நற்.57:8,9). வளைந்த திணைக்குரல்களைக் கொய்து கொண்டு போகும் செவ்வாயப் பசங்கிளியை விளித்துத் தலைவி அதனைத் தன குறை முடிக்க வேண்டுகிறாள் (நற்.102:1-4). தழைத்துள்ள குரலையுடைய திணைப்புனத்தே தலைவி காவல் செய்யுங்கால் தலைவன கண்ணி சூடிக் கழலணிந்து மாலை வேயந்து வந்து அவள் சிறுபுறம் தழுவினன் (நற். 128: 6-9). மலைச் சாரலிலுள்ள சிறுதினைப் பெருங்குரலைச் செவ்வாயப் பைங்கிளிகள் கவர்ந்து சென்றன (நற். 147: 2, 3). தலைவனுடன் முயங்கி விளையாட்டயர்ந்த காலதது விருப்பங்கொண்ட ஏனற் பெருங்குரலைக் கவர்ந்து செல்லாத பசங்கிளிகளுக்கு யாது கைமமாறு செய்வேம் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 194 : 1,2,8-10). பஞ்ச நுனிபோன்ற தலையையுடைய அப்பொழுதீன்ற திணைக்குரல்களெல்லாம் பால் நிறைந்து முற்றித் தலைசாயந்தன என்று தந்தை தன மகளைக் கிளியோட்டச் செல்லுமாறு உரைத்தனன் (நற். 206: 1-6). குறவர் உழுது சிலவாக விதைத்த திணை ஒருசேரப் பலவாக விளைந்து குரல சாய்ந்து விளங்கின (நற். 209:2-4). 'செந்நிறம் பொருந்திய செழுங்குரல்களை யுடைய கொய்யத்தக்க சிறுதினைப்புனம் காவலும் நும் முடையது தானோ' எனத் தலைவன் தலைவியை

யும் தோழியையும் வினவினான் (நற். 213: 9-11). தலைவி தலைவனமீதுள்ள அளிபேரன்பால் தினைக் குரல்களைக் கிளிகள் கொடியாதபடி ஒப்பிக் காத்தாள் (நற். 251:4-6). பறவைகள் ஒரு சேரத் தினைக் குரலைக் கவரும்; ஆதலால் இப்பொழுது தோட்டினிடம் தலைசாயாது நின்று பின் கதிரீன்று விளைக எனத் தினை நோக்கித் தோழி கூறினாள் (நற். 251. 9-11). தினையின் குரல் எல்லாம் கடல்வற்றினாற் போலப் புலாபதம் கொண்டன (நற். 259: 8-10). மலையிடத்துள்ள செந்தினையின் பால் நிறைந்த கொழுங்குரலைக் கொய்து கொண்டு போகும் கிளிகளை வெருட்டுவேமாகிச் சென்றிருந்தோம் எனத் தோழி கூறுதல் (நற். 288: 8, 9). கிளிகள் மலைச்சாரலிலுள்ள தம் சுற்றத்தோடு சேர்ந்து மெல்லிய தினையின் மணம் நிரம்பிய குரலைக் கொய்து தின்னும் (நற். 304: 1, 2). வளைந்த குரல்களாகிய பொறையைக் கொய்தொழிந்த தலையுடைய தினைத்தாள்கள் திருவிழாச் செய்தொழிந்த விழாக்களம் போலப் பொலிவழிந்து காணப்படும் (நற். 306:5-7). வளைந்த குரலையுடைய சிறுதினைப் புனம் வரும் பசிய கிளியினத்தைக் கடிந்து போக்குமாறு இன்று போல நாளையும் நமக்குப் பொருந்துமோ எனத் தலைவி தோழியிடத்துக் கேட்டாள் (373:7-9). யானையின் கைபோல வளைந்து தலைசாய்ந்த குரல்களையும் பசிய அடித்தண்டினையுமுடைய செந்தினையை வரையாது கொடுப்பவனது கைவண்மைக்கு ஈண்டும் பரிசிலர் போலக் கிளியின் கூட்டம் நெருங்கி வந்து உண்டது (நற். 376:1-4). சிறுகண்ணும் பெருஞ்சினமும் கொண்ட ஆண்பனறிகள் கானவர் உழுது விளைத்த வளைந்த தினைக்குரல்களைத் தின்றன (நற். 386:1-3). தலைவியை நோக்கி அவள் அன்னை 'சிறிய கிளிகள் கொய்தழிக்கின்ற பெரிய குரல்களையுடைய தினைப்புனத்தை இனிக் காவல செய்வாயாக' என்றனள் (நற். 389:6,7). பிடியானை கன்றை ஈன்று வருந்த, அதன் ஈன்றணிமையினால் உண்டாகிய பசினோயைத் தீரக்க கன்றிறியானை வளைந்த தினைக் குரலைக் கவர்ந்தது (நற். 393:1-4). கொடிச்சி வெருட்டி ஓட்டவும், மலைச்சாரலிலுள்ள பெருங்குரற் சிறுதினையைச் சோலைச் சிறுகிளி உண்ணும் (ஐங். 282:1 3). தலைவி 'காத்தற்கு ஏது வாசுமபடி பலவாகிய குரல்களையுடைய தினைப்புனத்தில் கிளிகள் பரவி வருதலைச் செய்யும் (ஐங். 288:3,4). கொடிச்சியின் இனிய குரலோசையைக் கிளியின் குரலோசையெனக் கருதிப் பக்க மலையில் வாழும் கிளிகளெல்லாம் பசிய குரல்களை

யுடைய தினைப்புனத்தில் வந்து படியும் (ஐங். 289:1,2). கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரல் ஏனலை மலைப்பக்கத்திலுள்ள மயில் கவரும் (ஐங். 296:1,2). 'சிறுகுடி வாழ் மக்கள் தலைவியை நொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து அறமல்லவற்றைச் செய்வதனால், இனி இவ்விடத்து வள்ளியும் - கிழங்கு கீழ்வீழா; மலைமிசைத் தேனும் தொடா; கொல்லையில் தினைகளும் குரல் வாங்கி ஈனா' எனத் தோழி கூறினாள் (கவி 39:11-14). தினைப்புனத்தில் முற்றித் தாழ்ந்த குரல்கள் நல்ல மகளிர் நாணி இறைஞ்சும் நிலைபோல் தினைப்புனத்தின் குரல்கள் முற்றித் தாழ்ந்தன (கவி. 40:2,3). தலைவனைக் கண்ட தோழி 'படிகின்ற கிளிகள் பரவியிருக்கும் பசிய குரலையுடைய புனத்தில் தலைவி கிளிகடிதலை ஒருபடிப்பட மறப்பித்து அவளை நின்வயத்தளாக்கி விட்டாய்' என அவனிடம் கூறினாள் (கவி. 80:9-10). பரங்குன்றத்தில் தினைப் பயிர்கள் குருவி ஆர்ப்பக் குரல் குவிந்தன (பரி. 18: 47).

3. கொத்து. கரிய குரல் - கொத்து - உடைய நொச்சித் தழை மகளிர் ஆடைக் குதவியது (புறம். 271: 2-4). மணிகள் கொத்துக் கொத்தாய் அமைந்தாற் போன்ற கரிய குரலையுடையது நொச்சி (புறம். 272:1). இளையோள் இடையில் அணிந்த அழகிய தழையுடை அசைய ஓடிச் செம்மணி போன்ற நிறமும் பொறியும் கொண்ட குன்றிமணிக் குரல்களைத் தொகுப்பாள் (புறம். 340:1-3). மணம் கமழும் குரலால் தொடுத்த துளசிமாலை யணிந்த செல்வன் (திருமால்) சேவடியை மன்பதை பரவியது (பதி. 31:6-9). சிறுகுரல் நெய்தல் (பதி. ப. 5:11; அகம். 120:16). 'மழையால் நனைந்த நம் கூந்தலைக் குர்லாக வாரிப்பிழிந்து நீயிர் இசுசுரம் அறிதிரோ என்று முகமன் கூறுவாரிலலையே' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 8:15-18). ஆணமான் நெருங்கிய இலைகளையுடைய அறுகின் சிவந்த தண்டினோடு மெல்லிய குரலைத் தன் இளைய பெண்மான அருந்துமாறு செய்யும் (அகம். 34:4-6). தலைவனது பிரிவால் மாலைக்காலத்தே நீர்வடியும் கண்ணினளாய்ப் பலவற்றையும் வெறுத்த தலைவி அணிந்து கொள்ளுமாறு அவளுடைய குரலாகிய கூந்தலில் மலரைச் சூட்டினான் (அகம். 104:15-17). மாக்குரல் நொச்சி (அகம். 117: 1; குறு. 138:3; நற். 115:5;305:2). மேகம் எனும்படி முதுகில தாழ்ந்து இருண்ட, விளங்கும் குரலாய் ஐந்து பகுப்பையுடைய கூந்தலைக் கொண்டவள் தலைவி (அகம். 126:19-21). தலைவி தொக்குரல் ஐம்பாலையுடைய வள் (அகம். 212:3). உடனபோக்கு நேர்ந்த தோழி

தலைவியை நோக்கி, 'நொச்சியின் கிளைகளிலுள்ள வளைந்த குரல் வாடிச் சாயினும் கலங்கா மனத்துடன் இருப்பாயாக' எனக் கூறினாள் (அகம். 359: 11,14). பொற்காசினைத் தொடுத்தணிந்த பக்கம் உயர்ந்த அல்குவிடத்தே மகளிர் நன்னிறம் வாய்ந்த மாக்குரல் (பூங்கொத்து) தழையுடன் கூடி அசையச் சென்றனர் (அகம். 369:15,16). இளவேனிற் காலத்தில் தீயைப்போலும் நிறமுள்ள செம்முருக்கின் ஒள்ளிய குரலிலுள்ள மதுவை உண்டு வண்டுகள் அத்தேன் சிதறுமாறு உகுத்தன (அகம். 277:17-19). கழியிடத்துச் சிறுகுரல் நெய்தற் பூவும் கருங் குவளைப்பூவும் குவிந்தன (அகம். 350:1). தலைவன் தலைவியின் அறல்பட்டுக் குரலாக அமைந்த மயிர்ச் சாந்தம் பூசப்பெற்ற கூந்தலை அனபினால் கோதினான் (அகம். 389:1,2). தலைவி, உச்சியிலுள்ள பூங்குரல்களைப் பெற்று மயிர்ச்சாந்தினைக் கொண்டு இருண்டு மணம்வீசும் கூந்தலையும் நன்னுதலையும் உடையவள் (அகம். 399:1-3). அருளித்த நாட்குரல் எருவையை (கொறுகாந்தட்டையை) யானை கவளமாக உண்ணும் (குறு. 170:2,3). கருங்குயில் மாவின் நறுந்தாதைக் கோதும் இளவேனிற் காலத்திலும் தலைவர் வாராமையால் புணையப் பெறாத வறிய குரலாகிய கூந்தலைத் தடவுவேன் எனத் தலைவி வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 192:3-6). பெருங்குரல் ஏனல் பெண்யானையின் கையை ஒத்தது (குறு. 360:5). அண்ணல் நல்லேறு அறுகின் நீண்ட குரலைக் கறிகுகும் (குறு. 363:1,2). ஒண்குரல் நொச்சி (நற். 200: 2). மணிக்குரல் நொச்சி (நற். 293:1). குரல்நொச்சி (கலி. 48:13). தலைவன் தலைவியின் மணமிகு கூந்தலை எஞ்சாது பற்றி அதிலு கட்டின குரலமைந்த ஒருமாலையை விரலால் சுற்றி மோந்து பார்த்தான் (கலி. 84 : 5 - 8). தலைவன் தலைவியின் குரற் கூந்தலை வகிர்ந்து கைசெய்து முடித்தான் (கலி. 72:20). பரததைவிட்டு சென்று, கடவுளைக் கண்டு வந்தேன் எனப் பொய்த்த தலைவனைப் பார்த்து 'மயிர்ச் சாந்தம் புழுகும் நாளும் செறிந்த குரலையுடைத்தாகிய கூந்தலுக்கு நாட்காலத் தணியும் அணிக்குப் பொருந்த நீ முதல் நாள் பூவைப் பலியாகப் போக விட்ட கடவுளைரைக் கண்டாயோ' எனத் தலைவி வினவினாள் (கலி. 93:21-24). 'குரற் கூந்தல்' எனத் தலைவியை விளித்து, 'எனக்குற்ற வருத்தத்தை யான நினக்கு வந்துரைக்குமளவும் என் இன்னுயிர் போகாமல தங்கிற்று' எனக் கூறினான் (கலி. 144: 11-13). மரககொம்பில் தோன்றி அசைகின்ற பூங் குரல்களாலே பொலிந்து தழைத்த அசைகின்ற கூந்தல் (பரி. 22:46).

4. குரல். ஏழுஇசை வகையுள் முதலிடம். பாண்மகன் குரலில் - ஏழுஇசை வகையுள் முதலிடத்தில் - வந்து பொருந்தும் அளவையுடைய பாடல் வல்லவன் (புறம். 11:15). குரல் என்னும் நரம்பு கூடின நல்ல யாழுடன் முழவும் பொருந்தி மெல்லிய நீர்மையுடைய ஆகுளி (சிறுபறை) இரட்டியது (மது. 605,606). ஆடல்மகளிர் தாம் பாடுகின்ற பாட்டினை யாழ் தன்னிடத்தே கொள்ளும்படி நரம்பைக் கூட்டுதற்குக் குளிர்ச்சியால் நிலைகுலைந்த இனிய குரலாகிய நரம்பைத் தம் முலையின் வெப்பத்தே தடவினர் (நெடு. 67-69). வையைநீர் வளம் காணச்சென்ற மைந்தர் 'குரல்கொண்ட கிளையாகிய இளிக்கும் கிளையாகப் பொருந்தின உழைகுரலான அருமபாலையிற் றோன்றிய மருதப் பண்ணாகிய சுரும்பின் இசையைக் கேண்மின்' என ஒருவர்க்கொருவர் சுட்டிக்காட்டினர் (பரி. 11:126, 127). திருப்பரங் குன்றத்தில் சிலர் யாழின்கண் இளிவாய்ப் பாலையையும் குரலவாய்ப் பாலையையும் வலியவும் மெலியவுமாகத் தாக்காது சமனாகத் தாக்கி அதன் இனபத்தை நுகாவர் (பரி. 19:42). திருப்பரங்குன்றத்தில் வேறு சிலர் யாழினது நரம்பின் குரல கொம்மென்று ஒலித்த அளவில் அததாளத்தோடு பொருந்த முரசின் ஒலியை எழுப்பினர் (பரி. 19:44,45).

5. தலைமயிர். தலைவன் தலைவியின் சாந்து பூசிய வளைந்த குரலை - தலைமயிரை - வாரி வகை செய்தான் (அகம். 117:9,10). செவிலி தலைவியைப் பார்த்து, 'இன்றுநின் தழைத்த குரலைப் புனைக' என்றாள் (அகம். 369:11). தலைவியின் தலையில் கிளைத்த மெனகுரல் கீழே தாழ்ந்து வீழ்ந்தன (குறு. 337:1,2). வினைமுற்றி மீண்ட தலைவனின் வரவறிந்த தலைவி அதுகாறும் மண்ணாத கூந்தலின் மாசுபோகத் தூநீராடிச் சிலவாய மலரைக் கொண்டு பலவாய குரலில் முடித்தாள் (நற். 42:8, 9). கடலில் தலைவன் தலைவியுடன் நீராடியபோது அவள் முதுகில் தாழ்ந்திருண்டு விளங்கிய ஐம் பாலாக வகுக்கப்பட்ட குரலைப் பிழிந்து துவட்டினான் (நற். 96:4-6). பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவியைப் பார்த்து 'இவ்விளவேனில், அருவியின் அருகே நின்ற முல்லைப்பூக்களை நும் கமழ்கின்ற குரலுக்கு நிறையக் கொய்து கொணமின் என்று கூறிக் காதலர் விட்ட தூதாக வந்துள்ளது' எனத் தோழி கூறினாள் (கலி. 32:16-18). பரத்தையரின் குரலினின்றும் உதிர்ந்த பூந்தாதுகள் தலைவனின் தோளில் கிடந்தன (கலி. 88:1,2). வையை வெள்ளம் காணச்சென்ற மகளிர் சிலருடைய நீலமணி போன்ற நிறமுடைய குரல்மீது

வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்தன (பரி. 10:89).

6. இசை. பாணனது பொன் கம்பியை ஒத்த முறுக்கடங்கி நரம்பினையும் மின்னலைப் போலும் தோலினையும் வண்டிசை போலும் குரலினையும் - இசையினையும் - உடையது பாணனது சீறியாழ் (புறம். 308:1-3). நரம்பிலிருந்து எழும் இனிய குரலைத் தானத்திலே நிறுத்தும் குழல் போல ஒலிக்கும் ஓசையுடைய தேனீக்களோடு தும்பிகளும் ஒன்று கூடி ஒலிக்கும் (கலி. 33:22,23). கடப்ப மலரில் தாதினை ஊதும் வண்டுகள் முரலும் குரல் பண்கள் போன்றன (பரி. 14: 3, 4). திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருபக்கம் பாணரது யாழின் இனிய குரல் எழும் (பரி. 17:9). திருப்பரங்குன்றத்தில் முரலும் குரலையுடைய தும்பிகள் விரலைச் செறித்தும் விட்டும் வங்கியத்தின் துளையினினு எழுப்பும் இசைக்குப் பொருந்த மலர்ந்த மலரிடத்துப் பாடின (பரி. 31: 33,34).

7. மிடற்றுப்பாடல். மருதம் பண்ணிய சீறியாழின் நரம்போசைக்கு மேற்போகாது அவ்வோசையுடன் கூடி ஒரோசையாய் இனிதாகிய குரலை - மிடற்றுப் பாடலை - உடைய விறலியர் தொல்லியல் மரபின் தம்முறை வழாது கடவுட் பழிச்சினர் (மலை. 534-538). திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருசார் பாண்மகள் பாடும் பாலைப்பண்ணாகிய அழகிய குரலின்கண் கிளர்ச்சியுடைய கிழமை நிறை குறைகள் தோன்றின (பரி. 17:17,18).

8. மிடறு. மகளிர் கூட்டத்தினர் நரம்பு ஆரவாரித்தா லொத்த இனிய குரலை - மிடற்றை - உடையவர் (குரு. 212).

9. கடல் (ஆகுபெயர்). காற்று எழுப்பிய அலைகள் முழங்கும் குரல் - ஒலியுடைய கடல் - வேலியாகச் சூழப்பெற்றது உலகம் (பதி. 63:17,18).

10. தோகை. குறவர் நிலத்தை உழாதே வித்திய பரிய குரல் - தோகை - உடைய சிறுதினை முற்பட விளைந்திருந்தது (புறம். 149:5,6).

11. சொல். 'வேள எவ்வியின் மார்பில் வேல் தைத்த விழுப்புண் பல என்று விடியற்காலத்துச் சொல்லிய குரல் - சொல் - பொய்யாகுக' என்று வெள்ளெருக் கிலையார் பாடுவர் (புறம். 233:4-8).

12. யாழ் (ஆகுபெயர்). வியப்புமிக்க இனிய குரலை - யாழை - உடைய விறலியர் பக்கமலையில் குறிஞ்சிப்பண் பாடினர் (மலை. 858,859).

13. கழுத்து (ஆகுபெயர்). களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட தன பெண்ணின் வேறுபாட்டைக் கண்ட

தாய் அவள் பேய்க்கோட்பட்டாள் எனத் தவறாக எண்ணி ஆட்டின் குரலை - கழுத்தை - அறுத்துத் தினைப்பிரப்பை வைத்து வெறியாட் டெடுத்தாள் (குற. 263:1-6).

குரல்குரல் - செம்பாலை. சீறியாழில் இசைநூல் கூறுகின்ற முறைப்படி குரல்குரலாக - செம்பாலையாக - வாசித்து நல்லியக்கோடனின் பண்பியல்புகளைப் பலவாறாகப் பாணன் பாராட்டினான் (சிறு. 228-235).

குரவி - ஒருவகைக் கொடி. நீர் நாய் ஒள்ளிய செங் குரவிக்கு கொடியுடைய தண்கயம் கலங்க வாளை மீனை நாளிரையாகப் பெறும் (புறம். 283:1,2).

குரவம் - ஒருவகை மரம். தலைவி குறிஞ்சி நிலத்தில் பறித்த மலர்களுள் 'குரவமரத்தின் பல இதழ்களையுடைய மலரும் ஒன்றாகும் (குறி. 69). வண்டினம் ஊதுந்தோறும் குரவத்தின் கிளையிலுள்ள நறு மலர்கள் கோங்கு மலரிடத்தே உதிர்ந்தன (அகம். 317:10,11). பல மலர்களைக் கொண்ட பசிய அரும்புகளையுடைய குரவம் சோலையில் அழகு பெற்றது (குற. 341:1,2). குரவம் ஈன்ற பாலை போன்ற மலரைப் பேதை மகளிர் மகவாகக் கொண்டு விளையாடுதற்கு இளவேனிற் பருவத்தில் கொய்வர் (ஐங். 344:2,3). பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் குரவமும் மரவமும் மலரும் இளவேனிற் காலங்கண்டு மீண்டான் (ஐங். 357:1,5). இளவேனிற் பருவத்தே குரவத்தின் நீண்ட கிளையிலிருந்து கருங்குயில ஆர்ப்பரிக்கும் (ஐங். 369:4,5). குரவு, குரா காண்க.

குரவு - குராமரம். முன்பனிக்காலம் நீங்கப் பெற்ற அரிய செவ்வியை யுடைய இளவேனிற் காலத்துக் குரவு - குராமரம் - மலர்ந்தது (அகம். 97:16, 17). பாம்பின் பல்போன்ற முதிர்ந்த அரும்புகளையுடைய குரவின் நறுங்கிளையைத் தென்றல் ஊடறுத்துச் சென்றது (அகம். 237:3,4). குறுமை பொருந்திய குரவின் சிறிய அரும்புகள் முதிர்ந்த நறிய மலரில் வண்டு விழுதலால் எழுந்த மணத்தைத் தென்றற் காற்றுப் புகுந்து கலந்து வீசியது (நற். 56:1,2). பின்பனிக் காலம் வருமென்று முன்பனியின் கொழுந்தை முற்படவிட்டு அறிவுறுத்தற்கு அடையாளமாகக் குரவு அருமபிண (நற். 224:2,3). குறும்புனத்தைச் சேர்ந்த குறுகிய காலையுடைய குரவின் குவியினர் வான்பூ ஆடுடைய இடை மகன் சூடப் பூக்கும் (நற். 268:1,3). குரவம், குரா காண்க.

குரவை - குரவைக்கூத்து. யானைக்கூட் சேய் மாத்தரஞ்

சேரலிரும்பொறையின் சின மிக்க வீரர், பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற பைந்தும்பையுடன் பனந்தோட்டைச் செருகிக் குரவை - குரவைக்கூத்து - ஆடுதலினால் எழும் ஒலி கடலொலி போல்கிளர்ந்து பொங்கியது (புறம். 22:20-23). பரதவர் வெப்புடைய மதுவையுண்டு மெல்லிய குரவைக்கு அமைந்த தாளத்திற்கேற்ப ஆடுவர் (புறம். 24:4-6). குறவர் மாக்கள் வளைந்த மூங்கிற் குழாயில் விளைந்த தேறவை நுகர்ந்து, வேங்கை மரமுடைய முனறிலிற் குரவை அயர்வர் (புறம். 129:1-3). மலர் களித்தலில் பெற்ற கள் நிறைந்த மனைகளையுடைய கோசர் தீவிய களளின் தெளிவையுண்டு களிப்பேறி இனிய குரவையாடுமிடத்து இசை எழுப்புவர் (புறம். 376:7-9). பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் ஆட்சிகுதப்பட்ட புகாரில் வாழும் உழவர் மகளிர் இரவும் பகலும் தாமணிந்த பொன்னிழைகளைக் களையாராய் வளமிகக் பல விடங்களில் குரவையாடி மகிழவர் (பதி. 73:4-9). குறவர் தம் சுற்றத்துடன் மூங்கிலில் விளைந்த தேனாற் செய்த கட்டெளிவை உண்டு டிகிழந்து தொண்டகம் என்னும் சிறுபறையின் ஒலிகேற்பக் குரவை அயர்வர் (முரு. 194-197). மணற்குளறுகள் மிக்க கடற்கரையி லிருக்கும் பரதவ மகளிர் ஆடும் குரவையொலியுடன் பிற ஒலிகளும் கலந்து ஒலித்தன (மது. 96, 97). வேலன் கார்காலத்து மலராகிய குறிஞ்சியணிந்து கடம்பு குடுதலால் அழகு மிகுகின்ற முருகனைத் தன் மெய்க்கண்ணே நிறுத்த மகளிர் தம்முள் தழுவிக் கைகோத்துச் சேரிதோறும் குரவையாடினர் (மது. 612-615). நாட்காலத்தே நறவைப் பருகிய குறவர் தம் பெண்டிருடன் மலையுச்சியிற் கூடிச் சிறுபறை ஒலிகைக் குரவை அயர்ந்தனர் (மலை. 320-322). ஞாமல மரத்தின கிளையில தாழை விழுது கொண்டு அமைத்த ஊசலில் ஆடிக் கீழைக் காற்றுக் குவித்த மணலில் குரவை யாடுதலை வெறுத்தால தலைவி ஆயத்தோடு கடலாடுவாள (அகம். 20:5-8). வேங்கையின் பொன்னோற பூக்கள் பரந்து பாறைகளை அழகுறுத்தும் முற்றத்தில் குறவர் மனைக்கணுள்ள மூத்த மகளிரோடு குரவை ஆடுவர் (அகம். 232:7-10). மகளிர் பொலங் காசுகளைத் தொடுத்தணிந்த தம் அலகுவிடத்தே பூக்களோடு தளிர் விரவித் தொடுத்த ஆடை அசையக் கொம்பினின்று எழும் தெள்ளோசை முழங்கத் தம் விளையாட்டுப் பாவையை உணதுறை யிடத்தே கொணர்ந்து குரவை அயர்வர் (அகம். 269:15-20). மகளிர் தம் கணவரது நற்பண்பில்லாத பரததைமைகளைப்

பாடிக் காஞ்சி மரத்து நீழலில் குரவை ஆடுவர் (அகம். 336:6-9). வேங்கை மரத்தையுடைய முன்றிலில் குறவர் மகளிர் குரவை அயர்வர் (நற். 276:10). நெய்தல் நில மகளிர் விளையாடுதலை வெறுத்தால் குவிந்த வெண்மணற் பரப்பின மேல குரவையாடுவர் (ஐங். 181:1-3). 'நீயும் நின் காதலனும புணர இம் மலையுறை தெய்வம் மனமகிழும்படி யாம மகிழந்து குரவையைக் கைகோத்தாடுதற்கு அக்குரவைக் கூத்தினிற் கொண்டுநிலைச் செய்யுளை நீ பாடுக' என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 39:26-29). சிறுகுடியின் மனறத்தில் ஆடும் பண்ணமைந்த இனிய தாளத்தையுடைய குரவையில ஏறு தழுவிய பொதுவன தோளையும் ஏறு தழுவ வதற்குக், காரணமானவளது மென்றோளையும் கொண்டாடிப் பாடினர் (கவி. 102:34 - 39). நம் சுற்றத்தார் கூறும் முறைமையைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடி 'எங்கோ வாழ்க' எனத் தெய்வத்தைப் பரவுவோம் எனத் தோழி தலைவிக் குரைத்தாள் (கவி. 103:75-79). தலைவி ஆயத்தோடு ஆடுங் குரவையுள் தலைவன அருமை செய்தான போல நோக்கித் தலைவிக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச் செய்தல் கொலையேற்றைத் தான அடக்கித் தழுவிய மனசெருக்கினாலேயாம் எனத் தலைவி தோழிக் குரைத்தாள் (கவி. 104:69-72). காஞ்சிப் பூவின் தாது உதிர்ந்தாற் போன்ற தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திடத்து மகளிர் குரவையயாவர் (கவி. 108:60,61).

குரால் - 1. கூகை. பல்வேறு தீ நிமிதங்களுள் அச்சத்தைத் தரும் குரால் - கூகை - தன் குழறு குரலெடுத்து ஒலித்தலும் ஒன்று (புறம். 280:5). வேம்பின் பெரிய கிளையிலிருந்து குராலாகிய கூகை இரவு முழுதும் குழறியது (நற். 218:7,8).

2. பசு. பனறிகளால் புழுதியாகப்பெட்ட விடுநிலத் தினகை புதிதாக வந்த பெரு மழை பெய்து நீங்க அவவிடத்திலுள்ள பள்ளங்களில் தங்கிய நீரைக் குரால் - பசு - உண்டது (புறம். 325:1-3).

குரால் - 1. கூகைப்பேடு. பசிய இறைச்சித் துண்டங் களை வைத்த இடத்தை மறந்த கூகைச் சேவலை இடுகாட்டில் அதன் குரால் - கூகைப்பேடு - வருத தும் (பதி. 44:17-19). பெரிய மாளிகையிலே வெந்து வீழ்ந்த கரிந்த குதிரிடங்களில் சூட்டினையுடைய கூகைச் சேவல் குராலோடு இருந்து குழறும் (மது. 169, 170). ஆடவர் எருதினைக் கொண்டு அதன் தசையைத் தீயிற் சுட்டுத் தின்ற வேட்கை நீங்கத் தோப்பிக்கள் பருகிப் புலால் நீங்காத கையினராய்க் கழுவாத வாயினராய் இடையறாது விட்டு விட்டு

ஒலிக்கும் குடுமியினையுடைய குராலின் ஒலியோடு கூடிச் சீறார் மருங்கில் கூத்தாடுவர் (அகம். 285: 12-20). மூதாரிடத்திலுள்ள அகல்நெடுந் தெருவில் கூகைச் சேவல் தன் குராலோடு கூடி, மக்கள் இயங்காத பெரிய நாற்சந்தி கூடுமிடத்தில் யாவர்க்கும் அச்சம் உண்டாகும்படி குழறும (நற். 319: 3-5).

2. சிவப்புகழு. மாறுபாடு மிக்க குரால் - சிவப்பு ஏறுதாழ்ந்த சடையினையும் ஒரு பக்கத்தே பிறைநுதலினையுடையாளையும் கொண்ட மூன்று கண்ணையுடையோனது (சிவனது) நிறத்தைப் பெற்றிருந்தது (கனி. 104: 11, 12). குரால் கணிசசிப் படையினை உடைய சிவனின் நீலமணிபோலும் திருமிடற்றின் அழகு போலக் கரிய சருச்சரையுடைய கழுத்தினையும் ஏந்தின குட்டேற்றினையும் உடையது (கனி. 105: 13, 14).

3. செந்நிறம். 'கிணற்றில் வீழ்ந்த குரால் - செந்நிறம் - கொண்ட பசு படுத்துன்பத்தை இரவில் கண்ட ஊமனைப் போல, என் பொருட்டு நீ படும் வருத்தத்தினால் துயரைப் பொறுக்கும் ஆற்றல் இலன் ஆயினேன்' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 224: 3-6).

சூரிசில் - தலைவன். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் சூரிசில் - தலைவ - என விளித்து அவன் தடக்கைகள் வலியவாயினமைக்குரிய காரணங்களைக் கூறினார் (புறம். 14:1-11). 'சூரிசில், நீ அருளாமையாற் கண்டார் இரங்க மெலிந்து வருந்தும் நின் திருந்திழை அரிவையின் கூந்தல் மாலையைச் சூட நின் குதிரைகள் தேரைப் பூண்பன வாருக' எனப் பேசனை நோக்கி அரிசில கிழார் கூறினார் (புறம். 146: 5-11). தன்பால் வருவோர்க்குக் சூரிசிலாகிய தலைவன் நல்கும் பரிசில் பகைவரை வென்று பெற்ற பொருளாகும் (புறம். 333: 19). 'போர்மிகு பொருந், சூரிசில்' எனச் செவ்வேள் விளிக்கப் பெறுதல் (சூரு. 276). 'சீர்மிகு சூரிசில்' எனத் தலைவன் விளிக்கப் பெறுதல் (அகம். 184: 19). என் கையிலுள்ள வளையல்களை நெகிழச் செய்த பெருமை பொருந்திய சூரிசிலும் ஆடுகள் மகனே; யானும் ஆடுகள் மகனே எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 31:4-6). குருசில் காண்க.

சூரிசிலர் - தலைவர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நெருப்பு நடந்தாற் போன்ற பகைவர் படைக்கு நடுவே சென்று யானைகளைப் போர்க்களத்தே பட வெட்டிச் சீரிய புணணினால் வீழ்ந்த சூரிசிலரை - தலைவரை - கொணர்மின எனக் கூவி அவர்க்குப் பொன்னாலாகிய தும்பைப் பூவினைச் சூட்டினான் (மது. 734-738).

சூரி - குருவி. பகைவர் விடுத்த அம்புகள் யானை மீது ஊடுருவித் தங்கியிருந்த தோற்றம், மலையிடத்தே தங்கிய சூரி - குருவி - இனம் போன்று காணப்பட்டது (புறம். 19:7-9). வலம்புரிச் சங்கம் தூக்கணங் சூரி இயின் தொங்கும் கூட்டையொப்ப இல்லத்தின் ஒரு பக்கத்தே தொங்கியது (புறம். 225: 11,12). மனையில் வாழும் சூரி இயின் கரிய கழுத்தை யுடைய சேவல், பாணரது யாழ் நரம்பின் கோது களுடன் பீலியைக் கொண்டு செய்த கூட்டிடத்தே நெல்லரிசியை யுண்டு தன் பெடையோடு தங்கும் (புறம். 318:4-8). பாரியின் பறம்பு மலையில் வரிசையாகப் பறக்கும் சூரி இயினம் காலையில் புறம் போய் நெற்கதிர்களைக் கொண்டு வருதற்கு அந் நெற்கதிருள்ள இடங்களைத் தேடித் திரிந்து பொழுது சாயும் வேளையில் மீளும் (அகம். 303:10-14). தலைவியும் தோழியரும் மலைச்சாரலில் மூங்கிலை யறுத்து இயற்றிய தட்டையால் தினைக் கதிர்களைக் கவரும் சூரி இ ஓட்டுவர் (அகம். 388:3-5). ஆம்பல் மலரின் வாடலையொத்த குவிந்த சிறு கினையுடைய வீட்டில் வாழும் சூரி, முற்றத்தில் உலரும் தானியங்களைத் தின்று, மன்றத்திலுள்ள எருவின் நுண்தாதைக் குடைந்து, மனையிறப்பில் தன் குஞ்சுகளோடு மாலைக் காலத்துத் தங்கும் (குறு. 46:1-6). தலைவி புனத்தின்கண் தினையை உண்ண வரும் சூரி இயை ஓட்டுவாள் (குறு. 72:4,5). ஊரினுள் இருக்கும் சூரி இயின் துள்ளு நடையை யுடைய சேவல், சூல் முதிர்ந்த பேடைக்குப் பொறை உயிர்த்தற்குரிய இடத்தை யமைக்கும் பொருட்டுக் கரும்பின் வெண்பூவைக் கோதியெடுக்கும் (குறு. 85:2-5). எந்தையும் யாயும் உணரும்படி களவொழுக்கத்தைக் கூறிய பிறகு தலைவன் வந்து வரைவினை இரப்ப, இதுகாறும், வளைந்த சிறகையுடைய தூக்கணங் சூரி பனை யிடத்தேயமைத்த கூட்டைக் காட்டிலும் மயக்கம் அடைந்திருந்த இவ்வூர் இப்பொழுது நம்மொடு ஒன்றுபட்டது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 374). புதல்வரின சிறுதோளில் மாட்டிய செல்வரிப் பறையின் கண்ணகத்து எழுதிய சூரி அடிபடுதல் போலத் தலைவன் நெடுநதேரில் பூட்டிய குதிரைகள் கோல் கொண்டு அலைக்கப் பெறுவனவாருக என்று தோழி கூறினாள் (நற். 58:1-4,11). மனையகத்து உறைகின்ற சூரி இயின் கரிய தாழ்வாயையுடைய சேவல் வேற்றுப்புலத்துப் பெடையோடு புணர்ந்து தங்கி வர, அதன் புணர்குறியைக் கண்ட பேடை தன் பிள்ளைகளோடு சேர நின்று கூட்டினுள்ளே புகாத படி தடுத்தவினால் சேவல் மழையிலே நனைந்து

நடுக்கமுறப் பின்னர் அதனை நோக்கி நெடிது நினைந்த பேடை இரக்கமுற்றுத் தன்பால் வரு மாறு அழைத்தது (நந். 181:1-9). மனைவாழ் ஊர்க்குரீஇயின் முட்டையை உடைத்தாற்போன்று புன்னையின் பெரிய போது மலரும் (நந். 231:6,7). அறிவுமிக்க சூரீஇ தான் முயன்று செய்த கூடு மூங்கில் அடித்தனாடுடன் அசையுமாறு வாடைக்காற்று மோதும் (நந். 266:9-11).

சூரீஇப்பூனை - சிறுபூனை. தலைவியும் தோழியரும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் சூரீஇப்பூனையும் - சிறுபூனையும் - ஒன்றாகும் (குறி. 72).

சூரு - 1. நிறம். சூரு மயிர்ப் புருவை (பெண் ஆடு) (ஐங். 238:2). சூருமயிர்க் கடுவன (ஐங். 275:1). சூருமணி யானை (பரி. தி. 2:71).

2. நிறமுடைய ஏறு (ஆடுபெயர்). உலண்டினது (பட்டுப் பூச்சியினது) நிறம்போன்ற புல்லிய சூருவை - நிற முடைய ஏற்றினை - அஞ்சாது பாய்ந்த பொது வனை அது சாலக் குத்திக் கோட்டினைக் கொண்டு குலைத்தது (கவி. 101: 15-17).

சூருக்கத்தி - மரவகை. தலைவியும் தோழியரும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் பசிய சூருக்கத்திப் பூவும் ஒன்றாகும் (குறி. 92). உழவர் மடமகள் அழகுடைய பஞ்சு போன்ற மேலே புறவிதழையுடைய பசிய சூருக்கத்தி மலருடனே பித்திகை மலரையும் விரவி. விலைக்குக் கொள்ளீரோ என்று கூவி அம் மலர்களிட்ட கடகப் பெட்டியுடன் திரிந்தனள் (நந். 97:5-9). சூருக்கத்தி, பாதிரி முதலான பல மலர்களும் வையை யாற்றின் இருகரைகளிலும் மண்ம் பரப்பும் (பரி. 12:79 81).

சூருகிலை - முருக்கிலை. தலைவியும் ஆயமும் பறித்துக் குவித்தனவற்றுள் சூருகிலையும் - முருக்கிலையும் - ஒன்றாகும் (குறி. 73).

சூருகு - 1. நாரை, கொக்கு ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பறவைப் பெயர். அயிரையாகிய கொழுமீன்களை உண்ணும் பொருட்டு மரந்தோறும் குழுமியுள்ள வெண் சூருகுகளை மகளிர் ஒப்பினர் (பதி. 29:4-6). கழியிடத்தே இரையைத் துழாவிய சூருகுகள் பூங்கொத்தையுடைய புனனைக் கிளையில் தங்கின (பதி. 30:3,4). கார்காலத்து மேகக் கூட்டத்தின் முன்னே ஓரொருகால் ஒழுங்கு குலைந்து செல்லும் சிறந்த பறத்தலையுடைய சூருகின் நீண்ட வரிசையை யொப்ப, கொல்களிறுகள் நெருங்கிய பல கேடகங்களின் தொகுதியோடு நெடுந்தேரில் அசைகின்ற கொடிகள் விளங்கின (பதி. 83:1-4). சூருகுகள் ஒலித்தன (மது. 268). கரும்பின் ஒங்கின தண்டின்

மீதிருந்த வெண்குருகு ஒலிக்கும்படி வாடைக்காற்று வீசிது (அகம். 13:21-23). மீனையுண்ணும் மெல்லிய சிறகினையுடைய சூருகின் கூட்டம் புனனை மரத்திலுள்ள கூடுகளைச் சேர்ந்தது (அகம். 40:3,4). வெம்மையுற்றுச் செல்லும் ஞாயிறு மலை பிளக்கக் காய்ந்திடலால் அவ்விடத்தைக் கடந்து செல்லும் சூருகுகள் உருகி வருந்தின (அகம். 55:1,2). நெற கதிரினைப் பசிய அவலாகக் குற்றும் உலக்கையின் விரைந்த இடிக்கு அஞ்சிய, நிறைந்த சூலினை யுடைய வெண் சூருகு வாழையின் உயர்ந்த மடலில் இராது மாமரத்தின்கண் குறுகப் பறக்கும் (அகம். 141:17-21). இரைதேடும் வெண்குருகினைக் கண்டு அஞ்சிய நண்டு அயலிலுள்ள சேற்றுப் பிழம்பில் வரியுண்டாக ஓடிச் சென்று தன் மண் அளையுள் பதுங்கும் (அகம். 176:8-12). பசும்புதரி லுள்ள செறிந்த கிளைகளில் சூருகு இருந்ததைப் போன்று வெண் கூதளத்தின் முகை விரிந்த மலர்கள் தோன்றின (அகம். 178:8-10). புலங்கள் தோறும் சூருகுகளின் கூட்டம் கல்லென்று ஒலித்தது (அகம். 217:11). மகளிர் பொய்கையிலுள்ள கோரைகளைக் கோதி, கழுவியாகிய கரந்தைச் செறுவிலுள்ள வெண்குருகுகளை ஓட்டுவர் (அகம். 226:4-6). வயலிலுள்ள கரும்பின் திரண்ட காம் பினையுடைய பெரும்பூ மழையில் நனைந்த சூருகினைப் போல ஈரங்கொண்டு வளைந்திருந்தது (அகம். 235:11-13). தாழைகளையுடைய சோலையின் மேலேயிருந்து சூருகினம் ஒலித்தது (அகம். 260:2,3). வானில் வேகங் கொண்டெறிந்த கூதாளி மாலை போலப் பசிய காலினையுடைய வெண் சூருகுகள் தாவும சிறகினை வளைத்துக் கடற பக்கத்தே நாட்காலையில் பரவி அமர்ந்தன (அகம். 273:1-3). பரதவர் மணலிடத்தே புலரும்படி பெய்த மீன்களைத் தின்னும் சூருகுகளை உடையது கானலம் பெருந்துறை (அகம். 300:1-4). ஈங்கையின் புது மலரும் மாவின் இளந்தளிரும் தன்னை வருட, மீனையுண்ட சூருகு துயின்றது (அகம். 306:3-5). இனிய நிழலையுடைய புனனையில் சூருகுகள் உறங்கும் (குற. 5:2). தலைவன என்னைக் களவில மணந்த காலத்தில் சான்றாவார் ஒருவரும் இலர் ஆயினும், உண்ணும் பொருட்டு, ஓடுகின்ற நீரில் ஆரவ மீனின் வரவைப் பார்த்து நிற்கும், தினையின் அடியைப் போன்ற சிறிய பசிய காலகளை யுடைய சூருகு அவ்விடத்து இருந்தது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 25). ஊர்க்கு அணித்தாகிய கான்யாற்றிலும் பொய்கையிலும் வெண்குருகு இரை தேர்ந்துண்ணும் (குற. 113:1-3). சூருகு கவர்ந்து கொள்ள அதன் வாயினின்று தப்பி

நீருள் குளித்த கெண்டைமீன் அயலதாகிய தாமரையின் வெள்ளரும்பைக் கண்டு (குருகெனக் கருதி) வெருவும் (குறு. 127:1,2). பூழியரது கானலம் பெருந்துறை சிறிய தலையையுடைய வெள்ளாட்டின தொகுதி பரவினாற் போன்ற மீனையுண்ணும் குருகுகளை யுடையது (குறு. 163:1-3). கடலைகள தாக்கிய தாழையின் வெண்பூ குருகினைப் போல மலரும் (குறு. 228:5,6). தாழையின் முதிர்ந்த கொழுமுகை, குருகு கோதுகின்ற சிறகைப் போல விரிந்து மடல் அவிழ்ந்தது (குறு. 228:1,2). குருகு வானத்தின்கண் உயரப் பறத்தல நன்னிமித்தமாகக் கருதப் பெற்றது (குறு. 260:1-4). உப்பங்கழியில் இரை தேர்ந்துண்ட கரிய காலையையுடைய வெண்குருகுகள் அடைகரையிலுள்ள தாழையிடத்தே கூடிப் பெருங்கடல் திரையொலியினால் துஞ்சும் (குறு. 303:1-3). தலைவி முலைகளின் இடையிலுள்ள இடம், தலைவன் பிரிவால் அழுத கண்ணீரால் நிறைந்து கரிய காலையையுடைய வெண்குருகு மேயும் பெரிய குளம் போல ஆயிற்று (குறு. 325:5,6). தண்கமழ் கானலில் வெண்குருகுகள் ஒலித்தன (குறு. 381:4). உமணர் கல்லுப்பின் விலை கூறி ஆனிரையை எழுப்புகின்ற, நெடுநெறியிற் செலுத்தும் சகடம் மணலின் மடுத்து முழங்கும் ஓசையைக் கேட்டுக் கழனியிலுள்ள கருங்கால் வெண்குருகுகள் வெருவின (நற். 4:7-11). பொய்கைதோறும் இறா மீனைத் தின்னும் குருகினம் ஒலித்தது (நற். 27:7,8). புனணையின் நெடுஞ்சினையில இருக்கின்ற முதிர்ந்த சூலையையுடைய வெண்குருகு அலையோசையை வெருவும் (நற். 31:10,11). கருங்கால வெண்குருகே, நீ நின் சுற்றத்தோடு சென்று நீர்ப்பரப்பிலுள்ள இரையை உண்டு, தாவிப் பறந்து வருதலை விரும்பினையாயினும் நின் கிளையோடு சிறிது இங்குத் தங்கியிருந்து என் சொற்களைக் கேட்பாயாக; இம் மாலைப்பொழுது எனக்குப் பெருநதுன்பத்தைச் செய்கின்றது; அதனை நீ அறியின் என குறையை நுங்கடற்றிறைச சோப்பனிடஞ் சென்று அவன் உணருமாறு உரைப்பாயாக' எனத் தலைவி அதனை (குருகை) விளித்துப் புலம்பிக் கூறினாள் (நற். 84). இறா மீனைத் தின்றெழுந்த கருங்கால வெண்குருகுகள் உப்புக் குவட்டின் மேலாகச் சிறகை வீசிப் பறந்து கரையிலுள்ள புனணை மரங்களிலே தங்கின (நற். 67:3-5). சோலையிலுள்ள புனணையின் நுண்தாது, கீழ்க்காற்று வந்து மோதுந்தோறும் குருகின் வெளிய முதுகில் உதிர்ந்து மறைக்கும் (நற். 74:7-9). கழியிடத்துள்ள மீனாகிய இரையை உண்ணும் குருகுகளின் நிரையாகிய பறவைக் கூட்டம் பணைமடலிற் கட்டிய குடம்பையிடத்தே இருப்பொழுது

தில் நெருங்கி யுறையும் (நற். 123:1-3). தாழையின் மடல் முறிந்து சாயும்படி இறாமீனைத் தின்ற குருகினம் அங்குத் தங்கி வீற்றிருக்கும் (நற். 131:4-6). உமணர், தம் வண்டி முறிந்த விடத்திலே போட்டொழிந்த இயல்புநத பழைய பாரின்கண் வெண்குருகு சினையை ஈனும் (நற். 138:3,4). தலைவியும் தோழியும் மணல்மேட்டின் இடிந்து சரிந்த கரைக்கண்ணே நின்று, சங்குகளைக் குலையாகத் தொடுத்தாற் போன்ற குருகுகளின் வரிசையை எண்ணிப் பகற்பொழுதைத் தலைவனோடு போக்கினர் (நற். 169:3-5). புன்னையின் பெரிய கிளையிலே புதுவதாக வந்து தங்கிய வெண்குருகுகளின் நரலோசை, ஆய்அண்டிரனது நாளோலக்கத்தில் இரவலர் பரிசிலாகப் பெற்ற நெடுந்தேரின் ஓசைபோன்றிருக்கும் (நற். 167:1-4). 'நீ பிரியின், மீன் இனத்தைத் தின்ற வெண்குருகு மிதித்த நீர்வற்றிய குளத்து நெய்தன் மலர் போல இவள் ஒரு நொடிப் பொழுதும் உயிர் வாழாள்' என வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவனிடம் தோழி தலைவியின் நிலையை எடுத்துக் கூறினாள் (நற். 183:9-11). பாணர், தெறுகின்ற சினம் தணிதற்கரிய தெய்வத்தின் முன்சென்று அதன்சினம் அடங்குமாறு யாழின் நரம்பினோசையை எழுப்பிப் பாடினாலொத்த இனிய குரலையையுடைய குருகுகள் நிரம்பப் பெற்றது கங்கையாறு (நற். 189:2-5). பணைமடலிற் கட்டிய குடம்பையில் தங்கிப் பிரிவால் வருந்தும் வெண்குருகு நடுயாமத்தில் நரலும் (நற். 199:1-3). கழியிடத்தில இரையை விரும்பி எழுந்த கருங்கால் குருகின் குத்துக்குத் தப்பியோடிய இறவின் ஏற்றை தாழைப் பூவினைக் கண்டு (குருகென) அஞ்சும் (நற். 211:3-8). கழனியிடத்துக் குருகுகள் ஆரவாரித்தன (நற். 216:7). கொழுமீனை அருந்தக் குருகினம் மணல்மேட்டில் ஏறியிருந்து அரசரது காலாட் படைக் கூட்டம் போலக் காட்சியளித்தது (நற். 291:2-4). புதரிலுள்ள இணடின் குழை முதுகைத் தடவிக்கொடுப்பத் தன் சிறகு குவிநதுருந்த வருத்த மிக்க வெண்குருகைப் பார்வையாக்கிய வேட்டுவன அதன் காற்கட்டை அவிழ்த்து விட்டான் (நற். 312:2-1). துன்பத்தைச் செய்யும் குருகு, கழனியின்கண் இரையுண்டு பின் சிறுகுடியிலுள்ள பணைமடலில் ஏறியிருந்து, தன் பேடையைக் குடம்பையில் வந்து புணருமாறு அமையாது கூவும் (நற். 338:7-12). மாலைப்பொழுதில் நிறைந்த சிறகுடைய குருகின் கூட்டம் வானத்தில் நெருங்கிச் சென்றது (நற். 369:2). கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள பணையின் முதிர்ந்த பழம் கழியின் கருஞ்சேற்றில் புதையும்படி வீழ்ந்த தனால் சுற்றத்தையையுடைய குருகுகள் இனத்தோடு

இரிந்தோடின (நம். 372:2-5). புன்னையின் நறுந்தாது உதிரும்படி அதன்கிள்ளி மீது அணிசெய்தாற்போன்று வைகிய குருகின் கூட்டம் இரை வேண்டிப் பெயர்ந்து உலவியது (நம். 375:1,2). மருதமரத்தில் இனத்துடன் குருகு தங்கும் (ஐங். 7:4). புதர்மீது அசைகின்ற வேழத்தின் வெண்பூ, வானத்தில் பறக்கும் குருகு போலத் தோன்றும் (ஐங். 17:1,2). குருகு உடைத்துண்ட யாமையின் மிச்சிலாகிய இறைச்சியைப் பறைத்தொழில் வினைஞர் இட்டு வைத்து உண்ணும் உணவோடு சேர்த்து வைப்பார் (ஐங். 81:1,2). வெள்ளிய தலையையுடைய குருகின் பார்ப்புக்கள் அழைக்குங் குரல் நெடுங்கழனியில் ஒலிக்கும் (ஐங். 86:1,2). பொழிலின்கண் தனிக்குருகு உறங்கியது (ஐங். 144:2). பறக்கும் ஆற்றல் கெட்ட முது குருகு கடலில் வலைஞர் தந்த கொழுமீனாகிய உணவினைத் தின்னக் கருதி வாய்ப்பினை எதிர் பார்த்திருக்கும் (ஐங். 180:2,3). கழியிலுள்ள நெய்தலை நீக்கி மீனையுண்ட குருகு இளங்கானலில் தங்கியது (ஐங். 184:1,2). மிகுதியாகப் பெய்கின்ற பனி வருத்துதலானே உய்தற்கு வழியின்றிக் குருகினம் ஆரவாரித்தது (ஐங். 457:1,2). இன்றுணையாகிய தலைவன் பிரிந்ததனால் நலங்கெட்ட தலைவிக்கு, இராக் காலத்தே தன் சேவலைப் பிரிந்து வருந்தும் தனிக்குருகு துணையாகி உசாவும் (கவி. 121:15-18). அழகிய சிறகினையுடைய இனக்குருகு இராக்காலத்தே ஒருகால் ஒலிக்குமிடத்து அது தலைவனது தேர் ஒலி என்று தலைவி துணிவாள் (கவி. 126:6,7). இளவேனிற் காலத்தில் குருகுகள் இரை தேரும் வண்ணம் வையையில் நீர் சுருங்கிக் கிடக்கும் (பரி. 6:76,77).

2. துருத்தி. மகட்போக்கிய தாய் உலைக்கண் ஊதும் குருகு - துருத்தி - போல வெய்துயிர்த்து, உள் மெலிந்து, வேவது போன்ற வெவ்விய நெஞ்சு மொடு கண் துயிலாது புலம்பினாள் (அகம். 55:7-9). கரடி இருப்பையின இனிய பழத்தை வெறுப்பின் கறையான் புற்றினை, கொல்லன் உலையில் ஊதும் குருகு போன்று உயிர்த்துப் பெயர்த்து இரைதேடும் (அகம். 81:1-5). களிற்றியானை கல்லகச் சிலம்பில் கையை உயர்த்திப் பெருமூச்செறிதலான் வேங்கையின் நறு மலர்கள், கொல்லன் குருகை மிதித்து ஊதும் உலையிற் பிதிர்ந்து எழும் தீப்பொறி போலப் பொங்கி, மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போலப் புதரில் வீழ்ந்து பரவின (அகம். 202:3-8). இரைதேடும் கரடியேற்றை வரிகளையுடைய புற்றுக் கிடைத்தலும் அதனைப் பெயர்த்து அதனிடத்தே உறைகின்ற நல்ல அரா நடுங்குமாறு முழங்கி, இரும்பு செய் கொல்லன் ஊதுகின்ற உலைக்குருகு போலப்

பெருமூச்செறிந்து அகமும் (நம். 125:1-4). தலைவன் தலைவியின் மென்விரற் போது கொண்டு அருளையுடைய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துப் பறாஅக் குருகின் (கொல்லன் உலைக்கனத்தருத்தி போல) பெய்துயிர்த்தான் (கவி. 54:9-11).

3. குருக்கத்தி. காஞ்சி மரத்தைச் சூழ்ந்த நெடிய கொடியினையும் பசிய இலையினையுமுடைய குருகின் - குருக்கத்தியின் - புற்கென்ற புறத்தினையும் வரிகளையுமுடைய பூக்கள், இடியப்பம் பாலிலே கிடந்தது போல மணவிடத்துக் குழிகளில் நின்ற நீரில் வீழ்ந்து கிடந்தன (பெரு. 375-379). குருகின் இலையுதிர் அதன்கண்ணிருந்து குயிலினம் கூவியது (பரி. 15:41).

4. குருத்து. வேரும் தூரும் மடலும் குருகும் - குருத்தும் - பறியாத நீண்ட கரிய பனைமீதுள்ள குலைகள் அதன் தலையினீங்கித் தரையில் உதிர்வன போலத் திருமால் ஏந்திய ஆழிப்படை அவுணர் தலைகளை உதிர்த்தது (பரி. 2:43-49).

5. கிரௌஞ்சமலை (ஆகுபெயர்). குருகு - கிரௌஞ்சமலை - எறிந்த வேலோய் எனச் செவ்வேள் விளிக் கப் பெறுதல் (பரி. 19:36).

குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை - அன்றிலது பெயரைப் பெற்ற மலை (கிரௌஞ்ச மலை). 'நாவலந் தீவினுள் வடபாலுள்ள குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரையை - கிரௌஞ்ச மலையை - உடைத்து அதனை வழிப்படுத்திய ஆறு மென் தலைகளை யுடையவர் முருகன் (பரி. 8:8-10).

குருசில் - தலைவன். முருகனது வெகுட்சிபோலும் வெகுட்சியினையுடைய அச்சம் பொருந்திய குருசில் - தலைவன் - என்று சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி சுட்டப் பெறுகின்றான். (புறம். 16:12). 'வெற்றி பொருந்திய குருசில்' என்பது சேரமான் தகடுரேறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையைக் குறித்த மோசிகிரனாரின் அண்மை விளி (புறம். 50:17). 'உறந்தையிடத்தே இருப்போனாகிய குருசில்பால் செல்வையாயின் நீ பிறன் வாயிலை நினையாதபடி அவன் நினக்கு மிக்க பரிசிலை நல்குவான் என்று பாணனைச் சோழன் நலங்கிள்ளியிடத்தே கோலூர் கிழார் ஆற்றுப் படுத்துவர் (புறம். 68:18,19). 'வெற்றி மிக்க குருசில்' என்று விளித்துக் குமணனிடத்தே பெருஞ்சித்திரனார் யானைப் பரிசில்வேண்டினார் (புறம். 161:20). தமக்குப் பரிசில் வழங்காத பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை, 'வேல்கெழு குருசில்' எனக் குறிப்பு மொழியாக விளித்தார் வடமவண்ணக்கன் பேரி

சாத்தனார் (புறம். 198: 10). சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை பரிசில் நீட்டித்தது பொறாத பெருங்குணரார் கிழார், 'குருசில், நான் இப்பொழுதே விடைகொண்டேன்; நீ வாழ்வாயாக' என்று கூறி அவனை விடுத்துப் புறப்பட்டார் (புறம். 310: 11, 12). போர்க்களத்தில் பகைவரது வேல்பட்டு வீழ்ந்த குருசிலொருவன் பக்கத்திலுள்ள படையின ரெல்லாம் தன்னைப் புகழத் தலை பணிந்து இறைஞ்சினான் (புறம். 285: 11-14). 'சினந்து செய்யும் போரினையும் இனக்களிற்றியானைகளையும் இயன்றதேர் களையுமுடைய குருசிலே, கள்ளினை இவனுக்கு முன்னர்க் கொடுத்து அதன்பின் நீ உண்பாயாக' என்று கரந்தைப்போரின் உண்டாட்டினில் வேந்த னிடத்தே வீரனொருவனைக் காட்டி அவனது குடிநிலைச் சிறப்பை வேறொருவீரன் உரைத்தான் (புறம். 290: 1, 2). போரில் பட்ட வான் வடுக்கள் வீளங்கியதலையினையுடைய செருவெங்குருசில் காக்கும் ஊர் வனபுலவைப்பில் உள்ளது (புறம். 321: 7-10). குருசில் தன பகைவரை வென்று கொண்ட பொருளே அவனிடத்துச் செல்லும் இரவலர்க்குரிய பரிசிலாகும் (புறம். 323: 19). தான் வீரும்பிய அவ னொடு நாளை மணம் பெறுதல் அல்லது அவனைக் கொடுக்க மறுக்கும் அவன் 'தமருடனே ஆரமர் செய்து வாள்பட்ட உடம்பொடு மீளாவுலகம் புகுதல் என்ற இவ்விரண்டினுள் ஒன்றேயாக என்ற வஞ்சினத்தோடு குருசில் பொருதற்கு வாளினைத் தொட்டான் (புறம். 341: 11-16). 'கடலொலி கொண்ட தானையினையுடைய அடல்வெங்குருசில் நெடிது நிலைத்து வாழ்வானாக' என்று சோழன் இராசசூயம வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைக் கிணைப் பொருநன் கூற்றில் உலோச்சனார் வாழ்த்துவார் (புறம். 377: 29, 30). 'அளவிடப்படாத எல்லையினையும் இயல்பினையுமுடைய பாசறைக்கண் தங்கும் குருசில்' என்று பல்யானைச் செல்கெழு குட்டு வனைப் பாலைக் கௌதமனார் சுட்டுவர் (பதி. 24: 14). 'போர்மிகு குருசில், நீ பலவற்றாலும் மாட்சிமைப் பட்டனை' என்பது களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைக் குறித்த காப்பியாற்றுக் காப் பியனாரின் பாராட்டாகும் (பதி. 31: 36; 32: 1). 'சினங்கெழு குருசில்' என்று ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதனும் தகடு ரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையும் தனித்தனியாக விளிக்கப் பெறுதல் (பதி. 53: 14; 72: 16). 'ஊக்கத்தையுடைய குருசில், நின் வாழநாள் மழை பெய்து காக்கும் கார்மேகத்தை யொத்தும் பயனின்றிக் கழியும் வெண் மேகத்தை யொவ்வாதும் சிறக்க' என்று ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதனைக் காககை பாடினியார் நச்செள்ளை

யார் வாழ்த்துவார் (பதி. 55: 14-16, 21). 'மறங்கெழு குருசில்' என்றும் 'பொலந்தேர்க் குருசில்' என்றும் இளஞ்சேரலிரும்பொறை சுட்டப் பெறுகிறான் (பதி. 88: 15, 20). 'முருகனது சேற்றம் போலும் சேற்றத்தை யுடைய அச்சம் பொருந்திய குருசில்' எனவும் 'வென்வேற் குருசில்' எனவும் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான் (பொரு. 131, 231). 'வெல்போர்க் குருசில்' என்று விளித்துப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத் துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கு மாங்குடி மருதனார் நிலையாமை யுணர்த்தினார் (மது. 282). 'போரைச் செய்கின்ற வலிமையுடைய குருசில்' என நன்னன் குறிக்கப் பெற்றான் (மலை. 186). 'சீர்மிகு குருசில், நீ அருந்தொழில் முடித்த செம் மல் உள்ளமொடு கானம் பிற்படத் தேர்மணி இயம்ப வந்து நின்றது தலைவிகேயன் னறி எனக் கும் இனிதானது' என்று தோழி வினைமுடித்து மீண்ட தலைவனிடம் உவந்து கூறினாள் (அகம். 184). 'வெல்போர்க் குருசில், நீ பிரிந்து சுர நெறியிற் சென்றால் தலைவி பெரிதும் வருந்து வாள்' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 308). 'செருவெங்குருசிலாகிய வேந்தன் பகை தனித்தனனாகலின் போர்வயிற் பிரிந்த நம் தலை வர் விரைவில வருவர்' எனபது தலைவிக்குத் தோழி கூறிய ஆறுதல் மொழியாகும் (ஐங். 465: 4, 5). 'வளை நெகிழவும் மேனி வாடவும் கண் கலங்கவும் மறங்கெழு குருசிலாகிய தலைவர் தலை வியைத் துறந்தனர் (ஐங். 471: 1-3). 'பலரும் புகழ் தற்குக் காரணமாகிய சிறப்புக்களையுடைய நும் குருசிலை நினைந்து அவரிடம் செல்வையாயின் எமக்கு இன்னா அரும்படரைச் செய்த பொய் வல்லாளராகிய அவரைப்போல் நீ எம்மை மறந்து விடாதே' என்று தலைவி பாணனிடம் வேண்டி னாள் (ஐங். 473). 'நின் வீரப்பத்திற்குரிய காதலி தன் மனைக்கண்னே தனிமையுற்றுக் கண்ணீர் உகுத்த வருத்தத்தை எம் வாயிலாய்க் கேட்டும் அவளுக்கு அருள் செய்யாத நினக்கு யாரும் பாணரல்லேம்; எமக்கு நீயும் குருசிலல்ல' என்று பாசறைக்கண் தலைமகனைப் பாணன் நெருங்கிக் கூறினான் (ஐங். 480). 'பேரியல் அரிவையே, நினை நினைந்து போர் வெங் குருசிலாகிய தலைவர் வந்தமையால் இப்போது கார்காலம் தொடங்கிற்றெனக் கருதுவாயாக' என்று தோழி தலைவன் வரவைத் தலைவிக்கு அறிவித்தாள் (ஐங். 497: 3-5). 'போரடு குருசில்' நீ ஏந்திய ஆழிப் படை பனங்குலைகள் உதிருமாறு பகைவர் தலை களை உருட்டி அவர் இன்னுயிரைச் செகுக்கும்

என்று திருமாலின் மறத்தைக் கீரந்தையார் போற்றுவார் (பரி. 2:43-49). குரிசில் காண்க.

குருடர் - பார்வையிழந்தோர். புழுங்கல் நெய்வின் பெரி சிந்தினாற் போன்ற புற்றியல், கோல் பிடித்து நடக்கும் குருடரை யொத்துச் செல்லும் (ஐங். தி. 4:2-4).

குருத்து - ளளர்முனை. வேனிற் காலத்தில் கோடைக் காற்றினால் குருத்து - ளளர்முனை - இற்றுதிர்ந்த பனை உச்சி கூம்பி வற்றும் (அகம். 333:8-11). யானைத் தலைவனான களிறு புலம்புமாறு அதன் நிமிர்ந்த வெண்கோட்டினைப் பறித்துக் குருத் தினை ஆளி தினனும் (அகம். 381:1-3). கடற்கரையின் பனையின் உச்சியிலுள்ள கருக்கினை யுடைய நெடுமடல் குருத்தோடு மறையுமாறு கடுவளி மணலைக் குவிகும் (குற. 372:1-3).

குருதி - செந்நீர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போர்க்களத்தில் வேலேந்திப் பகை வேந்தரைக் கொன்று அவர் முடித்தலையே அடுப்பாக புனற்குருதி - புனலாகிய செந்நீர் - உலையில் தசையும் மூளையும் முதலானவற்றைப் பெய்து தோளாகிய துடுப்பினால் துழாவி அடப்பட்ட உணவால் களவேள்வி செய்தனன் (புறம். 26:4-11). குருதிப் பலிகொள்ளும் விருப்பத்தையுடையதும் அச்சம் பொருந்தியதுமான சேரமான் தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் வீரமுரசம் நீராடி வருவதன் முன்னே அம்முரசத்தினது கட்டிலில் மோசிகீரனார் அறியாது ஏறித் துயின்றார் (புறம். 50:5-8). போர்க்களத்தில் பொருதுபட்ட வீரரது புண்ணைத் தோண்டிக் குருதி தோய்ந்த செங்கையால் தம் மயிரைக் கோதி நிறம் மிக்க வடிவையுடைய பேய் மகளிர் மேன்மேலும் கொட்டும் ஓசையினையுடைய பறையின் சீருககேற்ப மறவர் ஆடுவர் (புறம். 62:2-5). பகைவேந்தரது கொல் யானை புண்பட்டு வருந்தும் பாசறையின்கண் குருதிப் பரப்பிலே யானையைக் கொன்று போர்க்களத்தை யுண்டாக்கிய படையையுடையவன் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (புறம். 69:8-11). வாள் வாய்க்கத் தைத்த வடுப்பரந்த மேனியுடையவரான அதியமானின் மற மைந்தரது வலிமை கண்டு அவன் பகைவர் புண்பட்ட குருதியையுடைய அம்புகளைத் தூணியகத்தே அடக்கிக் கொள்வர் (புறம். 98:12-14). 'மான்கணத்தைத் தொலைத்த குருதி தோய்ந்த அழகிய கழற்காலினை யுடைய வல்லிவ வேட்டுவன்' என்று வண்பரணர் நள்ளியைக் குறிப்பார் (புறம். 150:5-7). ஒளிறுவான் மறவரும் களிறும் குதிரையும் குருதியாகிய நிற

முடைய அழகிய நீர்மிக்க போர்க்களத்தின்கண் மாயுமாறு பகைவரை நான்தோறும் அமையாது கொன்று கூற்றத்தின் வாடுபசி தீர்த்தான் கிள்ளி வளவன் (புறம். 227:4-6). செருவிடை வீழ்ந்த மறம் புகல் மைந்தனொருவனது நொச்சிமாலை அச்சந்தரத்தக்க குருதியொடு கலந்து உருமாறிக் கிடக்க அதனை ஊனென்று கருதிப் பருந்து எடுத்துச் சென்றது (புறம். 271:5-8). மாற்றார் செற்றங்கொணை உறிந்த நெடுவேல் தன் மார்பை ஊடுருவி உள்ளே புதையச் செம்மலொருவன களத்தைச் சேறுபடுக்கும் குருதியைச் சொரிந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தனன் (புறம். 385:10-12). போர்க்களத்தில் மாற்றார் எறிந்த நெடுவேல் வந்து பாயந்ததனால் நானுண்டாகிய நெஞ்சுடனே வீழ்ந்த மறவனது குருதி சோர்வதனோடு அசையும் மார்பினை இடை விடாது பருந்துகள் மொய்ததன் (புறம். 288:5-9). வேந்தரால் மகட்கொடை வேண்டப்படும் மங்கை யொருத்தியின் தமையனமார் வஞ்சியாது பொருது வென்ற நெடுவேலையும் பகைவரையெறிதலால் குருதி தோய்ந்த கண்டார்க்கு அச்சந்தரும் தலையையும் உடையவர் (புறம். 337:16-18). தையலொருத்தியின் தமையன்மார் அவளை நிரலல் லோர்க்குத் தரலில்லையென்று கூட்டங் கொண்டு குருதி நாளும் புலால் நாற்றத்துடனே கழுவாத தலையுடையராய் வேலேந்திப் பொர நின்றனர் (புறம். 345:11-17). தலைவனொருவனால் விரும்பப்பட்ட தையலொருத்தியின் தமையன்மார் அவள் காரணமான போரில் பகைவரைக் கொன்று குருதியை ஆறாகவோட்டி வாய மடிந்து வடுபட்ட வாளோடு பஞ்சியும் களையாப் புண்ணராயப் பிறரால் அஞ்சத் தகவராயிருந்தனர் (புறம். 353:14-17). சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன சோழன் வேற்பஹடக்கைப் பெருநறிகிளியொடு பொருது வீழ்ந்த களத்தில் கொய்கவற் புரவியெல்லாம மெய்நிறைந்த வடுவொடு மடிந்து வளி வழக்கறுத்த வங்கம் போலக் குருதியம் பெரும்புனலில மிதந்தன (புறம். 368:7-10). சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன போர்க்களத்திலே குறுந்தடி கொண்டு 'அடிக்கப்படுவதும் குருதிப்பலி யூட்டப் பெறுவதுமான முரசினொலியே இடிமுழக்கமாகப் பகையரசராகிய அரவுகளை நடுங்கச் செய்தான் (புறம். 369:4-6). ஒளிபொருந்திய படைக்கலனகளாகிய மழைமுகில பகைவர் தலைகளாகிய கணிகளைப் பெய்தளவாக முழங்கி வரும் குருதி வெள்ளம் நிலத்தின் மேல் பரவிச் செல்லுமாறு சோழன் செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் செனனி போர் புரிந்தான் (புறம். 370:12,13). அச்சம் பொருந்திய

பேய்மகள் வாழ்த்திக் குரவையாடுமாறு குருதியுலர்ந்து துகள்பட்ட களத்தைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டவன் தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 371:25-27). 'சொரிகின்ற குருதியோடே கையிலேந்திய வாட்படையால் மறவர் போருடற்றும் பெருந்தானையைக் கொண்டு கொங்க நாட்டினைப் புறங்கண்ட கொற்ற வேந்தன் சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிளளி வளவன் (புறம். 373:5-8). பகை மன்னரின் கரிய எயில்களைக் கடந்து அவர்தம் நிணந்தோயந்த குருதிப் பெருக்கினாலுண்டான பெரும் பாட்டிரத்திலேயே போர்க்களந்தோறும் கழுதையேர் பூட்டி உழுது வரகும் கொள்ளும் வைகலும் விதைக்கும் உழவன் அதியமான் பொகுட்டெழினி (புறம். 392: 6-11). இமையவரம்பனின் கூர் வாள் எதிர்த்துப் போரிடும் பகைவரை அறுக்க அவரது அரிய மார்பகம் பிளத்தலால் உண்டாகிய புண்ணினின்றொழுகும் குருதியால் நீலமணி போலும் நிறமுடைய கடலநீர் நிறம் மாறிக் குங்குமக் குழம்பினை நிகர்த்தது (பதி. 11:7-10). செந்தினையைக் குருதியொடு பவியாகத் தூவி, நீராட்டிய முரசின் கணைனைத் திறந்து இயவர் குறுந்தடி யேந்திய கையராய் அதனை முழக்குமாறு நெடுஞ்சேரலாதன் போர்த்தொழில் மேற்கொண்டான் (பதி. 19: 6-10). கலந்த பல்வேறு கூலங்களோடு குருதியைப் பலியாக விரும்பிய முரசின்கண் கடிது முழங்குமாறு போரை விரும்பி மேற்கொள்வதில் ஒப்பற்றுப் பகைவரின் கடத்தற்கரிய மதில்களைக் கைக் கொண்டான் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் (பதி. 29:11-14). பகைவரின் தலை வெட்டப்பட்டு எஞ்சி நின்ற உடம்பு எழுந்தாடுகின்ற போர்க்களத்தில் அநதிமாலையின செவ்வானத்தைப் போன்ற செஞ்சுடர் கொண்ட குருதி மன்றத்தே பேய்கள் குரவையாடும் போர்ச் செல்வம் மிக்கவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் (பதி. 35: 6-10). பகைவரின் குருதிச் செம்புனல் ஒழுகுமாறு களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் போர் பல புரிவான் (பதி 36:13,14). குருதிச் செம்புனல் குஞ்சரங்களை ஈர்த்துச் செல்லுமாறு போர் பல புரிந்து களவேளவி செய்த வெற்றியுடையவன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் (பதி. ப. 4:10-13). மோகூர் மன்னனுடைய செங்கை மறவர் தம் மாற்பைப் பிளத்தலால் ஒழுகிய குருதி நிலத்திலே படர்ந்தோடி மழைநீரைப் போலப் பள்ளங்களில் பாயுமாறு கொன்று படுபிணம் பிறங்கப் பாழ் செய்தான் கடல் பிறககோட்டிய செங்குட்டுவன் (பதி. 49:10-13). ஆடுகோட் பாட்டுச் சேர

லாதன் தன் பனந்தோடாகிய மாலையோடு வீரக் கழல் சிவக்கும்படி பகைவரின் உடம்பு குருதியைத் தூவுகின்ற புலால் நாளும் போர்க்களத்திலே தங்கியிருந்தான் (பதி. 57:2,3). போர்க்களத்தில் பருந்தின் கூட்டம் குருதியை நிரம்பப் பருகுமாறு பல போர்களில் பகைவரைக் கொன்று விழுப்புண்பட்ட சான்றோரின் பெருமகன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 67: 8-18). தும்பை குடியதற் கேற்ப நின்று பொருகின்ற ஆற்றலுடைய போர்மறவரின் மாற்பைத் திறந்து விட்ட குருதியை யன்றி வேறு பலியைக் கொள்ளாத அஞ்சலரு மரபினை யுடையது அயிரைமலைக் கடவுள் (பதி. 79:15-18). குருதி மிக்க போர்க்களம் புலால் நாற்றம் வீசப் பகைவரைக் கொன்று வென்ற வெந்திறலை யுடைய தடக்கை அமைந்தவன் இளஞ்சேரலரும்பொறை (பதி. 88:1-3). பகைவரின் குருதியைத் தெளித்துத் திரட்சியையுடைய சோற்றுக் குன்றுடன் அயிரை மலைக் கடவுளான கொற்றவையை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை வழிபட்டான் (பதி. 88: 11, 12). பேய்மகள் குருதியினை அளைந்த கூருகிர்க் கொடுவிரலால் கண்களைத் தோண்டியுண்ட கருந்தலையைக் கையிலேந்தி வெற்றிக்களம் பாடித் தோளையசைத்துத் துணங்கையாடுமாறு முருகன் அவுணரைக் கொன்றான் (மூ. 51-61). கொழுங்கிடாயின் குருதியொடு பிசைந்த தூவெள்ளரிசியைச் சிறுபலியாக இட்டும் அச்சம் வரும்படி குருதியளைந்த செந்தினையைப் பரப்பியும் குறமகள் முருகனை வரவழைத்தான் (மூ. 232-244). யானைப் பிணத்தைக் குருதியாகிய ஆறு ஈர்த்துக் கொண்டு செல்லுமாறும் நூற்றுவரும் (துரியோதனன் முதலானவரும்) போர்க்களத்திலே மடியுமாறும் ஐவரும் (பாண்டவரும்) பெரிய போரை வென்றனர் (பெரு. 414-417). திரட்சி கொண்ட தோன்றி, குருதி போலப் பூத்தது (மூலம். 96). ஆண்மக்களின் தலைகளாகிய அடுப்பில் பகைவேந்தரின் குருதியாகிய உலை தமது சினமாகிய தீயினால் மறுகிப் பொங்குமாறு பாண்டிய வேந்தர் போருடற்றி வென்றனர் (மது. 29-40). மையல் வேழம் மடங்கல்போல் எதிர்வரக் கண்டு தலைவியும் தோழியும் நடுங்கிய நிலையில் தலைவன் அம்பினையெடுத்து அந்த அண்ணல் யானையின் அணிமுகத்தில் எய்தமையால் பட்ட புண்ணி விருந்து வழிந்த குருதி அவ்வியானையின் முகத்தில் ஒழுகியது (குறி. 165-172). மலைச்சாரவில் புனிமரையாவை வலப்பக்கத்தே விழுமாறு கொன்று வீழ்த்தி அதன் ஒள்ளிய சிவந்த குருதியைப் பருகியது (அகம். 3:6 9). வெறியாடு களம் அமைத்துக் கண்ணி குட்டி, வளநகர் சிலம்பப் பாடி, பவி

கொடுத்துச் செந்தினையைக் குருதியோடு கலந்து தூவி முருகனை ஆற்றுப்படுத்தினர் (அகம். 32: 8-13). பருந்துகள் வந்து சூழ மன்னர்தம் போர்களை வென்ற வெற்றி பொருந்திய நல்வேல் குருதி தோய்ந்து பிறழ்வது போன்ற செவ்வரி பொருந்திய மையுண்ட கண்களை உடையவன் தலைவி (அகம். 37:14-17). மறவர் அம்பெய்தலால் செவ்வலரி மாலை இடப்பட்டு இறந்து கிடந்தா லொட்ப நினை ஒழுங்கும் புண் சொரியும் குருதியும் தம்மைச் சூழக் கிடந்தோரது கண்களைக் கழுகு தன் பார்ப்பினங்கட்கு உணவாகக் கவர்ந்து சென்று கொடுக்கும் (அகம். 31:7-11). தம்பலப்பூச்சி குருதியைப் போன்ற சிவந்த நிறத்தினை உடையது (அகம். 74:4). கேழற் பன்றியைக் கொன்ற செந்நாய் ஏற்றை விரைவாக அதனை இழுக்க ஒழுகிய குருதியைப் பருந்து பருகும் (அகம். 111:10-12). போர் வேட்டெழுந்த மறவர் தம் கூர்வாளின் முனை சிதைந்திட மாற்றார் படையை வீசிக் கொன்று மான் அடிபதிந்த பள்ளங்களிலே பாய்ச் சிய குருதி, வானிடத்துள்ள மீன் போல இடந் தோறும் மின்னியது (அகம். 144:14-17). புலியுடன் பொருத புண்கூர் யானை, புள்ளிகள் சிதைந்த முகத்தையுடையதாய்க் குருதி ஒழுக, இடிபோல் முழங்கும் (அகம். 145:7-9). வேட்டைக்குச் சென்ற குறவன் காட்டிலுள்ள மலலிகையாகிய தண்புதர் குருதியோடு அசைந்திட அங்குள்ள முள்ளம்பன்றியைக் கொன்று வீழ்த்தினான் (அகம். 183:6-8). ஆறலைப்போரால் போர்க்களத்து ஒழிந்தோரது உடம்பினின்றும் உக்க குருதியை உண்டமையால் கழுகின்வாய் செந்நிறமாயிற்று (அகம். 193:4,6). பரதவர் எறியுளி தாக்கிய பெருமீன், வான வில்லைப் போலத் தாவிச் சென்று, தன் புண்ணினின்றும் வெளிப்படுத்திய குருதியால் கடல்நீரின் நிறம் மாறுபட்டது (அகம். 210:1-4). யானையோடு புலி பொருதலின் குருதியால் குழைவுற்ற செங்களத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கை மலர் காட்டு மல்லிகையோடு சேர்ந்து மணம் கமழ்ந்து மாற்றும் (அகம். 268:2-4). மழவர் தெய்வம் தங்கிய வேப்ப மரத்தடியில் கொழுப்பு மிக்க பசுவினைத் தடிந்து குருதியைத் தூவிப் பலியிட்டு அதன் புலாவைப் புழுக்கி உண்பர் (அகம். 309:2-6). ஆறலைப்போர் அம்பு எய்தலால் இறந்த புதியோரது புண்ணினின்றிழியும் குருதியை மாந்திய காக்கைகள் ஒற்றுச் செல்லும் மாக்களைப் போல ஒடுங்கிய குரலினவாய் மனையிடத்தே வந்து தங்கின (அகம். 313:13-16). புலியைப் பொருது கொன்ற களிற்றின் குருதி தோய்ந்த சிவந்த

கொம்பினைப் பெரு மழை கழுவினது (அகம். 332: 2-3). ஆறலைப்போரால் கொல்லப்பட்ட, தூது செல்லும் பார்ப்பானின், நீள ஒழுகிய குருதியுடன் தொங்கிக் கிடந்த குடவை நரி கடித்துத் தினனும் (அகம். 337:1-15). எருவைச் சேவல் குருதி படிந்த புலால் நாளும் பெரிய சிறகினையுடையது (அகம். 381:9,10). செவ்வேளின் குன்றம் குருதி போன்ற நிறமுடைய பூங்கொத்துள்ள காந்தளை உடையது (குற. 1:3,4). கலைமானின் மருமத்திலே செலுத்திக் குருதியோடு பறித்த சிவந்த அம்புகள் ஒன்றை யொன்று மாறுபட்டாற் போன்ற மையுண்ட கண்களை யுடையவன் தலைவி (குற. 272:5-8). குவளை மலரோடு குருதி போன்ற காந்தளின் மலர்களை விளங்கக் கட்டிச் சூடிப் பெருவரை யடுக்கம் பொலிய, அருவியோசை இன்னிசையாகச் சூரர மகளிர் ஆடுவர் (நற். 34:1-5). இரும்புலியானையை வருந்தும்படி மோதி அதன் குருதி பருகிய பெரிய வாயை வேங்கையின் அடிமரத்தில துடைத்தது (நற். 158:5-8). குருதி வேட்கை கொண்ட புலி தன் எதிரே இளங்களிற்று வருதலை நோக்கி நிற்கும் (நற். 192:1,2). குருதி போன்ற நிறத்தையுடைய கமழ்கின்ற காந்தள மலர்கள் வண்டுகள் உண்ணும்படி மலர்ந்தன (நற். 399:2,3). கணிச்சிப் படையையுடைய இறைவன் சூடிய பிறையிடத்துக் கிடந்த செம்மாலையைப் போல ஏற்றினங்கலின குருதி தோய்ந்த கொம்புகளில் குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்திருந்தன (கலி. 103:24-27). ஒன்றோடொன்று தாக்கிக் கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்தும் குத்துகையினாலே மெய்யினின்றும் வடிகின்ற குருதியையுடைய ஏறுகள் நாட்காலைப் பெய்யும் மேக நிரையை யொத்தன (கலி. 106:11-14). பொதுவர் ஏறு துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றும் சோருகின்ற குருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து கடலுக்குள்ளே பரதவர் தெப்பத்தில் ஏறினாற் போல ஏற்றைத் தழுவினர் (கலி. 106:23-25). தயிரைக் கடைதலினால் பாய்ந்த புள்ளிகளின் மேல் கொல்லேற்றைத் தழுவினவருடைய குருதி மயங்கும்படி தழுவுதல எம்முடைய தோளிற்கு அழகு செய்யுமோ என்ற தலைவி தோழியை வினவினாள் (கலி. 106.37-39). தலைவி புலவி மீக்கூர்ந்து அரக்குநீர் நிறைந்த வட்டைத் தலைவன் மார்பில் எறிய, அந்நீர் அவள் உண்கண்ணின் வேலேறு போலும் நோக்கப்பட்ட புண்ணிலிருந்து பாயும் குருதி சோர்வது போலச் சோர்ந்தது (பரி. 12:67-70). வையையாறு இருளையடும் காலைப் பொழுதின்கண் கலங்கின செங்குருதியைப் போன்ற காணப்பட்டது (பரி. 12:

85,86). தலைவன் காதற்பரத்தையை அணுகி அவன் குரும்பை முலைமேற்பட்ட குருதி நிறம் அமைந்த அரக்குநீரைத் துடைத்தான் (பரி. 16:31,39). சூல் முதிர்ந்த முகில் மலையொழுங்கைச் சூழ்ந்து உரு மேற்றினம் ஆர்ப்பப் பெய்த நீர் தன்னோடு முரணிப் பொருத புலியைப் போழ்ந்த யானையின் குருதிக் கோட்டிலுள்ள கறையைக் கழுவியது (பரி. 30:1-5).

குருந்து - ஒருவகை மரம். குரவம், தளவு, குருந்தம், முல்லை என்று சொல்லப்பட்ட இந்த நால்வகைப் பூவல்லது வேறு சிறந்த பூக்கள் இல்லை (புறம்.335:2,3). தலைவியும் தோழியரும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் கரிய பெரிய குருந்தம்பூவும் ஒன்றாகும் (குறி. 95). மயில் தேனையுடைய பசிய குருந்த மரத்தின் நறுமணம் வீசும் கிளையிலிருந்து தன் துணையை அழைத்துக் கூவியது (அகம். 85:11-13). அரும்பு முதிர்ந்த வெட்சி மலர்கள் புனத்திலுள்ள குருந்த மலர்களோடு கற்பாறையிலே பரவிக் கிடந்தன (அகம். 133:14,15). கார்காலத்தில் மயில் அழகிய தோகையினை விரித்து இன்பமுறக் கொல்லையை உழும் உழவர் கூழ உண்டற்கு நிழலாக விட்டு வைத்த, வலிய இலையினை யுடைய குருந்த மரத்தின் வளைந்த கிளையிலிருந்து கிளிகளை ஒட்டும் மகளிர் போல ஒலியுண்டாக அகவும் (அகம். 194:11-16). குட்டியைத் தழுவிய பிணைமான் இரலையோடு அசையும் கிளையினை யுடைய குருந்த மரத்தின் நிழலில் தங்கியது (அகம். 304:8-10). மிக்க தன்மையுடைய பருவக் காலத்தில் கொன்றை மரம் குருந்த மரத்தோடு அசையும் (குற. 148:4,5). காட்டில குருந்து மலர்ந்தது (நற். 331:9). காதலர் சென்ற நெறி கொன்றையோடு நன்கு மலர்ந்த குருந்த மரங்களை உடையது (ஐங்.436:3). தலைவன் சென்ற நெறியில் குருந்தங் கண்ணியைச் சூடிய கோவலர் வாழும் சிற்றார்கள் இருந்தன (ஐங். 439). பொதுவர் குருந்து, கோடல் முதலான வேறுவேறு மலர்களால் செய்த கமழும் கண்ணியைச் சூடி ஏறு தழுவினர் (கவி. 103:3-5). பொது வன் குருந்தம் பூவாற செய்த கண்ணியைச் சூடி னான் (கவி. 111:7). தலைவனும் தலைவியும் முல்லைப் பூவைக் குருந்தம் பூவோடு முடியிலே சூடிக் கான்யாற்றில் விளங்குகின்ற பொழிவிடத் துள்ள அகன்ற பாறையில் ஆயத்தோடு விளையாடினர் (கவி. 113:23-25).

குரும்பி - புற்றாம்பழச் சோறு. வலைஞர் பாணருக்குக் கொழியவரிசையைக் கனியாக அட்ட கூழைத் தட்டுப் பிழாவிலே உலரவாற்றிப் பாம்பு கிடக்கின்ற புற்றினிடத்துக் கிடக்கும் குரும்பியை - புற்றாம்

பழச்சோற்றை - ஒக்கும் நல்ல முளையை யிடித்து அதில் கலந்து தருவர் (பெரு.374-378). கரடியேற்றை, ஈயல்களை யுடைய புற்றின் குளிர்ந்த மேற் புறத்தே தங்கிய குரும்பியாகிய இரையினை யுண்ணும் (அகம். 8:1,2). கரடியேற்றை மின்மினிகள் மொய்த்திருக்கும் புற்றினை, இரும்பினைக் காய்ச்சி யடிக்குங்கால் சிதறும் பிதிர்போல அம்மின்மினிகள் ஒளிவிடப் பெயரச் செய்து குரும்பியைத் தோண்டி யெடுத்து, இரும்பு செய் கொல்லன் போலத் தோன்றும் (அகம். 72:3-6). அகன்ற காட்டிடத்தே பெருங்கைக் கரடியினம் குரும்பியைத் தேரும் (அகம். 307:9,10).

குரும்பை - இளங்காய். மகளிர் பெரிய பனையினது குரும்பை நீரையும் கரும்பினது இனிய சாற்றையும் தெங்கின் இளநீருடன் கலந்து இம்முன்று நீரை யும் உண்டு முந்நீரையுடைய கடலிற் பாய்ந்து விளையாடுவர் (புறம். 24:11-16). மகளிர் கணவ ரோடு புலந்தனராய் அறுத்த வடமாகிய ஆரஞ் சொரிந்த முத்துக்களோடு அழகிய மென்மை யான குரும்பைக் காய்களும் (பச்சைப் பாக்கு ளும்) பிறவும் முற்றத்திடத்தே சிந்திக் கிடந்தன (மது. 680-684). தலைவி குரும்பை போன்ற மெல்லிய முலையினை யுடையவள் (அகம். 253:22). குரும்பை போன்ற மணியையுடைய பூணாகிய பெரிய செங்கிண்கிணியைப் புதலவன் அணிந்திருந்தான் (நற். 269:1). புதல்வன் குரும்பை மணிப்பூணி னான் (ஐங். 442:5). முகம் செய்த குரும்பை போன்ற நின் இளமுலைகள் நினைக்க கண்டோர் உயிரை வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ, உணராயோ எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (கவி. 56:23-26). சிறுபிள்ளைகள், பனையினுடைய குடம் போலத் திரண்ட இடத்தை யுடைத்தாகிய சருச் சரையுடைய முகிழையுடைய பசிய குரும்பையைக் கொடியாற் கட்டிப் பின்னி பின்னலை இழுத்து அதனால் இளைப்பர் (கவி. 83:8-10). வேயினால் ஆயத்தார் கற்றி நின்று எறியத் தன் குரும்பை போன்ற முலைக்கண் பட்ட அரக்கு நீரைக் காதற்பரத்தை துடையாளாய்த் துகிலினால் ஒற்றி நின்றாள் (பரி. 16:20-23).

குருவி - பறவை வகை. குறவர் முட்டிய தீக்கு வெரு வித்-தன் புகலிடத்திற்கு விரையும் மயில, திணையரிந்த தாளின் மீதிருந்த குருவிகள் வருந்தும்படி செல்லும் (ஐங். 296:3-5). திணைகள், குருவிகள் ஆர்க்குமாறு கதிர்களை விளைவித்தன (பரி. 18:47).

குருளை - குட்டி. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவாவன் புலி பாதுகாக்கும் குருளை - குட்டி - போலக் குறைவில்லாத செங்கோலால தன் குடியைப்

புறங்காத்தான் (புறம். 42: 10, 11). ஆளியின் அணங்குடைய குருளை முலையுண்டலைக் கை வீடாத இளைய பருவத்தே முதல் வேட்டையில் மிகுந்த வலிமையுடன் செருக்கிக் களிற்றைக் கொன்றாற் போலக் கரிகால் வளவன் சேர பாண்டியராகிய இருபெரு வேந்தரும் களத்தே படும்படி வெண்ணிப் பறந்தலையில் பொருதான் (பெரு. 139-148). கண் திறவாத வளைந்த செவியினையுடைய தன் குருளை முலையுண்ணுதலைத் தன் பசி மிகுதியாற் பொறுத்தலாற்றாது புனிற்று நாய் குரைக்கும் (ஐ. 130-132). களிற்றியானையைத் தாக்கிய வலியுடைய சிங்கத்தின் வளைந்த வரியினையுடைய குருளை அவ்வியானையின் மத்தகத்தைக் கொள்ள வேட்டாற் போன்று, தொண்டைமான் இளந்திரையன் பகைவரது கடிமதிலை எறிந்து அவர் முடிகளைக் கைப்பற்றி வென்றி கொள்வதல்லது சந்து செய்வதற்கு உடன்படான் (பெரு. 448-453). கூரிய உகிரினையும் வளைந்த வரிகளையும் உடைய புலிக்குருளை கூட்டிடத்தே அடையுண்டு வளர்ந்தாற்போலக் கரிகால் வளவன் பகைவர் காவலிடத்தே யிருந்து பெருமைவளர அக் காவலை ஓட்டித் தாயம் எய்தினான் (பட். 220-228). நன்னன் அரண்மனை வாயிலில் காணப்பட்ட பல் வேறு கையுறைப் பொருள்களுள் வளைந்த அடியினையுடைய வாய்திறவாத கரடிக் குருளையும் ஒன்றாகும் (மலை. 501). பிணவுப்புலி பிடவுடன் சேர மலர்ந்த வேங்கையின் பூவுடன் கூடிய தழையை வேறு வேறாக வகுத்து வைத்தாற் போன்ற, தசையின் மறைப்பு நீங்காத வளைந்த நகத்தினை யுடைய மூன்று குருளைகளை ஒருசேர மலைக் குகையில் ஈன்றது (அகம். 147:1-5). மலைச்சாரலில் கரடியேற்றை இருளைத் துணித்து வைத்தாற் போன்ற திரண்ட மயிரினையுடைய குருளையோடும் தோல்முலைப் பிணவோடும் மகிழ்ந்திருக்கும் (அகம். 201:15-18). சுரநெறியில் இருப்பையின் வெள்ளிய பூக்களைக் கரடிக் குருளையின் பெரிய கூட்டம் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 275:11-13). புலி ஈனற வறுஞ்சுனையில் பாய்தல் கொண்டு, நேர்மை பொருந்திய முதுகினை நெளிக்கும் சிறு வரிகளை யுடைய புலிகுருளை நீர்வேட்டுச் சுனையிலிட்ட யானையின் கையைக் கடித்து முழங்கும் (அகம். 329: 9-12). கானமயில் பாறையில் ஈன்ற முட்டைகளை முசுவின் குருளை வெயிலில் உருட்டி விளையாடியது (குறு. 38:1,2). வேங்கையின்மலர்கள் உதிர்ந்த துறு கல் பெரிய புலிக்குருளை போன்று தோன்றும் (குறு. 47:1,2). பாம்பின் அழகிய கோடுகளையுடைய குருளை காட்டுயானையை வருத்தினாற் போலத்

தலைவி தலைவனை வருத்தினாள் (குறு. 119). சுர நெறியிலுள்ள நெல்லியின் பசுங்காய்கள், வலியை யுடைய புலிக்குருளைகள் கொள்ளற்குரிய இடத்தில் உதிர்ந்து கிடந்தன (குறு. 209:1,2). ஆறுசெல் மாக்களின் தலையைத் தாக்கியதால் குருதி படிந்த சிவந்த மாறுபட்ட தலையை யுடையனவும் குருதி பூசிய வாயை யுடையனவுமாகிய பெரிய தலையை யுடைய புலிக்குருளைகள் மாலைப்பொழுதில் மரலின் தூறுகளை நிமிர்ந்து நோக்கும் (நற். 2:3-6). கழியிலுள்ள நீர்நாயின் குருளைகள் கொழுமினை மாந்தித் தில்லை மரப்பொந்துகளில் துயிலும் (நற். 195:1-3). வேங்கை மலர்மாலை போன்ற குருளை களை ஈன்ற பிணவுப்புலி பசித்ததாக, நள்ளிரவில் வயப்புலி களிற்றின் புகர்முகம் சிதையத் தாக்கி இடிபோல் முழங்கியது (நற். 383:1-5). புலியால் கொல்லப்பட்ட பிணவுப் பன்றியின் பூவரிக் குருளைகளைக் கேழற் பன்றி பாதுகாத்தது (ஐங். 265: 1,2). கேழற்பன்றி தாயிழந்த வரிகளையுடைய குருளையோடு மலைச் சாரலில் உள்ள சிறுதினையைத் தின்று மலையுச்சியில் துயிலும் (ஐங். 268:1-3). சுரநெறியில் செநநாய் ஏற்றை குருளைப் பன்றியைக் கொள்ளாது கழிந்தது (ஐங். 397:1-3).

குருஉ - 1. நிறம். அகழி குருஉ - நிறம் - பொருந்திய கெடிற்றினை யுடையது (புறம். 18:10). குருதியங் குருஉப் புனலையுடைய போர்க்களத்தில் மறவரும் களிறும் மாவும் பட்டொழிந்தன (புறம். 227:4,5). குளையினின்று எழும் இருள் நீங்கி ஓரிடத்தே செறிந்து நின்றாற் போன்ற திரட்சி மிக்க குருஉப் புகை விசம்பிடத்தே சென்று தங்கும் (புறம். 228: 2,3). மறவன் குச்சுப்புல் நிரைத்தாற் போன்ற குருஉப் பொருந்திய மயிரினையுடைய தாடியினன் (புறம். 257:3). பருந்து வளைந்த சிறகினையும் குருஉவினையும் உடையது (புறம். 269:11). நொச்சியினது கண்ணுக்கு நிறைந்த அழகிய குருஉத் தழையை மெல்லிழை மகளிர் அல்குலிடத்தே ஆடையாக அணிந்தனர் (புறம். 271: 2-4). காற்று மோதுதலின் கொடிவிட்டெழும் குருஉப்புகை பிசிராக உடைந்தது (பதி. 15:6). திரைகளையுடைய கடற்பரப்பில் வெள்ளிய நுரையாகிய தலையுடைய குருஉப் பொருந்திய சிறுசிறு திவலைகளாக வுடைந்து கெட அலைகள் மேன் மேலும் வந்தன (பதி. 42:21-23). கரடி பனையின் செறும்பையொத்த குருஉ மயிரினைக் கொண்ட உடம்பினையுடையது (மூ. 312,313). குதிரைத் திரள் செலலுதலால் உண்டான குருஉத் துகள் வானத்திடத்தே வெயிலை மறைத்தது (மது. 49,50). பெரிய மருத நிலங்களைக் குருஉவுடைய கொடிய

எரி யுண்டது (மது. 154,155). மழை மிகுந்தமையின் குருஉபுனல் கடற்கு ஓடியது (மது. 244,245). மணி போலும் பூவினை யுடைய அவரையின் குருஉத் தனிரை ஆமா மேய்ந்தது (மது. 292,293). குருஉ மயிர்ப் புரவீ (மது. 387). தாளிப்பில் எழுந்த குருஉப் புகை மழையையுடைய திசைகள் போலப் பரந்து தோன்றியது (மது. 757,758). பொழில்களிடத்தே யுள்ள குளிர்ச்சியுடைய கொம்புகளில் மழையினை குருஉத் துளிகள் மாறாமல் வீழ்ந்தன (நெடு. 27,28). மவனர் இயற்றிய பாவை தன் கையிலே ஏந்தி யிருக்கின்ற அகல் விளக்கு நிறையும்படி நெய் வார்த்துப் பருத்த திரிகளைக் கொளுத்தி வைத்த குருஉவுடைய தலை நிமிர்ந்தெரிய விளக்கினை நெய் வற்றின காலந்தோறும் நெய் வார்த்துத் தூண்டுவர் (நெடு. 101-104). பரதவர் நெடுங்கால் மாடத்திலுள்ள ஒள்ளொரியை நோக்கிக் குருஉச் சுடர் எண்ணுவர் (பட். 111,112). தினைச்சோறு குருஉப் பொருந்திய வடிவினையுடையது (மலை 169). மகளிர் குருஉக்கண் பிணையற் கோதையை யணிந்தனர் (மலை. 349). குருஉப் புலி யானையொடு பொருதுது (மலை. 517). செந்நிறப் பசுக்கள் எழுப்பிய செம்மண்ணாகிய குருஉத்துகள் வானிடத்து மிக் குத தோன்றும் (அகம். 79:7,8). வெள்ளெலியேற்றை குருஉ மயிரை யுடையது (அகம். 133:1,2). ஆம்பற் பூவின் முறிக்கப்பட்ட இதழ்களாலாய் பருத்த குருஉப் பொருந்திய மாலையை நீவித் தலைவி கூந்தலில் சுரும்பிமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்திருந்தாள் (அகம். 136:27-29). குருஉக் கொடிப் பகன்றை (அகம். 316:6). குதிரை குருஉப் பொருந்திய பிடரி மயிரை யுடையது (நற். 149:6,7). கீழ்க்கடலில் எழுந்து, குருஉக் கதிர் பரப்பிப் பகலைச் செய்த ஞாயிறு குட மலையில மறைந்தது (நற். 215:1,2). புலியின் புள்ளியைக் கொண்ட அழகு விளங்கிய குருஉச் சுவலை யுடையது வரிவண்டு (நற். 249:5,6). குருஉக் கண் கொலையேறு (கவி. 104:23,71). சிவந்த ஏறு குருஉ வுடையது (கவி. 105:36).

2. விளக்கம் (ஒளி). கடலலை குருஉ - விளக்கம்- உடையது (அகம். 10: 9). குருஉக்கண் நெடுமதில் (அகம். 159: 18). குருஉப் பூம் பைந்தார் (அகம். 208: 16). மகளிர் குருஉப் புனல் விளையாட்டை வெறுப் பின் கோரைகளைக் கொண்டு கழனியிலுள்ள நாரையை ஓட்டுவர் (அகம். 226: 4-6). உகாவின் குருஉக்காய் குயிலின் கண் போன்றது (அகம். 293: 6, 8). மாமழை குருஉத் துளிகளைப் பொழிந்தது (அகம். 304: 1,5). காட்டைச் சுடுவதால் எழும் குருஉப் புகை அருவித் துவலையொடு மயங்கியது (அகம். 359: 14, 15).

3. கனம். குயக்குலத்து இனையோர் கலம் வனை தற்குத் திகிரிக்கண்ணே வைத்த பசுமண்ணாகிய குருஉ - கனம் - மிக்க திரள் போலச் சோழன் நலங் கிள்ளி கருத்திற் கொண்ட முடிபை யுடைத்து தண் பணை நாடு (புறம். 32: 8-10).

குரை - ஒலித்தல் (ஆரவாரம்). உலக்கையின் குரை - ஒலித்தல் - உடைய, பூண்மழுங்கியது (பதி. 24: 19). இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, பல்வேறு குரலோசை யுடைய பறவைகளின் ஒலி எழுந்தது போன்று திரண்ட குரையுடைய படையிருப்பை உடையவன் (பதி. 84: 20, 24). செவ்வேள் குரை கடலிற் குர் தடிந்தார் (முரு. வெ. 1: 1). நுரையைத் தலையிலே யுடைய குரைபுனல் குளத்துள் புகுந்தோறும் மகளிர் விரையக் குடைந்து புனலாடுவர் (பொரு. 240, 241).

குரையிலை - ஒலிக்கும் ஓலை (பனையோலை, தென்கை யோலை ஆகியன). பந்தர், குரையிலையால் - ஒலிக்கும் ஓலையால் - மிடையப் பெற்றது (நற். 40: 2).

குல்லை - கஞ்சங் குல்லை. இலையைத் தலையிலே யணிந்த குல்லையினையும் - கஞ்சங் குல்லையினையும் - நறுமபூங் கொத்துக்களையும் மராமரத்து மலர்க்கொத்துக்களோடு இடையிட்டுத் தொடுக்கப் பட்ட தழையை மகளிர் அல்குலிடத்தே ஆடையாக உடுத்தினர் (முரு. 201-204). ஞாயிறு பல்கதிர்களைப் பரப்பிக் காயதலினால் குல்லை கரிந்தது (பொரு. 233, 234). விறலியின் எயிறு போலக் குல்லையை யுடைய அழகிய காட்டிடத்தே குவிந்த அரும்பு மலர்ந்தன (ஐறு. 28, 29). தலைவியும் தோழியரும் பாறையிற் பறித்துக் குவித்த மலாகளுள் குல்லை மலரும் ஒன் றாகும் (குறி. 78). வடுகர் குல்லைக் கண்ணியை யுடையவர் (குறு. 11: 5). தலைவன், குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை, தேற்றா முதலியவற்றின் மலராற் புனைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன் (நற். 376: 5, 6). பல ஆகையையுடைய பொதுவர் குல்லை, குருந்து முதலான பல்வேறு மலர்களால் செய்த கமழுங் கண்ணியைச் சூடி ஏறு தழுவினர் (கவி. 103: 1-5). குல்லை, வகுளம் முதலான பல மலர்கள் வையை யாற்றின் இரு கரைகளிலும் மணம் பரப்பும் (பரி. 12: 79-81).

குலம் - 1. குடி. குறவன் மடமகள் வேங்கை மலர் கொண்டு மலையுறை கடவுளாகிய குல முதலை - குடித்தெய்வத்தை - வழிபாடு செய்து தேனாகிய பலி சொரிந்தாள் (ஐங். 259:1-4).

2. உயர்வு. உயிர்களின் பசி போக்கி நிறைபயன் நல்கும் மலை சிலவற்றுள்ளும் தெய்வம் தாமாக விரும்பியுறையும் குலவரை - உயர்வுடைய மலை - சிலவாகும், அக்குலவரை சிலவற்றுள்ளும் பலதேவ

ஹும் கண்ணனுமாகிய இருவர் தங்கும் இருங் குன்றம் சிறந்தது (பரி. 15:5-14).

குலமுதல் - குடித்தெய்வம். குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள், விரைவில் மணம் நிகழ வேண்டி வேங்கை மலர்கொண்டு மலையுறை கடவுளாகிய தம் குலமுதலை - குடித்தெய்வத்தை - வழிபட்டுத் தேன் பலி சொரிந்தாள் (ஐங். 259:1-4).

குலவரை - உயர்ந்த மலை. புலவர்கள் ஆய்ந்து பாராட்டிய நெடுங்குன்றம் பலவற்றுள்ளும் உயிர்களின் பசிபோக்கி நிறைபயன் நல்கும் குளறுகள் சிலவே; அச்சிலவற்றுள்ளும் தெய்வம் விரும்பி உறையும் குலவரை - உயர்ந்த மலை - சிலவாகும்; அக்குலவரை சிலவற்றுள்ளும் பலதேவனும் கண்ணனும் எழுந்தருளியுள்ள இருங்குன்றம் சிறந்ததாகும் (பரி. 15:1-14).

குலவு - 1. வளைவு. பேதை மகளிர் சிறுநிற்கண் செய்த பாவைக்குக் குலவு வளைவு - பொருந்திய கோட்டுப் பூவைப் பறிப்பர் (புறம். 11:2-4). இளைய கிளி தூக்கிச் செல்ல முடியாத பெரிய குலவுப் பொறையாகிய கதிர் முறித்த தட்டை பொருந்திய திணையின் வறும்புனம் நோக்கி நெடிது நினைந்து துன்புற்றுத் தலைவன் பெயர்வான் (அகம். 38:12-15). செந்திணையின் கதிர்நீண்டு வளைந்தாற் போன்ற குலவு பொருந்திய தலையையுடைய நான்கு குதிரைகள் தேரில் பூட்டப்பெற்றன (அகம். 400:8-11). வளைந்த கதிர்களாகிய குலவுப் பொறையைக் கானவர் கொய்தொழித்த பின் உள்ள திணைத் தாள்கள் திருவிழாச் செய்தொழிந்த களம்போலத் தோன்றின (நற். 308:5-7). ஆண் பன்றி கானவர் உழுது விளைத்த குலவுக்குரல் ஏனலைத் தின்றது (நற். 386:1-3). குலா, குலாஅ காண்க.

2. பிணைவு. குலவு - பிணைவு - பொருந்திய குரல் ஏனல் முற்றிக் கொய்ப்பதம் உற்றன (மலை. 108).

குலா - வளைவு. வேட்டுவச் சிறுவர் உடைவேல மரத்தின முள்ளை ஊகம் புல்லின் நுண்கோலிற் செருகிய அம்பை, வளாரால் செய்யப் பெற்ற வில்லில் வைத்துக் குலா - வளைவு - உண்டாக வலித்துப் பருத்தியால் ஆகிய வேலியடியில் உறையும் காட்டெலியை வீழ்த்தற்குக் குறிபார்ப்பர் (புறம். 324:3-7). குலவு - 1, குலாஅ காண்க.

குலாஅ - வளைவு. கொடிய பார்வையினையுடைய மறவர் குலாஅ - வளைவு - பொருந்திய வலிய வில்லினர் (அகம். 285:17). குலவு - 1, குலா காண்க.

குலை - 1. கொத்து. காயுடைய தென்னைக்குலை - கொத்து - தாழ்ந்திருந்தது (புறம். 17:9). முல்லைப்

புதரிடத்தே மொய்க்கும் வண்டினம், காட்டில் உள்ள பிடவின் தொடுத்தது போலப் பூக்கும் குலையில் தங்கும் (பதி 66:16-18). பழமுதிர்சோலையில் இழிதரும் அருவி தெங்கின் இளநீரையுடைய குலை உதிர மோதியது (முற. 307, 308). செழுங் குலைக் காந்தள் கைவிரல் போலப் பூத்தது (ஐங். 167). நீண்ட குலையுடைய காந்தள் பக்கமலையில் மலர்ந்திருந்தன (பெரு. 371, 372). மகளிர் நீலமணி போலும் குலையினை யுடைய தேன் நாளும் நெய்தல் மலரைப் பிற மலர்களுடன் பறித்துப் பாறையில் குவித்தனர் (குறி. 84). மலைப்பக்கத்தே யுள்ள மெல்லிய தேன் துளிக்கும் செங்காந்தளின் அழகிய கண்ணிடத்து இணைந்த குலை போன்ற முன்கைகளை மகளிர் கூப்பினர் (பட். 152-154). செந்நாய் ஏறு ஆண் பன்றியினைத் தாக்க அதுகண்டு ஓடும் பெண் பன்றி ஈந்தின் மீது மோதியதால் பசிய குலைகளினின்று செங்காய்கள் உதிர்ந்தன (அகம். 21:18-20). செம்முல்லையின் அரும்பு நெருங்கிய குலையையுடைய பிடவமொடு ஒருங்கு மலரக் காடு கம்மென்று மணம் வீசியது (அகம். 23:3-5). வளைந்த முள்ளினையுடைய நீர்முள்ளியின் குவிந்த குலைகளினின்று வீழ்ந்த வெண்காம்பு மீன் முள் போன்றிருந்தது (அகம். 26:1, 2). இருப்பை மரத்தின குவிந்த குலையினின்றும் கழன்ற உள்துளையுடைய திரண்ட பூ பணிக்கட்டி போல் சிதறிக் கிடந்தது (அகம். 93:6, 7). நீண்டு தூக்கிய பல துடுப்புக்கள் போலும் அசையும் குலைகளையுடையது காந்தள் (அகம். 108:14, 15). வண்டு வேங்கை மலரில் தாதினை ஊதிக் காந்தளின் தேன பொருந்திய குவிந்த குலையில் உறங்கியது (அகம். 132:10-12). வெள்ளிய கூதளஞ் செடியின் அசையும் குலையில் உள்ள மலரைத் தீண்டியதால் அதன் தாதுகப் பெற்ற பன்றி கட்டளைக்கல போல் தோன்றியது (அகம். 178:9-11). கோவலர் வரி பொருந்திய வெண் காந்தளின் வளைந்த குலையில் உள்ள சிறந்த பூக்களைச் சூடினர் (அகம். 264:3, 4), சேளய் (முருகன்) குளறம் செந்நிறம் பொருந்திய பூவாகிய குலைக் காந்தளை யுடையது (முற. 1:3, 4). அலங்கு குலைக் காந்தள் பக்கமலை முழுதும் மணம் வீசியது (முற. 239:3). ஈந்தினது திரட்சியை யுடைய முற்றிய குலைபோலத் தாளிப்பனையின் குலை விளங்கியது (நற். 174:1-3). அகன்ற இலையையுடைய காந்தளின் அலங்கு குலையிற் பாய்ந்து வண்டு பல கண்களை யுடைய தேன்கூடு அமைத்தது (நற். 185:8, 9). நய வருஞ் சாரலில் காந்தள் கமழ்குலை அவிழ்ந்தன (நற். 313:6, 7). மகவீன்ற தாய் தன் முலையைக் கையாலே பிடித்துத் தன் புதல்வன வாயில் வைப்

பது போலக் காந்தக்குலை வாயில் கொழுமடல் வாழைப்பூ பொருந்தியிருந்தது (நற். 355:1-3). சேதா அலங்குருவைக் காந்தளைத் தீண்டியது (நற். 359:1,2). சிலம்பில் நாறு துலைக் காந்தள் இருந்தன (ஐங். 226:2). சிலம்பு கமழ் காந்தளின் நறுங்குலையை ஒத்தது தலைவியின் கை (ஐங். 293:1,2). அவங்கு குலை ஈந்து (ஐங். தி. 2:2). கை கூப்பி மலையைத் தொழும் கொடிச்சியர் கைபோலச் சிறந்த தேன் பொருந்திய, எடுத்த காந்தட் குலை காணப்பெற்றது (கவி. 40.11,12). சுணையிடத்தே அழகு பெற்று வளர்ந்த காந்தளினது குலை, மணி விளங்கும் பொறியினை யுடைய அரவு நீர் உண்பது போலக் காணப் பெற்றது (கவி. 45:2,3). பிரிவுத் துன்பத்தால் வீருந்தும் தலைவியின் கையிலிருந்து முறைமையுற்ற இதழ்கள் வீழும் குலையினையுடைய காந்தள் மலர் போல வளை கழன்றன (கவி. 121:13,14). திரு மாலின் ஆழிப்படை, பணையின் பல பதினாயிரங் குலை தரையில் உதிர்வன போல அவுணர் தலை களை நிலத்தில் வீழ்த்தியது (பரி. 2:43-49). நீர்நிலையின் பக்கத்தே தழைத்த நெருங்கிய முகையை யுடைய வெண் காந்தளின் நெடிய குலை மலர்ந்த இதழ் தோறும் பவழம் போன்ற சிவந்த தோன்றி மலர்கள் பரந்தன (பரி. 14:13-16). கமழ் குலைக் காந்தள் கைபோல் பூத்தன (பரி. 19:76). அரவு சினந்து படம் விரித்தவற்றைப் போன்று (காந்தள்) குலைவிரிந்தன (பரி. 20:89).

2. தாறு. பரதவர் பாக்கத்தில் கோள் தொங்கும் குலை - தாறு - கொண்ட வாழையும் இருந்தன (பொரு. 208). குலையின் பெருமையாலே நிலத்தே தாழ் வளைந்து முற்றின வாழையின் வெண் பழத்தினைப் பெரும் பாணர் செல்லும் நெறியில் பெறுவர் (பொரு. 359). கமுகின் கொழுமடலிடத்து அவிழ்ந்த பெருங்குலையில் உள்ள பசங்காய் சேறு கொள முற்றின (நெடு. 23-26). சோழநாட்டுக் குறுமபல்லூரில் கோள்தெங்கும் குலைவாழையும் நிறைந்திருந்தன (பட். 16, 28). வாழையின் காய் நெருங்கின குலை மிகவும் நெகிழும்படி பழுத்தன (மலை. 131,132). வாழையின் காய்த்தல மிக்க பெரிய குலையில் உள்ள முதிர்ச்சியுற்ற இனிய கனியாலும் முதிர்ச்சியுற்ற பலாவின சுளையாலும் உண்டான தேறல் பானையின் நெடுஞ்சுனையிற் கலந்தது (அகம். 2:1-4). வாழையின் பெரிய பூமடல்கள் முறையாக முற்றி உதிர, எஞ்சிய குவிந்த மொட்டும் ஒழிந்த குலையை ஒத்து மாணேற்றின் திரிமருப்புகள் காணப்பட்டன (அகம். 134:10,11). அவல் இடிக்கும் மகளிரின் உலககை ஒலிக்கு அஞ்சிய வெண்குருகு தீங்குலை

வாழையின் ஒங்கு மடலில் தங்காது மாமரத்தின் கண் குறுகப் பரந்து செல்லும் (அகம். 141:16-21). காணவன் பரண்மீதேறி எறிந்த கவண்கல் குலை யுடை வாழையின் கொழுமடலைக் கிழித்தது (கவி. 41:8-15). புலியின் அடியைப் போல வாழையின் வளைந்த காய் குலைதொறும் தொங்கியது (கவி. 43:24,25).

3. நான். வீரர் குலையை - நாணை - வளைத் தலினின்றும் இறக்குதலையறியாத வில்லினராயிருந்தனர் (பதி. 24:12). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை வில்லின் குலையை யறுத்துத் தனது செங்கோலின் சீழ் அடங்கி வாராப் பகையரசருடைய முரசின் கண்ணைக் கிழித்தான் (பதி. 79:11,12).

குவடு - உச்சி. 'பேதை யானை தின்றதனால் கூழை யாகிய மூங்கிலையுடைய குவட்டின் - உச்சியின் - இடையே தலைவியின் ஊர் உள்ளது (குற. 179:3-7). இறாமீனைத் தின்றெழுந்த குருகு வெள்ளிய உப்புக்குவட்டின் மேலாகச் சிறகை வீசிப் பறந்து கரையிடத்துள்ள புன்னையில் தங்கியது (நற். 67:3-5).

குவவு - திரட்சி. மிழலைக் கூற்றத்து மகளிர் நுங்கின் நீரும் கரும்பின் சாறும் உயர்ந்த மணவிடத்துள்ள குவவு - திரட்சி - உடைய தெங்கின் இளநீரும் ஆகிய முந்நீர் கலந்துண்பர் (புறம். 24:11-16). பகை வரது குருதி தெளித்துக் கலந்த குவவுச் சோற்றின் பிண்டங்களால் அயிரை மலையிலுள்ள கொற்ற வையை வீரர் வழிபட்டனர் (பதி. 88:11,12). இளஞ் சேரலிரும்பொறை நீண்டு ஒப்பனை செய்தா லொத்த ஏந்திய குவவுத் தோளினையுடையவன் (பதி. 90:34). உயர்ந்த மலை உச்சியினின்றும் வீழ்ந் தோடுகின்ற நீர் கொழித்து ஏறட்ட வெள்ளிய தலையினையுடைய குவவுமணல் பொருந்தியது கான்பொழில் (மது. 336, 337). 'கொண்டி மகளிர் ஆழ்ந்த நீரினையுடைய குளிர்ந்த துறையிடத்துக் குவவு மணலில் ஆடினர் (மது. 586). ஒள்ளிய பூக்களையுடைய அசோகந். தளிரை ஒரு காதுலே செருகி அத்தளிர் குவவு மொய்ம்பு அலைப்பத் தலைவன் மார்பில் சந்தனம் பூசினான் (குறி. 119-121). தலைவி ஆயத்தாரோடு குவவு மணல் ஏறிச் சோலையில் வண்டலயர்ந்தாள் (அகம். 180:2,3). கரடிக்குட்டி இருளைத் துணித்து வைத்தாற் போன்ற குவவுமயிரை உடையது (அகம். 201:17). அழகாற் பொலிவுற்ற நிமிர்ந்த குவவு மொய்ம் பினை உடையவன் ஆட்டனத்தி (அகம். 222: 6,7). தலைவனது ஏந்து குவவு மொய்ம்பில் பூக்கள் உதிர்ந்த மாலை கிடந்தது (அகம். 248:12). குன்றின்

றோன்றும் குவவு மணல் சேர்ப்பன் (அகம். 310: 10). யானை குவவு அடியினையும் வெண்கோட்டினையும் உடையது (அகம். 347: 11,12). முத்தினை மூழ்கி யெடுக்கும் பரதவர் கொற்கையோர் எதிர் கொள்ளுமாறு படகினின்று இறங்கும் குவவு மணல் பொருந்திய நீண்ட கரையிடத்தே தலைவியின் ஊர் இருந்தது (அகம். 350:11-15). தேரினைச் செய்மையில் நிறுத்தி மெல்லெனக் குன்றிழி களிற்று போலக் குவவு மணல் கடந்து குறியிடத்திற்கு இரவில் வருமாறு தலைவனைத் தோழி வேண்டினாள் (அகம். 360:13-15). தலைவி குவவு மென் முலையள் (குற. 132: 2). குன்றத்தன்ன குவவு மணல் அடைகரையில் புன்னை நின்றது (குற. 236: 3,4). அன்னம் குவவு மணலில் தங்கும் (குற. 300:6). குன்றத்தன்ன குவவு மணல் நீந்தித் தலைவன் தலைவியைக் காண வந்தான் (நற். 207:5,6). குன்று போலத் தோன்றும் குவவு மணல் ஏறி நின்று தலைவனைக் கண்டு வருவோம், வா எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (நற். 235: 6,7). வலிமையுடைய குவவு முலையினாலே சாடப்பட்ட சந்தனத்தை யுடையவன் தலைவன் (நற். 350: 7,8). நாரை தனது சிறகைக் கொதுதலானே உதிர்ந்த இறகு குவவு மணல் மேட்டில் கிடக்கும் (ஐங். 153: 4-6).

2. வளைவு. தலைவியின் கோடேந்து புருவத்துடன் குவவு - வளைவு - பொருந்திய நெற்றியினையும் தடவி நறிய கூந்தலைக் கொதுவதாகத் தலைவன் கனவு கண்டான் (அகம். 39:21-23). செவிலி தன் மகளின் அண்மையில் வந்து அவளின் குவவு நுதலை நீவி மெல்லத் தழுவினாள் (அகம். 49:6,7). மேகங்கள் குவவுத் திரையினையும் பணித்துறையினையும் உடைய பெருங்கடலில் படிந்து நீர் பருகிச் சூலுற்ற பெண்யானைக் கூட்டம் போல் சென்றன (அகம். 183:6-9).

3. படைக்குழாம் (ஆகுபெயர்). மேகம் நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்து பின்னர் மழை பெய்தமை கண்ட பங்குற புள்ளின் ஆரவாரம் போல, போரை விரும்பும் குவவு - படைக்குழாம் - ஆரவாரம் எழுப்பியது (பதி. 84:20-24).

குவளை - 1. செங்கழுநீர் (செங்குவளை, நீலம், நீலோத்பலம் எனவும் இதனைக் குறிப்பர்). பெரிய துறையிடத்தே நீரை முகந்து கொள்ளும் பெண்டிர் பறித்த குவளை - செங்கழுநீர் - முதலானவற்றை வன்புலத்தினின்றும் வந்த சுற்றத்தார்க்குக் கொடுத்தோம் பும் மென்புலத்தார்களையுடைய நன்னாட்டுக்குப் பொருநன் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி

வளவன் (புறம். 43:15-18). சுனையின்கண் தழைத்த கரிய இதழையுடைய குவளையின் வண்டு மொய்க்கும் புதுமலரிடத்தே தன் துளி கலக்குமாறு மழை பெய்தது (புறம். 105:2-4). மகளிர் சுனையிடத்தே பூத்த குவளையின் முகை யவிழ்ந்த புறவிதழ் ஒடித்த முழுப்பூவாற் செய்யப்பட்ட தழையாடையை இடையில் அணிந்திருந்தனர் (புறம். 116:1-3). நரத்தை நறும்புல்லை மேய்ந்த கவரிமான் குவளைப் பூவையுடைய பைஞ்சுனையில் நீரைப் பருகியது (புறம். 132: 4,5). ஆதன் ஓரியின் கொடைவளம் காணச் சென்ற கூத்தச் சுற்றத்தார் குளிர்ந்த நீரின் கண் பூவாத மணிமிடைந்த குவளைப்பூவை வெள்ளிய நாரினால் தொடுத்த கண்ணியைப் பெற்றனர் (புறம். 153:4-9). குவளையுண்கண் (புறம். 348: 6; அகம். 129:16; 138:2; 156:6; 183:1; 385: 13; 310:5; குற. 167:3; 339:6; நற். 77:12; 205:6; 271:8; ஐங். 72:3). மகளிர் இடையறாது மலரும் குவளையின் புறவிதழ் ஒடித்த மலரைக் கூந்தலிற் செருகினர் (பதி. 27:2,7). மறவர் வெள்ளிய பனந்தோட்டிலே தொடுத்துக் கட்டிய ஒள்ளிய பொலிவு பெற்ற குவளைப் பூவைச் சூடினர் (பதி. 58:3). குரரமகளிர் தம் கூந்தலில் வெட்சி மலர்களை விடுபூவாகத் தூவி அதற்கு நடுவே பசிய தண்டினை யுடைய குவளையின் தூய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டு அணிசெய்தனர் (குரு. 20-22, 41). சாதிலிங்கம் போன்ற இதழையுடைய குவளையோடு நீலப்பூவும் ஒன்றுக் கொன்று நிறம் மாறுபடுதலையுடைய ஏனைப் பூக்களும் மலிந்தது பொய்கை (பெரு. 293, 294). பரத்தையர், அலர்கின்ற புருவத்தே கையால் அவர்த்தி மோந்து பார்த்தா லொத்த பெரிதும் கமழ்கின்ற நாற்றத்தினை யுடைய பல குவளை மலர்களுள் சுரும்புகளுக்கு அலர்கின்ற பல பூக்களையும் சூடினர் (மது. 566-568). பரத்தையர், மென் தளிர்களைக் கிளைகளிலே பறித்துக் குவளையை நீர்க்கீழ் அரும்புகளோடு பொருத்தமுறக் கட்டின நெடிய தொடர்ச்சியை வடிம்பிலே வீழும்படி உடுத்து மணங்கமழ் மனைதோறும் சென்று விளையாடினர் (மது. 586-589). இணைதல் மாட்சிமைப் பட்டுப் புதிய போதாய் அவிழ்ந்த குவளைப் பூவோடு பிடிகளையும் வகுத்து உத்தரமென்னும் நாளின் பெயர் பெற்ற உத்தரக் கற்கவியிலே அமைக்கப்பெற்றது நெடுநிலை (நெடு. 81-86). தலைவியும் ஆயமும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் குளிர்ந்த கயத்தில் மலர்ந்த குவளையும் ஒன்றாகும் (குற. 63). பொய்கையில் சுரும்புகளுடன் செந்நெல் செழிக்கக் குவளையோடு நெய்தல் மயங்க முதலைகள் செருக்கித் திரிந்தன (பட். 240-242). மலைநாட்

டிடத்தே நிரைத்த இதழையுடைய குவளையில் தெய்வம் விரும்புதலின் கடியவாகிய பூக்களை நீயிர் அறியாது தொடுவீராயின் நும்முயிர் போம் படி நடுங்குதலை அடைவீர் எனக் கூததர் அறிவுறுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 189-191). குவளையால் சுளை அழகிய பசிய நிறத்தினைப் பெற்றது (மலை. 251). தலைவியின் நீர் மிகுந்த குளிர்ந்த கண் களின் இமை குவளையினது கரிய இதழை யொக்கும் (அகம். 19:10,11). தலைவியின் மையுண்ட கண்ணின் நோக்கு, தேன உண்டாகத் தெளிந்த நீரினை ஏற்ற திரண்ட தண்டினையுடைய குவளைப் பூவின சிறந்த அழகினை வென்று கெடுக்கும் (அகம். 27:12-17). வராற் போத்து தூண்டிலி லுள்ள இரையை விழுங்கி ஆம்பல் இலை கிழிய மேலெழுந்து குவளையின் அரும்பு மலர்ந்த பன் மலர்களும் சிதையும்படி பாய்ந்தது (அகம். 36:1-4). தலைவன் ஆய்நதெடுத்த இதழ்களையுடைய குவளைப் பூவினாலாய தேன் பாயும் தாரையுடையவன் (அகம். 38:2,5). எருமை ஆம்பல் மெல்லினை கிழியச் சென்று குவளையின் குவிதல் நீங்கிய பல மலர்க ளையும் தின்றன (அகம். 56:3-5). தலைவி கரிய தண் டினையுடைய குவளை மலர்களை இணைத்து வைத்தாற் போன்ற கரிய இமையினை யுடைய மழைக் கண்களை உடையவள் (அகம். 62:4,5). ஒந் தியின கரிய தாடியை யொப்பத் தாதுமிக்க குவ ளையின் போது பிணிப்பு நெகிழ்ந்தது (அகம். 125: 5,6). தலைவன் குறுஞ்சுனையிற் பூத்த குவளைப் பூவினை வண்டு மொய்த்திடச் சூடி வந்தான் (அகம். 128:9,10). மணலிற் கிடந்த பாவையை எடுத்த துத் தாழியில் உள்ள குவளையின வாடிய மலரைச் சூட்டி என் அருமை மகளே, நினை இன்தோளைத் தருவாயாக என்று மகட்போககிய தாய பாவை யைத் தழுவி அழுது வருந்தினாள் (அகம். 165:8-13). குவளையின புதிய மலரை யொக்கும் மையுண்ட கண்ணினன் தலைவி (அகம். 179: 12). தலைவன், தண்கயத்தே நிறைந்த ஒள்ளிய பூக்களையுடைய குவளையின அரும்பினை விரித்துக் கட்டிய வண்டு மொய்க்கின்ற கண்ணியினைத் தலைவிக்குப் புறந்தாழ்ந்த பின்னலிற் சூட்டினான் (அகம். 180: 5-7). இளங்கோசர், கடலாடு மகளிர் கொய்து வந்த ஞாழலையும் உழவர் பறித்து வந்த குவ ளைப் பூவினையும் காட்டில் பூத்த முல்லையோடு சேர்த்துக் கண்ணியாகக் கட்டி விளையாடுவர் (அகம். 216:8-11). காட்டு மல்லிகை மலரோடு தண் ணிய நறிய குவளை மலரை வைத்துத் தொடுத்த கமழ் மாலையைச் சூடிய தலைவியின் கூந்தலிற் பெறும் துயிலை மறந்து தலைவர் தங்கார் (அகம். 223:

9-16). நெடுஞ்சுனை கண்போல் மலர்ந்த கரிய இத ழினையுடைய குவளை மலர்களையுடையது (அகம். 228:4,5). சுனையிலுள்ள குவளையின் தேன்பாயும் ஒள்ளிய நறிய பல பூக்களைச் சூடிய தலைவியின் கூந்தல் மெல்லணையில் துயின்று பகற்பொழுதை இனிது கழித்துப் பொழுதுபடச் செல்க எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 308:11-16). கண்ணையொத்த இதழ்களை யுடையது குளிர்ந்த நறுங்குவளை மலர் (அகம். 358:5). தாமரைப் பூவி டத்தே கரிய இதழ்களையுடைய குவளை மலர் இரண்டினைப் பிணைத்து வைத்தாற் போன்று அழகியமுகத்திடத்தே சுழலும் மதர்த்த மழைக்கண் களை உடையவள் தலைவி (அகம். 361:1-4). வண்டு தேனைப் பருகும்படி நெடுநீர் பயந்த நிரை யிதழ்க் குவளையின் இரு புதுமலர்களை இணைத்து வைத்து போன்ற செவ்வரி பரந்த மதர்த்த மழைக்கண்களை உடையவள் தலைவி (அகம். 381: 18-21). தலைவர் நின் தண்ணறுங் கூந்தலில் குற்ற மில்லாத குவளைப் போதோடு காட்டு மல்லிகைப் பூவினைச் சூடிய நினை இன்பம் வாய்ந்த கூட்ட மாகிய இன்றுயிலை மறவார் எனத் தோழி தலை வியை ஆற்றுவித்தாள் (அகம். 393:20-26). தண்கயத் திடத்தில் தோன்றிய வளவிய காம்பினை யுடைய குவளையின் மழைக்காலத்தே மலர்ந்த கரிய மலர் மழைக்கு எதிர்ப்பட்டாற் போன்று நீரால நிறைந்த கண்களினின்று நீர் ஒழுகும் துன்பம் நீங்கத் தலை வன் இப்பொழுது வரின நன்றாகும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 395:1-5). தலைவன் காம நோயைத் தந்ததனால் குவளை மலரைப் போன்றிருந்த தலைவியின் அழகிய கண்கள் பசலை படர்ந்தன (குறு. 13:3-5). தலைவி வண்டுகள் வீழ்ந்து உழக்கிய குவளை மலரைப் போலத் தலை வன் பிரிவால் தமியளாய் மெலிந்து இரங்கத் தக்கவ ளாயினாள் (குறு. 30:4-6). அரலைக் குன்றத்தில் உள்ள சுனையினகண் பூத்த குவளை மலர்களோடு சேர்த்துக் கட்டிய காட்டு மல்லிகையின் மணம் வீசும் நறுநுதலை யுடையவள் தலைவி (குறு. 59:2, 3). காந்தள மலரையும் முல்லை மலரையும் மணக் கின்ற இதழ்களையுடைய குவளை மலரோடு இடையிடையே கலந்து தொடுக்கப்பட்ட மாலைபோல நறு நாற்றத்தை யுடையவள் தலைவி (குறு. 62:1-4). குவளையின் குறுங்காம்பை யுடைய நாள்மலர் மணக்கின்ற தலைவியின் கூந்தலாகிய பாயலின் கண்ணே இருந்தேம் எனத் தலைவன் கூறுதல் (குறு. 270:6-8). தினைப்புனத்திற் படிந்த கிளிகளை ஓட்டவும் அவை எழாததனால் புலந்து அழுத தலைவியின் கண்கள், சாரலில் சுனையிடத்தே

பூத்த குவளையின் வண்டுகள் பயின்றதால் கலைந்த இதழ்கள் மழைத்துளிகளை ஏற்றுக் கொண்டன போன்று காணப்பட்டன (குற. 291:4-8). தலைவி குவளை மலரின் மணங்கமழும் கரிய கூந்தலை உடையவள் (குற. 300:1). தலைவன் சுனையில் மலர்ந்த குவளையினாலாகிய வண்டுகள் ஆர்க்கும் கண்ணியினன் (குற. 321:3). தலைவி பைஞ்சுனையிடத்தே மலர்ந்த குவளை மலர்களை இடையிட்டுக் கட்டிய தழையுடையினள் (குற. 342:4,5). தலைவன், சுனையிற் பூத்த குவளை மலர்மாலையைத் தலைவிக்குத் தந்தான் (குற. 346:4). நீரைத் தன் அடியிலே கட்டப் பெற்ற மலர் வரிசையாகிய இதழ்களையுடைய குவளை மேல் காற்று வீசினும் வாடாது (குற. 398:1,2). தலைவி குவளை போன்ற ஏந்தெழில் மழைக் கண்ணினன் (நற். 6:3). கடவுட்டன்மை பொருந்திய மலையிலுள்ள சுனையில் இலைகளுக்கு மேலே முந்து மலர்ந்த, கொய்யாமல் விட்டிருந்த குவளை மலரோடு காந்தட் பூவினையும் சேர்த்துச் சூரர மகளிர் சூடினர் (நற். 34:1-4). தலைவி கலக்கமுற்றுக் குவளையின் நீர் நிரம்பிய மாமலர் போலக் கண்ணீர் வடித்தாள் (நற். 37:4,5). குட்டுவனது குட மலைச் சுனையிலுள்ள பெரிய இதழையுடைய குவளையின் வண்டு மொய்க்கும் மலரைச் சூடிய மையான் தலைவியின் கூந்தல் மணம் கமழ்ந்தது (நற். 105:7-10). பொய்கையில் மலர்ந்த குவளை மலரை ஒன்றோடொன்று எதிரெதிர் வைத்துத் தொடுத்தாற் போன்ற மழைக்கண்களை உடையவள் தலைவி (நற். 160:8-10). குறுஞ்சுனைக் குவளை மலரைச் சூடி முன்பு புணர்ந்த நறுந்தண் சாரலில் விளையாட வரலாமோ எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (நற். 204:3,4). தலைவி திரண்ட தண்டினையுடைய குவளை மலர் மணம் வீசும் கூந்தலை உடையவள் (நற். 262:6,7). களவொழுக் கத்தை அன்னை அறியின், தோழியரோடு சாரலிற் சென்று சுனை நீராடி அங்குப் பறித்த குவளையின் கரிய இதழ்களையுடைய மலரை யொத்த தலைவியின் கண்கள் நீர் வடியப் பெற்று இனி என்னா குமோ எனத் தோழி கலங்கினாள் (நற். 317:5-10). நீரிலிறங்கி நின்று குவளை மலரைக் கொய்பவர் நீர் வேட்கையால் வெய்துற்றாற் போலத் தலைவியின் தோள்கள் நாள்தோறும் தலைவனைத் தழுவினும் அவள் தொடிகள் கழன்றன (நற். 332:2-4). தலைவியின் கூந்தலிற் சூடிய குவளை மலரோடு முல்லையை இடையிட்டுத் தொடுத்த கோதையை இளையர் சூடி வந்தனர் (நற். 367:7-10). புதல்வனை ஈன்று பாயலில் படுத்திருந்த தலைவியின் பலவாகிய மாட்சிமைப்பட்ட வயிற்றிடத்தே தலைவன் தன்

கையிலுள்ள குவளை மலரால் ஒற்றி உறங்குகின்றாயோ என வினவினான் (நற். 370:8). குவளை, இல்லம் முதலான பல மலர்களால் புனையப் பெற்ற குளிர்ந்த கண்ணியை உடையவன் தலைவன் (நற். 376:5,8). குவளையின் நீர் வடிகின்ற ஒளி பொருந்திய மலர் போன்ற நின் கண்ணில் நீர் வடியுமாறு அழாதே; தலைவர் செலவழுங்குவர் எனத் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (நற். 391:1,8-10). தலைவி பாய்ந்து விளையாடியதால் பெருந்துறைப்புனல் தேன்மிக்க நறுங்குவளை மலராய் மணந்து தண்ணியதாயிற்று (ஐங். 73:2-4). தலைவி சுனையின்கண் பசிய இலைக்கு மேலே உயர்ந்து தோன்றும் குளிர்ந்த குவளை மலரின நறுமணம் போன்று தன்னகத்தே கமழும் மணமிகக் கூந்தலை உடையவள் (ஐங். 225:1-3). 'கயத்தில வளரும் குவளை மலர் போன்ற தலைவியின் அமர்த்த கண்கள் பசுக்கும்படி நீ பிரிந்து செல்லற்குக் காரணம் என்னை' என்று தோழி தலைவனை வினவினாள் (ஐங். 277:3-5). கொடிச்சியின் கண்களைப் போல மலர்தல் குன்றநாடனது மலைப்பக்கத் துள்ள சுனையிற் பூத்த அகன்ற வாயையுடைய குவளை மலர்க்கு அரியதாகும் (ஐங். 299:1-4). பாசறைக்கண் நீடிய தலைவன் வந்த தனால் கொன்றைப்பூப் போன்று பசந்த தலைவியின் கண்கள் சுனையிற் பூத்த குவளை மலர் போலத் தொல்கவினைப் பெற்றன (ஐங். 500). தலைவனுடைய அருளிடத்தே வாரா தமைதல் போன்ற கொடியவை தோன்றுமாயின் 'அவை நிழலையுடைய குளத்துள் நின்ற குவளை வெந்த தன்மையை யொக்கும்' (கலி. 41:28-31). நின் முகம் குவளையோடு இகலிப் புணர்ச்சிதோறும் பொலிவு பெறும்படி பூத்த கண்களின் தோற்றப் பொலிவு நீ இடைவிடாமற் புணர்ந்ததனால் உண்டான பயன் அல்லவோ எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (கலி. 64:15-17). வலையில் நீராடிய மகளிருள் ஒருத்தி தன் காதுகளில் குவளை மலர்களைச் செருகி நான்கு விழிபடைத்தாள் (பரி. 11:97,98). பவள வளையைக் கையிற் செறித்த ஒருத்தியைக் கண்டு வேறொருத்தி குவளைப் பூவினது மரகதம் போலும் பச்சைத் தண்டை வளையலாகத் தன் கையில் அணிந்து கொண்டாள் (பரி. 11:101,102).

2. ஒரு பேரெண். ஐம்பூதங்களும் முறையே தோன்றிய ஊழிகள் நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும் கமலமும் வெள்ளமும் முதலிய பேரெண்களால் குறிக்கப்பட்ட காலங்களைக் கடந்த பின்னர், திருமால் கேழற் கோலங் கொண்டு

நீரினுள் மூழ்கிக் கிடந்த நிலத்தை எடுத்தார் (பரி. 2.5-16).

குவை - 1. திரள். வல்லிலோரி தன் மலையிற் பிறந்த பொன்னைப் பனமணிக் குவையோடு - திரளோடு-பாணர்க்குக் கொடுத்தான் (புறம். 152:38,39). குவையிரும் புனனை (அகம். 40:4). குவையிலை முசுண்டை (அகம். 94:2). குவையிமில் விடை (அகம். 113:14). கடல குவையிரும் தோற்றத்தினை உடையது (அகம். 162:2,3). குவையுடைப் பசங் கழை (குறு. 179:5).

2. குவிதல் குவையிருங் கூந்தல் (புறம். 25:14,347:7; அகம். 197:10,266:4; குறு. 52:3; 300:1).

குழ - குழவிப்பருவம் 'பொருந்தாத சொற்களைக் கூறிப் பின்னும் மனம் மயங்குதலை யுடைய குழக்கு - குழவிப்பருவத்துக்கு - உரிய அறியாமையைக் காட்டுகிறது உன் செயல்' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 108:21).

குழம்பு - குழி. கள்ளைச் சமைக்கின்ற மகளிர் வட்டில் கழுவின வடிந்த சிந்தும் நீர் பன்முறை வடிதலின் நிறைந்து வழியும் குழம்பிடத்தே - குழியிடத்தே - ஈரத்தையுடைய சேறநில் பெண் பன்றிகள் குட்டி களுடன் புரண்டன (பெரு. 339-342).

குழல் - 1. புல்லாங்குழல். பேகனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி, கபிலர் பேகனையும் அவன் மலையை யும் பாடியபோது கண்ணீர் முலையகத்தை நனைப்ப, விம்மிக் குழல் - புல்லாங்குழல் - இரங்கி ஒலிப்பது போல் அழுதனள் (புறம். 143.11-14). வேலன் குழலினையுடையவன் (முரு. 209). பாணர் எயிற்பட்டினம் செல்வின, கிடங்கிற் கோமானா கிய தகையோனைப் பாடித் தாள அறுதியை யுடைய குழலோசையின் தாளத்திற்கொப்ப ஆடின மகளிரோடு பரதவரிடம் தேறலும் குட்டு மீனும் பெறுவர் (சிறு. 152-163). தீக்கடை கோலாலே அழகிய நுண்ணிதாய் விளங்கும் புகை கமழக் கையாலே கடைந்து கொண்ட செந்தீயினையுடைய கடைக கொளளியால் துளையிட்ட கரிய துளையினையுடைய குழலால் இடையன் பாலைப் பண்ணை எழுப்புவான (பெரு. 175-180). கோவ லர் பல இடங்களிலும் நின்று ஆம்பலந் தீங்குமுலிடத்துத் தெளிந்த ஓசையைப் பன்முறை எழுப் பினா (குறி. 221,222). குழல் இசையுண்டாக்க, யாழமுரல, முழவு அதிர, முரசு ஒலிப்ப அங்காடித் தெருவில் விழா எப்பொழுதும் நீங்காது (பட். 156-158). தீங்குழல் பாட்டைச் சுருதி குன்றாமற் கைக் கொண்ட நிற்கும் (மலை. 8). கரடியினம் கொன்றையினது அழகிய கிளைகளில் உள்ள குழல் போலும் பழங்களைக் கொழுதியது (அகம். 15:15,16). இடை

யர் கொன்றையந் தீங்குமுலராய்ப் பின்னே நடந்து வரப் பசுவினம், பெருத்த மடி கரைய வேண்டிக் களைக்கின்ற குரலவாய் இளங்கனறு களித்தே மாலைப்பொழுதில் மனைக்கு விரைந் தேகும் (அகம். 54:7-12). கோவலர் ஊதும் வலிய வாயினை யுடைய சிறுகுழல் மாலைப்பொழுதுடன் சேர்ந்து தலைவியை வருத்தியது (அகம். 74:15-17). மூங்கிலில் துளைக்கப் பெற்ற துளையிடத்தே மேல் காற்றினால் எழும் ஒலி குழலோசை போன்று இருந்தது (அகம். 82:1,2). நீரற்ற நெடுவழியில் விளவுக் கணியின் புல்லிய ஓட்டில் தோன்றிய துளையில மேல்காற்று நுழைந்து இசைத்தலின் அதனைக் கோவலரது குழலோசை என்று கலைமான் நினைக்கும் (அகம். 219:13-16). மூங்கிலிடத்துத் தும்பி துளைத்த குறுகிய அழகிய துளைவழியே மேலைக் காற்றுப் புதந்து வருதலின் எழும் ஒலி நீர்பருகச் செல்லும் ஆனிரைக்குப் பின்னே வரும் கோவலரது குழலின் இசை போன்று கேட்கும் (அகம். 225:5-8). இலவமரத்தின கிளையிலுள்ள ஒண்பூக்களில் குழல் போலும் இசையையுடைய வண்டுகள் ஒலித்தன (அகம். 245:14-16). தலைவி குழல் போன்ற இனிய குரலினை யுடையவன் (அகம். 265:9). குழ்ச்சியில்லா மாககள் என் உள்ளத்தில் களை யெரி தோன்ற ஊதும் தீங்குழல் ஓசை கேட்டு யான் எங்ஙனம் ஆற்றி யிருப்பேன் என்று பிரிவுணர்ந்த தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 305:11-16). கறவையினம் கன்றோடு காடுதோறும் துளளிவரக் கோவலர் தம வாயிற் குழல்லைத்து ஊதினர் (அகம். 354:3-5). கோவலர் கலலாது ஊதும், சிறிய மூங்கி லாற் செய்த இனிய குழலினின் றெழும் தனிமை கொண்ட தெளிந்த ஓசையினை மரைமான் கூர்ந்து கேட்கும் (அகம். 399.11-15). வங்காப் பேடை, புல்லாறு தனமேல வீழ்ந்ததெனச் சேவலைக் காணாது குழலினது இசையைப் போன்ற குரலையுடைய தாய், குறிய பல ஒலிகளால் அதனை அழைக்கும் (குறு. 151:1-3). பசுவினது குற்றமற்ற மணியின் தெளிந்த ஓசை கோவலரது குழலோசையோடு சேர்ந்து மாலைப்பொழுதில் மெல்லிதாக ஒலிக்கும் (நற். 69:7-9). ஒளிமிகக் பெருங்களத்தில இயம் வாசிப்போர் ஊதும் ஆம்பலங் குழல் போல் ஏங்கித் தலைவி புலம்பி வருத்தமுற்றாள் (நற். 113:10-12). கோவலருடைய கொன்றைப்பழத்தாற் செய்த இனிய குழல் மனறுதோறும் இனிதாக ஒலித்தது (நற். 364:9,10). பெய்யா வானம் பெய்யத் தொடங்கியதும் தலைவி பிரிவுக்கு வருந்தி அழத் தொடங்கினாள்; அவள் அழகைக்கு எதிரே இராப்பொழுதில் முழங்குகின்ற இடியோசை போலக் கோவலர் குழலை

வாசிக்கத் தொடங்கினர் (நற். 371:5-9). இயவா' துறையிடத்தே முழக்கும் தட்டையும் தண்ணுமையுமாகிய இசையின் பின்னிடத்தே தும்பிகள், இனிமையுடைய ஆம்பற் குழலின் இசைபோல இனிமையாக இசைத்தன (ஐங். 215:1-4). 'நீ பொருள்வயிற் பிரியின், தலைவி குழல் போன்று பெரிதும் வருந்தியமுவள்' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 306). கொத்தான காய்களை யுடைய கொன்றையின் குழல் போன்ற பழங்கள் முதிர்ந்தன (ஐங். 458:1). நரம்பினது இனிய இசையைத் தாளத்திலே நிறுத்தும் குழலபோல, ஒலிக்கும் ஓசையை யுடைய மிளிறோடு தும்பிகள் தாதை ஊதின (கலி. 33: 22, 23). ஆயர் ஊதுகின்ற குழல் தலைவனைத் தலைவிக்குத் தருதற்கு நன்னிமித்தமாக இசைத்தது (கலி. 101:34, 35). வினைவல பாங்கன கண்ணியையும் குழலையும் கோலையும் உடையவன் (கலி. 101:39, 40). கோவலர் நீள வளர்ந்த கொன்றைக் காயைத் திறந்து செய்த இனிய குழலில் உண்டான ஓசையினை யுடையவர் (கலி. 106:3). மன்றத்தில் ஆடும் குரவைக் கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெணடர் கேளாமல, ஆம்பல் என்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்து வருவாயாக எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 108:60-63). கோவலருடைய தனித்த குழலோசை கேட்டுத் தலைவியின் நெஞ்சம் அழிந்தது (கலி. 118:13, 14). சிறிய முங்கிலாகிய குழல் போலச் சுரும்புகள் ஆர்த்தன (கலி. 119:8). 'வருத்தத்தினையும் அழகினையும் உடைய சிறு குழலே, இனி வரின் பழி போமென்று கருதிப் பனியோடு இருள் சூழ்ந்து வருதலைக் கண்டு கலங்கின தனித்தவருடைய வருத்தத்தைக் கண்டு வருந்துகின்றாயோ; அன்றி, இனிய செய்து அகன்றாரை எம்மைப்போல் நீயும் உடையையாய் வருந்துகின்றாயோ' எனத் தலைவி குழலை விளித்துக் கலங்கி மொழிந்தாள் (கலி. 129:16-19). மாலைப்பொழுதில் கோவலருடைய இனிய குழலாலே நெஞ்சு வருந்தத் தலைவியின் உண்கண் தனிமைகொண்டுவருந்தும் (கலி. 130:14-16). இரங்கும் தலைவியின் நெஞ்சு போலக் கோவலர் குழலோசை தோன்றியது (கலி. 143: 37). யாழும் மிடற்றுப் பாடலும் இசைந்து நிற்பக் குழல் அவற்றின் சுருதியை அளந்தது நிற்ப முழவு ஆர்ப்ப, அரங்கேறிய தலைக்கோல் பெற்ற மகளிரும் பாணரும் ஆடலைத் தொடங்கினர் (பரி. 7: 78-80). பொருந்திய குழலின் இசையெழ முழவு முதலானவற்றின் ஓசையையுடைய தாளத்தை அளந்து அழகுதக நிருத்தத்தின்கண் ஒக்கத் திகழும் அரிவையர் தம் நேரிறை முன்கையால் அத்தாளத்தைத் தூக்கி அளந்தனர்

(பரி. 12:40-44). இருங்குன்றத்தில், சுருதியை உணர்த்துகின்ற குழலும் தாளமும் இயமப அவற்றைப் பாடுவாராய் மிடற்றுப் பாடலும் முழவோசையும் எதிர்ந்தாற் போன்ற முழைக்கண் சிலம்புகின்ற எதிரொலி குறையாது (பரி. 15: 42-43). திருப்பரங்குன்றத்தின் ஒருபக்கம் குழலின் ஒலியெழ, அதனெதிர் தும்பி முரலும் (பரி. 17: 11, 12). திருப்பரங்குன்றில் செவ்வேளை வழிபடச் சென்றாருள சிலர், கைவைத்து ஊதிக் குழலின் இசையை அளந்தனர் (பரி. 19: 41). ஊதப்படுகின்ற இனிய இசையை யுடைய தீங்குழல் ஒலிப்ப அதற்கு மாறாக மலரில தாதை ஊதும் தும்பிகள் ஒலித்தன (பரி. 22 40, 41).

2. கூந்தல (மயிர்). களிற்றை எறிந்து, அதனோடு பட்ட மறவனது குழலின் - கூந்தலின் - சுருளில் காட்டிடத்திலுள்ள ஊகம் புலலினின்றும் உதிர்ந்த பழைய பூ தங்கியதால் அவன அயலான போலத் தோன்றினான் (புறம். 307. 2-6). தலைவி பின்னு தலோடு முடித்த வேறு ஒப்பனை செய்யாத முச்சியில் நெய் தடவப்பெற்ற தாழும் குழலினைச் சேரக் கட்டினாள் (அகம். 73: 1, 2). குட்டுவனது மரந்தை போன்ற தலைவியின் குழல் விளங்குகின்ற ஆயநுதலுக்கு உரிமையுடையவன் தலைவன் (குறு. 34: 6, 7). வையையில் புனலாடிய மகளிருள சிலர், பூத தொழிலையுடைய வெண்துகிலைக் குழலமேற சுற்றி அதனை முறுக்கினர் (பரி. 10: 79, 80). மொய்குழல் (அனமொழித்தொகை) (பரி. தி. 5. 1).

3. மீன். பாணர் ஆடல மகளிரோடு எயிறப்பட்டினம் சென்று கிடங்கிற கோமானாகிய தகையோனைப் பாடின, உலர்தலையுடைய குழலும் - (குழல்) மீனும் - தேறலும் ஆகிய இவற்றை மனைகள்தோறும் பெறுவர் (சிறு. 152-163).

4. துளை. சேம்பின் தண்டு குழல் - துளை - உடையது (அகம். 336. 1).

குழவி - 1. விலங்கின் இளமைப் பெயர். ஆமானின் அசைகின்ற தலையையுடைய குழவியைச் சிறுவர், தம் தேர்க்குக் கன்றெனப் பூட்டி ஓட்டுவர் (புறம். 319: 10, 11). புலிப்பாற்பட்ட ஆமானின் குழவிக்குப் பசு தன்களெனச் சேர்த்துப் பாலையூட்டும் (புறம். 323: 1, 2). துடி போன்ற அடியுடைய குழவியைக் கொண்ட பிடி யானைகள் இடையிடையே செறிந்த களிறுகளாகிய பரிசிலை நலகுவாயாக எனப் பொருநன் சேரமான கடலோட்டிய வேலகெழு குட்டுவனை வேண்டினான் (புறம். 369: 26-28). கரிகாற் பெருவளத்தான தன நிலைக் கேற்பப் பிடியோடு புணர்ந்த களிறுகளைத் துடி

போன்ற அடியினையும் அசைந்த நடையினையும் உடைய குழவிகளோடு கொள்க எனப் பொரு நர்க்கு வழங்கினான் (பொரு. 123-127). பழைய கூலங்கள் கொண்ட கூடு, பசுக்கள் ஈன்ற வளைந்த அடியை யுடைய குழவிகளைப் பிணித்த தாமபுகள் கட்டிக் கிடக்கின்ற தற்கள் நட்பு பக்கத்தினை யுடையது (பெரு. 243-247). செந்நெற் கதிரைத் தின்ற வயிறறை யுடைய எருமையின் குழவி நெடுங்கூட்டின நிழலில துயில் கொள்ளும் (மட். 13-15). நன்னனது அரண்மனை வாயிலில் காணப்பட்ட பல்வேறு கையறைப் பொருள் களுள் கயமுனிக் குழவியும் (யாணக் கன்றம்) ஒன்றாகும் (மஹ. 500). வளைந்த தொடையினை யுடைய குழவியோடு மரத்திடத்தே கட்டப்பெற்ற, விரைந்து பார்க்கும் கண்ணை யுடைய பசுப் போலச் செவிலி தலைவியின் முதுகினை நோக்கிக் குறுக வந்து நுதல் நீவி மெல்லெனத் தழுவினாள் (அகம். 49.4-7). கோவலர் பிள்ளை நடந்து வர, செருக்கிய நடையினை யுடைய தாம்பிற் பிணிக்கப் பட்ட குழவிகளிடத்தே பசுவினம் பெருத்த மடிகரைய வேண்டிக் கணைக்கின்ற குரலவாய் விரைந்து செல்லும் (அகம். 54:6-11). பிடியாளை குழியில் வீழக் களிற்று செய்த ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சி விரைந்தெழுந்த சிவந்த வாயினை யுடைய குழவி, மூதூரிடத்தே சென்று எருமை நல்லானின் முலைப்பால் மாந்தும் (அகம். 165:1-5). மலைப்பக் கத்தில் களிற்று, ஈன்றணிமையுடைய பிடியாளை யைத் தழுவிக்கொண்டு, தனது அசைந்த நடையினை யுடைய குழவி உறங்குகின்ற இடத்தைக் காத்தது (அகம். 168:8-10). மென்தலைக் குழவியை யுடைய மடப்பிடி தன் கன்றுண்ண வேண்டித் தழை யுணவை உண்ணாது மறுத்தமையின் வாடிய உறுப்புக்களோடு பாழப்பட்ட ஊரிலுள்ள குடிசை போலத் தோன்றும் (அகம். 229:4-6). இரக்கம் இல்லாத கோவலர் தாயினின்றும் பிரித்துக் கட்டிய, நெஞ்சத்தில் அதனை விரும்பும் குழவி போல, யாம் மிக நொந்து இன்னா மொழிதும் என்று ஊரார் புறங்கூறுகின்றனர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 293.11-13). பசுக்கள் நெடுநெறிக்கண நீங்கிச் சென்றதனால் அவை தங்கியிருந்த மன்றத்தைப் பார்த்து, மாலைப் பொழுதில், மடப்பம் பொருந்திய கண்ணையுடைய குழவிகள் வருந்தின (குறு. 64: 1-3). மிகக் சுரப்பை யுடைய நல்லானின் நடுங்குந் தலையை யுடைய குழவி, மேயச் சென்ற தாயைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு இருந்தாற் போன்று, விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் மெலிந்த

நோக்கினள் தலைவி (குறு. 132.4-6). ஈன்றணிமை யுடைய எருமை, உழவனாற் கட்டப்பட்ட குழவியின் பக்கத்தினின்றும் அகன்று செல்லாது, பக்கத் திலுள்ள பசும்பயிர்களை மேயும் (குறு. 181:3-5). காட்டுப்பசுவின் அழகிய காதுகளை யுடைய குழவி கானவர் எடுத்தற்கு அஞ்சித் தன் இனத்தினின்றும் பிரிந்து சென்று கானச் சிறுகுடியில் அகப் பட்டு, அங்குள்ள இளையர் ஒம்பக் கலந்து, மனை யுறை வாழ்க்கையில் வன்மை பெற்றது (குறு. 322: 1-5). ஏற்றொடு மேயச் சென்ற பருத்த மடியை யுடைய பசுக்கள் பாலை ஒழுக விட்டுத் தம் குழவிகளை நினைத்துத் தம்மோடு ஒருங்கு மேயும் ஏனைய நிரைகளை நீங்கி ஊரினிடத்தே மாலையில திரும்பி வரும் (குறு. 344:3-6). பிடியின் மெல்லிய தலையை யுடைய குழவி, மலையகச் சிற்றூரில் குறமகள் பெற்ற சிறுவரோடு விளையாடி முற் காலத்தில் இனிமை தருவதாகிப் பிற்காலத்தில் அவருடைய திணைப்புனத்தை மேய்ந்து துன்பம் தந்தது போலத் தலைவன் தலைவியுடன் நகைத்து விளையாடியது ! இப்பொழுது பகையாகின்றது எனத் தோழி கூறுகின்றாள் (குறு. 394). புலி, களிற்றைக் கொன்றதற்குப் பிடியாளை வருந்தி, இயங்காது, நெய்தலின் பசிய இலையை ஒக்கும் அழகிய செவியை யுடைய துன்புற்ற தன் அழகிய குழவியை அணைத்துக் கொண்டு தீர்த்தற்கரிய புண்ணுற்றாரைப் போன்று வருந்தியிருக்கும் (நற். 47:1-5). எருமையின் இளநடை யுடைய குழவிகள் இல்லாததின் தூண்கள் தோறும் கட்டப்பட்டிருந்தன (நற். 120:1,2). நீர் வேட்கையால வருந்திய பிடியாளை மலைப்பக்கத்தில் செல்லுதலும் அதனுடன் செல்லாத மெல்லிய தலையை யுடைய குழவி சேரியிலுள்ள மகளிர் திருக்கிடும்படி ஊர்ப்பசுவின் கன்றோடு சேர்ந்து சேரிக்கண் புகுந்தது (நற். 171: 1-5). கன்றினைக் கட்டியுள்ள பலா மரத்தின் வேரில் காய்த்துத் தொங்கும் பெரும்பழத்தைக் குழவியை யுடைய பசு தின்று, அயலதாகிய சிறு மலையிலுள்ள குளிர்ந்த நீரைப் பருகும் (நற். 213: 2-5). அண்மையில் ஈன்ற எருமையின் பெரிய செவியை யுடைய குழவி தொழுவத்திடத்தே துயிலும் (நற். 271: 1, 2). ஈன்றணிமை யுடைய எருமை, தன் காதற் குழவிக்கு முலைப் பாலை உண்பிக்கும் (ஐங். 92: 1,2). புலியேற்றை, கானத் திடத்தே மடப்பிடி யின்ற நடுங்கும் நடையை யுடைய குழவியைக் கொள்ளுதற்குப் பலாவின் கொழு நிழலில் ஒளிகுகும் (ஐங். 216:1-4). வருடை மானின் குழவி பாறையிலிருந்த கருங்குரங்கை வெருண்டு நோக்கிப் பசு மலையில் ஏறி இறங்கி

வினையாடும் (கவி. 43: 12-14). மலைச்சாரலில் திரியும் வருடை நன்மானின் குழவியை வளர்ப்பு பாரைப் போன்று முன்னர்ப் பாராட்டிப் பின் பிரிவையாயின் தலைவியது எழில் நீங்கும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 50:21-24).

2. குழந்தை. உருவப் பரிபேரர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பகைப்பித்தோர் நாடு, தாயில்லாத, உண்ணாத குழவி - குழந்தை - போல மாறாது கூவி வருந்தும் (புறம். 4:18,19). அன்பையும் அருளையும் நீக்கி நரகத்தைத் தமக்கிடமாகக் கொள்வாரோடு பொருந்தாது குழவியை வளர்ப்பார் போன்று நின் நாட்டைக் காப்பாயாக என்று நரிவெருஉத் தலையார் கோப்பெருஞ், சேரலிரும் பொறைக்கு அறிவுறுத்தினார் (புறம். 5: 5-7). பாலில்லாத குழவிகள் அழுவதைக் கேட்டு நாணாது இனிதாகத் தங்கியிருத்தல் இன்னாது என்று சோழன் நலங்கிள்ளி ஆலுரை முற்றியிருந்த காலத்து அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியிடம் கோலூர்கிழார் கூறினார் (புறம். 44:6-9). ஈன்றணிமை பொருந்தி அது தீர்ந்த குழவிக்குச் சுரக்கும் முலைபோலச் சுரந்த நீர்மிகக் காவிரியினது மிக்க வெள்ளம் உலகத் துயிரைப் பாதுகாக்கும் (புறம். 68:8-10). குழவி இறந்து பிறப்பினும் தசைத்தடி பிறப்பினும் அவற்றையும் ஆளல்ல வென்று கருதாது வாளாற் போழ்ந்து அடக்கஞ் செய்வார் (புறம். 74:1,2). பெற்ற தாயால் கைவிடப்பட்ட உண்ணாத குழவியை யொப்பத் தன்னைப் பொருந்திய சுற்றம் இடந்தோறும் வருந்துமாறு எழினி பொருது வீழ்ந்தான் (புறம். 239:7,8). தாயில் குழவி போல நிற்பாற் பெறலாகும் பரிசிலையுள்ளி நசைதர வந்தேன் என்று பொருநன் ஓய்மான் விலலியாதனிடம் கூறினான் (புறம். 379:14,15). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன குழவியைக் காத்தற் போலத் தன் குடிமக்களைக் காத்தான் (பதி. ப.6.9). பூணணிந்த தலைமையினை யுடைய பழையோளின் (காடுகிழாள்) குழவி செவ்வேள் (முரு. 259). கரிய மலையைச் சேர்ந்த செக்கர் மேகம் போலவும் தாயுடைய முலையைத் தழுவிய குழவி போலவும் காவிரியாறு கடல் அலையோடு கலக்கும் (பட. 95-97). தாய் சினந்து வருத்திய பொழுதும் வாய்திறந்து அன்னையே என்று அழும் குழவி போல, நீ இன்னா செயினும் இனி தாய்த் தலையளி செயினும் தலைவி நின்னாற் புரக்கப்படும் எல்லைக்குட்பட்டவள் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 397:4-8). குற்றமற்ற கற்பினள் தன் குழவியைப் பலிகொடுப்பப் பேய் வாங்குதலும் தான அதனைக் கைவிட்டாற் போல

முன்னாள் முதற்கொண்டு எம்மோடு வளர்ந்த நாணும் கைவிட்டோம் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 15:7-10). குழவியைப் பார்த்து இன்புறும் தாய் அதற்கு முலை சுரந்து கொடுக்கு மாறு போல மழை வேண்டுங் காலத்தே பெய்து உலகை அளித்துக் காக்கும் (கவி. 99:4,5).

3. அம்மிக்குழவி. குங்குமச்சேறு, அகிற்சாந்து, முதலியவற்றைச் சாந்தம்மியில் குற்றமற்ற குழவியின் - அம்மிக்குழவியால் - அழலின நிறம் பெற அரைப்பார் (பரி. 10:81-84).

குழவித்திங்கள் - இளம்பிறை. மகளிர் சிறிய கோட்டையுடைய குழவித் திங்களை - இளம்பிறையை - செம்பாம்பு தீண்டினாற் போன்ற மகரவாயாகிய தலைக்கோலத்தைச் சேர்த்தின சுடர் நுதலை உடையவர் (பெரு. 383-387). செவ்வேறு, கொலைத் தொழிலை யுடைய இறைவன் சூடிய குழவித் திங்களைப் போல வளைந்து நிறைந்த கொம்பையுடையது (கவி. 103:15,16).

குழவித்தீநீர் - தெங்கின நீர். பாணர் உழவரது மனைகளிலே தங்கின், பலவின் பழம் விழுதிலலாத தாழையாகிய குழவித் தீநீர் - தெங்கின நீர் - வாழைப்பழம் முதலியன பெறுவர் (பெரு. 355-362).

குழவி வேனில் - இளவேனிற் பருவம். நாகுசிலான போன்ற கடம்ப மரத்தின் உயர்ந்த இடத்தே மயில்கள் ஆரவாரித்துத் தங்க, அதில வண்டும சுரும்பும் யாழ் போன்று இசைப்ப, விறலியர் பாடல் போலத் தும்பிகள் ஒலிக்க, இள மரக்கா விலுள்ள மலர்களை இயங்கள எழுப்பின ஓசை போலத் தேனினம் இம்மென ஊத, மரங்கள் அணி தற்கு உரியாரை மணந்து அழைப்பன போல மலர்களை மலர்விக்க, கருங்குயில கூவ, நீர்த்துறைகள் கவின பெற, காமனுக்கு விழாவை எதிர்கொள் ளும் குழவி வேனில் - இளவேனிற்பருவம் - வந்தது (கவி. 36:1-10).

குழற்றத்தனார் - புலவர். தத்தனார் என்னும் இவரது இயற்பெயருக்கு முன்னடையாக வுள்ள 'குழல்' எனபது எக்காரணம் பற்றி இணைந்ததோ தெரியவில்லை. ஆயினும் அதனைத் தொழில் பற்றிய அடையாக மொ. அ. துரை அரங்கசாமி (ச. கி. பெ. பக். 171) குறிப்பதனாலும், 'புலலாங்குழலைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருத்தல் கூடுமோ' என்று உ. வே. சா. (குறு. பாடினோர் வரலாறு) கருதுவதனாலும் இப்புலவரைக் குழலுதும் தொழிலினராகக் கொள்ளலாம். குறுந்தொகை 242- ஆம் பாடலொன்றே இவருடையதாகக் காணப்படுகின்றது. முல்லைத் திணைப் பாடலான அதனைக் கற்புக்

காலத்துத் தலைவியின் கடிநகர்க்குச் சென்று வந்த செவிலித்தாய் அத்தலைவியும் தலைவனும் பிரிவினறி இணைந்து வாழும் சிறப்பினை நன்றாய்க்கு உவந்துரைப்பதாகப் பாடியுள்ளார். 'சீறாரோளே மடந்தை வேறார், வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும், சேநது வரல் அறியாது செம்மல் தேரே' என்று தலைவி இலலிருத்தலையும் தலைவன் பிரிந்து தங்காமையினையும் பாடியமை உளங்கொளத் தக்கதாம்.

குழாஅம் - கூட்டம். தமையன்மார் தலைவியைத் தகுதியிலார்க்குத் தருதலில்லை என்ற நோக்கொடு பொரக் கருதி வருவினைச் செய்யும் கூரிய வாயையுடைய வாளேந்திக் குழாஅம் - கூட்டம் - கொண்ட, குருதிநாறும் புலால் நாற்றத்துடன் கழுவாத தலையினை யுடையவரா யிருந்தனர் (புறம். 345: 12-17). கண்ணயமரக் குழாஅம் செறிந்து துலாமரங்கள் தூக்கிய மதிலினுடைய நெடுங்கதவுகளைக் களிற்றி யானை தாக்கிச் சிதைக்கும் (பதி. 16:3-8). யாறு கிடந்தாற் போன்ற அகனெடுந் தெருவி லுள்ள நாளங்காடியில் பண்டங்களைக் கொள்ளும் பல் வேறு குழாஅத்தினுடைய ஓசை மிக்கொலித்தது (மது. 359, 360).

குழாஅம் - மூங்கிற்குழாம். ஆயர் எருதுகளின் கழுத்தில் பூட்டிய குழாஅயின் - மூங்கிற் குழாயிலுள்ள - இனிய புளிச்சோற்றைப் புதிய வழிப்போக்கருக்குக் காதடைப்பு நீங்கத் தேக்கிலையில் பகுத்தளித் தோம்புவர் (அகம். 311:9-11).

குழாத்தர் - படை மறவர். 'நீ பிறர்க்கென வாழ்தியாக லான், நின்னுடைய வீரத்தை எடுத்துக் கூறும் குழாத்தர் - படைமறவர் - தம்பால் இரப்பார்க்கு இல்லையென்று கூறார்' என்று களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் போற்றுவர் (பதி. 39:1,2).

குழாம் - திரள். தன் உடையிலுள்ள இழை சூழ்ந்த தையலினது இடையே உளவாகிய புரைகளைப் பற்றி ஒன்றோடொன்று பிணிப்பு விடாது கிடக்கின்ற சரினது குழாததோடு - திரளோடு - கூடித் தங்கிய பேனாகிய பகையை ஒரு பகையாகப் பாணன் கருதினான் (புறம். 138: 2-5). பெருமரக் குழாம் நீளும் காம்பையுடைய பூக்களையும் பழத்தையும் குளத்தைக் கண்டாற் போலும் குளிர்ச்சியையும் உடையது (மலை. 259-265).

குழி - பள்ளம். ஆழத்தால் நெடிய குழியில் - பள்ளத்தில - அகப்பட்ட கொல்களிறு அதன் நிலை சரியக் குழியைத் தூர்த்துத் தன் சுற்றம் விரும்பத் தன்னினத் தைச் சென்று பொருந்தியது (புறம். 17: 15-19). பன்றி

களால் புழுதி யாக்கப்பட்ட விடுநிலத்தின்கண் புதுமழை பெய்து நீங்கக் குழிகளில் தங்கிய சிறிதாகிய நீரைக் குராற்பக உண்டொழிந்த பின், மறவர் சேற்றை நீக்கித் தோண்ட ஊறிய கலங்கல் நீரை முறையாக முகந்துண்ணுவர் (புறம். 325:1-6). நெல் மாவாகிய உண்ணினை ஊட்டிப் பலநாள் குழியிலே நிறுத்திப் பாதுகாத்த பன்றியேற்றையின் கொழுவிய நிணத் தசையோடு கள்ளையும் பாணர்க்கு நல்கி விருந்தோம்பப் பெற்றது (பெரு. 343-345). யானை தன்னை அகப்படச் செய்த பள்ளத்தின் ஏறுதற்கரிய கரைகளை இடியும்படி கோட்டாலே குத்திக் குழியைத் தூர்த்துப் பிடியிடத்தே சென்றாற் போலக் கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர் காவலினின்றும் மீண்டு தன் அரசரிமையை எய்தினான் (பட். 224-228). கொழுங் கொடியினை யுடைய கவலை, குழிகள் தோறும் பிடியின் முழந்தானை யொக்கும்படி சீரிதாகக் கீழே வளர்ந்தன (மலை. 127,128). குழியில் பிடித்த பழகாத யானைகளுக்கு உரிய மொழிகளால் தொழிலைப் பழக்குவர் (அகம். 13:7,8). கோவலர் தோண்டிய தழை மூடிய கூவலைப் பெருங்களிற்றினம், வெண்கோடு கவர வீரும்பிய கானவர் தம்மை அகப்படுத்த அகழ்ந்து மறைத்த குழிகளாகக் கருதித் தூர்க்கும் (அகம். 21:22-26). சிறு குளத்தில் தோண்டப் பெற்ற குழியின் கண்ணுள்ள உண்ணற் காகாத கலங்கல் நீரான் முதற்கண் பிடியின் மென்தலையைக் கழுவிய களிற்று பின் எஞ்சிய சேறு கொண்டு ஆடித் தன் உருவம் வேறுபடும் (அகம். 131:3-6). மேகம் மழை பெய்தலால், செல்லற்கரிய சிறு இடங்களிலுள்ள படுகுழிகளைக் கொண்ட நெறியில் வரும் தலைவன் இருவில் மிதிக்குமிடத்துப் பார்த்துத் தளரும் அவன் அடியைத் தாங்கும் பொருட்டுத் தலைவியின் நெஞ்சம் சென்றது (அகம். 128:6,12-15). ஆய் அண்டிரன், தன்பால் பரிசில் கருதி வந்தார் வல்லாராயினும் அல்லாராயினும் வேறுபாடு கருதாது அவர்க்கு மிடாச்சோற்றை மண்டையின் நெடுங்குழி நிறைய அளித்தான் (அகம். 152:19-21). கோவலர் தோண்டிய கிணற்றினின்றும் முகந்த பத்தவிவிருந்து நீர் வடிந்து செல்லும் சிறுகுழி நீரின்றிக் காய்ந்ததனாலாய் வருத்தமொடு பெருங்களிற்று மிதித்தேகிய அடிச்சுவட்டில் இரும்புனிகள் அடிவைத்து நடந்து செல்லும் (அகம். 155:8-12). மூங்கிலின் கணுக்கள் பிளக்கத் தெறித்து விழும் முத்துக்கள் கழங்கினை யொத்த தோற்றம் உடையனவாகிப் பழங் குழியிலே வீழ்ந்தன (அகம். 173:13-15). வேந்தன் ஏவலிற் சென்ற மத்தி,

குழியில் அகப்படுத்திய யானை யினங்களைப் பிடிக்கும் பூசற்கண்ணை வாரா தொழிந்த எழினியின் பல்லைப் பறித்து வந்து வெண்மணி வாயிலிடத்தே யுள்ள கதவில் பதித்தான் (அகம். 211:9-14). கவலைக் கிழங்கைக் கெல்லியதனால் உண்டான அகன்ற வாயையுடைய சிறுகுழி, கொன்றை மலர் பரவப் பெற்றுச் செல்வரது பொன்னையிட்டு வைக்கும் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வைத்தாற் போன்ற தோற்றத்தைத் தரும் (குற. 233:1-3) குன்றத்திடத்தே பழைய குழியைத் தோண்டிய கானவன் கிழங்கினோடு மணியையும் பெறுவான் (குற. 379:1-3). கானவர் கிழங்கு எடுக்கத் தோண்டிய நெடுங்குழி நிறையுமாறு வேங்கையின் புதுமலர்கள் பரவிக் கிடக்கும் (ஐங். 208:1-3). நுண்குழிப் புற்றில் ஈயல் தங்கும் (ஐங். தி. 4:3).

குழிசி - 1. பாணை. பெரிய இடத்தை யுடைய குழிசி-பாணை - பாலின்மையின் கவிழ்ந்து நெய் கடைதலை மறந்தது (புறம். 65:2). குறவர் உழாது வித்திய சிறு திணையை நல்ல நாளில புதிதுண்ண வேண்டி, மான்தடி புழுக்கப்பட்ட புலால் நாரும் குழிசியினது நிணந்தோய்ந்த வெண்ணிறத் திணை யுடைய பெரிய புறத்தைக் கழுவாது அதில் மரையாவின் பாலை உலைநீராக வார்த்துச் சந்தன வீறகான் அவிக்கப் பெற்ற திணைச் சோற்றைப் பலருடன் பகுத்துண்ணுவார் (புறம். 168:5-13). பரிசிலை விரும்பியிருந்த இரவலரது விருப்பம் பழுதா கும்படி, அடப்பட்ட குழிசியினின்றும் சோறின்றி எரி புறப்பட்டாற் போல அறனில் கூற்றம் வெளி மான் உயிரைக் கொண்டது (புறம். 237:6-9). மற வன் தான் கவர்ந்து வந்த ஆனிரை மிகப் பலவா யினும், பால் முதலியன பெய்யப்படாமையின் சிறிதும் வெள்ளிய முகந்தோன்றாத குழிசியோடு நாட்காலத்தில் உறைதெறிப்பக் கடையும் மததொ லியும் கேளாதவாறு அவ்வானிரையைப் பிறர்க்குக் கொடுப்பதில் வல்ல னாயினான் (புறம். 257:8-13). பொருநன் சிதைந்த வாயை யுடைய சமைத்தற் கமைந்த குழிசியை யுடையவன் (புறம். 371:5,6). கிணைப் பொருநன், குடிமுறை தோறும் சென்று பாடிச் சோறு சமைப்பதில் உள்ள விருப்பத்தை மறந்த குழிசியை நிமிர்த்திச் சமைக்கச் செய்யும் கடனறியாளர் இன்மையின் வருந்தினான் (புறம். 393:3-5). எயிற்றியர் நிலவுரலிலே பெய்த புலலரி சியை உலக்கையால் ஒச்சிக் கிணற்றில் முகந்த நீரை பழைய ஒருவாய் போன குழிசியில் உலையாக வார்த்து, அடுப்பில் ஏற்றி ஆக்கின சோற்றைப் பாணர் உப்புக்கண்டத்தோடு பெற்றனர் (பெரு.

94-105). ஆய்மகள், தயிர் புள்ளியாகத் தெறித்த வாடை யுடைய குழிசியைப் பூவாற்செய்த சுமட்டின மேல் வைத்துச் சுமந்து சென்று நாட்காலையில் மோரை விற்பாள் (பெரு. 159-162). வழிச்செல்கின்ற புதியவர் தமது காய்பசி தீரும்படி சோற்றை ஆக்கு கின்ற குழிசி அடுப்பினின்றும் அசைந்து விழும்படி தெங்கின் காய் நிலத்தே வீழும் (பெரு. 364-366). இடையர் வரகரிசியைச் சுனைநீரோடு முகந்து மண்ணாற் செய்த குழிசியில் இட்டுக் கல்லடுப்பில் ஏற்றிச் சமைத்த அவிழ் சோற்றை ஆறுசெல் புதிய வருக்குப் பாலொடு பகுத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 393:4-6, 13-17). விளம்பழம் இட்டு வைத்தலால் மணம் கமழ்கின்ற நிறைந்த குழிசியில் தேயந்த தண்டினை யுடைய மத்திட்டு வெண்ணெய் தோன றக் கடைதலின் விடியலில் ஓசை எழும் (நற். 12: 1-3).

2. குடம். ஆவண மாக்கள், கயிற்றால் பிணித்தலை யுற்ற குழிசியில் - குடத்தில் - உள்ள ஓலையை எடுத்துக் கொள்வதற்கு அக்குடத்தின் மேலிட்ட இலச்சினையை ஆய்ந்து நீசுருவர் (அகம். 77:7,8).

குழு - தொகுதி. பகைவர் சேர்தற்கரிய குழுவை - தொகுதியை - உடையது காவற்காடு (மது. 64). குன்று குறிய பலவாகிய குழுவினை உடையது (மது. 501). நானமொழிக் கோசர் வஞ்சின மொழியாலே விளங்கினாற் போல நாற்பெருங்குழு தம்மொழியால் மேலோங்கி விளங்கியது (மது. 508-510). தலைவனது குழுவை உடைய மலையின முழைஞ்சிடம் பல்வேறு இடுமபைகளைத் தருவது (குறி. 260, 261). சிற்றார் குழுவுடைய காவற்காடு குழப்பெற்றது (நற். 95:7). நெருப்புச் சூழந்த காட் டகத்து அகப்பட்ட களிறறினத்தை இனங்காக்கும் வேழம் அத்தீயை அதாபடுமபடி மிதித்துத் தன குழுவோடு கூடி வெளியேறியது (கவி. 25:5-11).

குழம்பு - 1. குழி. அருவி பளளமும் மேடுமாகிய பல நிலத்துண்டாகிய நீரினாலே திரண்டு சேரக் குவிந்து கவலைக் கிழங்கு தோண்டின அழகிய குழம்பிலே - குழியிலே - வீழ்ந்து ஒலித்தது (மது. 240, 241). காடு சூழ்ந்த ஒரு பக்கத்தே ஆழ்ந்த குழம்பில் திருவினை யுடைய மணி கிடந்து விளங்கியது (மது. 273, 285).

2. திரள். பிணங்களைக் கொண்ட கொம்புகளை யுடையனவாய்ப் பட்ட களிறுக்கு குழம்பின - திரளின் - நிணத்தைத் திணை பேயமகளிர் துணங்கைக் கூத்தின் சீர்க்குக் குறைத்தலைப் பிணம் எழுந்து நின்று ஆடும் (மது. 24-27).

குழுமர் - ஓரூர். பல்லான் குன்றில் பொருந்தும் நிழ

வினகண் சேர்ந்த ஆனிரையின் பரப்பினைக் கொண்ட குழுமரிடத்தே உதியனது அடுக்களை போல ஒலிமிக்கு அருவிகள் ஆரவாரித்து இழியும் பெருவரையின் பக்கமலையில் பிடியைத் தழுவிய களிற்று தன குழவி உறங்குகின்ற இடத்தைக் காக்கும் (அகம். 168:4-10).

குழவினர் - படைத்தலைவர். யானைப் படைத்தலைவரும் குதிரைப்படைத்தலைவரும் மணியினையும் உருளைகளையும் கொடியினையு முடைய நல்ல தேரை யுடைய குழவினரும் - படைத்தலைவரும் - விற்படை வேற்படைத் தலைவரும் மறவர் தலைவரும் ஆர்வத்தோடு கூடியிருத்தலின தானை கடலினது முழக்கம் கொண்டது (புறம். 377:23-29).

குழுஉ - கூட்டம். அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் களிற்று கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பெற்ற கதவைப் பொருது பகைவரது குழுஉக் களிற்று - கூட்டமான யானைகள் - நிறைந்த அரணையழித்தலான் அதன்கிம்புரிகள் கழன்றன (புறம். 97:8-10). யாழ் வாசித் தலில் வல்ல இளையர் கடவுளை வாழ்த்த அவ் வாழ்த்தொலியை மறப்புலிக் குழுஉவின் குரலாகக் கருதிய வயக்களிற்று பக்க மலையில் உள்ள பூத்த வேங்கையின் பெருஞ்சினையைப் பிளக்கும் (பதி. 41:6-9). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் வலிமிகுதியால் மனஞ் செருக்கி வந்த மோகூர் மன்னனது வெற்றி பெறுவதற்குக் காரணமான குழுஉவின் நிலை கலங்கும்படி அதிரப் பொருதான் (பதி. 49:8,9). குழுஉ நிலைப் புதவின் கதவு (பதி. 53:16). மறவர் நாட்காலையில் மழைக் குழுஉ தங்கிய மலையுச்சியை யொக்கும் தோற்றத்தை யுடைய பரிசையினை மேலே தாங்கி எழுகின்ற வேற்படையினை யுடையவர் (பதி. 66:11-14). பருந்து குழுஉவாகிய சிறகுகளை யுடையது (பதி. 67:9). குழுஉப் புதவு (மது. 165). பல குடிகளின் குழுஉ நெருங்கப் பெற்றது நாடு (மது. 330,331). மதுரை நகரில் பல்வகைக் கொடிகளோடு நன்பல பல்வேறு குழுஉக் கொடிப்பதாகையும் அசைந்தன (மது. 366-374). குழுஉவினைக் கொண்ட பெருங் குலையினை யுடையது கழுகு (நெடு. 23,24). முழுவாள் நெடியோன் (பரகராமன்) மதம் பொருந்திய யானைக்குழுஉ போர்முனையில் அழியுமாறு மன்னர் வழியை அழித்தான் (அகம். 220.4,5).

2. திரளுதல். குழுஉக் கடல் (பல பொருள்களும் திரளுதலை உடைய கடல்) (பதி. 31:1). செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் பகைவரது வேலுடைக் குழுஉச் சமம் (போர்) கெடும்படி அழித்தான் (பதி. 66:4,5). கோடை தெறுதலான் பட்டுப்போன காட்டில் பூவணிந்த

கூந்தலை யுடைய மகளிர் குழுஉ நிரை போல வண்டுகள் வாய்திறப்பப் பிடவுகள் மலர்ந்தன (நற். 238:1-3).

குழை - 1. காதணி. மகளிர் வளைந்த குழையினை - காதணியை - உடையவர் (புறம். 304:1). சேரமாதேவி குழைக்கு விளக்காகிய ஒண்ணுதலின் (பதி. 31:25). இழையினையும் குழையினையும் நறுந்தண் மாலையினையும் உடையவர் பாண்மகளிர் (பதி. 48:1,4). சேரன் தேவி கொடுங் குழையோடு பொருத நோக்கினள் (பதி. 81:29). வானியாறு ஓடக்கோல் நிற்கமாட்டாத ஆழ முடைத்தாயினும் புனல்விளை யாட்டயரும் மகளிர் பாய்ந்தாடுதலால் கழன்ற பொன்னாற் செய்த பூங்குழை நீரின்மேல் தெளிவாகத் தெரியும் தன்மைத்து (பதி. 86:9-12). செவ்வேளின் ஒளிதங்கி அசையும் தொழிற் கூறமைந்த பொலங்குழைகள் சேய்நிலத்தே விளங்கும் மதியைச் சூழ்ந்து நீங்காத மீன்கள் போல விளங்குவனவாய் ஒளி செய்தன (மரு. 86-88). பாடினி பூங்குழையினுடைய அசைவினைப் பொறுத்தல் அமைந்த காதினை உடையவள் (பொரு. 30). ஆய்மகள் சிறு குழை அசையும் காதினள் (பெரு. 161,162). நீருண்ணுநதிறையில் நீராடிய மகளிர் விட்டுச் சென்ற பொலங்குழையினை இரைதேடும் சிச்சிலிப் பறவை இரையாகத் துணிந்து எடுக்கும் (பெரு. 311-313). மகளிர் ஒண்குழை திகழும் ஒளி பொருந்திய திருமுகத்தினர் (மது.448). ஆய்தொடி மகளிர் ஒண்குழை பொருந்திய வளவிய தாழ்ந்த காதினையுடையவர் (மது. 709,712). மகளிர் பொலிவினையுடைய குழையிட்ட அழகிற்குப் பொருந்தின ஏந்தெழில் மழைக் கண்ணினர் (நெடு. 38,39). பெரிய ஒளி பொருந்திய குழையைக் களைந்ததால் சிறிதே தாழ்ந்து தாளுருவி அழுத்தப் பெற்ற காதினை யுடையவர் மகளிர் (நெடு. 139,140). உலருகின்ற நெலலைத் தின்னும் கோழியை வெருட்ட மகளிர் எறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை, புதல்வர் உருட்டும் சிறுதேரின் வழியை விலக்கும் (பட். 21 - 25). தலைவியின் கொடுங்குழையோடு மாறுபட்ட நோக்கம் நெடுஞ்சுரத்திடையே தோன்றித் தலைவன் செலவைத் தடுக்கும் (அகம். 3:16-18). பரத்தை குழை முதலாகிய மாண்புறும் ஒளிபொருந்திய அணிகளையுடையவள் (அகம். 6:7). சிவந்தமணிகள் பதித்த ஒள்ளிய குழை தலைவியின் காதிடத்தே அசையும் (அகம். 86:27). மின்னல் நிமிர்ந்தாற் போல் கனங்குழைகள் ஒளிவிடக் கூந்தலளாகிய தலைவி, நள்ளிரவில் பரணில் ஏறி இறங்கி வரக் கண்டேன் என அவளை வருத்தாதே என்று தோழி செவிலியிடம்

கூறினாள் (அகம். 158:2-7). அன்னி மிஞ்வி கொடுங் குழையினை யுடையவள் (அகம். 96:11,12). கொடுங் குழை மகளிர் (அகம். 236:12). தலைவி திங்களன்ன திருமுகத்தில் ஒள்ளிய மத்தக மணி அமைந்து விளங்குகின்ற குழையோடு பொருத பார்வையினை யுடையவள் (அகம். 253:25,26). தலைவி பிரிவு வருத்த அமுதலால குளிர்ந்த கண்களிலிருந்து விழும் கண்ணீர் பொற்குழையிற் பட்டுத் தெறித்து விழும் (அகம்.351:11,12). குட்டுவனது மரந்தை நகரைப் போன்ற, குழை விளங்குகின்ற தலைவியின் நுதலுக்கு உரிமையுடையவன் தலைவன் (குறு. 34:6,7). பூங்குழையோய், காடு பிற்படச் சென்று வீணைமுடித்து மீண்டு வருமளவும் நின்னாற் பொறுத்திருத்தல் ஒல்லுமோ எனத் தலைவன தலைவியிடம் கூறுமுன் கலுழ்ந்து அவன் போக் கினைத் தடுத்தாள் (குறு. 256:3-5). கனங்குழை மகளிர் (குறு. 398:3). தலைவியின் கனங்குழைக்கு மாறுபட்ட மழைக்கண்ணின் நோக்கால் தலை வன் செஞ்சுக்கப்பட்டான் (நற். 16:9,10). தலைவன் மார்பில் உற்ற முயக்கத்தால் நெரிந்து சோர்கின்ற குழையை யுடையவள் பரத்தை (நற். 20:9). தலை வன் குழையும் கோதையும் தொடியும் அணிந்து விழாக்காலத்துத் துணங்கை ஆடினான் (நற். 50:2, 3). தலைவி கொடுங்குழையினை உடையவள் (நற். 120:3). உடை மரங்கள் மிக்க நெறியில் மகளிரின் ஒண்குழையிற் கொளுவிய ஊசல் போன்ற குமிழ் மரத்தின் மலர்கள் கோலஞ் செய்தாற் போல உதிர்ந்து கிடக்கும் (நற். 286:1-3). ஒரு குழையொரு வன் (பலதேவன்) போல் இணர் சேர்ந்த வெண் கடம்பு காட்சியளித்தது (கவி. 26:1). கனங்குழை நல்லவர் (கவி. 71:19). எம்முடைய காதிலுள்ள கனங்குழையை வாங்கிக் கொண்டு போய் எம்மி டத்து மீண்டு வருந்தோறும் பூவில்லாத வறுங்கூந் தலில் நினை யாங்கள் வைத்துக் கொள்வது நுந்தை மார்பிலுள்ள கோதையை நீ அறுத்து விளையாடுவதற்காம் என்று தலைவி புதல்வனிடம் கூறினாள் (கவி. 80:22-26). பரத்தை மகரத்தின் வடிவு நிறைந்த குழையினள் (கவி. 90:8). பொய்கை யிலுள்ள இணர்களில் மொய்த்த வண்டுகள் அவ் விடத்து நினற மகளிர் நலத்தைக் கைக்கொள்வன போல மொய்க்கையினால் ஏற்பட்ட பூசலில் ஒருத் தியின் தலையிற் கிடந்த முத்து வடமும் வேறொ ருத்தியின் அழகினையுடைய காதிற் கிடந்த அழகு மாட்சிமைப்பட்டு விளங்குகின்ற குழையும் சிக்கிக் கொண்டன (கவி. 92:35,36). பரத்தையாகிய புத்தி யானை தாழ்ந்த குழையாகிய வடித்த மணிகளை உடையது (கவி. 97:13). பொதுவரது ஏறுதழுவு

தலைக் காணவேண்டி வினங்கும் பொன்னாற் செய்த குழையணிந்த காதினரான ஆய மகளிர் விரைந்து பரணைக் கைக்கொண்டனர் (கவி. 103: 8-9). தலைவி அழகையுடைய குழை ஆடுதலினால் உண்டான அழகினள் (கவி. 109:14,15). ஒரு குழை யொருவன் நாஞ்சிற் படையுடையவன் (பரி. 1.5). குழையணிந்த காதினையுடைய தலைவி தன் செவி களில் நீலமலரை அணிந்து நான்கு விழிகளை யுடையவ ளாயினாள் (பரி. 11: 97,98). தலைவி தீயிலிட்டுச் சிவக்கச் சுட்ட நீர்மையுடைய வினைக் குழைபோலச் சிவந்த பிண்டிப் புது மலரைத் தன் காதிற் செருகினாள் (பரி. 12:87,88). ஒரு குழை யவை (பரமான்) (பரி. 15:55). மகளிர் தஞ்செவிக் கண் கனங்குழையை அணியும் பொருட்டுக் கையை மேலேயுயர்த்தும் பொழுது கையிலுள்ள வளை யல் ஒலித்தலால், அவாதம் மலா மாலைகளை மொய்த்த வண்டுகள் கலைந்தோடின (பரி.தி.1:30- 34).

2. தளிர். வீரமுரசத்தின் பக்கம் பொலியுமாறு மயிற்பீலியால் தொடுக்கப்பட்ட தார் பொன்னா லான குழையை - தளிரை - உடைய உழிஞையுடன் சூட்டப்பட்டது (புறம். 50:3-5). செழியன பொய கையில மூழ்கி, வேம்பின ஒண்குழையைச் சூடிப் பறை முன்னாகக் களிறு போலப் பெருமித்தோடு பொரச் சென்றான் (புறம். 79:1-4). வேம்பினது வாளரத்தின் வாய்போலும் விளிம்பினையுடைய அழகிய குழையாற் செய்யப்பட்ட மாலை பாண்டி யரது அடையாள மாலையாகும் (பொரு. 144). அசோகு நெருப்புப் போல விளங்கும் நிறத்தை யுடைய அழகிய குழையை யுடையது (குறி. 105). கானவன்மகள், தழைத்த அசோகினது குழையால ஆகிய தழையுடைய அணிநதிருந்தாள் (அகம். 7:19,22). இருப்பை செப்புத் தகட்டை யொத்த சிவந்த குழைகளை யுடையது (அகம். 9:3,4). மடப் பீடி அழகிய குழைகளை உண்ண வேண்டிக் களிறு யாமரத்தின் கிளைகளை வளைததுக் கொடுக்கும் (அகம். 59:7,8). வெள்ளாட்டுமறி சிறுவரோடு குதித் துச் சென்று மன்றினகண்ணே யுள்ள ஆத்தியின் அழகிய குழைகளைக் கடிக்கும் (அகம். 104:9-12). அழகிய குழையினை யுடையது இருப்பை (அகம். 107: 16). வருகர் கொய்யப் பெற்ற குழைகளையுடைய காட்டு மலலிகையின் பூவினைச் சுருண்ட கரிய மயிரில் வண்டு மொய்க்கச் சூடுவர் (அகம். 213: 4, 5, 8). இருப்பையின் குழைகள் பொதியப் பெற்ற குவிந்த துளையுடைய பூங்கொத் துக்கள் நூலினின்று கழன்று விழும் முத்துக்கள் போலச் செந்நிலத்தே உதிர்ந்தன (அகம்.225: 11,12).

மேகம் இல்லாத வானம் விண்மீன்களை அணிந்து விளங்கினாற் போலக் குழை நிறைந்த முகண்டையில் பூக்கள் வெள்ளியவாக மலர்ந்தன (அகம். 264: 1, 2). மகளிர் அல்குவிடத்தே நன்னிறம் வாய்ந்த சிறந்த பூங்கொத்துக்கள் குழையுடன் கூடி அசையக் குரவைக் கூத்தாடுவர் (அகம். 269: 15, 16, 20). கரிந்த மரங்கள் தம்மிடத்தே கிளைக்கப் பெறும் இளைய குழைகள் அடிமுதற் கிளைத்துக் கவிள் பெறுமாறு வானம் மழையைச் சொரிந்தது (அகம். 283: 9-12). தலைவி கொய்யப்பட்ட குழையாகிய தனிரினை யொத்த, பிரிதல் துன்பத்தைத் தாங்கு தந்திரிய வலியில்லாதவள் (அகம். 319: 12, 13). இருப் பை மரங்கள் நீண்ட நிலையாகிய அடிமரத்தினை யும் சிவந்த குழைகளையும் உடையன (அகம். 331: 1). எயினர் மகளிர் பசிய குழையாலாகிய தழையை யுடையவர் (அகம். 331: 5). கோங்கு, மெல்ல மெல்லக் கொய்யப்படும் குழைகளை எய்தியது (அகம். 341: 2). பொதும்பு தீ கப்பு விட்டாற் போன்ற அழகிய குழைகளை யுடையது (அகம். 351: 7). காற்று அசைத் தலால் அழகிய குழைகளை யுடைய வேங்கையின் நறுந்தாது உதிர்ந்தது (அகம். 378: 3, 4). வயலைக் கொடி தலைவி ஒவ்வொரு நாளும் அல்குலில் கூட்டும் தழையுடைக்குக் குழைகளைத் தந்துதவியது (அகம். 383: 6-8). தலைவி மெல்லிய அகன்ற அல்குல் கவின் பெறுமாறு பல குழைகளுடன் கூடிய தழை யுடையைப் புணைந்தாள் (அகம். 390: 6, 7). தலைவி வளையை நெகிழ்ச் செய்த துன்பத்தைத் தரும் காமநோயினால் குழையைக் கசக்கினாற் போன்ற நிலையை அடைந்தாள் (குறு. 288: 2, 3). தலைவன் தலைவியின் அல்குவிடத்தே அணிகள் அசைகின்ற பக்கத்தினகண் கட்டிய பசிய குழையாற் செய்த தழையாடையினும் அணிமையிலிருந்து போகாத காரணத்தினால் தாய் தலைவியை இறச்செறித்துக் காவலை மேற்கொண்டாள் (குறு. 294: 5-8). தழை யுடுப்பவர் கொய்தற்குரிய குழை தழைத்த ஞாமல் கடல திரையின் புறத்தைத் தடவும் (நற். 54: 8-10). தலைவன் மகளிர் கொய்யுங் குழை தளிர்க்கின்ற காஞ்சி மரத்தினை யுடைய துறையணிந்த நல்லூரி னன் (கவி. 74: 5). ஆல் தீயையொக்கும் குழையையும் நிழலைத் தரும் பல கிளையையும் உடையது (பரி. 4: 66, 67). மலர், குழை, துகில், வேல் என்னும் இவற்றைச் சுமந்து வந்து முருகக் கடவுள் உறையும கடப்ப மரத்தைப் போற்றி இறைஞ்சித் திருப் பரங்குன்றில் உறைகின்றவர் தேவருலகத்தில் உறைவதை விரும்பார் (பரி. 17: 1-8).

3. குழையணிந்த பெண், இமையவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் ஒடுங்கீரோதிக் கொடுங்குழையின்-

குழையணிந்த பெண்ணின் - கணவ என விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 14: 15). 'நுண்ணிடைக்குத் துன்பம் உண்டாகும்படி மார்பகம் பெருத்துச் செப்போடு மாறுபட்டது; இனிப் பூங்குழை என்ன துன்பத்தை யுடையவள் ஆவளோ' என்றெண்ணி அவல நெஞ் சோடு ஏனென்று கேளாத கவலையுடைய மாக்களை உடையது பேதை யூர் (குறு. 159). 'மையுண்ட கண்ணையுடைய கனங்குழையே, முல்லை மலர்கள் நின் பற்கள் போன்ற அரும்பை ஈனும் காலத்தில் நின்னை வந்தடைவேம்' எனத் தலைவன் தலைவி யிடம் கூறிப் பிரிந்து சென்றான் (நற். 316: 2-4). செவ்வேற்றின் சினத்தை அஞ்சாணாய் அதனைத் தழுவுபவன் வரிக்குழையின் மூங்கிலை யொத்த மென்றோளில் துயிலுதலைப் பெறுவான் (கவி. 104: 23-25). தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் கனங் குழையின் துயர்நிலை தம்மைத் துன்புறுத்தும் என்று கருதாது அவள் செயல்களை ஊரார் நின்று கண்டனர் (கவி. 142: 13, 14). பாய் குழை அணிந் திருந்த நீலமலர், வேறொருத்தி அணிந்த அசோகந் தளிரின் செம்மையால் இளவெயில் படாந்தாற் போன்ற நிறத்தினைப் பெற்றது (பரி. 11: 95, 96).

குழைவு - நெகிழ்வு. 'யாம் எம் விருப்பத்தைக் கூறித் தன பின்னே செல்லவும் அதற்கு மனம் பொருந் தாத கூனி அப்பாற் சென்று குழையும் குழைவினை - நெகிழ்வை - நெஞ்சே, காண்பாயாக' என்று குறளன் கூறினான் (கவி. 94: 28-30).

குளக்கீழ் - குளத்துக் கீழிடம். பாண்டியனது நாட்டில் வேட்டுவன் மானின் தசையைக் கொணர்ந்து சொரிந்த கடகமும் ஆய்மகள் தயிர் கொணர்ந்த மிடாவும் நிறையுமாறு உழவரது பெருமனைப் பெண்டிர் குளக்கீழ் - குளத்துக் கீழிடத்தே - விளைந்த வெண்ணெய்லை முகந்து கொடுப்பர் (புறம். 33: 1-7).

குளகு - தழை. கோவலர் குடியிருப்பு ஆட்டுமறிகள் நின்று தின்னும் குளகினை - தழையினை - தம் மிடத்தே கட்டின கால்களமைந்த இல்லங்களை யுடையது (பெரு. 147, 148, 166). தலைவன் தங்கி யிருந்த பாசறையில் முற்றத்தே காவலாக நின்ற மதயாணைகள் கரும்புகளையும் நெற்கதிர் நெருங் கக் கட்டிய இனிய குளகினையும் தின்னாமல் அவற்றால் தம் நெற்றியைத் துடைத்துக் கொம் பினிடத்தே ஏற்றிய கையில் கொண்டு நின்றன (முல்லை. 28-34). தன் இனங்களைப் பாராட்டும் வயக்களிறு மூங்கில் முளைகளை அவற்றிற்கு ஊட்டி வேண்டும் குளகுகளையும் உண்பிக்கும் (அகம். 218: 1, 2). நீரின்றி வறண்ட பாலைவழிகளில்

கன்றினையுடைய இளைய பிடியானை அக்கன்று உண்ணவேண்டித் தான குளகினை யுண்ணாமை யால் வாடிய விலாப்புறங்களோடு பாழூர்க் குடிவைப் போல் தோன்றும் (அகம். 229:3-6). மெல்லிய தளிர்களான சிறிய குளகினைத் தின்னுவதும் தாய்ப்பாலைப் பெறாததுமான யாட்டுக்குட்டியினைப் பலியிட விரும்பி வேலன வெறியாடுவனாயின் யான் அதற்கும் நாணுகின்றேன் என்று தலைமகள் தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 292:2-8). காட்டிலே விருப்பத்திற்குரிய பிடியானையை யிழந்த களிற்றியானை உண்ணத்தக்க குளகினை உண்ணாது மறுத்த வாட்டத்தைப் போல் வாடிய உடம்பினனாய்த் தலைவன் இருந்தான் (அகம். 392:1-4). யானை குளகினை மென்று தின்று அதனாற் கொள்கின்ற மதத்தைப் போலக் காமம் கண்டு மகிழ்வாரைப் பெறுமிடத்து வெளிப்படும் செவ்வியை யுடையது (ஞா. 136). மறங்கொண்ட பெரும்புலியின் மாறுபாட்டைத் தொலைத்த யானை தனக்கு முன்னின்ற குளகினைத் தின்று அருவி நீரைப் பருகி அவ்வருவி ஒலுறுத்துதலால துயில் கொள்ளும் (கவி. 42:1-3). தலைவனது மலை நாடு புதலினது குளகினை மனம் பொருநதித் தின்ற யானைகளை யுடையது (கவி. 43:20-22).

குளத்துக்கயம் - கயமாகிய குளம்போலும் வடிவினை யுடைய புனர்பூச நட்சத்திரம் (ஆகுபெயர்). பங்குனி மாதத்து முதற்பதினைந்து நாட்களில் கார்த்திகை நாளின் முதற்காலில், நிறைந்த இருளை யுடைய பாதியிரவில், முடப்பனை போலும் வடிவை யுடைய அனுட நட்சத்திரத்தின் அடிநட்சத்திரமான கேட்டை முதலாகக் குளத்துக் கயம் - கயமாகிய குளம் போலும் வடிவினை யுடைய புனர்பூச நட்சத்திரத்தின் - கடை நட்சத்திரமான திருவாதிரை ஈறாக நின்று பதின் மூன்று நட்சத்திரங்களும் காய்ந்திருக்கையில் வானத்தினின்றும் ஒரு மீன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர விரும் பொறையின் இறப்புக் குறித்த தீநிமித்தமாக வீழ்ந்தது (புறம். 229:1-12).

குளம்பு - குளம்பு (வனித்தல் விளரம்). மானின் குளம்பு - குளம்பு - அழுத்திய இடத்தை யொத்த இரண்டருகும் தாழ்ந்து நடுவுயர்ந்த பத்தவினை யுடையது பாலை யாழ் (பொரு. 4,22).

குளம் - பொய்கை. 'பாரியது பறம்பு நாட்டில் பாறையும் சிறுகுவடும் கூடிய தலையை யுடையவாகிய எட்டாம் நாள் பிறைபோலும் வளைந்த கரைகளையுடையதும் தெளிந்த நீர்நிறைந்ததுமான சிறு குளம் - பொய்கை - பாதுகாப்பாரின்மையின் உடை

வது போலும்' என்று அவன் இறப்புக்குப் பின் கபிலர் இரங்கினார் (புறம். 118). வற்றிய குளத்தின் கண்ணே பெய்தும் அகன்ற விளைநிலத்தின் கண்ணே சொரிந்தும் அவற்றிற்கு மாறாகக் களர்நிலத்தை நிறைத்தும் இவ்வாறாக எவ்விடத்தும் வரையாத மரபினை யுடையது மழை (புறம். 142:1-3). ஓய்மான் நல்லியாதன் ஈந்த பெரும் பரிசிலை ஏற்ற புறத்தினை நன்னாகனார் நீர் நிறைந்த குளத்தின் புதவு போல மகிழ்ச்சியைத் தாங்க மாட்டாதவரானார் (புறம். 376:16,30). கோடைக் காலம் நீட்டிப்பினும் நீர் வற்றாதனவும் கைகளை மேலே கூப்பி முழுகி நீர்நிலை காண முடியாதனவுமான குளங்களின் கரைகளில் மீன் பிடிக்க வலைஞர் காத்திருப்பர் (பெரு. 272-274). பெருமழை மிகுதலால் ஆறுகள் தாங்காமல் ஓங்கிச் செல்லும் நீர்ப்பெருக்குக் குளங்கள் கொள்ளும்படி நிறைதல் (மது. 244-246). கணவர் மகிழுமாறு பிள்ளைகளைப் பெற்று இளமுலை பாலசுரக்கும்படி புலால் நாறறத்தை யுடைய சுன்றணிமை நீங்கிச் சுற்றத்துடன் வளமனை மகளிர் குளநீராடுவர் (மது. 600-603). சோழன் கரிகாற பெருவளத்தான தூர்ந்த குளங்களைக் கல்வி வளம் பெருக்கினான் (பட். 284). தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்துத் தலைவியின் கண்கள் நீர்ற்ற குளத்தினை ஒழிவீன்றி நிறைக்கும் காலவாய் போல நாளும் அழுதன (அகம். 11:12-15). கோடைக்காலம் நீண்ட பசுமையற்ற காலத்தில குன்றங்களைக் கண்டாற்போலும் பெரிய கரைகளை யுடையனவும் நீரின்மையால் பறவைகள் வந்து தங்குத லிலலா தனவும் உள்ளே நீரில்லாதனவும் வெப்பம் மிக்கனவுமாகிய பெரிய குளங்களெல்லாம் நிறையு மாறு பெருமழை பொழிந்த வைகறைப் பொழுதில் பலரும் மிகமகிழ்வர் (அகம். 42:6-11). வேனில் நீடிய வழியில குளிக்கும் நீர் கிடந்த சிறுகுளத்தில் தோண்டப் பெற்ற குழியின்கண் உண்ணற்காகாத கலங்கல் நீரினால் இளைய பிடியானையின் தலையை முதலிற் கழுவிப் பின் எஞ்சிய சேற்றினைக் களிற்றியானை தனனுடம்பில் பூசிக் கொள்ளும் (அகம். 121:2-6). 'பெருமழை பொழிந்த பாதியிரவில் வீசும் அலைகளின் துளிகள் பரக்கும் சிறு கரையினை யுடைய பெருங் குளத்தைக் காவல் செய்திருப்பவன் போல அனனை நம்மைக் காவல் செய்து இவ்விரவுப் பொழுதிலும் துயிலமறந்து விழித்திருக்கின்றானே' என்று தலைவி சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்குமாறு தோழிக்குச் சொன்னாள் (அகம். 252:11-14). 'தலைவனது பிரிவினால் யான் அழுத கண்ணீர் வராந்து என்முலை

யிடைப் பரப்பு நாரை உணவு கொள்ளும் பெருங் குளம் போல் ஆயிற்று' என்று தலைவி உரைத்தாளா (குறு. 325:5,6). செழியன தன் பெயராலே படைத்த மாட்சிமைப் பட்ட பெருங்குளத்தின் மடை திறக்கப்பட்டு நீரை வெளிவிட்ட போது வாளைமீன் புறம் போந்தது (நற். 340:3-4). மழைக் காலத்தில் குளத்தைக் காத்திருப்பவன் போலத் தலைவன மழைத்துளியினால் நனைந்தவனாய் இரவுக்குறியிடத்தே நின்றுருந்தான் (இதனுள் குளம் என்பதற்குக் குன்றம் என்பதும் பாடம்) (நற். 208). கரையுடைய குளம்போலச் சூல்மேகம் மழைபொழிந்தது (பரி. 7:3). மழைநீர்ற்று வற்றிய குளத்தில் மக்கள் வாய்ப்புசி நீராடியதாலும் மஞ்சளப் பொருள்களும் குங்குமக் குழம்பும் முதலியன கலந்தமையாலும் நீர் கலங்கியதைப் போன்று வையை யாற்று நீரும் தன்னிடத்தே பலரும் ஆடியதனால் கலங்கிக் காணப்பட்டது (பரி. தி. 2:87-90).

2. மார்கழி மாதம், ஞாயிறு காயாத கடைமாரியை யுடைய குளத்து - மார்கழி மாதத்து - நிறைமதியோடு கூடிய திருவாதிரை நாளின்கண் விரிநூலந்தணர் அத்திருவாதிரைக்குத் தெய்வமாகிய இறைவனுக்கு விழாவெடுப்பர் (திருவாதிரை நிறைமதியோடு கூடுங்கால் ஆதித்தன் பூத்தடமாகிய புனர் பூசத்தின்கண் நிற்பானாகலின் அப் பூத்தடத்தை யுடைய மார்கழி மாதம் குளமெனப்பட்டது) (பரி. 11:76-78).

குளம்பனார் - புலவர், இவரைக் குளம்பு என்னும் ஊரால் பெயர் பெற்றவர் என்பர் பி. நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு). குளம்பன் என்பதை இயற்பெயராகவே காட்டுவர் ஒளவை. து. (புறம். 253. முன்னுரை). இவர் பாடலொன்று நற்றிணையில் (288) அமைந்துள்ளது. தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாய் நிறகையில் தோழி தலைமகனிடம் பேசுவோள் போல வெறியாட்டினை அறிவுறுத்தி அவனை வரைவுகடாவும் துறையில் இவர் அதனைப் பாடியுள்ளார். காலை இளவெயிலிற் காய வேண்டி மயில தன பெடையுடனே மலையுச்சியின் பக்கத்திலே சென்று ஆடுதற்கிடனான மலைநாடன என்று தலைவனது மலைநாட்டைப் புனையும் வாயிலாகக் காமவீண்பந் துய்த்து இல்லறம் நிகழ்த்த வேண்டித் தலைவன தலைவியுடனே சென்று மணந்து தங்குவானாக என்ற உள்ளுறையைத் தோழி கூற்றாக இவர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

குளம்பநாயனார் - புலவர், தாயனாரென்பது இவர்தம் இயற்பெயரெனத் தெரிகின்றது. ஆயினும் முன்னுள்ள அடைமொழியின் பொருள் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் இவர் முழுப்பெயரைக் குளம்பந்தாயனார் எனக் கொண்டு, 'குளம்பன் மகன் தாயனார் என்பது குளம்பந்தாயனார் என வந்தது; குளம்பன் என்னும் இயற்பெயர் மக்கள் முறையில் தாயனார் என்ற பெயர் வரவே, ஈற்று அஞ்சாரியை கெட்டு அம்மென்னும் சாரியை பெற்றுக் குளம்பந்தாயனாரென வரும்' என்று விதி காட்டி விளக்கிக், 'குளம்பனார்' என்ற மற்றொரு புலவர் பெயரையும் எடுத்துக் காட்டுவர் ஒளவை. து. (புறம். 253. முன்னுரை). இப்புலவர் பாடியதாகப் புற நானூற்றில் 253-ஆம் பாடலொன்றே உள்ளது. போர்க்குச் சென்ற களத்தே மாய்ந்த மறவனொருவன் மனைவியின் புலம்பலான அப்பாடலில், வளையிழந்த அவளது வறுங்கையின் விளர்ப்பிற்குப் பச்சை மூங்கிலின் பட்டை கழன்ற நிலையை இவர் உவமை கூறியுள்ள நுண்ணயம் பாராட்டற்பாலதாம்.

குளம்பு - விவங்கின் கால் நகம், பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தன் பகைவர் நாட்டு விளைவயல்களில் குதிரைகளின் கவிந்த குளம்பு - கால்நகம் - தாவுமாறு தேரைச் செலுத்தினான் (புறம். 15: 4-6). சோழன் நலங்கிள்ளி தன் பகைப்புலத்தில் தங்கிவிட்டுக் கீழ்கடல் பின்னதாக மேற்கடலின் வெள்ளலைகள் தன் குதிரையின் குளம்பை யலைக்குமாறு வலமாக முறையே வருதலு முண்டென வடநாட்டு வேந்தர் நெஞ்சு நடுங்கும் அவலத்தினால் துஞ்சாக் கண்ணராயினர் (புறம். 31: 12-17). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் குதிரைகள் போர்க்களத்திலே பரவி வந்து பொருத மறவர் மார்பிலணிந்த பொலம்பைந்தார் சிதையப் பாய்ந்து ஒடுதலால் குருதிபட்டு மறுப்பட்ட குளம்பை உடையவாயின (புறம். 97:11-13). போரில் பட்டோரது பிணம் உருவழியப் போர்க்களத்தை உழக்கிச் செல்லுதலால் குருதிக்கறை பொருந்திய குளம்பையுடைய அதியமானின் குதிரைகள் போகக் கண்ட பகைவர் கவைமுள்ளினால் காட்டுவாயிலை யடைத்தனர் (புறம். 98: 5-8). நிலம் பின்னிடுவது போலக் கால்களின் குளம்பை யூன்றி உள்ளத்தின் வேகத்தையும் தோற்பிக்கும் விரைவுடன் வருகின்ற குதிரைமேல் பகை மறவனொருவன் வந்தனன் (புறம். 303:1-5). போரில் எறியப்பட்ட பகை வீரரின் பிணங்களை இடறிச் சென்றதனால் குதிரையின் குளம்பில் குருதிக்கறை படிந்தது (பதி. 65:1,2). வெஞ்சுர நெறியில் உப்புப் பொதிகளைச் சுமந்து செல்லும் கழுதைகளின் தேய்ந்த குளம்பு உதைத் தலால் பரற்கற்கள் பிறழ்ந்து கிடக்கும் (அகம். 207: 5-7). கூதிர்ப்பருவத்து மணல் திடரின்கண் உதிர்ந்து கிடக்கும் ஈங்கையரும்பும் காட்டுமல்லிகை மலரும்

மாண்களின் வலிய குளம்பிணால் மிதிபட்டு அழுந்துகையில் அவற்றினின்று பனிநீர் வடியும் (நற். 124: 4-9). தனது தேர்க்குதிரையின் கவிந்த குளம்புகள் காந்தள் மலர்களின் வளவிய இதழ்களை வளைகளைப் போல் அறுத்தெறியுமாறு தலைவன் வினைமுற்றி மீண்டனன் (நற். 161:6-8). பொறையனது கொல்லி மலையில் பாணர் பரிசிலாகப் பெற்ற குதிரைகளின் கவிந்த குளம்பு மோதுதலாலே செப்பமாகிய மலைமேல் உள்ள சிறுநெறியில் இரவலர் மெலியாமல் ஏறிச் செல்வர் (நற். 185:3-7). கழிச்சேறு படிந்த அத்திரியின் குளம்பெங்கும் இறாமீன்கள் ஒடுங்கி யழிந்தன (நற். 278:7,8). 'நீ ஏறுகின்ற குதிரை கூரிய உகிரால் மாட்சிமைப்பட்ட குளம்பினை யுடையதாகவின் அது மிகவும் கொடிதே என்று பரத்தையைக் குதிரையாக்கித் தலைவி தலைவனிடம் கூறினான் (கவி. 96:25,26).

குளமீன் - குளம்போலும் வடிவையுடைய புனர்பூச நட்சத்திரம். அகன்ற நிலவுலகம் மழையின்றி வெம்மையுற்றாலும் வானுள் எரிமீன் தோன்றினாலும் குளமீனொடு - குளம் போலும் வடிவுடைய புனர்பூச நட்சத்திரத்தொடு - தான்மீன் புகைந்தாலும் பிடலூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தனது நாட்டில் சான்றோர் நெற்சோற்றுடன் கறி முதலியன உண்டு அவனது விளைவை வாழ்த்துவர் (புறம். 395: 33-38).

குளவாய் - பூமுடி நாகர் கோயில் கொண்ட ஊர். வரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக் குளவாய் அமர்ந்தான் திருக்கோயிலில் மகளிர் மைந்தரோடு வந்திறைஞ்ச இருளும் பிணியும் நீங்க அவர்க்கு நல்லவை யெல்லாம் பொருந்தும் (பரி. தி. 1:61-63).

குளவி - 1. மலைமல்லிகை (காட்டு மல்லிகை). மலைச் சாரலில் வெண்காந்தட்டி இலை தழைத்த குளவியொடு - மலைமல்லிகையொடு - மணங்கமழும் (புறம். 90: 1,3). குறவர் புதுவருவாயாக வந்த திணையின் சோற்றைக் கூதாளி கவின்பெற்ற குளவி மணங்கமழும் முற்றத்திலே வாழையிலையில் வைத்துப் பலருடனே பகுத்துண்பர் (புறம். 168:5-13). மணங்கமழும் இதழ்களையுடைய குளவியொடு கூதாளி தழைத்து விளங்குதல் (புறம். 380:7). இரவலரது இரும்பேரொக்கல் இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் இனிய செல்வ நிலையைக் கேட்குந் தொறும் அவனைக் காண்டல் விருப்பொடு மணங்கமழும் குளவி பூத்த குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்து வந்து அவனிடத்தே தங்கியது (பதி. 13:9-14). குறிஞ்சி நிலத்திலே திணைக்கொல்லையை உழுவோர் வரகின்மேல் இட்ட நறுமணம் மிக்க

குளவியையுடைய இருப்பிடங்களில் திணைமாவை விருந்தினர்க்கு முறையே பகுத்தளிப்பர் (பதி. 30: 22-25). வேலன் பச்சிலைக் கொடியாலே புட்டிற் காயை விரவி நறைக்காயை இடையிட்டுக் குளவியொடு வெண்கூதாளத்தையும் தொடுத்த கண்ணியன் (முரு. 190-192). குடபுலத்திலே செங்கழுநீர்ப் பூவை மேய்ந்த எருமை பலாமர நிழலில் அசையிட்டவாறே குளவியாகிய படுக்கையில் துயில் கொள்ளும் (சிறு. 42-47). தலைவியும் தோழியும் பறித்துப் பாறையிலே குவித்த மலர்களுள் குளவியும் அடங்கும் (குறி. 76). வளவிய இதழையுடைய குளவியும் குறிஞ்சியும் குழைய நல்லேறுகள் தம்மின் பொருகின்ற ஆரவாரம் மலையின் திசையெல்லாம் ஒலிக்கும் (மலை. 334,335). தலைவனது மலைநாட்டில் வேட்டைக்குச் சென்ற குறவன் காட்டகத்துக் குளவித் தண்புதர் குருதியொடு அசையுமாறு முள்ளம் பன்றியைக் கொண்டு வீழ்த்தினான் (அகம். 182:6-8). யானையொடு புலி பொருதலால் சிந்திய குருதிபட்டுக் குழைந்த செங்களத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கைப்பூ மணமும் குளவியின் மணமும் போக்கின (அகம். 268:2-4). அருவி நீரொழுகும் பக்கத்தினை யுடைய அரிய இடத்தே நெருங்கி வளர்ந்த குளவியொடு தொடுத்த கூதளங்கண்ணியின் மணத்தைக் காற்று வெளிப்படுத்துமாறு தலைவன் அதனை யணிந்து உவகையுடையனாய் இரவுக்குறியிடத்தே புகுந்தான் (அகம். 272: 7-12). 'வேட்டச் செந்நாய் தோண்டி உண்டு எஞ்சியதாகிய குளவி படிந்து முடிய அழுகற் சினனீரை எம்மொடு சேர்ந்து உண்ணுதற்குத் தலைவியும் இப்பாலை வழியில் வருவளாயின் அவள் மிக இரங்கத் தக்காள்' எனப் பிரிந்து போகும் தலைவன் இடைச்சுரத்தே கருதினான் (குறு. 56). தலைவியின் நறுநுதல அரலைக் குன்றத்துச் சுனைக் குவளையொடு சேரத்தொடுத்த குளவியின் மணங்கமழும் (குறு. 59: 2-4). காந்தளஞ் சிலம்பில சிறு குடிககண் வாழ்வோர் அருவிபரப்பிலே ஐவன் நெல்லை விதைத்து அவற்றிற்கிடையே களையாக முளைத்த பருத்த இலைகளையுடைய குளவிகளுடனே மரலையும் களைவர் (குறு. 100:1-3). தலைவனது மலைநாட்டில் பெரிய குளிர்ச்சியுடைய குளவியைக் களிற் குழைய மிதித்தது (நற். 51:8-11). தலைவன் குளவியொடு கூவிளத்தை நெருங்கக் கட்டிய கண்ணி யணிந்திருந்தான் (நற். 119: 8,9). யானையினம் குளிர்ந்த குளக்கரையில் வளர்ந்த குளவியைக் குழையுமாறு தீண்டுதல் (நற். 232:1,2). கொல்லிமலையிலுள்ள சிறுபசங் குளவியின் மணம் செவ்விதற் கமழும் கூந்தலையுடையவள் தலைவி

(நற். 346:9-11). தலைவன் குல்லை, குளவி, கூதா எம், குவளை ஆகிய மலர்களை இல்ல மலரொடு மிடைந்த குளிர்ந்த கண்ணியை அணிந்தவன் (நற். 376:5,8). மலைநாட்டில் இற்றி மரத்தின் மேலேறி அதிற் படர்ந்துள்ள குளவியை மந்தி மேய்ந்தது (ஐய. 279:1,2).

குளன் - குளம். முருகன யாரும் குளனும் - குளமும் - வேறுபட்ட பல ஊர்களும் உள்ளிட்ட எல்லா இடங்களிலும் உறைதலு முரியன (முரு. 224,249). குளன் அழகு பெறுதற்குக் காரணமானது தாமரை (கவி. 22.15).

குளிர் - 1. குளிர்ச்சி. சோழன் கரிகாற் பெருவளத் தான் தன்னிடம் வந்த பொருநனை உருகும் மெழுகுப் பாவை போல என்பு குழையக் குளிர் - குளிர்ச்சி - கொளுத்தி நோக்கினான் (பொரு. 77, 78). கடலினது நீர்த் திவலைகள் குளிர்கொள பொதும்பரின் கண் வந்து செறியும் ஓசையுள்ளிட்ட ஆரவாரம் பலவும் ஒழியாதது முதுவெள்ளிலை எனனும் ஊர் (மது. 113-119). அகனற பொழில்கள் குளிர்கொள் கிளைகளை யுடையனவாய் அவற்றில் தங்கியிருந்த மழைத் துளிகள் மாறாது விழுமாறு கூதிர்க்காலம் நிலை பெற்றது (நெடு. 27,28,72). முன்பனிக்காலத்துப் பாதியிரவில் மலையையும் நடுங்கச் செய்வது போன்ற குளிர்கொள் வாடை வீசுதல் (அகம்.183:8-10). குளிர் கொள் பிடலினது கூர்முக அரும்பினை மாலையில் வண்டு வாய்திறக்கும் (அகம். 183:10-12). பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவனது நெஞ்சு, தலைவி இருங் குளிர் வாடையொடு வருந்துவள் எனக் கருதி அவளிடத்தே சென்றது (அகம். 837:19-21). மழையை யுடைய ஊதைக காற்றினது குளிரொடு கலந்த கூதிர்ப்பருவத்தின் உருவிலே கூற்றம் காதலனைப் பிரிந்த தலைவியைக் குறித்து வந்தது (குற. 197). 'மடந்தையே, நுநதையின் குளிர் வாய்த்த தினைப் புனத்தினகண் நீ கிளி கடிந்திருக்கையில் யான் நினைனைக் கூடுதறகு வரலாமா' எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான் (நற். 204:1,2). குளிர் பொய்கைகள் நீரால் நிறைந்து சிறப்புறன (பரி. 8:93).

2. கிளிகடி கருவி. தலைவியும் தோழியும் தினைப் புனத்தில் பரணமீதேறியிருந்து தழலும் தட்டையும் குளிரும் பிறவுமான கிளிகடி கருவிகளை முறை முறையே கொண்டு ஒலியெழுப்பிக் கிளியோப்பினர் (குற. 40-44). அவரைக் கொடிகள் திணையரி தாள்தோறும் பூக்களை உதிர்த்து அடியிலே குளிரையொக்கும் வளைந்த காயைக் கொண்டன (மலை. 109, 110). 'தினைப்புனத்தில் படியும் கிளிகளைக் கடிதற்குக் குளிரும் தட்டையும் ஒலித்துச் சூரர

மகளிர் போல நின்ற நீ யாரையோ' என்று தலைவியைத் தலைவன் வினவினான் (அகம். 32: 5-8) தினைப்புனத்தில் படியும் கிளிகளைக் கடிந்தோப்பும் கொடிச்சியாகிய தலைவியின் கையிலுள்ள குளிர் இசையோடு பொருந்தி இனிய தாளத்தை உடையது (குற. 291:1-3). தினைப்புனத்தை உண்கின்ற கிளிகளைக் கடிந்தோப்பும் கொடிச்சியாகிய தலைவியின் கையிலுள்ள குளிர் சிலம்பு போல ஒலிக்கும் (குற. 380:5-7). 'குளிர பொருந்திய கையின ளான கொடிச்சியே, நீ இனி இல்லத்திற்குச் செல்வாயாக' என்று தலைவியிடத்து இனிது கூறிவிட்டுக் காணவர் மெல்லத் தினைக்கதிர்களைக் கொய்யத் தொடங்கினர் (நற். 308:3-5).

3. அரிவாள். வானம் மழை பொழிந்தமையால் அவரைக்கொடிகள் திணையரி தாள்தோறும் பூக்களை உதிர்த்து அடியிலே குளிரை - அரிவாளை - ஓக்கும் வளைந்த காயைக் கொண்டன (மலை. 97, 109,110).

குளிறு - நண்டு. ஆற்றங் கரையில் வளர்ந்த அத்தி மரத்திலிருந்து வீழ்ந்த தொரு பழத்தை ஏழு குளிறு - நண்டு - மிதித்த நிலையில் அப்பழம் குழைவதுபோலத் தலைவி தலைவனது பிரிவில் மனங் குழைந்து வருந்த, அயலோரின கொடிய நா அப் பிரிவு குறித்து அவரெழுப்பி முழங்கின ('குளிறு' என்பதற்குக் 'களிறு' என்றும் பாடமுண்டு) (குற. 24:3-6).

குற்றம் - பிழை. தோழி நற்றாயைப் பார்த்து 'அன்னாய், தலைவியின் வருத்த நிலை கண்டாற்றாது வெறியாட்டயரும் நின் மீதும் குற்றம் பிழை - இல்லை; இனித் தலைவியும் கற்புக்கடம் பூண்டு தலைவனைக் காணாது மெலிகின்றாளாதலின் அவளும் தவறுடையள அல்லள்; என் பாதுகாவலில் தவறவில்லையாதலின் என மீதும் குற்றமில்லை' எனக் கூறினாள் (குற. வெ. 1:1,2). தாய் தலைவியின் தமையன்மாருக்கு அறத்தொடு நிறக அவரும் ஒரு பகலெல்லாம் நெஞ்சுமூன்று கண் சிவந்து தெரிந்த அம்புகளையும் பார்த்து வில்லையும் பார்த்து எழுந்து அலமருது இருவரிடத்தும் குற்றமில்லையா யிருந்ததென்று சினம் ஆறித் தலை சாய்த்திருந்தார் (கவி. 39:20-25). பிறர் குற்றம் கூறுதலை அறியாத வன் தலைவன் (கவி. 43.18,19). தோழி தலைவனைப் பார்த்து 'நீ தலைவியைத் தொடி நெகிழும் தோளளாகக் கைவிடுவது நின் குடிமையிடத்துப் பெரியதொரு குற்றமாயத் தங்காதோ' எனக் கூறி வரைவு கட்டாவினாள் (கவி. 135:7 8).

குற்றில் - கொட்டில். அதியமானின் படைக்கலங்கள் பகைவரைக் குத்துதலால் கங்கும் நுனியும்

சிதைந்து கொல்லனின் பணிக்களரியாகிய குற்றி
லில் - கொட்டிலில் - கிடந்தன (புறம். 95:3-5).

குற்றநர் - பறிப்போர். 'ஆம்பலைக் குற்றநர் - பறிப்
போர் - புனல் வேட்கையை அடைந்தாற் போலத்
தலைவியின் நகிலிடையே துயிலப் பெற்றும் நடுங்
கல் ஆனீர்' எனத் தோழி தலைவனிடம் அவனது
புணர்ச்சி விதும்பல் கண்டு கூறினாள் (குறநர் எனவும்
பாடம்) (குற. 178:3,4).

குறங்கு - துடை. குலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக் காலக்
கடவுள் வெள்ளிய மணிகள் குறங்கின் - துடையின் -
புடையே இயக்கப் பெற்று ஒலிக்கும் விழாவினை
யுடையவர் (பதி. க. வா. 8-12). முருகனின் செந்நிற
ஆடையை உடைய குறங்கின் மேல் அவனது
ஒருகை கிடந்தது (மரு. 109). பாடினி பெரிய பிடி
யானையின் தடக்கை போலத் தம்மில் நெருங்கி
ஒன்றித் திரண்ட குறங்கினை யுடையவள் (பொரு. 40).
நிலத்தில் பொருந்தும் பெண்யானையின் கையைப்
போலத் தாமும் அடியோடு தொடர்பு பட்டுப்
பருத்துத் திரண்டு உடன் செறிந்த குறங்கினைக்
கொண்டவள் விறலி (சிறு. 18-20). விறலியின்
குறங்கென மலையிடத்தே வாழை ஒங்கியி
ருந்தது (சிறு. 20, 21). மதுரை நகரத்திலிருந்த
கள்வர் தம் குறங்கிடைப் பதித்த கூரிய மூளை
யினை யுடைய குறுகிய பிடி அமைந்த உடை
வாளை உடையவர் (மது. 637). காவிரிப்பூம் பட்டி
னத்திலுள்ள முகில் தவழும் மேல்மாடத்தில சிவந்த
அடியினையும் செறிந்த குறங்கினையும் மென் சாய
லினையும் கொண்ட மகளிர் காணப்பட்டனர்
(பட். 145-150). அஃதை எனபவள் செம்பொன்னாற்
செய்த சிலம்பையும் செறிந்த குறங்கையும் அழ
கொழுகும் மாமை நிறத்தையு முடையவள் (அகம்.
96:11,12). செந்நாய் ஏற்றை பிணைமான் அலறும்
படி அஞ்சி ஓடும் ஆண்மானின் குறங்கைக் கவ்வித்
துணித்தது (அகம். 285:5,6). ஆலமரத்தின் நெடிய
விழுது தித்தி படர்ந்த குறங்கில் உராயவும் கூந்தல்
மயில்தோகை போன்று மேலெழவும் தலைவி
யைத் தலைவன் ஊசலில் வைத்து ஆட்டினான்
(அகம். 385:9-15). வெள்ளாம்பலினது தழையுடை
தேமலை யுடைய குறங்கில மாறி மாறி அசையச்
சேயிழையாகிய பரத்தை கொழுநனைக் காண
வந்தனள் (குற. 293:5-8). விறலி, திரண்டு செறிந்த
குறங்கையுடையவள் (நற். 170:2). மறத்தைத் தம்
மிடத்தே கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனை (துரியோ
தணை) குறங்கினை யறுத்து உயிரைப் போக்கிய
வன் (விமன) (கவி. 52:2,3).

குறடு - 1. அச்சுக்கோக்கும் குடம். வீரன் ஒருவன் ஆர்க்

கால்கள் சூழச் செருகப்பட்டுத் தோன்றும் குறடு -
அச்சுக் கோக்கும் குடம் - போல, வேல்கள்
மார்பிடைப் பாய்ந்தமுந்த வீழ்ந்து கிடந்தான்
(புறம். 283: 8). வீரனொருவன் தச்சனால் ஆர்க்
காலைச் சேர்த்து எறியப்பட்ட குறட்டைப் போலப்
பகைவர் எறிந்த படைகளைத் தானேற்று மாய்ந்
தான் (புறம். 290:4,5). வயிரத்தாற் செய்யப்பட்ட
குறட்டின்கண் செறிந்து விளங்குகின்ற மணிகளா
லாகிய ஆர்க்காலை யுடையது ஆழிப் படை (புறம்.
385:4,5). கூரிய சிற்றுளிகள் செத்தின உருக்கள்
அழுந்தின குறட்டிடத்தே தைத்த ஆர்களைச் சூழ்ந்த
சூட்டினை யுடையது உருளை (சிறு. 352, 253).
நெடுஞ்செழியன் சகடத்தின் வலிய குறட்டை
ஒத்த ஊன்கெட்ட மார்போடு உயர்ந்த உதவியை
மேலும் முயலுதல் உடையாரைப் பரிசில நல்கக்
கொணர்மின் என்றுரைத்தான் (மது. 743,743).

2. கட்டை. நறுமணம் வீசும் குறடு - (சந்தனக்)
கட்டை - உரைத்த பொலிவுடைய நிறம் கொண்ட
குழம்பினை மகளிர் இளமுலையில் அப்பினர் (மரு.
33-35).

3. கம்மியரின் பற்றுக்குறடு. செந்தினை, பிடியின
வளைந்த கையைப் போன்று பால் நிரம்பிக்
கரியை எடுக்கும் குறடு - கம்மியரின் பற்றுக்குறடு -
போன்று வளைந்திருந்தது (குற. 198:2-4).

குறத்தி - குறிஞ்சி நிலப்பெண். குறத்தி - குறிஞ்சி
நிலப்பெண் - சந்தனமரத்தால் அடுப்பெரித்தாள்
(புறம். 108:1,2).

குறப்பிணாக்கொடி - குறப்பெண்ணாகிய பூங்கொடி
போன்றவள் (வள்ளி). 'குறப்பிணாக் கொடியை -
வள்ளியை - மணநதவனே எனச் செவ்வேள் விளிக்
கப் பெறுவர் (பரி. 19:95).

குறம் - குறவினம். குறம் - குறவினம் - சேர்ந்த இளஞ்
சிறார் பெரிய பாறையிலுள்ள மூங்கிலினமேல்
ஏறித் தாளங்கொட்டுவர் (நற். 95:5,6). புலியேறறை
மலையில் களிற்றியானையுடன் போர் செய்கையில்
அதற்கஞ்சாத குறக்குறு மாக்கள் ஆண்டுள்ள
பெரும்பாறையி லேறித் தொண்டகச் சிறுபறை
முழக்குவர் (நற். 104:1-5). தேனீக்கள் மொயத்த
லால் கல்லின் குழிகளில் கசிந்து வடிந்த இனிய
தேனைக் குறக்குறு மாக்கள் வழித்துண்டனர்
(நற். 168:3,4).

குறமகள்-குறவினப்பெண். குறமகள் - குறவினப்பெண்-
முருகன் உவக்கும் இசைக்கருவிகளை ஒலிக்கச்
செய்து முரண்பாடுடையார் அஞ்ச முருகனை வரு
மாறு வழிப்படுத்தினாள் (மரு. 242-244). கடமாள்

தசையையும் முள்ளம் பன்றியின் தசையையும் உடும்பின தடியோடு கலந்து செய்த கறியோடு இன் புளிக் கலந்து மோர் உலையில் மூங்கிலரிசியிட்டு மலைச்சாரல கமழச் சமைத்த வெண்ணோற்றுணவை நறுமல ரணிந்த நாறிரும் முசுகியினை யுடைய குறமகள் மனைதொறும் கூத்தர் பெறுவர் (மலை. 175-185). குறமகள் வேங்கைப் புதுமலர் வேண்டிப் புலிபுலி என்னும் பூசல் பயிற்ற மலைகெழு சீறாரி னர் ஆகொள் வயப்புலி எனக் கருதி அட ஆர்த் தெழுந்தனர் (அகம். 52:2-8). ஆயமொடு இயன்று குறமகள் தினைப்புனத்தைத் தழை வாகங்கியும் தட்டை ஒப்பியும் செயலையந் தழையை அசைத்தும் காத்தாள் (அகம். 188:10-13). பிடியின் கன்று மலைப் பக்கத்தூரில் குறமகள் பெற்ற பிள்ளைகளுடன் சுற்றி ஓடும் (குற. 394:1-3). பின்னிவிடப்பட்ட கரிய கூந்தலையும் நல்ல நுதலையும் உடைய குற மகள் தினைமாலை உண்டு தட்டையினால் ஐவனச் சிறுகிளி கடிவாள் (ஐங். 285:1-3).

குறமகள் இளவெயினி - பெண்பாற் புலவர். இளவெயினி னார் என்பது போல இளவெயினியென்பது இவர் தம் இயற்பெயர். குறமகள் குறியெயினி யென்ற பெயருடன் காணப்படுகின்ற வேறொரு புலவரே இளமைக் காலத்திலேயே பாடத் தொடங்கியத னால் குறமகள் இளவெயினி யெனப்பட்டார் என்று ஊகிக்கலாம் என்று பி. நா. உரைப்பர் (நற். பாடினோர் வரலாறு). இளவெயினியாரையும் குறியெயினியாரையும் வேறு வேறாக வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்புக் கொண்டுள்ளது. இவர் பாடலொன்று புறநானூற்றில் (157) இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலால் ஏறக்கோன் என்னும் குறவர் பெருமகனைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அதனுள் அவனை 'எம்மோன' என்று இவர் குறிப்பிடுதலின் அவனபால் கொண்ட ஈடு பாட்டினை யறியலாம். தமர் பிழையைப் பொறுத் தலும் பிறர் வறுமைக்கு நாணுதலும் படையிடத்தே பிறரால் பழிக்கப் படாத வலிமையுடைய னாதலும் வேந்துடை அவையத்தே பெருமிதமாக நடத்தலும் ஏனையோர்க்கு ஏறைக்கோனுக்கே தக்க பண்புகளெனக் குறிப்பிட்டு அவனைப் பாராட்டுவர்.

குறமகள் குறியெயினி - பெண்பாற் புலவர். எயினி யென்பது இவரது இயற்பெயர். குறவரினத்தில் குறி கூறிச் சிறப்பெயதிய குடியிற் பிறந்தமை பற்றி இவர் குறமகள் குறியெயினி எனப் பெற்றார் என்பர் ஒளவை. து. (நற். 357. முன்னுரை). இவர் குற மகள் இளவெயினியின வேறாவர். நற்றிணையில்

357-ஆம் எண்ணிலமைந்த ஒரு பாடலே இவருடையது. களவின் கண் வந்தொழுகும் தலைவன வரையாது களவை நீட்டித்தவிடத்தும் அவனிடத் துக் கொண்ட தெளிவினால் வருந்தாத தலைவி தோழியிடத்தே, 'என்னுள்ளம் அவனோடு ஆடிய நாளை யெண்ணி வருத்த மறியாது ஆற்றியிருக் கின்றது' என்று கூறுவதாக அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். மழையில் நனைந்து உலறிய குடுமியி னையும் பீலியினையு முடையதாயினும் மயில் அம் மழை முகிலையே நினைந்து ஆலுதற் கிடனான மலை என்று புனையும் முகமாகத் தலைவன் வரையாது நீட்டித்தலால் மேனி வேறுபட்டு வருந்தியும் அவனோடு ஆடிய நாளை நினைந்து ஆற்றியிருத் தலே தகுமென்ற தன் கருத்தினைத் தலைவி உள் ளுறுத்துரைக்கும் நயத்தை இப்பாடலிற் காணலாம்.

குறவர் - குறவினத்தார். குறிய இறப்பையுடைய சிறிய மனையினகண் குறவர் - குறவினத்தார் - மூங்கிற் குழாயில் வார்த்திருந்த முதிர்ந்த தேறலை நுகர்ந்து வேங்கை முனறிலில் குரவையயர்வர் (புறம். 129: 1-3). மலையை மழை வந்து சூழ்க என்று பலியைத் தூவி, அம்மழை மிகப்பெய்தலான் பெயல் அமைந்து முகில் மேலே போவதாக எனக் கடவுளைப் பேணிய குறவர் மழை மாறிய உவகையுடன் மலைச்சாரற் புனத்திணையை உண்பர் (புறம். 143:1-5). பன்றி உழுத புழுதியின் உழாது அதுவே உழவாக வித்திய சிறுதினை புதியதாக விளைந்ததை மரையான் பாலிலிட்டுச் சந்தன விறகாற் சமைத்து முன்றிலில் குறவர் பகுத்துண்பர் (புறம். 168: 4-13). முசுக்கலை கிழித்துண்டலால் பீறிய முழவு போலும் பெரிய பலாப்பழம் சிலை கெழு குறவர்க்கு இட்டு வைத்துண்ணும் உணவாகும் (புறம். 236:1,2). செவ்வேளின் ஒருமுகம் குறவர் மடமகளாகிய வள்ளியோடு மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று (குற. 100-103). குறவர் நெய்தல் எனும் நறிய பூவால் புனைந்த கண்ணியைச் சூடினர் (பெரு. 218,219). தினைப் புனத்தைக் காத்தற்குச் சூழ்ந்த குறவர் உயர்ந்த பரணில் ஏறி எறிந்த யானையைக் குலைக்கும் கவண்கல் மூங்கிலில் இருந்த கருவீரற்குரங்கும குட்டியும் ஓடச் செய்தது (மலை. 203-208). குன்றம் குறவரும் மருளும் இயல்பினது (மலை. 275). நாட்காலத்தே நறவைக் குடித்த குறவர் தம் பெண்டிரோடு கூடிச் சிறுபறை முழங்க மலையுச்சியில் குரவையாடினர் (மலை. 330-332). ஆனேறும் மரையேறுமாகிய நல்லேறுகள் ஆற்றலொடு போர் செய்ததைக் கண்ட கோவலரும் குறவரும் கூடி ஆரவாரித்தனர்

(மலை.330-333) குறவர் பலாவின் கனியைக் கொள்ளும் பொருட்டு ஆங்குக் குடிசையை நாட்டியிருந்தனர் (அகம். 12:8,9). குறவர் தந்த சந்தின் ஆரத்தினைத் தென்னவன் எழில்பெற அணிந்தான் (அகம். 13:4,6). தேனிற் பிழிந்தெடுத்த நறவினையுடைய குறவர் முற்றத்தில் மூங்கிற் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன (அகம். 78:7,8). வேங்கைமலர் பரவி அழகுபடுத்தும் முன்றிலில் குறவர் தம் இல்லத்திலுள்ள முதிய மகளிருடன் குரவைக் கூத்தாடுவர் (அகம். 232:7,10). மலைச்சாரலில் பாறையிடத்தே இழைக்கப்பட்ட இனிய தேன் இறாலைக் குறவருள் அறுத்தெடுக்க முயலுபவரின் முயற்சி முடிவுறாமைக்குக் காரணமான நெடிய குவடுகளை யுடையது பொதியில் (அகம். 322: 11-14). மகளிர் கொடுத்த தோப்பிக் கள்ளைப் பருகிய மயக்கத்தால் குறவர் தம் கடமையாகிய தினைப்புனக் காவலை மறந்தனர் (அகம். 348:7-10). பொருகவிறு மிதித்த வேங்கைமரம் குறவர் மகளிர் கூந்தலிற்குட நின்றபடியே கொய்யும் படி மலர்ந்தது (குற. 208: 3-4). புனத்திலெழுந்த அகிற்புகை வெண்மேகத்தைப் போலச் சென்று மலைச்சாரலிலுள்ள குறவரின் ஊரில் இறங்கும் (குற. 339:1-3). இளம்பிடியை விரும்பிய மழகளிறு மலையிடத்தே சென்று அங்குள்ள குறவர் ஆரவாரிக்க ஊரிடத்துள்ள மன்றத்தைப் போழ்ந்து செல்லும் (குற. 346:1-3). கொல்லையில் குறவர் வெட்டி அழித்தலால் குறைபட்ட நறைக்கொடி சந்தன மரத்தைச் சுற்றி மீண்டும் தலிர்த்தது (நற். 8:3,4). தினைக்கதிர் கொள்ளக்கருதிக் குறவர் முன்றிலில் தங்கி மின்மினியை விளக்காகக் கொண்டு மழை இயக்கத்தை நோக்குவர் (நற். 44:6-11). மரல்பட்டையின் நாரால் பின்னிய உடையினை உடைய மலையுறை குறவர் அறியாது சந்தன மரத்தின் மேற்பட்டையைச் சீவ நீர்வடிந்து அம்மரம் வறிதாய்ச் சோர்ந்தது (நற். 64:4-7). காட்டிண்கண்ணுள்ள குறவர் இளமகள் தினைக்கொல்லைக் காவலுக் கமைந்தான் (நற். 102: 8,9). தினைப்புனத்தில் களிற்றி யானை புகுந்ததைக் கண்ட குறவர் கணையையும் கிணைப்பறையையும் கவணையும் உடையராய் ஆர்ப்பரித்தனர் (நற். 108:1-5). மழைபெய்யும் பதம் பெற்ற காட்டினை உழுத திணையைச் சிவவாக வித்திப் பலவாக விளைத்தனர் (நற். 120:2-4). 'யாம் குறவர் மகளிரேம்; குணுகெழு கொடிச்சியேம்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 278:4). மலைச்சாரலில் உழுதுண்டு வாழும் குறவரின் காதல் மடமகள் பலவின் பெரும் பழத்தைக் கருவிரல் மந்திக்கு விருந்தயர்வார் (நற். 383:3-6). குன்றக் குறவரின் சிறுகுடில் முற்றத்தே யுள்ள பொற்றைக்கல்

லின் மீதேறிக் கல்லாமந்தி தன் கடுவனுடன் உகனும் (ஐங். 277:1,2). செவ்வாய்ப் பைங்கிளிகள் குன்றக் குறவரால் அரிந்து விடப்பட்ட திணையின் வறுந் தட்டைகளை யுடைய புனத்தைக் கண்டும் பிரிதல் தேற்றாப் பேரன்பினவாயின (ஐங். 284). குறவரின் மடமகளிர் தத்தம் கணவரை அவரே தெய்வ மென்று வணங்கி எழுதலால் அவர்தம் ஐயன்மார் தாம் தொடுத்த அம்பு பிழையார் (கவி. 39:16-18).

குறவர் பெருமகள் - குறவர்க்குத் தலைவன் (ஏறக் கோன்). குறவர்பெருமகள் - ஏன்றக்கோன் - வில்லை வலித்தலான் அகன்ற மார்பினையும் கொல்லும் வேலினையும் காந்தட் பூவாற் செய்த கண்ணியினையுமுடையவன் (புறம். 157:6,7).

குறவன் - குறமகள். ஈமத்தில் அடுக்கப்பட்ட கரிபுற விறகு குறவன் - குறமகள் - வெட்டிச் சுட்ட கொல்லைநிலத்துத் தறித்த மரத்துண்டம் போன்றது (புறம். 231:1,2). வேங்கைப்பூ மிலைந்து இளையரொடு தேறல் மாந்தி வயநாய் பிற்பட வேட்டம் போகிய குறவன் முள்ளம்பன்றியை எய்து கொன்றான் (அகம். 182:1-8). குறவனின் பெரும்புனத்திலுள்ள சிறுதினை அரிந்த மறுகாலிடத்தில் கொழுவிய அவரைக்கொடி பனிக்காலத்தில் பூக்கும் (குற. 82:4-6). சிறுகுடிக் குறவனின் பெருந்தோட் குறுமகளுடைய நீரை ஒத்த சாயல், தீயை ஒத்த என் மனவலிமையைக் கெடச்செய்தது எனத் தலைமகள் பாங்கற் குரைத்தான் (குற. 98:2-8). மலையுறை குறவனின் காதல் மடமகள் பெற்ற கரியன்; அரிய காப்பினன் (நற். 201:1,2). மடந்தை குன்றக்குறவனொடு குறுநொடி பயிற்றும் நல்ல துணையாயிருந்தாள் (நற். 341:5,6). குன்றக் குறவன் தான் விளைக்கும் தினை முதலியவற்றிற்கு நீர் வேண்டிக் கடவுளை வாழ்த்தி ஆர்ப்பரித்தால் மேகம் மழை பொழியும் (ஐங். 251:1,2). குன்றக் குறவனின் புல்லால் வேயப்பட்ட சிறுகுடின் பொல்லாங்கை வானவெளியில் அசையும் வெண்முகில் மறைக்கும் (ஐங். 252:1,2). குன்றக்குறவன் சந்தன மரத்தைத் தடிந்து சுடுதலான் எழுந்த நறும்புகை தேன்மணம் கமழும் மலையிட மெல்லாம் பரவும் (ஐங். 253:1,2). குன்றக்குறவன் சந்தன மரத்தை அறுத்துச் சுட்டமையால் எழுந்த நறுமணப்புகை காந்தள் மலர் மணத்தோடு விரலிக் கமழும் (ஐங். 254:1,2). குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகள் வரையர மகளிரை ஒத்த சாயலையுடையவன்; ஐயன்; அரும்பிய முலையன்; சிவந்த வாயினன்; கணங்கணி மார்பினன் (ஐங். 255). குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகள் வண்டுகள் மொய்க்கும்

நறுமணம், வீசும் கூந்தலை யுடையவள்; வளையன்; முளைவாள் எயிற்றன்; இளைய ளாயினும் பிறரை வருத்தும் இயல்பினள் (ஐங். 256). குறவன் குறவன் கடவுளை (முகவேளை) வழிபாடு செய்து வரமிருந்து தன் மகளைப் பெற்றான் (ஐங். 257:1,2). குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகள் அழகிய மயில் போன்ற சாயலையும் அசைநடையையும் உடையவள் (ஐங். 258:1,2). குன்றக்குறவனின் காதல் மடமகள் மன்றத்தின்கண் நின்ற வேங்கைமலரைக் கொண்டு மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தித் தேம்பலிச் செய்த ஈர்நறுங்கையினள் (ஐங். 259:1-4). குன்றக்குறவனின் காதல் மட மகளாகிய கொடிச்சி தினை விளைந்தமையின் இனிக் கிளி ஒப்ப வர மாட்டாள்; ஆகவே அவள் பெறுதற்கரியன் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 260).

குறவன்மகள் - குறமகள் (வள்ளி). 'குறவன்மகள் - வள்ளி - மீது ஆணை கூறாதே' எனத் தலைவனிடம் தோழி கூறினாள் (பரி. 8:69).

குறன் - 1. குறளன். 'கண்ணாற் பார்க்கும் தன்மை இல்லாத குறள - குறளன் - உருவில் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய நாழிகையின் முகூர்த்தத்தே ஆண்டலைப் புள்ளுக்குத் தன் பெடையை ஈன்ற பறழாய மகனே, நீ என்னை விரும்பினேன் என்று கூறித் தடுத்தாய்; நின் போன்ற குறளர் என்னைத் தீண்டப் பெறுவரோ' எனக் குறளனிடம் கூனி கூறினாள் (கலி. 94:5-8).

2. குட்டை. மக்கள் பிறப்பிலே குருடு, வடிவில்லாத தசைத்திரள், கூன், குறள் - குட்டை - ஊமை செவிடு, விலங்குவடிவம், மருள் ஆகிய எண்வகை எச்சம் என்று கூறப்படுபவை எல்லாம் பேதைமைத் தன்மையுடைய பிறப்பாவனவாம் (புறம். 28:1-5).

3. குறுமை. வரகின் குறள் - குறுமை - கொண்ட அவிழாகிய சோறு பூனைப்பூப் போன்றது (பெரு. 192,193).

குறள - குட்டைவடிவ. 'வல்லுப் பலகையை எடுத்து நிறுத்தாற் போன்ற கல்லாக் குறள' எனக் கூனி குறளனை விளித்துக் 'கடும்பகல் வந்து எம்மை இலலதது வா எனறு சொல்லுதற்கு நீன பெணடிர் சிலர் உள்ளரோ, கூறுக' எனக் கேட்டாள் (கலி. 94:13-16).

குறி - 1. குறியிடம். தலைவன் தலைவியைக் கூடுதற்குக் குறி - குறியிடம் - ஆகக் காட்டிய தினைப் புனத்தில் தினைமுதிர்ந்து கதிரும் கொய்யப்பட்ட மையால் தலைவி கிளியை ஓட்டும் பாடலையும்

கைவிட்டாள் (அகம். 118:12,13) நன்மலை நாடன் குன்றத்துக்கு நள்ளிரவில் குறி வருதல் (அகம். 138:14,15). நள்ளிருளில் குறி வாய்த்த களவொழுக்கம் எல்லை கடந்து நீண்டுவிட்டது எனத்தலைவிதோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 325:3,4). 'புன்னை நறும் பொழிலிற் செய்த நம் குறிக்கு இரவில் வருக' எனத் தோழி பகற்குறி வந்த தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 360:15,19). தலைவியைக் குறியிடத்தில் நிறுத்தி வந்த தோழி தலைவனைப் பார்த்து 'நெய்தல் நிலத்தின்கண் எனது பாவையைக் கிடத்திவிட்டு நின்குறி வந்தேன்' எனக் கூறினாள் (குற. 114:1,2). தலைவனுடன் புணர்குறி வாய்த்தபோது தன் கண்கள் அவனைக் கண்டும் செவிகள் அவனது சொற்கேட்டும் மகிழ்ந்தன' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 399:4,5). தோழி தலைவியிடம் 'நீ உடன்போக்கு இயைந்தமையை நான் கூறியதால் தலைவன் குறி வந்து நின்றான்' எனக் கூறினாள் (குற. 383:1,2). தலைவர் வருதற்குக் குறிசெய்த மலையிலுள்ள தினைப்புனத்தில் கிளிகளைக் கடிய அங்குச் செல்க என மகளை அன்னை ஏவினள் (நற். 134:2-6). தோழி தான் முன்பு செய்த குறியில் தலைவியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டுத் தலைவனிடம் இனியன கூறினாள் (நற். 204:7,8). புன்னை யஞ் சோலையிடத்துப் புணர்தற்குத் தலைவன் குறித்த குறியில் தலைவி வந்து நின்றாள் (நற். 227:3,4). தலைவன் நடுயாமத்து மலர்விரிந்த சோலையில் புணர்கின்ற குறிவந்து நம்மைக் காணாது படும் அல்லல் அரும்படரைக் காணப் புன்னை மரத்தின் பின் மறைவோம்; வா எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 307:6-10). தலைவியின் கண்ணாலும் மேனியாலும் நோயுற்று மெலிந்த எமக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சி எய்திய பொழிலையே குறியாகத் தந்தாள் எனத் தலைவன் கூறினான் (ஐங். 174:3-4). தலைவி செய்த குறியில் தலைவன் வந்தால் அவனைச் சிறு குடியிலுள்ளார் மலையிலிருந்து பலிபெறும் அணங்கென்று கருதி அஞ்சுவர் (கலி. 53:8-10). தலைவி செய்த குறியில் தலைவன் வந்தால் ஏனல் காவலர் களிறு வந்ததென்று கருதி ஞெகிழி, கணை, வில் முதலிய கொண்டு ஆரவாரஞ் செய்வர் (கலி. 52:12-14). தலைவி செய்த குறியில் தலைவன் வரின் ஊர் மக்கள் புலி வந்ததென்று அஞ்சுவர் (கலி. 52:16-18). பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவனிடம் தலைவி, 'நீ செய்த குறியில் வந்து பார்த்த பரத்தை ஆங்கு நினைக்க காணாமையின் ஈங்கு வந்தனன்' எனக் கூறினாள் (கலி. 68:8). பூங்கொத்து நெருங்கின குளிர்த் பொழிலில் தலைவன்

செய்த குறியில் பரத்தை வந்தாள் (கவி. 69: 16). தலைவனால் குறிபெற்றாரின் கூந்தலை அவன் வகிர்ந்து கைசெய்து முடித்ததால் பூந்துகள் அவன் மேல் பொருந்திக் கிடந்தது (கவி. 72: 20). பெரு மழை ஓயாது பெய்யும் நள்ளிரவில் தலைவன் செய்த குறியில் பரத்தை வந்தாள் (கவி. 90: 22). பரத்தை ஒருத்தியின் தொடி செய்த வடுவையும் அவள் வரும்படி செய்த குறியில் காணாமையால் கூருகிரால் மார்பில் செய்த புண்ணையும் கண்ட தாகத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 91: 10, 11). 'நின்னைப் பெறுதலை நச்சின ஆசையால் நீ செய்த குறியில்' தப்பாமல் வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ, எனப் பரத்தை வீடு சென்று வந்த கணவனைத் தலைவி வினவினாள் (கவி. 93: 17-20). அழகுமிகு கழி குழந்த வெண்மணல் எக்கரில் தலைவன் செய்த குறியில் தலைவி தவறாது வந்தாள் (கவி. 127: 6, 7). பனித்துறையில் நடு யாமத்தில் தலைவன் வந்து தன் வரவுணர்த்திய குறியில் தலைவி தப்பாமல் வந்தாள் (கவி. 127: 14, 15).

2. அடையாளம். இடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் விழிப்புடன் நோக்கிக் கூறப்பெற்ற குறி - அடையாளம் - அறிந்து விலகிச் செல்லுங்கள் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகின்றனர் (மலை. 265 - 267). பிரிந்து சென்ற தலைவர் மீள் தற்குத் தலைவியிடம் இளவேனிற் பருவத்தின் தொடக்கத்தைக் குறியாகச் சொல்லிச் சென்றார் (அகம். 35: 12, 13). வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் இடைவழியில் 'நம் காதலி செய்த குறி ஆகிய வட்டத்தை அழுதுகொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் எண்ணிப் பார்ப்பான்' என நினைத்தான் (அகம். 35: 10, 11). புலவர் பெருமக்களால் புகழப் பெற்ற விழுப்புண்களின் குறியைத் தன் பொலந்தார் மார்பிற் கொண்டவன தலைவன் (அகம். 35: 4, 8, 9). கடுவனுடன் களவுப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்ட செம் முகமந்தி புணர்ச்சி வேறுபாட்டால் உண்டாய குறியைத் தன் சுற்றம் அறியுமென்ற ஞ்சி வேங்கைக் கிளையிலேறிச் சுனைநீரை நோக்கிக் கலைந்த மயிரைத் திருத்தியது (நற். 151: 5-12). பரத்தை வீடு சென்று வந்த தலைவனைக் கண்ட தலைவி 'நின் பரத்தை நின்கண் செய்த குறியோடு என்மனைக் கண் நீ வருவதை யான் விரும்பேன்' எனக் கூறினாள் (ஐங். 48: 4, 5). தலைவன் நறும்பொழில் ஒன்றில் பரத்தை ஒருத்தியுடன் புணர் குறி செய்த தால் அவர், குயிலின் கௌலையைக் காட்டிலும் பெரிதாய் எழுந்தது (ஐங். 369). காதலனைக் கூடி மகிழ வேண்டுமென்ற வேட்கையால் அவன் செய்

பும் இரவுக்குறியை எதிர்நோக்கி வருந்தியிருந்த தாகத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 46: 12, 13). மழை பெய்யும் இடையாமத்தில் குறியிடம் மாறியதால் தலைவன் குறிபெறாது வருந்தினான் (கவி. 46: 18). போர்த்த போர்வையை உடுத்திக் கொண்டு இரவில் தலைவன் செய்யும் குறியைத் தலைவி எதிர்நோக்கி நின்றாள் (கவி. 65: 3-5). பரத்தை வீடு சென்று வந்த தலைவன் தம் குழந்தையை ஏந்தி வந்ததைக் கண்டதலைவி 'எம் புதல்வனை எடாதே; அவன் வாய் நீரால் நீ மார்பில் பூசிய சந்தனம் கலைந்து விடும்; அக்குறியைக் கொண்டு நினை முயங்கினாரை யானறிவேன் என்று அப்பரத்தை வருந்துவான்' எனக் கூறினாள் (கவி. 79: 7-10). பரத்தை வீடு சென்று தன் குழந்தையை ஏந்தியவனாய் வந்த கணவனைக் கண்ட தலைவி, 'எம் புதல்வனை எடாதே; அவன் நின் மார்பிலுள்ள மணியாரத்தை அறுத்துவிடுவான்; அக்குறியைக் கொண்டு நினை முயங்கினாரை யானறிவேன் என்று அப்பரத்தை வருந்துவான்' எனக் கூறினாள் (கவி. 79: 11-14). பரத்தை வீடு சென்று தன் குழந்தையை ஏந்தியவனாய் வந்த கணவனைக் கண்ட தலைவி 'எம் புதல்வனை எடாதே, அவன் நின் தலைமாலையை அறுத்து விடுவான், அக்குறியைக் கொண்டு நினை முயங்கினாரை யானறிவேன் என்று அப்பரத்தை வருந்துவான்' எனக் கூறினாள் (கவி. 79: 15-18). பரத்தை வீடு சென்று வந்த கணவன் கடவுளைக் கண்டு வந்தேன் என்று சொல்ல 'நீ கண்ட கடவுளர் தம்முள் நின் மாபைப் பிறர் முயங்காதபடி குறி செய்தார் யார்? சொல்லுக' எனத் தலைவி கேட்டாள் (கவி. 93: 29 - 31). பொதுவனின் கொலைத் தொழில் கொண்ட ஏற்றினது கொம்புகள் குறிசெய்த மாபைப் பாடுவோம்; வாரும் எனத் தோழி தலைவியையும் ஆயத்தையும் அழைத்தாள் (கவி. 104: 63, 64). 'மன்றத்திடத்தே ஆடும் குரவைக் கூத்திடத்து வந்த நின் பெண்டிர் கேளாமல் ஆம்பல எனனும பண்ணையுடைய குழலால் குறியிடமாகிய காஞ்சி மரத்தின் கீழ் குறிசெய்து வருக' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 108: 60-63).

3. குறிப்பு. தோழி இரவுக்குறி வந்த தலைவனைப் பார்த்து, 'நீ நின்னாரை அடைந்தபின் உன நாயை அழைக்கின்ற குறி - குறிப்பு - கொண்ட ஊதுகொம்பை ஊதுதல் வேண்டும்' என வேண்டினாள் (அகம். 318: 12-15). தலைவன் முன் செய்த குறி வாய்க்காத தவற்றினால் தன்தோள்கள் பசவை அடைந்தன எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 121: 4-6). நின்னிடம் கூறிச் சென்ற

குறி (குறிப்பை) வாய்க்கச் செய்தனம்; இனிப்படர் தீர்க' எனத் தலைவியிடம் வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைவன் உரைத்தான் (ஐங். 494:4). தன் மகனுக்குப் பரத்தையர் அணிவித்த மோதிரத்தைக் கண்டு 'இம்மோதிரத்தை இட்டனுப்பியவளின் மனக்குறியை நான் அறிந்து கொண்டேன்' எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 84:24). கடற்கரையில் தலைவனின் தேர் இன்ன காலத்து வரும் என்னும் குறி இன்றிப் பலநாளும் வருங் காலத்தை மனத் தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டாள் தலைவி (கவி. 127:10,11).

4. முகூர்த்தம். நூல் நெறியால் அறிந்த இருவரும் கூடுவதற் கேதுவாகிய குறி - முகூர்த்தம் - வேறு பட்டுத் தப்புதலை ஒருகாலத்தும் அறியாதவன் அறிவன் (கவி) (கவி. 39:46).

5. குறிக்கப்படும் குணம். தன் கணவன் பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து வந்ததை அறிந்த தலைவி மகனுக்கு அறிவுரை கூறுவாள் போல, 'செம்மலே அழகில் நீ நுந்தையை ஒத்திருப்பினும் நுந்தை நிற்கும் நிலைகளின் கூற்றில் உனக்கொத்த குறி - குறிக்கப் படும் குணத்தை - யான கூறக்கேட்டு அதன்வழி நடப்பாயாக' என உரைத்தாள் (கவி. 86:11,12).

6. குறித்தல். 'நீவிர் செல்லும் நெறியில் பாம்புகள் ஒடுங்கி யிருக்கும் குழிகளும் உள; அவற்றை மனத்தில் குறி - குறித்தல் - கொண்டு செல்லுங்கள்' என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 199,200). பரத்தை தலைவனைப் பார்த்து, 'யான் புணர்தற்கு நீ குறி செய்த இடத்தில் என்றும் உன்னைக் காணேன்; எவ்வழிப்பட்டாய்' என்று வினவினாள் (கவி. 97:3-5).

குறிஞ்சி - 1. குறிஞ்சிப்பண். மக்கள் முருகனுக்கு நறு மணப்புகை கொடுத்து அந்நிலத்துக்குரிய குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பண் - பாடி இன்னியங் கறங்க இறைஞ்சினர் (முகு. 239,240) பரதவர் குறிஞ்சி பாடினர் (பொரு. 218). இடைமகன் குழலால் எழுப்பும் பாலைப்பண்ணை வெறுப்பின் வில்லாகிய யாழில் குறிஞ்சியை விரலால் எழுப்புவான் (பொரு. 175-182). இனிய யாழை உடைய விறலியர் பக்கமலையில் குறிஞ்சி பாடினர் (மலை. 358,359). கொடிச்சி பெரிய மலைச்சாரலில் தன் கூந்தலைக் கோதிக்கொண்டு குறிஞ்சி பாடத் திணைப்புனம் மேய்ந்த யானை கதிரையும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது கண்பாடு பெற்று உறங்கியது (அகம். 102:5-9). ஊர் காக்கும் கானவர் கேட்போர் அச்சங் கொள்ளும் தன்மையில் குறிஞ்சி பாடிக்கொண்டு இரவில் துஞ்சார் (நற். 255:1-3).

2. ஒருவகைச்செடி. கிணைஞன் விடியற்காலையில் பலாமரத்தி னடியில் நின்று கிணைப்பறையைக் கொட்டி மானினம் செவிசாய்த்துக் கேட்கக் கருங் கோற் குறிஞ்சி நிறைந்த அண்டிரனின் மலைப் பக்கத்தைப் பாடினான் (புறம். 374:4-8). வேலன் இன்னியங்கள் கறங்கக் கார்மலர்க் குறிஞ்சி சூடி நெடுவேளை வழிபட்டான் (மது. 611-614). தலைவி தோழியருடன் கொய்த மலர்களுள் குறிஞ்சியும் ஒன்று (குறி. 63). நல்லேறுகள் வள்ளிதழ்க் குளவியும் குறிஞ்சியும் குழையத் தம்மிற் பொருதன (மலை. 334,335). தலைவன் ஊர் கருங்கோற் குறிஞ்சி மிக்கது (அகம். 308:16). மலைப்பக்கத்தி லுள்ள கருங்கோற் குறிஞ்சியின் மலர்களைக் கொண்டு தேனிழைக்கும் நாடனொடு தலைவி கொண்ட நப்பு நிலத்தினும் பெரிது; வானினும் உயர்ந்தது; கடலினும் ஆழமானது (குற. 3). குன்றத்திலுள்ள கருங்காற் குறிஞ்சியின் வன்மையில்லாத வெளியபூ, வேட்டுவர் இல்லங்களில் இழைக்கப்பட்ட தேனடைக்கு வேண்டிய அளவு தேனூறும் (நற். 268:2-5). தலைவி மலையில் தழைத்த பெருங்கோற் குறிஞ்சியின் நான்மலர் ஒத்த மேனியினள் (நற். 301:1,2).

3. குறிஞ்சி நிலம். - குறிஞ்சியில் - குறிஞ்சி நிலத்து - வாழும் குன்றவர் பெற்ற கொடிச்சியர் இந்திரன் மகளுடைய பாங்கியர் அஞ்சமாறு பொருதனர் (பரி. 8:67,68).

4. குறிஞ்சியாட்டு. அந்தணர்களின் மணம் எட்ட னுள் குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு - ஐந்தாம் மணத் தைச் சார்ந்தது (குறி. வெ. 2:3,4).

5. புணர்ச்சியாகிய உரிப்பொருள். கருங்காற் குறிஞ்சி - புணர்ச்சியாகிய உரிப்பொருள் - அமைந்த பக்க மலைகளாற் சூழப்பட்ட அருஞ் சிறப்பினை யுடையது பெருமலை (மது. 300,301).

குறிஞ்சிக் கிழவ - குறிஞ்சி நிலத்துக் குரியவ (முகுகன்). 'குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து விண் பொரு நெடுவரை குறிஞ்சிக் கிழவ' என முருகன் விளிக்கப் படுதல் (முகு. 266,267).

குறிஞ்சிக்கோமான் - மலைநிலத்தலைவன் (நல்லியக்கோ டன்). மேகம் தவழும் முங்கில நிறைந்த இடியேறு இடித்துச் செல்கின்ற உயர்ந்த முடியையுடைய குறிஞ்சிக் கோமான் - மலைநிலத்தலைவன் (நல்லியக்கோ டன்) - கொய்தளிர் கண்ணியையும் இசை நிலைத்தற் குரிய பண்புகளையும் உடையவன் (சிறு. 265-269).

குறித்துமாறெதிர்ப்பை - குறியெதிர்ப்பை (அளவுகுறித்து வாங்கி அவ்வளவே திருப்பிக் கொடுத்தற் குரிய கடன்).

வேளாண் பெருமகன் ஒருவனின் மனையோன் தன் வில்லத்தே வரகும் தினையும் இருந்தவற்றை யெல்லாம் இரவலர் உண்டு தீர்ந்த நிலையில் விருந்து காண்பாளாயின் பிறரிடத்தே குறித்துமாறே தீர்ப்பை - குறியெதிர்ப்பை - பெறாமையினால் விதைத்தினைக் கதிரே யாயினும் குற்றிச் சமைத்து விருந்தினரைப் புறந்தருவான் (புறம். 333:8-13).

குறித்தோர் - கருதினோர். எப்பொருளும் நிலையாத இவ்வுலகத்தின்கண் நிலை பெறுதலைக் குறித்தோர் - கருதினோர் - தம் புகழை நிலத்திடத்தே நிறுத்தித் தாம் மாய்ந்தனர் (புறம். 185:1,2).

குறிநிலை - குறித்துக்கொள்ளும் தன்மை. இரண்டிடத்து நாட்டின இரண்டு கோலிடத்தும் சாயா நிழலால் தாரை போக ஓடுகின்ற குறிநிலை - குறித்துக் கொள்ளும் தன்மை - தப்பாதபடி ஞாயிறு மேற்கே சேர எழுந்து ஒருபக்கத்தைச் சாரப் போகாத சித்திரைத் திங்களின் நடுவில் பத்தில் நின்றதொரு நாளில் பதினைந்தாம் நாழிகையிலே திருமுளைச் சார்த்துச் செய்து நூலறி புலவர் (தச்சர்) நூலை நேரே பிடித்துத் திசைகளைக் குறித்துக் கொண்டு மன்னர்க் கொப்ப மனை வகுத்தனர் (நெடு. 72-78).

குறிப்பு - 1. உள்ளக்கருத்து. 'என் மகளை உடன் கொண்டு சென்ற விடலை அவளை எம்மனைக்கு முதற்கண் கொணர்வானோ, அன்றித் தம் மனைக்குக் கூட்டிச் செல்வானோ, இதுபற்றி அவன் குறிப்பு - உள்ளக்கருத்து - யாதோ' என்று தலைவியின் நற்றாய் இரங்கினாள் (அகம். 195:1,2,18,19). 'ஊரன் இடைநெடுந் தெருவிலே என்கையைப் பற்றினனாக யான் அவறியவுடன் கைவிட்ட அவனது செயலை யான் யாய்க்கும் அறிவிக்க வில்லை யாதலின் இது தொடர்பாக நின் குறிப்பு என்னவோ' எனத் தோழி தலைவனைப் பற்றி வேறாகத் தலைமகளிடத்துக் கூறி அவள் கருத்தை யறிய முயன்றாள் (அகம். 356). 'என் குறிப்பு என்னோடே பொருந்தாதாயினும் நாடனொடு ஆடிய நாளை நினைந்து என்றும் நெஞ்சைப் புண்படுத்திக் கொண்டு கெட்டொழிய அறியாததாய் இருக்கின்றது; அது குறித்து நின் குறிப்பு எவ்வாறுள்ளது' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (நற். 357:1-3,10). 'நின் மார்பினை நயந்த நன்னுதல் அரிவை (பரத்தை) வேண்டிய குறிப்பை யுடைய யாய் நீ எம்மை இங்கு வந்து அருளாது அவளிடத்தே அங்குத் தங்கியிருத்தல் நினக்கேயன்றி எமக்கும் இனிதே' என்று தோழி பரத்தைமைத் தலைவனைப் புலந்து கூறினாள் (ஐங். 46).

'ஊரனே, நின் பரத்தைமையை எமக்குக் கூறும் கண்ணியையுடையனாய் நீ எம்மில்லத்தில் யாமிருக்கும் இடத்திற்கு வருகின்ற நிலைமை, 'இத்தலைவியது நமை யாம் பிரியங்காலத்து நிறங்கெட்டுப் பு.ருங்காலத்துப் பொலிவுற்று நம் மனத்திற்கொண்ட குறிப்பாகவே யிருக்கும் என்று நீ கருதியிருக்கும் தகைமையோ' எனத் தோழி தலைவனை வினவினாள் (கலி. 78:11-14). 'எனக்குப் பொறுக்க மாட்டாத காமநோய் செய்தவளே, யான் ஆற்றி நிறுக்க மாட்டேன்; நீ அருளுவாயாயின் என்னுயிர் நிலைக்கும்; இனி நின் நினைவைக் கூறுவாயாக' என வேண்டிய குறளனது மொழிகேட்ட கூனி, 'இவன் குறிப்பைக் காண' என்று தன்னெஞ்சொடு கூறினாள் (கலி. 94:10-13). 'நின் குறிப்பினை நின் முகமே காட்டிக்கொடுக்கின்றது' என்று தலைவனது பரத்தைமை கண்டு அவனிடம் கூறினாள் தலைவி (கலி. 95:21,22). ஏறுகள் போர்செய்யாமல் பிரிதலைக் கருதி அவை இருகூறாக நீங்குமபடி நடுவே வேறுசில ஏறுகளைச் செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர் பசுத்திரனோடு மேய்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் ஏற்றினங்களைப் பிரிக்கும் இடையர், பழைய வடிவுகள் எல்லாம் நெருங்கும்படி நிலத்தைப் படைக்க அகன்ற குறிப்பினைக் கொண்டு அந்நிலத்தை மறைத்துக் கிடந்த கடலைப் போக்குவானை (நாங்குகளை) ஒத்தார் (கலி. 106:15-19). திருப்பரங் குளறத்தின் மேல ஆடுவா னொருத்தியைத் தன் கணவனுடனிருந்து கண்டு, இவளினும் எனக்கு அழகுண்டான வழி என் கணவன இவளை நோக்கான எனக் கருதிக் கண்ணாடியை நோக்கித் தன் அணியிழையைத் திருத்துவாளொருத்தியின் குறிப்பு உள்ளிட்ட பல மகளிர் நிலை ஓவியத்தின் அழகுபோல தோன்றும் (பரி. 21:20-29).

2. குறிப்புச்செய்கை. வில்லேர் வாழ்க்கையையுடைய சீறூர்த் தலைவன் மிகவும் வறியனாயினும் வழங்க வேண்டிய காலத்துத் தன் மனையில் இல்லாததைக் குறிப்பினால் - குறிப்புச் செய்கையினால் - அறிந்து அதனைப் படைக்கவும் வல்லன் (புறம். 331:2-6). 'தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து வெஞ்சுர நெறியில் திண்ணமாகச் செல்வர் எனபதை அவர்தம் குறிப்பினாலே யான் கண்டேன' என்று தலைவி தோழியிடம் நொந்து கூறினாள் (நற். 177:3,4). பாலைப் பருகாமலும் நடவாமலும் படுக்காமலும் இருந்த தலைவியைக் கண்டு 'நின்னிடம் தோன்றுகின்ற குறிப்பு மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றது' எனத் தோழி தலைவியின் நிலைகண் டுரைத்தாள் (நற். 297:1-6).

3. ஐம்பொறிகள் (ஆகுபெயர்). மகளைத் தேடிச்சென்ற செவிலி இடைச்சுரத்தே கண்ட முக்கோற் பகலரை யணுகி. குறிப்பு - ஐம்பொறிகள் - நுமக்கு ஏவல் செயதலை இயல்பாகக் கொண்ட கோட்பாட்டையும் ஒழுக்கத்தை யுமுடைய அந்தணர், என விளித்து அவரிடம் தன் மகளையும் அவள் தலைவனையும் குறித்து வினவினாள் (கலி. 9:4-8).

குறியிழைத்தல் - குறியிடம் தவறுதல். தலைவர் செய்த குறியிழைத்தலால் - குறியிடம் தவறுதலால் - தலைவி மெய் வாடினாள் (நற். 11:2).

குறியிருந்தோர் - குறிப்பிற்கேற்ப உடனிருந்தோர். கோப் பெருஞ்சோழன் வடக்கிருக்கையில் அவனது குறியிருந்தோர் - குறிப்பிற் கேற்ப உடனிருந்தோர் - பலர் (புறம். 219:4).

குறியிறையார் - புலவர். குறுகிய முன்கைகளை யுடைய பிள்ளைகளைக் 'குறியிறைப் புதல்வர்' எனக் குறித்த தொடரழகினால் இவர் இப்பெயர் பெற்றார். அதன்பின் இவரது இயற்பெயர் மறைந்தது போலும். இவர் பாடலொன்று குறுந்தொகையில் (394) அமைந்துள்ளது. யானைக்கன்று மலைப் பக்கத்து ஊரில் உள்ள குறமகள் பெற்ற குறியிறைப் புதல்வரொடு முன்னாளில் சுற்றித் திரிந்து இனிது பழகிப் பின்னாளில் அவருடைய திணைப் புனத்தை மேய்ந்தார் போலத் தலைவனது நகை விளையாட்டு முன்னே உறவைத் தந்து பின்னே பகையாய் அமைந்தது என்று உவமை நயத்தோடு தோழி தலைவனை இயற்பழிக்கின்றாள். சொல் வழகும் பொருளழகும் அமைந்த அப்பாடலில், 'முழந்தாள் இரும்பிடிக்கயந்தலைக் குழவி' என்று யானைக் கன்றையும், 'நகை விளையாட்டு' என்று தலைவனது தொடர்பையும் இவர் குறிப்பிடும் பகுதிகள் நயமுடையனவாம்.

குறியெதிர்ப்பை - குறித்துமாறெதிர்ப்பை (அளவு குறித்து வாங்கி அவ்வளவே திருப்பிக் கொடுத்தற்குரிய கடன்) 'குமணன் நல்கிய செல்வத்தை, முன்பு நம் சுற்றத்தினது மிக்க பசி நீங்க நினைக்கு நெடுநாள் குறியெதிர்ப்பை - குறித்து மாறெதிர்ப்பை - தந்தோர்க்கும் மறறும் எல்லோர்க்கும் வழங்குவாயாக' என்று பெருஞ்சித்திரனார் தம் மனையோளிடம் கூறினார் (புறம். 163:3-9). 'களவு நீட்டிக்கும் நினை இடையீடின்றிக் கூடப்பெறாமையால் தலைவியின் மெய் முன்னமே துன்பங்கொண்ட மாமையடைந்ததாகலின் இனி நின் மணமுரசின் ஒலி கேட்பதனால் அவளது உயிராகிய குறியெதிர்ப்பையை மீண்டும் பெறுவது அரிது' எனத் தோழி தலைவனை நெருங்கிவரைவு முடுக்கினாள் (நற். 9:3:8-12).

குறுக்கைப் பறந்தலை - குறுக்கையென்னும் ஊரிலமைந்த போர்க்களம். அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலையில் - குறுக்கையென்னும் ஊரிலமைந்த போர்க்களத்தில் - பகைவனான திதியனது தொன்மை நிலையுடைய புன்னைமரத்தின் அடியைத் துணித்தபோது கூத்தர் பெரிதாக இன்னிசைப் புகழ் முழக்கம் செய்தனர் (அகம். 45:9-12). பெரும்புகழ்மைந்த அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலையில் பகைவனான திதியனது தொன்னிலைப் புன்னையின் அடியைத் துணித்தான் (அகம். 145:10-13).

குறுங்கீரனார் - புலவர். கீரனார் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். குறுகிய உடம்பினர் என்னும் காரணம் பற்றிக் குறுமுனி குறுவழுதி, என்றாற்போல இவரும் குறுங்கீரனார் எனப் பெயர் பெற்றார் போலும். குறுந்தொகையில் 382 - ஆம் பாடலொன்றே இவருடையதாகக் காணப்படுகின்றது. பிரிந்த தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவ வரலின் கண் அவன் மீளாமையால் நெஞ்சு வேறுபட்ட தலைவியிடத்துத் தோழி இது பருவமன்றெனக் காட்டி வற்புறுத்தும் முறையில் அப்பாடலுள்ளது. தண்ணிய துளிகளை ஏற்றுக்கொண்ட பசுங்கொடி முல்லையின் அரும்புகள் மலர்ந்த மணம் புதரினிடத்தே பூக்கள் நிறைந்த செம் முல்லையோடு கலந்து தேன் மணக்கும் வண்ணம் நெருங்க மேகம் வம்பமாரியைப் பெய்கின்றது எனப் புனைவதும் இது வம்பமாரியல்லாமல் கார்ப்பருவ மாரியாயின் இப்பருவத்தே வருவதாகக் குறித்த காதலர் வாராரோ என வினவுவதும் தோழியின் கற்பனையாற்றலையும் சொல்வன்மையையும் புலப்படுத்தும்.

குறுங்குடி மருதனார் - புலவர். பாண்டி நாட்டிலுள்ள குறுங்குடியென்னும் ஊரினராகிய மருதனார் என்று இவரது பெயர்க்கு விளக்கம் காணலாம். இவர் பாடல்கள் அகநானூற்றில் (4) ஒன்றும் குறுந்தொகையில் (344) ஒன்றுமாக இரண்டுள்ளன. இரு பாடல்களிலும் இவர் முல்லைத்திணையையே சிறப்பித்துள்ளார். முல்லையின் கூர்நுனி யரும்புகள் தோன்றவும் இல்லமரத்தின் முகையோடு கொன்றை முகைகள் கட்டவிழ்ந்து மலரவும் இரலைமான்கள் பள்ளங்களி லெல்லாம் துள்ளிக்குதிக்கவும் காடுறையுலகில் நீர்ற்ற வருத்தம் நீங்கவும் மின் முதலிய வற்றின் தொகுதியை யுடைய மேகம் மழைத்துளிகளைச் சிதறி அழகிய காட்டினைக் கார்ப்பருவம் செய்தது என்று முல்லைக்குரிய பெரும்பொழுதை இவர் அழகுறப் புனைவர் (அகம். 4). அண்ணல் ஏற்றொடு மேய்ந்திருந்த பசுமடியில் பால் நிறைந்த நிலையில் கன்றினை நினைந்து பால் சோர, மந்தையினின்று நீங்கிக் கன்றுள்ள ஊரினிடத்தே மீளு

கிணற துன்பம் மிக்க மாலைக்காலம் என்று அத் திணைக்குரிய சிறுபொழுதையும் இவர் புனைந்துள்ளார் (குற. 344). 'பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த, தர்துண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி, மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்' (அகம். 4:10-12) என வினைமுற்றி மீளும் தலைவனை இவர்குறிப்பிடும் நயம் குறிக்கொண்டு உணரத்தகும். தோழி தலைவியைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியமை கூறும் இவர்தம் அகநானூற்றுப்பாடலை நோக்கென்னும் செய்யுளுறுப்பிற்குச் சிறந்த காட்டாகக் கொண்டு விளக்குவர் பேராசிரியர் (தொல். செய்யுளியல். 104-உரை).

குறங்கோழியர் கிழார் - புலவர். குறங்கோழியர் என்னும் ஊரினராகிய இவ்வேளாளப் புலவர் தம் ஊர்ப்பெயராலும் குடிப்பெயராலுமே அழைக்கப் படுமளவு சிறப்புப் பெற்றிருந்தமையால் இவரது இயற்பெயர் வழங்கப்படாதொழிந்தது போலும். சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையைப் பற்றிப்பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மூன்றே (17, 20, 22) இவருடையன. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் சிறைப்பட்டிருந்த சேரமான் தானே வலிதில் தப்பிப்போய் அரசு கட்டி லெய்திய ஆற்றலுக்குத் தான் அகப்படுத்தப்பட்ட குழியின் கரையைக் குத்தித் தூர்த்து அக்குழியினின்றும் தப்பிப்போய்த் தன்னினத்தொடு கூடிய யானையின் ஆற்றலை இவர் உவமை கூறியுள்ள நயம் உணர்ந் தின்புறத்தகும். சேரனுடைய முனனோரின் ஆட்சிச்சிறப்பையும் (17) அவனுடைய குடைநிழற் சிறப்பு காவற் சிறப்புக்களையும் (20, 22) இவர் ஏற்றமிக எடுத்துப் பாராட்டியுள்ளார். 'சோறு படுக்கும் தீயோடு, செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலலவது, பிறிதுதெறல் அறியார்நின் னிழலவாழ் வோரே, திருவி லல்லது கொலைவில லறியார், நாஞ்சி லல்லது படையும் அறியார்' (20) என்ற அடிகள் இவரது அருட்புலமையைப் புலப்படுத்தும். யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை எனனும் பெயரை 'வேழ நோக்கின் விறல் வெஞ்சேய்' என்றும் 'மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை' என்றும் தம் பாடலில் (22) குறிப்பிட்டுள்ளார். அவனது கைவணமையை, 'நிற்பாடிய வயங்குசெந்நா, பின பிறர் இசை நுவலாமை, ஒம்பாது ஈயும் ஆற்றல் எங்கோ' (22) எனறு சிறப்பிக்கும் அடிகள் நயஞ் சான்றவை.

குறுநர் - பறிப்போர். 'பொய்கையிடத்தே குறுநர் - பறிப்போர் - இட்ட குவிதல் நெகிழ்ந்த பல பூக்களையும் நாட்காலத்தே சூடிப் போமின்' எனப்

பாணர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெற்றனர் (பெரு. 294-296). பொய்கையினிடத்து ஆம்பலைக் குறுநர் புனல் வேட்கையை அடைந்தாற் போன்று தலைவன் தலைவியின் மார்பிடத்தே துயிலப் பெற்றும் நடுங்கி வருத்தமுற்றான் (குற. 178:1-4). குவளை மலரைக் குறுநர் நீர் வேட்கையை அடைந்தாற் போலத் தலைவியின் தோள நாளும் தலைவனைத் தழுவவும் அவள் கைவளைகள் கழன்றன (நற. 332: 3-4).

குறுநரி - நரிவகை. சுடுகாட்டிடத்தே கூகையொடு கூடிப் பிணங்களைத் தின்னும் குறுநரிகள் நிணம் திகழும் பற்களையுடையனவாய்த் தின்று கொண்டிருக்கப் பேய் மகளிர் பிணங்களைத் தழுவி நின்று ஆடுவர் (புறம். 359:2-8). ஆட்டிடையன் மிக்க இருளில் குறுநரிகளை அலைத்தோட்டும் நீண்ட ஒலி, திணைப்புனங் காப்போர் பனறிப் பெருநிரையை ஒட்டற்கு ஊதும் கொம்பொலியோடு ஒருசேர வந்தொலிக்கும் (அகம். 94:4-11). துள்ளி விளையாடும் குட்டியினைக் கவரப் பார்த்திருக்கும் குறுநரி, ஆட்டிடையன் சீழ்க்கையொலியை அஞ்சிக் குறுந்தூறு இரிய ஓடும் (அகம். 274:8-11). நெறியின் கண் ஆறலைகள்வரால் கொல்லப்பட்டுத் தழையால் மூடப்பெற்ற முடைநாற்றம் மிக்க பிணங்களைத் திணை வந்த பசிமிக்க குறுநரிகள் அந்நாற்றம் பொறாமையான் மீண்டு சென்றன (நற. 164:6-10). புலியைக் கொள்ளற்கு விரித்த வலையில் ஏதில் குறுநரி பட்டது (கவி. 65:24, 25).

குறுநறுங்கண்ணி - குன்றிப்பூ. தலைவியும் ஆயமும் பறித்துக் குவித்த மலாகளுள் குறுநறுங்கண்ணியும் - குன்றிப்பூவும் - ஒன்றாகும் (குறி. 72).

குறுநிலமன்னர் - சிற்றரசர். மறம் மிக்க சிறப்புடைய குறுநில மன்னரும்-சிற்றரசரும்-பிறரும் கூடிய புகழ்மைந்த அவை தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் புகழ்ந்தேத்தியது (மது. 774-776)

குறும்படை - கோட்டை. குறும்படை - கோட்டை - மழவர் நெடுவேலையுடையவர் (அகம். 35:4).

குறும்பர் - பகைவர். வள்ளுவன் யானை மேலிருந்து குறும்பர் - பகைவர் - பொருட்டு முழக்கும் பூக் கொள்ளுமாறு ஏவும் தண்ணுமையொலி, போர்ப்பறை கேட்ட துணையானே புறப்படாத நாண் மில்லா மறவா விரைந்து சென்று போர்ப்பூவைப் பெறுமாறு ஒலிக்கும் (புறம். 293:1-3). குறும்பு - 3 காண்க.

குறும்பரந்தாம்பு - குறுந்தாம்பு. கூத்தர் இளியெனனும் நரம்பினது ஓசையை ஒலிக்கும் குறும்பரந்தாம்பு

போடு - குறுந்தூம்போடு (வங்கியம்) - ஏனைய இசைக் கருவிகளையும் சேர்த்துக் கட்டிய பையினை யுடையவர் (மலை. 7,13).

குறும்பறை - பேடை, 'அன்னச் சேவலே, நீ வடமலை ஏகுங்காலை இடையிலுள்ள சோழ நன்னாட்டுப் படிந், உறையூரிலுள்ள உயர்நிலை மாடத்தின் கண் நின் குறும் பறையோடு - பேடையோடு - தங்கிக் கோப்பெருஞ்சோழனின் கோயில் புக்கு அவன் கேட்க இரும்பிசிரி ஆந்தை அடியுறை எனின் நின் பேடையணிய நன்கலம் நல்குவன்' எனப் பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவலை நோக்கிக் கூறினார் (புறம். 87:7-14).

குறும்பி - புற்றாஞ்சோறு. கரடியேற்றை ஈயல்களையுடைய புற்றின் குளிர்ந்த மேற்புறத்தே தங்கிய குறும்பியை - புற்றாஞ் சோற்றை - இரையாக உண்ணும் (குறும்பி. வே. வி. பாடம். பிறர் குறும்பி எனக் கொள்வர்) (அகம். 8:1,2). குறும்பி காண்க.

குறும்பிடி - உடைவான். கள்வர் துடை தெரியாமற் கிடக்கும்படி அழுத்தின கூரிய முனையினையுடைய குறும்பிடியினை - உடைவாளினை - உடையவர் (மது. 637,642).

குறும்பியன் - அரனுடையவன் (திதியன்). தன் தந்தையின் கண்களைப் பயற்றங் கொல்லையைப் பசுமேய்ந்ததற்காகப் பிடுங்கிய கோசரை அன்னி மிஞிலி சினந்து, வீரம் பொருந்திய படையினைக் கொண்ட வெற்றி பொருந்திய குறும்பியன் - அரனுடையவன் - ஆகிய போர்த்திறம் வாய்ந்த நல்ல குதிரைகளை யுடைய திதியனிடம் கூறி அக்கோசரது இன்னுயிர்களை அவன் போக்கக் கண்டு சினம் ஒழிந்தான் (அகம். 262:5-12).

குறும்பு - அரன். காணப்பேர் என்னும் எயில் அணைதற்கரிய குறும்புகளால் - அரன்களால் - குழப்பெற்றது (புறம். 21:8). கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவைப் பொருது களிறுகள் நிறையப் பெற்ற பகைவர் குறும்பினை அழித்தலால் அதியமானுடைய களிறுகளின் கிம்புகள் கழன்றன (புறம். 97:8-10). திங்களாலும் நுழையப்படாத பொறிகளைப் பொருந்திய அருகருகே யிருந்த குறிய பலவாகிய குறும்பின்கண்ணிருந்து கள்ளை ஒருவர்க்கொருவர் மாறு மாறாக நீட்டச் செங்கண் ஆடவர் அதனைப் பெற்றுண்டனர் (புறம். 177:5-8). பண்ணனின் வலாஅர் என்னும் ஊர், பெரிய குறும்பு சூழ்ந்த வன்புல இருக்கையை உடையது (புறம். 183:4-6). குறும்பினை யடுத்த ஆழ்ந்த அகழியையும் 'நீண மதிலினையும் உடைய ஓய்மான

வில்லியாதனின் ஊரில் மனைக்கண் எழும் நறும் புகை மழைமுகில் படிந்து மறைப்பது போலத் தெருவெல்லாம் ஒருங்கு மறைக்கும் (புறம். 379:16-18). முல்லைக்காடு புல்மேயும் பலவாய ஆனிரை களுடன் வில்வீரர் காவலிருந்த வெவ்விய குறும்பி னையுடையது (புறம். 386:12,13). வில்லைச் சார்த்தி வைத்த கணை தங்கும் அகற்சியையுடைய வீடுகளையும் ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்ட உயர்நிலை மதிலையும் அம்புக்கட்டுகளுடன் துடி தூங்கும் பந்தரினையும் நாய்கள் கட்டப்பட்ட கிட்டுதற்கரிய வீடுகளையும் உயிர்வாழ் முள்வேலியையும் அதனைச் சூழ்ந்த காவற் காட்டினையுடைய பக்கத்தினையும் கணையமரம் தழுவிய கதவையும் செவ்விதின் நிற்கின்ற நெடுமுனையுடைய வலிய கழுக்களை நிரைத்த வாசலினையும் உடைய எயினரது குறும்பில் தங்கின், நெல்லினது சோற்றை உடும்புப் பொரியலோடு பெறுகுவீர் எனப் பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (பெரு. 121-123). அழித்தற்கரிய குறும்புகளை யழித்ததனால் கானவர் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர் (மலை. 318). மறவரது கற்கள் பொருந்திய குறும்புகளில் எழுந்த தண்ணுமைப் பறையொலி அருஞ்சுரம் செல்வோர் நெஞ்சு நடுங்குமாறு ஒலிக்கும் (அகம். 87:7-10). மறவர் கழுதை நிரைகளைப் பின்பற்றி வரும் வீரராய வணிகர்களைக் கொன்று, தலையைத் துணித்த போர்க்களத்தில் துடிகொட்டித் திறையாகப் பெற்ற அருங்கலன்களை விற்கல் பொருந்திய குறும்பிலே உள்ளார்க்குக் கொள்முறையின் பகுப்பர் (அகம். 89:10-16). பாணன் எனபான் பகைவர் ஆலினைக் காத்து உறையும் உணவு யிக்க குறும்புகளிற் சென்று விடைகளுடன் கூடிய பகைப் புலத்து ஆக்களைக் கைப்பற்றினான் (அகம். 113:12-17). காக்கையினம் ஆலங்கினையிலேறி, எயினர் குறும்பினின்றும் ஊக்கத்துடன் எழும் மறவர் வில்லால் இறந்துபட்டோருடைய பிணங்களைக் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 319:1-5). வல்லம் விற்படை நெருங்கிய குறும்பினையுடையது (அகம். 336:21). தென்னன் பகைவரது அரிய குறும்புகளை அழித்த ஆற்றலுடன் பல போரையும் வென்ற தடக்கையினன் (அகம். 342:8-10). பாணர் உலைந்த சுற்றத்தோடு செல்லின் நன்னன் உரன்மலி உள்ளமொடு மாற்றார் போர்முனை பாழ்பட, அவர் அரிய குறும்பைத் தொலைத்துக் கொண்ட பெருங்கலன்களை அவர்க்கு அளிப்பான் (அகம். 349:5-8). தலைவன் யானை மீதேறிப் பெருந்துடி ஒலிக்க வேற்று நாட்டிற் புகுந்து பகைவரது கடத்தற்கரிய குறும்பினை யழித்து அயர்வுயிர்த்தான் (நற். 77:1-3).

2. கிற்றூர். கற்களையுடைய குறும்பில் - கிற்றூரில் - உள்ள மறவர் அம்பெய்தலால் குருதி ஒழுகிக் கிடந்தவரது கண்களைக் கழுகு தன் பார்ப்பில் கனாக்குக் கவர்ந்து சென்று கொடுக்கும் (அகம். 81: 6-11). வில்லிநாயுடைய காவலரது குறும்பில் கடுந்துடியின் ஒலியெழும் (அகம். 261:14,15). குறும்பிடத்தே பரந்திருக்கின்ற ஆட்டிடைபார்க்கும் பசு விடையர்க்குமாகக் கோவினத்தார் கொல்லேறு கோடலே பொருள் என ஏறுகளைத் தொழுவிலே புகவிட்டனர் (கவி. 107:1-4).

3. குறும்பர் (பகைவர்; ஆடுபெயர்). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் வேல்கள் குறும்பு - குறும்பர் - செர்ந்த அரண்களை வென்று அவர் நாட்டையழித்தலாற் கரையோடு பொருந்திய காம்புடன் ஆணி கலங்கி நிலைகெட்டன (புறம். 97:4-7). கொலைவில் ஆடவர் இரவில் குறும்பு அவை அவரைக் கொன்று தாம் கொண்ட நிரைகளைப் பகுத்துக் கொள்வர் (அகம். 97: 4-6). குறும்பர் காண்க.

4. வலிமை. பாம்பினது குறும்பை - வலிமையை - அழித்த சிறு கண்ணினையுடைய கீரி நன்னனுக்குத் திறைப்பொருளாக அளிக்கப்பெற்றது (மலை. 504).

குறும்பூர் - ஓரூர். விச்சியர் பெருமகன் பகைவேந்த ரொடு பொருத காலத்தில் பாணரது புவிநோக் கினை யொத்த பார்வையின் நிலைமையினைக் கண்ட ஆரவாரம் மிக்க குறும்பூரிலுள்ளோர் முழக்கம் செய்தனர் (குறும்பர் வாழ்நாள் குறும்பூர் என்பர் பெருமழைப் புலவர்) (குற. 328:5-8).

குறும்பூழ் - காடை. யானை வேட்டைக்குப் போவோன் யானையையும் எளிதாகப் பெறுவான்; குறும்பூழ் - காடை - வேட்டைக்குச் செல்வோன் வறுங்கைய னாகி வருதலுமுண்டு (புறம். 214:4,5). வயலிலுள்ள பயிர்களை அறுக்கும் பருவம் வருங் காலத்தே அங்குத் தங்கியிருக்கும் குறுங்காலினையும் கருமையையுடைய கழுத்தினையும் உடைய குறும்பூழ் தன் வண்ணக் கடம்பின் 'நறுமலரன்ன இளம்பிள்ளை களைக் கூட்டிக்கொண்டு உழவர் ஆரவாரத்தை யஞ்சிக் காட்டிற் சென்று தங்கும் (பெரு. 202-205). 'தலைவன வரைவுக்குரிய முயற்சிகளை மேற் கொண்டமையை அறிவித்த குற்றேவல் மகன, நெய் மிக ஊறிய குறும்பூழ்க் குழம்போடு கூடிய கறியாக உணவைப் பெறுவானாக' எனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள் (குற. 389). பரத்தைமை யொழுக்கம் பூண்டு வந்ததனால் சினந்த தலைவியிடம் தலைவன், 'யாம் புதிதாக வந்து பொருந் தின குறும்பூழ்ப்போர் கண்டதல்லது நீ தீங்காகக்

கருதும் ஒழுக்கம் சிறிதும் யாமறிந்தோமில்லை' என்று கூறத் தலைவியும் 'நீ குறும்பூழ்ப் போரைக் கண்டபடியை யான் கேட்டேன்' என மேலும் ஊடிச் சினந்தாள் (கவி. 95:6-8).

குறும்பொறி - 1. கச்சை. வேலன் இடையிலே இறுகக் கட்டிய குறும்பொறியின் - கச்சையின் - மேலே நிலந்தோயுமாறு பொருந்திக் குளிர்ந்த மென்மையை உடைத்தாகிய துகிலினை யுடுத்தினான். (முரு. 213, 214).

2. குறும்புள்ளி. குறும்பொறி - குறும்புள்ளி - அமைந்த இளைய அழகிய நிறத்தையுடையது கருங் கண் வெம்முலை (நற். 314:5,6). தலைவன் தன் மார்பில் குறும்பொறிகளாகப் பூசிய சாந்தத்தினும் நறுந்தண்ணியன் (நற். 394:7-9).

குறும்பொறை - 1. சிறுமலை. பெருமலையிடத்தும் குறும்பொறையிடத்தும் - சிறுமலையிடத்தும்-தேடி மாசற்ற அறிவினையுடையோர் கொண்ட பைம் பொறிகளைக் கொண்ட ஆண்மானின் தோலிற் பதித்துச் செய்த திருமணியைச் சேரன்தேவி அணிந் திருந்தாள். (பதி. 74:7-16). நறும்பூக்கள் நெருங்கின சுரபுண்ணையையும் குறும்பொறைகளையு முடைய நன்னாடுகளை ஓரி கூத்தர்க்குக் கொடுத்தாள் (சிறு. 107-111). தலைவன் குறும்பொறை நாடன் என்று குறிக்கப் பெறுதல் (அகம். 4:13). ஆனிநங் களை முல்லை நிலத்தில் மேயவிட்ட கோவலர் குறும்பொறைகளிடத்தே நறும்பூக்களை மாலை யாகக் கட்டி மகிழ்வார் (அகம். 14:7,8). பைம்புதல் களை யுடைய முல்லை நிலத்தே வெண்மேகம் தவழும் கொல்லைகளை யுடைய குறும்பொறைப் பக்கலில், காயாவின் வாடற் பூக்களோடு இலவ மலர் கலந்து கான்யாறு ஓடிவரும் (அகம். 133:5-10). கழுகு, குறும்பொறையிடத்தே வளர்ந்த யாமரத் தின் கிளைகளிலுள்ள தன் குஞ்சுகளுக்கு ஊனினை ஊட்டும் (அகம். 193:6-8). அஞ்சாமையுடைய கரந்தை மறவரது புகழ் நிலைக்குமாறு, பிடியானைகள் கிடந்தாற் போன்ற குறும்பொறையின் பக்கத்தே நடுகல் நிறுவி மண்ணி மஞ்சள் பூசிக் கரந்தைக் கண்ணி குட்டி வழிபடுவர் (அகம். 289:5-13). 'புறாச் சேவல தன் பெடையோடு சேயமையாய் இடத் திற்குச் சென்று பரற்கற்களை உண்டு மறச்செடி வாடியுள்ள மழை பொய்த்த அகன்ற இடத்தை யுடைய குறும்பொறை பக்கலில் உள்ள சுரத்தினைக்* கடந்து நெல்லிக்கிளையில் அமர்ந்து ஒலிக்கும் (அகம். 271:1-8). உப்பு வணிகரது கூட்டமாகச் செல்லும் (கழுதை) நிரை போன்ற குறும்பொறை களின் வழியே தூது செல்லும் பார்ப்பானின் மடி

யிலுள்ள வெள்ளோலை பொன்னாதலும் கூடு
மென்று கருதி அவனை ஆறலைக் கள்வர்
கொன்று வீழ்த்தினர் (அகம். 337: 5-11). குறும்
பொறையின் பக்கத்திலுள்ள வேங்கை மரக்
கிளையின் பூங்கொத்து மயிலின் உச்சியிலுள்ள
குடுமி போலத் தோன்றும் (அகம். 368: 5-7). குறும்
பொறையி னிடத்தே வளர்ந்த வேங்கையின்
கிளைகள் பூக்களை உதிர்ந்துப் புலம்பத் தாக்கிக்
கற்களை அலைத்து அருவி ஒலித்து வீழும் (குற. 134:
3-5). குறும் பொறையின் பக்கத்தே களிற்று
யானைகள் தம் பிடிக்களைத் தழுவிப் புலியினது
தாக்குதலினின்று அவற்றைக் காக்கும் (குற. 215:
4-6). குறும்பொறையின் அயலதாகிய வேங்கை
மரத்தின் பூந்தாது உதிர்ந்தாற் போன்ற நுண்பல்
தித்தியுடையவள் மாயோள் (நற். 157: 8-10). தலை
வன் குறும்பொறை நாட்டினன் (ஐங். 183: 3).

2. காடு. 'அழகிய குருந்து மலர்கின்ற குறும்பொறை
யினை - காட்டினை - நெருங்கவே ஆரவாரத்தை
யுடைய நம்மூரின் மரங்கள் தோன்றும்; எனவே
நம் தேரை விரைந்து செலுத்துவாயாக' என்று
தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (நற். 321:
8-10).

3. ஒருமலையின் பெயர். வானிடத்தே இடியொலிக்
கும் நெடிய உச்சியை யுடையதும் நறும்பூக்களை
யுடைய சாரல்களையுடையதுமான குறும்பொறை
என்னும் மலைக்குக் கிழக்கின் கண்ணது ஆழர்
(அகம். 159: 13-19).

குறும்புக்கள் - சிறுவர். பனைக் குரும்பையைக் கொடி
யாற் கட்டிப் பின்னிய பினைலை இழுத்து அத
னால் தளரும் குறும்புக்களுக்கு - சிறுவருக்கு - நடுவே
புதல்வன் பெருமணியினை யுடைய திண்டேரி
லிருந்து தன் மனையை நோக்கி மீண்டான் (கலி.
83: 8-11).

குறும்பு - சிறுவன். மலைநாடனாகிய தலைவன்
ஊர்ந்த குதிரை பார்ப்பனக் குறும்பு - சிறுவன் -
போலக் குடுமியைத் தலையிலுடையது (ஐங். 202:
2-4).

குறும்புக்கள் - சிறுவர். ஊரிலுள்ள குறும்புக்கள் - சிறு
வர் - வெண்கோட்டைக் கழுவுதலின் நீர்த்துறையி
ல் படியும் பெருங்குன்று அச்சிறுவர்க்கு எவ்வாறு
இனியதோ, அவ்வாறே அதியமான் இரவலர்க்கு
இனியன் (புறம். 94: 1-3). ஊரிலுள்ள குறும்புக்கள்
ஆடக் கலங்குகின்ற காலளவான நீருள்ளே முதலை
யானையைக் கொன்று வீழ்க்கும் (புறம். 104: 2-4).
பெருஞ்சித்திரனாரின் மனைவி வறுமையால் வருந்த்

திப் பசந்த மேனியுடன் 'குறும்புக்கள் பிசைந்
துண்ணுதலால் வாடிய முலையினள் (புறம். 159:
6-8). இளம்பெண்டிர் தம் கணவரோடு, செந்
தாம்பரைப் பூவைப் பிடித்தாற் போல் திண்கதிர்
மதாணியணிந்த ஒன் குறும்புக்களை அழைத்துச்
சென்று பெளத்தப் பள்ளியை வழிபட்டனர் (மத.
461-467). ஊர்க்குறும்புக்கள் காரெருமையின்பாலை
நிரம்பக் கறக்க, அவற்றின் கன்றுகளைத் தொழு
வத்தே நிறுத்திவிட்டு அவ்வெருமைகளின் மீதேறிச்
சென்று விடியலில் மேய்த்து வருவர் (நற். 80: 1-3).
கழைக் கூத்தி நடந்த கயிற்றினைக் குரங்குக்குட்டி
பற்றித் தொங்கிட, குறக் குறும்புக்கள் பெரும்
பாறையிலுள்ள மூங்கிலின் மேல் விசைத்தெழுந்து
ஏறிநின்று தாளங்கொட்டுவர் (நற். 95: 2-6). மலை
யிடத்தே புலியேறு களிற்றோடு போர் செய்கையி
னாலே உண்டான துன்பத்திற்கு அஞ்சாத குறக்
குறும்புக்கள் அங்குள்ள பெரும்பாறையின் உச்சி
யில் மனச் செருக்கோடு ஏறிநின்று அடித்த தொண்
டகப்பறையின் ஒலி தினைக்கதிர்களைக் கொய்ய
வந்த கிளிகளை அச்சுறுத்தி ஓட்டும் (நற். 104: 1-6).
வேங்கைக் கிளையில் தொடுத்த தேனடையினின்று
தேனீக்கள் மொய்த்தலாலே கசிந்து கற்குழியிலே
விழுந்த தேனில் குறக்குறும்புக்கள் வழித்துண்டெஞ்
சியதை மந்தியின் குட்டி உண்ணும் (நற். 168: 1-5).
பனை மடலாற் செய்த குதிரைமீது தலைவன் ஏறி
யிருப்ப அக்குதிரையைத் தெருவில் ஈர்த்துத் திரி
யும் சிறுகுறும்புக்கள் சான்றோராவர் (நற். 220: 1-4).
பரத்தை மடப்பத்தையுடைய குறும்புக்களோடு
(குறும்புகள்) ஓரைப் பாவை கொண்டு விளையாடி
னாள் (கலி. 82: 9).

குறும்பு - தாழ்வுச்சொல். 'தலைவனுக்கு மகட்
கொடை எதிர்ந்த விறலியே, மெய்ம்மையே கல்
லாத நின் நாவினால் நிலை குலைந்த குறும்பொ
ழிக்கு - தாழ்வுச் சொல்லுக்கு - உடன்பட்ட பரத்
தையின் தாயரோடு உடன் எய்திப் பொய்ச்
சொற்களைச் சொல்லுகின்றிலையோ' எனத்
தோழி வாயிற்புக்க விறலியை வினவினாள் (நற்.
310: 5-11).

குறை - 1. துண்டு. பருத்தி நூற்கும் பெண்டிரது
பஞ்சு போன்ற நெருப்பின் வெம்மை நீங்கிய
நிணம்பொருந்திய கொழுவின குறைகளை - துண்டு
களை - கள் வார்த்த மண்டையோடு இரவலர்
முறைமுறையாக உண்டனர் (புறம். 125: 1-4). கண்
டரக்கோப் பெருநள்ளி நெய்யிழுது போன்ற வெள்
ளிய நிணத்தையுடைய கொழுவின குறைகளைச்

சுட்டு 'நின் பெருஞ்சுற்றத்தோடு உண்க' என்று வண்பரணர்க்குத் தந்தான் (புறம். 156:9-13). பாணர் வெந்து வாடிய கொழுவிய குறைகளையும் அரிசி யோடு 'நெய் கலந்து சமைத்த வெண்ணோற்றையும் பசிதீர உண்டனர் (புறம். 328:9-12). பாணர் ஆட்டுக்கிடாயின் ஊனைத் தீயிட்டுச் சுட்டுக் காயம் பெய்தட்ட இடமகன்ற கொழுவிய குறையைக் கள்ளுண்ணும் செவ்வாயிவிட்டு நாக்கு இருபுறமும் புரட்டிக் கொடுப்ப உண்டும் தின்றும் இரப்போர்க்கு ஈந்தும் மகிழ்வார் (புறம். 364:4-8). ஆய் அண்டிரன் முள்ளம்பன்றியின் கொழுவிய குறையும் சந்தனக் கட்டையும் யானைக்கோடும் ஆகிய மூன்றினையும் புலித்தோலின் மேல் குவித்து விருந்திறையாகக் கொடுக்கும் நாட்டினர்க்குத் தலைவன் (புறம். 374:11-15). கோட்டுமீனினது கொழுங்குறை வரால்மீனோடு சேர்த்துச் சமைக்கப் பெற்றது (புறம். 399:5). இரவலர் சுற்றம் அரிவாளால் பிளந்து அறுத்த வெள்ளிய நிணத்தோடு சேர்ந்த கொழுங்குறையாகிய ஆட்டிறைச்சியைப் பெய்த வெண் சோற்றைக் கட்டேறலோடு மாந்தியது (பதி. 12:14-18). வருநர் ஆரவேண்டியும் விருந்தினர் உண்ண வேண்டியும் ஆட்டு வணிகர் ஊனை வெட்டும் மணைமேல் வைத்துக் கொத்தித் துண்டித்த கொழுங்குறை தாளிதம் செய்யுந் தோறும் ஆனாது ஆர்க்கும் (பதி. 21: 8-11). பொருநர் இரும்புக் கம்பியிடத்தே கொழுத்த இறைச்சியைக் கோத்துச் சுட்ட கொழுங் குறைகளின் வெம்மையை வாயிடத்தே இடமாகவும் வலமாகவும் சேர்த்து ஆற்றி உண்டனர் (பொரு. 105, 106). கரும்போடு அவலைக் கூறுபடுத்தி விற்போர் மானினது தசைக் குறையோடு மதுவையும் மாறுகொள்வர் (பொரு. 216, 217). பாணர் வல்லோன் அட்ட இறைச்சியின் கொழுங்குறைகளும் செந்நெல் அரிசிப் புழுக்கலும் பிறவும் உண்டனர் (பொரு. 472-474). தென்றிசைக்கண் வாழும் பரதவர் கொழுத்த ஊன்குறையினை யுடைய சோற்றினை உண்பர் (மது. 141). கூத்தர் மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூரையனுதி 'யாம் நன்ன னுடைய கூத்தரேம்' என்று கூறுவாராயின் நெய் யிடத்தே பருத்த தசைக்குறை கிடந்து வெந்த பொரியலோடு தினைச் சோற்றையும் பெறுவர் (மலை. 162-169). கூத்தர் உடும்பின் தடிகளோடு கடமானின் கொழுங்குறையையும் பன்றித் தசையையும் கலந்துண்பர் (மலை. 175-177). கூத்தர் வாளைமீனோடு தூண்டிலிற் பட்ட பிடியின் கையை யொத்த சிவந்த கண்ணையுடைய வராவினது துடியின் கண்ணை யொத்த குறையைக் களங்கள் தோறும் பெற்றுண்பர் (மலை. 456-464). பாண்மகளிர் தம் கொழுநர், ச இ 610A க 610A.2-23

நாட்காலை வேட்டத்துத் துறைக்கண் அகப்பட்ட வரால்மீனின் துடியின் கண்போன்ற கொழுங் குறையை விற்றுக் கள்ளினை உண்டு ஆடுவர் (அகம். 196: 2,3). வெண்ணெல் அரியுநர் மடுவிற் கவர்ந்த பெருமீனின் வரிகள் பொருந்திய நிறத் தினை யுடைய கொழுங்குறையை உண்பர் (அகம். 236:3-4). உறந்தையிலுள்ளோர் செந்தீயிற் சுட்ட செழுநினைக் கொழுங்குறையைத் தினைச்சோறு சொரிந்த கலத்தோடு கரும்பின திஞ்சாறு அட்ட பாகுடன் பாலினைப் பெய்து அளைந்த செந்நெல் அவலைப் பாணர்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 237:9-14). பக்கமலையின்கண் புலிகள் பன்றியின் குறையை ஆர்ந்து முழங்கும் (அகம். 322: 10, 11). கானவன் கொணர்ந்த முட்பன்றியின் கொழுங்குறையைக் கொடிச்சி சிறுகுடியிலுள்ளார் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்தான் (தம். 85:8-10). 2. குறைவு. வியனகர் தைத்திங்கள் காலத்துக் குளிர்த்த பொய்கை போலக் கொள்ளக் கொள்ளக் குறைபடாத சேர்ற்றை உடையது (புறம். 70:6,7). முகில் நீண்டொலிககினை பரப்பினையுடைய கடல குறைபடுமாறு நீரை முகக்கும் (புறம். 161:1,2). கள்ளைக் குறைபடாது ஓம்புக எனப் பாணன் கூறினான் (புறம். 172:2). தமக்கு இயலாததனை இயலுமென்றலும் இயலுவதனை இல்லை யென்றலுமாகிய இரண்டும் ஈவோர் புகழைக் குறை செய்யும் (புறம். 196: 4 - 7). பகைவர் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனின் வலிமை அறியாது எதிர்த்துத் தம் வலிமை குறையுற்றுப் பணிந்து திறை தந்தனர் (பதி. 59.11,12). இளஞ்சேரலரும் பொறை இரவலர் கொளக்கொளக் குறைபடாத செல்வத்தை யுடைமையின் கடலை ஓததான் (பதி. 90:16). குளம் கோடை நீட்டித்து நின்றதாயினும் குறை படுதலை யறியாதது (பொரு. 272, 273). நிறைந்த கருங்கடல் குறைபட மேகம் நீரை முகந்தது (குறி. 47,50). சுங்கங் கொள்வோர் கதிரவன தேரைப் பூண்ட குதிரைகள் போல நாள்தோறும் மடிந்திராது குறை படாமற் சுங்கம் கொள்வர் (பட். 121-125). வணிகர் தாம் கொள்வதும் மிகை கொளாது கொடுப்பதும் குறை கொடாது பண்டங்களை விற்கும் இயல்பினர் (பட். 210-213). கரும்பு பாத்தியிற் குறைபடாமல் வளர்ந்தோங்கியது (மலை. 118,119). கடல் கொள்ளக் கொள்ளக் குறை படாதது (அகம். 162:1,3). கூவலில் குறைக் குடமாக முகக்கப்பட்ட நீர் உவர்ப்பு வாய்ந்தது (அகம். 207:11). தலைவனது வினை நிறைவேறாமல் குறை உண்டாகியதனால் தோன்றும் வருத்தம் நீங்கும்படி நம் மறையைத் தாய்க்குத் தெரிவிப்பின்

குற்றம் உளதாகுமோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (குற. 333:4-6). குறவர் வெட்டி அழித்தலான் நறைக்கொடி குறை பட்டது (நற். 5:3). வானத்தினுள்ள திங்களை அரவு விழுங்கிய தால் அது குறைபட்டது (நற். 377:6,7). 'நின் தோழி செய்த வருத்தம் களையாயோ என்னும் நின் சொற்கள் எம்மால் நிறைவு செய்யவியலாத குறை உடையனவாகும்' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். தி. 1:3-8). இத்துணைக் காலம் இருவேன விதித்த காலம் குறைபடுதற்குக் காரணமான வாழ்நாட்களும் தலைவியுடன் நிலையுமோ எனப் பிரியக் கருதிய தலைவனைத் தோழி வினவினாள் (கவி. 16:12). ஈதலில் குறையில்லாது கொடுத்து அறனறிந்து ஒழுகிய தீமையில்லாதவன் செல்வம் போலக் கரைதோறும் மரங்கள் தழைத்தன (கவி. 27:1,2). நம் தந்தையின் உள்ளம் குறைபடாதபடி வேண்டுவன நல்கித் தான் குறித்ததைக் கைக்கொள்ளாது போகாக்குணத்தை உடையவன் எனத் தலைவனது குணத்தைப் பற்றித் தோழி கூறினாள் (கவி. 61:28-38). வையை நீர் வற்றிய காலத்திலும் எட்டாம் நாள் மதிபோல ஒரு பகுதி குன்றுவதல்லாது இருண்மதி (அமாவாசை) போல முற்றும் குறைபடுதலைக் காண்பாரில்லை (பரி. 11:36-38). கடல் குறைபடுமாறு நீரை முகந்த மேகம் மலை குறைபட எறிந்து உருமேற்றினம் ஆர்ப்பமழை பெய்தது (பரி. 20:1-3).

3. இன்றியமையாத செயல். மலர்தார் அணிந்த தலைவன் பலர்க்கும் குறைகளை - இன்றியமையாத செயல்களை - செய்துதலியவன் (புறம். 311:4). பொருநன் குறையுடைய வேறு எச்செயலையும் செய்ய விரும்பாது பொருள் நசையே கொண்ட இருக்கையினையுடையவன் (புறம். 371:8). தொண்டைமான் இளந்திரையன் முறைவேண்டுவோர்க்கும் குறைவேண்டுவோர்க்கும் அவரவர் விரும்புவன வற்றை அருளினான் (பெரு. 443,444). 'தலைவன் வருந்தி என்னால் அடையலாகும் குறைக்கு என்னை இரந்து பின்னிற்றற்கு முயன்றான்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 32:19,20). எமர் குறையிரந்து வேண்ட நீ இன்பமுறத் தங்கிச் செல்லின் நாங்கள் விருந்தயர்தல் இயலும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 300:19-21). 'அழகு பொருந்திய குளிர்ந்த கண்களையுடைய தலைவியின் குறையாக இன்றிரவு இவ்வூரில் தங்கிச் செல்வாயாக' எனத் தோழி தலைவனை வேண்டினாள் (அகம். 350:8,9). தலைவன் குறை வினையைச் செய்து முடித்தமையான உண்டான நிறைவுடன் கூடிய இனிய செல்வினை மேற்கொண்டான் (அகம். 351:4

இளம்பெருஞ்சென்னி தனது குடிக்கு ஆற்றும் கடனாகவின குறைவினையை முடித்தற்குப் பாழியென்னும் அரணையழித்தான் (அகம். 375:11-13). 'இடிக் குங் கேளிரே, நும் குறையாகக் காம நோயை நிறுத்தலைச் செய்தால் மிகவும் நன்றாகும்' எனத் தலைவன் பாங்களை நோக்கிக் கூறினான் (குற. 58:1,2). 'செவ்வாய்ப் பைங்கிளியே, உனக்கு வேண்டிய கதிராகிய உணவைக் கொண்டு நின் குறையை முடித்த பின்பு என் மனக்குறையைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும்' எனத் தலைவனிடம் தூது விடும் தலைவி கிளியை விளித்துக் கூறினாள் (நற். 102:1-4). தலைவன் இரந்து தன் குறையுறாது செல்லின் நம் இன்னுயிர் என்னாவதுகொல் எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 328:3-4). கோவினத்தார் ஆட்டிடையர்க்கும் பசுவிடையர்க்குமாகக் கொல்லேறு தழுவுதலே குறையென்று தொழுவிலே ஏறுகளைப் புகுதவிட்டனர் (கவி. 107:1-4). யாற்றிடைக் குறையில் தாம் விழைவார் ஆகம் தழுவுபவர் தழுவுதலைச் செய்யாது யாமத்தில் ஊடற் குறையாகிய கலவி நசையைத் தரும் தேனை நுகர்ந்தனர் (பரி. 10:31,32).

4. மனக்குறை. இளையோளின் தந்தையிடம் வேந்தன் தானே வந்து குறையுற்று நின்று மகப்பெற வேண்டினும் அவன் கொடாத தன்மையன் (புறம். 341:1,3). கருங்கால் வெண்குருகினை விளித்து, 'என் குறை இத்தன்மையது என்று நின்கடற்றுறைச் சேர்ப்பனிடம் சென்று அவன் உணருமாறு உரைப்பாயாக' எனத் தலைவி அதனைத் தூது விடுத்தாள் (நற். 54:4-11). பைங்கிளியே, உனக்கு வேண்டிய கதிராகிய உணவினை உண்டு உன் தேவையை முடித்த பின்பு கானக் குறவர் மடமகள் ஏனல் காவல் ஆயினள் என்று கூறி என் குறையைச் செய்து முடிப்பாயாக' எனத் தலைவி கிளியிடம் தொழுது வேண்டினாள் (நற். 102:1-4). 'நின் தோழி செய்தஆருயிர் வருத்தத்தைக் களையாயோ' எனத் தலைவன தன் குறையைத் தோழியிடம் கூறினான் (நற். தி. 1:3-5). கடுவன் சுற்றத்திடத்தே சென்று மந்தியைத் தனக்குத் தரவேண்டித் தன் குறையைக் கூறும் (கவி. 40:15,16). வைகறைப் பொழுதில் வந்து நின் குறையை எமரிடம் கூறி வதுவை அயர்தல் வேண்டும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 52: 22,23). தலைவன் தன்னெஞ்சை அகப் படுத்திக் கொண்டு பின் கைவிட்டவளைத் தன் குறையைக் கூறி அழைத்துக் கொள்ள நின்றான் (கவி. 69:8, 9). நின் தீமையைப் பொறுத்தல் ஆற்றேம் எனக் கூற வியலாத நெஞ்சினையுடைய என்னிடம், 'நீ என்னை ஏற்றுக்கொள் என்று

குறை கூறி நிற்காதே' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 90:27-29).

5. எஃபு. கொல்லேறுகள் அறுத்துச் செறுத்துப் பொருதிட ஏறுதழுவுவோரும் மேலும் மேலும் வந்து தழுவுதலினால் அவர் தம் குறை - எஃபு - முறிந்து முறிந்து தசைகளற்றுக் களங்களில் பரவிக் கிடந்தன (கலி. 104:51-53).

6. ஒரு தாக்குடையது (ஆளத்தியின் பாகுபாடு). பாடினி பாடும் பாலைப்பண்ணுடைய மிடற்றுப்பாடற் கண் நாலு தாக்குடைய கிழமையும் இரண்டு தாக்குடைய நிறையும் ஒருதாக்குடைய குறையும் தோன்றின (பரி. 17:17,18).

குறையல் - துண்டம். குறவனால் தறிக்கப்பட்ட குறையல் - துண்டம் - போன்ற விறகால் அடுக்கப்பட்ட சும ஒள்ளுவினகண் உடல் கடச் சென்று அணுகினும் அணுகாது விசம்புற நீளினும் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் புகழ் மாயாது (புறம். 231).

குறையோர் - வறியோர். தலைவி நள்ளென் யாமத்து வந்து இனிய மொழிந்து முலைக்கண் வடுக் கொளத் தலைவனை முயங்கியமையான் பொறையன் கடுங்கோணைப் பாடிச் சென்ற குறையோர் - வறியோர் - பிச்சையேற்கும் கலம் நிறைதல் போல அவன் நெஞ்சம் நிறைவுற்று மகிழ்ந்தது (அகம். 142:4-7,20-26).

குறையில் - இந்திரவில். 'அரக்குப் போன்ற இதழையுடைய குவளையோடு நீலப் பூவும் வளர்ந்து மழைத்துளி வீழ்தல் மாறிய வானத்துக் குறையில் - இந்திரவில் - போன்று ஒன்றற்கொன்று நிறம் மாறுபடுதலையுடைய ஏனைப்பூக்களும் பொய்கைகளிடத்தே நிறைந்திருந்தன (பெரு. 291-294).

குறைவு - தாழ்வு. உடைக்குமேல் அணியும் அணிகலன்களால் துகில் பொலிவு பெறும்படி அதனைக் குறைவு - தாழ்வு - இல்லாது வேந்தன் உடுத்தல் (மது. 721, 722). 'மூங்கிற் குழாய்க்குள் பெய்தலையுடைய முற்றிய தேனால்த் செய்த கள்ளின தெளிவைக் குறைவின்றாக நிரம்பவுண்டு பின்னர் நறவையும் உண்டு மகிழ்ந்து வைகறையில் நும் அனந்தல் தீரும்படி பலாவின விதை, பல்வகை இறைச்சி, மூங்கிலரிசிச் சோறு முதலியவற்றைப் பெறுகுவீர்' என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 171-185). நங்கையொருத்தி நாணுக் குறைவிலளாகிய குலமகளாயிருந்தும் தன் கணவன் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த நிலையில் தன் ஊடலையும் மறந்து நீர் வினையாட்டு வேட்கையில் அவனு

6 இ பொ 6 தொ 2-28அ

டன் வையைப் புதுவெள்ளத்தில் யானைமேல் ஏறினாள் (பரி. 12:45-49).

குன்றகம் - மலையிடம். மடப்பிடி வருந்துமாறு அதன்கன்றினைப் பிரித்துக் கொணர்ந்து குன்றகத்து - மலையிடத்து - நல்லூரின் மன்றத்தே பிணித்தற்கு இடனாயது வேங்கடம் (புறம். 389:9-11). கானவர் மூங்கிலிலே யிருந்து முற்றிய தேனாற் செய்த கள்ளின் தெளிவைக் குன்றகச் சிறுகுடியிலே யிருக்கின்ற தமது சுற்றத்தோடு உண்டு மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறையின் தாளத்திற் கேறபக் குரவையாடுவர் (புரு. 194-197). வானர மகளிர் அருவியாடும் இன்னிசை முதலான பல ஒலிகளும் அவற்றால் குன்றகத்து எழுகின்ற எதிரொலியும் ஒருங்கியைந்து மலைகளாகிய யானைகளைக் குண்டாகும் ஒலி மாதிரிநதோறும் இயம்பும் (மலை. 294-348). மலையுச்சியில் புலியின் வரித்தோலையொப்ப வேங்கைப் பூக்கள் உதிருமாறு வேங்கையின் கிளைகளிலேறிக்கூட்டமான ஆண்குரங்குகள் தம்மினங்களைக் கூப்பிட்டுத் தாவுகின்ற குன்றகச் சிறுநெறியாகிய மொழிபெயர் தேயத்துச் சுரங்குடந்து தலைவன் பொருளதேட்ச சென்றான் (அகம். 205:18-24). களிறு தன மடப்பிடையைத் தழுவிக்கொண்டு குன்றகச் சிறுகுடியினகை இறங்கிச் செல்லும் மன்றங்கள பொருந்திய மலைகளையுடையவன் தலைவன் ('குன்றகம்' என்பதற்குக் 'குன்றம்' என வேறு பாடமும் உண்டு) (குறு. 332:4-6). ஆடு மகள் நடந்த கழைக் கயிற்றில் மந்தியின் குட்டி ஆடக்கண்டு குன்றகத்துச் சீறூரில் குறக்குறு மாக்கள் தாளங்கொட்டுவர் (நு. 95:1-7). 'பாசறையிற் பிரிவு நீட்டித்திருந்த நீ மீண்டு வந்தவுடன முன்னர்க் கொன்றைபழுவைப் போல் பசந்திருந்த இத்தலைவியின் மையுண்ட கண்கள் குன்றக நெடுஞ்சுனைக் குவளைபோலத் தொல்கவீன பெற்றன என்று தோழி தலைவனிடத்து உவந்து மொழிந்தாள் (ஐங். 800).

குன்றநாட - மலைநாட. கூதிர்க்காலத்தில் இடியுடனமிக்க மழை பெய்திட உயிர்களெல்லாம் துயின்றபாதியிரலில் கொடிச்சியர் தந்தைமாரான குறவர் காடுதேர் வேட்டத்துத் துயிலிடம் பெறாது வந்து இல்லத்தில் புலித்தோற் படுக்கையில் உறங்குதற்கு இடனான குன்ற நாட - மலை நாட - எனபது தலைவனைக் குறித்த தலைவியின் விளி (அகம். 88:1-6). பக்கமலையில் அருவி இம்மெனும் ஒலியுடன் குகைகளும் பிளப்பிடங்களும் எதிரொலிக்குமபடி வீழும் மூங்கில் நெருங்கிய மலைச்சாரலில் கானவன் மராமரத்தினைப் பொருந்தி நின்று களிற்றி

யானையின் மார்பகத்தே அம்பெய்து கொன்று அதன் வெண்கொம்பினைக் கொணர்ந்து தன் குடிசையில் புலால் நாற்றம் வீச ஊன்றிப் பலாச்சுளையின் பிழியினை உண்ட உவகையனாய்ச் சுற்றத்துடன் ஆரவாரம் மிகுந்து, சந்தன விறகாவான தீயில் ஊன் சோற்றை அட்டுண்ணும் இடமாகிய குன்ற நாட என விளித்துத் தோழி தலைவனை வரைவு முடுக்கினாள் (அகம். 172:1-14). 'வேட்டம் போகிய குறவன் காட்டகத்தே மலைமல்லிகையின் குளிர்ந்த புதர் குருதியோடு அசையுமாறு முள்ளம் பன்றியைக் கொன்று வீழ்த்தும் குன்ற நாட்' என்று தலைவனைத் தோழி விளித்தாள் (அகம். 182:8-8). 'ஆண்குரங்கு தன் கையால் தோண்டிய பலாப் பழத்தை முன்னரே காத்தலை மறந்த கானவன் பின்னர்ப் பழத்தினால் மணமுடைய மரந்தோறும் குரங்குகள் படுதற்குரிய வலையை மாட்டி வைத்தற் கிடமான குன்றநாட்' என்பது தலைவனைக் குறித்த தோழியின் விளி (குற. 342:1-4). 'குறவரது முன்றிலில் அமைந்த மாதீண்டு துறுகல்லில் மந்தி கடுவனோடு ஆடுதற் கிடனான குன்ற நாட்' எனத் தோழி தலைவனை விளித்தனள் (ஐங். 277: 1-3).

குன்ற நாடன் - 1. மலைநாடன் (தலைவன்). வலிய வேட்டை நாய்களை எறிந்து வேட்டுவரையும் விலக்கிக் குட்டிகளைத் தழுவிக்கொண்டு பெண் பன்றி பெயருமாறு காட்டினின்றும் வெளிவந்து, அரும்புழை முடுக்கரிவே ஆட்களை எதிர்நோக்கி நின்ற அஞ்சாமையினையுடைய பன்றியைக் கண்டு அதனருகிற சென்று வில்லில் அம்பினைத் தொடுத்த வேட்டுவன் தன் படைத்தலைவனைப் போலுமெனக் கருதி அதனை எய்யாது பெயருதற் கிடமான குன்ற நாடன் - மலை நாடன் (தலைவன்) - (அகம். 248 : 2-10). அருவியையுடைய கற்பாறையிடத்தே ஆடுமயில் ஒன்று முன்னே நிற்க அதன் பின் நிற்கும் கடுவன் விறலியின் பின்னிற்கும் முழுவன போலக் குடம்போலும் பெரிய பலாப் பழத்தினைத் தன்னகத்தே பொருந்தத் தழுவிக்கொண்டு தனக்கினிய துணையாய் மந்தியையழைக்கும் குன்றநாடன் எனத் தலைவி தலைவனைக் குறித்தனள் (அகம். 352:1-7). 'துறுகல்லின் அயலிலே வளர்ந்த மாலை மாக்கொடி அருகே துயிலுகின்ற களிற்றினமேல் படரும் குன்ற நாடனாகிய தலைவன் என் தோளை மணந்த பொழுது அவன் பிரியேனென வஞ்சினமுரைத்தது நின் திறத்து நோயாகுமோ' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குற. 36). 'கானமயில் பாறையிடத்தே ஈனற முட்டைகளை வெயிலில் விளையாடும் முசு

வின் குட்டி உருட்டுதற்கிடனான குன்ற நாடனது நட்பு அதனை ஆற்றல் வல்லுவோர்க்கு என்றும் நன்றே யாம்' என்று தலைமகள் தலைமகனது பிரிவினை யாற்றாது பேசினாள் (குற. 38). 'வனைத்து விட்ட நிலையில், அவிழ்த்து விடப்பட்ட குதிரை விசைத்தெழும் எழுச்சியைப்போல் நிமிர்ந்து வாளைத் தோய்ந்த பச்சை மூங்கிலையுடைய குன்ற நாடன் யாம் தன்னை நினைந்து மெலிதலையறியானாய்த் தானும் நமது நலத்தை நயந்து மெலிந்தனன்' என்று தோழி தலைமகனது குறையைத் தலைமகள் மறுக்காத முறையில் அவளிடம் கூறினாள் (குற. 74). 'மிளகுக்கொடி வளரும் மலைப் பக்கத்தில் இரவுப் பொழுதிலே முழங்கிய மேகத்தின் மழைக்கால் வீழ்ந்ததாக ஆண்குரங்கு தீண்டியதனால் நழுவிய பலாப்பழத்தை அருவி மாந்தர் நீருண்ணும் துறையின்கண் கொணர்கின்ற குன்ற நாடனது நட்பு நின் மெல்லிய தோள்களை மெலிவித்தும் சால்பினையே தந்தது' எனத் தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவியிடம் உரைத்தாள் (குற. 90). 'கன்றுகளை வழிகளில் செலுத்திய சிறுவர், மன்ற வேங்கையின் மலர் பதத்தை நோக்கி அம்மரத்தின்மேல் ஏறாமலே இட்ட இனிய ஆரவாரம் வானளாகிய மலைமுழையிடத்தே எதிரொலியை ஏற்படுத்தும் குன்ற நாடனைக் கண்ட எம் கண்கள் யாம் எம் காமத்தைத் தாங்கி யிருக்கவும் தாம் எம்பால் தமக்குள்ள உரிமையினால் அழுதன' என்று தலைவனது பிரிவாற்றாத தலைவி மொழிந்தாள் (குற. 241). 'தான் தண்ணளி செய்வதனாலேயே வாழ்கின்ற வறியோரிடத்து அன்பிலராகுதல் நன்றெனக் கொண்ட குன்ற நாடனைக் காட்டிலும் நீ வரும் வழியிலே வளர்ந்த வாழையைப் பெயர்த்துக் கொணர்ந்த அருவியே, நின் நிலை மிகவும் கொடிது' எனத் தலைவி தலைவனது மலையிலிருந்து வந்த அருவியிடத்துக் கூறினாள் (குற. 327). 'தினைப்புனத்தை யுண்டமையின் கானவனால் கடியப்பட்ட யானை மகளிரால் ஒப்பப்பட்ட கிளிகளோடு குறுகிய பொற்றைக் கல்லினிடத்தே செல்ல மேல நோக்கு தற்கிடமான குன்ற நாடன் நம்மை வரைய, வந்து நிறைவேறாத வருத்தம் நீங்குமாறு நாம் நம் கள் வொழுக்கத்தை அன்னைககு அறிவித்தாலென்ன' என்று தோழி தலைவியை வினவினாள் (குற. 333). 'உடன் போதற்கு நீ உடனபடுதலால் நான் வரவழைக்கக் குன்ற நாடன் குறியிடத்தே வந்து நின்றனன்' எனத் தலைவிக்குச் தோழி அறிவித்தாள் (குற. 333:1,2). குன்ற நாடன் இரவுக்குறியிடத்து வந்தனன் (நற். 114:5,6). 'மிளகுக் கொடி

படர்கின்ற மலைப்பக்கத்தில் களவுப் புணர்ச்சியில் கடுவனால் புணரப்பட்ட மந்தி தனக்குப் புணர்ச்சி வேறுபாட்டினா லுண்டாகிய குறியைத் தன் பெருஞ்சுற்றம் அறிவதற்கஞ்சி வேங்கைக் கிளை மீது ஏறிக் கீழேயுள்ள ஆழ்ந்த சுணைநீரை நோக்கித் தன் தலை மயிர்க்குலைவினைத் திருத்துதற் றிடமான குன்றநாடன் இரவில் சாரலிடத்தே வாரற்கு' எனத் தோழி ஆறஞ்சிக் கூறினள் (நற். 151:4-12). ஆமானின் மார்பகத்தில் பாயாது தன் அம்பு பிழைத்துப் போன போக்கினைக் கருதித் தான்வன், 'இம்மலை அணங்கொடு நின்றது; மழை பெய்தால் அதன் வீறு தணியுமாகவின் மலையை மேகம் குழுக' என்று அம்மலையில் கடவுளை வழிபட விரும்பித் தன் சுற்றத்தோடும் போய் வழிபட்டு மகிழுமிடமான குன்றநாடன் தலைவன் (நற். 155:1-5). 'களிற்றி யானை வயப்புலியைக் கண்டு வெருவிச் செல்கையில் அயலே எதிர்ப்பட்ட வேங்கை மரத்தையும் புலியெனக் கருதி மாறு கொண்டு அம்மரத்தை ஊறுபடக் குத்தித் தன் பெருஞ்சினம் தணியுமிடமான குன்றநாடன் பெரிதும் இனியனாயினும் அவன் புலவியுணர்ந்தும் வன்மை காரணமாக யான் விரும்பி அவனிடத்தே ஊடலுறுவேன்' என்று தலைமகள் தோழி கேட்கச் சொன்னாள் (நற். 217). 'நிறம் மிக்க அண்ணல் யானை நீர் பருகும்படியான நெடுஞ்சுணையிலே அமைந்து நீலமலர் மணஞ்சிறக்கும் குன்ற நாடனை நினைக்குந்தோறும் அவனுடைய பண்புகள் தருகின்ற வருத்தத்தினால் நெஞ்சு நடுங்குகின்றது' என்றாள் தோழி (நற். 273:8-10). 'கானவன் வில்லை வளைத்து அம்புதொடுத்து வீழ்த்திய முள் ளம்பன்றியேற்றையொடு வேட்டை வென்றிபட்ட உலகையினால் மனை நாய்கள் மருங்கு விளையாடக் காட்டகத்தேயுள்ள தனது குடிசைக்கு மீளும் குன்ற நாடன் நட்பு நமக்கு நல்லதாயுள்ளது' எனத் தோழி குறிப்பு மொழியினால் தலைவனது தொடர்பைக் குறை கூறினாள் (நற். 285: 2-9). அருவி ஆரவாரிக்கும் அச்சமுடைய நெடிய கொடு முடியின் பக்கத்திலே பீலிமஞ்ஞை இளவெயில் காய விரும்பித் தன் பெடையுடனே உயர்ந்த மரக் கிளையிலிருந்து ஆடுதற்கிடமான குன்ற நாடன் பிரிவினில் தலைவியின் நெற்றியிலே பசலை பரந்தது (நற். 288:1-5). மலையில் மேய்ந்த செந்நிறப் பசு காந்தளைத் தீண்டி அம்மலர்களின் தாது தன் மேல் உதிரப் பெற்றமையால் நிறம் வேறுபட்டுச் சென்றபோது அதன் கன்று தனது தாயென்றுணராது மருளுதற்கிடமான குன்ற நாடன் உடுக்கும் தழையுடை தந்தனன் என்று தோழி தலைவியிடம்

குறைநயப்பக் கூறினாள் (நற். 289: 1-4). 'தோழி, நம்மொடு தினைக்காலவனாயிருந்து நின் மென் தோள் நெகிழவும் திருநுதல் பசப்பவும் காமநோய் செய்து அழகழித்தவனான குன்ற நாடனுக்கே நமர் நினைவென மணம் நேர்ந்தனர்' எனத் தோழி தலைவியிடம் உவந்துரைத்தாள் (ஐங். 230). பயிர் விளைப்பவர் அப்பயிரை விலங்குகள் அழிக்கா திருக்கக் கழலினைக் கண்ணாகப் பொருத்தி மெய்ம்மை போலப் பொய்ம்மை வகையாற் செய்து வைத்த பெண்பாற் புலியைப் புணர்ந்து ஆண்பாற் புலி படப்பை நடுவே துயரம் தீருதற்கிடமாகிய குன்ற நாடனான தலைவன் தலைவிக்குக் காம நோயுறுத்தினன் (ஐங். 246). பனறியொருத்தல் துறு கல நிறைந்த மலைப் பக்கத்திலே காவலர்க்குப் போக்குக் காட்டி மாற்றிவிட்டு ஐவன நெல்லைக் கவருமிடமான குன்றநாடனாகிய தலைவன் தலை வியை மயக்கித் தான் சொல்லும் சொற்களை அவள் மெய்யாகக் கொள்ளும்படி பொய்ம்மொழி களைப் புகல்வான் (ஐங். 267).

2. முருகன். 'குன்ற நாடனின் - முருகனின் - குன்றத்தினது பக்கமலையிலே சுணையிடத்துப் பூத்த குவளை மலர் என் காதலியாகிய கொடிச்சியின் கண்போல் மலர்தலரிது' எனத் தலைவன் தனக்குள் உவந்துரைத்தனன் (ஐங். 299).

குன்றம் - மலை. குன்றத்தின்கண் - மலையின்கண் - தங்கிய குருவியினம் போல அம்பு சென்று தைத்துத் தங்கிய புண்ணையுடைய யானைகளின் பெருங்கைகள் வாய்களுடனே துணிந்து வீழ்ந்து கலப்பை களைப் போல் நிலத்திற் புரளுமாறு அவற்றைப் போர்க்களத்தில் மறவர் வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினர் (புறம். 19:8-12). பாரியின் பறம்பு மலையில் அணிநிற ஓரி பாய்தலால் கனத்த நெடிய குன்றம் தேனைப் பொழியும் (புறம். 109:7,8). 'குன்றத்தன்ன களிறுகள் படுமாறு போரில் வென்றவனும் நம்மை வெலவித்தோன் இவனென நின்றுமே மகிழ்ந்து சொல்வான்' என்று சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையொடு நேர்ந்த போரில் வெற்றி பெற்ற சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்குத் துணையான தேர்வன் மலையனை வடமவண் ணக்கன பெருந்சாத்தனார் சிறப்பிப்பர் (புறம். 125:9-11). 'களிறுகளை மிகவுமுடைய இக்கவின பெறு காடுகள் ஆய்அண்டிரனது குன்றத்தைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றனவோர்' என்று வியந்துரைத்தார் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் (புறம். 131). 'கிரையுணவிற்கு மேவீடாக யாம் சில அரிசி வேண்டியதற்குத் தான் பரிசிலர்க் குதவும் வரிசை

யறிதலால் எம் வறுமையைப் பார்த்தலே யன்றித் தனது மேம்பாட்டையும் சீர்தூக்கிப் பெரிய சுரம் சூழ்ந்த சூனம் போல்வதொரு பெரிய யானையை யளித்தான்' என நாஞ்சில் வள்ளுவனது கொடையைப் புகழ்ந்தார் ஓளவையார் (புறம். 148:1-8). முகில் சூழ்ந்த சூன்றத்திற்குத் தலைவன் ஆதன் ஓரி (புறம். 153:1-4). வண்மையும் வலிமையும் என்ற நன்மைகளிரண்டினுள் ஒன்றையே உடையன பிறர்தம் சூன்றம்; கொண்பெருங் கானமோ அல்லீரு நன்மைகளையு முடையது (புறம். 156:1,2). போர்க் களத்தின்கண் மறவனொருவன் சூன்றம் போலும் பெரிய களிற்றினை எறிந்து அதனோடே தானும் பட்டான் (புறம். 307:2). தன்னிடத்து நச்சி வந்த இரவலர் களிற்றொடு நெடுந்தேர் வேண்டினும் அவற்றைக் கொடுப்பதற்குக் கைப்பொருள் யாதொன்று மில்லாத நிலையிலும் தன்பகைவர் பால் உள்ளவற்றைக் கருதிய தலைவனொருவனது பொருள், உப்புலண்டிகளைச் செலுத்தும் உமண ரது வழியாகிய காட்டிடத்துக் கழிநீரால் அலைக் கப்பட்ட சூன்றம் போன்றதாய் இகழ்ப்புடும் பான் மையுடையதன்று (புறம். 313). சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் சோழன் வேற்பல் தடக்கைப் பெருநற்கிள்ளியொடு பொருது வீழ்ந்த போர்ப் புறத்தில் களிறுகளெல்லாம் மழைமுகிலைத் தடுக்கும் சூன்றம் போல அம்புகள் பட்டு இறந்தன (புறம். 368:1,3). ஓய்மான் வில்லியாதனது ஈதற் சிறப்பினைக் கிணைவன் கூறக் கேட்டது முதல் வேட்கையின் அமையாது வானளாவிய சிமையங்கையுடைய சூன்றம் பிற்படுமாறு அவனி ருப்பிடம் நாடி வந்ததாகப் புறத்திணை நன்னாகனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 379:7-14). பாண்டியர்தம் வலிமை மிக்க மறவனாகிய நாஞ்சில் வள்ளுவன் தென்கடல் முத்தைப்பூண்டு வடசூன்றத்துச் சந்தனத்தையணிந்திருந்தான் (புறம். 380:1-5). கோடை நீடுகையினால் சூன்றம் புல்லென்னும்படி அருவியற்று வறட்சி தோன்றியது (பதி. 28:8,9). மேகம் தவழும் பெருங் சூன்றத்தின்கண் கடுஞ்சினத்தை யுடையனவாய்க் குற்றமுடைய அரவுகளை யெறிந்து பெருஞ்சினப் புயலேறு அவற்றின் வண்மையை யழிக்கும் (பதி. 51: 25-28). குருகினால் பெயர்பெற்ற சூன்றத்தைப் பிளந்த சூன்றாத வெற்றியை யுடைய குறிஞ்சிக்கிழ வன் முருகன் (முரு. 268,267). 'சூன்றம் எறிந்தாய்' என முருகனைச் சுட்டல் (முரு. வெ. 1:1). சூன்றத்தை எறிந்ததுவும் சூன்றப்போர் செய்ததுவும் மெய் விடா வீரனான முருகனது கைவேலாகும் (முரு. வெ. 2). 'நின் ஆற்றலினது பெருமையைப்' பேசுகின்ற வேலாலே சூர்தடிந்த கொற்றவா, முன்னம்

பனிமூடிய நெடுங்குன்றம் பட்டுருவுமாறு தொட்ட தனி வேலினை நீ இன்ன மொருகால் என் இடும்பைக் குன்றினைப் பிளப்பதற்கும் கையிலே எடுத்தல் வேண்டும்' என்று முருகனிடம் வேண்டித் (முரு. வெ. 4). பெரும்பாணன் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் தன்னைப் பாதுகாப்பாரைக் காணாமல், மழை துறத்தலால் நிலத்தின்கண் எழுந்த ஆவி சூழ்ந்த சூன்றத்தே பழுத்த மரத்தைத் தேடித் திரியும் பறவைகளைப் போலச் சற்றத் துடனே ஓரிடத்தும் தங்காமல் திரிந்தான் (பெரு. 18-22). சூன்றம் மாரிக்காலத்து மேகத்தைச் சுமந்து நின்றாற்போன்று தொத்துளிப்பாயினால் வேயப் பட்ட சகடம் தோன்றியது (பெரு. 49, 50). குறா வளியை முழைஞ்சிடங்கள் முகந்து கொள்கையினாலே மிகுந்த கடல்போல் காற்று ஒலிக்கும் ஆர வாரத்தை யுடையது, நிழல் தன் வடிவியையிழத் தற்குக் காரணமான முதுவேனிற் காலத்தையுடைய சூன்றம் (மது. 308-313). ஞாயிறு பகற்பொழுதைச் சேரக்கொண்டு குடமுதற் சூன்றத்தைச் சேர்தலால் இரவு வருதல் (மது. 548-549). பெரிய நிழலுண்டான மரம் நெருங்கிய குறுங்காட்டினால் ஞாயிறு சுடாத அகன்ற இடத்தை யுடையது குறவரும் மருளும் சூன்றம் (மலை. 271-275). 'உறையூர்க்குக் கீழ்பால் உள்ள நெடும் பெருங்குன்றத்தின்கண்ணே நெருங்கிய காந்தளின்போது விரிந்த மலர் போல் மணங்கமழும் தலைவியின் மாணலம் நினைந்து தலைவர் தேரூர்ந்து வருவர் (அகம். 4:12-17). செல் வரக்கினை யொத்த சிவந்த நிலத்திற் செல்லும் பெருவழியிலே காயாவின் வாடிய பூக்கள் பரவிக் கிடக்க அவற்றிடையே தம்பலப் பூச்சிகள் பலவும் வரிவரியாய் ஊர்ந்து செல்வது சூன்றத்தில் பவளத் தோடு நீலமணி நெருங்கிக் கிடந்தாற்போல் காணப் பட்டது (அகம். 14: 1-4). தலைவனோடு உடன் போக்கு மேவிய தலைவியைக் சூன்றத்து மூங்கில் போலத் திரண்ட மெல்லிய தோளையுடைய என் அன்னை எனத் தாய் குறிப்பிட்டாள் (அகம். 16: 18, 19). நீரிலலாத காட்டின் அருவழிகளிற் செல்லும் உப்புலாணிகர் எருதுகளை உரப்பியோட்டும் தெள்ளிய ஒலிகள் ஆங்குள்ள நெடும் பெருங் குள ரத்தின்கண் எதிரொலிக்கும் (அகம். 17: 12-14). பருந்துகள் தங்கி யிருந்து வழிச்செல்வோர்க்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்குமாறு ஒலியெழுப்பும் யா மரங்கள் உயர்ந்த அகன்ற இடங்களில் துடியின் ஓசைபோலப் பொருள் தெரிய ஒலிக்கும் கடுங் குரலையுடைய பேராந்தைகள் உள்ள நெடும் பெருங் குன்றத்தைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடிச் சென்றான் (அகம். 19:2-6). 'வாடிய வாகையின்

முதிர்ந்த நெற்றுக்கள் கூத்தர் ஆடுங்களத்தில் ஒலிக்கப்படும் பறை போல இடையிட்டு ஒலிக்கு மாறு கோடை நீடிய அகன்பெருங் குன்றத்தினகண் காட்டில் நீரற்ற அரிய வழியில் எதிர்ப்பட்ட களிற் றினைக் கொன்று புலி திரியும் (அகம். 45: 1-6). வாவற் பேடை வெயில் வெம்மையொடு வானிற் பறந்து வந்து களி பெறாமல் தான் முனையு களி பெற்ற நாளின வளத்தை நினைந்து துன்புற்று ஏங்குதற் கிடமானதும் உலர்ந்த இற்றி மரத்தின் நீண்ட விழுது கீழிருக்கும் துறுகல்லைத் தீண்டிக் காற்றடித்தலால் யானையின் கைபோல் அசைதற்கு இடமானதுமாகிய குன்ற வைப்புக்களை யுடைய வெம்மை மிக்க நெடிய காட்டில் தலைவன் தனியே பிரிந்து சென்றான் (அகம். 57:1-10). குன்றத்தின் கண் புலியைக் கொன்ற யானையின் கண்ணத்தில் பெருகி வழியும் மதநீரில் வண்டின் கூட்டம் ஒலிக்க அதனை யாழிசையெனக் கருதி அசுணங்கள் உற்றுக் கேட்கும் (அகம். 88:8-12). 'குறுமகளே, நுந்தை பகைவரைக் கொல்லும் போர்க்களத்தே பூண் சிதைந்த கோட்டினை யுடையனவும் பிடியானை கள் குழப் பெற்றனவுமான களிறுகளைப் போலத் தோன்றும் சிறியவும் பெரியவுமான குன்றங்களை யும் உடைய இக்கானம் நன்கு விருமபத்தக்கதாய் இருக்கின்றது காண்' என்று தலைவன் தலைவிக்குக் காட்டி அவளை உடன கொண்டு போனான் (அகம். 99: 10-14). 'நெஞ்சே, நம் காதலி இருக்கும் ஊருக்கு இடையே அறனில் வேந்தன் ஆளுகின்ற வறட்சியுற்ற குன்றம் பலவும் நின்று குறுக்கிட்டன வாதலால் நீ அவளை நினைந்து மீளாதற்கெண்ணி வருந்தாதே' என்று தலைவன் பிரிந்து போகும் இடைச்சுரத்தே தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 109:3,14,15). 'காண் யானைகள் கவினழியுமிடமான குன்றத்தினைக் கடந்து போய்ப் பொருள் ஈட்டி வருதற்கும் ஆற்றாயாகின்றனை' என்று தலைவன் இடைச்சுரத்தினகண் நெஞ்சொடு கூறினான் (அகம். 123:4,5). நடு இரவில் குன்றத்து உச்சியின் கண் மிக்க இருளிலே தன் மணியை உமிழ்ந்து வைத்த நாகம் காந்தட்பூவினை ஊதுகின்ற தும்பியின் நிறத்தைக் கண்டு மருளும் (அகம். 138:15-19). உமணர் கல்லுப்பின் விலை கூறியவாறு ஞாயிற் றின் வெம்மையாலாய பிளப்புக்களையுடைய குன்றங்களைக் கடந்து போவர் (அகம். 140:3-5). கூடல் நகர்க்குக் குடக்கே யுள்ள மயிற்கொடியினை உயர்த்திய நெடியோனாகிய முருகனது குன்றத் தின்கண் நீண்ட ஆழமான சுனையில் வண்டுகள் படுமாறு நீலம் பூத்தன (அகம். 149:14-18). வெம்மை மிக்க பாலை நிலத்தில் பழையதாய் வானளாவிய

உச்சியினை யுடைய குன்றத்தின் பக்கமலையில் எண்கின் ஏற்றை, குட்டியுடனும் பிணவுடனும் மகிழ்ந்திருக்கும் (அகம். 201: 14-19). அருவிகளை யுடைய குன்றத்தின் பக்கமலையிடத்தே இளைய பிடியானை இனத்துடன் இன்புறுமாறு புலியை வென்ற களிற்றியானை கையை உயர்த்திப் பெரு மூச்செறிதலால் வேங்கைப் பூக்கள் புதரில் உதிர்ந்து பரவும் (அகம். 202:1-8). யாம இரவில் கடைவாயி லில் நின்று தேன் நிறைந்த சிமையங்களை யுடைய தனது குன்றத்தைப் பாடுகின்ற பாணர் விரும்பி னால் அவர்க்கு அண்ணல் யானைகளை ஈயும் அளியியல் வாழ்க்கை அமைந்தவன் வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன் (அகம். 208: 1-6). குறுக்கே கிடக்கும் பெரிய உச்சியினை யுடைய குன்றத்திற்கு அப்பாலுள்ள வேறுபட்ட பல மொழிகள் வழங்கும் தேயத்தைக் கருதிப் போர்த் தொழிலை விரும்பிச் செலுத்தும் உள்ளத்துடன் வேலினை வலக்கையிலேந்தித் தலைவன் ஏகினான் (அகம். 215:1-5). 'நெடிய சேய்மையிலுள்ள குன்றங் களைக் கடந்து சென்ற பொயவலாளராகிய தலை வர் முயன்று ஈட்டும் பெரும்பொருள் நம்மையி ல் லாமலும் அவர்க்கு விரைந்து கைகூடுக' என்று தலைவி வெறுப்புற்றுக் கூறினாள் (அகம். 229: 7-10). குன்றவேலினை யுடையது தலைவியின் சிறு குடி (அகம். 232:6). கடுங்காற்றுச் சுழன்றடிக்கும் நெடும் பெருங்குன்றத்தின்கண் மயக்கத்தினைத் தருகின்ற இருட்குகையில் மணிகள் ஒளியின்றி மறையும் (அகம். 258: 6,7). மோரியர் தென்றிசை நாடுகளைப் பற்ற எண்ணி வந்த வருகைக்கு இடை யூறாய் நின்ற விண்ணுற ஓங்கிய பனிமிக்க பெருங் குன்றத்தினைத் தம் ஒண்கதிர் ஆழி தடையின்றிச் செல்லுமாறு போழ்ந்து பாறைகளில் வழியுண் டாக்கினர் (அகம். 281: 8-12). கொடியோராகிய ஆறலை கள்வர் பொருந்தி நெருங்கியிருக்கும் நெடும் பெருங் குன்றத்தின் குறுகிய நெறியில் அருவி இழிதல் (அகம். 288:8-11). புல்லி யென்பானது குன்றத்துக் கானம் நடத்தற்கரியது (அகம். 295:13, 14). 'தலைவரது நாட்டில் பலாப்பழத்தினைக் கவர்ந்தெடுத்த மந்தி தன் கடுவனொடு, துள்ளித் திரிதற்கிடமான தெய்வத்தையுடைய நெடும்பெருங் குன்றத்து அருவியைக் கொண்டு வானளாவிய உச்சி மலை காணப்பெறுதலின் யான் ஆற்றி உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்றேன்' என்று தலைவி உரைத்தாள் (அகம். 378: 19-24). செவ்விய அடி பொருந்திய ஞெமை மரங்களையுடைய பெரிய புனங்களமைந்த குன்றத்தின்கண் பெரிய மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் (அகம். 395:13,14). 'முருகனுக்குரிய குன்றம் சிவந்த பூக்க

ளை யுடைய காந்தள் நிறைந்தது' எனத் தோழி கூறித் தலைவனது கையுறையை மறுத்தாள் (குற. 1:3,4). 'அகவன் மகளே, தலைவரது நன்னெடுங் குன்றத்தை நீ பாடிய பாட்டினை இன்னும் பாடுக' என்று தோழி சுட்டுக்காணும் அகவன்மகளிடத்துக் கூறுவாளாய்ச் செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்றுள் (குற. 23:3-5). குன்றத்தின்கண் உறையும் கூகை குழறினாலும் தலைவியது நெஞ்சம் அஞ்சும் (குற. 153:1-3). கதிரவன் வெம்மை நீங்கிக் குன்றத்தை யடைய துன்பத்தரும் மாலைக்காலம்' எழுதரும் (குற. 195:1,2). மழைபெய்த குன்றத்தின்கண் புதிய பூக்களின் மணம் நாறுகின்ற கலங்கலின் மேல் பரவிய பழைய மலர்களைச் சுமந்து காற்றுடன் கலந்து அருவிப் புனல் இழியும் (குற. 200:1-3). குன்றத்தின்கண் போரிடுகின்ற களிறுகள் மிதித்தலால் நெரிந்த தாளினையுடைய வேங்கைமரம் குறமகளிர் தம் கூந்தலில் அணிந்துகொள்ள நின்றவாறே கொய்தற் கேற்ப மலரும் (குற. 208:1-4). வழிப்போவாரது உயிரைக் காக்கும் அறத்தைச் செய்யும் நெல்லியின் பசங்காய்கள் புலிக்குட்டிகள் கொள்ளுதற்குரிய இடத்தில் உதிர்ந்து உருளுகின்ற கடத்தற்கரிய குன்றங்களைக் கடந்து தலைவன் பொருளிட்டச் சென்றான் (குற. 209:1-3). குன்றம் போன்று மணல் குவிந்திருத்தல் (குற. 236:3; நற். 207:5). மலைச்சாரையுடைய தலைவனது நாட்டுக் குன்றத்தை நோக்கியவாறே தலைவி பிரிவாற்றியிருந்தாள் (குற. 249:3,4). மேகங்கள் சேர்ந்தெழுந்த மழையை யுடைய குன்றத்தே அருவிக்கருகில் பொருந்திய காந்தளரும்புகள் விரிந்து மணம் வீசுவது போல் நறுமணம் பரப்பும் நெற்றியை யுடையவள் தலைவி (குற. 259:1-4). மழை கழுவுதலை மறந்த பொற்றைக்கல் புழுதி படிந்த யானையைப் போலத் தோனுகின்ற பெரிய பல குன்றங்களைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் (குற. 279:5-7). 'செழுமை மிக்க பல குன்றங்களை நோக்கி நீர் சுமந்த மேகங்கள் எழுகின்ற பொழுதாகிய இக்கார்ப் பருவத்தைக் கண்டு இனியும் தலைவர் பிரிவு நீட்டித்திரார்' எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவீத்தாள் (குற. 287). இனைய பிடியானையை விரும்பிய இளங்களிறு குன்றத்தைப் பொருந்தி அங்குள்ள குறவர் ஆரவாரம் செய்தமையால் அங்கிருந்து பெயர்ந்து ஊர்மனறத்தைப் போழ்ந்து செல்லும் (குற. 346:1-3). குன்றத்தில் பழங்குழியைத் தோண்டிய கானவன் கிழங்கினொடு மணியைப் பெறுவான் (குற. 379:1-3). ஓமை மரத்தினைக் குத்திய களிறு வேனிலின் தன்மையையுடைய குன்றத்தின் பக்க மலையிடத்தே மேகமுழக்கத்தைக் கூர்ந்து கேட்கும் (குற.

396:4-6). ஆழ்ந்து படக் கிடந்த பெருந்தண் குன்றத்தே ஈத்த மரங்களை யுடைய காட்டினோடே ஆறுசெல் மாக்களைக் கொன்ற குருதி தோய்ந்த வாயினையுடைய புலிக்குட்டிகள் தாம் பதுங்கியிருக்கும் தூறுகளை நியர்ந்து நோக்கும் சுரத்து வழியே தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு சென்றான் (நற். 2:1-8). குன்றம் தன்னிடத்தே யமைந்த மரம் முதலாயினவற்றால் தழைக்குமாறு மேகம் மழைபொழிந்தது (நற். 5:1,5). விடியற்காலத்தே மழைபெய்த நன்னெடுங் குன்றத்தினின்று அருவி யிழியும் (நற். 17:1,2). வெள்ளாடையை விரித்தாற் போன்ற வெயில் விளங்கிய வெப்பத்தையுடைய கோடை நீடிய குன்றத்தின் பக்கத்தே செந்நாய் மரையாவைக் கொன்று தின்றொழிந்த மிச்சில் வேற்று நாட்டினின்று அப்பாலை நிலத்தின் வழியே செல்வோர்க்கு உணவாகும் (நற். 43:1-5). குன்றத்தின்கண் உள்ள வேங்கை மரத்தின்கீழ் ஆமான் தன் கன்றோடு தங்கியது (நற். 57:1,2). வறட்சியுற்ற குன்றத்தின் உச்சிப் பக்கத்தில் வேட்டச்சீறார் இருந்தது (நற். 92:4,5). செவ்விய மலையருவியின்கண் நீரில்லாத நீண்ட நெறியிடத்தில் பிடியாலையின் பசியைப் போக்கக் களிற்றியானை முறித்துத் தள்ளிய ஓமை மரம் சுரத்தின் வழியே செல்வோர்க்குத் தங்கும் நிழலாகும் குன்ற வைப்பினை யுடைய கானத்தைக் கடந்து சென்று பொருள் தேடுதற்குத் தலைவனது நெஞ்சு கருதியது (நற்.137:4-10). நீருண்ணும் விருப்பத்தைக் கொண்ட வேட்கைமிக்க யானை வேனிலையுடைய குன்றத்தின் வெப்பமிக்க பக்கமலையிடத்தேயுள்ள நிலத்திற்குச் சென்றது (நற். 171:1-3). மலர்ந்த ஓன் செங்காந்தள் வாழையை யுடைய பக்கமலையில் மணங்கமழ அவற்றிடையே திரண்டு வண்டுகள் அருவியொலியுடனே இசைக்கின்ற சாரலிலே குன்ற வேலிகளையுடையது, தலைவனின் உறைதற்கினிய ஊர் (நற். 176:8-11). குன்றத்தாகிய தேன் முற்றிய பக்கமலையில் முளைத்து வளைந்த மூங்கிலபோலும் பருத்த தோள்களை யுடையவள் தலைவி (நற். 188:7-9). 'பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவர் பொருளை முடித்துக் கொண்டு வருகரது நெடும் பெருங்குன்றத்தை நீந்தி நம்மிடத்தே வந்தனர்' எனத் தோழி தலைவிக்குத் தலைவனது வரவை யறிவித்தாள் (நற்.212:5-7). 'தோழி, நீ தலைவரது உயர்ந்த நெடிய குன்றத்தைக் காணுமாறு யான் நினைவ ஊசலில் வைத்து ஆட்டி விடுவேனோ' என்று தலைவியிடம் தோழி வினவினாள் (நற்.222). 'அழகிய மணிகள் அருவி நீரால் அடித்துக் கொணரப்படும் தலைவனது குன்றத்தை நம்மகளது

முலையின் வீலையாக ஏற்றுக்கொண்டு இவனை அவனுக்கே வழங்கினால் நன்றாகும்' என நன்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு நின்றான் (நற். 234:3,4). 'என் வளைகளை நெகிழ்த்தோன் குன்றத்து நெடுவரைகளில் பரவிக் குளிர்ச்சியுறும்படி அகன்ற பாறையில் அளாவிய காற்று எனது ஆகத்தில் சிறிதே தீண்டுதற்கு என்னை முன்றிலிடத்தே கிடத்தினால் யான் நோய் நீங்கப் பெறுவேன் என்பதை அனனைக்கு உரைப்பாயாக' என்பது தோழியிடம் தலைவி கூறிய கூற்றாகும் (நற். 236). 'தலைவி பாரியின் பலாமரங்கள் நிறைந்த பறம்பு மலையாகிய குன்றம்போலப் பேரழகு எய்திய அருங்காப்பின்' என்று இற்செறிப்பறிவித்துத் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவினாள் (நற். 253:5-9). சூல் கொண்ட மேகம் யாமத்தில் நெடும் பெருங்குன்றத்தின்கண் பெரும்பெயல் பொழிந்தது (நற். 261:3-5). சுணையில் நீர் நிறைய மழை பெய்த மிக நெடிய குன்றத்தில் குறிஞ்சிப்பூ அம்மலையிலமைந்த இல்லங்களில் இழைக்கப்பட்ட தேனடைக்கு வேண்டுமளவு மணங்கொண்ட தேனையூறும் (நற். 268:1-5). தலைவியின் கண்கள் பிணித்தலைக் கருதாதவனாய்த் தலைவன் சிறிய பலவான குன்றம் கடந்து பிரிந்து செல்வான் (நற். 269:5-8). நெடிய மேகம் மின்னி மிக்க மழையைப் பெய்த பிளப்புக்களை யுடைய குன்றத்தின் நெறிகளில் மான்பிணை உராய்தலால் குமிழ்மரத்தின் பழங்கள் உதிர்ந்து பரவும் (நற். 274:1-5). உடை மரங்கள் மிக்க நெறியின்கண் குமிழ் மலர்கள் கோலஞ் செய்தார் போல உதிர்ந்து பரவுகின்ற பொலி வழிந்த குன்றத்தைக் கடந்து தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்தான் (நற். 286:1-4). வழிச்செல்லும் புதியோர் வருதிறம் நோக்கிக் கண்ணதொடுத்த ஆறலை களவரின் தண்ணுமைக்குரல் கேட்ட எருவைச் சேவல அச்சமுற்றுத் தன் இனத்திடத்தே செல்லும் அருஞ்சரத்தின்கண் கவர்த்த வழிகளை யுடைய அச்சந்தோன்றும் அகன்ற இடங்கொண்ட பெரும் பல் குன்றத்தே பிரிந்து செல்லுதலைக் கருதியும் தலைவியின் தோளைத் தழுவிப் பிரியா திருத்தலைக் கருதியும் தலைவனது நெஞ்சம் ஒரு திறம் பற்றாமல் தடுமாறியது (நற். 298:1-8). மேகம் திசையிடமெல்லாம் மறையும்படி பரவி உயர்ந்த கொடு முடிகள் புரண்டு விழுமாறு செய்து பாம்பிணை எறிந்து வானளாவிய முடியையுடைய குன்றத்தைச் சூழ்ந்து மழை பெய்தது (நற். 347:1-5). மிகவுயர்ந்து தோன்றும் குன்றத்தின் பக்கத்தே மழையில நனைந்து உலறிய மயில் சோலையிற் சென்று ஆலும் (நற். 357:4-6). கதிரவன் தன்

வெம்மை தணிந்து மேல்திசையில் குன்றத்தைச் சேரப் பகற்பொழுதைக் கழித்து மாலைப்பொழுது வரும் (நற். 389:1-5). காயாமரங்கள் மலர்ந்திருக்கின்ற குன்றத்தின்கண் இடையே கொணறை மரங்கள் மலர்ந்தவை போல மேகம் மலைமுழைஞ்சுகள் விளங்குமாறு மின்னி வானகம் மறையப் பரந்து மழைபெய்யத் தொடங்கியது (நற். 371:1-5). ஆரவாரம் பொருந்திய வானம் நெடும் பெருங்குன்றத்தை முற்றிக் கடும்பெயல் பொழியும் (நற். 387:10, 11). மழைத்துளியில நனைந்ததும் தோளில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டதுமான ஒளவாளையும் நீர்ப்பாசி சூழ்ந்த பசுங்கழலையும் தண்ணிய நீர்த்துளி தங்கிய வரிக்கச்சினையும் உடையனாய்த் தலைவன் மழைக்காலத்துக் குன்றத்தைக் காததிருப்பவன் போல் இரவுக்குறியிடை நின்றிருந்தான் (ஐங். 206). 'அன்னையே, நம் தோட்டத்துத் துறுகல்லிலே ஏறி நின்று தலைவர் நாட்டுப் பூக்கள் கெழுமிய குன்றத்தை நோக்கித் தலைவி தானுற நோய் தணிதற்கும் உரியள்' எனத் தோழி செவிலியிடம் அறத் தொடு நின்றாள் (ஐங். 210). 'தோழி, நம் தலைவரது குன்றத்தைப் பாடாளாயின வேலனுக்குத் தான் எடுக்கும் வெறியாட்டு எனன பயனைத் தரும்' எனத் தோழி செவிலி கேட்குமாறு தலைமகளிடம் கூறினள் (ஐங். 244). குன்றக்குறவன் (ஐங். 251-260:1). கிழங்குகளை யகழ்ந்த கேழல் உழுத புழுதிக்கண் வித்தியதனால் விளைந்த பயிரைக் கானவர் கொய்யும் சிறப்பினைக் குன்றம் உடைய தேனும் தலைவன் வரைவு காரணமாகப் பொருளவயிற் பிரிந்து சென்றமையால் அது புலவென்று பொலிவழிந்தது; அக குன்றத்தின் தனிமை கொண்ட நெடுவரையைக் காணினும் தலைவி நோயுறமு வான் (ஐங். 270:1-4). குன்றக்குறவர் (ஐங். 284:2). 'குன்றநாடனது (நூகனது) குன்றத்தின் பக்கமலையில் சுணையில் பூத்த குவளையும் கொடிசையது கண்போல் மலர்தலிது' எனத் தலைவன் தலைவியின் கண்ணழகை நினைந்து உவந்தான் (ஐங். 299:1-4). 'தலைவி வருந்த நீ அவளைப் பிரிந்து, களிற்று பிடியானையைத் தழுவிப் பிறபுலம் செல்லாமல் பசியினால் வருந்துதற்கிடமான பசுமையற்ற குன்றத்து வழியிற் செல்லுதல் நினக்கு எனன பயனைத் தரும்' எனத் தோழி தலைவனைப் பிரிவு விலக்கிப் பேசினள் (ஐங். 305). 'தோழி, நினைத்தோர் நெஞ்சு பனித்தற்குக் காரணமான பெரிய குன்றத்தைக் கடந்து சென்ற தலைவர்க்கு அவர் தேடும் பொருள நம் முயக்கினும் இனியது' எனத் தலைவி தோழியிடம் இரங்கி மொழிந்தாள் (ஐங். 337). 'அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்த என குறுமகள் தன் தலைவ

னுடன் போன சுரநெறியில் மள்ளர் பறைகொட்டினான் மயில் தோகை விரித்து ஆடுகின்ற உயர் நெடுங்குன்றத்தில் மழைபெய்து வழிமிக இனியதாகுக்' எனத் தாய் இரங்கி வேண்டினள் (ஐங். 371). அமுங்கல் முதாரில் அலரெழுமாறு தலைவி தலைவனுடன் செழும்பல் குன்றம் கடந்து சென்றாள் (ஐங். 372). தலைவியிடத்தே இருந்த மகன் தலைவனைக் கண்டவுடன் குன்றத்திடத்து அடிவரையில் புலி பாய்ந்தாற்போல அவனது மார்பிலே தாவினான் (ஐங். 38:32-34). 'ஆராக் கணைகாமத்தால் குன்றத்திடத்தே மாரிக்காலத்தில் நின்னோடு பல நாளும் தங்கின கடவுளரைக் கண்டாயோ' என்று தலைவி பரத்தையைக் குறித்துத் தலைவனை வினவினாள் (ஐங். 93:26-28). 'ஆலமும் கடம்பும் யாற்றிடைக் குறையும் காற்றின் செலவு தடையுறுதற்குக் காரணமான உயர்ந்த நிலையுடைய குன்றமும் பிறவுமாகிய இடங்களைப் பொருந்திய பல தெய்வங்களாக வகுத்துச் சொல்லப்படும் பெயரையுடையோய்' என்று திருமால் போற்றப் பெறுவார் (பரி. 4:67-69). 'இத்தளிர்கள் வையை நீர் காரணமாகவே துவண்டன; முருகனது குன்றத்தின் (திருப் பரங்குன்றத்தின்) மேல் ஆணை' எனத் தலைவன் காத்த பரத்தையிடம் கூறினான் (பரி. 6:68,69). மூவரும் தேவரும் பிறரு மெல்லாம் முருகனை வணங்கும் பொருட்டு வந்து உறையும் இடமான மையால் அவனது பரங்குன்று இமயக்குன்றம் ஒக்கும் (பரி.8:1-11). முருகனது குன்றத்தொடு (திருப் பரங்குன்றத்தொடு) கூடல்நகர்க்கு இடைப்பட்டவழி, தும்பியும் வண்டும் மிளிறும் ஆர்ப்ப, மலர்கள் பலவும் மலர்ந்து மணம் பரப்பத் தென்றல் அசையும் தலைமையுடையது (பரி. 8:23-26). 'குன்றத்தையுடைத்த ஒளிர்வேலோய்' என்று செவ்வேள் ஏத்தப் பெறுகின்றார் (பரி. 8:29). கூடல் நகரத்தில் மணம் பொருந்திய மணி நிற முரசின் ஆர்ப்ப பெழுந்ததனால் அதற்கு மாறுமாறாக முருகனது குன்றம் காற்றால் ஏறுண்ட கடலெனவும் கடலைக் குடிக்கும் மேகககுரலெனவும் பெரிய இடிக்குரலெனவும் முழங்கும் (பரி. 8:29-35). 'மலருண்கண்ணாய், முருகனது குன்றத்துச் சாரலின்மேல் ஆணை; என் மீது வீசும் இம்மணம் பரங்குன்றின் கணியினும் மலரினும் பயின்ற காற்று மோதியதனால் வந்தது' எனத் தலைவன் தலைவியிடத்துச் சூளுற்றான் (பரி. 8:51-55). 'மணத்தைத் தருகின்ற செவ்வேளின் தண்பரங்குன்றத்து அடியைத் தொட்டேன்' என்பது தலைவனின் குள்மொழி (பரி. 8:61,62). 'தண்பரங்குன்றமே, உடம்புணர் காதலரும் அல்லாரும் கூடிக் கடம்பமர் செல்வன் கடிநகரை வழிபட,

மணவருந்த மழை வறந்ததாயினும் நெறி நீரருவி அசம்பு மிகும் செல்வம் நினைக்கு மன்னுவதாக' என்று ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் அக்குறைத்தை வாழ்த்துவார் (பரி. 8:125-130). செவ்வேள் காரணமாகத் தேவசேனை தமர்க்கும் வள்ளிதமர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த பூசலில் வெறியாட்டினை விரும்பியோனின் (செவ்வேளின்) குன்றத்து வள்ளியின் வண்டு தேவசேனையின் கொணடையிற் செறிந்த வண்டின் மேற்சென்று பாய்ந்தது (பரி. 9:43,44). அறிவெல்லையால் அறியப் படாத புகழுடனே பொலிந்து நிலவெல்லையைத் தாங்கிய நிலைமை நீங்காத நேமி (சக்கரவாணம்) முதலாகத் தொல்விசைப் புலவர் ஆராய்ந்துரைத்த கொண்டாடப் படும் நெடுங்குன்றங்களைப் பொதுவகையால் கணக்கிட்டால் அவை பலவாம் (பரி. 15:1-5). 'விரிமலர் மதுவால் மரங்கள் நனையும் குன்றத்து (திருப் பரங்குன்றத்து) அடியின்கண் உறைதலை விரும்புவோர் மேலோர் உலகத்து உறைதலை வேண்டார் என நல்லழிசியார் நவில்வர் (பரி. 17:5-8). முருகனது குன்றம் கல்விகளால் வெற்றிபெற எண்ணியவர்கள் மாறு மாறாக எழுந்தாற்போல் ஓசைகளால் மாறெதிர் கொள்ளுதலையுடையது (பரி. 17:20,21). 'பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல்போர் இறைவ, யாமும் எம் சுற்றமும் பிறவித் துன்பம் சாராத வைகலைப் பெறுக வென்று நின் அணிநெடுங்குன்றத்தைப் பாடித் தொழுகின்றோம்' என்று நல்லழிசியார் திருப்பரங்குன்றத்து முருகனைப் பாடுவர் (பரி. 17:49 - 53). மகளிர் ஊடலைத் தக்க பணிமொழிகளால் மைந்தர் உணர்ப்பித்தல் முருகனது குன்றத்தின் இயல்பாகும் (பரி. 18:13,14). 'நின் குன்றத்தின்கண் எழுதிய அழகையுடைய அம்பலம் காமவேளின் கணையயில் கூடத்தை (சிரமச்சாலையை) ஒக்கும்' என்று குன்றம்பூதனார் முருகனின் திருப் பரங்குன்றினைப் பாராட்டுவார் (பரி. 18:27-29). முருகனது மலையின்கண் அவன் கோட்டமும் அதனைச் சூழ்ந்த இடமுமான குன்றத்திடத்தே போரா ஆரவாரம் போலத் தாளவொலியோடு இயங்கள் ஆரவாரிக்க மேகததொகுதியும் அவ்வாரவாரத்துடனே நினறொலித்தது (பரி. 18:42-45). 'நின் குன்றத்தின் கீழ்நின்ற இடைநிலம் பாண்டியனின் பாசறை நீர்மையினை யுடையது' என்று முருகனது 'பரங்குன்றினைப் பாடுவார் நப்பண்ணனார் (பரி.19:35-37). முருகனது குன்றத்தைக் குறுகி அவனுடைய யானைக்குச் செய்யும் பூசைக்கண் அவ்விடானை கவழங்கொண்ட மிச்சிலைச் சிறப்புடனே உண்ணா தொழியின் மணம் பெற்ற மகளிர் தம் காதலின் தலையளியை எய்தார்

கன்னியர் மறுவற்ற மைந்தர் தோணைக் கூடார் (பரி. 19:88-94). பகைமை பொருத்திய ஞ்ருகு யெயர்க் குன்றத்தின்கண் வேலைச் செலுத்தி அம்மலையை உடைத்தவர் முருகவேள் (பரி. 19: 102, 163). 'வெற்றியினால் கொடியை அணிசெய்த செல்வ, நீ அமர்ந்தது தண்பரங்குன்றம்; இக்குன்றத்து அடியின்கண் உறைதல் எமக்கு மறுபிறப்பினும் இயைக' என்று நல்லச்சதனார் முருகவேளை வேண்டுவர் (பரி. 21:12-17). இடையறாதொழுகும் அருவி அரிய விடரின்கண்ணே பரந்த முருகனது குன்றம் மைந்தர் பூசிய சந்தனத்தைத் தடவிப் புலர்த்தும் காற்றையும் மகளிர் பூந்தாளை உதிர்த்த கூந்தலினூடு புருந்தகைத்த காற்றையும் தனக்குரிய பூசையிற் காட்டிய தூபப் புகையூடு நுழைந்த காற்றையும் உடையது (பரி. 21:48-53). பாண்டியனது பொதியிலாகிய குன்றம் இருக்குமளவும் மதுரை நின்று நிலைத்துத் தமிழ்மொழி வழங்கும் பரப்பினையே எல்லையாக வுடைய தமிழ்நாடெங்கும் புகழ்பூத்தல்லலது குன்றுதலில்லை (பரி. தி. 8).

குன்றம்பூதனார் - புலவர். பூதன் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். 'ஆர்' சிறப்பு விசுதி. பொதுப்பட மலையைக் குறிக்கும் குன்றம் எனும் சொல் சிறப்பாகத் திருப்பரங்குன்றத்தைக் குறிக்குமாதலால் இவர் அவ்வுரைச் சேர்ந்தவராகலாம். அன்றியும் இவர் அக்குன்றத்தையும் அதன்கண் அமர்ந்துறையும் செவ்வேளையும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளமையாலும் தம் பெயர்முன் குன்றமெனும் அடைபெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு என்பர் (உ. வே. சா. பதிப்பு. பரிபாடல் பாடினோர் வரலாறு; ப. மு. பக். 308). பரிபாடலில் இவர் பாடல்கள் இரண்டு (9, 18) உள்ளன. அவ்விரு பாடல்களாலும் இவர் திருப்பரங்குன்றத்துச் செவ்வேளையே போற்றியுள்ளமையால் இவர்க்கு அச்செவ்வேளிட முள்ள ஈடுபாட்டினை உணரலாம். நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும் வாய்மொழிப் புலவரை விளித்து அவர்க்குத் தமிழ் அகத்திணைக் களவு நெறியின் சிறப்பினை இவர் ஒன்பதாம் பரிபாடலில் கூறும் பகுதி சிறப்புடையதாம். அதனுள் கற்ப வாழ்வின் துனிக்கும் தவற்றினைக்காட்டி அத்தவறு படாத களவினை இவர் வேறுபடுத்திப் பாராட்டுவர். 'காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது' என்று கூறி அத்தொடரினை 'விரும்போரொத்த மெய்யுறு புணர்ச்சி' என்று விளக்குவது அரிய செய்தியைப் புலப்படுத்துவதாகும். களவு கற்ப வாழ்க்கைத் திறன்களை முருகன் மனைவியரான வள்ளி, தேவ சேனையரிடத்துப் பொருத்தி இவர் நாடகப் பாங்கில் நடத்திக் காட்டும் நயமும் பாராட்டற்பாலது.

அப்பாடலில் திருப்பரங்குன்றத்தின் கலைவளத்தை யும் இவர் சுட்டுரைப்பர். பதினெட்டாம் பரிபாடலில் மயிலின் அழகை நோக்கி நின்ற கானவனொருவனிடத்து அவன் காதலி ஊடுவதையும் அவ் ஊடலைத் தக்க பணிமொழியால் அவன் உணர்த்துவதையும் இவர் அழகுறப் புனைந்து அதனைத் திருப்பரங்குன்றத்து இயல்பாக எடுத்துரைக்கின்றார். இருபாடல்களிலும் செவ்வேளின் அடியுறையின்பத்தையே தமக்கும் தம் சுற்றத்தினர்க்கும் அருளுமாறு இவர் அவ்வேளை வேண்டி முடிப்பதில் இவரது ஈடுபாடு புலப்படும்.

குன்றவர் - குறவர். குறிஞ்சி நிலத்து மக்களாகிய குன்றவர் - குறவர் - பெற்ற மறங்கெழு வள்ளி தமராகிய கொடிச்சியர் வானவன மகள் (தேவசேனை) பாங்கியரோடு போர் புரிந்தனர் (பரி. 9: 67, 68).

குன்ற வெற்பன் - மலைநாடன். தினைப்புனங் காத்திருந்த தலைவி மந்தியும் அறியாத மரங்கள் செறிந்த ஒரு பக்கத்தே குன்ற வெற்பனொடு - குறிஞ்சித் தலைவனொடு - விளையாடினாள் (நா. 194: 7-9).

குன்றி - குன்றிச்செடி. கொல்களிறறைப் பெறினும் முகம்மாறித் தரும் பரிசிலைக் கொள்ளேன்; மாறாக உவந்து இன்புற விரையத் தருவராயின் சிறிதாகிய குன்றிமணி அளவையுடைய பொருளையும் பரிசிலாகக் கொள்வேன் என்றும் குமணனிடம் பெருஞ்சித்திரனார் கூறினார் (புறம். 159: 22-25). மறவன், அகலின்கண் பெய்த குன்றி மணி உருவதல் போலச் சுழலுகின்ற கண்ணினன் (புறம். 300: 4). இளையோள் தழையுடைய சையசு சென்று செமமணி போல நிறமும் பொறியுமுடைய குன்றியின் கொத்துக்களைத் தொகுத்தனாள் (புறம். 348: 1, 2). வெள்ளெலியேற்றை குன்றிமணி போன்ற கண்களையுடையது (அகம். 133: 1, 2). செவ்வேள் குன்றியை ஒக்கும் சிவந்த ஆடையினன் (குற. க. வா. 3).

குன்றியனார் - புலவர். இவரது பெயர்க்காரணம் புலப்படவில்லை. ஆயினும் குன்றிமணியை இவர் சிறப்பித்துப் பாடி அதனால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என்று நினைத்தற்கு இடமுண்டு. இவர் பெயர் குன்றியான், குன்றியான் எனவும் காணப்படுகின்றது. அகநானூற்றில் இரண்டும் (40, 41) குறுந்தொகையில் ஆறும் (50, 51, 117, 238, 301, 336) நற்றிணையில் இரண்டும் (117, 239) ஆகப் பத்துப் பாடல்கள் இவருடையனவாக உள்ளன. இவற்றுள் அகம். 41-ஆம் பாடலின்கீழ் இவர் பெயர்க்குப் பாட வேறுபாடாகச் சேரமானந்தையார் என்ற வேறுபெயர் உள்ளது. கார்காலத்து மீள்வதாகப் பருவங் குறித்துப் பொருள்வயிற்

பிரிந்த தலைவன் அப்பருவ வரவின் கண்ணும் தான் மீளவியலாத நிலையில் தலைவியின் வருத்தத்தை யெண்ணி நொந்து மொழிவதை இவர் ஒரு பாடலில் (அகம். 41) அருமையாகப் புனைந்துள்ளார். வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவனை மீண்டு வரக் காணாத தலைவி தன் ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் கூறும் போது, 'அவரது நெடுந்தேர் வாராதாயினும் வருவதுபோல இரவுப்பொழுதில் என் செவியில் இசைக்கின்றவதனால் யான் துயில் மறந்தேன்' என உரைத்தாள் என்று பாடியுள்ள குறுந்தொகைப் பாடலின் (301) நயம் காணத்தகும். கார் காலத்தில் காடு அணிகொள்வதையும் (அகம். 41) மாலைக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் (அகம். 40; நற். 117) இவர் அழகுறப் பாடுவர். மேலைக் கடற் கரைத் தொண்டி நகரைச் சிறப்பித்துள்ளமையால் (புற. 338) இவரைச் சேரநாட்டவர் எனக் கருது வா பி. நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு).

குன்று - சிறுமலை. வடக்கில் இமயமும் தெற்கில் குமரியும் மேலும் கீழுமாகிய திசைகளிற் கடலும் எல்லையாக நடுவுப்பட்ட குன்றும் மலையும் காடும் நாடும் என இவற்றையுடைய மன்னர் ஒரு பெற்றிப் பட்டு பாணைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும் பொறைக்கு வழிபாடுகூறினர் (புறம். 17:1-4). பகைவர் விடுதலையுடைய யானைமீது ஊடுருவித் தங்கியிருந்த தோற்றம் குன்றிடத்தே தங்கிய குருவி இனம் போன்று காணப்பட்டது (புறம். 19:7-9). பிறர்தம் குன்றுகெழு நாடுகள் புவி வடிவாகச் செய்யப்பட்ட பொறியைக் கயலுடன் பொறித்த சிகரங்களை படையலாகுக எனப் பாண்டியன் பெருவழுதியூர் சோழன் பெருந் திருமாவளவனும் ஒருங்கிருந்தவுட்க் காரிக்கண்ணனார் கூறினார் (புறம். 38:30-32). பறம்புமலை வாளாற் கொள்ளற் கரியது; மாறாக யாழ்வாசித்து. விறலியர் பின்வர ஆடியும் பாடியும் பாணராய்ச் செலவின் பாரி தன் நாட்டையும் குன்றையும் பரிசிலாய்த் தருவான் (புறம். 109:13-18). 'நீவிர் மூவிரும் கூடிப் பொருதா லும் பறம்பு கொள்ளற்கு அரிது; பறம்பு நாட்டி லுள்ள முற்றாறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்; நீவிர் பாடினிராய் வரின் யாழும் பாரியுமே உள்ளேம்; அதுவே யன்றிக் குன்றும் உண்டு எனக் கபிலர் பறம்பை முற்றியிருந்த மூவேந்தரிடம் கூறினார் (புறம். 110:4-6). பாரியின் பெரிய கரிய குன்று வேந்தர் வேலால் வெல்லுதற்கரிது; கிணைமகள் பாடினளாய் வரின் கொள்ளுதற் கெளிது (புறம். 111). 'அற்றைத் திங்கள் சூர்வெண்ணிலவில் எம் தந்தையும் உடையேம்; எம் குன்றும் பிறர் கொள்ளார்; இற்றைத் திங்கள் இவ் வெண்ணி

லவில் வேந்தர் எம் குன்றையும் கொண்டார்; யாம் தந்தையையும் இழந்தேம்' எனப் பாரி மகளிர் கையற்றுப் புலம்பினர் (புறம். 113). உயர்ந்தோனாகிய பாரியின் குன்று ஈண்டு நின் தோர்க்கும் தோன்றும்; சேய்மையில் நின்ற காண் குநர்க்கும் தோன்றும் (புறம். 114: 1, 3, 6). பகைவேந் தர்க்குக் கொடியோனாகிய இனியோன் குன்றின் ஒருபக்கத்தே அருவி ஆர்த்தொழுகும்; ஒரு பக் கத்தே வடிக்க உக்க கட்டேறல் கல்லை உருட்டி ஒழுகும் (புறம். 115). நன்னி புகழ்மிக்க தோட்டி மலையைக் காக்கும் அழகிய நெடுங்குன்றினையும் பளிங்கு போன்ற இனிய நீரையும் உடைய பெரிய மலைநாட்டை யுடையவன் (புறம். 150:36-38). பிட்டங்கொற்றன் பகைவர் படை அடர்த்து வருங் காலத்துத் தன் படையின் அணியைத் தாங்குதற்கு ஆற்றின் குறுக்கே அணையாகத் தடுத்துக் கிடக் கும் குன்றை யொப்பப் பகைவர் படையைத் தடுத்து நிறுத்தும் தன்மையன் (புறம். 169:3-5). 'குன்றுகளும் மலைகளும் பல பின்னொழியப் பரிசில் கொண்டு செல்லுதற்கு வந்தனென்' எனப் பெருஞ்சித்திரனார் அதியமானிடம் கூறினார் (புறம். 208: 1, 3). இடியேறு நீண்ட மலை பிறழ். குன்று தூவ எறியும்போது எழும் ஓசை போல முரசு முழங்கும் (புறம். 211:1-4). நெற்போர்கள் குன்றைக் கண்டாற்போன்று தோற்றமளித்தன. (புறம். 353:8). மண்ணுலகு குன்றுகளோடு கூடிய மலைகளைத் தனபாற் பிணித்துள்ளது (புறம். 357:1). குன்று போன்றன களிறுகள் (புறம். 357:23). சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் குன்று கெழு நாட்டினன் (புறம். 394:18). காட்டுமல்லிகை கமழு கின்ற கன்றுடன் கூடிய பிடினை மொய்க் கும் வண்டுகளைக் களிறு ஒட்டுதற்கு இடனான குன்றுகள் பல கடந்து பரிசிலர் சென்றனர் (பதி. 12: 10-14). பாலைநிலம் குன்று தலைமணந்த புன்புல வைப்பினை உடையது (பதி. 30:13). ஞாலம், குன்றுகள் தம்மிற் கூடப்பெற்றுக் கடலை ஆடையாகக் கொண்டது (பதி. 31:1, 2). பெரு வறட்சி உண்டாய் போது குன்றும் வறங் கூர்ந்தது (பதி. 43:13, 14). செவ்வக் கடுங்கோர் வாழியாதனின் சிற்றம் குன்றைத் தன் நிலையினின்றும் தளரச் செய்யும் இடியை யொக்கும் (பதி. 63:10). செவ்வக் கடுங்கோர் வாழியாதன் கபிலருக்கு நன்றாவென்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 7. அடிக்குறிப்பு). குதிரைகளோடு யானைகளை மிகுதியாக உடைய பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் குன்று முரசொலியைப் போல ஒலித்து இழிதரும் வெள்ளருவியை

யுடையது (பதி. 78:1,2, 13,14). மதுரையின் மேற்றிசையிடத்தே உள்ளதும் வண்டினம் வயனில் மலர்ந்த தாமரைப்பூவில் துஞ்சி வைகறையில் நெய்தல் மலரை ஊதிப் பின் கண்போல் மலர்ந்த கணைப் பூக்களிலே சென்று ஆரவாரிக்கும் இயல்பினது மாண குன்றிலே (திருப்பரங் குன்றிலே) செல்வேன் நெஞ்சமர்ந்து உறைதலும் உரியன் (மூ. 71-77). மகளிர் குரவையாடி அசைய வேலன் தன் தடக்கையினான் அவர்களைத் தழவி ஏந்தி. முதற்கை கொடுத்துக் குன்றுதோறும் விளையாடுவான் (மூ. 215-217). சூரனது மார்பும் குன்றும் துளைத்த முருகனது வேல் அடியார்க்குத் துணையாகும் (மூ. வெ. 3:3,4). நெற்கூட்டைக் குவித்துக் கடாவிட்டுக் குன்று எனும்படி உழவர் நெற்பொலியைக் குவித்தனர் (பொரு. 243, 244). குன்றோடு மாறுபடும் தோற்றமுடையது யானை (பெரு. 351, 352). ஆய்ச்சியின் கண்கள் திருமால் குன்றெடுத்து நின்ற நிலையைக் காணப்பெறுவது என்று கொல்? (மூலவ. வெ. 1). அந்தணர் பள்ளி குன்றினைக் குடைந்தாற் போன்ற தோற்றமுடையது (மது. 474). குன்றுகள் பலவும் திரண்டு பொலிவன போலக் கோயில் திகழ்ந்தது (மது. 487,488). குறும் பல் குழுவின் குன்றுகளைக் கண்டாற் போன்றன பல மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல இல்லங்கள் (மது. 500, 501). குன்றைக் குளிர்ச்சி செய்யுமாறு கூதிர்க் காலம் வந்தது (நெடு. 12). குன்றை நடுவே குடைந்து திறந்தாற் போன்று கோயிலின் ஓங்கு நிலை வாயில காணப்பெற்றது (நெடு. 88, 100). பலவின் பழத் தேறலை நீரெனக் கருதி யுண்ட மயில் கயிறாடு மகளிர் போலத் தளரும் சாரலையுடையதும் விண்ணைத் தீண்டும் சிகரங்களில் பூத்த காந்தள் மலர்கள் வரையர மகளிர் விளையாடுதலின் கீழே பரந்து கச்சப் பரந்த களம் போல அழகுபெறப் பொலிவு பெற்றதுமான குன்றுகெழு நாட்டினன் தலைவன் (குறி. 191-199). 'நின்று கண்ணால் நோக்கினும் கண்ணொளியைத் தன் அழகால் வாங்கிக் கொள்ளும் இடமுண்டாகிய குன்றிடத்தே வருத்தத்தைச் செய்யும் குழிகளிடத்து உண்டாகும் இடையூறுகள் பலவாகும்; அவற்றை முழவினது காமரத்தை ஊன்று காலாகக் கொண்டு தளர்தல் ஒம்பிக் கழிமின்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 368 - 372). நன்னன் மலையினின்றும் இழிதரும் அருவிகள் வென்றுயர்ந்த கொடிகள் போலத் தோன்றுகின்ற குன்றுகள் குழந்த பரப்பினையுடைய நாட்டிற்கு உரிமையுடையவன் (மலை. 581-583). சிற்றூரின் கண்கள் மகளிர் உலக்கையாற் குற்றுதலின் உரவி

வின்றும் எழுந்த ஒளி மலைப் பக்கத்திலுள்ள ஆந்தையொலியோடு மாறி மாறி ஒலிக்கும் குன்றுகள் பின்னொழியுமாறு தலைவனைக் காட்டிலும் அவன் நெஞ்சம் தலைவியைக் காண விரைந்தது (அகம். 9:10-18). உளியின் வாய் போன்ற கூரிய வெம்பரல்கள் பொருந்திய நெறிகளை யுடைய குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்தும், தலைவி மையுண் கண்களின் மயங்கிய நோக்கினை யுள்ளிய தலைவன் நெஞ்சம் அவன் தனியாய் ஒழியத் தலைவி பால் சென்றது (அகம். 33: 9-13). பெருங்குளங்கள் குன்றுகளைக் கண்டாற் போலும் பெருங்கரைகளை யுடையன (அகம். 42:7,9). தலைவன் குன்று கிழவோன் எனச் சுட்டப்பெறுதல் (அகம். 48:22). கடுங்கண் மறவரது காட்டரண்களில் எழுந்த தண்ணுமையொலி அருஞ்சுரம் செல்வோர் நெஞ்சம் நடுக்குறக் குன்றினைச் சேர்ந்த கவர்த்த வழிகளில் இசைக்கும் (அகம். 87:7-10). குன்றிடத்துப் பொருந்தியது சீறார் (அகம்.152:2). வாடைக்காற்று குன்றை நெகிழச் செய்வது போன்ற குளிரைக் கொண்டது (அகம். 163:9). தலைவியிருந்த மணங்கமழும் தெருக்களையுடைய மணற் பெருங்குன்று புகார் நாட்டின்கண்ணது (அகம். 181:22-26). உதியஞ்சேரல் தன் முன்னோர்க்குப் பலியாகப் பெருஞ்சோறு படைத்த காலத்தே அதனை உண்ணற்குப் பேய்ச் சுற்றங்கள் கூடியிருந்தாற் போலக் குறியனவும் நெடியனவுமாய் குன்றுகள் குழம்பப் பெற்றது சுரன் (அகம். 233:8-12). குன்றிலுள்ள மரத்தின்கிளைகள் எரியுமாறு ஞாயிற்றுக் கதிர்கள் காய்ந்தன (அகம். 295:2). கவண் கவலின் கடிய தாககு தலையுடைய பகற்பொழுதில் இயங்காது இரவினை கண் திணைப்புணத்தை மேய்ந்த யானை, தன் பெருந்தூற்றினைக் கண்டு அஞ்சும் குன்றுகள் குறுக்கிடும் நெறிகளையுடைய நம் தலைவர் சென்ற நாட்டின்கண் நாமும் செல்லின என்னையோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 309: 12-17). 'குன்று போலத் தோன்றும் குவவு மணற் சேர்ப்ப' எனத் தலைவன் விளிக்கப் பெற்றான (அகம். 310:10). குன்றோங்கு வைப்பின் நாடு (அகம். 338:1). தலைவன் குன்றினை இழிந்து செல்லும் களிற்று போலத் திரண்ட மணல் மேட்டினைக் கடந்து இரவில் குறியிடத்திற்கு வந்தான் (அகம். 380: 24, 19). மண்ணில் ஊன்றிய கொம்பினை அசைத்துப் பெயர்க்க இயலாது வலி குன்றிய மதக் களிற்றின் தடக்கை, குன்றில நுழையும் பாம்பு போலத் தோன்றும் (அகம். 391.10-13). சிகரம் உயர்ந்த பாறைகளை யுடைய குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்து தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து

சென்றான் (அகம். 393:1,2). தலைவனைக் குன்று கெழுநாடன் எனக் குறித்தல் (அகம். 398:10; குறு. 87:3; 152:2). முருகன் குன்றின் நடுவிடம் பிளக்கும்படி எறிந்த அழகிய ஒளியுடைய நெடுவேலினை உடையவன் (குறு. ௧. வா. 3,4). மேகம் தவழும் குன்று சேர் சிறுகுடி (குறு. 108:1). 'வங்காச் சேவல் நீங்கப் பெற்ற பேடை, புல்லாறு வீழ்ந்ததாகக் கணவனைக் காணாது குறிய பல ஒலிகளால் அழைக்கும் குன்று கெழுமிய சிறுநெறிகள் அரிய என்னாது தலைவியை மறந்து செல்வேன் என்பது நம் இளமைக்கு முடிவு எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (குறு. 151). குன்றினின்று இழியும் அருவி போல வெண்டேர் விரைந்து சென்றது (குறு. 189:2). வாடை வந்து அலைத்த பின்பும் வருத்தம் மிகுமாறு தலைவனது மணி நெடுங்குன்று, ௧. வில் ஆழகின்ற மரக்கலம் போலத் தோன்று மாலைக் காலத்தில மறையும் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 240:4-7). குன்றுதலை மணந்த கானம் தலைவர் சென்றனரோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குறு. 281:5,6). யானையின் ஒரு மருப்புப் போன்ற ஒன்றாகிய இலங்கும் அருவியையுடைய குன்றினைக் கடந்து தலைவர் ஏகினார் (நற். 18:8-10). சுரத்து நெறியில் குன்றை ஊர்ந்து செல்லும் திங்களை நோக்கி நின்று நினைந்து திலகமிட்ட தேங்கமழ் திருநுதலையுடைய நாண் மதித் திங்கள் என்பது ஒன்று எம்முடையதும் உண்டு; அஃது இப்பொழுது கல்லோங்கு மாமலை மீதுள்ளது என்று உள்ளினேன் அல்லனோ என மீண்டும் பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குத் தலைவன் கூறினன் (நற். 62:3-10). தலைவனின் சிகரம் உயர்ந்த குன்றின்கண் வல்லிடி முழங்கும் அரையிருள் நடுயாமத்தில் மினனி யியங்கும் முகில் தங்கி மழை பெய்தது (நற். 68:8-10). தலைவர் நம் வயினை செய்த கொடுமை நினைந்து, அவரது பழமுதிர் குளறுகள் நம்பாற் பெரிதும் அன்புடைமையின் தம் வருத்தத்தை அடக்கமாட்டாது கண்ணீர் அருவியாக அழுதன (நற். 88:6-9). குன்ற வைப்பின் கானம் சென்று நீங்கத் தலைவன் கருதினான் (நற். 137:9,10). உமணர் உவர் நிலத்து விளைந்த உப்பினது குன்று போன்ற குவியலை மலைநாட்டகத்தே கொண்டுபோய் விலைபகரும் நிலையா வாழ்க்கையினர் (நற். 138:1-3). மேகமே, இம்மென முழங்கும் இடிகளோடு மாயோளாகிய தலைவியுடன் அவள நலன நுகர்ந்து உறையும் நல்லூர்க்கண் மலருதிர மோதி இரவுபெயல் பொழிந்த உதவியை யுடையாய்; படுமலைப்பண் போன்ற ஒலியோடு பெயயும் மழையினை உடையையாகி உலகிற்கு ஆதார

மாகப் பலரும் தொழுமாறு பலவயின் நிலைநின்ற குன்றின் கொடுமுடிதோறும் பொருந்தி உலாவுவாயாக எனத் தலைவன் மழையை வாழ்த்தினான் (நற். 139). யானை தீண்டியதனால் பொரியரை யுடைய புழற்காய்க் கொன்றைமரம் குன்றின்கண் உறையும் தவசியர் போலப் பொலியத் தோன்றும் (நற். 141:2-6). மேகம் தான் முழங்குகின்ற இடியொலி மலைமுழையின்கண் எதிரொலித்து முழங்கும்படி, கொடுமுடி உயர்ந்த குன்றின்கண்ணே வந்து தங்கியது (நற். 156:9,10). குன்று போலத் தோன்றும் குவிந்த மணலாகிய திடர்மீது ஏறி நின்று தலைவன் குதிரையைச் செலுத்தி வருநெறியைக் கண்டுவருவோம், வா எனத் தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (நற். 235:6-10). குன்றுபோல் உயர்ந்த வெண்மணலில் படர்ந்த கொடியுடும்பின பூக்கொய்து தலைவன் தலைவிக்களித்தான (நற். 254:3). எருமை குன்றுசேர் வெண்மணலில் துஞ்சும் (நற். 260:1-4). குன்றுகெழு கொடிச்சி (நற். 276:4). மந்திப்பறழ் குன்றினிடத்துப் பொருந்தி முன்றிலில் போகாது வேங்கை மரத்தின் கிளைமீது மறைந்திருந்து கொடிச்சியின் கையிலுள்ள தீம்பாலைக கவர்ந்தது (நற். 379:1-5). முகிலை உச்சியிலே கொண்ட மணி நெடுங்குன்று நினைத்தால் மூடப் பெற்ற ஊன்போலத் தோன்றும் (ஐங். 207:3,4). மணிநெடுங் குன்று வெண்டலை மாமழையைச் சூடிக்கொண்டு அமையாது தோன்றும் (ஐங். 209:4,5). புகர்முகவேழம் ஃதுறுகல்லைப் பிடியெனப் பிறழ உணர்ந்து தழுவுதற்கிடனானது குன்றுகெழு நன்னாடு (ஐங். 239:1-3). குன்றக்குருவன் சந்தன மரத்தை யறுத்துச் சுடுதலான் எழும் நறுமபுகை காந்தளோடு கமழ்தற் கிடனானது குன்று கெழுநாடு (ஐங். 254). பொன் போன்ற நிறமுடைய திணையைக் கட்டளைக்கல் போன்ற நிறமுடைய கேழற்பன்றி மாந்தும் குன்றுகெழு நாட்டினன் தலைவன் (ஐங். 283:1,2). தலைவன் புலியால் கொல்லப்பட்ட தன் பிணவின் குட்டியைக் கேழற் பன்றி காக்கும் குன்றுகெழு நாட்டினன் (ஐங். 285:1-3). கடுவன் புலிமுழக்கிற் கஞ்சி விரைந்து குன்றுயர் அடுக்கம் பாயும் (ஐங். 274:1-3). குறவர் மூட்டிய கொள்ளிக்கு அஞ்சித் தன் புகலிடத்திற்கு விரைந்தேகும் மயில், தினைத்தாள் மீதிருந்த குருவி வருந்துமாறு பந்தாடு மகளிர் போல ஆடிச்செல்லுதற் கிடனான குன்றுகெழு நாட்டினன் தலைவன் (ஐங். 295:3-6). ஒன்றோடொன்று உராய்கின்ற மூங்கிலிடத்துப் பிறந்த தீயைக் கண்டு புலி வெருவுதற்கு இடனானது குன்றுடை அருஞ்சுரம் (ஐங். 307:1,2). வனப்புற்ற

அருவிக்களை உடையதாய் என் தலைவனனத் தன் பாற் கரந்து காத்த குன்று அறத்தானே நின்று நிறைக; வறனுண்டாயினும் அறத்தானே நிறைக எனத் தலைவி உடன்போக்கில் உதவிய மலையை வாழ்த்தினாள் (ஐங். 313). கானம் வெற்றியுடைய உச்சியைக் கொண்ட குன்றுகள் நிறைந்தது (ஐங். 333:2,3). தலைவி இன்றுணையாகிய தலைவன் தன்னை இனிது பாராட்டக் குன்றுவர் பிறங்கல் மலையைக் கடந்து சென்றாள் (ஐங். 387:5,6). மூங்கில் மிக்க உயர்ந்த மலையில் தோன்றிய அழ விடையே களிறுகள் அகப்படத் தலைமையுடைய வேழம் அதனை வழியுண்டாக மிதித்துத் தன் இனத்தோடு வெளியேறும் குன்று அழலும் வெஞ் சுரத்தைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் (ஐங். 35: 5-13). தலைவர் நம்முடைய தொன்னலம் கெடும் படி தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பாராக; வென்றி வேலையுடைய முருகன் குன்றின்மேல் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ' எனத் தலைவி தோழியை வின வினாள் (ஐங். 37:14-16). என்முன் கைவளை நெகிழ என்னிடத்து வாராதவன் குன்றிலிருந்து இளமழை வைகளும் உலாவி நிற்கும் எனத் தோழியிடம் தலைவி கூறினாள் (ஐங். 41:25-27). இழை நெகிழ்ந்து வீழும்படி நம்மை வருத்தினோன் குன்றாயிருந்தும் பக்கமலைக்கண் மேலே வைத்த தேனிறால் மழை யிலே நுழைகின்ற மதியைப் போலத் தோன்று கின்றதே எனத் தோழி தலைவனை இயற்பழித் துரைத்தனள் (ஐங். 42:23-24). பகையெனக் கூற்று வன் வரினும் கெடாணாய்த் தன்னை உறவு கொண் டார்க்குத் தோற்றலை நாணாதவனுடைய குன்றின் கண், தும்பி காந்தனின் முகைமேலே அது அலருங் காலம் பார்த்திருக்கும் (ஐங். 43:8-11). மாறுகொண்டு ஆற்றாரெனினும் பிறர் குற்றத்தைக் கூறுதலை அறியாதவன் குன்று, மானினது செவி போல மூங்கில் முளையினது கண்ணைப்பொதிந்த பாளை கழன்று வீழும் பண்பினையுடையது (ஐங். 45:16-18). கொடிய கழிகள் சூழ்ந்த குன்று போல் வாலெக்கர் தோன்றும் (ஐங். 127:6). ஞாயீறு குன்றில் வந்து தோன்றிக் கொதித்துப் பரந்து தான் கொண்ட கோடைக்காலத்தில் போதற்கு அரிய வழியென்று கருதாணாய்த் தலைவன் பொருள் தேடிச் சென் றான் (ஐங். 150:15,16). உலகம் வெள்ளத்தில் அழுந் தின காலத்துத் திருமால் (வராஹாய்) தன் கழுத்தில் தாங்கி வெள்ளத்தினின்றும் எடுத்துத் திருத்திய தொழில் குன்றின் (மேருண்) தொழிலோடு ஒக்கும் (பரி. 4:22-24). இரவில் புணர்ந்தோர் மகளிருடைய முலையிடையிலே கிடந்து இன்றுயில் கொள்ளுதற்

குப் பூந்தாரினையுடைய செவ்வேளின் குன்று பொருந்துவதாகும் (பரி. 6:54,55). செவ்வேள் குன் றின் அருவி தாழும் சுனை, செவ்வேளை ஈனற தாமரையினது மின்போலும் இணர் உதிராத வற் றாப் பொய்கையை ஒக்கும் (பரி. 8:13-16). மழை யின் இடிசுரல் கேட்ட கோழி குன்று அதிருமாறு கூவும் (பரி. 8:18,19). 'குஞ்ரைத்தல் வேண்டின், வணங்கப்படும் குன்றையும் வையை மணலையும் கூறிச் குஞ்ரைக்காதே' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறிச் குன் விலக்கினாள் (பரி. 8:70,71). முருகனுக் குரிய குன்றத்தின்கண் (பரங்குன்றத்தின்கண்) ஆடல் பயின்றவரை அவ்வாடல் பயின்றார் வெல்லவும் பாடல் பயின்றாரைப் பாடல் பயின்றார் வெல்ல வும் சூதாடுதல் வல்லாரைச் சூதுவல்லார் வெல்ல வும் பிற கவியுடையார் இவ்வாறே வெற்றி பெற வும் இத்தகைய வெற்றிகளால் ஒப்பில்லாத புகழ் பரவியது (பரி. 9:71-75). மழை பெய்தலின் சுனைப் பூக்கள் மலர்ந்தன; கடப்ப மலரில் தாதுதும் வண் டினத்தின்குரல் பண் போன்றிருந்தது; மூங்கில்கள் மகளிர் தோளை ஒத்தன; மயில்கள் பிரிந்து சென் றாரை வய்மின் என்பன போல் கூவின; கொன் றை யினர்கள் பொன்மாலை போன்றன; பாறை களில் வேங்கை மலர் பரந்தன; நீர்ப்பக்கத்தே செழித்துள்ள காந்தள் மலர்ந்தன; அவற்றிடையே செங்காந்தள் பரந்தன; இவ்வாறு செவ்வேளின் குன்று (பரங்குன்று) கார்காலத் தன்மை மிக்கது (பரி. 14:3-17). நிலத்திலுள்ளோரது பசிவெம்மையை ஆற்றி நிறைபயன்கள் எல்லாவற்றையும் எப்பொழு தும் அவர் பெறப் பயன்படும் குன்றுகள் சிலவே (பரி. 15:6,7). திருமால் கருங்குன்றத்தை யொத்தவர் (பரி. 15:24). புகழால் நிசையெங்கும் பரந்த குன் றின்கண் பொருந்தி உலகத்தார் பலவிடத்தும் செய் கின்ற பூசைக்கண் முருகன் ஆவியாகக் கொள்ளும் அகிற்புகை மேலே போதலான தேவர் இமைப்பர்; ஞாயிற்று மண்டிலம் தோன்றாமல் மறையும் (பரி. 17:39-32). செவ்வேளைப் பயந்ததனால் உண்டா கிய புகழைத் தான் பரந்து நின்று தாங்கிய குன றோடு (இமயமலையோடு) ஒத்துச் செவ்வேள் விரும்பி எழுந்தருளிய குன்று புகழ்பெற்றது (பரி. 18:5,6). ஐந்து வளமும் மிக்குப் பொலிந்தது அணிதிகழ் குன்று (பரங்குன்று) (பரி. 18:15). மகளிரும் மைந்தரும் குன்றிற்கும் (பரங்குன்று) கூடலுக்கும இடையெல்லாம் நெருங்கி யாத்திரை செல்லும் வழி, அவாதம், மாலையை யுடைய தலைகள் இடைவெளியின்றி நிறைதலால் ஒத்த மலர்களை வைத்துக் கட்டி நில மகளுக்கு இட்ட மாலை போல் தோன்றும் (பரி. 19:18-18). வழிதி மடமயிலையை மகளிரோடும்

அமைச்சரோடும் கூடிச் செவ்வேளின் குருறை குன்றின் தடவரை யேறிப் புகழுண்டாக வலம் வந்தான் (பரி. 19:20-24). அன்பரது வாழ்த்தினை யுலப் பாணது (செவ்வேளினது) குன்றின் இடவேறுபாடு சிறுவர்களுக்கு மடமை செய்தலை யுடைத்து (பரி. 19:83,86). பச்சிலை, ஆம்பல், காந்தன், எருவை, வேங்கை, தோன்றி, நறவம், கோங்கம், இலவம் ஆகிய இவற்றின் மலர்கள் தெற்றின மாலை போல் மலர்நிறைந்தும் கோத்த மாலை போல் நிறம் மாறு பட்டும் தொடுத்த மாலை போல் இடையிட்டும் தூக்கிக் கட்டின மாலைபோல் நெருங்கியும் பூத்த லால் செவ்வேளின் குன்றின் மேலுள்ள வரைமலை யெங்கும் விடியற் காலத்துப் பலநிறத்து மேக மார்ந்த வானம் போலப் பொலியும் (பரி. 19:75-84). குர்மாவைத் தடிந்திட்ட செவ்வேளின் குன்றின் மிசை மகளிரின் பல்வேறு செயல்கள் கைவல்லான் எழுதிய ஒவியத்து எழிலை ஒத்து விளங்கின (பரி. 21:27-29). மேகம் ஒலிக்கின்ற இடங்களில் மயில்கள் ஆடின; மலர்களில் தும்பிகள் குழல்போல் ஊதின; வண்டினங்கள் யாழிசை போல ஒலித்தன; அருவி நீர் முழவைப் போல ஒலித்தது; இவ் வொலிகளெல் லாம் ஒருங்கே பரந்து முழங்கும் வெற்றி முரசினை யுடைய முருகவேளின் குன்றின்கண் ஒலித்தன (பரி. 21:30-38).

2. பிண்டம். மறவர் பகைவரது குருதியைத் தெளித்துக் கலந்த திரட்சியை யுடைய சோற்றுக் குன்றுகளால் - பிண்டங்களால் - அச்சம் பொருந்திய இயல்பினையுடைய அயிரை மலையிலுள்ள கொற்றவையை வழிபடுவர் (பரி. 88:11,12).

3. மணற்குன்று. ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர் குன்றின் - மணற்குன்றின் - மீதேறிப் புனவிடத்துப் பாய்வாராயின் புறத்தே நீர் செல்லு தற்குரிய வழியால் புனல் வழிந்தோடும் (புறம். 352:5-7).

குன்றுபயன் - களவொழுக்கம். களவுப் புணர்ச்சியே சிறந்தது என்று பாராட்டும் பொருள் இலக்கணத் தைக் கொண்ட தமிழை ஆராயாதவரே குறிஞ்சியின்கண் நிகழும் இனபமாகிய குன்று பயன் - களவொழுக்கத்தை - ஏற்றுக்கொள்ளார் (பரி. 9:24-26).

குன்றார் - ஓர் ஊர். வானைமீனின் குல்கொண்ட மடநாகு மாம்பழத்தைப் பற்றுதற்கு இடனான பழைய வேளிரது குன்றுருக்குக் கிழக்கே பெருங் கடல் உள்ளது (குற. 164:1-4). பழனத்துள்ள யாழைமையின் முதுகில் கழனிகாவலர் நத்தையை

உடைத்தற்கு இடனான பழைய வேளிர்க்குரியது குன்றார் (நற். 280:6-8).

குன்றார் கிழார் மகனார் - புலவர். 'தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றார்' என மாங்குடி மருதனாரும் (குற. 164:3) பரணரும் (நற். 280:8) குறிப்பிடும் ஒருர் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படுகின்றது. கீழ்க் கடற் கரையதாக மாங்குடி மருதனாராலும் நன்மை மிக்கதாகப் பரணராலும் மருதவளம் சான்றதாக அவ்விருவராலும் ஒருமித்துப் பாராட்டப்படுகின்ற அக்குன்றாரே இப்புலவரின் தந்தையார்க்குரிய தாகலாம். புறநானூறு 338 - ஆம் பாடலின்கீழ் இயற்பெய ரின்றிக் குன்றார் கிழார் மகனார் என்றே இப்புலவர் பெயர் காணப்படுகின்றது. எனவே, ஊர்ப்பெயரால் தந்தையார் சிறப்புப் பெற, தந்தையார் பெயரால் இவர் சிறப்புப் பெற்றுள்ளார். மற்று, நற்றிணையில் 332-ஆம் பாடலின்கீழ்க் குன்றார்கிழார் மகனார் கண்ணத்தனார் எனக் காணப்படுதல் கொண்டு இவரது இயற்பெயர் கண்ணத்தனார் என்றுணரலாம். இவ் வீர பாடல்களையும், 'குன்றார் கிழார் மகனார்' எனனும் பெயர்க்குக் கீழேயே அடக்கிப் பதிப்பித் துள்ளார் வையாபுரிப்பிள்ளை (ச.இ). இவையன்றி இவர் பாடியனவாக வேறு பாடல்களில்லை. மகட் பாற் காஞ்சித் துறையிலமைந்த இவர்தம் புறப் பாடலில் நெடுவேளாதன் என்பானுக்குரியதும் வள மிக்கதுமான போந்தை யென்னும் ஊரைக்குறித்து அதுபோன்ற சீரும் செல்வமும் அமைந்தவனென்று அப்பாடல் தலைவியை இவர் சுட்டுவர். மூவேந்தரே மகள் வேண்டி வரினும் தன்னை வணங்காதவர்க்கு மகட்கொடை நேரான் என்று அவளுடைய தந்தையின் மேம்பாட்டை இவர் கூறுகின்றார். கழனி நடுவே தோன்றுகின்ற ஓரெயிலுக்குக் கடல்நடுவே போக்கற்று நின்று உலர்ந்து தோன்றும் கலத்தை இவர் உவமித்துள்ள நயமும் உணரத்தகும். நற்றிணையில் அமைந்த அகப்பாடலை இவர் தலைவனின் பிரிவிடைத் தோழியின் வன்புறைக்கு எதிர் மொழியாகத் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

கூ.

கூ.உ - கூவுதல் (அவதல்). சோழன் நலங்கிள்ளி ஆலூர் முற்றியிருந்த காலத்து அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியை நோக்கிக் கோலூர் கிழார், 'நீற்ற வினை மாட்சிமைப் பட்ட நல்ல மனையில் வாழும் மக்கள் வருந்திக் கூப்பிடும் கூஉ - கூவுதல் - கேட்கவும்

நாணாது ஈங்கு இனிதிருத்தல் இன்னாது எனக் கூறினார் (புறம். 44:7-9). உச்சிப் போதாகிய நண் பகலில் பசியால் வருந்தும் வெண் நரிகள் கூஉ முன்றிச் செய்தன் (புற. 15:34,35). 'பேதைச் சிறுமி' ஒருத்தி தன் சுற்றத்தினரிடமிருந்து பிரிந்து அவரைக் கூவி அழைத்ததன் எதிரொலியை 'அவரின் குரலாய்க் கருதி ஆங்குச் சென்று காணாது'மேலும் கூஉக்கூஉ மேற்கொண்டாள் (பரி. 18:88-89).

கூடங்கள் - கூப்பிடுதொலைவு. அருவிண்ணந்தொண்ட மலையிடத்து, கூஉங்கண் கூப்பிடுதொலைவு உள்ளது தலைவியின் உள் எனத் தலைவனிடம் கூறத் தோழி மறந்ததாகக் குறிப்பிட்டாள் (அகம். 38:16,17). கடலை அரணாகவுடைய எழுது சிறு நல்லூர் கூஉங்கண்ணத்து எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறல் (அகம். 370:13,17).

கூகை - கோட்டான். இடுகாட்டின்கண் கழுகின் சேவலும் பொருவலும் காக்கையும் கூகையும் + கோட்டானும் - கூடிப் பேயினத்துடன் தாம் விரும்பிய வழியே இயங்கும் புறம். 338:3-5). கள்ளியம் பறந்தலையில் தான் வாழும் பொந்தில் போழ் வாய்க் கூகை 'கட்டுக்குவி' என்று கெத்தோரை அழைக்கிறது போலக் கூவியது (புறம். 340:8-9). காரியாதி என்பான் உழைக்குரல் கூகை தன் இனத்தை அழைக்கும்படி வலிய விற்படையை அவைத்து ஆனிரையை மீட்டான். (புறம். 361:11-15). முதுகாடு, களரி பரந்து கள்ளிமிகுந்து பகற்காலத்தும் கூவும் கூகைகளைக் கொண்டது (புறம். 356:3-4). இடுகாட்டில் வேறுபட்ட குரலினையும் வெவ்வேறு வாயையு முடைய கூகையொடு கூடிக் குறுநரிகள் பிணங்களைத் தின்றன (புறம். 359:1-3). வெள்ளெலும்புகள் கிடக்கும் நெடுவெண் களர் நிலத்தில் காக்கையும் கூகையும் கூடிப் பகற் போதும் கூவும் (புறம். 363:14-18). முதுமரத்தின் பொந்துகளிலிருந்து கூகைக்கோழி கதுமெனக் கூவும் (புறம். 364:11,12). பிதுங்கியன போன்ற கண் கையுடைய கூகைகளின் குழறு குரலின் தாளத் துண்கேற்பப் பேய்மகள் கூத்தாடும் (புற. 32:36,37). பறந்தலையில் இறைச்சித் துண்டம் வைத்த இடத்தை மறந்த துய்போன்ற உச்சிக்கொண் டைய உடைய கூகைச் சேவலைப் பெடை வருத் தும் (புற. 44:17-19). பேய்மகள் பிதுங்கிய கண்ணையுடைய கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப் பெரிய முலையை வருத்துகின்ற செவியின் (மரு. 49-51). நெடுஞ்செழியனின் யானைவர் நாட்டு மாளிகைகளில் வெந்து வீழ்ந்த கரிந்த குதிரிடங்களில் சூட்டினை யுடைய கூகைச்சேவல் பெடையுடன் தங்கிக் கதறியது. (மது. 169:170). பாழடைந்த மன்றங்களில் அழு

ச இ பெருக தொ 2-29

கின்ற குரலையுடைய கூகைகளுடன் ஆண்டலைப் புட்கள் அரற்றின (புட. 355-358). திருமாவுவன் போருழக்கியதால் பாழடைந்த பகைவர் நாட்டு நகரங்களில் நெற்கூடுகளின் உள்ளிடத்தே இருந்து வளைந்த வாயினையுடைய கூகைகள் நன்பகற் போதிலும் குழறின (புட. 367-370). பேய்கள் திரி யும் நள்ளியாமத்திலும் இல்லங்களில் வாழும் எலிகளை இரையாகக் கொள்ளும் வலிய அகையுடைய கூகை கேட்போர் உள்ளம் அஞ்சுமாறு குழறும் (அகம். 123:13,14). ஆய் எயினன் னிமிலியொடு பொருது களத்திற் பட்டகாளை, கடும்பகலில் பிற புள்ளினங்க ளெல்லாம் அங்குச் சென்ற போது கூகை நாணமுற்று அவனைக் காணச் செல்லாமல் தங்கி வருந்தியது என்ப புனையப் பெற்றுள்ளது (அகம். 146:7-11). தலைவி மன்றத்தின்கண் நிற்கும் மராமரத்திலுள்ள கூகை இரவில் குழறக் கேட்ட விடத்தும் பெரிதும் அஞ்சுவாள் (அகம். 158:13,14). தலைவியின் நெஞ்சம் குன்றிலுள்ள கூகை குழறினாலும் முற்றத்திலுள்ள பலாமரக் கிளையில் ஆண் குரங்கு தாவித் துள்ளினாலும் அஞ்சும் இயல்பினது (குறு. 153:1-3) கூகையாகிய கோழிகள் வாகைப் பறந்தலையில் தங்கியிருந்தன (குறு. 393:3). கடவுள் முதுமரத்தில் உடனிருந்து பழகிய தேயாத வளைந்த வாயையும் தெளிந்த கண்ணையும் கூர் உகிரையும் உடைய, வாய்ப்பறையால் பிறரை வருத்தும் கூகையே, 'நீ நான் உறங்காமல் வருந்தும் போது அஞ்சத்தக்க கடுங்குரலால் குழறாதே; யாட்டிறைச்சியுடன் நெய் வெண்சோற்றையும் வெள்ளெலியினசூட்டிறைச்சியையும் உனக்கு நிறையத் தருவோம்' எனத் தோழி கூறினாள் (நட. 83:3-4). கூகைப் பேடை இரவு முழுவதும் வேம்பின் கிளையிலிருந்து இசைக்கும் (நட. 218:7,8). முதுாரின் அகனெடுந்தெருவில் கூகைச் சேவல் அதன் பெடையுடன் சென்று நாற்சந்தியில் யாவர்க்கும் அச்ச முண்டாகக் குழறும் (நட. 319:3-5).

கூகைக் கோழியார் - புலவர். இவர்தம் ஒரேபாடல் புறநானூறு 364-ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. இது பெருங்காஞ்சித் துறைப்பாற்படும் கூகையைக் கோழியாக உருவகம் செய்து பாடியமைனால் இப் புலவர் கூகைக்கோழியார் எனப்பெயர் பெற்றார். நிலம் பிளக்க வேரோடிய முதுமரப் பொந்தில் வாழும் கூகைக்கோழி காலம் கழிவதை அறிவிப்பதுபோல் கூவிக்கொண்டு இருப்பதற்கு இடனாகிப் பிணங்களைக் கவிக்கும் தாழிகள்மிக்க இடுகாட்டை அடைபுங்கால் இன்பமெல்லாம் அடையமுடியா வரறு அரியனவாய் விடும் எனஇவர் அறிவுறுத்து வர். பொற்றாமரை மலரைக் 'கேணிப் பூவா எரி

மருள் தாமரைப் பெருமலர்' எனக் குறிப்பது நய முடையது.

கூட்டம் - 1. புணர்ச்சி, கலைமான் கருடன்பெண்மான்கள் நண்பகலில் கூடும் கூட்டம் - புணர்ச்சி - நம் குதிரை கனாலும் தேராலும் உண்டாகும் பேரொலியைக் கேட்பின் நிகழமாட்டா; ஆதலின் குதிரையை மெல்லச் செலுத்துக என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகற்குரைத்தான் (அகம். 134: 11-14). தலைவியின் கூட்டத்தைத் தலைவன் விரும்புதல் (நற். 41: 7). புலவி தணித்துக் கூடுகின்ற கூட்டமொடு பொருந்தித் தலைவர் என்பால் எய்திலராயினும் அவரைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றால் வாழ்தல் இனிது என்பது பரத்தை கூற்று (நற். 216: 1, 2). தலைவன் உண்ணுநீர் விசியதாகத் தலைவி கூறியபோது தாய் ஒடிவந்து புறம் நீவு, அவன் அப்பொழுது தலைவியைக் கடைக்கண்ணாற் கொவ்வான்போல் நோக்கி நகைத்துக் கூட்டத்திற்கு உடம்படச் செய்தான் (கவி. 51: 13-16).

2. திரள். பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஊழிக்காலத்தில் பன்னிரு ஞாயிறுகளும் தோற்றின பெரிய கூட்டத்தை - திரளை - உடைய வடவைத்தீ ஒத்தவன் (பதி. 72: 10-15). போரிகண் லெற்றி வேண்டிப் பரவப்படும் மாற்றருந் தெய்வத்துக் கூட்டம் தங்கிய அயிரை மலையிலிருந்து பேரியாறு இழிதரும் (பதி. 88: 24, 25). கடற்பரப்பில் திண்ணிய துமில் விளக்கில் தன் தந்தை அண்ணன்மார்க்குப் பலவாகிய மீன் கூட்டத்தைக் காட்ட இரவில் செல்வார் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 240: 4-7).

3. சேர்க்கை. திங்கள் மண்டிலம் உரோகினியைச் சேர்ந்த குற்றம் தீர்ந்த கூட்டம் - சேர்க்கை - நாளன்று திருமண இல்லம் அணி செய்யப் பெற்றது (அகம். 136: 4-6). மனமடிந்து இருப்பார்க்குப் பொருட் கூட்டம் ஒருபோதும் இல்லை (நற். 252: 4). தலைவர் தலைவியைப் பிரிந்து அரும்பொருள் கூட்டத்தை விரும்பிப் பிறநாடு சென்றார் (நற். 343: 8-10).

கூட்டு - கலவை. பெருமனைகளில் குற்றேவல் வினைஞர் சாத்தம்மியில் (சத்தாமி முதலிய) பல கூட்டுகளை - கலவைகளை - அரைத்தனர் (நெடு. 49, 50). சந்தன மரங்களின் இடையே எழும் அகிலின் நறுமணப் புகை சந்தன மலரின் மணத்தோடு கலந்து கூட்டு விரை (கலவை மணம்) கமழும் நாடன் தலைவன் (ஐக். 212: 1, 2).

கூட்டுண்ணல் - கொள்ளை கொண்டுண்ணல். ஆறுசெல்லும் வணிகர் கூட்டத்தைக் கொன்று அவர்தம்

பொருள்களைக் கூட்டுண்ணும் - கொள்ளை கொண்டுண்ணும் - இயல்பினர் மறவர் (அகம். 167: 7, 8).

கூட்டுணவு - கொள்ளை கொண்டுண்ணும் உணவு. வாட்டொழில் செய்யும் குடியிற் பிறந்த புவிப்போத்தணைய மறவர் கூட்டுணவு - கொள்ளை கொண்டுண்ணும் உணவு - பெற்று மறவாழ்வு மேற்கொள்வர் (பெரு. 126-128).

கூடம் - 1. சம்மட்டி. பிட்டங்கொற்றன் பகைவர்க்குக் கொல்லன் விசைத்தடிக்கப்பட்ட கூடத்தோடு - சம்மட்டியோடு - மாறுபடும் உலைக்கல் (பட்டடைக்கல்) போன்ற வல்லாள் (புறம். 170: 14-17). கருங்கைக் கொல்லன் இரும்பினை விசைத்தெறிந்த கூடத்து எழுந்த ஓசைக்கஞ்சி அரண்மனை மாடத்து இறப்பின்கண் உள்ள புறாச்சேவல் இனிய துயிலை நீத்தது (பெரு. 437-440).

2. கூடாரம். பாசறை அமைக்கும்போது வில்லை ஊன்றித் தூணிகளைத் தூக்கிக் கூடமாக - கூடாரமாக - கால்களை நட்டுக் கயிற்றையும் சுட்டினர் (முல்லை. 39-42).

கூடல் - 1. மதுரை நகரம். 'இமிழ்குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆளும் தமிழ்செழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே' எனப் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி விளிக்கப்படுகின்றான் (புறம். 58: 12, 13). மறப்போர் அகுதையின், ஆழ்ந்த தீர்நிலைகளை யுடைய இடமாகிய கூடல் நகரைப் போன்றவன் தலைவி (புறம். 347: 5-7). மாடங்கள் மிக்க தெருக்களை உடைய கூடலின் மேற்றிசையில் உள்ளது திருப்பரங்குன்றம் (முரு. 71, 77). மாடத்தால விளக்கமுற்ற நிறைந்த புகழுடையது கூடல் (மது. 423). கூடல் தமிழ் நானிலத்தோரால் விரும்பப்படுவது (மது. வெ. 1: 3-4). பாண்டியனின் கூடலில் உள்ள தமிழ், சொல் என்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும் தீநதாது நாறுதலால் மல்லிகை மாலைக் கொப்பாகும் (மது. வெ. 2: 3-4). பாண்டியனுடைய கூடலில் உள்ள நாளங்காடி போல நறுமணம் கமழும் நுதலை உடையவன் தலைவி (அகம். 93: 9-11). மறப்போர்ச் செழியனின் பொய்யா விழவினைக் கொண்டது கூடல் (அகம். 116: 13, 14). கூடலின் மேலைத் திசையின் கண்ணது மயில்கொடி உயர்த்திய நெடியோனாகிய செவ்வேளின் திருப்பரங்குன்றம் (அகம். 149: 14-16). பசும்பூட்பாண்டியனின் பாடுபெறு சிறப்பினையுடைய கூடலை ஒத்தவன் தலைவி (அகம். 231: 12, 13). பசும்பூட் பாண்டியனின் : பொன்மிகுந்த கூடலின்கண் இன்னிசை ஆர்த்தது (அகம். 253: 5-7). செழியனின் மலையை ஒத்த நெடிய மாட மாளிகைகளைக் கொண்ட

கூடலில் ஆரவாரம் மிக்கிருந்தது (அகம். 396:12). தலைவி பெரும்பெயர் வழுவியின் கூடல் போன்றவள் (அகம். 315:7). பழையன் மாறனைக் கிள்ளிவளவன் மாடமாளிகை மிக்க தெருக்களை யுடைய கூடலில் வென்றான் (அகம். 346:19-22). பாண்டியனின் பெரும்புகழுடைய கூடலை ஒத்த தலைவியின் கரும்பு எழுதப் பெற்ற தோளும் அணங்குடையன (நற். 39:9-11). பொற்றேர்ச் செழியனுக்குரியது கூடல் நகரம் (நற். 398:8,9). கூடல் ஆனாத புகழ் மிக்கது (கலி. 30:11). கூற்றுவனை ஒத்த வேற் படையை உடையவர் உயர்ந்த கூடலில் நெடிய வெற்றிக்கொடி எழப் புகுந்தார் (கலி. 31:24,25). நீள்மாடக் கூடலில் உள்ளவர், புலமைச் சான்றோர் நாவிற் பிறந்த கவிகளின் புதுமையை இளவேனிற் காலத்தில் துய்ப்பார் (கலி. 35:17,18). உயர்கூடல் தென்னவனுக் குரியது (கலி. 57:8). ஆரவாரம் பொருந்திய கூடலில் மலையை ஒத்த மதிலை வையையாறு சூழ்ந்துள்ளது (கலி. 92:11,12). நான் மாடக் கூடலில் மகளிரும் மைந்தரும் தேனினம் ஒலிக்கும் காவில் கூடி ஆட விருப்புடன் அணிகலன் பூண்டனர் (கலி. 92:65-67). திருப்பரங் குன்றத்தி லிருந்து கூடலுக்குச் செல்லும் வழி பல்வகை மலர்கள் மணங்கமழத் தேன் துளிப்பத் தென்றல் தவழும் தலைமையுடையது (பரி. 8:34-28). கூடலில் மணம் பொருந்திய மணிநிறமுரசின் ஆர்ப்பு எழுந் தது (பரி. 8:29,30). வையை யாற்றின் நீரைக் கூடல் எதிர்கொள்ளும் (பரி. 10:40). வையை நீராடிய மக்கள் மாலையில் திங்கள் மண்டிலம் தோன்றி இருளை நீக்கிய அளவிலே கூடற் கண் வதியும் இயல்பு நோக்கி மீண்டனர் (பரி. 10:112,113). வையையில் துன்பமறியாது வருகின்ற புனலுக்குக் கூடல் விருந்து செய்தது (பரி. 10:129). கூடல்வாழ் மக்கள் அனைவரும் புகழ் வையை நீர் வந்தது (பரி. 12:31,32). பாடல் சான்று பல்புகழ் முற்றிய கூடலுக்கும் பரங்குன்றுக்கும் இடைநின்ற நிலம் அணித்தாயிருந்தும் மக்கள் நெருக்கத்தால் செய்ததாகத் தோன்றியது (பரி. 17: 22-25). பரங்குன்றில் தலைவியர் செய்யும் தெய்வ விழாவும் கூடற்கண் அவர் செய்யும் விருந்தயர்வும் தம்மிற் காரண காரியங்களாய்த் தடுமாறி வந்தன (பரி. 17:42-46). அறிவினும் வீரத்தினும் நிகழும் போரில் தோலாதது கூடல் (பரி. 19:8). பரங்குன்றிற் கும் கூடலுக்கும் இடையில் கிடந்த நிலமெல்லாம் மலர் மாலையணிந்த மக்கள் தலைகள் நிறைதலால் ஒத்த பூக்களை நிறைய வைத்துக் கட்டி இருநிலத் திற்கு இட்ட மாலைபோல் தோன்றியது (பரி. 19: 15-17). கூடலில் வாழும் மக்களால் பெரிதும் விரும்

புத் தன்மையது வையையாறு (பரி. 20:26). நெடு நீர் மலிபுனல் நீள்மாடக் கூடல் கடிமதி லுடையது (பரி. 20:106,107). மேகங்கள் பொழிந்த மழை மலையினின்றும் நான்மாடக் கூடல் மக்கள் எதிர் கொள்ள இழிந்து வந்தது (பரி. தி. 1:1-3). மிகுதி யான மழையால் வையை வெள்ளத்தைப் பெற்றுப் பல மலரை அடித்துக் கொண்டு கூடலுக்கு வீரைந் தது (பரி. தி. 2:1-4). பொன் தேரானாகிய பாண்டி யனும் கூடல்வாழ் மக்களும் வையைத் துறையை அடைந்தனர் (பரி. தி. 2:26,27). பிறரைப் பணிதல் இல்லாத உயர் சிறப்பினையுடைய பாண்டியனுக் குரியது கூடல் (பரி. தி. 2:46). ஈவாரைக் கொண்டாடி ஏற்பாரைப் பார்த்துவக்கும் சேய்மாடக் கூடலில் வாழ்வாரே வாழ்வாரெனப்படுவர்; அவர் புத்தே நலகு செல்வர் (பரி. தி. 11).

2. சங்கமுகம். இருபெரும் யாறுகள் கூடும் ஒரு பெரிய கூடலிடத்தே - சங்கமுகத்திடத்தே - குறுக் கிட்டு நின்று தடுக்கும் பெரிய மரம் அலைப்புண்டு வீழ்வது போல மறவனைச் சுமந்து சென்ற குதிரை வீழ்ந்தது (புறம். 273 : 5-7). கடலடற்கோட்டிய செங்குட்டுவன் காவிரியும் பூவிரிந்த நீர்மிக்க ஆன் பொருறையும் குடவனாறுமென மூன்றும் கூடிய கூடலை ஒப்பவன் (பதி. 50:6,7). தெளிந்த கடலு டன் காவிரி கலக்கும் ஓதத்தின் ஒலியுடைய கூடலில் மக்கள் தீது நீங்கக் கடலாடி மாசுபோகப் புனல் படிந்தனா (பட். 97-100).

3. புணர்தல். பிரிந்து சென்ற தலைவர் பரத்தை யருடைய அழகு தன் மனத்தை மகிழ்ச்சி செய்கையி னாலே தம் அறிவு பொலிவு பெற்று அவரைப் புகழ்தல் அமையாத கூடலையும் - புணர்தலையும் - நினையாரோ எனத் தலைவி வருந்திக் கூறி னாள் (கலி. 27:11,12).

கூடலவர் - மதுரை நகர மக்கள். பாண்டியன் அழகு மிகு கூடலவரோடு - மதுரை நகரமக்களோடு - வையைப் புனலாடியது இந்திரன் அந்தரவானி யாற்றில் (ஆகாயகங்கையில்) நீராடியதை ஒத்தது (பரி. தி.2:90-98). கூடலார் காண்க.

கூடலார் - மதுரை நகர மக்கள். இளவேனிற் காலத் தில் நீள் மாடங்கள் நிறைந்த கூடலார் - மதுரை நகர மக்கள் - சான்றோர்தம் கவிகளின் புதுமை யைக் கொண்டாடுவர் (கலி. 35 : 17,18). கூடலவர் காண்க.

கூடலூர்க்கிழார் - புலவர். இவர் மலைநாட்டிலுள்ள கூடலூரை இருப்பிடமாக உடையவர் என்றும் வேளாண்மரபினர் என்றும் உ. வே. சா. கூறுவர்

(புறம். பாடினோர் வரலாறு). இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் மூன்றாம் (166, 167, 214) புறநானூற்றில் ஒன்றும் (229) ஆக நான்கு சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு விண்மீன் வீழ்ச்சியைக் கண்டு யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை இன்ன நாளில் இறப்பான் என்று இவர் கணித்தவாறே அவன் இறந்தது கண்டு பிரிவாற்றாது கவன்றார் என்பது புறப்பாடலால் அறியப்படும். இவர் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். இவ்வேந்தன் வேண்டுமோளால் இவர் ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுத்தார். புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் என்றிவர் சிறப்பிக்கப் பெறுவர். இவர் காலத்துப் புலவர் குறுங்கோழியூர் கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்பவராவர். குறுந்தொகை 166-இல் முரந்தை சிறப்பிக்கப் பெறுகிறது. மனைவி தான் துழந்தட்டிம்புளிப் பாகரைக் கணவன் இனிதென உண்டவின் முகம் மலர்ந்த செய்தியைக் குறுந்தொகை (167) நயமுற விளக்கும். மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை மேலோருலகம் எய்தியதால் உற்ற அவலத்தைப் புறப்பாட்டு நன்கு சித்திரிக்கிறது. இவர் சிறந்த கணியன் என்பதனையும் அப்பாடல் உணர்த்தும்.

கூடலூர்ப்பல்கண்ணனார் - புலவர். நற்றிணை 200, 380 என்னும் இருபாடல்களைப் பாடியவர் என்று பாட்டும் தொகையும் பி.நா.பதிப்பும் கருதும். ஆனால் வையாபுரிப்பிள்ளை நற்றிணை 200-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார் என்றும் 380-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார் என்றும் வேறுபடுத்திக் கூறுவர். இவர் நீர் நாட்டினகண் உள்ள கூடலூரின் ஆக வேண்டும் என்பார் பி. நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு). இவர் மருத்திணையிற் பாணனை மறுத்துக் கூறும் துறையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். நொச்சி மாலையைச் சூடி ஊரில் நடக்கும் திருவிழாவைத் தெருவில் யாவரும் அறியத் தெரிவிப்பது குயவனது வழக்கம் எனபதை நற்றிணை 200-ஆம் பாடல் உணர்த்தும். 'தலைவியின் கலிங்கம் நெய்யும் குய்யுமாடி மையொடு மாகப்பட்டது; திதலை மென்முலை தீம்பால் பிலிற்றப் புதல்வனைப் புல்லித் தோளும் புனிற்று நாளும்; ஆதலால் நாம் தலைவர்க்கு ஒத்தனமல்லம்; ஆதலின் அவனைப் பரத்தையிடம் கொண்டு செலக்' என்று தோழி பாணனிடம் வாயில் மறுப்பதாக 380-ஆம் பாடலை அமைத்துள்ளார்.

கூடற்பறந்தலை - கூடல்நகருக்கருகிலுள்ள போர்க்களம். பாண்டியன் இடையறாது திருவிழாக்கள் நிகழும்

கூடற்பறந்தலையில் - கூடல்நகருக்கருகில் உள்ள போர்க்களத்தில் - ஒருங்கு கூடிப் பட்டையெடுத்து வந்த இருபெரு வேந்தராகிய சேர சோழரது கூடல் போன்ற படைகளைத் தாக்கி முரசம் ஒழிய அவரைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்த நாளில், வெற்றி கொண்ட அப்போர்க்களத்தில் பெரிதும் ஆரவாரம் எழுந்தது (அகம். 116:13-19).

கூடு - 1. நெற்கூடு. கண்டிரக்கோப் பெருநற்கிள்ளி கூடு - நெற்கூடு - விளங்கும் தன் நகரின்கண்ணிருந்து பரிசிலருக்கு நன்கலத்தைக் களிற்றொடு நல்கினான் (புறம். 148:3,4). பொய்கைக்கண் கிளர்ந்தெழுந்த வாளைமீன் நெடுமனையின் புறத்தே நிறுத்தப்பட்ட நெல்லுடைக் கூட்டின் அடியில் பாய்ந்து புரளும் (புறம். 287:8,9). ஓய்மான நல்லியக்கோடனது பெருமனைக்கண் உள்ள கூட்டின் அடியில் நின்று புறத்திணை நன்னாகனார் பாடினார் (புறம். 376:6). வாட்டாற்றெழினியாதன், திறந்து பின்முடுதற்கு மறந்தொழிந்த கூட்டிடத்து வேண்டுகளவு தாம்தாம் முகந்து கொள்ளும் உணவுப் பொருள்களைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குவான் (புறம். 398: 19, 20). கடல் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பில் ஒவ்வொரு மா அளவுள்ள நிலத்தின் திடர்தோறும் தென்னஞ் சோலையிடத்தே நெற்கூடு பொருந்திய வளமார்ந்த குடிமக்கள் வாழ்ந்தனர் (பொரு. 179-182). ஏணிக்கு எட்டாத நெடிய வடிவிலையும் தலையைத் திறந்து நிறைத்த பழைய நெல்லைக் கொண்ட அழியாத் தனமையையும் கொண்ட கூடுகள் இல்லங்களில் இருந்தன (பொரு. 247). எருமை ஈன்ற முதிர்ந்த கன்றுகள் கூடுகளின் நிழலில் உறங்கும் (பட். 14, 15). கொடுவில் எயினர் கொள்ளை கொண்டு உண்டமையின் உணவின்றி வறிதே கிடக்கும் நெற்கூடுகளின் உள்ளிடத்திருந்து நன்பக விலும் கூகைகள் குழறும் (பட். 266-268). கள்ளை உண்ட கலம் கழுவப்படுதலின் அந்நீரையுண்டு வெறிகொண்ட இறாமீன செருக்கிப் பூட்டிய நாண் அற்ற வில்தெறிப்பது போலத் துள்ளி நெற்கூடுகளின் அடியிடத்தே விழும் (அகம். 96:1,2). குடிமக்களைக் கொண்ட சிற்றாரின்கண் வரகாகிய உணவுப்பொருள் நிறைந்த கூடுகளின் பக்கத்தே வெருகின் ஏற்றை, தன பிணவின் பசிநீக்கச் சேவலைப் பிடிக்கப் பதுங்கியிருக்கும் (அகம். 367:5-12). தலைவியின் தாய் மனை மலையை ஒத்த அடுக்கிய நிலையமைந்த நெடிய நெற்கூடு உடையது (நற். 26:3,4). எருமை உழவன் மலையைச் செய்து வைத்தாற் போன்ற உயர்ச்சியை யுடைய நெல்லைக் கொண்ட பல பெரிய கூடுகளைக் கொண்டவன் (நற். 60:1,2).

2. பறவைக்கூடு. வீட்டின் ஒருபுறம் தொங்கவிடப்பட்ட வலம்புரிச் சங்கம் தூக்கணங்குருவியின் அசையும் கூடு - பறவைக்கூடு - போன்று தோன்றியது (புறம். 285:11,13). கடிதாகக் கொட்டி வருத்தும் மிகுதியான குளவிகள் தம்மில் நெருங்கி உறங்கும் செழுங்கூடு நெல்லின் அளவையை அறியக் குவித்து வைத்த உறை போன்றிருந்தது (புற. 71:4-7). குடிவின் வாயிலில் திணைப்புணங் காப்போர் பரண்மேல் கட்டிய குடிப்போலக் கோழிக்கூடு இருந்தது (பெரு. 51,52). தூக்கணங்குருவி பனைமரத்தில் தொடுத்த கூட்டினும், தன் ஊர் மக்கள் மயங்கியிருந்ததாக அறத்தொடு நின்று தோழி தலைவிக்கு உரைத்தாள் (குற. 314:5-7).

3. விலங்குக்கூடு. மிக்க வலிமையுடைய கூட்டில் உறைகின்ற சுரடி முதலிய வலிய விலங்குகள் புலியுடன் சேர்ந்து முழங்கும் (மது. 676,677). புலிக் குட்டி கூட்டில் அடைபட்டிருந்து வளர்ந்தாற் போன்று திருமாவளவன் பகைவர் காவலிடத்தே இருந்து வளர்ந்தான் (பட். 221,222)

4. உட்யோம். இருப்பையின் கூடு - உட்பொய் - கொண்ட குவிந்த வெள்ளியபூ, யானை மருப்பில் கடைந்தியற்றிய கழங்கு போன்றது (கூடு என்பதற்கு இதம் என்று பொருள் கொள்ளும் வே. வி.) (அகம். 135:8,9).

கூடுநர் - கூடுகின்றவர். குன்ற நாடனாகிய தலைவன் உயர்குடிப் பிறப்புடையவன்; தன்னுடன் கூடு நரை - கூடுகின்றவரை - பிரியாதவன் என்று மணந்து கொண்ட தலைவி தோழியிடத்துக் கூறினாள் (அகம். 352:7,8).

கூத்தர் - ஆடுநர். புறத்தே நின்றவர்க்கு வயலகத்து நின்றோர் புயத்து எறிந்த கரும்பின் கழைபட்டுத் தாமரைப்போது சிதைந்ததால், சோழன் நலங்கின்னியின் அகநாடு கூத்தரின் - ஆடுநரின் - ஆடுகளத்தை ஒத்தது (புறம். 28:11-14).

கூத்து - நாடகம். தனி நிற்கும் மகளிரைக் கண்டால் தன் காம வேட்கையைக் காட்டிக் கொள்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான் நடத்திய பெரிய தண்ணிய கூத்து - நாடகம் - ஊர்க்கெல்லாம் வருத்தமாய் விளைந்தது எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 65:27-29). தலைவியின் மகன் வெகுளக் கருதினவரை உவகையாகிய கூத்து ஆட்டுகப்பான் (கவி. 85:34).

கூதனம் - ஒருவகைச்செடி. கூதளம் கவின் பெற்ற மலை மல்கை நாளும் தன்மை யுடையது பிட்டங்கொற்றினின் முன்றில் (புறம். 168:12). நறுமணம் கமழும் மலைமல்கையொடு கூதளம் தழைத்து விளங்கியது

(புறம். 380:7). கைவண் செழியனின் வனங்கெழு சிறு மலையில் கூதனம் கமழுகின்ற பக்கமலையில் தோன்றிய மூங்கில்போலும் பணைத்தோள்களை உடையவன் தலைவி (அகம். 47:15-18). தோட்டத்திலுள்ள குளிர்ந்த பள்ளத்தில் தோன்றிய கூதனம் குழைய இண்ணிசை அருவி வீழ்ந்தொலித்தது (அகம். 68:1-3). பாகற்கொடிகள் கூதளத்தின் முதிய இலைகளை யுடைய கொடிகளின் கூட்டத்திற் கிடந்ததைந்தன (அகம். 255:13,14). காட்டு மல்லிகை மலருடன் கூதள மலரையும் சேர்த்தொடுத்த கண்ணியைத் தலைவன் அணிதல் (அகம். 272:8). வானில் விசைத்தெறிந்த கூதள மாலைபோல வெள்ளாங்குருகு கடற்பக்கத்தே நாட்காலையில் பறந்து வளைந்து பரவியது (அகம். 273:1-3). மழைபெய்த பெருந்தண் சாரலில் கூதிர்க் காலத்தில் கூதள மலரின மணம் வீசும் வண்டின் இனிய குரலை அகணம் கூர்ந்து கேட்கும் (நற். 244:1-4). காந்தள் மலர்ந்த மலைச்சாரலின் ஊண் கூதளம் செழித்திருந்தது (நற். 313:6-8). குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை, தேற்றா என்பவற்றின் மலராற் புனைந்த கண்ணியை யுடையவன் தலைவன் (நற். 376:5,6). கூதளி, கூதாளம் காண்க.

கூதளி - ஒருவகைச்செடி. குறிய அடியையுடைய கூதளி - கூதளஞ்செடி - நெடியமலையில் அசைந்தாடியது (கூதளி எனவும் பாடம்) (குற. 60:1). கூதளம், கூதாளம் காண்க.

கூதாளம் - ஒருவகைச்செடி. வேலன் காட்டுமலலிகையுடன் வெண் கூதாளத்தையும் சேர்த்துக் கட்டிய கண்ணியன் (முரு. 190-192). பரதவர் தாழையின் அடியிடத்தே நின்ற வெண்கூதாளத்தின் தண் பூவாற் செய்ய மாலையை உடையவர் (பட். 84,85). வெண்கூதாளத்தின் அசையும் கொததிலுள்ள வளம் பொருந்திய கட்டலிந்த மலர் புதரிலுள்ள கிளைகளில் குருகு இருந்தாற் போன்று காணப்பட்டது (அகம். 178:8-10). கூதாளத்தின் உள்துளையுடைய புதுமலர் மலைப்பக்கத்தில் ஒருபடித்தாக ஆர்க்குக் கழன்று உகுதல் கைவளை உகுதலுக்கு உவமை (குற. 282:4-7). கூதளம், கூதளி காண்க.

கூதிர் - கூதிப்பருவம். கூதிர் - கூதிப்பருவத்து - பருந்தினது கரிய சிறகு கிழிந்து தொங்கும் துணிக் கு உவமை (புறம். 150:1,2). கோவலர் குளிரால் நடுங்க, விலங்குகள் மேயதலை மறக்க, மந்தி குளிரால் நடுங்க, பறவைகள் நிலத்தே வீழ, கறவை குளிரால் தன் கன்றினை உதைக்க, குன்றினைக் குளிரச் செய்யும் கூதிர்க் கால இரவில் முகண்டையும் பீர்க்கும் புதல்தோறும் மலர், நீரை எதிரேற்று வரும் கயல் மீனைக் கொக்கும் நாரையும் கவர்ந்துணை, வெண்மேகம்

சிறுதுவலையைத் தூவக் கற்க, நெல் சுதிர்சாய்த்து வளங்க, கழகின் பகங்காய் சேருகொன முற்ற, சோலையின் கிளைகளில் மழைத்துளி வீழ, முடலையாக் கை முழுவலி மாக்கள் கள்ளருந்தி மழையை யும் பொருட்படுத்தாது தெருவில் திரிய, மடவரன் மகளிர் பித்திகப்பூ கமழப் பொழுதறிந்து விளக் கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவிக் கைதொழுது மாலைப் பொழுதைக் கொண்டாட, மனையுறை புறவு இரையுண்ணாது மதலைப் பள்ளியில் மாறி மாறித் தங்க, ஏவன் நறுமணக் கலவையைக் குரைக்க, மகளிர் மாலை அணியாராய்ச் கின்மலர் பெய்ய, வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம் தென் புலச் சந்தனத்தோடு பயன்படாது கிடப்ப, மகளிர் மயிர்ச்சந்தனமாகிய விறகிலே நெருப்பை யுண்டாக்கி அகிலோடே அயிரையும் புகைப்ப, ஆல் வட்டம் உறைவிடப்பட்டுச் சிலந்தியின் நூலால் சூழப்பட்டு முளைக்கோலில் தொங்க, மக்கள் க்தவடைத்துக் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணாது நெருப்பின் வெம்மையை நுகர, ஆடம்மகளிர் ஊழ நரம்பினை முலையின் வெப்பத்தில் தடவி யாழைப் பண்ணுமுறையில் நிறுத்தக் கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்தக் கூதிர்ப்பருவம் வந்து நிலை பெற்றது (மே. 3-73). கொடிச்சியரின் தந்தையர் மழைபெய்த மன்னுயிரெல்லாம் துயினை நன்னிர வில், காட்டில் வேட்டைக்குச் சென்றதால் துயி லிடம் பெறாது புவிதோல் படுக்கையில் கூதிரக் காலத்தே இல்லத்தில் தங்கினர் (அகம். 58:1-6). பிடவ மலர் மணத்தைக் கூதிக்காலத்திலும் பனிக் காலத்திலும் வாடைக்காற்று தூற்றியது (அகம். 183: 11-13). முகண்டை வெண்மலர் விரிய, வெண்காந் தள மலர் அணிந்த கோவலர் நீர்திகழும் கண்ணி யொடு மழையில ஆநிரையை ஒட்டிக்கொண்டு பெயர, மழை தெருவுதோறும் ஒழுகக்கூதிர்ப்பருவம் நிலைபெற்றது (அகம். 264:1-10). மழைத்துளி மிக்கு வாடைக்காற்று வீசும் கூதிர்யாமத்தில் நுளம் பினை ஓட்ட ஆண் அசைக்குந்தோறும் கழுத்தில் கட்டிய மணி ஒலிக்கும் (குறு. 86:3-6). ஊதையம் குளிரொடு கூதிர் உருவத்தில் கூற்றம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி நோக்கி வரும் (குறு. 197:4,5). கூதிரில் கூதள மலரின மணம் பெருந்தன் சாரற் கண் வீசும் (நற். 244:1,2). கூதிரொடு கலந்து வேற் றுப்புலத்துள்ள வாடைக் காற்று தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியைத் துன்புறுத்தியது (நற். 341:8-10). கூதிர்க்காலத்து முல்லை மலரும் (நற். 366:5). தலை வன் ஊரிலுள்ள யாறு கூதிர்ப்பருவத்தில் கலங்கி யும் வேளிறு பருவத்தில் தெளிந்தும ஓடியது (ஐங். 45:1-3). விரைந்து வரும் மழையினையும் பொறுத்

தற் கரிய பனியினையும் உடைய கூதிர்ப்பருவப் பெருந்தன் வாடையினும் தலைவன் முந்திலந்தான் (ஐங். 252:3-8). 'மகன்னை மலரையும் சங்கையையும் புதல் அணிகின்ற, பனி விரவிய கூதிர்ப்பருவத்தில் கூட நம்மொடு உறைதலைத் தலைவர், நினைக்க மாட்டாரோ' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறி னாள். (ஐங். 456:3-5).

கூந்தல் - பெண்டிர் தலைமயிர். பாண்டியன் தலையா வங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் பகைவர் அவனுடன் பொருது மாய்ந்தமையால் அவர்தம் மகளிர் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு மிக விளங்கும் அறவை யொக்கும் அழகிய மெல் விய குவிந்த கரிய கூந்தலை - தலைமயிரை - கொய்து கொண்டனர் (புறம். 25:12-14). போர்க்களத்தில் பட்ட வீரரது புண்ணைத் 'தோண்டி அவ்வுதிரம் தோய்ந்த சிவந்த கையினால் தமது கூந்தலைக் கோதிப் பேய்மகளிர் பறைகொட்டி யாடுவர் (புறம். 63:2-5). 'என் உள்ளத்தை எள்ளிய மடவோன் வருந்துமாறு சென்று பொரேனாயின் தீதற்ற நெஞ்சத்தோடு காதல் கொள்ளாத பல்விருங் கூந் தல் மகளிரது பொருந்தாப் புணர்ச்சியிடை என் மாலை குழைவதாக' எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி வருகின் முரைத்தான் (புறம். 73:5-14). 'சீறியாழைப் பண்ணி வாசித்துக் கொண்டு நறுநாற்றம் அமைந்த தழைத்த கூந்தலையுடைய நும் விறலியர் பின்வர ஆடினீர் பாடினிராய்ச் செல்வீராயின, பாரி நுமக்கு நாட்டையும் மலையையும் ஒருங்கே ஈவான்' எனக் கபிலர் முவேந்தரையும் எளவிக் கூறினார் (புறம். 109:15-18). கரிய பலவாகிய கூந்தலையுடைய மடந்தையர்க்குத் தந்தை பாரி (புறம். 120:17). 'விறலி, நீ மாட்சிமைப்பட்ட நினது மணம் வளரும் கூந்த லில் மலைக்காற்று வந்தசைப்பப் பீலிமயில் போலக் காட்சியுண்டாகுமாறு நடந்து மாரியன்ன வண்மையையுடைய தேர்வேள் ஆணயக் காணச் செல்வாயாக' என்று விறலி ஆற்றுப்படுத்தப் பெற் றான் (புறம். 133:3-7). 'பேகனே, என்னை நயந்து பரிசில் நலகுவையாயின், நீ அருளாமையால் மெலிந்து அருந்துயருழக்கும் நின திருநதிழை யரி வையது மயிற்பீலியைக் காலொன்றக் குவித்தாற் போன்ற தழைத்த மெல்லிய கூந்தலில் மணங்கம ழும் புகையைக் கொள்ளுவித்து மாலையைச் சூடு தற்கு நின் தேரினைக் குதிரைகள் பூண்பனவாக' என்றார் அரிசில்கிழார் (புறம். 146:4-11). 'தனிமை கொண்டுறையும், அரிவையது நெய்துறந்த மையி ருங் கூந்தலை மாசறக் கழுவிப் புதுமலர் அணிய இன்று நீ செல்குவையாயின், அதுவேயாகும் எம் பரிசில் என்று பெருங்குன்றார் கிழார் பேசனிடம்

அவன் மனைவி கண்ணகி காரணமாகக் கூறினார் (புறம். 147: 4-9). சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் மனைவியர் பலவாகிய கூந்தலையுடையவர் (புறம். 166: 16,17). பூதபாண்டியன்தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாயும் நிலையில் நீர் வடிந்த கூந்தல் புறத்தே வீழப் பெருந்துன்பம் மேவிய கண்ணளாய்ப் புறங்காட்டை நோக்கி மனம் சுழன்றாள் (புறம். 247: 5-7). கணவனை யிழந்த மகளிர் கூந்தலைக் கொய்து கொண்டு குறுந்தொடி நீக்கிக் கைம்மை நோன்பு நோற்றல் (புறம். 250:4,5). பாணன் தன் தலைவனைக் காணப் புறப்பட்டவளவில் மனையோள் ஒருத்தி விரித்து வருகின்ற கூந்தலை நோக்கி, அதனைத் தீநிமித்தமாகக் கொண்டு தெய்வத்தை ஏத்தித் தொழுது, 'அத் தலைவனைக் காணமாட்டேனோ என்று எதிர்வருவாரை வினவிச் சென்றாள் (புறம். 260: 3-8). நறிய விரைப் பொருள்களைத் துறந்த நரைத்த வெள்ளிய கூந்தலையுடையவள் செம்முது பெண்டு (புறம். 276:1,3). முதியோள் கொக்கினது தூவிபோன்ற வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலினள் (புறம். 277:1,2). ஓராடவராலும் தீண்டப்பெறாத குமரிமகளிர் கூந்தலைப் போன்று யாராலும் அணுகுதற்கரிய முள் வேலியைக் கொண்டது பாசறை (புறம். 301:2-4). குதிரை மறவன் போரிற் பெற்ற பொற்பூக்கள் விளங்கிழை மகளிராகிய விறலியரின கூந்தலைத் தமக்கிடமாகக் கொண்டன (புறம். 302:2,3). ஒலிமென கூந்தல் (புறம். 308:2, குறி: 2). கரிய வளைந்த தழைத்த புரியவிழ ஐம்பால் அமைந்த கூந்தலையுடையவர் விறலியர் (பதி. 18: 4,6). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் மனைவியின் தாழ்ந்த கரிய கூந்தல் நீராடபெறவில்லையாயின, இயற்கை மணம் கமழ்நது, நீராடபெறுமாயின் கார்காலத்தில் மலாவதான முல்லை மலரை அணியப் பெறுதலால் அம்மலர் மணம் கமழும் (பதி. 21:32,33). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலின பெருந்தேவி, வண்டுகள் மொய்க்குமாறு தழைத்த கூந்தலையுடையவள் (பதி. 31:23, 24, 28). இமயமலைச் சாரலில் ஊசலாடலை விரும்பிய சேயிழை மகளிர், உச்சிக்கொண்டையினையுடைய கவரிமயிர் போலும் கருமை பரந்த கூந்தலையுடையவர் (பதி. 43:1,2). வண்டுபடு கூந்தல் முடிபுனை மகளிர் (பதி. 48:4). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் தன் மார்பினால் பிணிககப்பட்ட மகளிரின் விரிந்த மெல்லிய கூந்தலாகிய மெல்லணையில் தங்குவான் (பதி. 80:18,19). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் தன்னால் போரில் கொல்லப்பட்ட பழையனுடைய

உரிமைப் பெண்டிரது பலவாகிய கரிய கூந்தலைக் கொண்டு திரித்த கயிற்றினால் அப்பழையனின் யானைகளைச் சகட வொழுங்கிற் கடாக்களாகப் பூட்டி ஓட்டினன் (பதி. ப. 5:13-17). தேனீக்கள் பரந்து மொய்த்த கூந்தலையுடைய விறலியர் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் மறப்பண்புகளைப் பாடுவர் (பதி. 54:5,6). தகடுரெறிந்த பெருஞ் சேரலரும் பொறையின் பெருந்தேவி நுண்ணிய கருமணலைப் போன்ற தாழிருங் கூந்தலை உடையவள் (பதி. 74:3,4). குளிர்ச்சியடையும்படி, மயிர்ச் சாந்து தடவப்பட்ட எப்பொழுதும் ஈரம் புலராத கூந்தலையுடையவர் மணமகளிர் (பதி. 89,15-17). இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெருந்தேவி வண்டார் கூந்தலையும் ஒண்டொடியையும் உடையவள் (பதி. 90:50). அனைத்த கூந்தலையுடைய மகளிரோடு வேலன் குன்றுதோறாடல் முருகன் அங்கு நிலைத்து நின்றலால் ஆகிய பண்பாகும் (முரு. 200,208,217). ஆற்றறல் போலும் கூந்தலையுடையவள் பாடினி (பொரு. 25,47). மகளிர் அகிற புகை யூட்டுதற்கு விரித்த அழகிய மெல்லிய கூந்தல போன்றது மயிலின் தோகை (சிறு. 262-264). குறுகிய அறவைத் தன்னிடத்தே கொண்ட கூந்தலையுடையவள் ஆய்மகள் (பெரு. 162). அரசனாகிய தலைவன் தங்கியிருந்த பாசறையில் கூந்தல் அசைந்துகிடக்கும் அழகிய சிறு புறத்தை யுடைய மகளிர் பாவைவிளக் குகள் அவிபுந்தோறும் கொளுத்திவிட்டனர் (முல்லை. 45-49). தொன்முது பெண்டிர், கோதிப் பிணை முடித்துப் போகட்ட வெள்ளிய பெரிய நரைக் கூந்தலையுடையவர் (மது. 407-409). மை ஒழுகி னாற் போன்ற செறிந்த கரிய கூந்தலையுடைய மயிலியலோரும் மடமொழியோரும் கல்லா மாந்த ரொடு மகிழ்ந்து தினைத்தனர் (மது. 417-420). காதலையுடைய துணைவரைப் புணர்தற்கு நயந்த மகளிர் தம் நன்னெடுங் கூந்தலில் பூசிய மயிர்ச் சாந்தினை அலைத்து நீக்கும்படியாக இரவுப் பொழுது வந்தது (மது. 549-552). மகளிர் குளிர்ச்சி மிகுதியினால் தம் கூந்தலிடத்தே 'மாலையிட்டு முடியாதவராய்ப் பலவாகிய கரிய அக்கூந்தலில் மங்கலமாகச் சில மலரையிட்டு முடித்தலை வேண்டி அகிலுடன் அயிரையும் (கண்ட சருக்கரையையும்) கூட்டிப் புகைக்குமாறு கூதிர்ப்பருவம் நிலைபெற்றது (நெடு. 53-56,72). பாண்டிமாதேவியின் செவிலித் தாயர் நரை கலந்த நறுமென் கூந்தலையுடையவர் (நெடு. 152,153). தலைவியும் தோழியும் அருவி யாடிச் சனைகுடைந்து, பொன்னிலே அழுத்தப் பட்ட நீலமணிபோல் சிறுபுறத்திலே தாழ்ந்து கிடந்த பின்னுதலையுடைய கரிய கூந்தலை நீரைப்

பிழிந்து ஈரத்தைப் புலர்த்தினா (குறி. 55-60). 'முட்டாச் சிறப்பினை யுடைய பட்டினத்தையே எனக்குரியதாகப் பெறினும் நீண்ட கரிய கூந்தலை யுடைய காதலி ஈண்டுப்பிரிந்திருப்ப யான் தனித்து நின்னுடனே வாரேன' என்று தலைவன் தன்னெஞ் சொடு கூறிச் செல்வழுங்கினான் (பட். 218-220). கொடிச்சியர் அறல் வீற்றிருக்கும் கூந்தலையுடைய வர் (மலை. 304). தாழ்மென் கூந்தலை யுடையவள் தலைவி (அகம். 21:4,5). வையைத் துறையைச் சார்ந்த சோலையில நறும்பல் கூந்தலை யுடைய பரத்தையைத் தலைவன் மணந்தனன் (அகம். 30: 9-12). தலைவி பல்லிருங் கூந்தலையுடைய மெல்லியல் மடந்தையாவாள் (அகம். 43:11). நீண்டு மழைக் காலையும் தன் ஒளியினால் கடந்து ஒளிரும் தாழிருங் கூந்தலையுடைய பரத்தை யொருத்தியைத் தலைவன் தன் மனையிற் கொணர்ந்து மணந்தனன் (அகம். 46:7-10). 'விரும்பி ஐவகையாக வகுத்த கூந்தலினையுடைய மையீரோதி மடலீர்' எனத் தலைவன் தலைவியையும் தோழியையும் விளித்தான் (அகம். 48:16-18). மகளிர் மணம் நாளும்படியான ஐவகைக் கூறுபாடமைந்த கூந்தலினையுடையவள் (அகம். 65:18,19). தலைவி தாழிருங்கூந்தலை யுடையவள் (அகம். 87:15). 'நாளை, காட்டினில் காந்தள் மலர்ந்தவிடத்தே தலைவியது இருள்மென் கூந்தலில் இன்புறும் துயிலைப் பெறுவாய்' என்று தோழி தலைவனுக்குப் பகற்குறி நேர்ந்தாள் (அகம். 92:7-13). 'நீளிருங் கூந்தல் மாயோள (அகம். 93:11). 'இரும்பல் கூந்தல் திருந்திழை (அகம். 94:14). வினை முற்றி மீண்ட தலைவன் தலைவியது கொத்தாகிய கூந்தல் அணிபெறுமாறு மலர்கூட்டினான் (அகம். 104:16,17). நறுமலர் வேய்ந்து காண்டற்கினிய குறும்பல் கூந்தலையுடைய பரத்தை யொருத்தியுடன் தலைவன் புனலாட்டயர்ந்தான் (அகம். 116:7-10). இகணை மரத்தின் பசிய மெல்லிய இலைகளை நெருங்கச் செறித்து வைத்தாலொத்த, வண்டுகள் மொய்த்து இருண்ட தாழிருங் கூந்தலையுடையவள் தலைவி (அகம். 131:1-5). தலைநாள் இரவில் தலைவி புத்துடையால் உடல்முழுதும் போர்த்திக்கொண்டு புழுக்க மெய்தியபோது வியர்வையைக் காற்று ஆற்றுமாறு தலைவன் அப்போர்வையினைக் கவர்ந்தர்னாக, அவள் தம் உருவம் வெளிப்பட்டு விளங்க மறையும் வகையறியாதவளாய் ஆம்பற்பூமாலையை நீக்கி வண்டுகள் ஒலிக்கும் ஆய்மலர் வேய்ந்த இரும்பல் கூந்தலின் இருளால் தன்னுடம்பினை ஒளித்து நாணி இறைஞ்சினாள் (அகம். 136:18-29). கூழைக கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர் (அகம். 141:16). 'நீர் குறைந்த அறவை யொத்த இரும்பல் கூந்தல் அகற்சி

யில்லாத பிடரியின்பாலுள்ள அணியுடன் கூடி அசையுமாறு காதலி நள்ளிரவில் மெல்ல வந்து இன்மொழி பேசித் தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்' என்று தலைவன் உவந்தனன் (அகம். 142:18-26). தலைவியது ஐம்பாலாகிய சிறுபல் கூந்தலை அதனிடத்து வேயப்பெற்ற மாலையுடன் கையாற் பற்றி அருளாது செவிலி அவளது முதுகில் அடித்தனள் (அகம். 148:18-20). தலைவியின் பின்னும் படி வளர்ந்து நெளிந்த கூந்தலையும் பிற வனப்புக் களையும் நோக்கி நீடு நினைந்து அன்னை அவளை அருங்கடிப்படுத்தினள் (அகம். 150:1-6). தலைவியின் கூந்தல் பின்னல் நெகிழ்ந்தமையால் நெறிப்புடன் பிதிர்ந்திருந்தது (அகம். 158:4). 'சூடியுள்ள மலர்களில் வண்டுகள் தேனை உண்ணுமாறு தோளில் தாழ்ந்து தழைத்த இரும்பல் கூந்தலையுடைய குறுமகள்' எனத் தலைவியைத் தோழி குறித்தாள் (அகம். 161: 9-11) தலைவி அறலென விளங்கும் கூந்தலையுடையவள் (அகம். 162:10). தலைவியைப் பன்னாளும் கூந்தல் வாரி நலம்புணந்த உதவியையுடையவள் நற்றாய் (அகம். 195: 8-10). தலைவி தோளில் தாழ்ந்து இருண்ட குவையிருங் கூந்தல் உடையவள் (அகம். 197:10,11). தலைவி கார்காலத்து மணங்கமழும் கூந்தலையுடையவள் (அகம். 198:5). 'வாணன் சிறுகுடியிலுள்ள சோலை போல் மணங்கமழும் கூந்தலையுடையவள் தலைவி (அகம். 204:12-14). 'சோழரின் காவிரியின் வடிந்த நீர் வரிவரியாகச் செய்த அறல் போல நெறிந்த கூந்தலையுடையவள் தலைவி (அகம். 213:21-23). 'தோழி, புறத்திலே தாழ்ந்து தோளில் படிந்து, தும்பி, வண்டு ஆகியவற்றின் கூட்டத்தை யொக்கும் சுரிந்து வளைந்த நுண்ணிய கருநிறம் வாய்ந்த ஐம்பாலை முழுதும் வசரிக் காட்டுமல்லி கையொடு குவளை மலரைத் தொடுத்த மாலையைச் சூட்டப்பெற்ற நின் மண்ணுதலமைந்த கூந்தலிற் பொருந்திய துயிலைக் காதலர் தாம் பிரிந்த வீடத்து மறந்து கண்படுதல் எங்ஙனம் இயலும்' என்று தலைவியிடத்துத் தோழி கூறினாள் (அகம். 223: 9-16). பூவால் புனையப்பெற்ற புயலெனத் தழைத்த தாழிருங் கூந்தலையுடையவள் எனத் தலைவியைத் தலைவன் கருதினன் (அகம். 225:14-16). 'நினது அசையும் வண்டொலிக்கும் உச்சியையுடைய பூவிதழ் பொருந்திய கூந்தலின்கண் பொருந்தித் துயின்றோராகிய தலைவர் அதனை நினைந்துதம் நெஞ்சருகுதலால் விரைந்து வருவர்' என்று தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (அகம். 231:9-15). 'தலைவர் நினது கரிய ஐம்பகுப்பான கூந்தலிற் பெறும் இனிய துயிலை மறந்து பொருள்வயின் பிரிவு நீட்டித் திரார்' எனத் தோழி தலைவியை

ஆற்றிவித்தாள் (அகம். 333:14,15) பூக்கள் நிறைந்த கூந்தலை யுடைய பரத்தையொடு தலைவன ஆற்றின்கண் புனலாடினான் (அகம். 346:5-7). இடையினைக் கடந்து தழைத்து வளர்ந்த தாழிருங் கூந்தலை யுடையவள் தலைவி (அகம். 253:23). நரை வீராவுற்ற நறுமென் கூந்தலினர் செம்முது செவீ வியர் (அகம். 254:1,2). தலைவி தனது பொலிவுற்ற ஓதியை நெருங்க வாரி மரம்பூக்களைத் தொடுத்தணிந்த தேம் பாய் கூந்தலில் பலவாக மொய்க்கும் வண்டுகளைக் கடிந்து பாதுகாத்தலையும் தேற்றா தவளாய்த் தலைவனுடன் ஏகினாள் (அகம். 257:4-9). பாதிரிமலர்களை அதிரலொடு கலந்து அழகு பொருந்தத் தலைவி தன் சிலவாகிய ஐம் பகுப்பை யுடைய கூந்தலில் செருகி, மரம்பூவையும் சூடி, அணி மாண் சிறு புறங்காண்டற்கு முன்னே நடந்து செல்லுமாறு தலைவியை உடன்போக்கினில் தலைவன் வேண்டினான் (அகம். 261:1-8) விளங்குகின்ற ஒளி வாய்ந்த நிழலிடத்துள்ள அறல்போலக் குழன்ற கூந்தலினை யுடையவள் தோழி (அகம். 265:7-9). நரந்தம் மணக்கின்ற குவையிருங் கூந்தலையுடைய இளந்துணை மகளிரொடு தலைவன் தலைப்புணை தழுவிப் புனலாடினான் (அகம். 266:1-9). 'எனது தோளே கட்டுந் தறியாக, என் கூந்தலால் தலைவனைப் பிணித்து அவன் மார்பினைச் சிறைப்படுத்துவேன்' எனப் பரத்தை சூளுரைத்தாள் (அகம். 276:11,12). பொருள்வயிற் பிரிந்துபோகும் தலைவனது நெஞ்சு இடைச்சுரத்தே மலரெனப் புலமெலாம் கமழும் மணத்தினை யுடைய கரிய பலவாய கூந்தலமைந்த தலைவியின் தோளழகை நினைந்தது (அகம். 291:21-25). காஞ்சியின் மலர் விரிந்துதிர்ந்த நறுந்தாதினை அணிந்த கூந்தலையுடைய பரத்தையொடு தலைவன் பொழிலில் துயின்று வையையில் புனலாடி வந்தான் (அகம். 296:1-6). தலைவன் பிரிவுணர்த்திய நிலையில் தலைவி கலங்கி அறலை யொத்த கூந்தலில் மறைந்து நின்று வெய்துயிர்த்துப் பருவரல் எவ்வமொடு அழிந்து பெருவிதுப்புற்றாள் (அகம். 299:10,16-21). 'நாடனே, நீ பகலில் வருவையாயின், திணைப்புணத்தில் எம்மொடு கிளி கடிந்திருந்தும் சுனைக்குவளையின் தேம்பாய் பூக்களைச் சூடியதலைவியது கூந்தல் மெல்லணையில் துயின்றும் பெயர்குவை' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 308:6-15). வண்டு மொய்க்கும் கூந்தலை யுடையவள் எனத் தலைவியைக் குறித்தனர் தோழி (அகம். 319:10). தலைவி தழைத்த பலவாகிய கூந்தலை யுடையவள் (அகம். 334:17). தலைவி தண்ணெனத் தாழையின் தாதாகிய

துகளை அப்பிய கூந்தலின் மெல்லகத்தில் விரும் பப்படும் பூவிதழைச் சேர்த்துப் பின்னி மகிழ்ச்சி மீனை அணிபெறக் கொண்ட முறுவலுடன பள்ளியிடத்தேயிருந்து தலைவனொடு நன்மொழி நவின்றாள் (அகம். 353:18-23). தழைத்த பலவாய கூந்தலையுடையவள் தலைவி (அகம். 356:16). 'மலர் நிறைந்த கூந்தலையுடைய காதலி' என்று தலைவன் தலைவியைக் குறிப்பிட்டான் (அகம். 371:14). இரும்பல் கூந்தற் சேயிழை மடந்தை (அகம். 373:10). மனையகத்தில் வதுவை மகளிரின் கூந்தல் போல மணம் கமழமாறு காற்று வேங்கைப் பூந்தாதுக்களை உதிர்க்கும் (அகம். 378:1-4). தலைவன் பெரிதும் ஊக்கமுறுத்த ஊக்கங்கொண்டு, தலைவி தன கூந்தல் ஆடும் மயிலின் தோகைபோல் பொங்கிப் பரக்க அவனுடன் போனாள் (அகம். 385:13-17). பரத்தை தலைவியின் இல்லத்திற்கு மெல்ல வந்து அவளிடத்து நல்ல மொழிகளைக் கூறித் தன் மணியாழி யணிந்த மெல்விரலால் தண்ணென அவளது நுதலையும் கூந்தலையும் நீவிச் சென்றாள் (அகம். 386:9-15). தலைவன் தலைவியது நெறிந்த கொத்தாகவுள்ள மயிர்ச்சாந்தணிந்த கூந்தலை ஆற்றி மலரணிந்தான் (அகம். 389:1,2). 'உச்சியிலுள்ள பூங்கொத்துக்களைப் பெற்று மயிர்ச்சாந்தினைக் கொண்டு இருண்டு இமைய மலைக் காமைபோல மணங்கமழும் கூந்தலையுடைய அரிவையே' எனத் தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (அகம். 399:1-3). 'தும்பியே நீ அறியும் பூக்களுள் இவ்வரிவையின கூந்தலைப்போல் நறுமணமுடையனவும் உள்ளனவோ' எனத் தும்பியை வினவுவோனாய்த் தலைவன் தலைவியை நலம் பாராட்டினன் (குறு. 2). சங்குமணிக் கோவை போன்ற வெள்ளிய நன்னெடுங் கூந்தலை யுடையவள் அகவன் மகள் (குறு. 23:2,3). 'நரந்தம் பூவின் மணம் கமழ்கின்ற குவையிருங் கூந்தலையுடைய மடந்தையே' என்று தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (குறு. 52:3,4). 'யாம எம் கூந்தலிடத்து ஆம்பலின புறவிதழை யொடித்த முழுப்பூவைச் செருகிப் பெரும்புனல் வந்த நீர்ததுறையிலே புனலாட்டயரத் தலைவனொடு செலவோம்' என்று பரத்தை தலைவிகுப் பாங்காயினார கேட்பக் கூறினாள் (குறு. 80:1-3). 'என்னால் விரும்பப்பெற்றிருப்போளாகிய காதலியின் தேம்பாய் கூந்தல் உறையூர் நீர்த்துறை நுண்மணலாகிய அறல் நீண்டு படிந்தாற் போன்ற நன்னெறிப்பையும் நறுமணத்தையும் தண்மையையும் உடையன' எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி உவந்தான் (குறு. 116). 'என் காதலி நீண்ட கூந்தலையுடைய

வன்; அவளை யான் எவ்வாறு மறந்துறைவேன்' எனத் தலைவன் பாங்கள் கழறியதை மறுத்துரைத் தான் (குறு.132:2,3). 'காதலியது கரிய பலவாகிய கூந்தலின இயற்கையழகைக் கண்டு, உப்புவண்டி பெருமழைக்குக் கரைந்து வீழ்ந்தாற்போலக் காமத் தால் நாணழிந்து, விழைந்ததன் பின்னும் விழைந்தனை' எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (குறு. 165). 'இவ்விளவேனிற் காலத்தினும் தலைவர் மீளாமையால் புனையப் பெறாமலுள்ள எனது வறிய கொத்தாகிய கூந்தலை யான் வறிதே தடவுகின்றேன்' எனத் தலைவி தலைவனின் பிரிவினையே தோழியிடத்து வன்புறை எதிரழிந்துமொழிந்தாள் (குறு. 192:5,6). ஓரியின கானத்தைத் தீண்டி வீசுகின்ற காற்றைப் போலக் கமழும் நெறிப்பமைந்த கூந்தலாகிய மைபோலும் தண்ணிய ஓதியையுடைய மாயோள் எனத் தலைவியைத் தலைவன் குறித்தான் (குறு. 199:3-5). குனறத்தில் போரிடும் களிறுகளால் மிதிபட்ட நெரிந்த அடியையுடைய வேங்கைமரம் குறமகளிர் தாம் கூந்தலின்கண் அணிந்து கொள்ளுதற்கு நின்றபடியே கொய்யும்படி மலரும் (குறு.208:1-4). தலைவி வெட்சியின் முறுக்கவிழ்ந்த பல போதுகள் இருந்து கமழும் மையிருங் கூந்தலையுடைய மடந்தையாவாள் (குறு. 209:5-7). 'நாடனே, நினைக்கு யாம் செய்த நன்றியை மறந்து விடாதிருப்பாயாயின் இத்தலைவியது மயிற்பீலியை யொத்த தழைத்த மெல்லிய கூந்தல் நினக்கே யுரியவாம்' எனத் தோழி வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 225:2,5-7). 'யாம் வினைமுடித்த உள்ளத்தோடு இத்தலைவியை யெய்திக் குவளை மலர் மணக்கும் இவளது நறுமென கூந்தலாகிய மெல்லணையிலே இருக்கின்றேம்' எனத் தலைவன் உவந்தான் (குறு. 270:4-8). 'மணம் கமழ்கின்ற கரிய கூந்தலையுடைய கொடிச்சியின தோளைத் தீண்டலும் இயைவதோ' என்று தலைவன் தலைவியின் அருமையைப் பாங்களிடம் கூறினான் (குறு. 272:1,8). 'மணம் கமழும் அகிற்புகையும் சந்தனப்புகையும் மணக்கின்ற, அறல் போலும் கூந்தலையுடைய கொடிச்சியின முறுவலொடு செருகிய பார்வையை யான நினைத்துப் பார்ப்பேன்' என்பது தலைவியைக் குறித்த தலைவன் கூற்று (குறு. 286). 'குவளை மணம் கமழ்கின்ற குவையிருங் கூந்தலையுடைய மாயோயே' எனத் தலைவன் தலைவியை விலித்தான் (குறு. 300:1,4). மலையனது முள்ளூர்க் கானம் போல மணம்கமழவந்து இரவில் தனக்கேற்ப நடந்து கொண்ட

தலைவி, கூந்தலில் அணிந்த பல்வகை மலர்களை யும் பிறறறியாமல் உதிர்த்துவிட்டு மயிர்ச்சாந்திட்டுக் கோதிய நறுங்கதுப்பில் எண்ணெயைத் தடவித் தன்னொடு பொருந்தாத முகத்தையுடைய வளாய் வைகறையில் தமரொடு ஒத்து ஒழுகியமை கண்ட தலைவன் அவளை, 'இரண்டறி கள்வி' என உவந்து குறிப்பிட்டான் (குறு.312). நெடும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மகளிர் (குறு. 384:2). விளையாட்டு மகளிர் அடும்பின் மலரைக் கலந்து தொடுத்த நெய்தல் மலராலாகிய நெடிய மாலையைத் தம் நீரொழுகும் கூந்தலில் அணிந்திருந்தனர் (குறு. 401:1-3). 'ஊரனே, நின் பிழையாத நன் மொழியைத் தேறிய இத்தலைவியின் பொன் போன்ற மேனியில் கருமணி போலத் தாழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல் நரையுடனே முடிக்கப் பெற்றாலும் அக்காலத்தும் இவளை முதியள் என்று நீ கைவிடாது பாதுகாப்பாயாக' என்று தோழி தலைவனிடம் தலைவியைக் கையடைப்படுத்தாள் (நற். 10). வண்டுகள் மொய்க்கும் மரம்பூக் கமழும் கூந்தலையுடையவள பரத்தை (நற். 20:2,3,7). வினைமுற்றி மீளும் தலைவனது வரவை இளையர் முன்சென்று அறிவித்தவுடன் தலைவி மெல்லென அதுகாறும் நீராட்டப் பெறாத கூந்தலை மாசறக் கழுவி, கைபுனைந்து சில மலர்களைக் கொண்டு பலவாகிய அம்முடியிலே அணிந்த நிலையில் அவள் வர அவள் மெய் துவள வந்து அவிழ்ந்து குலையும் முடியினளாய் அவனை அணைத்துக் கொண்டாள் (நற். 42:5-11). 'நெஞ்சே, அதிரற் பூவுடனே பாதிரி மலரையும் சேர்த்துக் கட்டிய் ணிந்த தலைவியது கூந்தலின் மணம்கமழும் நறுநாற்றத்தை நுகர்ந்து அவளது ஆகத்தை முயங்கிப் பிரியமாட்டேம்' என்று தலைவன் தன்னெஞ்சொடு கூறிச் செலவழுங்கினான் (நற். 52:1-5). மாயிருங் கூந்தல் மடந்தை (நற். 60:10). அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியா (நற். 110:6). தலைவன் செலவு ணர்த்திய நிலையில் தலைவி தன் பின்னிருங் கூந்தல் விரிய அதனுள் மறைந்தவளாய்ப் பெரிதும் நெஞ்சழிந்தாள் (நற்.113:5-8). தண்ணியவாய்க் கமழ்கின்ற தாழிருங் கூந்தலையுடையவள் தலைவி (நற். 137:1,2). 'கடைகுழன்று தழைத்த கூந்தலையுடைய மாயோள்' எனத் தலைவன் தலைவியைக் குறித்தான் (நற். 139:7). 'அரிசிலாற்றின் தெள்ளிய கருமணல் போன்ற இத்தலைவியது விரிந்த தழைத்த கூந்தலிடத்துத் துயிலுவதனை விட்டு யான் சிறு பொழுதும் அமையேன்' என்று தலைவன் செல்வழுங்கினான் (நற்.141:11,12). மகளிர் தம் கூந்தலின்

அணியும் கோதைக்கு அடும்பின் அலர்கலைக்
கட்டுவர் (நற். 148:2,3). ஐம்பாலாகம் பஞ்சுப்
பெற்று நெற்றி மேல் பொலிந்த தேன் பரங்கிய
கூந்தலாகிய ஒதியையுடையவன் தலைவி (நற். 160:
4,5). விதவி, மயிர்ச்சாந்தணிந்த கூந்தலையுடைய
வன் (நற். 170:1). 'தலைவி சிவ்வளைப் பன்கூந்தலன்'
(நற். 188:8). 'என் தழைத்த பலவாயி கூந்தல்
நலம் பெறுமாறு புனைந்த கோதையை வாடும்படி
செய்த பன்கலவனல்லையோ நீ' எனத் தலைவி பரத்
தைமைத் தலைவனிடம் புலந்துரைத்தாள் (நற். 200:
9-10). தலைவி குவளைமலர் மணக்கும் கூந்தலை
யுடையவன் (நற். 202:7). 'அழகு வினங்கும் கலா
வத்தை வியக்கும்படி விரித்து ஆடுகின்ற மயில்
போல, மலரணிந்த நின் கூந்தலைக் காற்று விரித்து
விட, நீ சிறிதே விரைந்து நடப்பாயாக' என்று
உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவியிடம் உரைத்
தான் (நற். 204:3-4). தலைவி சோலை, மலர்களை
முடித்தலால் அம்மலர் மணம் கமழும் வண்டுகள்
மொய்க்கும் நறுநாற்றத்தை யுடைய இருள்புரை
கூந்தலையுடையவள் (நற். 210:2,3). நன்னன் தன்
பகையரசைப் போரில் கொன்று அவர்தம் உரிமை
மகளினைப் பற்றி வந்து அவர் கூந்தலைக் கொண்டு
கயிறுதிரித்து அக்கயிற்றால் அப்பகைவரின் யானை
களைப் பிணித்துக் கொணர்ந்த செயல் கொடியது
(நற். 217:3,10). புறத்தே தாழ்ந்து இருண்ட கூந்
தலை யுடையவள் தலைவி (நற். 224:1). தலைவியின்
தோழியர் முதலொடு கரிந்த வள்ளிக்கொடி போலப்
புறத்தழகெல்லாம் அழிந்து தழைத்த தாழிருங்
கூந்தலை யுடையராயினர் (நற். 225:1-3). தலைவி
அகிலினது நெய்ப்பூசி நீவுதலொழியாத மணங்கமழ்
கூந்தலன் (நற். 301:9). தலைவியும் தோழியும்
தம் தழைத்த பலவாய கூந்தலிலே வேங்கைப்
புதுப்பூக்களை அணிபெறப் புனைந்துகொண்டு
தலைவனைக் காணச் செல்வர் (நற். 313:1-5).
கொல்லிமலையிற் பூத்த சிறுபசுங்குளவியின் செவ்வி
மணங் கமழ்கின்ற கூந்தலையுடைய அரிவையின்
தோள்களைத் தலைவனது நெஞ்சு பிரிந்தவிடத்து
நினைந்து மகிழ்ந்தது (நற். 346:7-11). 'விரும்புதற்
குரிய கருமணியின் நிறம் அமைந்த புனைநெடுங்
கூந்தலையுடைய அரிவை' என்று வினைமுற்றி
மீளும் தலைவன் தலைவியைக் குறித்துப் பேசி
னன் (நற். 374:6,9). 'அசைகின்ற கூந்தலையுடைய
வன் தலைவி (ஐங். 12:2,3). பைஞ்சாய்க் கோரை
போலும் கூந்தலையுடையவள் பரத்தை (ஐங். 70:
1-3). தலைவனின் மார்பிலணியப்பட்ட மாலையில்
தாதினையுண்ணும் வண்டு தலைவியின் மலர்
பொருந்திய கூந்தலில் வந்து மொய்த்தது பொறா

மல் காத்த பரத்தை தலைவனை வெகுண்டாள்
(ஐங். 82). 'நீ எமக்கு நல்காக்கால் யாம் தலைவி
யின் தோளையும் கூந்தலையும் படைப்ப பாராட்டி
யனாமே ஸாழ்தல் இயலுமோ' எனத் தலைவன்
தோழியிடம் இரந்து குறையுற்றான் (ஐங். 178).
தலைவனது துறையிடத்தே மகளிர் நாரையினம்
போல, நீரோழுதும் கூந்தலை விரித்துவர்த்துனர்
(ஐங். 188:1,2). 'எனது நிறையரு நெஞ்சத்தைக்
கவர்ந்து கொண்டு ஐனீத்தவன், கடற்கழியின்கண்
மலர்ந்த நெய்தற் பூக்கள் குடப்பட்ட கரிய பன
வாய கூந்தலையுடையவன்' எனத் தலைவன் பாங்
கனிடம் கூறினான் (ஐங். 191). தலைவி கொழுப்பன்
கூந்தலையுடைய மடவரன் ஆவன் (ஐங். 198:1,2).
தலைவி குவளை மலரின் உள்ளகம் போலும் கம
ழும் கூந்தலையுடைய மெல்லியவரவன் (ஐங். 225:
2,3). 'இரும்பல் கூந்தல் திருநதிமை அரிவை (ஐங்.
231:2). 'சந்தனம் மணக்கும் நின் மார்பு இப்போது
நறுமணம் கொண்டவளாகிய பரத்தையது கூந்
தல் மணத்தை யெற்று வண்டினம் மொய்க்கும்படி
மணக்கின்றமையால், யாம் நினை புறத்தொழுக்
கத்தை யறிந்தோம்' என்று தோழி தலைவனிடம்
கூறினாள் (ஐங். 240). 'குளர்க்குறவன் காதல் மட
மகளாகிய வண்டுபடு கூந்தலையுடைய கொடிச்சி
இளையளாயினும் ஆரணங்கினள்' எனத் தலைவன்
தலைவியைப் பற்றித் தோழியிடம் சொன்னான்
(ஐங். 256). 'இரும்பல் கூந்தலையுடையவள் கொடிச்சி
(ஐங். 281:3). பின்னிருங் கூந்தலநன்னுதற் குறமகள்
(ஐங். 285:1). பூக்கமழ கூந்தற் கொடிச்சி (ஐங். 290:
3). 'நாடனே, மங்கல மனைக்கண் இததலையியை
நீ இவ்வாறு வதுவை அயர்த்துக்கேதுவாக இவளது
பின்னிருங் கூந்தலில் பண்டு களவுக்காலத்திலேயே
மலரணிந்த நீ இன்று இவ்வதுவையிலும் இவட்கு
மலரணிந்து இனிது செயதனை' எனத் தோழி தலை
வனைப் பாராட்டினள் (ஐங். 294). கொடிச்சி கூந்
தல் போலத் தோகைமயில் அழகிய சிறகை விரிக்
கும் (ஐங். 300:1,3). விழாவைப் போலும் நறு
மணம் கமழும் தழைத்த கூந்தலையுடைய மாயோள்
தலைவி (ஐங். 306:4). தலைவி பல்லிருங் கூந்தல்
மெல்லியலோள் (ஐங். 308:1). தேம்பாய் கூந்தல்
மாஅயோள் (ஐங். 324:5). 'முடிப்பதற்குரிய நீட்சியை
யும் அடையாத கூந்தலையுடைய என் மகள் தன்
தலைவனான காளை காப்பக் கடுவனு மறியாத
காட்டினைக் கடந்து சென்றாளே' எனத் தலைவ
னுடன் போன தலைவியை நினைந்து தாய் இரங்
கினாள் (ஐங். 374). 'மாஅயோயே, யாம் வேந்தனுக்
குப் பாசறைத் தொழிலில் வெற்றியை யுதவி நம்
நாட்டிற்குப் போதரும் பொழுது நின் முல்லை

மணக்கும் கூந்தல் கமழ் கொள்ளுமாறு நல்ல புல இனப்பங்களைக் காண்போம்' என்று பாசறைக்கண் தலைவியின் உருவு வெளிப்பாடு கண்டு தலைவன் கூறினான் (ஐங். 446). 'புதாமிசைப் பூத்த நறுமலர் களைக கவின பெறத் தொடுத்து நின் நலமிகு கூந்தலில் தகைகொளப் புனையுமாறு தலைவர் விரைந்து வாராது பிரிவு நீட்டித்திரார்' என்று தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள். (ஐங். 463:1-3), 'அரிவையே, நினைனை நினையுநதோறும் கலிமும் நெஞ்சமொடு யாம் நினைது. பினைருங் கூந்தலின் நன்னலத்தைப் புனையக கருதி வந்தேம்' என வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தலைவியிடம் உரைத்தான் (ஐங். 498:3-5). 'பேரமர்க் கண்ணியே, நினைனைப் பிரிந்துறைந்த தலைவர், நினக்குத் தோள்துணையாக வந்தனராதலால் இனி, நின் போதவிழ கூந்தலும் பூவணிதலை விரும்புவதாக' எனத் தோழி தலைவிக்கு அவரது வரவு கூறினான் (ஐங். 498: 3-5). 'நீ பாண்டரங்கமென்னும் பெயர் பெற்ற கூத்தினை ஆடுங்கால் வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தலாளோ (உமையமமையோ) தாளத்தினிடை நிகழும் காலத்தையுடைய தூக்கினைத் தருவாள்' என்று வினவும் முறையில சிவபெருமான வாழ்த்தப் பெறுகின்றார் (கலி. 1:9,10). 'மழை விரும்புகின்ற கரிய கூந்தலையுடையவளே' எனத் தலைவி விளிக்கப் பெறுதல் (கலி. 14:4;80:2;131:21). நீலமணி ஒளி விட்டாற போன்ற தலைவியது கூந்தலில் புழுக்குநெய் பூசித் தாயர் ஐவகையாக முடித்த இள, அமச, செவ்வியைத் தலைவன் களவொழுககததே, பாராட்டினான் (கலி. 32:12,13). 'மையுன் கண்ணினை யுடையாய், நமது நெறித்த கூந்தலைப் பிணியிய பின்னல் விடும்படியாகத் தலைவர் விரைந்து வந்தார்' என்று தோழி தலைவியிடத்துத் தலைவனது வரவுரைத்தான் (கலி. 33:28-31). 'அழக மைந்த கூந்தலையும் பூமணம் வீசும் கதுப்பினையும் உடையவளே' எனத் தோழி தலைவியை விளித்தான் (கலி. 40:8-9). தாழிருங் கூந்தலையுடையவள் எனத் தலைவி தோழியைக் குறித்தான் (கலி. 42:29). 'இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடையவள் தலைவி (கலி. 49:18). 'பொன்னாற் செய்த மகரவாயாகச் சமைந்த தலைக்கோலம் விழுங்கிக் கிடந்த, நரந்தமபூ மணம் கமழும் என கரிய கூந்தலின் முடியைத் தலைவன் எஞ்சாது மிகப்பிடித்து, அதிலே நலம்பெறக் கட்டியிருந்த மாலையை விரலால் முறையாகச் சுற்றி அதனை மோந்து பார்த்தான்' என்று தலைவி தோழிக்குரைத்தான் (கலி. 54:5-8). 'கண்டவரை அவ்விடத்தே அரும்படர் செய்து போகின்ற பரந்து தழைத்த கூந்தலை

யுடையவளே' எனத் தலைவியை விளித்தான் தலைவன் (கலி. 84:5,6). தன்னால் குறியிடம் பெற்றபரத் தையருடைய குரலமைந்த கூந்தலின் முடியைத் தலைவன் வகிர்ந்து கைசெய்து முடித்தலால் அம் முடியிலிருந்த பூந்துகள் அவன்மேல் வீழ்ந்து கிடந்தது (கலி. 73:19,20). 'நின் பாணன் நோதிறப்பன் பாடியவாறு எம்மனைக்கண் நீ சென்று சேர்ந்த, பரத்தையர் மனையைக் கேட்டு வாராதிருந்தலையான் பெறுவேனாயின மாசறக் கழுவுதலுற்ற நீல மணியை, 'நீ எனக்கொவ்வாய்' என்று ஏசும் என்கரிய கூந்தல் பூவணிந்து வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் அழகைப் பெறுதலையும் யான் விருமபேன்' எனத் தலைவி தலைவனிடம் ஊடலொடு கூறினான் (கலி. 77: 16-19). பரத்தையர் கூந்தலின் மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையவளாயத் தலைவன் அமகக் கிழத்தியிடத்தே வந்தான் (கலி. 78. 17,18). தலைவன் பரத்தையிற் பிரிதலால் தலைவி பூவில் லாத வறுங்கூந்தலோடு இருந்தாள் (கலி. 80:22). பரத்தைமைத் தலைவனிடத்து ஊடல கொண்ட தலைவி அவனிடம், 'யாம் நின்னைக் காணுமிடத்து வெருவுவோம்; ஆதலால் நீ எம் கூந்தலைத் தீண்டாதே நீங்குவாயாக' என்றாள் (கலி. 87:1,2). பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தொட்டவுடன் தலைவி, 'யார் இவன்; எம் கூந்தலைத் தொடுத்தற்கு இவன் என்ன தொடர்புடையன்' எனத் தன்னெஞ்சொடு கூறினான் (கலி. 89:1). தலைவன், தலைவியிடத்துக் கற்பித்துச் சொன்ன கனவினுள், பூக்கொய்யுமிடத்து வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்ட மகரிருளொருத்தி துகிலை ஒருகையாலே தழுவிக்கொண்டு மறறைக் கையினால் முடி குலைந்த கரிய கூந்தலைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் பாய்ந்தனள் (கலி. 92:42-44). பரத்தையரிடத்தே தங்கி வந்த தலைவன் கடவுளரைக் கண்டு தங்கி வந்தேன் என்று தலைவியிடம் கூறியதற்கு அவள், 'நறுமணம் கொண்ட குளிர்ந்த மயிர்ச்சாந்தமும் புழுகும் மணகுகும் அறல்பட்ட குரலமைந்த கூந்தலுக்கு நாட்காலத்தே அணியும் அணிக்கேற்ப நீ முதனாள் பூவைப் பலியாகக் கொடுத்துவிட்ட கடவுளரைக் கண்டாயோ ஆயின், நீ அவரிடத்தே செல்; இனி, அவ்வாறு செல்லாதொழியின் நின்னொடு மேவிய நெட்டிருங் கூந்தலையுடைய அக்கடவுளரெல்லார்க்கும் நீயில்லாமையால் முட்டுப்பாடு ஆதலும் உண்டு' என்று பரத்தையரையே கடவுளராக்கிக் கூறினாள் (கலி. 93: 21-24,33-36). பரத்தையைக் கூடிவந்த தலைவன் குதிரையேறி வந்ததாகக் கூறக்கேட்ட தலைவி, நீ ஏறிய குதிரை தான். ஐம்பால் பகுதி பிரியாத ஐவகை யமைந்த

கூந்தலாகிய பல மயிர்களைப் பலகாலும் கத்தரி கையிடும் சுவலினையும் மயிர்முடியின் மேலே விரித்து நிலைபெறுத்திய துஞ்சாகிய தலையாட் டத்தினையும் உடைய காமக்குதிரை' என்று பரத் தையைக் குறித்தே கூறினாள் (கவி. 96: 7-9, 18). தலைவனுடைய பரத்தையரை, 'நெறிதாழ் இருங் கூந்தல் நினபெண்டிர்' எனத் தலைவி குறித்தாள் (கவி. 97: 28). இடைமகளிர் நாரிருங் கூந்தலையுடையவர் (கவி. 101: 48). இந்தக் கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றின் சீற்றத்தை அஞ்சாது இதனைத் தழுவுவோன் இவ்வொள்ளிழையாளின் வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயில் பெறுவான்' என்பது ஏறுதழு வலின்கண் ஆயர் அறிவிப்பு (கவி. 104: 20, 21). களவுத் தலைவி தனது ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்றும்போது அது தலைவனால் சூடப்பட்ட சிறு முல்லைப் பூவின் மணம் கமழ்ந்ததற்குச் சுற்றத்தார் மனஞ்சுழன்று மாறுபட்டுச் சினந்தனர் (கவி. 105: 53-56). 'நெட்டிருங் கூந்தலாய்' என்று தோழி தலைவியை விளித்தாள் (கவி. 105-57). 'முற்றிழாய், நின் தாது சூழ் கூந்தலிலே யான் கோதையை அழகு பெறப் புனைகேனோ' எனத் தலைவி யிடத்துத் தலைவன் வினவினான் (கவி. 111: 11-13). தலைவன் சூடிவந்ததொரு முல்லைத் தொடையினையும் அதனாற் செய்ததோர் கண்ணியையும் தலைவி தன் கூந்தலில் இட்டு முடித்தாள் (கவி. 115: 4-6). இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய மகளிர் எனத் தலைவனுக்குரிய வேற்று மகளிரைக் குறித்தாள் தலைவி (கவி. 122: 12). 'இரு ள்று கூந்தலாள்' என்று மடலேறுந் தலைவன் தலைவியைக் குறித்தான் (கவி. 140: 33). பலவாய்த் தழைகின்ற கூந்தலாளாகிய தலைவி யொருத்தி தன்பண்புகளை யெல்லாம் நுகர்ந்து தனனைக் கைவிட்டவனை நினைந்து அழுதாள் (கவி. 145: 7, 8). 'தலைவனோடே கலந்த, சில மழை போல் நீண்டு இருண்ட கூந்தலின் அழகைப் பெறும் விலைவளத்தை யறிந்து அதனை மாற வறியாது அவன் கூறிய பொய்ய்மொழி யாகிய வலையிலே என்னெஞ்சு பட்டது' எனப் பிரிவாற்றாது கலக்கமுற்ற பெருந் திணைத் தலைவி பேசினாள் (கவி. 147: 18-21). வையையாற்றின் புதுப்புனல் வரவு அறிந்த மதுரை மகளிருள் சிலர் புனலாடச் செல்லுதற்காகத் தம் கார்கொள் கூந்தலைக் குழலாக முடித்தனர் (பரி. 12: 15). மதுரைக்கும் பரங்குன்றத்திற்கும் உள்ள இடைவழி நெருங்கி விளையாடும் மகளிரது கூந்த லினின்றும் மைந்தரது குஞ்சியினின்றும் வீழ்ந்த மாலைகளால் தடைப்பட்டு இயங்கும் வழி இல்லா தாயிற்று (பரி. 17: 26, 27). செவ்வேனின் திருப்பரங்

குன்றத்தின்கண் அவரது யானைக்குச் செய்யும் பூசையில் அவ்வியானை கவழங்கொண்ட மிச்சிலை உண்ணாதொழியின் பல மணமும் நிலைபெற்ற பின்னிருங் கூந்தலராகிய மகளிர் தம் காதலரது முறுவலொடு கூடிய தலையளியை எய்தார் (பரி. 19: 88-94). காரணி கூந்தல் மகளிர் சீரணி வையைக்கு அணிகொல்லோ, வையையின் நீரணி நீத்தம் இவர்க்கு அணிகொல்லோ என்று தேர்தற்கு அரிய தாய் இருந்தது (பரி. 22: 29-34). பூங்கொத்துக்களால் பொலிந்து தழைத்து அசைகின்ற கரிய கூந்தல் (பரி. 22: 46). நீலமணி போன்ற நிறத்தினையும் அழகினையும் கூறுகூறிக் அறல்பட்டுச் செறிந்து தழைத்துப் பொலிவுற்று விளங்கும் எழுச்சியினையும் கண்டோரால் புகழப்படுதலையுமுடைய கூந்த லமைந்த மகளிர் தத்தம் காதல் மைந்தரொடு குளவா யென்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய பூமுடி நாகரை (ஆதிசேடனாரை) வணங்க, அவர்க்கு நல்லவை எல்லாம் இயையும் (பரி. தி. 1: 60-63). நெய்யணி கூந்தலர் (பரி. தி. 2: 13). காதற் பரத்தையொடு புனலாடி யிருந்த தலைவன் புனல் வழியே விடுத்த மணங்கமழும் தாரினை வாங்கி இற்பரத்தை தன் கூந்தலில் சூட்டிக்கொண்டாளாள் (பரி. தி. 2: 34, 35). வையையாறு தன்னிடத்தே புனலாடும் மகளிருடைய கூந்தலினின்று சோரந்து வீழ்ந்த மலர்களால் நீர்நிறம் தோன்றாது (பரி. தி. 2: 85-87). 2. கூந்தலையுடையவள் (ஆகுபெயர்). மணம் பேச வந்தோர்க்கு மகள் மறுக்கப்பட்டுப் போர்க்குக் காரணமான தலைவி யொருத்தி, கூடல நகரை யொத்த குவிந்த 'கரிய கூந்தல் - கூந்தலையுடைய வள் - (புறம். 347: 6, 7). 'சிறப்புற்ற சிலவாகிய ஐம் பகுதிகளையுடைய கூந்தலது (தலைவியது) நல்லகம் பொருந்தி மனையில் தங்கிவிடின நீ வறுமையை அஞ்சுகிறாய்' எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சு நோக் கிக் கூறினான் (அகம். 123: 5-7). 'நிரைத்த முலையைரும்புகளைச் சூடி மெல்லியவாய் அறலென விரிந்த ஒலியிருங் கூந்தல் (தலைவி) தெளிந்திருப்பா னென்று பிரிவுணர்த்தும் வலிய சொற்களைக் கூறவும் வனமை யுடையையோ' எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சொடு வினவிச் செலவழங்கினான் (அகம். 191: 13-17). 'முலலை மலர்கள் மணம் கமழும் பல்லிருங் கூந்தல் நமக்கு எனன் உறவுடையவளோ' என்று தலைவன் உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற கண் தலைவியைக் குறித்து நெஞ்சொடு கூறினான் (குறு. 19: 3-5). 'வலவில ஓரியின கானம் போல் நறுமணமுடையவாகி, கரிய பலவாய்த் தழைத்த கூந்தல் யாம் வந்தனம் என்பதைக் கேட்பளாயின களிப்பினால் பெரிதும் மயக்க மெய்துவாள்' என

இரவுக்குறியில தலைவியைக் காணாத தலைவன் தோழி கேட்பத தன்னெஞ்சோடு கூறினான் (நற். 6:9-11). 'கொல்லிமலையில் இருக்கின்ற கலித்த மயிலின கலாவம் போன்ற ஒலிமென் கூந்தல் நமமைச சேர்ந்தவளே' எனத் தலைவன் தோழி யிடத்து இரந்து பின்னின்ற நிலையில் தன்னெஞ் சிற்குக் கூறினான் (நற். 265:7-9). 'யாம் பொருள் வயிற் பிரிந்து மலைநெறியிற் செல்லுமிடத்து அருமபு மலர்ந்த மலரின மணங்கமழும் கூந்தலை (தலைவியை) நோக்குதல் இயையுமோ' என்று நெஞ்சை வினவித் தலைவன் தலைவியைப் பிரி யாது செல்வமுங்கினான் (நற். 298:8-12). 'நன் னெடுங் கூந்தல இனித் தலைவனுடனான கேண் மையை நாடாள்' என்று தோழி வாயில்மறுத்தாள் (ஐங். 153:4,5). 'தொண்டிப் பட்டினத்தில் மலர்ந்த குளிர்ந்த நறுமணம் மிக்க நெய்தல மலர் போன்று மணங்கமழும் பின்னிருங் கூந்தலால் (தலைவியால்) காதல் நோயுறுத்தப் பெற்றோர் இரவிலும் துயி லறியாது அரவுறு துயரமெய்துவர்' என்பது பாங் கனது தெளிவு (ஐங். 173). மலர்பொருந்திய கூந் தல் தன இயலும் அணியும் கெட்டொழியும்படி தலைவன் அவனைப் பிரிந்தான் (ஐங். 232:1,2). தான சொல்லும் சொற்களை இவள் மெய்யாகக் கொள் வாள் எனக் கருதி வண்டுபடு கூந்தலைப் பேணித் தலைவன் அவளிடத்துப் பொய்மொழிகளைச் சொல்லித் தேற்றுவான் (ஐங். 267:3-5). 'வயமான் தோன்றல, நீ பிரிந்து செல்வாயாயின மெல்லியலை யுடைய புயனெடுங் கூந்தல புலம்புறுவாள' என்று தோழி தலைவனைப் பிரிவு விலக்கிப் பேசினாள் (ஐங். 304:3-5). உடன்போக்கில் தலைமகன் வளைத்த கொம்பினின்று பூக்கொய்த, ஐந்து வகையாக ஆய்ந்து புனையப்பட்ட கூந்தல் அப்பூக்களைத் தன பஞ்சாய்ப் பாவைக்கும் தனக்குமாக வகுத்தது கண்டு அத்தலைவன் உள்ளம் மகிழ்ந்தது (ஐங். 383). 'தாழிருங் கூந்தலே, விருப்பந தருகின்ற புதுப் புனலில ஆடுவோம், விரைந்து வா' எனத் தலைவன் தலைவியை அழைத்தான் (ஐங். 411:3,4). 'மலர்பொருந்திய கூந்தல் தேனுண்ணும் வண்டு மொய்க்க எம்மை முயங்கினள்' எனத் தலைவன் உவந்து மொழிந்தான் (ஐங். 417:3,4). 'பல்லிருங் கூந்தல, நீ என பிரிவினை யெண்ணிப் பசத் தலைவிட்டு, என செல்விற் கிசைந்தனை யாயின் யான வேறதுபகை வெல்லுதற்குச் செல்வேன்' எனத் தலைவன் தலைவியைத் தெளிவித்தான் (ஐங். 429). 'இக்கொல்லேற்றினைச் சாடித் தழுவ இருந் தோர்க்கு யாம் எம் பலவாய கரிய கூந்தலைக் கூடுமாறு கொடுப்பேம்' என்று தலைவியின் தமர்

அறிவித்தனர் (கவி. 101 : 41,42).

3. கூந்தலையுடைய குதிரை (ஆகுபெயர்). 'கூந்தல் - கூந்தலையுடைய குதிரை - என்று கண்டார் சொல் லும் வடிவொடு வந்த கூந்தல் (கேசி) என்பானது கனல்கின்ற சினத்தை அழித்தோய்' எனத் திருமால் போற்றப்படுகின்றார் (பரி. 3:31,32).

4. அசுரன், கூந்தலை யுடைய குதிரை என்று கண் டார் சொல்லும் வடிவொடு வந்த கூந்தல் (கேசி) என்னும் அசுரனது கனல்கின்ற சினத்தை அழித் தவர் திருமால் (பரி. 3:31,32).

கூந்தலர் - கூந்தலையுடையவர். தொன்முது பெண்டிர், கோதுப் பிள்ளை முடித்த வெள்ளிய பெரிய நரைக் கூந்தலர் - கூந்தலை யுடையவர் - (மது. 407-409). செவ்வேளின் திருப்பரங்குன்றத்தினகண் அவரது யானைக்குச் செய்யும் பூசையில் அவ்வியானை கவழங் கொண்ட மிச்சிலை உண்ணாதொழியின் பலமணமும் நிலை பெற்ற பின்னிருங் கூந்தலராகிய மகளிர் தம் காதலரது முறுவலொடு கூடிய தலை யளியை எய்தார் (பரி. 19: 88-94). வையைப் புனல் விழாவிற்கு நெய்யணி கூந்தலராகிய மதுரை மகளிர் சிலர் யானைமேற் சென்றனர் (பரி. து. 2: 13-15).

கூந்தலன் - கூந்தலையுடையவன். அகிலினது நெய்ப்பூசி நீவுதல் ஒழியாத மணங்கமழ கூந்தலன் - கூந்தலை யுடையவன் ஆகிய தலைவி குறிஞ்சிமலர் புரையு ம் மேனியையும் சுனைமலரைப் பிணைத்து வைத் தாற் போன்ற கண்களையும் மயிலோரன்ன சாய லையும் கிளியோரன்ன மொழிகளையும் பாவை போன்ற வனப்பினையும் உடையவள் என நெஞ்சு விழையப் பல பாராட்டி, யாய் மறப்பறியா மடந் தையா யிருக்கிறாள் எனத் தோழி கூறினாள் (நற். 301). 'முடிப்பதற்குரிய நீட்சியையும் அடையாத கூந்தலளாகிய எனமகள் தன் தலைவனான காளை காப்பக் கடுவனுமறியாத காட்டினைக் கடந்து சென்றாளே' எனத் தலைவனுடன் சென்ற தலை வியை நினைந்து தாய் இரங்கினாள் (ஐங். 374).

கூந்தலாய் - கூந்தலையுடையாய் (விளி). கண்டாரை அவ்விடத்தே அரும்படர் செய்து போகின்ற பரந்து தழைத்த கூந்தலாய் - கூந்தலையுடையாய் - எனத் தலைவன் தலைவியை விளித்தான் (கவி. 64: 5, 6). 'நெட்டிருங் கூந்தலாய்' என்று தலைவியைத் தோழி விளித்தாள் (கவி. 105: 57).

கூந்தலார் - கூந்தலையுடையார். தலைவனை நோக்கித் தலைவி 'நறிய கரிய கூந்தலாரது - கூந்தலையுடை யாரது (பரக்கையரது) - இல்லத்திற்குச் செல்கின்ற நீ வழி தவறி இங்கு வந்துள்ளாய்; இங்குப்

பாராதே. அவரில்லத்துக்கே செல்' என்றாள் (கவி. 95: 1-4).

கூந்தலாள் - கூந்தலையுடையாள். நீ பாண்டரங்கம் என்னும் பெயர் பெற்ற கூத்தினை ஆடுங்கால் வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தலாளோ - கூந்தலையுடையாளோ (உமையம்மையோ) - தாளத்தினிடை நிகழும் காலத்தையுடைய தூக்கினைத் தருவாள்' என்று வினவும் முறையில் சிவபெருமான வாழ்த்தப் பெறுகின்றார் (கவி. 1: 9, 10). 'இருளுறு கூந்தலாள் என்னை அருளும்படி செய்வீராயின் அது நுமக்கு அறனும் புகழுமாகும்' என்று மடலேறும் தலைவன் கண்டாரிடம் கூறினான் (கவி. 140: 33, 34). பல வாய்த் தழைகின்ற கூந்தலாளாகிய தலைவி யொருத்தி தன் பண்புகளை யெல்லாம் நுகர்ந்து தன்னைக் கைவிட்டவனை நினைந்து அழுதாள் (கவி. 145: 7, 8).

கூந்தற்கிழவர் - கூந்தலைத் தீண்டுதற்குரிய கணவர். 'பறம்பே, பாரி இறந்து விட்டமையால் கலங்கிச் செயலற்று நீர்வார் கண்ணை யுடையோமாய்த் தொழுது நினைவ வாழ்த்திவிட்டு, அவன் மகளி ரது மணங்கமழும் கரிய கூந்தற்கிழவரை - கூந்தலைத் தீண்டுதற்குரிய கணவரை - நினைந்து செல்லுகின்றோம்' எனக் கபிலர் நொந்துரைத்துச் சென்றார் (புறம். 113: 5-9).

கூந்தற் குதிரை - கூந்தலையுடைய குதிரை (கேசி என்னும் அசுரன்). மாயோன், பகைவர் ஏவிய கூந்தற் குதிரையை - (கழுததின் மயிராகிய) கூந்தலையுடைய குதிரையை (கேசியை) - வாயைப் பிளந்து போகட்டுக் கையால் அடித்துக் கொன்றார் (கவி. 103: 53-55).

கூந்தற்கை நீட்டியாள் - கூந்தலிலே கையை நீட்டியவன் (துச்சாதனன்). அழகிய சீருடைய அசையியலினது (துரோபதையினது) துய்ய கூந்தற் கை நீட்டியானின் கூந்தலிலே கையை நீட்டியவனின் (துச்சாதனனின்) - நெஞ்சைப் பிளந்து பகைவர் நடுவே தான் சொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச் செய்தானை (விமசேனனை) ஒப்ப ஏறு தழுவலினிடையே ஓர் எருது தன்மேலே அஞ்சாது பாய்ந்த பொது வனைச் சாவக் குத்திக் கொம்பிலே எடுத்துக் கொண்டு அவனுடலைக் குலைத்தது (கவி. 101: 15-20).

கூந்தால் - கூந்தலையுடையாய் (வினி). கரிய கூந்தால் - கூந்தலையுடையாய் - என விளித்து வினைவல பாங்கின் தலைவன் அவ்வகைத் தலைவியை மறித் தான (கவி. 112: 16). 'கொத்தான கூந்தால், எனக் குற்ற வருத்தத்தை யான நின்னிடத்தே வந்து

உரைக்குமளவும் என்னுயிர் போகாமல் தங்கிற்றுக் காண்' என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (கவி. 144: 11-13).

கூம்பல் - குணிதல். 'என் நலன் உண்டார் வாரா மையை நினைத்தவின கையறு நெஞ்சினேனாயக் கலக்கத்துள் யான் அழுந்த, மரம் அதனை நோக்கி வருத்த முற்றாற் போனறு மயக்கங் கொண்ட நெஞ்சோடே இலைகள் கூம்பலுக்கு - குவிதலுக்கு - காரணந்தான் யாதோ' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 134: 16-23).

கூம்பு - 1. முகை. மகளிர் சுணையிற் பூதத குவளையின் கூம்பு - முகை - அவிழ்ந்த புறவிதழ் ஒடித்த பூவாற் செய்யப்பட்ட தழையை யணிந்த அலகுலினர் (புறம். 116: 1-3). உழவர் கூம்பு அவிழ்கின்ற மெல்லிதழ் நெகிழ்ந்த ஆம்பலின் அகன்ற இலையினால் மதுவை மாந்துவர் (புறம். 209: 3-4). கூம்பு அவிழ்ந்த மெல்லிதழ் மலர்ந்த ஆம்பற் பூவைப் போன்ற மடாரில் தேனபரந்துள்ள கட்டெளிலைப் பெய்து பருகுவது 'வழககம் (புறம். 353: 7, 8). பறிப்பவர் உங்களுக் கிட்ட கூம்பு நெகிழ்ந்த பல மலர்களையும் நாட்காலத்தே சூடிப் போயின எனப் பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப் பட்டனர் (பெரு. 395, 396). தூண்டிலுள்ள இரையை விழுங்கிய வராறு போத்து, ஆம்பலிலை கிழிய மேலெழுந்து குவளையின் கூம்பு அலர்ந்த பன மலர்களும் சிதையும்படி பாய்ந்தது (அகம். 86: 1-4). கருங்கோட்டெருமை குவளையின் கூம்புவிடு பன்மலரை மாந்தியது (அகம். 56: 3-5). தலைவி நெய்தலின் கூம்பு அவிழ்ந்த ஒளிபொருந்திய மலரையொத்த ஏந்தெழில் மழைக கண்ணினள் (அகம். 83: 12-14).

2. பாய்மரம். கூம்புடனே - பாய்மரத்துடனே - மேற் கட்டப்பட்ட பாயை மாற்றாமல் அதன் மேற் பாரத்தையும் நீக்காமல் ஆற்றுமுகத்துப் புகுந்த பெருங்கலத்திலுள்ள கடலதரும் பல பண்டத்தைப் பரதவர் தம் புலத்திற்கு இடையே யுள்ள பெரு வழிக் கண்ணே சொரிவர் (புறம். 30: 10-14). கடலிடத்தே பாய்கட்டின கயிறறை யறுத்துப் பாயையும் கிழித்துக் கூம்பு அடியிலே முறியுமபடி கடுங்காற்று காய்ந்து வீசுதலின் நாவாய நங்குரக்கல் லோடு நின்று பொருது உலாவி நெஞ்சு சுழியிற் பட்டது (மது. 375-379). புகார் நகரத்துள் காணப்படும பல்வேறு கொடிகளுள் புகார் ததுறை முகத்தின் கண் அசைகின்ற நாவாயின்மேல் நடப்பட்ட கூம்பின் மேலெடுத்த கொடியும் ஒன்றாகும் (பட. 173-175). பொற்றொடி மகளிர் இட்ட பலிசோற்றினை மாந்திப் பொழுதுபடும் மாலையில் அங்காடியில்

குவித்த பசிய இறாமீனைக் கவர்ந்துண்ட காக்கை அசைகின்ற வங்கத்திலுள்ள கூம்பிற் சென்று தங்கும் (நற். 258:5-9).

3. தளை. ஆம்பலினது அழகிய இதழ்கள் கூம்பு - தளை - அவிழ்ந்தன (குறி. 223).

கூமை - வறுமை. கிணைப் பொருநனைத் தொடக்க முதலே பழகிய நிறியாத துன்பமான வாழ்க்கையில் இளைய நெடிய துணையாகிய மனைவியொடு கூமை - வறுமை - கெடுத்தலின் அவன் குடிதோறும் முறையே சென்று பாடி ஈவோரினமையின் நைந்து வருந்தினான் (புறம். 393:1-3).

கூர்மை - கூரிய தன்மை. கண்மாறு ஆடவர் கல்லையும் மரத்தையும் அறுக்கும் கூர்மை - கூரிய தன்மை - உடைய நிலத்தை யகழும் உளியினை உடையவர் (மது. 635,641,642).

கூரம் - யாழ். கூரத்தின் - யாழின் - நாண்குரல் கொம் மென ஒலித்த அளவிலே அத்தாளத்திற்கு ஏற்ப முரசொலி எழுந்தது (பரி. 19:44,45).

கூரல் - 1. மயிர். குறுமுயல்கள் நெல்லிக்காயைக் கண்டாற் போன்ற குறுவிழிகளையும் கூரிய கூரலையும் - மயிரினையும் - உடையன (அகம். 284:1,2).

2. சிறகு. கொக்கு மாரிக்காலத்தே இறப்பின் மேலுள்ள சுதை பூசிய குளிர்ந்த மேலிடத்தை யொத்த கூரலை - சிறகை - உடையது (அகம். 346:1-3).

3. நடுக்கம். குருவிச் சேவல் வேற்றுப் புலத்துச் சென்று அங்குள்ள துணையொடு புணர்ந்து தங்கி வந்ததனால் பேடை தன் சிறுபல் பிள்ளைகளோடு சேரநின்று கூட்டினுள் புகாதபடி தடுத்தலின் மழையின் நனைந்த புறத்தினதாகி, பக்கத்தில் கூரலோடு - நடுக்கத்தோடு - இருப்பதை நோக்கி இரக்கமுற்றுத் தன்பால் வருமாறு அழைப்ப அது கையற்று வந்தது (நற். 181:1-9).

கூரை - 1. குடிசை (ஆகுபெயர்). செந்நெற் கதிர் வேய்ந்த மெல்லிய கரும்பினால் கட்டப்பெற்ற ஒழுங்குபட்ட கூரை - குடிசை - விழாக்கொண்ட களம் போலப் பொலிந்து தோன்றும் (புறம். 22:14-17). தழையாலே வேயப்பட்ட கூரை ஒழுங்குபட்ட தெருவின் முற்றத்திடத்தே யானை காவலாக நின்றது (முல்லை. 29-31). நெடுந்தூண்டிற் காம்புகள் சார்த்தி வைத்த குறுங் கூரையினை உடைய குடியிருப்பு நடுவில் வலை உலர்த்தப் பெற்றது (பட். 80-83). கூரையையுடைய நன்மனையிலுள்ள மகளிர் மணலிடத்து விளையாடுதற்கிட்ட கழங்கு போலக்

கற்பாறையில் ஈங்கைமலர் பரந்து கிடக்கும் (நற். 79:1-3).

2. இறப்பு. மறவனது வேல் புறத்தே புழுதிபடிந்து குடிலின் கூரையில் - இறப்பில் - செருகப்பட்டு அதனோடு ஒன்றாய்க் கலந்து கிடப்பினுங் கிடக்கும் (புறம். 332:2-4).

கூலம் - பண்டம் (தானியம்). வேனில் வெம்மை மிக்க வறற் காலத்தில் பெரிய நிலவுலகம் கூலம் - பண்டம் - இன்றிக் கெட்டது (புறம். 381:17). இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கூலம் விற்கும் வணிகர் குடியைக் காத்தனன் (பதி. 13:23). கூலங்களுள் ஒன்றாக நிறைந்த செந்தினையைக் குருதியோடு கலந்து தூவி முரசுக்குப் பலியிடுதல் மரபு (பதி. 19:5-7). வேறுவேறாக விரவிய பல கூலங்களுடன் குருதிப் பலியூட்டிய மாக்கண் முழவு அச்சமுண்டாகுமாறு முழங்கும் (பதி. 29:11,12). இரும் பொறையின் செங்கோல் செம்மையின் வளங்கெழு சிறப்பினையுடைய பெரிய பலவாகிய புதுக் கூலங்கள் பெருகியிருந்தன (பதி. 89:8-9). பரதர் (செட்டிகள்) கொண்டு வந்த பல்வேறு வகையான கூலங்கள் முதலான பல பொருள்களும் மரக்கலத்தில் ஏற்றுப் பெற்றன (மது. 317-321). சாரலிலுள்ள கொல்லைகள் தோறும் எல்லாவகைக் கூலங்களும் விதைக்கப் பட்டுப் பொலிந்தன (நற். 93:3,4).

கூலி - பரிசில். கொடையாளர் எஞ்சாது கொடுத்த கூலி - பரிசில் - ஆகிய சிறு உணவைக் கூத்தர் உண்டனர் (அகம். 301:4,5).

கூவல் - 1. கிணறு. புலைத்தி களர் நிலத்துண்டாகிய கூவலை - கிணற்றை - தோண்டி நாள்தோறும் 'ஆடை வெளுப்பாள் (புறம். 311:1,2). செம்மண் நிலத்து மடுவில உள்ள கூவலைத் தோண்ட அச்சிவந்த இடத்தே சிறிதாக நீர் ஊறியது (புறம். 319:1,2). வலிய உவர்நீர் ஊறும் கூவல்கள் கல்லை உடைத்து இயற்றப் பெற்றவை (புறம். 331:1). 'காவிக்கொண்ட நும் இசைக்கருவிகள் மழையில்நனையாதபடி கூவலைப் போன்ற முழைஞ் சுகளில் புகுமின்' எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 365,366). கூவலர் குந்தாலியால் அகழ்ந்த நீர் ஊறாத கைவிட்டுச் சென்ற கூவல்களைத் தம்மை அகப்படுத்தக் கானவர் தோண்டிய குழிகளெனக் கருதிக் களிற்றினம் தூர்த்தது (அகம். 21:32-36). கோவலர் கூவலை, நீர் வறந்தமையால் பின்னும் தோண்டிய குழியில் பெருங்களிறு மிதித்த அடியாகத்துப் புலியும் நடந்து சென்றது (அகம். 155:8). வெயிலால் வருந்திய யானைகள் கூவலைக் கையால்

துழாவின (அகம். 207:9,10). உமணர் வன்னிலத்தை இடித்துத் தோண்டிய கூவலில் வழிப்போக்க ராகிய புதியவர் இளைப்பாறுதற்கு நீர் ஊறும் (அகம். 295:9-12). ஆனிரை உண்பதற்குக் கோவலர் வறுநிலத்தில் கற்களை உடைத்துத் தோண்டிய கூவலைக் கன்றுகளையுடைய பிடியானை களிற்றி யானையோடு தடவும் (அகம். 321:7-9). உயர்திணை ஊமன் இரவில் கூவலில் வீழ்ந்த குராற்பசு படும் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயல வில்லை (குறு. 224:3-6). பைங்கண் யானை சுரத்தின்கண் வருந்திய வருத்தத்தைச் சிறிய கூவலில் சென்று தணித்துக் கொள்ளும் (நற். 41.1-4). பரல்மிக்க பள் ளத்தின் ஒருபுறத்தில் குந்தாலியால் குழிக்கப்பட்ட கூவலில் கோவலர் தோண்டிய பத்தலை யானை இனநிரை வெளவும் (நற். 240:6-9) தலைவனுடைய நாட்டின்கண் உள்ள தழையுதிர்நது மூடப்பட்ட கூவலின் மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கற் சினனீர் தேன் கலந்த பாலினும் இனியது எனத் தலைவி கூறினாள் (ஐங். 203).

2. நீர்நிலை. சீறூரிலுள்ள உண்ணும் நீர் அரிதா கிய கூவல் - நீர்நிலை - களிற் படிந்துழுகியதால் கலங்கியது (புறம். 306.1,2). கூவலில் மீனாகிய இரை யைத் தேடிய நாரை ஞாழல் மரக்கிளையில தங்கும் (பதி. 51:3,4).

கூவலர் - கிணறு அகழ்வோர். கூவலர் - கிணறு அகழ் வோர் - குந்தாலியால் அகழ்ந்த கூவலை நீர் ஊறா மையால் கைவிட்டுச் சென்றனர் (அகம். 21:22,23).

கூவன்மைந்தன் - புலவர். இவர் பாடிய ஒரே பாடல் குறுந்தொகை 224-ஆம் பாடலாக உள்ளது. மைந் தன என்பது இவரது இயற்பெயராதல் வேண்டு மென்றும் கூவல் என்ற சொல் இவர் பெயர்க்கு அடைமொழியாக வந்துள்ளது என்றும் ச. சி. பெ. கருதும் (பக. 137). தான படுநதுன்பத்தைப் பிறர்க் குச் சொல்லும் ஆற்றலினறி மிக வருந்தும் தலை விக்கு இராக்காலத்தில் கூவலில் விழுந்துவிட்ட குராற்பசுவின் துயரத்தைக் கண்ட உயர்திணை ஊமனை இவர் உவமையாகக் கூறியுள்ளார். ஊமன் என்பது கோட்டானைக் குறிக்குமாதலின் அதனை விலக்க ஆசிரியர் உயர்திணை ஊமன் என்று இப்பாடலில் ஆட்சி செய்துள்ளார்.

கூவியர் - அப்பவாணிகர். கூவியர் - அப்பவாணிகர் - பாகோடு பிறவும் கலந்து பிடித்த இடியப்பம கார கலிற் பாலிற் கிடந்தது (பெரு. 377,378). பாகிலே செய்த மெல்லிய அடையையும் மோதகத்தையும் இனிய பாகோடு சேர்த்துக் கரைத்த மாவையு

* இப்பொருள் 2 30

முடைய கூவியர் மதுரையில் நள்ளிரவில் உறங்கி னார் (மது. 624-627).

கூவிரம் - ஒருவகை மரம். கூவிரம், வாகை முதலிய பூக்களைத் தோழியோடு தலைவி பறித்துப் பாறையில குவித்து விளையாடினாள் (குறி. 66,98).

கூவிளம் - விலவம். குதிரை மலையையும் கூவிளத் தால் - விலவத்தால் - கட்டப்பட்ட கண்ணியையும் வளைந்த ஆரத்தையும் உடையவன் எழினி (புறம். 158:8,9). பகைவர் உடவினினறும் வெட்டப்பெற்ற தலைகளால் செயத அடுப்பில் கூவிள விறகிடப்பெற்ற துக் கூழ அட்டுக் களவேளவி செய்யப் பெற்றது (புறம். 372:5-12). கூவிளம், எறுழும் முதலிய மலர் களைத் தலைவி தோழியோடு பறித்து விளை யாடினாள் (குறி. 65,66). தலைவன் குளவியுடன் கூவிளமலர் இடையிட்டுக் கட்டிய நெருங்கிய மாலையை யுடையவன் (கூவிளம் எனபதற்குக் கூதளம் என்றும் பாடல்) (நற். 119:8,9).

கூவுநர் - கூவுகின்றவர். பரங்குனறில் வளவியின் தமர் பொருதகாலை தேவசேனையின் தோழியர் மயி லாகி ஆடுநரும் குயிலாகிக் கூவுநரும் - கூவுகின்ற வரும் - ஆக மாறி நின்றனர் (பரி. 9 64-69).

கூவை - 1. செடி வகை. கூவையிலையால் நாறகால் பந்தர் வேயப்பட்டது (புறம். 29:19). புலால் நாற் றம் வீசும் விலவையும் பொலிவுடைய கூவைக் கிழங்கினையும் உடையவர் தென்பரதவர் (மது. 142,144). கூவைக்கிழங்குகள் நீராந் தனமையோடே முற்றித் திரண்டன (மலை. 137).

2. திரட்சி. கூத்தர், கூர்நல அம்பையும் கொடிய வில்லையும் கொண்ட நாடு காககும் வேடர் கூவையை - திரளை - கண்டு நன்னனை நினைத் துச் செலகின்றோம் என்றால் அவர் தீமை செய் யாது ஓம்புவர் (மலை. 421-426).

கூழ் - 1. சோறு. கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத கூழை - சோற்றை - உடையது அகன்ற நகரம் (புறம். 70.7). கூழுடைய நல்ல இலவத்தில் மேழக்க கிடாயோடு நாயும் சுழன்று திரியும் (பெரு. 326,327). பாணன் எனபான், பகைவர் ஆவினைப் பாது காத்து உறையும் கூழமிகக் அரண்களிற சென்று விடைகளுடன் கூடிய ஆக்களைக் கவர்ந்து வந் தான் (அகம். 113:12-17). குறிய கால நாட்டிக் கட் டிய நலமனை கூழுடையது (நற். 367:4,5).

2. குழையச் சமைத்த உணவு வகை. குமண வள்ள லிடம் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார் தன புதல்வன் பாலில்லாத வறுமுலையைச் சுவைத்துப் பால்

பெறானாய்க் கூழையும் சோற்றையும் வேண்டி வறுங்கலத்தைத் திறந்து பார்த்து அழுதான் எனக் கூறுகிறார் (புறம். 160:18-21). 'கிணைமகள் சமைத்த புளிங்கூழைப் பொழுது மறுத்துண்ணும் உண்டி யேன்' என ஐயூர் முடவனார் தாமான் தோன்றிக் கோனிடம் உரைத்தார் (புறம். 399:16,17). ஓராடையணிந்த இடையன் கூழினை உண்பான் (பெரு. 175). கிணறு அகழும் தொழிலினர் கூழ் உண்ணும் இயல்பின ராவர் (அகம். 21:22,23). கொல்லையை உழுத உழவர் தாம் கூழ் உண்டற்கு நிழலாகும்படி குருந்த மரத்தை வெட்டாது விட்டிருந்தனர் (அகம். 194:13,14). இடையன் தன் வீட்டிற்குப் பாலொடு வந்து கூழொடு பெயர்வான் (குறு. 221:3,4).

3. பண்டம். மூவேந்தருள் ஒருவன் தனக்குத் துணையாதல் வேண்டி நினக்குத் தரும் கூழ் - பண்டம்-இரவலர்க் குரியதாகும் எனத் திருமுடிக்காரியைக் கபிலர் பாராட்டுகிறார் (புறம். 122:5-7). தானைத் தலைவன் ஒருவன் தனக்குப் பகைவேந்தர் திறையாகத் தந்தனவும் தன் வேந்தன் சிறப்பாகத் தந்தனவுமாகிய கூழைப் பரிசிலர்க்கு என்றும் அருகாது வழங்கும் வண்மையுடையோனாவான் (புறம். 20:15-18). கூழுடைய மனைகளிலுள்ள ஆணைகள் தம்மின் மாறுபட்டு முழங்கும் (பதி. 90:45). கூழ் நிறைந்த கூடைப் பெட்டியிலுள்ள வெள்ளிய அரிசியைப் பலியாகச் சிதறித் தெய்வங்கட்குப் படைத்தனர் (பட்.163). துய்த்தற்கேற்ற கூழ் உடைய தன் தந்தையின் இடனகன்ற இலலத்தில் மெல்ல நடப்பினும் தலைவி வருந்தும் இயல்பினள் (அகம். 145:16-18).

கூழை - 1. கூந்தல். கடைசியர் கொண்டையாகிய கூழையையும் - கூந்தலையும் - குளிர்ந்த தழையாடையையும் உடையவர் (புறம். 61:1). கூழைக் கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர் (அகம். 141:16). தேன் கலந்த தீம்பாலை ஏந்திக் கூழையைக் கோதி நயமொழி கூறவும் மறுத்து உண்ணாதோளாகிய என் மகள் அருஞ்சர வழியில் அறனிலாளனாகிய தன் தலைவன் கிணற்றைத் தோண்ட ஊறிய உவர் நீரை வெய்துயிர்த்து நுதல் வியர்ப்ப உண்டனளோ என மகட்போககிய தாய் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 207:10-17). கூழையும் குறுகிய நெறிப் பிணைக் கொண்டது; முலையும் செப்புடன் மாறுபட்டது; இவள் பெண்துணை சான்றனள் என நோக்கி அறிந்து நேற்றும் என்னெஞ்ச ஐயுற்றது; இதனை அறிந்தும் இறசெறியாதொழிந்தேன என மகட்போககிய தாய் வருந்தினாள் (அகம். 315:1-8). 'குவளைக் குறுமாலையினைச் செருகிய நறிய பல

வாய கூழை பரக்க நெடுஞ்சுனையில் ஆயமொடு ஆடாது வருந்திய மனத்தையுடையாகித் தனிமை கொண்டு இத்தன்மையையாகிய நின்மேனி நிறங்கண்டு அன்னை வினவின் யான் என்னென உரைப்பேன்' எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (அகம். 358:5-11). யாம் எம் கூழைக்கு இட்டுப் பிசையும் பொருட்டு எருமண் கொணரப் பொய்கைப் பக்கம் செல்வேம்; பெரும்பேதையாகிய தலைவி ஆண்டும் வருகுவள் என்று தோழி தலைவனுக்குக் குறிப்பாற் குறியிடம் பெயர்த்துக் கூறினாள் (குறு. 113). காணில் கடல்வீசிய கருமணற் சேற்றையுடைய அருவியால் கூழையிடத்தே பெய்யப்படுகின்ற எக்கராகக் குவிக்கப்பட்ட குவியல் உலரும் செவ்வியை அடைவதற்குள் அழுங்கல் ஊரில் அலர் எழுந்தது எனத் தோழி தலைவன் கேட்பக் கூறினாள் (குறு. 372:3-7). சந்தனக் குறையோடு பலவாய பொருள்களையும் சேர்த்து அமைக்கப்பெற்ற சாந்தம் பூசிய கூந்தலை, அழகுபெற வாரி, அச்சாந்தம் காய்ந்தவழி உதிர்த்த துகள் பொருந்திய கூழையையும் பெருங்கண்ணையும் உடையது ஆயம் (நற். 140:2-5). தலைவியின் நெறிப்பமைந்த கருமையான கூழையில் நறுமணங் கமழும் புதுநாற்றத்தை யும் பசலை பாய்ந்த நுதலையும் நோக்கி அன்னை பிறிதொன்றனைச் சுட்டிப் பெருமூச்செறிந்தாள் (நற். 368:5-9). ஓரையாடிய மகளிர் நீர் அலைத்த லாலே கலைந்த கூழையைப் பிழிந்து வடித்துத் துவட்சியுற்றுத் தம் அழகிய வயிற்றில் அலைத்துப் புலர்த்தி ஒருசேரக் கூடித் தம்மூர்க்குத் திரும்பினர் (நற். 398:3-5). ஞாழற்பூவும் கூந்தலும் தம்முள் மயங்கும்படி முடித்துத் தலைகூடின கூழை தோட்கட்டிலே தாதோடு சிறிது குலைநது வீழ், நிறைமதி தீங்கதிர் விட்டாற் போல முகம் ஒளி பொருந்தி இங்கே வருவான் யார்கொல் எனக் கைக்கிளைத் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு தன்னுள்ளே சொல்லி யின்புற்றான் (கவி. 56:2-6). ஏறு தழுவின வனுடைய சென்னியிற் கிடந்த கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்து அலைத்த புகரேறு துள்ளுதலினால அக்கண்ணி தலைவியின் கூழைக்குள்ளே வந்து வீழ்ந்தது (கவி.107:6-9). முடிக்கும் பூ இதுவென்றறியாத தன்னுடைய கூழையில் ஏதிலான் புனைந்த கண்ணியை மகள் முடித்தாள் என்று தாய் கேட்டுப் பின்னை அவள் வெகுளாமற் செய்வதொரு காரியம் இல்லாமலிருக்குமோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 107:14-16). தலைவியின் மண்ணி மாசற்ற கூழையிடத்தேயேற 'இவன் கண்ணியைத் தந்ததென்று கேட்டுத் தந்தையோடு தமையன்மா ரெல்லாம் கூடித்

தெய்வமால் இவளுக்கு இவனைக் காட்டிற்றெனப் பொதுவனுக்கு மகட்கொடை நேர்ந்தனர் (107:30-34). தலைவியின் கூந்தலில் வெண்ணெய் தேய்க்க விரித்த மயிரிலிருந்து ஆயர்மகன் குடிய முல்லைத் தொடையும் கண்ணியும் வீழ்வது கண்டு நெருப்புக் கைதொட்டவர் போல விதிர்ப்புற்ற அன்னை புறங்கடையிற் போகத் தன் மயிர்ச்சந்தனம் பூசி உலர்த்தின கூழையை முடித்து நிலத்தே தாழ்ந்த நிலஆடையினைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவிக்கொண்டு அவள் தளர்ந்து நடந்து அயலிலுள்ள கானத்தே சென்று ஒளித்தனள் (கவி. 115:4-15).

2. குறைவு. என்மகள் அல்குலுக்குத் தழையணியக் கொய்யும் கூழை - குறைவு - உள்ள நொச்சியின் கீழ்தாய் அவளது சிறு விரல்களால் இயற்றப் பெற்ற வண்டலையும் கண்டிரோ என மகட்போக்கிய தாய் சேரியோரை வினவினாள் (அகம். 275:16-19). கிளி ஒடித்துண்ட சிறுதினையின் கூழையிருவி பெருமழை பெய்தமையால் இலை தழைத்தது (குறு. 133:1-3). பேதை யானை கூவைத்த கூழை மூங்கிலை யுடைய மலையுச்சியின் இடையே உள்ளது எம்மார் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 179:3-7). தேரில் வந்த தலைவன் மீண்டு சென்ற கானல் நேமியின் வாள்முகம் துணித்தவினால் வள்ளிதழ் ஒடிக்கப்பட்ட கூழை நெய்தலையும் உடையது (குறு. 227).

3. குறுமை. கூழையிரும்பிடி கையை மறைத்தாற் போன்று கேழிருந் துறுகல் தோன்றும் (குறு. 111:4, 5). இருள் மிக்க இராப்பொழுதில் தொழுவத்தினின்று வேற்றிடத்தில் கட்ட வேண்டிய காலத்து, நின்ற நிலையிலே நிற்குமாறு தலைக்கயிற்றையிழுத்து உச்சியிலே தூக்கிப் பிணித்த கூழைப் பசுவினது நிலைமையைப் போல இவ்வாடை வீசும் மாலைப்பொழுது யான ஒருத்தியாகி உள்ளம் அலமரக் கழியும் எனத் தலைவி உரைத்தாள் (நற். 109:6-10).

4. பின்னணிப்படை. 'எப்பெற்றியை உடையிராயினும் கூழையும் - பின்னணிப்படையும் - தூசிப்படையும் கொண்டு யாம் அதியமானோடு பொருவேம் என்று சொல்லுதலை ஒம்புமின்' என ஒளவையார் பகைவரை நோக்கிக் கூறினார் (புறம். 88:1,2). பிட்டங்கொற்றன் பகைப்படை அடர்த்து வருங்காலத்து ஆற்றின் கண் குறுக்கே தடுத்துக் கிடக்கின்ற குன்றினை யொப்பத் தன படையின் கூழையைத் தாங்கி நிறுத்துவான் (புறம். 169:3-5).

5. தலைவி (ஆகுபெயர்). வாரிமுடித்த கூழை - கூந்தலையுடைய தலைவி - தன்னைப் பிறர்கூறும் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சி வளை கழலாது செறித்து மறைத்தலாலே தோள்கள் வாடாது உய்ந்தன (நற். 23:1,2).

கூழையாய் - கூந்தலையுடையாய். 'முற்றிய கூழையாய்' எனத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்தல் (கவி. 117:12).

கூளி - ஆண் பேய். அச்சந்தரும் மன்றத்திடத்தே கணங்கொண்ட கூளியோடு - ஆண் பேயோடு - கதுப்பினைத் தாழ்த்தி யசைத்துப் பிணத்தைத் தின்னும் பேய்மகள் துவன்றினாள் (பட. 355-361). உதியஞ் சேரல் தன் முன்னோர்க்குப் பலியாகப் பெருஞ்சோறு படைத்த ஞான்று அதனை உண்பதற்குக் கரிய பலவாய கூளிச் சுற்றம் கூடியிருந்தாற் போன்று குறியவும் நெடியவுமான குணங்கள் தோன்றின (அகம். 233:8-11). இறைவன் கூறாமல் மனத்தாற் குறித்த அப்பொருள் மேற்சென்று கடுங்கூளி மாறாப் போர் செய்யும் (கவி. க. வா. 3,4). அநதிப் பசுங்கட் கடவுள் (சுவன்) வருத்தத்தைச் செய்கின்ற ஏறாகிய எருமை ஏறுகின்ற கூற்று வனின் நெஞ்சினைப் பிளந்து அவன் குடரைக் கூளிக்கு இட்டு அவற்றின் வயிற்றை நிறைத்தார் (கவி. 101:24-26).

கூளியர் - 1. மறவர். குரனைக் கொன்ற முருகனது சுற்றத்தை ஒக்கும் கூரிய நல்ல அம்பினையும் வளைந்த வில்லினையும் உடைய நெடுஞ்செழியனின் கூளியர் - மறவர் - தம்மால் கொள்வதனைக் கொண்டு கொள்ளா மிச்சிலை மாற்றார் முகந்து கொள்ளப்படும் உணவாக்காது ஒழித்துப் புலன்களை அழித்தனர் (புறம். 23:4-7). வழிப் பறித்த பொருள்களை உணவாகவுடைய செலவை விரும்பின காலினரான கூளியர் கல்லுடை நெடுநெறியைப் போழ்ந்து அருவழியை அமைத்தனர் (பதி. 19:1,2).

2 வேட்டுவர். காய்சின முன்பினையும் தறுகண்மையினையும் உடைய கூளியர் - வேட்டுவர் - பகைவர் ஊரினைச் சுடுகின்ற விளக்கிலே நிரை காக்கும் மறவரை மாள வெட்டி வேலே கோலாகப் பசுத் திரளைக் கவர்ந்து கொணர்ந்தனர் (மது. 690-692). கூரிய நல்ல அம்பினையும் கொடிய வில்லினையும் முடைய கூளியர்க் கூட்டத்தைக் கண்டிராயின அவரிடம் யாம் நன்னனை நினைத்துப் போகின்றோம் எனக் கூறின் அவர் தசையும் கிழங்கும் தந்து ஒம்புதல் அல்லது வருத்துதல் செய்யார் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 421-426).

3. ஆறலைகள்வர். பசினோய் வருத்தும் எனது இயல்பையும் அறியாராய் நின்கைப் பொருளைத் தாவென்று கூறி எம் நிலை தளர, மரங்கள் செறிந்த குளிர்ந்த மலையிலுள்ள குரங்கு போன்று பறித்துக் கொள்ளும் இயல்பையுடைய புல்லிய குறிய கூளியர் - ஆறலைகள்வர் - பரந்து வந்து அலைக்கும் பகையையும் ஆய்வள்ளல் அறிவான் என்று ஓடைகிழார் கூறுவர் (புறம். 136:9-14).

4. பேய்கள். நிலம் பாரத்தால் தாழ்வதற்குக் காரணமான உயர்ச்சியையுடைய நீண்ட பிணவரிசைகள் பலவற்றைச் சுமந்து உருகெழு கூளியர் - பேய்கள்-ஊனை உண்டு களித்தாடினர் (பதி. 36:11,12).

5. ஏவல் செய்வோர். வேறுவேறாகிய பல வடிவினை யுடைய சிறிய பலராகிய கூளியர் - ஏவல் செய்வோர் - விழாக்களத்தில் பொலிவு பெறத் தோன்றுமாறு தோன்றி 'முதுவாய் இரவன் அளிக்கத் தக்கவன், நின் புகழ் நயந்து வந்து இனியவும் நல்லவுமான மிக்க பலவற்றை ஏத்தி வந்தனன்' எனச் செவ்வேளிடம் கூறுவர் (மூ. 383-388).

கூற்றங்குமரனார் - புலவர். இவர் இயற்பெயர் குமரன். இவரது தந்தை பெயர் கூற்றனாதலின் இவர் கூற்றங்குமரனார் என அழைக்கப்பட்டார் என்பர் பி. நா. (நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு). இவரது ஒரே பாடல் நற்றிணை 244-ஆம் பாடல் ஆகும். குறிஞ்சித் திணையில் அறத்தொடு நிலை வலித்த தோழியைத் தலைவி முகம் புக்கது என்னும் துறையில் பாடியுள்ளார். மலைச்சாரலில் கூதிர்க்காலத்துக் கூதள மலரின் மணம் கமழும் வண்டின் யாழோசை போன்ற இனிய குரவை அசுணமா கூர்ந்து கேட்கும் என்றும் தலைவியின் பசலை நிறத்தைச் செயலையந்தளிர் போன்றது என்றும் கூறுதல் சிறப்பினது.

கூற்றம் - 1. யமன். யானையினது பெரிய கழுத்தினிடத்தே இருந்து மருந்திலலாத கூற்றத்தினது-யமனது - பொறுததற்கரிய கொலைத் தொழிலுக்கு இளையாத வலிய கையின்கண்ணே ஒள்வாளினை யுடையவன் பெரும்பெயர் வழுதி (புறம். 3:11-13). தலையாலங்கானத்திடத்து நிலைபெற்ற உயிரினது பனமையையும் கூற்றத்தினது ஒருமையையும் தன்னுடனே சீர்தூக்கிக் காட்டிய வெற்றிவேலை யுடையவன் நெடுஞ்செழியன் (புறம். 19:2-4). குடியின் மூத்தோர் மூத்தோரைக் கூற்றம் கொண்டு போக, விதி தர வந்த பழைய வெற்றியால் உண்டாகிய தாயத்தைக் குடிமக்கள இறை வேண்டியிருக்கும் கூரில் ஆணமையுடைய சிறிதான பெறின் அது சிறந்ததன்று; அதனை விழுமியோன் பெறுவ

தாயின் வற்றிய 'கயத்திடத்துள்ள நெட்டியின் கோடைக்காலத்தில் உலர்ந்த சுள்ளியைப் போல அது நொய்தாம் தன்மையுடையது (புறம். 75:1-10). அதியமான் நெடுமானஞ்சி வெண்சிறுகடுகைக் காவலாகப் புகைப்பவும் தரியாது விரைய வந்து பொருந்தும் முறைமையையுடைய, புறத்து நின்று உயிரைக் கொண்டு போகும் கூற்றத்தை ஒப்பவன் (புறம். 98:15-17). 'அறனில்லாத கூற்றம் திறப் பாடின்றி உயிர்கொளத் துணிய இறந்து பட்டனனோ, என்னுயிர் கெடுவதாக' என்று சொல்லு தலுற்ற நோயை யுடையளாய்ப் பலபடப் புலந்துறையும் மனையோனினது இடுக்கண் தீர்க்க வேண்டி இப்பொழுதே விடை கொண்டேன் எனப் பெருங்குன்றூர் கிழார் குடக்கோச் சேரலிரும் பொறையிடம் கூறினார் (புறம். 210:8-12). 'பாடுநர்க்கு ஈதல் முதலான பலபுகழினை யுடையோனின் தகுதியைக் கருதாத கூற்றம் அவனது இன்னுயிரைக் கொண்டு போயிற்று; அதனால் பைதலுற்ற நம் கூற்றத்தோடு அதனை வைவோம்; வாரீர்' எனக் கோப்பெருஞ் சோழனின் நடு கல்லைக் கண்ட பொத்தியார் வாய்மொழிப் புலவரை அழைத்தார் (புறம். 221:1-10). மிக்க பேதைமை யுடைய ஈரமில்லாத கூற்றமே, வீர கில்லாமையினரின் விததினைக் குற்றியுண்டாய்; மறவரும் களிறும் குதிரையும் போர்க்களத்தின் கண் மாயக் கடந்தட்டு நினது வாடுபசியைத் தீர்த்தற்கு ஊட்டிய வளவனை நீ கொண்டாயாயின், இனி நின் பசியைத் தீர்ப்போர் யார் எனக் கிள்ளிவளவன் இறந்த ஞான்று ஆடுதுறை மாசாத்தனார் காலனை விளித்துப் பாடினார் (புறம். 227). எழினி பொருது களஞ்சேர, தன்னமர் கூற்றம் வருந்தக கடும்பசி கலக்கிய இடும்பைகூர் நெஞ்சமொடு வருத்தமுற்றுக் கிடக்கும் உலகத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிதாக நீ இழந்தனை, அறனில்லாத கூற்றமே, வாழ்தற் கேதுவாக வயலிடத்து விளையும் வருவாயை அறியானாய் உழவன் விதையை உண்டது போல இவ்வொருவனது உயிரை உண்டிவை யாயின் அவனது போர்க்களத்தின்கண் பகைவரது பல்லுயிரையும் பருகி நிறைகுவை என்று எழினி இறந்த ஞான்று அரிசில்கிழார் கையறு நிலை தோன்றப் பாடினார் (புறம். 230: 6-16). பரிசிலை விரும்பி யிருந்த விருப்பம் பயனிலலையாக, அடப்பட்ட பானையினின்றும் சோறின்றி எரி புறப்பட்டாற் போல அளிககத்தக்கார் உணபாராக என்று கருதாத அறனில்லாத கூற்றம் கூறுபாடின்றி இளவெளிமான் உயிரைக் கொள்ளத் துணிய, வெய்தாக

மார்பில் அறைந்து கொண்ட மகளிர் கைவளை சிதற, முதுவாய ஒக்கல் பரிசிலர் இரங்க, களரியம் பறந்தலைக்கண் வெள்வேல் வீடலையாகிய அவன் இறந்து பட்டனன்; அககூற்றம் நோயின்றி யிருப் பதாக என்று அவ்விள வெளிமான் இறந்தபோது பெருஞ்சித்திரனார் வருந்திப் பாடினார் (புறம். 237: 6-15). 'வெந்திறல் கூற்றம் இறந்துபாட்டை எய்து விக்க என் இறைவன் பேதுறவெய்தி இறந்துபடு தலை அறியேனாய் அளியேன் வந்தனென்; இனி என்னாகுவர் கொல்லோ என கூற்றத்தார்; நான் துன்பப்படுதலினும் இறத்தல் நன்று' என்று கூறி வெளிமான் இறந்தபோது பெருஞ்சித்திரனார் வருந்தினார் (புறம். 238: 10-19). கார்காலத்தில் தோன்றும் இடிபோல் தோன்றிக் கல்லென ஆருயிர்களை உண்ணும் பொருட்டுத் திரியும் ஆராக் கூற்றத்தின் வரவினைக் கண்டு தோன்றலாகிய தலைவன் அஞ்சுதல் இல்லான்; ஏனெனில் அவன் உலகத்து நிலையா மையை முன்பே யறிந்து மறவாதொழுகும் உணரத் தகுவனவற்றை முற்றவுணர்ந்த கேள்வியினை உடையவன் என்று புலவர் கூறியுள்ளார் (புறம். 361: 1-3, 20-22). தலைவன் கூற்றத்தன்ன மாற்றரு முன்பினை உடையவன் (புறம். 362:7). பல்யாணைச்செல் கெழு குட்டுவனின் மறவர் பிறிதொன்றால் நலிவு பட்டு மனசு கொதிப்படையாத கூற்றம் ஒத்தவர் (பதி. 26:13,14). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் மாற்றருஞ் சீற்றத்தையுடைய கரிய பெருங் கூற்றம் தன் வலையை விரித்தாற் போலக் களத்தில் எதிர்ந்த மாற்றார் படையை எல்லாம் ஒன்றாகக் கொல்லக் கருதி நோக்கின நோக்கை உடையவன் (பதி. 51:35-37). இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பகைவரை உருவ மழித்த கூற்றத்தைப் போன்ற வன்மை யுடையவன் (பதி. 84:7). கூற்றத்தன்ன மாற்றரும் வலியினை யுடையது களிறு (முரு. 81,82). பேயும் அணங்கும் உயிர்களின் வாழநாளை ஆராய்தலையுடைய செங்கோன்மை பிறழாத கூற்றம் கொலை செய்தற்கு ஊரும் தேராகிய கழுதோடு சுழன்று திரிந்தன (மது. 632,633). கவண் உமிழ்கின்ற கடிய கற்கள் உயிர்களைப் போக்கும் முறைமையாலே கூற்றத்தை யொத்தன (மலை. 206,209). கூற்றம் கொள்ள வறிதே இறக்காமல் பிறர் தம் 'கைப்பொருளைப் பயன் கொள்ள இறந்தோர் உறுதியாக நோற்றோ ராவர் (அகம். 61:1,2). ஊதையம் குளிரொடு கூதிர்க் காலமாகிய உருவத்தையுடைய கூற்றம் காதலரைப் பிரிந்திருக்கும் என்னைக் கொல்லக் கருதி வருமே; யாது செய்வோம் எனப் பருவ வரவின்கண் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குறு. 197). நாள் தோறும் முறையாக அடைதலாகிய மரபையுடைய

கூற்றத்தின் அறனில்லாத கொலைத் தொழிலை நன்கு அறிந்தோர் ஞாலத்தின் பெருவளமெல்லாம் ஒருங்கு உடன் இயைவதாயினும் காதலி நீங்கி யிருப்ப ஆள்வினைப் பொருட்டுத் தாம் மட்டும் தனித்துப் பிரிந்து செல்வார் (குறு. 267). கூற்றத் தன்ன கொலைவேல் மறவர் வழியில் தங்கி வழிப் போக்கரைக் கொல்வர் (குறு. 283:5,6). காமம் குற்றப்படும்படி அதனோடு வேறுபாடு கொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்ற வனே, 'நீ தமக்கு வருகின்ற கூற்றத்தையும் மூட்பையும் மறந்திருக்கின்ற அறிவில்லாதாருடனே ஒரு படிப்பட்ட மாறுபாட்டினைக் கொண்ட, நன் மக்கள் நிற்கின்ற வழியினை நினக்கு வழியாகப் பேணாய்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிச் செவ்வழங்குவித்தாள் (கவி. 12:16-19). தலைவன் பகையென்று கூறிக் கூற்றம் எதிர் வரினும் கெடான்; தன்னிடம் தொடர்பு கொண்ட நண்பினர்க்குத் தோல்வியுறுதலை நாணமாட்டான் (கவி. 43:9-11). ஆடவர் மேலுள்ள வெறுப்பினால் தன்னைப் பிறர் அறியாதபடி மறைத்துப் பெண்வடிவு கொண்டு வந்ததோர் கூற்றமோ எனக் காமஞ்சாலா இளமை யோனைக் கண்ட கைககினைத் தலைவன் தருக் கிச் சொல்லி யின்புறமான (கவி. 66:8,9). ஏறு தழுவுவாரைக் கோட்டினால் சாகும்படி குத்திப் பின்பு சென்று தழுவுவாரைப் பெறாமல நின்ற சிவந்த நிறத்தையுடைய ஏறு. உயிர் குறைகின்ற நாளிடத்தே அவா பின்னே சென்று குற்றத்தைச் செய்து துடைத்து உயிரையுண்ணும் கூற்றத்தை யொக்கும் (கவி. 105:35-38). திருமால் ஏந்திய ஆழிப் படையின் உருவம் பகைவரின உயிரையுண்ணும் கூற்றத்தை யொக்கும் (பரி. 2:49,50).

2. மடங்கல் (யமதாதன்). கனலியும் கூற்றமும் மடங்கலும் - யமனும் - ஞாயிறும் ஒருங்கு கூடும் ஊழி முடிவில், கடலிலே அழுந்துகின்ற நிலமகளைத் திருமால் கேழற் கோலங்கொண்டு கொம்பினால் எடுத்தார் (பரி. 3:21-24).

கூற்று - 1. யமன். களிறுகள் சுதலை முறித்து வெகுண்டு உலாவி நுனைதேய்ந்த வெண்கோட்டை உடைமையான் உயிரையுண்ணும் கூற்றை -யமனை- ஒத்தன (புறம். 4:10-12). எம் தலைவனோடு பட்டுக் கிடந்தார் எம் புன்றலை மைந்தர்; இப் பெற்றிப்பட்ட வெற்றியும் உளவோ நமக்கு என்று கூறி மூதிற் பெண்டிர் உலகையால் அழ, அது கண்டு நாணிக் கூற்று இரங்கிய அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தினகண்ணே பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் எழுவரது நல்லவியை வென்றான் (புறம்.

19:13-17). புலவர் பரிசில் பெறும் பொருட்டுக் கிள்ளி வளவனை நோக்க அவன் மருந்தில்லாத கணிச்சி யென்னும் படைக்கலத்தை உயிர் வருந்தச் சுற்றிக் கூற்று சினந்தாற் போலும் வலியுடனே தனக்கு மறு தலையாகிய இருவேந்தருடைய நிலத்தைக்கொள்ள நோக்கினான் (புறம். 42:21-24). பாண்டியன் இல வந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் விலக்குதற் கரிய வெகுட்சியாற கூற்றையொத்தான் (புறம். 56: 11). கிள்ளிவளவனைக் கொண்டகூற்று தன மனத் துள்ளே கறுவு கொண்டதாயினும் வெகுண்டதா யினும் உற்று நின்று வருத்திற்றாயினும் அதற்கு உய்வு உண்டாகாது; பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி இரந்து அவன் உயிரைக் கொண்டதாகல் வேண்டும் என்று மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறுவர் (புறம். 226). தலைவனை இழந்த தலைவி தன் தலைவன் இறந்துபடும்படி வந்து உற்ற அற மில்லாத கூற்று 'என போல் பெருவிதர்ப்பு உறுவ தாக' என்று கலங்கி மொழிந்தனள் (புறம். 255:3,4). மறவர் அழியாப் படையையும் கூற்றைப் போன்ற கொலை வினையையும் உடையவர் (புறம். 294:3). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் சினந்து இறுத்த நாடு கூற்றினால் அடப்படும் யாக்கை போலக் கவிழ்ந்தது (பதி. 13:10-12). இமையவரம் பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கூற்று வெகுண்டு வரின்னும் அதனைப் பிறக்கிடச் செய்யும் ஆற்றலை உடைய வன் (பதி. 14:10). செவ்வேள் பகைவர்க்குக் கூற்றுப் போன்றவன் (குரு. 257). காளையுடன சென்ற என் மகளை மாலைப்பொழுதில் விரிந்த நிலவிலே சென்று பிணை போய்க் காணும்படியாக விட்ட இதற்கு முன்னாலே என்னைப் பெரிய தாழியி லிட்டுக் கவிக்கும்படி உயிரைக் கொண்டு போகாத கூற்று. தான் வலியுழிந்து தன்னை அத்தாழியி லிட்டுக் கவிக்கும்படி இறந்தொழிவதாக என்று மகட்போக்கிய தாய் புலம்பினாள் (நற். 271:10-12). பெருமையுடைய பொய்கையில் இலையை விட்டு முற்றின தாமரை முகைக்குக் கூற்றாகிய அலர்ச்சி அதன் குறைவிற்குக் காரணமாகியது (கூ. 17:11,12). பலலுயிர்களையும் உண்ண வேண்டி ஊழித்தீயும் கணிச்சியும் காலனும் கூற்றும் அவ்வுயிர்களைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற ஊழி முடிவாகிய காலத்தே அவை சேரச் சுழன்று திரியுமாறு போல, ஆயர் ஏறுகளைச் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே சேரப் புகவிட்டனர் (கூ. 105:20-22). நாற்றிசையும் நடுக்குறும்படி ஊழி முடிவாகிய காலத்தில் கூற்று செக்கர் வானிடத்தே தோன்றிய பிறையைத் தனக்கு எயிறாக் கொண்டு பல்லுயிரையுஞ் சேரக் கோடற்கு நகைத்தாற் போலும் கொடுமை

உடையது மாலைப்பொழுது (கூ. 120: 7-9).

2. இறைவன். ஏற்றெருமை ஏறுகின்ற யமனுடைய நெஞ்சை வடிம்பாலே பிளந்து சீற்றமொடு ஆருயி ரைக் கொண்ட ஞான்று கூற்று - இறைவன் - தோன் றினாற் போலப் பொதுவன் காரியேற்றை வலிய டங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேல் தோன்றினான் (கூ. 103: 40-45).

கூன் - 1. வளைவு. நெல்லரியும் களமர் தம் கூர்வாள் முனை மழுங்குமாயின், மீண்டும் மறங்குன்றாது அரிய வேண்டி அவ்வாளினைச் சேற்றில் படிந்தி ருக்கும் யாமையின் கூன் - வளைவு - பொருந்திய முதுகோட்டினைத் தீட்டுங்கல்லாகக் கொண்டு தீட் டுவர் (புறம். 379: 3-5). நீர்முள்ளி கூன் பொருந்திய முள்ளினை யுடையது (அகம். 26: 1). கூன்முள் முண் டகம் (குறு. 51:1). தலைவி வேளிர்காலத்தில் மலர்ந்த பாதிரியின் கூனுடைய மலரினது தய்யைப் போன்ற மயிர் எழுந்து படர்ந்த அழகு ஒழுக்கு' ம மாமையை யுடையவன் (குறு. 147: 1, 2).

2. கூன்பிறப்பு. மக்கட்பிறப்பில் சிறப்பில்லாத குரு டும் உறுப்பில் பிண்டமும் கூனும் - கூன்பிறப்பும் - குறளும் ஊழும் செவிடும் மாவும் மருளும் உளப்பட உலகத்தில் உயிர் வாழ்நர்க்கு என்வகைப் பேரெச் சம் என்று சொல்லப்பட்ட இவையெல்லாம் பேதை மையல்லது இவற்றால் பயனில்லையென முற்காலத் தும் அறிந்தோர் கூறினர் (புறம். 28: 1-6). 'குறு வட்டா, பலவும் கூடின உழுத்தம் பணியாரத்தைக் காட்டிலும் துயக்கப்பட்டிருக்கின்ற என் கூன்பிறப்பு நிண்ண தாழ்ந்ததோ எனக் கூனி குறளனை வின வினாள் (கூ. 94: 37, 38).

கூனல் - வளைவு. கூனல் - வளைவு - பொருந்திய முது கினையும் குறுநடையினையும் உடையது கரடி (அகம். 112: 1).

கூனி 1. வளைவு. குலைமுதிர் வாழையின் பழம் கூனி - வளைவு - உடையதாயிருக்கும் (பெரு. 359). சுரத்தின் கண்ணே பாதிரியின் தேன் பொருந்திய கூனியை யுடைய சிறந்த பூக்களின் வாடல்கள் நாறின (அகம். 257: 1, 3). சுணைகள் கரையினின்றும் சாய்ந்த கொறுக்காந்தட்டையை முட்டுகின்ற பல நிறத்து மலர்களால் கூனி (வளைவேய்தி) எழிலணிந்த வான வில்லை வளைத்த வானையொப்பவாகிய வண்ணீதும் அழகுடையவாயின (பரி. 18: 48-50).

2. கூன்பிறப்பு. 'யாம் நிண்ண விரும்புவேம் என்று கூறிப் பின் செல்லவும் அதற்கு மனம் பொருந்தாத கூனி நம் அருகினினறும் அகன்று அவ்விடத்தே போய் நுடங்கும் நுடக்கத்தைப் பாராய்' எனக்

குறளன் தனனெஞ்சிடம் கூறினான் (கவி. 94:29,30).

கெ

கெடிறு - ஒருவகை மீன். அகழி இனமாகிய வாளை யினையும் நுண்ணிய ஆரலினையும் பரிய வரா லினையும் நிறமுடைய கெடிற்றினையும் உடையது (புறம். 18:8-10). கரும்பனூர் கிழானின் நாட்டி-டததே விழவு இன்றாயினும் உழவரது உண்கலத் தில் கெடிற்று மீன் உணவோடு பூங்கள் நிறைந் திருக்கும் (புறம். 384:8,9). பாண் மகளின் கெடிறு சொரிந்த வட்டி நிறையுமாறு மனையோள பெரும் பயற்றினை நிறைத்தாள் (ஐங். 47:1-3). பெருங் கடற்கரையிலுள்ள சிறுவெண்காக்கை கழியிலுள்ள கூட்டமான கெடிற்று மீன்களை உண்ணும் (ஐங். 167:1,2). கெளிறு காண்க.

கெடு - கேடு. கெடு - கேடு - இலலாமல் மறங்கெழு சோழரது உறையூர் அவைக்கண அறம் நின்று நிலைபெறுதலின் முறைமை செய்தல் நினைக்குப் புகழும் அன்று; இயல்பேயாம் எனக் கிள்ளிவள வனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் போற்றுவர் (புறம். 39:7-10).

கெடுதி - இழந்த பொருள். தலைவன், தலைவி தோழி யரின் கூந்தல் முதலியவற்றின் அழகினைப் பாராட்டி 'இளையீர், இவ்விடத்தே போந்த கெடு தியும் - இழந்த பொருளும் - (அம்பு பட்டுத் தப்பி வந்த களிறு முதலியனவும்) உடையேன்' என்று கூறித் தலை வியின் மறுமொழி பெறாமையின, நெஞ்சுமிந்து 'நீவிர் கெடுதியும் காட்டித் தாரீராயின் எம்முடன் ஒரு சொல் கூறுதலும் பழியோ' என்று வினவினான் (குறி. 138-145).

கெண்டை - 1. ஒருவகை மீன். வயற் கெண்டை போன்று வேல் பிறழினும் யானை மருப்பாற் குத்தினும் அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து ஓடாத பெருமைமிக்கவர் மறவர் (புறம். 287:4-7). பிரப்பங் கொடியில் விளைந்த கனியை ஆழமாகிய நீர்மிக்க குளத்திலுள்ள கெண்டை கவரும் (குற. 91:1,2). குருகு கவர்ந்து கொள்ள அதன வாயினினறும் தப்பி நீருள் குளித்த கெண்டை அயலில் உள்ள தாமரையின் வெண முகையை வெருவும் (குற. 127: 1,2). கெண்டை பாய்தலினால் அவிழ்ந்து மலர்ந்த ஆம்பல் வண்டுகளைப் பிணிககும் (ஐங். 40:4,5). மகளிரின் கெண்டையைப் போன்ற ஒளிகிளர் உண்கண்கள் கள்ளாலும் புனலாட்டாலும் புலவி

யாலும் நிறம் சிவந்தன (பரி. 16:39,40).

2. இலாஞ்சனை. புலி வடிவாகச் செய்யப்பட்ட சேய்மைக்கண் விளங்குகின்ற இலாஞ்சனையை நெடுநீரின் கண் வாழும் கெண்டையுடனே பொறித்த உச்சிகளையுடையவாக பிறர்தம் குன்று கெழுநாடுகள் என்று சோழன் பெருந் திருமா வளவனும் பாண்டியன் பெருவழுதியும் ஒருங் கிருந்தவழிக் காரிக்கண்ணனார் வாழத்தினார் (புறம். 58:29-32). கடல் தன் நாட்டினை வெளவி கொள்ளலின் தனக்கு நாடு இடமுண்டாகும்படி மெலிவின் றிப் பகைவர் மேற்சென்று வலியினா அவரது புலியோடு வில்லையும் போக்கி விளங்கு கின்ற கெண்டையைப் பொறித்த புகழையும் தலைமையையும் உடையவன் தென்னவன் (கவி. 104:1-4).

கெழீஇயினர் - கெழுதகையினர். தலைவன் உறவினரது கேட்டினை நீக்கவும் கிளைஞர் உண்ணவும் நொது மலாளர் கெழீஇயினர் - கெழுதகையினர் - ஆகி ஒழுகவும் ஆளவினைக்கு ஏற்றதாய் ஊக்கமொடு வீரப்பம் மிக்குச் சோழன் உறந்தையன்ன நன கலன்களை எய்திச் செயலினை முடித்தனன் (அகம். 93:1-7).

கெழுதகை - உரிமை. 'முதுவேலன் கழங்கினாலே உண் மையை வெளிப்படுத்தி படிமத்தைக் கையில் தூக் கிக்கொண்டு இவள நோய்க்குக் காரணம் முரு கென்று கூறுவானாயின, தலைவியை வருத்திய தலைவனுக்கு அக்கூற்று கெழுதகை - உரிமை - உடையதாகுமோ' எனத் தோழி தலைவனை சிறைப் புறத்து நிற்பக் கூறி வரைவு கடாயினாள் (ஐங். 345).

கெழுதகைமை - உரிமை. குன்றநாடனைக் கண்ட எம் கண்கள் தாம் தம் கெழுதகைமையினால் - உரிமை யினால் - தலைவர் பிரிந்தமை கருதி அழுதன எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 241:1,2,7).

கெழுவு - நட்பு. பரத்தைமை பூண்ட தலைவனைத் தலைவி புலந்துரைக்க அஞ்சிய தலைவன், வையை யாற்றின் மணலைத் தொட்டேன்; முருக வேளக் குரிய பரங்குனரின் அடியைத் தொட்டேன்' என்று குளுரைத்து மறுக்க, அது கண்டு தோழி கேளிரை யொத்த மணலோடு உணக்குள்ள கெழுவு - நட்பு - இத்தன்மையதோ என்று வினவினாள் (பரி. 8:61-63).

கெளிறு - ஒருவகை மீன். 'தலைவனிடம் சென்று என் இழை நெகிழும் துன்பத்தைக் கூறாத சிறு வெள் ளாங்குருகே, நீ எம்முரினை யடைந்து பொய்கை

யனைத் துழவீச் சினையுள்ள கெளிற்றைத் தின்ற
னையாகி அவர் ஊர்க்குச் செல்வாயாக; சென்று
என் துன்பத்தை அவரிடம் கூறும் அன்பினையுடை
யையோ, பெரு மறதியையோ' எனத் தலைவி
அதனை விளித்து வினவினாள் (நற். 70). கெடிறு
காண்க.

கே

கேசவனார் - புலவர். இவர் பாடிய ஒரே பாடல் பரி
பாடலில் 14-ஆம் பாடலாக உள்ளது. இப்பாட
லுக்கு நோதிருப்பண்ணில் இசை வகுத்ததும் இப்
புலவரே யாவர். திருமாலின் பெயரைத் தாங்கிய
இவர்தம் பாடல் செவ்வேளைப் பற்றிச் சிறப்பாக
அமைந்துள்ளது. இப் பாடல் பரங்குன்றத்தையும்
சுனையையும் காகாலத்தையும் புனைந்து கூறும்.
மயிலின உசுக்கொண்டைக்கு வாகைப்பூவை உவ
மையாக்கி யுள்ளார். முருகனை வழிபாடு செய்யும்
வகையில் 'சூர்மருங் கறுத்த சுடர்ப் படை யோயே;
நறையில் நறுமபுகை நனியமர்ந் தோயே; நறுமலர்
வள்ளிப் பூநயந் தோயே; எழீஇப் பாடும் பாட்ட
மர்ந் தோயே; சிறந்தோர் அஞ்சிய சீருடை யோயே;
ஒருபெயர் அநதணர் அறனமர்ந் தோயே' என
னும் தொடர்கள் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.
இசைப் புலவரு மாதலின் இவர் செவ்வேளைப்
'பாட்டமர்ந்தோயே' எனக் கூறுதல் மிகப் பொருத்
தமாகும். 'நினை நான்கள் அடுத்தடுத்து வழிபடு
வதன் பயன், இன்னும் இன்னும் நின் புகழினும்
பலவாக அவ்வழிபாடுகள் தாமே யாகுக' எனச்
செவ்வேள் பற்றிக் கூறுதல் கொண்டு இவர்தம்
ஈடுபாட்டினை அறியலாம்.

கேட்டுநர் - கேட்பவர். 'நெஞ்சே, பெறுதற்கரியதனை
நினைந்து அவாவுற்றனை; உயர் கோட்டிலுள்ள
மந்தி தன குட்டியால் தழுவப்பெற்று அமைவது
போல, நின் குறையைக் கேட்டுநரை - கேட்பவரை
- நீ பெறுவா யாயின, நினது பூசல நன்றும்
பெரிது' என இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைவன
தனனெஞ்சிடம் கூறினான் (குறு. 29:4-7). கூதிர்
யாமததில் ஈ ஒலிக்குந்தோறும் அலைக்கின்ற எருத்
தின் கொடுமணி ஓசையைச் சிறைபனி உடைந்த
சேயரி மழைக்கண்ணோடும் பொறுத்தற்கரிய காம
நோயோடும் தனிமையால் கலங்கிக் கேட்டுநர் பிற
ரும் உளரோ எனத் தலைவி தோழியை வினவி
னாள் (குறு. 86). வையைத் துறைமுன் அணியாக
நின்றவா மொழிகின்ற மொழி ஒன்றையொன்று

ஒவ்வாது பலப்பலவாக ஒரு காலத்து எழுந்தது;
அவற்றை யெல்லாம் தெரியக் கேட்டுநர் யார்;
அவை கேட்டல் கூடா (பரி. 12:36-39).

கேட்டுநன் - கேட்பவன். இரவில் சீறாரிடத்தே குடி
வில் தங்கித் தலைவன் தோள் துணையாகத் துயிற்
றவும் துஞ்சாளாகி வேட்டக் கள்வரது தண்ணுமை
ஒலியினையும் கேட்டுநனோ - கேட்பவனோ - என
மகட்போக்கிய செவிலி வருந்தினாள் (அகம். 63:13-
19).

கேட்டார் - கேட்டவர். தம் புகழைக் கேட்டார் - கேட்
டவர் - போலத் தலையைச் சாய்த்து மரங்கள்
துஞ்சின (கலி. 118:6).

கேட்போர் - கேட்பவர். இளவேனிற் காலத்தே குயில்கள்
அகவும் குரலினைக் கேட்போர்க்கு - கேட்பவருக்கு -
சண்ணீரை நிறுத்துதல் எளிதாமோ எனத் தலைவி
தோழியை வினவினாள் (அகம். 97:16,17,23).

கேடு - 1. கெடுதல். கொழுந்துவை நெய்யுடை
யடிசிலைப் பொற்கலத்தில சூழ வைத்திருந்து
ஊட்டிக் கேடு - கெடுதல் - இன்றாகுக பாடுநர்
சுற்றமெனச் சொல்லிப் பொற்கலங்களை அவர்க்கு
எளிதாக வழங்குந் தன்மையன் குமணன் (புறம். 180:
7-12). குமணன் கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்ற
லாவான் (புறம். 165:8). இருங்கோ வேளின் முன்
னோருள் ஒருவன் கழாத்தலையார் என்னும்
புலவரை அவமதித்ததனால் அரையம் என்னும்
நகர் கேடுற்றது (புறம். 203:8,11-13). 'கேடிலவாக
பெரும் நின் புகழே' என அரிசில்கிழார் பெருஞ்
சேரலிரும்பொறையை வாழ்த்துவர் (பதி. 79:19).
திங்களைக் கேடில் விழுப்புகழ் உடைய நாள்
(உரோகிணி) சோந்தபோது திருமணம் நிகழ்ந்தது
(அகம். 88:6,7). தலைவன் உறவினரது கேட்டினை
நீக்கித் தாங்கவும் கிளைஞர் உண்ணவும் நொது
மலாளர் உரிமையுடன் ஒழுகவும் ஊக்கமொடு
புகல்கிறந்து உறந்தையன்ன நன்கலன்களை எய்திச்
செய்வினை முற்றினான் (அகம். 93:1-7). அறத்
தினின்று நீங்காது ஒழுகலும் கேளிரது பல்வகை
யான கேடுகளைத் தாங்கலும் இல்லத்தில் முயற்
சியின்றி மடிந்திருந்தோர்க்கு இல்லை என்று
கருதிப் பொருள் ஈட்டும் வினையைத் தலைவன்
மேற்கொண்டான் (அகம். 173:1-4,18). தலைவர்
கேடில் விழுப்பொருளைக் கொணரும் பொருட்டு
வள்ளிக்கொடி படர்ந்த காட்டினைக் கடந்து
சென்றார் (குறு. 216:1,2). தலைவனொடு கொண்ட
நட்பு உலகம் இடம் மாறினும் நீரும் தீயும்
பிறழினும் பெருங்கடற்கு எல்லை தோன்றினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிரது அலரினை அஞ்சிக் கேடு

எவ்வாறு உடையதாகும் என்று தோழி தலைவியை வினவினாள் (குற. 373).

2. ஆற்றாமை. தலைவன் தந்த தழையை உடுத்திக் கொள்ளின் யாயின் வினாவிற்கு அஞ்சுதும்; அத் தழையை மீட்டும் தலைவன்பால் கொடுத்துவிடின் அதனால் அவன்படும் கேட்டுக்கு - ஆற்றாமைக்கு - அஞ்சுதும் எனத் தோழி வருந்திக் கூறினாள் (நற். 359:3-6). தோழி, இவனது கேட்டினைப் பாராய்; அறிவுடையோர் தம் செல்வம் குறைவுற்ற காலத்துத் தம் அல்லல் களைவாரிடத்தே சென்று தம் குறையைச் சொல்லுதலுற்று அதனை முடியச் சொல்லா தவரைப் போலத் தான் கூறத் தொடங்கியதனைக் கைவிட்டுப் பன்முறை எனைனப் பார்ப்பான்; யான் அவனை நோக்கின மெலலத் தலை இறைஞ்சுவான் எனத் தோழி தலைவனைக் குறித்துத் தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 61:1-6).

3. குறைதல். 'என இரும்பேரொககல எவ்வம் கெடுமாறு ஊன் துண்டங்களை உண்பித்துக் கிழிநது பிளவுபட்ட எம் உடையை முற்றவும் நீக்கிப் பகனறைப் புதுமலர்ன் கலிங்கத்தை உடுப்பித்துச் செல்வதையும் கேடு - குறைதல் - இனறிக் கொடுப்பாயாக' எனக் கிணைப் பொருநன் கிள்ளிவளவனை வேண்டினான் (புறம். 393:10-19).

கேண்மை - நட்பு. சுதிராகிய உணவை முழையின் கண்ணே கொண்டொளிக்கும் எலி முயனறாற் போலும் சிறிய முயற்சியராகித் தம் செல்வத்தை நுகராது இறுகப் பிடிக்கும் உள்ளமிகுதி யில்லாதாரது இயைந்த கேண்மை - நட்பு - இலலையாகுக; தான தாக்கிய கேழற் பனறி இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்ததால் அற்றைய நாள் உண்ணாது பிறறைய நாள் விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து களிற்றினை வலப் பக்கத்தே வீழ்த்தும் புலி பசித்தாற் போன்ற குறைவிலலாத மேற்கோளை யுடைய உரனுடையாளர் கேண்மை நாளும் பொருநதுவதாகுக எனச் சோழன் நல்லுருத்திரனார் கூறுவா (புறம். 190). தம்மாற் கொடுக்க இயலும் பொருளை இயலுமென்று கொடுத்தலும் கொடுக்க இயலாத பொருளை இலலையென்று சொல்லி மறுத்தலுமாகிய இரண்டும் தாளாண்மைப் பக்கத்து உளவாகிய கேண்மையின் கூற்றினிடத்தே உள்ளன (புறம். 196:1-3). வேள்பாரி துஞ்சியபொழுது தன் னையும் உடன வரவிடாது இருந்து வருக என்று கூறிப் பிரிந்ததனால் கபிலர், 'மாவண் பாரியே, நீயும் நானும் கலந்த கேண்மைக்குப் பொருந்த ஒழுகாயாய நீ என்னைப் புலந்தனை யாகுவை'

என்று கூறினார் (புறம். 236:3-7). கரிகாலன் அறனோடு கூடிய திறனறி செங்கோலாலும் தண்ணளி செய்தற்கு எடுத்த ஒரு குடையாலும் தனது ஆணையையே உலகம் கூறும்படியாகப் பெரிய கேண்மையுடனே நெடுங்காலம் உலகையாண்ட வெல்கின்ற வேலையுடைய தலைவ னாவான் (பொரு. 227-231). மிக்க துன்பம் கொண்ட அழகிய நெஞ்சம் செயலற்று வருந்த நமக்குப் பிரிதல துனபததினைச் செய்து நம்மை அருளாராயினும் தலைவரது கேண்மை நமக்கு ஒழியாதிருப்பதாக என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 40:7-10). தலைவன் நம்முடன் கொண்ட காதற்கேண்மையை முன்பு அலாவாய்ப் பெண்டிர் அலாதுற்றப் பலரும் அறிவாராயினர்; இப்பொழுது வதுவை கூடிய பின் இவ்வழுங்கல் ஊர் ஒலி அவிந்தது என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 70:4-8,17). ஊரனால் எழுந்த அலரோ பெரியதாகும்; ஆயினும் அவன் நட்போ, கொறுககங் கழியாலாய புணையினைத் துணையாகக் கொண்டு புனல் விளை யாடும் கேண்மையின் அளவினதே என்று இவ்விடைப் பரததைத் தலைவியின் பாங்காயினார கேட்பக் கூறினாள் (அகம். 186:6-9). பெருங்கல நாடனது கேண்மை இனி அனனை நாளும் பூபபலியோடு பொருந்திக் கடியுடை வியனநகரிகண்காத்தலைக் கருதி நம் வேறுபாடு முருகனால் உண்டாயதென்று வேலனை அழைக்கும் காலமாக நமக்கு விளைந்தது என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 232:5,12-15). குன்றநாடனது கேண்மை அவன் பிரிய உண்கண் நீரோடு, பிரிவை நினைந்து வருந்தாமல் ஆறுறுதல் வலலோர்க்கு மட்டும் என்றும் மிக நலலதாகும் என்று தலைவி தோழியிடம் குறிப்பு மொழியிற கூறினாள் (குற. 38:3-6). ஊரனுடன் மெய்யுற்று இன்பம் அடையே மாயினும் அவனிடம் கேண்மையை மேனமேலும் பெருகச் செய்து இன்பம் அடைந்தோம்; அதனால் கைவளை செறிந்தன என்று கூறித் தோழி வாயில மறுத்தாள் (குற. 61:3-5). குறை நாடனது கேண்மை நின் மென்றோளை மெலியச் செய்தும் அமைதியைத் தந்தது, இஃது எத்தனமையது எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (குற. 90:6,7). சூர்மலை நாடனது கேண்மை தலைவி நீர்மலிகண்ணோடு நினைத்துத் துன்புறு தற்குக் காரணமாகியது (குற. 105:5,6). மலைகெழு நாடனது கேண்மை கெடாமையை நன்றாக அறிந்தேன்; அதனை அறியாதோர் பலரும் தமக்குத் தோன்றியவற்றைக் கூறுக என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குற. 170). தலைவன் நயந்து

கெசண்ட கேண்மை தலைவி பசலையை அடைந்தாலும் அப்பசலையோடு பொருந்தாது (குறு. 264: 4,5). மாமலை நாடனது கேண்மை மெய்யுறு புணாச்சியைத் தருகின்றதொரு செயலிலே தங்கியது என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 308:6,7). சீரிய தலைவனது கேண்மை தாமரைத் தனதாதினையும் சந்தனத்தின் தனதாதினையும் ஊதிச் சந்தன மரத்தில வைத்த இனிய தேன போல உயர்ந்தது (நற். 1:3-5). மலைகெழு நாடனது கேண்மை பலவினது கனிந்த பெரும்பழம் விடரனையினுள் விழுந்தொழிந்தாற் போலத் தொடர்ச்சியறப் பன்னாளின் முன்னே சென்றொழிந்தது; அதனையறியாது குறிஞ்சி நல்லூர்ப் பெண்டிர் என்னிமித்தமாக இன்னும் அலர் கூறுதலை ஒழிந்திலர் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 116:6-12). தலைவனுடைய அச்சந்தரும் வெய்ய கேண்மை முன்பு பொருந்தியிருந்து இப்பொழுது யாதொரு தொடர்பும் இல்லாதிருந்தும் அறனில அன்னை அவன் நம்மொடு புணர்ந்தனன் போலக் கூறி அவன் யாங்குளன் என வினவுகின்றாள் எனத் தோழி தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியிடம் கூறுவாள் போல வரைவு கடாயினாள் (நற். 145:4-7). கானலிடத்தே தலைவனுடன் இயைந்த கேண்மையால் ஒருநாள் இடையீடுபட்டு அவனைப் பிரிந்தாலும் உயிருய்தல் அரிது எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாயினாள் (நற். 203:7,8). கல்கெழு நாடனது கேண்மையை அன்னை அறிந்தனனோ எனத் தோழி ஐயுற்றாள் (நற். 206:10,11). பெருங்கல் நாடனோடு தினைப் புனத்துத் தங்கிப் பைங்கிளி ஒப்பிப் பெருவரையடுக்கத்து அருவியாடிச் சாரல் ஆரத்தை வண்டு படப் பூசிப் பெரிதும் விரும்பி இயைந்த கேண்மை மிகச் சிறுகி இல்லையாகும் போலக் காண்பேன்; தினைக்கதிர் காய்ந்து விட்டன; ஆதலின் யாம் என் செய்வாம் எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 259:1-8). குன்றநாடன் நடு இரவில் வருதலன்றியும் அயலோர் தூற்றும் அம்பலுக்கு அகலானாகித் தினைப்புனத்திடத்துப் பகலினும் வருவானாயினன்; ஆதலின் அவனது கேண்மை நமக்கு நன்றோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 285:1,2,8-11). 'பெருமலை நாடனது கேண்மை நமக்குத் துன்பமாக இருக்கவும் அதனை அறிபவர் இலலையென்று நீ கூறுவை; அவருடைய நட்பை யான நன்றாக அறிவேன ஆதலின் ஆற்றியிருப்பேன்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 309:6-9). 'துறைவனே, பெரிதும் விழுமியதாகக் கொண்ட கேண்மையினகண் நுட்பமாகிய தவறும்

வாராதபடி நன்கு அறிந்து நடத்தலை அறியாயாயின், நின்னால் விரும்பப்படுவோர் எம்மைப்போல நெகிழ்ந்த தோளராய்க் கலுழ்ந்த கண்ணராய் மலர் மலர்ந்தவுடன தீயந்தாற் போலாகுவர் என்று தலைமகனிடம் பரத்தை நொந்து கூறினாள் (நற். 315:8-12). உயர்மலை நாடனே, நீ விரும்பிய தலைவியிடத்துக் கேண்மையை அன்னை அறிகுவள் ஆயின் தலைவியின் மலர்க்கண்கள் நீர் கலந்து வடியப் பெற்று இனி என்னாகுமோ எனத் தோழி தலைவனிடம் மொழிந்தாள் (நற். 317:5-10). தலைவனே, எக்காலத்தும் அருள் செய்யும் பெரிய கேண்மையுடைய நும்போல் சால்பினை எதிர்கொண்ட செம்மையோரும் தம்மை அடைந்தாரைக் காப்பே மென்று அரிய குள் வைத்து அவர் தெளியாத நெஞ்சுடனே செயலழிந்து வாடும்படி நெடுநாள் வரை விரும்பா திருப்பாராயின், தஞ்சமென்று புகுந்தார் தாம் உயிர்வாழ்தல் எவ்வாறோ' எனத் தோழி தலைவனிடம் உரைத்தாள் (நற். 345:5-10). 'மறங்கெழு சோழரது உறந்தை அவையத்தின்கண் அறங்கெடாது நிலைபெற்றாற் போன்று நீ சிறந்த கேண்மையோடு அளாவி எனநெஞ்சினின்றும் நீங்கும் தன்மையை அறிந்தாயல்ல' எனப் பரத்தை தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறினாள் (நற். 400:7-10). 'தன்னுறை ஊரன் காதற்கேண்மை வழிவழிச் சிறக்கவென்று யாம் வேட்டேம்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 2). தன்னுறை ஊரனது கேண்மை அம்பல் அளவும் ஆகாதொழிக என்று பெரிதும் வேண்டியிருந்தேம் எனத் தோழி தலைவனிடம் உரைத்தாள் (ஐங். 9:5,6). அருந்தவத் தினை முற்பிறப்பிலே இயற்றாத சிறியேமாகிய நாம் துறைவனது கேண்மையைப் பிரிந்து வைத்தும் வாழ்வோமோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கேட்டாள் (ஐங். 111:3-5). தலைவன் கேண்மையை இனிப் பரத்தை மகளிரே யன்றி நன்னெடுங் கூந்தலளாகிய தலைவி நாடுவளோ எனத் தோழி வாயில் மறுத்து மொழிந்தாள் (ஐங். 153: 4, 5). நாம் உறுகின்ற துயரினை நோக்கி அன்னை வேலனைத் தந்தாளாயின் அவ்வேலன் வெறி கமழ் நாடனது கேண்மையை அறியுமோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (ஐங். 241). புறவிலுள்ள மாவின்ங்கள் உயிர்கலந்து ஒன்றிய குற்றமற்ற காதற் கேண்மையுடைமையானே பிரிந்துறைதல் அறியாவாய் நாளும் புதுமையுறத் தழுவி நம்போல் நயவரப் புணர்ந்தன என்று தலைமகன் மாக்களைச் சுட்டிக்காட்டித் தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 419). இருவர் மனமும் பொருந்திய கேண்மையாலே ஒருவர் கூறிய மறைப்பொருளை

அறிந்து அவர் நீங்கிய பின்னர்ப் பிறர்க்கு உரைக்கும்பீடிலார் தொடர்பு போலத் தலைவியின் நுதல் தலைவன் அளிசெய்யுங் காலத்து ஒளிமிக்கு அளியாக் காலத்து அவன் குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்துப் பசந்து காட்டும் (கவி. 25:21-24). மலை நாடனும் நீயும் வதுவையிடத்துப் பண்டு கண்டறியாதீர் போல நடப்பீரோ; பண்டு கண்டறியாதீர் போல நடந்திருடைய பழங்கேணமையை யான் கண்டறியாதேன் போல மறைப்பேனோ எனத் தோழி தலைவியிடம் உரைத்தாள் (கவி. 39:37-40). 'நின் பூணாகத்தின் புணர்ச்சியை மனத்தாற் கருதி இரவும் துயில் கொள்ளானாய் நம் கேண்மையை நயந்து விருப்புற்றவனை நாண் அடுகையினாலே' எதிர்நின்று மீட்ட நயப்பாடு வருதல் இன்று; அதற்குத் தக்கது அறிவாய்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 60: 30 - 32). 'செறுநரும் விரும்புதற்குக் காரணமான தமது செறிந்த கேண்மை மறுபிறப்பினும் இயைவதாக' என வையையை மக்கள் வேண்டினர் (பரி. தி.3).

கேணி - 1. கிணறு. இரவலரது கிழிந்த ஆடை ஊரவர் உண்ணும் பொருட்டு நீர்கொள்ளும் கேணியில் - கிணற்றில் - படர்ந்தபெரிய இலையை யுடைய பாசியின் வேர் போன்றது (புறம். 392:13,14). முருகன் கையில் உள்ள வலியினையுடைய வேலின் நுதிபோலக் கேணியில் பூத்த விறல் வேலினால் வெற்றியை யுடையது வேலூர் (சிறு. 172, 173). தண்ணிய கேணிகளை உள்ளேயடக்கின முற்றத்தில் பகட்டுருத்திற்கு வைக்கோலிடும் பல சாலை உண்டு (பட். 51,52). வறட்சியுற்ற குன்றத்து உச்சியின் பக்கத்திலுள்ள வேட்டுவச் சேரியை அடுத்த அகன்ற வாயையுடைய கேணியினின்று ஆனிரை உண்ணுமாறு எடுத்து வைத்த நீர்ப்பத்தரை, மடப் பிடி கன்றோடு உண்ணவேண்டிக் களிற்று அப்பதரின் வாயை மூடிய வீற்பொறியை முறித்துப் பின் அவற்றை உண்பிக்கும் (நற். 92:4-9).

2. நீர்நிலை. பாணனது செனனி, கேணியில் - நீர் நிலையில் - பூவாத எரிபோலும் பெரிய பொற்றாமரைப் பூவணிந்து விளங்கியது (புறம். 364:2,3). சுரநெறியிற் செல்லும் புதியவர் சேற்றைக் கிண்டி ஊறிய நீரை உண்ட சிறிய பலவாய கேணிகளைத் தன் பிடியின் அடிச்சுவடென விரும்பிக் களிற்று தொட்டுப்பார்த்துக் கடந்து செல்லும் (அகம். 137: 1-3). தலைவன் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரவுதலால் பசவை ஊரினரால் உண்ணப்படும் நீரையுடைய கேணியின் உண்ணுந் துறையிடத்தே கூடின பாசி போன்றது (குறு. 399).

கேழ் - 1. நிறம். தாமரை பயந்த ஒண்கேழ் - ஒள்ளிய நிறத்தையுடைய - நூற்றிதழினை யுடைய மலர் நிரை ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சிறந்த குடிக்கு உவமை (புறம். 27:1-4). மரையாவைக் கறந்த நுரைகொள் திம்பாவை, மான் இறைச்சி புழுக்கப்பட்ட புலால் நாரும் பானையின் நிணந்தோய்ந்த வெளிய கேழினை உடைய பெரும்புறத்தைக் கழுவாது உலைநீராக வார்த்து ஏற்றிச் சந்தன விறகான் தினைச்சோறு புழுக்குவர் (புறம். 168:8-11). இருங் கேழ் வயப்புலி (புறம். 374:14). கேழனி உத்தியை யுடைய அரா (புறம். 382:13,14). பூங்கேழ்த் தேய்வை (முரு. 33). வேலன் நறுஞ்சாந்து அணிந்த கேழ்கிளர் மார்பினன் (முரு. 190,193). வயவர் தந்த வான் கேழ் நிதியம் (சிறு. 249). புரவி பால போலும் வெள்ளிய கேழினையும் வெள்ளிதாகிய தலையாட்டத்தினையு முடையது (பெரு. 319,320). வயப்புலி இருங்கேழ் ஏற்றினை அடும் (மது. 297,298). நறுஞ்சாந்து பூசப்பெற்ற கேழ்கிளர் அகலம் (மது. 493; அகம். 26: 14). வெள்ளிய கேழினை உடையது சந்தனக் கல் (நெடு. 51). ஆலவட்டம் சிவந்த கேழினை யுடையது (நெடு. 58). புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டம் (நெடு. 126). சிவந்த விரலிற் கொண்ட விளக்கம் (மோதிரம்) செங்கேழினை யுடையது (நெடு. 144). ஒண்கேழ் வயப்புலி (மலை. 309; அகம். 347:11; நற். 119:3; ஐங். 274:1). ஒண்கேழ் வனமுலை (அகம். 61,17). அடும்பினது செங்கேழ் மென்கொடிகளைத் தேராழி அறுக்கும் (அகம். 80:8,9). பரலுயர் பதுக்கையில் இருங்கேழ் இரலை தங்கும் (அகம். 91:9,10). இகணையின் பசங்கேழ் மெல்லிலைகளை நெருங்கச் செறித்து வைத்தாற் போன்ற வண்டுமொயத்து இருண்ட தாழிருங் கூந்தலினள் தலைவி (அகம். 131:1-3). வேங்கையில் பல பொறிகளை யுடைய, புலியின் கேழினைப் பொருந்திய பூக்களிடையே நரந்தையின் நாள்மலர் உதிருமாறு முசுக்கலை பாய்ந்து தாவும் (அகம். 141:24-27). வேங்கையின் மலர்ந்த நறுமலரை யொப்பக் கேழ் கொள்ள மேனியில் தோன்றிய மாசறு கணங்கினள் தலைவி (அகம். 174:10-14). தலைவி சரிவணர் ஐம்பாலின் நுண்கேழ் அடங்க வாரி மலர் வேய்ந்தனள் (அகம். 223:12-15). புலிக் கேழ் வேங்கை (அகம். 227:8). தலைவி நுண்கேழ் முறி ஒத்த எழில்நல முடையவள் (அகம். 242:7,8). அருங்கேழ் வயப்புலி (அகம். 251:16). நலங்கேழ் மாக்குரல் குழை (அகம். 269:16). தலைவி நுண்கேழ் மாமையள் (அகம். 319:7). கேழ்கிளர் யானை (அகம். 332:2). தலைவி அழகிய கேழினாற் பொலிவனவாய் மாறுபட்ட மையுண்ட கண்களை உடையவள் (அகம்.

334:15,16). வெள்ளிய கேழினையுடையது வட்டக் கல (அகம். 340:15). ஏழிற்குன்றத்தின் பக்கமலை கேழ்கொளக் கருங்கால வேங்கை உயர்ந்து மலர்ந்தது (அகம். 349:9,10). கேழ்கொள முத்துவடம் முதலிய புனைந்து செய்த வனப்பமைந்த, சுவரின் கண்ணுள்ள பாவைகளும் பனியென எதனையும் கொண்டில என மகட்போக்கிய செவிலி வருந்தினாள் (அகம். 369:6-8). இருங்கேழ் ஏற்றை (அகம். 389:20). மணிக்கேழென மாநீர்ச் சேர்ப்பன் (குறு. 49:2). கேழிருந் துறுசல் செழுமலை நாடன் (குறு. 111:5). நறவம் பூண்ட நறுந்தாதினை அனைந்த தும்பி பகங்கேழ்ப் பொன்னுரை கல்லின் நன்னிறத்தைப் பெறும் (நற். 25:2-4). களிறு புலி நடுங்குமாறு அதன் வளைந்த, கேழ் பொருந்திய பெரிய முதுகிலே குத்தி வீழ்த்தி விளையாட்டயர்ந்தது (நற். 39:4,5). கோட்சுறா வழங்கும் வாட்கேழ் இருங்கழி (நற். 78:1). கேழ்கிளர் உத்தியுடையது அரவு (நற். 129:7). செங்கேழ் ஆடிய செழுங்குரற் சிறுதினை (நற். 213:9). இருங்கேழ் வயப்புலி (நற். 217:3). வாட்கேழ் ஏற்றை (நற். 279:5). சந்தன மரத்தின் கிளையில சுற்றிய, பசிய கேழ் பொருந்திய இலையை யுடைய தமாலக் கொடியை நறுந்தேன் கொள்பவர் அறுத்துச் செல்வர் (நற். 292:1-3). ஏழ்துளையை யுடைய வங்கியத்திலும் ஐந்து துளையை யுடைய வங்கியத்திலும் யாழிலும் பிறந்த இசைச் சுருதியை யொத்துக் கேழினால் ஒத்த தும்பியும் வண்டும் மிஞ்றும் முறையே ஆர்த்தன (பரி. 8:22,23). பகை வரைக் கொன்றவனது கேழிருந் குன்றில் எதிரொலி ஒழியாது (பரி. 15:44,45). வரைகெழு செலவன (ஆதிசேடன்) இரண்டாகிய கேழ் உத்தி அணிந்த எருத்தினை யுடையவன (பரி. இ. 1:48,49).

2. வரி. புலி - ஒன்றற்கும் கெடாத வலியினையும் வளைந்த கேழினையும் - வரியினையும் - தறுகண்மையினையும் உடையது (கவி. 65:23,24).

கேழல் - 1. ஆண்பன்றி. மலைச் சாரலினிடத்து மலர்ந்த காந்தளிளது கொழுங்கிழங்கைக் கிளறித் தன் இனத்தோடு கூடாத தறுகண்மையுடைய கேழல் - ஆண்பன்றி - உழுத புழுதிக்கண்ணே குறவர் நல்ல நாள் வந்த செவ்வியைப் பார்த்துச் சிறுதினையை வித்துவர் (புறம். 168:1-6). ஓரை ஆயத்து ஒண்டொடி மகளிரா கேழல் உழுத கரிய சேற்றைக் கிளறின அதனிடத்து யாமை யின்ற புலவுநாறு முட்டையைத் தேன நாளும் ஆம்பற் கிழங்கோடு பெறுவர் (புறம். 176:1-4). புலி தான் தாக்கிய கடுங்கட் கேழல் இடப்பக்கம் வீழ்ந்ததால், அன்று அவ்விடத்து அதனை உண்ணாதா

கிப் பிற்பிறைநாள் பெருமலை விடரகம் புலம்புமாறு வேட்டெழுநது பெருங் களிற் றொருத்தலை வலப் பக்கம் வீழ்த்தி உண்ணும் (புறம். 190:8-10). கேழ் லொடு கரடி மலைக்குகையில் தங்கியது (முரு. 311-314). நெடுஞ்செழியனின் பகைவர் தேயத்தே எருது உழுத விளையவலின்கண் பன்மயிர்ப் பிண வோடு கேழல் ஓடித் திரியும் (மது. 173,174). குறவன் அகழ்ந்த மூடின வாயையுடைய பொய்க்குழியிலே வீழும் கேழலைக் கொன்றதனால் ஆரவாரம் எழுந்தது (மது. 294, 295). கேழல் தினைப்புனத்தைத் தின்று அழித்தலின் அதற்கு அஞ்சிச் சில்வழிகள் தோறும் கானவர் கற்பொற்றிகள் மாட்டி வைத்திருப்பர் ஆதலின் இரவில் தங்கி விடியலிற் சென்மின் எனக்கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 193-196). பெரிய கேழலினைக் கொன்ற புலியேறு பலா மரங்கள் செறிந்த பகை மலைகளில் புலால் நாற அதனை ஈர்த்துச்செல்லும் (அகம். 8:5-7). ஈன்றணிமையுடைய பிணவு பசித்ததாகச் செந்நாய் ஏற்றை கேழலைத் தாக்குதலின் அதுகண்டு அஞ்சி ஓடும் பெண்பன்றி மோதுதலால் ஈந்தின செங்காயகன் மண்மேடாகிய வன்னிலத்தே உதிர்ந்தன (அகம். 21:16-21). காட்டிலுள்ள கேழலினைக் கொன்ற, செந்நாய் ஏற்றை அதனை ஈர்த்துச் செல்லும் போது வழியெங்கும் ஒழுகிய குருதியினைப் பருகிய பருந்தின் செஞ்செவிகள் மறவர் போர்க்களத்தில் இரவில் கைக கொண்ட புண்களை ஆராயும் விளக்குகளைப் போலத் தோன்றும் (அகம். 111:10-14). முருக்கமரம் கேழலின் வளைந்த கொம்பினை ஒத்த ஆர்க்கினையுடைய நெடும் பெரும் காயினை யுடையது (அகம். 223:3-5). தினை மேயும் கேழல் பட்டொழியப் புனவன சிறுபொறியாக அமைத்த பெருங்கலவின கீழே வயப்புலி புகுந்து பட்டது (நற். 119:1-3). கேழல் தோண்டிய நிலத்திலிருந்து வெளியிற் போந்த திருமணியின் ஒளிதிகழ் விளக் கத்திலே ஈன்ற மடப்பிடி, களிறு தன்னைப் புறங் காத்து நிறபக் கனறோடு வதியும் (நற். 399:4-7). பொன்னைப் போன்ற முற்றிய திணையைக் கட்டளைக் கல்லைப் போன்ற நிறமுடைய கேழல் மாந்தியது (ஐங். 263:1,3). இளம்பிறை போன்ற கொம்பிணையுடைய கேழல், களாப்பழம் போன்ற நிறமுடைய பிணவைப் புணரும் (ஐங். 264:1,2). புலியால் கொல்லப்பட்ட தன பிணவின் குட்டிகளை, வளைந்த வெள்ளிய மருப்பிணையுடைய கேழல் காக்கும் (ஐங். 265:1,2). கேழல் தாயையிழந்த குருளையோடு வளமலையிற் சிறுதினை மேய்ந்து கானவரது வரையோங்கு உயர்சிமையில் உறங்கும் (ஐங். 268:1-3). கேழல் உழுததாகக் கிளர்ந்த பைஞ்

சாய்க்கோரை நெல்விளைந்த வயலைப் போலத் தோன்றியது (ஐங். 269:1,2). கேழல் கிழங்குமீந்து உழுத புழுதிக்கண்ணே வித்தி விளைந்த முதல் விளைச்சலைக் கானவர் கொய்தனர் (ஐங். 270:1,2). செந்நாய் ஏற்றை வயா நோயுற்ற பிணவிற்காகக் கள்ளிச்செடிகள் நிறைந்த பாலைநிலத்தே கேழல் வரவினைப் பார்த்து நிற்கும் (ஐங். 323:1,2). கேழற் பன்றி காண்க.

2. வராக அவதாரம். மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் பாழ்பட மதியமும் ஞாயிறும் கெடுதலால் அழகிழந்த வானமும் கெட்ட ஊழிகள் முறையே கழிந்தபின் ஆகாய ஊழியும் காற்று ஊழியும் அதனினின்று செந்தீயும் அதனினின்று மழைமுதலியனவும் அவற்றினின்று நிலமும் தோன்றிய ஊழிகளுமாகிய அளவிலாத காலம் கழிந்தபின் உயிர்கள் உளவாதற் பொருட்டுத் திருமால் அந்நிலத்தினைக் கேழற் கோலத்தால் - வராக அவதாரத்தால் - எடுத்திட்ட செயலால் இக்கற்பம் வராக கற்பமென்னும் பெயர் பெற்றது (பரி. 2 : 1-17). கனலியும் கூற்றமும் ஞமனும் ஞாயிறும் கூடும் ஊழி முடிவினுள் ஏழும் ஒன்றாகிய ஆழிக்கண் அழுந்துகின்ற நிலமகளைத் திருமால் அழகிய கேழலாகி மருப்பால் பெயர்த்தெடுத்தார் (பரி. 3:21-24).

கேழற்பன்றி - 1. ஆண்பன்றி. ஓரி விடுத்த வேழத்தை வீழ்த்திய விழுத்தொடைப் பகழி புலியைக் கொண்டு கலைமானை உருட்டி, உரல் போலுந் தலையை யுடைய கேழற் பன்றியை - ஆண் பன்றியை - வீழ்ச்செய்து, அயலதாகிய புறநில் கிடக்கின்ற உடும்பின்கண் சென்று செறிந்தது (புறம். 152:1-5). கேழல் 1. காண்க.

கேள் - 1. காதலன். 'குன்ற நாடனாகிய தலைவன் நாம் உடுத்தற்குரிய தழை தந்தனன்; அவற்றை உடுப்போமென்றால் அன்னைக்கு அஞ்சுகின்றோம்; வேண்டாவென அவனிடமே கொடுத்துவிடுவோமென்றால் கேளுடைய - காதலனுடைய - ஆற்றாமைக் கேட்டிற்கு அஞ்சுகின்றோம்' எனத் தோழி தலைமகளது குறிப்பறியுமாறு பேசினாள் (நற். 359:3-6). 'தெரியுமாய், நீயும் நின் கேளும் கூடும்படியாக இம்மலையுறை தெய்வம் உவக்கு மாறு யாம் குரவையாட அக்குரவைக் கூத்தினை கொண்டுநிலையை நீ பாடுவாயாக' என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கனி. 39:26-29). திங்களினுள்ளே விளங்கி யிருந்த குறுமுயலே, இவ்வுலகத்தில் எம் கேள் இருக்குமிடத்தைக் காட்டுவாயாக' என்று கணவனது பிரிவினால் கலக்கமுற்ற தலைவி வேண்டினாள் (கனி. 144.18,19). வையையில் தைந்

நீராடிய மகளிருள் சிலர், 'எம் கேளும் யாமும் கிழவர் கிழவியர் எனப்படாமல் இத்தவம் நிலைத்த இளமையைத் தரச செல்வத்தோடும் சுற்றத்தோடும் யாம் நிலைபெறுக' என அவ்வையையைத் தொழுது வேண்டினர் (பரி. 11:120, 121). வையைக் கரையில் தன் காதில் அசோகமலரைச் செருகிக் கொண்டு முன்கையாலே கூந்தலில் கண்ணியை அழகுறத் திருத்தி நின்ற ஒருத்தியின் குறிப்பினால் அவளருகிலிருக்கும் ஒருவனை, 'இவன் இந்நல்லவளுடைய கேள்' என்று பிறர் கண்டனர் (பரி. 13:88-92).

2. கேளிர் (உறவினர்). வாட்டாற்று எழினியாதன் கேள் - கேளிர் - இல்லர்தவர்களுக்குக் கேளாகுவன் (புறம். 396:11,12). கேளைக் கேடு நீக்கித் தாங்கவும் கிளைஞர் உண்ணவும் கேளல்லாத கேளிர் செழு தகையினராய்க் கூடியொழுக்கவும் வேண்டித் தலைவன் ஆள்வினைக்கு எதிர்ந்த ஊக்கமொடு சென்று பொருளீட்டினன் (அகம்.93.1-7) 'இனிய கிளவியினை யுடையாய், நின்கேள் என்னைப் பலநாளும் புதுமை யுறப் பாராட்டுதலால் யானும் இப்பாராட்டு ஒரு பிரிவையுடையதெனக் கருதினேன்' என்று தலைவி தலைவனைக் குறித்துத் தோழியிடம் கூறினாள் (கனி. 24:3-5). கற்புக் காலத்தில் தலவ னொடு தலைவிக்கு நேரும் புணர்ச்சிகள் அவளுடைய கேள் கேட்டு அணங்குறுமாறு பரத்தையால்தன் மனைக்கண் அவர்துற்றப்படுகின்ற குறை யுடையன வாகும் (பரி. 9:21).

3. உறவு. 'யான் கேள் - உறவு - இல்லாத சேய் நாட்டின்கண் நின் வணமை குறித்த விருப்பத்தால இரங்கி நினது அடிநிலில் பழகிய அடியில் வாழ்வேன்' என்று வடம வண்ணக்கன பேரிசாத்தனார் தமக்குப் பரிசில வழங்காத பாண்டியன் நன்மாற னிடம் கூறினார் (புறம். 198:23-26). தன்னை நாடி வந்த பொருநன் பேணிப் பாடுதற்கு முன்னரே சோழன் கரிகாற் பெரு வளத்தான அப்பொருந னொடு முன்பே பொருந்திய கேளிரைப் போல அவனுடன் கேள் கொள்ளுதலை விரும்பி அவனுக்கு முகமன கூறினான் (பொரு. 73-75). 'நமக்கு அவன் கேள் அல்லன்; அவனை முயங்காதீர்' எனக் காமக் கிழத்தி, தலைவனை முயங்கக் கருதிய தன் தோள் களுக்குக் கூறி அவற்றுடனே மாறுபட்டு அவ னொடு ஊடியிருந்தாள் (கனி. 68:10,11).

4. காதலி. பெதும்பைப் பருவத்தாளாகிய பரத்தை யொருததியுடன் மறைந்தொழுகி வந்து அவ்வகை ஒழுக்கம் இல்லை யென்ற தலைவனிடம் தோழி, கொண்கனே நின் கேளை - காதலியை - யாம் கண்டோ மல்லமோ என்றாள் (ஐங். 121-128: 1).

‘நாடன வேண்டுவானாயின் பசுப்போல் பெண்டிர் பலரையும் பெறுவான்; அவ்வாறின்றி இத்தலைவி அவனுக்குப் பழைய கேள் ஆதலால் இவளை அவன் வரைவு வேண்டினான்’ என்று தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் (ஐங். 271:2-4).

5. கேண்மை. பரணர் பேசுனது காரெதிர் கானத் தைப பாடியது கேட்ட நிலையில் அவனால் துறக் கப்பட்ட அவன் மனைவி அழுது நின்றனளாக, அவர் அவளை, இளையோய, எம கேள் - கேண்மை விரும்புவோனுக்கு (பேசனுக்கு) நீ உறவுடையையோ’ என வினவினார் (புறம. 144:2-8).

6. நண்பன். அறுகை என்பான் தன் பகைவனான மோகூர் மன்னனுடன் எதிர்த்துப் பொருதற்கு ஆற்றாத நிலையில் சேரமான கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனால் உதவி செய்யப்படுதற்கு மிகவும் தொலைவி லிருப்போனாயினும், ‘எனக்கு அச் சேரன்தான் கேள் - நண்பன்’ - என மொழிந்து தன் நாட்டை விட்டு நீங்கி ஒளித்த வருத்தத்தைப் போக்கும் பொருட்டுச் செங்குட்டுவன் அம்மோகூர் மன்னனை வென்றான் (பதி. 44:10-16).

7. தோழி. தோழி என்னும் பொருள்படும் ‘கேள்’ என்பது, ‘எம்கேளே, - தோழியே - என்று தலைவி தோழியை விளித்தல் முறையில் வந்துள்ளது (கவி. 106: 36, 39, 42, 45).

கேள்வர் - கணவர். மலையிடத்துக் குறவர் மகளிர் தாம் தத்தம் கேள்வரை - கணவரை - தப்பாத வராய் அவரே தெய்வமென்று தொழுது எழுதலால் அவர்தம் ஐயன்மாரும் தாம் தொடுத்த அமபுகள் இலக்குத் தப்பாதவராயினார் (கவி. 39 : 15 - 18). ‘உலகத்துள் உறைகின்ற கேளவர் இவராயின் அக் கணவர் மேலுள்ள வேட்கையோடே இறந்துபடும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப் பெற்றவா குற்றமில்லாத துறக்கத்தே சென்று தாம் நுகர விரும்பிய வறறை விரும்பியபடியே பெறுதல மெய்யென்று நூல்கள் கூறிய வென்னில் யானும் அங்ஙனம் என் கணவனமேல் விருப்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்றுப் புகழுடையேனாவேன்’ என்று பிரிவாற்றாத தலைவி பேதுற்று மொழிந்தாள் (கவி. 143 : 44 - 47). சால்புடைமை மிக்கவராகிய கற்புடை மங்கையர் தம்மைக் கேள்வர் இகழினும் தாம் அவரை ஏத்தி இறைஞ்சுவார் (பரி. 20:88,89).

கேள்வன் - கணவன். ‘நிறைதார் மார்பனாகிய நின் கேள்வன் - கணவன் - களத்தில் பகை மறவருடன் போர்மலைந்து ஒருபுறம் நிற்ப, அரவுமிழ்ந்த மணியை எவரும் குறுகாதது போல, அவனை

யாவரும் குறுகா ராயினர்’ என்று தானை மறவ னொருவனது சிறப்பினை அவன் மனைவிக்குக் கூறும் முறையில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியுள்ளார் (புறம. 294:7-9). ‘ஆயர் இங்கே ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலும் காயாம் பூவாற் செய்த மாலையினை யணியும் இயல்பினையுடைய கேள் வனை நமக்குத் தருதற்கு நன்னிமித்தமாக இசைத் தது காண்’ என்று ஏறுகோடல் நிகழ்ச்சியில் தோழி தலைவிக்குக் கூறினாள் (கவி. 101: 34,35). ‘தோழி, இவள் கேள்வன் கொல்லேற்றினைத் தழுவி னா னென்று ஊரார் புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற சொல்லைக் கேட்டவாறே மோரை விற்று யாம் வருகின்ற செல்வத்தை எம் கேள்வன் தருமோ’ எனத் தலைவி தோழி யிடத்து விரும்பி வினவி னாள் (கவி. 106: 43-45). பிரிவு நீட்டிப்பினால் கலக்க முற்றிருந்த தலைவி, பின்னர் இரவிடை மீண்டு வந்து கூடியளித்த கேள்வனாகிய அந்நல் லெழில் மார்பனைச் சார்ந்து தெளிவடைந்தாள் (கவி. 142 : 60-66), ‘அருளில்லாத என் கேள்வன் என்னை உறுத்திய இந்தக் காமமாகிய நெருப்பு தனக்குப் பகையாகிய நீருள்ளே புகுந்தாலும் சுடு கின்றது’ என்று பிரிவுக் கலக்கமுற்ற தலைவி உரைத்தாள் (கவி. 144:61,62). ‘ஊரீர், நீர் என்னை இகழ்ந்திருப்பினும் என் கேள்வன் சிறிதும் என்னை இகழ்ந்திரான்; நினைப்பினும் கண்ணுள்ளே தோன்றுவான்’ என்று அவனது பிரிவிடைக் கலங் கிப் பேசிய தலைவி, தன் காமநோயுடைய நெஞ் சிலே அடித்துக்கொண்டு வருந்தியழுது பின்னர், ‘நீங்கள் எல்லரும் தேடிச் சென்றும் எம் கேள்வனைக் காணீரோ’ என்றாள் (கவி. 145:51,52,60,61). ‘ஞாயிறே, இப்பொழுது எம் கேள்வன் யாதோ ரிடத்தே இருந்தானாயினும் எனக்குக் கொண்டு வந்து காட்டுவாயாக’ என்பது தலைவனது பிரிவிடைக் கலங்கிய தலைவியின் வேண்டுகோள் (கவி. 147:27,28). ‘மாலையே, நீ எம் கேள்வரை முன்பு போல மனத்தைக் கனலப் பண்ணி எம்மிடத்தே தருதலும் செய்திவை; ஆதலால் நீ எமக்குத் துணையல்ல’ எனத் தலைவனின் வரைவிடைப் பிரிவில் தலைவி மாலையொடு புலம்பினள் (கவி. 148: 16, 17). திருப்பரங் குன்றின்மேல் துடியோசைக்கு இயையுமாறு அடிபெயர்த்துத் தோளசைத்து ஒருத்தி ஆட, அவ்வாடலைத் தன் தலைவன் அருகிருப்பப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலைவி யொருத்தி, ஆடுவாளது ‘அழகு கண்டு இஃது இவன் மனத்தை வேறுபடுத்துமென்று எண்ணிச் சிவந்த நோக்குடன் தன் துணையணை கேள்வனைத் துனித்து நோக்கினாள் (பரி. 21: 19-22).

கனை நடுவே மூழ்கி நீர்மேலெழுந்த ஒருத்தி, கரையில் நிற்கும் கேள்வனை மூங்கிற்புணை வேண்ட, அவன் அதனைத் தராது அரக்குநீர் வட்டினை அவளிடத்தே எறிய, புணை பெறாத அவள் நீரில் தத்தளித்த துயர்கண்டு கொழு நனாகிய அவன் மகிழ்ந்து புனலிற் பாய்ந்து அவளைத் தழுவும் தன்மை கொண்டது தண்பரங் குன்று (பரி. 21:39-45). திருப்பரங்குன்றத்தில் சீர்தகு கேள்வன் உருட்டுகின்ற துடியின் தாளத்திற்கேற்ப ஒருத்தி ஆடினாள் (பரி. 21:60,61).

கேள்வி - 1. வேதம். நல்ல பல கேள்வி - வேதம் - கற்று முற்றிய வேள்வியந்தணர் (புறம். 861:3,4). கேள்வி மலிந்த வேள்வித் தூணம் (புறம். 400,19). பல்யாணைச் செல்கெழு குட்டுவன் கடவுளைப் பேணும் பொருட்டுச் சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், நாட்டம் (சோதிடம்), கேள்வி, புலனவழி ஓடாது உள்ளடங்கிய தூய நெஞ்சம் எனச் சொல்லப்படும் ஐந்தையும் ஒருங்கு போற்றி அவற்றின் துணையுடனே வேள்வி செய்யத் தொடங்கினன் (பதி. 21:1-6). உரைசால் வேள்வி, முடித்த கேள்வியந்தணர் (பதி. 64:4,5). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கேள்வியை ஓதி உயர்நிலை யுலகத்து மேலோரை இன்புறுத்தினான் (பதி. 70:18-19). தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை கேள்வி நெறிகளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்ந்து நோன்புகளைத் தவறாமல் நோற்று உயர்ந்தோர் உவக்குமாறு வேள்வி வேட்டனன் (பதி. 74:1,2). கேள்வியந்தணர் செய்தற்கரிய கடனாகச் செய்து முடித்த வேள்வித் தூணம் (பெரு. 315,316). கேள்வியந்தணர் வேள்வியைக் கடவுவர் (கவி. 36 : 25, 26). வடுவில்லாத கொள்கையினை யுடைய உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த கெடுதலில்லாத கேள்வியால் தெரிந்துணருங்கால் திருமால் உயிர்தோறும் உயிர்தோறும் நிதிப்பர் (பரி. 2:24,25). கேள்வியுட் கிளந்த வேள்வி முதல்வன் சொல் திருமாவின் உருபாகும் (பரி. 2:61,65). விளங்கிய கேள்வித் திறத்தில் திரிவில்லாத அந்தணர் நெருங்கி உறைதற்கிடமானது, அறத்தில் திரியாததாகிய திருமாவின் இருந்தையூர் (பரி. தி. 1:19-21). மாயோன கொப்பூழினகண் மலர்ந்த தாமரைப் பூவினுட் பிறந்தோனாகிய நான்முகனது நாவினுட் பிறந்த நான்மறையாகிய கேள்வியை வைகறைப் பொழுதில் அந்தணர் ஓத, அவ்வொலி தம் ஏம இன்துயிலைப் போக்கி எழுப்புதலால் எழுவதல்லது மதுரையில் வாழ்வோர் கோழியின் கூக்குரலால் துயிலெழார் (பரி. தி. 7:1,7-11).

2. நூற்பொருள் முதலியவற்றைக் கேட்ட அறிவு. நான்

மறை முதல்வர் ஆன்ற கேள்வியையும் - நூற்பொருள் முதலியவற்றைக் கேட்ட அறிவையும் - ஐம்புலனும் அடங்கிய கொள்கைகளையும் உடையவர் (புறம். 26:12-13). கபிலர் மிக்க கேள்வியை யுடையவர் (புறம். 53:12). ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி யமைந்தவர் மாங்குடிமருதனார் (புறம். 72:13,14). கோப்பெருஞ்சோழன் குற்றமற்ற கேள்வியை யுடைய உயர்ந்தோர்க்குப் புகலிடமானவன் (புறம். 221:6). பல்யாணைச் செல்கெழு குட்டுவனுடைய புரோகிதராகியநெடும்பாரதாயனார் உயர்ந்தகேள்வி யமைந்தவர் (பதி. ப. 3:9,10). நெடுநுண் கேள்வி அந்துவன் (பதி. ப. 7:2). இளஞ்சேரலிரும்பொறை தன் அமைச்சனான மையூர் கிழாணைக் குற்றமற்ற கேள்விச் செலவத்தையுடைய தன் புரோகிதனைக் காட்டிலும் அறநெறியறிபவனாகச் செய்தான் (பதி. ப. 9:11,12). மறையோர் மணங்கள் எட்டினுள ஐந்தாம் மணத்தில் (கந்தருவதலை) குறையாத களவு நெறிப்பட்ட குறிஞ்சிப்பாட்டு, ஆற்றலமைந்த கேள்வியையுடைய அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளையும் போற்றிப் புனைந்த பொருள்நலம் கொண்டது (குறி. டெ. 2). தொல்லாணை நல்லாசிரியர் பலகேள்விகளால் துறை போகக் கற்றவர் (பட். 169, 170). 'இத்தலையியினை திருமுகம் பசப்பூர்ந்து தொலைந்தக்கால், நீ மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை நினைந்து சென்று அவரிடத்தே கற்ற பொய்யற்ற கேள்வியால் முனபு மனத்தில் தங்கிய மாசற்ற நோன்புகளால் அம் முகத்தழகை மீட்டல் பொருந்துமோ' எனத் தோழி, பிரிவுணர்த்திய தலைவனை வினவினாள் (கவி. 15:14-17).

3. இசை. நரம்பின் கேள்வி - இசை - முற்றுப்பெற்ற நீண்ட விசித்தலையுடைய தொடர்ச்சி யமைந்தது; பாலையாழ் (பெரு. 17,18,22). இனிய யாழ் தனது பயன் விளங்குகின்ற கேள்வியொடு கூடியது (அறு. 228,229). வெண்கிறு கடுகளவும் கேள்வி தப்பாத வாறு ஓசையை ஓர்ந்து பார்த்துக் கட்டிய, வடித்து முறுக்கிய நரம்பினையுடையது பேரியாழ் (மலை. 22, 23,37).

4. யாழ். கேட்பார் பலரும் அறிதற்கரிதாய் அறிவார் சிலராதலின் சில்செவிக் கண்ணதாகிய கேள்வியை-யாழை-இப்பாண் சாதியது உணவிற்கு முதலாகப் பெற்ற பரிசு என்னவென்று வெறுத்துப் பாணன சோர்ந்திருந்தான் (புறம். 68:3,4). பொன் கம்பியாய் ஒழுகினா லொத்த முறுக்கடங்கிய நரம்பின் கட்டமைந்த கேள்வியைப் பாணன் தனது இடத்தோளின் பக்கத்தே அணைத்திருந்தான் (பெரு 15,16.)

5. செவி. ஏனாதி திருக்கிள்ளி போரைக் காணின் அப்போரை வென்று அப்பகைவரது பட்டைய விடக்கி எதிர்நிறைவால் வாள் வாய்த்துத் தைத்த வடுவழுந்திய உடம்புடனே கேள்விக்கு - செவிக்கு - இனியன; கண்ணுக்கு இன்னாதவன (புறம். 167: 1-4). அரவு, கண்ணிலேயே அமைந்த கேள்வியை யுடையது (புறம். 382:13,14).

6. கேட்டல். வையைத்துறை முன் நிறைந்த அணியாக நிறைவர் மொழிகின்ற மொழிகள் ஒன்றை யொன்று ஒவ்வாது பலபலவாக ஒரு காலத்தெழுந்தன; அவற்றைக் கேள்வி - கேட்டல் - கூடா; கேட்டன சிலவே எனப் புலவர் கூறுவர் (பரி. 12:36-39). அன்பர் தம்முள்ளே கூறுகின்ற குறைகளையும் கேட்டறிதலால் திருமால் கேள்வி நுணுக்கமுடையவர் (பரி. 13:55).

7. மந்திரம். இருபிறப்பாளர் உச்சிக் கூப்பிய கையினராய், தனனைப் புகழ்ந்து ஆறெழுத்தினை அடக்கியிருக்கின்ற கேட்டற்கரிய, மறைய உச்சரிக்கப் படுகின்ற கேள்வியை - மந்திரத்தை - நாப் புடைபெயரும் அளவிலே பயில உச்சரித்துப் பொழுதறிந்து நுவல, முருகன் அதற்குப் பெரிதும் உவந்து திருவேரகத்தில் உறைதலு முரியன் (மரு. 182,185-189).

8. ஆகமம். திருமால், விரிந்தகனற கேள்வி - ஆகமம் - அனைத்தானும் வலியானும் மனத்தானும் உணர்வானும் மற்றும் எல்லாவற்றானும் தமக்கு வனப்பும எல்லையும் அறியப்படாத மரபினர் (பரி. 3:48-50).

கேளல் கேளிர் - உறவல்லாத உறவினர். 'சங்கிலியாற் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போலப் பிணித்துத் துன்பப் படுத்தி இருத்திய கேளல் கேளிருடைய - உறவல்லாத உறவினருடைய - உதவியால் வந்த தண்ணீரை இரந்துண்ணக் கடவேமல்லேம்' என்னும் மனவலிமையினறி வயிற்றுத்தீயை ஆற்றவேண்டித் தாமே இரந்துண்ணும் அளவினை யுடையாரை, குழவி இறந்து பிறப்பினும் தசைத்தடியாகிய மனை பிறப்பினும் அவற்றையும் ஆளல்லவென்று கருதாது வாளோச்சுதலில் தவறாதவராகிய அரசர் பெறுவரோ' என்று தன்னிலைமைக்கு இரங்கிச் சேரமான கணைக்காலிரும்பொறை உயிர் துறந்தான் (புறம். 74). உறவினரைக் கேடு நீக்கித் தாங்கவும் கிளைஞர் உண்ணவும் கேளல் கேளிர் கெழுதகையனராய்க் கூடி யொழுதவும் வேண்டித் தலைவன் ஆள்வினைக்கு எதிர்ந்த ஊக்கமொடு சென்று பொருளிட்டினன் (அகம். 93:1-7).

கேளன் - உறவினர். 'துறைவன் நமக்கு நல்குவன் போலக் கூறி நல்கானாயினும் அவன் நம்மிடத்தே பழமைகொண்ட கேளன் - உறவினர் - 'எனத் தலைவனைக் குறித்துத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 167:2-4).

கேளார் - கேளாதவர். 'மலைகளைக் கடந்து சென்ற தலைவர் இங்கு நீ உழக்கும் துயர்நிலைகளைக் கேளார் - கேளாதவர் - ஆதவர்; கேட்டனராயின் நின்றுயர் கெடுமாறு பிரிவு நீடலராய் வருவர்' எனத் தோழி தலைவியை வற்புறுத்தினாள் (குறு. 253).

கேளான் - கேண்மையை ஆள்பவன். 'ஏறு கொள்ள வல்லார் என்னொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்புத்திரளில் நின்று தனது தாளாண்மையைக் கூறும் தலைவன் பின்னொரு நாளிலே யாயினும் ஏறு தழுவி நமக்குக் கேளான் - கேண்மையை ஆள்பவன் - ஆகாமையில்லை' என்று தோழி தன கண்களால் பெற்ற நன்னிமித்தத்தைத் தலைவியிடத்துக் கூறி அவளை ஆற்றிவித்தாள் (கலி. 101: 43-46).

கேளிர் - 1. உறவினர். வன்புலத்தினின்றும் வந்த கேளிர்க்கு - உறவினர்க்கு - விருந்தயரும் மென்புலத் தூர்களை யுடைய நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தன குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (புறம். 42:17,18). 'எமக்கு யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்பர் கணியன் பூங்குன்றனார் (புறம். 192:1). தனனை நாடிவந்த பொருநன் பேணிப் பாடுதற்கு முன்னரே சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான அப் பொருநனொடு முன்பே பொருந்திய கேளிரைப் போல அவனுடன் கேள் கொளளுதலை விரும்பி அவனுக்கு முகமன் கூறினான் (பொரு. 73-75). வளமான ஊர்க்கிடத்துள்ள குடிகளெல்லாம் பசியால் உலர்ந்து புறநாட்டிலிருக்கும் செழுமையுடைய கேளிரைத் தமக்குப் பாதுகாவலாகச் சென்று சேரும்படி பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பகைவர் நாடுகளைப் பாழாக்கினான் (மது. 167,168,176). நாளும் முயற்சியால் மெய்வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்குச் சிறப்பு மிக்க கேளிருடைய கேடுகள் பலவற்றையும் தாங்குதல் இல்லையாகும் (அகம். 173: 1-3). தம் காதலியரின் மென்முலை முற்றத்தைப் பிரியாது உறைவோர் நண்பரது செல்வமின்மையையும் கேளிரது துன்பத்தையும் பகைவரது பெருமித்தையும் கண்டு ஓரூரிலேயே மடிந்திருத்தலைப் பொறுத்துக் கொள்வர் (அகம். 279:1-5). வேற்று நாட்டிற் சென்று தங்கிப் பொருளிட்டதலைக்

குறிக்கொண்டு, பெறுதற்கரிய கேளிர் பின்வந்து விடைதரப் போய்ப் பொருளினை ஈட்டிக்கொண்ட வீரப்பம் மிக்க நெஞ்சத்தொடு தலைவன் மீண்டனன் (அகம். 351:1-4). 'எனதாயும் நினதாயும் யார் யாரோ; எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறையிலே கேளிர்; இப்போது பிரிவினறி யிருக்கும் யானும் நீயும் இதற்குமுன் ஒருவரை யொருவர் எவ்வாறு அறிந்தோம்; இம்முன்றும் இல்லையாகவும் செம் புலப் பெயல்நீர் போல அனபுடைய நெஞ்சங்கள் தாமே கலந்தன' எனத் தலைவன தலைவியிடம் மொழிந்தான் (குறு. 40). ஆதியருமனது மூதூரில் பனங்கள் உணைச் சென்ற கேளிர் அதனை உண்பதோடு பனையில் உள்ள நுங்கைக் கொண்டும் மீள்வர் (குறு. 293:1-4). 'யான் நினனைச் செலவு விலக்கிக் கூறியவற்றை யெல்லாம் நீ ஏற்றுக்கொள்ளாயாயினும், இததலைவியைப் போல் கண்டார்க்கு அருள வரக் காரணமானவற்றை நினக்கு மேலும் மேலும் காட்டி, நீ செல்லும் கானமே மேலாய் நின்று உணமை கூறிக் கழறும் கேளிரைப் போல நின போக்கினைத் தடுக்கும்' என்று தோழி தலைவன் செலவழுங்குமாறு கூறினாள் (கவி. 3:19-22). அறிவுடையோர் தம்முடைய செல்வம் முடிவடைந்தமையால் வறுமையுற்று அவ் வருத்தத்தைக் களையத்தக்க கேளிரிடத்தே சென்று தம் குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கிப் பின் அதனை முடியச் சொல்ல இயலாது தயங்குவர் (கவி. 61:2-4). தலைவனது பிரிவை ஆற்றாது பேதுற்றுக் கலங்கிய தலைவி, 'வாழிய கேளிர்' எனச் சுற்றத்தாரை விளித்துப் பேசினாள் (கவி. 147:22).

2. நண்பர். 'என்னொடு பொருவேமென்று வரும் வேந்தரைப் போரின்கண்ணே பொருது அவர் புறக் கொடையைக் காணேனாயின, மையலென்னும் ஊர்க்குத் தலைவனாய் மாவனும் எயிலென்னும் ஊரையுடைய ஆந்தையும் புகழ்மைந்த அந்துவஞ்சாத்தனும் ஆதனழிசியும் வெஞ்சினத்தையுடைய இயக்கனும் என்ற இவர் உட்படப் பிறருமாகிய என் கண்போலும் நண்பினையுடைய கேளிரொடு - நண்பரொடு - கூடிய இன்களி மகிழ்நகையை யான் இழப் பேனாக்' என ஒலையையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் வஞ்சினம் மொழிந்தான் (புறம். 11: 2-5, 11-16). 'அம்ம வாழி கேளிர்' எனத் தோழனை விளித்துத் தலைவன் பேசினான் (அகம். 130: 1). தம்மை விரும்பியிருப்போரைப் புரந்து தாம் விரும்பிய இனிமை பொருந்திய கேளிரொடு இன்பம் மிக இயைந்து மகிழ்ந்திருத்தலை மாட்டாராவர் வறுமையுற்றோர்

ச இ பொ ௧ தொ 2 31

என்று தலைவன் பொருளிட்டப் பிரிந்தான் (அகம். 151: 1-5). 'இடித்துரைக்கும் கேளிரே' என்று தலைவன் பாங்கனை விளித்தான் (குறு. 58: 1). 'கேளிர் வாழியோ கேளிர்' எனபது தன் காதலைக் கழறிய பாங்கனைக் குறித்த தலைவனது விளியாகும் (குறு. 280: 1). திருமாலுக்கு மாறறோரும் இலர்; கேளிரும் இலர் (பரி. 4 : 53, 54).

3. காதலர். 'என்னைக் கூடிய கேளிர் - காதலர் . மீண்டு வந்து கூடும் காலம் இரவோ பகலோ என்றறியேன்' எனப் பிரிவாற்றாது கலங்கிய தலைவி பேதுற்றாள் (கவி. 144 : 51). தலைவன் வையை மணலைத் தொட்டுச் சூஞ்ஞரைத்தபோது தோழி, கேளிரை யொத்த மணலோடு உனக்குள்ள நட்பும் இதனமைத்தோ என இகழ்ந்தாள் (பரி. 8 : 61-63). கார்காலத்து வையைப் புனலில் மகளிர் தம் கேளி ரொடு விளையாடித்திளைக்கும் தோற்றத்தை உரைக் குங்கால் அது நாள்தோறும் போர்க்களம் போலும் தன்மையுடையது எனபர் (பரி. 11: 58-61). பிரிந்த கேளிர் வந்து புணர்ந்து பின் நீங்காமைப் பொருட்டு மகளிர் யாழை மீட்டிப் பாடுகின்ற பாட்டை விரும்புவர் செவ்வேன் (பரி. 14: 23, 24).

கேளிகள் - உறவினர்கள். தன்னைச் சேர்ந்து வாழும் கேளிகள் - உறவினர்கள் - நெஞ்சமுங்கத தன் னோடே பொருந்துதலுற்ற செல்வத்திலே நின்று அசசெல்வத்தை மேனமேலும் வளர்க்கும் முயற்சியிலலாதவனுடைய குடி நாள்தோறும் தேயும் (கவி. 149: 8, 9).

கை

கை - 1. உறுப்புக்கை. கருங்கை ஒள்வாட் பெரும் பெயர் எழுதி எனப் பாண்டிய மன்னனை விளித்து 'நிலம் பெயரினும் நின சொல் பெயரல்' என இரும்பிடர்த் தலையார் அறிவுரை கூறுவர் (புறம். 3:13,14). பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியை நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே நின சென்னி இறைஞ்சுக எனக் காரிகிழார் அறிவுறுத்தினார் (புறம். 6.19,20). அம்பொடு பொருது பிறர்க்கு இடக் கவிந்த வண்மை பொருந்திய கையுடனே அழகிய விலையுமுடையவன் கரிகாற் பெருவளத்தான (புறம். 7:3,4). வாலிழை மடமங் கையர் அரிமயிர்த்திரள் முன்கையினர் (புறம். 11: 1,2). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் தாள் தோய் தடக்கைகள் யானையைத் தோட்டியால்

செலுத்தியதாலும் குதிரையின் குசையைத் தாங்கிப் பிடித்ததாலும் வில்லினின்று அம்பைச் செலுத்தியதாலும் பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கியதாலும் வலியனவாகும் (புறம். 14:1-11). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடுவாரின் கைகள் ஊன் சோறு உண்டு வருந்து தொழில் அல்லது பிறிது தொழில் அறியாமையின் மெல்லியவாயின (புறம். 14:13-19). கருங்கைக் கொல்லன் (புறம். 21:7; 36:6; 170:15; 180:12; பெரு. 437). சேரமான் குட்டுவன் கோதை வலிதுஞ்சு தடக்கையினன் (புறம். 54:14). தாள் தோய் தடக்கைத் தகைமான் வழுதி (புறம். 59:2). வன்கை வினைஞர் (புறம். 61:8). இயல்தேர்ச் சென்னிவேல் விளங்கு தடக்கையினன் (புறம். 61:13). பேய்மகளிர் போர்க்களத்தில் மாய்ந்த வீரரது புண்ணைத் தோண்டிக் குருதி தோய்ந்த தம் செங்கையால் கூந்தலைக் கோதினர் (புறம். 62:2-4). ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர் (புறம். 63:12). வறுந்தலை யானை கள்பருகுநர் நடுங்கு கை உகுத்ததால் உண்டாய நறுஞ்சேற்றில் படிந்து ஆடும் (புறம். 68:15,16). பாணனது கையில் இலக் கண முறைமை நிரம்பிய யாழ் இருந்தது (புறம். 69:1). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் இளமையிலேயே குறுந்தொடி கழித்த கையில் வில்லையேந்தி நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்று பொருதான் (புறம். 77:4,5). இடக் கவிந்த கையினை உடைய மள்ளன் கைப்பட்டவர் யாவரேயாயினும் இரங்கத் தக்கவராவார் (புறம். 81:3-5). கட்டில் பின்னும் இழிசினனது கையிலுள்ள ஊசி விரைந்தது போல ஊர் கொள்ள வந்த பொருநனோடு சோழன் பெருநற்கிள்ளியின் போர் விரைந்து நிகழ்ந்தது (புறம். 82:3-6). அதியமான் கணைய மரத்தை ஒக்கும் தாள்தோயும் தடக்கை யினையும் வழுவற்ற வன்கையினையும் உடைய மழவர் பெருமகன் (புறம். 90:10,11). கழல் தொடித் தடக்கையினன் அதியர் கோமானஅஞ்சி (புறம். 91:2-4). பொகுட்டெழினி திரண்டு நீடு தடக்கை யுடையவன் (புறம். 96:2). வேல் அதிய மானின் கையகத்தது (புறம். 100:1). அதியமானிட மிருந்து பரிசில் பெறுங்காலம் நீட்டினும் நீட்டா தாயினும் யானை தனது கோட்டிடை வைத்த கவளம் போல அப்பரிசில் கையகத்ததாகும் (புறம். 101:5-8). இசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய் எனப் பொகுட்டெழினி விளிக்கப் பெறுதல் (புறம். 102:6). கோல திரள் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர் (புறம். 113:8). வளைகை விறலி (புறம். 135:4). வளைகை விறலியர் (புறம். 140:3). வல்லில் வேட்டு வனாகிய நள்ளி தன்னைத் தொழுது எழுந்திருந்த

வன்பரணரைக் கை கவித்து இருத்தித் தானே கடைந்த தீயில் மான் இறைச்சியைச் சுட்டுத் தந்து பசிபோக்கி அவர் விடைபெறும் போது தன் மார் பில் பூண்ட முத்தாரத்தையும் முன்கையில் அணிந் திருந்த கடகத்தையும் ஈந்தனன் (புறம். 150:7-21). விறலியர் பிறப்புணர்த்தும் கரிய கோலைக் கையின் கண்ணே தாருங்கள் என்று சொல்லி ஓரியை அணுகி இருபத்தொரு பாடல் துறையும் பாடிமுடித் தனர் (புறம். 152:18-20). இழையணி யானையை இரப்போர்க்கு ஈயும் பசும பொன்னாற் செய்த அணியினையும் வளைந்த கடகம் அமைந்த முன் கையினையும் உடையவன் ஆதன் ஓரி (புறம். 153:2-4). இழி பிறப்பாளன் தன் வலிய கை சிவப்பத் துடிகொட்டுவான் (புறம். 170:5,6). பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய பண்ணனது இல்லத்தில் பெருஞ் சுற்றத்தோடு கூடிய பிள்ளைகள் சோறுடைய கைய ராய் வேறுவேறு செல்வர் (புறம். 173:8-11). சிறு குழந்தைகள் குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டுந் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் நெய்யுடை அடிசிலை மெய்பட விதிர்த்தும் தம் பெற்றோரை இன்பத் தால் மயக்குவர் (புறம். 188:3-6). முன்னை நாள் பரிசில் கையில் கிடைத்தது போலக் காட்டிப் பிறறை நாள் பொய்யைப் பெற்று நின்ற நின் புற நிலைமைக்கு யான் வருந்திய வருத்தத்திற்கு நீ நாணவில்லை என்று பரிசில் நீட்டித்த சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறையிடம் பெருங்குன் றூர்கிழார் கூறினார் (புறம். 211:10-13). யானை வேட்டைக்குச் செல்பவன் யானையை எளிதாகவும் பெறுவான்; காடை வேட்டைக்குச் செல் பவன் அது பெறாது வறுங்கையினனாகவும் வருவான் (புறம். 214:4,5). கிளளி வளவனைக் கொண்ட கூற்று பாடுவோரைப் போலக் கை தொழுது ஏத்தி இரந்துதான் அவன் உயிரைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது மாறோக்கத்து நப்பசலையாரின் கையறுநிலைக் கூற்றாகும் (புறம். 226:3-6). நரந்தம்பூ மணம் கமழும் தன் கையால் அதியமான் புலால் நாளும் தம் தலையைத் தடவியதாக ஓளவையார் கையறுநிலைப் பாடலில் குறித்துள்ளார் (புறம். 235:8,9). அதிய மானின் மாப்பில ஊடுருவிச் சென்ற வேல் பாணர் மண்டையைத் துளைத்து இரப்பவர் கையுள்ளும் தைத்து உருவிப் புரக்கப்படும் சுற்றத்தாரது கண் ணின் பாவை ஒளிமழுங்க இறுதியில் புலவர் நாவில் சென்று வீழ்ந்தது என ஓளவையார் புனைந் துரைப்பர் (புறம். 235:10-15). வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் (புறம். 241:3). தொடித்தலை வீழுத்தண்டி னார் தண்கயத்தில் விளையாடும் மகளிரோடு கை

பிணைந்து தழுவுவழித் தழுவி, அசையுமிடத்து அசைந்து, இளமையில் விளையாடியதை முதுமையில் நினைவு கூர்ந்து கையற்று இரங்குவர் (புறம். 243:1-5). விறலியர் முன் கையில் தொடி பொலியும் (புறம். 244:3). கைம்மை மகளிர் நறுநெய் தீண்டாமல் இலையிடுடியே கிடந்த கையாற் பிழிந்து கொள்ளப்பட்ட நீர்ச்சோற்றுத் திரளை எள்ளரைத்த சாந்துடனே புளிகூட்டிச் சமைத்த வேளையிலை வெந்த வேவையை உணவாகக் கொள்வர் (புறம். 246:5-8). 'கணவனை இழந்த பெண் வளையில்லாத வறிய கையைத் தலைமேலே சுமந்து கொண்டு, நின் சுற்றத்திடம் செல்வேனோ நின் உரையைக் கூறுக எனப் பறந்தலையில் மாய்ந்து கிடந்த கணவனை நோக்கி வினவினாள் (புறம். 253:5,6). 'இடைச்சுரத்தே மாய்ந்து கிடக்கும் இளையோய், வளையில்லாத வறிய கையைத் தலைமேலே வைத்து இளையோன் இத்தன்மையன் ஆயினன் என்று நினை இறந்து பாட்டைக் கூறினால் நின் அனனை என்னாகுவளோ' என்று கணவனை இழந்த மனைவி வருந்தி உரைத்தாள் (புறம். 254:3-11). இறந்த கணவனை இவ் விடத்தினின்றும் எடுத்துக்கொண்டு போக நினைத்தால் அவனது அகன்மாப்பை என்னால் எடுக்க இயலவில்லை; ஆதலின், 'என் நிரைவளை முன்கை பற்றி மலை நிழற்கண்ணே செல்வதற்கு மெல்ல நடப்பாயாக' என மனைவி கலங்கிக் கூறினாள் (புறம். 255). பகைவரது ஆனிரை செல்கின்ற இடத்தைப் பார்த்துத் தன் கையால் குறித்து மெல்ல எண்ணிக் கரந்தையார் செய்யும் பூசலை மாற்றி மறவன் வில்லாற்றலால் கொண்டு வந்தான் (புறம். 257: 8-10). வீரனொருவன் கந்தாரம் என்னும் மதுவை உண்டு பச்சுனைத் தின்று நிணம் மிக்க எச்சிப்பட்ட ஈரக்கையை வில்லின் புறத்தே திமிர்ந்து வேற்று நாட்டிற்குச் சென்றான் (புறம். 285:1-6). பாணன் வெளியே புறப்பட்ட அளவில் ஒரு மனைவி வீரித்த கூந்தலொடு வருதல் நோக்கித் தீ நிமித்தம் என்றெண்ணிக் கள்ளிமர நிழலிலுள்ள தெய்வத்தை ஏத்திப் பசியுடன் இரங்கிக் கையால் தொழுது தலைவனைக் காணமாட்டேனோ என எதிர்வருவாரை வினவினான் (புறம். 280:1-8). புரவலன் உனக்கு விட்ட விளைநிலங்களைக் கைப் பற்றி உண்பாயாயினும் அன்றி உயிர்வாழ்தற் பொருட்டு இரத்தலை மேற்கொண்டு வருத்தங் கொள்வாய் ஆயினும் இரண்டும் நின் கையிடத்துள்ளன எனப் பாணனிடம் எதிர்வருவார் கூறினர் (புறம். 280:8-11). வீரனின் கருங்கைவாள் பகைவர்களை வெட்டி வீழ்த்தியது (புறம். 289:

12). பகைவர் வேலுடன் பொர வந்த போது மறவனொருவன் அவர்களைக் கையினால் வளைத்துத் தழுவிக்கொண்டு வலிமையால் ஊக்கிப் போர் மலைந்தான் (புறம். 274:4-7). வீரத்தாய் தன் ஒரே மகனைச் செருப்பறை கேட்டு விருப்பத்துடன் வேலைக் கையில் கொடுத்துச் செருமுகம் நோக்கிச் செல்கவென விடுத்தாள் (புறம். 279:7-11). போரிற் பட்ட வீரனின் புண்ணை இரவந் தழையோடு வேம்பையும் செருகி யாமொடு பல்லியம் கறங்கக் கையை மெல்லப் பெயர்த்து மையிட்டு ஐயல் சிதறி ஆம்பலங்குழல் ஊதி மணியடித்துக் காஞ்சிப்பண் பாடி அகில் முதலிய நறும்புகை புகைத்துக் காத்தல் மரபு (புறம். 281). வேல்துடியன கையது (புறம். 285:2). கேடகம் பாணன் கையது (புறம். 285:4). புண்பட்ட மறவரைக் காக்க வீட்டிலுள்ளார் நெய்யுடைக் கையராய் ஐயவி புகைத்தனர் (புறம். 296:2). அழகிதாக அமைந்த வளைந்த கோட்டினை உடைய சீறி யாழைக் கையால் இசைக்கும் பாணர்க்கு கரமபைகள் நிறைந்த சீறூர்க்கு வழங்கப் பெற்றன (புறம். 302:5-8). ஒண்ணுதல் அரிவை நடுகல்லைக் கைதொழுது பரவுதல் மரபு (புறம். 306:3,4). பாலை வழியில் சென்ற தலைவனிடம் கைப்பொருள் யாதொன்றும் இல்லை (புறம். 313:1,2). பாரி எப் பொழுதும் ஈதல் இயல்புடைய இலங்கு தொடித் தடக்கையன் (புறம். 337:5,6). தொடி பிறழ் முன்கை இளையோள் (புறம். 350:10). வண்கை எயினன் (புறம். 351:6). ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர் (புறம். 352:5). பரிசிலை விரும்புவோர் கையில் நிரப் புதலைப் பாதுகாப்பாயாக எனத் தந்துமாறனிடம் சங்க வருணர் எனும் நாகரியர் கூறினார் (புறம். 360:13,14). கையிற பெயத தான நீர் கடலிற் சென்று பரவியது (புறம். 363:12) புறங்காட்டில் உப்பில்லாத அவிப்புழுக்கலைக் கையிற் கொண்டு பின்புறம் நோக்காது இழிபிறப்பினோனால் ஈயப் பெற்று நிலம் கலனாக அப்புல் உணவை உண்ணும் இனனா வைகல வாராமுன் நல்வினை செய்க என ஐயாதிச் சிறுவெண்டேரையார் அற முரைப்பர் (புறம். 363:10-17). இரந்த பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப் பூவையும் பொண்ணையும் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க என வேந்தர்க்கு ஓளவையார் அறமுரைத்தார் (புறம். 367:4,5). தொடியுடைத் தடக்கை (புறம். 370:23). கரவு இல்லாத கொடையாற் கவிந்த கையோடு வாழ்க எனப் பெயர் பெற்றோராகிய பிறர்க்கு உவமையாக இராசகூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி விளங்குவானே அலவது இவனுக்கு உவமமாக விளங்கப் பிறரில்லை எனபது

உலோச்சனார் கூற்று (புறம். 377:8-11). செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி திருந்து வேல் தடக் கையினன் (புறம். 378:3). நட்பு எதிர்ந்தோர்க்கு நாஞ்சில் வள்ளுவன் அங்கை போன்று நெருங்கிய வன் (புறம். 380:11). கிணைஞ்ஞ கையிலுள்ள ஒரு கண் மாக்கிணை யானையின் அடிபோல் தோன்றும் (புறம். 392:4,5). கிணைஞ்ஞன் ஈர்ங்கை மறந்த இரும்பேரொக்கல் கிள்ளிவளவனின் நல்லிசை யுள்ளிச் சென்றது (புறம். 393:9,10). வலிதுஞ்சு தடக்கை வாயவாட் குட்டுவன் (புறம். 394:3). நெடுங்கை வேண்மானுக்குரியது பிடலூர் (புறம். 395:20). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வலி பொருந்திய தடக்கையினன் (பதி. 14:12). உலகத்து உயிர்களுக்கும் குறையாமல் கையினால் கொடுத்து நீங்காத கையிடத்துள்ள வண்மையினாலே மிகுதியும் நல்கி நல்லிசை பெற்றவன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதி. 15:35-39). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் போர்வினை மேற்கொண்டமையின முன்பு மாட்சிமை பெற்றிருந்த பகைவர் நாடுகள் இப் பொழுது காணுநர் கைபுடைத்து இரங்குமாறு பின்பு திருத்த முடியாதபடி உருமாயந்தன (பதி. 19:15-27). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் யவனரை நெய் தலைப்பெய்து கையைப் பிணனால் கட்டிக் கொணர்ந்தான் (பதி. ப.2:8,9). மேகம் மக்கள் கையுற வணங்க உயிர்கள் உயரும் பொருட்டு வலமாக வானத்தில் எழுந்து முழங்கி மழை பொழியும் (பதி. 24:26-28). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் மறவர் சீறிய நாட்டினர் கண்பனி நிறைந்து கைபுடைத்துத் துன்புறுமாறு அவர்தம் நாடு பாழ்படுத்தப்பட்டது (பதி. 26: 8-14). வளைக்கை மகளிர் வள்ளை கொய்வர் (பதி. 29:2). வெண்கை மகளிர் குருகோப்புவர் (பதி. 29:6). முரசுறைக் கடவுளை வழிபடுவோன் அதற்குப் பலியாக இட்ட அரிய பிண்டத்தைக் கொள்ளவியலாது பேய்மகள் கைபுடைத்து நடுங்கினாள் (பதி. 30:34-36). உலகத்து மக்கள் ஒரு தன்மைப்படக் கைகளைத் தலைமேல ஏந்தித் தம் குறையை எடுத்துக் கூறி வேண்டிக் கொள்ளும் ஆரவாரம் நான்கு திசைகளிலும் ஒலிக்கத் துழாய் மாலை யணிந்த செல்வனின் (திருமாலை) சேவடி பரவினர் (பதி. 31:2-9). களங்காய்க் கணணி நார்முடிச் சேரல் வெற்றியால் ஆடிய வீரவளையை அணிந்த தோளையுடைய மேலெடுத்த கையை உடையவன் (பதி. 40:12,16). கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் வண்கை வேந்தே என விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 43:36). பாணமகளிர் ஒளி மிகுகின்ற விளங்கிய தொடியணிந்த முன்கையினை உடையவர் (பதி.

46:2,4). மனங்கொள்ளப் பாடலுக்கும் எளிதின ஈயும் கல்லாத வாயமையுடையவன் இவனென்று கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனை இளையர் தத்தம் ஓத்த கைகளை நீட்டிக் காட்டினர் (பதி. 48:6-9). பகைவரது உடலிற் புகுந்த வேல் முதலிய கருவிகளைப் பறிக்கும்போது ஒழுகும் குருதியை அளைதலால் மறவர் சிவந்த கையை யுடையவர் (பதி. 49:10). அம்பு கிழித்த கரிய கண்ணை யுடைய தண்ணுமை வாசித்தலில் வல்ல இளையர் தம் கையால் வருந்துதல் கெடக் கூற்றம் வலைவிரித்தாற் போலக் களத்தில் எதிர்ந்த மாற்றாரைக் கொல்லக் கருதி நோக்கின நோக்கினை யுடையவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் (பதி. 51: 33-36). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் நல்லமர்க் கடந்த, இடியை ஒத்துப் பகைவரை அழிகுகின்ற தடக்கைகள் இரப்பவர்க்குக் கவிதல் அல்லாமல் பிறரிடம் சென்று இரத்தற்கு விரிதலை அறியா (பதி. 52:10-12). துணங்கைக் கூத்துள் மகளிர்க்குத் தலைக்கை கொடுத்ததனால் சினந்த சேரனுடைய தேவியின் கையதாகிய எறிய ஓக்கிய சிறுசெங் குவளையை அவன் ஈயென்று கேட்பவும் அவன் அதற்கு மனம் பொருந்தாளாய், 'நீ எமக்கு என முறைமை யுடையையோ' என்று வெகுண்டு கூறினான் (பதி. 52:14-24). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் களிறுகள் பகைவர் மதிலிலுள்ள கதவைக் காணின் மதத்தால் பாகர் கையிலுள்ள குத்துக் கோலைக் கடந்து தம் நுதலினிடத்தே ஏந்திய துதிகையைச் சுருட்டித் தோட்டியையும் கடந்து அடங்காது அக்கதவைத் தம் கொம்பாற் குதலும் (பதி. 53:16-21). பணிந்த கட்டிணையுடைய நரம்பிணையுடைய வீரலால் இசைத்துப் பழகிய பேரியாழ் பாணர் கையிடத்தது (பதி. 57: 7,8). மறவர் மதில்களை எறிகின்ற வலவில்லினகண்ணே அம்புகளைத் தொடுத்தற்குரிய கூறுபாடுகளெல்லாம் முற்றக்கற்று விளங்கிய பெரிய கையினை உடையவர் (பதி. 58:10,11). வண்கை வினைஞர் புன் புலம வித்தினர் (பதி. 58:15). நிலவைப் போன்ற வெள்ளிய வேலைப பாடும் விறலி முழவிடத்துச் செலுத்திய தாளத்திற் இசையவிடும் எழிற் கையை யுடைய விழாவைப் போன்ற ஆரவாரத்தை யுடையது செலவக் கடுங்கோ வாழியாதனின் ஓலக்கம் (பதி. 61:16-18). டெல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் பகைவர் அணங்குடைத் தடக்கையினர் (பதி. 62:11,12). வண்கை வினைநராகிய உழவர் கள்ளுண்டனர் (பதி. 62:16). பெருஞ்சேரலரும் பொறை கன்றுடை ஆயத்தை ஏற்றுடன புலவு வில் இளையர்க்குத் தர அவர் அவ்வாயத்தைத் தம்

அங்கையினின்றும் பிறர்க்கு நல்கினர் (பதி. 71:13-15). மறவர் தொடி சுடர்வரும் வலி முன்கையினர் (பதி. 80:6). இராப்பொழுதில் மறவர் குளிருக்காகத் தம் கையினால் தோளைக் கட்டிக் கொண்டனர் (பதி. 88:9-11). இளஞ்சேரலிரும்பொறை போர்க் களத்தில் பகைவரைக் கொன்று அமர் கடந்த வெந்திறல் தடக்கை யுடையவன் (பதி. 86:1-3). பகைவரின் அரண்களைக் கைப்பற்றி அங்குள்ள பெரும் பொருள்களைக் கொணர்ந்து பரிசிலர் பலர் தம் கையில் வழங்கிய வெற்றிச் செல்வத்தையுடைய வலியோரின வழித்தோன்றல் என இளஞ்சேரலிரும்பொறை விளிக்கப் பெற்றான் (பதி. 90:22-24). விலலை மார்புற வளைத்து நாண் பொர விளங்கிய வலிகெழு தடக்கையினை யுடைய வயவர் பெருமகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 90:32,33,39). செவ்வேள் செறுநரை அழித்த இடியொடு மாறு பட்ட பெருமை மிக்க கையினையுடையவர் (மூ. 5). சூரமகளிர் கையாற புனைந்து இயற்றாக் கவின் பெறு வனப்பினர் (மூ. 17,41). பேய்மகள் முடை நாற்றத்தை யுடைய கரியதலையை ஒள்ளிய தொடியை யுடைய தடக்கையிலே ஏந்தி வெற்றிக் களத்தைப் பாடித் தோளசைத்து நிணம் தின்ற வாயளாய்த் துணங்கை ஆடினாள் (மூ. 53-56). செவ்வேளின் ஒருகை வீண்ணிலியங்கும் முறைமையினையுடைய ஐயர்க்கு (தெய்வ இருடிகளுக்கு) காவலாக அமைந்தது; ஒருகை இடுப்பிலே ஊன்றியது; ஒரு கை தோட்டியைச் செலுத்தியது; ஒரு கை ஆடையையுடைய துடையின் மேல் கிடந்தது; இரண்டு கைகள் பரிசையுடனே வேலையும் வலமாகச் சுழற்றின; ஒரு கை மாாபொடு விளங்கியது; ஒரு கை மார்பின் மாலையொடு பொலிந்தது; ஒரு கை தொடியொடு மேலே சுழன்றது; ஒரு கை மணியை மாறிமாறி ஒலித்தது; ஒரு கை மேகத் தாலே மழையைப் பெய்வித்தது; ஒரு கை தெய்வ மகளிர்க்கு மனமாலையைச் சூட்டியது; இங்ஙனம் அவர்தம் பன்னிரு கைகளும் தொழில செய்தன (மூ. 107-118). இருபிறப்பாளர் தலைமேலே கூப்பிய கையினராயத் துதித்து, ஆறெழுத்து அடங்கிய அருமறை மந்திரத்தை உச்சரித்து நறுமலர் ஏந்தி முருகனை வழிபட்டனர் (மூ. 182, 185-188). வேலன் மகளிர் குரவையாடி அசையும் கூத்தினுள் தன்னுடைய முழவை யொத்த பெருமையுடைய கையினால் அவரைத் தழுவி எடுத்து முதற்கை கொடுப்பான் (மூ. 215, 216). செவ்வேளை முற்படக் காணின் முகம் விரும்பித் துதித்துக் கைதொழுது பரவிக் காலுற வணங்குதல் வேண்டும் (மூ. 251,252). வேலகெழு தடக்கைச்

சால்பெருஞ் செல்வ' எனச் செவ்வேள் விளிக்கப் பெற்றார் (மூ. 265). குன்றம் எறிந்ததும் குன்றப் போர் செய்ததும் அமரர் இடர் தீர்த்ததும் இன்றென்னைக் கைவிடாமல் நின்றதும் நகரீரரைக் கற்பொதும்பில் காத்ததும் செவ்வேளின் கையிலுள்ள வேல் ஆகும் என்று அடியார் முருகனைப் போற்றுவர் (மூ.வெ. 2:2-4). வீரவேல், தாரைவேல், வீண்ணோர் சிறைமீட்ட தீரவேல், கடலில் குளித்த வேல், கொற்றவேல், சூர்மார்பும் குளறும் துளைத்த வேலாகிய செவ்வேளின் திருக்கையிலுள்ள வேலே அடியார்க்குத் துணையாகும் (மூ. வெ. 3). 'பன்னிரு கைக் கோலப்பா' என்று செவ்வேள் போற்றப் பெறுதல் (மூ. வெ. 5:2,3). ஒருகை முகன் (வநாயகன்) தம்பியே, நின்னுடைய தண்டைக் காலையே எப்பொழுதும் நம்பிக் கைதொழுவோம் என அடியார் முருகனை வணங்கினர் (மூ. வெ. 7:2-4). அடியார் பரங்குன்றிலுள்ள பன்னிருகைக் கோமான தனபாதத்தைக் கரம் கூப்பித் தொழுது கண் குளிரக் கண்டு முருகாற்றுப்படையைப் பூசையாகக் கொண்டு ஓதுவா (மூ. வெ. 9). பாடினி அரிமயிர் முன்கையினள் (பொரு. 32,47). பொருநர் படம் விரித்த பாம்பினது பொறியை யொப்பக கையின் வடுப்பட்டுக் கிடந்த கண்ணகனற தடாரிப் பறையை முழக்கிப் பாடுவா (பொரு. 69-71). தன கடுமையால் சிறிதமையுமென்று கைகவித்தறகுக் காரணமான பூக்கமழ் தேறலை நாடோறும் மேன்மேலும் கலத்தில் வார்த்துத் தரத்தரப் பொருநர் உண்டு மகிழ்ந்தனர் (பொரு. 156-158). நுணாக் கட்டையைக் கூரிய உளிகளாற செதுகிக் கையாற் புனைந்து கடைந்த சாதுலிங்கம் தோய்ந்த மணி மாலையணிந்த மாாபினை உடையது மந்தி (சிறு. 52-56). நற்றோச செம்பியன பகைவா தூங்கெயிலை அழித்த தொடி விளங்கும் தடக்கையினன் (சிறு. 81, 82). கழல் தொடித் தடக்கைக் காரி (சிறு. 95). நள்ளி பகைப்புலத்தே கொலைத் தொழிலான விளங்கும் பெருமையை யுடைய கையினை உடையவன் (சிறு. 105,107). நல்லியக்கோடன இரவலர்க்குப் பிடித் திரளைக் கொடுக்கும் பெயல மழை போன்ற பயனை யுடைய தடக்கையினன் (சிறு. 124,126). செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல போலப் பூக்கும் (சிறு. 167). உழவரது தங்கை பிடியினது துதிக் கையைப் போன்ற பின்னின் மயிர் வீழ்ந்து கிடக்கும் சிறிய முதுகினையும் தொடியணிந்த கையினையும் உடையவள் (சிறு. 190-192). முதியோர்க்குப் பல காலும் குவித்த கைகளையுடைய என நல்லியக் கோடனைப் பாணர் புகழ்ந்தனர் (சிறு. 231). நெகிழ வேண்டிய வழி நெகிழ்ந்து இறுக வேண்டிய வழி

இறும் யர்ழின் வார்க்கட்டு மகளிரின் முன்கையி லுள்ள குறுந்தொடியை யொக்கும் (பெரு. 12, 13). தொண்டைமான் இளந்திரையன் காவல்புரியும் நாட்டில் சுரநெறியிற் செல்வோரை அலறத் தாக்கி அவர்தம் கையிலுள்ள பொருள்களைக் கவரும் களவு வாழ்க்கையுடைய கொடியோர் இவர் (பெரு. 39-41). வம்பலர் கூற்றுவனை யொத்த வேலினைத் தடக்கையிலே ஏந்திப் பிறக்கிடாத தன்மையர் (பெரு. 75, 76). இடையன் பசுக்களுக்கு வருத்தஞ் செய்யும் தடியை ஊன்றிய மரங்களை எறியும் கோடரியால் தழும்பிருந்த வலிய கையினை உடையவன் (பெரு. 170, 175). தீக்கடை கோலாலே அழகிய நுண்ணிதாய் விளங்கும் புகை கமழக் கையாலே கடைந்து கொண்ட செந்தீக் கடைக் கொள்ளியால் கருந்துளைக் குழல் துளைக்கப் பட்டது (பெரு. 177-179). கருங்கை வினைஞர் காதலஞ் சிறாஅர் (பெரு. 233). வனைக்கை மகடுஉ (பெரு. 304). மகளிர் முத்தையொத்த வார்ந்த மண விலே மெத்தெனக் கையிற் புனைந்த குறுந்தொடி அசையப் பொற்கழங்கு விளையாடுவர் (பெரு. 334, 335). பகைவர் சந்து செய்வதற்கு உடன்பட்டன ராயினும் அதற்கு மனம் பொருந்தாமைக்கும் காரணமாகிய வாளை உடைய தடக்கையினையும் பகைப்புலத்துக் கொள்ளையாகிய உணவினையும் உடைய தொண்டையோர் மருக என இளந்திரை யன் விளிக்கப் பெற்றான் (பெரு. 452-454). பாணர் இளந்திரையனை முற்படக் கண்டக்கால் பேரி யாழை இசைத்துச் செய்யும் கடனை அறிந்த முறைமையோடு கையால் தொழுது வாழ்த்தினர் (பெரு. 462, 463). வளைந்த அரிவானைக் கொண்ட வடுவுள்ள வன்கையினை யுடைய மடையன் பல இறைசசிகளைச் சமைத்தான் (பெரு. 471, 472). ஆழி யொடு வலம்புரியைத் தாங்கும் பெரிய கைகளை யுடைய திருமால் (மாவலி) வார்த்த நீரைப் பெற்ற தும் உயர்ந்த வடிவெடுத்து நிமிர்ந்தார் (முல்லை. 1-3). பெருமுது பெண்டிர் மாலைப்பொழுதில் முல்லைப் பூவையும் நெல்லையும் தூவிக் கை தொழுது தெய்வத்தை வணங்கி நற்சொல கேட்ட னர் (முல்லை. 8-11). ஆயர்மகள் குளிரால் நடுங்கும் தோளின் மேல் கட்டிய கையளாய் மாலைப்பொழு தில் இளங்கன்று பாலுணணாமல் உறும் துயர் நோக்கி அதனிடம் கையிலே வளைந்த கோலை யுடைய கோவலர் பின்னின்று செலுத்த நின் தாயர் விரைவில் வருகுவர் என்று கூறினாள் (முல்லை. 12-16). மங்கையர் குறுந்தொடி முன்கை யினர் (முல்லை. 45, 47). பொழுதளந்தறியும் பொய்யா மாக்களாகிய நாழிகைக் கணக்கர் மன்னனைத்

தொழுது காணும் கூப்பிய கையராய் வணங்கி வாழ்த்தினர் (முல்லை. 55, 56). ஒருகையை படுக்கை யின் மேல் வைத்து ஒரு கையின் கடகத்தை முடி யோடு சேர வைத்து அரசன் போர்க்கள நிகழ்ச்சி களை நெடிது நினைந்தான் (முல்லை. 75, 76). பேய் மடையன் தொடித் தோளையுடைய கைகளைத் துடுப்பாகத் துழாவி ஊன சோற்றினைச் சமைத் தான் (மது. 34-36). நெடுஞ்செழியன் விறலியர் தம் வறுங்கையில் அணியக் குறுந்தொடி நல்கினான் (மது. 218). நெல் விளைந்த கழனியில் வன்கை வினைஞர் அரிபறை முழக்கினர் (மது. 261, 262). உவலைக் கண்ணியினை உடைய வன்சொல் கிளை ஞர் சிலையுடைக் கையராய்க் கவர்த்த வழிகளைக் காத்தனர் (மது. 311, 312). வன்கைப் பரதவர் அறுத்த கொழுமினின் துடியின கண்போன்ற துண்டங்கள் நாவாயினில் ஏற்றப்பட்டன (மது. 319-322). மயிலிய லோரும் மடமொழியோரும் தம்மைக் கோலஞ் செய்து கொண்டு மெல்ல நடந்து கையைத் தட்டியழைத்துக் கல்லா மாந்தரொடு மகிழ்ந்து திளைத்தனர் (மது. 418-420). வளங்கெழு செல்வர் மேகம்போல் வரையாது கொடுக்கும் வணகையினர் (மது. 442). கடுஞ்சூல் மகளிர் மயில் போல மெல்ல நடந்து இறைவனைக் கை தொழுது ஏத்திச் சாலி னியால் (தேவராட்டியால்) பரவுக் கடனைச் செலுத் துவர் (மது. 607-610). நாளதோறும் தமக்குச் செல் வம் மிகுமபடி கையால் தொழுது வாழ்த்தி நாட் காலத்தே திறையாகக் கொடுத்த சீரிய கலன்கள் மதுரையில் நிறைந்தன (மது. 694-699). பொன்னாற் செய்தவினால பொலிவு பெற்ற விளக்கம் (மோதிரம்) நெடுஞ்செழியனின் வலிகெழு தடக்கையில் தொடி யொடு திகழ்ந்தது (மது. 719, 720). கோவலர் பெருமபனி நலியப் பலருடன் கையிலே கொள் ளியை உடையராயப் பல் பறை கொட்ட நடுங்கி னர் (நெடு. 3-8). அங்காடித் தெரு மாலைக் காலத்தை விளக்கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவிக் கை தொழுது கொண்டாடியது (நெடு. 42-44). கோயி லில மகளிர் யவனர் இயற்றிய பாலை தன் கையிலே ஏந்தியிருக்கும் அகல விளக்கு நிறைய நெய் சொரிந்து திரியைக் கொளுத்தி விளக்கேற்றி இருளை ஒட்டினர் (நெடு. 100-105). கோப்பெருந்தேவி பொன்னாற் செய்த தொடிகிடந்து தழும்பு இருந்த மயிர் ஒழுங்கு பட்டுக் கிடந்த முன கையில வலம் புரி வளையொடு காப்பு நாண் அணிந்திருந்தாள் (நெடு. 141, 142). பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாச றையிடத்துத் தோளினின்று நழுவி வீழும் துகிலை இடப்பக்கத்தே தழுவிக்கொண்டு வாளைத் தோளில் கோத்த வன்கண்மையுடைய வீரனின் தோளில்

வைத்த வலக்கையை உடையனாய்ப் புண்பட்ட வீரரைக் கண்டு முகனமர்ந்து உரையாடினான் (நெடு. 181-183). தலைவன் பூண் இறுகின தடக்கையிலே அம்புகளைத் தெரிந்தெடுத்து வண்ணவரி வில் ஏந்தினான் (குறி. 123, 124). நைவளம் முற்றுப் பெற்ற பாலை யாழை வாசிக்க வல்லவன் தன் கையாலே வாசித்த நரம்பு போல வண்டினம் இம் மென ஒலித்தது (குறி. 146-148). கடம்பின் அடி மரத்தை மாலை சுற்றி வளைத்தாற் போன்று மகளிர் கைகோத்தலை விடாது தலைவனைச் சூழ்ந்திருந்தனர் (குறி. 176-179). தலைவன் மலையில் உறைகின்ற கடவுளை வாழ்த்திக் கை தொழுது வணங்கித் தலைவியிடம் நினைப்பிரியின் அறனல்லது செய்தேனாவேன என்று வாய்மையினால் தேற்றி அருவி நீர் அருந்தி வஞ்சினம் உரைத்தான் (குறி. 208-211). மன்றத்திலே ஆட்டுக்கிடாயோடு சிவலையுங்கொண்டு பொருவித்து விளையாடும் விளையாட்டில் மாறுபாடு செய்யும் வலியினையுடையோர் பெருஞ்சினத்தினால் பொருதற்குச் சமைந்த போர்க்களத்தே சென்று முதுகு கொடாமல் கையாற் குத்தியும் படைக்கலங்களால் வெட்டியும் ஒருவர் மெய்யோடு ஒருவர் மெய் உறும்படி கலந்தும் போரினைச் செய்வர் (பட். 69 - 77). நன்னன் விற்றொழிலிலே பயின்ற தடக்கையினன் (மலை. 63, 64). புனத்திலுள்ள வரகுகளின், தருக்கங் கூறுகின்றவன கையிடத்தில் இணைந்த விரல்களை யொத்த இரட்டித்த கதிர்கள் முற்றி வளைந்தன (மலை. 112, 113). செறிதொடி விறலியர் இறைவனைக் கைதொழுது வணங்கி வாழ்த்துவர் (மலை. 200, 201). திணைபுணங் காக்கும் குறவர் குறுங்காட்டிடத்தே திணையைத் தின்றழிக்க நிற்கும் யாணைகளை ஓட்டப் பரணில் ஏறிக் கை புடைத்துக் கவண்கல் எறிவர் (மலை. 203-206). வளைகையினின்றும் போதற்குக் காரணமான புன் தலைப் பிள்ளைகளோடு இரவில் மேலும் போதலை நீக்கிக் கன்முழைஞ்சுகளிலே இராக்காலத்தே தங்கி இளைப்பாறி விடியலில் செல்க எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப்பட்டனர் (மலை. 253-258). 'விறலியர் பக்கமலையில் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடநீவிரும் அங்குறையும் கடவுளைக் கைதொழுது பரவி வாழ்த்திச் செல்வீராக' என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (மலை. 358-360). மேகம் கிடக்கும் பெரிய மலையிடத்தில் கையால் பிடிக்கும் தன்மையை யொத்த அனுகுதலையுடைய கரிய மேகத்திரள் பஞ்சி போலப் பொங்கித் துவலைகளைத் தூவுகையினால் திசைகள் மறையும் (மலை. 361-364). முன் போகின்றவன் வாங்கி விட்ட கடு

விசையுடைய திரண்ட கோல் யாழின் பத்தரையும் முழவின் கண்ணையும் கெடுக்காதபடி காத்து அவனைக் கைப்பிடித்துக் கோடலை விடாது மெல்லப் போவீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (மலை. 380-383). தேன் சொரியும் கண்ணியினையும் தேரைக் கொடுத்துக் கவிந்த கையினையுமுடைய ஓம்பா வள்ளல் நன்னன் ஆவான் (மலை. 399, 400). சுருங்கின அறிவினை உடையராய் இரந்து வந்தோர்க்கு இல்லேம் என்று கூறி விரித்த கையினராய்த் தம் பெயரைத் தம்மோடு கொண்டு மாய்ந்தவர் சேயாற்று எக்கர் மணலினும் பலராவர் (மலை. 552-556). நன்னன் வறிய புலவரின் ஏற்ற கை நிறையும்படி பேரணிகலன்களைச் சொரி தலினால் கவிழ்ந்த கழல்தொடித் தடக்கையினன் (மலை. 576, 577). குந்தாவியுடன் கூடிய மழுப்படை மணியிடற்று அந்தணன் (சிவன்) கையிடத்து விளங்கும் (அகம். க. வா. 5, 15). ஐயை அரத்தாற் பிளக்கப் பெற்ற அழகிய வளைகளாற் பொலிந்த முன் கையினள் (அகம். 8:2, 3). பெருங்கையினையுடைய ஆண்கரடி புற்றாஞ் சோறாகிய உணவினை உண்ணும் (அகம். 8:2, 3). 'என் நெஞ்சு தலைவியிடத்துக் கையைக் கவித்துச் சென்று கண்ணைப் புதைத்துப் பெண்யானையின் துதிக் கையை ஒத்த பின்னலைத் தீண்டி அவளது தொடிக்கை பொருந்தத் தழுவியதோ' என வினை முற்றி மீளும் தலைவன தேர்ப்பாகன் கேட்பக் கூறினான் (அகம். 9:20-26). கான யாற்றினது பூங்கொத்துக்களையுடைய கிளைகள் தாழ்ந்த எக்கரிடத்தே தலைவன் மெய்கள் ஒன்றின ஒன்று புகுவதை ஒத்த கைகவர் முயக்கத்தைப் பெறுவான் (அகம். 11:8-11). வண்கை என்கு (அகம். 15:16). பொலந் தொடிப் புதல்வன் மாசில்லா அங்கையினன் (அகம். 16:3, 5). தலைவி சில்வளை சொரிந்த மெல்லினை முன் ஸையினள் (அகம். 19:15, 18). நெடுவேள் வணங்காரைத் தேய்த்தொழித்த பலவகைப் புகழ்களைக் கொண்ட பெரிய கையினையுடையவர் (அகம். 22:5, 6). திதியன பகைவர் எதிர்ந்து வரும் போரினை வென்றொழித்த வில் கெழு தடககையினன் (அகம். 25:18-20). தலைவி தலைவனிடம் ஊடல் கொண்டு அவன கேட்பச் செவின கையிடத்திருந்த புதல்வனை நோக்கி, 'நீயிர் நும் பரத்தையர்க்கு ஒத்தனீர் ஆவீர்; யாம் இச்செல்வனுக்கு ஒத்தனம் ஆவோம்' என்று கூறி மெல்லெனப் புதல்வன்பாற் சென்றாள் (அகம். 26:18-21). தலைவன் தலைவியை நோக்கி, 'குரர மகளிரின் நின்ற நீ யாரையோ, எம் அணங்கினோய் நினை நுகர்வேன்' என்று கூறிச் சிறு

புறம் தழுவி நிற்க அவள் நெகிழ்ந்து வருந்திய தன் உள்ள நிலையைக் கரந்து மனத்தோடு கூடாத கடுஞ்சொற்களைக் கூறி அவன் கையை அகற்றினாள் (அகம். 32:7-12). தலைவி செந்தார்ப் பைங்கிளியை முன்கையில் ஏந்தி இல்லிலுள்ளோர் அறிவரோ என அஞ்சி மெல்லெனச் 'சென்ற தலைவர் இன்று வருவார் என உரைப்பாய்' என்று அதனிடம் மழலை இன்சொல் பயிற்றினாள் (அகம். 34:14-18). உழவர் தொழிற் செருக்கால் வந்த மயக்கம் ஒழியக் கொள்ளொடு பயறு, பால் கலந்து அட்ட உணவை வளைத்துண்ட கை போதுமெனத் தடுத்த பின்னர் நெல்லைக்குவித்துச் சுற்றி ஞாயிறு வெம்மை நீங்க மருதமர நிழலில் எருதோடு வதிவர் (அகம். 37:2,12-16). இடையர் கோலினைக் கையிலுடையவர் (அகம். 54:1). தலைவி தன் இளமுலைகள் அழுந்தத் தொடிவிளங்கும் முன்கை வளைந்து புறத்தினைச் சுற்றிக் கொள்ளப் பனமுறை தலைவன மார்பை முயங்கினள் (அகம். 58:7-9). பீலியை வில்லிவ சுற்றி அம்புடைய கையினராய் அரண்பல அழித்து நன்கலன கொணரும் மறவர்க்குத் தலைவன ஆய் (அகம். 69:14-18). புற்றாஞ் சோற்றினைக் கெண்டும் பெருங்கையேற்றை இருமபு செய் கொலவன் போல் தோன்றும் (அகம். 72:5,6). தினையைக் காக்கும் பரண் மேலிருப்பவன கையின்கண் உள்ளதும் பிடி கையின்கண் பொருந்தியதுமான கனல்வாய்க் கொள்ளி விடும் சுடா போல மினனி மழை பெய்யும் (அகம். 73:14-17). அவிர்தொடி முன்கை ஆயிழை மகளிர் (அகம். 75:11). பிட்டன் வளைந்த விலலையுடைய தடக் கையினன (அகம். 77:15,16). கருங்கை ஆடவர் (அகம். 79:1). கடுங்கைக் கானவன (அகம். 88:5). இடையன நள்ளிரவில் கொள்ளியின தீயில அங்கையைக் காய்த்தினான் (அகம். 94:3-7). பனந்தோட்டினைக் கடம்போடு சூடித் தாளத்தோடு பொருந்திக் கையை உயர்த்தி முருகனது பெருமபெயரை ஏததி வெறியாடு களம் பொலிய வேலன வெறியயர்ந்தான் (அகம். 98:16-20). கொடிச்சி தன் கூந்தலைக் காற்றுப் புதுந்து உலர்த்தக் கையாற பெயர்த்துக் கோதிக்கொண்டு பெருமலைப் பக்கத்தில குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடினாள் (அகம். 102:4-6). காந்தள் அணி மலரின் நறுந்தாதினை ஊதும் தும்பிகள் கையின்கண் வைத்து ஆடும் வட்டுப் போலத் தோன்றும் (அகம். 108:15-17). அறனில் வேந்தன சுரநெறியிற் செலவோர் கையில் பொருள் இலலையாயினும் அவரைக் கொல்லாது வந்த பிழைக் காகத் தன ஏவலரிடம் களிற்று மருப்போடு புலித்தோலைத் தண்டமாகப் பெறுவான் (அகம்.

109:10-14). எவ்வி வீழ்ந்த போர்க்களத்தே பாணர் கையாற்றொழும் முறைமையோடு முனபெல்லாம் பரவிய யாழின் மருப்பினை ஒடித்துப் போட்டனர் (அகம். 115:8-10). செலுத்தும் கை விருமபும் செலவினையுடையது குதிரை (அகம். 124:10). கைதொழு மரபினையுடைய கடவுட்டன்மை நிரம்பியது ஓதல் வினை (அகம். 125:14,15). வேலனும் கட்டுவிச்சியும் வேப்பிலையும் நீலமும் சூடி இன்னியம் கறங்கக் கையால் தொழுது முருகனை மனைக்கண் வருவித்துக் களிறும் கடம்பும் பாடித் தோடும் தொடலையும் கையிற்கொண்டணிந்து அசைந்தசைந்து இரவெல்லாம் ஆடினர் (அகம். 138:4-13). பழஞ்சேற்றிலே அழுந்திய வண்டியின் இடையூறு நீங்க இழுக்கும் உமணர் கையிற் பற்றிய பகடு வருந்தும் (அகம். 140:12-14). மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ பலரினும் மேம்பட்டுக் கொடுத்தலான் கவிந்த கையினையுடைய வள்ளலாவான் (அகம். 142:3,5). தலைவி வளைவு பொருந்திய திரண்ட வளைகள் செறிந்த முன்கையினள் (அகம். 142:17). போர் விரும்பிக் கிளர்ந்தெழும் மறவர் தம் கையிடத்ததாகிய கூர்வாள் முனை சிதைய மாறறார் படையை வீசிக் கொல்வர் (அகம். 144:14,15). கூந்தலைக் கையாற் பற்றி அருளாது அலைக்கும் கோல சிதையும்படி அடிக்கவும் தன்முதுகு தனக் குரியது என்று கருதாது நின்ற என மகளை அலைத்த கைகள் அனனி அடியுடன் துணித்த திதியனது புனை போலப் பெருந் துன்பத்தை அடைவனவாக என மகட்போகிய செவிலித்தாய் வருந்தினாள் (அகம். 145:11-14,19-22). பெருங்கை என்கு (அகம். 149:4; 171:15; 201:16; 307:10). காற்று வீசத்தலினால் உதிர்ந்த கோங்க மலர் கையினால் விடப்பெறும் சுடர்ப்பொறி போலத் தோன்றும் (அகம். 153:16-18). விலகெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன (அகம். 159:15). ஞாயிறு தன கதிரே கையாக ஈரத்தினைக் கவர்ந்து பசுமையறக காயும் (அகம். 164:1,2). கருங்கைக் கானவன (அகம். 172:6). தலைவன தலைவியின் பலவாய் மாட்சிமைப்பட்ட தெரிவளை முன்கையினைப் பற்றி அளிசெய்து கார்காலத்து வினைமுடித்து வருவேன் என்றான் (அகம். 175:7-9). பரத்தை தனது குறுந்தொடி முன்கையினால் பிணித்த பிணிப்பினைத் தலைவன் விடுத்துச் சென்ற அளவிலே உடன்றனளாயத் தன் முகத்து எழுதெழில் சிதைய ஏங்கி அழுதனள் (அகம். 176:16-22). சிற்றிலிழைத்து விளையாடும் சிறுமிகளது கை செய்பாவைகளை உடையது துறை (அகம். 181:18,19). களைக்கொட்டினை யுடைய கையினராய்க் களையினை வெட்டி எறியும் தொழி

லுடையவர் கள்ளினை நிறைய உண்டு மகிழ்வார் (அகம். 84:13,14). பேடியாகிய பெண் உருவு கொண்டு ஆடுவானின் வளைந்த கையைப் போன்று எருமையின் படைத்த முறுக்குண்ட கொம்பு தோன்றியது (அகம். 206:2,3). அணிகளைப் பெய்தற்குக் கவிழ்ந்த கழல் தொடித் தடக்கையின் கண் சோழர் வெற்றி பொருந்திய வாளினைக் கொண்டிருந்தனர் (அகம். 213:20,21). வில்லைப் பிடித்த மறவர் தாம் குறித்த இலக்குத் தப்புவ தாயின் அம்பினைத் தொடுத்த தம் கை விரலை வாயாற் கவ்வுவர் (அகம். 215:7-10). தலைவி செறிதொடி முன்கையினள் (அகம். 225:16). பரத்தை தொடியணிந்த முன் கையினை உடையவள் (அகம். 226:11). கலிமான் நள்ளி கழல்தொடித் தடக்கையினன் (அகம். 238:14). அன்னை தன் ஆயத்துடன் அணங்குடைய பணித்துறை உறையும் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்தும் (அகம். 240:8,9). தலைவி எல் வளை நெகிழ்ந்த முன் கையள் (அகம். 242:13,14). 'கூந்தலை மொய்க்கும் வண்டினைக் கடிந்து ஓம்பல் தேற்றாத நீ, வளை ஒலிக்கும் முன் கையினை யுடைய பணைத்தோள்களை வீசி நடக்கும் வன்மை பெற்றுள்ளாய்' என உடன்போக்கின்கண் தலை வன் தலைவியிடம் கூறினான் (அகம். 257:8-12). ஊனைத் தின்று வேட்கை நீங்கத் தோப்பி பருகிய கொடுநோக்கு ஆடவர் புலால் நீங்காத கையினராய்க் கழுவாத வாயினராய் அருஞ் சுரத்தில் திரிவர் (அகம். 265:15-22). தலைவி தொடியணிந்த முன்கை விரலைக் குவித்து நம்மைக் காண வேண்டுமென்ற விரதம் கொண்ட நெஞ்சத்தோடு பகல் துணையாக வருந்தி இருப் பாலோ என்று இடைச்சுரத்தில் தலைவன் தன் நெஞ்சினை வினவினான் (அகம். 287:1-3). தலைவ னின் மெத்தென்ற பிணிப்பு மிக்க கை நெகிழ்ந்து சிறிது விலகினும் வருந்தும் மடப்பமுடையவள் தலைவி (அகம். 289:7,8). பரண்மீதிருந்து தினைப் புனம் மேயும் யானைமீது வன்கைக் கானவன் கவண்கல் எறிதல் (அகம். 292:8-11). வாடைக்காற் றால் நடுக்கம் மிகும் பாதியிரவில் ஒருவர் மெய்யில் ஒருவர் மெய்ப்புகுவது போலும் கை விரும்பும் முயக் கத்தால் ஈருடம்பிற்கு ஒருயிரெனக் கருத்ததும் காதலரும் வேயங்குழல் ஒலிகேட்டு வருந்துவர் (அகம். 305:3-8,16). வெல்போர் வழிதி பகைவர் ஓடுபுறம் கண்ட தாள்தோய் தடக்கையினை உடையவன் (அகம். 312:10-12). கதிரவனோடு திரிதரும் நெருஞ்சிப் பூப்போலத் தலைவனை என்னுடன் திரியச் செய்யேனாயின் சோழரது வல்லத்துப் புறத்தே காவற் காட்டின்கண் வந்த ஆரியர் படை

போல எனது நேரிய சந்தினையுடைய முன்கையின் திரண்ட வளைகள் சிதைந்தொழிவனவாகுக' என நயப்புப்பரத்தை இற்பரத்தைக்குப் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறினான் (அகம். 336:18-23). கடுங்கண் மழவர் படையுடைக் கையர் (அகம். 337:8,11). தூது செல்லும் பார்ப்பாணைக் கொன்று வீழ்த்திய கடுங் கண் மழவர் பின்னர் அவனது வறுமையை நோக்கிச் செங்கோல் அம்பினராய்க் கைந்நொடித் துப் புறம் பெயர்ந்தனர் (அகம். 337:7-13). தென் னன் பலபோரையும் வென்ற இடியுடன் மாறுபடும் தடக்கையினன் (அகம். 342:9,10). அரத்தாற் பிளக் கப் பெற்ற அழகிய வளைகள் செறிந்த முன்கையி னைத் தாம் வரைந்து கொண்டு பற்றியதாலாய தொல்கவின் தொலையத் தலைவர் என்ன பொரு ளைக் கருதினரோ, என்று பிரிவின்கண் தலைவி தோழியிடம் கூறினான் (அகம். 349:1-3). தலைவி திருந்திழை முன்கையைக் கன்னத்தில் வைத்து அணையின்மீது இருந்து பின் படுக்கையில் பொருந் திய வீடத்து வருந்து தோளின் துன்பத்தைப் போக் கும் மருந்தென ஒலிக்கும் பல்லி நம் வினை முடித்து மீளும் இயக்கத்தினை அறிவுறுத்துமோ எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சினை வினவினான் (அகம். 351:4,5,13-17). தலைவன் தலைவியை நெடுந்தெரு வின் நடுவே க்துமெனக் கண்டு அவளது பொற் றொடி முன்கையினைப் பற்றிட அவளும் அன் னாய் என்று கூவினமை கண்டு நீண்ட நாளாக வரும் விருப்பினை நீக்காமலே அவளைக் கை விட்டனன் (அகம். 356:4-8). அணிவளை முன்கை ஆயிழை மடந்தை (அகம். 361:4). நெல்லினைத் தூற்றுவதனால் எழுந்த துகள் உப்பளத்தில் வீழ்ந் ததெனப் பரதவர் கழனி உழவரோடு மாறு கொண்டு எதிர்த்துச் செய்யும் போரினைக் கண்டு நரைமூதாளர் அவர் கைப்பிணிப்பினை விடுத்து விலக்குவர் (அகம். 366:4-10). மங்கையர் ஓண் டொடி செறித்த முன் கையில் முறையானே கொண்டு பலபாராட்டவும் கிளிகள் பாலுண்ண வில்லை (அகம். 369:2-4). இடைச் சுரத்திடத்துத் தலைவன் அருஞ்சுரம் நீந்திய வருத்தத்தோடு கையற்றுப் பெரும்புன் மாலை தனிமை தரத் தின் மையுடைய மனம் மீண்டும் தலைவிபால் செல்லு தலை வற்புறுத்த முழந்தாள்களைக் கையாற் கட் டிய தனித்த நிலையினதாகிய இருப்புடன் தனது நிலையினை எண்ணி வருந்தினான் (அகம். 373:5-9). பலவின்கணிகளைக் கவர்ந்தெடுத்த கைகளையுடைய கல்லா மந்தி கடுவனோடு துள்ளித் திரியும் (அகம். 378:20, 21). மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கம் (அகம். 379:15). தலைவன் தன் வளையுடைய முன்

கையினைப் பற்றியும் மேகலையுடைய அல்குலை அணைத்தும் பெரிதும் ஊககமுறுத்த ஊக்கங் கொண்டு தலைவி வழிவருத்தம் எண்ணாது அவனுடன் சென்றாள் (அகம். 385: 11-16). பாணனோடு பொருத ஆரியப் பொருநனை முழவுத் தோள்கள பாணன கையகப்பட்டு ஒழியக் கிடந்த கிடக்கையைப் பார்த்து நற்போர்க் கணையன் நாணினான் (அகம். 386: 3-8). பரத்தை தலைவியை அனுசி நினக்கு நுங்கை ஆதவேன் என்று கூறித் தன் கையின் மோதிரம் அணிந்த மென்விரல் களால் தண்ணெனத் தலைவியின் நுதலையும் கூந்தலையும் தடவினாள் (அகம். 386: 12-14). இரப்ப வரது ஏந்தும் கை நிறைந்திட அவரைப் புரப் போர் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடு புதிய பொருள்களைத் தந்து மகிழ்தற் குரிய அரும் பொருள் வேட்டம் எண்ணித் தலைவன் பொருள் வயிற பிரிந்து சென்றான் (அகம். 389: 11-13). தெறு தற்கரிய தெய்வத்துச், முன் தெளிவித்து என் மெல் னிறை முன்கையினைப் பற்றிச் சொல்லிய சொல் லினைக் கடந்து ஆர்வ நெஞ்சம் மேன்மேலும் மகிழ்சிறக்க நின் மார்பினைத் தாராயாய் ஏதிலான ஆயினை எனக் காதற்பரத்தை தலைவனைச் சினந்து கூறினாள் (அகம். 396: 7-10). தலைவன் எம்முடைய வீட்டில் பெருமொழிகளைக் கூறித் தம் முடைய வீட்டில் கையையும் காலையும் தூக்கத் தானும் தூக்குகின்ற ஆடிப்பாவை போலத் தம் புதலவன் தாய்க்கு அவன் விரும்பியவற்றைச் செய்வான் எனக் காதற் பரத்தை தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறினாள் (குறு. 8: 3-6). தொடுவனை முன்கை மடநதை (குறு. 15: 6). 'யானும் ஓர் ஆடுகள் மகளே; என் கையிலுள்ள சங்கை அறுத்துச் செய்த வளையல்களை நெகிழச் செய்த பீடுகெழு குருசிலும் ஓர் ஆடுகள் மகளே என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 31: 4-6). நீர்த்துறையிடத்தே எம் நேரிறை முன்கையைப் பற்றித் தெய்வ மகளிரைச் சுட்டிக் கூறிய சூள் எமமைத் துன்புறுத்தின என்று வரைவு நீட்டித்த தலைவனிடம் தோழி கூறினாள் (குறு. 53.1,5-7). ஞாயிறு காயும் வெம்மை யுடைய பாறையினிடத்தே கையில்லாத ஊமையன் கண்ணினாலே காக்கும் வெண்ணெய் உருததல் போல என்பாலுண்டான காமநோய் பரவியது எனத் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (குறு. 58.3-8). நெடுவரையில் பெருந்தேனைக் கண்ட, இயங்காமல் இருத்தலையுடைய முடவன் உள்ளங்கையைக் குழிவாகக் குவித்துக் கீழிருந்தபடியே அத்தேனிறாலைப் பன்முறை சுட்டி நகியின்புறுதல் போலத் தலை

வன் அருளாது நயவாவிடிலும் அவனைப் பல்காற் காண்டல் உள்ளத்துக்கு இனிது எனத் தலைவி கூறினாள் (குறு. 60). தச்சன் செய்த சிறிய குதிரை பூட்டப்பெற்ற சிறு வண்டியைச் சிறுவர் ஏறிச் செலுத்தி இன்பமடையாராயினும் கையினால் ஈர்த்து இன்புறுவர் (குறு. 61:1-3). அஞ்சி, ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கையினன் (குறு. 91:5,6). எம்மை வருத்தியவள் இளையள், முளைவாள் எயிற்றள், வளையுடைக் கையள் என்று தலைவியைப் பற்றித் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (குறு. 119:3,4). குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை (குறு. 141:5). நரையுடைய தலையின்கண துகிலையுடைய அவைமாக்கள் தண்டினைக் கையிற் கொண்டிருந்தனர் (குறு. 146:3-5). மலையன் போருக்குரிய வேற்படை விளங்குகின்ற தடக்கையினன் (குறு. 198:5,6). ஆடுடைய இடையர் பறியோலையைக் கொண்ட கையினர் (குறு. 221:2,4). தெப்பத்தின் தலைப்பைத் தோழி பிடித்துக் கொண்டால் தலைவி தானும் அல்விடத்தைக் கொள்ளுவாள்; கடைப் பகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டால் தானும் அக்கடைப்பகுதியைக் கொள்ளுவாள்; தெப்பத்தைக் கை சோரவிட்டுப் புனலோடு சென்றால் அங்கும் வருவாள் போலும் என்று தலைவியும் தோழியும் நீராடிய வழித் தலைவன் கூறினான் (குறு. 222). தலைவியைத் தழுவும பொருட்டு என் நெஞ்சு எனினும் முந்தி அவள்பால் சென்றதாயினும் கையால் தழுவுதல் நெகிழுமாயின் அது சென்றும் பயனில்லை என வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (குறு. 237:1-3). கொடிச்சி கையிலுள்ள குளிர் எனனும் கருவி திணைப்புனத்தில் படியும் கிளியை ஓட்டும் (குறு. 291: 1, 2; 360: 5, 6). நிரைவளை முன்கை நேரிழை மகளிர் (குறு. 335.1). கானவனது சோர்வறிந்து ஆண்குரங்கு தன்கையால் மணங்கமழும் பெரும் பலாப்பழத்தைத் தோண்டியது (குறு. 342: 1,2). உடனபோகுககு முன இசைந்த தலைவி நானம் தடுக்க, நாளை செல்லலாம் என்று தோழியிடம் உரைத்தபோது தலைவன் இன்றே வந்திருப்பதை யறிந்த அவள்கையும் காலும் ஓய்வனவாய் வருந்தத் தீயில் விழுந்த தளிரைப் போல நடுங்கி யான் செயற்குரியது யாதும் இல்லை என வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 383). மகளிர் கையே கருவியாக நெய் பெய்து மாலைக்காலத்தில விளக்கு ஏற்றுவர் (குறு. 398: 3-5). திகிரியோனாகிய திருமால் திசைகளைக் கைகளாக உடையவர் (நற்.க. வா. 3, 7). 'தலைவன் என கையினைக் கொண்டு தன் கண்ணை ஒற்றியும் தன்னுடைய கையினைக்

கொண்டு என் நன்னுதலை நீவியும் அன்னையைப் போல இனிய கூறியும் கள்வரைப் போலக் கொடியனாய் நின்றான்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 28 : 1-4). இளமுலைகள் நோவனவோ என்று நினைத்து அணைத்திருந்த கையை நெகிழ்த்த அளவிலே அதனைப் பொறானாய்த் தன் பேரமர் மழைக்கண் கலுழ வெய்ய உயிர்ப்பவனாகிய என் மகள் அருஞ்சுரத்தில் செல்ல வல்லுநனோ என்று மகட்போககிய தாய் தன் மகனை நினைத்து இரங்கிக் கூறினாள் (நற். 29 : 5-11). பண்பமைந்த சீறியாழ் பாணன் கையிடத்தது (நற். 30 : 2). குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வல் ஏறறை (நற். 36 : 1). மலையில் ஆமான் வேங்கை மரத்தின் கீழ் தன் கன்றோடு தங்கி உறங்க அதனைக் கண்ட மந்தி தன் சுற்றத்தை ஒலிசெய்யாது இருக்கக் கவித்து அமர்த்திவிட்டு நெருங்கிப் பாலசுரந்த மடியை அமுக்கிப் பாலைத் தனகுட்டியின கை நிறையப் பிழியும் (நற். 57 : 1-8). உழவன் விடியற் காலத்தில் வரால மீனோடு அரிசியாலாய சோறறை விருப்பம் மிக்க கையினால் நிறைய உண்டு நாற்று நடுதற்கு உழத்தியோடு செலவான (நற். 60 : 2-8). வளையணி முன்கை நின் இகுளை (நற். 71 : 2). கொடிச்சியாலே பிணிப்புண்ட என் னெஞ்சம் அவள கையகத்தது எனத் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறினான் (நற். 95 : 9, 10). பைங்கிளியைத் தலைவி கைதொழுது இரந்து தன் குறை முடிக்குமாறு வேண்டினாள் (நற். 102 : 1-4). தலைவியிடம் தன் காதல் நோயைத் தலைவன் உரைக்க அவள் மறு மொழி கூற இயலாதவளாய் ஞாழலது பூங்கொத்தைப் பறித்தது அதனோடு இளந்தளிரைச் சேரப் பிசைந்து உதிர்த்த கையளாய அறிவு மயக்க முற்றாள் (நற். 106 : 4-9). மலைக்குப் பக்கத்தே விளைந்த தினைப்புனத்தில் யானையைக் கண்ட குறவா கையில் கவனோடு விரைந்தனர் (நற். 108 : 1-4). தேன கலந்த தீம்பாலைப் பொற்கலத்தில் இட்டு அதனை ஒரு கையில் ஏந்திச் செவிலி உண்ணென்று பூந்தலைச் சிறுகோலை ஓச்சத் தலைவி சிலம் பொலிக்க ஓடினாள் (நற். 110 : 1-7). வன்கை யிடை யன் (நற். 169 : 7). தலைவியின் தந்தை வலிய நெடிய கையை உடையவன் (நற். 198 : 9, 11). பாணன் கைகள் விருமபுவதற்குக் காரணமான நரமபினை உடைய யாழிலே இசைப்பாட்டினை இசைக்க வல்லவன் (நற். 200 : 8). நம் கையிலுள்ள செம் பொன்னாலாகிய கழன்று வீழ்கின்ற தொடியை நோக்கி நம புதல்வன் நம்மை அணைத்துக்கொண்டு அழுகின்ற இனகுரலைக் கேட்குந்தோறும் ஆசை கொள்கின்ற மனத்தையுடையோமாகிய நாம் மகிழு

மாறு தலைவர் வந்தனர் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 212 : 7-10). கண்ணில் விழு கின்ற நுண்ணிய துகளைக் கை விலக்குமாறு போல நம்மையுற்ற துன்பத்தை நீக்காராயினும் தலைவர் இல்லாத ஊர் இன்னாததாகும் எனப் பரத்தை தலைமகள் பாங்காயினார் கேட்பப் பாணனிடம் கூறினாள் (நற். 216 : 3-5). வேங்கையின் வளைந்த கிளையிலே தழும்புபடக் கட்டிய வளையவிட்ட கயிற்றினால் ஆகிய கைவன்மையாலே செய்த சிறிய முடக்கத்தை உடையது ஊசல (நற். 222 : 1-3). விசம்பில் தோன்றும் எழுமின் கைதொழுந தகுதியுடையது (நற். 231 : 2). காதலர் தாம் கையால ணைத்து முயங்கும் முயக்கம் மெய்யிலே பொருந்த வேண்டா வென்று மாறுபடுதலாலே எனமெய் இனித் தனியே கிடந்து துயிலுவதனாலே துன்பப் படும் தன்மைய தாயிற்று எனப் பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி கூறினாள் (நற். 240 : 2-5). இன்னகை மகளிர் வெயிலில் காயும் திணையைக் கையாலே துழாவி வருதல் போல் நன்டின கூட்டம் ஞாழலின் உதிர்ந்த மலரைக் காலால் வரித்துக் கோலஞ் செய்யும் (நற். 267 : 2-5). வன்கைக் கானவன் (நற். 285 : 3). நொச்சி மாலையைச் சூடிப் பலிகள இடுதற்கு அமைந்த கையை உடைய முதுகுயவன் இடுபலியை உண்ண அணங்குகளையும் காககை களையும் அழைப்பான் (நற். 293 : 1-3). சுடாத் தொடிக் கோமகள் சின்ன்கொண்டவுடன் அத னெதிர் மடப்பத்தை யுடைய ஆயத்தார் கை தொழுது இறைஞ்சுவர் (நற். 300 : 1, 2). கடலில் வன கைப்பரதவர் இட்ட வலையை அறுத்துச் சென்று சுறா மீன் நீர்த்துறையில் இயங்கும் (நற். 303 : 8-12). இசையறி விலங்காகிய அசனத்தைக் கொல்பவ ருடைய கையைப் போலத் தலைவன் மார்பு இன்பமும் துன்பமும் உடையதாயிற்று எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 304 : 8-10). கிளிகடி கருவி கொடிச்சி கையில் இருந்தது (நற். 308 : 3). பாணன் கையிடத்துள்ள பெரிதாக ஒலித் தலையுடைய தண்ணுமை போல உள்ளே யாது மில்லாத ஒரு மேற்போர்வையுடைய சொறகளைச் சொல்லுகின்றிலையோ எனத் தோழி வாயிலாகப் புக்க விறலியை வினவினாள் (நற். 310 : 8-11). வளை யார் முன்கை நலவோள் (நற். 323 : 5, 6). 'என் நலன முழுதும் தொலையினும் நினை நெருங்க விடேன்; நெருங்க விடுவே னாயின் எனது வாயினால் நினை விலக்கப்பட்டும் என அகத்திடு கைகள் நினை வல்லே அணைத்து முயங்கும்' எனத் தலைவி பரத்தையிடமிருந்து வந்த தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 350 : 5-7). புதல்வனை ஈன்ற பூங்கண்

மடந்தைதன் கொங்கையைக் கையால் பிடித்துத் தன் புதல்வன் வாயில ஊட்டுவது போலக் காந்தளின் பூங்கொத்தொடு பொருந்திய கொழுமடல் வாழை தோன்றியது (நற். 355:1-3). புதல்வனை ஈன்று பாயலிலே படுத்திருந்த தலைவியை அணுகித் தலைவன் புதல்வனை ஈன்றதனால் முதுபெண்டா கித் துயின்றனையோ என்று கூறிக்குவளைமலரால், வயிற்றிடத்தில் ஒற்றிடத் தலைவி முல்லை முகை போல நகை தோற்றுவித்துத் தன் மையுண்ட கண் களைக் கையால் மூடி மகிழ்ந்தாள் (நற். 370:4-11). வேங்கை மரத்தின் கிளையில் மறைந்திருந்த மந்திக் குட்டி கொடிச்சியின் கையிலுள்ள தேன கலந்த தீம்பாலைக் கலத்தோடு பற்றிக் கொண்டதால் அவள் தன் எழுதெழில் சிதைய அழுதனள் (நற். 379:1-6). ஒண்டொடி முன்கையினை யுடைய யாம் அழுமாறு தலைவர் பிரிந்தார் எனப் பரததை தன் தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 38.4,40:2). தலைவியின் தந்தையது கையிலுள்ள வேலுக்கு அஞ்சாமல் தலைவன் அவளது இலலத்திற்கு இரவில் வந்தான் (ஐங். 60:3,4). ஒண்டொடி முன்கை ஆயம் (ஐங். 83: 3). நெய்தல் நறுமலரைச் செருந்தியோடு விரவிக் கையாற் புனைந்த நறுந்தார் கமழும் மார்பினன் தலைவன் (ஐங். 182:1,2). தலைவி கடற்சங்கை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளைகள் நெருங்கிய முன் கையினள் (ஐங். 191:1). இளம்பெண்டிர் வளையணிந்த முன்கையினை உடையவர் (ஐங். 198:1,2). குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை (ஐங். 216: 1). இடக்கண்ணும் துடிக்கும்; மயிர்வார் முன்கை வளையும் செறிவுறும்; ஆதலின் பெருங்கல நாட னாகிய தலைவன் விரைய வந்து வரைவான் என நன்னிமித்தம் கண்டுதோழிதலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 218). தலைவி வேங்கை மலாகொண்டு மலையுறை கடவுளை வாழ்த்தி இனிமையான பலியை அளித்த ஈர்நறுங் கையள் (ஐங். 259:1-4). சிறுகட் பனறிப் பெருஞ்சின் பொருத்தலோடு குறுக்கை இருமபுலி போரா செய்தது (ஐங். 266:1,2). தலைவி மலையிடத்துக் கமழும் காந்தளின் நறுங்குலை போன்ற தன் நலம்பெறு கையினால் தலைவன் கண்களைப் பொத்தினாள் (ஐங். 293:1,2). நம்மிடம் பெறுகின்ற உடல் பொருந்துமாறு கைகள் விரும்புகின்ற முயக்கத்தைக் காட்டிலும் பொருள் சிறப்புடையதோ என்று தலைவி தோழியிடம் வினவினாள் (ஐங். 337). ஆயத்தார் நேரிறை முன்கையினை உடையவர் (ஐங். 384:5). நல்லோரிடத்துக் கை தொழுது பனமுறையும் அறிவு சுமுன்று வினவுகின்ற வளே, நின் மகளைத் திண்ணிய தோளையுடைய

வல்விற் காளையோடு சுரத்திடையே கண்டேம் என இடைச்சுரத்தார் மகட்போக்கிப் பின்சென்ற செவிலியிடம் கூறினர் (ஐங். 390). 'பாகனே, நாம் தேர்ப்புரவியை வீரைந்து செலுத்திச் சென்றால் வரிசைப்பட வளையலணிந்த முன்கையினை யுடைய நம் தலைவி தன் பிரிவுத்துன்பமாகிய வருத்த மொழிவாள்' என வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகனை விரைவுபடுத்தினான் (ஐங். 422). தலைவி நேரிறை முன்கையினள் (ஐங். 493:4). கடுங்கூளியினது முதுகிடாத போரினையும் மணிமிடற்றினை யும் உடைய எண்கையினன் சிவபெருமான் (கவி. 1:3,4). தலைவன் செய்வினை இடத்துச் செல்லு தலை மனத்தான் எண்ணுதலினால் தன் கையாலே எழுதி வழித்த வல்வில்லின் நாணைத் தடவினான் (கவி. 7:5,6). ஒரோவொரு கைகளாலே தமமுளளே தழுவிக்கொண்டு ஒரோவொரு கைகளாலே ஒன்றன் கூறாகிய ஆடையை உடுத்திருப்பவரே யாயினும் பிரி யாது ஒன்றியிருப்பாரது வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யாகும் (கவி. 18:9-11). (துரியோதனன்) சூழ்ச்சியாலே பாண்டவர் ஐவர் இருந்த கையாலே புணையப் பட்ட அரக்கு மாளிகையை நெருப்புச் சூழ்ந்தது (கவி. 25:2-4). 'காதலையுடைய கணவரைக் கூடின மகளிருடைய கவலுக் கையை நெகிழாதே பூந்தாதை வீழ்க்கும் இளவேனிற் காலம் வந்தது; என மையுண்களை வருந்தப் பிரிந்தவர் வாராராயினார்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 33: 7-9). தலைவியின் கையிலுள்ள வளைகள் அவள் காப்பவும் நில்லாது கழன்றன (கவி. 33:18,19). கண் உறுகின்ற வருத்தத்தைக் கை களைநதாற போலத் தலைவி உற்ற துயரை நீக்கத் தலைவன் குதிரையில விரைந்து வந்தான் (கவி. 34:22-24). 'ஊச லாட்டத்தின் போது தலைவன் மார்பில் கை நெகிழ்ந்தது பொய்யாக வீழ்ந்தேன; அதனை அவன் உணமையென்று கருதி அப்பொழுதே விரைய என்னை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டான்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறிக் குறிப்பறிந்தாள் (கவி. 37:16-18). இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தண னாகிய இறைவன் இறைவியோடு இருந்த இமைய மலையை எடுத்தற்கு அரக்கர் கோமான (இராவணன்) தொடிப்பொலிவு பெற்ற தன் தடக்கையைக் கீழே செலுத்தி அதனை எடுக்கலாற்றாது வருந்தினான் (கவி. 38:1-5). மேகந்தவழும் மலையையுடைய தலை வனது மணவணியைக் காணாமல் கையாற் புதை பெறும் கண்களும் கண்களாகுமோ எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (கவி. 39:41,42). கொடிச்சி யர் மலையிலுள்ள தெய்வத்தைத் தொழுது கூப் பிய கை போல நறவினையுடைய கொததுக்கள்

அசையும் காந்தள் தோன்றியது (கவி. 40:11,12). என் முன்கையிலுள்ள வளை கழலும்படி என்னைப் பிரிந்து வாராதவன மலையாயிருந்தும் அதன் கண் இளமழை உலவும்; அதுதான் ஒருகாலத்து உலவுத லன்றி நாடோறும் உலவுகின்றதே எனத் தோழியிடம் தலைவி வியந்துரைத்தாள் (கவி. 41:25-27). தலைவன் தனனை நயந்தோர்க்குத் தேர்களை வழங்கும் வணகையினை உடையவன் (கவி. 42:20,21). யாம் பாட மறைநது நின்று கேட்ட தலைவன் என் தோழியை வரவு கூறாமல் கையைக் கவித்து என் சிறிய புறத்தைச் சேர ஞாயிற்றைக் கண்ட இருள்போல என மேனியின் பசப்புக் கெட்டது எனத் தலைவி கூறினாள் (கவி. 42:23-32). அழகுடைய மகளிர் கையிலிட்ட தாட்கூட்டாகிய நீலக்கடைச் செறி போலக் காந்தள முகை மேல தும்பி அது மலருங் காலத்தைப் பாராததிருக்கும் (கவி. 43:8,9). விலலின் மேல் வைத்த கையினனாய நிரைத்த வளையணிந்த முன்கையை உடைய தலைவியை அவளுக்குக் காமக் குறிப்பு நிகழும்படி நோக்கித் தலைவன் அவளைத் தினைப்புனத்தில் கிளி கடிதலை மறப்பித்தான் (கவி. 50:7-10). தொடி செறிந்த கட்டுவடங்கன அமைந்த அரிமுன்கையி னையும் அணைபோலும் தோளினையும் உடைய வன் தலைவி (கவி. 54:3). தலைவன் தொய்யில எழுதின தலைவியின் இளமுலையை இனியவாகத் தடவி அததொய்யிலைக் கொண்டு வந்த தடக்கை யினாலே தான் விரும்பும் பிடியை அளிக்கும் மையல் யானை போல மெய் முழுதும் தடவுதலை யும் செய்தான் (கவி. 54:12-14). 'மயிர்வார்ந்த வரி முன்கை மடநலலாய்' எனத் தலைவியைத் தலை வன் விளித்தல் (கவி. 56: 24). சிலம்பின் மணி ஆர்ப்ப நிரைத்த தொடியை உடைய கையை வீசித் தன் ஆருயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு இளமை யால் அதனை அறியாது தலைவி சென்றாள் என்பது தலைவன் கூற்று (கவி. 58:56). காந்தளின் குளிர்ந்த எழுச்சியை உடைய வடிவினைக் கொண்ட துடுப்பெனக் கூறும்படியாக ஓக்கும் திரண்ட தம் மில் இணையொத்த மெல்லிய முன்கையினால் தலைவி சிறு பாணையாலும் பாவையாலும் விளை யாடினாள் (கவி. 59:3-6). வணங்கிறை வரி முன்கை யுடையவள் தலைவி (கவி. 60:4). தலைவன் நாணில னாய்த் தன்னொடு புணர்ச்சிக் குறிப்பின்றி நிற்பா ரையும் தான் புணர்ச்சிக் குறிப்புடையனாய் வலி திற்கைப்பற்றினான் என்று தலைவி கூறினாள் (கவி. 62: 1,2). முடமுதிர் பார்ப்பான் தன்னைப் பெண் பிசாசு என்று கருதி அஞ்சினன் ஆதலைக் கண்ட தலைவி ஒரு கையாலே மணலை அள்ளிக்

கொண்டு அவன் மேலே தூவிட அவனும் கடிதா கக் கதறிக் கூவத் தொடங்கினான் (கவி. 65:20-22). 'குறியிடத்தே நினைக காணாமையால் எம்மி டத்தே வந்தாய் என்று கருதி எம் கதவினைத் தட் டித் தன் கையின் வளையினாலே தன் வரவினைச் சொல்லுதலை இயலபாக உடைய பரத்தையரை நோவேமோ' எனக் கூறிக் காமக்கிழத்தி தலை வனை ஊடிச் சினந்தாள் (கவி. 68:8,9). தன் செவ வியால் அலராது கையினாலே வலிய அலததுதலின் முகையலர்ந்தாற் போல இனிதல்லாத முயக்கத்தில எமக்குத் தண்பனிக்காலம் கொடிதாயிருக்க நுமமையினறித் தங்குதலும் தகைமை யுண்டோ எனத் தலைவி தலைவனை வினவி ஊடல் தீர்ந்தாள் (கவி. 78:25-27). புதல்வன் முற்றத்திடத்தே உருளையால் ஓடுதல் வல்ல தேரைக் கையாற் செலுத்தி நடை கற்று ஆலமலர் செல்வன் மகன் போல வருவான் (கவி. 81:7-10). வீதியில் புதல்வனைக் கண்ட அவ னின் வேற்றுத்தாயர் (பரத்தையர்) அடியிற் சிலம் பொலிக்க அணுகி, 'நின் கண்ணாலும் நுகலாலும் கதுப்பாலும் நினைத தழுவிய தாயர்க்கு வனக் கத்தைக் கொடுக்கவல்ல அழகிய கையினால் நின் தந்தைக்குத் தன்னெனை நீ செய்யும் சிறப்புக்கள் போல எமக்கும் சிறப்புக்கள் செய்து இவ்விடாக் காலத்தே தங்கிச் செல்வாயாக' என்று கூறினாள் (கவி. 83:16-23). மகன் புறம்போந்ததால பாலகட்டிக் கொண்டமையின் மறைததுத் தலைவி தனது அங்கையால் நகிலை அழகுகித் தேயக்கவும் அந்தக் கையின் எல்லையில் நிலலாமல் விம்மிச் சுரந்து பால் வெளிப்பட்டு வீணாயிற்று (கவி. 84: 3,4). எம்மை இகழ்நது பரத்தையா நின் கையில் இட்ட மோதிரங்கள் யாவை; யான் அவற்றைக் சாண் பேன் எனத் தலைவி புதல்வனிடம் புலநதுரைத் தாள் (கவி. 84:20,21). வெந்த புண்ணிலே வேலால் எறிந்த தன்மைத்தாக தந்தையுடைய முன்கைத் தொடியை புதல்வன் கையிடத்தே இட்டவா யார் எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 84: 30-32). 'இத்தொடியை நின் கையில் இட்டவர் யாவர்' எனத் தலைவி வினவ, அதற்குப் புதல்வன் அஞ்சினமை கண்டு அவள் 'அஞ்சாதே நீயும் தவ றிலை; நின் கையின்கண் இத்தொடியைத் தந்த பூவெழில் உண்கண்ணவருந் தவறிலன்; நுநதையையும் ஈண்டு நோவாரிலலை; இத்தொடியை இவன கையிலிட்டவர் யாவரென்று கேட்ட யானே தவறுடையேன்' என்று தனனுள்ளே அழிநது கூறினாள் (கவி. 84: 36-41). புதல்வன் கையி னிடத்து நண்டின கண் தன்மைபெற நெருங்கப் பல அருப்புத் தொழில் குழப்பட்ட சில

கோற்றொழில் ஆவிர்கின்ற தொடியினை அணிந் திருந்தான் (கவி. 85:6,7). 'நினக்கென்று வைத்த பாலை உண்டறகு நினது திண்ணிய தேரிலமைந்த கொடிஞ்சியினைக் கையாலே பிடித்து மெத்தென அசைந்து என் கையிடத்தே வருவாய்' என்று தலைவி புதல்வனை அழைத்தாள் (கவி. 85:18-21). இனைய களிறினது தலையிலே தொங்குகின்ற மூன்று வடம் போலப் புதலவனின் கயந்தலை யிடத்தே கையாற் புனைந்த மூன்று வடம் தொங் கியது (கவி. 86:1,2). வண்டினைத்திற்கு அஞ்சிய மகளிருள் ஒருத்தி அடியிலே தாழ்ந்த துகிலையும் முடிதாழ இருங் கூந்தலையும் கைகளால் பற்றிக் கொண்டு பூவேய்ந்த கயத்தில் பாய்ந்தாள்; மற்றொருத்தி அததிரட்சி கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்கையினாலே கையாற் கடிய மாட்டா ளாயத் தன மாஸையை அறுத்துக் கொண்டு ஓட்டி அதற்கும் அவை போகாமை கண்டு தனக்குக் காப்பாக ஓடத்தில் ஓதுங்குவாள்; மற்றொருத்தி கள்ளின களிப்பால இமை கூடுதலான பார்வை மறைந்த கண்ணை உடையளாய் மொய்க்கும் வண்டுகளை ஓட்டுகின்றவள் தனது களிப்பாலே அவற்றை ஓட்டும் இடம் அறியாளாய்க் கை சோர்ந்தாள் (கவி. 92:42-50). யாழ் வாசித்தலாற் கவிழ்ந்த கையினை உடையவன் பாணன் (கவி. 95: 10). புணர்ச்சிக் காலத்துக் கவுளிடத்துச் செய்யும் வடுக்களையும் செய்யாமல் மெய்ம் முழுவதையும் கையாலே எப்பொழுதும் தடவி நீ விரும்பிலும் தன்னை வெல்லாமல் கொண்டு புணரும் ஓட்டு தலை யுடையாளது கலவிப் போரைக் கண்டாயும் போலே இருந்தாய்; நின் மனக்குறிப்பை நின் முகம் காட்டிக் கொடுக்கும் எனத் தலைவி தலை வனிடம் ஊடிக்கூறினாள் (கவி. 95:19-22). நல்ல வளே, யான் செய்த தவறுகளை எனமேலேயிட்டு என் பொய்களை யெல்லாம் எனக்கு ஏறத் தெளி வித்து என களவைக் கையோடே பிடித்துக் கொண்டாய்; யானும் நினைப்பிழைத்தேன்; இனி எனக்கு நீ அருள் செய்வாயாக எனத் தலைவன் தலைவியை வேண்டினான் (கவி. 95:27,28). 'குதிரை ஏறி வந்தேன்' என்று கூறிய தலைவனிடம் தலைவி, 'கதிர் விரியும் வைகலில் கையிற் பிடித்த அலகாலே குப்பையை வாரிக்கொண்ட மதுரையின் பெரிய முற்றம் போல நின் மெய்யின்கண் கீறியது அக்குதிரைதானோ என்று அவனது பரத்தைமை யைக் குறிப்பில் வினவினாள் (கவி.96:22-24). வினை வல பாங்கன தோளின் மேல் கோலை வைத்த கையை யுடையவன் (கவி. 101:40). ஏற்றினங்களின் குருதி தோய்ந்த கொம்புகளுடன் ஏறுதழுவின

வனின் குடர்கள் சுற்றிப் பிணைக்க அவன் அக் குடரை வாங்கி வயிற்றிலே இடுவது, சிவந்த நூற் கழியை ஒருவன் இரண்டு கையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அந்நூலை மூன்று நூலாகக் கொள் கின்றவனை ஒக்கும் (கவி. 103:27-31). பொதுவர் ஏறுகள் துளைத்த தம் புண்களிலிருந்து சோரும் குருதி வழக்குதலாலே மணவை அள்ளிக் கையைப் பிசைந்து உடம்பையும் திமிர்ந்து தாழ்க்காது மீண்டும் ஏற்றைத் தழுவினர் (கவி. 106:22-25). ஆய்ச்சியர் மேயும் புலத்தில் ஏறுபரத்தலைச் செய் யும்படி செலுத்திய தம் அன்புமிக்க காதலரு டைய கையைக் கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவை யாடுவர் (கவி. 106:31-33). முடிக்கும் பூ இது வென்றறியாத தன் கூந்தலிலே ஏதிலான் கையாலே புனைந்த கண்ணியை முடித்தாள் என்று தாய் கேட்பின் என்னாகுமோ எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (கவி. 107:15-17). நெய்யைக் கடைந்து வாங்கின பாலிடத்து நுகர்வார்க்குச் சிறிதும் பயன்படாது அவர் கை சென்று தோய்ந்து விடும் அளவில் அமையும் (கவி. 110:17,18). பிறர் காணா மல் உண்ட கள்ளின் களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன் றிப் பின் நாணாமற் சென்று பிறர் நடுங்கும்படி கள்ளுண்டதனை உரைத்தாற் போன்று நாம் கரந்த களவொழுக்கமும் வெளிப்பட்டுக் கையோடு பிடிக் கப்பட்டோம் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 115:1-3). ஆயர்மகன் சூடி வந்த முல்லைத் தொடையும் கண்ணியும் வெண்ணெய் தேய்க்க விரித்த தலைவியின் கூந்தலிலிருந்து வீழ்ந்ததைக் கண்ட செவிலி நெருப்பினைக் கையால் தொட்டவர் போல விதிர்ப்புற்றாள் (கவி.115:4-11). 'தொய்யில் எழுதின வனமுலையையுடையாய், நின் கையிடத் துளளது யாது' எனத் தலைவன் வினவத் தலைவி 'என் கையிலுள்ளது காதலையுடைய புலைத்தி வீற் பதற்காக முடைந்ததொரு புட்டில்' என்று கூறினாள் (கவி.117:4-7). கையாலே வாசித்தலையுடைய யாழி னது இசையைப் போன்ற ஓசையை உடைய இன வண்டுகள் ஆர்த்தன (கவி.131:8,9). கங்குலில் தோன் றிய கனவில் தலைவன் தோன்றினானாக, யான் அவனை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டேன்; அங் னனம் பிடித்துக் காண்பேனாகப் பையென விழிக்க, யான் பிடித்த கையுள்ளே மறைந்து போயினான் என்று பிரிவிடையாற்றாத பெருந்திணைத் தலைவி பேதுற்று மொழிந்தாள் (கவி. 142:33-36). பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி ஞாயிற்றை நோக்கி, 'கதிர்பகா ஞாயிறே, அவரை நினைத்துத் தேடிப்பிடித்து என் கையிடத்தில் தப்பாது தருவையாயின் என் காமத்தீ அனியும்' என்றும் 'நீ மலையிற் சேர்ந்து மறைவை

யாயின் மீண்டும் நீ கடலில் தோன்றிப் பகலைச் செய்யும் வரை யான் என் தலைவனைத் தேடும்படி கை விளக்காகச் சில கதிர்களைத் தருக' என்றும் கலங்கி மொழிந்தாள் (கலி. 142:37-44). தலைவன் தலைவியின் நீங்குதலில்லாது அரிமயிரினை உடைய முன் கையிடத்துக் கிடந்து சுழலும் வளையிடத் தைப் பிடித்து அவளைத் தெளிவித்துக் கூடினான் (கலி. 147:36,37). எண்ணிறந்தமையான் நின் கைகள் நின் புகழை யொத்தன எனத் திருமாலைக் கடுவ னிள வெயினனார் போற்றுவர் (பரி. 3:31,32). நின் பெண் வடிவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த மகிழ்ச் சியே அவுணர்க்கு அச்சமாய் முடிய அமரர்க்கு நல் லமிர்தினைப் பகுத்தளித்ததால் நடுவுநிலைமை திறம் பிய நயமில்லாத ஒரு கையை உடையை எனத் திரு மாலைக் கடுவனிள வெயினனார் வஞ்சப் புகழ்ச்சி யாகக் குறிப்பிடுவர் (பரி. 3:33,34). 'இருகை மாஅல், முக்கை முனிவ, நாற்கை யண்ணல், ஐங்கை மைந்த, அறுகை நெடுவேள், எழுகை யாள, எண் கை ஏந்தல், ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை மன்பே ராள, பதிற்றுக்கை மதவலி நூற்றுக்கை யாற்றல் ஆயிரம் விரித்த கைம்மாய மள்ள, பதினாயி ரங்கை முதுமொழி முதல்வ, நூறாயிரங்கை ஆற்றி கடவுள்' என்று கடுவனிள வெயினனார் திருமாலை விளித்துப் போற்றுவர் (பரி. 3:35-43). திருமால் தம் அன்பர் தொழுத கையி னது தாழ்ச்சிக்கண் அகப்படுவார் (பரி. 4:70,71). இளம் பருவத்திலேயே வீரும்பி விளையாடிய போரில் செவ்வேளின் வறுங்கைக்கு இந்திரன் தோற் றோடினான் (பரி. 5:55,56). இந்திரன், அனலன், இயமன் முதலியோர் கொடுத்த மறி, மயில், கோழிச் சேவல், வில், தோமரம், வாள், ஈட்டி, குடாரி, கணிச்சி, மழு, பாசம், மணி ஆகியவற்றைச் செவ்வேள் தம் பணிரு கையிலும் கொண்டார் (பரி. 5:55-68). 'முன்பு எனக்காகக் கொய்து வந்த தளிரெல்லாம் வாடாதிருந்தன; இப்பொழுது வாடின; வேறொருத்திக்குக் கொடுத்த தளிரை அவள் ஏற்க மறுத்து அதனை இங்குக் கொண்டு வந்ததுதான் தளிரின் வாட்டத்திற்குக் காரணம்; நின் மார்பினில அணிந்த தார் வாடுமாறு தளிரைக் கொய்தும் அவள் உடன்பட வில்லையோ, கொய்த தழையைக் கையிற் கொண்டு சென்று நீ செய்த வணக்கத்திற்கும் அவள் நேர்ந்திலளோ' எனக் காதற்பரத்தை தலைவனிடம் வினவினாள் (பரி. 6: 61-67). ஊடிய காதற்பரத்தையிடம் தலைவன் தன் பரங்குன்றின தலையைக் கையால் தொட்டேன் எனச் குளுரைத்து ஊடல் தீர்க்க முயன்றான் (பரி. 6:94,95). வையை யாறு தன்பால் புனலாடுவாரின்

கண்ணி, கைவளை. ஆழி முதலியவற்றைக் கவர்ந் தது (பரி. 7:43-48). வையையில் புனலாடுவாருள் ஒருத்தி மேல் வேறொருத்தி நீரை அள்ளி வீசி னாள்; அதற்குத் தோற்று அவள் தன் கண்களைக் கையால் முடிக்கொண்டாள்; உடனே அவள் மேல் நீர் வீசிய பெண் தன் பொன்னாணால் அவளது தோளைக் கட்டிச் சிறைப்பிடிக்க, அவளுக்குப் பரிந்து அவளது கைககட்டை நீக்க மற்றொருத்தி விரைந்தாள் (பரி. 7:51-57). தலைவனது பொய்ச் குளால் வரும் துன்பத்தை நீக்கத் தலைவி தன் கையால் மணியடித்துச் செவ்வேளை வணங்குவாள் (பரி. 8:84-89). மகளிர் தம் கைகள் தாமரை மலரை ஒத்தன (பரி. 8:115). தேவசேனை செவ்வேளிடம் 'நின் இயல்பறியாது அகப்பட்ட மகளிர் திறம் மழை பெய்ய வேண்டி வருந்தும் சோலையை ஒக்கும்; ஆதலால் அவரே தவறுடையராவ தன்றி நீ தவறுடையை யல்லை; நின்னை எய்தும் திருவு டையார் மென்தோள் மேல் தங்கி அருளுதலும் நினக்கு இன்று; ஆகையால் நின் மாணலம் உண்ணக் கடவேனோ' எனத் தனனைக் கையாற் சுட்டிச் சொல்லி வெகுண்ட நோக்கத்துடன் வள்ளி காரணமாகப் புலவி கொண்டாள் (பரி. 9:30-36). மதுரையில் அணிநிலை மாடத்துக் கையினால் வேங்கை போன்ற உருவினைச் செய்தமைத்திருந் தனர் (பரி. 10:45,46). வறுமையுற்ற புலவர்தம் ஏற்ற கை நிறைய வழுதி பொன் வழங்கினான் (பரி. 10:126,127). வையையுள் வாழைத் தண்டைத் தழுவி நீராடும் ஒருவன் ஒருத்தியைக் கண்ட பொழுதிலே தன்னெஞ்சு அழிந்தான்; அவ்வளவிலே புனல் அவன் கையை வலித்தது (பரி. 11:106,107). வையையை நோக்கிக் கழுத்தோடு பொருந்திய கையை நீங்காத காதலரைத் தழுவும் வீறு பெறுக என வேண்டுவோம் என்று மகளிர் சிலர் கூறினர் (பரி. 11:116,117). வங்கியத்தின இசையெழ, முழவு முதலியவற்றின் ஓசையையுடைய தாளத்தைஅளந்து அழகுதக நிருத்தத்தின்கண் ஒக்கத் திகழும் அரிவை யர் தம் நேரிறை முன் கையால் அத்தாளத்தைத் தூக்கி அளந்தனர் (பரி. 12:40-44). தன் கணவனை அணங்கை யொப்பா ளொருத்தி நோக்க, அது கண்டு பொறாத தலைவி அவனைக் கோதையைக் கோலாக் கொண்டு புடைத்துத் தன் மார்பிலுள்ள வடத்தை வாங்கி முன் கையை இறுகக்கட்டி, நீ பிழையுடையை என்று சினந்து கூறினாள் (பரி. 13: 57-60). பொற்குழையைப் போலத் தொங்கும்படி தன் காதில் அசோக மலரைச் செருகிக் கொண்டு பூங்கொடி போல அசைந்து தன் முன்கையாலே கூந்தலிலுள்ள கண்ணியை அழகாகத் திருத்தும்

இவள் செய்த இக்துறிபுத் தொழிலால் அருகிலிருக்கும் இவன் நேரிறை முன்கையினையுடைய இந்நல்லாளுது கணவனாக இருந்தான்; காண்மின் என வையையில நீராடியோரைச் சுட்டிக் காட்டிச் சிலர் கூறினர் (பரி. 12:87-92). பெரிய மேகத்தின் இருபுறமும் இருசுடர்கள இலங்குதல் போல நேமியையும் சங்கையும் ஏந்திய கையுடனே விளங்கும் திருமாலின் மார்பைத் தொழுவோர்க்குத் துறக்க உலகம் உரிமையுடையதாகும் (பரி. 13:7-13). திருமாலின் கை வளவிய இதழையுடைய தாமரைப் பூவை யொக்கும் (பரி. 13:50,51). வளை முன்கை வணங்கிறையார் (பரி. 17:33). கார்காலத்தில் தோன்றும் காந்தத்தூலைகள் செறிந்த அழகால போரில் தோற்றுக் கட்டுண்டார் கையை யொக்கும் (பரி. 18:34,35). தும்பி கட்டவிழ்க்கும் அழகு மிக்க காந்தள் முகைகள் யாழ் நரம்பின் புரியை நெகிழ்ப்பார் கையை யொத்தன (பரி. 18:36,37). திருப்பரங்குன்றத்திற்கு முருகனைக் காணச் சென்றோரில் சிலர் கைவைத்து ஊதிக் குழலின் இசையை அளந்தனர் (பரி. 19:41). கமழ் குலைக் காந்தள் கை போலப் பூத்தன (பரி. 19:76). கொடி போன்ற பெண்களின் கை போல் காந்தள் முகை குவிந்தன (பரி. 20:98) அவுணர் தமக்குத் துணையாக மதித்த மாமுதல் தடிந்து புள்ளொடு பெயரிய பொருப்பை (இரவுஞ்சுரியை) பிளந்த வேல் செவ்வேளின் கையிலுள்ளது (பரி. 21:8,9). சுணையில் குளித்த ஒருத்தி கரையில் நின்று தன் கேள்வனைப் புணையாகிய மூங்கிலை நீரில் அழுந்துதல் தன்னுடைய கையின்கண் தருக என வேண்டினாள் (பரி. 21:39-41). மதுரை மக்கள் கையாற் புணையப் பட்ட தாரினை அணிந்தனர் (பரி. தி. 2:11).

2. யானையின் துதிக்கை. பெரிய கை - துதிக்கை - உடைய யானையின் கழுத்திடத்தே யிருந்து கூற்றத்தின் கொலைத் தொழிலைச் செய்தவன் கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி (புறம். 3:11-13). போரில் புண்பட்ட யானையினது துளையுடைய பெருங்கை வாயுடனே துணிந்து வீழ்ந்து கலப்பை யொப்ப நிலத்தின் மேலே புரண்டது (புறம். 19:9-11). யானை தூங்கு கையொடு ஓங்கு நடையுடையது (புறம். 22:1,8). ஆவூர் முற்றுகையிடப்பட்ட போது யானை கட்டுத்தறியில் கம்பத்தைச் சாய்த்து நில மிசைப் புரளும் கையினதாய்ப் பெருமூச்செறிந்து இடியென முழங்கிற்று (புறம். 44:3-5). மலையை ஒத்த யானை பணையை ஒத்த தடக்கையை உடையது (புறம். 161:16,17). மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை துஞ்சியதால் போர் யானை கையை நிலத்தே இட்டு வைத்து உறங்கியது (புறம்.

229:18,22). பொருது இறந்த ஒருகை யுடைய யானையின் கொம்பில் வளைந்த வாளைத் திருத்தி மறவன் பகைவனைப் புறங்கண்டு நகைத்தான் (புறம். 284:5-8). இரும்பனை யன்ன பெருங்கை யானை (புறம். 340:7; பெரு. 436). கருங்கை யானை மேகமாக உருவகிக்கப்பட்டது (புறம். 369:2). புகர் முக வேழம் பல்பிணர்த் தடக்கை யுடையது (புறம். 371:19,20). யானை ஏந்துகோட்டு இரும்பிணர்த் தடக்கை உடையது (புறம். 387:10,11). யானையின் கைகள் வெட்டப்பட்டு அவை கிடந்த போர்க்களம் பனைமரத்தை வெட்டிய புனம் போலக் காணப்பட்டது (பதி. 36:5,6). பெருங்கைமதமா (பதி. 43:4). தடக்கை யானை (பதி. 51:29). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் களிறுகள் பகைவர் மதிலிலுள்ள கதவைக் காணின் மதத்தால் குத்துகோலைக் கடந்து தன் நுதலினிடத்தே ஏந்திய கையைச் சுருட்டி தோட்டியையும் கடந்து அடங்காது அக் கதவைத் தன் கொம்பாற் குத்தும் (பதி. 53:18-21). பெருஞ்சேரலும்பொறை போரிற் புண்பட்ட பெருங்கையை யுடைய யானைத் தொகுதியின துயரைப் புண்ணை யாற்றிப் போக்கிப் பின் அதனை இரப்போர்க்கு நல்கினான் (பதி. 76:5-8). திருக்கிளா செல்வன் (இந்திரன்) ஏறிய யானை தாழ்பெருந் தடக்கையினை யுடையது (முரு. 158, 159). பிடியினுடைய பெருமையுடைய கையைப் போலச் செறிந்து ஒன்றித் திரண்ட குறங்கினை யுடையவள் பாடினி (பொரு. 40-47). யானை பருத்த பெரிய தடக்கையினை உடையது (பொரு. 171,172). ஈர்ந்து நிலத்தே செறியும் கரிய பிடியினது பெருமையை யுடைய கைபோல அடியோடு தொடர்பு பட்டுப் பருத்து மலையிலே வளர்ந்த வாழையெனத் திரண்டு விறலியின் துடை ஒன்றோடொன்று நெருங்கியிருக்கும் (ஈறு. 18-21). உழவர் தங்கை பிடியின் கையைப் போன்ற பின்னிய மயிர் வீழ்ந்து கிடக்கும் சிறிய முதுகினை யுடையவள் (ஈறு. 190-191). நெடுங்கை யானையின நெயம் மிதி கவளத்தை மந்தி கவரும் (பெரு. 394). நாற்சந்தி யான முற்றத்தே நின்ற காவல் யானை கரும்போடு நெற்கதிரைக் கட்டிய உணவையும் அதிமதுரத் தழையையும் உண்ணாமல் அவற்றால தன் நெற்றியைத் துடைத்துக் கூரிய முனையுடைய கொம்பினிடத்தே ஏறட்ட தன் கையிடத்தே அவற்றைக் கொண்டு நின்றது (முல்லை. 29-34). பாம்பு பதைப் பது போன்ற பதைப்பினை எய்திப் பகைவரது யானையின் பருத்த கைகள் அற்று வீழும்படி செய்து அரசர்க்கு வெற்றி உண்டாக்கி வீரர் செஞ் சோற்றுக் கடன் கழித்தனர் (முல்லை. 69-72).

மாயோன் பிறந்த ஓண நன்னாளில் தோட்டி வெட்டிய வடுவழுந்திய முகத்தையும் பலகாலும் போர் செய்தலால் தழும்பிருந்த போரைத் தாங்கும் பெரிய கையையுமுடைய கடுங்களிறுகளை மறவர் தம்முள் பொரச் செய்தனர் (மது. 591-597). பெருஞ் செய் ஆடவர் வினைநவில் யானையின் நீண்ட திரண்ட தடக்கை நிலத்திற் புரளப் போர்க்களத்தில் யானையைக் கொன்றனர் (நெடு. 169-171). மூங்கிலைத் தின்பதற்கு மேனோக்கி நின்று வருந்தின யானை அவ்வருத்தம் தீரும்படி முத்து நிறைந்த கொம்பிலே ஏறட்டுத் தொங்கும் கையை யொப்பச் சிறுதினையின் தலைவளைந்த பெரிய கதிர்கள் தோன்றின (குறி. 35-38). கானவர் அம் பெய்து புனத்தினின்றும் ஓட்டுதலினால் மதஞ் செருக்கிய மையல் வேழம் மரங்களை முறித்து இடியென முழங்கித் தன் தலைமைக்குத் தக்க தாய்க் கரிய சருச்சரை பொருந்திய பெரிய கையைச் சுருட்டி நிலத்தே எறிந்து கூற்றுவனைப் போல விரைந்தது (குறி. 160-165). பெருங்கை யானை தன்னை அகப்படுத்த அகழ்ந்த குழியில் ஏறுதற்கு அரிய கரைகளைக் கோட்டாலே இடியும்படி குத்திக் குழியைத் தூர்த்துப் பிடியை அடையும் (பட. 223-225). தம்மில் விளையாடிப் பொருகின்ற யானைக் கன்றுகளின் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்த கைகளைப் போன்று தினை தம்மிற் பிணையும் கதிர்களை உடையது (மலை. 197, 108). பிடியின் கையை யொத்தது சிவந்த கண்ணை யுடைய வரால் (மலை. 457). தலைவியின் பின்னினை கூந்தல் பிடியானையின் கையை ஒக்கும் (அகம். 9: 22). ஞாயிற்றின் வெம்மையால் வாடின மடப்பிடி மேலே உயர்த்திய தன் கையும் மறையத் தக்க ஆழ்ந்த வெள்ளத்தில் களிற்றுடன் படிந்து விளை யாடும் (அகம். 43:3,4). இற்றியின் நெடிய விழுது துறுகல்லைத் தீண்டிக் காற்றடித்தலால் அசைவது பெருங்கை யானை கையை அசைப்பது போல் தோன்றும் (அகம். 57:6-8). கடுங்கண் யானை தன் நெடுங்கையைச் சேர்த்துக் காலால் உதைத்துண் டாக்கிய புழுதியில் குறும்பூழ்ச் சேவல் பெடை யோடு குடையும் (அகம். 63:4-7). வயக்களிற் றொருத் தல் கரிய சருச்சரையுடைய தடக்கையால் ஏழறத் தழுவவும் முதற்கூலையுடைய மடப்பிடி ஆளியினை அஞ்சி நடுங்கும் (அகம். 78: 1-6). இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானையின் மதநீரில் வண்டினம் ஆர்ப்ப அதனை யாழிசை யென்று கருதி மலைக்குகையில் அசுணம் கூர்ந்து கேட்கும் (அகம். 88:9-12). கூற்றுவனை ஒத்த வலியுடன ஆட்களை நிலத்தின்கண்ணே எறிந்து கொல்லுத

லைத் தப்பாத அச்சம் வருகின்ற தடக்கையினை யுடையது கடும்பகட்டு யானை (அகம். 93: 18-20). ஓடைக்குன்றத்து நெனையின் மீது பின்னிய சிலம் பின் கூடு மேற்காற்றால் அசைய, அதனை மேகம் என மருண்ட களிறுகள் பலவும் ஒருங்கே தூக்கிய வருத்தத்தினை யுடைய நெடுங்கைகள் கூத்தரது தூம்பு போலத் தோன்றி ஒலிக்கும் (அகம். 111: 5-9). பெரிய கையினை யுடையது யானை (அகம். 118:8). மறப்புலியுடன் பொருதலால் பிளவுபட்ட சென்னியின்கண் உறுநோய் வருத்த உண்ணுநீர் வேட்டுச் சென்ற யானை வறுஞ்சுனை யிடத்தே தனது கையைத் தோய்த்து நீரின்மையால் பெருமூச் செறியும் (அகம். 119: 16-19). யானை திரண்ட பணையை யொத்த பருத்த அழகிய வலிய வளைந்த கையையுடையது (அகம். 148:1,3). பாழிடத்திலுள்ள முருங்கையைத் தின்ற பெருங்கை யானையின் சிறுபுறம் உராய்தலின் நெடுஞ்சுவரின் விட்ட மரம் வீழ்ந்தது (அகம். 167: 10 - 13). ஒருங்கு பிணித்து நெய் பூசப்பெறும் நறு நாற்றமுடைய கூந்தல், சிறுகண் இரும்பிடியின் தடக்கையினை ஒக்கும் (அகம். 177:3 - 5). நெருப்புப் பரந்த பெரிய காட்டிடத்துச் சிறுகண் யானை பேய்த் தேரீன்பால் தன் நெடிய கையினை நீட்டியும் பெரிய வாயினைத் திறந்தும் நீரினைப் பெறாது அக்காட்டை வெறுத்துக் கடந்து செலலும் (அகம். 179:2-6). புலிப்பகை வென்ற புன்கூர் யானை கல் லகச் சிலம்பில் கையை உயர்த்தி உயிர்ப்பின் வேங்கைப்பூ மேலெழுந்து புதரின்மேல் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 202:3-8). வெயிலினால் வருந்திய களிற்றொருத்தல சருச்சரை அழிந்த பெருங்கையி னால் நீர் வேண்டி உவர்க்கிணற்றினைத் துழாவும் (அகம். 207:9-11). இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழம் (அகம். 272:1). ஞாயிறு காயும் வெம்மை மிக்க இடத்தே புலியினை வென்ற யானை வருந்தி மதம் வாடிக் கொம்பிலே பெரிய கையை அணைத் துக்கொண்டு பல மரங்களை உடைய ஒருபக்கத்தே பிடியொடு வதியும் (அகம். 295:2-6). நெடுநல் யானை நீர் வேட்டுச் சுனையின்கண் இட்ட கையினைப் புலிக்குட்டி கடித்து முழங்கும் (அகம். 329:10-13). வேளிர் காலத்தில் இளம் பணையைப் போலக் கையை உயர்த்தி யானையின் பெருங்கூட்டம் மேகத்தை நோக்கிக் கதறும் (அகம். 333:11,12). மேகம் பெரிய களிற்றின் பருத்த கை போலக் கால் வீழ்த்தி மழை பெய்யும் (அகம். 334:5,9). புலி பாய்ந்த தெனக் களிறு முழக்கிய ஒலியினை அஞ்சித் தன் கன்றினை விட்டு ஓடிய மடப்பிடி தன் கையைத் தலை மீது வைத்துக் கொண்ட மயக்கத்துடன்

கன்றினை விரைந்து தேடித் திரியும் (அகம். 347:11-15). களிற்று தனது வரிகள் தங்கிய நெற்றியில் வைத்த வலிமை குன்றிய பெரிய கை குன்றத் திடத்தே ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு போலத் தோன்றியது (அகம். 349:11-13). பெருங்களிற்று இனநிறை காட்டிலுள்ள தீஞ்சுளைப் பலவின் கனிகளைத் தம் கைகளால் தோண்டித் தின்று செல்லும் (அகம். 357:8-10). களிற்று மண்ணில் ஊன்றிய வெண்கொம்பினை அசைத்துப் பெயர்க்க இயலாது தன் வாயில் நிறையுமாறு புகுத்திய வலிகுன்றிய பெரிய கை குன்றில் நுழையும் பாம்பு போலத் தோன்றும் (அகம். 391: 11-13). வெண்கோட்டு யானை தாழ்பெரும் தடக்கையினை யுடையது (அகம். 392:1,2). பிடியின் பசியைக் களைய வேண்டிப் பெருங்கை வேழம் யாமரத்தின் மென்சினையை ஒடித்தது (குறு. 37:2,3). குறிய கருமையான பிடியானை கையை மறைத்தாற் போன்று கரிய நிறத்தை யுடைய துறுகல் தோன்றியது (குறு. 111:4,5). நெடுங்கை வன்மான் (யானை) (குறு. 141:4). செந்தினைக் கதிர்கள் மடப்பிடியின் தடக்கையினைப் போன்றனவாகி, பால் நிரம்பிக் கரியை எடுக்கின்ற குறட்டைப் போல வளைந்தன (குறு. 198:2-4). தட மருப்பு யானை யாமரங்களின் அடியைத் தன் கொம்பாற் குத்திக் கிளைகளை வன்மை பொருந்திய வளைந்த கையினால் வளைத்து யானைப் பெரு நிரையின் உறுபசியைத் தீர்க்கும் (குறு. 255: 1-5) களிற்று தன் மடப்பிடி வருத்தத்தைப் பொறாமல் யாமரம் அழியக் குத்திப் பசையற்ற வெண்பட்டையைக் கொண்டு வறுங்கையைச் சுவைத்து வருந்தும் (குறு. 307:4-8). கையுடைய களிற்றுக் பிடியொடு சேர்ந்து மேகம் சூழ்ந்த மலையிடத்தை அடையும்படி மாலைக்காலத்தே பெரு மழை பொழிந்தது (குறு. 319:3-5). மடப்பிடியைத் தழுவித் தடக்கை யானை குன்றிடத்துள்ள சிற்றூரிடத்தே இறங்கிச் செல்லும் (குறு. 332: 4-5). தினையின் பெருங்கதிர் பெண்யானையின் கை போன்றது (குறு. 360: 5). காட்டிலுள்ள யாமரக் கிளையினைப் பிளக்கும்வலிமை இனமையின் யானை தன் கையை மடித்து வருந்தும் (குறு. 388: 5-7). இடியேறு மலை மேல் மோதி இளம்பிடி வருந்தத் தன் கையை ஊன்றி இறங்கும் களிற்றினை எறிந்து அதனைக் கொன்றது (நற். 114: 9-12). பல்பிணர்த் தடக்கை ஏந்து கோட்டு யானை தேர்ப்படையோடு பொருத்து (நற். 141: 8,9). பெருங்கை யானை இரும்பிணர்த் தடக்கையால் ஊற்றுக்குழியில் நீரை முகந்து கொண்டு பிடியெதிரே ஓடும் (நற். 186: 1-3). நிலத்தின்கண் ஈர்த்தலையுடைய நெடிய கையை

உடையது யானை (நற். 194: 4, 5). கன்றோடு மடப்பிடியைத் தழுவிய தடக்கை வேழம் வேங்கையின் பூங்கொத்துக்களாகிய உணவினைப் புறந்தந்து ஊட்டும் (நற். 202: 3-6). கானவன் முதுகு போன்ற பெரிய கையினையுடைய வேழம் வேட்டுவனது எறிகணைக்கு அஞ்சிப் பிளிறும் (நற். 228:5-8). சிறுகண் யானைப் பெருங்கை ஈரினம் சுனையிலே கூடி வாழையை வெறுத்துப் பலாப்பழம் தின்னும் (நற். 332: 1-5). ஓமைமீன் தழையை ஒடித்துத் தின்ற உயர்ந்த கோட்டினையுடைய யானை தன் புள்ளியை யுடைய நீண்ட கையைச் சுருட்டித் தூக்கி வேறொன்றனை அறிகின்றதன் காரணமாக இடையீடுபட்டுப் பிளிற்றியதனைப் பிடியானை வேறாக வுணர்ந்து விடரகம் சிலம்பப் புலம்பும் (நற். 318: 5-9). இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானை வெஞ்சின இடி போல முழங்கும் (நற். 353: 9, 10). யானைக் கன்று பாகர் இருப்பு முள்ளாற் குத்தி அலைத்தலினாலே துன்புற்றுத் தன் கையி டையே வைத்த கவளத்தை மெய்யின் மேல் வாரி இறைத்துக் கொள்ளும் (நற். 360: 7-9). செந்தினை முறம் போலும் செவியையுடைய யானையினது வளைந்த கைபோல வளைந்து தலைசாய்ந்த கதிர்களை உடையது (நற். 376: 1, 2). வெம்மை மிக்க சுரத்திடத்தே சிறுகண் யானை தன் புள்ளிகளையும் வரிகளையுமுடைய தடக்கையைச் சுடுதல் அஞ்சி நிலத்தைத் தொட்டுத் தோய்ந்து செல்லாது (ஐங். 327:1-3). விழுத்தொடை மறவர் லில்லிடத் தொலைந்தோரது எழுத்துடைய நடுகல்லினைப் போன்று யானை சருச்சரை பொருந்திய பெருங்கையினை யுடையது (ஐங். 352: 1-3). நீரற்ற கடுஞ்சுனையைச் சூழ்ந்து தண்ணீர் உண்ணுதலை விரும்பிய உடம்பு வருந்தின யானைகள் தாம் சேரப் பதிந்து அவ் விடத்தில் கைகள் சுடப்படுதலினால் ஒழுங்குபட்ட அந்த யானைத்திரள் வெவ்வேறாகும்படி மலைச் சாரல் தோறும் ஓடும் (ஈ. 12: 3-6). களிற்றுக் இருக்கும் உலர்ந்த முங்கிலை யுடைய மலையை நெருப்புச் சூழ்ந்திட கணையத்தை மாறுபடுகின்ற தடக்கையினை யுடைய தலைமை வேழம் அந் நெருப்பை அதர்பட மிதித்துத் தன இனத்தோடு கூடி வெளியேறும் (ஈ. 25:5-11). பரத்தையாகிய புத்தியானை பிறர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் மெல்லிய தோளாகிய தடக்கையாலே வாங்கிக் கொண்டு தன்னைக் கண்டாருடைய நலமாகிய கவளத்தை முத்தை யொக்கும் முறுவலால் வெண்பல்லைத் திறந்து காட்டிக் கொள்ளும் (ஈ. 97: 19,20). கூந்தற் கை நீட்டியான் (துச்சாதனன்) நெஞ்சைப் பிளந்து பகைவர் நடுவே தன் வஞ்சினத்தை முடித்

தவன் (வீமன்) (கலி. 101:18-20) கூங்கை மதமா (பரி. 10:49). அருவிகள் சொரிந்த பலவகையான மலர்களை அலைகள் தள்ளிக் கொண்டு வரச் சுருங்கையின் நடுவாகிய வழியிலே வரும் புனலை மதுரையிலுள்ள மதில் சொரியும் போது அப்புனல் கடுமாவாகிய களிறுகள் கையைத் தூக்கிவிடும் நீரை ஒத்தது (பரி. 20:100-107).

3. செயல். 'பரத்தையோடு நேற்றுப் புனலாட்டயர்ந்தனை எனப் பலரும் கூறுப; யாம் அதனைப் பொய்யென்று புறத்தே மூடி மறைக்கவும் எம் கை - செயல் - கடந்து அலராயிற்று' என்று தோழி தலைவனிடம் வாயில் மறுத்துக் கூறினாள் (அகம். 116:9-12). காட்டரண்களில் உள்ளார் குடியெழுந்தோடிய பாழ்ப்பட்ட நாட்டிடத்தே பனங்குருத்தைத் தின்னும் யானை இளைய ஞாயிற்றை உடைய காலையிலே துயிலு மிடத்தினில் கையொடுங்கி அசைந்து கொண்டிருக்கும் (அகம். 187:17-20). மலை நாடனது கேண்மை மெய்யுறு புணர்ச்சியைத் தருவதோர் கையில் தங்கியது எனத் தோழி கூறினாள் (குற. 308:6,7). கையுற வீழ்ந்த முகில்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாத தூய வானத்தோடு கூடிய பொழுதில் காதலர் வந்தார் (ஐங். 235:1-2).

4. ஒழுக்கம். அரசமாதேவிக்கு ஆற்றாமை மிக்க கை - ஒழுக்கம் - மிததலினால் செம்முகச் செவிலியர் திரண்டு குறியவும் நெடியுமான உரைகளைப் பலகாற் சொல்லித் தேற்றினர் (நெடு. 152-154). யான் கூறுகின்ற மெய்யைப் பொய்யென்று மயங்கிய நீ கை (உலகவொழுக்கம்) ஒன்றும் அறியாய் போலே இருந்தாய் எனத் தலைவன் ஊடலுற்ற தலைவியிடம் கூறினான் (கலி. 95:15,26). தலைவி இட்டுக் கூறும் துனிக் காரணத்தைக் கையாறாக (ஒழுக்கநெறியாக) கொண்டு யான் கூறியதைப் பொய்ச் சூள் என்று கருதி இறைவன் என்னை ஒறுக்கும் ஆதலின் அதனைத் தடுக்க அவன் அடிசேர்ந்து ஆற்றுக எனத் தோழியைத் தலைவன் வேண்டினான் (பரி. 8:77-79). தெய்வ சீழாவும் விருந்தயர்தலும் ஆகிய இவை திருப்பரங்குன்றிற்கும் பாண்டியனது மதுரைக்கும் தம்மில் காரண காரியங்களாய்த் தடுமாறி வருதல் இல்லற நெறியாதலின் கை ஆயிற்று (பரி. 17:42-46).

5. ஒழுங்கு. பூதங்கள் தம் சுற்றத்துடன் கைபுணர்ந்து - ஒழுங்காகச் செறிந்து - துணங்கைக் கூத்தாடும் (பெரு. 234,235). நெய்யை உமிழும் திரிக்குழாயை உடைய சிற்றாட்கள் நெடுந்திரியைக் கொளுத்திக் கையமை (ஒழுங்காய் அமைந்த) விளக்குகள் அவிபுந்

தோறும் தம் கையிலுள்ள பந்தத்தைக் கொளுத்தினர் (மூல்லை. 48, 49). மகளிரது கை மாட்சிமைப் பட்ட தோளி என்னும் விளையாட்டைப் போன்று பிடாமரத்திடத்தே மயிலின் கூட்டம் மெல்லென இயங்கும் (அகம். 344:3-6).

6. அழகு. அறனில் யாய் தலைவியின் கை - அழகு - மிகச் சிலசுணங்கு கணிந்த செறிந்து வீங்கு இளமுலைகளை ஒலிவரும் கூந்தலோடு பன்முறையும் நோக்கினாள் எனத் தோழி சிறைப்புறம் நின்று தலைவன் கேட்பத் தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 302:12-15).

7. இழிவு. களவிற்புணர்ந்த மைந்தர் மாமயி லன்னார் காமம் சிறப்புடைய அக்களவொழுக்கத்தை விட்டுக் கை - இழிவு - கொண்ட கற்பொழுக்கத்தை உற்றாற் போல, வையை தன் பிறந்தையாகிய மலையைக் கைவிட்டு இருத்தற்குரிய தன் கடற்றலைவன் இல்லத்துத் தனியே சென்றது (பரி. 11:41-44).

8. வழி. தலைவன் விழாக் காலத்துத் துணங்கையாடிய களவைக் கைப்படுக்கச் சென்ற போது அவன் நெடிய நிமிர்ந்த தெரு முடிந்த வேறொரு கை - வழி - வந்து புகுந்த வளைந்த விடத்தே எதிர்ப்பட்டான் எனத் தோழி கூறினாள் (நட. 50:2-5).

9. இடம். 'மணற்சிறுகரை தீம்புனல் தாக்க அழிந்து விழுதல் போலக் காமம் மேன்மேலும் நெருக்க நாணம் தாங்கும் வரையில் தாங்கித் தன கை - இடம் - நில்லாது அழிந்தது; இஃது இரங்கத்தக்கது' என்பது தலைவி கூற்று (குற. 149). நினைனைக் காணின் என்னை உன்னிடத்தே செலுத்தித் தானும் நின் கை (இடத்தே) தங்கி வருந்தும் நெஞ்சு என்னும் தம்மோடு உடனவாழ் பகையுடையார்க்கு நின் மார்பைப் பொருந்தேம் என்று கருதும் நிறையென்னும் குணத்தைப் பெறுதல் எளிதன்று' எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறி ஊடல் தீர்ந்தாள் (கலி. 77:21-24).

10. கோடரியின் கை. கொல்லன் அரத்தால் கூர்மை செய்யப் பெற்ற அழகிய வாயினை யுடைய நெடுங்கைக் கோடரி வெட்டுதலால் சோலைகள் தோறும் காவன்மரங்கள் சாய்ந்தன (புறம். 36:6-9).

11. வண்டியின் ஓர் உறுப்பு. சகடம், கணையமரம் இரண்டு சேர்ந்ததைப் போன்ற பருத்த கைகளை யுடைய வலிய பாரை யுடையது (பெரு. 48,50).

12. பக்கப்படை. வேலைச் செலுத்தி எழுமின்ற பகைவரின் கையை - பக்கப்படையை - கவர்கின்ற

விரைந்த தூசிப்படையை யுடையவர் வேந்தர் (பதி. 49:6,7).

13. கைப்பிடி. மலையிடத்தே ஊர்கின்ற பாம்பு போலே யானைக் கொம்பாற் கடைந்திட்ட வெள்ளிய கையினை - கைப்பிடியினை - உடைய ஒள்வான் தன்னிடத்தே விரவின வரியுடைய கச்சினாலே மறவர் தோளிலே கோக்கப்பட்டு ஒரு பக்கத்தே தொங்கியது (பெரு. 71,72).

14. யானைக்கொம்பு. பத்தலின் துளைகளில் சுள்ளானிகளைத் தைத்து அதன் குறுக்கே புதியதாகிய வெண்கையினால் - யானைக்கொம்பினால் - செய்த யாப்பை அமைத்துப் பொன்னிறம் போலும் நிறத்தையுடைய தோல் போர்த்தப் பெற்றது (மலை. 25-29).

15. ஆற்றல். 'தேரைச் செலுத்துதலில் கை - ஆற்றல் - உடைய வலவ, பசப்புறு படரால் வருந்திய அன்பு மிக்க இனிய காதலியின் நகைமுகம் காணத் தேரினை விரைந்து இயக்குக' எனத் தலைவன் தேர்ப்பாகனை ஏவினான் (அகம். 344: 11-13).

கைக்கிளைக்காமம் - ஒருதலைக் காமம். 'நறுநீர் வையையே, மின்னிழையையும் நறுநுதலையு முடைய மகட்டன்மை மேம்பட்ட கன்னிமை முதிராத கைக்கிளைக் காமத்தை - ஒருதலைக் காமத்தை - தருகின்ற நின்னிடத்து இத்தைந் நீராடலை முற்பிறப்பிற் செய்த தவத்தாலே இப்பிறப்பிற் பெற்றோம்; அதனை நின் நீர்நிறைவின் கண்ணே மறுபிறப்பினும் பெறுவேமாக' எனத் தோழி வையை நோக்கித் தலைவன் கேட்பக் கூறினான் (பரி. 11: 135-140).

கைக்கொள்ளுதல் - 1. கைப்பற்றுதல். சோழன் நலங்கிள்ளி பொதியின் மலையினையுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டுள்ளும் ஏழெயிலின் கதவத்தை அழித்துக் கைக்கொண்டு - கைப்பற்றி - தன் புலிப் பொறியைப் பொறித்தான் (புறம். 33:7-9). மறவன் ஊரினை நீங்கினதும் இலன்; தனக்கு அரணாகக் கருதிக் காட்டினைக் கைக்கொண்டதும் இலன்; இற்றைய நாட்காலையில் பகைவர் இனநிரை போகின்ற இடத்தைப் பார்த்துத் தன் கையாற் குறித்து மெல்ல எண்ணிக் கரந்தையார் பூசலை மாற்றி வில்லாலே அவ்வின நிரையைக் கவர்ந்து வந்தனன் என மறவன் ஒருவன் புகழ் போற்றப் படுகின்றது (புறம். 257 : 6-10). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பகைவர்தம் தார்ப்படை அழிந்து அலறும்படி நீடுவரை அடுக்கத்தையுடைய அவர்

நாடுகளைக் கைக்கொண்டு பொருது சினந்தணிந்த செருப்புகல் ஆண்மையுடையவன் (பதி. 55:16-19).

2. கருத்திற் கொள்ளுதல். திசைமயக்கம் நாடியறிவார் கூறிய திசையைக் கைக்கொண்டு - கருத்திற் கொண்டு - செல்வீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுவர் (மலை. 287).

கைகவர் இரும்பு - உலைத்துருத்தியின் வாயிரும்பு. பிடியானை மூச்சு விட்டாற் போலக் காற்று விடும் கைகவர் இரும்பு - உலைத் துருத்தியின் வாயிரும்பு - போன்றது இரட்டைக் கதவமைந்த சுருங்கை வழி (புறம். 345:7-9).

கைகவித்தல் - விலக்குதல். 'தலைவன் நாம் பார்க்குங்கால் பிறர்காண நம்மை நோக்கித் தொழுகிறான்; இங்ஙனம் தொழுது நமக்குப் பழியைத் தூற்றுமென்று கருதிக் கைகவித்து - (தொழுதலை) விலக்கி - போக்குங்கால் போகாம லிருக்கிறான்; அவனை நம்பால் வாராமற் காத்தல் அரிது' என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கலி. 63:1-4).

கைகாய்த்தல் - குளிரின்மிகுதியால் கையைக் காய்த்தல். வாடைப்பாசறைக்கண் குளிரின் மிகுதியால் காட்டிலுள்ள மரங்களை யெல்லாம் விறகாக எரித்துக் கை காய்த்திய - கையைக் காய்த்திய - நீடுநாள் இருக்கையை யுடைய இன்ன தன்மைத்தாய் நாள் பல சென்றமையான் நினைப பாடிக் காண வந்தேன்' என்று இளஞ்சேரலரும் பொறையிடம் பெருங்குன்றூர் கிழார் கூறினார் (பதி. 82:9-11).

கைசேர்த்தல் - தூக்கிவைத்தல். மணல் மேட்டில் நின்ற (ஆல) மரத்தில் சீர்மிகு சிறப்பினோன் (தக்கணா மூத்தி) தாம் இருப்பதற்கு முன்னே கைசேர்த்த-தூக்கி வைத்த-நீர்நிறைந்த குண்டிகை போல் பழந்தூங்கும் தாழை காணப்பட்டது (கலி. 33:2-4).

கைதலைவைத்தல் - கையைத் தலைமீது வைத்து அலறுதல். கலங்குதற்கு ஏதுவாய் போர் நிகழும் இடங்கலையுடைய சீறூரிலுள்ளார் கைதலை வைத்துக் கலங்கி அழ அவர்தம் கொழுத்த ஆக்களை மழவர் கவர்ந்து செல்வர் (அகம். 129:11,12).

கைதூவல் - விட்டொழிதல். உரவு வேல் காளையான தலைவன் பரிசுற் பொருள்களைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குதலின் கைதூவான் - விட்டொழியான் - அவன் மனையோளும் பாணர்களை உண்பிக்கவும் பரிசிலரை ஓம்பவும் ஊனொலி அரவமொடு கைதூவான் ஆயினான் (புறம். 334:5-11). கூத்தயர்கின்ற விழாவினையுடைய முதுரிடத்தே ஆடை

களை ஆராய்ந்து கழுவுந் தன்மையால் புலத்தி பெரிதும் கைதூவாளாயினாள் (நற். 90:1-3). எனது நல்ல மனையிடத்து வருகின்ற மிக்க விருந்தினரை ஒம்புதல் கைதூவு இன்மையின் தலைவனை எதிர்ப் பட்ட பெற்றிலேன் என்று வாயில்வேண்டிச் சென்ற தோழிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்துக் கூறினாள் (நற். 280:8-10). தலைவன தேரையும் களிற்றையும் தன்பால வந்த புலவர்க்குக் கொடுத்தலாற் கை தூவல் இலனாய் மழையினும் அளி சிறந்தான் (கவி. 50:15-17). நின் மழலையைக் கேட்டு இனிமை மாறா மனத்திற்கு அமிழ்தம் அயின்றாற் போல, இனி தாய் விருந்தினர் வருதலாற் கைதூவாத எம்மையும் நினையாயாய்ப் பெருந்தெருவில் நின்னைக் கொண்டாடித் தாய்மார் கற்பிக்கக் கற்ற திருந்திய சொற்களிற் சிலவற்றை யாம் கேட்கக் கூறுவாயாக என்று தலைவி புதலவனை வேண்டினாள் (கவி. 81:11-15).

கைதை - தாழை. தலைவியும் ஆயுழம் பறித்துக் குவித்த மலர்களும் கைதையும் - தாழையும் - ஒன்றாகும் (குற. 83). ஊர் கைதை வேலிகளைக் கொண்ட அழகிய தோட்டங்களை யுடையது (அகம். 100:18). கைதையின் தாழ்ந்த சிணையில காமர் பெடையோடு துன்பம் மீக்கரத தளர்ந்திருக்கும் கடற்சிறு காககை சுறாமீன் திரியும் வேட்டை நீங்கிய இடத் திலுள்ள வெள்ளிறாலை உண்பதாகக் கனவும் (அகம். 170:9-12). தலைவன் முன்பு நம் பணைத்தோள் உள்ளி நள்ளிரவில் வந்த காலை, கானலம் பெருந் துறையின் கவின் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனன்; இனித் தன் சாயலமார்பில் யாம் கண்துயிலலை யகற்றிக் கைதையின் தாழ்ந்த கிளைகளால் தன் கடுந்தேர் தடைப்படுத்தலின் செலவரிது என்று கூறுவன் எனத் தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 210:6-13). மலர்கள் நெருங்கிய சோலையையும் கைதையையும் தண்புனலையும் உடையவன் நெய்தல் நிலத்தலைவன் (குறு. 304:6-8). பெருங்கடலருகிலுள்ள நீலநிறப் புனனையின் பக்கத்தில் தனிமையி னிருக்கின்ற கைதையின் ஒள்ளிய மடல் வானத்தில் வீளங்கிய ஒளிமிக்க ஞாயிற்றின் பாடு சாய்கின்ற அலகு போலத் தோன்றும் கைதைச் சோலை சூழ்ந்தது கானலந் துறை (நற். 163:7-12). நாரையினால் நலன் உண்ணப்பட்ட நல்கூர் பேடை கழிக்கரையிலே சிறுமீனை உண்ணாது கைதையின் தாழ்ந்த கிளையிடத்துப் புலம்போடு வதியும் (நற். 178:2-5). அடும்புமலரைப் பறித்தும் கைதையைப் பறிக்கத் தூக்கியும் நெய்தலைக் கொய்தும் நங்காதலியை முயங்கினாம் போலக் கருதிய உள்ளத்தோடு

வைகலும் இனையமாகத் தோழியின் பின்னின்று முனியாது திரிகின்ற நம்மிடத்துப் பரதவர் மகள் என்னென நினைக்கின்றனளோ எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சோடு கூறினான் (நற். 349). பெருங் கடலின் மணற்பாங்கரில் தளையவிழ்ந்த பூக்களை உடைய கைதை நிறைந்திருக்கும் (கவி. 127:2-5).

கைநிறுத்தல் - அடக்குதல். நம்முள் மறைநதுறையும் காமத்தினை இவட்குக் கூறுவேமோ அன்றிக் கூறாது விடுவேமோ என்று எண்ணி யெண்ணி முடிவில் கைநிறுத்தல் - அடக்குதல் - இயலாது, நாம் வெளியிட்டு இரந்த இன்மொழியை விரும்பித் தலைவி நாளென யாமத்து வந்து முயங்கிச் சென்றனள் எனத் தலைவன தன்னெஞ்சிறுதுக் கூறினான் (அகம். 198:1-4).

கைநூல் - கையில் கட்டும் காப்பு நூல். நம் உயிர்க்கு உயிர் போன்றோ ராதலின் தலைவரை இமைப் பொழுதளவேனும் பிரிந்து வாழ வியலாத நம்மை மறந்து ஆண்டேயிருப்பாராயின அவர் பொருட்டு விறல்கெழு சூலிக்குப் பலிக்கடன செய்தலும் கைந் நூலை - காப்பநூலை - கட்டுதலும் நிமித்தம் ஓர தலும் விரிச்சி கேட்டலும் என்ன பயனைத் தரும் எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (குறு. 218).

கைநிமிர்தல் - கைகடத்தல். எழில் மருப்பினையுடைய வேழம் சொரியும் மத்தினால பாகனாகு அடங்காது தன்னை விலகதம் தோட்டியைக் கைநிமிர்ந்து - கை கடந்து - சென்றது (கவி. 138 1,2).

கைநீவுதல் - கைகடத்தல். இளவேனிற் காலத்தை நினையாமல் நம்மை மறந்து தலைவரிடத்து மனம் விரும்புதலால் எனமேனி வாடுதலைப் பிறர் அறிய லாகாது என மறைப்பேன; யான் மறைத்ததைக் கைநீவ - கைகடக்குமாறு - மாலைக காலம் வருத்து கின்றது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 29:14-17). 'யாம் தீதிவேம்' என்று குன்றவும் அச்சுளுவைக் கை நீவி எமமிடம் துனித்த நிலையில் மீட்சி இல்லையாயின் நாம் மேதக்க எததை பெயரனை எடுத்துக் கொளவேம் எனத் தலைவியிடம் தலைவன கூறினான் (கவி. 81,33-35). தலைவனிடம் தனபுதலவன் செல்லுதலைத் தலைவி விலகவும் அவன் கைநீவித் தந்தையின் அகன்ற மார்பில் பாயந்தான் (கவி. 86:31-34). புலிமுகமாடத் தில் செய்து வைத்திருந்த புலியுருவத்தைக் கண்டு அஞ்சிய பிடி, பாகா செயலுக்கு அடங்காமல் சிதைந்தது; அந்நிலையைக் கண்ட களிறு ஆற்றாது தோட்டியைக் கைநீவி பிளிறியது (பரி. 10:41-50).

கைப்பட்டோர் - அகப்பட்டோர். 'படையினது ஆரவாரம் கடலொலியிற்று' பெரிது; அவன் களிறு இடியினும் முழங்குதலை அமையா; ஆத்திக் கண்ணியினையும் இடக்கவிந்த கையினையுமுடைய சோழன் போர் வைக கோபபெரு நற்கிள்ளியிடம் கைப்பட்டோர் - அகப்பட்டோர் - இரங்கததக்கவராவார்' எனப் பெருநற்கிள்ளியின் மறத்தைச் சாத்தந்தையார் போற்றுவார் (புறம். 81).

கைப்படுக்கப்படுதல் - அகப்படுத்துக் கொள்ளுதல். குறியிடத்துத் தனித்து நின்ற தலைவியிடம் முடமுதிர் பார்ப்பான், 'சிறியவளே, நீ என்னால் கைப்படுக்கப்பட்டாய்' - அகப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டாய் - என்று கூறிப் பின் 'பெண் பிசாசாகிய நினனையொழிந்த ஆண் பிசாசு யான; எனக்கு அருள்க' என வேண்டினான் (கவி. 65: 16, 17). நீ கூறுங் கூற்றோ மாயம்; ஆதலின் நீ எம்மாலகைப்படுக்கப்பட்டாய்; நீ கண்ட கடவுளரை (பரத்தையரை) யாம் கூற இனிக் கேட்பாயாக எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 93:14-16).

கைப்படுத்துதல் - தெளிவடைதல். நின் மாயப் பரத்தை மையை மற்றவர்க்குக் காட்டுதற்கு வந்தமையை எனனெருசில் கைப்படுத்தேன்-தெளிவடைந்தேன்-; இதனை முன்பு கேட்டும் அறிவேன் எனப் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனிடம் தலைவி கூறினாள் (கவி. 98: 6-8). பாணனே, பரங்குன்றில் வாழும் மழைக்கண்ணாரது (பரத்தையரது) இறுகத் தழுவி ய முயக்கத்தை அவா உகிர் செய்த தலைவனது மார்பிலுள்ள வடுவால் யாம் கைப்படுத்தேம்; நீ பாடிய பாட்டுத்தான் பொய்வளம் பொலிந்தது என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள் (பரி. 18:15-21).

கைபரிதல் - ஒழுங்கு குலைதல். கார்காலத்து மேகக் கூட்டத்தின் முன்னே கைபரிந்து-ஒழுங்கு குலைந்து-எழுகின்ற கொக்கின் நீண்ட வரிசை யொப்பக் கொலகளிறுகள் செறிந்த பல கேடகங்களின் தொகுதியோடு நெடுந்தேர்களில் அசைகின்ற கொடிகள் விளங்கின (பதி. 83:1-4).

கைபிழைத்தல் - பொய்யாகுதல். அருவரைக்கண் சென்று செவவேனின் அடிமலரைத் தொழுத மகளிர் 'கன வினகண் யாம் எம் காதலரைத் தொட்டது கை பிழையாது - பொய்யாகாது - நனவின்கண்ணும் எய்த வையை, புதுப்புனலை அணிவதாக' என வேண்டினர் (பரி. 8:102-105).

கைபுணர்தல் - ஒருசேரக் கட்டுதல். தலைவனது குதிரை ஊதைக் காற்றில பகலிரவு என்று கருதாமல்

ஒலிக்கின்ற இனமணிகள் கழுத்தில் கைபுணர்ந்து - ஒருசேரக் கட்டப்பட்டு - ஒலிக்க மணற்குன்றில் ஏறிச் சென்றது (நற். 163:2-5).

கைபுனைவேழம் - கையாற் புனைந்த யானை. புதல்வன் விளிமபிடத்தே முத்தை அரும்பாக அழுத்திப் பவழத்தாற் செய்த வட்டப்பலகை சுமந்து நிற்ப நின்ற, கவழத்தைக் கொள்ளுதலறியாத கைபுனை வேழத்தை - கையாற் புனைந்த யானையை - தன் காலிற் கட்டின கெச்சை ஆரவாரிக்க முப்புரியாக முறுக்கின கயிற்றாலே பைய ஈர்த்து வந்தான் (கவி. 80:4-8). பவளப் பலகையின் மேலே வேறோர் யானையை இறக்குமாறு குத்துகின்ற, போர்த் தொழிலைத் தனனிடத்தே கொண்டு விளங்கும்படி பொன்னாற் செய்த, காவலையுடைய அரணங்களைக் குத்தாத கைபுனை வேழத்தோடு புதல்வன் தனனடியில் நிறைந்த சதங்கை ஆரவாரிப்ப மகளி ரிழைத்த வண்டலிடத்து உழககி நடந்தான் (கவி. 86:6-9).

கைம்மகவு - கைக்குழந்தை. நும் மனைவியரோடும் இருமுது குரவரோடும் கைம்மகவோடும் - கைக் குழந்தையோடும் - சுற்றத்தோடும் கூடி, இருங் குன்றத்தைத் தெய்வமாக மதித்து அஃதுள்ள திசை நோக்கித் தொழுது சென்மின் என்று அன்பர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (பரி. 15:45-48).

கைம்மா - யானை. களிறுகளைத் தரப் பெற்றுச் செல்வேமென்று கருதினால், மழைமுகிலைத் தடுக்கும் குன்றுகள் போலக் கைம்மா - யானை - எல்லாம் நின் அம்பு பட்டு இறந்தன என்று சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் பெருநற கிள்ளியோடு பொருது வீழ்ந்த ஞான்று கழாத்தலை யார் பாடினார் (புறம். 368:1-3). விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய கொம்பினைக் கொண்ட கைம்மா வினை அலைப்பவர் அதனை ஓட்டும் கவணையாலே பூஞ்சினையிலுள்ள பூக்களை உதிர்ப்பர் (கவி. 23:1,2). வையையுள் நீராட வந்தோருள் சிலர் குதிரையினையும் பொன்னாலாகிய சேணத்தை யுடைய கைம்மாவினையும் வையைநீர் வெள்ளத்துள் விட்டு ஊர்ந்து உழகதவர் (பரி. 11: 52,53). கைம்மான், கைமான் காண்க.

கைம்மாறு - எதிருதவி. மலைமிசை யுள்ள கட்டுப் பரண் வறிதாம்படி விடுத்துச் சென்று மந்தியு மறியா மரங்கள் செறிந்த ஓரிடத்தே குன்றக் வெற்பனோடு நாம் விளையாடும் பொழுது திணைக்கதிர்களை அழிக்கா தொழிந்த யானைக்கும் பசங்களிகட்கும் நாம் யாது கைம்மாறு-

எதிருதவி - செய்வோம் எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 194).

கைம்மாறுவார் - மேற்கொள்ளுவார், வானவன் மகளின் (தேவசேனையின்) பாங்கியர் போரை மேற்கொள்ள அதனைக் கண்ட வள்ளி பாங்கியராகிய மென்சீர் மயிலியலவர் மென்மைப்பட்ட சென்னியையுடைய மதத்தாற் கமழ்கின்ற களிற்றியல்பைக் கைம்மாறுவார் - மேற்கொள்ளுவார் - (பரி. 9:50,56).

கைம்மான் - யானை, முஞ்ஞையொடு முசுண்டைக் கொடியும் முன்றிலில செறிந்திருத்தலால் வேறு பந்தல் வேண்டாத பலவுக்கனி தொங்கும் நிழலில் கைம்மான் - யானை - வேட்டுவன உறக்கத்தை மேற்கொண்டனன் (பலர் தாங்கு நீழல் என்றும் பாடம்) (புறம். 320:1-3). வையையில் நீராடற்கு அழகாக அணிந்த அணிகளையுடைய மைந்தரும் மகளிரும் அவ்வணிகளை நீக்கிப் புனலாடற்கேற்ற அணிகளை அணிந்து கைம்மான் எடுத்தின மேலும் குதிரையின மேலும் இவர்ப்பு புறப்பட்டனர் (பரி. 6:27-33). கைம்மா, கைமான் காண்க.

கைம்மிகல் - அளவு கடத்தல். தலைவி காதலால் பெரிதும் வருந்தவும் அவள் நெஞ்சம் தன்னொடும் சூழாது கைம்மிக்கு - அளவுகடந்து - தலைவன வரும் வழியிற் சென்று இருவிடை மிதிபுழி அவன் தளரடியைத் தாங்கச் சென்றது (அகம். 128:5-15). யான் இரவுதோறும் காணும் கனவுகள் கைம்மிக இனியவாகின்றன எனத் தலைவி தோழிக்குரைத்தாளாள் (அகம். 141:1,2). ஞாயிறு கைம்மிகத் தெறுதலின் காடு கவினழிந்தது (அகம். 143:1,2). சொல்லுக்கு எதிர்ப்போது நாணத்தால் முகம் இறைஞ்சிய தலைவியிடம், 'காமம் கைம்மிகின் அதனைத் தாங்கி யிருத்தல் அரிது' எனத் தலைவன் கூறினான் (நற். 39:1-3). தலைவி தன் காமநோய் கைம்மிகப் பெரிதாயிற்று என்றும் தன்னுடம்பும் தீயை உமிழ்கின்ற கொதிப்பினால் வெப்பம் உடையதாயிற்று என்றும் கூறினாள் (நற். 238:1,2). 'வேங்கை நாண் மலரைக் கூந்தலில் அணிபெறச் சூடிக் காண்பதற்கு விருப்பம் கைம்மிகுதலால் நம்மைப் பிரிந்திருக்கின்ற தலைவரை எவ்வாறு சென்று சேர்வோம்' என்று தோழி சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்பத் தலைவிக்குரைத்தாளாள் (நற். 313:1-6).

கைம்முற்றல் - முடிவுபோதல். 'மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறையே, நின் புகழ் விரித்துச் சொல்லின் அளவு பெருகும்; தொகுத்துச் சொல்லின் ஒழிவுபடும்; ஆதலால் மம்மர் நெஞ்சத்தை யுடைய எம்மனோர்க்கு நின் புகழ் கைம்முற்றல் - முடிவுபோதல் -

இல்லை' எனப் பொருந்திலிங்கிரனார் கூறுவர் (புறம். 53:5-8).

கைம்மை - கணவனை இழந்த துன்ப நிலைமை. தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பகைவேந்தரைப் போரில் கொன்ற பொழுது அவர்தம் பெண்டிர் மார்பில் அடித்துக் கொண்டு கைம்மை - கணவனை இழந்த துன்ப நிலை - மிகக் குவையிருங் கூந்தல் கொய்தனர் (புறம். 25:5-14). வெள்ளேல் விடலை இறந்தமையின் அவன் மனைவி கொய்யப்பட்ட மொட்டையாகிய தலையுடனே, அணிகலன்களை அகற்றிக் கைம்மை யுறக் கலங்கினாள் (புறம். 261:15-17). ஆண் குரங்கு இறந்ததனால் கைம்மைத் துன்பத்தைப் போகக் முடியாத மந்தி, தன் இளைய குட்டியைச் சுற்றத் திடம் ஒப்படைத்து வரை பாய்ந்து உயிரைப் போக்கிக் கொண்டது (குறு. 69:1-4).

கைமான் - யானை. பொகுட்டெழினி முற்றுகையிட்டுள்ள வளமான ஊமங்கள் அவன் கைமான் - யானை - யாறுங் குளனும் முதலாகியவற்றின் துறைநீரை உண்ணுமெனக் கருதி அவ்விடத்து உறைதலை வெறுப்பார் (புறம். 96:7-9). கைம்மா, கைம்மான் காண்க.

கையகப்படுதல் - 1. பிடிபடுதல். பெருந்திருமாவள வனும பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தபோது காரிக் கண்ணனார் அவரை நோக்கி, 'நீயர் இருவரும் வேறுபடாது ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய இருப்பின் கடல்குழ இவ்வுலகம் உங்கள் கையகப்படுதல் - பிடிபடுதல் - பொய்யாகாது' என உரைத்தார் (புறம். 58:20-23).

2. வெளிப்படுதல். 'நெருநல் நீ பரத்தையோடு வையைப் புதுபுனல் ஆடியதை அவள் ஆயத்தார் மறைப்பவும் அவர் எழுந்தது; நீ பொய்யற்க; நின் மாயம் அறிவேன்; அபுனஸாடிய செய்தி கையகப்பட்டமை - வெளிப்பட்டமை - நீ அறியாய்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி வாயின் மறுத்தாள் (அகம். 256:8-13).

கையது - கலை (ஆகுபெயர்). கரிகாற்பெருவளத்தான் பொருநரின் கையதை - கலையை - கேட்பதற்கு முன்பே விரைந்து அவர்தம் பழைய சிதாரைப் போக்கிப் பட்டுடை உடுப்பித்துப் பொலங்கலத்தில் கட்டெளிவை மேனமேலும் வார்த்துத் தந்து பரிசிலும் நல்குவான் (பொரு. 151-158).

கையழிதல் - செயலறுதல். ஆய் அண்டரன் இறந்து பட்டமையால் புலவர் கையழிந்து - செயலற்று - வாடின பசியினராகிப் பிறர்நாடு செல்லுவா

ராயினர் எனக் குட்டுவன் கீரனார் இரங்குவர் (புறம். 240 3,6,12-14).

கையறுவு - 1. செயலற்ற நிலை. விண்ணுலகத்தவர் தாம் செய்த நலவினையால் இன்பம் பொருந்துவ தல்லது செலவமுடையோர் வறியோர்க்கு வழங்கு தலும் வறியோர் செலவமுடையோர்பாற் சென் றிரத்தலும் ஆண்டுச் செய்யக் கடவது அல்லாமை யால் விண்ணுலகம் கையறுவு - செயலற்ற நிலை- உடையது (புறம். 38:12-15). 'காமம் மடலூர்தலைத் தந்தது; ஊரெடுக்கும் அவர் எருக்கம்பூ மாலையைத் தந்தது; மாலைப் பொழுது தனிமையைத் தந்தது; இவற்றிற்கு மேல் பெடைபுணர் அன்றலின் உயங்கு குரல் கொண்டு கங்குலும் கையறுவு தந்தது' என மடல் வலித்த தலைவன் முன்னிலைப் புற மொழியாகத் தோழி கேட்கக் கூறினான் (நற். 152).

2. வறுமை. ஏறைக்கோனிடம் அமைந்துள்ள சிறப் புக்களுள் ஒன்று பிறர் கையறுவுக்கு - வறுமைக்கு- தான் நாணம் அடைதல் (புறம். 157:2).

3. ஊடல். வையையைச் சேர்ந்த மகளிர் சிலர் காமமாகிய மழு உடைப்பதனால் கையறுவை- ஊடலை - சுழற்றி யெறிந்துவிட்டுத் திரையை வீழ்த்துப் படுக்கையிற் சேர்ந்தனர் (பரி. 10:33,34).

கையறுதல் - 1. செயலறுதல். போர் வெற்றி எய்திய அண்ணலின் (கோப்பெருஞ் சோழனின்) நாடு தலையளிக் குங்கால் காணப்பெறும் ஒண்முகம் போல முழுத் திங்களின் கதிர் விளங்கும் மாலைப்பொழுது கண்டு பிசிராந்தையார் கையறுபு - செயலற்று - வருந்தி னார் (புறம். 67:2-5). பாரி மாய்ந்தவுடன் கபிலர் கலங்கிக் கையற்று நீர்வார் கண்ணராய்ப் பறம்பு மலையைத் தொழுது வாழ்த்திச் சென்றார் (புறம். 113:5-7). பரிசில் நீட்டித்த குடக்கோச் சேரல் இரும் பொறையிடம் 'நின்னை வெகுண்டாரது அணுகுதற் கரிய காலவையுடைய முனையிடத்து அரணைப் போலப் பெரிய கையற்ற என வறுமையை முன்னே போகவிட்டு இன்னாமையுடைய நெஞ்சத்துடனே போவேன' எனப் பெருங்குன்றார்கிழார் கூறினார் (புறம். 210:13-15). மதுரையிலிருந்த ஊர்காப்பாளர், கடவுள் வழங்கும் கையறு கங்குலிலும் காலலில் தப்பிவராய் போந்து விருப்புடன் உலவி வந்தனர் (மது. 650,651). கூதிர்க் காலத்தில் மனையுறை புறவின் செங்காற் சேவல் தன இன்புறு பெடையுடன் மன்றிலே இரைதேடி உண்ணாமல் கையற்று மதலைப் பள்ளியில மாறி மாறி இருந்தது (நெடு. 45-48). தலைவி ஆறறுந் தன்மைத் தல்லாத நோயினை யுடையளாய் மானமர் நோக்கங் கலங்கக் கையற்று மெலிந்தாள் (குறி. 25,26).

முசுக்கலை ஏறமுடியாதென்று கையற்ற நெடுவரை யில் கானவர் கண்ணேணி வைத்தேறித் தேன் கொணர்ந்தனர் (மலை. 315-318). தலைமகனைப் பிரிந்த தலைவியின் நெஞ்சம் மாலைப் பொழுதில் வீசிய கொண்டற்காற்றால் கையறுபு வருந்தியது (அகம். 40: 8-8). மாலைப்பொழுதில் தொழுவிலே நிறையப் புகும் ஆக்களின் மணி ஒலியைக் கேட்குந் தொறும் தலைவி கையறு நிலையளாய்க் கலங்கி னள் (அகம். 64:14-17). பகலாற்றுப்படுத்த பழங்கண் மாலையில் ஐயறிவு அகற்றும் கையறு படரொடு அழகிய மேகங்களை அகன்ற வானம் தந்தது (அகம். 71:7-9). தலைவியின் எவ்வளை நெகிழ்ந்தமை கண்டு கையறு நெஞ்சினளாய அனனை, முதுவாய்ப் பெண்டிரிடம் அவ்வளை நெகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் கேட்டாள் (அகம். 98:7-9). 'காதலர், பாணன் நன் னாட்டு உம்பர் சேயர் என்றலின், சிறுமையுற்ற என் கையறு நெஞ்சத்தின் எவ்வம் நீங்க என் உயிர், மெய் இவண் ஒழிய அவர் செய்வினை மருங்கிற் சென்று பொருந்துமாயின் நாம் அழாமே உறைதற்கும் உரியோம்' எனத் தலைமகன் பிரிவின கண் தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள் (அகம். 113: 9-27). 'கார் காலத்து முகில்கள் முழங்குந் தோறும் தலைவி நம்மை வெறுத்துக் கையற்று ஒடுங்கித் துன்பினை எய்திய, பசலை பாய்ந்த மேனியளாய் எந்நிலை அடைவாளோ' எனப் பருவம் குறித்து வந்த தலைவன் பாசறைக்கண் தன நெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 174: 7-10). 'அழகு கெடுமாறு பெரிய கையற்ற நெஞ்சமோ டிருக்கும் நம்மைக் கைவிட்டுச் சென்ற தலைவர் இரும்பான் இயன்ற இனிய உயிரை உடையவர் போல வலித்திருக்க வன்மையுடையாராயினர்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 185: 1-5). வாடிய மரங்களில் அறல்பட்ட நிழலில் தங்கித் திரங்கிய மரலைக் கவ்வும் கையறு மான கூட்டத் தில் செந்நாய் புகுந்து தாக்கியது (அகம். 199:5-9). 'நாம் பிரியும் முன்பே பிரிவோம் என்ற அச்சத் தால் கையற்ற நெஞ்சுடன் தலைவி நம்மை அக லாது அணுகும் இயல்புடையவள்' என இடைச் சுரத்துத் தன நெஞ்சிற்குத் தலைவன் கூறினான் (அகம். 279:14-17). காதலரைப் பிரிந்துள்ள கையறு மகளிரின் நீர் வார் கண்போல் பனிநீர் வாரக் கருவினை மலர்ந்தன (அகம். 294:4,5). சோர்ந்த லிட்டம் வீழ்ந்த முதிய தூண்களை யுடைய அம்பலத்தே அருஞ்சுரம் நீந்திய வருத்தத்தால் கையற்று, மாலைக்காலத்தே தனிமை வந்தடைய, திண்மையை யுடைய உள்ளம் மீண்டு செல் லுதலை வலியுறுப்பத் தாள் கை பூட்டிய தனி

நிலை இருக்கையில் இருந்து தலைவன்சிந்தித்தான் (அக்ம். 373:4-8). காலை, பகல், கையறு மாலை, யாமம், விடியல் என்ற சிறுபொழுது இடை தெரியுமாயின் அத்தகையோரின் காமம் உண்மையன்று (குற. 32: 1-3). கையறுத் தைவரல் ஊதை வந்தது (குற. 55:3). காதலர் கையறுவிடின் காமம், தாயில்லாத யாமை முட்டை போல உட்கிடந்து அழியும் (குற. 152). அன்றில் தன் பெடையுடன் தடா மரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் இருந்து, பிரிந்தோர் கையறு நள்ளிரவில் நரலும் (குற. 160:1-4). 'கதிர்' சினந்தணிந்த கையறு மாலைக்காலத்தை நீந்தலோ அரிது; அதனை நீந்தினும் பின்வரும் கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதாய்த் துன்பம் செய்யும் எனப் பிரிவிடை வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைவி கூறினாள் (குற. 387). மழை இனிது வீழ்ந்த கார் காலத்தில் தலைவரைப் பிரிந்த மகளிர் கையறும்படி துன்பம் தரும் மாலைக்காலம் வந்தது (குற. 391:4-6). முரசும் சங்கும் ஒலிப்ப மாலைவிளக்கின் எதிர்கொள்ளும் மாலைப்பொழுது பிரிந்துறை மகளிர் கையறு வந்தது (நற். 58:6-8). 'செல்வர் நல்லில் உறையும் சேவற்புறா தான் வீழ்துணையைப் பயிரும் கையறு முரல்தரலோசையைத் தலைவி நும்மைப் பிரிந்து தனிமையாயிருந்து கேட்குந்தோறும் பேரவாவால் நடுங்குவாள்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிச் செவ்வழுங்குவித்தாள் (நற். 71:6-11). மயக்கத்தை யுடைய மாலைப்பொழுதில், வேற்றுப்புலத்தொடு பேடையைப் புணர்ந்து மீண்டு வந்த சேவலை அதனுரிய பேடை தன் பிள்ளையொடு சென்று, குடம்பையுள்ளே புகாதவாறு தடுத்துப் பின்பு அதன்மீது இரக்கங்கொண்டு, தன்பால் வருமாறு அழைப்பக் குருவிச் சேவல் கையறு வந்தது (நற். 181:1-9). 'அடங்காத நோயுடனே பலப்பலவாக எண்ணிக் கழிக்கின்ற துன்பமிகுதலாலே கலக்கமெய்திக் காமமானது அளவுகடந்து பெருகுதலானே கையறு துயரங் கொண்டு நான் வருந்துவதைக் கண்டும் தலைவியைக் கூடுமாறு நீ முயலாதது என் ஊழ் வீனையே' என்று தலைவன் பாங்கனிடம் நொந்து கூறினான் (நற். 185:1-3,12). கையறுத் தம் காதலி மாரைத் துறப்போரைப் பார்த்து மாங்குயில் 'அறிவுடையீர், நிலையற்ற பொருளை ஏதுவாகக் கொண்டு நும் காதலிமாரை விட்டுப் பிரியாதிருங்கள்' என்று கூறுவது போலக் கூவுவதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது (நற். 243:3-8). கொண்கன் குறித்த பொழுதில் வந்து கூடித் தலையளி செய்யாமையால், தலைவிகொண்ட விருப்பம் பழுதாக அதனாலே பெரிய கையற்ற அவள் நிலை கண்டு ஊரில் அவர் எழுந்தது (நற். 272:6-10).

துறைவனே, எக்காலத்தும் கருணை செய்யும் பெரிய கேண்மையுடைய நும்மைப் போலச் சால்பினை எதிரேற்றுக் கொண்ட செம்மையுடையாரும் தம்மை அடைந்தாரைக் காப்போம் என்று அரிய குள் வைத்து, அவர் தெளியாத நெஞ்சுடனே கையறுபு வாட, நெடுநாள்காரும் விரும்பாதிருப்பராயின் அங்ஙனம் தஞ்சமென வந்தோர் உயிர் வாழ்வதெவ்வாறோ' எனக் கேட்டுத்தோழி தலைவனைத் தெருட்டினாள் (நற். 345:5-10). வெள்ளங்குருகின் பார்ப்பு இறந்ததாக வெள்ளங்குருகினைக் காணச் சென்ற நாரை அதனைக் கண்டு, கையற்று அரற்றியது (ஐங். 152:1-3). 'என் தலைவன் பிரிந்தமையால் கையறு மாலைக் காலமே, நீ நண்பகலிலேயே வந்து விடுகிறாய்; நீ காலைப் பொழுதில் வரினும் உன்னைத் தடுப்பா ரில்லை' எனப் பிரிவாற்றாத தலைவி கூறினாள் (ஐங். 183). காதலரைப் பிரிந்தோர் கையறு வருந்தும்படி தண்பனி வாடை மிக்க முன்பனிக் காலம் வந்தது (ஐங். 223 : 3-5). தலைவி கையறுத் தலைவன் பிரிந்துள்ளான் என்பதை அவன் குறித்துவந்த கார் காலம் இடியொடும் வந்து அவனுக்கு நினைவூட்டி வருந்தியது (ஐங். 441:2,3). கார் காலத்தின்கண் நாம் கையறுமாறு பிரிந்த தலைவர் வினைமுடித்து விரைந்து தேரில் மீளாமை எத்தன்மைத்து' எனத்தலைவி பருவங்கண்டழிந்தாள் (ஐங். 451: 1,2). தலைவியின் கண் பசலை பாய அருந்துயர் உழப்பவளின்கையறு நெஞ்சிற்கு உசாத்துணையாகச் சிறிது பொழுது நீ தங்குவை யாயின் நான் விரைந்து வருவேன்' என்று தலைவன் தலைவியிடத்துப் பாணனைத் தூதாக விடுத்துக் கூறினான் (ஐங். 477). 'அறியாமை யுடைய நெஞ்சே, பொருள்களைக் கண்கள்காணாத படி இருளைப் பரப்பி உயிர்களெல்லாம் கையறு மாறு செய்த கங்குலினிடத்தே, காமநோயைச் செய்த தலைவன்பாற் சென்றாய், நீ அவனைக் கண்டாயா, காணவில்லையா' எனத் தலைவி வினவினாள் (கவி. 123:5-8). தலைவி கனலிற் கண்ட கணவனை மெய்யென்று கருதித் தழுவுமிடத்து அவன் வடிவு காணாளாய்த் தான் கண்டது கனவென வுணர்ந்து பின்பு கையற்றுக் கலங்கினாள் (கவி. 126: 16, 17). 'இம்மாலைப் பொழுதின் கண்ணே, ஐயர் (இருடிகள்) விளங்குகின்ற அழலை ஆவுதி பண்ணி எழுப்ப, என் கையறு நெஞ்சம் தானும் கொதித்து எனக்கும் காமத்தீயைக் கொளுத்தும் (கவி. 130:8-10). நடுங்குங் காமநோயைச் செய்த தலைவன் அருளாமையால் அவனையே நினைவும் தலைவி பனிக் காலம் கைமிக்கு வர அப்பொழுதே கையாற்றுள் ஆழ்ந்தாள்

(கவி. 134:15,16). 'என்னலத்தை உண்டவர் ஈண்டு வாராதபடியாலே, எனனெஞ்சு அவரை நினைக்கையினாலே, அதுகண்டு பணிக்காலம் வருத்த அப் பொழுதே கையாறு நெஞ்சினேனாய்க் கலக்கத்துள் ஆழந்தேன்' எனத் தலைவி புலம்பினாள் (கவி. 134: 19,20).

2. இல்லையாதல். 'ஞாயிற்றை ஒத்த வீரமும் திங்களன்ன மென்மையும் மழையனைய வண்மையும் கொண்டு இல்லோர் கையற - இல்லையாம் படி - நெடுங்காலம் வாழ்க' என இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரை மருதனின் நாகனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 55:13-17). உடன் போகிற சென்ற தன மகள், புழுதிமிகக் காட்டு வழியில் சூடிய மாலை சிக்குண்டாலும் வளை நெகிழினும் காஞ்சி யணிந்த அலகுலின் மேல் நாலுகின்ற பொற்காசினம் முறை பிறழ்ந்து கிடந்தாலும் அவற்றைத் திருத்ததுற் கறியாளாய்த் தனது மாணலம் கையற அழுவாள எனத் தன் மனையகத் திருந்து தாய் மருண்டு வருந்திக் கூறினாள் (நற். 66:5-10).

3. வருந்துதல். புள்ளினம் பல பழத்தையும் நச்சித் தாம் வாழ்தற் கிடமாகிய விசும்பின்கண் உயரப் பறந்து பெரியமலையின் முறை எதிரொலி முழங்கச் சென்று அவ்விடத்துப் பழமுடைய பெரிய மரம் பழுத்து மாறிற்றாசக் கையற்று - வருந்தி-பெறாதே மீளும் (புறம். 209:7-10).

கையாறு - செயலறவு. 'பூந்தாதினால் செய்யப்பட்ட நின் பாவை நின்னால ஓம்பப் பெறாமல் காலைப் பொழுதிலேயே வருந்துகின்ற கையாற்றினை செயலறவினை - தவிர்ப்பாயாக' என்று ஓரை ஆயத்தினர் தலைவியை ஆற்றுவித்தனர் (குறு. 48: 1-3). பிரியக் கருதிய தலைவனை தலைவியைக் குறித்து, 'செறிந்த தொடியணிந்த முன் கையினை யுடையாள் கையாறு கொள்ளாளாய்க் கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவன கொல்லோ' என்று கனவிலே அரற்றினான் (கவி. 24: 7-9). 'தலைவர் மீளும் பருவமாகக் குறித்த இளவேனிற் காலம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராதபடி முன்பனிக் காலத்து வாடையாலும் பின்பனியாலும் உண்டாகிய கையாறு இறப்பினை நமக்குக் கூட்டுதலால் நெஞ்சு கலக்குகின்றது' எனத் தலைவி பிரிவாற்றாது தோழியிடம் மொழிந்தாள் (கவி. 81: 6-8) 'எம்மைப் போலே கையாறுடையவர் இல்லத்திற் சேறலன்றி வேறோர் இல்லத்தில் நீ செல்லாதே' எனத் தலைவி தன் மகனைத் தலைவனுடைய பரத்தையரில்லிற்குப் போகாமல் விலக்கினாள் (கவி. 82: 33, 34). 'எனக்கு

நடுங்குகின்ற காமநோயைச் செய்தவர் என்னை அருளாத படியால் எனனெஞ்சு அவரை நினைத் தலின், அப்போது கடிய பணிக்காலம் கைம்மிருந்து வர யான் கையாற்றுள் அழுந்துவேன்' என்பது தலைவியின் ஆற்றாமையிரக்கம் (கவி. 134: 15, 16). 'எனக்குக் கையாறு செய்தவனை யான் கனவிலே கண்டேனாயின் அக்கண்ணைக் கடுக விழித்துப் பாராமல் மெத்தெனப் பார்ப்பேன்; பார்த்துப் பின் அவன் தப்பிப் போகாதபடி அவனது துகிலைப் பிடித்துக் கொள்வேன்; எனனை ஐயங்கொண்டு அறியாது விடுவனேல கள்வன என்று பூசலிடுவேன்' என்று தலைவனின் பிரிவிடைத் தலைவி கலங்கி மொழிந்தாள் (கவி. 147: 48, 49).

கையிடுதல் - கையாற் குறி செய்தல். முதிர்மலையில் பலாவின் முட்புற முதுகனியைப் பெற்ற கடுவன் தன் காதல மந்தியைக் கையிடுஉ - கையாற் குறி செய்து - அழைக்கும் (புறம். 158: 22-25).

கையுறை - காணிக்கை. தலைவிக்கு உற்ற நோயினைத் தணிக்கும் முகத்தான அவளுடைய அன்னை நிலைத் துறைக் கடவுளுக்குக் கையுறையாக - காணிக்கையாக - கள்ளையும் கண்ணியையும் வெள்ளாட்டுக் கிடாய் உட்படச் செலுத்தியும் அவளது நோய் தணியும் வகையறியாளாய் அழுதாள் (அகம். 156: 13-16). தலைவியின் மகன் தன் தந்தையால் காழறப் பெற்ற தொடக்கத்துத் தாயிடத்தே சென்றானாக, அவள் அவனுக்கு மருப்புப் பூணினைக் கையுறையாக அணிந்து பெருமான் நகைமுகங் காட்டு என்றாள் (கவி. 82: 10-12). தலைவன் மகனைத் தெருவிடைக் கண்டு தடுத்த தாயர் தத்தம் அணிகளாள் அவனது வடிவிற்கு ஒத்தவற்றை ஆராய்ந்து கையுறை என அணிந்தனர் (கவி. 84: 11-17).

கையூண் இருக்கை - கையே கலனாக உணவுண்ணும் நிலை. தினைக்கதிரைக் கொண்ட மந்தி அதனைத் தன் அகங்கை நிறைய நெமிட்டிக் கொண்டு கவுளில் அடக்கி மழையில் நனைந்த நிலையில் நோன்பியர் கையூண் இருக்கை - கையே கலனாக உணவுண்ணும் நிலை - போலத் தோன்றும் ('கையூண் இருக்கை' என்றும் பாடம்) (நற். 22: 1-7).

கைவண்மை - ஈகை. மாவளத்தானைக் கைவண் தோன்றல எனத் தாம்ப்பல் கண்ணனார் விளித்தார் (புறம். 43:12). தன்பால் இரந்தார்க்கு ஆனாது ஈயும் கவிகை வண்மை யுடையவன் சேரமான குட்டுவன் கோதை (புறம். 54:6-8). கைவள்ளிகை யுடையவன் பண்ணன் (புறம். 70:13). யாதும் அறிவில்லாதவரும் புல்லிய குணங்களை யுடையவரும்

ஆகிய இவர்கள் சென்றாலும் பாரி கைவன்மை செய்தலைக் கடப்பாடாக வுடையவன் (புறம். 106: 4,5). சான்றோர் பிறரும் போன வழி யென்று உலகத்தார் கருத, அந்த நற்செய்கையிலே ஆய் அண்டிரனது கைவன்மை பொருந்தியது (புறம். 134:2-4). பேசுனது கைவன்மை, எத்துணை யாயி னும் ஈத்தல் நன்றென மறுமையை நோக்கிய தன்று; பிறர் வறுமையை நோக்கியது (புறம். 141: 13-15). கைவள்ளிகைக் கடுமான் பேசு (புறம். 143: 6). கைவள்ளிகைக் கடுமான் கொற்ற எனப் பிட் டங்கொற்றன் விளிக்கப் பெறுகின்றான் (புறம். 168: 17). இருங்கோவேளிடம் பாரிமகளிரை அழைத்துச் சென்ற கபிலர், 'இவர் கைவண் பாரி மகளிர்' என அறிமுகம் செய்தமைக்கு வருந்தினார் (புறம். 202: 14-16). அக்குரன அனைய கைவன்மை உடைய வன் இமைய வரம்பன் (பதி. 14:7). இரும்பொறையின் கைவன்மை உலகத்து மககள் அளவைக் கடந்தது (பதி. 73:15-17). கைவண் தோன்றல் என் பது தொண்டைமான இளந்திரையனைக் குறித்த விளி (பெரு. 420). கைவண்செழியன் (அகம். 47:15). கடும்பரிப் புரவிக் கைவண்பாரி, வேந்தரைப் புறங் கண்டவன் (அகம். 78:21,22). பெரியன் என்பான் பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமானாவான் (அகம். 100:11,12). நற்றேர்க் குட்டுவன கொய்குவற் புரவிக் கைவண் கோமான் எனச் சிறப்பிக்கப்பெறு வன் (அகம். 270:8,9). கைவண் சோழர் (அகம். 369: 13). கைவன் ஓரியின் கானம் மணம் மிக்கது (குறு. 199:3,4). கைவண் கிள்ளி (நற். 390:3). கைவண் விராஅன் (ஐங். 58:2). கைவண் மத்தி (ஐங். 61:3). வையைக்கரை பாண்டியன் கைவன்மை மிக்க ஈகை போல மிளகு, சந்தனம் முதலிய பிறவற்றால் நிறைந்தது (பரி. 16:1-4).

கைவலித்தல் - கைப்பற்றல். 'யான் குளினை மேற் கொண்டு ஊரனைக் கைவலித்தலை - கைப்பற் றலை - எண்ணியுள்ளேன்' என்று பரத்தை தலை வனைக் குறித்துத் தலைவியின் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறினாள் (அகம். 76:2,13).

கைவழி - யாழ் (ஆகுபெயர்). நள்ளி கொடுத்தோம்பு - தலைக் கடனாக மேற்கொண்ட வண்மையினால் பாணர் மாலையில் மருதப் பண்ணைப் பாடிக் காலையில் கைவழியினகண் - (கையகத்தாகிய) யாழின்கண் - செவ்வழிப் பண்ணைப் பாடிவரும் முறைமையை மறந்தனர் (புறம். 149).

கைவளம்- 1. கைவன்மைக்கொத்த பொருள். 'நெஞ்சே பெரிய கொடைச் சிறப்பமைந்த ஓரியின் கைவளம் - கைவன்மைக்கொத்த பொருள் - கிடைப்பதாயி

னும் அப்பொருள் நம் காதலியின் முயக்கத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததன்று; மிக மென்மையுடையதே யாகலின் யாம் அவளைப் பிரிந்து வாரோம்; நீ வேண்டுமாயின் தனியே செல்வாயாக' என்று தலைவன் செல்வமுங்கினான் (நற். 52:8-11).

2. நகக்குறி (ஆகுபெயர்). 'பாணா, திருப்பரங்குன் றினமேல் வாழும் மழைக் கண்ணாரது இறுகிய முயக்கத்தைத் தலைவனது மெய்யின்கண் அவரு டைய கைவளம் - நகக்குறி - பொலிந்த வடுவால் யாம் தெளிவர் யறிந்தோம்' எனத் தலைவி தலை வனது பரத்தைமையைப் பாணனிடம் கூறினாள் (பரி. 18:15-21).

கைவளை - வளையல். 'துறைவன் நம்மிடத்தே வாராது அமையினும் அமைக; அதனால் நின் உடல் மெலிய, கைகள் முன்னர் அணிந்துள்ள வளை களை யிழப்பினும் அம்மெலிவு பிறருக்குப் புலப் படாமல் பின்னர் அணிவதற் கேற்றனவாக விளை ரூரால் விற்கப்படுவனவற்றுள் கைவளை - வளை யல் - சிறியனவும் உள்ளன-' என்று தோழி தலை வன் வரைவு நீட்டித்த நிலையில் தலைவனிடம் கூறினாள் (குறு. 117:4-6). 'நம்மைப் பிரிந்து சென்ற தலைவர் காரெதிர் தண்புனத்தைக் காண்பாரா யின், வெண் கூதாளத்தின உள்துளையுடைய அழகிய புதுமலர்கள் காம்பினின்று கழன்று உதிர் தலைப் போல நின் கைவளை சோர்ந்து வீழும் என்பதை யுணர்ந்து விரைவில் வருவர்' எனத் தலை வனது பிரிவினகண் தோழி தலைவியை ஆறுறுவித் தாள் (குறு. 282:4-8). 'என காமம் பெரிதாகலின் தலைவரது பிரிவை யான் ஆற்றியிருப்பினும் என் கைவளை நெகிழ்தலுற்றது' என்று தலைவி பிரி விடையே தன் மெய் வேறுபாட்டினைத் தோழி யிடம் கூறினாள் (குறு. 371). வையைப் புனல தன கண் விரைந்தாடும் மகளிருடைய கைவளை, மைந் தருடைய ஆழி முதலிய எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து சென்றது (பரி. 7:43-50).

கைவன்மை - செயல்திறன். மரவேலை செய்யும் தச் சனின் கைவன்மை - செயல் திறன் - மிக்க சிறுவர் தமக்குரிய கருவிகளுடன் காட்டகம் செல்லின தாம் வேண்டிய பொருள்களைச் செய்து முடிப்பர் (புறம். 206:11-13). பாணர் கைவல் சீறியாழைக் கடனறிந்து இயக்கினர் (புறம். 398:4,5). பரிசில பெறச் சென்ற பாணருடன் சென்ற கைவல் இளை யர் கடவுளைப் போற்றிப் பாடினர் (பதி. 41:6). கைவல் இளையர் கடலபிறக் கோட்டிய செங்குட்டு வனை இரவலர்க்கு எளிதில் ஈயும் கல்லா வாய்மை யன் இவனெனச் சுட்டிக் கூறினர் (பதி. 48:6-8).

அம்பு கரிய கண்ணையுடைய தண்ணுமையைக் கீழ்த்தலால் கைவல் இளையர் செயலற்று அழுங்கினர் (பதி. 51:33,34). 'கடனறி மரபிற் கைவல் பாண' எனப் பாணன் விளிக்கப் பெறுகின்றான் (பதி. 87:3) கைவல் பாணமகன் சீறியாழை இடப் பககம் தழுவிப் பண்ணினை வாசிக்கும் முறைமையற்றது இயக்கினான் (சிறு. 35-37). செங்கேழ வட்டம் (சிறு. 56,57) கைவல் கம்மியனால் கவின் பெறப் புணையப் பெற்றது (தே. 56,57). கைவல் கம்மியன் கதவில் தாழ் முதலியவற்றைப் பொருத்தி முடுக்கினான் (தே. 83-85). தலைவனது கடுமபரி பூட்டிய நெடுந்தேரைக் கைவல் பாகன் மெல்ல இயக்கினான் (அகம். 230:11,12). கடுந்தேர்ச் சோழர் கைவல் யானை உடையவர் (அகம். 385:3). கைவல் கம்மியன் அழகு பெறக் கழுவாத மண்ணாப் பசு முத்து ஒப்பப் புணை அரும்பியது (நற். 94:4-6). 'கைவல் சீறியாழ்ப் பாண' என்பது பாணனைக் குறித்த விளி (ஐங். 472:1). 'கைவல் பாண' (ஐங். 473:5).

கைவாள் - கையிடத்தேயுள்ள வான். கரந்தை மறவ ரொடு நேர்ந்த நெடிய போரில் வெட்சி மறவனது வலிய கைவாள் - கையிடத்தே யுள்ள வான் - ஆனிரையைத் தழுவிப் பகைவரைத் தடிந்து மாறு பாட்டினைப் போக்கியது (புறம். 269:9-12).

கைவிடுதல் - 1. நீங்குதல். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி போரைக் கருதுவானாயின அவன் பகைநாட்டு அம்பலங்கள், முழவு முதலாகிய ஒலிபொருந்திய கடவுள் தாழ்வுறையும் தூணங் களைக் கைவிட - நீங்க - அவ்வளவிற்குப் பலிகள் இடம் மாறிப் பாழ்படும் (புறம். 52:6-17). மூவேந்த ருடைய நாட்டினைப் பொதுமையினறித் தமக்கே உரியவாய் ஆண்ட வேந்தாக்கும் வாழநாள் கழிந் தன; அவர் தொகுத்த செலவழம் செலுயிர்க் குத துணையாவ தில்லை; அவரவர் செய்யும் அற வினையே விழுத்துணையாகும்; அத்துணையாகிய புணையைக் கைவிட்டோர்க்குத் தாம் பொன்றுங் காலை இவ்வுலகினின்றும் வீட்டுலகப் பேற்றினை எய்துதல் இல்லையாம் (புறம். 357). வையததையும் தவததையும் சோதுக்கினால் தவத்துக்கு வையம் சிறுகடுகளவும் நேர்படாது; ஆதலின் வீட்டுலகை அவாவினோர் இவ்வுலகப் பற்றினைக் கை விட்டனர் (புறம். 358:1-5). இளஞ்சேரலிரும்பொறை யுடன போரைக் கைவிட்டு அவன்முன் செல்லாமல் முதலில் அவனது வலிமையொடு மாறுபட்டுப் பிணனர் எதிராகப் பெறாத, வன்மையிலலாத வீரரொடு தம குலத்தை அவன் அழித்தற் கஞ்சி

அவனுடைய பகைவேந்தர் தத்தம் அரண்களையே பாதுகாப்பாகக் கொண்டு துஞ்சா ராயினர் (பதி. 81:33-36). செவ்வேளின் கைவேல் தன்னைக் கை விடாது நின்றதாகப் புலவர் பாடுவர் (மரு. வெ. 2). 'நெஞ்சே, சுரன் நமக்கு எளியவாயினும் இளை யோளாகிய காதலியின் பெருந்தோளில் பெறுகின்ற இனிய துயிலை யான் கைவிடுகலன்' என்று தலை வன் பொருள்வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செல வழங்கினான் (அகம். 193:11-14). மாசில் கற்பினை யுடைய மடவாளொருத்தி போரில் புண்ணுற்று வீழ்ந்த தன் கணவன் பொருட்டுத் தன் குழுவியைப் பேய் வாங்க அதனிடத்தே கொடுத்துக் கைவிட் டாற் போலத் தலைவனிடத்துக் கொண்ட காதலின் பொருட்டுத் தலைவி தன் நாணத்தையும் கைவிட் டாள் (நற். 15:7-10). 'அஞ்சற்க' என்று துணை செய்த வேந்தன் கைவிட்டானாகப் பகைவேந்தன் படையொடு வந்து முற்றுகையிடக் காணும், உடைந்த மதிவையுடைய ஓரெயில் மன்னன் அப் பகையைக் களைந்துதலுவரைக் காணாது கலங்கு வான் (நற். 43:8-11). 'நெடுந்தகாய், இத்தலை வியைப் பாதுகாத்தலைக் கைவிட்டு நீ நயந்த அச்சுரத்திலே செல்வது எந்நாளிலோ, அந்நாள் இவளுடைய உயிரைக் கொண்டு போகும்' எனத் தோழி தலைமகனைச் செலவழங்குவித்தாள் (கவி. 5:17-19). 'நம்முள் முயங்கிய முயக்கத்தைக் கைவிட்டுப் போதலால் பெறுகின்ற பொருளிடத்து அவாவைக் கைவிடுதலே நுமக்கு நிலை பெற்ற பொருளாம்' என்பது தலைவனிடத்துத் தோழியின் கூற்று (கவி. 14:17-19). 'நீர் நீங்கினால் என் நலம் நிழலில் நின்ற தளிர்போல வெளுத்தலை அறிவே னாதலால் யான் உம்முடைய திருவடியின் அருளைக் கைவிட்டு இங்கிருத்தலைச் சூழ்வேனோ' என்று தலைவி தலைவனிடம் கூறிப் பிரிவு விலக் கினாள் (கவி. 20:17,18). பண்புடை நன்னாட்டில் பகை தம்மிடத்தே வந்ததாக அந்நாட்டைக் கைவிட்டுப் போய் வேறொரு மன்னனுடைய ஆட்சியுட்பட்ட ஊர்களை இருப்பாக நினைத்துக் குடிமக்கள் தங்குவர் (கவி. 78:4-6). நொதுமலர் வரைவு நேர்ந்தவிடத்துத் தலைவி தோழியிடம், 'யான் தெருமரலைக் கைவிட்டு இருக்கவோ; ஆயர் மகளிர்க்கு இருமணம் கூடுதல் இல்லியல்பன்று; எனவே குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றோ' என்றாள் (கவி. 114:18-21). தலைவனது பிரிவு நீட்டிப்பில் கலக்கமுற்ற தலைவி தனக்குரிய நாணத் தையும் கைவிட்டுக் கண்ணீர் உகுத்துக் கவிழ்ந்து நிலை நோக்கினாள் (கவி. 144:3,4).

2. தவறுவிடுதல். புணையைக் கைவிட்டோர்க்கு -

தவறவிட்டோர்க்கு - ஆற்றின் இக்கரையிலிருந்து அக்கரை சேறல் அரிது (புறம். 367:7-9). நீராடும் போது தோழி புணையைக் கைவிட்டுப் புனல்வழி ஈர்த்துச் செல்லப்பட்டால் தலைவி தானும் அவ ஞடன் செல்வாள் (குறு. 222:3-7).

3. பிடிவிடுதல். தினைக் காவலரது கவனொலியை வெருவிக் கானயாணை கைவிடும் - பிடிவிடும் - பசுமூங்கில் மீனைக் கவர்ந்து கொண்ட தூண்டி லைப் போல மேலெழும் (குறு. 54:2-4).

4. வீசியெறிதல். இரவில் கோங்க மரத்தினின்று கழன்று வீழும் மலர், கைவிடும் - வீசியெறியப் படும் - சுடர்போல் தோன்றும் (அகம். 153:16-18). தினைப்புனத்தை மேய்ந்த யானையின் அடியொதுக்கம் கேட்ட கானவன் பரணேறிக் கடு விசைக் கவணையினால் கல்லைக் கைவிட்டான் (கவி. 41:7-10).

கைவினக்கு - கையிற்கொள்ளும் விளக்கு. 'தலைவனது பிரிவிடையே கலக்கமுற்ற தலைவி கதிரவனை நோக்கி, 'சுடரே, நீ மேறகு மலையைச் சேர்கின்றா யாயின் கடலின் நீரிடத்தே மீண்டு வந்து தோன் றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமளவும் என காத லனை யான் தேடும்படி எனக்குக் கைவிளக்காக - கையிற் கொள்ளும் விளக்காக - சில கதிரகளைப் பகுத்துத் தாராய்' என்றாள் (கவி. 142:41-44).

கைவினை - 1. கைவேலைப்பாடு. கருந்தொழில் வினை ஞரின் (தச்சின்) கைவினை - கைவேலைப்பாடு - எல்லாம் முற்றுப் பெற்று ஏறிப்பார்த்து ஓட்ட முண்டென்று பெயர் பெற்ற அழகிய நடையினை யுடையது தேர் (ஐ. 257, 258). வேங்கையின் புதுப்பூ பொனசெய் கம்மியனது கைவினை யொப்பத் தகைவனப்புற்றன (நந். 313:1-3). கைவினையால் பொலிவு பெற்ற மணிகள் இடையிடை அமைந்த பொனமணி வடத்தினைத் தலைவியின் மகன தன் இடையில் அணிந்திருந்தனன் (கவி. 85:3).

2. கைத்தொழில். கைவினை - கைத்தொழில் - செய்யும் உழவர் தம் செய்வினையை முடிக்கும் பொருட்டு வயலில் மலர்ந்த நெய்தலாகிய களை களை யெடுத்து வரப்பிலையிட்டு வாடலிடுவர் (குறு. 309:1-6).

கொ

கொக்கு - 1. பறவையுள் ஓரினம். மீனைக் கவர்ந்துண் ணும் கொக்கினுடைய தூவி போன்ற வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலையுடையவள் முதியவள் (புறம். 277:

1, 2). பசிய காலையுடைய கொக்கினது பிளந்த வாயையுடைய குஞ்சு அடைகரையில் மீன்களை மேய்ந்துண்ட பின்பு ஆரலமீனின் ஐயவி யன்ன முட்டைகளையும் இறாமீனின் குஞ்சுகளையும் தாய் தரப் பெற்றுணனும் (புறம். 342: 7-10). நெல்வின் சோறு கொக்கின் நகம் போனது (புறம். 395: 36; 398: 25; நந். 258: 6). நீரற்ற இடத்தின்கண் செல் லாத கூர்மையாகிய பாவையையுடைய கொக்கி னது இரையை விரும்பிக் குத்துதலுக்கு அஞ்சுதலில் லாததும் பகைவா போருடற்றாவாறு குறுகிட்டுக் கிடப்பதுமான அயிரை எனனும் நெடுவரைக்குப் பொருநன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் (பதி. 21: 26-29). மழையாலே வருந்தி எழுந்த, பசிய காலையுடைய கொக்கினது மெல்லிய சிறகரை யுடைய திரள் செவ்வரி நாரையோடு சேறு பரந்த ஈர வெண்மணலிடத்தே யிருந்து கடுமபுனலினின் றும் அற்றநீர்க்கு எதிரே வரும் கயல்மீன்களைக் கவர்ந்துணனும் (நெடு. 15-19). செல்வேன் மார்பி னிடத்து முததாரம போலச் செல்வானததைப் பொருந்தி, மீனையருந்தும் பசிய காலையுடைய கொக்கின இனம் வரிசையாகப் பறந்தது (அகம். 129: 1-3). சிறுவா இட்ட நுண்கயிற்று லலையில் சேவல் பட்டதெனச் சூட்டினையுடைய கொக்கி னது பைங்காற் பேடை தனித்திருக்கும் காலத்தே இரையைத் தின்னாது தன பிள்ளையைத் தழுவிப் பனைமரத்திடத்திருந்து அன்புதோன்ற நரலும் (அகம். 290: 1-7). மாரிக்காலத்து இறப்பின மேலுள்ள சுதை பூசிய குளிர்ந்த மேவிடத்தை யொத்த இற கினையுடைய குறுகப் பறக்கும் கொக்கின சேவல் கயல்மீனைப் பெறக் கருதி, உழவர் கழலியிலுள்ள பள்ளங்களில் நீரைத் தேக்கி வைத்துள்ள அணையின் மேலே தேங்கி வழியும் கடுநீரினை நோக்கி, மெல்லச் சென்று பார்த்திருக்கும் (அகம். 346: 1-11). மாரிக்காலத்து ஆம்பல மலரைப் போன்ற தோற் றதையுடைய கொக்கினது பார்வையை அஞ்சிய நண்டு தாழைவேரிடத் துள்ள தன வளைககுட் செல்ல இடையர் பிணித்த கயிற்றினை அறுத்துச் செல்லும் எருதுபோல விரையும் (குறு. 117: 1-4). பசிய கால்களை உடைய கொக்கினது புல்லிய புறத் தைப் போன்ற ஆம்பல் மலர்கள் குவிந்தன (குறு. 122: 1, 2). பெரிய உகிரையுடைய கார்காலத்து உலவுகின்ற கொக்கினது கூரிய மூக்குப் போன்றது ஆழந்த நீரின் முளைத்த ஆம்பறபூ (நந். 100: 1-3). ஆம்பலின் கூம்பிய முகை கயத்தின்கண்ணுள்ள அழகிய கொக்குப் போன்றது (நந். 230: 2, 3). கொக்கு வந்து அமர்ந்ததனால் கிளையினினறும் கழன்ற மாங்கனி, கொக்கினது குவிந்த நிலை

போன்ற முகைகளையுடைய ஆம்பல் மிக்க நீர் நிலையில் துடுமென வீழும் (நற். 280: 1-3). கொழுஞ் சளைப் பலவின் கிளையில தங்கிய கொக்கு மீனைக் குடைந்து திணுதலால் உண்டாகிய புலவு நாற்றத்தைப் பொறுக்கவியலாது துய்த்தலை மந்தி தும்மும் (நற். 328: 1-4). தலைக்கு மேலும் நடு இலலையாய், வாள் போன்ற வாயை யுடைய கொக்கை உரிததாற் போன்ற வளைந்த மடுப்பை யுடையவள் கூனி (கவி. 84:17,18).

2. மாமரம். மறைகாப்பாளர் உறைகின்ற ஊரிடத்தே தங்குவிராயின் நெடிய மரமாகிய கொக்கினது - மாமரத்தினது - பசிய கொத்திடத் துள்ள நறிய வடுவினைப் பலவாகப் போகட்ட, மாட்சிமைப்பட்ட ஊறுகறியோடு பிறவற்றையும் வகைபடப் பெறுகுவீர் என்று பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டனர் (பெரு. 301,308-310). பாறையி லுள்ள நெடுஞ்சுனையிடத்தே உதிர்ந்த, பெரிய அடியை யுடைய கொக்கின் தீங்கனியினாலும் பலவின் நெகிழ்ந்து வீழ்ந்த நறும்பழத்தினாலும் விளைந்த தேறலை நீரெனக் கருதி உண்ட மயில் விழாக் களத்தின்கண் ஆடுமகள கழைக்கயிற்றில் கூத்தாட வியலாது தளருமாறு போலத் தளரும் (குறி. 187-194). தேன் கொக்கின் கனியை முள்ளைப் போன்ற கூரிய பற்களையும் செவ்வாயையுமுடைய மலையில் ஆடுகின்ற குரங்குக் குட்டியும் கடுவனும் உண்ணும் (குற. 26:6-8). நிறைந்த கருப்பத்தை யுடைய பெண்வாளைமீன் 'கொத்தையுடைய தேக் கொக்கின் தீம்பழத்தைக் கவ்வும் (குற. 164:1,2). பாலைக் கலந்தாற் போன்ற இனிமையுடைய தேக் கொக்கின் கனியைத் திணற வெளவால் நெல்லியின் புளித்த காயை உண்டு அயலிலுள்ள மூங்கிலின்கண்ணே தொங்கும் (குற. 201:2-5).

கொகுடி - ஒருவகை முல்லை. தலைவியும் ஆயுழம் பாறையிற் பறித்துத் குவித்த மலர்களுள் நறிய தண்ணிய கொகுடியும் ஒன்றாகும் (குறி. 81).

கொங்கர் - கொங்கு நாட்டவர். மலையமான் திருமுடிக்காரி தன்னையும் தன் மலையையும் பாடி வருநர்க்கு இனமுகம் கரவாது உவந்து அளித்த அண்ணல யானைகளை எண்ணின அவை, கொங்கரை மேற்கடற்கண்ணே புறங்கொடுத்து ஓடச் செய்த ஞானறு அவர் தம்மிடத்தினின்றும் பெயர்த்திட்ட வேலினும் பலவாகும் (புறம். 130:3-7). பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தானையிடத்துப் பருக்கைக் கறகன மிக்க மேட்டு நிலத்தில் நீரை வெளிக் கொணரத் தோண்டும் கணிசசி முதலிய கருவிகளை யுடைய கொங்கரின் பசுக்கள் பரந்தாற்

போன்று பல யானைகள் காணப்பட்டன (பதி. 77: 10-12). கருங்கை ஆடவர் தீயுண்டாகப் பாறைகளைக் கல்லி இயற்றிய உவர்க்கிணற்றில் ஊறல் நீரை உண்ணவேண்டி நீர்பருக நிமிர்ந்து செல்லும் கொங்கர்தம் செவ்விய ஆக்கள் வன்னிலம் துணிபடச் சென்று எழுப்பிய செம்மண் புழுதி அகலிரு வீசும்பில் மிக்குத் தோன்றும் (அகம். 79: 1-8). பொற்பூவினை யணிந்த கொங்கரை அகற்றி அவர்தம் நாடு பலவற்றையும் கைக்கொண்ட பசும்பூண் பாண்டியன் கூடல் நகர்க்கண் ஆடிய இன்னிசை ஆர்ப்பினைக் காட்டிலும் தலைவி குறித்து எழுந்த அலர் பெரியது (அகம். 253:3-7). தலைவனும் தலைவியும் சுணைநீர் ஆடியமை பலர் வாயினும் பேசப்பட்டுக் கொங்கர் மணியினை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு தெருவில் ஆடும் உள்ளி விழவின் ஆரவாரம். போன்று அலராகியது (அகம். 368:10-19). தலைவன் மாலை குழையும்படி தலைவி முயங்கியதால் எழுந்த அலர் வாகைப் பறந்தலையிடத்துப் பசும்பூண் பாண்டியனின் ஏவலில் வல்ல அதிகன் களிறோடு பட்ட காலத்தில் ஓளிக்கின்ற வாட்படையை யுடைய கொங்கர் செய்த ஆர்ப்பினும் பெரிது (குற. 393). சோழர், கொங்கரை அடக்கும் பொருட்டு வெண்கோட்டு யானைகளை யுடைய பேளர் என்னும் ஊர்க்குத் தலைவனான பழையனிடம் வேற்படையைப் பெற்று வைத்திருந்தனர் (குற. 10:6-8).

கொங்கர்கோ - கொங்கர்க்குத் தலைவன். முரசுகள் ஒலிக்கின்ற, வரிசையாக அமைத்த கேடக வரைப் பினைக் கொண்ட களிற்றிடத்தே வெல்கொடிகள் நுடங்கும் பாசறையையும் பகைவரது ஆரெயிலை வருத்திய கல்லைக் கக்கினாற் போன்று வீசும் கவணினையும் நாரால் அரிக்கப்பட்ட கள்ளையுமுடைய கொங்கர் கோவே - கொங்கர்க்குத் தலைவனே - என இளஞ்சேரல் இரும்பொறை விளிக்கப் பெறுதல் (பதி. 88:16-19). இளஞ்சேரல் இரும்பொறை சர்க்கரைக் கட்டியோடு கூட்டின அவரை முதலிய வற்றின் விதையாகிய உணவினையுடைய கொங்கர் கோவே என விளிக்கப்பெற்றான் (பதி. 90:25).

கொங்கர்நாடு - கொங்குநாடு. கணிச்சியால் திண்ணிய பாறையை உடைத்தலின் சிலவாக ஊறிய நீரைத் தன்னகத்தே கொண்ட குழியில் பறியாகிய கயிற்றை வாங்கும் பாத்திரத்தைச் சுற்றி நீருண்ணும் பொருட்டுச் சுழல்கின்ற பசுக்கள் பொருந்திய கொங்கர் நாட்டை - கொக்கு நாட்டை - கைக் கொண்டவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் (பதி. 22:12-15).

கொங்கு - 1. தாது. பொய்கைக்கரையில் வளர்ந்த கடம்பின் இணைதல் நிறைந்த மாலை, 'இந்திர கோபத்தை யொத்த கொங்கினை - தாதினை - உதிர்த்தவின் நீருண்ணும் துறை சித்திரத்தை யொத்துக் காணப்பட்டது (சிறு. 68-71). தலைவியும் ஆயமும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் கொங்கு முதிர்ந்த நறிய சுரபுன்னையும் ஒன்றாகும் (குறி. 83). உலைக்களத்து அடிக்குங்கால் தெறித்து விழும் பொற்றாள் போல மலைப்பூக்களாலான மாலை யிலிருந்து கொங்குகள் உதிர்ந்து வீழ, இனிய மொழிந்து, தொடிக்கண் வடுக்கொள்ளுமாறு தலைவி தலைவனை முயங்கினாள் (அகம். 142:33-36). கொங்கினை ஆராய்ந்து உண்ணும் வாழ்க்கையி னையும் உள்ளிடத்தே சிறகையும் உடையது தும்பி (குற. 2:1). கொங்கு முதிர்ந்த முள்ளிச் செடி அணிற் பல் போன்ற முள்ளையுடையது (குற. 49:1). தலைவி தாமரையின் கொங்கினைப் போன்ற நுண்ணிய பல தேமற் புள்ளிகளை யுடையவள் (குற. 300:3,4). மாமை நிறத்தையுடையவள் திதலை போல் மா ஈன்ற தளிரின் மேலே இளவேனிற் காலத்தில் பல மலர்களின் வியக்கத்தக்க கொங்குகள் உதிர்ந்தன (கவி. 29:7,8).

2. தேன். வெண்டாமரையினது அரும்பு விரிந்த நாட்காலத்தில் மலர்கின்ற பூவில் கொங்கினை - தேனினை - நுகர்கின்ற வண்டொழுங்கு திங்க ணைச் சேர்ந்த கரிய பாம்பு போலத் தோன்றும் (சிறு. 183-185). 'நின் கவினைக் கொண்ட அன்பி லாளனாகிய தலைவன் மணங்கமழும் காந்தளிளது கொங்கினை உண்ணும் வண்டினைப் போன்று நினையாதே பெயர்ந்து சென்று புறம்மாறி மீட்டும் வந்தனன் காண்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 226).

3. கொங்கர். சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் முரசம் இடியென முழங்கவும் களிறுகள் முகில் போலத் திரளவும் தேர்களும் குதிரைகளும் மழைத்துளி போற் சிதைந்து வீழவும் அம்புகள் காற்றெனச் செல்லவும் இடமகன்ற பாசறைக்கண் வலியுடைய மறவர் போர் செய்தற்குச் சேர்ந்திருக் கின்ற பெரிய தானையால் கொங்கினை - கொங் கரை - புறங்கண்ட கொற்ற வேந்தனாவான் (புறம். 373:1-8).

கொங்கை - முலை. கண்ணாகிய தாமரை மலரும் முகமாகிய தாமரை மலரும் அடியாகிய தாமரை மலரும் கையாகிய தாமரை மலரும் கொங்கைகளாகிய - முலைகளாகிய - தாமரை மொட்டுக்களும் ஆகிய, செவ்வாயாகிய அரக்காம்பலோடு கூடியியங்

கும் இத்தாமரைகள் சுனையிற் பூத்த தாமரையோடு காட்சி வேறுபாடு உறாத கூரெயிற்றாராகிய மகளி ருடைய குவிமுலைப் பூணோடு அவர்தம் கணவன் மார் மார்பணிகலன்கள் மயங்கின (பரி. 8:113-119). வானவன் மகளின் (தேவசேனையின்) தோழியர் மார் பினை அணிசெய்யும் கொங்கையிடத்து அணிந்த கச்சினை மத்திகையாகக் கொண்டு வள்ளியின் தோழியரைப் புடைத்தனர் (பரி. 9:46).

கொட்டம் - சிறிய ஒலைப்பெட்டி. கொழுவிய கொடி யினையுடைய முசுண்டை கொட்டம் - சிறிய ஒலைப் பெட்டி - போன்ற பூக்களைத் தன்னிடத்தே கொண்டது (சிறு. 166).

கொட்டம் பலவனார் - புலவர். நற்றிணையின் 95-ஆம் பாடலொன்றே இவருடையதாகக் காணப்படு கின்றது. கொட்டம்பலம் என்னும் ஊரினராகலான கொட்டம்பலவனார் எனப் பெயர் பெற்றார் என வும், தம் பாடலில், 'குறக்குறு மாக்கள தாளங் கொட்டும் குன்று' என ஆண்டுள்ள தொடரில் 'கொட்டும்' என்ற சொற்சிறப்பால பெயர் பெற் றார் எனவும் இவர் பெயர்க்கு இருவகை விளக்கங் களையும் தருவர் பி. நா. (நம். பாடினோ வரலாறு). மற்றும் அவரே கொட்டம்பலம் என்னும் ஊர்ப் பெயராட்சியைக் காட்டி அவ்வூரின் பெயரால் இப் புலவர் கொட்டம்பலவனார் எனப் பெயர் பெற் றிருக்கலாம் என்றும் விளக்குவர். அதற்கேற்பக் கொட்டம்பலவனார் எனவும் இவர் பெயர்க்குப் பாடவேறுபாடு உள்ளது. ஆயின், வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு இப்புலவ ரைத் தொடரால் பெயர் பெற்றவர் வரிசையிலேயே நிறுத்துகின்றது. மொ. அ. துரை அரங்கசாமியும் அவ்வகையிலேயே கொட்டு எனனும் சொற் சிறப்பை விளக்கி அதனாற் பெயர் பெற்ற அம்பல வனார் என இவரது இயற்பெயரையும் விளக்குவர். இவர் பாடலில் குறிஞ்சித் திணையில அமைந்த ஆடுமகள் நடந்த கயிற்றில் குரங்குக் குட்டி தொங் குதற் கிசையக் குறக்குறு மாககள் தாளங்கொட்டும் என்ற புனைவு நயமானது. மந்தியின் முகத்திற்கு அத்திப்பழத்தை நிற உவமை காட்டுவதும் 'குறை கத் ததுவே குழுமினைச் சீறார், சீறா ரோளே நாறுமயிர்க் கொடிச்சி, கொடிச்சி கையகத் ததுவே பிறர் விடுத்தற் காகாது பிணித்தவென் னெஞ்சே' என அந்தாதித் தொடையமைந்து இயலவதும் இவர் பாடலின் சிறப்புக்களாகும்.

கொட்டில் - தொழுவம். சீறூரில் உள்ள குடியிருப்பு சகடத்தின உருளைகளோடு கலப்பையும் சார்த்தி வைக்கையினாலே நெடுஞ்சுவரிடத்தில் தேய்ந்த

புகை குழ்ந்த கொட்டிலை - தொழுவத்தை - உடையது (பெரு. 188-191).

கொட்டு - பறை முழக்கு. பெரிய குன்றத்தில் மன்னரின் கொட்டுக்கு - பறை முழக்கிந்த - ஏற்ப மயில் ஆடும (ஐங். 371:1,2).

கொட்டை - 1. முடிச்சு. கரிகால் வளவன் பொருநர்க்கு அழக்கேறிய தைத்த ஆடையை நீக்கித் தூயவாகிய திரள முடிந்த கொட்டை - முடிச்சுகளை - கரையிலேயுடைய பட்டாடைகளை வழங்கினான் (பொரு. 154,155).

2. தாமரைக்கொட்டை. தெய்வத் தன்மையுடைய தாமரையிடத்துச் சிலந்த இதழ்கள் குழ்ந்த செம்பொன்னாற் செய்தா லொத்த கொட்டையில் - தாமரைக் கொட்டையில் - தும்பி தன் இனிய பெடையைத் தழுவித் துயில் கொள்ளும் (ஐங். 73-76). பொய்கையிடத்துப் பூவினுடைய தேனையுண்ட வரிவண்டு, கழியிடத்துப் பூத்த நெய்தற் பூவின் தாதை மனம் பொருந்தி நுகர்ந்து வயலிற் பூத்த தாமரைப் பூவினது விளங்குகின்ற கொட்டையாகிய மாண்புதியிடத்தே மீண்டு வரும் (கவி. 74:1-4). அனலன், இந்திரன் முதலியோர் படையாகத் தந்த மறிமுதல மணியீறாகச் சொல்லப்பட்ட வேறு வேறு உருவினவாகிய இவற்றை ஆறிருகையினுங் கொண்டு பொறிவரிக் கொட்டையினின்றும் பெயராத அவ்விளமைப் பருவத்தே முருகன் அமரர் சேனைக்குத் தலைவனாகி, அதனால் இந்திரனின் புகழ் வரம்பைக் கடந்தான் (பரி. 5:57-70).

கொட்டித்தான் - சுழல்பண்ணினவன். 'நிறைந்த வளை கொட்டித்தான் - சுழல்ப பண்ணினவன் - செய்த வருத்தத்தாலே எனக்கு முன்கைச் சந்துதொறும் சந்துதொறும் காமத்தீ மூண்டது; இவ்வெம்மை ஆறுமபடி நீ கடல் நீரை முகந்து எனமேல் பெய்வாயாக' எனப் பிரிவாற்றுகில்லாத் தலைவி மேகத்தை நோக்கிக் கலங்கிக் கூறினாள் (கவி. 145:55-58).

கொட்டி - சுழற்சி. பொருதுகளம்பட்ட தன் கணவனைக் கண்ட தலைவி, பாடுதல் வல்ல பாண் மக்களை நோக்கி வெள்ளிய ஆடையை யுடைய கரிய வளை அணுகிப் புட்பூசலை ஒம்புமின; யானும் விளரிப் பண்ணைக் கொட்டி - சுழற்சியுற - பாடித் தின்னவரும் நரிகளை ஓட்டுவேன்' எனக் கூறினாள் (புறம். 292:1-4). நிலம் பின்னிடுவது போலக் காற்றளம்பை ஊன்றிக் காண்போர் ஊக்கத்தைக் கெடுக்கும் விரைந்த கொட்டினை யுடைய குதிரைமீது ஏறிப் பகைவரைக் கொல்லும் காளை வந்தான் (புறம். 303:1-3). வீரரின் புண்ணைத்

தைக்கும் ஊசி போன்ற அலகுடைய சிரற்பறவை இரையின் பொருட்டு மீனை ஆராயும் கொட்டினால் பணிக்கயம் முழ்கியது (பதி. 42:3,9). பாரியினது பறம்பு அரணில் குருவிக் கூட்டம் காலையில் புறம்போய்ச் செந்நெற்குதிர்களைக் கொணரக் கதிருள்ள இடத்தை ஆராயும் கொட்டினவாகி மாலையில் மீண்டு வரும் (அகம். 303:10-14). புன்னொலித்தாற் போன்ற கொட்டின் பெரிய ஒலியையுடைய மணிகள் பிணைத்த மாலையணிந்த கடிதாசச் செல்லுகின்ற குதிரை பூட்டிய தேரில் தலைவன் பகலிலே வந்தான் (நற். 91:10-12). பிரிவாற்றாத தலைவியின் தோளிலிருந்து வளைகள் கொட்டிடன் கழலுதலில் நீங்கிற்றில (நற். 133:1).

கொடி - 1. தாவரக்கொடி. ஐந்தலை சுமந்த வெந்திறல் நாகம் புக்கதாக வானம் தீப்பிறக்குமாறு பசிய கொடியையுடைய - தாவரக்கொடியையுடைய - பெருமலை விடரகத்தில் இடியேறு எறிந்தது (புறம். 37:1-4). தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வேப்பந்தனிரை நீண்ட கொடியாகிய உழிஞைப் பலரொடு மிடைந்து சூடிப் பொருது எழுவர் நல்வலம் அடங்க வென்றி கொண்டான் (புறம். 76:4-12). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தன் குடுமிகளைந்த நுதலில் வேம்பினது ஒள்ளிய தனிரை நெடிய கொடியாகிய உழிஞைப் பலரொடு மிலைந்து போருக்குச் சென்றான் (புறம். 77:2-4). பாரியின்பறம்புமலையில் உழவரால் உழுதுவிளைக் கப்படாதனவாகிய நான்கு விளையுளுள் ஒன்று கொழுவிய கொடியையுடைய வள்ளிக் கிழங்கு (புறம். 109:1-6). 'புதுவரகு அரியத் திணை கொய்ய எள்ளினங்காய் கறுப்ப அவரையினது கொழுவிய கொடியின்கண் வெள்ளைக்காய் அறுக்கும் செவ்வியாக வளமுடன் விளங்கும் பறம்பு நாடு இனி நந்துங்கொல்லோ' எனக் கபிலர் இரங்கிக் கூறினார் (புறம். 120:9-16). கொடி மருங்குல் விறவியர் அடிவருந்த நெடும் பொழுது மலையேறினர் (புறம். 139:3,4). பூவைத் தன் தலையில் கொண்டுள்ள கொடிமுல்லை ஒப்பனை செய்யப்பட்டது போல் தோன்றியது (புறம். 200:9). தூது சென்ற பார்ப்பான் வயலைக் கொடி போல் வாடிய மருங்குலை உடையவன் (புறம். 305:1,2). வரகும் திணையும் சிறுகொடிக் கொள்ளும் அவரையும் ஆகிய இந்நான்கல்லது உணவும் இல்லை (புறம். 335:4-6). சிறுகொடிப் பாகல் (புறம். 399:6). கரந்தையாகிய பெரிய கொடியையுடைய விளைவயலில் தாணை தங்கியது (பதி. 40:5,6). உளையுடன் கூடிய பூக்களைக் கொண்ட வாகையை முடிவிலே பெற்ற

நுண்ணிய உழிஞைக் கொடியைச் சூடிப் படைவீரர் பொருதனர் (பதி. 43:23,24). அறுகை எனபான நுண்ணிய கொடியாகிய உழிஞைப் பூவைச் சூடிப் பொருதான் (பதி. 44:10). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பொன்னாற் செய்த கொடியாகிய உழிஞை சூடினான் (பதி. 56:5). குறவர் மகளான மடவரல் வள்ளி கொடி போன்ற நுகுப்பினள் (மூ. 101,102). வேலன் பைங்கொடியால் நறைக் காயை நடுவேயிட்டுத் தக்கோலத்தைக் கலந்து குளவி, வெண் கூதாளம் விரவிக் கண்ணியமைத்தான் (மூ. 190-192). பழமுதிர்சோலை மலையில் மிளகுக் கொடியின் கரிய கொத்துக்கள் சாய அருவி இறங்கியது (மூ. 309,316). கொழுவிய கொடியினையுடைய முசுண்டை கொட்டம்(ஓலையால் ஆன சிறு கூடை) போல பூத்தது (சிறு. 166). நல்லியக் கோடன இடுகொடி ஓடிய மார்பன் (சிறு. வெ. 2:2,3). இடையன் காட்டிலுள்ள மரக்கிளைகளிலுள்ளவும் கொடிகளிலுள்ளவும் ஆகிய பல பூக்கள் கலந்து கட்டிய படலைக் கண்ணி உடையவன் (பெரு. 172-174). பசிய கொடிகள் அசையும் வயலில் கள்ளுண்பார் பலரும் புதுவர் (பெரு. 337). இளமரக் காவில் காஞ்சி மரத்தைச் சூழ்ந்த நெடிய கொடியினையும் பசிய இலையினைப் முடைய குருக்கத்தியின் பூக்கள் நீர்க்குழிகளில் விழுந்து கிடந்தன (பெரு. 375-379). அதிரல் பூத்த அசைகின்ற கொடியினையுடைய சிறு தூறுகள் துவலையோடு வரும் காற்றிற் அசைந்தன (மூலம். 51,52). மதுரை அங்காடியில் உடலுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் கனிக்கலந்த இனிய நீரினையுடைய பசிய பாக் குடனே வளர்ந்த கொடி யின்ற வெற்றிலை வீற்போர் இருந்தனர் (மது. 400,401). மழை பருவத்தே பெய்து வளர்க்கையினாலே கொடி வீட்டு அழகு பெற்று மெல்லிய சுருள் விரிந்த சிறிய இலைகளையுடைய இலைக்கறிகள் அங்காடியில் வீற்கப் பெற்றன (மது. 530,531). புல்லிய கொடியினையுடையது முசுண்டை (நெடு. 13). செம்பினாலே செய்தாற் போன்ற தொழில்கள் அமைந்த நெடிய சுவரிலே வடிவழகினை யுடைய பல பூக்களைக் கொண்ட ஒப்பிலலாத கொடியை எழுதினர் (நெடு 112, 113). நெடுங்கொடியவரை (குறி.87). புல்லிய கொடியினை உடைய முசுண்டை விசும்பில் கார்த்திகை மீன்போல வெள்ளிதாக மலர்ந்தன (மலை. 100,101). குழிகளதோறும் வலிய பிடியின் மடித்த முழந்தாளை யொப்பக் கொழுவிய கொடியினையுடைய கவலைக் கிழங்கு சீரிதாகக் கீழே வளர்ந்தன (மலை. 127,128). பிள்ளைகளுடன் மரங்களிற் சுற்றிக் கிடக்கின்ற பசிய கொடியாகிய பெரிய

பற்றுக்கோட்டைப் பிடித்துக் கால வழக்காமல் மலைப்பக்கம் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் செல்லுமாறு கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 215-219). நானுகின்ற கொடிகளையுடையது காடு (மலை. 407). நறைக்கொடி மழையாற செருக்கின் அரும்புகளையும் பரவும் மணத்தையும் பெற்றது (மலை. 514). மிளகினது கரிய கொடியில் பசிய மிளகுடைய கொத்துக்கள் காய்த்தன (மலை. 521). நீர் நாய் பழனத்திலுள்ள அந்தாம்பு வளளை ஆய் கொடியை உழக்கி வாளையைப் பற்றித் தின்றது (அகம். 6:16-18). தலைவன் பிரிவால் வருந்தும் தலைவ் பூக்கள் ஒழியப் பெற்ற கொடிபோலப் பொலிவற்று மெலலச சென்றான் (அகம். 19 16). வராற் போதது தூண்டிலிலுள்ள இரையினை விழுங்கிக் குவளை மலர் சிதையப் பாய்ந்து அழிய வள்ளைக் கொடியினைக் கலக்கிச் செருக்குமிகுக் கயத்தை உழக்கியது (அகம். 36:1-8). கொடி பின்விய காட்டிலுள்ள யானை சோரும் செவ்வியைப் புலி பாரத்திருக்கும் (அகம். 73 12,13). பைங்கொடி முல்லையின் மென்பதப் புதுவீ, வெள்ளிய களராகிய அறலபட்ட மணலில் பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 74. 6,7) கவட்டிலை அடும்பின் செந்நிற மென்கொடியைத் தேராழி அறுத்துச் சென்றது (அகம். 80,8,9). அரத்தின் வாய்போன்ற அழகிய முட்களையுடைய பிரம்பின் நெடுங்கொடி ஆம்பல இலையைச் சுற்றித் தூக்குமாறு வாடைக்காற்று வீசியது (அகம். 96:3-6). புதல்களிற படர்ந்த பூவையுடைய அவரைக் கொடியிலுள்ள உள்ளீடு இல்லாத காய் போன்று வெள்ளாட்டு வெண் குட்டியின் வயிறு தோன்றியது (அகம். 104:7-9). வளம் மிக்க மழையால் பசிய முலலைக்கொடி மலர்ந்து கமழ்ந்தது (அகம். 124:11,12). குளிர்ந்த மழையால் அரும்பிய பசிய முலலைக்கொடியினது கூரிய முனை வாய்ந்த வெள்ளிய அரும்புகள் மலர்ந்தன (அகம். 144 3,4). வயலிலுள்ள இளநெற கதிரை முதிய பசு தின்பதைக் கண்டு அஞ்சிய காவலா கரும்பினை உண்பித்துப் பாகவின்சிறந்தகொடியைப்பகன்றைக் கொடியுடன் அறுத்து அவற்றால் காஞ்சி மரத்தில கட்டினா (அகம். 156.3-6). கோங்கின் மீது படர்ந்து இரவில் மலர்ந்த அதிரற்கொடியைக் காட்டு யானைகள் விடியலில் அரும்புடன் இழுத்துக் கவளம் கொள்ளும் (அகம். 157.5-8). நிறைசூல யானை அடும்பினைக் கொடி சிதைய இழுத்துக் கழியிடத்து மணல் மேட்டின் பக்கம் சோத்து அதன்கண் மறைய ஈன்று புதைத்த முட்டையை ஆண்யானை அதனிடத்தினின்று குஞ்சு வெளிப்படும் வரை ஒம்பும் (அகம். 160.3-8). திரம்பிய

கால்களிற் படர்ந்த முதிய முல்லைக்கொடி தளிர்க்கு மாறு மேகம் நீர் சொரிந்து முழங்கியது (அகம். 174:5-8). மனையின்கண் விளங்கும் மரத்திற் படரும் வயலையாகிய கொழுவிய கொடியினை ஆம்பல் மலருடன் சேர்த்துக் கட்டிய தழையுடை உடுத்து மகளிர் விழாவயர்ந்தனர் (அகம். 176:13-15). பசிய கொடியையுடைய பாகலின் செங்கனியை விரும்பி நிறைந்த குலுடைய கானமஞ்ஞை அயிரி யாற்று அடைகரையில் ஊதுகொம்பென ஒலிக்கும் (அகம். 177:9-11). கலைமான கள்ளியின் புன்றலை மூடிய முல்லைக் கொடியின் ஆர்க்குக் கழன்ற புதிய பூக்களை மூச்செறிதலால் ஒதுக்கித் தெளிந்த நீரைக் குடிக்கும் (அகம். 184:8-11). பாதிரி மலர் நுண் கொடியாகிய புனலியின் மலரொடு சேர்ந்து மணலிடத்தே கோலம் செய்தது (அகம். 237:1,2). கார்காலத்து மாலையில கொடியினை அரும்புகள் வாய் திறந்து மலர்ந்த ஒலிபொருந்திய முல்லை மணமகள் கூந்தலைப் போல மணந்து வண்டின தொகுதிகளைச் செல்ல வொட்டாது தடுக்கும் (அகம். 244:4-6). கூதாளியின் முதிய இலைகளை யுடைய கொடிகளின் கூட்டத்திற் கிடந்து பலாக் காய போன்ற புறத்தையுடைய பசும்பழப் பாகல் அசையுமாறு வாடைக்காற்று வீசிற்று (அகம். 255: 13-15). உயர்ந்த பதுக்கைகளில் ஏறிப் படர்ந்த நெருங்கிய அதிர்நொடியின் பூக்கள் நடுகல்லின காலைப் பலிக்குப் பயன்பட்டது (அகம். 289:2,3). காட்டிலுள்ள, முள்வேலியை யுடைய புலால் நாளும் முற்றத்தே ஓவியத்தில் எழுதினாலொத்த கொடிபோல நீண்டு மெலிந்த பூணையின் குட்டிகள் தாயைச் சூழ்ந்திருந்தமை மதிசூழ மீன்போலதோன் றியது (அகம். 297:11-15). வெள்ளிய பூக்களையுடைய பகனறைக் கொடியினைச் சூடிக்கொண்டு எருமை போரில் வென்றி எய்திய வீரர் போல மூதூரின் கண புகும (அகம். 316:3-7). 'தலைவன் வந்து மீளும் தேர் வெண்மணல் மேட்டில் ஏறியும் அங்குள்ள தாழை மடல்களிற சென்றும் அழகிய அடுமபின் கொடிகளை அறுத்தும் ஓடியது (அகம். 330:12-14). சேற்றிலுள்ள அழகிய துளையுடைய வள்ளை யாகிய ஒள்ளிய கொடியை மயக்கி நெல்லி னது வளைந்த கதிர் விரிந்திட இறாமீன பாயும் (அகம். 376:13-16). வயலையின் பலவாகிய கிளை களையுடைய கொடியும் கொம்புகளும் வருந்தும்படி அது மிகுதியாக மலர்ந்தது (அகம். 383:6,7). பூ விற்போரின் அகனற வட்டியில் காட்டுப்பூணையின் கூரிய எயிறுபோன்ற மெல்லிய வரிகளை யுடைய அருமபுகளுடன் கூடிய நுண்ணிய அதிர்நொடியின் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன (அகம். 391 : 2-4).

'மழை பெய்யாதொழிந்த, உயர்ந்த கொடி பரந்த காட்டர்ந்த பரப்புக்களிடையே தலைவன் தலை வியை அழைத்துக் கொண்டு உடன்போக்கு மேவி னான் (அகம். 397:5-8). உருண்டைக் கல்லின் அருகி லுள்ள மாணை என்னும் பெரிய கொடி துஞ்சும் களிற்றின்மேல் படரும் (குறு. 36:1,2). பனிக்காலத் தில் குறவன் சிறுதினை யரிந்த மறுகாலிடத்தில் கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும் (குறு. 82:4-6). குறித்துச் சென்ற கார்காலத்தில் தலைவர் வாரா மையால் பெயல் புறந்தந்த பூவையுடைய கொடி முல்லை, முகையை எயிறாகக் கொண்டு நடுகின்றது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 126). மேகம் முல்லை நிலத்தில் முல்லை மென்கொடி பற்களைப் போல முகை அரும்பும் (குறு. 186:1-3). புதலின்கண் படர்ந்த பசிய கொடியாகிய அவரை கிளி முக்கைப் போல் ஒளிவிடும் பன்மலரை முகிழ்த் தது (குறு. 240:1,2). நீலமணி ஒழுகினாற் போன்ற கரிய கொடியாகிய அறுகினது பிணிப்பு நீங்கிய மெல்லிய தண்டினைப் பிணையுடன் மான் ஏறுகள் உண்டு விளையாடின (குறு. 256 1-3). மழையை எதிர்கொண்ட பசிய கொடியாகிய முல்லையின் அரும்பு மலர்ந்த மணம செம்முலலை மலரின் மணத் துடன் கலந்து வீசும் (குறு. 382:1-3). கொல்லையின் கண குறவர் வெட்டியழித்தலானே குறைபட்ட கொடியாகிய நறைக்கொடி, மீண்டும் தளிர்ந்துச் சந்தன மரத்திற் படர மழை பொழிந்தது (நற். 5:3-5). பரத்தை தலைவன் மார்பினுற்ற முயக்கத் தினால சோர்கின்ற குழையையும் நீட்டித்த பிணி யுற்ற இரண்டு தோள்களையும் துவண்ட மாலை யையும் உடைய கொடிபோன்று தலைவி வாழும் மறுகின்கண சென்றன (நற். 20:8-11). கரிய கொடியையுடைய அதிர்நொடிபுடைய பாதிரி மலரையும் சேர எதிரெதிர் வைத்து மலர்மாலை தொடுத்து மகளிர் கூந்தலில் சூடினர் (நற். 52:1,2). காய்ந்த கொடிகள் சுற்றிய இலவமரத்தின் கிளைகள் நடுங் கும்படி கடுங்காற்று வீசியது (நற். 105:1-3). கழியின் கணுள்ள நீர் அலைமோதும் ஈரவெண் மணலிலே படர்ந்த வலிய கொடியாகிய அடுமபின் மலரை மகளிர் கூந்தலிலிடும் மாலைக்குக் கூட்டுவர் (நற். 145:1-3). ஞாயிறு மறைந்தமையால் இராப் பொழுது பூ உதிர்ந்த கொடிபோலத் தனிமையாற் பொலிவு குன்றியது (நற். 218:1,2). புதர்மேல் ஏறிப் படாகின்ற முல்லையாகிய கொடி மலரக் கார் காலம் வந்தது (நற். 242:2,5). தலைவன் தலைவி யின் அன்பைப் பெறுதற்பொருட்டு வண்டல் மணையை அழகு செய்தும் அலையை எற்றியும் மலைபோலுயர்ந்த வெளிய மணல் மேட்டிலே

படர்ந்த கொடி அடும்பின் பூவைப் பறித்தும் உதவினான் (நற். 254:1,2). நோன்பினை யுடைய மகளிர் தாம் வைகுத்த பொருட்டு ஆண்டு நெருங்கிப் படர்ந்துள்ள அடும்பின் கொடிகளைக் கொய்தழித்தனர் (நற். 272:3). தேனெடுக்கும் வேடர் சந்தன மரத்தின கிளைகளிலே சுற்றிய பசிய நிற இலையையுடைய நறிய தமாலக் கொடியை அறுத்துச் செல்வர் (நற். 292:1-3). சரக்கொன்றையின் கிளைகளில் மலைமேல் மலர்ந்துள்ள கொடி போன்ற பூங்கொத்து போரில் வல்ல யானையின் முகத்தில் அணியும் பொன்னோடை போலத் தோன்றியது (நற். 296:2-5). பிரிவுத் துன்பத்தால் தலைவிக்கு, நுண்ணிய கொடியை யுடைய பீர்க்கினது பழம் பூவின நிறம்போலப் பசலை தோன்றியது (நற். 326:6,7). அடும்பின் கொடி துண்டித்து விழுமபடி தேருள் ஊர்ந்து வரும் தலைவன தேரின் இன்னொலி இரவு நெடும பொழுதாகியும் கேட்கவில்லை எனத் தலைவி கூறல் (நற். 338:2,3). மிளகின் அமலையங் கொழுங்கொடி துஞ்சுபுலியின் வரிப் புறத்தைத் தடவும் (நற். தி. 8,9). மனைக்கு அயலிலே வளர்கின்ற பசிய காயையுடைய வயலைச் செங்கொடியினை நண்டு அறுக்கும் (ஐங். 25:1,2). வயலையினது சிவந்த கொடியால் மலர்மாலை சுட்டுதலாலே தலைவியின் செவ்விரல் மேலும் சிவந்தன (ஐங். 52:1,2). கொண்கன் தேர், எழுச்சியை யுடைய பசிய கொடியாகி அடும்பு அற்றுப்போகும் படி செலுத்தப் பட்டு நெய்தல மயக்கி வந்தது (ஐங். 101). கடுவன பாறையில் படியும் சூல் கொள்ளாத இளைய முகிலைத் தண்ணிதாய நறுமணம் கமழும் நறைக்கொடியால் புடைக்கும் (ஐங். 276:1-3). கார்ப்பருவத்தில் மீள்வேன என்று கூறிப் பிரிந்து சென்ற தலைவன குறித்த பருவம் வருமுன்னர் மீண்டுவந்து, புள்ளும் மாவும் புணர்ந்து இனிது உகளக் கோட்டினகண் மலர்வனவும் கொடியின்கண் மலர்வனவும் ஆகிய பல்வேறு மலர்கள் நிறைந்து மணங்கமழும் முல்லைநிலப் பரப்பைக் காணுமாறு தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 414). 'நெடிய கொடியையுடைய முல்லைகளின் மலர்களும் செம்முல்லை மலர்களும் உதிரும்படி விரைந்த செலவினையுடைய புரவிகளைச் செலுத்திச் செல்வோமாயின தலைவி வருந்தாள்' என மீள்கின்ற தலைவன பாகற்குரைத்தான் (ஐங். 422). முல்லை, தம் பக்கலிலே படர்ந்துள்ள செம்முல்லைக் கொடிகளைப் பற்றுக்கோடாகத் தழுவிக்கொண்டு அடும்பீன்று கார் காலத்தை விரும்பி நின்றது (ஐங். 454). வெள்ளிய இதழ்களையுடைமையால் பாதித் திங்கள் வடிவாகக் காணப் பெறும்

மலர்கள் நிறைந்து பகன்றை வெண்கொடி ஈங்கைப் புதன்மிசைப் படர்ந்து அழகு செய்யும் (ஐங். 456:1-3). பெரிய புதல்தோறும் படரும் கொடியாகிய பீர்க்கு பொன போல மலர்ந்தது (ஐங். 464:1,2). கார்ப்பருவம் சிறப்புறுதலான கருவிவானம் முழங்கப் பசிய கொடியினையுடைய முல்லை அடும்பி மலரும் பருவத்தை எய்தியது (ஐங். 476:1,2). அடும்பினது தழைத்த நெடிய கொடி உளபுதைந்து ஒளிக் குமாறு வெண்மணல் பரவி இருந்தது (ஐங். தி. 6:1,2). எண் கையனாகிய சிவன கொடுகொட்டியென்னும் கூத்தை ஆடுங்கால், கொடி போன்ற நுசப்பினை உடையாள் (உமை) சீராத தருவாள் (கலி. 1:5-7). தமக்குப் பற்றுக்கோடென்று சேர்ந்து படரப்பட்ட மரம் வாட, அதனைச் சேருதலைக் கைவிட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் பூங்கொடிகளானதில் தலைவன் செல்வைத் தடுக்கும் (கலி. 3:12,13). இளவேனிற் காலத்துப் பொழில் அழகுபெற அன்பால் கூடினவருடைய புலனுதலைப் போலக் கொடிகள் பின்னுத லுற்றன (கலி. 32:12,13). கொடியிலும் கொம்பிலும் உள்ள மலர் வடிவாக நெருப்பிலிட்டுப் பண்ணிய பொன்மலர் மாலையைத் தலைவி அணிந்தாள் (கலி. 54:1,2). பிள்ளையின்றி வாடியவர் பெற்றெடுத்த செல்வ மகள் மென்கொடி போல அசைந்து, இடையில் பல கோவைகளாலாய மேகலை தவழப் பூக்கரையிட்ட கலிங்கத்தை உடையவளாய் வந்தாள் (கலி. 56:10-12). நுடக்கத்தால் கொடி எனவும் விளக்கத்தால் மின்னல் எனவும் கட்புலனாகாமையின் அணங்கு எனவும் சொல்லப் பெறும் இடையுடையவள தலைவி (கலி. 57:4,5). தலைவி கொடிபுரை நுசப்பினாள் (கலி. 58:4). பூ நெருங்கின மெல்லிய கொத்து நீங்காத கொடியைப் போன்றவள் தலைவி (கலி. 62:4,5). பக்கமுயர்ந்த எழுச்சியை யுடைய அகன்ற அல்குலையுடைய கொடியனனார் பரத்தையா (கலி. 67:10). குறுமக்கள் பணையின பசிய குரும்பையைக் கொடியாற் கடடி இழுத்து விளையாடுவர் (கலி. 83:8-10). கொடியியல் நல்லார் (கலி. 88:1). 'புனத்திடத்து வளர்ந்த பூங்கொடி போன்றவளே' எனத் தலைவன் தலைவியை விளித்தல் (கலி. 92:1). கொடியை யொத்த அழகினை யுடையார் காவினிடத்து எழுந்து நின்றதோர் பூங்கொடியை வளைத்து அதிற் கொத்துக்களைப் பறிக்க அதிலிருந்த வண்டின திரள உடைந்தது (கலி. 92:25-29). பொழிலில் காற்றடிக்க ஒதுங்கி வளைந்து கொடியும் கொடியும் தம்மிற் பிணங்கியவை போல மகளிர் தெரியிழை ஆர்ப்பத தம மிலே மயங்கி அங்குள்ள வண்டுகளுக்குக் கெட்டோ

டினர் (கவி. 92:51-54). 'திரண்ட மரத்தின் வளைவான இடத்தை விட்டு நீங்காமற் பற்றி வளர்ந்த பூங்கொடி போலத் தன வடிவொத்த வில்லாத யாக்கையை முயங்கிப் புரப்பேம் என்று பலர் கூறினர்' என்பது கூனி கூற்று (கவி. 94:22-25). பிடவமும் படாகின்ற கொடியினை உடைய முல்லை யும் தோன்றியும் கொன்றையும் நெருங்கி மலர்ந்தன (கவி. 102:2-4). தாழ்கின்ற கொடியிலே மணமுலலை இதழ் விரிந்தது போலத் தகைமிக்க புணர்ச்சியில் ஈடுபட்ட மகளிர் முறுவல் பூத்தனர் (கவி. 118:19,20). தன் மென்மையால் அணிகளைப் பொறுக்கலாற்றாத இடையாலே அணிகலன்கள் அணியாமல் பூ மாறின கொடிபோலத் தலைவி காணப் பெற்றாள் (கவி. 132:18). கொன்றை மரங்கள் கொடிபோன்று நீண்ட பூங்கொத்துக்களை மலர்ந்தன; முல்லை முதலிய கொடிகளின் மலர்கள் நறுமண முடையவாய் மலர்ந்தன (பரி. 8:24,25). மதுரையிலுள்ள மாடத்தினகண் மகளிர் எழுப்பிய நறுமணப்புகை, மலையின பூங்கொடிகளிடத்தே தங்கியது (பரி. 10:122-125). நல்லவள ஒருத்தி அசோகினது சிவந்த புதுமலரைக் குழை போலத் தன் காதிற் செருகிக் கட்டலர்ந்த மலரையுடைய பூங்கொடி போல ஒல்கி அடிமேல அடியொதுங்கித் தன கண்ணியை அழகுறத் திருத்தினாள் (பரி. 12:87-92). தோன்றியினது கொழுந்து விட்டுப் படர்ந்த கொடியினகண் தோன்றிய பவழம் போன்ற செந்நிறமுடைய மலர்கள் பரக்கும்படி காகாலம் மிக்கது (பரி. 14:15-17). பரங்குனறத்தின் ஒருசார் வாடைக்காற்று அசைந்த விடத்துப் பூங்கொடிகள் அசைந்தாடின (பரி. 17:16). செவவேள் குறப் பெண்ணாகிய கொடியை ஒத்த வளனியை மணந்தவர் (பரி. 19:95). 'கொடி இயலாய்' எனத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்தான் (பரி. 20:94). கொடிபோன்ற அழகினை யுடைய மகளிரின் குவிந்த கைபோலக் குவிந்த காந்தள் அரும்புகள் தோன்றின (பரி. 20 : 98). துடிக்கொட்டும் கணவன் எழுப்பும் தாள ஓசைக் கேற்ப முததுமாலை அசைய ஆடுபவளது அழகு வாடையால் உளரப்பட்டுத் தனது ஆடையும் அணிகலனும் அசைய ஆடுவதொரு பூங்கொடி உளதாயின, அதன் அழகை ஓசையும் (பரி. 21: 59-63). காற்றாகிய நட்டுவன் மெல்லிய கொத்துக்களையுடைய பூங்கொடியைக் கண்டோர்க்கு விருப்பம் வருமாறு ஆடச் செய்தான் (பரி. 22: 42, 43).

2. நுகிற்கொடி. தாழசடைப் பொலிந்த அருந்தவத்தோன (செவன) ஊர்தியாகிய ஆனேறு, சீர்கெழு

கொடியாகவும் - துகிற்கொடியாகவும் - அமைந்தது (புறம். 1: 3, 4). பலயாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் கொல்களிறற்றின்மேல் எடுக்கப்பட்ட கொடி விசம்பை நிழல செய்யும் (புறம். 9: 7,8). உயர்ந்த மதில் ஏந்துகொடியை யுடையது (புறம். 17: 27). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கொடியாற் பொலிந்த தேரினை உடையவன் (புறம். 24: 23). 'சோழன் நலங்கிள்ளி, பரிசிலர் சுற்றத்தின் அடுகலத்தை நிறைக்கும் பொருட்டு விலையாக நெடுங்கொடி கட்டியுள்ள வஞ்சி நகரையும் தருவான் (புறம். 32: 1, 2). குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மலையை யொக்கும் மழகளிறற்றின்மேல் வாளைத் தடவுங் கூறுபாட்டை யுடையன போல விரவின பல நிறத் தையுடைய கொடிகள் அசைந்து தோன்றும் பரந்த படையை யுடையவன் (புறம் 38: 1-4). உறையூரை முற்றியிருந்த நலங்கிள்ளியையும் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியையும் சந்து செயலிக்கும் கோலூர் கிழார், 'நும செயல் நுங்குடித்தத் தக்கதொன்றன்று; கொடியாற் பொலிந்த தேரையுடைய நும்மைப் போலும் வேந்தர்க்கு உடம்பு பூரிக்கும் உலகையைச் செய்யும் இம்மாறுபாடு' என அவர்க்கு அறிவுரை கூறிப் போரைத் தவிர்க்க முயன்றார் (புறம். 45 : 7-9). கடிய சினத்துடன் கூடிய கொல்களிறும் வீரைந்த செலவினையுடைய குதிரையும் நீண்ட கொடியினை உடைய தேரும் வீரரும் என்ற நாலவகையான மாட்சிமை பெற்றது படை (புறம். 55: 7-9). வென்றியை விரும்பும் மாயோன் நீலமணி போலும் திருமேனியையும் வானுற வோங்கிய புட்கொடியையும் (கருடகொடியையும்) உடையவர் (புறம். 56: 5, 6). கொடி எடுக்கப்பட்ட பாசறையில் வேந்தரது கொலையானை புண்பட்டு வருந்தும் (புறம். 69: 9). மோரியர் விண்பொரு நெடுங்குடையையும் கொடியணிந்த தேரினையும் உடையவர் (புறம். 175: 6). மன்னர் கொடி நுடங்கும் உச்சியினை உடைய தேரினர் (புறம். 197: 2). கிள்ளி வளவன் கொடிநுடங்கு யானையுடையவன் (புறம். 228 : 10). வென்வேல் நெடுந்தகை சீறார்க் குடியுமாவான்; கொடியெடுத்து நிறையழிந்து எழும் தானைக்குக் காவலுமாவான் (புறம். 314: 5-7). மன்னர்க்கு மகள் மறுத்த தந்தை கணைய மரத்தைக் குறுக்கிட்டு அமைத்த திண்ணிய கதவினையும் அரைத்த மண்ணாலமைந்த டிதிலினையும் நாள் தோறும் பெற்ற வெற்றிக்கு அறிகுறியாக எடுத்த நாட்கொடியையும் உடையவன் (புறம். 341: 4,5). பணைத்தாள் யானையும் கொடி நுடங்குமிசைய தேரும் மாவும் படையைமை மறவரொடு நெருங்கி

நால்வகைப் படைகள் கடல் போன்று தோன்றின (புறம். 351: 1-4). விசய வெண்கொடி (புறம். 362: 5). கொற்ற வெண்குடைக் கொடித் தேர் வேந்திர் (புறம். 367:14). இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பலவாகிய யானைக்கூட்டத்தோடு வெல்கொடி நுடங்கும் படையை யுடையவன் (பதி.14:16,17). பல வகைக் கொடிகளின் நிழலில், பொன்னை மிகுதி யாக வுடைய கடைவீதி அமைந்திருந்தது (பதி. 15: 19). பல்யானைச் செல்கெழுக்குடுவன் பெரிய மலையின் பக்கத்தினின்றும் ஒழுகும் அருவியைப் போல் விளங்குகின்ற கொடியசையத் தேரைப் பகைவரின நாட்டிடத்துச் செலுத்தினான் (பதி. 25: 10-13). கொடித்தேர் அண்ணல் (பதி. 33:1). நெடுங் கொடியை யுடையது தேர் (பதி. 34:5). கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குடுவன், நிலத்தைப் புடைப் பதைப் போன்ற முழக்கத்தோடு வானத்தைத் துடைத்து மிக உயர்ந்த வெல்லுகின்ற கொடிகள் அசையும் தேரேறிச் சென்று அமர் புரிந்து வென் றான் (பதி. 44:1-3). கடல்பிறக் கோட்டிய செங் குடுவன் நாட்டுத் தெருவிலுள்ள மாடத்தில் காற்றிடத்தே விளங்குகின்ற கொடிகள் மலையின் மேலிருந்து வீழ்கின்ற அருவியைப் போலக் காட்சி யளித்தன (பதி. 47:3,4). விளங்குகின்ற கொடி அசையும்படி போர்க் களத்தில் தேர் மறிந்து சுழன்றது (பதி. 49:5;81:7). குடவர் கோமானாகிய நெடுஞ்சேரலாதன் வடவர் அஞ்சதற்குக் காரண மான வான்தோய் வெல்கொடியை யுடையவன் (பதி. ப. 5:1,2). கொடிகள் அசைகின்ற நிலையை யுடைய கொல்களிறுகள் மிடைந்து நின்றன (பதி. 52:1). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் களிறு மேம்பட்ட எடுத்த கொடி தன் மீது அசையப் பகைவர் கதவு காணின் பாய்ந்து தாக்குவதல்லது அடங்கி நில்லாது (பதி. 53:20,21). ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் குடவர் கோவும் கொடித் தேர் அண்ணலு மாவான் (பதி. 55:9). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் பகைவரைக் கொன்றமை யால் வெற்றி குறித்து எடுத்த கொடி விண்ணிலே அசைந்தது (பதி. 67:5). வீரர் பகைவேந்தர் ஏறிச் செல்லும் யானையினது வெண்கோட்டைக் கொடி நுடங்கும் கள்ளுக்கடை சென்று கள்ளுக்கு விலை யாகக் கொடுத்து அதனைப் பெற்றுண்டு மகிழ்வார் (பதி. 68:9-11). மலைபோன்ற யானைமேல் வான ளாவ எடுத்த வெற்றிக்கொடி வரைமிசை யருவி போல இடந்தோறும் அசைந்து விளங்கியது (பதி. 69:1,2). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை 'கொடித்தேர்ப் பொறைய' என்று விளிக்கப் பெறுகின்றான் (பதி. 73:11). பெருஞ்சேர லிரும்பொறையே, நின் பகை

வர்தம் கடும்பரி பூட்டப் பெற்ற நெடுந்தேரின் மீது அசைகின்ற கொடிகள் இனிப் பகைமுனை நில வெல்லையில் தோன்றா என அரிசில்கிழார் குறிப் பர் (பதி. 80:12-17). பல்வகைக் கொடிகள் அசை கின்ற வலியினையுடைய பகைவரது போர்களை அழித்த சிறப்புடையன இளஞ்சேரலிரும் பொறை யின் யானைகள் (பதி. 82:3,4). நீண்ட கூதிர்ப் பாசறையில் தேர்க்கொடி நுடங்கியது (பதி. 82:8,9). கார்காலத்து மழை முகிலின் முன்னே கொக்குகள் ஒழுங்கு குலைந்து எழுந்து நீளப் பறக்கும் தோற்றம், போர் யானைகளுடன் மிடைந்து வரும் கிடுகுப் படையொடு தேறிற் கட்டிய கொடி யசைந்து வரும் காட்சி ஒத்தது (பதி. 83:1-4). கொடிகள் அசைகின்ற வெல்லுதற்கரிய மதில்களை எண்ணின், அவை அளவிடற் கரியன (பதி. 84:8). பாசறையில் உலாவுகின்ற களிறுகளின் மேல் நின்ற வெல்கொடிகள் அசையும் (பதி. 88:17). கொன் முனைக் கொடியினம் (பதி. தி. 2:5). 'வஞ்சி யாது எதிர்நின்று அடுகின்ற வெற்றியை யுடைய கோழி மேலாய் நின்ற கொடி நெடுங்காலம் வாழக்' என்று சோலையில் சூரரமகனிர் பாடி யாடினர் (முரு. 38-41). மதுரையில் போரை வென்று விரும் பிக் கட்டின சேயநிலத்தே சென்றுயர்ந்த கொடி விளங்கியது (முரு. 67). பல பீலிகளையுடைய மயில செவ்வேளின் ஆணையினாலே வென்றெடுத்த கொடியிலே யிருந்து அகவும் (முரு 122). பல வரிகளை யுடைய வளைந்த சிறகினைக் கொண்ட புள்ளினை (கருடனை) அணிந்த நீண்ட கொடியையுடைய செல் வன் திருமால் (முரு. 150,151). ஊர்தோறும் எடுக்கும் தலைமை பொருந்திய விழாவினகண வாரணக் கொடியை நிறுவினர் (முரு. 219,220). மாட்சி மைப்பட்ட தலைமையினை உடைய கோழிக் கொடி யோடே உருகெழு வியனகரை அமைவரப் பண்ணி னார் (முரு. 227,244). வெற்றி பெற்ற படையினர் வெல்கொடியை எடுத்து வெற்றி தோன்றக் கொம் பும் சங்கும் முழங்கினர் (முல்லை. 91,92). பெரிய மரக்கலத்தில் நெடுங்கொடி பாய்மரத்தின மேலே ஆடும் இயல்பினது (மது. 79,83). கோயில்களுக்கு விழாக்களை நடத்திப் பல அழகிய கொடிகளைக் கட்டினர் (மது. 366). தண்டத் தலைவர் அரசனேவ லாற் சென்று அரிய மதிலைக் கைக் கொள்ளுந தோறும் நலம் பெறு புனை கொடி நட்டனர் (மது. 367,368). வீரர் வேற்படையோடே சென்று பகை வரைக் கொன்று தமக்குப் புகழை யுண்டாக்கி விறல்சால் நன்கொடி எடுத்தனர் (மது. 369-371). அங்காடி வீதியில் கள்ளினது களிப்பு மிகுதியைச் சாற்றும் கொடி இருந்தது (மது. 372). பல வேறு

பட்ட அங்காடியில் கல்வி. கொடை, தவம் முதலிய வற்றின் சிறப்புணர்த்தும் திரட்சியை யுடைய கொடிகள் எடுக்கப்பெற்றன (மது. 372, 373). மலையை நடுவே வெளியாகத் திறந்தாற் போன்றமைத்த ஓங்குநிலை வாயில் வழியே வென்றி கொண்டெழும் கொடிகளோடே யானைகள் சென்று புகும் (நெடு. 87, 88). மலைகளைச் சேர்ந்து இந்நிலையில் கிடந்தாற் போன்று அரண்மனையில் பலவிடத்தும் பன்னிறக் கொடிகள் விளங்கின (நெடு. 108, 109). இல்லுறை தெய்வம் மகிழ் மலரணிந்த மனைவாசலில் பலர் தொழும் கொடிகள் அமைத்தனர் (பட். 159, 160). கால்கள் நட்டு வைத்த கவிந்த சட்டங்களின் மேலே நட்டு வைத்த வெள்ளிய துகிற்கொடிகள் அசைந்தன (பட். 167, 168). காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பல்கேள்வித் துறைபோகிய தொல்லாணை நல்லா சிரியர் சொற்போர் செய்யக் கொடிகள் எடுத்தனர் (பட். 169-171). புகார்த துறையின முன்னே நிறைந்திருக்கும் நாவாயில் நட்ட பாய் மரத்தின மேல் கொடி கட்டப் பட்டிருந்தது (பட். 173-175). கள்ளுண்பார் பலருஞ் செல்லும் மனைகளிற் சிறப்புடைக் கள்ளின விலைக்குக் கட்டின கொடியோடே ஏனையவற்றிற்குக் கட்டின கொடிகளும் மிகக் கலந்திருந்தன (பட். 179-181). நன்னனது மலையினின்றும் விழுகின்ற அருவிகள் வென்றுயர்கின்ற கொடிபோல் தோன்றும் (மலை. 581-583). கொய் சுவல் புரவி பூண்ட கொடி எடுத்த தேரினை உடையவன் ஆலங்கானத்தமா வென்ற செழியன் (அகம். 36:13, 14). கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன் (அகம். 57:14). மூதூரில் உள்ள அங்காடிகளில் கட்டிய நீண்ட கொடிகள் அசையும் (அகம். 83:7). மருதநிலங்கள் சூழ்ந்த மதிலில் கொடிகள் நுடங்கும் (அகம். 84:14). நாவாயில் நெடுங்கொடி அசையும் (அகம். 110:18). அரச யானை கொண்ட துகிற்கொடி போல ஓடை என்னும் குளத்துள்ள ஞெழை மரத்தின மீது பின்னிய சிலம்பியின் கூடு மேற்காற்றால அசைந்தது (அகம். 111:3-6). வான தோய் மதிலில் நெடுங்கொடி நுடங்கும் (அகம். 114:9). கள் மிகக் தெருவில் நீண்ட கொடிகள் அசையும் (அகம். 126:10). செழியனின் கூடல் மறுகில் கொடி நுடங்கும் (அகம். 149:13, 14). மயிற்கொடியினை உயர்த்திய இடையறா விழவினைக் கொண்ட நெடியோன (முகுண) குளறும் கூடலின் மேற்பாலுள்ளது (அகம். 149:14-16). பசும்பூண் பாண்டியனது களிற்றினமீது எடுத்த வெல்லும் கொடியை ஒப்ப நெடுவரையிலிருந்து அருவி வீழும் (அகம். 163:21-24). நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவு மலி பாக்கம் (அகம். 196:1). வெல்லும் கொடியினை யுடைய விரையும்

காற்றையொத்த புனைதேரினை யுடையவர் கோசர் (அகம். 251:6, 7). மேகங்கள் யானைகளை ஒப்பன வாகி வலமாக எழுந்து கோலினகண் நிமிர்ந்த கொடிபோல மின்னியது (அகம். 278:1-4). அட்டவாயில் எனனும் ஊரிடத்தே யுள்ள செல்வர் தேர் குழித்த தெருக்களில் நெடுங்கொடி நுடங்கும் (அகம். 326:3-5). யானைப் போர் நிகழும் பாசறைக்கண் வென்றி முரசம் போர்க்களத்தே ஒலிக்க வேந்தனும் வென்று கொடியை உயர்த்தினன் (அகம். 354:1-3). பெரிய மலையினின்று ஒழுகும் நீண்ட வெள்ளிய அருவி நெற்றிப் பட்ட மணிந்த யானையின மீது தூக்கிய, அசையும் வெண்துகிற கொடியினை ஒக்கும் (அகம். 358:12-14). வெறியாட்டெடுப்போர் கடம்பின்கட் கொடியினைக் கட்டி மாலை சூட்டி, வாசசியங்களைக் கொண்டு நெடுவேளைப் பாடும் பாட்டிற்கு ஏற்பக களம் சிறப்ப மெல்ல ஆடுவர் (அகம். 382:3-7). நன்னன கொடியணிந்ததேரினையும் பொன்னாலாய பூண்களையும் உடையவன் (அகம். 396:1, 2). நெடிய கொடிகள் நுடங்கும் கடைத்தெருக்களையுடைய பழைய ஊரின் கண உள்ள செல்வனின் மகன் தலைவன் (நட. 45:4, 5). இடி முழங்கும் நள்ளிருளில் நடுயாமத்திலே கொடி நுடங்கினார் போன்று மேகம் மின்னி மழை பெய்தது (நட. 68:8, 9). கிளளிவளவனுக் குரிய அம்பர் என்னும் நகரில் அழகு செய்யப்பெற்ற உயர்ந்த கொடிகட்டியிருந்தது (நட. 141 : 9, 10). சோழர்க் குரிய ஆர்க்காடு கொடி நுடங்கும் தெருக்களையுடையது (நட. 227:5, 6). யானை பகைவரின் வெற்றிக் கொடி உயர்த்திய அரணத்தை அழித்தது (ஐங். 429:2-4). கூற்றுவனை யொத்த வேறபடையினை யுடைய தலைவர் புகழ் வளர்கின்ற உயர்ந்த கூடலிலே நெடிய வெற்றிக் கொடிகளைக் கட்டும்படியாகப் புகுந்தார் என்று தோழி கூறிப் பருவங்கண்டழிந்த தலைவியைத் தேற்றினாள் (கவி. 31:24, 25). காமன கொடியாகிய மகரம் பொறித்த மோதிரத்தைத் தலைவனின் சிறுவன கையில் பரத்தை இட்டாள் (கவி. 84 : 23 - 25). 'இழையணிந்த கொடியினை யுடைத்தாகிய திண்ணிய தேரினையும் மணிகட்டின இனமாகிய யானையினையும் உடையாய் என அரசனாகிய தலைவனைச் சான்றோர் விளித்தனர் (கவி. 99:7). திருமால் தம் கையில் ஏந்தியுள்ள சங்கு, அவருடன பொர வந்த அவுணரின் கொடிகள் அற்று முறிந்து வீழவும் அவாதம் செவிகள் செலிடுபட்டுப் போகவும் முடிகள் அதிரவும் நிலை தளர்ந்து நடுங்கவும் இடிபோல முழங்கியது (பரி. 2: 36-40). திருமால் சிவந்த அலகினையுடைய உவணம் (கருண) எழுதப்பெற்ற உயர்ந்த கொடியை உடைய

வர் (பரி. 2:60). தன் தாயின் துன்பமகற்றிய புள்ளினை (சுருணை) ஒங்கி உயர்ந்த கொடியினிடத்தே உடையவர் திருமால் (பரி. 3:17,18). திருமால் சேவலோங்கு உயர்கொடியை (சுருட்கொடியை) உடையவர்; சேவலோங்கு உயர்கொடியை உடைய திருமாவின் உயர்கொடி ஒன்று பனை; அவரின் மற்றொரு கொடி நாஞ்சில்; பிறிதொரு கொடியானை; இங்ஙனம் பல கொடிகள் உளவேனும் அவரின் ஒன்றாக உயர்ந்த (சுருட்க்) கொடியை அக்கொடிகள் ஒத்தல் இல்லை (பரி. 4:36-41). திருமாவின் கொடி மேல் இருக்கும் கருடன் எறிந்தெடுக்கும் இரை பாம்பாகும் (பரி. 4:48). செவ்வேன் பகைவரை வென்று வெற்றிக்கு அறிகுறியாக எடுத்த (சேவல்) கொடியாலே பெருமை பெற்றவர் (பரி. 9:80). கிடை முதலியவற்றால் செய்த வாள், குந்தம் முதலிய படையேந்திய மகளிரும் மைந்தரும் கொடியை உடைய திண்ணிய தேரில் ஏறி வையைக் கரை அடைந்தனர் (பரி. 11:50,51). புள் (சுருடன்) எழுதிய புனை கொடியை உடையவர் திருமால் (பரி. 13:4). பலவாகிய நிறம் அமைந்த விரிந்த சிறகினை யுடையதும் பாம்பினது பகையும் ஆகிய கருடனைக் கொடி எனக் கொண்ட கோடாச் செவ்வன் திருமால் (பரி. 13:38,39). 'சேவலோங்கு உயர்கொடிச் செவல்' எனத் திருமால் விளிக்கப் பெறுகிறார் (பரி. 13:41). 'புள்ளணி பொலம் கொடியவை' எனத் திருமால் போற்றப் பெறுகிறார் (பரி. 15:56). கொடியணிந்த தேரானுக்கு (பாண்டியனுக்கு) உரியது வையை (பரி. 16:47). திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள செவ்வேளை வழிபடச் சென்றோர் இசைக்கருவிகளும் நறுமணப் பொருள்களும் அகிற்புகையும் கொடிகளும் ஆகிய இவற்றை ஏந்திச் சென்றனர் (பரி. 17:5,6). ஏனைய அரசருடைய குதிரை பூட்டிய தேர்களாலே சூழப்பட்ட கொடித்தேர்ப் பாண்டியனுக்குரிய நகரம் கூடல் (பரி. 17:45). செவ்வேன் புள் (சேவல்) எழுதிய உயர்ந்த கொடியினை உடையவர் (பரி. 17:48). செவ்வேளாகு குரிய கோழிச் சேவல் எழுதப்பெற்ற கொடியினை ஏற்றுதற்குரிய யானையின் மத்தகம் குங்குமத்தால் புனையப் பெற்றது (பரி. 19:85,86,91). 'பகைவரை வென்ற வெற்றியாலே கோழிக் கொடியை அழகுறச் செய்த செவல்' எனச் செவ்வேளை நல்லச்சுதனார் விளிப்பர் (பரி. 21:17). கொடி கட்டிய தேரையுடைய பாண்டியனாகுரியது மதுரை (பரி. தி. 8:3;10:3).

3. ஒழுங்கு. செந்நெற்கதிரால் வேயப்பட்ட, மெல்லிய கரும்பாற் கட்டப்பட்ட கொடி - ஒழுங்கு - பொருந்திய கூரை விழாக்கொண்ட களம்போல வேறுவேறாகப் பொலிந்து தோன்றியது (புறம். 22:

14-17). ஊர்தொறும் மீன் சுடுகின்ற புகையினது நெடிய கொடி வயலிடத்து மருதினது வளைந்த கோட்டைச் சூழும் (புறம். 52:9,10). பகைவர் நாட்டில் ஒருகாலத்தும் வளப்பம் குன்றுதலையறியாத பெரிய மருதநிலங்களை நிறமும் கொடியும் உடைய எரியுண்ண நாடெனும் பெயர்போய்க் காடெனும் பெயர் உண்டாயிற்று (மது. 154-156). குதிரை கொடிபடு பிடரியினையும் இடுமயிரினையும் உடையது (மது. 391). குலமகளிர் கண்பொர எறிக்கும் மின்னுக்கொடி ஒப்பச் சிலம்பு முதலிய அணிகலன் ஒலிப்பச் சென்று காலையில் கதவா'களைத் திறந்தனர் (மது. 665-667). காட்டிடத்து இலையிலவாய் மலர்ந்துள்ள அருமபில்லாத இலவம் பூக்கள், மகளிர் கூட்டம் மகிழ்ந்து கூடி எடுத்த அழகிய (கார்த்திகை) விளக்கின் நெடிய கொடி போலத் தோன்றின (அகம். 11:2-5). கண்ணகன் விசும்பில் மேகம் சினந்தெழுந்து பொறிவீடுகின்ற கொள்ளிபோல கொடிபட மின்னி நள்ளிரவில் படுமழை பெய்தது (அகம். 108:6-8). தேககு மரங்களின் காயந்த இலைகள் உதிர்ந்து கிடக்கும் பகமலை யிடத்துக் காயந்த தூறுகளிற் பிறந்ததும் காற்றினால் வளர்ந்தோங்கியதுமான மிகக் தீயின் ஒளி மிக்க நீண்ட கொடி மேலே எழுந்து குகைகளில் முழங்கும் (அகம். 143:4-7). விசும்பில் தீயின் கொடியை ஒத்த மின்னல மேகத்தைப் பிளந்து கொண்டு அசைந்து சென்றது (அகம். 162:3,4). தேராழி நுண்ணிய மின்னுகின்ற கொடிபோன்று பசிய பயிர்கள் அழிய விரைந்து செலுதப்பெற்றது (அகம். 254:13,14). வெலபோர் வழுதி வென்று செல்லும் போரில் தூக்கிய கொல்லும் புகழ்வாய்ந்த வேல் போலக் கொடிபட மின்னி மழை பெய்தது (அகம். 312:12-14). வண்டுகள் தேன் உண்ணுதற்கு வந்து வீழும்படி, மலர்ந்த கொடியினரைத் தழையிடை இட்டுத் தலையணிகளுடன் மகளிர் கதுப்பினை ஒப்பனை செய்தனர் (குற. 21:1-3). கொன்றை மரங்கள் வம்ப மாரியைக் காரென மதித்துப் பருவம் வாரா அளவை கொம்புசேர் கொடியிணர் ஊழ்த்தன (குற. 66). அறுமீன் (கார்த்திகை நாளின்) பெயராலே பெயர் பெற்ற அறஞ்செய்வதற் குரிய திங்களில் எடுக்கப்பட்ட விளக்குகளின் நெடுங்கொடி போலக் கோங்க மலர்கள் காட்டினை அழகு செய்தன (நற். 202:9-11). காட்டுத் தீயின் கொடி படர்ந்து அகத்திடப் பெற்ற செவ்விய மலை தலைவனின் கூடர் பூண் விளங்கும் ஏந்தெழில் மார்பிற்கு உவமை (ஐங். 353:1,2). இடி படிதலுற்று நெருப்பை யுமிழ்ந்து ஒலிக்கும்,எங்கும் கலந்த பெயலாலே இருண்ட நடு

நாளில் கொடி விட்டு மின்னல உண்டாகியது (கலி. 41:5,6). பலவேறு நிறமுடைய ஏறுகளைத் தொழு வினுள் விடுத்து ஆயர் புகையிட்டனர்; கொடிப்பட்ட புகை சூழ்ந்த அததொழு மழை ஒருங்கு திரியும் மலையைப் போன்று காட்சி தந்தது (கலி. 103:20,21). இராக்காலத்து இடியை உமிழ்கின்ற மேகத் திருளைப் போடும் கொடி மின்னலை வாங்கிக் கொள்வேன் என்று ஒருவன் விரும்பின அததன்மையளாய்த் தலைவி உள்ளாள்' என மடலேறும் தலைவன் சான்றோரிடம் கூறினான் (கலி. 141:17,18). இருண்ட முகில முழங்கிய சிகரமும் அதனகண் தோன்றிய கொடி மின்னலும் செவ்வேளின் ஓடையுடைய களிற்றை யொக்கும் (பரி. 18:23-27). முகிலில் தோன்றும் கொடி மின்னுப் போல ஒளிவீசித் திகழும் பொற்றகட்டினை இடையிடையே அறல்படும்படி இழைத்துத் தலைக்கோலம் சமைத்தனர் (பரி. 21:54-56).

4. நீட்சி. ஒருநரி ஏற்றை கொடியாக - நீட்சியாக - ஒழுகிய குருதியுடன் தொங்கிக் கிடந்த சூடலைக் கடித்து வரிகளை யுடைய மரல் பொருந்திய நெறியில் கள்ளி நீழலில் கூக்குரலிட்டுத் தங்கி யிருந்தது (அகம். 337:14-17). தன்னால மறத்தற் கரிய தலைவி, தழுவல்தில் வீரையுடையள்; காமர் வனப் பினள்; குவிதலையுடைய மெனமுலையள்; கொடிக் கூந்தலன் எனப் பாங்கற்குத் தலைவன் உரைத்தான் (குறு. 132:1-3). கொடிப்பூ வேழம் (கொறுக்காந் தட்டை) தீண்ட அயலிலுள்ள பிஞ்சு ஈனற மாமரத்தின் இளந்தளிர் நுடங்கும் (ஐங். 114.1,2). கழனிப்பூரன் மகளாகிய தலைவி கரும்பின் பூவால் தொடுக்கப் பெற்ற கொடி மாலையினை உடையவள் (ஐங். 91:3,4).

5. தீக்கொழுந்து. இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன பகைவர் நாட்டை அழிக்கக் கொளுத்திய தீ காற்றுப் பொருதலால் கொடி - தீக்கொழுந்து - விட்டெழும் குருஉப் புகை பிசிராக உடைந்து பரந்து அதனை உருவறக் கெடுத்துத் தொலகவினை அழித்தது (பதி. 15:6-8). சூறாவளி வெப்பமுறச் செய்த கொடிவிடு மிக்கதி மூங்கிலை ஒலியுண்டாகத் தாக்கிப் பககங்களில் எழுந்து மலையடுக்கங்களிற் பரந்தது (அகம். 47:4-6).

6. கீழ்த்திசை. 'சான்றிர், கொடியிசை - கீழ்த்திசைககண் - தோன்றின பொய்யற்ற நன்மக்கள் உயர்த்துப் புகழ்ந்த, மாசற்ற ஞாயிறறின மண்டிலத்தை யான வாங்கிக் கோடறகு விரும்பின அததன்மையளாயத் தலைவி உள்ளாள்' என மடலேறும் தலைவன் கூறினான் (கலி. 141:11,12).

ஞாயிறு கொடியிடத்து மலைமீது வந்து தோன்றிப் பின்பு கொதித்துப் பரந்து தான கொண்ட கோடைக்காலத்திலே போதற்கு அரிய வழியென்று கருதானாயத் தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (கலி. 150.15,16).

7. தொய்யிற்கொடி - மகளிர் தம்தோள் முதலிய வற்றில் எழுதப்பெற்ற கொடி - தொய்யிற்கொடி - ஒன்றோடொன்று கலந்து அழியுமாறு நெருங்கி வையையைக் குறுகினர் (பரி. 6:15).

கொடிச்சி - குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண். கொடிச்சி - குறிஞ்சி நிலத்துப்பெண்-மயிர்ச்சாந்து பூசப்பெற்ற கூந்தலை அசைவளி புகுந்து உலர்த்தத் தழைத்து நீண்ட அக கூந்தலைக் கையாற் கோதிக்கொண்டு பெருவரையின பக்கத்தே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட அதனைக் கேட்ட கனிந்து தான கொண்ட தினைக் கதிரினையும் உட்கொள்ளாது நின்ற நிலையினின்றும் பெயராது துயில் வரப்பெறாத பைங்கண் துயிலப் பெற்று உறங்கும் (அகம். 102.3-9). கானவரது தங்கையாகிய அழகிய மூங்கிலினை யொத்த மென்றோளிளையும் ஆயிதழ் மழைக் கண்ணினையும் அசையும் இயல்பினையும் உடைய கொடிச்சியை அருள் செய்தா யாயின நும் இனிய ஊர்க்கு வரைந்து செல்வாயாக எனத் தோழி தலைவனிடம் உரைத்தாள் (அகம். 132:5-8,14). கானவன் வித்திய திணையைக் காக்கும் புறத்தின் கண்ணே தாழ்ந்த அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையும் மெலிந்த சாயலையும் உடைய கொடிச்சியினது திருந்திழை அல்குற்தத் தழைமுடையை யளித்து அசோகினது பெருத்த அடிமரம் ஒழிந்து நின்றது (குறு. 214:1-5). தன் தமையன்மார் ஆண்மானின் கழுத்திலே குத்திக் குருதியோடு பறித்த சிவந்த திரட்சியை யுடைய அம்பு ஒன்றையொன்று மாறு பட்டாற போன்ற மைபுண்ட கண்களையும் மணம் வீசுகின்ற கருங்கூந்தலையும் உடைய கொடிச்சியின் தோள்களை மீட்டும் ஒருகால் தழுவதலும் இயையுமோ எனத் தலைவன் பாங்களை வினவினான் (குறு. 272). முள்ளெயிற றினையும் அமிழ்தம் ஊறும் செவ்வாயினையும் அகிலும் ஆரமும கமழ்கின்ற அறல் போன்ற கூந்தலினையும் பேரமர் மழைக்கண்ணினையும் உடைய கொடிச்சியின் முறுவலோடு செருக்கின் நோக்கினை நினைத்துப் பாப்பேன் போலவேன் என்று தலைவன் தோழியிடம் தனக்கும் தலைவிக்கும் முன்னுள்ள நட்பினைக் குறிப்பாக அறிவித்தான் (குறு. 286). தினையிடத்துப் படியும் கிளி களை ஒட்டுகின்ற கொடிச்சியின் கையிடத்துள்ள

கிளிகடி கருவியின் இசையோடு பொருந்திய தாளத்தை அவளது பாட்டென்று கருதிக் கிளிகள் திணையினின்றும் எழாதிருக்க அதன் பொருட்டுப் புலந்தழுத அவள் கண்கள் சாரறபைஞ்சுனையிற் பூத்த குவளையின் வண்டு பயிலும் பல்லிதழ் கலைநது மழைத்துளியினை ஏற்ற மலர்களைப் போன்றன (குறு. 291). கானவர் தங்கையாகிய பெருந்தோட் கொடிச்சி இருந்த ஊர், நேரிழை மகளிர் அகலறையில் செந்தினை பரப்பிச் சுணையிற் பாயும் சோர்வினை நோக்கிக் கிளையினின்றும் இழிந்த மந்தி தன பார்ப்போடு அததினையைக் கவரும் மலையினிடத்தே பொருந்தியது (குறு. 335). திணையை உண்ணுகின்ற கிளியை ஓட்டும் கொடிச்சியின் கையிலுள்ள குளிர் எனனும் கருவி சிலம்பைப் போல ஒலிக்கும் (குறு. 360, 5-7). மலைப் பக்கத்திற் கொடிச்சி காககும் பைந்தினைக் கதிர்களை மந்தி கவரும் (நற். 22:1, 2). 'நன்னடைக் கொடிச்சி, யான் கொண்ட காமநோயும் அதனாலாய மெய்யின் தளர்ச்சியும் ஒழியுமாறு முயங்கிக் கிடந்த மூங்கில் போலும் வனப்புற்ற தோளையுடைய ஆதலின் முருகனைக் கலந்துடன் சென்ற வள்ளி போல எம் சிறுகுடிக்கண் நீ எனனுடன் வருதியோ; நின் வடிவின் ஒளி கண்ணில் வீசுதலான யான் நின்னை நோக்குதலை ஆற்றேன்' என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறினான் (நற். 82:1-5, 11). சாரலில கானவன் எய்து கொணர்ந்த முட்பன்றியின் கொழுந்தசையைத் தேன் கமழும் கூந்தலையுடைய கொடிச்சி மகிழ்ந்து ஏற்று அதனைக் காந்தளஞ் சிறுகுடியார்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பான் (நற். 85: 7-10). குன்றகத்தி லுள்ள சீறாரிடத்து வாழும் மணங்கமழும் கூந்தலை யுடைய கொடிச்சியின் கையகத்தது தலைவனைப் பிணித்த அவன் நெஞ்சம் (நற். 95: 7-10). மலையகத்துள்ள திணையிடத்து வீழும் கிளிகளை ஓட்டும் பொருட்டுக் கொடிச்சி, நீ கிளிகடி கருவியாகிய தட்டையைக் கைக்கொண்டு புனத்துக்குச் செல்வாயாக' என்று தாய் மகளிடம் கூறினாள் (நற். 134:3-6). தான் செயத குறியிடத்து வந்தது, இனிய கூறி. ஏற்றினைப் பிரியும் மடப் பிணை போல தான் வேறாகப் பிரிந்து சிறுகுடியிடத்துப் பெயரும் கொடிச்சியின் செல்புறம் நோக்கித் தலைவன் வருந்தினான் (நற். 204:8-12). 'யாம் குறவர் மகளிரேம்; குன்றுகெழு கொடிச்சியேம்; எம்முர் இம்மலையினகத்தது; நீ நின் ஊர் செல்லாது எம்முரையடைந்து கள மாந்தி வேங்கை முன்றிலிற குரவையும் கண்டு செல்வாயாக' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (நற். 276:4-10). 'கிளிகடி கருவி பொருந்திய கையையுடைய கொடிச்சியே'

நீ மனையகம் செல்வாயாக' என்று நல்ல இனிய மொழிகளைக் கூறிக் கானவர் மெல்ல விளைந்த திணைக்கதிரைக் கொய்யத் தொடங்கினா (நற். 306.3-5). தன் தந்தையின் மேகந்தவழும் கரிய மலைவளம் பாடிக் கொடிச்சி ஐவன் வெண்ணெலலைக் குற்றும் மலைநாடனாகிய தலைவனோடு மலையின் அருவியாடி வேங்கையில் அமைத்த பரண் மீதேறித் திணைப்புனம் வரும் கிளிகடிந்தான் (நற். 373:3-8). வேங்கையின் தாழ்ந்த கிளைமீது மறைந்திருந்து குரங்குக்குட்டி கொடிச்சியின் கையிலிருந்த தேன்கலந்த தீம்பாலைக் கவர்தலின் அவளின் எழுதெழில் சிதைய அழுதகண்கள் குடவாயி விடத்துக் கிடங்கினகண் தண்ணென் மலர்ந்து மழைநீரை ஏற்ற நீலமலர் போன்றன; மேலும் பாற்கலம் பறிகுப் பட்டதற்கு ஆறறாது அழகிய வயிறறிலே அடித்துக் கொள்ளுதலின் அவளுடைய செவ்விரல்கள் பொதியில் எனனும் மலையிடத்துப் பூத்த காந்தளின் கொழுமுனை போன்றன (நற். 379 4-13). 'குன்றக் குறவனின் காதன் மடமகளாகிய வண்டுபுடு கூந்தலினையும் தண்டழை ஆடையினை யுழுடைய கொடிச்சி, வளையலணிந்தவள்; முனை வாள் எயிறறன்; இளையளாயினும் அந்நதயரைத் தருபவள்' என்று தலைவன் தோழியிடம் கூறினான் (ஐங். 256). 'குன்றக் குறவனின் காதன் மடமகளாகிய அணிமயில் போன்ற அசைநடையினை யுடைய கொடிச்சியைத் தலைவன் பலரந்து கோடறகு விரும்புவானாயின், நாமும் இளையதது கொடுத்தனமாயின் நன்று, வரைவு வேண்டி விடுத்த பின்னும் நன்னுதலின் துயா அடையாது' என்று தோழி தமக்கொரத்தாள (ஐங். 258). 'புனக் தினகண் திணையும் விளைந்தன, திணையின் வீழும் பைங்கிளிகளையும் கடியான், ஆதலின் குன்றக் குறவன் காதன் மடமகளாகிய மென்றோளினையுடைய கொடிச்சியை ஆணிப் பெறுதற்கு அரிதாகும்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 260). 'ஒளியையுடைய அணிகலன்களையும் கரிய பலவாகிய கூந்தலையும் உடைய கொடிச்சி தன் பெருந்தோளாற செய்யும் புனங்காததல் தோழி வைத் தோற்றுவித்த கிளிகள், வெள்ளம் எனனும் பேரெண்ணை எலலையாகவுடைய ஊழிகள் பல கழியினும் நின்று வாழவன்வாகுக' என்று தலைவன் கிளிகளை வாழ்த்தினான் (ஐங். 281). பேரமா மழைக்கண்களை யுடைய கொடிச்சி கடியவும் சோலைச் சிறுகிளி சாரல புறத்துள்ள சிறுதினைக் கதிரை உண்ணும் (ஐங். 282.1-3). விருப்பம் வருதற்குக் காரணமான மெல்லியற் கொடிச்சி காத்தற்கு ஏதுவாகும்படி திணைப்புனத்தின் மீது பரவி வந்தது

நன்றே உதவி செய்த கிளிகளின் நன்மையைத் தெரிந்து என்ன கைம்மாறு செய்வோம் எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்கு உரைத்தான் (ஐங். 288). 'கொடிச்சியின் இன்குரலோசையைக் கிளியின் ஓசையெனக் கருதி அடுக்கத்தின்கண் வாழும் கிளிகளெல்லாம் தினைப்புனத்தில் வந்து படியுமென்று எமர் எம் தினைப்புனக் காவலைக் கடிந்தனர் போல்வர்; ஆதலின் நீ அவளை வரைந்து செல்வாயாக' என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 289). 'விளங்கிய மலர் மணக்கும் கூந்தலையுடைய கொடிச்சியால் நோக்கப் படுதலானும் கடியப்படுதலானும் கிளிகள், அறம்புரி செங்கோன்மையுடைய தலைவனைக் காட்டிலும் நனி சிறந்தன போலும்' என்று தோழி தலைவன் கேட்பக் கூறினாள் (ஐங். 290). கொடிச்சி காக்கின்ற திணையின் பெருங் கதிரினைப் பக்க மலையில் வாழும் மயில்கள் கவர்ந் துண்ணும் (ஐங். 296:1,2). 'மழை வரவினை யறிந்து மயில்கள் ஆடுதற் கிடனான பக்க மலை பொருந்திய நல்ல ஊரினை யுடைய அசை நடைக் கொடிச்சி எமக்கு அருள் புரியாளாயினும் யாம் அவளை நினைத்தலை ஒருநாளும் மறந்தறியேம்' என்று தலைவன் தோழியிடம் கூறினான் (ஐங். 298). அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையும் அசைந்த நடையினையும் உடைய கொடிச்சியின் கண்போல் மலர்தல் பைஞ்சுனையிற் பூத்த குவளைமலர்க்கும் அரிதாம்; அவளைப் போன்ற சாயலை உடைத்தாதல் மயிலுக்கும் அரிதாம் (ஐங். 299). கொடிச்சியின் கூந்தல் போல மயில் தன் அழகிய தோகையை விரிக்கும் (ஐங். 300:1,2).

கொடிச்சியர் - குறிஞ்சி நிலப் பெண்டிர். கொழுநரது மார்பிலே புலி பாய்ந்ததனான் உண்டான நெடிய பிளப்பையுடைய விழுப்புண்ணை ஆற்றுதற்குக் காவலென்று கருதி அறல் போன்ற கூந்தலையுடைய கொடிச்சியர் - குறிஞ்சி நிலப் பெண்டிர் - பாட்டினைப் பாடுவர் (மலை. 302-304). கூதிர்க் காலத்தில் இன்னிசையிடயோடு மிக்க மழை பெய்திட உயிரினம் துயின்ற நள்ளிரவில் ஆராய்ந்தெடுத்த அணிகளையும் தேன் நாளும் கூந்தலினையு முடைய கொடிச்சியரின் தந்தை காட்டு வேட்டையில் துயிலிடம் பெறாது புலித்தோற் படுக்கையில் இல்லிலே வந்து தங்கியிருப்பான் (அகம். 58: 1-6). கையிரண்டையும் குவித்துக் கொடிச்சியர் மலையைத் தொழுகின்ற கைகள் போல நறவினையுடைய கொத்துக்கள் அசையும் காந்தள் தன்னிடத்துள்ள தேன் ஒழுகும்படி அசையும் (கை. 40:11-13).

கொடிஞ்சி - தேர்த்தட்டின் முன் தாமரைப் பூவடிவில்

அமைக்கப்பெறும் தேருறுப்பு. 'யான் செல்க என்று கூறவும் செல்லாது என்னை நோக்கியவனாய்த் தன் நெடுந் தேரின் கொடிஞ்சியினைப் பற்றிக் கொண்டு தலைவன் நின்றனன்; இன்றும் என் கண் முன் நிற்பது அந்நிலையே' எனத் தோழி தலைவனைப் பற்றிச் செவ்வியிடம் கூறி அறத்தொடு நின்றாள் (அகம். 110:23-25). கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் (அகம். 230: 11; 320: 11; 334: 12). விளக்கமுறும் கொடிஞ்சி பொலிவுற்றுச் காண கடிவாளத்தினை ஆய்ந்து தேரினை விரைந்து செலுத்துவாயாக என்று வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 344:10,11). கொடிஞ்சி காண்க.

கொடிது - தீது. உலகத்தார் ஒன்றுபட்டு வழிமொழியக் கொடிதினை - தீதினை - போக்கிக் கோலைச் செவ்விதாக்கி ஆறிலொன்றாகிய இறையை உண்டு நடுநிலைமையைச் செய்து சுடர்நேமியான் உலகாண்டவர் வழிகாவல, எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 17:4-8). அவர் கூறலாகிய அணங்குற்ற கொடிது மொழிதலையே அறியும் பெண்டிர் கூறும் சொற்களைக் கேட்ட அன்னை, தலைவியை இல்லின்கண் காவற்படுத்தினள் (அகம். 20:11-13). நடுவுநிலை நீங்கிய அருளில்லாத அமைச்சன் தன் கருத்தைத் தோற்றுவிக்க, அது கேட்டுக் கொடிது குழந்த மன்னனது கொடுங்கோல் காய்வதுபோல ஞாயிறு காய்ந்தது (கை. 8:1-3).

கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார் - புலவர். கொடிமங்கலம் என்னும் ஊரினர். இவ்வூர் கோடிமங்கலம் என்று வழங்கப் பெறும் என்பர் ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார் (அ. க. பக். 508). நற்சேந்தனார் என்பது இப்புலவரின் இயற்பெயர். வாதுளி நற்சேந்தனார் என்பதனால் இவரை வாதூலகோத்திரத்து அந்தணராக இருத்தல் கூடுமெனக் கருதுவர் அபிதான சிந்தாமணி ஆசிரியர். அகநானூற்றில் இருபாடல்கள் (179,232) இவருடையன. இவர் அவ்விரு பாடல்களையும் தோழி கூற்றில் பாடியுள்ளார். பிரிவுணர்த்திய தலைமகனுக்குத் தோழி செலவழுங்கச் சொல்லிய துறையிலமைந்த பாலைத் தினைப்பாடலில் (179) அந்நிலப் புனைவு அழகுற அமைந்துள்ளது. கானல் நீர் ஓடும் கார்ட்டில் யானை கைநீட்டியும் வாய்திறந்தும் புனல் பெறாது புலந்து அந்நிலத்தே விட்டு அகல்வதும் கொடுவில் ஆடவருடைய நடுகல் நிலை பெற்றுத் தோன்றுவதும் குறும்பர் செய்யும் பூசலைக் களையுந ரில்லாததும் ஆகிய சுரநெறியில் போகத் துணிந்து தலைவியைப் பிரியக் கருதும்

தலைவனைத் தோழி செல்வமுங்குவித்தலாக இவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். குறிஞ்சித் திணைப் பாற் பட்ட மற்றைப் பாடலில் (232) மேக முழக்கம் கேட்ட யானை அதனைப் புலியின் உருமலாகக் கருதி வெருக்கொண்டு மலை முழைஞ்சு எதி ரொலிக்குமாறு பிளிறிப் பெயரும் என்று புனைந துள்ளார். தலைவனது தொடர்பு தம்மில்லத்தே வெறியாடலுக்காக வேலனை யழைக்கும் நிலையை உருவாக்கியது என்று தோழி, அவன் சிறைப்புறத்து நிற்கையில் கூறும் முறையில் இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.

கொடியர் - கொடுமையுடையவர். அசசநதரும் கடவுள் கொடுமை யுடையோரை வருத்தும் எனப்; எம் குன்றுகெழு நாடர் ஒரு சிறிதும் கொடியர் - கொடுமையுடையவர் - அலலர்; என் நுதல அவரை விருமபியதனால் பசந்தது; எம்மமை அவர் திறத்து ஞெகிழந்தமையான தடமென்றோன் மெலிந்தது என்று தலைவி தெய்வத்தை வேண்டினாள் (குற. 87). சுரும்பு உண்ணுமாறு மலர்ந்த மணம் கீழே படுமபடியும் வரப்பிலே வாடும்படியும் உழவர் அயுத்து இட்டாலும் கொடியராகிய இவர்தம நிலத்தினின்று நீங்கி உறைவேம் என்னாத நெய்தல் மீட்டும் அநநிலத்திடத்தே பூக்கும் (குற. 309:1-5).

கொடியவை - தீயவை. தாம செய்யும் தவறுகளை உணர்ந்தவர் ஒருவரும் இவர் என்று எண்ணித் தகைவின்றித் தாம செய்யும் வினைகளுள் தன்னெஞ் சறிந்த கொடியவற்றை - தீயவற்றை - மறைப்பினும் அவற்றை அறிவாருள், அவர் நெஞ்சைக் காட்டிலும் அறிந்து சான்று கூறவல்லாரா பிறரில்லை (கவி. 125:1-4).

கொடியன் - கொடுமையுடையவன். சிறுசொற் சொல விய சினமுடைய வேந்தரைப் பொருது முரசோடு அவரைக் கைக்கொள்ளே னாயின என்னிழை வாழ்நர் தாம் சென்றடையும் நிழலைக் காணாது கொடியன் - கொடுமையுடையவன் - எம் வேந்தன் என்று கருதிக் கண்ணீர் வடித்துக் குடிமக்கள் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலை யுடையேனாகுக என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சின முரைத் தான் (புறம். 72:7-12). கடக்க எண்ணுநர் அஞ்சும் சிறுநெறியின்கண் அருள்புரி நெஞ்சமோடு வேல் துணையாக வந்த தலைவன் கொடியன் அல்லன்; குறிவழி வரச் செய்த நீயும் தவறுடையை யல்லை; நிற்பால் அரிய துன்பத்தினைச் செய்த யானே தவறுடையன் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறி னாள் (அகம். 72:17-22). கொடியனாகிய குன்று கெழு நாடன் தலைவியின் தோள்வளைகளை

நெகிழ்த்தான் (குற. 252:1,2). தலைவன் என கையி னைக் கொண்டு தன் கண்ணை ஒற்றியும் தன் கையினைக் கொண்டு என்னுதலை நீவியும் அன்னை போல இனியன கூறியும் களவன் போலக் கொடியன் ஆனான் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 28:1-4). தலைவன் கொடியன் ஆயி னும் அவனே என்னுயிர்க் காவலன் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். தி. 6:3,4).

கொடியான் - கொடுமை யுடையான். உளளத்தைக் கொண்டு அகன்றவர் துணை தாராத பொழுதின கண் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கரையேற இய லாத மானினது மாபிலே அம்பைத் தொடுக்கும் கொடியானை - கொடுமையுடையானை - ஒப்பத் துன்பத்தில் அழுந்தியிருக்கும் என்னைக் கையறவு எய்துவிக்க வந்தனையோ' எனத் தலைவி மாலைப் பொழுதினை வினவினாள் (கவி. 120:10-12).

கொடியூர் கிழார் மகனார் நெய்தல் தத்தனார் - புலவர். நெய்தறறத்தனார் காண்க.

கொடியோர் - கொடுமையுடையோர். 'அரண்மனை முற்றத் தில் முரசு எப்பொழுதும் இனிதாக ஒலிப்பக கொடியோரை - கொடுமையுடையோரை - தெறுத தலும் நடுநிலை யுடையாரை அருளுதலும் ஆகிய இடையறாத முறைமையால் மடிதல இலலையாகி நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இலலை மென் போருடன் இனமாகாது ஒழிவாயாக' என்று உறை யூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழன் நலங் கிள்ளிகு அறிவுரை கூறினார் (புறம். 29:8-12). தொண் டைமான் இனநதிரையன் காவல புரியும் நாட்டில வழிச்செல்வோரை அலறுமாறு தாக்கி அவா கைப் பொருளைக் கவரும் களவினையே உழவு வாழ்க கையாக உடைய கொடியோர் இலலை (பெரு. 39-41). 'அருஞ்சரம் இறந்த கொடியோராகிய தலை வர் பிரிவிற்காக நின் அலர்முலை ஆகம் வருந்த அழாதே என்று கூறுவாய்; வேனிலில் யாற்றின அடைகரைப் பொங்கரில் மஞ்சு தவழக் குயில அக லும் குரல் கேட்போர்க்குக் கண்ணீரை நிறுத்துதல் எளிதோ' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 97:8, 13-24). மலையையும் நடுங்கச் செய்வது போன்ற குளிரைக் கொண்ட வாடைக் காற்றே, நீ கொடியோராகிய தலைவர் சென்ற திசையில் அய ராது செல்வையாயின பொருளீட்டும் தொழிலில் பெருவேட்கை யுடையார் என்னை நினைத்து வரு தலும் உண்டு எனத் தலைவி வாடைக்காற்றை விளித்துக் கூறினாள் (அகம். 163: 9-14). நீண்ட பெரிய குன்றின்கண் ஆறலைப்போராகிய கொடி யோர் நெருங்கியிருப்பர் (அகம். 288:8,9). தலைவன்

பிரிந்ததனால் ஏழு நண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்ட அததியின் ஒரு பழம் போலத் தலைவி வருந்தும் படி கொடியோரிடம் நாக்கள கலவென்று அலர் னூற்றி முழங்கின (குற. 24:3-6). மன்றத்திடத்துள்ள மராமரத்தில் தங்கும் பிறர்க்கு அச்சத்தைத் தரும் கடவுள் கொடியோரை வருத்தும் (குற. 87:1,2). கொடியோராகிய தலைவர் தண்ணளி செய்யாரா யினும் நின் தொடி விளங்கும் தோள்கள் கவின் பெறு வண்ணம் அவர் மலையை வந்து காண் பாயாக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குற. 367:1-3,7).

கொடியோன் - 1. கொடுமை யுடையோன். தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்டமையின் கிளி பால் உண்ணவில்லை; மகளிர் ஆயம் விளையாடவில்லை; தாழியும் மலர் அணியா; சுவர்ப் பாவையும் பலி பெறா; இவை கண்டு வருந்துவதோடு நினைவிலே னாயக் கொடியோன் - கொடுமை யுடையோன் - எண்ணியதையும் உணர்ந்திலேன்; அவள் சீரும் சிறப்பு மின்றி வறிய மனையிலே சிலம்புகழி நோனபை மேவினளோ எனக் கூறி மகட்போக்கிய செவிலி வருந்தினாள் (அகம். 369:4-26).

2. கொடியை யுடையோன். தன்னை வணங்காதவரை அழித்த தாழ்ச்சி யில்லாத பகைவரை ஆளுந் தனமையுடைய நன்னன் கொடியோளின் - கொடியையுடையோளின் - கணவனாவான் (மலை. 423, 424).

கொடியோன் - கொடுமை யுடையவன். தலைவன் ஒருத்தி யோடு வதுவை வேண்டித் தேரிற் செல்லும் வழி யிற் புதல்வனைக் கண்டு தேரினின்றிழிந்து புல்லிப் பின் செல்கவென விடவும் ஒல்லானாகிக் கலுழ் தலின் அவனோடு மனையகம் புகத் தலைவி இக் கொடியோன் - கொடுமையுடையவன் (மகன்) - தலை வனை இடித்துக் கலக்கினன போலும் என்று கருதி அடிக்குங் கோலோடு அவனை நெருங்கத் தலைவன் புதல்வனைத் தன்பால் அணைத்துக் கொண்டனன் (அகம். 66:7-21). தலைவன் தலை வீக்கு உரியனாகும் தன்மையிலான் போலக் கட்டு விச்சி இந்நோய் தெய்வத்தான வந்ததெனத் தீது மொழியினும் மலையில் விளையாடும் குட்டியின் தந்தையாகிய கடுவனும் அககொடியோனாகிய தலைவனை அறியும்; அது தன் கண்ணாற் கண்ட தைக் காணேனென்று பொய் கூறாது எனத் தோழி கூறினாள் (குற. 26:3-8).

கொடிவிடுதல் - மிகுதியாதல். ஊடலை உணர்த்து தலால் ஊடல் தீர்த்த காதற்பரத்தை, தலைவன் ஆகியோர் களஞ்ஞு களித்தனர்; வையையில்

நீராடினர்; சாமவிற்பம் கொடிவிட - மிகுதியாகும் படி - ஊடினர்; ஊடல் சிறிது மிக்கவுடன் அது தீர்ந்து கூடினர் (பரி. 6:102-104).

கொடிற்றுப்புண் - கவுளிடித்துச் செய்யும் வடு. பரத் தைக்கு வருத்தமாகவும் கூடுமென்று கருதித் தலை வன் புணர்ச்சியில் அவளுக்குக் கொடிற்றுப்புண் - கவுளிடித்துச் செய்யும் வடு - செய்யாமல் அவளது மெய்முழுதையும் கையால் தடவிப் புணர்ந்தான் (கலி. 95:19-21).

கொடிறு - பற்றுக் குறடு. கொல்லனுடைய முறிந்த கொடிறு - பற்றுக் குறடு - போன்ற கவைத்த கால் களை யுடையது நண்டு (பெரு. 207,208). பாலை மரம் கொடிறு போலும் காயகளை யுடையது (நற். 107:3).

2. கன்னம். தளிரை யொத்த கொடிற்றினை - கன் னத்தினை - உடையது கோழிச் சேவல் (அகம். 367: 10,12). மகளிர் தம் கொடிற்றின்கண் எழுதிய செம்பஞ்சுக் குழம்பு அவர்கள் நீராடுதலால் அழியு மாறு வையையில் வெள்ளம் வந்தது (பரி. 6:17,22).

கொடுகூர் - ஓரூர். கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டு வன் வியலுரை யழித்து அதற்கு அப்பாலிருந்த கொடுகூரையும் எறிந்தான் (பதி. ப. 5:11,12).

கொடுகொட்டி - கிவபெருமான் எல்லாவற்றையும் அழித்து ஆடும் கூத்து. 'நின் கையில் ஒலிக்கின்ற பறை பல வாச்சியங்களையும் ஒலிக்க, நீ பல்லுரு வங்களையும் பெயர்த்துக்கொண்டு கொடுகொட்டி யெனலும் கூத்தினை ஆடுங்காலத்துக் கொடிபுரை நுசுப்பினாளோ (உமையமமையோ) சீரினைத் தருவாள்' எனச் சிவபெருமான் வாழ்த்தப் பெறுகின்றார் (கலி. 1:5-7).

கொடுங்கால் - ஓரூர். திருக்கோவலூர்க் கோமானா கிய மலையமான் திருமுடிக் காரியின் கொடுங்கால் என்னும் ஊரின துறைமுன்னே ஓடுவது பெண் ணையம் பேரியாறு (அகம். 35:14-16).

கொடுஞ்சி - தேர்த்தட்டின் முன் தாமரைப்பூ வடிவில் அமைக்கப் பெறும் தேருறுப்பு. 'கிண்கிணி களையப் பட்ட காவிலே லீரக் கழலினைச் செறித்துக் குடுமி களையப் பட்ட நுதலில் வேம்பின் தளிரை உழிஞைக் கொடியோடு சூடிக் குறுந்தொடி கழிக் கப்பட்ட கையில் வில்லைப் பிடித்து நெடிய தேரி னது கொடுஞ்சி - தேருறுப்பு - பொலிவு பெறு மாறு நின்ற இவன் யாரோ தான்' என இளம் பருவத்திலேயே போர்க்கோலம் பூண்டு நின்ற தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழி யனைக் கண்டு இடைக் குன்றார் கிழார் வியந்து

பாடினார் (புறம். 77:1-6). கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் (புறம். 368:4; பெரு. 416; மது. 752; அகம். 194:17; 250:6; குறு. 212: 1, 3; 345:1). யானைக் கோட்டினாற் செய்த கொடுஞ்சி அமைந்த நெடுந்தேர் (பெரு. 163). கொடுஞ்சி காண்க.

கொடுஞ்சினை - கொடுஞ்சி. 'நின் உருட்டுதலுறுகின்ற திண்ணிய தேரில் கொடுஞ்சினையை - கொடுஞ்சியை - கையாலே பிடித்து மெத்தென மெத்தென அசைந்து இங்கே பாலுண்ண என் கையிடத்து வருவாயாக' என்று தலைவி தன் மகனை அழைத்தாள் (கவி. 85:17-21).

கொடுஞ்சொல் - கொடிய சொல். 'மகளிரே, பாணன் செய்யும் அல்லல் பலவாய் வளர்ந்தன வாகலின் அவன் கூறும் பொய் பொதிந்த கொடுஞ்சொல்லை - கொடிய சொல்லை - நம்பாமல் நீவிர் நும்மைக் காத்துக் கொள்ளுமின்' எனத் தலைவனுடைய பாணனைப் பற்றி ஊர்மகளிர்க்குக் கூறுமாறு, திருவிழாவையறிவிக்கும் குயவனிடம் தோழி வேண்டினாள் (நற். 200:4-11).

கொடுத்தோய் - வழங்கினோய் (விளி). 'பாண்டவர்' ஐவ ரொடு சினந்து ஈரைம்பதின்மரும் (கவுரவரும்) பொருது போர்க்களத்தின்கண் படுத்துணையும் பெருஞ்சோறாகிய மிக்க உணவை இரு படைக்கும் வரையாது கொடுத்தோய் - வழங்கியோய் -' என்று சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் விளித்துப் பாடினார் (புறம். 2:13-16).

கொடுத்தோர் - ஈந்தோர். நீரை இன்றியமையாத உடம்பிற் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் - ஈந்தோர் - உயிர் கொடுத்தோராவர் (புறம். 18:18,19). 'தலைவனொடு பாலை வழியே சென்ற மடவரலுக்குத் தாய் என்னும் பெயரையே யான் எடுத்தேன்; எனக்கு அப்பெயரைக் கொடுத்தோர் அவளுடைய ஆயத்தோராவர்' எனச் செவிலி, தலைவி தலைவனுடன் போன நிலையில் இரங்கி மொழிந்தாள் (ஐங். 380).

கொடுப்பான் - தருவான். புலவியால் நீங்கிய தேவ சேனையைச் செல்வேள் சென்றெய்தித் தன் தலை மாலை அவளது திருந்தடியைத் தோயுமாறு வணக்கமாகிய திறையைக் கொடுப்ப, அவ்வாறு கொடுப்பானை - தருவானை - அவன் 'வருந்தாதே' எனச் சொல்லி அவனுக்குத் தன் மார்பையளித்தாள் (பரி. 9:36-38).

கொடுப்போர் - கொடுப்பார். வழதியுடன் திருப்பரங் குன்றத்தின் மேல் ஏறியோர் அங்குள்ள குரங்குகள்

அருந்துமாறு அவற்றிற்குப் பண்டங்களைக் கொடுப்போரும் - கொடுப்பாரும் - பிற வேடிக்கைகளில் ஈடுபடுவோருமாய்ச் சென்றனர் (பரி. 19:38-40).

கொடுப்போன் - விடுப்போன். தலைவிக்கு வேறாக ஒருத் தியை மணந்துகொள்ளச் செல்லும் தலைவன் தன் தேர்மணி ஓசை கேட்டுத் தொடர்ந்த மகனைத் தழுவி, 'இனி அகத்தே செல்' எனக் கொடுப்போனுக்கு - விடுப்போனுக்கு - இசையானன்கி அச்சிறுவன் அழுதனன் (அகம். 66:7-16).

கொடும்பாடு - வழக்கழிவு. 'அரிய மரபினோய், எம் அறிவு கொடும்பாடு - வழக்கழிவு - அறியாது மெய் யுணர்வினையே அறிவதாக என்று யாம் துளக்க மில் நெஞ்சினேமாய் நின்னடியை வணங்கிப் பல காலும் ஏத்தி வாழ்த்தி வேண்டிக் கொள்வோம்' எனக் கீரந்தையார் திருமாலைப் பரவுகின்றார் (பரி. 2:72-76).

கொடும்புரி - முறுக்குண்ட புரி. குன்றகச் சீறூரில் பக்கத்திலே குழலொலிப்ப வாச்சியங்கள் முழங்க ஆடும் கழைக் கூத்தி நடந்த கொடும்புரி - முறுக்குண்ட புரி - அமைந்த வலிய கயிற்றில் மந்தியின் குட்டி தொங்கியாடக் குறக்குறு மாக்கள் தாளம் கொட்டுவர் (நற். 95:1-7).

கொடும்புறம் - முதுகு. தலைவனுடன் வதுவை நீகழ்ந்த பின் ஓர் அறையில் அவனுடன் கூடும் முதலிரவில் தலைவி கொடும் புறத்தினை - முதுகினை - வளைத்துக் கோடிக் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிக் கிடந்தாளாகத் தலைவன் அவளைப் புறந்தழுவி முகந்திறந்தான் (அகம். 86:17-23).

கொடும்பூண் - ஆரம். விளங்கிய மணிகளால் இயன்ற கொடும்பூண் - ஆரம் - அணிந்தவன் ஆய் அண்டிரன் (புறம். 130:1). கொடும்பூணையுடையவன் எழிணி அதியமான் (புறம். 158:9). அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழிணி கொடும் பூண் அணிந்தவன் (புறம். 392:1,2). கொடும்பூண் மகளிர் (பெரு. 327). கொடும்பூணையுடையவன் பல்வேல் முசுண்டை (அகம். 249:8,9). மாலை தவழும் மார் பின்கண் மின்னுதல் பொருந்திய கொடும்பூண் அணிந்தவன் தலைவன் (நற். 187:8,9).

கொடுமணம் - ஓரூர். 'பாணனே, நீ செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிச் சென்றால் கொடுமணம் என்னும் ஊரில் பொருந்திய நன்கலன்களைப் பந்தர் என்னும் மூதூரினிடத்துக் கடலினின்று எடுக்கப்பட்ட முத்துக்களுடன் பெறுகுவை' என்று பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகின்றான் (பதி. 67:1-4,23). தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட அரிய அணி

கலனகளால சிறப்பிற்றது கொடுமணம் எனனும் ஊரா (பதி. 74 5).

கொடுமரம் - வில். 'நீண்ட அம்பினையும் கொடுமரத் தையும் - விலவையும் - உடைய மறவர்க்குத் தலை வனே' என்று தாமப்பல கண்ணனார் சோழன் நலங்கிளையின் தம்பியாகிய மாவளத்தானை விளித்தார் (புறம். 43:10,11). ஆறலை களவரான ஏவலாடவா கொடுமரம் பிடித்த வன்கண்மையர் (அகம். 215.9,10). பாலை வழியே வேடர் கொடு மரத்தினால் கொல்லப்பட்டவருடைய உடலம் மறைபுமாறு விட்ட பதுகைகள நிறைத்துக் கிடக் கும (கவி. 12:1-3).

கொடுமுடி - ஒரு தலைவன். கொடுமுடி என்பான் காதது வருகின்ற நெடிய மதில் சூழ்ந்த பெருஞ் சிறப்பினையுடையது ஆழர் (அகம். 159:18,19).

கொடுமை - வன்கண்மை. பெருங்குன்றார் கிழார் தம்மை எதிரேற்றுக் கொள்ளாத மாந்தரது கொடுமையை - வன்கண்மையை - சேரமான் குடக் கோச சேரலிருமபொறை யிடத்துக் கூறவும் அவன் அவர்குப் பரிசில் நலகானாயத் தன்னுடைய நினைவினபடியே செய்தான (புறம். 211:9,10). 'கொன்றா லொத்த கொடுமையுடன் இன்று யாமம் பொருந்த வருமாயின் காமம் செறிநது கடலினும் பரவிக் கரை கடந்து செல்லும்' எனத் தலைமகள் தன தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 128:2-4). 'அன்னையே, துறைவனொடு நின் மகளைச் சார்த்தி இந்த ஊர் ஒப்பற தனது கொடுமையால் அலாபாடும்' எனத் தோழி தலைவி யின் களவினை யறிவித்துச் செவிலியிடம் அறத் தொடு நின்றாள் (அகம். 190:3,4). இரவுக்குறிக்கண தலைவன் வராத நிலையில் தலைவி அவனது கொடுமையைத் தோழியிடத்துக் கூறினாள் (அகம். 298:19). தலைவியை அருளானாயத் தலைவன் செய்த கொடுமைக்கு அவனிடம் கழறிப் புலத் தலை யஞ்சி அவனது மலையினின்று இழியும் ஆறு மலாகளைப் போர்த்து மறைந்தொழுகியது (அகம். 398:6-14). தலைவனது பரத்தைமை யொழுக்க மாகிய கொடுமையைத் தலைவி தோழியிடத்துச் சொல்லுதற்கு நாணி மறைத்தனள் (குறு. 9:7,8;10: 4,5). தலைவனது வரைவு நீட்டிப்பாகிய கொடு மையை நினைந்து மிகுகின்ற துன்பத்தோடு வருந் தித் தலைவி நள்ளிரவில் துயிலாது இருந்தனள் (குறு. 145:2-4). தலைவன் துன்பம் மிகக் நீண்ட வழிகளில் பிரிந்து சென்ற கொடுமையை நினைந்து தலைவி துஞ்சரநோய் கொண்டனள் (குறு. 224:1-3). 'தலைவாவரைவிடைப் பிரிந்து நீட்டிகும கொடுமை

பலரும் அறியுமாறு பரந்து வெளிப்படுமாயின் அது என நலமிழந்ததனினும் நனி இன்னாதது' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 245). 'துறைவனொடு யான ஒருநாள் நகைத்த பழியு மிலலாதிருக்க இவ்வூர் தனது கொடுமையால் வீணே அலர் தூற்றுகின்றது' என்றாள் தலைவி (குறு. 320:4-8). 'தோழி, நம் தலைவரது பழமுதிர் குன்று தமமோன நமமிடத்துச் செய்த கொடு மையை நினைந்து நம்பால பெரிதும் அன்புடைமை யால் தன் வருத்தத்தை அடக்கவியலாமல் 'கண் ணீரே அருவியாகப் பெருகும்படி அழும்' என்று தோழி தலைவிக் குரைப்பாளாய்ச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்கக் கூறினாள் (நற. 88.6-9). துறை கேழ் ஊரனாகிய தலைவனது பரத்தைமை யொழுக்கக் கொடுமையை வெளியிடுதற்கு நாணித் தலைவி அவனை நல்லன என்றாள (ஐங். 11:2,3). 'துறைபொருந்திய ஊரனாகிய தலைவனது பரத் தைமைக் கொடுமையை யாம் மிகவும் ஆற்றியிருப் போமாக' எனத் தலைவி கருத்தழிந்து கூறினாள் (ஐங். 12:2,3). தலைவன் பிரிவு நீட்டித்தானென்று அவனது கொடுமையைத் தூற்றித் தலைவி வாடிய நெற்றியளாய நோய் மிகப் பெற்று மெலிந்தாள் (ஐங். 478:1-3). தலைவன் அருமை செய்து அயர்த்த போது தோழி தலைவியை ஆற்றிவித்தற் பொருட்டு அவனை இயற்பழித்துப் பாடினளாக அது பொறாத தலைவி, 'ஏட, அவன் கொடுமையை எஞ்சாமல் கூறாதே' என நெஞ்சைப் பிணித்தவன் அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன் என்றுரைத் தாள (கவி. 42 : 25 - 27). கடிய குதிரையைப் பின்னும் கடிதாகச் செலுத்தும் தாற்றுக்கோல் போலே, நீ சிறிதும் கொடுமையுடைய அல்லை எனபதை அறிந்திருந்தும் யான தலைவியை நின் னிடத்தே சேர்த்துவேன்' என்று தோழி தலைவ னிடம் கூறினாள் (கவி. 50 : 19, 20). தலைவியின் தொடிகள் சுழன்று கழலும்படியாகத் தலை வன் அவனைக் கைவிட்ட கொடுமையைக் கடி தென்று உணராது இருந்தான் (கவி. 99 : 19 - 21). அரசனாகிய தலைவன் இவ்வுலகிலுள்ள பகைவர் நெஞ்சம் அஞ்சும்படியாக வெருவந்த கொடுமை யமைந்தவன் (கவி. 100:2). 'என்னைப்போல ஓர் எல்லை காணாத காம நோயிலே முழுகாதவனை உயர்ச்சி கெடுமபடி கூறிக் கொடுமை நுவல்கின்ற வரே' என்று பிரிவினில் காமக் கலகமுற்ற தலைவி சான்றோரை விளித்துப் பேசினாள் (கவி. 146:25, 26). 'நடுவு நிலைமை செய்தலன்றி ஒருபாற படாத கூற்றமே, சுறாக்கொடியையுடைய இக்காமன செய் கின்ற கொடுமையை நீயும் நின் ஓலையிடத்தே

எழுதி வைத்துக்கொண்டு தண்டிப்பா யன்றோ; அவன் எமக்கு வழிபடுதெய்வமாதலின் அவனைத் தண்டியாமல் தணிவாயாக' என்பது தலைவன் பிரிவை யாற்றாது கலங்கிய தலைவியின் வேண்டு கோள் (கவி. 147:42-45). வெகுளியும் அருளும் கொடு மையும் செம்மையும் ஆகிய இவை மறமும் அறமும் உடையாரிடத்து உடையராய் இல்லாரிடத்து இல் லாதவராய் இருத்தல்வலது திருமால் மாற்றாரது உயிரிடத்தும் கேளிரது உயிரிடத்தும் அதனை மாற் றும் தொழிலும் அதற்கு ஏமம் செய்யும் தொழி லும் உடையரல்லர்; ஏனெனில், அவருக்குக் கேளிரும் பகைவரும் இல்லை (பரி. 4 : 49 - 54). 'நின்னால் வருத்தமுற்ற பரத்தையர் நீ செய்யும் கொடுமைகளை என்னிடத்தே வந்து வெறுத் துச் சொல்லாமையை யான் பெறின், இயற்கை நலத்தை யிழந்த கண்துயில் பெறுதலை விரும் பேன' எனத் தலைவி பரததைமைத் தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 77:13-15).

கொடுமைகள் - வன்கண்மைகள். கொடுமை காண்க.

கொடுமையோர் - வன்கண்மையோர். பார்ப்பாரைப் பிழைத்த கொடுமையோர் - வன்கண்மையோர் - உள்ளிட்ட தீமை செய்த பலர்க்கும் அவர் செய்த வழுவாய்களை ஆராயுமிடத்து அவற்றைப் போக் கும் வழியுமுள எனவும் நிலம் கீழ் மேலாகும் கால மாயினும் ஒருவன் செய்த நன்றியைக் கொண் றோர்க்கு உய்தியில்லை எனவும் அறநூல் கூறிற்று (புறம். 34:1-7).

கொடுவரி - புலி. கொடுவரி - புலி - கோடுயர்ந்த நெடுவரையில் நடமாடும் (புறம். 135:1). யானை யைத் தாக்கிக் கொன்ற வயமான் பின்னர் அந்த யானையினும் வலிய கொடுவரியின் குட்டியைப் பாய்ந்து கொள்ள விரும்பினாற் போன்று முற்படப் பகையரசருடைய மதில்களையழித்துப் பிறபட அவ் வரசர்தம் முடிக்கலம் முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வீரமுடி புனையும் வெற்றியினையே விரும்புவான் தொண்டைமான் இளந்திரையன் (பெரு. 448-452). கூரிய உகிர்களையுடைய கொடு வரிக் குருளை கூட்டிடத்தே அடையுண்டிருந்து வளர்ந்தாற் போலத் திருமாவளவன பகைவரது காவலிடத்தே யிருந்து பெருமை வயிரமாக முற்றி னான் (பட். 220 - 222, 299). தம் கணவர் தம் மார்பிலே கொடுவரி பாய்ந்ததாகப் பட்ட நெடிய பிளப்பை யுடைய புண்ணை யாற்றுதற்குக் காவலென்று கருதிக் கொடிச்சியர் பாடலைப் பாடினர் (மலை. 302-304). காட்டுப் பன்றியின் இறைச்சித் துண்டுகளைத் தின்ற கொடுவரிகள்

மலைச்சாரலின்கண் - கூடி முழங்கும் (அகம். 322: 10,11). கொடுவரி வந்து தாக்கியதனால் அதனை எதிர்த்து வென்ற வருத்தத்தோடே மலையிடத்துத் துயிலும் யானை, நனவில் தான் செய்ததைக் கன வில் கண்டு வெருவி, அருகே புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கை மரத்தை அப்புலியென உணர்ந்து தாக்கி அதன் அழகிய நலத்தைக் கெடுத்துச் சினந்தணிந்து நாணும் (கவி. 49:1-9).

கொடுவாய் இரும்பு - தூண்டில் முள். மீனைத் தப்பாமல் பிடித்தலில் வல்ல பாண மகனுடைய மூங்கிலாலா கிய தூண்டில் கோல் நடுங்குமாறும் அதனிடத்தே யமைந்த கொடுவாய் இரும்பின் - தூண்டில் முள் ளின் - மடித்த தலை இரையின்றித் தனிமை யுறு மாறும் அதனிடத்தே பொதியப்பட்ட இரையை வாளைமீன் கவ்விச் சென்றது (பெரு. 284-287). வரால் மீனாகிய போத்து கொடுவாய் இரும்பினி டத்தே கோககப்பட்ட இரையைக் கவ்விச் சிக்குண்டு ஆம்பலிலை கிழியக் குவளைமலர் சிதையப் பாய்ந்து வள்ளைக் கொடியை மயக்கித் தூண்டில் வேட்டு வன் வாங்கவும் வாராது மூக்கணங்கயிறு இடப் பட்டு இழுக்கப்படும் சினமிகக் எருது போல செருக்கு மிகுந்து கயத்தைக் கலக்கும் (அகம். 36 1-8).

கொடுவான் - அரிவான். சமையல் வல்லோன கறி களை யரியும் கொடுவான் - அரிவான் - பற்றிய வடுவழுந்திய வலிய கைகளை யுடையவன் (பெரு. 471,472).

கொடுவினை - தீவினை. அவுணர் கொன்றுண்ணலால் வருகின்ற தீமைக்கஞ்சாத கொடுவினையும் - தீவி னையும் - கொல்லப்படும் தகைமையினையு முடைய மாயம் வல்லவா (பரி. 5 6,7).

கொடை - 1. பொருட்கொடை. ஆதன ஓரியது மழை போலும் வளரிய கொடையை - பொருட் கொடையை-காண்டற்குச் சென்ற கூத்தச் சுற்றத்தி னர் மணியிடைந்த குவளைப் பூவையும் பொன் னரி மாஸையையும் பிற அணியையும் யானையினத் தோடு பெற்றுப் பசி நீங்கி இன்னியங்கள முழங் கத் தமது பாடுதலையும் மறந்து ஆடுதலும் மாட் டாராயினர் என வல்லிலோரியின் ஈகைத்திறனை வன்பரணர் போற்றினர் (புறம். 153:4-12). ஈர்ந் தூர் கிழாந் தோயன மாறன் தன் அரசுக்கு வந்த போரிடும்பையைத் தாங்கிப் படைக்கலனால் கொண்ட விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து மருந்து கொள் மரம்போல வாள்வடு விரவி வசையினறி அழகு பெற்ற உடம்பையுடையனாய்க் கொடையை ஏற்றுக கொண்டு ஈர்ந்தை என்னும் ஊரிடத்தே இருந்தனன (புறம். 180:3-7). யானைக் கட் சேய்

மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை பகைவரைப் பிணித்துக் கொள்ளும் வலியையும் விரும்புவோருக்கு அளந்து கொடுத்தலறியாத கொடையையும் உடைய மணிவரை போன்ற மாயோனாவான் (புறம். 229: 25-27). நுண்ணுணர்வினால் பெருங்கொடை முதலிய பண்புகளால் பலர்க்கும் பயனுண்டாகத் தக்க செயல்களைச் செய்து இந்நிலம் இன்ப மடையுமாறு ஆண்ட மன்னர் சிலரே யாவர் (புறம். 360:3,6-8). சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் 'கொடை மேந்தோன்றல்' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான் (புறம். 388:7). பெருஞ்சேரலிரும்பொறை இரப்பவராகிய பரிசிலர் நடுவே கொடையைப் போற்றாது அளவிறந்து கொடுப்பான் (பதி. 79:2). மரத்திலுள்ள காக்கை காற்று மோதுகின்ற நெடுங் கிளையில் தன்மேல் விழுகின்ற மழைத்துளியுடனே அசைந்து கொண்டு கழார் என்னும் ஊரில் கொள்ளும் நல்ல பலவகையான, மிகுந்த பலிக்கொடையோடு உருக்கப்பட்ட சோற்றுத் திரளுடனே புதிய ஊனோடு கலந்து இடப்படுகின்ற பெருஞ்சோற்றைத் தின்னக் கருதியிருக்கும் (நற். 281:1-6). 'கொடைத் தக்காய்' எனத் தலைவன் போற்றப் பெற்றான் (கவி. 136:11).

2. மகட்கொடை. தலைவனுக்கு எந்தையும் கொடை எதிர்ந்தனன்; அவர்கூறும் ஊரவரும் நினை அவனோடு சேர்த்தே மொழிவர்; யாயும் நினக்குரியன் அவனே என்பன்; யாமும் மணநாள் விரைந்து வருக என்றுமென்விரல் கூப்பி இல்லுறை கடவுட்குப் பலி செலுத்துவோமாக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 282:12-18). ஊரற்கு மடங்கெழு பெண்டாகிய விறலி மகட்கொடை எதிர்ந்தாள் (நற். 310:5). 'இரவில் வரும் இடும்பையினின்று பிழைக்க வேண்டிக் காதலர்புதியராய் வரும் வருகையும் நின் வதுவை நாண் ஒடுக்கமும் காணுங்கால் வரைய வந்த வாய்மொழிக்கேற்ப நமர் கொடைக்கு உடன்படுவர் போலும்; அங்ஙனம் உடன்படுவாராயின் காதலரோடு மகிழ்ந்து பேசுவரோ' எனத் தோழி தலைவியை வினவினாள் (நற். 393:8-13). 'பெருங்கல் வெற்பனாகிய தலைவன் வரைவு வேண்டி வந்தனன்; நமரும் கொடை எதிர்ந்தனன்; இனி நின் சிறப்புப் பொலிவதாக' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 300:3,4). ஏறு தழுவின பொதுவனுக்கே எம் சுற்றத்தார் மகிழ்ந்து, அவர் கூறிய ஊராரின் உச்சியை மிதித்துக் கொடை நேர்ந்தார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 104: 73-76).

3. பண்டங்களை விற்பல். கொடையும் - பண்டங்

களை விற்பலும் - கொள்ளலும் பொருந்தி நெருங்கின பல குடிகளையுடைய கடையினையும் உடையது மூதூர் (பெரு. 399,400,411).

கொடைக்கடன் - ஈகைக்கடன். இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் கொடைக் கடனை - ஈகைக்கடனை - விரும்பிய ஒருபால் கோடாத நெஞ்சினன் (பதி. 20: 23). தொண்டைமான் இளந்திரையன் கொடைக் கடனை முடித்த கூம்பா உள்ளத்தினன் (பெரு. 446). நன்னனது முன்னோர் அணிவகுத்து நின்ற யானைப் படையிலே சென்று பொருத வேற்போரின் விளக்கத்தையுடைய அறிவுடையோர்க்குக் கொடைக்கடன் இறுத்தனர் (மலை. 88,89). நன்னன் தன்போர் இன்று இவ்வுலகிலே நடந்து முடிந்து விடாதே உலகமுள்ளளவும் நிற்கும்படி கொடைக்கடன் இறுத்த செம்மலாவான் (மழை. 541, 543). உதியன் கொடைக்கடனை ஏற்றுக் கொண்ட கோடா நெஞ்சினன் (அகம். 168 : 6,7).

கொடைமடம் - கொடையிடத்து அறியாமை. வற்றிய குளத்தில் பெய்தும் வயலிடத்துப் பொழிந்தும் உவர் நிலத்தில் பெய்தும் எவ்விடத்தும் வரையாத மரபினையுடைய மாரி போலப் பேகன் கொடைமடம் - கொடையிடத்து அறியாமை - படுதல் அல்லது தான் படையிடத்து அறியாமைப் படான் (புறம். 142).

கொண்க - தலைவ. (வினி) கொண்க - தலைவ - (குறு. 114 : 2; நற். 172 : 9; 183 : 6; 258 : 2; 395 : 3; ஐங். 121-128 : 1; 139 : 1; 193 : 3; 194 : 2; 307 : 3; கவி. 125 : 11; 133 : 16).

கொண்கன் - தலைவன். கொண்கன் - தலைவன் - ஊர்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் தென்கடல் அடைகரையிடத்து மணிகள் ஒலிப்பத் தலைவியும் தோழியும் காணும்படி வந்து அவர் நாணும்படி பெயரும் (குறு. 212 : 1-3). 'கொண்கன் வயச்சுறா திரியும் நீருடைய வழியில் முன்னர் வந்து கொண்டிருந்த வரவினைச் சில நாட்களாக அறியானாயினான்; அவ்வாறு வாராதிருத்தலைத் தானாகவே துணிந்து ஒழுகும் இட ல்புடையனல்லன்; என் பேதைமையால் அவன் வருந்தி இங்கே வாரா வண்ணம் செய்த செயலொன்றையான் உடையேனோ' எனத் தோழி தலைவியிடம் வருந்திக் கூறினாள் (குறு. 230). கானற் புண்ணை வளர்ந்த மேட்டு நிழலில் புணர்குறியைப் பெற்ற காலத்தில் எம் கண்கள் கொண்கனைக் கண்டன; எம் செவிகள் அவன் சொற்களைக் கேட்டன; எம் தடமென்தோள்கள் அவன் மணப்பின் நலமெய்திப் பிரியின் நெகிழும் எனத் தலைவி

தோழியிடம் கூறினாள் (குறு. 299). யான் அனனைக்கு அஞ்சுவேன ஆகலின நீ அகன்று போவாய என்றாலும் அக்காலத்தும் நம் கொண்கன நம்மை விட்டுப்பிரியக் கருதுபவனல்லன்; அது இப்பொழுது கழிந்ததே என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 72: 5-7). பெரிய கழி சூழந்த பாககம் கல்லென ஒலிகுமாறு கொண்கனது தேர் வரும் என, விரிச்சி கேட்ட தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 111:9,10). கண்டோர் விருமபும் தன்மையுடைய கொண்கனது அச்சந தரும் வெய்ய நப்பு முன்பு பொருந்தியிருந்து இப்பொழுது யா தொரு தொடர்பும் இல்லா திருந்தும் அறனில அனனை அவன் நம்மொடு புணர்ந்தனன போலக் கூறி இப்பொழுது யாங்குன்ன என வினவும் என்று தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்பக் கூறினாள் (நற். 145: 4-7). குதிரை பூண்ட நெடுநதேரைச் செலுத்தி நள்ளிரவில் வரும், ஐயனற தேரையுடைய கொண்கனோடு நீ உடன் செல்லுமாறு யான் உடன் பட்டேன்; இனி இவ்வழுங்கல ஊர் அலர் சுமந்து ஒழிவதாக என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 149:7-10). மாலைப் பொழுதும் வந்தது; ஆதலால் இவ்வருடனே தேனை ஊதும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் மாலையணிந்த மாப்பினகண்ணே மின்னுதல் பொருந்திய கொடும் பூணினையுடைய கொண்கனோடு இனிய உவகை பொருந்த நாம் முயங்கி விளையாடிய சோலை நமக்கு எவ்வண்ணமாக அமையுமோ எனத் தலைவி தன்னுள்ளே அழிந்து கூறினாள் (நற். 187.6-10). துறைகெழு கொண்கன துறந்து சென்றொழிந்தனன என்று யாரிடத்தில யான் வருந்தி உரைப்பேன என்று வரைவு நீட்டித்தவழித் தோழி சிறைப்புறமாகத் தன்னுள்ளே கூறினாள் (நற். 211.1,9). புனனையஞ் சோலையை யுடைய கொண்கன தந்த காதல நம்மை விட்டு நீங்காமையினாலே கடல்துறை யாம தமிழேமாய் நோக்குதற்கு இன்னாமை உடைத்து எனத் தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூறி வரைவு கடாயினாள் (நற். 231.5-9). வரிவண்டின ஓசையைப் புலியோசை என்று வெருவிப் பன்முறை இழுத்து நிறுத்தவும் நிலலாவாகித் தேறி பூட்டிய குதிரையின கால்கள் தாவிச் செல்லச் சேரியிலே கலவெனலும் ஓசையோடு தோன்றி அம்பல மூதூர் அலர் எழுமாறு கொண்கனது தோ சென்றது (நற். 249 : 6 - 11). தலைவனது தேரிற் பூட்டிய கோவேறு கழுதையின் குளமடில் சிவந்த இறாமீனகள் ஒடுங்கப்பட்டு அழிந்தன; அவனது கோதையிலும் காற்றால் எறியப்படும் வெண்மணல ஒடுங்கின; ஆதலின் நினக்கே அவன்

கொண்கன ஆமாறு வீரையில் வந்தனன போலும் என்று இப்பொழுது தான் யான் அறிந்து கொண்டேன எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 278:5-9). தலைவியின் பூப்போன்ற உண்கண்ணிற பொருந்திய நோயக்கு மருந்தாகிய கொண்கனது தேர் அடம்பங் கொடிகளை அறுத்து நெய்தற் கொடியைச் சிதைத்து வந்தது (ஐங். 101:2-5). நமது ஊரினகண்ணே நாளென யாமத்தில் பலரும் உறங்கும் பொழுதில நலம் மிகவும் மழுங்கி வந்த தோமறவனாகிய செல்வஞ்சிறந்த கொண்கனின் மகனுடைய ஊர் நலனெல்லாம் உடையது என்று தோழி செவிலியிடம் கூறினாள் (ஐங். 104). 'யாப் கொண்கனை எதிர்ப்படுகின்றிலேம்; அவன் வாரா னாயினும் அவனுடைய நாட்டிறத் யாமே சென்று அவனைத் தலைப்படுவேமா' எனத் தலைவி தோழியை வினவினாள் (ஐங். 114). மெனமையுடைய நெய்தனிலக கொண்கன நம் இன்னா நிலையை உணராமையானே வரைந்து கோடற்குக் காரண மாகாத பிறநெறிகளை மேற்கொண்டு வாராதா னாயின் உறுதியாக அவன் பெரிதும் அன்பிலன் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 119:2-4). இவ்வூரில் அலா எழாது இருக்குமாயின் கொண்கனது நப்பு மிகவும் நன்மையுடையது என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள் (ஐங். 131). 'நெடுநதேரையுடைய கொண்கனோடு என்னைப் பிரிந்துபோன என மாமைக்கவின மீண்டும் வந்தெய்தியதனை நீயே உணர்ந்து கொளவாயாக' என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள் (ஐங். 134). பாணனே, நினைனை யானொன்று வினவுவேன்; நுமமுாத தலைவனாகிய திண்ணியதேரையுடைய கொண்கனை நயந்த மகளிரும் தம் பண்டைய நலத்தை மீண்டும் பெறுவரோ எனத் தலைவி பாணனை வினவினாள் (ஐங். 137). மென்புலக் கொண்கனை அன்பிலாத கடுமொழி கூறி இடித்துரைத்துப் பரதையார் சேரியினின்றும் இவ்வூரிடத்து அழைத்து வாராத நீ நற்பண்பினை உடையை யலலை எனத் தலைவி பாணனை இடித்துரைத்தாள் (ஐங். 138). 'பாணனே, நீ என நிலையை உரைத்தற் குரியை ஆதலின் துறைகெழு கொண்கன பிரிந்ததனால் எல்லனை கழன்ற என நிலையைக் காண்பாயாக' என்று தலைவி பாணனிடம் கூறினாள் (ஐங். 140). துறைகெழு கொண்கன அளி செய்வா னாயின் இவ்வழுங்கல் ஊரில் உறைதல என்றும் இனிதே யாகும் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 141:4,5). தலைவி, நெய்தனில மககள் சங்கீற்ற முத்தினை விலை பகர்தற்கு இடனான கடல் பொருந்திய கொண்கன

கனினை காதல் மடமகளாவாள் (ஐங். 195:1,2). நின் ஒளி வளைகளும் ஆயநுதலும் கவின் பெறும்படி பொன்னாலாய தேரையுடைய கொண்கன வந்த னன ஆதலின, நினதுசெவ்வரி நெடுங்கண்ணினைத் திறந்திடுக; நம் நலங்கவர்ந்த பசலையை எள்ளி நாம நகைத்திடுவோம் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 200).

கொண்கானங் கிழான் - குறுநில மன்னன். கொண்கானம் என்னும் மலைக்குத் தலைவனான இவனது இயற்பெயர் தெரிந்திலது. புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்கள் (154, 155, 156) இவனைக் குறித்து மோசிகீரனார் பாடியுள்ளார். அம்மூன்று பாடல் களிலும் இவனது கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச் சிறப்பும் விளங்குகின்றன. நெருஞ்சிப்பூ ஞாயிற் றையே நோக்கியிருப்பது போல வறிய யாழ்ப்புல வரின் உண்கலனகள் இவனது மார்பத்தையே நோக்கி மலர்ந்தன எனபது (புறம். 155) அவ்விரு சிறப்பிற்கும் ஏற்ற அரிய விளக்கமாம். ஆகவே இவன் மார்பின வலிமையால் பொருளாக்கி அதனைப் புலவர்க்கு நல்கும் புகழ்மைநதவன் எனபது தெளிவு. கொண்பெருங்கானத்துக் கிழவன் எனவும் பாடப் பெறுகின்ற இவனது கொண்கானம் கொங்கணம் என்றும் வழங்கப் பெறும்.

கொண்கானம் - ஒரு மலை. 'பொதும்பின்கண் படர்ந்த கொடியை மேய்ந்த எருமை, அக்கொடியின்னிறு தினறொழிதத மலைப்பச்சையின இலைகளை ஒண்டொடி மகளிர் இழையணிதற்குப் பயன் படுத்தும் கொண்கானத்திலுள்ள நன்னனது நாட்டிலுள்ள எழிற் துன்றத்தைப் பெறுவதாயினும் நின்னை விட்டுப் பிரிபவர் யார்' என்று கூறிப் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி தேற்றினாள் (நற். 391:2-8).

கொண்டல் - 1. கீழ்க்காற்று. இவ்வுலகத்தில் சான் றோர் செய்த நல்வினை உண்டாயின் இமைய மலையிடத்துத் திரண்டு இனிய ஓசையைப் பயிற் றிக் கொண்டலால் - கீழ்க்காற்றால் - வரும் மாழ கில் பொழிந்த நுண்பல துளியினும் பலகாலம் வாழ் வாயாக என்று கிள்ளிவளவனை ஆலததூர் கிழார் வாழ்த்தினார் (புறம். 34:20-23). கொண்டலால் கடலின அலைகள் உடைக்கும் மணல மேட்டிற் கிடக்கும் பழம் படகின் சிதைவு போக்கிப் புதுக் கிய புதுவலைப் பரதவர் சுறாமீன்களைப் பாக்கத் திலுள்ளார்க்குப் பதத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 10: 8-12). தலைவியும் ஆயமும் கொண்டல் குவித்த மணலில குரவையாடினர் (அகம். 20:7). மாலைப் பொழுதில தாழைகள் தளர்ந்திட அசைந்து,

வருந்த வந்த கொண்டலால் மிக்க துன்பம் கொண்ட காமர் நெஞ்சம் செயலற்று வருந்த நமக்குத் துன்பத்தினைச் செய்து அருளாராயினும். தலைவர் கேண்மை ஒழியாதிருப்பதாக என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 40:6-10). பாம்பினது படம் ஒடுங்கியதைப் போலக் குவிந்து கொண்டலினால் வீழ்த்தப் பெற்ற காந்தள் மலர் பாறையின் மேல் கவிந்து கிடக்கும் (குறு. 185:5-7). மலர் விரிகின்ற புதிய மணற் சோலையிலுள்ள புண்ணையின் நுண்தாது அசைகின்ற கொண்டல் வந்து மோதுநதோறும் குருகின் வெண்முதுகில் நெருங்கத் தூர்க்கும் (நற். 74:6-9). கொண்டல் செலுத்துகையினாலே வானத்திற் செறிந்து அலை யிலுள்ள பிசிர் போல மலையினுச்சியில் ஏறி ஒழுங்காக அமைந்து நிறைவுற்ற மேகம் மிக்க மழையைப் பெய்தது (நற். 89:1-4).

2. மேகம். கொண்டலால் - மேகத்தால் - முகந்து சொரியப்பட்ட நீரிடத்துக் கோடை காயினும் மகளிர் கண் போன்ற குவளை மலர்கள் மலரும் (புறம். 137:7,8). பெரிய அலையின் ஒலியோடு அலை ஓய்ந்திருந்த கொண்டல் சூழ்ந்த இடவில் கொழுமினைப் பிடிக்கும் பரதவர் கடலில் மடுத்த அம்பியிலுள்ள இருள் நீக்கும் ஒண் சுடர், வேந்தன பாசறையிடத்துள்ள யானையினது முகபடாத்தின் ஒண்சுடர் போலத் தோன்றும் (அகம். 100:5-10). பகலும் இரவும் எனநிலலாது கல் வென்னும் ஓசையுடன் கொண்டல் பெருமழையைப் பெய்தது (அகம். 178:17,18). பயனதரும் நிலங்கள் தளிர்க்கப்பெய்து, பின் பெய்தலை வெறுத்து மலை யைச் சேர்ந்த கொண்டலாகிய கரிய மேகம் மீண்டும் இரவில் தங்குதலுற்றுப் பொங்கித் துளித் தது (அகம். 235:4-6). பேகனது கொண்டல் தவழும் பெரிய மலைபோலும் மணம் உடையளாய் அழகிய இனிய சொலலையுடைய தலைவி வந்து புணர்ந்த மையால் மெய்ம்மலிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி உடையே மாயினேம் என்று தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 262:12-18). ஏறுகள் ஒன்றோ டொன்று தாக்கு அடிபெயர்த் தொற்றி மருப் பினால் எவ்விடத்தும் குத்துகையினாலே மெய் யினின்றும் வடிகின்ற குருதியை உடையனவாய் நாட்காலையில் பெய்யும் கொண்டல் நிறையை யொத்தன (கவி. 106:11-14).

3. மழை. கொண்டல் - மழை - வளர்க்கையினாலே கொடிகள் விட்டு அழகு பெற்று மெல்லிய சுருள விரிந்த சிறிய இலைகளையுடைய இலைக்கறிகள் முதலிய பல்வேறு உணவுப் பொருள்களை ஆங்

காங்கே பலவிடங்களிலும் வழங்கினர் (மது. 530, 531-535). அலர்கின்ற பருவத்தே கையாலலர்த்தி மோந்து பார்த்ததாலொத்த மிக்க மணமுடைய சுரும்புகளுக்கு மலரும் பல குவளைப் பூக்களை வரைவின மகளிர் கொண்டலுக்கு மலர்ந்த மல்ரை யுடைய சிறு தூற்றை யொப்பச் சூடினர் (மது. 566, 568).

4. கொள்ளுதல். கலங்கி வருகின்ற நீர் முதலிய தொகுதியோடு பக்கத்திற் பொருந்த இறங்கி மன்னுயிர் நிலைபெற, வலமாக எழுந்து முழங்கும் கொண்டல் - கொள்ளுதல் - உடைய தண்துளிகளாகிய நிறைந்த சூலையுடைய மாமழை கார் காலத்தில் பெய்தலை மறந்தாலும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் வளம், மாறாத புது வருவாயுடையது (பதி. 24:26-30). நீரைக் கொண்டலுடைய கரிய மேகம் மேறபாலுள்ள மலையிலே எழுந்து மழை பெய்தது (நற். 140:1).

5. மழைக்காலம். 'தலைவனைச் சிறிது மறத்தல வேண்டும் எனகின்றாய்; கொண்டல் - மழைக் காலத்து - அவரைப் பூவைப் போன்ற வெள்ளிய தலையை யுடைய மேகத்தைச் சூடித் தலைவனது மணி நெடுங்குன்று அமையாது தோனுகின்றது. அதனைக் காணும் யானஎவ்வாறு ஆற்றுவேன்' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 209).

கொண்டி - கொள்ளை. 'நமமொடு பொருவானும் இளையன்; அவனது நாட்டிற் கிடைக்க விரகமும் கொண்டியும் - கொள்ளையும் - பெரிது' என இகழ்ந்து வந்த வம்ப மளளர் புலவெனனும் கண்ணையுடையராய்ப் புறத்திற் போக அவரைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போகக்களத்திற் கொல்ல உடனப்படானாய் அவர்தம் ஊரிடத்தே சென்று கொன்றான் (புறம். 78:5-12). தமிழ் நாட்டெல்லை முழுதும் கொண்டியாகக் கொண்டு தன் பகைவரைத் தாழ்த்து அவருடைய பொருள்களையும் கவர்ந்துணனும் தணிப்பருங் கடுந்திறலின் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் (புறம். 198:12-14). கடல்போலும் படையைக் கொண்டு சென்று பகைவரை யடுத்த லால் பெறுகின்ற கொண்டி மன்னுற்ற வலிய முயற்சியுடைய சோழநாட்டுப் பொருநன் நலங்கிள்ளி (புறம். 382.1-5). செலவக் கடுங்கோ வாழியாதன் உழிஞை மாலையைச் சூடிக் கொண்டி மிகைபடுமாறு தண்டமிழ் நாட்டுப் படைகளை இடையறப்படுத்தி உருமெனச் சீறி ஒரே வளைப்பில் சோழனையும் பாண்டியனையும் வென்றான் (பதி. 63:8-11). காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர் தம்

* இலிபிக் தொ 2 34அ

பொருள்களையும் பிற பொருள்களையும் ஒப்ப ஆராய்ந்து தாம கொள்வனவற்றையும் மிகையாகக் கொள்ளாது கொடுப்பனவற்றையும் குறையாகக் கொடுக்காது பல பண்டங்களையும் பகர்ந்து கொடுக்கும் பழையதாகிய கொண்டியினை யுடையவர் (பட். 209-212). பரதவர், உயர்ந்த மணலையுடைய அடைகரையில் வந்து கிடக்கும் கோட்டு மீனாகிய கொண்டியினை மணங்கமழ் பாககத்தினை கண் பகுக்கும் வளம் பொருந்தியது தொண்டி பட்டினம் (அகம். 10:10-13). வையையில் நீர்விளையாட்டயர்ந்து மாலையில் மதுரை மீனும் மகலிருடைய கதுப்பின்கண் அணியப்பட்ட மலர்களின் தேனைக் கொண்டிய (கொள்ளை கொண்டி) வண்டுகள் இன்குரலோடே ஆரவாரித்தன (பரி. 10:120,121).

2. திறை. பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழி, தமிழ்நாடு மூவேந்தாக்கும் பொது வென்று கூறப் பொறானாயப் போரையேற்றுக கொண்டி - திறை - வேண்டுவனாயின, கொள்க எனச் சொல்லி அதனை முன்னே கொடுத்த மன்னர் நடுக்கம் தீரந்தாராவர் (புறம். 51.4-7).

3. கொளபொருள். அதியமான நெடுமானஞ்சி தன்னைப் பாடி வந்த பொருநனுடைய சுற்றத்தினதுன்பம் களையச் செந்நெலலைப் போரொடு நல்கி, 'இக்கொண்டியை - கொளபொருளை - பெறுக' என்றான் (புறம். 390:20-23).

4. உணவு. கள்ளாகிய கொண்டியினை - உணவினை - உடைய பாக்கங்களைக் கொண்டது கொற்கை (மது. 137,138).

5. பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தை. 'தலைவன் முன்னாப பிற மாதரை விரும்பாத கோட்பாட்டினை உடையனாயிருந்து இப்பொழுது தன்னை விரும்பிய கொண்டியினிடத்து - கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையினிடத்து - தன் மார்பினை மடுப்பா னாயினன்' என்று தலைவி தோழியிடத்துக் கூறினாள் (நற். 174.9,10).

கொண்டிமகளிர் - பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையர், விசும்பிடத்தே விரும்பியாடும் வானவ மகளிரைப் போன்று தமமைக் கண்டோருடைய நெஞ்சை வருத்தமுறுவிக்கும் கொண்டி மகளிர் - பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையா - விண்ணிடமெல்லாம் பரந்து கமழும்படி வெண் மலர் மாலைகளைக் கொண்டையில் முடித்துத் தொடிகள் விளங்கும்படி, கைகளை வீசிநடப்பார்; விடு பூக்களின் மணம் தெருவெல்லாம் கமழும்படி, பல ருடன் புணர்ந்தமையால் குலைந்த ஒப்பனைகளைப்

பின்னும் புதுமையுண்டாக ஒப்பனை செய்து, செங்கழுநீர் மலாகளையும் ஏனைப் பூக்களையும் சூடிக்கொளவர்; தம்மைப் புணர்வோருடைய நுண்பூண்களணிந்த மார்பைத் தம் மார்பிடத்தே வடுப்படும்படி அணைத்து இடையிடையே மாயப் பொயம்மொழிகள் பலவற்றை அவருளம் இனிக்க மொழிவர்; அவர் தரும் பொருளைப் பெறுமளவும் தம் வஞ்ச முயக்கம் தோனறாதவாறு மறைத்துச் சேயரும் அணமையருமாய்த் தம் வடிவழகைக் காமுற்று வந்தோராகிய அவவிளஞ் செல்வருடைய பொருள்கெடக் கவர்ந்து கொள்வர்; அவரும் பருவம் பார்த்து மலரின் தாதுக்களையுண்டு அது வறிதானவுடன நினையாது துறந்து போகும் வண்டினம் போன்று அச்செல்வரின் நெஞ்சு கலக்கமுறும்படி அவருடன் கூடும் கூட்டத்தைத் துறப்பர்; பின்னர்ப் பழமரங்களை நாடிச் சென்று அவற்றின் பழங்களைக் கவர்ந்துண்ணும் பறவைகளைப் போன்று கொழுங்குடிச் செல்வரும் பிறரும் கூடிய மணவிழா நிகழும் இலலங்களைத் தேடிச் சென்று, அங்கே பொற்றொடி முதலியவற்றை யணிந்த இளமையுடையராய்ச் சுடர் விளக்கின் ஒளியில பலரும் நெருங்கி, யாழிசையோடு பொருந்தி முழங்கும் மத்தளத்தின் முழக்கத்தால் மனம் மகிழ்ந்து கூத்தாடுவர்; பின்னும் நீர்த்துறையிடத்துக் குவிந்த மணற்பரப்பில ஆடி அவ்விடத்தை வெறுத்துழி மெல்லிய தளிர்களைக் கொய்து நீர்க்கீழ் அரும்புகளோடே பொருந்தக் கட்டிய டெடுநதொடர்க் குவளை மலரை வடிம்பிலே விழும்படி உடுத்து மணங்கமழ் மனைதொறும் விளையாடுவர் (மது. 561-589).

2. போரில் பிடித்து வரப்பெற்ற பகைவர் மனைவியர். கொண்டி மகளிர் - போரில் பிடித்து வரப்பெற்ற பகைவர் மனைவியர் - பலரும் நீருண்ணும் துறையிலே சென்று முழுகி மெழுகும் மெழுக்கத்தினையும் அவர்கள் அந்திக காலத்தே கொளுத்தின அவியாத விளக்கினையு முடைய திருமாவளவனின் பகை நாட்டு அம்பலங்கள் எல்லாம் காட்டு யானைகள் புகுந்து தூண்கள் சாயும்படி தம்முடலை உராய்ந்து அங்கேயே உறையுமாறு அவனால் பாழ்படுத்தப் பட்டன (பட். 246-251).

கொண்டி மள்ளர் - கொள்ளையிடும் மறவர். 'மெல்லிய வாகை மலர், நுண்கொடி உழிஞை ஆகிய இவ்வேரணடிகளையும் மாலையாக அணிந்தவரும் வெற்றியை விருமபுலவரும் பகைவர்க்கு அச்சம் தரும் சிறப்பினை உடையவருமாகிய கொண்டி மள்ளர் - கொள்ளையிடும் மறவர் - எதிரிகளைக் கொல்லும்

களிறுகளைப் பரிசிலாகப் பெறுக' என்று கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கூறினான் (பதி. 43: 23-25).

கொண்டியள் - கொள்ளை கொண்ட செல்வத்தை யுடையவள். ஒற்றை மதில் சூழ்ந்த நகரிடத்தேயுள்ள மன்னனுடைய இளைய மகள் பெருத்த சீருடனே பகைவருடைய அரிய கொண்டியள் - கொள்ளை கொண்ட செல்வத்தையுடையள் - (புறம். 338:5,12).

கொண்டியுண்டி - கொள்ளையுணவு. 'பகைப்புலத்துக் கொண்ட கொண்டியுண்டியை - கொள்ளையுணவை - உடைய தொண்டையோர் மருகனே' என்று தொண்டைமான் இளந்திரையன் விளிக்கப் பெறுவான் (பெரு. 454).

கொண்டுநிலை - குரவைக் கூத்தினுள் ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டு பாடும் பாடல். 'தெரியிழாய், நீயும் நின் கேள்வனும் கூடுதற்கு இம்மலையிலுறைகின்ற தெய்வம் மனம் மகிழ்நாம் மகிழ்ந்து குரவைகூத்தில் கைகோத்து ஆடுதற்கு அக்கூத்தினுள் கொண்டு நிலையை - ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டு பாடும் பாடலை - நீ பாடிக்காண்' எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (கவி. 39:26-29).

கொண்டை - கூந்தல் முடிப்பு. கொண்டை - கூந்தல் முடிப்பு - ஆகிய மயிரையுடையவர் கடைசியர் (புறம். 61:1). வளளிக்கும தேவசேனைக்கும் நிகழ்ந்த போரில் வெறியாட்டை விருமபினோ எனாகிய முருகனது குன்றத்தது (வள்ளியின்) வண்டு தேவசேனையின் கொண்டையினமேல் செறிந்த வண்டை மேற் சென்று பாய்ந்தது (பரி. 9:41-44). வையையில் நீர் விளையாட்டயரும் தலைவனது பூமாலை நீரோட்டத்தினவழி முறையே வந்து தன் கொண்டையை அடைந்தது என்று அதனை யெடுத்துப் பரத்தை தன் கொண்டையில் நாடறியச் சூடிக்கொண்டாள் (பரி. தி. 2:51-53).

கொண்டோள் - கொள்ளப்பட்டவள் (காதற் பரத்தை). உன்னால் இப்பொழுது கொண்டோள் - கொள்ளப்பட்டவள் - மிகவும் மடவள்' என்று தலைவனிடம் அவனுடைய காதற்பரத்தையைக் குறித்துத் தலைவி கூறினாள் (ஐங். 67:1).

கொண்பெருங்கானம் - கொண்டகானம் (ஒரு மலை). 'நீ பரிசில் நல்கினும் நல்காயாயினும் நினது ஆணமையினையும் உச்சியினின்று பலவாய் இழியும் குளிர்ந்த தண்ணிய அருவியையுடைய நினது கொண்பெருங்கானத்தையும் - கொண்டகானத்தையும் - பாடுதல எனக்கு எளிது' என்று கொண்டகானங்கிழானை மோசி கீரனார் பாடினார் (புறம். 154:8-13). நெருஞ்

சிப்பூ எழு ஞாயிற்றை எதிர்கொண்டாற் போல வறிய யாழ்ப்புலவரின் ஏற்கும் மண்டை, விளங்கிய புகழையுடைய கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவ னது மார்பினை மலர்ந்து நோக்கின (புறம். 155: 4-8). தன் பால் பரிசில் விரும்பி வந்த பரிசிலர் கார ணமாக, அவர்க்கு முன்பு கடன் கொடுத்தோராவ வளைப்புண்டு கிடத்தலும் மாற்றரசரைத் திறை கொண்டு மீட்கும் தலைமையொடு விளங்குதலு மாகிய இரண்டு நன்மைகளை யுடையது கொண் பெருங்கானம் (புறம். 156:2-6).

கொண்மு - மேகம். ஞாயிற்றைத் தன்மேல் கொண்ட பக்கம் திரண்ட கொண்மு - மேகம் - உயர்ந்த வானத்தின் நடுவே நின்று அஞ்ஞாயிற்றினது வெயிலை மறைக்கும் (புறம் 35:17,18). கடல் குறை பட நீரை முகந்து கொண்டு விரைந்த செலவை யுடைய கொண்மு வேண்டு மிடத்தே திரண்டு மலைபோலும் தோற்றத்தை யுடையனவாய்ச் சூல் முதிர்ந்து உருமேறு இடிக்கும்! மின் முதலாகிய தொகுதியுடனே கூடி மழையை முறையாகப் பெய்து வளத்தைத் தரும் (புறம். 161:1-5). இடியி னது மிக்க ஓசையை யுடைய புதுப்பெயலைத் தர வேண்டிக் கால்வீழ்த்துக் கடலிடத்தே திரண்ட தலைமையை யுடைய கொண்மு நீரின்றி மீளாது (புறம். 205:10-12). யானைப் படையையே கொண்மு வாகக் கொண்டு சேரமான் கடலோட்டிய வேல் கெழு குட்டுவன் போராகிய உழுதொழிலைச் செய்வான் (புறம். 369:1,2). சோழன் குரப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் யானைப் படையினையே கொண்முவாகக் கொண்டு போராகிய உழு தொழில் செய்து கொங்கரைப் புறம் பெற்ற தாகிய விளைவைக் கண்டான் (புறம். 373: 2, 8). கடலைக் குறையுண்டாம்படி முகந்து கொண்டு முரசு முழங்கினாற் போன்ற இனிய குரலையுடைய இடியேற்றோடு வரிசையாகச் செல் லுதலையுடைய ஓங்கிய கொண்மு முருகனது வேல் போல மின்னல் மயங்கும் தொகுதிகளை உடைய தாய் வானத்தில் வீசும் காற்று மோதுதலால் கலங்கி மலைமேல் மழை பெய்தது (குறி. 47-53). கரிய மலையைச் சேர்ந்த சிவந்த கொண்முப் போலக் கடலின் கரிய உயர்ந்த; அலையொடு காவிரியின் சிவந்த நீர் பரந்து கலக்கும் (பட. 95-97). வானில் இடித்துப் பெய்தலைச் செய்யும் இன மான பல கொண்மு நீங்காது பெய்தலால் வெள் ளம் இடந்தோறும் எழுந்து பரந்தது (அகம். 62: 14-16). அரும்பு முதிர்ந்த ஈங்கையின் பூக்கள் பரவ லும் குவளையின் போது பிணிப்பு நெகிழவும் மழையைப் பெய்து வறுமை யெய்திய பொங்கும்

செலவினையுடைய கொண்மு வானின் திசைகளில் திரியும் (அகம். 125:3-10). முதிய முல்லைக்கொடி தளிர்க்குமாறு கீழ்த்திசை வானிலெழுந்த கடிய குரலையுடைய கொண்மு நீரைப் பெய்து முழங் குந்தோறும் தலைவி தன்னைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை வெறுத்துச் செயலற்று ஒடுங்குவான் (அகம். 174: 5-8). பெரிய கூட்டமான கொண்மு கடலிலே மிக்குச் சென்று நீர் பருகியுண்ட மிஞ்சி யையுடையனவாய் மேற்கே யெழுந்து சூலுந்! பிடியானைக் கூட்டம் போல இடந்தோறுட தோன்றி ஒலி மிகுந்து பெய்தற்கு ஒருங்கு திரளக் கார்காலம் வந்தது (அகம். 183: 5-10). 'பெரிய கடல் நீரை முகந்து கொண்ட கரிய கூட்டமான கொண் முவே, நீதான் இருண்டு வானில் வலமாக எழுந்து சுற்றி முரசுபோல முழங்கி, வீரர் உறையினின்றும் உருவி வீசும் வாள்போலச் செறிந்து விளங்கும் மின்னின் தொகுதியை உடையையாய் நாள்தோறும் பயனின்றி ஆரவாரம் செய்தொழிவாயோ' எனத் தோழி வினவினாள் (அகம். 188: 1-8). மாக் கடல் நீரை முகந்து, திசைகளில் சென்று இருண்டு உலகம் மறைய வலமாக எழுந்து, பொறையால் வருத்தம் கொண்ட கொழுத்த பல கொண்மு வாணைப் பிளந்தன போலப் பலவும் ஒருங்கே மின்னி, இறங்குவன போல நெருங்க நெருங்க வந்து, கவிழ்ந்தன போல மிக்குப் பொழிந்து, இடி யும் முழக்கமுமின்றி இனிய குரலுடன் மிகக் துளி யைப் பொருந்தி மழை பெய்து கழிந்தது (அகம். 374: 1-10). உலகம் வற்கடம் நீங்கும்படி பெய்தற் குக் கிழக்கே எழுந்து கூதிர்க் காலத்தே தோன்றிய கொண்முப் போல தலைவியின் முலை பாலால் விம்முமாறு, அவளுடைய மகனை யழைத்துக் கொண்டு தேவர் கோயில வலம் வரச் சென்ற தோழி காலம் தாழ்த்து மீண்டாள் (கவி. 82:1-4). ஆயர் ஏறுதழுவுதற்காக ஏறுகள் பலவற்றையும் வடி வையுடைய பல கொண்முத் 'திரண்டவை போல முழங்கும்படி விரும்பித் தொழுவிலே புகவிட்டனர்' (கவி. 104: 15-17). தலைவனின் பிரிவினால் கலக்க மெய்திய தலைவி வெண்மேகத்தை நோக்கி, 'கொண்மு, நீ பெய்யாமல் என்ன செய்கின்றாய், நின் இனத்தோடு கூடி என் கண்ணீரால் சிறந்த கடலில் முகந்து பரந்து முழங்கி, என்னைத் துறந்து தொடி நெகிழ்த்த என் தலைவன் போன கானத்தினை நெருப்புச் சுடாமல செறிந்த துளியை வீசாயோ' என அழுது வேண்டினாள் (கவி. 145: 18-22). பாண்டியன் போரின்கண் யானைகளை வரிசையாக நிறுத்தினாற் போலக் கொண்மு நெருங்க வானம் மழை பொழிந்தது (பரி. 22:1,2,8).

காங்கே பலவிடங்களிலும் வழங்கினர் (மது. 530, 531-535). அலர்கின்ற பருவத்தே கையாலலர்த்தி மோந்து பார்த்தாலொத்த மிக்க மணமுடைய சுரும்புகளுக்கு மலரும் பல குவளைப் பூக்களை வரைவின் மகளிர் கொண்டலுக்கு மலர்ந்த மலரையுடைய சிறு தூற்றை யொப்பச் சூடினர் (மது. 566, 568).

4. கொள்ளுதல். கலங்கி வருகின்ற நீர் முதலிய தொகுதியோடு பக்கத்திற் பொருந்த இறங்கி மன்னுயிர் நிலைபெற, வலமாக எழுந்து முழங்கும் கொண்டல் - கொள்ளுதல் - உடைய தன்னுளிகளாகிய நிறைந்த சூலையுடைய மாமழை கார் காலத்தில் பெய்தலை மறந்தாலும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் வளம், மாறாத புது வருவாயுடையது (பதி. 24:26-30). நீரைக் கொண்டலுடைய கரிய மேகம் மேற்பாலுள்ள மலையிலே எழுந்து மழை பெய்தது (நற். 140:1).

5. மழைக்காலம். 'தலைவனைச் சிறிது மறத்தல் வேண்டும் என்கின்றாய்; கொண்டல் - மழைக் காலத்து - அவரைப் பூவைப் போன்ற வெள்ளிய தலையை யுடைய மேகத்தைச் சூடித் தலைவனது மணி நெடுங்குன்று அமையாது தோன்றுகின்றது. அதனைக் காணும் யான் எவ்வாறு ஆற்றுவேன்' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (ஐங். 209).

கொண்டி - கொள்ளை. 'நம்மொடு பொருவானும் இளையன்; அவனது நாட்டிற் கிடைக்க விருக்கும் கொண்டியும் - கொள்ளையும் - பெரிது' என இகழ்ந்து வந்த வம்ப மள்ளர் புல்லென்னும் கண்ணையுடையராய்ப் புறத்திற் போக அவரைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போர்க்களத்திற் கொல்ல உடன்படானாய் அவர்தம் ஊரிடத்தே சென்று கொன்றான் (புறம். 78:5-12). தமிழ் நாட்டெல்லை முழுதும் கொண்டியாகக் கொண்டு தன் பகைவரைத் தாழ்த்து அவருடைய பொருள்களையும் கவர்ந்துண்ணும் தணிப்பருங் கடுந்திறலினன் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் (புறம். 198:12-14). கடல்போலும் படையைக் கொண்டு சென்று பகைவரை யடுதலால் பெறுகின்ற கொண்டி மண்டுற்ற வலிய முயற்சியுடைய சோழநாட்டுப் பொருநன் நலங்கிள்ளி (புறம். 382:1-5). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் உழிஞை மாலையைச் சூடிக் கொண்டி மிகைபடுமாறு தண்டமிழ் நாட்டுப் படைகளை இடையறப்படுத்தி உருமெனச் சீறி ஒரே வளைப்பில் சோழனையும் பாண்டியனையும் வென்றான் (பதி. 63:8-11). காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர் தம்

ச. இ. பொ. க. 61 தா. 2 34 அ

பொருள்களையும் பிற பொருள்களையும் ஒப்ப ஆராய்ந்து தாம் கொள்வனவற்றையும் மிகையாகக் கொள்ளாது கொடுப்பனவற்றையும் குறையாகக் கொடுக்காது பல பண்டங்களையும் பகர்ந்து கொடுக்கும் பழையதாகிய கொண்டியினை யுடையவர் (பட். 209-212). பரதவர், உயர்ந்த மணலையுடைய அடைகரையில் வந்து கிடக்கும் கோட்டு மீனாகிய கொண்டியினை மணங்கமழ் பாக்கத்தின் கண் பகுக்கும் வளம் பொருந்தியது தொண்டிப் பட்டினம் (அகம். 10:10-13). வையையில் நீர்விளையாட்டயர்ந்து மாலையில் மதுரை மீனும் மகளிருடைய கதுப்பின்கண் அணியப்பட்ட மலர்களின் தேனைக் கொண்டிய (கொள்ளை கொண்ட) வண்டுகள் இன்குரலோடே ஆரவாரித்தன (பரி. 10:120, 121).

2. திறை. பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழி, தமிழ்நாடு மூவேந்தர்க்கும் பொது வென்று கூறப் பொறானாய்ப் போரையேற்றுக் கொண்டி - திறை - வேண்டுவனாயின், கொள்க எனச் சொல்லி அதனை முன்னே கொடுத்த மன்னர் நடுக்கம் தீர்ந்தாராவர் (புறம். 51:4-7).

3. கொள்பொருள். அதியமான் நெடுமானஞ்சி தன்னைப் பாடி வந்த பொருநனுடைய சுற்றத்தின் துன்பம் களையச் செந்நெல்லைப் போரொடு நல்கி, 'இக்கொண்டியை - கொள்பொருளை - பெறுக' என்றான் (புறம். 390:20-23).

4. உணவு. கள்ளாகிய கொண்டியினை - உணவினை - உடைய பாக்கங்களைக் கொண்டது கொற்கை (மது. 137, 138).

5. பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தை. 'தலைவன் முன்னர்ப் பிற மாதரை விரும்பாத கோட்பாட்டினை உடையனாயிருந்து இப்பொழுது தன்னை விரும்பிய கொண்டியினிடத்து - கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையினிடத்து - தன் மார்பினை மடுப்பா னாயினன்' என்று தலைவி தோழியிடத்துக் கூறினாள் (நற். 174:9, 10).

கொண்டிமகளிர் - பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையர். விசம்பிடத்தே விரும்பியாடும் வானவ மகளிரைப் போன்று தம்மைக் கண்டோருடைய நெஞ்சை வருத்தமுறுவிக்கும் கொண்டி மகளிர் - பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் பரத்தையர் - விண்ணிடமெல்லாம் பரந்து கமழும்படி வெண்மலர் மாலைகளைக் கொண்டையில் முடித்துத் தொடிகள் விளங்கும்படி, கைகளை வீசிநடப்பர்; விடுபூக்களின் மணம் தெருவெல்லாம் கமழும்படி, பலருடன் புணர்ந்தமையால் குலைந்த ஒப்பனைகளைப்

அவள்து தோள்களை ஓர் பொன்னங்கொம்பு - கொம்பு போல்வான் - தன் பொன்னாணால் கட்டிச் சிறையாகப் பிடித்தாள் (பரி. 7:51-56).

கொம்மை - 1. பெருமை. ஆடல் மகளிர் தாம் பாடுகின்ற பாட்டினை யாழ் தன்னிடத்தே கொள்ளும் படி நரம்பைக் கூட்டுதற்குக் குளிர்ச்சியாலே தன் நிலை குலைந்த இன்குரல் நரம்பைக் கொம்மை - பெருமை - பொருந்திய தம் எழுகின்ற முலையின் வெப்பத்தே தடவிச் சீறியாழைப் பண் நிற்கும் முறையிலே நிறுத்துமாறு கூதிர்க்காலம் நிலை பெற்றது (நெடு. 67-72). வெம்மை குறையாத எரி பரந்த பாழிடத்தே கொம்மை வாடிய வழிச் செல்லும் யானை நீருள்ள இடமறியாது பேயத்தேர் தோன்றும் இடமெல்லாம் ஓடி வழியிடத்தே வருந்திக் கிடக்கும் (அகம். 29:15-18). அரிய சுர நெறிகள் கொம்மை வரிமுலை மகளிர் செல்லுதற்கு அரியவாகுமெனத் தலைவன் தலைவியோடு போக்குடன்படாமல் செலவழுங்கினான் (அகம். 65:17-20). தலைவியின் தழையணிந்த அல்குலைத் தாங்குத லாற்றாத சிற்றிடைக்குத் துன்பமுண்டாம்படி அழகிய மெல்லிய மார்பகம் நிறையப் பருத்துக் கொம்மை வரிமுலை செப்பின் வடிவத்தோடு மாறு பட்டு வளர்ந்தன (குறு. 189:1-4).

2. திரட்சி. மயில்கள் ஆர்க்கினைத் தலையிலுடைய கொம்மை - திரட்சி - அமைந்த அழகிய பசிய காய் முற்றிய பாகற் பழத்தைத் தினனும் (அகம். 15:3-5). கொம்மை கொண்டது பனைமரம் (குறு. 281:2).

3. இளமை. 'நின் மார்பின்கண் குறுகிய புள்ளிகள் அமைந்த கொம்மை - இளமை - கொண்ட அழகிய நிறத்தையுடைய கருங்கண் வெம்முலைகளை நெருங்க அணைத்திருந்தபடியே எமக்கு இரவு கழிவதாக' என்று தலைவன் தலைவியிடத்துக் கூறிப் பொய்த்தனன் (நற். 314:4-8).

4. இளமுலை. 'வாரணிந்த கொம்மை - இளமுலை - மகளிர் வையையாற்றிற்கு அழகோ, வையைவின் நீர்ப்பெருக்கு இம்மகளிர்க்கு அழகோ' என்று தேர் தற்கரிய முறையில் மதுரை மகளிர் வையையில் நீர் விளையாடக் கருதி அதன் கரையில் நெருங்கினர் (பரி. 22:30-35).

கொய்யுநர் - பறிப்பவர். ஆய்மகள் அட்ட வரகுச் சோற்றையும் வேளைப் பூலினைத் தயிருடன் கூட்டி அட்ட புளிங்குழையும் அவரை கொய்யுநர் நிறைய உண்ணுவர் (புறம். 215:1-5). வேங்கைமலர் கொய்யுநர் பஞ்சுரம் என்னும் பண்ணைப் பாட அரிய

வழியிடைச் செல்வோர் அதுகேட்டு அவ்வழிப் போக அஞ்சவர் (ஐங். 311:1,2).

கொல் - கொல்லன் (ஆகுபெயர்). புழுகெனப் பெயர் பெற்ற தூணி கொல் - கொல்லன் - தொழிலால் பொலிவு பெற்றது (அகம். 9:1,2). நள்ளிரவில் மின் மினிகள் மொய்த்திருக்கும் புற்றில் இரும்பினைக் காய்ச்சி யடிக்குங்கால் சிதறும் பிதிர்போல அம் மின்மினிகள் ஒளிவிட அதிலுள்ள புற்றாஞ் சோற்றினைத் தோண்டி யெடுக்கும் பெரிய கையினையுடைய கரடியேறு இரும்பு வேலை செப்கொல் போலத் தோன்றும் (அகம். 72:2-6).

கொல்லேறு - ஏறுதழுவுதற்குரிய காளை. போரினகண் களத்தைத் தமதாகிக் கொள்ளும் முயற்சியில் வீரரின் கழல்கள் சிதைந்தவை கொல்லேற்றின் - ஏறு தழுவுதற்குரிய காளையின் - கொம்புகளை ஒத்தன (புறம். 4:3,4). கொல்லேறு காண்க.

கொல்லன் - கருமான். உக்கிரப் பெருவழுதி காணப் பேர் என்னும் அரணைக் கொண்ட ஞான்று அவ் வரணுக்குரிய வேங்கைமார்பன் கருங்கைக் கொல்லன் - கருமான் - செந்தீயின் காய்ச்சிய இரும்பு உண்ட நீர்போல் மீட்டற்கரிது என இரங்கினான் (புறம். 21:6-9). கருங்கைக் கொல்லன் அரத்தால கோடரியைச் செப்பம் செய்தான் (புறம். 36:6,7). பிட்டங்கொற்றன் பகைவர்க்கு, இரும்பைப் பயன்படுத்துகின்ற கருங்கைக் கொல்லன் விசைத்து அடிக்கும் கூடத்தோடு மாறுபடும் உலைக்கல் போன்ற வலிமை யுடையவன் (புறம். 170:14-17). ஈர்த்தூர் கிழான தோயன மாறனிடம் சென்று பசுணர் இரக்குங்கால் அவன் அப்பாணரின் உண்ணாத மருங்குலைக் காட்டித் திருந்திலை நெடுவேல் வடித்துத் தருமாறு தன்னுர்க் கருங்கைக் கொல்லனை இரப்பான் (புறம். 180:10-13). வீரன போர் செய்தற்கு வேண்டும் வேலினை வடித்துக் கொடுத்தல கொல்லற்குக் கடனாகும் (புறம். 312:3). மெத்தென துருத்தியை அழககி ஊதுகின்ற உலையில் உள்ள கொல்லனின் முறிந்த கொடிறு போன்று கவைத்த காலை உடையது நண்டு (பெரு. 206-208). கருங்கைக் கொல்லன் பெருங்கை யானைக்கு வளைந்து கிடக்கும் பூண் சேர்ப்பவ னாவான் (பெரு. 436,437). களிறு பக்க மலையில் கையை உயர்த்திப் பெருமூச்செறிதலால் வேங்கைமலர்கள் கொல்லன் துருத்தியை மிதித்து ஊதும் உலையிற் பிதிர்ந்து எழும் தீப்பொறி போலப் பொங்கிப் புதரில் பரவும் (அகம். 202:3-8). பாகனால் தேரில் பூட்டப் பெற்ற குதிரைகள்

கொல்லன் வலிதது இழுக்கும் துருத்தியினைப் போல வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டன (அகம். 224:2-5). கொல்லனது உலைக்களத்து அடிக்கும் இருமபின் பொறி சிதறுமாறு போலச் சிறிய பல காயையுடைய வேங்கையின் மலர்கள் உதிரும் (நற். 13:5-7). இறைதேடும் ஆண்கரடி புறறினை அதன் கண் உள்ள நலல பாம்பு நடுங்குமாறு முழங்கிக் கொல்லன் ஊதுகின்ற உலைமுகுப போன்று பெருமூச்செறிந்து பறிக்கும் (நற். 125:1-4). பிரி வாற்றாத தலைவியைத் தோழி தேற்றிய போது, 'இரும்புசெய் கொல்லன் பனைமடலால் வெவ்விய உலையில் தெளித்த நீர் அவ்வுலை நெருப்பைச் சிறிது அவிக்குமாறு போலக் காமநோய் மிக்க என நெஞ்சில் அந்நோயைச் சிறிதளவு தணிக்க நின் சொல ஏமமாய் இருந்தது என அவள் தோழி யிடம் கூறினாள் (நற். 133:8-11).

கொல்லன் அழிசி - புலவர். கொல்லன் என்பது தொழி லால வந்த இனப்பெயர். அழிசி என்பது இயற் பெயர். இப்பெயர் அழுசி என்றும் பாட வேறு பாட்டுடன் காணப்படுகின்றது (குற. 240). இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் மட்டும நான்கு பாடல்கள் (26,138,145,240) உள்ளன. அவற்றுள் தலைவி கூற்றாக இரண்டையும் தோழி கூற்றாக இரண்டையும் இவர் பாடியுள்ளார். நற்றாயும் செவிலியும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு கட்டு விச்சியை வினவிக் கட்டுக் காண்கையில் அவளது வேறு பாட்டிற்குக் காரணம் தெய்வமென்று கூறக் கேட்ட தோழி, அக்கூற்றின் பொய்மையை மாற்றி மெய்ச் செய்தியை உணர்த்துவாளாய், 'அவளுக்கு நோய் செய்த அக்கொடியோனைக் கடுவனும் அறியும்' என அறத்தொடு நிலை வகையில் குறிப்பிற் கூறும் நயம் (26) சிறப்பானது. 'பெரிய ஊரே துயின்றாலும் எம் இலலத்திற்கு அயலதாகிய ஏழிற் குன்றத்தின் மேலுள்ள நொச்சிப் பூவின வீழத் தலையை மிகக் கேட்டவாறே யாம் துயிலாது விழித்திருப்போம்' என்று தலைவனிடத்துத் தோழி கூறுவதாக இவர் பாடியுள்ள பாடல் (138) இரவுக் குறி நேர்தல், அலலகுறிப்பிட்ட பிறறைநாள் கூறல் ஆகிய இருதுறைச் சூழல்களுக்கும் ஏற்ற முறையில் அமைந்துள்ளது. வரைவிடை ஆற்றாது வருந்தும் தலைவி தனக்கு ஆறுதல் கூறாதுறங்கும் தோழி யைக் குறித்து ஊராமேலிட்டுக் கூறும் முறையில் 'இச் சிறுகுடி நாம் தங்கியிருத்தற்குத் தக்கதன்று' என வெறுத்துக் கூறுவதாக அமைந்த இவர் பாடல் (145) உணர்ச்சி மிக்கது. தலைவன் பிரிவில் வாடை வந்த நிலையிலும் அவனது மலையைக்

கண்டு ஆற்றியிருந்த தலைவி மாலைப்பொழுதில் அதன் மறைவிற்கு இரங்குவதையும் இவர் அழகுறப் புனைந்துள்ளார் (240). அரும்பற மலர்ந்த கருங் கால் வேங்கை மரத்தின் கிளையில் இருந்த தோகை மயில் பூக்கொய்யும் மகளிர் போலத் தோன்று மென்றும் கடலிலே ஆழ்கின்ற கலத்தைப் போல இருளிலே மலை மறையுமென்றும் இவர் பொருந்திய உவமைகளைச் சிறப்பற ஆண்டுள்ளார்.

கொல்லி - மலை. உயர்ந்த உச்சியையுடைய கொல்லி மலைக்குத் தலைவன் வல்லிலோரி (புறம். 158:4,5). வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சோலையையும் மிக்க மழையையும் உடைய கொல்லி மலையிலுள்ள இரு வாட்சியும் பச்சிலையும் பறித்து மகளிர் சூடினர் (பதி. 81:24-28). கொல்லிமலை சேரனுக்குரியது (அகம். 33:14;213:15). களிற்று கெழு தானைப் பொறையனின் கொல்லி மலையிலுள்ள அருவி நீரி னையுடைய பக்கமலையின் அகன்ற இடத்தில் அழகுறக் கடவுள் எழுதிய பாவை போன்றவன் தலைவி (அகம். 62:13-16). ஓரிகுரிய பலாவின் பயன் மிக்க கொல்லியில் கார் கால மலர்கள் மணம் கமழும் (அகம். 208:21-23). காரிவள்ளல் நல்லிசை வாய்ந்த வல்லிலோரியைக் கொன்று அவனுக்குரிய கொல்லி மலையைச் சேரலர்க் கீந்தான்; அம்மலை வேர்ப் பலாப்பழம் மிக்கது; தெய்வக் கடவுளால் இயற்றப் பட்ட புகழமிக்க பாவையை யுடையது (அகம். 209:12-17). பொறையனின் தெய்வம் விரும்பியுறையும் அகன்ற இடத்தினையுடைய மிகப் பெரிய கொல்லி யின் உச்சியில் அருவி இழிதரும் (அகம். 303:4-7). பகைவரைக் கொன்றழிகும் பொறையனுடையது அகன்ற கரிய காடு சூழ்ந்த கொல்லி மலை (அகம். 338:12-14). சேரனுக்குரிய அச்சந் தருதல் மிக்க கொல்லிமலையி லுள்ள கரிய கண்களை யுடைய தெய்வம் அம்மலையின் மேற்குப் பக்கத்தில் எழுதிய நல்லியல் பாவையை ஒத்தவள தலைவி (குற. 89:4-7). தலைவி வல்லிலோரியின் கொல்லி மலையின் மேல்பக்கத்திலுள்ள பாவை போன்றவள் (குற. 100:5,6). பொறையனது (சேரனது) புகழ் வாய்ந்த கொல்லி மலையிடத்துப் பாணர் பரிசிலாகப் பெற்ற குதிரைகளின் குளம்பு மோதுதலாலே செப் பமாகிய சிறுநெறியில் இரவலர் மெவியாது ஏறுவர்; அம்மலையில் மேற்குப் பகுதியில் காந்தத் குலையில் பாய்ந்து வண்டுகள் தேனடைகளை இழைத் தன; அங்குத் தெய்வம் எழுதிய வினைமாண பாவை இருந்தது (நற். 185:3-11). பயனமிக்க பலாமரங்களை யுடைய கொல்லிமலையின் மேற் பகுதியில் முனபுதெய்வம் புதிதாக இயற்றிய பாவை

ஞாயிற்றின் இளங்கதிர்பட்டுச் சிறந்த நலத்துடன் பிறங்கியது (நற். 19: 8-11). செவ்வேர்ப் பலாமரங்கள் பொருந்தியதும் தெய்வம் காக்கும் தீது தீர்ந்த நெடிய கொடுமுடியை யுடையதும் அழகிய அருவியையுடையதுமாகிய கொல்லி மலையில் காற்று, இடி, மழை முதலிய இயற்கை ஊறுபாடுகளாலும் செயற்கை ஊறுபாடுகளாலும் நிலம் கிளாந்தாலும் தன் அழகிய நல்ல வடிவம் கெடாத பாவை இருந்தது (நற். 20: 5-11). ஓரி வள்ளலுக்குரிய கொல்லி மலையில் இருக்கும் செருக்கிய மயிலின் கலாபம் போன்ற தழைத்த கூந்தலையுடையவள் தலைவி (நற். 26: 7-9). பொறையனின் பெருந்தன் கொல்லி மலையிடத்துள்ள சிறிய பசிய மலைப்பச்சையின் மணங்கமழும் கூந்தலையுடையவள் தலைவி (நற். 34: 8-11).

கொல்லிக் கண்ணனார் - புலவர். கண்ணனார் என்ற இயற்பெயரை யுடைய இவர் கொல்லிமலையைச் சேர்ந்த ஊரினராதலால் கொல்லிக் கண்ணனார் எனப் பெயர் பெற்றார். இவருடைய பாடலாகக் குறுந்தொகை (34) ஒன்றே யுள்ளது. தலைவன் தலைவியை வரைவு வேண்டி வந்த நிலையில் அவனது வரைவு மலிவினைத் தோழி ஊர்மேலிட்டுத் தலைவிக்குணர்த்தும் நுட்பம் இவர் பாடலில் அழகுற அமைந்துள்ளது. 'தலைவனொடு சேர்தற்கிய லாது பிரிந்திருந்து வருந்தும் நிலையில் அவ்வருத்த முணராது தமர் ஒறுக்கவும் அது சுண்டு அவ்வருத்தத்தினின்றும் நீங்காதவராயும் இங்ஙனம் வருந்துதல தகாதென்று தோழியா பல காரணங்கள் கூறி மறுக்கக் கேட்டுத் தெளியாதவராயும் தமிழராய உறங்கும் துன்பமின்றி இனி இவ்வூரார் தலைவனின் வரைவுச் செயதி கேட்டு மகிழ்ச்சியடைக' என்று இவர் அத்தோழியைப் பேச விடுத்துள்ளார். இவா பாடலில், கடற்கரையிலுள்ள யானையங் குருகின் பெரிய கூட்டம் பகைவரைக் கொன்ற வீரரது வெற்றி முழக்கத்தினை அஞ்சுதற்கிடமான குட்டுவனுக்குரிய மரந்தை நகர் பற்றிய குறிப்பு வந்துள்ளது.

கொல்லிக் கூற்றம் - கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த நாடு. பெருஞ்சேரலிரும்பொறை கொல்லிக் கூற்றத்து - கொல்லி மலையைச் சூழ்ந்த நாட்டினது - நீர்மிக்க மலையின் உச்சியில்பலவேற்றானை அதிகமானொடு இருபெரு வேந்தரையும் ஒருசேர வென்றான (பதி. ப. 8: 2-5).

கொல்லிப்பொருந் - கொல்லிமலைத் தலைவன். பெருஞ்சேரலிரும்பொறை கழை விரிந்து எழுதருகிவற

மழை தவழும் நெடிய உச்சியையுடைய கொல்லிப் பொருந் - கொல்லிமலைத் தலைவன் - என அரிசில் கிழாரால் விளிக்கப் பெற்றான (பதி. 73: 10, 11). கொல்லிப் பொருநன் காண்க.

கொல்லிப்பொருநன் - கொல்லிமலைத் தலைவன். 'விடர்ச் சிமை ஒங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்' - கொல்லி மலைத் தலைவன் - என வல்விலோரி சுட்டப் பெறுகின்றான் (புறம். 152: 30, 31).

கொல்லியோர் - கொல்லிமலையோர். 'மாற்றரசர் பணிந்து தந்த திறையால் தம்மை அடைந்த வருடைய சுற்றத்தை நிறைக்கும் உயர்ந்த கொல்லியோர் - கொல்லிமலையோர் - அடுபொருந்' என மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை விளிக்கப் பெற்றான (புறம். 22: 26-28).

கொல்லேறு - ஏறுதழுவுதற்குரிய காணை. நல்ல பாம்பு வாழும் புற்றுப் போலவும் கொல்லேறு - ஏறு தழுவுதற்குரிய காணை - திரிதரு மன்றுலெலி போலவும் விளங்கும் பாசறையில் வீரன் ஒருவன் ஒளியுடன் இருக்கின்றான் எனப் பகைவர் அஞ்சினா (புறம். 309: 3-6) கொல்லேற்றின் பைந்தேறலை மயிர் சீவாது போர்த்து மாக்கண முரசமைத்தனா (மது. 732, 733). 'கொல்லேற்றைச் சாடுதற்குச் சமைந்திருந்தவாகளுக்குப் பலவான கூரிய கூந்தலினை யுடையவனைக் கொடுப்போம்' எனத் தலைவியின் சுற்றத்தாராய ஆயா கூறினா (கூ. 101: 41, 42). 'கொல்லேற்றின் கோட்டுக்கு அஞ்சும் பொதுவனை மறுபிறப்பினும் ஆயாம்கள தழுவாள என்று குரவைக் கூத்தில ஆய மகளிர் தம் மரபைப் பாடுவர் (கூ. 103 63, 64, 75). 'நறுநூதல், கூந்தலை ஆற்றுகால வெண்ணெய் நாறாது முல்லைப்பூ நாறியதற்கு எம் சுற்றத்தார் தலைவன் தழுவிய கொல்லேறு போலச் சினந்தனா' எனத் தலைவியிடம் தோழி கூறினாள் (கூ. 105 53-56). பலமுறை யாகத் தயிரைக் கடைகையினாலே பாயந்த புளவிகளின் மேலே கொல்லேற்றைத் தழுவினவனுடைய குருதி மயக்க முறும்படி தழுவுதல் ஆயம்களிர் தோளிற் அழகும சிறப்புமாகும் என ஆயச்சியா குரவை அயருங்கால் பாடினர் (கூ. 106: 37-39). இவளுடைய கணவன் கொல்லேற்றைத் தழுவினான் என்று ஊரார் புகழ்ந்து சொல்லும் சொற்களைக் கேட்டு மோரை விற்பு யாம வரும் செல்வத்தை எம் கணவன் தருமோ' என ஆயச்சியர் குரவை யாடுகையில் பாடினர் (கூ. 106 43-45). ஆட்டிடை யாகும் மாட்டிடையாகும் கொல்லேறு தழுவுதலே காரிய மென்று ஆயர் தொழுவீனுள் ஏறு

களைப் புத்த விட்டனர் (கவி. 107:2-4). கொலலை வேறு காண்க.

2. ஜன்சுறா. கானலினகண மாலைப்பொழுதில் கொலலேறு - ஆண் சுற வினம் - அவ்வழிப் போவாரைப் போகாமல் தடுக்கும் (கவி. 123:9).

கொல்லை - 1. புன்செய், கானவர் கரிந்த புனத்தை மயங்க உழுத அகன்ற இடத்தையுடைய கொலலைக் கண - புன்செய்ககண - ஐவன நெல்லோடு தினையும் விதைப்பர் (புறம். 159:15-18). கரிகாற் பெருவளத்தான அளித்த இறைச்சியைப் பொருந்-பகலும் இரவும் தினறமையால் அவர் பற்கள் கொலலை நிலத்தை உழுத கொழுப்போல முனை மழுங்கின (பொரு. 117,118). கார் காலம் கூடியதால் பசிய புதல்களையுடைய முல்லை நிலத்தே புதுக் கொல்லைகளை யுடைய மலையின் பக்கத்தே காயா, இலவு ஆகிய மலர் சுமந்து கான்யாறு ஓடியது (அகம். 135:5-10). கொல்லை உழவர் கூழ் உண்டற்கு நிழலாகவிட்டுவைத்த குருந்த மரத்தின் கிளையிலிருந்து மயில் அகவும் (அகம். 194:11-15). தீயெரித்த கொல்லையின்கண் ஏனல் கதிர் விளைந்து வளைந்தது (அகம். 288:5). குறவர் மலைச் சார்பிடத்தில் அகலப்படுத்தி வளைந்த கொல்லைக் காட்டினை மழை பெய்த பதத்தில் உழுது சிலவாகிய தினை விதைகளைக் கலப்பாக விதைத்து விளைத்தனர் (நற். 209:1-4). கொல்லை களில் தனியே இருக்கும் கோவலரின் சிறுபுனத்தில் உள்ள குராமரத்தின் பூ இடைமகன் சூடக் கொத் தாய் மலரும் (நற். 266:1-3). கொல்லையிற் கோ வலர் இரவில் திகொளுத்திய வெட்டுண்ட பெரு மரத்தின் வேரடிச் சுட்டை தானே வெந்து தணியும் (நற். 289:7-9). சிறுகுடியீரே, நீவிர் அறம் அவ் லாதவற்றை விரும்பி ஒழுகுதலால் இவ்விடத்து வள்ளியும் கிழங்கு கீழ் வீழா; மலையில் தேனும் உண்டாகா; கொலலையில தினைகளும் கதிர் வாங்கி ஈனா எனக் குரவை அயரும் பெண்டிர் கூறினர் (கவி. 39:11-14).

2. முல்லை நிலம். கார் காலத்தே கொல்லையில் - முல்லை நிலத்தில் - நெடிய வழிகளிலே இந்திர கோபம் ஊர்ந்து திரியும் (சிறு. 168). கொல்லையி லுள்ள யானையினது கடும் பகையினால் வருந்திய ஆண்புலி நள்ளிரவில் செநநாயைத் தாக்கப் பதம் பார்த்திருக்கும் (குற. 141:3-7). மழைபெய்த கொல்லைப் புனத்திலுள்ள மெல்லிய முல்லைக் கொடிகள் பற்களைப் போன்று அரும்பினும் (குற. 186).

3. முல்லை திரிந்த பாலை. கொலலை இரும்புனம் - முல்லை திரிந்த பாலை நிலம் - பேய்த்தேர் ஓடும்

வறண்ட இடத்தினையும் பேராந்தைச் சேவல் மாறிமாறி ஒலிக்கும் இடத்தினையும் உவர்மண ஒழிந்தமையான களர்மண பரந்த கல்பொருந்திய நெடுமருங்கினையும் உடையது; அங்கு வீங்குசிலை மறவர் வணிகரைக் கொன்று கொணர்ந்த அருங் கலத்தைத் தாமே கோள்முறைக் கேற்பப் பகுப்பர் (அகம். 89 2-17).

கொலை - கொல்லுதல். மாந்தரஞ்சேர விரும்பொறையின் குடை நிழற்கண் வாழ்வோர் வானத்துள்ள இந்திரவில அலலது பகைவரது கொலை - கொல்லுதல் - செய்யும் வில்லை அறியார் (புறம். 20:9,10) குறவர் பெருமகனாகிய ஏறைக்கோன் கொலை வேலினை உடையவன் (புறம். 157:6,7). வேட்டுவர் காந்தட் பூவாற் சேய்த கண்ணியையும் கொலை செய்யும் வில்லினையும் உடையவர் (பதி. 30:9). ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் தானை கொலை வினையாகிய போர்த்தொழிலை விரும்பும் (பதி. 60:1). பாடினி கொலை செய்யும் விலபோன்ற புருவத்தினை யுடையவன் (பொரு. 26). மேழித் தொழிலையே விரும்பும் உழவர் கொலை புரிவா ரிடத்து அத்தொழிலை நீக்கியும் களவு காண்பா ரிடத்து அத்தொழிலை நீக்கியும் இன்ன பிற நல் லறங்கள் செய்தும் இல்லறம் நடத்தினர் (பட். 199, 205). கொலைவில் ஆடவர் இரவில் காட்டரண் களிலுள்ளாரை அலறக்கொன்று கைக்கொண்ட நிறைகளைப் பகுத்துப் பெரிய கற்பாறையின் முடுக்கிலே தசையினை அறுத்துத் தினபர் (அகம். 97: 4-6). குறிய இறப்பினையுடைய குடிசையில் வாழும் கொலை வெம்பரதவர் எறியுளியால் பெருமீன் எறிந்து கொள்வா (அகம். 210:1,2). 'தழைத்த பலவாய கூந்தலையுடையாய், தலைவன் நம்பால் அருள் செய்யாது கொன்றனன் ஆயினும் கொலை பழுது அன்று' என்பது தலைவியிடம் தோழி கூற்று (அகம். 356:16,17). கொலையை விரும்பும் கோட்பாட்டினையும் கொடியதொழிலி னையும் உடைய மறவர் பாலை வழியே வரு வாரை எதிர்நோக்கியிருந்து அரியமார்பில வேல் எறிந்து கொல்வர் (அகம். 363:9-12). போர்மேற் சென்ற தலைவன் பிரிவால் தலைவி வருந்துகையில் அவளைக் கொலை குறித்தது போன்று மாலைக் காலம் வந்தது (அகம். 364:12,13). ஆறுசெல் வம்ப லர் வேறு வேறு பிரிந்து அலறுமாறு கொலை செய் யும் பொருட்டுக் களிறு நிலை பெயர்ந்து உறையும் (அகம். 389:18-20). என்றும் கூற்றுவனைப் போன்ற கொலைவேல் மறவர் வழியிடைத் தங்கியிருந்து வழிப்போக்கரைக் கொல்வர் (குற. 283:4-6). நீரா டச் சென்ற பெண் புனல்தரு பசங்காயைத் தின்ற

குற்றத்திற்காக, எண்பத்தொரு களிறும் அவள நிறையளவு பசும் பொன்னாற் செய்த பாவையும் ஏற்றுக் கொள்ளானாய் நன்னெ பெண கொலை புரிந்தான். (குற. 292:1-5) 'கொல்லிமலையில் தெய வத்தாற் செய்து வைக்கப் பெற்ற பாவை போன்ற தலைவி என்னைக் கொலை செய்யும் வண்ணம் ஆராய்ந்து நன்றாக அறிந்து கொண்டனள்; அத னால் நான் செயலழிந்து வருந்துகின்றேன்' எனத் தலைவன கழறிய பாங்கற்கு உரைத்தான் (நம். 185: 10-12). செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் தோழி நொதுமலர் வரைவுழி, தலைவியின் நிலையைக் குறித்து 'வலையும் தூண்டிலும் பற்றிப் பேரலை வீசும் கடலையடைந்த கொலை வெஞ் சிறார்ப் பாற் பட்டனள் அவள்' என்று கூறினாள் (நம். 207:9-12). கொலை வில் எயினர் (ஐங். 363:2). மணிமிடற்று எண்கையனாகிய சிவபெருமான கொலை உழுவைத் தோலை உடுத்துள்ளாரா (கவி. 1:4,11). கொலையஞ்சா அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு செங்கோல் வளைந்த அரசனின் குடை நிழலில் தங்கிய உலகம் போலக காடு உலறின உயாந்த மரங்களுடன் வெம்மையுடையதாயிற்று (கவி. 10:5-7). கொலை யிடத்துக் கடுங் கொள்கையுடன் சென்ற நாய் தனக்கென அகப்படுத்திய மான் தனக்கு உரித்தா காது வலைவாக்கு உரித்தாயிற்று (கவி. 23:16,17). ஏறுகள் கொலை செய்யும் தொழிலின் மிக்க சிலை செறிந்த குற்றத்தைச் செய்யும் சினமிக்கு வெவ் விதாய் எழுந்து ஏறுதழுவுவார்மேல ஓடின (கவி. 102:19,20). கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றி னது கொம்பின் இடையிலே தாம் விரும்பும் மகளி ருடைய மார்பின் முலையிடையே விழுமாறு போல விழுவாரிடம் ஆயா தம் மகளிர்க்கு முலைவிலை வேண்டார் (கவி. 103:71-73). 'கொலைத்தொழில் வாய்ந்த கண்ணினை யுடையவள தலைவி (கவி. 108:52).

கொலையேறு - ஏறுதழுவுதற்குரிய காணை, ஆயர்மகள் தோள், உயிரை மதியாது அஞ்சாமல் கொலையேற்றை - ஏறுதழுவுதற்குரிய காளையை-தழுவு பவர் பொருந்துதற்குரியவே யன்றி வருத்தம் கொண்டு தழுவாதவர் பொருந்துதற் குரிய வல்ல (கவி. 103:65-67). 'குரால் நிறத்தவாகிய கண்ணினை யுடைய கொலையேற்றினைத் தழுவுபவன் மான் போலும் நோக்கினையுடைய இவளைக் கொள் வான்' என ஆய நங்கையின தமர் கூறினர் (கவி. 104:22,23). கொலையேற்றின் கோடு குறி செய்த பொதுவன் மார்பினைப் பாடுவோம் வருக என்று தோழி தலைவியையும் ஆயத்தையும் அழைத்

தாள் (கவி. 104 63,64). 'குருஉககண் கொலையேறு யான்கொண்டேன எனனுமசெருக்கால ஆயர்மகன் நாம குரவை ஆடுங்காலை நமக்கு வருத்தம் உண்டாகுமாறு நோக்குகின்றான்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 104.71,72). 'தலை வியே, கொள்ளல் அரிதாக நம் சுற்றத்தார் நிறுத தின் கொலையேறாகிய காரியின சிவத்திறகு அஞ்சானாயத் தழுவின பொதுவனாகவே அலர் எடுத்த ஊராரை உச்சி மிதித்து எமர் நின்னைக் கொடுப்பதற்கு ஒருப்பட்டார்' எனத் தோழி கூறி னாள் (கவி. 104:73-76). 'தோழி, கொலையேறு சாடின புண்களை முலையின் வெம்மையாலே ஆறும்படி ஒற்றித் தழுவித் கொண்டு பொதிந்து விடுவேம்' எனக் கூறித் தலைவி குரவை யயாந தாள் (கவி. 106:34-36).

கொலைவர் - வேடர். சுட்டு முள்ளால் இடும் நெடிய வேலி போலக் கொலைவர் - வேடா - விலலாலே கொல்லப்பட்டவருடைய உடலம் மறையவிட்ட இலைக்குவை அமைந்திருந்தது (கவி. 12 1,2).

கொலைவன் - 1. வேடன். 'வேழம், உழுவை, கலைமான, பன்றி இவற்றை வீழத்திப பின் உடுமப்பு புறநிலை தங்குமாறு புகழ்நிறைந்த சிறப்போடு ஓர் அம்பு கொடுக்கும்' கொலைவன் - வேடன் - யார்கொல். மற்று இக்கொலைவன் விலை காரணமாகக் கொன்றவன் போல்தோன்றவில்லை; பெருஞ் செல வனாகக் காட்சியளிக்கின்றான்' என வலவிலோரி யைப் பரணா பாராட்டினர் (புறம். 152:1-9).

2 அழித்தல் தொழிலுடைய சிவன். கொலைவன் - சிவன் - சூடிய குழவித் திங்கள் போல் சிவந்த ஏறு வளைந்து நிறைந்த கொம்பைப் பெற்றிருந்தது (கவி. 103:15,16).

3. கொலைஞன். 'பலகுளுறவா லும என மனத்தைத் தேற்றிப் பின்னும் தெளிவித்தவன் எனனை அனைத்து முலையிடத்தே முயங்கினான்; அங் வனம் முயங்கிப் பின்னர்த் தெளிவு பொய்யாம்படி. கைவிட்ட கொலைவனை - கொலைஞனை - யான் தேடித் காணேனோ' எனப் பிரிவுற்ற தலைவி கலங்கிப் புலம்பினாள் (கவி. 147:23-25).

கொழு - 1. காறு. புனபுலத்தில பல்பகடு பூட்டி உழும் வினைஞர் கலப்பை உழுத கொழுவினது - காரினது - படைச்சாலின் பக்கத்தே அழகிய கதிர்மணியைப் பெறுவர் (பதி. 58:15-18). கரிகாற் பெருவளத்தான் அளித்த விருந்துண்ட பொருநரின பறகள் இரவு பகலாய் இறைச்சியைத் தினறவின கொலையை உழுத கொழுவை ஒப்ப முனை மழுங்கின (பொரு.

117,118). உழவர் வளைந்த வாயுடைய கலப்பையின உடுப்பினது முகத்தை ஒத்த பெருங் கொழுமறைய அழுத்தி வளைய உழுது விதைத்தனர் (பெரு. 199-201).

2. கொழுப்பு. இதிகாட்டிலுள்ள கொழு - கொழுப்பு-இல்லாத பசிய இறைச்சித் துண்டங்களை வைத்த இடத்தை மறந்த சேவற கோட்டாணைப் பெடைக் கோட்டான் வருத்தும் (பதி. 44:17-19).

கொழுந்து - 1. தலைப்பகுதி (முதற்பகுதி). வேள்வி செய் யாத ஊர்ப்பாப்பான அரத்தால அறுத்தெடுத்த வளைகள் போக எஞ்சிய சங்கின் கொழுந்து - தலைப் பகுதி - போன்று பகனறை அரும்புகள் விளங்கின (அகம். 24:1-3).

2. தளிர். பின்பனிக்காலம் வரும் என்று முன்பனியின் கொழுந்தை - தளிரை - முற்படவிட்டு அறிவுறுத்தி அதற்கு அடையாளமாகக் குராமரம் அரும்பு கட்டின (நற். 224:2,3).

கொழுநர் - கணவர். தம் கொழுநர் - கணவர் - மார் பிலேபுலிபாயந்ததால் உண்டாய பெரிய புண்ணை ஆற்றுதற்குக் காவல என்று கருதிக் கொடிச்சியர் பாடுவர் (மலை. 302-304). வரால்மீனின் துண்டத் திணை விற்றுக் கள்ளாண்டு ஆடி, வேட்டை மறந்து துஞ்சும் தம் கொழுநர்க்கு அவரவர் மனைவிய ரான பாண் மகளிர் அமலை வெஞ்சோற்றைப் பிரம்பின் கனி பெய்து வைகறையில் இடுவர் (அகம். 196:2-7). இளைய பரத்தை தழையணிந்து தெருவின் கண் சென்ற அவ்வளவில் எழிலமாமேனி மகளிர் தம் கொழுநரைக் காத்து நனமையடைந்தனர் (நற். 320 3-10) 'கண்டார்க்கு வருத்தம் உண்டாக்கு பவள் இவள் என்று கருதி ஊர்ப்பெண்டிர் தம் கொழுநரைப் புறத்துப் போகாமற் காத்து நாள் முழுவதும் வாயிலை அடைத்து நிற்பர்' எனக் காமஞ் சாலாத தலைவியிடம் தலைவன் கூறினான் (கவி. 109:21-26). தம் கொழுநன் - கணவன் - காவலையுடைய அகலிய கோயிலுள் மிகச் சிறிது பொழுது தனிதருப்பினும், உயிர் தளரும் பெருங் கோப்பெண்ணு தன இளமைபுறங்கொண்டு நீர்வார் கூந்தல் முதுகில் தாழத் துன்பம் மேவிய கண்ணையுடையளாய்ப் புறங்காட்டைப் பார்த்துச் சுழலும் (புறம். 247:5-10). 'இளையமாக இருந்தபோது தழையுதலிய ஆம்பல், கொழுநன் இறந்தானாகக் கைம்மை நோற்குங்காலத்துப் புல்லரிசியாய் உதவின' என்பது கைம்பெண் கூற்று (புறம். 248). நேற்றைய போரில் கொழுநனை இழந்த வீரர்க்குடி மகளி இன்று போர்ப்பறை கேட்டுத் தன் ஒரு மகனைப் போருக்கு அனுப்பினாள் (புறம். 279:5-11).

'பறத்தல ஒழிந்த முதிய சிரற் பறவை தாமரை இலையில் தங்கிச் சிறு மீன்களை உண்ணும் துறை பொருந்திய ஊரனது பெண்டு (தலைவி) தன கொழுநனை நம்மொடு கூட்டி வெறுத்துப் பேசுகின்றாள் எனக் கூறுவர்' என்று பரத்தை மொழிந்தாள் (அகம். 106:2-6). 'யான் தலைவிக்குப் பகையா வேன அல்லேன; சேரிப் பரத்தையுடன் கூடி இன்புறும் அவள் கொழுநனை அவளுடன் கூடியுறையும் பகையாவான்' எனத் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப இற்பரத்தை கூறினாள் (அகம். 186:18-20). 'நானும் தலைவனும் புதுப்புனலாடப் புகுகின்றோம்; தலைவி அதற்கு அஞ்சுவாள் எனின் தன பாங்காயினாரொடுங் கூடிக் கொழுநன் மார்பைக் காப்பாளாக' எனப் பரத்தை தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்கக் கூறினாள் (குறு. 80). 'ஆதி அருமன் மூதாரன்ன சேயிழை (பரத்தை) தழையுடைய துடையின்கண் மாறி மாறி அசைய அணிகலன்களுடன் என் கொழுநனைக் காணும் பொருட்டு வருவாள்; யான் அளியேன்' எனத் தலைவி தலைவனுக்கு வாயிலாக வந்த தோழிக்கு உரைத்தாள் (குறு. 293:4-8). தன்னை மனைவியாகக் கொண்ட கொழுநனின் குடிவறுமையுற்றதாகத் தந்தையின் செல்வமிக்க உணவை நினையாது ஒருபொழுதின்றி ஒருபொழுதுண்ணும் சிறுமதுகையளாகத் தலைவி விளங்கினாள் (நற். 110:10-13). 'விழாக்களம் பொலிய வந்து நிற்கும் விறலியைக் காண்மின்; நம் கொழுநனை இன்றும் வேறொரு பரத்தையால் இவள் தூது சென்று செலுத்தாதபடி நாம் காப்போம்' எனக் கூறித் தோழி விறலிக்கு வாயில் மறுத்தாள் (நற். 170:4,5). பரங்குன்றின் ஆழ்ந்த சுனையின் நடுவே மூழ்கி நீர்மேல் எழுந்தவன் கரையின் நின்ற தன் கணவனிடம் தனக்குப் புணையாக மூங்கில் தர வேண்டினான்; அவன் அதனைக் கொடாமல் அரக்கு வட்டை எறிந்தான்; நீரில் தத்தளிக்கும் அவனின் துயர்கண்ட கொழுநன் இன்புற்று நீரில் குதித்து அவனைத் தழுவினான் (பரி. 21:39-45).

கொழுநன் - கணவன். கொழுநர் காண்க.

கொழுப்பு - கொழுமை. சீறாரிலுள்ளார் தம் கையைத் தலைமீது வைத்து அலறக் கொழுப்பினையுடைய - கொழுமையினையுடைய - பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்ற மழவர் அவற்றைக் கொன்று தின்பர் (அகம். 189:11,12). பசுவினத்தைப் பற்றிக் கொண்ட கடுங்கண் மழவர் வாளால் வீசியும் அம்பினை விடுத்தும் பகைவரைச் சேண்மைப்படுத்திக் காட்டி டத்தே பசுக்களைச் செலுத்தித் தெய்வம் தங்கிய

வேப்ப மரத்தினடியில் கொழுப்பினையுடைய பசுவினைத் தடிந்து குருதியைத் தூவிப் பலியிட்டு அதன் புலாலைப் புழுக்கி உண்டனர் (அகம். 309: 1-6).

கொழும்பு - ஒருவகை மீன். சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி கொழுமீனையும் விளைந்த கள்ளையும் உடைய நீராகிய வேலியை யுடைய நாட்டையுடையவன் (புறம். 13:12,13). கொழுமீனை உண்ணுதலை யுடையனவாய் மரந்தோறும் கூடித் தங்கும் நாரைகள் மகளிர் குருகோப்பும் ஒலிகேட்டு இரிந்தோடும் (பதி. 29:4-6). கொழுமீன் துணியுமாறு நடந்து கழுநீர்ப் பூவைத் தின்ற எருமை பலாவின் நிழலிலே மஞ்சள் மெல்லிலை முதுகினைத் தடவத் தேன் நாற மென்று அசையிட்டுக் காட்டு மல்லிகையாகிய படுக்கையில் துயில் கொள்ளும் (ஐ. 41 - 46). தீம்புளியும் உப்பும் கானலிடத்தே பரதவர் அறுத்த கொழுமீன்களின் துடியின் கண் போல் உருண்ட துணியிலும் நாலாயில் ஏற்றப்பட்டன (மது. 318 - 321). தலைவியும் தோழியும் புனைநிழலில் தங்கிக் கடலினின்று தந்தை தந்த கொழுமீன் வற்றலைக் கவர வரும் பறவைகளை ஒப்பினர் (அகம். 20:1-3). நெடும்படகிலிருந்து மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் தங்கிய தன் தந்தைக்குக் குறுமகள் உப்பு விற்றுகொண்ட நெல்லினாற் சமைத்த வெண்ணோற்றை அயிலைமீனை இட்டாக்கிய புளிக் கறியினைச் சொரிந்து கொழுமீன் தடியோடு கொடுத்தனள் (அகம். 60:3-6). இரவில் கொழுமீனைப் பிடிக்கும் பரதவர் கடலிலே விடுத்த அம்பியிலுள்ள இருளை நீக்கும் ஒண்கடர் வேந்தன் பாசறைககண்ணையுள்ள யானையின் அணிமுகத் திடத்தாய் ஒடையின் ஒண்கடர் போலத் தோன்றும் (அகம். 100:8-10). தலைவன் தளர்ச்சி மிகவுடையனாய்த் தலைவி தோழியரை அணுகி, 'நல்லீரே, மெல்லிலை மீது நீயிர் இடும் விருந்துணவையுண்டு இச்சிறு குடியில் தங்கின் எய்தும் குறையுண்டோ' என்று கூற, அவர்கள் நாணி 'இவ்வுணவு நுமக் குரியவல்ல; இழிந்த கொழுமீன் உணவு' என்று மொழிந்தனர் (அகம். 110:10-17). பரதவர் சிறார் கொழுமீன் உணவினை யுணவர் (அகம். 290:3). கொழுமீன் உண்ணுதலையுடைய, செழுமையுற்ற மாளிகையிலுள்ள தலைவியின் ஐயனமார் தமது தொழிலன்றிப் பிறிதொன்றுங் கல்லாத சினமுடையவா (நற். 127:4,5). வளப்பமிக்க மனையகம் கொழுமீன் உணவினை யுடையது (நற். 159:7). நெடுங்கடலை அலைத்து மீன்களைப் பிடித்த, மீன்படகுகளை யுடைய பரதவர் தாம் கொண்ட

கொழுமீன்களை மணற்பரப்பில் குவித்து, மீன் நெய்யை வார்த்துக் கிளிஞ்சிலில் ஏற்றிய சுடரொளியில் துயிலவர் (நற். 175:1-4). கரிய கழியிலுள்ள நீர்நாயக்குருளை கொழுமீன்களை மாந்தித் திலலை மரப்பொந்துகளில் பள்ளிகொள்ளும் (நற். 195:1-3). கொழுமீன் கொள்பவர் உறைகின்ற பாக்கமெங்கும் கல்லெனலும் ஓசையுண்டாகுமாறு நெடுந்தேரில் தலைவன் வருவான் (நற். 207 : 3,4). நாரையினம் அள்ளல் சேறில் உள்ள நிணமிகத் தலையையுடைய கொழுமீனை அருந்த வேண்டி, மணற்குன்றினமீது ஏறியிருந்து அரசரின் காலாட்படைக் கூட்டம் போல விளங்கித் தோன்றும் (நற். 291:1-4). கொழுமீன்களைச் சுடுகின்ற புகை தெருக்களினூடே கலந்து சிறுமலருடைய ஞாழல் மரங்களமிக்க துறை இனிமை பெற்றது (நற். 311:6,7). கடலிலிருந்து பரதவர் கொணர்ந்து தந்த கொழுமீனாகிய உணவினைத் தின்னக் கருதிப் பறக்கும் ஆற்றல் கெட்ட முதுகுரு செவ்வி பாரதருக்கும் (ஐங். 180:1-3).

கொள் - 1. தானிய வகை. மழை பெயயினும் பெயயாது ஒழியினும் கொள்ளிற்கு உழுத நிலத்தினையே நீரோடு காலாக நெடுமலைச் சிகரந்தோறும் அருவி இழிதரும் (புறம். 105:4-6). கருங்கால வரகு, பெரிய கதிரையுடைய தினை, சிறிய கொடியாகிய கொள், பொறிகளை யுடைய அவரை ஆகிய இந்நான்கு உணவுப் பொருளன்றி வேறு உணவுப் பொருளில்லை (புறம். 335:4-6). காவலையுடைய அகன்ற மனைகளில் குற்றேவல வினைஞர் கொள்ளின் நிறத்தை யொத்த சாந்தம்மியில் கத்தூரி முதலிய பசுங்கலவையை அரைப்பர் (நெடு. 49,50). உழுவா கொள்ளொடு பயறறையும் பாலுடன் கலந்து ஆக்கிய, வெள்ளிய கம்பியை அளவாக நறுக்கி வைத்தாற் போன்ற அவிழக் கஞ்சியை நிறைய உண்டு கடாவடி விட்ட நெலலைக் குவித்துக் கூடாக்கிச் சுற்றி ஞாயிறறின வெம்மையகல மருத நிழலில் தம் எருதுகளோடு வதிவர் (அகம். 37:12-16).

2. குடைவேல் (ஒரு வகை மரம்). பொகுட்டெழினி பகை மன்னர் அருமதிலைப் பொருதழித்துப் போர்க்களந்தோறும் கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் - குடைவேலும் - விதைக்கும் உழவன் ஆவான் (புறம். 392:6-11). பெருஞ்சேர லிருமபொறையின் வழியொழுகாத பகைமனைவர் வெள்வரகு வித்துதற்கு உழுத கொள் உடைய கரமபை நிலத்தில இருந்து, செந்நெல உணவினைப் பெறாமல் மிடிப்படுவா (பதி. 75:11, 12).

கொள்கலம் - பண்டம் இங்கலம். 'உள்ளிவருநர் கொள்கலம் - பண்டம் இடுங்கலம் - நிறைப்போய்' என்று சேரமான வஞ்சன வினிககப் பெற்றான் (புறம. 398.14). தலைவியால் முயங்கப் பெற்ற தலைவன் 'மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோவைப் பாடிச் சென்ற வறியோரது கொள்கலம் போல இனிப் பெரிதும் மகிழ்வாயாக' என்று தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 142.4-7). ஈங்கையின் அரும்பும் அதிரல மலரும் மணலமேட்டில் உதிர்ந்து மான களின் குளம்பினால் மிதிபட்டு அழுந்துதலின் வெள்ளியைக் கொள்கலத்தில் இட்டு உருக்கிச் சாயத்தாற் போல அவற்றினின்றும் தெளிந்த நீர்க் குமிழி வடியும் (நற். 124.4-8). 'தலைவியின் நன்னுதல் நலத்தை நுகர்ந்து அவளைத் துறத்தல், தீம பாலைக் குடிப்பவர் பாலைபுண்டு கொள்கலத்தைக் கவிழ்த்து விடுவது போலவதன்று ஆதலின், நின் னால் வருந்தியவன் துயரை வரைந்து சென்று களைவாயாக' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கலி. 133.16-19).

கொள்கை - 1. கோட்பாடு. அநதணா அறத்தை விரும்பிய கொள்கையையும் - கோட்பாட்டினையும் - நான்கு வேதத்தையும் உடையவா (புறம. 93.7). சான்றோர் நற்குணங்களால் அமைந்து, பணிய வேண்டும் உயர்ந்தோரிடத்துப் பணிந்து ஐம்புலன்களும் அடங்கிய கொள்கையினர் (புறம. 191.6,7). பெரியோர் உண்மையே யுரைத்துப் புலனைந்தும் அடங்கிய கொள்கை உடையவர் (பதி. 15:29,31). சளங்காயக் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் தொனனிலைச் சிறப்பினையுடைய தன்னிழற்கீழ் வாழ வார்த்துக் கொடுமையறும்படி வைத்த மாறுபடாத கொள்கையை உடையவன் (பதி. 37:10-12). யாத்த செய்யுள் அடங்கிய கொள்கையினை யுடைய காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பத்துப்பாடல் களினால் பாடிப் போற்றினார் (பதி. ப. 6:11-14). செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் முன்னோர் அவனைப் போன்று மாறுதல் இல்லாத கொள்கையார் (பதி. 69:11,17). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன அழியாத கொள்கையினையுடைய அமைச்சர் முதலிய சுற்றத்தார் சூழ்நதிருக்க வேள்வி செய்து கடவுளரை உண்பித்தான் (பதி. 70:17,18). கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் நாண்மகிழ் இருக்கைகண்ணே, அரசவை பணியுமாறு அறத்தையே விரும்பி விளங்கிய மறம்புரி கொள்கையைத் தன் வயங்கு செந்நாவினால் பாடினார் (பதி. 85:8-13). செவவேளின் செவடியிற் செல்லுதற்குக் காரணமான நலம்புரி கொள்கையானே செம்மல

உள்ளத்தோடு செலவினை விரும்பினீராயின் நீவிர் முன்னிய வினையை இப்பொழுதே பெறுகுவீர் என அடியார் செவ்வேளிடத்து ஆற்றுப்படுத்தப் பட்டனர் (முரு. 62-66). புள்ளனி நீள் கொடிச் செல்வன் (திருமால்) நால்பெருந் தெய்வத்தையுடைய நல்லாட்கள் நிலைபெற்ற உலகத்தைக் காக்கும் ஒரு தொழிலையே விரும்பிய கொள்கையாக உடையவர் (முரு. 151,160,161). இருபிறப்பாளர் (அநதணர்) அறத்தை நவில்கின்ற கொள்கையினர் (முரு. 180, 182). பேரிசை நலவியக் கோடனைக் காணுதற்கு விரும்பிய கொள்கையுடையராய் இரவலர் சென்றனர் (சிறு. 125,126). குதிரை ஓட்டுவோன் ஐந்து கதியையும் பதினெட்டுச் சாரியையுமாகிய கொள்கையைப் பயிற்றுகையினாலே புரவிகள் குளம்புகள் அழுந்தின வட்டமான இடத்திலும் ஆதியெனனும் கதியில் ஓடின (மது. 389-391). இரவலா நன்னனை நினைத்த கொள்கையுடனே அவன் தரும் பரிசிலை உள்ளிச் சென்றனர் (மலை. 64,65). தோழியரும் தாயும் புலம்பப் பாழி நகரை யொத்த காவலையுடைய பெருமனையின் காவலையும் கடந்து தலைவனோடு கூடித் தன் இனிய துணைவனை நின்நத கொள்கையினை உடையளாயத் தலைவி உடன போக்கினை மேற்கொண்டனள் (அகம். 15:9-12,17). அவர்தூற்றும் பெண்டிரது இன்னா மொழிகள் என மகட்குப் பொருந்துவன அல்ல என்று தெய்வத்தைப் பரவி நம் களவொழுகத்தை உணர்ந்து வைத்து அமைதியுற்றிருக்கும் கொள்கையினையுடைய அனனை முன், யாம் இக்களவொழுக்கத்தில் பட்டொழுதல எவ்வாறு இயலும் என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (அகம். 95:12-15). தலைவன் வெறுப்பில்லாத கொள்கையுடன் உவந்தளித்த இனிய உள்ளம் இன்னாவாயினமையினால் உண்டான வருத்தம் தலைவன் மார்பினை உறுவதாலே தணிதலை அனனை அறியாளாய வெறியயர்தலை மேற்கொள்ளின என்னாகுமோ என்று தோழி தலைவன் கேட்பத் தலைவியிடம் உரைத்தாள் (அகம். 98:1-6). 'நமமிடத்து விரும்பிய கொள்கையினை யுடைய அரிவையை விரைந்து சென்று அடைதற்குத் தேரை ஓட்டுவாயாக' எனத் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (அகம். 154:13-15). தலைவர் பிரியேம் என்று பொயமிகக் உள்ளத்தால் நாம் விரும்புமாறு கூறி, உறுதியில்லாத கொள்கையராகி இப்பொழுது நோய மிக்க வருத்தத்தால் நுதல் பசக்கவும் நாம் அழவும் பிரிந்து சென்றார் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 205:3 - 7). தலைவியுடன் ஒன்று பட்டுள்ள கொள்கையை உடையேமாய ஒரு

பெற்றியே தழுவி நின்று இன்று இவ்விடத்தோமாகி நாளை அருஞ்சுரத்திடத்துச் சேரார்க்கண் காதலியின் நோக்கத்தையும் புலவியையும் நினைந்து தனித்துத் தங்கியிருப்பேமோ எனத் தலைவன் தனனெஞ்சிடம் கூறினான் (அகம். 225:3,4,13-17). 'பயனை உண்டாக்கும் கொள்கையோடு இனிமை நீங்காது கூறும் நின் வாயின இனமொழி உண்மையாகும்படி தலைவர் வருவாராயின் நன்றாகும்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 333:15-17). மறவர் கொலையை விரும்பும் கொள்கையினையும் கொடுந்தொழிலினையும் உடையவர் (அகம். 363:10). எந்தையும் யாயும் உணரும்படி களவொழுக்கத்தை வெளிப்படக் கிளந்தபினை தலைவன் வரைவோடு வந்து இரப்ப நமர் நன்மையைச் செய்யும் கொள்கையினால் பலவாறு மயங்கியிருந்த இமமையல் ஊர் நம்மோடு ஒன்றுபட்டது என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 374). அனபு கலந்து நம்பால் விரும்பிய கொள்கையுடன் என்றுந் தன்னெஞ்சில் எம்மை நினைந்து உறையும் காதலியின் ஊர் வன்புலத்ததாகிய காடு சூழ்ந்த நாட்டின்கண்ணது என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான் (நற். 59:6-8). 'எம்பால் அன்பிற் குறையாத கொள்கையுடன் எங்காதலர் வரவை விரும்பி யாம் இரவில துஞ்சாது அலமரும் பொழுதில் யாவரும் அஞ்சி விழிகும்படி கடுங்குரல் பயிற்றாதே' என்று தோழி கூகையை விளித்துக் கூறினாள் (நற். 83:4-9). தலைவன் முன்பு பிற மகளிரை விரும்பாத கொள்கையுடையவனாயிருந்து இப்பொழுது தன்னை விரும்பிய பரத்தையினிடத்துத் தன வளப்பமான மார்பினை மடுத்தனன்; இனி, அன்பில்லாத அவன் மார்பினை யான் புலலுவது இயலுமோ எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (நற். 174:9-11). புகழும் இன்பமும் ஈதலும் இல்லலே செயலற்று இருந்தோர்க்குக் கைகூடுவது இல்லென வினைவயின் பிரிந்த வேறுபட்ட கொள்கையுடன் நின கதுப்பிடத்துக் கார் கால மலரை அணியும் பொருட்டு வருதும் என்று சூளுரைத்துச் சென்ற தலைவர் மேகத்தின் இடிகுரலைக் கேட்டிலரோ என்று தலைவி தோழியை வினவினாள் (நற். 214). செல்லுகின்ற நெறியில் இன்னவாறு செல்வோமென்னும் கொள்கையுடன் சென்றிருந்து பொருள் சேர்த்த லல்லாது இல்லததில் மனமடிந்து இருந்தோர்க்கு அரும்பொருள் சேர்க்கை ஒருபோதும் சேர்வதில்லை (நற். 252:3,4). காதலர் மகன்றில் போல உடன்புணர் கொள்கையர் (ஐங். 381:4,5). மாட்சிமை யில்லாததொரு கொள்கையோடு யாம்

பெரிதும் மயங்குமாறு துயர் செய்த அன்பற்ற உடன் போகக்கூடிய அறம், என மகளை மீண்டும் கொணர்ந்து காட்டுதற்கு அருளிற்று என்று உடன் போய்த் தலைவி வந்துழித் தாய் சுறந்தார்த்துக் கூறினாள் (ஐங். 394). நாய் கொலைவெங் கொள்கையது (கலி. 23:16). 'நன்னெறியிற் செல்லும் திறனில்லாதவரை அந்நெறிக்கண் செல்லும்படி திருத்திய தீதுதீர் கொள்கையினையுடைய மறனும் பகைவர்க்கு அணங்கும் நீயே' எனத் திருமாலைப் புலவர் சுட்டுவர் ('தீதுதீர் சிறப்பு' என்றும் பாடமுண்டு) (பரி. 1:39,40).

2. விரதம். அந்தணர் அமைந்த கேள்வியையும் ஐம் புலனும் அடங்கிய கொள்கையையும் - விரதத்தையும் - நான்கு வேதத்தையும் உடையவர் (புறம். 26:12,13). சொல், பொருள், கணியம், மறை ஆகிய நூல்கள் தூய நெஞ்சம் ஆகிய ஐந்தையும் போற்றி அவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு பிறவுயிர்க்குத் தீங்கு நினையாமல் விளக்கமுற்ற கொள்கையுடையவன பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன (பதி. 21:1-3). கூத்தர் புறஞ்சிறையிடத்தே வரக காணின் தாழக காது வீரைநது குதிரைகளையும் தோகையையும் இழையணிந்து கொடுமின என்று ஏவி ஈகையில் ஆனாக கொள்கை உடையவன் செலவககடுங்கோ வாழியாதன் (பதி. 64:8-11). வருத்தமில்லாத கொள்கைகளை யுடைய தவத்தொழில் முடிபபாரது மனத்தின்கண் பொருநதித் தோன்றும் செவ்வேளின் ஒளியையும் நிறத்தையுமுடைய ஆறு முகங்களில் ஒரு முகம் உலகம் குற்றமற்று விளங்கும்படி பல கதிர்களையும் தோற்றுவித்தது (முரு. 89-92). கல்விகளெல்லாம் நிறைந்து அடங்கின அறிவினை யுடையார் தமக்கமைந்த கொள்கையினையும் அதற்கேற்ப இளையாத மெய்யினையும் உடையவர் (மது. 480,481). சிறந்த கொள்கையினை யுடையவர் அறங்கூறவையததார் (மது. 492). அந்தணர் அததை விரும்பிச் செய்தற்குக் காரணமான அரிய மறைகளைப் பயின்ற நாவினையும் கற்றாங்கு ஒழுகும் ஆற்றலுள்ள கொள்கையினையு முடையவர் (ஐங். 387:1,2). உயர்ந்தோராகிய ஞானிகள் குற்றமற்ற கொள்கையினர் (பரி. 2:24).

3. கற்பு. பெருங்குன்றார் கிழாரின் மனைவி குற்றம் தீர்ந்த கொள்கையினை - கற்பினை - உடையவள் (புறம். 210:5). தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிர் (புறம். 224:6). செவ்வேள் வருத்தமில்லாத கொள்கையினையுடைய மடந்தையோடு (தெய்வயானையாரோடு) ஆவீன்குடி என்னும் ஊரிலே சில நாள் இருத்தலும் உரியன (முரு. 175,176). மகளிர்

செயிர்தீர் கொள்கையினர் (அகம. 75:10,11). வெறுப்பற்ற கொள்கையினை யுடைய தலைவி இனிமை உறவும் நமக்குப் பாசறை வருத்தங்கள் ஒழியவும் புரவியை விரைந்து செலுத்துவாயாக என்று தலைவன் தேர்ப்பாசனிடம் கூறினான் (அகம. 124:7-10,13). தலைவி செயிர்தீர் கொள்கையினர் (நற.269:5).

4. இயலபு. புதலவரைப் பயந்த மகளிர் தொழில் வளம் சிறந்த சிலம்பும் அடங்கிய கொள்கையும் - இயலபும் - நிறைந்த அறிவும் நல்லிசையும் உடைய வா (பதி. 57:10-13). 'தொழில் வளம் பொருந்திய சிலம்பினையும் அடங்கிய கொள்கையினையும் அறக்கற்பினையும் தேறிய நல்லிசையினையும் வண்டாக்கும் கூந்தலினையுமுடைய ஒண்டொடி கணவ' என்று இளஞ்சேரலிரும்பொறை விளிக்கப் பெறல (பதி. 90:48-50). ஊர்காப்பாளர் பேய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சாக் கொள்கையர் (மது. 644,647) தலைவன் பாணர் முல்லைப்பண் பாடவும் தலைவி முல்லைப்பூச் சூடவும் வெறுப்பற்ற கொள்கைக்குக் காரணமான தன் புதலவனோடு பொலிந்து இனிது இருந்தன (ஐங். 408). 'ஞாயிறு காய்தலின் நீர் அற்றுக்கயம் துகளாகிய வழியின் கொள்கை கெட்டு இன்னாவாயினும் காதலன் பாராட்ட உடன் சென்ற என் மகள் போகிய சுரநெறி இனிய வாகுக' என்று மகட்போக்கிய செவிலித் தாய் கூறினாள் (ஐங். தி. 7). 'இளவேனிற் காலத்தை நினையாராய் நம்மை மறந்தாரை மனம் விரும்புதலால் எனமேனி வாடும கொள்கையைப் பிறர் அறியா வண்ணம் மறைப்பேன ஆயினும், யான் மறைத்ததனைக் கைகடக்கும் படியாக மாலைக் காலம் வந்து வருத்தத்தைத் தரும்' என்று தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 29:14-17).

5. கொள்ளுதல். தலைவன் உடன்போக்குக்கு உடன்பட்டமையை அறிந்த தோழி, 'நம் கருத்தினை உணர்ந்து கொள்கையோடு - கொள்ளுதலோடு - தானறிந்தவற்றைக் கரந்து ஒழுகும் அன்னையின் கடுஞ்சொல்லினின்றும் தப்புவோம்; சேரியம் பெண்டிரது அவரினையும் நீங்குவோம், உதயஞ் சேரனைப் பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல இனி மகிழ்வாயாக' எனத் தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம. 65:1-7). பரதவர் கொள்கையினால் கொணர்ந்த கொழுமின்களை மறைப்பரப்பிலே குவித்து மீனநெய்யை வார்த்துக் கிளிஞ்சலில் ஏற்றிய கூடர் விளக்கொளியில் துயில்வர் (நற. 175:1-4). 'பரத்தை யா முலைகள் அழுந்தப் பூசின பாடழிந்த சந்தனத்தை யுடையனாய்த் தலைவன் பண்பினறி

வருவானாயின் ஊடியிருப்பேனென்று கூறுவேன் ஆயினும் யான் கூறியதனைக் கொள்கையில்லாத என்னெஞ்சு அவனைக் காணின் கூடுவேன் என்று கூறும்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 67:10-13).

கொள்ளும் பக்கனார் - புலவர். இவர்தம் இயற்பெயர் பக்கன் என்றும் கொள்ளம் ஓர் ஊர் என்றும் பி. நா. கூறுவர் (நற். பாடினோர் வரலாறு). இவர் பாடிய ஒரே பாடல் நற்றிணை 147 ஆகும். 'அன்னை நின்னை நோக்கிச் சிறுதினை பெருங்குரலைச் செல்வாய்ப் பைங்கிளி கவர நீ எங்குச் சென்றனை என்று கேட்டதற்கு அருவியார்க்கும் பெருமலை நாடனை அறியலும் அறியேன்; காண்டலும் இலன்; பூக்கொய்து அவனோடு சுனை பாய்ந்து ஆடிற்றுமில்லன் என்று கூறிவிட்டனையே; அதைக் கேட்டு அன்னை சினத்தோடு வெள்கித் தலையி றைஞ்சினன்; இனிப் புனக் காவல மேற்கொள்ள வியலாது; நீ இரங்கததக்காய் எனத் தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூற்றில் அமைத்துத் தலைவிகுக் கூறியதாக இவர் பாடியுள்ளது புதுமைச் சுவை மிக்கது.

கொள்ளார் - பக்கவர். ஆசைப்பட்டுத் தன்னை நினைந்து வருவாருடைய வறுமை நீங்கக் கொடுக்கும் வண்மையினையுடைய நள்ளி கொள்ளாரை - பக்கவரை - வென்றவன் (புறம. 158:13-16).

கொள்ளி - 1. நெருப்பு. முள்ளம் பன்றியைக்கொன்ற வீரர், உடுமின தசையை மனைமுறந்தில் பகுத்தனித்தற் பொருட்டுக் கொள்ளியில் - நெருப்பில் - வேகவைத்த கொழுவிய நினைத்தின மணம் தெரு வெல்லாம் கமழும் (புறம. 325:6-10). வாடை தம் உடம்பைக் குளிரால் வருத்துகையினாலே கோவலர் பலரும் கூடிக் கையிடத்திலே கொண்ட கொள்ளிய ராய்ப் பற்பறை கொட்ட நடுங்கினர் (நெடு. 7,8). 'ஆண்மை முன்னே இழுகவும் காமம் பின்னே நின்று தடுக்கவும் அவற்றால் இருபாறப்பட்ட நெஞ்சமே, கணுக்களில் தீப்பற்றி எரிதலின் இருதலையும் கொள்ளியினை யுடைய ஒரு புழல் தட்டையின் உள்ளே நின்று வருந்தும் ஏறும்புபோல நலம் தடு மாறும் நிலையுடையோம்' எனத் தலைவன் கூறினான் (அகம. 339:7-10). விசும்பினின்றும் வீழும் கொள்ளியினாற பயிர அழிவது போலத் தலைவன் செலலும் தேரின் உருளையால் பயிர் அழிந்தது (குறு. 189:3,4). புனவர் இட்ட கொள்ளிக்கு அஞ்சிய மயில் அரிதாளிலே இருந்த குருவி துன்புறுமாறு சிறகை விரித்துப் பந்தாடு மகளிர் போல் தன புகலிடம் செலலும் (ஐங். 295:3-5).

2. கொள்ளிக்கட்டை. குறத்தி அடுப்பிலிட்டு எரித்த வற்றிய கொள்ளி - கொள்ளிக் கட்டை - சந்தன மரமாதலால் அதிலிருந்து எழுந்த புகை அயல தாகிய வேங்கையின் பூங்கொம்பில் தவழும் வள முடையது பறம்பு மலை (புறம். 108:1-3). தினை காக்கும் பரண் மேலுள்ளோன் கையிலுள்ள கனல் மிக்க கொள்ளி விடும் சுடர்ப்பொறிகளைப் போல மின்னி மழை பெய்தது (அகம். 73:14-17). இடையன் முல்லைப் பூவினைத் தோன்றிப்பூவுடன் இணைத்து வண்டுகள் மொய்க்கத் தொடுத்த நீர் ஒழுதும் கண்ணியனாய் மென்மை வாய்ந்த கொள்ளியின் தீயில் உள்ளங்கையைக் காய்ச்சினான் (அகம். 94:4-7).

கொள்ளை - 1. மிகுதி. கூட்டமாய் மேகங்கள் கடலிலே சென்று நீரைப் பருகியுண்ட கொள்ளையவாய் - மிகுதியுடையவாய் - மேற்கே எழுந்து குலுற்ற பிடியன்ம் போல் தோன்றின (அகம். 183:6-9). யானைக் கோட்டைக் கடைந்தாலொத்த கொள்ளை யாகவுள்ள வெள்ளிய இருப்பைப் பூக்களைக் கரடியினம் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 267:6-8; 331:1-4). கிழக்கடலின் நீரை முகந்த கொள்ளை மேகங்கள் வேந்தர்தம் பலபடைகளில் உள்ள யானை வரிசையை ஒத்துக் காணப்பட்டன (அகம். 278:1-3). நாட்காலையில் வலையினால் மீன் பிடித்த பரதவர், பின் பறியால் கொண்ட மீன் கொள்ளையராய் (மிகுதியுடையராய்) அவற்றை நுண்மணலிடத்தே உணக்கினர் (அகம். 300:1-3). கவர்த்த நெறிகளில் குருதியாடிய எருவைச் சேவலின் கிளையுடன் கூடிய கூட்டம் பசிய ஊனின் கொள்ளையைத் தெரிவித்துப் பறந்தெழுந்து செவ்வானம் போல விசம்பினை அழகு செய்யும் (அகம். 881:8-12). தாம் வைத்த சுருக்குவாரில் பன்றியொருத்தல் பட்டதாக வாரை அழித்துக் கொண்டு நாய்கள் பற்றிக்கொண்ட கொள்ளையாகிய தசைகளை அவை கொண்டு போகா வண்ணம் தடுத்து அப்பன்றியிறைச்சியைக் காணவர் கொணர்வர் (நற். 82:7-11). தன் நிழலைப் பார்த்து மகிழ்ந்து விளையாடுகின்ற, ஊனைத் தின்னுதலில் விருப்பமிக்க முதுநரி பசிய தசையைக் கொள்ளையாகத் தின்று வாய்வறந்து பேய்த்தேரை நீரென்று கருதி அலையும் (நற். 352:5-7).

2. கொள்ளையடித்தல். பகலும் இரவும் எண்ணாது பகைவரது ஊரைச் சுடுகின்ற தீயினது ஒளியின் கண்ணை தம் சுற்றத்தை யழைத்தலுடனே அழுகின்ற ஆரவாரத்தோடு கூடிய கொள்ளையை - கொள்ளையடித்தலை - கரிகாற் பெருவளத்தான் விரும்புவான் (புறம். 7:7 - 9). மறவர் கொள்ளையால் வரும் பொருள்களை உணவாக உடையவர்

ச.இ.பொ.க.தினா.2-35

(பதி. 19 : 1). இளஞ்சேரலிரும்பொறை பகைவரது நாட்டை அடிப்படுத்தினமையால் முன்பு நிகழ்ந்த கொள்ளையை மாற்றினான் (பதி. 81:15). பகைவர் நாட்டில் கொடுவில் எயினர் கொள்ளையாகக் கொண்டுண்ட நெல் பின் இல்லையான வறுங் கூட்டின் உள்ளிடத்தே யிருந்து கூகை நன்பகலிற் குழறியது (பட். 265-268). மலையிடத்துண்டான ஓசைகளுள் பெரும் பயனுண்டாகத் தேவீ திரட்டி வைத்த தேனைக் கொள்ளை கொள்ளுதலால் உண்டான ஓசையும் ஒன்றாகும் (மலை. 317).

3. அரிசி. திரிமரம் தேய்த்த சுளகினால் கொழிக்கப் பெற்ற வெள்ளிய அரிசியைப் பூண் மாட்சிமைப் பட்ட உலக்கையால் முறையாகச் செலுத்தி உரலிற் பெய்து தீட்டிய உரலின் குழி நிறைந்த கொள்ளையை - அரிசியை - சுணை நீருடன் கூட்டிக் குடவர் புழுக்கினர் (அகம். 393:10-16).

கொள்ளைசாற்றுதல் - விலை கூறி விற்பல். பெருங்கல் நாட்டு உமணர் சிறிய வெண்மையான உப்பினைக் கொள்ளை சாற்றுவர் - விலை கூறி விற்பர் - (புறம். 386:16,17). உப்பு வணிகர் சிலபத உணவாகிய உப்பின் கொள்ளை சாற்றி ஊர் தோறும் சென்றனர் (பெரு. 64,65). கொடுமுடி வலைஞர் கழனி யிலும் இலஞ்சியிலும் பொய்கையிலும் மீன் முகந்து கொணர்ந்து கொள்ளைசாற்றினர் (மது. 247-256). படகு வெள்ளை உப்பினது கொள்ளை சாற்றி நெல்லைக் கொண்டு வந்தது (பட். 29,30). பரதமாக்கள் கிளையுடன் கூடி நுண்மணல் செறிந்த பக்கத்துள்ள கரை ஒலிப்ப வலையிழுத்து மீன் பிடித்து அவற்றை இரந்தோர்க்கு நல்கி எஞ்சியவற்றைப் பல கூறுகளாக அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றி மணல்மேட்டில் உறங்குவர் (அகம். 30:3-11). உமணரின் காதன் மடமகள் மீன் வேட்டை செய்யும் சிறுகுடிப் பரதவர் உப்பங் கழியாகிய வயலில் உழாது விளைவித்த வெண்கல்லுப்பின் கொள்ளை சாற்றிக் குன்றங்களைக் கடந்து போவாள் (அகம். 140:1-5). தெளிந்த கழியில் விளைந்த வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிய உப்புவணிகர் வண்டிகளில் பூட்டிய எருதுகள் பலவற்றையும் மேயும்படி அவிழ்த்துவிட்டுச் சமைத்துண்டு இளைப்பாறிச் செல்வர் (அகம். 159:1-4) செறிந்த கோல்களைக் கொண்டுள்ள உமண உவர் நிலத்திலே விளைந்த உப்பினது கொள்ளை சாற்றி நெடுந்தொலைவு செல்வர் (அகம். 390:1-3) வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றும் உமண கூட்டமாகிய ஆனிரையை எழுப்புகின்ற நெடி நெறியில் வண்டிகள் மணலில் மடுத்து முழங்கு

ஓசை கேட்டுக் கழனி நாரை அஞ்சும் (நற். 4:7-11). மருத நிலத்திலுள்ள உப்பு வணிகர் தம் நாட்டில் விளைந்த வெள்ளிய நெல்லை ஏற்றிச் சென்று கொடுத்த நெய்தல் நிலத்தில் விளைந்த உப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளை சாற்றி மணலைக் கடந்து நெடுநெறி செல்வர் (நற் 183:1-3).

கொள்ளைமாந்தர் - கொள்ளைகொள்ளும் மக்கள். மலைச் சாரலில் மரையாவை வலம்படத் தொலைச்சிய புலி விட்டுச்சென்று முடைநாற்றம் வீசும் புலாவைச் செஞ்செவி எருவை கொள்ளை மாந்தர் - கொள்ளை கொள்ளும் மக்கள் - போல விடாது கவரும் (அகம. 3.5-10).

கொள்ளையர் - கொள்ளையடிப்பவர். தீயுண்டாகும் சிறிய அம்பினை விலலொடு கையிற் பற்றிச் சென்று மரத்தினைக் கவர்ந்து கொண்டு பகைவர் காவலிடத்தே சென்று கன்றுடன் கூடிய ஆனிரைகளைக் கொண்ட கொள்ளையர் - கொள்ளையடிப்பவர் - அவ்வினத்தினை அவ்விடத்தினின்றும் அகற்றிச் சென்றனர் (அகம. 101:7-11).

கொளை - 1. பாட்டு. பாலை பாடிய பெருங்குடுங் கோவைப் பாடி அணிகலங்கள் பெற்ற விறலியின் முதறறானமாகிய குரலிலே வந்து பொருந்தும் அளவையுடைய கொளையில் - பாட்டில் - வல்ல பாணனும் வெள்ளிநாரால் தொடுக்கப் பெற்ற பொற்றாமரைப் பூவைப் பெற்றான் (புறம். 11:14-18). கள் நிறைந்த மனைகளை யுடைய கோசர் தீவிய கள தெளியை உண்டு களிப் பேறிக குரவையாடும் இடத்தெழும் கொளை இசைப்பர் (புறம். 396:7-9). 'பெருஞ்சினக் குட்டு வனைக் கண்டு வருதற்காக, விறலியரே, யாழும் செல்கின்றோம்; நீ விரும்பி வருக; கொளை வன்மையால் வாழும் நும் சுற்றத்தார் உடுப்பனவும் அணிவனவும் பெறுவதே யன்றி இனிய உணவும் பெற்றுண்பா' என விறலியர் அழைக்கப் பெற்றனர் (பதி. 49:1-3,17). யாழோசை போலும் வண்டின் கொளைக்கு ஏற்ப மயில்கள் தோகையை விரித்து நிலவுபோலும் இடுமணலில் பல பகுதிப் பட ஆடின (பொரு. 211-213). கடம்பின்கண் கொடியினைக் கட்டி மாலை சூட்டிப் பல்வேறு குரலையுடையனவாகிய, தாளத்தின் வழிப்படும் ஒரு தூக்கினையுடைய இனிய வாச்சியங்களைக் கொண்டு காட்டிற் பொருந்திய நெடிய முருகனைப் பாடும் கொளைககு ஏற்ப வெறியயர் களத்து மெல்ல ஆடுதலைக் குறவர் விரும்பினர் (அகம. 382:3-7). 'மகளிர் ஓச்ச விலகாது அவர்தம் கோதையிற் பூவை யூதும் வண்டினத்தின் யாழிசை

போன்ற கொளையைக் கேண்மின்' என மகளிர் தம்முட் கூறினர் (பரி. 11:125). 'கொளைப் பொருள் தெரிதரப் பாடாதிருக்கவும் இனிதாகின்ற வண்டின் இசையைக் கேண்மின்' என மகளிர் கூறினர் (பரி. 11:126,127). சோலையில், தாளத்திற்கும் கொளைச் சீர்க்கும் பண்ணினது சீருக்கும் ஏற்பத் தம் சிறகுகளை விரித்துத் தும்பியினம் ஆடியது (பரி. 11:128-130). கழனிகள், மலர்ந்த பூக்களைச் சுமந்து பூநீர் நிறைதலின் முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளின் கண்ணிடத்தே எழும் இசையையும் கொளையையும் பயின்ற மகளிர் ஆடும் கூத்தாட்டரங்கினது அழகினை ஓக்கும் (பரி. 16:11-13).

2. இசை. ஓடாப்பூக்கையும் போரில் ஆர்வமும் உடைய மறவர்க்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தற்குப் பல்யானைச் செலகெழுக்குடவனின் முரசு, நிலனை அதிர்ச் செய்யும் இடிபோன்ற மறவா குரலொடு கொளை - இசை - சேரப்பெற்று முழங்கும் (பதி. 30:40-44). போர் வினையை என்றும் விரும்பியிருத்தலின் கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குடலு வனைப் பகைவர்களும் மனம் தாங்காமல புகழ்வர் என்றும் மந்தமான கொளையுடைய முழவினையும் அழியாத கலவியையும் உடையவன் என்றும் பரணர் குறிப்பிடுவர் (பதி. 43:28-31). பாலை யேழினையும் உடைய புரிநரம்பினகண் இனிய கொளையைத் தருகின்ற யாழும் மிடற்றுப் பாடலும் தம்முள் ஒக்க, குழல் சுருதியை அளந்து நிற்க, முழவுகள் ஆர்ப்ப அரங்கேறிய தலைக்கோல் மகளிரும பாணரும் ஆடலைத் தொடங்கினர் (பரி. 7:77-80).

3. கோட்பாடு. முக்கோற் பகவர் ஐம்பொறியும் தமக்கு ஏவல செயதலை இயல்பாகவுடைய கொளை - கோட்பாட்டையும் - தமக்குரிய ஒழுக கத்தையும் உடைய அந்தணர் எனச் சுட்டப்பெறுவர் (கலி. 9:3,4) 'முறுக்கவிழந்த பூக்களையுடைய சினையிடத்தே சுரும்பினம் யாழ்போல ஒலித்துப் பருவம் தோன்றவும் கொளை தளராதவரின தீமையை யான மறைத்தேன்' எனப் பருவங்கண்டழிந்த தலைவி கூறினாள் (கலி. 34.16,17).

4. பயன். அடும்பங்கொடி பரந்த இடுமணலிலே தலைவியைக் கூடிய பொழுது தலைவன் 'நின்னை யான பிரியேன்' என்று கூற, அதனை மெய்யென்று உட்கொண்ட கொளை - பயன் - அன்றோ, பூ மாறின கொடியை ஒத்த தலைவி மருந்தால் மாட்சிமைப்படாத காமநோயில் அழுந்தியது எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாயினாள் (கொளை - கோட்பாடு என்பா நச.) (கலி. 132:16-19).

5. இசைக்கருவி (ஆகுபெயர்). அடியவர் கோல் விளக்கு, கொளை - இசைக் கருவிகள் - மணப்பொருள்கள், அகிற்புகை, கொடிகள் ஆகிய இவற்றை ஏந்தித் திருப்பரங்குன்றத்தின் அடியுறைதலை விரும்பினர் (பரி. 17:5-8).

கொற்கை - துறைமுகப்பட்டினம். மறப்போர்ப் பாண்டியன் அறநெறி வழாது காக்கும் அழகிய கொற்கைப் பெருந்துறையில் பெறும் முத்துக்களைப் போன்ற முறுவலாற் சிறந்து விளங்கும் பற்கள் பொருந்திய துவர் வாயினை யுடையவன் தலைவி (அகம். 27:8-10). அலைகள் கொணர்ந்து வீசிய முத்துக்கள் குதிரையின் கால்களை வடுச்செய்து செலவினைக் கெடுக்கும் நற்றேர் வழுதியின் கொற்கை முன்றுறைக் கண்ணுள்ள வண்டு வாய்திறந்த கழி நெய்தற்பூ தலைவியின் மையுண் கண்களுக்குப் புறங்கொடுக்கும் (அகம். 130:9-14). பாண்டியனது புகழ்மிக்க சிறப்புடைய கொற்கை முன்றுறையில் விளங்கும் ஒளியிணையுடைய முத்துக்களுடன் வலம்புரிச் சங்கினையும் சொரிந்து பழையர் மகளிர் துறைத்தெய்வத்தினைப் பரவுவர் (அகம். 201:3-7). பெரிய கடற்பரப்பில் சுறாமீனை ஒதுக்கி வலம்புரி முத்தினை மூழ்கி யெடுத்த பரதவர் சங்குகள் கல்லென ஆர்க்கும்படி ஆரவாரமிக்க கொற்கை நகரிலுள்ளோர் எதிர்கொள்ளப் படகினின்றும் இறங்குவர் (அகம். 350:10-13). தலைவியின் கண்கள் அழுதவன்றியும் முத்துக்கள் விளைகின்ற கடற்பரப்பினை யுடைய கொற்கை முன்றுறையிலிருக்கும் நெய்தலின் தெளிந்த நீரிலுள்ள மலர்போல அழகு குலைதலின் அவை காமத்தை மறைத்தற்கு அரிய வாயின (நற். 23:5-9). நெய்தற்பூ மலிந்த கொற்கை முன்றுறையின் இலங்கும் முத்தை நிகர்க்கும் பற்கள் பொருந்திய துவர் வாயினள் தலைவி (ஐங். 185:1-3). பெருங்கழியிலுள்ள இறாலை நாரையினம் கவர்ந்துண்ணும் கொற்கைக் கோமானாகிய பாண்டியனின் கொற்கையும் பெருந்துறையிடத்து வைகறைப் பொழுதில் மலரும் நெய்தற்பூப் போலத் தலைவியின் கண்கள் மிகுந்த பெருமை யுடையன (ஐங். 188).

கொற்கைப் பொருநன் - பாண்டியன். கடற்பரப்பில் மீன்களைப் பிடிப்போர் முகந்த சிப்பிகளைக் கள்ளிற்கு விலையாகச் சேர்க்கும் பெரிய புகழினையுடைய கொற்கைப் பொருநனான வென்றியைத் தரும் வேலையும் யானையையும் நெடுந்தேரையும் உடைய செழியன், மலையை யொத்த நெடுநகரையுடைய கூடற்கண் வெற்றிக் களிப்பால் ஆடியதனால் எழுந்த ஆரவாரம் போலத் தலைவன் பரத்தை

சு.இ.பொ.க.க.க. 2 25.அ

யோடு பொழிலில் துயின்று பின்னர் வையையில் நீராடியமை பலர் வாயாலும் கூறப்பட்டு அலராகியது (அகம். 296:3-14).

கொற்கைக்கோமான் - பாண்டியன். உமணர் சகடத் தோடு வந்த பிள்ளையை யொத்த மந்தி முத்தைக் கிளிஞ்சிலிலிட்டு உமட்டியர் ஈன்ற புதல்வரோடு கூடிக் கிலுகிலுப்பை விளையாடும், முரிகின்ற நீரைத் தனக்கு எல்லையாக உடைய கொற்கைக் கோமானும் தென்புலத்தைக் காக்கும் குடியிலுள்ளானுமாகிய செழியனுடைய தமிழ்நிலை பெற்ற மதுரையும் நல்லியக் கோடன் நல்கும் பரிசிலுக்குச் சிறிதாகும் என்று பாணரை ஆற்றுப்படுத்தும் முறையில் அவனது வண்மை மிகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது (சிறு. 55-67). பெரிய கழியிலுள்ள இறாலை நாரையினம் கவர்ந்துண்ணும் கொற்கைக் கோமானாகிய பாண்டியனின் கொற்கையும் பெருந்துறையிடத்து வைகறைப் பொழுதில் மலரும் நெய்தற்பூப் போலத் தலைவியின் கண்கள் தகைமையினை உடையன (ஐங். 188).

கொற்கையோர் - கொற்கையிலுள்ளோர். நன்மக்களிடத்தே மேலாய்த் தோன்றுகையினாலே புகழுடைய விழுச்சிறப்பினையும் சீரிய முத்தினையும் விளங்குகின்ற சங்கினையுமுடைய சங்கு குளிப்போர் இருப்பினையும் கள்ளுணவினையுடைய குடிப் பாக்கத்தினையுமுடைய கொற்கையோரது விரும்பும் பொருநனே என்று தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போற்றப் பெறுகிறான் (மது. 133-138).

கொற்ற - மன்ன (விவி). 'கையால் வழங்கும் வள்ளிய கொடையினையும் கடிய குதிரையை முடைய கொற்ற' எனப் பிட்டங்கொற்றன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 168: 17).

கொற்றங் கொற்றனார் - புலவர். இவர் நற்றிணையில் 259-ஆம் பாடற் புலவராவர். அகநானூற்று 54-ஆம் பாடலையும் இவருடையதாகவே அடக்குவர் வையாபுரிப் பிள்ளை (ச.இ) அவ்வகப் பாடலின் ஆசிரியர் பெயர் மாற்றார் கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் எனவும் நொச்சி நியமங்கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் எனவும் காணப்படுகின்றமையால் இவருடைய ஊர் மாற்றாரோ நொச்சி நியமமோ ஆகலாம். மாற்றாராயின் அப்பெயரில் பலவர்கள் இருத்தலின் இவரார் எது வென்று விளங்கவில்லை. நொச்சி நியமமாயின், அஃது இக்காலத்து நொச்சியம் என்று வழங்கப்படுகின்றது (உ. வே. சா. புறம். பாடினோர் வரலாறு). அப்பெயர்களால் இவர் தந்தையார் ஊருடன

இயைந்த புகழுடையவரென்பதும் வேளாளரென பதும் விளங்கும். நொச்சி நியமங்கிழாரே இவர் தந்தையாராயின் அவரும் சங்கப் புலவரென்பது (புறம். 293; அகம். 52; நற். 17, 208, 209) போதரும். வீணைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகறகுச் சொல்லியதாகவும் தோழி செறிப்பறிவுறுத்தித் தலைவனை வரைவு கடாவியதாகவும் இவர் தம் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். வேந்தனுக்கு உறுதுழி உதவப் பிரிந்த தலைவன் அவ்வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்து கார்காலமும் வந்த நிலையில் புதலவனைப் பேணியிருக்கும் தலைவியின் நிலையை நினைந்து உடனே சென்று அவளைக் காணுதற்குத் தேரை விரைந்து செலுத்துமாறு பாகனிடம் கூறும் முறையில் அவனது ஆர்வத்தை இவர் அமைத்துக் காட்டுவர் (அகம். 54). முன்பு தினைப்புணங் காக் கையில் தலைவனொடு இயைந்த கேண்மை பின்பு தினைமுற்றிய நிலையில் தலைவி இற்செறிக்கப் படுதலால் அருகியொழியும் பாணமையைத் தோழி எடுத்துக்கூறித் தலைவனை வரைவு கடாவுவதை இவர்தம் நற்றிணைப்பாடல் நனகு புணைகின்றது (நற். 259). மாலைப்பொழுதிட்கோவலர் கொன்றையங் குழலராய்ப் பின்வர, ஆனிரை மேய்ச்சல் மாறி மீளையும் அப்போது தலைவி நிலவினைக் காட்டிப் புதல்வனுக்குப் பாலாட்டலையும் இவர் அழகுறச் சொல்லோவியப் படுத்துவர். தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் என்று இவர் சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைப் பாராட்டுவர். அவனுடைய சிறு குடிப் படப்பையில் நெல்லிக்காய் நிறைந்திருத்தலையும் அக்காயினைத் தின்றவர் நீர்குடித்துக் காணும் சுவையினையும் இவர் பாடல் காட்டும் (அகம். 54).

கொற்றம் - 1. வெற்றி. ஐயூர் மூலங்கிழார் புலவரால் பாடப்படும் துறைகளை முடித்த கொற்றம் - வெற்றி - பொருந்திய வேந்தே எனக் காணப்பேரெயில கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியைப் பாராட்டல் (புறம். 21:10,11). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தொன்முதிர் வேளிரின் திரண்ட நெலவினையுடைய முத்துற்றுக் கூற்றத்தை வென்ற கொற்ற நீள் குடையினையும் கொடித்தேரினையும் உடையவன் (புறம். 24:21-23). களிற்றினத்தைப் பொருத போர்க்களத்தில் வருகின்ற படையை எதிர்த்து நின்று பொறுத்து அது தோற்று மீளும் புறக்கொடைகண்டு ஆர்த்துப் போர் செய்யும் படைதரும் கொற்றம், நிலத்தில் கலப்பையால் உழுத சாலிடத்து விளைந்த நெலவினது பயனாகும் (புறம். 35:23-26). கடுஞ்சினத்தினவாகிய கொல்களிறும் விரைந்த செலவையுடையவாகிய செருக்கிய குதிரை

யும் நெடுங்கொடிய உயர்தேரும் மனவலியுடைய போர்மறவரும் என நான்கு படையுடன மாட்சிமைப்பட்டதாயினும் அரசின் கொற்றம் அறநெறியை முதன்மையாக உடையது (புறம். 55:7-10). வேம்பும் ஆத்தியும் போந்தையுமாகிய மூன்றையும் அணிந்த சென்னியராய், வில்லராய், கொற்ற வேந்தர் மூவரும் மகட்கொடை வேண்டி வந்தாலும் சீறாரின் தலைவன் தன் தகுதிக்கேற்பத் தன்னை வணங்கார்க்கு மகட்கொடை நேரான் (புறம். 338:6-8). சேரமான் மாரிவெண்கோவும் பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தவழி அவரைக் கண்ட ஓளவையார், 'கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்' என விளித்துப் போற்றினார் (புறம். 367:14). 'கொங்கு நாட்டாரைப் புறங்கண்ட கொற்ற வேந்தே' என்று சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் விளிக்கப் பெறுதல் (புறம். 373:8). ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் வீறுடைய பெருங்கொற்றத்துச் செல்வர் செல்வனாவான் (பதி. 59:9,10). ஊழித்தீயின் வண்ணத்தைக் கொள்ளுதற்குக் காரணமான கடுந்திறலால் பகைமையின துறைகளெல்லாம் முற்ற முடித்த கொற்ற வேந்தன் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் (பதி. 62:8,9). பகைவரைப் பிணம் உயரும்படி கொன்று அவருடைய செட்ட குடிகளை மீண்டு அவர் நாட்டிலே வாழச் செய்த கொற்ற வேந்தன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் எனக் கபிலர் குறிப்பார் (பதி. 69:9,10). இளஞ்சேரலிரும்பொறை வேந்தரும் வேளிரும் பின் வந்து வழிபட்டு வணங்கும்படி கொற்றம் எய்திய பெரியோரது வழியில் வந்தவன் (பதி. 88:13,14). மலையி லுள்ளனவும் நிலத்தி லுள்ளனவுமாகிய அரண்களைக் கைப்பற்றிப் பகைவரது வன்மையைக் கெடுத்து அவ்வரண்களில் பெற்ற பொருள்களைப் பரிசிலரது கையிலே இருத்திய கொற்றத்தால் வரும் செல்வத்தையுடைய வலியோருடைய வழித்தோன்றல் இளஞ்சேரலிரும்பொறை (பதி. 90:22-24). செவ்வேள அவுணரது நல்வலம் அடங்க மாமரத்தை வெட்டின குற்றமில்லாத கொற்றத்தையும் நல்லிசையையும் உடையவர் (மூரு. 59-61). ஆயிரங்கண்ணினையும் நூறாகிய பல வேள்விகளை வேட்டு முடித்ததனாற் பெற்ற, பகைவரை வென்று கொல்கின்ற கொற்றத்தினையும் உடையவன் திருக்கிளர் செல்வன் (இந்திரன்) (மூரு. 155-159). குருகாற் பெயர்பெற்ற மலையைப் பிளந்த குன்றாத கொற்றத்தையுடைய, விண்ணைத் தீண்டும் நெடுவரைகளையுடைய குறிஞ்சிக் கிழவன் செல்

வேள் (மூ. 266, 267). செவ்வேளின் திருக்கையிலுள்ள வேல் விண்ணோரைச் சிறைமீட்டதும் கடலில குளித்ததும் குரனது மார்பையும் குன்றையும் பிளந்ததுமான அரிய செயல் செய்து கொற்றம் எய்தியது (மூ. வெ. 3). மேற்றிசையில் தோன்றிய நின் குலத்திற்குப் பழையதாகிய எல்லோரும் தொழும் பிறை நாடோறுஞ் சிறககுமாறு போல, நின் வலம்படு கொற்றம் வழிவழிச் சிறக்க என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடிமருதனார் வாழ்த்துவர் (மது. 193, 194). கொற்றச் செழியன் பகைவர் யானைகளைப் போரின்கண் சிதையக் கொல்லும் ஒன்றுவாள தானையினை யுடையவன் (அகம். 46:11-13). 'எம் ஒண்டொடி தழும்புறும்படி அழுத்தாதீர்; வண்டல் இயற்றி ஓரை ஆடினும் மேனி வாடு மெனச சினப்பவளாகிய அறனில அன்னை இத்தைக் காணின வெல்லும் வேலினையுடைய கொற்றச் சோழர் குடந்தையில் வைத்த பகைநாடு திறையாகக் கொடுத்த நிதியைக் காட்டிலும் அருங்காவற்படுத்துவன் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 60:10-15). வாட்படையினை யுடைய கொற்றச் செழியன் போரில அடுத்தோறும் பாணன் களிறறினைப் பெறுவான் (அகம். 108:10-12). களங்காயக் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் வாகைப் பெருந்துறைச்செருவில் நன்னன் பொருது களத்தொழிய வலம்படு கொற்றம் தந்த, வாய்த்த வாளினையுடையவன் (அகம். 199:19-22). பயற்றில் பசு மேய்ந்ததன் பொருட்டுக் கோசர் அன்னிமிஞ் லியின தந்தையை அருளாது கண்ணைப் பிடுங்கித் துன்புறுத்திய கொடுமைபற்றி அவன் உண்ணாமலும் உடையினை உடுத்தாமலும் சினத்தில் கொண்ட வடிவம் மாறாளாய், மறங்கெழு தானையினையுடைய கொற்றக் குறும்பியனாகிய திதியனிடம் உரைத்து அவன் அக்கோசரது இன்னுயிர்களைப் போக்கக்கண்டு சினம் ஒழிந்தான் (அகம். 262:4-12). இனிய கடுப்புடைய கள்ளையும் இழையணிந்த நெடுந்தேரினையும் உடைய கொற்றச் சோழர் கொங்கரை அடக்கப் பேரர் என்னும் ஊர்க்குத் தலைவனான பழையனிடம் வேற்படை பெற்று வைத்திருந்தனர் (நட. 10:5-8).

கொற்றவ - 1. மன்னவ (ஹி). களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் 'அடுபோர்க் கொற்றவ'-மன்னவ - என விளிக்கப்பெற்றான் (பதி. 32:9). 'கற்பினால் சிறந்தாளுடைய கணவ, சான்றோர் புரவல, அடுபோர்க் கொற்றவ நிண்ணைக் காண விரும்பி வந்தேன்' என ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனை விளித்துக் காக்கை பாடினியார் நச்

செள்ளையார் பாடினார் (பதி. 85:1,2).

2. வெற்றியையுடையவ (ஹி). 'தலைமை யமைந்த உயர் நெலின் பெயரைப் பெற்ற சாலியூரைக் கொண்ட உயர் கொற்றவ'-வெற்றியையுடையவ - எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் விளிக்கப் பெற்றான் (மது. 87, 88).

கொற்றவர் - வெற்றியுடையோர். பகைவரது அரண்களை அவ்வவ்விடங்களிலே சென்று கைக்கொண்டு நீங்கிய விழுச்சிறப்பினையுடைய தென்றிசைக்குக் குமரியும் வடதிசைக்கு மேருவும் கீழ்த்திசைக்கும் மேற்றிசைக்கும் கடலும் எல்லையாக உடைய இடைப்பட்ட நிலத்தில வாழ்வோரெல்லாம் பழமையைச் சொல்லி ஏவல கேட்கும்படி வெற்றியோடு செறிந்து ஒழுகிய கொற்றவரது-வெற்றியுடையோரது-தலைவனாவான் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (மது. 67-74).

கொற்றவா - வெற்றியையுடையவா (ஹி). அச்சந்தருகின்ற வேறபடையால சூர்தடிந்த கொற்றவா என்று செவ்வேள போற்றப் பெற்றாள் (மூ. வெ. 4:2).

கொற்றவை - காடுகெழு செல்வி, வையையில நீராடும் மகளிருள் தன் காதிவ நீல மலரணிந்தாளைப் பார்த்து அசோகந தளிரணிந்த ஒருத்தி, 'இவள தன் காதுகளில் நீலமலரைச் செருகி நான்கு விழி படைத்தாள்' என்று கூறிக் கொற்றவையின் - காடுகெழு செலவியின் - கோலத்துக்கு ஒப்பாகும்படி நெற்றியிலுள்ள கனலவிழியைப் போலத் தோற்றும் வண்ணம் திலகமிட்டாள் (பரி. 11.96-100).

கொற்றவை சிறுவ - கொற்றவையின் புதலவ (மூ. 1) (ஹி). வெற்றி செவ்வேள கொற்றவை சிறுவ - முருக - எனச் செவ்வேள போற்றப் பெறுவா (மூ. 258).

கொற்றன் - பிடங்கொற்றன். திருநதிய வேலையுடைய கொற்றன் பெரிய தகைமை யுடையவன், சிவபிரக காளைகளைத் தொழுவத்தோடே வேண்டினும் களத்தில் மலிந்த நெலின் குப்பையை வேண்டினும் அருங்கலன்களைக் களிற்றோடு வேண்டினும் நமக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் அத்தன்மைய அறஞ்செய்யும் தகுதியுடையவன், முன்னே தந்தேன என்னாது நாடோறும் செலவினும் பொய்யலன் ஆகியாம வேண்டியாங்கு எம் வறுங்கலத்தை நிறைப்போன; தான் வேண்டியாங்கு தன் மன்னவன் உவப்ப அருந்தொழில் முடிப்பானாக; எம் தலைவனது உள்ளடிககண் முள்ளும் நோவச் சென்று உறாதொழிக; ஈவோர் அரிய இவ்வுலகத்தில் வாழ்வோர் வாழ அவன் தான் வாழ்வதாக என்று பிட்டங் கொற்றனைக் காரிக்

கண்ணனார போற்றி வாழ்த்துவர் (புறம். 171). பிட்டன், பிட்டங்கொற்றன் காண்க.

கொற்றி - கொற்றவை. 'பெருங் காட்டிலுள்ள கொற்றிக்கு - கொற்றவைக்கு - அவள் அறியாதன சில உண்டாகப் பேய் நொடி சொன்னாற்போல, உன் பொய்களை எனனிடம் கூறி வருந்தாதே, யாம் முன்பே நின் வஞ்சனைகளைத் தெளிந்தேம்' என்று தலைவி தலைவனுடன் ஊடி உரைத்தாள (கவி. 89: 7-9).

கொற்றிறை - கொல்லன் உலைக்களம். அதியமான தூதுவிடத் தொண்டை மானிடத்துச் சென்ற ஒளவையார், இவ்விடத்துள்ள வேல்கள பீலியணி யப்பட்டு மாலை சூட்டப்பட்டுக் காம்பு அழகு படத் திருத்தப் பெற்று, நெய்யணியப் பெற்றுக் காவலையுடைய அகன்ற அரண்மனையிடத்தன்; அதியனின் கூாவேல்கள் பைகவரைக் குத்துதலாற் கோடும் நுனியும் சிதைந்து கொற்றிறையில் - கொல்லன் உலைக்களத்தில் - சிடக்கின்றன என்று வஞ்சப் புகழ்ச்சியாகக் கூறினார் (புறம். 95:1-5,9).

கொன் - 1. பயனின்மை. பெருந்தலைச் சாத்தனார் காட்டிலுறையும் குமண வளத்தைக் கண்டு பாடி நின்றபோது அவ்வள்ளல் பாடு பெறு பரிசிலன் கொன்னே - பயனின்றியே - செல்லல் தான் நாடு இழந்ததனினும் நனி இன்னாதெனக் கருதினான் (புறம். 165:8-11). 'வேந்தன் பொருட்டுக் கொன்னும் (பயன் கருதாமலும்) உயிர் கொடுத்தற்கு விழைபவ னாகிய என தலைவனுக்குத் தன் மார்பில் இருந்த பல்வட மணிமாலையைச் சூட்டினான் அவ்வேந்தன் என்று வீரனின் மனைவி கூறினாள் (புறம். 291: 6-8). 'விசும்பில் கொன்னே விளங்கும் ஞாயிறே, எங்கோனாகிய கழல் தொடி ஆஅய் அண்டிரன் போல ஒளியுடையை ஆயினும் வண்மையுடையை யோ' என்று வினவி உறையூர ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஆய அண்டிரனது புகழ் பாடுகின்றார் (புறம். 374:15-18). 'மணலமேட்டில் ஆயதாரோடு வண்டல் இயற்றி ஓரையாடினும் தலைவியின் மேனி உயங்கும்' எனக் கொன்னும் சிவப்பவளாகிய யாய தலைவியின் நிலை காணின், அரிய காவறபடுத்தி விடுவள் எனத் தோழி தலைவனுக்குரைத்தாள் (அகம். 60:9-15). தேரில் வந்த தலைவன் தலைவிக் குக் குவளை மலராலாய கண்ணியைப் பின்னுப் புறம் தாழ்க கொன்னே சூட்டி நலவ வளர்ச்சியை யுடைய ஆணைய முலையைப் பார்த்து நெடிது நினைந்து நல்லாது பெயர்ந்தனை (அகம். 180:4-9). பெருங்கடல் முகந்த முகிலினம் வானில் எழுந்து முரசுபோல முழங்கி, வீரர் வாளைப்போல மினனி,

நாளும் கொன்னே அரவம் செய்தது (அகம். 188: 1-8). பாறைகளின் வழியே தூது செல்லும் பார்ப் பான் கையிலுள்ள வெள்ளோலையைப் பொன் னெனக் கருதிய கடுங்கண் மழவர் கொன்னே அவனை வெட்டி வீழ்த்தினர் (அகம். 337:6-11). 'புலால் நாளும் துறையையுடைய தலைவனொடு ஒரு நாளேனும் மகிழ்ந்து விளையாடிய பழி இலம்; அங்ஙனம் இலமாகவும் இவ்வூர் தன் கொடுமை யால் கொன்னே அலா தூற்றுகின்றது' என அல ரஞ்சிய தலைமகள் தலைவன் கேட்பத் தோழிக்குக் கூறினாள் (குறு. 320:3-8). 'பெருங்கல நாடன நாளும் நின்னை வந்து கூடியிருத்தலானே அவன்பால் அருளுடையை யாயினை; ஆதலால் நீ இனி என் சொல கொளவா யவலை; ஆயினும் என சொல் கொன் ஒன்று என்று நீ கருதினாலும் ஒரோ வொன்று நினக்குக் கூறுவன்' எனத் தோழி சிறைப் புறத் தலைவன் கேட்குமாறு தலைவியிடம் கூறி னாள் (நற். 233:4-7). எமமைக கைவிட்டு வேற்று நாடு அகல்வீராயின் இல்லில ஆற்றியிருத்தல் எமக குப் பொருதுவ தொன்றாம்; அன்றியும் கொன் ஒன்று கூறுவேன்; நீர் பிரிந்து வேற்றுநாடு செல லக் கருதி எமமை இல்லினகண் இருத்திய காலை யாம் வருந்துதல் பெருங்குடியிற் பிறந்தார் நிலை ஆகாதன்றோ எனப் பிரிவுடம்பட்ட தோழி கூறி னாள் (நற். 266:5-9). 'அன்னையே, தலைவி பசலையில் முழுகி மெலந்தமைக்குக் காரணம் என்ன எனக் கொன்னே வினவுகின்றாய்; கோங்க மலரே பசலையைத் தந்தது போலும்' எனக் கூறித் தோழி செவிவிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் (ஊங். 366).

2. பெருமை. களங்காய்க் கண்ணி நாமுடிச் சேரலின் சால்பும் செம்மையும் வளனும் வென்றி யும் ஆகிய குணங்கள் எல்லாவற்றையும் எண்ணில் இடுகழங்கும் போதா; அககுணங்களுள் கொன் - பெருமை - உடைய ஒன்றைக் கண்டு வியந்தேன்; எனக் காப்பியற்றுக் காப்பியனார் கூறி விளிப்பர் (பதி. 32:1-9). 'ஈதல உளளமொடு புகழைப் பெரி தும் விரும்புவனே, நினக்குக் கூறற்பாலது இலலையெனினும் கொன் ஒன்று சொல்லுவன கேட்பாயாக' என மாங்குடி மருதனார் நெடுஞ் செழியனுக்குக் கூறினார் (மது. 205-208). பூக்களைச் சுமந்து செல்லும் காட்டாற்றின் கண்ணே காற்று எழுப்புதலின் மேலே எழும் துளிகளையே உண்பே மாகிய எம்முடனே வருதற்கு வண்மையுடையோ என்று தலைவர் கொன் ஒன்று கூறி வினவினர் எனத் தலைவி ஆற்றுவல எனபது படத் தோழிக் குரைத்தாள் (அகம். 133: 10-13). எம் வீட்டின் அயலதாகிய நொச்சியினது நீலமணி

போன்ற மலர்கள் உதிரும் ஓசை கேட்டுக் கொண் பொருந்திய ஊரார் துஞ்சினும் யாம் துஞ்சே மாயினேம் எனச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்பத் தோழி கூறினாள் (குற. 138).

3. அச்சம். அலர் முதலியவற்றான் கொண் - அச்சம் - மிகும் ஊரின் கண்ணே தனக்குப் பொய்யாயிருக்கின்ற இரவுக் குறியில் வருதல் ஒழுக்கமன்று என்றும் வரைந்து கொள்ளுதல் நல்லொழுக்கம் என்றும் தலைவன் துணிந்தான் (குற. 245, 246). பரத்தைபால் சென்று மீண்ட தலைவனுக்கு உடன் பட்ட தலைவி தன் நெஞ்சிடம் 'நின் நெஞ்சில் துன்பம் பலவாகுக; அதியமான் அஞ்சியின் கொண் செய்யும் போர்க்களத்தில் உள்ள ஊரினர் இரவில் உறங்காதது போல நீ உறங்கும் நாள் கள சிலவாகுக' என்று கூறினாள் (குற. 91:4-8). மலையினிடத்தில் தாழ்ந்து வீழ்கின்ற தூய வெள்ளிய அருவி கொண் தரும் இலையால வேய்ந்த 'குரம் பையின் அருகில் இறங்கி ஓடியது (குற. 284:6,7). 'கொண்க, எம்முடைய தாய் இன்று தலைவியின் நறுநுதலைக் கூர்ந்து நோக்கியவழி அஃது அவட்கு மயக்கத்தைச் செய்ததாகவின கொண் ஒன்று உடைத்துப் போலும் என ஐயுற்றாள்' எனத் தலைவனிடம் தோழி கூறி வரைவு கடாயினாள் (ஐங். 194).

4. காலம். தடாரிப் பொருநன் கொண் - காலத்தில் - போந்து கிணைப்பறை கொட்டித் தலைவன் புகழைப் பாடித் துயிலெடை செய்தல் மரபு (புறம். 379:11). தலைவன் நின் அருளையே மருந்தாக உடையான்; ஆதலால் அவன் நின் முகத்தைக் கொண்ணே பெற்றின் மருந்தாகப் பெற்றுய்வான் எனத் தோழி கூறினாள் (கலி. 60:19-21).

கொன்றை - மரவகை. அருந்தவத்தோற்கு (சிவபெருமானுக்கு) தலைமாலையாகிய கண்ணி கார்காலத்து மலரும் கொன்றையால் ஆனது; அவனது வண்ண மார்பில் உள்ள தாரும் கொன்றையால் ஆனது (புறம். 1:1, 2, 13). எரியன்ன நிறமுடைய சிவபெருமான் விரிந்த கொத்தாய் மலர்ந்த கொன்றை மலரால் ஆகிய தாரணிந்த மார்பினையுடையவன் (பதி. க. வா. 12). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் படை வீரர், மணங்கமழுகின்ற பூங்கொத்துக்களையுடைய கொன்றையைப் பனங்குருத்தின்கண் வைத்துத் தொடுத்த கண்ணியை அணிந்திருந்தனர் (பதி. 67: 31). முல்லையம் புறவில் தளவம், தோன்றி, முல்லை, தேற்றா, பொன்போலும் பூவினையுடைய கொன்றை, காயா முதலியன இருந்தன (பொரு. 199-202). கொன்றையின் மெல்லிய கொம்புகளிலே

பனிமாசு கிடந்து தவழ்கின்றவை போல, மகளிரின் பசிய மணிகள் கோத்த வடங்களையுடைய அல் குளில் மெல்லிய துகில் அசைந்தது (பெரு. 327-329). தவிரினையும் கொத்தினையும் உடைய கொன்றை நன்றாகிய பொன்னைச் சொரிந்தது போல் மலர்ந்தது (முல்லை. 94). சுடர்ப் பூங்கொன்றையின் பரந்த நிழலிடத்தே பரப்பினா லொத்த பாறை அழகு பெற விளங்கியது (மது. 277, 278). தலைவி தன் ஆயத்தாருடன் கூடிக் குறிஞ்சி நிலத்தில் பறித்த பூக்களுள் அசைகின்ற பூங்கொத்தினையுடைய கொன்றையும் ஒன்றாகும் (குற. 86). கார்காலத்தே மலரும் பொன்போன்ற கொன்றைப் புது மலரால் ஆகிய தாரினையும் கண்ணியினையும் உடையவன சிவபெருமான் (அகம். க. வா. 1, 2). கார்ப் பருவத்தில் கானில் உள்ள பசிய அடியினையுடைய கொன்றையின் முகைகள் மெல்லிய கட்டு நெகிழ்ந்து விரிந்தன (அகம். 4:2-7). கரடிக் கூட்டம் கொன்றையினது அழகிய கிளைகளிலுள்ள குழல போலும் பழத்தைக் கொழுதும் (அகம். 15:15, 16). ஒளிபொருந்திய கொத்துக்களையுடைய சுடரும் பூக்களையுடைய கொன்றையின் முறையாக முற்றி விளைந்த நெற்றுக்கள் எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர் யாழின் வளைந்த கோட்டினை ஒடித்துப் போட்டதைப் போல பாறைமீது பரவிக் கிடைக்கும் (அகம். 115:8-12). ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களையுடைய கொன்றை ஒங்கிய மலையை யடுத்த நெறியில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 197:16-18). சிறந்த பொன்னாலாய அணிகளைத் தொங்கவிட்டாற் போன்ற நீண்ட பூங்கொத்துக்களையுடைய கொன்றை அழகு பெறுமாறு கார்ப்பருவம் வந்தது (அகம். 364:4, 5, 9). வண்டு வீழும்படி செறிந்து மலர்ந்த நீண்ட பூங்கொத்துக்களைத் தழைகளின் இடையிடையே மேற்கொண்டு பொன்னாற் செய்த தலையணிகளைக் கோத்துக் கட்டிய மகளிர் கூந்தலைப் போலத் தோன்றும் புதிய பூக்களையுடைய கொன்றையை யுடையது கானம் (குற. 21 : 1 - 4). தடவுநிலைக் கொன்றை தலைவர் குறித்த கார்ப்பருவம் வாராத காலத்திலே பெய்யும் வம்பமாரியைக் கார்காலத்து மழையெனக் கருதிச் சிறு கொம்புகளிற் சேர்ந்த ஒழுங்காகிய பூங்கொத்துக்களை மலர்வீத் தன; ஆதலால் அம்மரங்கள் உறுதியாகப் பேதைமை உடையன எனக் கூறிப் பருவங் கண்டழியும்தலைவியைத் தோழி தேற்றினாள் (குற. 66). செல்வச் சிறாரின் சிறுடியிற் பொலியும் தவளைவாய் போன்ற வாயையுடைய பொன்னாற் செய்யப் பெற்ற கிண்கிணிக் காசைப் போன்ற பேரரும்பைக்

கொன்றை ஸ்ன்றன (குறு. 148:1-3). கொன்றையின் அழகிய செவ்வி மலர்கள் பசலைபோன்ற நிறமுடையனவாய்க் கார்காலத்தில் மலரும் (குறு. 183:1,2). காட்டில் கவலைகிழங்கைக் கல்லியதனால் உண்டான சிறுகுழி கொன்றையின் ஒள்ளிய மலர் பரவப் பெற்றுச் செல்வர்க்குரிய பொன் பெய்யும் பேழையின் மூடியைத் திறந்து வைத்தாற் போன்று தோன்றும் (குறு. 233:1-4). கொன்றையின் இனிய சுவையுடைய கனிகள் பாணர் ஐயங்கொள்ளும்படி அவர் தமது பறையை முழக்கும் குறுந்தடி போலப் பாறையில் விழுந்து கிடந்தன (நற். 46:5-7). பருவங் கண்டு ஆற்றாளாய் தலைவியைத் தேற்றும் தோழி, அறிவில்லாது பருவ காலத்தை மறந்து கடனீரையுண்டதனாலாகிய நிறைந்த சூலைத் தாங்காத மேகம் பெய்த வளமழையைக் காரென்று மறந்த உள்ளத்துடன் ஏற்றுப் பிடவும் கொன்றையும் காந்தனும் அறியாமையுடைய ஆதலின மலர்ந்தன என்று கூறினார் (நற். 99:5-10). யானையின் விலா உராய்தலால் பொரிந்த பரந்த அடியுடையனவும் உள்ளே துளையுடைய காய்களைக் கொண்டனவுமாகிய கொன்றை குன்றில் உறையும் நீடிய சடையும் ஆடா மேனியும் உடைய தவசியர் போலத் தோன்றும் (நற். 141:2-5). செம்புலப் புறவில் பொற்காசினைத் தொங்க விட்டாற் போன்ற அழகையுடைய நல்ல மலரையுடைய கொன்றையின் ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்கள் அதன் கிளைகள் தோறும் தொங்கிப் பிற மலர்களின் நறுமணத்தோடு கலந்து மணம் பரப்பின (நற். 221:3-5). கொன்றைகள் பொன்போல் மலர்ந்தன (நற். 242:3). பொன்போலும் மலரையுடைய கொன்றையுடன் பிடவமும் புறவில் மலர்ந்தன (நற். 246:7,8). அரசருடைய போர் யானையின் முகத்தில் அணிந்த பொன்னாற்செய்த நெற்றிப் பட்டத்தின் புனை நலம் போல உள்ளே துளையுடைய காயையுடைய கொன்றையின் கிளைகளில் அழகிய கொடிபோன்ற பூங்கொத்துக்கள் பெரிய மலையின் உயர்ந்த இடத்திலுமே மலரும் (நற். 296:1-5). பொன்னாலாய் அணிகலன்களை மிக அணிந்த மகளிர் போல, யாவரும் விரும்பும் வண்ணம் மலர்விரிந்த நீண்ட சுரிந்த பூங்கொத்தில் உள்ள விளங்குகின்ற பூவையுடையது அழகு மிக்க கொன்றைக் காடு (நற். 302:1-3). நிறைய மலர்ந்திருக்கும் காயா மரங்களை உடைய குன்றத்தின்கண் இடையே கொன்றை மலர்ந்தாற் போல மலையின் பிளவிலும் விளங்க மேகம் மினனின் (நற். 371:1,2). 'பேரமர்க்கண்ணி, காயா, கொன்றை, நெய்தல், முல்லை, தளவம், பிடவு ஆகியன மலர்ந்து புறவு பூவணி கொண்டது

ஆதலால் விளையாடுவோம்' எனக் கிழவன் பருவம் பாராட்டித் தலைவியிடம் கூறினான் (ஐங். 412). பொன்போல் மலர்ந்த கொன்றையொடும் காயாவொடும் தோன்றியொடும் கூடிப் புறவு அழகு பெற்றது (ஐங். 420:1-3) நெடிய மலை மேல் நிற்கும் குறுங்காற் கொன்றை பொற்றகடு போன்ற ஒளியுடைய மலரிதழ்களைக் கொடுக்கும் (ஐங். 430:1,2). நம் பெருமான சென்றவழி தூய்மை செய்த பொன் போன்ற நிறமும் ஒளியும் உடைய கொன்றை மலரைச் சூடிக்கொண்டு தன்கண் செல்வார்க்கு இன்பந்தரும் சிறப்பினதாம் (ஐங். 432:1,2). தலைவர் சென்ற வழியில் நிலத்தை அழகுறுத்துத் நெய்தற் பூக்கள் யாண்டும் மலரப் பொன் போன்ற நிறமுடைய அழகிய கொன்றையும் பிடவமும் நிறைந்திருந்தன (ஐங். 435). தலைவர் சென்ற வழியில் ஓடவிட்ட பொன்னையொத்த ஒளிபடைத்த கொத்தாக மலர்ந்த கொன்றையுடன் குருந்த மலர்களும் நிறைந்துள்ளன (ஐங். 436). கொத்தாகக் காய்க் கின்ற காயையுடைய கொன்றையின் குழல போன்ற காய்கள் முதிர்ந்தன எனப் பருவ முதிர்ச்சி கண்ட தலைவி கூறி வருந்தினாள் (ஐங். 458:1). பருவங் கண்டு வேறுபட்ட கிழத்தியிடம் 'காரணமின்றியே பெய்த வம்ப மாரியைக் கார்ப் பருவ மழையென்று பிறழவுணர்ந்த அறிவில்லாதனவாகிய கொன்றை தோற்றுவித்த மாலை போன்ற மலர்க் கொத்துக்களைக் கண்டு நீ துன்பம் கொள்ளற்க' எனக் கூறித் தோழி தெளிவித்தாள் (ஐங். 462:1-3). கொன்றை குறிய பலவாகிய மாலைகளைப் போல மலரும் வண்ணம் கார்காலம் வந்தது (ஐங். 497:1-3). பிரிவால் பசந்த தலைவியின் கண் போலக் கொன்றைப் பூக்கள் மலர்ந்தன (ஐங். 500:1). சிவ பெருமான் புலித்தோலுடுத்துக் கொன்றைப் பூவாற் செய்த மாலை தோளிலே அசைய அயன் தலையைக் கைக்கொண்டு காபாலம் என்னும் கூத்து ஆடினார் (கவி. 1:11,12). மழையை ஏற்று விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றை பூத்து நெருங்கியது (கவி. 102:1-3). மெல்லிய கொத்தினையுடைய கொன்றைப் பூவாலும் பிற பூக்களாலும் செய்யப் பெற்ற கண்ணியை ஆயர் மகளிர் சூடினர் (கவி. 103:1-4). கோவலர் கொன்றையின் காயைத் திறந்து செய்த இனிய குழலில் இசையெழுப்பும் இயல்பினர் (கவி. 106:3). கொன்றை, மாலை போன்ற பூங்கொத்துக்களைத் தோற்றுவித்தன (பரி. 8:24). மிக்க மழையை மேகம்பெய்தலால் நான் மலராகிய புதிய கொன்றை மலர்க் கொத்துக்கள் பொன்னாலாகிய மாலைகளைப் போன்று விளங்கின (பரி. 14:20). கொன்றைத் தீங்குமூல் - கொன்றைப் பழத்தால் அமைந்த

குழல். கோவலர் நீள வளர்ந்த கொன்றைக் காயால அமைந்த கொன்றைத் தீங்குழலில் இசை எழுப்புவர் (கவி. 106: 3). கொன்றையந தீங்குழல காணக.

கொன்றையங்குழலர் - கொன்றைப் பழத்தால் அமைந்த குழல் உடைய இடையர். வளைந்த மடிகோலிய உடையினரும் கோலைக் கையில் உடையவருமாகிய இடையர் கொன்றையங்குழலராய - கொன்றைப் பழத்தால் அமைந்த குழலை யிசைப்பவராய - பின்னே நடந்துவர, ஒலிக்கும் மணிகட்டிய கழுத்தினை யுடைய பாறபசுக்கள மாலைக் காலத்தே மனை தொறும் செல்லும் (அகம். 54: 9-12).

கொன்றையந் தீங்குழல் - கொன்றைப் பழத்தால் அமைந்த குழல். இடிமுழக்க மில்லாத மழையுடனே கழுத்தில் கட்டப்பெற்ற மணிஓசை ஊரினகண்ணே கேட்கு மாறு ஆனிரையைச் செலுத்தி வந்த ஆயருடைய கொன்றையந் தீங்குழல் - கொன்றைப் பழத்தால் அமைந்த குழல் - மன்றுதொறும் இனிமையாக ஒலிக்க மாலைக் காலம் வந்தது (ந. 364.7-11). கொன்றைத் தீங்குழல காணக.

கொன்றையவங்கலந்தெரியலான் - கொன்றை மாலையணிந்த சிவன். நீர்நிலைக் கருகே விளங்குகின்ற நறுங்கொன்றையவங்கலந் தெரியலான - சிவன் - இயங்கு முலையிலை எய்கையிலே பிறந்த முழங்குழல் போல ஞாயிறு எங்கும வெமமை பரப்பிச் சுட்டது (கவி. 150:1-3).

கொன்றையவன் - கொன்றை மாலையணிந்த சிவன். தலைவன் பிரிவால் புலம்பும் தலைவி தன சிற்றிலில் கூடலிழைக்கத் தொடங்கி ஒருபாகம் இழைத்த போது இளம்பிறையைக் கண்டு இதுதானே பின்னர் நிறைமதியாய் வளர்ந்து வருதலும் எனக் கருதி துகில் தலைப்பால மூடினாள்; பின்னர் 'மணி மிடற்றை யுடைய மாட்சிமைபபட்ட கொன்றையவன் - சிவன் - குடுத்தற்கு இதனைக் காணாது வருந்துவன் ஆதலால் நெஞ்சே, இதனை அவனுக்குக் கொடுத்து விடு' எனக் கூறினாள் (கவி. 142:24-30).

கொன்றோர் - 1. அழித்தவர். ஒருவன் செய்த நன்றியைக் கொன்றோர்க்கு - அழித்தவர்க்கு - அததிவினையி னின்றும் நீங்கும் உயதி இல்லையென அறநூல் கூறும் (புறம். 54:5-7).

2. கொலைசெய்தவர். அம்பலம் ஒலியடங்க மனைகளும் துயின்ற இந்நிலையில் கொன்றோரை - கொலை செய்தவரை - ஒத்தகொடுமையொடு நடுயாமம் பொருந்த வரின் காமம் கடலினும் மிக்குக் கரைகடந்து செல்லும் (அகம். 128.1-4). மூங்கிற் காட்டில் வழிச்செல்லும் வணிகர் போகும் இடங்

களின் பின்னே இருந்து இரக்கமின்றி அவரைக் கொன்றோராகிய ஆறலைப்போர் அவர் இறந்ததற்கு வருந்தாது தம் அம்புகள் கழிந்ததன் பொருட்டே வருந்துவர் (அகம். 327 17-19).

கொன்னானன் - பயனற்றவன். 'நமக்கு அருளசெய்து இல்லறப் பயன் கொள்ளாத கொன்னானன் - பயனற்றவன் - காட்டு மலையாயிருந்தும் கோங்கம் பூத்த பக்க மலையெல்லாம் பொன்னாறசெய்த பல மாலையணிந்த யானைகள் போல் தோன்றுகின்றதே; இதற்குக் காரணம் என்ன' எனத்தோழி தலைவனை இயற்பழித்தாள் (கவி. 42:16-18).

கோ

கோ - 1. வேந்தன். 'அறநெறியைச் சொல்லும் மேற்கோளையும் அதற்கேற்ற மறததையு முடையவனும் கொலையானை மேலே எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் ஆகாயத்தை நிழலசெய்யும்படி அதனை ஊர்பவனு மாகிய எம் கோ - வேந்தன் - பலயாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி பூறுளியாற்றின் மணலினும் பலகாலம் வாழ்வானாக' என்று நெட்டிமையார் வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார் (புறம். 9:6-11). 'உடுத்துக் கொள்ளவும் போர்த்துக் கொள்ளவும் மாட்டா என்பதை அறிந்தும் படாததினை மயிலுக்குக் கொடுத்த எம்கோ பேகனின் கைவணமை எடுத்துணர் யாயினும் அததல நன்று என்று மறுமையை நோக்கிறாறு; பிறரது வறுமையை நோக்கிற்று' என்ப பரணா அவனது அகையைப் பாராட்டுவார் (புறம் 141 10-15). நும் கோ யாரென வினவுவீராயின் எம்கோ கோப்பெருஞ்சோழன் என்று அவனொடு கெழுத கைமை கொண்டு பாடுவார் பிசிராந்தையார் (புறம். 212.1,8). 'நும் கோ யாரென வினவுவீராயின் எம்கோ சேரலாதன்' என்பா குமட்டுக்கண்ண னார் (பதி. 20:1,5). இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதனைக் குமட்டுக்கண்ணனார் பத்துப் பாடல்களால் பாடினாராக, அக்கோ அப்புலவாகது உம்பற் காட்டு ஐநூறூரார் பிரமநாயக கொடுத்த முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டுள் வருவத னில் பாகமும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 2. அடிகுறிப்பு). களங்காய்க் கண்ணி நாமாடிச்சேரலைக் காப்பி யாற்றுக் காப்பியனார் பத்துப் பாடல்களால் பாடினாராக அக்கோ அப்புலவாகது நாற்பது நூறாயிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்த தான ஆள்வதில் பாகமும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 4. அடிகுறிப்பு). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப்

பரணர் பாடினாராக அக்கோ அவர்க்கு உடம்பற் காட்டு வாரியையும் தன்மகன குட்டுவன சேர லையும் கொடுத்தான் (பதி. ப. 5. அடிக்குறிப்பு). ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை பாடினி யார் நச்செளளையார் பததுப்பாடல்களால் பாடி யதற்குப் பரிசிலாக அக்கோ கலன அணிகவென அவர்க்கு ஒன்பது காப்பொனனும் நூறாயிரம் பொற்காசுகளும் கொடுத்து அவரைத் தன் அரச லையிற் பக்கத்தே அமர்த்திக் கொண்டான் (பதி. ப. 6. அடிக்குறிப்பு). 'பெருவெற்றியுடையவனும் நல் லோள் கணவனும் உன்னத்துப் பகைவனும் ஆகிய எம்கோ' என்று பாரியைக் குறிப்பர் கபிலர் (பதி. 61:1-8). செலவக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பததுப் பாடல்களால் பாடினாராக. அக்கோ அப்புலவாக்குப் பரிசிலாகச் சிறுபுறம் என நூறாயிரம் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து, நன்றா எனனும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் (பதி. ப. 7. அடிக்குறிப்பு). 'இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குணறார் கிழார் பத்துப்பாடல்களால் பாடி னாராக, அக்கோ மயக்கம் இலலாதார்க்கு அவர் மயங்குமாறு கொடுப்பீராக என்று அப்புலவர்க்கு உவகையினால் முப்பத்திரண்டாயிரம் பொற்காசு களைக் கொடுத்து அவர் அறியாமலே ஊரும் மனையும் வளமிசுப்படைத்து அழகும் இன்பமும் இயலுமாறு பரப்பி எண்ணற்ற அருங்கலச் செல் வத்தோடு பன்னூறாயிரமாக வகுத்துக் காப்பு மறமாகிய கொடையினையும் அளித்தான் (பதி. ப. 9. அடிக்குறிப்பு). 'யாம் குரவைக் கூததாடித் தொன்னி லம் ஆளும் உரிமையுடைய எம் கோவாகிய பாண்டியன் இவ்வுலகின்கண் வாழ்வானாக என்று தெய்வத்தைப் பரவுவோம்; நீயும் அங்ங னம் பாடுதற்கு வருவாயாக' என்று தோழி தலைவியை அழைத்தாள் (கலி. 103 : 75 - 79). 'ஏற்றினையும் அதனை நம் பொருட்டுத் தழுவிய காதலரையும் பேணி நாம் கானத்தைப் பாடினோ மாய்த் திருமாலை வழிபடுவோம்; அப்பயனால் எம் வீரம் பொருந்திய கோ (பாண்டியன்) பகைவர் நாடு எனனும் பெயர் கெட்டுத் தன்னாடு என்னும் பெயர் பெறுமாறு அவா நாட்டைத் திறை கொண்டு அவரை வெல்லானாக' என்று ஆய்ச் சியர் குரவையாடினர் (கலி. 106:47-50).

2. வேந்த (அன்மை விளி). 'நினைபுப் பாடிய செவ்விய நா பினைப பிறர் புகழைப் பாடாத வாறு நினக்கென்று ஒன்றையும் காதலக் கொள ளாது கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய எம்கோ - வேந்த' - என்று சேரமான யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர

லிரும்பொறையைக் குறுங்கோழியூர்கிழார் விளித் துப் பாடுவர் (புறம். 22:31-33). வனபரணர் காட்டி டத்தே வேட்டமாடியிருந்த வல்விலோரியை அணுகி இருபத்தொரு பாடல் துறையையும் முறையே பாடிமுடித்துப் பின்னர்க் கோ' என்று அவன் பெயரைக் கூறி விளித்தார் (புறம். 152:19-21).

3. தலைவன். 'அருவிகளையுடைய பாயல் மலைக் குரியோனான கோ - தலைவன் - ஆரமொடு பிற வற்றையும் தன்புகழ் எங்கும் பரவ வழங்கினன்' என்று சேரமான வஞ்சனைத் திருத்தாமனார் பாடுவர் (புறம். 398: 27 - 30). 'இழும் என்னும் இசையுடன இழியும் அருவிகளையும் வானளாவ உயர்ந்த உச்சிகளையும் உடைய தோன்றி மலைக் குரியான கோ, வானத்தே விண்மீன்கள் பூத் தாற் போன்ற ஒளியும் நிறமும் அமைந்த பல ஆனி ரைகளைக் காளைகளுடனே நல்கினன்' என்று தாமான் தோன்றிக் கோனை ஐயூர் முடவனார் பாடியுள்ளார் (புறம். 399:30-34).

4. முன்னோன். 'எம் வேந்தனாகிய பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தம் கோ - முன்னோன் - ஆகிய நெடியோனால உளதாக்கப்பட்ட பஃறுளி என்னும் யாற்றின மணலினும் பலகாலம் வாழ்வா னாக' என்று அவனை நெட்டிமையார் வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார் (புறம். 9.8-11).

5. தந்தை. 'நீ அருள செயது என்னைக் கூடப் பெறின அவ்விடத்தே நின் தாயும் அயலாருமே அன்றிப் பின்னா நின் கோ - தந்தை - தாமே வரி னும் வருக; யான அதற்கு வருந்தேன்' என்று வினைவல பாங்கின தலைவன் அவ்வகைத் தலை வியை வழியிடையே விலக்கிக் கூறினான் (கலி. 116: 10-12).

6. பசு. 'இளையோளே, மறுவினையுடைய ஏற்றின் மேல் இருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையில தெப்பத்தின் மேல் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்ற வனைப் போல தோன்றும் இவன் கோ - பசு - இனத்தையுடைய ஆயர் மகனல்லவோ, இவனைக் காணாய்' என்றுதோழி தலைவிக்கு ஏறுதழு வல நிகழ்ச்சியைக் காட்டினாள் (கலி. 103:36-39).

கோஷல் - கள் முகக்கும் கலம். வேளூரில் கள் விற்கும் இல்லத்திலுள்ள கட்சாடியைக் கோஷல் - கள் முகக் கும் கலம் - உடைத்திடின அச்சாடியிலுள்ள கள் மழைத்துளி போலத் தெருவெல்லாம் துளிக்கும் (அகம். 166:1-4).

கோஷல் - அரசாட்சி. கோஷல் - அரசாட்சி - செம்மையா யிருத்தலால் சான்றோர் பலராகி மழை பிழைத் தலை அறியாத புனபுலத்தின்கண் உள்ளது, வளை

யலணிநத மகளிருடைய தந்தையாகிய பாரியின நாடு (புறம். 117.6-10). கோல் காண்க.

கோக்குளமுற்றனார் - புலவர். 'கோக்குளம் என்பது ஓரூர்' அது வெண்காடு எனக் குறிக்கும். உ. லோ. சா. 'கோக்குளமுற்றம் என்ற சொல் முழுதுமே ஓரூரின் பெயர் என்றும் கொள்ளலாம்' என்பார் (குற. பாடினோர் வரலாறு). 'குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்' என்ற தொடரைக் காட்டிக் குள முற்றம் எனப்பதே ஊர் எனவும் கோ எனவும் உரிமை பெற்ற உழுவித்துண்ணும் வேளான் மர பினர் என்ற முறையில் இப்புலவர் கோக்குளமுற்றனார் என்று பெயர் பெற்றாரா எனவும் விளக்குவர் பி. நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு). எவ்வாறாயினும் இவர் ஊரால் பெயர் பெற்றவர் என்பது தெளிவு. வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பும் இப்புலவர் பெயரை அவ்வகையிலேயே அடக்கும் (ச. இ. புலவர்களின் பெயர் வகை). இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் ஒன்றும் (98) நற்றிணையில் ஒன்றும் (96) ஆக இரண்டுள். இரண்டிலும் தலைவியின் பசலை நோயினை இவர் பாடியுள்ளார். பருவங்கண்டு ஆற்றாது நெஞ்சுழிந்த தலைவி பசலையுற்ற தன்னிலைமையைத் தலைவனுக்கு மாரிப் பிரததலா சில கொண்டு அறிவிப்பாரைப் பெற்றால நன்று எனத் தோழிக்குரைத் தலை இவரது குறுந்தொகைப் பாடல் கூறும். நற்றிணைப் பாடலில், தலைவனொடு தொடர்ந்து பயின்ற பொழிலையும் துறையையும் கானலையும் நோக்கி நினைந்துநோறும் உருகித் தலைவி பசந்த நிலையைச் சிறைப்புறத் தலைவன் கேட்பக் கூறித் தோழி வரைவு கடாவுதலை இவர குறித்துள்ளார். இவருடைய இவ்விரு பாடல்களிலும் முலஸைத் திணையும் நெய்தறறிணையும் சிறக்கின்றன.

கோகுலம் - குயில். திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகன் காரணமாக மூண்ட போரில் வள்ளியின் பாங்கியர்க்கு ஆற்றாத ஆயிரங்கண்ணோன மகளுடைய பாங்கியர் முருகனைச் சூழ்ந்து கோகுலமாய் - குயிலாய் - கூவினர் (பரி. 9:58-65).

கோங்கம் - கோங்கு. தலைவியும் தோழியும் அருவியாடிய பின் மலையெருக்கம் பூவுடனே விரிந்த பூக்களையுடைய கோங்கம் - கோங்கு - உள்ளிட்ட பல மலர்களையும் கொய்து புறையிலே குவித்தனர் (குறி. 73). மாணிழை மகளிருடைய மதர்த்த அழகமைந்த பூண்ணிந்த முலைகளைப் போன்ற முகைகள் அலாந்த கோங்கம் பூக்களொடு கொத்துக்களாகிய புனலிப் பூக்கள் முதலியன கூடிக் கிடக்கக் கானம் பெரிதும் விருமபதக்கதாயிருந்

தது (அகம். 99:8-10). 'கைத்தொழில் வல்ல கமமி யன் அழகு பொருந்துமாறு மாணிக்கக் கற்களை இட்டிழைந்த பொன்னாலாய் அரிதகம் என்னும் அணிபோன்ற வடிவின்வாய் இளவேனிலில் மொரிய கோங்க மரத்தின் குவிந்த முலைகள் மலர்ந்தன (நற். 86:5-7). 'காபத்தினைத் திங்களில் எடுக்கப் பட்ட ஒளியையுடைய நீண்ட விளக்குகளின் வரிசை போலப் பல பூக்கள் நிரம்பிய கோங்கம் காட்டினை அழகு செய்யும் (நற். 202:9-11). 'திண னிய நிலையினையுடைய கோங்கமரம் முழித்த அழகு மிகும் கொழுத்த மொட்டுக்கள் அலகு மகால் மாகிய இளவேனில் வந்தது; இப்பருவத்தே தாம் மீள்வதாகக் குறித்துச் சென்ற தலைவரோ இன்னும் வந்திலா' என்று தலைமகள் இரங்கி மொழிந் தாள் (ஐங். 343). 'அன்னையே, தனிரையும் பூங் கொத்துக்களையுமுடைய கோங்கமரம் கொடுத்த தாகிய இத்தலைவியின் நோமைச் சிறிதும் அறியலா குமோ' எனத் தோழி செவ்வியிடத்து வினவுமுறையில தலைவிக் தலைவனாகும் இடையில் நோந்த பூத்தரு புணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தி அறத்தொடு நின்றாள் (ஐங். 366). 'இவ்விளவேன்றி பொழுது, புதிய மலர்களையுடைய கோங்கம் பொன் என லும்படி தாதினை உதிர்க்குமாறு வந்து கொடுமை செய்யும்' என்று தலைவி தலைவனாற குறிக்கப் பட்ட பருவ வாவின்கண் ஆற்றாது நெஞ்சுழிந்த தாள் (கனி. 33:13-14). 'நம்மை அருளி இல்லறப் பயனை ஆளாமல் பயனின்மையை ஆளுகின்ற தலைவனது நாட்டு மலையாயிருந்தும் தன்மை மிக்க நறுமணமுடைய கோங்கம் பூத்த பக்கமலையெல லாம் பொன்னால செயத் பல ஆரமணிந்த யானைகள் போலச் சிறந்து தோன்றும்' எனத் தலைவன் காண்பதற்கு அரியனான காலத்தில தோழி அவனை இயற்பழித்து மொழிந்தாள் (கனி. 42:16-18). திருப்பரங்குன்றத்துச் சுணையினருகே காலம் குறியாது பூக்கும் கோங்கம் உள்ளிட்ட மலர்கள் பலவும் நிறைந்தும் நிறம் மாறுபட்டும் இடையிட் டும் நெருங்கியும் பூத்திருந்தன (பரி. 19:74-84).

கோங்கு - கோங்கம். வேன்றி காலத்திற் பூப்பதாகிய கோங்கின் - கோங்க மரத்தின் - பூவிடத்தையுள்ள பொகுட்டுப் போன்ற வளைந்த அழகிய செவிகளையுடையது கொல்லை வரப்பில் வாழும் எலி (புறம். 321:4,5) வேங்கை மலையில் விரிந்த கோங்கின் அரும்பினது வனப்புடன் ஏந்திய முற்றா இளமுலைகளை யுடையவன் தலைவி (புறம். 336:9-11). குரர மகளிர் கோங்கின் குவிந்த அரும்பை யொத்த தம் இளமுலையில் மருகம்பூவை அப பினாற போல் சந்தனக் குழம்பை அப்பி முருகனது

கொடியை வாழ்த்தி மலையகம் எதிரொலிக்கப் பாடி யாடுவர் (முரு. 33-41). புதிதாகப் பூத்தலை யுடைய கோங்கினது விளக்கம் மிக்க முகையை இகழ்ந்த முலையை உடையவர் விறலியர் (சிறு. 25, 26, 31). தாதுக்கள் சூழ்ந்த கோங்கின பூவும் ஏனை மலாகளும் பரந்து மாலை ஒழுகினாற் போல ஓடும் பெரு நீர் வரவை யுடையது வையை (மது. 338-340). வண்டுகள் இலவ மலரில் உருத்த கிளைத்த பூக்களையுடைய கோங்கின் நுண்தாது பவளச் செப்பிலே னிற்போர் பொற்பொடியைச் சொரிந்தது போல் தோன்றும் (அகம். 25:9-11). உயர்ந்த மலைத்தொடரின் உச்சியில் இரவில் விண்மீனொடு பொலிந்த வானம் போல் தோன்றித் தேன ஒழுகப்பட்டு ஆரவாரிக்கும் விளக்க முடைய பூங்கொத்துகளைக் கொண்ட கோங்கின் மீது காற்று மோதுதலால் கழன்று வீழும் இட மெல்லாம் நறுமணம் கமழ்வதாகிய புதுமலர் தனது இடத்தினின்றும் வீழ்கின்ற விண் வீழ் கொள்ளி போலத் தோன்றும் (அகம். 153:13-18) கோங்கின மீது படாந்து இரவில் மலர்ந்த அதிரக் கொடியைக் காட்டு யானைகள் வைகறையில் அரும்புடன் இழுத்துக் கவளமாய் உண்ணும் (அகம் 157:5-8). 'தலைவியது கோங்கு அருமபினார் போன்ற குவிந்த முலையினையுடைய மார்பகத்தே இனிய துயிலைத் தலைவன விரும்பினான் (அகம் 240:9-12). பொன்னால் இயன்ற கன்னத் தட்டு (தராசுத்தட்டு) பொலிவுற அதில் வெள்ளிக் கம்பியின அறுத்த துண்டங்கள் உதிருமாறு போல இள வேனிற் காலத்தில் கோங்கின் பூவகத்தே குரவ நறுமலர்கள் வண்டினம் ஊதுந்தோறும் கிளையி லிருந்து உதிரும் (அகம். 317:8-11,14). 'கோங்கும் மெல்ல மெல்லக் கொய்யப்படும் தளிர்களை எய்தின்' என இளவேனிற்காலத்தை நோக்கிப் பிரி வினகண் தலைமகள் இரங்கினாள் (அகம். 341:1,2, 12). 'இலையிலலாத அழகிய கிளைகளிடத்தே இனமான வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும்படி முலை களை யொத்த மெல்லிய அரும்புகள் விரிந்த கோங் கின் முதற பூக்கள் மலரத் தொடங்கின (குறு. 254). புலலிய புறவிதழ்களையுடைய கோங்கின மெல் லிய அகவிதழ் மிக்க குடைபோன்ற பூக்கள் வைகறைப் பொழுதில் விளங்கும் விண்மீன்களைப் போல நோன்றும் (நா. 48:3,4). காட்டாற்றில் நீராடிய தலைவி அதன நீரோட்டத்தால் ஈர்க்கப் பட்டு ஆழம் நிலையில், பொரிந்த அடிமரத்தை யுடைய கோங்கின் பொனபோன்ற நிறம் அமைந்த பசிய மலரை வேங்கைப் பூங்கொத்துடன் வேற றுமை தெரியச் சூடிக்கொண்டு தேரில் வந்த தலை

வன் அவனைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தான் (ஐங். 367). வளம் பொருந்திய கிளைகளை யுடைய கோங்கின் மலரால் புணையப்பட்ட குளிர்ந்த மணங்கமழும் மாலையை வண்டினம் மொய்க்கும் படி தலைவன பரத்தைக்குச் சூட்டி அவளுடன் விரும்பித் தங்கினான் (ஐங். 370:1-3). 'நல்லவளே, முற்றினை கோங்கினது இளமுகை யென்னுமாறு பெருத்த நின் இளமுலைகள் நின்னைக் கண்ட வருடைய உயிரை வாங்கிக் கொள்ளும் என்கின்ற நிலைமையை நீதான் அறிவாயோ, அறியாயோ' என்று காமஞ்சாலா இளமையோனைக் கண்ட தலைவன் வினவினான் (கவி. 56:23-26). 'முதிராத கோங்கின் இளமுகையை ஒப்பத் தோன்றிய தொய்யில் எழுதிய வனமுலையை உடையவளே' எனத் தலைவன் தலைவியை விளித்தான் (கவி. 117:2-4).

கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை - சேரவேந்தன். சேய் எனப்பதே இவனது இயற்பெயர். யானையினது நோக்குப் போலும் நோக்கினை யுடையவனாதலால் இவன் யானைக் கட்சேய் என அழைக்கப் பெற்றான். அதனுள் சேய் என்பது இங்கே சேய் என அளபெடுத்து வந்தது. 'வேழ நோக்கின் விறல்வெஞ் சேய் (புறம். 22,29) என்று இப்பெயரைப் பாடலிற் பயிற்றுவர் குறுங்கோழியூர் கிழார். மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை என்பது இவனுக்குரியதொரு சிறப்புப்பெயர் (திருக்குறள் 355: பரிமேலழகருரை) சேர வேந்தருள் கோச்சேரமான எனற பெரும்பெயர் பெற்றவன் இவனே. குறுங்கோழியூர் கிழார் (புறம். 17,20,22), பொருந்தி விளங்கிரனார் (புறம். 53), கடலூர் கிழார் (புறம். 229), பெருங்குன்றூர் கிழார் (பதி. 90), பரணர் (அகம். 142) ஆகியோரால் இவன் பாடப்பெற்றுள்ளான். கடலின் ஆழத்தை யும் உலகில் பரப்பையும் திசையையும் ஆகாயத் தையும் 'வரையறுத்தறியினும் அறிவும் அனபும் கண்ணோட்டமுமாகிய பண்புகளையுடைய இவன் அளததற்கரியவன் எனக் குறுங்கோழியூர் கிழார் பாராட்டுமாறு இவன் அப்பண்புகளில் மேம்பட்டு விளங்கினான். இவனது குடைநிழற்கண் வாழ் வோர் செஞ்ஞாயிற்றின் வெம்மை யல்லது வேறு வெம்மை யறியார்; இந்திரலில் அல்லது பகை வரது கொலைவில்லை யறியார்; கலப்பை அல்லது வேறு படைக் கலமும் அறியார் என்னுமாறு இவன் அறம் தங்கும் செங்கோல் செலுத்தினான். 'மாந், தரஞ் சேரல் ஒம்பிய நாடு தேவருலகத்தை ஒக்கும்' என்று இவனது காவற்சிறப்புப் பிறரால் பேசப்பட்டது. தனனைப் பாடிய புலவர்

பின்னைப் பிறர் புகழைப் பாடாதவாறு இவன் தனக்கென்று பாதுகாத்துக் கொள்ளாது கொடுக்கும் ஆற்றலை யுடையவன். 'இவனுடைய புகழ் விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும்' என்பது பொருந்திலிளங்கிரனாரது கணிப்பாகும். இவன் கபிலாபால் மதிப்புடையவன். தன்னைப் பாடுதற்கு அவர் இலலையே என்று இவன் பின்னாளில் ஏங்கினான் என்றும் அந்த ஏக்கம் ஒழியுமாறு பொருந்திலிளங்கிரனார் பாடினார் என்றும் புறப்பாடல் ஒன்றால் (53) அறியலாம். ஒருகால் இவனுக்கும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளிக்கும் போர் மூள, அச்சோழனுக்குத் தேர்வண்மலையன துணை வந்தமையால் இவன் படைகுன்றித் தோற்க நேர்ந்தது (புறம். 125). மற்றொருகால் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் எவ்வாறோ சிறைப்படுத்தப்பட்ட இவன் வனிதில தானே சிறை நீங்கிப் போய்த் தன்னரசு எய்தினான் (புறம். 17). யானை அகப்படும் குழிமேல் பாலப்பட்டதைத் தன் மனச்செருக்கால் பாதுகாவாது சென்று ஆழ்ந்த அக்குழியின்கண் அகப்பட்ட கொல்களிறு அதன் நிலை சரியக் குழியைத் தூர்த்துத் தன்னினம் விரும்பச் சென்று பொருந்திய செயலை உவமை காட்டி இவனது இவ்வாற்றலைப் பாராட்டுவர் குறுங்கோழியூர் கிழார். அறவோனாகவும் மறவோனாகவும் ஆண்ட இவன் தன் அவைக் களப்புலவராய கூடலூர் கிழாரைக் கொண்டு ஐங் குறுநூற்றைத் தொகுப்பிததுத் தமிழ்த் தொண்டிலும் தனக்கென ஓரிடம் அமைத்துக் கொண்டான். இறுதிக் காலத்தில் இவனது இறப்பிற்கான வானியல் குறியினைக் கண்ட கூடலூர் கிழாரும் பிறரும் ஐயுற்று 'இவன் நோயிலனாயின நன்று' என நெஞ்சுழிந்திருக்க, அன்றைய ஏழாம் நாளை இவன் தப்பாது மேலோருலக மெய்தினான். சேஎய், சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரமான் யானைக்கட்சேஎய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரன் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை, மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ, மாந்தரன், யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை காண்க.

கோசர் - ஒருவகை வீரர். வெற்றிவேலையுடைய இளைய பல கோசர் விளக்கம் மிக்க படைக்கலம் கற்பாராய் மாறுபட்டு எறிந்த முருக்க மரத் தூணாகிய இலக்கு தொலையாது நிற்கும் (புறம். 169: 8-12). வெற்றியை விரும்பும் கோசருடைய அவைக்களம் (புறம். 283: 6). வாட்டாற்று எழினியாதனது நாட்டில், மலர்களிடத் திலிருந்து வடித்துப்பெற்ற கள் நிறைந்த மனைகளை

யுடைய கோசர் இனிய அக்கள்ளின் தெளிவை உண்டு களிப்புமிருத்த குரவைக் கூத்தாடு மிடத்தில் இனிய பாடல்கள் இசைக்கப்படும் (புறம். 396: 7-9). பழையனது மோகூரித்து அவையகம் விளக்க முறும்படி அறியக் கூறியநான்கு வகையாகிய கோசர் வஞ்சின மொழியினால் மேம்பட்டு விளங்கினா (மது. 508-510). பகைவரை வஞ்சியாது எதிர்நின்று பொருது கொல்லும் தப்பாத வாளினையுடைய இளைய பலராகிய கோசர் நினனுடைய வாய்மொழியைக் கேட்டு அதன்வழி நடக்க நீ இனிதே உறைவாயாக எனப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் வாழ்த்துவர் (மது. 773, 774, 781). மெய்மொழியாற் சிறந்த பெரிய அணிகளையணிந்த தலைமை கொண்ட கோசர்களுடையது துளுநாடு (அகம். 15: 2, 5). படைக்கலம் உண்டாகுகிய வடுக்களை யுடைய முகத்தினரான அஞ்சரமை கொண்ட கோசர்க்குரியது நியமம் எனனும் செலவம் மிக்க ஊர் (அகம். 90. 11, 12). நண்பர் ஆக்கம் கெட்ட சாலத்திலும் அவரிடத்துக் கொண்ட பழைய நட்பினில் திரியாதவராய்ச் சென்று அவர் குறிப்பினில் ஒழுகும் மாறுபாடில்லாத அறிவுடைமையால் அஃதை எனபவனைக் காத்து அவனைக் காவலமைந்த இடத்தே நிலை நிறுத்தியவர் பல வேல்களையுடைய கோசர்; அவாக்குரியது புதிய கள் மணம் கமழும் நெய்தலஞ்செறு எனனும் ஊரினையுடைய வளம் பொருந்திய நாடு (அகம். 113 1-7). அனனி மிளிலி என்பாள தன் தந்தையின் கண்ணழகைக் கெடுத்துக் குருடுபடுத்திய தவறற்றகாக நெடு மொழியினையுடைய கோசரைத் திதியனது அழுந்தாரிடத்தே அச்சமுண்டாகக் கொல்லச் செய்து மாறுபாடு தீர்ந்தான் (அகம். 196 8-12). உணமை நிலைபெற்றவரும் நெடுநதூரத்து விளங்கும்நல்ல புகழினையுடையவருமாகிய வளம்பொருந்திய கோசரது விளக்கமுற்ற படையனை யழித்து அவரது நிலத்தைக் கைக்கொள்ள விரும்பினான் சோழன் (அகம். 205 8-10). ஆதன எழினியின செலவாரிடத்தே இளம்பல கோசர் கடலாடும் மகளிர் கொய்து வந்த புலிநகக் கொன்றைப் பூவையும் கழனியில் உழுவோர் களையெடுக்கையிற பறித்து வந்த குவளைப் பூவையும் காவற் காட்டினை யுடைய முல்லை நிலத்தே பூத்த முல்லைப் பூவுடன் சோத்துத் தலைமாலை கட்டி விளையாடுவர் (அகம். 216: 8-14). வெற்றிக் கொடியினையும் காற்றை யொத்த வீரைவினையுடைய அணி செய்யப் பெற்ற தேரினையும் கொண்ட கோசர் மிக்க தொனமை வாய்ந்த தமது ஆலமரத்தின மன்றத்திடத்தே முர

சம முழங்கப் பகைவரது போர்முனையை அழித்தனர். அப்போது மோகூ மன்னன் பணியாமையால் அவர்க்கு நண்பராய் குதிரைகள் நிறைந்த தானைகளையுடைய மோரியா அம்மோகூ மன்னன்மேல் பகை கொண்டு வந்தனா (அகம். 251:6-12). புனசெய நிலத்தில் செழித்து வளர்ந்த பயற்றினை மேயந்த தற்காக அனனி மிஞ்வி எனபவளுடைய வாய்மை மிக்க தந்தைமை பழமை வாய்ந்த ஊரிலுள்ள கோசர் அடனாமல கண்ணைக் களைந்து துன்புறுத்தினர்; அக்கொடுமை பற்றி அவள் உண்ணாம லுமா உடுக்காமலும் சினத்தினால் மேற்கொண்ட நோன்பிற்குரிய வடிவம் மாறாமலும் இருந்து திதியனிடத்தே கூறி அவரது இன்னுயிரை அவனால் போக்கிச் சினம்மாறி உவகை உற்றனள் (அகம். 262:1-13). 'தோழி, விடலையொடு (தலைவனொடு) நம் மகளாகிய மடந்தை கொண்ட நட்பு முரசு முழங்கவும் சங்கொலிக்கவும் மணவினையிலே முடிந்த மையின் அந் நட்பு தொனமை மிக்க ஆலமரத்தின் கீழ் அமைந்த மனறத்தின்கண் தங்கி விளங்கிய நாலூர்க் கோசரது நன்மொழிப்போல உண்மையானது' எனச் செவிலி, தலைவனொடு தலைவி உடன்போய் மணந்த நிலையில் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்று கூறினாள் (குறு. 15). 'நன்னனது காவல் மரமாகிய மாமரத்தை வெட்டி அவ்வது நாட்டினுள் புதுந்து கைப்பற்றிய வஞ்சி எதையுடைய கோசர் போலச் சிறிது வன் கண்ணம் யமைந்த துஞ்சியும் நமக்கு வேண்டும்' என்று தோழி, தான் தலைவனுக்குப் பகறதறி மறுந்து திரவுக்குறி நோந்து னை அதுவும் மறுத்த நிலையில் தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 73:2-5).

கோட்டம் - 1 வண்ணவு. கோட்டம் - வண்ணவு - அமையது கொடுத்த கண்ணு குறிதல் இவனுக்குப் பொருத்திபுள்ளது எனப் போர் மறவனொருவன் புண்ணியப் பெறுகின்றான் (புறம். 375:1-3). திரண்ட மரத்தின் கோட்டமான இடத்தை விட்டு நீங்காமல் பற்றி வளர்ந்த பூங்கொடி போல எம்முடைய வடிவொப்பல்லாத கூறுடம்பை முயங்கி ளாமைக் காப்போமென்று கூறுவார பலர் எனக் கூவியாய் தலைவி குறளனான தலைவன் கேட்பத் தனக்குக் கூறினாள் (கலி. 94:22-25). செவிமறையாய் இரக்கும் ஏறறைத் தழுவிய தலைவனின் தலையில் கிடந்த முல்லைப்பூவால் கட்டப்பட்ட கோட்டமுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த பெரிய புகாற்றி ஏறு துள்ளியதனால் அப்பூங்கண்ணி தலைவியின் கூந்தலில் சென்று வீழ்ந்தது (கலி. 107:6-9).

2. கோயிலி. புறங்கும் கலங்களைத் தொடக் கூடா

மல விலக்குண்ட பூபுடை மகளிர், வருத்தும் இயல்புடைய முருகன் கோட்டத்தை - கோயிலை - அணுகுதற்கஞ்சி அகலவர் (புறம். 299:6,7). 'தேவர் கோட்டம் வலம் வந்து பின்னர் இவனோடே நீ சென்ற இடங்களை யெல்லாம் எமக்குச் சொல்' என்று தலைவி தோழியைக் கேட்டனள் (கலி. 82:4,5). காமஞ்சாலா இளமையளாய் வினை வல பாங்கின் தலைவியைக் கண்ட தலைவன், 'இவள் தெய்வத்திற்குச் சமைக்கும் பாலோடே காமன்கோட்டம் புகுவாளாயின் அக்காமனும் இவளைக் கண்டு நெஞ்சழிந்து தன் கைப்படையைக் கீழே போட்டு விடுவான்' எனக் கூறினான் (கலி. 109:19,20).

3. கரை. மேகம் நீங்கிய விசம்பிடத்து மதியைச் சேர்ந்த வெள்ளிய மகமீனின் வடிவுபோன்ற வலிய உயர்ந்த கோட்டத்தை - கரையை - உடைய நல்ல பொய்கைகள் நிறைந்தது காவிரிப் பூம்பட்டினம் (பட்ட. 34-38).

4. மாறுபாடு. தலைவனை இடையீடின்றிக் கூடப் பெறாமையால் தோன்றிய தலைவியின் மெய்வேறு பாட்டை வேறொன்றாகக் கருதித் தெய்வத்தால் அறியப்படுகின்ற கழங்கினால் கோட்டம் - மாறுபாடு - இன்னதெனக் காட்டி வெறியாட்டு எடுத்த வழி இம்மாறுபாடு தீரும் என்று அறிந்த உள்ளத் துடன் செவிலி அதற்காக ஆட்டினை யறுத்து விழா வயர்ந்தாள் (நற. 47:7-10).

கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான் - புலவர். சேர வேந்தர், கோட்டம்பலம் என்னுமிடத்தே உயிர் நீத்தமையால் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான் எனப் பின்னர் வழங்கப் பெற்றார். சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை என்ற புறநாடாற்றுப் புலவர் (245) இவராகவே இருத்தல் கூடுமாயின் இவரது இயற்பெயர் மாக்கோதை என்று கொள்ளற்கு இடனுண்டு. வையா புரிபிளவையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு, கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமானையும் சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையையும் இருவராக வேறுபடுத்தாமாயினும் ஒருவராக உணர்வதே சாலும். எனவே, புறநானூற்றில் ஒன்றும் (245) அகநானூற்றில் ஒன்றுமாக (168) இருபாடல்களையும் இவருடையவனவாகக் கொள்ளலாம். தம் மனைவி, மாயந்தாளாக அவளைக் கள்ளி வளர்ந்த புறங்காட்டுள் ஒள்ளுந் பள்ளியில் சேர்த்தியபின் காதலியை இழந்த தபுதார நிலையாக இவர் பாடிய புறப்பாடல் இரககம் மிக்கது. 'ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை, இன்னும் வாழ்

வல் என்னிதன் பண்பே' என்ற அடிகளால் மனைவி யிடத்து இவர் கொண்ட அன்பும் அவள் மாய் வில் இவருற்ற இரக்கமும் வெளிப்படுகின்றன. இவர் தம் அகப்பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் இரவுக்குறி வந்த தலைமகனைத் தோழி ஆற்ற ருமை கூறிக் குறி விலக்கி வரைவு கடாவிய துறையில் பாடியுள்ளார். அப்பாடலில் பலலான குன்று, குழுமூர் ஆகிய இடங்களையும் கொடைக்கடன ஏற்ற கோடாத நெஞ்சையுடைய உதியன் என்பா னது ஆரவாரம் மிக்க அட்டிற் சாலையையும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இரவில் புலி முழக்கங் கேட்டுக் களிந்து தன் ஈன்றணிமை கொண்ட பிடி யைத் தழுவியவாறே கணறினைக் காத்து நிற்கும் அன்புக் காட்சியையும் அப்பாடலில் அழகிய புனை வாகக் காணலாம்.

கோட்டம்பலவனார் - புலவர். 'கோட்டம்பலவனார்' காண்க.

கோட்டி - மாந்தர் கூட்டம். 'கோட்டியுள் - மாந்தர் கூட்டத்துள் - கொம்பு போல்வாளுடைய குவி முலையை நோக்கும் இவன் இளநெஞ்சன்; திண்மை இல்லாதவன்' என வையை நீர்த்துறையில் ஒருவனைக் குறித்துச் சிலர் பழித்தனர் (பரி. 13:50,51).

கோட்டியூர் நல்லந்தையார் - புலவர். பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருக்கோட்டியூர் எனும் ஊரினரான நல்லன் என்பானுக்குத் தந்தையார் என இவரது பெயர் விளக்கம் பெறும். நல்லன் தந்தையார் நல்லந்தையார் என முடிவதற்குத் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார 348-ஆம் நூற்பாவிலமைந்த 'துவர' என்னும் கிளவியைக் காட்டுவர் பி.நா. (நற். பாடினோர் வரலாறு). இப்புலவர் நெய்தற்றிணையில் பாடிய ஒரு பாடல் நற்றிணையில் (211) இடம்பெற்றுள்ளது. வரைவு நீடலால் தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தோழி சிறைப்புறத் தலைவனுக்கு உணர்த்தி அவனை வரைவு கடாவுவதாக இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார். கடற்கரையில் இரைதேடி வந்த குருகினது எற்றுதலினின்று தப்பியோடிய இறாமீன் அருகிலுள்ள தாழம்பூவை நோக்கி அக்குருகென அருகும் என்ற புனைவினுள் ஊரார் பழிதூற்றலினின்று தப்பிய தலைவி அனணையைக் கண்ட விடத்து அவளையும் ஏதிலாட்டியெனக் கருதி அஞ்சுவாள் என்ற அழகிய உள்ளுறைப் பொருளைத் தோழி கூற்றில் வைத்துத் தலைவனுக்குணர்த்தும் நயத்தை இவர் பாடலில் காணலாம்.

கோட்டினம் - எருமைமினம். 'போரை விரும்பும் ஏற்றின கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட

மாலை போல அதனைத் தழுவியவன் கோட்டினத்து - எருமையினத்தை உடைய - ஆயர் மகனா வான் காண்' எனத் தோழி தலைவிகுக் காட்டினாள் (கவி. 103:32-35). 'நெடிய கரிய கூந்தலையுடையவளே, யான கூறும் சொல்லையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாக; கோட்டினத்து ஆயர் மகனோடு யாம் கூடியதற்கு எமமுடைய சுற்றத் தாரோ இன்னும் பொறுப்பா; அது பொறாத அயலார் தமமுடைய கண்கள் எங் கண்களை நோக்கித் தீய்ந்து போவது என்ன பயனுடைத்து' எனத் தோழி தலைவியைக் கேட்டாள் (கவி. 103:57-60)

கோட்டுமா - 1. யானை. குளமுற்றத்துக் துஞ்சிய கிளளி வளவனின் படை, மன்னரது கொல யானை புண்பட்டு வருந்தும் கொடியெடுக்கப்பட்ட பாசறைக் கண் குருதிப் பரப்பில் கோட்டுமா - யானையை - கொன்று புலாலையுடைய போர்க்களத்தை உண்டாக்கியது (புறம். 69:8-11). 'மலைநாட்டே, இருள் முதலிய இடையூறுகள் பெருகுவன வாயின, ஆதலால் இனிக் கோட்டுமா திரியும் அடாந்த காட்டு வழியினூடே நீ வாரறாக' என இரவுக்குறி வந்து மீளும் தலைவனிடத்துத் தோழி கூறினாள் (ஐங். 282:3-5).

2. பன்றி. வேட்டுவன் மலைச்சாரலில் கோட்டு மாலை - பன்றியை - கொல்ல எய்த அம்பு எய்த பசிய தசையில் ஊடுருவிச் சிவந்த நிறம் எய்துபது போலத் தலைவி செவ்வரி பரந்த கண்ணையுடையவள் (நற். 75:5-8).

கோட்டுமீன் - சுறா. மாளின தீங்கனி நறும் புளியும் வரால் இறைச்சியும் கோட்டு மீனின் - சுறாமீனின் - கொழுமிய துண்டமும் வளளைக் கீரையும் பாகற் காயும் சேர்த்துச் சோறு அமைக்கப் பெற்றது (புறம். 399:4-9). தொண்டியில் உள்ள பரதவர் மணல மேட்டு அடைகரையில் வந்து கிடக்கும் கோட்டு மீன் கொளளையைப் பாக்கத்திலுள்ள பலர்க்கும் பதத்துக் கொடுப்பர் (அகம். 10 10-13). முதலையோடு கோட்டுமீன் வழங்கும் கரிய உபபங்கழியாகிய அரிய வழியினைக் கடந்து சேர்ப்பனாகிய தலைவன் இரவுக்குறிக் கண வந்தான (அகம். 80:1-3). தாழை மரத்தின கிளையில் விருப பம் மிக்க பெடையுடன் வருத்தமுடன் தளர்ந்திருக்கும் சிறிய கடற்காக்கை யாமத்தில் கோட்டுமீன் வழங்குகின்ற, வேட்டையாடுதல் நீங்கிய இடத்திலுள்ள வெள்ளிய இறாமீனைப் பற்றி யுண்பதாகக் கணவு காணும் (அகம். 170:9-12). வளைந்த மீன் படகை யுடைய பரதவர் கோட்டுமீன் எறியுளியால வீசக் கரையிடத்தே இருந்த அன்னத்தின

கூட்டம் கெட்டோடும் (குற. 304:1-6). 'மீனைக் கவர வரும் புள்ளை ஒப்பலின் பகற் பொழுது கழிந்தது. எமரும் கோட்டுமீன எறிந்த உவகைய ராயப் பின்னும் வேட்டை மேற்செல்லாது தத்தம் மணையிடத்தே தங்கிவிட்டனர்' எனக் கூறிக் தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தாள் (நற். 49:4-6).

கோட்டை - அரண். மலையமான சோழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன் புலி எழுதப்பெற்ற இலாஞ்ச னையை யுடைய கோட்டையை - அரணை - உடையவன் (புறம். 174:17).

கோட்படுதல் - கொள்ளப்படுதல். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், தண்டகாரணியத்துப் பகைவரால் கோட்பட்ட - கொள்ளப்பட்ட - மலையாடுகளை மேற்கரையிலுள்ள தொண்டி நகரத்தே கொண்டு வந்தான் (பதி. ப. 8:3,4). நடுவே பாய்ந்து கழுத்தி டத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடந்தவனோடே பர ணின் மேல் தாவிப் பாயும் வெள்ளிய ஏறு பாப் பின் வாயால் கோட்பட்டு அப்பாம்புடனே வானத் தில் போகும் பால்மதியைப் போன்று இருந்தது; (கவி. 105:43-46). ஆயாமகன் சூடி வந்த முலலைத் தொடையினையும் கண்ணியையும் நான் கூந்தலி லிட்டு முடித்தேன்; வெண்ணெய் தேய்க்கச் செலி வித்தாய் என கூந்தலை விரித்தபோது வீட்டவா எல்லோருங்காண அம்முலலைப்பூ வீழ்ந்தது; அத னால் நாம் கரந்த களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டுக் கையொடு கோட்பட்டாம் எனத் தலைவி தோழி யிடம் கூறினாள் (கவி. 115:3-9).

கோட்பதம் - பயன்கொள்ளும் நிலை. பாரியின் பறம்பு மலையில அவரையின் கொழுவிய கொடியின்கண் வெள்ளைக்காய் கோட்பதம் - பயன் கொள்ளும் நிலை எய்தியது (புறம். 120:10,11).

கோடல் - 1. காந்தள். குறவர் தலைவனாகிய ஏறைக் கோன கோடல் - காந்தள் - பூவாற் செய்த கண் ணியினை யுடையவன் (புறம். 157:7). முல்லை நிலத் தில் கோடலின் குவிந்த முகை அங்கை போல விரிந்து தோன்றின (முல்லை. 95). கோவலர் சூடிய கோடலின் நீண்ட இத்தழகளால் கட்டின கண் ணியை மழைநீர் அவைத்தது (நெடு. 5,6). கோடல் வாடைக்காற்றில் முகையொடு அலமந்து எரிபோற் பொங்கித் தோன்றியது (நெடு. வெ. 1). தலைவி தன் ஆயத்துடன் பறித்த மலர்களுள் கோடலும் ஒன றாம் (குறி. 83). சங்கு உடைந்தாற் போன்ற கோடற் பைம்பயிர் பள்ளங்களில் தழைத்திருந்தது (அகம். 23:5,6). கொடிய சினமுடைய பாம்பின் படம் மேலே நிவந்தாற் போன்ற தண்ணென்

மணக்கும் கோடல்பூவின் தாது கட்டவிழ்ந்து விரிந் தது (அகம். 154:6,7). வரிகளையுடைய வெண் கோட லின் வளைந்த குலையிலுள்ள சிறந்த பூக்களை மிகுதியாகச் சூடிய கோவலர் நீாதிக்க கண்ணிய ராயப் பல்லான நிரையொடு ஊரிடத்தே மீண்ட னர் (அகம். 264:3-6). கோடல், முலலை, குவளை மலர்களை இடைஇடையே பொருத்தும்படி கலந்து அழகியதாக மாலை தொடுக்கப் பெற்றது (குற. 62:1-3). 'மதியில்லாமையால் பருவ காலத்தை மறந்து கடலநீரை உண்டதனால் நிறைந்த சூலை யுடைய கரிய மேகம் தான் தாங்க மாட்டாமல் பெய்த மழையை நோக்கி இது காகாலமென மறதியுற்ற உளளத்துடன் அறியாதனவாய்ப் பிட வமும் கொன்றையும் கோடலும் மலர்ந்தன' எனக் கூறிப் பருவங்கண்டாற்றாளாய் தலைவியைத் தோழி பருவம் அன்றென வற்புறுத்தினாள் (நற். 99:5-10). 'பக்கமலையில் அருவிநீர் வீழவும் கோடல் நீடவும் காதலரைப் பிரிந்த மகளிரைத்துன்புறுத்தும் அச்சிரப் பெரும்பொழுது வந்து சேர்தற்கு முன்பே நம் தலைவர் வந்து விட்டனா' எனக்குறித்த பருவத்திற்கு முன்பே தலைவர் வந்த செய்தியைத் தோழி தலைவிகுக் கூறினாள் (ஐங். 223). 'ஐயனே, நீ பிரிகின்றேம் என்கின்ற தனிமையில்லாத நெஞ்சத்தோடே பொருளைத் தேடற்குப் போகச் சக்கரத்தின் வாயைத் துகள் போகத் துடைக்கின் றாய், அதுகண்டு தலைவிக்கு அசைகின்ற இதழினை யுடைய கோடற்பூ ஊழ்ந்து விழுகின்றவை போல வளையல்கள் முன்கையினின்றுங் கழலுகின்றன' எனக்கூறித் தோழி தலைவனைச் செலவழங்குவித் தாள் (கவி. 7:13-16). களவொழுக்கம் நிகழும் காலத் துக் கடிய காவலையுடைய தாய் முன்னே, தலை வியின் கையிலுள்ள வளைகள் மலைச்சாரலில் உள்ள ஊழறு கோடல் போல உகும் (கவி. 48:10,11). கோடல் கார்காலத்து முற்பட்ட மழைக்குத் துடுப்புப்போலும் முகையை முன்னர் னன்று பின்னாத தீயைக் கடைந்து அதிற் பிறந்த நெருப்பைச் சேர நிரைத்தாற் போன்ற அலர்ந்த இதழுடன் பூத்தது (கவி. 101:3,4). பொது வர் மலையிலும் காட்டிலும் தோன்றும் கொன்றை, காயா, வெட்சி, பிடவு, தளவு, குலலை, குருந்து, கோடல், பாங்கர்ப் பூக்களால் அமைத்த கமழங் கண்ணியினைச் சூடி ஏறு தழுவுதலைக் காண வந்தனர் (கவி. 103:1-5). தலைவன் ஒருவழித் தணந்த விடத்துத் தலைவியின் கைவளைகள் கமழ்கின்ற தண்ணய் தாதுதிர்ந்து சிந்தும்படி முறைமையுற்ற இதழ்விழும் கோடல்வீ போலக் கழன்று வீழ்ந்தன (கவி. 121:11-14).

2. கொள்ளுதல். கொல்லையிலுள்ள முற்றிய கதிரைத் தாங்க மாட்டாமல் சாய்ந்த திணையின் வளைந்த தாள் நிமிர்ந்து நிற்குமாறு அவற்றினகதிர்களைக் கோடல் - கொள்ளுதல் - கருதிக் குறவர் முன்றிலில் தங்கினர் (நற். 44:5-8). வதுவையார்ந்து வரும் தலைவன் விருந்தொடு வந்தமையின், விருந்து எதிர் கோடலினாலே அவன்பால கொண்ட புலவியை மறந்ததாகத் தலைவி தோழிக்குரைத்தாள் (கவி. 75:14-17). ஆட்டிடையர்க்கும் பசு இடையர்க்குமாகக் கோவினத்தார் கொல்லேறு கோடலே காரியம் என்று தொழுவிலே ஏறுகளைப் புத்தவிட்டனர் (கவி. 107:2-4).

கோடி - 1. பேரெண் (நூறுநூறாயிரம்). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை 'ஒன்றைப் பத்துமுறையாக அடுக்கப்பட்டதாகிய கோடி எனலும் பேரெண்ணினை உடைத்தாக நினைது வாழ்நாள' எனக் குடபுலவியனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 18:5,6). 'அறிவுடைய அரசன் வரிகொள்ளும் நெறியறிந்து வரி வாங்குவானாயின் அவன் நாடு கோடிப் பொருளினை ஈட்டிக் கொடுத்துத் தானும் மிகவும் தழைக்கும்' எனப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிகுப் பிசிராந்தையார் உணமை உணர்த்தினார் (புறம். 184:5,6). சிறறரையம், பேரரையம் என இருகூற்றாற் பெயர் பெற்ற பழைய ஊர் இருங்கோவேளிர்க்குப் பலகோடியாக அடுக்கப்பட்ட பொருளை உதவியது (புறம். 202:6,7). கோடையாயினும் கோடி நலகும் காவிரிபுரக்கும் சோழ நாட்டின் தலைவன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிளவி வளவன் (புறம். 393:22,23).

2. கோடிக்கரை. பாண்டிய வேந்தரின் மிகப்பெரிய பழைய கோடியில் - கோடிக்கரையில் - இராமன் அரக்கரை வெல்லுதற்குச் செய்யும் போர் பற்றிய அருமறையைப் பிறருடன் ஆலினகீழ இருந்து ஆராய்தற் பொருட்டுக் கைகவித்துப் பறவை ஆரவாரத்தை அடக்கினான் (அகம். 70:13-17).

3. புதியது. வதுவை கழிந்த பின்றை, தமர் தர மணமகனும் மணமகளும் ஓரில்லிற் கூடிய கங்குலில் நாணத்தாலே தன் முதுகினை வளைத்துக் கொண்டு கோடிக் கலிங்கத்து - புதியதாகிய புடைவைக்குள் - ஒடுங்கிக் கிடந்த மணமகளைத் தழுவும் விருப்பத்துடன் அவள் முகத்தினை மூடி இருந்த புடைவையை மணமகன் திறந்தான் (அகம். 86:19-23).

கோடியர் - கூத்தர். விழவின்கண் கோடியர் - கூத்தரின் - வேறுபட்ட கோலம் போல முறை முறையே தோன்றி இயங்கி இறந்து போகின்ற இயல்புடை

யது இவ்வுலகம் (புறம். 29:22-24). குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனின் திருமணி மிடைந்த தோள கோடியர் முழவு போன்று அழகுற விளங்கியது (புறம். 368:16, 17). கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கோடியர் பெருங்கிளை வாழ வழங்கிய குதிரைகளை எண்ணின் கடலில் தண்ணிய பலவாக வரும் அலைகளைக் காட்டிலும் பலவாம் (பதி. 42 : 14 - 23). அறியாமை மிகுதலான் பகை கொண்டு படையெடுத்து வந்த பகைவேந்தர் தம் உடம்பை மறத்தற்குக் காரணமான வெற்றிச் செல்வம் அழிந்து கெட்ட போர்க்களத்தில் ஆடும் அரசன் விழாப பெருமையோடு விளங்கிய தலைவனிடத்தே கோடியா முழவின் முனனர் ஆடுதலை வலவன் அல்லன்; அவன் கண்ணி வாழ்வதாக எனக் காக்கை பாடினியார் நச்செளளையார் ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதனைப் பாராட்டினார் (பதி. 56). சேர சோழ பாண்டியர் எனலும் முன்று முடிமன்னரும் ஒருங்கே திருவோலக்கமண்டபத்தே அரசு வீற்றிருந்தால் தோன்றும் பெருஞ் சிறப்பை ஒத்த சிறப்புடைய பாடற் பயனைத் தனபாற் கொண்ட யாழிணையுடைய கோடியர் தலைவன் எனப் பொருநன் விளிக்கப் பெற்றான் (பொரு. 54-57). முதிர்ந்த சுரபுனனையையும் குறிய மலைகளையும் உடைய நல்ல நாடுகளைக் 'கோடியர்க்குக் கொடுத்தவன் ஓரி (ஔ. 108-111). நல்லியக்கோடன பலவேறு இசைக கருவிகளையுடைய கோடியரைப் புரத்தல் வலவன் (ஔ. 125-126). கடல் சேர்ந்த நாட்டையுடையவனாகிய பனந்தார அணிந்த சேரனுடைய நாளோலகக் இருப்பிலே அவனை, கண்கள் வளைந்த பறையினைக் கொண்ட கோடியர் சுற்றம் வாழ்த்தும் (மது. 523-525). அரிய விலைக்குக் கொண்ட நறிய பூக்களைச் சிதறிய தெருவிடத்தே அறிவுவாயத்தலை யுடைய கோடியரின் முழவோடு இயைந்த யாழிசையைக் கேட்டற்குக் காரணமான பகைவர் நாட்டு மன்றம் திருமாலவன் படையெடுப்பால் பாழ்பட்டது (பதி. 253-257). நெடுமலை அடுக்கத்து அசையும் கொம்பிணையுடைய பலாக்கள் சுரநெறியில் போகின்ற கோடியரின் மத்தளங்கள் போலே கீழும் மேலும் பல காயத்து முற்றுதல் கொண்டு தாழ்ந்தன (மலை. 141-144). கரும்பறைக் கோடியரின் பிள்ளைகள் போன்று நெடிய மூங்கிலின் கவடுகளில் உள்ள கடுவன பாயும் (மலை. 236,237). ஞானம மரத்தின் மீது பின்னிய சிலம்பியின் கூட்டினை மேகம் என மயங்கிய இளைத்த களிறுகள் 'பலவும் ஒருங்கே உயாததிய நெடுங்கைகள் புகழினைத் திரட்டிக்

கூறும் கோடியாரின் தூம்பினைப் போல் தோன்றி ஒலிக்கும் (அகம். 111:5,9). மிகப் பெரிய சுற்றத் துணையுடைய கோடியார் சிறுவங்கியம், பெரு வங்கியங்களின் ஒலியோடு தண்ணுமை ஓசை பொருந்தி ஒலிக்கத் தாளம் அமைத்துச் சில்லரி கறங்கும் சிறிய பல இயங்களுடன் பல ஊர்க்கும் சென்று கூத்தாடுவர்; ஆடி முடித்தவுடன் பல தொகையாகிய வாச்சியங்களைப் பையிலிட்டுக் கட்டி வேற்றார் செல்வர்; கோடியார் ஆடிய மன்றம் அடுத்த நாள் பொலிவழிந்து முதார்க்கு இன்னாததாகத் தோன்றும் (அகம். 301:17-25). கோடியார் காடு மிக நீண்டது என்றெண்ணாராய் நல்ல போர்த்திறன் வாய்ந்த சேரனது திருந்திய கழலணிந்த சேவடியை விரும்பிச் செல்வர் (அகம். 309:9-11). கோடியார் விழாவினைக் கொண்டாடும் முதிய ஊரில் விறலியின் பின்பு நிற்கும் முழவன் போலக் கடுவன் குடம் போன்ற பெரிய பலாப்பழத்தினைத் தழுவிக்கொண்டு பாறையின் பக்கத்தில் ஆடுகின்ற மயிலின் பின் நின்று தன் இன்துணையாகிய மந்தியினை அழைத்தது (அகம். 352:1-7). அரிய சுரத்தின் கவர்த்த நெறிகளில் தங்கிய கோடியாரின் வாச்சிய ஒலி பெரிய மலையிடத்து எதிரொலிக்கும் (அகம். 359:8,9). பெரிய மலையின் உச்சியிலுள்ளதாகிய நெடுவெள்ளருவி அறிவு வாய்த்தலை யுடைய கோடியாரின் முழவைப் போல ஒலித்துப் பக்கமலையின்கண் வீழும் (குறு. 78:1-3). பார்வை ஒன்றனை வைத்து வேட்டுவன் அமைத்த வலையைக் கண்டு வெருவிய கணந்துள் என்னும் பறவை தான் தனிமையிலிருந்து எழுப்பும் ஒலி சுரத்தின் கண்ணே செல்கின்ற கோடியார் விரைவில் ஒலியெழுப்பி இசைபாடுகின்ற யாமோசையோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும் (நற். 212:1-4).

கோடு - 1. விலங்கின் கொம்பு, உருவப்படுதேர் இளஞ் சேட் சென்னியின் களிறுகள் பகைமன்னரின் எயிற் கதவங்களை முறித்து வெகுண்டு உலாவி நுணை தேய்ந்த வெளிய கோட்டினை - கொம்பினை - உடைமையான் உயிரையுண்ணும் கூற்றையொத் தன் (புறம். 4:10-12). யானை பிடிக்க அமைத்த பள்ளத்தின்மேல் பாவிய பொய்ப்பரப்பைத் தன் மனச்செருக்கால் பேசுற்றாது ஆழமான குழியிலகப் பட்ட கோடு முற்றிய கொல்களிறு குழியைத் தூர்த்துத் தன் கிளை விரும்பத் தன் இனத்திற் சென்று சேர்ந்தது (புறம். 17:14-19). ஊரின்கட் சிறுபிள்ளைகள் தனது வெள்ளிய கோட்டைக் கழுவுதல் காரணமாக நீர்த்துறைக்கண் படியும் பெரியகளிறு அவர்க்கு இனியதாய் இருத்தல்போல் அதிகமாகும் புலவர்க்கு இனியன் (புறம். 94:1-3).

‘பரிசில் பெறுங்காலத்தை அதியமன் நீட்டிப் பினும் நீட்டியாதொழியினும் யானை தன் கோட்டிடை வைத்த கவளம் போல அப்பரிசில் நம் கையகத்தது’ என ஒளவையார் தன் நெஞ்சிற் குரைத்தார் (புறம். 101:5-9). பிட்டங்கொற்றன் சிறுகண் யானையின் வெண்மையான கோட்டி னின்றும் பெற்ற ஒளி விளங்கு முத்தத்தை விறலி யருக்குக் கொடுத்தான் (புறம். 170:19, 11). புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர் வளைந்த கோட்டினை யுடைய ஆமானின் நடுங்கும் தலையையுடைய இளங்கண்ணைத் தம்முடைய சிறுதேர்க்குச் சேங் கன்றெனப் பூட்டி விளையாடுவர் (புறம். 319:10,11). கள்ளி மரத்தின் கவைமுட்கள் நிலத்தை உழுது ஓய்ந்த காணையின் தலையில் முளைத்த கோடு போல் இருந்தன (புறம். 322:1,2). ‘ஒளிவிடும் கோடு டைய பலகளிற்றெர்டு குதிரைகளையும் தேர்களை யும் இரவலர்க்கு அருகாது கொடுப்பின் நீ மேலுலகம் சென்ற பின்னரும் ஈகையால் உளதாம் நின் புகழ் ஈண்டு நெடிது நிற்கும்’ எனக் காவட்டனார் அந்துவன் கீரனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார் (புறம். 359:13-18). களிற்றின் (பன்றியின்) கோடு போன்ற வெள்ளிய பற்களால் கடித்து ஈர்த்துத் தசையோடு விரவிய வெள்ளிய கொழுப்பைத் தின்று சுவை காண்பவளாய்த் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்திப் பேய்மகன் ஆடினான் (புறம். 371:22-28). ஓடியதனால் அழிந்து கெட்ட போர்க்களத்தில் மாடங்களைப் பற்றி யெரிக்கும் தீப்போல நெருங்கி இடியேற்றால் தாக்குண்டு வீழும் மலை போலக் கோடு ஓடிந்து நிலத்தே வீழுமாறு களிற்றினைக் கொலைவன் கொன்றான் (புறம். 373:19-22). புள்ளி பொருந்திய நெற்றியையும் கிம்புரி அணிந்த கோட்டினையும் உடைய யானைப்படைத்தலைவரும் பிற படைத்தலைவரும் சூழ வீற்றிருந்த இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியை உலோச்சனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 377:23-30). சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் பகைப்புல மன்னர் நீராடிய கவுனிணையும் பருத்த கழுத்தை யும் உயர்ந்த கோட்டிணையும் சருச்சரை பொருந்திய பெரிய கையிணையும் திருந்திய தொழில் செய்தலில் திறனையும் உடைய யானைகள் பல வற்றை அவனுக்குத் திறையாகத் தந்தனர் (புறம். 387:6-12). பாலையிலுள்ள வேடர் சிவந்த கோடு டைய காட்டுப் பசுவின் இறைச்சியோடு காட்டிலுள்ள வன்மை மிக்க யானையின் வெள்ளிய கோட்டினைத் தாம் வாங்குங் கள்ளிற்கு விலையாகத் தருவர் (பதி. 30:9-12). செல்வக் கடுங்கோ

வாழியாதனின் வீரர் பகைவரின் பெருங்கையானையின் தொடிக்கோடு துமிக்கும் வாளையுடையோராவர் (பதி. 51:29,30). செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் படை வீரர் பகைவேந்தர் ஊர்ந்து வரும் களிற்றினைக் கொன்று கொணர்ந்த வெண்கோடுகளைக் கள் விலையாகத் தந்து கள்ளைப் பெற்று மகிழ்வார் (பதி. 68:9-11). தன்னுடன் இணங்காமல் எதிர்த்து யானைமீதேறிப் போருக்கு வந்த பகை மன்னருடைய முரசின் கண்ணைக் கிழித்து அவரின் பட்டத்து யானைக் கதறக்கதற அதன் கோடுகளை அறுத்துக் கொற்றவை வீற்றிருக்கும் பலிக் கட்டிலைப் பெருஞ் சேரலிரும்பொறை அமைத்தான் (பதி. 79:9-14). பழமுதிர் சோலை மலையின் உச்சியிலிருந்து வீழும் அருவி பெருங்களிற்றின் முத்துடைய வெள்ளிய கோடுகளைத் தழுவி இறங்கியது (மூ. 304-308). கரிய கோட்டினை யுடைய ஆமாவீன சிறந்த ஏறுகள் முழங்குமாறு பழமுதிர் சோலைமலையின் உச்சியிலிருந்து அருவி இழுமெனக் குதித்தது (மூ. 314-316). நெடுந்தேரில் அமைந்த தாமரை முகை வடிவிலான கொடுஞ்சி யானைக் கோட்டினாலாயது (பொரு. 163). வெள்ளிய கோடு பொருந்திய கரிய யானைப் பிணத்தைக் குருதியாறு இழுத்துப் போகும்படி ஈரைம்பதின்மரும் (துரியோதனன் முதலிய நூற்றுமரும்) பொருது களத்து மாண்டனர் (பெரு. 414,415). தம் தவப்பள்ளியின் முற்றத்தே செந்தீ யோம்பும் முனிவர் வெள்ளிய கோடு உடைய களிற்று தந்த விறகால வேள்வி செய்வார் (பெரு. 497 - 499). பிணங்களைக் கோத்த கோடுகளை யுடையனவாய் இறந்துபட்ட யானைத் திரளின் நிணத்தைத்தின்று பேய்மகளிர் துணங்கையாடினர் (மது. 24,25). தலை யாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் போரிற் கவர்ந்த பொருள்களுள் பகை மழுவர் தோற்று ஓடியபோது விட்டுச் சென்ற ஏந்தின கோட்டினையுடைய யானைகளும் அடங்கும் (மது. 687,688). தலைவன இரவுக் குறியில் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் வழியில் உழுவையும் யாளிகளும் உள்ளே துளைபொருந்திய கோடுடைய ஆமானின் ஏறும் பிறவும் இருதலை எண்ணுந்தோறும் தலைவிகளை கலங்கினாள் (குறி. 248-261). அறவப்பட்ட கோட்டினையுடைய புல்வாய்க் கலையொடு அதன பிணைமான் துள்ளி விளையாடியது (பட். 245). கானவர் பனறித் தசையும் பிறதசைகளும் நிறைந்த வட்டிகளைத் தம்மில் பொருது பட்ட யானையின் கோடுகளைக் காவுமரமாகக் கொண்டு காவி வந்தனர் (மலை. 152-155). நெடுவேன் ஆவி என்பானுக்குரிய பொதினி மலை

அறுத்துத் திருத்திய கோட்டினைக் கொண்ட யானையை உடையது; அறுகோட்டு யானை என்பதை அறுகு ஓட்டு யானை எனக் கொண்டு சிங்கத்தை வென்றயானை எனவும் கூறலாம் (வே. வி.) (அகம். 1:3,4). கிணறு வெட்டுவோர் அகழ்ந்து பார்த்தும் நீர் ஊறாமையின் விட்டேகிய தழை முடிய கிணறுகளைக் கானவர் தம் வெண்கோடு நயந்து அமைத்த குழி என்று எண்ணி அவற்றைக் களிற்றினம் தூர்க்கும் (அகம். 21:22-26). சிறுகன் யானை பகைவர் மதிர்கதவங்களைப் பாய்தலினால் பூண் பிளக்கப்பட்டுக் கூரிய முனை மழுங்கிய வெண்கோட்டினை உடையதாயிற்று (அகம். 24:11-13). மறப்போர்ப் பாண்டியர் வேங்கடம் பயந்த வெண்கோடு வாய்ந்த யானையினர் (அகம். 27:7,8). சேற்றில் நிறற்றலை வெறுத்த செங்கட்காரான் நள்ளிரவில் கட்டினை அறுத்துக் கொண்டு கூர்முள் வேலியைத் தன் கோட்டால் நீக்கி நீர் மிக்க வயலில் உள்ள தாமரை மலரைத் தின்றது (அகம். 46:1-6). இரும்பால் செய்தாலொத்த கூரிய கருங்கோட்டினையுடைய எருமை ஆம்பலின் மெல்லிய இலைகள் கிழியக் குவளையின மலர்களை நிறையத் தின்றது (அகம். 56:3-5). கள்வர் கோமானாகிய புல்லி எனபான் இளையர் பலருடன் அண்ணல் யானையின் வெள்ளிய கோட்டினைக் கொண்டு அதனுடன் கள்ளினை விற்றுக் கொண்ட நெல்லால் நாளோலக்கச் சிறப்புச் செய்வான் (அகம். 61:8-12). பாம்புறையும் புற்றின் குளிர்ந்த மேற்புறத்தைக் குத்தியமையால் மண்பொருந்திய கோட்டினையுடைய அண்ணல் ஏறு, எக்காலத்தும் தன்னோடு உடனிறறலை விரும்பிய தன் இளைய பசுவினைத் தழுவி ஊர்க்கண் மீண்டு செலலும் (அகம். 64:10-13). நிமிர்ந்த கோட்டினையுடைய களிற்று இருத்தலின் காடு மேம்படக் கூறப் பெற்றது (அகம். 65:16). மிக்க மழையால் உண்டான வெள்ளம் இடந்தொறும் சிறப்ப யானைக் களரின் கால் களை இழுத்துச் செல்லும் கடுஞ்சுழியினையுடைய வெள்ளத்தில் புன்தலை மடப்பிடுகளின் பூசல் பலவுடன் வெள்ளிய கோடு உடைய களிறுகள் தாம் அழைக்கும் ஒலியும் சேரத் துழவும் (அகம். 68:15-19). முல்லை நிலத்தில் கருங்கோட்டு இரவையின் காமர் மடப்பிணையது மருண்ட பார்வையினைக் காணுந்தோறும் தலைவன் தலைவியை நினைந்து வீரைந்து தேரைச்செலுத்தி மீள்வான் என்று கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (அகம். 74: 8-12). கைவண்மை யுடைய பாரி வாட்போர் செய்து ஏந்து கோட்டு யானைகளையுடைய வேந்தரை வென்றான் (அகம். 78: 20-22). கள்ளிக் காட்டில்

உள்ள புள்ளிமானை வறட்சியுற்ற அழகிய கோடு சிதர்த்தொழிய அதன் ஓட்டத்தினை வென்று பற்றித் தின்ற புலால் விருப்பமுடைய புலி விட்டுச் சென்ற முடை நாற்றமுடைய தசை கிடக்குமிடத்தே பருந்தும் கழுகும் சூழந்திருக்கும் (அகம். 97:1-7). தம் கோட்டினால் பகையாயவற்றைக் குத்தி உழும் இயல்புடையது களிற்றின கூட்டம் (அகம். 109:4). பிறையை யொத்த வெள்ளிய கோட்டினையும் தலைமையினையும் உடையது யானை (அகம். 115:13). இதழ் குவிந்த வெள்ளிய இருப்பைப் பூக்கள் (யானையின்) கோட்டினாற் கடைந்து செய்த கழங்கு போன்றிருக்கும் (அகம். 135:18,19). குட்டிகள் மூன்றினை ஒரு சேரப் பெற்ற பெண்புலி பசித்த தாக அதன் பசியை நீக்க ஆண்புலி அறல்பட்ட கோட்டினையுடைய ஆணமானின் குரலை உற்றுக் கேட்கும் (அகம். 147:4-7). குறுங்கால் உழிஞ்சில் (வானை மரம்) கலைமான் தலையின் அடியிடத்தில் கவர்த்த கோடு போலக் கவடுவிட்டது (அகம். 151:6-8). தாய், துறையில் நிலைபெற்ற கடவுட்குக் கையுறையாகக் கள், மாலை, நிமிர்ந்த கோட்டினை யும் தொங்கும் காதினையும் உடைய வெள்ளாட்டுக் கிடாய் ஆகியவற்றைச் செலுத்தியும் தன் மகளுக்கு உற்ற நோய் தணியும் வகை அறியாளாயினாள் (அகம். 156:13-17). நிறை சூல யாமை யானைக் கோட்டினாற் செய்த வட்டின வடிவமுடைய முட்டையை அடும்பங் கொடியில் மறைய ஈன்று மணல் மேட்டில் புதைத்தது (அகம். 160:3-6). காணவன் வெண்கடம்பினைச் சார்ந்து நிறை அம்பினால் யானையைக் கொன்று அதன் வெண்கோடு கொணர்ந்து தன் குரம்பையில் ஊன்றினான் (அகம். 172:6-10). நிறை சூலினையுடைய இளைய பிடியினைத் தழுவிக்கிடந்த வெண்கோட்டினை யுடைய இனத்துடன் கூடிய களிற்று கன்று தன் மீது ஏறி இறங்கப் படுத்திருந்தது (அகம். 197:13-15). வெளியன வேண்மான ஆய் எயினன் தன் குன்றினைப் பாடும் அகவுநர் வேணடின வெள்ளிய கோட்டினையும் தலைமையினையும் உடைய யானையை ஈவான் (அகம். 208:1-5). ஈன்று காவறப்பட்ட பெண்புலி பசித்ததாக, இரை வேட்டு எழுந்த ஆண்புலி, காட்டுப்பசு சேயமைக்கண நின்று அலற, வளைந்த கோட்டினையுடைய தலைமையான ஏற்றினை வலப்பக்கம் வழிக் கொண்டு இழுத்துச் சென்றது (அகம். 238:1-9). களவிற்கும் பிண்பிடி மனையகத்தே களவிற்கு உரிய விலைப் பொருள் கொடுக்க இல்லாமல் மறவர், தம் மனைகளை உள்ள யானை வெண்கோட்டினைக் கொண்டு வந்து தம் புதல்வனது புலவிய தலையை நுழைத்தது (அகம். 245:7 - 12).

முகண்டை என்பான் அகவுநர் இரந்து வேண்டின் பொற்புண்ணினைக் கோட்டில் நெருங்கச் சேர்த்துப் பொன்னரிமாலையினைக் கழுத்தில் அணிவித்துச் சந்தனம் பூசிய அழகிய இமில் ஏற்றினை வழங்குவான் (அகம். 249:4-9). குற்றமற்ற வெள்ளிய கொம்பினையுடைய அண்ணல் யானை தன் வாயினின்றும் தப்பிய வயப்புலியைப் பெரிய நிலம் குழியக் குத்திக் கொன்று தேக்கு மரங்கள் நிறைந்த காட்டில் காவல் இன்றிச் செருக்குடன் தங்கும் (அகம். 251:15-18). ஆளி உயர்ந்த நெற்றியை யுடைய யானையின் புள்ளி பொருந்திய முகத்தைத் தாக்கி அதன் வெண்கோட்டினைப் பறிக்கும் (அகம். 252:2-4). வேட்டைக்குச் சென்ற கானவன் தன்னொடு பொருதுபட்ட யானையின் வெண்கோடு கொண்டு மலையில் சிறந்த பொன்னை அகழ்ந்தெடுத்தான் (அகம். 282:1-4). போர் வெற்றியினையுடைய குட்டுவன் வெண்கோடு பொருந்திய யானையையுடைய வன் (அகம். 290:12). காட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கும் நெலவிக்காயைப் பெண்மான் உண்ண நினைத்த ஆண் மான், அற்று விழும் கொம்பினை ஒழித்த தலையில் தோன்றுவனவும் தோலால் பொதியப் பெறுவனவும் ஆகிய இளங்கோடு அதிர்ந்திடக் கூலியழைக்கும் (அகம். 291:16-20). ஏந்துகோட்டு யானையையுடைய வேந்தன் பாசறையில் தங்கிய தலைவன் தலைவியை நினைந்து வருந்தினான் (அகம். 304:17,18). இருப்பைப்பூ யானைக் கோட்டினைக் கடைந்து வைத்தாற்போன்ற வெண்ணிற முடையது (அகம். 331:1,2). நீர்த்துறையருகே தனனைத் தாக்கற்குப் பதுங்கிய புலியொடு பொருது கொன்ற யானை, கூரிய முனையில் குருதி தோய்ந்த கோட்டினை மிக்க மழையில் கழுவும் (அகம். 332:2-5). புலி தன் மீது பாய்ந்ததனால் வெண்கோட்டு யானை முழக்கிய ஒலியினைக் கேட்டு அஞ்சி கன்றைவிட்டு ஓடிய பிடி பிணனர்க் கன்றைத் தேடியது (அகம். 347:11-13). வெயில் மிக்க வேனிற் காலத்து, வெவ்விய காட்டில் தளர்ந்த பிணையை உடன் கொண்ட, அறல்பட்ட கோடு உடைய அழகிய கலைமான நீர்ற்ற குளத்தினை நோக்கிச் சென்று துன்பத்தால் மெலிந்து தளர்ந்தது (அகம். 353:10-14). வெண்கோட்டு யானை பாய்ந்து குத்தியதால் புண் மிக்க புலி கற்குகையிலுள்ள ஒடுங்கிக் கிடக்க அதனை அதன் பிணவு காவல் காத்து நின்றது (அகம். 362:2-6). குருதிதோய்ந்த செறிந்த விரல்களை யுடைய கழுஞ்சு சேவல் ஏறியிருக்கின்ற யாஅ மரத்தின் வெள்ளிய கொம்பு கரின கூட்டம் குருதி படிந்து இளமபெருஞ் சென்னியின ஏலலால் பாழி என்னும் அரண்மனை

யைத் தகர்த்து அங்குள்ள வடுகமறவரின் தலையைக் குத்திக் கொன்ற யானையின் கோடு போலத் தோன்றும் (அகம். 375:7-15). பல்வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவனாக மலையில் வாழும் மலையாட்டின் கோடு முதிர்ந்த இளைய கிடாய்கள் செய்யும் முழக்கத்தைக் கேட்ட மயில் அஞ்சிக் கூத்தாடுகளத்தில் ஊதப்படுகின்ற கொம்பு போன்று ஒலித்தது (அகம். 378:5-8). ஆளியேறு யானையின் உயர்ந்த வெள்ளிய கோடு பறித்து அதன் குருத்தினைத் தின்னும் (அகம். 381:1-3). காட்டிடத்தே தான் விரும்புகின்ற பிடியினை இழந்த வருத்தத்தாலே நிலத்தில் தோயத் தாழ்ந்த மிகப் பெரிய கையையும் வெள்ளிய கோட்டிணையுமுடைய களிறு தழை உண்ணாது விட்டமையால் உண்டான மெலிவு போல மெலிந்த யாக்கை யுடையவன் தலைவன் (அகம். 392:1-4). முருகன் சிவந்த கோட்டினைக் கொண்ட யானையை உடையவன் (குற. 1:2,3). பொன்மிக்க பாடலியில் உள்ள சோணையாற்றில் வெண்கோட்டு யானை படையும் (குற. 75:3,4). வல்லிலோரியின் கொல்லிமலையிலுள்ள சிறு குடியினர் உணவின்றிப் பசித்தாராயின் தறுகண்மை மிக்க யானையின் கோடு வீற்று அவ் விலையால் வரும் உணவை உண்ணுவர் (குற. 100:3-5). 'ஐய, நும்மொடு மகிழ்ந்து சிரித்த தூய வெண்பற்கள் பாலை நிலத்தில் செல்லும் யானையின் மலையைக் குத்திய கோடு போல முறிவனவாக' எனத் தலைவி புலந்து தலைவனிடம் கூறினாள் (குற. 169:1-3). 'கொன்றையின் செவ்வி மலர்கள் நம்மைப்போலப் பசலை நிறத்தையடையும் கார்ப்பருவத்தில் பெண் மானிடத்தினின்றும் நீங்கிய நெறிந்த கோட்டையுடைய ஆண்மானை நம் தலைவர் காணாரோ' எனக் கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவதிதான் (குற. 183:1-4). சேந்தன் தந்தையாகிய அழிசி, காவிரி நீர்த்துறைக்கணவளர்ந்த மருதத்திற் பிணித்த ஏந்து கோட்டு யானையை உடையவன் (குற. 258:2-7). புலி ஏறு மதங் கொண்ட அண்ணல் யானையின் முகத்தில் பாய்ந்து அவ்வியானையின் வெண் கோட்டினைத் தன் குருதியால் கறைபடியச் செய்து மேல் காற்று வீழ்த்திய வேங்கைக்கிளை போல இறந்து கிடந்தது (குற. 343). இளம்பிடியை விரும்பிய, மூங்கில முளை போலும் கோடு உடைய இளங்களிறு குன்றம் பொருந்தி அங்குள்ள குறவர் முழங்கிய தனால் ஊரிடத்துள்ள மன்றத்தைப் போழ்ந்து சென்றது (குற. 346:1-3). காட்டிடத்து மேய் புலத்தை நாடிச் செல்லும் யானையினது கோட்டிடைத் தங்கிய ஞாலமலர் மிக்க கொடி போல,

தலைவியின் கண்ணீர்த் துளி அவள் வனமுலையை நனைத்தது (குற. 348). ஓமை மரத்தினைக் குத்திய உயர்ந்த கோடு உடைய ஆண் யானை, அடிவாரத்தில் மேகம் முழங்கும் கடிய முழக்கத்தைக் கூர்ந்து கேட்கும் (குற. 396:3-6). பேளர் என்னும் ஊரின் தலைவனாகிய பழையன் வெண்கோட்டு யானைகளையுடையவன் (நற். 10:6-8). மதநீரொழிந்த சினந்தணிந்த யானையின் பெரிதாய நிலைத் துள்ள ஒரு கோடு போல ஒன்றாகி விளங்கிய அருவியை யுடைய குன்றைக் கடந்து தலைவன பொருள் தேடச் சென்றான் (நற். 18:8-10). மலையின் கணுள்ள வேங்கைமரத்தின் கீழ் வளைந்த கோடுடைய ஆமான் தன் கன்றொடு வதிய. அது துயில்வதனைக் கண்ட மந்தி, சுற்றத்தை ஒலி செய்யாவாறு தன்கையால் அமர்த்திவிட்டு ஆமானின் அருகில் சென்று அதன் மடியில் உள்ள பாலைத் தன் குட்டியின் கையிற் பிழிந்தது (நற். 57:1-6). புலியொடு பொருத புண்மிக்க யானையின் நல் கோடு நடந்த அன்பற்ற கானவர் எய்த அம்பு பட்டு அவ்வியானை பிளிறறவின பேரொலி இடி முழக்கம் போல கேட்கும் (நற். 65:5-9) இடிதாகி இறந்த களிற் வெண் கோடு கொணர்ந்து, அதன் ஊன்காடிமாறு அகன்ற பாறையில் குறைக் குறவர் இட்டனர் (நற். 114:1,2,12). பகைவருடைய தேர்ப்படையுடன் பொருத, நீண்ட கையையும் தலையேந்தின கோட்டிணையும் உடைய யானைப் படையை உடையவன் கிள்ளிவளவன் (நற். 141:8,9). புலியை அதன் முழையருகில் மோதிக் கொன்று கிடத்தி அதன் குருதி படிதலால் சிவந்த மறுககொண்ட வெண்கோட்டு யானை அருவியின்கண் சென்று கழுவி மறுவினைப் போக்கும் (நற். 151:2-4). புலியொடு பொருதமையால் குருதி தோய்ந்து சிவந்த புலவு நாற்றத்தையுடைய கோடு பொருந்திய களிறு கன்றொடு மடப்பிடியைத் தழுவிச் சென்றது (நற். 202:1-4). இரை விரும்பி எழுந்த, புலியால் தாக்கப்பட்ட கூரிய நுனி வெண் கோட்டு யானையை ஆளி என்னும் விலங்கு இழுத்துச் செல்லும் (நற். 205:1-4). முருக வேளை ஒத்த வலியொடு கடுஞ்சினம் மிகுத்துப் போர் செய்த யானையின் குருதி படிந்த வெண் கோடு போல வாழை அப்பொழுது ஈனற தாற்றின் கொழுமுகை விளங்கியது (நற். 225:1-3). புலியைக் கொன்ற யானையின் சிவந்த கோடு நிறம் மாற மேகம் மழை பொழிந்தது (நற். 247:1-3). அறு கோட்டிணையும் உடைய கலைமான் காயந்த புல்வினை மேயும் (நற். 265:1,2). மலையிடமெல்லாம் புலியைக் கொன்ற யானையின் கோடு கண்டாற்

போன்ற செவ்விய புறத்தையுடைய காந்தள் அரும் பிண (நற். 294:5-7). அச்சத்தைச் செய்கின்ற யானையின் உடைந்த கோடு போன்று வெண்டாழை மலர்ந்தது (நற். 299:1,2). காட்டில் கோடு முற்றிய யானை நிறைந்திருந்தன (நற். 324:4). பெண்பன்றி யுடன் திணைக்கதிரை அளவின்றித் தின்றழித்த வெண்கோட்டு ஏற்றினைக் கானவன் கொண்டு கொண்டு வந்து தர அவன் மனைவி அறுத்துத் தன் குடிக்கெல்லாம் பகுத்துக் கொடுத்தாள் (நற். 336:1-6). மலையில் மேய்ந்த சிறு கோடு உடைய சிவந்த பசு, காந்தளைத் தீண்டியதால் அதன் தாதுக்கள் தன்மேல் உதிரப் பெற்று நிறம் வேறு பட்டதால் அதன் கன்று தாயென்று அறியாமல மயங்கும் (நற். 359:1-3). கரிய கோட்டினையும் சிவந்த கண்ணினையுமுடைய எருமைப்புனிற்றா தன்காதற் குழவிக்குச் சுரக்கும் முலையை ஊட்டும் (ஐங். 92:1,2). போர் மறவரை ஒத்த பெருங்கோட்டு எருமைக் கடாக்கள் மகனீர் போன்று சிறந்த தம் பெண் எருமைகளோடு இனிதாக உறையும் (ஐங். 94:1,2). கருங்கோட் டெருமை கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு சென்று நெற் கதிரை உண்ணும் (ஐங். 95:1,2). கருங்கால் எருமைக் கன்று, பகனறைமலர் சிக்கியுள்ள தந்தாயினது கோட்டைக்கண்டு தன் தாயன்று என வெருவும் (ஐங். 97:1,2). தண்புனல் ஆடும் தடங்கோட்டு எருமை திண்ணிதாகக் கட்டப்பட்ட தோணி போலத் தோன்றும் (ஐங். 98:1,2). நெடுங் கோட்டினையுடைய ஆட்டுக்கிடாய் பிற யாடுகளை விரும்பிப் போய்விடினும் தன் பால் பின்பு அது வரும் எனனும் ஆசையால் புருவை வாழும் (ஐங். 238:1,2). கேழற்பன்றி இளம் பிறை போன்ற, வடிவமும் வண்ணமும் அமைந்த கோட்டினை யுடையது (ஐங். 264:1). புலியிட மிருந்து தப்பியுய்ந்த கவைத்த கோட்டினையுடைய முதிர்ந்த ஆணமான் தன்னைப் பிரிந்து சென்ற பிணையை ஆண்குரல் தோன்ற அழைக்கும் (ஐங். 273:2,3). யானையின் தடங்கோடுகள் பகைமன்ன ரின் அரண்களைக் குத்திப் பெயர்த்தமையான் பூண்கள் பிளக்கப்பட்டுக் கூர்த்த நுனிகள் மழுங்கின (ஐங். 444:2,3). 'தலைவர் மேற்கொண்டு சென்ற தூதுத் தொழிலின் பயனையும் அடைந்து, உயர்ந்த கோட்டினையுடைய சிறந்த யானைகளை யுடைய மாற்று வேந்தனால் நன்கு பாராட்டி அனுப்பப்பெற்றுக் குறித்த நாளில் வருவர் என்பது உறுதி' எனக் கூறித் தோழி தலைவியைத் தேற்றி னாள் (ஐங். 466:1-3). வேந்தன் ஏற்கோட்டு யானை உடையவன் (ஐங். 498:3). பூத்த வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதி அதன் அடி

யற்றகுதலிய மதயானை நீண்ட பெரிய முழைஞ் சிடமெல்லாம் ஒலிக்கும்படி பிளிறித் தன கோட்டினை எடுக்கவியலாமல் வருந்தும் (கவி. 38:6-9). மூங்கில் நெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே பெய்து, களிற்றுக் கோட்டினை உலக்கையாகக் கொண்டு குற்றிச் சேம்பின் இலையைச் சுளகாகப் புடைத்துத் தலைவியும் தோழியரும் வள்ளைப் பாட்டுப் பாடினர் (கவி. 41:1-4). 'கொன்ற யானை யின் கோட்டாலே மூங்கில் நெல்லைக் குற்றுதற்கு நாம் தலைவன் செய்த கொடுமையின் கூற்றை வள்ளைப் பாட்டாகப் பாடுவோம்' எனக் கூறித் தோழி தலைவனை இயற்பழித்தாள் (கவி. 42:7-9). தனக்கு மாறாகிய யானையை அதன் புகர் நுதலைப் புண்ணாக்கின மறம் மிகுந்த வேழம் குத்திவாங்கின கோடு போலக் கரந்தள் நாடொ றும் அரும்பின்றன (கவி. 53:3-5). பாண்டியனின் பகைவர் ஏந்து கோட்டினையும் எழிலினையும் கொண்ட யானையை உடையவர் (கவி. 57:10). தான் ஒரு புத்தியானை கண்டு அதன் மீது ஏறித் காணத் தங்கியதாகப் பொய்புரைத்த பரத்தை மைத் தலைவனிடம், 'தொய்யில் எழுதின அழ கினையுடைய முலையாகிய வெண் கோட்டை யுடைய வேழத்தை இன்று கண்டாய் போல நீ எம்மைப் பொய்யாக்குவது என்ன பயனுடைத்து' எனத் தலைவி புலந்து கூறினாள் (கவி. 97:12,21). மகட்கொடை நேர்ந்த ஆயர் சேரக்கூடி, இறைவ னுடைய குந்தாலிப்படை போலக் கூரிதாகக் கோட் டினைச் சீவி ஏறுகளைத் தொழுவிடத்தே புகுத விட்டனர் (கவி. 101:8,9). 'எருத்தினது நோக்கை அஞ்சாணாய் அதன் மேலே பாய்ந்த பொதுவனைச் சாவக் குத்திக் கோட்டிடத்தே எடுத்துக் கொண்டு உடலைக் குலைக்கின்ற தோற்றத்தைப்பார்' எனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டினாள் (கவி. 101:16,17). ஆயர் நேர்ந்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது சினத்தை அஞ்சாணாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதியைத் துகைத்துக் கோட்டு முனை யால் எடுத்துக் குலைப்பதைப் பார், எனத் தலை விக்குத் தோழி காட்டினாள் (கவி. 101:27-29). ஆயர் ஏறுதழுவுவதற்குத் தொழுவினுட் புகுத்திய ஏறுகளுள் கொலைவன் (சுவன்) சூடிய பிறைத் திங்களைப் போல வளைந்து நிறைந்த கோடுடைய சிவந்த ஏறும் இருந்தது (கவி. 169:15,16). கணிச்சிப் படையை யுடைய இறைவன் சூடிய பிறையிடத்துக் கிடந்த செந்நிற மாலை போலப் பகையேறுகளை விரும்பிப் போக்குவனவாகிய ஏற்றினங்களின் குருதி தோய்ந்த கோட்டுடன் குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன (கவி. 103:25-27). கோட்டுடன் சுற்றிக்

குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஒரு வன் ஆடி அக்குடரை இரண்டு கையாலும் வாங்கித் தன் வயிற்றிலே இட்டான் (கலி. 103:28, 29). ஆயமகளிர் குரவையாடும் பொழுது கொல்லு கின்ற ஏற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர் மகள் தழுவமாட் டாள் எனப்பாடுவர் (கலி. 103:63,64). குரவையில், 'கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கோட்டி டையே தாம் விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையே விழுமாறுபோல: வீழில் எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு முலைவிலை வேண்டார்' என ஆயமகளிர் பாடினர் (கலி. 103: 71-73). சினமிக்க அழகிய ஏறு, ஏறுதழுவுபவர் பலரும் நீங்கும்படியாக, எலும்பு முறிந்து குடர் களற்றுக் கவிழும்படி குத்திய பின்னர்த் தன் கோட்டின் வலியழியத் தழுவினவனை அலைத்துக் கொண்டு திரிந்து துடைக்கும் (கலி. 104:39-42). கொம்பு படுதலை மார்பு கொடுத்து ஏற்றுக் கொள்பவர் சிலர்; கொம்பின் மேல் பாய்ந்து ஏறுபவர் சிலர்; கோட்டிடையே புகுவர் சிலர்; ஏறுகொள்ள வல்லேம் என்று சாற்றுபவர் பலர்; இங்ஙனம் ஏறுதழுவுமிடத்து பொதுவர் பலர் நின்றனர் (கலி. 104:55,56). 'கொல்லேற்றின் கோடு குறி செய்த பொதுவனுடைய மார்பைப் பாடுவோ மாக; வாருங்கள்' என ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் தலைவியையும் ஆயத்தையும் அழைத்தனர் (கலி. 104 : 63, 64). நீண்ட மருப்புத் தைக்கும் படி குத்திஆயர் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைத் தழுவக் கொட்டாதே ஏறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்ஙனம் நிறுத்தின பின்பும் சென்று தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்தின (கலி. 105 : 35, 36). சிவந்த கரிய ஏற்றினு டைய கொம்புகள் படுதலை மார்பிலே ஏற்றுக் கொண்டவரைக் கோட்டினாலே படும்படி குத்திய ஏறு மேனோக்கி நின்றன (கலி. 105:39,40) 'தன் மேல் மிக்குச் சென்ற சிவந்த கரிய ஏற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றை நாள் அவன் செல்ல என் நெஞ்சம் உடன் சென்றது' என்பது தலைவி கூற்று (கலி. 105:68,69). செவி மறையாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குலித்த முல்லைப்பூவாற் கூட்டின வளைவினை யுடைய கண்ணியைக் கோட்டினால் எடுத்துக் கொண்டு அலைத்த புகரேறு துள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என் மயிருக்குள் வீழ்ந்தது, என்றான் தலைவி (கலி. 107:6-9). குல் முதிர்ந்த மேகம் மலை னைச் சூழ்ந்து பெய்து, புலியைக் குத்திய யானை மீண்டது கோட்டிலுள்ள குருதிக் கறைவைக் கழு

விற்று (பரி. 20:1-5).

2. குவடு. பொன்னிறக் கோடு - குவடு - பொருந்திய இமய மலையில் மான்பிணைகள் அந்திக் காலத்தே அந்தணர் அருங்கடன் செய்யும் முத்தீ விளக்கின் கண் துயிலும் (புறம். 2:20-24). உயர்ந்த எல்லை யளந்தறியப்படாத பொன்படுகின்ற நெடிய கோடுகளையுடைய இமயத்தில் சேரன் வில்லைப் பொறித்தான் (புறம். 39:13-16). அணங்கு பொருந் திய நெடுங்கோட்டினையுடைய மலைக்குகையில் துயிலை வெறுத்தெழுந்த புலியேறு ஊனை விரும் பித் தான் விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்றது (புறம். 52 : 1-4). கண்ணேணியையுடைய நெடிய மலையினது கோடுதோறும் இழிதரும் நீரினும் மிக இனிய மென்மையுடையவன் வேள்பாரி (புறம். 105: 6-8). கொடிய புலி வழங்கும் உயர்ந்த கோடு உடைய நெடுவரையின் சிறு நெறி வழியே விறலி யுடன் சீறியாழ்ப்பாணன் சென்றான் (புறம். 135: 1-10). 'நல்வினை செய்தோர் தொய்யாவுலக இன் பத்தைப் பெறுவர்; அவ்வின்பம் சிறிதாயின் வீடு பேற்றைப் பெறுவர்; வீடுபெற்றோர் மீளப் பிற வார்; மறுபிறப்பு இல்லை யென்று சொல்லோர் இமயமலையின் கோடு ஒங்கினாற் போன்ற தமது புகழை நிலை நிறுத்தி வசையில்லாத உடம்பொடு கூடி நின்று இறத்தல் தலையாயது' என்பது கோப் பெருஞ்சோழன் அறிவுரை (புறம். 214:6-13). 'கோடு ஒங்கிய உயர்ந்த மலை பொருந்திய நாடு முழு வதும் பகைவர் கொடுப்பவும் கொள்ளாத அதிய மான் நாரால் அடிக்கப்பெற்ற தேறலைச் சிறு கலத் துக் கொடுப்பவும் கொள்வானோ' என அவனது நடுகல்லிற்குச் செய்யும் வழிபாடு கண்டபோது ஓளவையார் வருந்தி உரைத்தார் (புறம். 232:3-6). அருவிகள் உள்ள பொன்னின் நிறம் பொருந்திய நெடிய கோட்டினையுடைய இமயம் போலச் பொன்னோடையணிந்த யானைகள் விளங்கின (புறம். 369:23-25). வளைந்த இடத்தையுடைய புர மதில் கோடு (மலையுச்சி) உறழ்ந்து எடுக்கப் பெற் றது (பதி. 16:1). அயிரைமலை நல்ல பயன் தருந் தாகிய நீண்ட கோட்டினை யுடையது (பதி. 21. 25,29). அகப்பா என்னும் அண்ணம் பெருமை யுடையது; பெரிய கோடுகளை யுடையது (பதி. 22. 26). 'தேவர் உறையும் உலகும் கேட்கும்படி இழிதரும் அருவிகள், மிகப் பெரிய கோடுதோறும் நிறைந்து விளங்கும் அயிரைமலைபோலச் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் வாழும் நாள் நிலைத்துப் பெருகுவதாக' என அவனைக் கபிலர் வாழ்த்தி னார் (பதி. 70:23-27). கொடித்தேர்ப் பொறையனா கிய பெருஞ்சேரன் இரும்பொறை மூங்கில் விரிந்து

எழுகின்ற மேகங்கள் தவழும் உயர்ந்த கோட்டினை யுடைய கொலலிமலைக்குத் தலைவன் (பதி. 73:10, 11). நன்றா என்னும் மலை, சுனைகள் நிலைபெற்ற மலைவளத்தை யுடையதும் கோடுபல விரிந்த நாடு காண் நெடுவரை பெற்றதும் ஆகும் (பதி. 85:6,7). பருவம் பொய்யாது மழை பொழியும் காற்றுத் தங்கும் நெடிய கோட்டினை உடைய மலை நாட்டிற்குத் தலைவன் நள்ளி (சிறு. 106,107). இமயமலையின் விளங்குகின்ற ஒளியுடைய நெடிய கோட்டினின்றும் பொனனைக் கொழித்துக் கொண்டு கங்கையாறு இழிதரும் (பெரு. 429-431). தலைவனின் நெடிய மலைக் கோட்டினின்றும் குதிக்கின்ற வெண் துகிலையொக்கும் வெள்ளருவியில் நீராடு தலைத் தலைவியும் ஆயத்தாரும் விரும்பினர் (குறி. 54-56). எம் தோட்டத்தினை அடுத்துள்ள, தேனிறால் வைக்கப் பெற்ற, கோடு உயர்ந்த நீண்ட மலைக்கண் காந்தளம் புதரிடத்து நீ பகல் வரினும் தலைவியின் தோளைப் பொருந்துவை' எனத் தோழி கூறிப் பகற்குறி நேர்ந்தாளா (அகம். 18:13-16). கரடி இருப்பையின இனிய பழத்தை வெறுப்பின் கறையான் முயன்றெடுத்த புல்லிய வளைகளையுடைய புற்றினது நெடுங்கோட்டினைப் பெயர்த்து இரைதேடும் (அகம். 81:1-5). என்கின் கூட்டம் கறையான் புற்றினது மண்ணுற்புனைந்த நீண்ட கோடு உடைந்திடப் பெயர்த்துப் புற்றாஞ் சோறாகிய இறையினை விரும்பிச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் (அகம். 112:1-4). புலியுடன் போர் செய்தமையால் புண்மிக்க யானைகள் புள்ளிகள் சிதைந்த முகத்தினவாய், குருதி ஒழுக உயர்ந்த உச்சியினை யுடைய நெடிய கோட்டில் உரும் என முழங்கும் (அகம். 145:7-9). முசுக்கலை மிளகின் தளிரைத் தின்று வெறுத்து உயர்ந்த உச்சியினை யுடைய நீண்ட கோடுகளில் தாவுதலால் மணம் நாளும் பூக்கள் உதிர்ந்து பரந்து கிடப்பது, வேலன் வெறியாடும் களம் போல காணப்பட்டது (அகம். 182:14-17). மேகங்கள் தவழும் ஏறுதற்கரிய நெடிய கோட்டினின்றும் தோன்றும் வெள்ளிய அருவிகளையுடைய வேங்கடம் போர் வல்ல தொண்டையர்க் குரியது (அகம். 213:1-3). பருந்து மரக்கிளைகளிற்றங்கியிருக்கும் நீண்ட உச்சியினையும் கோடுயர் பக்க மலைகளையும் உடைய மலையைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (அகம். 247:11-13). புனங்காக்கும குறவர் மாம்பழம், பலாசுகளை, தேன் இம்முன்றையும் கூட்டியாக்கிய அரியலாகிய தோப்பியை உயர்ந்த கோட்டினை யுடைய, தெய்வம் உறையும் உயர்ந்த வரைக்குப் படைத்து உண்டனர் (அகம். 348:2-9). கோடு

உயர்ந்த பெரிய மலையினின்று ஒழுகும் நெடு வெள்ளருவி, 'யானையின் மீது தூக்கிய அசையும் வெண்துகிற் கொடியினை ஒக்கும் (அகம். 358:12-15). பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் உயர்கோடு உடைமையான் நெடுந்தொலை விளங்கும் மலைகள் பலவற்றைக் கடந்து சென்றான் (அகம். 393:1,2). மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் கோடு வெம்பிய மலைப் பக்கத்தில் உள்ள கரடுகளைக்கடந்து தலைவன் பொருள்தேடிச் சென்றான் (அகம். 395:14,15). மிக உயர்ந்து ஓங்கிய வானுயர் நெடுங்கோட்டுக் கோடைக்காற்றுக்கு மூங்கில் நெல் சுழலும் (அகம். 397:14-16). 'ஆறுசெல் மாக்கள் புலவு நாளும் கல்லளையில் தங்குதற் கிடமான கோடு உயர்ந்த மலைகளைக் கடந்து தலைவர் சென்றார் (குறு. 253:6-8). அருவியையுடைய மலைப் பக்கத்தில் உயர்ந்த மூங்கில் விசும்பின்கண் ஓடுகின்ற முகிலைக் கிழிக்கும் உச்சியையுடைய கோடு உயர்ந்த மலைக்குரியவன் தலைவன் (நற். 28:5-9). வேட்டுவன் நீண்ட கோடுகளையுடைய புற்றுக் களை வெட்டி ஈயலைத் தாழியிற் பெய்தான் (நற். 59:2,3). முகில் ஒளியினைப் பரப்பி, இடிமுழங்கி நடுயாமத்தில் கொடி நுடங்கினாற் போன்று மின்னித் தலைவனின் கோடுயர் குன்றில் தங்கி மழை பெய்தது (நற். 68:7-10). வினைமுடித்துக் கார்ப்பருவத்தில் மீண்டு தலைவியுடன் பள்ளியிடத் தானாகிய தலைவன், 'மேகமே, எனக்கு உதவி செய்யும் நீ இவ்வுலகத்துக்கோர் அடிப்படையாக யாவரும் தொழுமாறு ஆங்காங்குள்ள குன்றின் கோடுதோறும் பொருந்தி உலவுவாயாக' எனவாழ்த்தினான் (நற். 139:1-3,10). மேகம் மலை முழையின் கண் எதிரொலி முழங்கும்படி கோடுயர் குன்றில் தங்கியது (நற். 156:9,10). கொல்லி மலை, தெய்வத் தாற் காக்கப்படுகின்ற தீதுதீர்ந்த நெடிய கோட்டினையும் அழகிய வெள்ளிய அருவியையும் உடையது (நற். 201:5-7). கருமந்தி கடுவன் நடுங்குமாறு தன்கிற குட்டியுடன் கோடு உயர்ந்த மலைப்பக்கத்து இயங்கும் மேகத்தை மறைவிடமாகக் கொண்டு ஒளிக்கும் (நற். 233:1-3). மிக்க மழையைப் பெய்த மேகம் வில்லால் ஏறியப் பட்ட பஞ்சுபோலாகி விடியற் காலத்திலே கோடு உயர் நெடுவரையில் இயங்கும் (நற். 247:3-5). மேகம் விரைநது மழை பெய்யத் தொடங்கிய குளிர்ச்சி மிக்க மலையிலே, மூங்கில் நெருங்கிப் பரந்த மிக உயர்ந்த நெடிய கோட்டின்கண்ணே வெள்ளருவி வியன்மலைக் கவானில வீழும் (நற். 257:1-4). காலையில் தோன்றும் இளவெயிலைத் துயக்க அருவி யொலிக்கின்ற அச்சமுடைய நெடிய கோட்டின்

பக்கத்தில் மயில் தன் பெடையொடு ஆடும் (நற். 288 : 1-3). கைம்பெண்டிர் முயன்று நூற்கின்ற நுணங்கிய நுண்ணிய பஞ்சுபோல உயர்ந்த நெடிய வரையின் கோடு தொறும் கூட்டமாக மேகங்கள் தவழ்ந்தன (நற். 353 : 1-3). கடலில் இரை அருந்திய செங்காலன்னம் பொன்பொருந்திய நெடுங் கோட்டு இமயத்துச்சியில் வாழும் வானர மகளிர் வீருப்பத் தொடு விளையாடுவதற்கு வைத்துள்ள தம் பார்ப்பிற்கு இட்டுண்ணும் உணவைக் கொண்டு செல்லும் (நற். 356 : 1-5). மந்தியின் மகவு கொடிச்சி கையிலிருந்த பாலைக் கலத்தொடு பறித்துச் சென்றமைக்கு அவள் அழுது வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டமையால் அவள் விரல்கள் மேகம் தவழும் கோடு உயர்ந்த பொதியில் மலர்ந்த கொழுவிய காந்தள் மலர்போல் சிவந்தன (நற். 379 : 5-9, 13). உலவும் அவைகள் இட்ட மணற் கோட்டின்கண் முண்டகத்தின் நறுமலர் கமழும் (ஐங். 177 : 2, 3). தீப்பரவியழித்த பாழிடத்தோடு வறிய கோடு உயர்ந்து ஞாயிற்றின் ஒளியால் காய்ந்து சுடருகின்ற மலைகளைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (ஐங். 318 : 4, 5). கோடு உயர் பன் மலை கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லல் (ஐங். 358 : 1). பாண்டியனின் கோடு உயர்ந்த பொருப்பில் உள்ள வேங்கைப் பூவையொத்த சுணங்கினை யுடையவன் தலைவி (கவி. 57 : 16, 17). எயிலைக் குத்துங்களிற் போல இடு மணலினது நெடிய கோட்டினைத் திரை, காற்றைப் பாகனாகவும் வலம்புரிகளைக் கொம்புகளாகவும் கொண்டு நடு நாட்கண்ணே குத்தி முழங்கும் (கவி. 135 : 1 -5).

3. மரக்கிளை. பெரிய மரத்தின்கண்ணே இலையில்லாத நெடிய கோடு - கிளை - தீப்பற்றுதல். பின் தீமை வரவிருப்பதை முன்னர்க்காட்டும் தீ நிமித்தங்களுள் ஒன்றாகும் (புறம். 41:5). தொடித் தலை விழுத்தண்டினார், ஆயத்துடன் கூடி நீர்த் துறைக்கண் தாழ்ந்துள்ள மருதமரத்தின் கோடு ஏறிக் கரையவர் மருளும்படி நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடும் எனப்பாய்ந்த தமது இளமைப் பருவ நிகழ்ச்சியை நினைந்து கழிவிரக்கம் கொண்டார் (புறம். 343:5-11). மருத வயற்கண் தம் இனத்துடனே மேய்ந்துண்டு வஞ்சி மரத்தின் கோட்டின்கண் தங்கி உறங்கும் இயல்புடைய நாரை கரும்பின் பூவைத் தின்னும் (புறம். 384:1-3). வரகின் அரி காலில் வாழும் எலியைப் பிடிப்பதற்கு முயலும் குறும்பூழ்ப் பறவையின் ஆரவாரத்தால் அங்குள்ள குறுமுயல் அஞ்சியோட அயலிடத்தே நிற்கும் கரிய கோட்டினை யுடைய இருப்பை மரத்தின் பூக்கள் உதிரும் (புறம். 384:4-7). பகற்பொழுதைத் தரும்

கதிரோன் பல்கதிர் பரப்பியமையால் கஞ்சங் குல்லை தீய்ந்தது; கோடுகளை நெருப்புத்தினறது (பொரு. 233,334). கோட்டின்கண் பூங்கொததை யுடைய வேம்பின் இலையை இடையிடையே கட்டப்பட்ட தழைமாலையை முழுவலி மாக்களாகிய உமணர் அணிந்தனர் (பொரு. 59-61). சீறூர்மாக்கள் கரடியின் ஒலியினை உணர்வாராய் அம்புடன் இடமெல்லாம் தேடி வருதலின் கரடி தரையிற் கிடக்கும் உணவினை உண்ணாமல் சினைகளில் உள்ள பூக்களை உண்ணக் கரிய கோட்டினை யுடைய இருப்பை மரத்தில் ஏறும் (அகம். 171 8-15). முல்லை நிலத்தில் குறிய கோட்டினையும் குறிய முட்களையும் உடைய கள்ளியின் உச்சியில முல்லைகொடி படர்ந்தது (அகம். 184:7-9). வயற் புறத்தேயுள்ள கருங்கோட்டினை உடைய மாமரத்தின் கொம்புகளில் உள்ள புதிய பூக்கள் மழைத் துளிபோல உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் (அகம். 236: 6-8). காட்டகத்தே வழிசெல்லும் புதியவரைக் காணும் பொருட்டு, ஆறலைப்போராகிய ஆடவர் யாஅ மரத்தின கோட்டினை இடமாகக் கொள்வர் (அகம். 263:5-8). நிலங்கள் நீர் இலலையாகிச் சுனைகள் வறளவும் குன்றிலுள்ள கோடு எரியவும ஞாயிற்றின் கதிர் கடுமையாகக் காய்ந்தது (அகம். 295:1,2). உயர்ந்த மரத்தினது கோடு தொடடுப் பெருகும் மிக்கவெள்ளம் பின் கையால இறைத் துண்ணும் அளவு சிறுகிச் சென்று அறறதுபோல, வெள்ளத்தைப் போன்ற பெரிய காமநோய தலை வியைக் காண்டலால் முடிவடைந்தது எனபது தலைவன் கூற்று (குற. 99:4-6). கருங்கோட்டுப் புன்னை மரங்கள் பூம் பொழிலில் அடர்நதிருந்தன (குற. 123:3). பலாமரத்தின் வேரிலும் அடிமரத்திலும் கோட்டிலும் ஒருபடியாகத் தொடுத்து வைத்தன போலக் காய்க்குலைகள் தொங்கின (குற. 257: 1-3). ஆறலைகளவர், விடுதற்குரிய அம்புகளை வில்லோடே பிடித்து உகாய மரத்தின கனிகள் உதிருமாறு அதன கோடு ஏறி வருவாரைப் பார்ப்பர் (குற. 374:1-4). விளாமரம் நிலம் பிளவுபடு மாறு இறங்கிய வேரும் பெரிய கோடும் உடையது (நற். 34:1,2). விளம்பழம் கோட்டிலிருந்து மூக்கு இற்று விழுந்து பசிய பயிரினகண்ணே ஆடுதல ஒழிந்த பந்துபோலப் பரவிக் கிடக்கும் (நற். 24:3-5). இறாமினைத் தின்றெழுந்த கருங்கால வெண் குருகு வெள்ளிய உப்புக் குவட்டின மேலாகப் பறந்து சென்று கடற்கரையிலுள்ள கரிய கோடு டைய புன்னை மரங்களிலே தங்கின (நற். 67:3-5). பிடி தின்னுதற் பொருட்டு மேலுள்ள தோலைப் பறித்துக்கொண்டதனால் வெட்பாலை

நாரில்லா வெண் கோடுகளையும் பற்றுக் குறடு போன்ற காய்களையும் வெள்ளிய பூங்கொத்துக் களையும் கொண்டு விளங்கியது (நற். 107:1-3). பொற்காசினைத் தொங்கவிட்டாற்போன்ற மலரையுடைய சரக்கொன்றையின் பூங்கொத்துக்கள் அதன் கோடுதொறும் அசைந்தன (நற். 221:3,4). இரும்பு போன்ற கரியகோடுடைய புன்னையின் நீலம் போன்ற பசிய இலையிட மெங்கும் வெள்ளி போன்ற விளங்கிய பூங்கொத்தினிடையுள்ள பொன் போன்ற நறிய மகரந்தம் எங்கும் உதிர்ந்தது (நற். 249:1-4). பொன்போன்ற தாது பொருந்திய புன்னை மலர்களில் அணிந்து கொள்பவர் கொய்து தொடுத்தனபோக எஞ்சியன கோடுதொறும் காயாகத் தொங்கின (நற். 278:3-5). அரசருடைய போர்த் தொழில் வல்ல யானையின் முகத்தில் அணிந்த பொன்னாலாய நெற்றிப்பட்டம் போல மலையின் உயர்ந்த இடத்தில் கொன்றையின் கோட்டில் அழகிய கொடி போன்ற பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்தன (நற். 296:2-5). கரிய கோட்டினையுடைய புன்னை மலரில் உள்ள தேனைப் பருகி வண்டுகள் ஒலித்தன (நற். 311:9,10). கடற்கரைச் சோலையில் புன்னையின் கோடுகளில் தங்கிய குருகினம் மகரந்தம் உதிரும்படி இரை வேண்டிப் பெயர்ந்துவரும் (நற். 375:1-3). பெரியகடற்கரையில் வாழும் கடற்காக்கை கருங்கோட்டுப் புன்னையில் தங்கும் (ஐங். 161:1,2). மணங்கமழ் முல்லை நிலப்பரப்பில் பறவையினமும் விலங்கினமும் தம் துணையுடன் புணர்ந்து களித்து ஆடின; கோட்டின்கண் மலர்வனவும் கொடியின் கண் மலர்வனவும் நிறைந்தன (ஐங். 414). கொடியில் உள்ளனவும் கோட்டில் உள்ளனவு மாகிய பூப்போலப் பொன்னாற் செய்த பூக்களாலாய கோதையினைத் தலைவி அணிந்தாள் (கனி. 54:1,2). கரிய கோட்டினையுடைய நறும்புன்னையின் சிறிய சினையில் மலர்தோறும் மலருஞ்செவ்வி பார்த்து நுகருதற்குச் சுரும்பினம் ஆரவாரித்தது (கனி. 123:1,2).

4. பக்கம். ஞாயிற்றைத் தன்மேற் கொண்ட கோடு - பக்கம் - திரண்ட மேகம் வானத்தின் நடுவு நின்று வெயிலை மறைத்தது (புறம். 35:17,18). தன் நாட்டைத் தலையளி செய்யும் கோப்பெருஞ்சோழனின் விளங்கிய முகம் போலக் கோடு (இருபக்கமும்) கூடிய மதியம் மாலையில் விளங்கிற்று (புறம். 67:2-5). வீறவி, மணிக்கோவையாகிய இழையாற் பொலிந்த ஏந்திய கோடு அமைந்த அல்குவினை (புறம். 89:1,2). உணவு அடுதலை மிகவும் மறந்த கோடு உயர் அடுப்பின்கண் காளாம்பி பூத்திருந்தது (புறம். 164:1,2). புரவியும் களிறும் தேரும் வளமிக்க

நாடும் ஊரும் பாடுநர்க்குக் குறையாதளிக்கும் ஆஅய் அண்டிரன் கோடு உயர்ந்த அல்குலையும் குறுந் தொடியையும் உடைய உரிமை மகாரிடுடன் மேலோர் உலகம் எய்தினன் (புறம். 240:1-6). அழகிய தழையினையும் உயர்ந்த கோட்டினையுடைய அல்குலினையும் செம்பொறிச் சிலம்பினையுமுடைய இளையோள் தந்தை, வேந்து மகட்டுகொடை வேண்டவும் கொடானாய்ப் போருக்கெழுந்தான் (புறம். 341:1-9). சோறு சமைக்கும் கூந்தல் விறலியர் உயர்ந்த கோடு வாய்ந்த அல்குலினையும் முகிழ்த்த நகையினையும் உடைய இளையோர் ஆவர் (பதி. 18:5,6). கோடு கூடு மதியம் நீலமணியின் நிறத்தை ஒத்த கரிய இருளை அகற்றி நிலவைச் சொரிந்தது (பரி. 31:11,12). பொருள் முற்றி மீண்ட தலைவன் தான் இடைச் சுரத்துக் கண்ட கனவில், தலைவியின் கோடு உயர் புருவத்துடன் திரண்டு சிறுகிய நுதலை நீலக் கூந்தலைக் கோதியதாகக் கூறினான் (அகம். 39:20-23). 'மேகலையணிந்த கோடு ஏந்து அல்குலினை உடைய மெல்லியற் குறுமகனே' எனத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்தான் (அகம். 75:19,20). பாண்டியனின் கொற்கைத் துறையிலே தழையுடை அணிதலாற் பொலிவுற்ற கோடு உயர்ந்த அல்குலினையுடைய பழையர் மகளிர், முத்தையும் வலம் புரியையுஞ் சொரிந்து கடற்றெய்வத்தைப் பரவினர் (அகம். 201:3-7). திருநுதல் மகளிர் வண்டல் விளையாட்டுக்குரிய பாவையை நீர் உண்ணும் துறையில் கொணர்ந்து வைத்துப் பொற்காசினைத் தொடுத்து அணிந்த கோடேந்து அல்குலிடத்தே நன்னிறம் வாய்ந்த பூங்கொத்துக்கள் தழையுடன் கூடி அசையக் குரவைக் கூத்து ஆடுவர் (அகம். 269:19,20). சுணங்கு படர்ந்த விளிந்தகன்ற அல்குலின் கோடு கட்டிய தழையுடைய இனும் தலைவியின் மருங்கிருந்து நீங்காதவன் தலைவன் என்பது தோழி கூற்று (குறு. 294:5-7). 'கோடேந்து அல்குலையும் பெருத்த தோனையுமுடையீர், முதிர்ந்த செழுங்குதிருடைய தினைப்புனங் காவலும் நும்முடையதுதானோ' எனத் தலைவன் தலைவி தோழியரை வினவினான் (நற். 213:9-11). இலங்குகின்ற வளைகள் நெகிழவும் கோடு உயர்ந்த அல்குலில் அழகிய வரிகள் வாட்டமடையவும் நன்னுதலின்கண்ணே பசலை பாயவும் தலைவன் நோய் தந்தமையை அறியாது தாய் வெறியெடுத்தான் (நற். 232:1-4). கிளி கடிந்தும் ஊசலாடியும் கோடேந்து அல்குலில் தழையுடையணிந்தும் நும்மோடு அருவியாடி வருதலினும் இவியதொரு செயலுண்டோ எனத் தோழி தலைமகனிடம் கூறினாள் (நற். 368:1-4). சிவபெருமான் ஊழிக் காலத்

திருதியில் கொடுகொட்டி என்னும் கூத்தை ஆடுங் கால் கோடு உயர்ந்த அல்குலினையுடைய கொடி போன்ற இடையையுடையோள் (உமை) சீரைத் தந்து நிற்பாள் (கவி. 1:6,7). பரத்தையர் கோடு உயர்ந்த எழுச்சியை யுடைய அகன்ற அல்குலை யுடையவர் (கவி. 67:10). தமர் தலையிற் சூட்டிய கண்ணியையும் சுமக்க மாட்டாத கோடு ஏந்தின அகன்ற அல்குலையுடையவள் ஆயர் மகள் (கவி. 109: 9-12).

5. மரக்கொம்பு. இடையன் உச்சியை யுடைய கோட்டில் - மரக்கொம்பில் - உள்ளனவும் கொடிகளில் உள்ளனவுமாகிய காட்டிடத்துப் பல்வேறு பூக்களும் கலந்து அமைக்கப் பெற்ற கலம்பக மாலை அணிந்திருந்தான் (பெரு. 172-174). இடையன் குழலை ஊதி எழுப்பின பாலைப் பண்ணை நுகர்ந்து அதனை வெறுப்பின் குமிழியினது உட்டுளை பொருந்திய கோட்டினை வளைத்துக் கட்டின மரலின் கயிறாகிய நரம்பையுடைய வில்லாகிய யாழிலே குறிஞ்சிப் பண்ணை விரலாலே தெறித்து எழுப்பு வன் (பெரு. 175-183). வஞ்சி மரமும் காஞ்சி மரமுமாகிய வெள்ளிய கோடுகளைக் கைகளுக்கு நடுவே கலந்து நாற்றி வேழக்கோலை வரிச்சாக வைத்துத் தாழை நாராற்கட்டித் தருப்பைப்புல் வேயப்பட்டுக் குறுகிய இறப்பை உடையதாக வலைஞரின் குடில் அமைக்கப் பெற்றது (பெரு. 263-265). வலைஞருடைய குடிலின் முற்றத்தில் புன்னையின் கோடுகளை வெட்டியிட்டுப் பந்தர் அமைத்தனர் (பெரு. 266, 267). கோடுகள் பலவும் முற்றிய கோளியாகிய ஆலமரத்திடத்தே பல இசைக் கருவிகளை ஒத்த பல ஓசையும் கூடின பறவைத் திரள் இருந்தது (மலை. 268, 269). பூக்கொள்ள வல்லோன் கோட்டினை அடித்து அசைக்கும் கோல்போல மராஅ மரத்தின் மலர்கள் உதிரத் தென்றல் தாக்கியது (அகம். 21:10-12). கோடு பொருந்திய ஓலைக் குடையைத் தலையிற் சூடிய கொல்லை உழவர், பறையொலியுடன் வரகுப்புனத்தில் களை பறித்தனர் (அகம். 194:7-9). நாரை சிவந்த பூவினையுடைய புலி நகக் கொன்றையின் கரிய கோட்டின் பெரிய கிளையில்தனியே இருக்கும் தன்குஞ்சினை நினைத்துக் கழியினின்றும் மேலே எழுந்து பறந்தது (அகம். 240:1-4). வேங்கை மரத்தின் பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பிய கோடு மலையின் பக்கத்தைய் அழகிய மயிலினது சூட்டுப்போலக் காணப்படும் (அகம். 388:5-7). பக்கமலையில் உள்ள பலாமரத்தின் சிறு கோட்டில் பெரும் பழம் தொங்கியது போலத் தலைவியின் சிறிய உயிர் பெரிய காமத்தைக் கொண்டிருந்தது (குறு. 18:3-5). ஆற்றங்கரையில் முளைத்து

வளர்ந்த அத்திமரம் வெண்கோடு உடையது (குறு. 24:3) உயர்ந்த கோட்டில் உள்ள மந்தியை அதன் குட்டி அகனுமத் தழுவிக் கொண்டது (குறு. 29:5-7). கரிய முகத்தையுடைய ஆண்குரங்கு கிளை தாங்கும் படி பாயாத தவற்றினால் அதனை ஏற்ற கோடு முறிந்தது (குறு. 121:3-4). ஊரார் அன்னை கொடுத்த அசைகின்ற குழையுடைய வான்கோடு குலைதலாலே தலைவீ வருந்தினாள் என்று கருதி நிகழ்ந்ததற்கு வருந்தாதே என்று கூறினர் (நற். 372:8-10). வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் அசைகின்ற கோட்டிலிருந்த நாரை நம் தோளைத் துறந்து நமக்கு அருளாதவரைப் போலக் கங்குலிடத்து நம் துயரை அறியாமல் அளியின்றி வருத்தமின்றி விளியாது நரலும் எனத் தலைவி தோழியிடம் உரைத்தாள் (கவி. 128:1-5). கோட்டில் தோன்றி அசைகின்ற பூங் கொத்துக்களாலே பொலிந்த கருங்கூந்தலினத் தலைவி (பரி. 22:46).

6. யாழ்த்தண்டு. களாப்பழம் போலும் கரிய கோடுதண்டு - பொருந்தியது சீறியாழ் (புறம். 127:1; 145:5). சீறியாழ் வளைந்த கோட்டையுடையது (புறம். 155:1; 302:5). சீறியாழ் கருங்கோட்டினை யுடையது (புறம். 316:7; நெடு. 70; மலை. 534; அகம். 331:10). கருங்குரங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்த காலத்து அப்பாம்பு ஒருகால் இறுகவும் ஒருகால் நெகிழவும் அதன் கையைச் சுற்றுமாறு போன்று யாழ்க் கோட்டின் கண் வேண்டுமிடத்தே நெகிழ்ந்தும் இறுகியும் வார்க்கட்டு விளங்கியது (நெடு. 221, 222). அருந்திறற் கடவுளை வாழ்த்தி நுமது கருங்கோட்டு இனியயாழை இசைத்துச் சென்மன் எனப் பெரும்பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான் (பெரு. 389-392). பருக்கோட்டு யாழ் (பரி. 10:56).

7. சங்கு. கோடு - சங்கு - முழங்கும் கடல் கலங்க வேலினைச் செலுத்திப் பகைவரைச் செங்குட்டுவன் வென்றான் (பதி. 46:11-13). செங்குட்டுவன் பாசறையிடத்தே தங்கியதால் கோடு முழங்கும் முழக்கமும் பிற ஒலியும் அவன் துயிலைப் போக்கின (பதி. 50:22-26). மதுரை அங்காடியில் கோடு சுடுதலால் உண்டான சுண்ணாம்பு விற்பவர் இருந்தனர் (மது. 401). மூத்த பெண்டிர் தம் நரைத்த கூந்தலைக் கோதிப் பின்னே இட்ட முடி, கடலின் வெண் கோட்டை ஒத்துக் காணப்பெற்றது (மது. 407-409). மதுரை மாநகரத்தில் கோட்டினை அறுத்து வளையல் முதலியன கடையும் தொழிலாளரும் இருந்தனர் (மது. 511). வெண்காந்தப்பூ கோடு உடைந்தது போன்று மலர்ந்தது (அகம். 23:6). கடல்

கோடு பெருகும் ஆழத்தினை யுடையது (அகம். 162: 1-3). கோட்டினை அறுத்துச் செய்த கைவளை நெகிழத் தலைவி பிரிவிற கலங்கினாள் (குறு. 11:1,2) தலைவியும் ஓர் ஆடுகள மகள்; அவள் கையிலிருந்த கோட்டினை அறுத்துச் செய்த வளையலை நெகிழச் செய்த தலைவனும் ஓர் ஆடுகள மகனே (குறு. 31:4-6). பிரிவால் தலைவியின் கண்கள், கோடு களை அறுத்துச் செய்த விளங்குகின்ற வளைகள் நெகிழ நாளும் துயிலாது நீர் சிந்தும் (குறு. 365: 1,2). வெண்கோடு முழங்க வரிசையாக எடுக்கப் பட்ட விளக்குகளுடனே மாலைக்காலம் வந்தது (நற். 58:6-8). மணற்கரையில் கோடுகளைக் குலையாகத் தொடுத்தாற் போன்று குருகுகளின் வரிசை காணப்பட்டது (நற். 159:3,4). பாணர் பாடும் மெல்லிய இசைப்பாட்டுப் போல வெள்ளிய வலம் புரிக் கோடு ஒலிக்கும் (நற். 172: 7,8). தாழையின் அரும்பு முதிர்ந்த வெள்ளியபூ, கோட்டினை நீட்டித்து வைத்தாற் போன்று இருந்தது (நற். 203: 2-4). வளையாகிய கோடு போனறது வெண்மணல் (நற். 372:5,6). கடலிலுள்ள கோட்டினை அறுத்துச் செய்யப் பெற்ற வளையலணிந்த முன்கையினள் தலைவி (ஐங். 191:1). கடல் பொங்கி யெழுந்து கரையின்கண் ஏறுதலானே கடலின்கண்ணவாகிய கோடு நிலத்தில் ஊர்ந்து திரிந்தன (ஐங். 192:1). கடலின்கண் பிறந்த கோட்டினை அறுத்துப் பின் னர் ஈர்வாளாற் போழ்ந்து செய்யப்பெற்ற வளையணிந்தவள் தலைவி (ஐங். 194:1,2). ஒளி பொருந்திய வளையல் கோட்டினை ஈர்ந்து செய்யப்பட்டது (ஐங். 196:1).

8. கரை. கோடைக் காலம் நீட்டித்து நின்றதாயினும் வற்றுதலை அறியாத, கையை மேலே கூப்பி முழுகி நீர்நிலை காட்டுங்காலத்தும் கையமீழும் குளத்தின் கோடு - கரை - வலைஞரால் காக்கப் பெற்றது (பெரு. 272,273). பரதவர் வலையால் இனமாகிய மீன்களை முகந்து, சுற்றத்துடன் கூடிக் கரையில் இழுத்து வந்து, இரந்தோரின் வறுங்கலம் நிறையச் சொரிந்து, எஞ்சியவற்றைக் கூறு செய்து விற்பர் (அகம். 30:1-10). கோடை நீண்ட பசுமையற்ற காலத்திலே குன்றங்களைக் கண்டாற் போனற கோடுகளை உடைய பெரிய குளங்கள் நீரின்மையால் வெப்பம் மிக்கவலாயின (அகம். 42:8-9). புதிதாக மிக்கு வந்த வெள்ளம் காவிரியின் கோடு தோய்ந்து வந்தது (அகம். 186:14,15). நள்ளிரவில் பெருமழை பொழிய, அதனால் நீர் நீரம்பி அலைமோத, அதன் துளிகள் கரையின் மேலிடமெங்கும் பரத்தலின் மெலிந்த கோட்டினையுடைய பெருங் குளத்தைக் காத்தல செய்பவனபோலத் தலைவியை

அவள் அன்னை துயிலின்றிக் காத்தனள் (அகம். 252:10-14). உலகு புடை பெயர்ந்தாலொத்த வங்கம் பகலும் இரவும் ஓரிடத்தும் தங்குதலினறிக் கடல் நீரைப் பிளந்து செல்லக் கோடு உயர் அகன்ற துறைக்கண் உள்ள மாட ஒள்ளெரியினால் (கலங்கரை விளக்கத்தால்) இடமறிந்து நீகாங் செலுத்தினான் (அகம். 255: 1-6). கோடு உற உயர்ந்த நீண்ட பெரிய பரப்பினையுடைய புதுநீர்ப் பெருக்கில் பரத்தையருடன் தலைவன் ஆடினான் (அகம். 266:1-6). நாடுகள் நிறைந்த கேதுவாகிய காவிரியின் கோடு பொருந்தி ஓடக்கோல் மறையுமளவு வெள்ளம் வந்தது (அகம். 341:4,5). வலம்புரி முதலினைக் கடலில் மூழ்கியெடுத்த பரதவர் சங்குகள் ஒலிக்கும்படி கொற்கையோர் எதிர் கொள்ளுமாறு படகினின்று இறங்கும் மணலையுடைய நீண்ட கோட்டில் தம் ஊர் இருப்பதாகத் தோழி கூறினாள் (அகம். 350:11-15). 'தலைவனின் தேர் இன்றும் வருகின்றது, நாம் எதிர் கொள்ளாவிடில் நாணமுடைய அவன நாம் அன்பிலேம் என்று துணியக் கூடும் ஆதலால், நெடிய வெண்மணற் கோட்டில் நான் மறைந்து கொள்ளவா, உன்கருத்தினைக் கூறுவாயாக' எனத் தோழி தலைவியிடம் கேட்டாள் (அகம். 380:9-13). கருங்காற் குருகின் குத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்தோடிய இறவின் ஏற்றை அலை கொழித்திடப்பட்ட மணல்மேடாகிய நெடுங்கோட்டின் கண்ணே உள்ள தாழையின் பூவைக் கண்டு இதுவும் ஒரு குருகு என எண்ணி அஞ்சும் (நற். 211:4-8). அலைகள் தழுவும் எக்கரால ஆன நெடிய கோட்டின்கண் முண்டகத்தின் நறுமணம் கமழும் (ஐங். 177:2-3).

9. வளைவு. சிறிய கோடு - வளைவு - பொருந்திய குழவித் திங்களைச் செம்பாம்பு தீண்டினாற் போல மகரவாயாகிய தலைக்கோலத்தைச் சேர்த்தின சுரும்புகள் சூழும் சுடர்நுதல் விளங்கியது (பெரு. 383-385). முன்பு பூத்தொழிலையுடைய ஆடைகிடந்த உயர்ந்த கோட்டினையுடைய அல்குலில் கணவனைப் பிரிந்தமையால் கோப்பெருந்தேவி மாசேறிய அழகிய துகிலை உடுத்திருந்தாள் (நெடு. 145,146). வேங்கை மரத்தின் மணங்கமழும் பூவுடன் கூடிய தழையை வேறுவேறு வைத்தாற் போன்று தசையின் மறைப்பு நீங்காத கோட்டு உகிர் பொருந்திய மூன்று புலிக் குட்டிகளைப் பெண்புலி ஈன்றது (அகம். 147:3-5). கோடு பொருந்திய அழகிய சிறகுகளையும் நெடிய கால்களையும் உடைய கணந்துள் என்னும் பறவை வேட்டுவ மக்கள் இருப்பதை அறிவுறுத்தி வழிப்போகும் வம்பலரின் படையை அவ்விடத்தினின்று நீங்கச்

செய்யும் (குற. 350: 3-5). சிற்றிலுள்ளே கூடலி
ழைத்து அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்
கின்ற தலைவி அக்கூடலின் ஒரு பாகத்தை
இழைத்த அளவிலே அவ்வாராய்ச்சிக்குப் பிறி
தொன்றாகிய கோடு தன்னிடத்தின் முழுதுங்
கூடாத இளம்பிறையைக் கண்டாள் (கவி. 142: 24, 25).

10. கொம்பு. திரண்ட கோடு - கொம்பு - உடைய
வாளை மீன்கள் நீர்மேல் பிறழ்ந்தன (புறம். 249:
2). நீர்நிலை கனிபாய்க் காய்ந்து போகும் கோடைக்
காலத்தும் ஆம்பல் இடையின் நிழற்கீழ்க் கதிர்
போலும் கோட்டை யுடைய ஆண் நத்தை இளைய
சங்குடன் பகற காலத்தே மணங்கூடும் (புறம். 266:
1-6). பரதவர், வெண்கூதாளப் பூவாலாய மாலை
யணிந்து சிணையுடைய சுறாமீனின் கோடு நட்டு
வழிபட்டனர் (பட். 85-87). பாண்மகள் தன் தமை
யனமார் விடியலிற் கொணர்ந்த கணைக் கோட்டு
வாளைக்கு நெலவின் முகலை கொள்ளாது முத்துக்
களுடன் சிறந்த அணிகலன்களை விலையாகப்
பெறுவாள் (அகம். 126: 7-12). திரண்ட கோட்டி
ணையுடைய வாளை மீனின் சூல் நிறைந்த பெண்
மீன் தேமாவின் இனிய பழத்தினைக் கௌவும்
(குற. 164: 1, 2). தாழை சுறாமீனின் முகத்தில்
நீண்டுள்ள கோடு போன்று முள் பொருந்திய இலை
களையுடையது (நற். 19: 2). மடை திறந்து கொண்டு
ஓடிய குளத்தினின்றும் புறம் போந்து கால்வாயை
அடைந்த திரண்ட கோட்டிணையுடைய வாளை,
அங்கிருந்து கழனிக்கு ஓடி ஆண்டுள்ள உழவர் தம்
கைக்கோலால் புடைத்தற்கும் அஞ்சாது செருக்கி
வயலின் வரப்படியில் புரளும் (நற். 340: 3-8).

11. ஊது கொம்பு. முருகனை வழிபடுவோர் ஆடு
களும் சிலம்பப் பாடிக் கோடு - ஊதுகொம்பு
பலவற்றையும் சேர ஊதிக் கொடுமணி இயக்கிப்
பிணி முகம் என்னும் அவன் யானையை வாழ்த்
தினர் (முரு. 245-248). கூதர் எடுத்துச் சென்ற
பல்வேறு இசைக் கருவிகளுள் கரிய பீலியாகிய
அழகிணையுடைய தழையைக் கட்டின கோடும்
ஊறாகும் (மலை. 5). தினைப்புனக்காவலர் தினை
உண்ண வரும் பன்றியின் பெருங் கூட்டத்தை
ஓட்டுதற்குக் கரிய கோட்டினால் ஊசை எழுப்புவர்
(அகம். 94: 9-11). 'தலைவனே, நீ வரும் நெறி அஞ்
சத்தக்கதாதலின் இன்றுமுதல் வாரறக; வரின திரும்
புங்கால் நின் சிறுகுடி எய்திய பிணை எம் துன்பம்
நீங்குமாறு வேட்டை நாயகனை அழைக்கும் குறிப்
பினைக் கொண்டுள்ள கோட்டிணை ஊதல் வேண்
டும்' எனத் தோழி அவனிடம் வேண்டினாள் (அகம்.
318: 9-15). பலலான கோவலர் தமமுடைய
ஆனிரை வறண்ட பாலையிற் புருந்ததாகக் கோடு

துவைத்து அவற்றை அங்கிருந்து விலக்கிக்
கொன்றை நிழலில் தங்கச் செய்தனர் (அகம். 399:
8-11). கோடு ஊதி, வெள்ளிக் கொல்லும் நாயுடன்
மான்வேட்டை கொள்ளும் வயவர் மகளிர் எனத்
தலைவன் தலைவியையும் தோழியையும் சுட்டி
னான் (நற். 276: 1-3).

12. மேடு. பல்வகைப் பூக்களும் உதிர்ந்து வாடிக்
கிடக்கும் காடுகள் பயன்படும் தன்மை திரிந்து
செவ்வரக்குப் போன்ற நுண்ணிய மணல் பொருந
திய கோடுகளை - மேட்டு நிலத்தை - உடைய
வாய் ஒண்ணுதல் மகளிர் கழற்சிக்காயுடன
மறுதும் நிலையுடையவாயின் (பதி. 30: 26-28).
உழவர் சந்தனத்தையும் அகிலையும் வெட்டிக்
கோட்டில் தோரை நெலலை விதைத்தனர் (மது.
288, 287). இருப்பைப் பூக்கள் ஆர்க்குக் கழன்று
காற்றாற் சிதறுண்டு பவளம் போன்ற சிவந்த
கோட்டு வழிகளில் குருதி மீதுள்ள கொழுப்புப்
போலப் பரந்து கிடக்கும் (அகம். 9: 3-9). மேல்
காற்றுக் கொணர்ந்திட்ட, அடும்பங் கொடி
படர்ந்த மணற்கோடு பரவியிருந்தது (குற. 248:
4, 5). தாழஞ் சோலை சூழ்ந்த துறைவனுடைய
குதிரைகள் இரவு பகல என்னாது கழுத்துமணி
ஒலிக்க நிலவு பரந்தாற போன்ற மணற்கோடு
ஏறிச் செல்லும் (நற். 163: 3-7, 12).

13. புடைப்பு. மணங்கமழும் கூந்தலையுடைய புது
மணமகள் இளையமகளிருடன் கூடி மண் மணையில
பல கோடு - புடைப்பு - உடைய அடுப்பில் பால
உலை ஏற்றிச் சமைத்தாள் (அகம். 141: 13-16).
இராப்பொழுதில் உண்ணும் இரையினை
விரும்பிய எண்குக் குட்டி புல்லிய கோடுகளை
உடைய சிறுதுறுகள் படாநதிருந்த புற்றினகண
வெள்ளிய பாம்புகள் பிறழும்படி கையால் வல்வும்
(அகம். 257: 18-21).

14. மலை. உழவர் அரிவாளால் நெலலை
அறுத்துச் சூட்டைக் கோடாக அடுக்கினா (பொரு.
242, 243). நீலமணி போலும் மயிலினுடைய விரிந்த
தோகைக்கு நடுவே மஞ்சைப் பரப்பித் தவழும்
கோட்டுக்கு உரியவன் நலவியக் கோடன (சிறு.
264, 265). மேகம் கடலைக் குடித்து வலமாக எழுந்தது
செட்டினை இருப்பிடமாகக் கொண்டு கார்
காலத்தே பெருமழை பெய்தது (முலலை. 4-6).
அணங்கு உடைய கோடு தந்த அருவியில் புலியை
வென்ற பெருங்கையாணை புகர் நுதலைக்
கழுவினது (அகம். 272: 1-3).

15. வரி. உமணரின் வண்டி உருளில் உள்ள பூண்,
நடுகல்லில் உளியால் இயற்றப் பெற்ற கோடு -

வரி - மறைந்த எழுத்துக்கள் அவ்வழியே செல்லும் புதியவர்க்கு வேறு பொருளினவாய்ப் பிறழ்ந்து காணப்படும் (அகம். 343:4-8). 'அணிகலன் நெகிழும்படி நீர்சிந்தும் கண்களுடன் மயங்காதே; சென்ற நாட்களை ஆராய்கின்ற கோடு கிழித்துச் சுவரினிடத்தைப் பற்றி நிற்கும் நின் துன்பம் நீங்கு மாறு தலைவர் வருவதாகக் கூறிய கார்ப்பருவம் வந்தது' என்று கூறித் தோழி தலைவியைத் தேற்றினாள் (குற. 358:1-4). தலைவி நுண்ணிய பல வாகிய கோடு பொருந்திய அல்குலையுடையவள் (நற். 198:5-7).

16. கங்கு. அதியமானின் படைக் கலங்கள் பகைவரைக் குத்துதலால் கோடும் - கங்கும் - நுனியும் சிதைந்து கொல்லனது கொட்டிலில் கிடந்தன (புறம். 95:4,5).

17. வரப்பு. குறும்பூழ்ப் பறவையின் சேவல் சுளகிடை உணங்கும் வெள்ளிய எள்ளைக் கவர்ந் துண்டு உடனே வளைந்த காதுகளையுடைய கோட்டில் - வரப்பில் - வாழும் எலியை அலைத்தது (புறம். 321:1-5).

18. கொடுமை. களங்காய்க்கண்ணி நார் முடிச் சேரல் பழைய நிலைபெற்ற சிறப்பினையுடைய தன் நிழலில் வாழ்வார்க்குக் கோடு - கொடுமை - நீங்க வைத்த கொள்கையுடையவன் (பதி. 37:10,11).

19. முலை (ஆகுபெயர்). ஒருத்தி தன் கேள்வன் ஒலிக்கும் துடியின் தாளத்திற்கேற்பத் தன் கோட்டில் - முலையில் - உள்ள முத்தமாலை அசைய ஆடினாள் (பரி. 21:60,61).

20. அடித்தண்டு. புன்னையின் மேலோங்கி வளைந்த கரிய கோடு - அடித்தண்டு - உடைய பெரிய கிளையில் புதுவதாக வந்து தங்கிய வெண்தருகு ஆர்த்தது, ஆஅய் வள்ளலின் நாளாவையில் பரிசிலாகப் பெற்ற தேரின ஒலி போன்றிருந்தது (நற். 187:1-4).

21. முனை. நெடிய தெருவில் தழை வீரவின மாலையினையும் முறுக்குண்ட உடம்பினையும் முழுவலியையும் உடைய மாக்கள் வாடைக் காலத்து வீழும் தண்ணிய சிறுதுளிக்கு அஞ்சாதவராய் இரண்டு கோடு - முனை - உடையதாக முன்னும் பின்னும் தொங்கலாக விட்ட ஆடையினராய்த் திரிந்தனர் (கொ. 30-35).

22. விறகு. 'புறங்காட்டின்கண் கரிய கோடு - விறகு - அடுக்கப்பட்ட பிணப்படுக்கை உங்கட்கு அரியதாகுக; கண்வனை யிழந்த எங்குத் தாமரைப் பொய்கையும் தீயும் ஒன்றாகும்' எனப் பூதபாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்

பாய்வாள் கூறினாள் (கோடு - முருகு என்றும் கொள்வர்) (புறம். 248:11-15).

23. தலைமுடி. 'நீ குறிசெய்த இடத்திற்கு வந்து கூடியவளுடைய கொத்தாகிய கூந்தலின் கோடு - தலை முடியினை - வகிர்ந்து வகை செய்து முடிக்கையினாலே வீழ்ந்து கிடந்த துகளை அறிவில்லாத அந்தணன் எனக்குக் காட்டுமாறு கூறினானோ' எனப் பரத்தைமைத் தலைவனைத் தலைவி வினவினாள் (கவி. 72:18-20).

24. நீர் வீசும் கொம்பு. வலையில் நீராடச் செல்லும் மைந்தரும் மகளிரும் புலுகு நெய்யான் மாண்ட துருத்தியையுடையவராய் உள்விட்ட பனி நீராவ மணமிக்க கோட்டினராய் - நீர் வீசும் கொம்பினராய் - திரண்டனர் (பரி. 6:34).

25. களைக்கொட்டு. களையினை வெட்டி எறியும் தொழிலையுடையவர் கோடு - களைக்கொட்டு - பொருந்திய கையினராய் விளைந்த கள்ளினை நிறைய உண்டு களிப்புற்றனர் (அகம். 184:13, 14).

கோடை - 1. மேற்காற்று. முதுவேனிற் காலத்து மலைமுழைஞ்சுகள் நிறைவினை யுடைய கோடையை - மேற்காற்றை - முகந்து கொள்ளுதலால் அம்மலையிடத்துப் பாலையாகிய சுரம் காற்று மிகுந்த கடல்போல் ஒலிக்கும் ஆரவாரத்தை உடையது (மது. 308-314). கானத்தின்கண் நெடிய மலைகளில் உள்ள மூங்கில்கள் கோடைக்குத் தளர்ந்து வளையும் (அகம். 27:1-3). மூங்கிலில் துளைக்கப் பெற்ற துளையிடத்தே கோடையாகிய அழகிய காற்றினால் எழும் ஒலி குழலிசை போன்றிருந்தது (அகம். 82:1,2). காட்டிடத்து ஞாயிற்றின் வெப்பம் பரக்கச் சுழன்று வரும் கோடையினால் முருங்கையின் முற்றிய பல பூக்கள் கார்காலத்து ஆலங்கட்டி போலப் பரவி உதிரும் (அகம். 102:11-16). ஓடைக்குன்றத்து ஞெமை மரத்தின் மீது பின்னப் பட்ட சிலந்திக் கூடு கோடையினால் அசைந்தது (அகம். 111:5,6). ஞாயிற்றின் கடுங்கதிர் காய்தலால் தேக்குமரங்களின் நீண்ட கிளைகள் வறியனவாக அவற்றின் வாடிய இலைகள் கோடையால் உதிரும் (அகம். 143:2-5). வீளா மரத்தின் கனியில் தோன்றிய துளையினோடே வெப்பத் தோடு வீசும் கோடை நுழைந்து இசைத்தலால் எழும் ஒலி கோவலரது குழலிசை போன்றிருக்கும் (அகம். 210:14-18). புதர் பரந்த இடத்தேயுள்ள மூங்கிலில் வண்டு துளைத்த குறுகிய துளை வழியே கோடை புகுந்து வருதலால் எழும் ஒலி ஆனிரைக்குப் பின்னே வரும் ஆயர்தம் குழலிசை போல் அழகிதாக ஒலிக்கும் (அகம். 225:5-8).

மழவா காட்டு நிழலில் தங்கி இளம் பசுவைக் கொன்று அதன் ஊனைத் தின்ற இடமான புலால் வீசும் களத்தினைத் துழாவிய புழுதியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட கோடையின் ஓசையை இரை விரும்பி எழுந்த புலி, மானைப் பற்றியதனால் உண்டான ஓசையெனக் கருதி உழைமான்களின் இனம் அலறியோடும் (அகம். 249:11-18). காட்டிடத்தே கோடை கிளைகளை மோதி உதிர்த்த இருப்பைப் பூக்களை கரடிக் கூட்டம் கவர்ந்துண்ணும் (அகம். 267:4-8). ஆலமரத்தின் தனித்த விழுதினை மோதிய கோடை அச்செயலால் துணைப் புறாக்களை ஓட்டும் (அகம். 287:7-9). காட்டு நெறியில் நெல்லி மரங்களிலிருந்து கோடை உதிர்த்த பசுங்காய்கள் நூலற்று உதிர்ந்த பளிங்குக் காசுகளை யொப்ப வறுநிலத்திலே உதிர்ந்து கிடக்கும் (அகம். 315:10-13). வறுஞ்சினைக்குள் புகுந்து வரும் கோடையின் தெளிந்த ஓசை பறையொலி போல மலைப்பிளப்பில் ஒலிக்கும் (அகம். 321:2,3). வேனிற் காலத்தில் கோடையினால் குருத்து இற்றுதிர்ந்த இளம் பணையின் உச்சி கூம்பி வற்றியிருக்கும் (அகம். 333:8-11). வேனிற்காலத்து வெப்பம் மிக்க காட்டினில் மூங்கில் தண்டைத் தாக்கிக் கலவெனும் ஒலியுண்டாக ஞெமைமரத்தின் இலைகளை உதித்த வெப்பம் பொருந்திய கோடை, நீண்ட களர்நிலப் புழுதியை முகநது கொண்டு சுழலும் (அகம். 353:7-10). நெடிய மலையுச்சிகளிலுள்ள காட்டின்கண் மூங்கிலின் புலலிய இலைகள் கோடையாகிய வெம்மை மிக்க காற்றினால் அலையும் (அகம். 397:14-16). கடற்கரைச் சோலையிடத்தில் அடியிடம் புதையுமபடி கோடை கொணர்ந்து இட்ட மணற்குயில பரவியதனால் நெடிய பணைமரங்கள் குறியனவாகும் (குறு. 248:3-6). தலைவனது மலைநாட்டில் அண்ணல் யானையின் முகத்திலே பாய்ந்த ஆண்புலி அந்த யானைக் கொம்பினில் தானே குத்துண்டு அதனைத் தன குருதியால் கறைப்படுத்திவிட்டுக் கோடை முறித்து வீழத்திய வேங்கைமரத்தின் வாடிய பூங்கிளை போல இறந்து கிடக்கும் (குறு. 343). 'தோழி, நம தலைவர் அருளி இசைந்தனராகலின், அருவழியிலே யுள்ள வாகையின் ஓசையுடைய நெற்றுக்களைச் சிலம்புபோல ஆரவாரிப்பக கோடை அலைக்கின்ற கானத்திறுடே நாமும் அவருடன் செல்வோம்' எனத் தோழி தலைவிக்கு உடன் போக்கினை உணர்த்தினாள் (குறு. 369). நீரைத் தனக்கு அடியிலே கட்டப்பெற்ற குவளைச் செடி கோடை வீசினும் வாடாது (குறு. 388:1,2). காட்டு வழியில் இறறிமரத்தின், நிலத்தில் படாது தொங்குகின்ற

நெடிய விழுதினை லைகறைப் பொழுதில் ஊசலைப் போன்று கோடை அசைக்குந்தோறும் அவ் வீழுது கீழே துயிலுகின்ற பிடியானையை வருடும் (நற். 162:9-11). நெருங்கிய கட்டவிழ்ந்த மலர்களை யுடைய தாழைப் புதரில் இயங்குகின்ற கடிய கோடை தாக்குதலால் அம்மலர்களின் நுண்தாதுகள் மகளிருடைய வளைகள் உடைந்து உதிர்ந்தாற போல உதிர்ந்து பரவும் (நற். 299:2-4).

2. வேனிற் காலம். மலையிடம் பொடியவும் காடு தீ மிகவும் மிக்க நீரையுடைய நிலைகள் பலவும் வற்றவும் இவ்வாறு கோடை - வேனிற் காலம் - நீண்ட பசுமையற்ற காலத்துப் பெரிய நிலம் குழியுமளவு மழை பொழிந்தாற்போலத் தன் முன்னோனாகிய தந்தை இறந்த நிலையில் திசையெங்கும் சூழ்ந்து கவலையுற்ற மன வருத்தம் கெடுமாறு மலையமான சோழியவேனாதி திருக்கண்ணன் தோன்றினான் (புறம். 174:18-28). மாமழை பெய்யாது மாறி நீர் நிலைகள் களியாய வற்றும கோடையாயினும் ஆம் பவின இலைநிழலில் ஆண நத்தை இளம் சங்கோடே பகலில் மணம் புரிகின்ற நீர்வீசுங்கும வயலையுடைய நாட்டினன் சோழன் உருவப்படி நேர் இளஞ்சேட் சென்னி (புறம். 266:1-6). 'கிணை வனே, நிலவுலகம் கூலமினறிக் கெடுமாறு நின்ற கோடை, மழை முகிலின் முழக்கிசையுடன் பெய்து நீங்கிய பின் நீ சேயமைநாட்டில் இருப்பினும் இந் நாட்டிலேயே இருப்பினும் இப்போது யான் கொடுக்கும் இப்பரிசிலைக் கொண்டே அப்போது எனனை நினைவாயாக' எனக் கரும்பலுர கிழான் பரிசில் அளித்தான் (புறம். 381.17-20). 'நீர்நிறைந்து மெல்லிதாயுள்ள பனைநுங்கின் கண் வற்றிவலிதாகவும் காணவேம்பின் காய்கள் முற்றாமலே உலரவும் ஆழ்ந்த நீர்நிலை களியாய வற்றும கோடையாயினும் அப்போது எம்மையும் நினைப்பானோ இப்பிளனையம் பொருநன்' என்று ஆவல்கொண்டு அவனுக்கு ஈததனை ஆதனுங்கன் (புறம். 389 1-6,13). 'அடும்மகளது இடைபோலப் பயிரின் வகை வாடிய வழியும் கோடையாயினும் கோடிக்கால்களாய்ப் பாய்ந்து காவிரி காகுகின்ற நல்ல நாட்டுக்குத் தலைவ, என சுற்றத்தினது மிகக் படுததுன்பம் கொடுமாறு கொழுத்த ஊனைத் துண்டாகக்கிக் கோடையில் விளையும் பருத்தியாய் பஞ்சி திணிக் கப்பட்ட மூடைகளை நிறைத்தாற பேரலும் வெண்ணிறக் கொழுப்புத் துண்டங்களை உண்பித்துச் செல்வமும் நலதுவாயாக' என்று சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய கிளவிலளவனை நலநிறையனாரா வேண்டினார் (புறம். 393.10-23). புகைபடை நீட்டித்திருத்தலால் குளநகுகள் பொலிவழிய அருள்

ஒழுக்காமல் அற்றுப்போன் பெரிய வறட்சிக் காலத்திலும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் நாட்டிலுள்ள பேரியாற்றில கரைக்கு மேலும் உயர்ந்து வழிந்து, கரம்பை நிலங்களின் வெடிப்புக்களிலெல்லாம் நீர் நிறையுமாறு வயல்களின் வாய்க்கால்களில் பரவித் தழைகளைச் சூழிக் கொண்டு வெள்ளம் பாய்ந்து வரும் (பதி. 28:7-12). கோடை நீட்டிப்பினும் குறைபட்டு வற்றுதலையறியாது கையை மேலே கூப்பி முழுதி நீர்நிலை காட்டும் காலத்துக் கைமுழகும் குளங்களின் கரையினை வலைஞர் காததிருப்பர் (பெரு. 272-274). மழை பெய்யாமையால் நாடு வறட்சியுறவும் கலப்பை உழுதொழிலற்று ஒழியவும் கோடை நீண்ட பசுமையற்ற காலத்தே, பெரிய கரைகளையுடையனவும் நீரிலாதனவும் அதனால் பறவைகள் வந்து தங்கப் பெறாதனவும் வெப்பம் மிக்கனவுமாகிய அகன்ற குளங்களெல்லாம் நிறையுமாறு வீசிப் பெருமழை பொழிந்த இனிய வைகறைப் பொழுதில் பலரும் உலந்தனர் (அகம். 42:5-11). வாடிய உழுஞ்சிலின் விளைந்த நெறுக்களைக் கொண்ட கொத்து, கூத்தரது ஆடுகளத்தில் ஒலிக்கும் பறைபோல விட்டுவிட்டு ஒலித்திடக் கோடை நீண்ட அகன்ற பெரிய குன்றத்தினிடத்தே நீரில்லாத அரிய சுர நெறியில் களிற்றினைக் கொண்டு புலி திரியும் (அகம். 45:1 - 5). நன்னனுடைய பக்கமலையில் காடுகள் அழகழியக் கோடை பரவி நிலைபெற்று நீரை உறிஞ்சுதலால் வற்றிய மூங்கிலின் கணுக்கள் பிளக்கத் தெறித்து விழுகின்ற முத்துக்கள் கழங்குகள் போன்றனவாய் அங்குள்ளார் கழங்காடிய பழங்குழிகளில் பரவும் (அகம். 173:12-17). அகன்ற வயலிலுள்ள கரும்பின பெரிய பூக்கள் கோடைக் காலத்துப் பூளைப்பூப் போல வாடைக் காற்றால் அசையப் பணிப்பருவம் வந்தது (அகம். 217 : 3 - 5,13). வானம் மழையாகிய வளத்தைத் தரா தொழிய, காடுகள் காயந்து இலைகள் இல்லாதனவாக, ஏறுகளையுடைய ஆனிரைகளைப் பசிவருத்த, குளங்கள் நீரற்ற வற்றிய கோடையினால் மலைகள் வளமொழிந்தன (அகம் 291:1-5). மாமரத்தின் நன்மணம் கமழும் இனியகனி கோடையில் முதிரும (அகம். 348:2, 3). கோடை நீடினமையால் வறண்ட நிலத்தே உதிர்ந்த சிறிய புல்லரிசியை எறும்புகள் கொண்டு வந்து தம் வளையில் தொகுத்து வைக்கும் (அகம். 377:1-3).. 'நெஞ்சே, நம் காதலியைப் பிரியாது நாம் அவளருகில் இருக்கவும் கோடைத்திங்களிலும் நடுங்கும் அவள், நாம் பிரிந்து சென்றால் வாடைப் பெரும பணிப் பருவத்தில் தனியாளாயிருந்து என்ன பாடு படுவாளோ'

என்று தலைவியை நினைந்து தலைவன் பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய நிலையில் வருந்தினான் (நற். 312). காட்டிலே நிலம் ஈரம் அறும்படி ஞாயிறு சினத்தோடு தன் கதிர்களைச் சொரிதலால் மாறுதலில்லாத வெம்மை மிக்க கோடைக் காலத்திற்குக் குளிர்ச்சியை விரும்பி அணி கொள்ளும் களிற்றினத்தைத் தாங்கும் மலை வெம்ப, மண் பிளக்க, நீர்நிலைகளும் நீர்ந்துத் துகளுண்டாகச் சுரநெறி செறிந்த அழலை உடையதாயிற்று (கவி. 20:1-6). ஞாயிறு கீழ்த்திசைக் குன்றிடத்து வந்து தோன்றிப் பின்பு கொதித்துப் பரந்து தான் கொண்ட கோடையினால் போதற்கரிய வழியெனக் கருதாதவனாய்த் தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்து சென்றான் (கவி. 150:15,16).

3. வெயில். மழையால் முகந்து சொரியப்பட்ட நீர் கோடை - வெயில் - காயினும் வற்றாமையால் அதில் மகளிர் கண்போன்ற குவளை முதலிய மலர்கள் பூக்கும் வளம் சான்றது நாஞ்சில் மலை (புறம். 137:7,8,12).

கோடைக்காலம் - வேனிர்காலம். கோடைக் காலத்து - வேனிர்காலத்து - வெம்மையுற்ற பொழுதின்கண் அடைந்தார்க்குக் கொழுநிழலை ஒத்து யாரிடத்தும் பொய் கூறுதலறியாத அறிவுடையோன வெளிமான் (புறம். 237:3,4).

கோடைப் பொருள் - 1. கோடைமலைத் தலைவன். கடிய நெடுவேட்டுவன். அஞ்சி வந்தடைந்த பகைவர்க்குப் புகலிடமாயும் போர் செய்யக் கருதும் பகைவருடைய முயற்சியமைந்த உள்ளத்தைக் கெடுக்கும் படையினையுடையவனாயும் விளங்கியவன். வெள்ளிய பூவையுடைய முல்லை வேலியுட்பட்ட கோடை மலைக்குத் தலைவனே என்று இவனை விளித்துப் பாடுவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் (புறம். 205). 'சிறியனவும் பெரியனவுமாகிய புழைகளைப் போக்கற விலக்கிய மான் கணத்தைத் தொலைத்த கடிய விசையையுடைய சினமிக்க நாயையும் வலிய வில்லையுமுடைய வேட்டுவ' என அப்புலவர் இவனை விளித்துப் பாடுவது கடிய நெடுவேட்டுவன் என்ற இவனது பெயருக்கேற்ற புனைவாகப் பொருநதுகின்றது. கால்வீழ்த்துக் கடலிடத்தே திரண்ட முகில் நீரின்றி மீளாதவாறு போல இவனையடையும் பரிசிலர் சுற்றம், தேரும் களிறுமின்றி மீளாது. அத்தகைய கோடையாளியாகிய இவன் யாது காரணத்தாலோ ஒருமுறை பெருந்தலைச் சாத்தனார்க்குப் பரிசில் நீட்டித்தானாக அவர் இவனை வெறுத்துப் பாட நேர்ந்தது.

அஃது இவன் கொடைப் பெருமைக்கண் ஒரு சிறு மையாகவே அமைந்தது.

2. கோடைமலைத் தலைவன். பண்ணி. இவன் தென்னவனான பாண்டியனின் படை மறவன். தனது தென்கடலில் தோன்றிய முத்தாரமும் தனக்குரிய பொதிய மலையில் கடவுளைப் பேணிக் குறவர் கொணர்ந்து கொடுத்த சந்தன ஆரமும் ஆகிய இருபேரரசங்களையும் எழில்பெற அணிந்து திருமகள் விரும்பும் மார்பினனாய் இவன் திகழ்ந்தான். குழிகளில் அகப்படுத்திக் கைப்பற்றிக் கொண்ட பழகாத யானைகளுக்கு மொழியைக் கற்பித்துப் பழக்கும் சிறுபொழுதேயன்றிப் பழக்கிய பின்னர் அவற்றைத் தனக்கென்று பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளாது இரவலர்க்கு ஈயும் ஈகைசு கிறப்பினையும் கூரிய வாயமைந்த அம்பினையு முடைய இக் கோடைப் பொருநனையும் பெருந்தலைச் சாத்தனாரே பாடியுள்ளார் (அகம். 13). பண்ணியென்னும் இயற்பெயரோடே பாடப்பெறும் இவன் பயன்மிக்க வேள்விகள் பலவற்றைச் செய்து மேம்பட்டான்.

கோடை பாடிய பெரும்பூதனார் - புலவர். பெரும்பூதனார் என்ற இயற்பெயரையுடைய இப்புலவர் கோடைமலையையோ கோடைக் காலத்தையோ சிறக்கப் பாடிய சீர்மையினால் கோடை பாடிய பெரும்பூதனார் என அடையடுத்து அழைக்கப் பெற்றார். இவரது கோடைப் பாடல் இப்போது கிடைக்கவில்லை. கரந்தைத்திணைக்கண் செருமலைதல் துறையிலமைந்த புறப்பாடல் (259) ஒன்றே இவருடையதாகக் கிடைக்கின்றது. ஏறுகளையுடைய பெரிய ஆனிரையைக் கவர்ந்து கொண்டு போகின்ற போக்கினிடையே காட்டில் ஆங்காங்குத் தலைமறைந்து காத்திருக்கும் வெட்சி மறவருடைய ஒடுக்கத்தையும் ஆனிரையின் அடக்க மில்லாப் போக்கினையும் காட்டிக் கரந்தை மறவனை மேற்செல்லாது சான்றோ னொருவன் தடுப்பதாக இவர் அப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். இடமறிபாது சென்று இன்னலுக்குட்படுதலாகாது என்ற அருமைக் கருத்து இவர் பாடலில் அழகுறப் புனைவு பெற்றுள்ளது. 'முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத், தாவுபு தெறிக்கும் ஆன்' என்று ஆனிரையின் தாவிச்செல்லும் துள்ளற் போக்கிற்கு இவர் காட்டியுள்ள உவமை உணர்ந்து இன்புறத் தகுவதாம்.

கோண் - கோணல். வேந்தருடைய கோண் - கோணல் (மணக் கோணல்) - தனித்தருதுவான மதிவரன் போலக் காவல் மிகுதிக்கு உட்பட்டுத் தலைவனால் சிற்பா கடுதா 2-37

காண்பதற்கரியனானாள் தலைவி (அகம். 372:14-16). கைவினை வல்லோன வாளரத்தினால் அராவிய கோண் அமைந்த அழகிய வளையணிந்த முன்கையுடையவள் தலைவி (நற. 77:8-11).

கோண்மா - 1. கொல்லும் விலங்கு. மிக்க மழைபொழிந்த பாதியிரவில், உயிரினங்களையே உணவாகக் கொள்ளும் கோண்மா - கொல்லும் விலங்கு - பலவும் திரியும் இருளிலே தனியனாய் வருதலைச் சிறிதும் அஞ்சாமல் தலைவன் இரவுக்குறியிடத்திற்கு வந்தனன் (அகம். 108:8 - 11).

2. புலி. 'நும் பகைவர்தம் குன்று பொருந்திய நாடுகள் வளைந்த வரியை யுடைய கோண்மா - புலி - வடிவாகச் செய்யப்பட்ட பொறியை (சின்னத்தை) கயலுடனே சேரப் பொறித்த சிகரங்களை உடையனவாக' என்று சோழன் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனையும் பாண்டியன் வெள்ளியம் பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியையும் ஒருங்கே வாழ்த்தினார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் (புறம். 58:29-32).

3. சிங்கம். தலைவி ஏந்தியிருந்த புதலவனைத் தலைவன் தன்னிடத்தே தரவேண்டியபோது அவன்மேல் தாவிய மகனை அவள் கடிந்து விலக்கவும் விலகாதவனாய் அம்மகன் அவளைக் கைகடந்து மலையடி வாரத்தில் கோண்மா - சிங்கம் - பாய்ந்தாற் போலத் தன் தந்தையின் அகன்ற மார்பிலே பாய்ந்தான் (கவி. 86:29-34).

கோண்மா நெடுங்கோட்டனார் - புலவர். கோண்மா என்பது புலியையும் சிங்கத்தையும் குறிக்குமொரு சொல். கோடு எனபது கொம்பிற்கும் பல்லிற்கும் வரியினுக்கும் வரும் பொதுச் சொல். இப்புலவர் கோண்மாவின் கோட்டினை நெடுகோடு என்று பாடியதனால் இப்பெயர் பெற்றாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. ஆயினும் அப்படியொரு தொடரமைந்த பாடல் இப்பொழுது கிடைத்திலது. தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது என்னும் துறையில் (நற்றிணை) இடம் பெற்ற ஒருபாடலே (40) இவர் பெயரில் காணப்படுகின்றது. தலைவி புதல்வனை ஈன்ற செய்தியறிந்து தலைவன் பரத்தையர் கண்களிற் படாது கள்வனைப்போல் கடிமனைக்குட் புகுந்த நிலையைப் பரத்தை கூற்றிலேயே வைத்து இவர் பாடியுள்ள நயம் நகை சான்றது. மகலீனற மனைப்புனைவு இவர் பாடலில் பொலிவுற இயன்றுள்ளது.

கோண்மீன் - கோளாகிய மீன். அதியமான் பொகுட் டெழினி தன்னைப் பாடிவந்த கிணைஞனுக்குக்

களினைக் கோண்மீன் - கோளாகிய மீன் - போன்ற பொற்கலத்தில் பெய்து உண்ணும் முறையில் ஈதனன் (புறம். 392: 16-18). ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் பாளர்க்குப் பல்வேறு அடிசிலை வானத்தில் ஓளியமைந்த நிறத்தையுடைய கோண்மீன் பலவும் சூழ்ந்த இனங்கதிர் ஞாயிற்றை இகழும் தோற்றம் பொருந்திய பொற்கலத்தில் விரும்புவனவற்றை உணர்ந்து விருப்புடன் தானே முன்னின்று ஊட்டுவான் (கறு. 241 - 245). ஓரினச் சுற்றத்தையுடைய பரதவப் பிள்ளைகள் நீல நிறத்தையுடைய வானத்தில் வலமாக எழுந்து திரியும் நாண்மீன்களுடனே கலந்த கோண்மீன் களைப் போல மன்றத்திலே குழுமி விளையாடினர் (பட. 61-69). 'பெருந்தகையே, பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய நுமமை நாண்மீனும் கோண்மீனும் தீயனவாய் நின்று தடுத்தவைச் செய்கின்றன' எனத்தோழி தலைவனைப் பிரிவு விலக்கினாள் (கவி. 5:8,9).

கோணம் - தோட்டி (அஞ்சம்). கோணம் - தோட்டி - வெட்டிய வருவமுந்தின முகத்தை யுடையவை போர் யானைகள் (மது. 592, 597).

கோத்தை - அழிவு. மீனக்கொடி பறக்கும் தேரினையுடைய பாண்டியனால் வளர்க்கப்பட்ட தமிழ் மொழி உள்ள மட்டிலும் மதுரை சிறப்புற்று விளங்கிச் செல்வம் பொலிதலன்றி அந்நகர்க்குக் கோத்தை - அழிவு - உண்டாகாது (பரி. தி. 10).

கோதமனார் - புலவர். இவர் தருமபுத்திரனைப் பாடியதாக ஒரு பாடல் புறநானூற்றில் (366) உள்ளது. பாரத வேந்தனான பாண்டவர் தலைவன் தருமபுத்திரனையே (அங்ககடவுள் மகனாதலால்) 'அறவோன் மகனே' என்று இவர் விளித்துப் பாடியுள்ளார் எனவும் அதனால் இவரைப் பாரத காலத்தவர் எனவும் கருதுவர் அபிதான சிந்தாமணியாசிரியர். அன்றியும் பாரதப் போரில் உணவளித்த உதியஞ் சேரலின் மகனான பலயானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பதிற்றுப் பத்தினுள் மூன்றாம் பத்தால் பாடிய பாலைக் கௌதமனார் இக்கோதமனாரே என்று கூறுவதும் வழுவாகாது என்பர் அவர். 'இவர் பெயர் கௌதமனாரெனவும் பாலைக் கௌதமனாரெனவும் வழங்கும்' என உ. வே. சா. குறித்துள்ளது (புறம். பாடினோர் வரலாறு) இதற்கு முன்மொழியாகும். ஆகவே, பதிற்றுப் பத்து மூன்றாம் பத்தும் மேற்குறித்த புறப்பாடலும் ஆகிய பதினொரு பாடல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார் எனலாம். வையாபுரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு இப்பதினொரு பாடல்களையும் பாலைக்

கௌதமனார் என்ற ஒருவர் பெயரிலேயே அடக்கியுள்ளதும் நோக்கத் தகும். பெருங்காஞ்சித் துறையில் இவர் தருமபுத்திரனைப் பாடிய புறப் பாடலில், 'ஒருதா மாகிய பெருமை யோரும், தம்புகழ் நிறீஇச் சென்றுமாய்ந்த தனரே' என நிலையா மையை முதலில் எடுத்துக் கூறிப் பின்னர் சில அரசியல் அறிவுரைகளைச் செவியறிவுறுத்துகின்றார். 'நின் வலிமையைப் பிறர் அளந்தறியாதபடி காத்து, நீ பிறர் கூறும்மொழியைத் தெரிந்துணர்ந்து பகலில் ஆள்வினைக்கு உதவி இரவில் பின்வரும் பொருளை ஆராய்ந்து அரசியல் நடத்துவாயாக' என்று இவர் கூறுவது சிறந்த அறிவுரையாகும். 'பாலைக் கௌதமனார்' காண்க.

கோது - சக்கை. நெடியோனான பாரியின் தேர்வழங்கும் இருக்கை, யானை மென்று இட்ட கவளத்தின் சக்கை போல மதுவைப் பிழிந்து இட்ட கோது - சக்கை - உடைய சிதறலினின்றும் வார்ந்த மதுச் சேறு ஒழுகும் முன்றிலை யுடையது (புறம். 114:3-6). எருமையின் பெரிய கொம்பு போலும் நெடிய முற்றிய நெற்றுக்கனினுடைய பச்சைப் பயறுகளை உதிர்த்துவிட்ட கோதினாலியன்ற வளைந்த படுக்கையில் கன்றையுடைய மரையான் துயிலும் (புறம். 297:1-4). மலை வழிகளில் யாமரத்தின நாரினை யுடைய அடிமரத்தில் நீர் வரும்படி உரித்துக் களிற்றியானை சுவைத்துப் போட்ட கோதுகளின் சுள்ளி அவ்வழியே செல்லும் உமணர்க்குத் தீமூட்டுந் துரும்பாகும் (அகம். 267:14-17,21).

கோதை - 1. மாலை, வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறும் கான்லிடத்து உள்ள முள்ளிப்பூவாற் செய்யப் பெற்ற கோதை - மாலை - அணிந்த ஒண்டொடி மகளிர் பனைநுங்கின நீரும் கரும்பின் தீஞ்சாறும் இளநீரும் ஆகிய மூன்றையும் கலந்துண்டு கடலாடுவர் (புறம். 24:10-16). கோதையுடைய மார்பிற்கு அணிந்த கோதையானும் சேரனைப் புணர்ந்த மகளிர் சூடிய கோதையானும் கழியின் கண மலர்ந்த நெய்தற்பூவானும் கானலந்தொண்டி தேன. மணம் கமழும் (புறம். 48:1-4). 'நீ அருளாமை யால் அருந்துயர் உழகும் நின் மனைவியின் கூந்தலில் கமழ்புகை கொள்ளுவித்துத் தண்கமழ கோதை புனைய நின தேரைக் குதிரைகள் பூண பனவாக; அதுவே நின்பால யான வேண்டும் பரிசில்' எனப் பேசனிடம் அரிசில கிழார் கூறினார் (புறம். 146: 5-11). 'பிட்டன கொற்றனது கை வண்மையால், யாரும் உணவைத்தேடி வருந்தல் வேண்டா; உலை ஏற்றுக்; சோறு ஆக்குக்; கள்ளை நிறைய உண்டாக்குக்; விறலியர் கோதையும்புனைக்; அன்னவை பிறவும செய்க' எனக் கூறி வடம

வண்ணக்கன் தாமோதரனார் அவனைப் பாராட்டுவர் (புறம். 172:1-5). நரந்தம் மலர்களால் ஆகிய பல்காழ் கோதை யாழின் கோட்டில் சுற்றப் பெற்றது (புறம். 302:4,5). கொடுங்குழை மகளிர் கோதை குடினர் (புறம். 304:1). விறலியர் அசையும் கோதை யணிந்தனர் (பதி. 49:2). மகளிராடும் துணங்கைக் கூத்திற்கு முதற்கை கொடுத்தமையின் தன் தலைவனொடு சினந்த சேரமாதேவி வருந்தும் கோதை போன்ற தன்மையனாயினாள் (பதி. 52:14-18). பன்கவரைத் தேய்த்த ஆண்மையினையும் மகளிர் தோளிலைக் குழைந்த கோதையணிந்த மார்பினையும் உடையவன பெருஞ்சேரலிரும் பொறை (பதி. 79:6,7). மலைபோன்ற மார்பில் சந்தனம் பூசித் தண்கமழ் கோதை குடிப பூணணிந்து பொலிவுடன திகழ்ந்தான் இளஞ்சேரலிரும் பொறை (பதி. 88:30-36). மயிலைக் கண்டாற் போன்ற -மடநடை மகளிர் இதழ் பறித்துக் கட்டின கோதையினை உடையவர் (குரு. 209,205). நாட்காலத்தே கோதை கட்டினாற் போல இடையறாமல் தொடுத்த நறும்பூக்களையுடைய சிறிய கொம்புகளை உடையது குறுங்காற் காஞ்சி (சிறு. 178,179). புதுநீர் விழாவின் ஆரவாரத்தையுடைய மகளிர் கூட்டம் தாம் அணிந்த நெருங்கின கோதை தமகணவர் மார்பின் தாரோடு பொலிவு பெறுமாறு கூடி நீராடுதலின் ஓசை உண்டாயிற்று (மது. 264-266). தாதுக்கள் சூழ்ந்த கோங்கினுடைய மலர்களும் ஏனைய மலர்களும் பரந்து கோதை ஒழுகினாற் போல ஓடும் பெருநீர் வரவினை உடையது வையை (மது. 338-340). வளங்கெழு செல்வர், அணி விளங்கும் மார்பிடத்தேயுள்ள ஆரமொடு கலந்த மாணிக்கம் ஒழுகினாற் போன்ற ஒள்ளிய பூங்கோதையினை யுடையவர் (மது. 438, 439, 442). கொண்டிமகளிர் (பரத்தைப்) நீர் திரண்டாற் போன்ற வெள்ளிய பூக்களாற் செய்த கோதைகள் விசும்பிலே சென்று கமழும்படி அவற்றைக் கொண்டையில் முடித்தனர் (மது. 561, 562, 563). கோதையால் பொலிவு பெற்றது சேக்கை (மது. 713). மகளிர் கூதிர்க்காலத்துக் குளிர்க்கி மிகுதியால் தம் பல்லிருங் கூந்தலில் கோதையிட்டு முடியாராய், சிலவாய மலரிட்டு முடிப்பர் (நெடு. 53,54). தலைவியும் தோழியரும் பலவாய் வேறுபட்ட நிறத்தையுடைய அழகமைந்த கோதைகளைத் தம் மெல்லியட்கருங் கூந்தலிலே கவின்பெறச் சூடினர் (குறி. 103, 104). கங்குற் பொழுதில் மாடத்திடத்தே யிருந்து நுகர்ந்த கள்ளின் மயக்கம் மிக்கமையான் மைந்தரது கண்ணியை மாலையென மகளிர் சூடினர்; மகளிரது கோதையைக் கண்ணியென மைந்

ச இ பொ க தொ 2 37அ

தர் மலைந்தனர் (பட். 109,110). மகளிர் பலநிறம் பொருந்தின இடத்தையுடையதாகிய பிணையல் கோதையினை உடையவர் (மலை. 349). 'கோதை ஆயமொடு விளையாடும் விளையாட்டினை மேற் கொண்டு அரிச்சிலம்பு ஒலிப்ப என்மகள் விளையாடும் இடந்தோறும் அகலாதிருப்பேன்; அது கழிந்ததே' என்று மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் வருந்திக் கூறினாள் (அகம். 49 : 16-18). தலைவி கோதை ஆயத்தாரோடு வண்டலியின்றி ஓரையாடினும் தாய் அவள் மேனி வாடுமெனச் சினப்பாள் (அகம். 60:10-12). நறுமணம் கூட்டி அரைக்கப்பெற்ற சந்தனத்தைப் பூசி உயர்வுறப்பூண்ட கோதை மார்பினையாய் நீ இரவீனில் வந்து நின் மார்பு வருவண்டாக முயங்கிப் போதல் எமக்கும் இனிதாகும் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (அகம். 100 1-4). மாவண் சோழரது காவிரி கடலில் மண்டுப் பெருந்துறைக்கண்ணே பெருங்கடல் ஓதம் இறாமீனோடு வந்து கோதையோடு மீளும் (அகம். 123. 10-13). தலைவி வண்டார்க்கும் தாழிருங் கூந்தலினையும் சுரும்புகள் தேன் உண்ணும்படி மலர்ந்த பூக்களாலாய பெருந்தண் கோதையினையும் உடையவள் (அகம். 131:3,4). தலைவி நள்ளென் யாமத்தில் பைய வந்து மழையின் அலைத்தலாற் கலங்கிய மலைப்பூக்களாலாய கோதையினின்று உலைக்களத்து அடிக்குங்கால் தெளித்து வீழும் பொற்றாள் போலத் தேன துளித்து வீழ இனிய கூறித் தன் முலைக்கண் வடுக்கொள்ளுமாறு தலைவனைத் தழுவினாள் (அகம். 142:20-26). கோதையினைத் தரிக்கும் அழகினை இழந்த கூந்தலையும் நினையார் ஆயினர் எனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 144:4,5). தலைவி அழகு மிக்க கோதையுடைய ஆயத்தாருடன் திரண்ட மணல் மேட்டில் ஏறி மலர்நிறைந்த கானலில் வண்டல் அயர்ந்தனர் (அகம். 180:1-3). 'அருஞ்சரம் இறந்த தலைவர் வந்தனர்; ஆதலின் நின் வளைகள் தோளில் ஏறுவனவாக; நின்றுடும்பும் தீர்வதாக; நெளிந்த கரிய கூந்தலில் கோதையும் புனைக என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (அகம். 269: 1,2). விசும்பில் வேகங்கொண்டெறிந்த கூதாளியின் கோதை போல வெள்ளாங்குருகு தாவும் தன் சிறகினை வளைத்துக் கடற்பக்கத்தே நாட்காலையில் பரவி அமரும் (அகம். 273:1-3). வேலன் கோதை தன்மார்பில் அசைந்திட வெறி ஆடுவான் (அகம். 292:5,6). குறுங்காற் காஞ்சி கோதை போன்ற கொத்துக்களை உடையது (அகம். 296:1). தலைவன் அரிய இருள்நீங்க வெள்வேல் ஏந்தி மெல்லிய அரும்பு மலர்ந்த தாழ்ந்த கோதையின்

கண் ஊதும் வண்டினை ஓட்டி நள்ளிரவில் தலைவியைத் தேடிவந்தான் (அகம். 258 : 11 - 14). ஆவிரைச் செடியின் விளங்கும் பூக்களாலாய கோதை, மகளிர் வண்ணமார்பின் முலையிடத்துக் கிடந்து அசைந்தது (அகம். 301:12,14,15). அறுகம் புல்லினைத் தின்று நீரினைக் குடித்த ஏறுகள் குறுங்காற் காஞ்சியின் கோதை போன்ற மெல்லிய பூங்கொத்துக்களினின்றும் உதிரும் பொன் போன்ற நறுந்தாது மேலே உதிர்ந்திட ஒருங்கு கூடி நெடுமணவ எக்கரில் துஞ்சும் (அகம். 341:6-11). காந்தள் மலரையும் செவ்விய மலர்களாகிய முலலைப் பூக்களையும் கமழும் இதழ்களையுடைய குவளை மலர்களோடு இடையிடையே பொருந்தும்படி கலந்து அழகிதாகத் தொடுத்த மாட்சிமைப் பட்ட கோதையைப் போல நறுமணத்தை யுடையவள் தலைவி (குறு. 82:1-4). கடலாடு மகளிர், கட்டிய கோதையை யணிந்த முங்கிலைப் போன்ற பருத்த தோளினை உடையவர் (குறு. 328:1,2). தலைவன பலவகை மலர்கள் கலந்த கோதையணிந்த நின் நல்ல மார்பைத் தழுவுதல் நின் உண்கண் கலுழப் பசலை உண்டாகாததன் முன்பு மிக இனியதாயிற்று என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 339:3-7). தலைவன் விராவிய மலரையுடைய நின் கோதை குழையும்படி முயங்கிய நாட்கள் மிகச் சிலவாகும்; அலரோ வாகைப் பறந்தலையில் அதிகன களிறோடு பட்ட காலத்தில் கொங்கர் செய்த ஆர்ப்பினும் மிக்கது எனத் தோழி தலைவன் கேட்பத் தலைவியிடம் கூறினாள் (குறு. 393). தலைவன செய்தறி இடையீடு பட்டுத் தவறுதலாலே சூடாது கிடந்த பூமாலை போலத் தலைவி மெய் வாடினாள் (நற். 11:1,2). நின் காதற் பரத்தை, நினைவைப் பிரிதலாலே விளங்கிய பூண் களுடன் சுணங்கணியப் பெற்றவளாய் முன்பு நின் மார்பிலுற்ற முயக்கத்தால் சோர்ந்த குழையையும் பிணியுற்ற தோள்களையும் துவண்ட கோதையினையும் உடைய கொடி போன்று இன்று எம் மறுகின்கண் சென்றனள் எனத் தலைவி தலைவனுடன் ஊடிக் கூறினாள் (நற். 20: 8-11). தலைவன குழையணிந்து கோதை சூடித் தொடி யணிந்தவனாய் விழாக்களத்துத் துணங்கையாடச் சென்றான் (நற். 50:2,3). சூடிய கோதை கிசுண்டாலும் குறுவளை கையினின்று நழுவினாலும் அலகுவின் மேல் தொங்கும் காசு முறை பிறழ்ந்து கிடந்தாலும் அவற்றைத் திருத்துதற்கு அறியாளாய்க் கலுழ்ந்து நிற்கும் என் புதலவியின் மலாக்கண்கள் வெஞ்சுரத்தில் சிவந்து ஒளி மழுங்கிக் கலங்கினவோ என மகட்போக்கிய தாய்

வருத்தினாள் (நற். 56:7-11). கொடியுடம்பின் பெரிய இதழ்களையுடைய மலர்களை மகளிர் தம் கூந்தலில் இடுகின்ற கோதைக்குக் கூட்டுவர் (நற். 145:2, 3). வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கோதை யணிந்த மார்பின்கண்ணே கொடும்பூண் கொண்கனோடு நாம் உவகை பொருந்த முயங்கி விளையாடிய காளல் இவ்வுரோடு இனி எவ்வண்ணமாக அமையுமோ என்று பகற்குறி வந்த தலைவன் மீளுதலை நோக்கிய தலைவி அழிந்து கூறினாள் (நற். 187:8-10). அணி மலர்க் கழிமுள்ளியின் நுண்ணிய கோதையைக் கூந்தலில் வண்டுகள் பொருந்து படி சூடித் தலைவி கடலிலே தோழியரோடு நீராடினாள் (நற். 245: 2-4). என்னுடைய தழைத்த பலவாய கூந்தல் அணி பெறச் சூடிய அரும்பு மலர்ந்த கோதை வாடும்படி செய்த மிக்க பகைவனல்லையோ நீ, என்று பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனைத் தலைவி வினவினாள் (நற். 260: 8-10). தலைவனது கோதையிலும் மற்றெவற்றினும் காற்றால் எறியப்படும் வெண்மணல் ஒடுங்கின (நற். 278: 9). பரத்தையின் கொங்கையினாலே தழுவுப் பெற்ற சந்தனத்தை உடையை; அவள் குழைய முயங்கலாலே துவண்டு வாடிய கோதையை உடையை; ஆதலால் நினைவைத் தீண்டுதல் கலங்கழித் தெறிந்த தாழி முதலியவற்றைத் தீண்டிய தன்மையை ஒக்கும் என்று பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனைத் தலைவி சினந்து மொழிந்தாள் (நற். 350: 7-9). பைந்தழையுடை சிதையக் கோதை வாட எவ்வளை நெகிழ் நேற்று மாலைப்பொழுதில் நின்னோடு அவ்வனைப் பிடித்தாட்டிய என் தோழியின் சிலம்பு உடை பட்டதனாலே அதனைக் கட்டுதற்கு மண்ணெடுக்கும் துறையிலுள்ள மணலைக் கொண்டு வந்து தந்து செவ்வாயாக எனத் தோழி தலைவனை வேண்டினாள் (நற். 383: 8-10). மெல்லியல் அரிவையே, நின் பல்லிருங் கூந்தலில் சூடிய மாலை போலக் குவளை மலரோடு இடையீட்டுத தொடுத்த நறும்பூ முல்லையின் மூட்டுவாயவிழ்ந்த மலராகிய தண்ணறுங் கோதையைச் சூடி இளையரும் வந்தனர்; நம் காதலரும் குதிரையை விரைந்து செலுத்தித் தாழ்க்காது வருகுவர் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (நற். 387: 7-13). பரத்தையர் பைஞ்சாய்க் கோரையால் அமைந்த கோதையினர் (ஐங். 54: 5). 'தலைவனே, நின் உறவினள் ஒருத்தி முண்டகக் கோதை நனையக் கடலில் பாய்ந்து நீராடி நிறைதனைக் கண்டோம்' எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (ஐங். 121). 'காதலால் முலையிடையிற் கோதை குழையும்படி முயங்கும் முறைமையினையுடைய நாட்கள் பயனின்

றிக் கழிதலுறாமையை நெஞ்சாலே காண்பாய்' எனப் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவனிடம் கூறினாள் (கவி. 12:13,14). தலைவன் சிறுவனாயிருந்த போது தலைவி தெருவிடத்துச் செய்த சிற்றிறலைக் காலால் அழித்துக் கூந்தலில் சூட்டிய கோதையை அறுத்து வரிப்பந்தை எடுத்துக் கொண்டோடி நோவத்தக்க தொழில்களைச் செய்தான் (கவி. 51:1-4). கொடியிலுள்ளனவும் கோட்டிலுள்ளனவுமாகிய பூக்கள் நீரினறி நிறம் பெறுமபடி நெருப்பாற் பண்ணப்பட்ட பொற்பூவாற் செய்த கோதையினை உடையவன் தலைவி (கவி. 54:1,2). தோழி அழகிணையுடைய வகிர்களைக் கூந்தலிடத்தே விளங்க விட்டுப் பின்னால் தாழம்பூ வகிர்ந்த வற்றையும் இடையிலேயிட்டு முடித்த மிகவும் மணக்கின்ற நறும்பூங் கோதையினை உடையவன் (கவி. 55:2,3). தலைவி நறுங் கோதையிணையுடைய மணம் கமழ்கின்ற கார் போன்ற கருங்கூந்தலினன் (கவி. 60:2). 'சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற பூவாற்செய்த கோதையினை யுடைய அழகிய நல்லாய்' எனத் தலைவி விளிக்கப் பெறுதல் (கவி. 64:12). நின் மார்பின் தாரினைக் கொண்டவளது (பரத்தை யது) தலைக்கோதையை வைகறைப் பொழுதில் தடுமாறிப் பூண்டு நின் ஈரணி சிதையாது எம் இவலத்திற்கு வந்து நின்றது அவளுடன் புனலாடினாய் என வந்த பூசலைக் காட்டிலும் கொடிய தாகும் எனத் தலைவி தலைவனிடம் புலந்து கூறினாள் (கவி. 66:13-16). 'பரத்தையர் தம் கோதையாலே அடித்த நலத்திணையுடைய அழகிணையும் நகத்தாலும் எயிற்றாலும் அலைத்த புண்களையும் வடுக்களையும் காட்டி என்னிடத்து அன்பின்றி வரும் தலைவனைப் புலப்பேன் யான் என்றாலும், என கையறு நெஞ்சம் கலப்பேன் என்று கூறும்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 67:6-9). தலைவனைப் பிரிந்த காமக்கிழத்தியர் பூச் செப்பிலே பயன்படாது தங்கிய கோதையினை யொத்த தன்மையர் (கவி. 68:15). கூட்டத்தால் மகிழ்ச்சி யுற்ற பரத்தையரின் கமழ்கின்ற கோதை முயக்கத்தால் தலைவன் மார்பு மென்மையுற்றது (கவி. 72:19,20). அலமரல் உண்கண்ணாராகிய பரத்தையரது அழகிய கோதைகள் முயக்கத்தாற் குழைவித்த தன் மலர்ந்த மார்பில் பூசின பாடழிந்த சந்தனம் தலைவன் பரத்தைமையைத் தலைவிக்குரைத்தது (கவி. 73:12,13). முடியிலே பொருந்தும் கோதை போலத் தலைவி வாடும்படி தலைவன் பரத்தையர் தொடியினாலுற்ற வடுவினைக் காட்டித் தம்மில்லிற்கு வந்தான (கவி. 78:21,22). ஐயனே, எம் காதின் கணங் குழையை வாங்கிப்

பெயருந்தோறும் எம் பூவில் வறுந்தலையில் நினை வைத்துக் கொள்வது நுந்தையின் அகன் மார்பிலுள்ள தாதைத் தேரும் வண்டினம் மொய்க்கும்படி கட்டின கோதையை எம் ஏதிலாரிடத்து நுந்தை வைத்த அன்பு தேயுமாறு நீ அறுத்து வினையாடுதற்கேயாம் எனத் தலைவி தனபுதலவனிடம் கூறினாள் (கவி. 80:22-26). பரத்தையர் தெரிந்த கோதையை யுடையவர் (கவி. 88:18). தம் நலத்தை நுகர்வன போல வண்டுகள் மொய்க்கையினாலே அஞ்சிய மகளிருள் ஒருத்தியின் பண்ணுதலமைந்த கோதை வேறொருத்தியின் தொடியோடு தடுத்துக் கொண்டது; வேறொருத்தி அவ்வண்டுகளைக் கையாற் கடியமாட்டாளாய் மணம் நாறுகின்ற கோதையை அறுத்துக் கொண்டு ஓட்டினாள்; அதற்கும் அவை போகாமை கண்டு ஓடத்தே ஒளிந்தாள் (கவி. 92:31-34,45-47). 'தெரி கோதை அநநல்லாய்' எனத் தலைவி விளிக்கப் பெறுதல் (கவி. 98:9). மழையை ஏற்று நின்ற பிடவமும் முல்லையும் தோன்றியும் கொன்றையும் இவை போலவனவாகிய பிற பூத்த மலர்களையும் நெருங்கும்படி தழையையும் கோதையையும் இழையையும் கட்டினராய் மகளிர் மகிழ்ந்து வினையாடினர் (கவி. 102:1-6). 'முற்றிழாய், நின் தாதுசூழ் கூந்தல் தகைபெறுமாறு கோதை புனைவேனோ' எனத் தலைவன் தலைவியை வினவினான (கவி. 111:12,13). கோதை ஆயம் (கவி. 122:1). சேர்ப்பனாகிய தலைவனைக் கோதையே கோலாகக் கொண்டு அடிப்பேன் போலவும் அவன யான செய்த பிழைதான் எனனே என நடுங்கி என்னைத் தெளிவிப்பான் போலவும் அவனைக் கனவிற்கண்டேன தோழி; கனவில் வந்த சேர்ப்பன் நனவில வருதலும் உண்டென்று என அரும்பெறல உயிரும நின்றது எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கவி. 128:18-26). தலைவன் இவவிடத்தில்தான் பூவிணையுடைய அடுமபின் மலரைக் கொண்டு கோதை புனைந்து கொடுத்தான் எனப் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி பேதுற்றுக கூறினாள் (கவி. 144:30,31). சூடிக் கழித்த மென்மலரும் மைந்தர் தாகும் மகளிர் கோதையும் பிறவும் கலந்து வையை விரிபுனல் நலனழிந்ததால் மக்கள் அதன்கண் நீராடுதலைத் தவிர்த்தனர் (பரி. 6:46-49). கோதைபோல என மார்பினுள் அழுத்தப்பட்டவள யாவளோ, அவளோடு யான் ஆடிய யாறுதான் யாது எனத் தலைவன் ஊடலுற்ற காதற்பரத்தையை வினவினான (பரி. 6:90,91). நறவு உண்டு சிவந்த தலைவியின் கண்களைத் தலைவன் ஏத்திப் பாட, அதனைக் கேட்ட வேறொருத்தி அவனோடு கூடக் கருதிய

தனை யறிந்த அவன் இனி நமக்கு என்ன நேரப் போகிறதோ என அஞ்சியவனாய்த் தலைவியை அடைந்து நடுக்கமுறத் தலைவி அவள் மேல் பகை மிக்குத் தன் கோதையைப் பிடித்தெறிந்து மிக வெகுண்டான் (பரி. 7:85-78). செல்வேள் தேவ சேனையுடன் கூடினமை கண்ட வள்ளி 'இனி அவளைக் குறுகல்' என்று அவன் கையை இறுகப் பிணித்துக் கோதையைக் கோலாகக் கொண்டு புடைத்தாள் (பரி. 9:39,40). தேவசேனையின் பாங்கியர் கோதையையும் வரிப்பந்தையும் கொண்டெறிவாராய்த் தம் பேதைமையுடைய மெல்லிய நோக்கம் வெகுளியால் வேறுபட வள்ளிப் பாங்கியரோடு பொருதலை மேற்கொண்டனர் (பரி. 9:47-49). தெரி கோதை நல்லார் (பரி. 11:58). தன் கணவனை அணங்கையொப்பாள் ஒருத்தி பார்க்க, அது பொறாத தலைவி அவனைக் கோதையைக் கோலாகக் கொண்டு புடைத்துத் தன் மார்பிலுள்ள வடத்தை வாங்கி முன்கையை இறுகக் கட்டி நீ பிழையுடைய என ஊடினாள் (பரி. 12:57-60). தாரினையுடைய மைந்தரும் கமழ்நறுங் கோதையராகிய மகளிரும் பொருள்களை ஈந்து அதன் பயனாகிய போகத்தை நுகரவேண்டி நாள் தோறும் ஆடுதலான், அவர் கையுறையாகிய பொன்மீன் முதலியனவும் அவரணிந்த சாந்தும் கோதையும் ஈரணி புலர்த்தும் புகையும் அவிபுணவும் இடையறாமல் இருக்கும் வண்ணம் மழை மாறாமற் பெய்க; நிற்பால் வெள்ளம் அறாதொழிக என வையையை வேண்டினர் (பரி. 16:50-55). வையையில் நீராட விரைந்தோருள் சிலா தாம் முந்த வேண்டும் என்ற விரைவினால் மகளிர் கோதையை மைந்தரும் மைந்தர் தாரினை மகளிரும் முறைமாறி அணிந்தனர் (பரி. 20:20-22). வையைக்கண் நீராட விழைந்தவர் பூங்கோதைகளையும் தாரையும் மாலைகளையும் பிறவற்றையும் அணிந்தவராய் வையைக் கரைக்கண்ணே நின்றனர் (பரி. 20:27-31). சுடர் பரந்த மின்னலைப் போலப் பொன்னால் இடையிடை யிழைத்துச் செயத கோதை கூந்தலில் அசையக் கள்ளைக் குடித்த ஒருத்தி மகிழ்ச்சி தடுப்பத் தளர்ந்து துகில் நெகிழக் கண சிவப்பக் கொடிபோல அசைந்தாள் (பரி. 21:54-59). சந்தனமும் தாரும் கோதையும் சுண்ணமும் கூந்தலிலிருந்தும் குடுமியிலிருந்தும் உதிர்ந்த பூவும் நிறைந்திருத்தலின் வையை நீரின் நிறம் தோன்றாதாயிற்று (பரி. 21:84-86).

2. சேரன். கோதையுடைய மார்பிற்கு அணிந்த மாஸையாலும் கோதையை - சேரனை - புணர்ந்த மகளிர் சூடிய மாஸையாலும் கழியிடத்து மலர்ந்த

நெய்தற் பூவாலும் கானலந் தொண்டி தேன் மணம் கமழும் (புறம். 48:1-4). ஒங்குவாட் கோதையை (சேரமான் கோக்கோதைமார்பனை) குறிஞ்சி நிலம் உடைமையால் நாடன் என்பேனோ; மருத நிலம் உடைமையால் ஊரன் என்பேனோ; நெய்தல நிலம் உடைமையால் சேர்ப்பன் என்பேனோ; என்றுகூறும் வாயிலாக அவனது நாட்டு வளத்தைப் பொய்கையார் சிறப்பிப்பர் (புறம். 49:1-3). கடுமான் கோதை (மாந்தரஞ்சேரனும் பொறை) வானம் நாண வரையாது வழங்கும் வண்மையாளன்; வலி துஞ்சு தடக்கையினையுடைய அவனது நாடு பகை மன்னர்க்கு இடையன் ஆட்டினத்தோடு அணுகமுடியாத புலிதங்கும் வியன்புலம் போன்றது (புறம். 54). பிட்டனின் போரை வெல்லும் வேலும் அவன் தலைவனாகிய மாவள்ளிகைக் கோதையும் அவனோடு பகைத்த மன்னரும் நெடிது வாழியர் என்று வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார் வாழ்த்துவா (புறம். 172:8-11). கொடும் பறையினையுடைய கூத்தருடைய சுற்றம் வாழ்த்தும் தண்கடல் நாடனாகிய ஒள்ளிய பூங்கோதையின் பெரிய நாளோலக்க இருக்கையில் எல்லாக் கலைகளையும் உணர்ந்த விழுமியோர் அவன் கேட்குமாறு தருக் கங்களைக் கூறுதலான் கம்பலை எழுந்தது (மது. 523-526). கடுமபகட்டு யானையினையும் நெடுந் தேரினையுமுடைய கோதையின் செல்வமிக்க நகரான கருவூரின் துறைமுன் தெளிந்த நீரினையுடைய ஆனபொருளை யாற்றின் உயர்கரையில் குவிந்துள்ள மணலினும் பலவாகத் தலைவியைப் பனமுறை முயங்குவோம்; செல்வாயாக என்று வினை முற்றி மீளும் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினான் (அகம். 93:20-23). ஒளி வீசும் வேலையுடைய கோதை ஓம்பிக் காக்கும் வஞ்சி போன்ற எனது வளமனை பொலிந்து விளங்க வெறுப்பின்றி என மகளது வளரும் முலைப் பரப்பில் அவள் தலைவன் இன்புற்றுத் துயிலும் துயிலினை வதுவையால் இனிதாகக் கூட்டி வைத்திருப்பேன்; அது கழிந்ததே என மகட்போக்கிய தாய் புலம்பி பினாள் (அகம். 263:11-15).

3. பூங்கொத்து. நெருங்குகின்ற தன்மையையுடைய கடம்பினது இணைதல் நிறைந்த கோதை - பூங்கொத்து - தன்னிடத்துள்ள இந்திரகோபத்தை யொத்த தாதை உதிர்த்தலின் நீருணடுறை ஓவியம் எழுதினாற் போன்று காணப்படும் (சிறு. 69-71). அயனமையுடைய மழையைக் காரேன மயங்கிய பேதைமையுடைய கொன்றையின் கோதை நிலையை நோக்கி நீ கலங்கற்க; நாடிற்றதோராகிய நம் தலைவர் நின் தகையெழிலை வாட்டுநர் அல்லர்

எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள் (ஐங். 462). குறிய பலவாகிய கோதையினையுடைய கொன்றை மலரக் கார் காலம் தொடங்கியது (ஐங். 497:1,3).

4. கூந்தல். தலைவி பொற் பூக்கள் நெருங்கியிருந்தாற் போன்ற ஒளி பொருந்திய கொத்துக் களையுடைய செருந்தியின் பல பூக்களைச் சூடிய அழகு பொருந்திய கோதையினை - கூந்தலினை - உடையவள் (அகம். 280:1,2).

கோதை மார்பன் - சேர வேந்தன். சேரமான் கோக் கோதை மார்பன் என்றும் இவன் வழங்கப் பெறுவான். இவனைப் பொய்கையார் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் இரண்டினால் (48,49) புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அவற்றால் இவனது சிறந்த கொடைப் பண்பு விளங்குகின்றது. இவனுடைய கடற்கரைச் சோலையமைந்த தொண்டி நகர் பூவளம் மிக்குத் தேன்மணம் கமழும் என்றும் இவன் நாட்டில புணங் காப்போர் கிளிகடி கருவியைப் புடைப்பின் அப்புனத்தின் அயலிலுள்ள வயலின் கண்ணும் கடற்கரையின் கண்ணும் பறவைகள் ஒருங்கெழு மாறு குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் நிலங்கள் தம்முள் மயங்கி இருக்குமென்றும் அதனால் இவனை நாடெனன்றோ ஊரெனன்றோ சேர்ப்பெனன்றோ தனிப்படக் கூறவியலாது என்றும் பொய்கையார் குறிப்பிடுவர். நக்கீரருடைய அகப்பாடல் ஒன்றினால் (அகம். 346) பாண்டியன் பழையன் மாறன் போன்றோர் இவன் பணைவர் எனவும் சோழன் கிள்ளிவளவன் இவன் நண்பன் எனவும் அறியலாம். ஒருகால் கிள்ளிவளவன் மிதுதியான தானையுடன் வேற்றுப் புலங்களில் தங்கி அப்புலங்களை வென்று வருகையில் பழையன் மாறனை அவனுக்குரிய கூடனமாநகரிலேயே நற்போரில் சாய்த்து அவனுடைய புரவிகளோடு களிறுகளையும் கைப் பற்றியதோடு மேலும் தன் பகைமன்னர் ஊர்களைப் பற்றிக் கண்ட இக் கோதை மார்பன் பெரிதும் உலந்தனன் என அவ்வகப் பாடலில் நக்கீரர் குறிக்கின்றார்.

கோதையர் - 1. மாலைகளையுடையோர். பலவகையாக விரித்து வைத்த ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்ட கோதையர் - பூமாலைகளை யுடையோர் - உள் ளிட்ட பண்டம் விற்போர் பலரும் மதுரை நகர வீதிகளில் மாட நிழலிலே வெயிலுக்கு ஒதுங்கியிருந்தனர் (மது. 397-406). காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பந்தவர் தம் காதல் மகளிரோடு உலா நாளில் சுறாமீனின் கொம்பைநட்டு வழிபட்ட தெய்வம் காரணமாக வெண் கூதாளத்தின குளிராசரி மிக்க பூவாற செய்த கோதையராய்த் தாழை மலரைச்

சூடியும் பனங் கள்ளை அருந்தியும் மகிழ்ந்தாடினர் (பட். 85-93). வளைந்த கோதையராய் இள மகளிர் வண்டல் விளையாட்டினை அயாநது மாலைப் பொழுதில் மீள்வர் (அகம். 370:1,2). ஆயர் ஏறுதழுவும் தொழுவினுள், புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தையுடைய ஒத்த இதழால் கட்டிய கோதையராய் மகளிர் வரிசை வரிசையாக அணி வகுத்து நின்றனர் (கலி. 105:26). வையை வெள்ளம், தன்னிடத்தே வீரைநதாடுவாராகிய ஆராய்ந்து தொடுக்கப்பட்ட கோதையரின காதுகளில் தளிரைச் செருகியது (பரி. 7:43-45,50). தாரினையுடையராகிய மைந்தரும் கமழ்நறுங் கோதையராகிய மகளிருடமுன் செய்த ஈகையின் பயனை நுகரவேண்டி வையையில் நீராடினர் (பரி. 16:50,51). மதுரையினின்றும் திருப்பரங்குன்றம் போகும் இடைவழியில் மகிழ்ச்சி மிக்க இனிய மணங்கமழும் கோதைகளை யுடையரான மகளிரும் மைந்தரும் நெருங்கிச் செல்லுதலால் அவருடைய கூந்தலிலிருந்தும் மயிரிலிருந்தும் வீழ்ந்து அவிழ்ந்த மாலைகளால தடைப்பட்டு அங்கே செல்லும் வழி இல்லாதாயிற்று (பரி. 17:23-27). மகளிர் குளிர்ச்சி பொருந்திய வெட்சி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட கோதையராய் நீர் விளையாட்டிற்காக வையைக் கரையில் நிறைந்தனர் (பரி. 22:22,25).

கோதையவர் - மாலையணிந்த மகளிர். இளவேனிற் காலத்தில் ஆடவர் வையையில் நீராடுதற்கமைந்த அணிகள் அணிந்த மார்பகத்தே, அவ்வழகிய ஒப்பணையையும் அதற்கேற்ற அணிகளையுமுடைய வராகிய ஒளிதிகழும் கட்டுவகையமைந்த மூட்டுவாய புனைந்த தொழிலதிறம் வாய்ந்த பொன்னாலாகிய கோதையவரோடு - மாலையணிந்த மகளிரோடு - இடைவிடாது இறுகப் புணர்த்தற்கு இனமதுவை நுகர்ந்து களிப்புக் கொண்டனர் (பரி. 11:62-67). வையைக் கரையில் நீல நிறத்தையுடைய நெய் தங்கிய கோதையவரான மகளிர் விலக்க விலகாது அவரது அமமாலையில் பூவினை ஊதும் வண்டினம் யாழையொக்கப் பாடியது (பரி. 11:124, 125).

கோதையன் - கூந்தலன். பொற்பூக்கள் நெருங்கியிருந்தாற் போன்ற ஒளி பொருந்திய கொத்துக்களையுடைய செருந்தியின் பல பூக்களைச் சூடிய அழகு பொருந்திய கோதையளாய் - கூந்தலளாய் - தலைமகள் கடற்கரையில் நண்டினை ஓட்டி விளையாடினாள் (அகம். 280:1-4).

கோதையன் - மாலையணிந்தவன் குழையணிந்தவனாய்க் கோதையனாய் - மாலையணிந்தவனாய் -

குறுகிய பைந்தொடியணிந்தவனாய்த் தலைவன் பெண்வேடம் பூண்டு பரத்தையரொடு விழாக்களத்தில் துணங்கைக் கூத்தாடினான் (நற். 50:2,3).

கோதையார் - மாலையணிந்த மகளிர். இணைந்த மலாக ளாற் செய்த கோதையார் - மாலையணிந்த மகளிர் - ஆகிய கலைகளெல்லாம் முற்றக் கற்று முதிர்ந்த பரத்தையர் தாமே நன்றென்று சொண்டாடும்படி தலைவன் நாள்தோறும் மணம் செய்தான் (கலி. 70:9,10).

கோதையார் - மாலையணிந்தவர். 'தாமரைப் பூவால் செய்த கண்ணியை அணிந்தவனாய்க் குளிர்ந்த நறுமணம் மிக்க சந்தனத்தைப் பூசியவனாய் நீ ஒத்த இதழ்களால் கட்டப்பட்ட கோதையார் - மாலையணிந்தவர் - ஆகிய நின் காதலி குறித்துச் சொன்ன குறியிடத்தே வருவையாயின் இச்சிறு குடியிலுள்ளார் நினைவையிலிருந்து பவி கொள்ளும் மணங்கமழும் அணங்கென அஞ்சுவர்' என்று தோழி தலைவனை இரவுக்குறி மறுத்து வரைவு கடாவினாள் (கலி. 53:7-10).

கோப்பு - கோவை. அகவன் மகள் சங்குமணிகளா லான கோப்பு - கோவை - போன்ற வெண்ணிற முடைய நன்னெடுங் கூந்தலையுடையவள் (குற. 23:2,3).

கோப்பெருஞ்சோழன் - சோழவேந்தன். இவன், 'பெருங் கோக்கிள்ளி' (புறம். 67:11) எனவும் 'தேர்வண்கிள்ளி' (புறம். 220:6) எனவும் வழங்கப் பெறுவன். 'கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்' (புறம். 213:8) என்றதனால் இவன் உறையூரிலிருந்து அரசாண்டவன் என்பது விளங்கும். இவன் புலமை நலம் வாய்க்கப் பெற்ற செந்தமிழ்ச் சான்றோனாகவும் திகழ்ந்தான். குறுந்தொகையில் நான்கு பாடல்கள் (20, 53, 129, 147) இவனது புலமையைப் புகல்கின்றன. தலைவனின் பிரிவைத் தோழி உணர்த்திய நிலையில் 'அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணை துறந்து, பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோராயின், உரவோர் உரவோராக, மடவமாக மடநதை நாமே' (குற. 20) என்று தலைவி கூறுவதாக இவன் பாடியுள்ள பாடலின் சொல் நயமும் பொருள் நயமும் உணர்ந்து இன்புறத் தகுவனவாம். கடல் நடுவே எட்டாம் நாள் திங்கள் தோன்றினாற் போலத் தலைவியின் கூந்தலுக்கு அயலே விளங்கும் அவளது அழகிய நெற்றி தன்னைப் புத்தியானையைப் பிணிப்பதுபோல் பிணித்துக் கவர்ந்தது எனத் தலைவன் பாங்குவிடத்தே பகர்வதும் (குற. 129) 'கனவே, எம் காதலியைக் கொணர்ந்து தந்தோய் போல நீ எம்மைத் துயி

லெழுப்புகின்றாயே, எம்மைப்போல் துணையைப் பிரிந்தோர்க்கு நீ இவ்வாறு உதவுவதனால் அவர் நினைவென இகழ மாட்டார்களா' எனத் தலைவன் தான் பிரிந்த இடத்தே கனாக்கண்டு பேசுவதும் (குற. 147) இவன் பாடல்களில் காணத்தகும் சிறந்த பகுதிகளாகும். இத்தகைய சான்றோனாய் இவன் புரையிலா நண்பினையுடைய பொத்தியா ரொடு நெருங்கிய கேண்மை கொண்டிருந்தான் (புறம். 212:8,9). மற்றும், பாண்டி நாட்டுப் பிசிர என்னும் ஊரிலேயே ஆந்தையாருடன் உணர்ச்சி மாத்திரையில் உயரிய நட்புடையனாய் விளங்கினான் (புறம். 215:6,7). அவரும் இவனிடத்தே இன்னதொரு உள்ளத் தொடர்பை வளர்த்திருந்தார். இவனிடத்து அன்னச் சேவலைத் தூதுவரும் பிசிராந்தையார், நீ பெருங்கோக்கிள்ளி கேட்கு மாறு உன்னை, 'ஆந்தையாரின் அடிமை' என்று கூறுவையாயின் நின் பேடை அணியுமாறு அவன் நல்லணிகலன்களை நினக்கு நல்குவான் (புறம். 87:11-14) என்பதனால் அவரிடத்து இவன் கொண்ட அன்பின் ஆழத்தை யுணரலாம். அவ்வாறே, 'நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ, கோப் பெருஞ்சோழன்' (புறம். 213:1,8) எனப் பிசிராந்தையார் கூறுவதும் 'தன்பெயர் கிளக்குங் காலை என்பெயர், பேதைச் சோழன் என்னும் சிறந்த காதற் கிழமையு முடையன்' (புறம். 216:8-10) என அவரைக்குறித்து இவன் கூறுவதும் அவர் இவனிடத்துக் கொண்ட அன்பை யுணர்த்தும். இம் முறையே இவனும் அவரும் நேரிற் காணாதே நெஞ்சத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பின்னாளில் இவன் தன்னொடு முரணிய மக்கள் இருவர்மேலும் போருகெழுந்த நிலையில் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் எனனும் புலவரால் அறிவுறுக்கப்பட்டு (புறம். 213) வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கத் துணிந்தான். அப்போது 'செய்தவங் கொலலோ நல்வினை' என இவன் பாடிய பாடல் (புறம். 214) அரிய தொரு பொருண்மொழிக் காஞ்சியாகும். வடக்கிருக்கும் அளவில் இவன் பிசிராந்தையாரைக் குறித்து, 'பிசிரோன் என்பவென உயிரோம் புந்நே, செல்வக் காலை நிற்பினும், அல்லற் காலை நில்லன்' (புறம். 215:7-9) எனவும், 'இன்னதோர் காலை நில்லன், இன்னே வருகுவன் ஒழிக்கஅவற்கு இடனே' (புறம். 216:11,12) எனவும் தெளிவுறக் கூறியதற்கேற்ப அவரும் வந்தாராக, அருகிருந்த பொத்தியார், 'நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே' (புறம் 217) என வியந்து பாடுவர். வந்த பிசிராந்தையாரும் இவனுடன் வடக்கிருந்தார் (புறம். 218). மற்றும் சான்றோர்

பலரும் இவனது கருத்திற்கேற்பத் தாமும் வடக்கிருந்தனர். அப்போது அனைவர்க்கும் பிற்படவந்தமை பற்றிக் கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார் என்னும் புலவரோடே இவன் புலந்து சொல்லாடாதிருந்தான் (புறம். 219). இவன் வடக்கிருக்கையில் தாமும் துணிந்த பொத்தியாரை இவன் மறுத்து, 'நின் புதல்வன் பிறந்தபின் நீ வா' என விடுத்தான் (புறம். 222). பிசிராந்தையாரும் தமக்கு மகன் பிறந்தபின் சென்று வேண்ட, அப்போது உயிர்நீத்து நடுகல்லாயிருந்த இவன் அவர்க்கும் வடக்கிருக்க இடம் தந்தான் (புறம். 223).

கோபம் - தம்பலப்பூச்சி. கோபத்தை - தம்பலப் பூச்சியை - ஒத்த நிறம் பிடிக்காதே இயல்பாய்ச் சிவந்த பூந்துகிலையுடையவர் குரர மகளிர் (முரு. 15, 41). கொல்லை யிடத்து நெடுவழிகளிலே கோபம் ஊர்ந்து செல்லக் காடு கார்காலத்தில் பொலிவடையும் (சிறு. 168, 169). 'மேகம் இனிய மழையைப் பெய்தமையால் ஒவியம் போன்ற கோபத்தை யுடைய சிவந்த நிலத்தே ஆழி பதிந்து உருளத் தேரினை விரைந்து செலுத்துவாயாக' என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் பாகனுக்குரைத்தான் (அகம். 64:2-6).

கோமகள் - அரசன்மகள். விளக்கம் மிக்க தொடியணிந்த கோமகள் - அரசன்மகள் - சினமுற்ற நிலையில் அவ்விடத்தே தோழியர் குழாம் கை தொழுது இறைஞ்சினாற் போல, ஆம்பற பூக்கள் கடியகாற்று மோதுதலால் வளைநது தாமரை மலர்க்கு முன் வணங்கும் (நற். 300:1-4).

கோமான் - அரசன். 'களிற்றுக் கணம் போரிட்ட இட மகன்ற பாசறைக்கண் விசும்பிற் பறக்கும் பருந்தினை ஊனதுண்டம் தடுக்குமாறு பகைவர் தேயத் திலே தங்கியிருக்கும் அழகிய பெரிய செல்வத்தை யுடைய முதுகுடுமியாகிய கோமானை-அரசனை -கண்டு, புல்லரிசிக் கூழை மட்டுமே உண்டிருக்கும் நம் வறுமையைக் கைவிட்டுச் செல்வம் பெற்று வருதற்கு வீறவியே, நாம் போவோமோ' என்று நெடும்பல்லியத்தனார் பாடுவர் (புறம். 64:2 - 7). மையலென்னும் ஊர்க்குக் கோமானாகிய மாவன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனுக்குக் கண் போன்ற நண்பனாவன (புறம். 71:9-12, 15). 'வெற்றியுண்டான தப்பாத வாளையெடுத்துப் பகைவர் போர்க்களத்தில் வீழுமாறு வென்ற, வீரவளை பொருந்திய பெரிய கையினையும் ஆரவாரம் செய்யும் மதுவினையுமுடைய அதியர் கோமான்' என்று ஓளவையார் தமக்கு நெலவிப்பழம் தந்த அதியமானை விளித்து வாழ்த்தினார் (புறம். 91:1-3).

'செல்வமுண்டாயின் உணவு கொடுத்து இல்லை யாயின் உள்ளத்தைப் பலரோடு கூடவுண்ணும் வறியோர் சுற்றத்திற்குத் தலைவனாகிய தலைமைத் தன்மை அமைந்த எம் கோமான்' என 'அதிய மாளை ஓளவையார் குறிப்பர் (புறம். 98:6-9). பறம்பிற்குக் கோமானாகிய பாரி, முரசறையும் குறுங்கோல் அதனை அறையவும் வெண்சங்கு முழங்கவும் வேந்தருடனே போரிட்டவனாவன் (புறம். 158:1-4). 'ஊர் எல்லாவற்றையும் இரவலர்க்கு வழங்கித் தேரினை ஏறுதற்கேற்பச் சமைத்த அணையோடும் புரவியோடும் கூட முல்லைக்கு வழங்கிய தொலையாத நல்லபுகழையும் யானை யையுமுடைய பறம்பிற்குக் கோமானாகிய பாரியின் மகளிராவர் இவர்' என்று அம்மகளிரை மணத்தின் பொருட்டு இருங்கோ வேளிடத்தில் கொண்டு சென்ற கபிலர் அறிமுகப்படுத்தினார் (புறம். 201:1-5). மதிபோன்ற வெண்கொற்றக் குடையை யுடைய அதியர் கோமானாகிய வளைந்த பூண்களையணிந்த எழினியின் நெடுங்கடை வாயிலில் நின்று கிணைஞன் கிணை கொட்டினான் (புறம். 392:1-5). சேரலாதனுக்கு வேளாவிக்கோமான மகளாகிய பதுமந்தேவி ஈனற மகனாவான களங்காயக் கண்ணி நாாமுடிச் சேரல (பதி. ப. 4:1-3). வடநாட்டரசர் அஞ்சுமபடி உயர எடுக்கப்பட்ட வானளாவும் வெற்றிக் கொடியினையுடைய குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன (பதி. ப. 5:1, 2). போர்க்களத்தில் துணங்கைக் கூத்தினை ஆடிய வெற்றியுண்டாகும் கோமானாகிய ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதன, புறங்கொடுத்தோடாத கொள்கையுடைய பகைமறவரது வலிமை கெடுப்படி, தன்னு பெரிய பனம்பூமாளையோடு சிவந்த வீரக்கழல் மேலும் சிவக்கக் குருதியைத் தூவுகின்ற புலால் நாளும் போர்க்களத்தைச் சார்ந்த பாசறையில தங்கினான் (பதி. 57:1-4). குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு வேளாவிக்கோமான மகள் ஈனற மகனாவன ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதன (பதி. ப. 6:1, 2, 11). 'பாணனே, நீ நின் சுற்றத்தோடே நேர் மலைத் தலைவனான செல்வக்கோமானைப் பாடிச் சென்றால் பந்தர் என்னும் பெயரைப்பெற்ற மூதுரிலுள்ள கடலினின்று எடுக்கப்பட்ட முத்துக்களோடே கொடுமணம் என்னும் ஊரிலுண்டான நல்ல அணி கலன்களைப் பரிசிலாகப் பெறுவாய்' என்று செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனிடம் பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றான் (பதி. 67:1-4, 22, 23). செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு வேளாவிக்கோமான மகளான பதுமந்தேவி ஈனற மகனாவன தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலாரும்பொறை (பதி. ப.

8:1,2,9,10). தென்புலங் காவலாகிய பாண்டியர் குடியில் வந்தவனும் கொற்கைக் கோமானுமான கடுந்தேர்ச் செழியன், பகைவரது நாட்டினை மாறு பாட்டிலே கைக்கொண்டான் (சிறு. 62-65). மிகுந்த வெள்ளருவி குதிக்கும் பக்கத்தையுடைய பறம்பு மலைக்குக் கோமானாகிய பாரி, சிறிய பூக்களை யுடைய முல்லைக்கொடி தடுத்ததற்கு அது வேண்டிற்றாகக் கருதிப் பெரிய தேரினைக் கொடுத்தான் (சிறு. 89-91). ஓயமானாட்டு நல்லியக் கோடன கிடங்கில எனனும் ஊர்க்குக் கோமானும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் கோமானுமாவன் (சிறு. 160,267,269). நெடிய தேரினையுடைய மலையமான் திருமுடிக்காரி முழுவொலியறாத திருக்கோவலுர்க்குக் கோமான் (அகம. 35:14,15). கழலணிந்த பிணனிடாத அடிய மைந்த கள்வர் கோமானாகிய மிக்க வண்மை யுடைய புலலியென்பவன் மழவர் நட்படை வணங் கச் செய்தான; அவனுக்குரியது திருவேங்கடம் (அகம. 61:11-13). பாடி வருவோரை வேற்றிடம் செல்ல விடாது வளைத்துக் கொள்ளும் கைவண்மை அமைந்த கோமானாகிய, குதிரைகள் பூண்ட சிறந்த தேரினையுடைய பெரியன் என்பா னுக்குரியது புனைமைரச் சோலைசூழ்ந்த புறந்தை என்னும் ஊர் (அகம.100:11-13). பொன்னால் அணி யப்பெற்ற நெடிய தேரினையுடைய தென்னர்க்குக் கோமானாகிய, கணையமரத்தை மாறுபடும் திண்ணிய தோளிணையும் நன்கியனற தேரினையு முடைய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்மேற் பகைதது வந்த எழுவரையும் முற்றும் வென்ற தலையாலங்கானத்து வெற்றி யாரவாரத்தினும் பெரிதாக அலரெழுந்தது எனத் தலைவி அமுதாள் (அகம. 209:3-7). கடலாடும் பெண்டிர் கொய்து வந்த புலிநகக் கொன்றைப் பூவையும் கழனியில் உழுவோர் பறித்து வந்த குவளைப் பூவையும் காவற் காட்டினையுடைய முல்லை நிலத்தே பூத்த முல்லைப்பூவுடன் சேர்த்துக் கோசர் கண்ணியாகக் கட்டி விளையாடும் மிக்க வளம் பொருந்திய செல் லுர்க்குக் கோமான் ஆதன் எழினி (அகம. 216:8-14). பரதவர்க்குக் கோமானாகிய பல வேற்படைகளை யுடைய மததி என்பானுக்குரியது கழார் என்னும் ஊர் (அகம. 226:7,8). கைவண்மை மிக்க கோமானா கிய நல்ல தேரினையுடைய குட்டுவனுக்குரியது கழு மலம் (அகம. 270:8,9). பரிசிலர்க்குக் கோமான் எனக் குறிக்கப் பெறும் ஒருவன் அரலைக் குன்றத்தைத் தனக்குரியதாகக் கொண்டிருந்தான் (குறு. 59:1,2). தோ வழங்கும் கோமானாகிய பாண்டியனுக் குரியது தேறார் (ஐங். 55:2). கொற்கைக் கோமான் எனப் பாண்டியன் குறிக்கப் பெறுவான் (ஐங்.

188:2). இமயமலையாகிய வில்லை வளைத்தவ னாகிய ஈரச்சடையுடைய இறைவன் இறைவீ யோடே பொருந்தி உயர்ந்த கயிலை மலையிலி ருந்தானாக ஐயிரு தலைகளை யுடையவனாகிய அரக்கர் கோமான் (இராவணன்) அம்மலையை எடுத்ததற்குக் கையைக் கீழே செருகி எடுக்க மாட் டாமல் வருந்தினான் (கவி. 38: 1-5).

கோய் - கள்முக்கூடும் கலம். முதல்நாள் பகற் போரில் ஒரு படை வீரனால் கொல்லப்பட் டோனின் தம்பி, அகலின்கண் பெய்த குன்றிமணி உருளுதல் போலச் சுழல்கின்ற கண்ணையுடைய னாய் ஊரின்கண் காய்ச்சிய கள்ளைப் பெறுதற்கு மனைக்கண் புகுந்து கோயினை - கள் முக்கூடும் கலத்தை - தேடினான் (புறம். 300:2-6).

கோயில் - அரண்மனை. பிசிராந்தையார், அன்னச் சேவலை விளித்து, 'நீ சோழநாட்டு உறையூரின் கண் உள்ள உயர்நிலைமாடத்து நின் பெடை யொடு தங்கி வாயில் காவலர்க்கு உணர்த்திவிடா மல் தடையின்றிக் கோயில் - அரண்மனை - புகுந்து எம் பெருங்கோக்கிளளி (கோப்பெருஞ்சோழன்) கேட்கு மாறு யான் பிசிராந்தையின் அடியுறைவேன் என்று கூறின் நின் மாண்புறு இனிய பெடை அணியத்தக்க சிறந்த கலன் நல்குவன்' எனக் கூறி னார் (புறம். 67:8-14). 'பாணர் பாடிக் களிறு களைப் பெற்றுச் சென்றமையான் ஈகை அரிய இழை (தாவி) மட்டும் அணிந்திருந்த மகளிருடன் ஆஅய் கோயில் பொலிவழிந்தது என்று சொல் லுவர்; ஆயினும் மூரசுகெழுசெல்வரின் நகர் இதற்கு ஒவ்வாது' என உறையூர் ஏணிச்சேரி முட மோசியார் ஆஅயின் கொடைநலத்தைப் பாராட்டு வர் (புறம். 127). வச்சிரத் தடக்கை நெடியோ னாகிய இந்திரன் கோயிலுள்ளே ஆய் அண்டி ரனை வரவேற்க முரசம் முழங்க வானத்தில் ஆர்ப்பு எழுந்தது (புறம். 241). செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியின் கோயிலின்கண் உள்ள பெருமனையைப் பொருநன் தடாரி கொட்டிப் புகழ்ந்து பாடிப் பெறற்கரிய கலன்கள் பெற்றான் (புறம். 378:5-11). கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய கோயிலின் ஒரு புறத்தே தங்கி, தவஞ் செய்தோர் அத்தவத்தின் பயனை இம்மையுடம்போடே பெற் றாற் போன்று வேறு மனக்கவலையின்றி இன் புறத் துயின்ற பான்மையைப் பெற்ற பொருநன் பெறவிருக்கும் பொருநனுக்குச் சொன்னான் (பொரு. 90-95). தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண் டியன் நெடுஞ்செழியனின் கோயில், பல்வகைப் பட்ட ஓசையும் ஒலிகளும் நிறைந்த மலைபோல்

ஆரவாரம் நிறைந்திருந்தது (நெடு. 100). அட்டிற் சாலைகளில் சோறுவடித் தொழுக்கிய கொழுங் கஞ்சி, தெருக்களில் யாறுகள் போல் ஓடி அவ் விடத்தே காளைகள் தம்முட் பொருதலாலே சேறாகிப் பின்பு, பல தேர்களும் ஓடலாலே துக ளாய்ப் பரவி ஆண்டுள்ள வெள்ளிய கோயிலை, புழுதியை மேலே பூசிக் கொண்ட களிறுபோல மா ரூட்டும் (பட். 44-50). திருமாவளவன் காடுகளை அழித்து நாடாக்கி, குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி, மாடங்களை உடைய உறந்தையைப் பெரிதாகிக் கோயிலோடு குடிகளை நிலைநிறுத்தி னான் (பட். 283-286). அரசன் அடியைத் தொட்டு இனி நினை இகழ்ந்து கூறேன் எனக் குறளன கூறியது கேட்டுத் தானும் இகழ்தலைக் கைவிட்டு இனி இக்கோயிலுள் கண்டவர்கள் நம்மை நகா வண்ணம் காவின் கீழே போதருவாயாக எனக் கூனி இசைந்துரைத்தாள் (கவி. 94:34-41). மதுரை நகரம் தாமரை மலரையொக்கும்; அந்நகரத்துள்ள தெருக்கள் அம்மலரின் இதழ்களை ஒக்கும்; அண்ண லாகிய பாண்டியனின் கோயில், அவ்விதழ்களின் நடுவே அமைந்துள்ள அரிய அழகுடைய பொன் பொகுட்டை ஒப்பதாகும் (பரி. 7:1-4).

கோயிலாள் - பட்டத்தரசி. பெருஞ்சேரலிரும்பொறையு ம் அவன் கோயிலாளும் - பட்டத்தரசியும் - புறம் போந்து நின்று கோயிலில் உள்ளவெல்லாம் கொண்மின் என்று காணம் ஒன்பது நூறாயிரத் தொடு அரசுகட்டிற் கொடுப்ப அரிசில் கிழார் அவற்றை ஏலாது, 'யான் இரப்ப நீ இதனை ஆள்க' என்று கூறி அவன்பால் அமைச்சுப் பூண் டார் (பதி. ப. 8. அடிக்குறிப்பு).

கோரம் - கொடிது. குதிரையேறி வந்தேன் என்று பொய் யுரைத்த பரத்தைமைத் தலைவனிடம்; நீ ஏறும் குதிரை கூரிய உகிராலே மாட்சிமைப்பட்ட குளம் பிணையுடையது ஆதலின் மிகவும் கோரம் - கொடிது - அதனை ஏறும் நீ தப்பின்றி வாழ்வா யாக' எனத் தலைவி எள்ளியுரைத்தாள் (கவி. 96: 25, 26).

கோல் - 1. கம்பு (ஈழ). இளைய வீரர் எறியும் கோலுக்கு - கம்புக்கு - அஞ்சாது எதிர் மண்டும் பாம்பு போன்றவர் (புறம். 89: 5, 6). பிறப்புணர்த் தும் கரிய கோலைக் கையின்கண்ணே தருக எனக் கூத்தன் விறலியிடம் கேட்டான் (புறம். 152: 18). தன் பிள்ளைப் பருவத்தில் வள்ளத்தில் பாலைந்தித் தாய் உண்பிக்கவும் உண்ணானாய் அவள் செறாது ஓச்சிய சிறுகோலை அஞ்சிய மறவன் இப்பொழுது பல களிறுகளைக் கொன்றதனோடு அமையானாய்த்

தன் கேடகம் கீழ்ப்படத் தான் அதன் மேல்வீழ்ந்து பட்டனன் (புறம். 310). கோவலர் தம் முல்லையின பூக்களைப் பறிக்கும் குறுங்கோலால் எறியப்பட்ட நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல் நீர்நிலையிலுள்ள வாளை மீன்களோடு ஒப்பத் துள்ளித் தாவும் (புறம். 339: 2-5). புரவிகள் சிறுகோலுக்கு வருந்தும் (புறம். 352: 15). பூண் தலையிலே அழுந்தப் பெற்ற திரட்சி யையும் வலியையும் கொண்ட வயிரத்தினையுடைய சீரிய கோல் செருகிய உளிபோலும் வாயுடைய பாறைகளாலே எயிற்றியர் கட்டிகள் கீழ் மேலாகு மாறு குத்திக் கரம்பை நிலத்திலுண்டாகிய புழு தியை அளைந்து புல்லரிசியை வாரியெடுப்பர் (பெரு. 90-94). பசலைக் கன்றின் உறுதுயரை நோக்கிய ஆய்மகள் அதனிடம் கையிடத்தில் வளைந்த கோலையுடைய கோவலர் பின்னே நின்று செலுத்த நின் தாயர் இப்பொழுதே வருகுவர் என்று கூறி னாள் (முல்லை. 12-16). கடுங்கட் கூளியர் (வேட்டுவர்) பகைவருரைச் சுடுகின்ற விளக்கிலே நிரைகாத்த மறவரை வெட்டி வீழ்த்தி ஆனிரை கவாந்து அவற்றை வேலே கோலாகக் கொண்டு ஓட்டி வருவர் (மது. 690-692). ஞாயிற்று மண்டிலம் இரண் டிடத்து நாட்டின் இரண்டு கோலிடத்தும் சாயாத நிழலால் (அந்நிழல் வடகும் தெற்கும் சாயதவின அக கோல்களிலேயே அடங்கி நிறல்) அதன் நிலையைக் குறித்துக் கொண்டு சித்திரைத் திங்களின் நடுநின்ற பத்து நாட்களில் யாதானுமோர் நாளின் பதினைந் தாம் நாழிகையிலே அரண்மனை கட்டுதற்குத் திருமுளைச் சார்த்துச் செய்தனர் (நெடு. 73-75). வழி முழுதும் பின்னி வளர்ந்த நுண்ணிய கோல களையுடைய சிறு மூங்கிலோடு வேழத்தின் (கொறுக ளுத்தட்டையின்) மெல்லிய கோல்களையும் பற்றுக் கோடாகப் பிடித்துப் போவீர் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 223, 224). நின்று கண்ணால் நோக்கினும் கண்ணொளியை வாங்கும் மலையில் அரிய வருத்தத்தைச் செய்யும் குழிகளிடத்துண்டான இடையூறுகளை முழவின காமரமாகிய கோலைக் காலாகக் கொண்டு தளர்தல் ஒம்பிக் கழிமின் எனக் கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 368-372). முன் போகின்றவன முகத்திலடியாமல் வாங்கி விட்ட கடுவிசையையுடைய திரண்ட கோல் யாழின் பத்தரையும் முழவின கண்ணையும் கெடுக்காதபடி காத்து அவன கையி னைப் பிடித்து மெல்லச் செலவீர் என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 380-383). கொடுங்கோல் உமணர் (அகம். 17: 13). கோவலர் கையில் கோலை உடையவர் (அகம். 54:10). பரதவர் பெருங்கடற்பரப்பில் இறாமின நடுங்க முகக்கும்

கொடுந் தொழிலையுடைய நேரிய கோலையுடைய அழகிய வலையை உடையவர் (அகம். 60: 1-3). வதுவை அயர்தல் வேண்டிச் சென்ற தலைவன் தெருவில்புதல்வனைக் கண்டு தழுவி இல்லில புகத் தலைவி அதற்கு நாணி இக்கொடியோன் தலைவனை இடித்துக் கலக்கம் உறுவித்தனன் போலும் என்று கூறி அடிக்கும் கோலோடு புதல்வனை அணுகினாள் (அகம். 66:8-21). விறலியர் பெரிய மூங்கில்களையுடைய சிறுகாட்டில ஆராய்ந்து கொண்டு அறுத்திட்ட சிறிய கணுக்களை யுடைய நுண்ணிய கோலினை உடையவர் (அகம். 97:9,10). கூந்தலைக் கையாற்றற்றி அருளாது அலைக்கும் கோல சிதையும்படி அடிக்கவும் தனமுதுகு தனக் குரியது என்று கருதாது நிற்ற எனமகளை அலைத்த கைகள் அன்னி அடியுடன் துணிதத் திதியனது புன்னை போலப் பெருந்துன்பத்தை அடைவனவாக என மகப்போக்கிய செவிலித்தாய் வருந்தினாள் (அகம். 145:11-14,19-22). தித்தன் வெளியன் நுண்ணிய கோலையுடைய பாணரைப் புரந்த பெரிய புகழையுடையவன் (அகம். 152:4,5). தலைவன் நட்போ செழித்த கொறுக்கங் கோலாலாகிய புணையினைத் துணையாகக் கொண்டு புனல் விளையாடும் அளவினதே; அதனால் எழுந்த அலரோ பெரியதாகும் என இல்லிடைப் பரத்தைக் கூறினாள் (அகம். 186:7-9). கோலுடை உமணர் (அகம். 191:4). முதுவாய் வேலன் ஆடை சூழ்ந்த பெரிய உச்சியினையும் சிறிய பை தொங்க விடப் பெற்ற பல தலையையுடைய வளைந்த கோலினை யும் உடையவன் (அகம். 195:12-14). நுண்கோல் அகவுநர் (அகம். 208:3). பெரிய கழியைத் துழாவி முகந்த நேரிய கோல்களையுடைய அழகிய வலை, இறாமீனோடு பிற மீனினங்களையும் குவிக்கும் (அகம். 220:16,17). வண்டு துளைத்த மூங்கிற்கு கண்ணை துளையில் மேற்காற்றுப் புகுதலின் எழும் ஒலி நீண்ட கோலினையுடைய ஆயாதம் குழலிசையென ஒலிக்கும் (அகம். 225:5-8). கோவலர் கவர்த்த கோலினர் (அகம். 264:4). இடையன் செம்மறியாட்டின தொகுதி பாதுகாவல அடைய எடுத்த கடையும்கோலில எழுந்த சிறுதி மேலும் வளர்ந்திட விறகினைச் சேர்ப்பான் (அகம். 274:4,5). மேகம் கோலின்கண் நிமிர்ந்த கொடிபோல வானம் பிளக்கும்படி மின்னும் (அகம். 278:1,4). கோலால் அடிக் கப்பட்ட பாம்பு போல வேறு துணையின்றி யிருந்து வாடுவையோ என அல்லகுறிப்பட்டு மீனும் தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குக் கூறினாள் (அகம். 322:5,6). உமணர் செறிந்த கோல்களை உடையவர் (அகம். 390:3). வெள்ளிய முனையை

யுடைய சிறிய கோலைக் கொண்டவர் அகவன் மகளிர் (குறு. 398:6). சிறிய கோல்களால் ஆகியது கூடு (குறு. 301:2). கொடுங்கோற் கோவலர் (நற். 69:8). தேன் கலந்த தீம்பாலைப் பொற்கலத்தில்இட்டு அதனைக் கையில் ஏந்திச் செவிலி உண்ணென்று புடைப்பாகச் சுற்றிய பூவொத்த மெல்லிய நுனியை யுடைய சிறுகோலை ஒச்சத் தலைவி உண்ணென் என்று சிலம்பொலிக்க ஓடினாள் (நற். 110:1-7). ஊர்மகளிர் சிலரும் பலருமாய்க் கூடிநின்று கடைக் கண்ணாலே சுட்டி நோக்கி மூக்கின் நுனியிலே சுட்டு விரலை வைத்து அம்பல் தூற்ற அதனைக் கேட்ட அன்னை சிறுகோலேந்தித் தலைவியை அலைத்தாள் (நற். 149:1-4). எம் அன்னை நெருங்கிய கணுக்களையுடைய சிறுகோலைக் கையிலேந்திச் சினம் மிக்கவளாய உள்ளாள் எனப் பரத்தை பாணனிடம் கூறினாள் (நற். 150:10,11). குளத்தினின்றும் புறஞ்சென்று கால்வாய் வழியே சென்ற வாளை 'கழனியில் ஓடி எருமையின் காற் சேறு பட்ட புள்ளியுடையதாய் உழவர் கோல் கொண்டு புடைத்தற்கும் அஞ்சாது செருக்கி வரம் படியில் புரளும் (நற். 340:3-8). கடுவன் பிரம்பின் சிறுகோலைக்கொண்டு அகன்ற பாறையிடத்துள்ள மழைநீர்க் குமிழியைப் புடைக்கும் (ஐங். 275:1-3). மலையின் கண்ணுள்ள மூங்கிலின் கணுக்கள் தோற்றுவித்த கழைக்கோல் தன் மீதிருந்த குரங்குக் குட்டி பாய்ந்து செல்லுதலினால் குளத்தின் மீனெறி தூண்டில் போல நிமிர்ந்தெழும் (ஐங். 278:1-3). மந்திக்குட்டி பெருமூங்கிலின் கழையேறி அசைந்தாடும் போது அது சிறுகோல் கொண்டு மதியைப் புடைப்பது போல் தோன்றும் (ஐங். 280:1-3). பசுக்கள் நீரருந்த வேண்டிக் கோவலர் தம் கோலால் தோண்டிய பள்ளத்திலுள்ள நீரை யானை கவர்ந்துண்ணும் (ஐங். 304:1,2). நுண்குழிப் புற்றின் மண்ணிடத்துள்ள ஈயல் கோலைப் பிடித்திருக்கும் குருடரைப்போல் தோன்றும் (ஐங். தி. 4:3,4). பிடியானை தானே வளைந்த மூங்கில் கோலை நெல்லுடன் வளைத்துத் தின்னும் (கலி. 50:1,2). புதல்வன் பரத்தையர் இல்லிற்குச் சென்று வந்தான் எனச் சினந்த தலைவி இவனை அலைத்தற்குக் கோல் ஒன்று தா என்று தோழியைக் கேட்டாள் (கலி. 82:24,25). வினைவல பாங்கன் சுவலின் மேலே கோலை வைத்த கையினையுடையவன் (கலி. 101:40). அன்னை தன் கண்களுடையவாகிய கோலையுடையளாய்த் தலைவியை வருத்தியதற்கு ஊரார் தலைவிக்குப் பொதுவனோடு கூட்டம் உண்டென்று அலரை உண்டாக்கினர் (கலி. 105:62-65). மேய்கின்ற நிரைகளுக்கு முன்னே ஒரு கோலை ஊன்றி

அந்நிறை மேய்த்து நின்ற நீ ஆயனை அல்லை; வேறாக ஞாயிற்றின் மகனோ எனத் தலைவி தலைவனை வினவினாள் (கலி. 108: 11-13). வணங்கி நின்ற தலைவனை மாலையே கோலாகக் கொண்டு அலைப்பேன் போலவும் யான் செய்த தவறு யாதென்று வினவி நடுங்கி நீ பெரிதும் பேதையை என்று என்னைத் தெளிவிப்பான் போலவும் அவனைக் கணவிடத்தே கண்டேன் எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (கலி. 128: 18-21). திருமால் அருளைக் குடையாகவும் அறத்தைக் கோலாகவும் கொண்டு முவேழுவகத்தையும் பொதுக்கடிந்து தனியே காக்கும் காப்பை உடையவர் (பரி. 3: 74-76). செவ்வேள் வானவன் மகளை (தேவசேனையை) வணங்கியதைக் கண்ட வள்ளி; 'இனி அவளைக் குறுகல்' என்று கூறி அவன்கையைப் பிணித்துத் தன் மாலையைக் கோலாகக் கொண்டு புடைத்தாள் (பரி. 9: 36-40). பல்வேறு மலர்களையும் திரை தள்ளிக் கொண்டு வந்து திருமருதத் துறைக்கண் தருதலான் அத்துறை, பூவை ஆராய்ந்து பறிக்கும் கோலினை யுடைய வயவர் பல மலர்களையும் பறித்து வந்து குவிக்கும் மலர் மன்றம் போல் விளக்கமுற்றது (பரி. 11: 34, 35). வையையில் நீராட வந்தோருள் சிலர் நெட்டியினாலாய வாளைச் சுற்றுவார்; சிலர் அதனாலாய ஈட்டியை ஏந்துவார்; கொள்வதற் குரியார் கோல் கொள்ளச் சிலர் தேரில் ஏறுவார்; இவ்வாறு பலரும் தத்தம் அன்பரோடு அளவளாவித் திளைத்தனர் (பரி. 11: 50, 51). தன் கணவனை அணங்கை யொப்பாளொருத்தி நோக்கியதனைக் கண்ட தலைவி, அது பொறாது அவனைக் கோதையைக் கோலாகக் கொண்டு புடைத்துத் தன்மார்பின் வடத்தினால் அவன் முன் கையை இறுகக் கட்டி நீ பிழையுடைய என்று கூறினாள் (பரி. 12: 57-60).

2. செங்கோல். தீத்தொழிலைப் போக்கிக் கோலை - செங்கோலை - செவ்விதாக்கி ஆறிலொன்றாகிய இறையை உண்டு நடுவுநிலைமை செய்து நேமியால் நிலவுலகு முழுதும் ஆண்டோரது மரபைக் காத்தவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (புறம். 17: 5-8). இவர் நம்மவர் என்று கோல் கோடாது இவர் அயலார் என்று அவர் நற்குணங்களைக் கொல்லாது வீரமும் மென்மையும் வண்மையும் உடையவாகி நீ நீடு வாழ்க எனப் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை மருதனினநாகனார் வாழ்த்தினார் (புறம். 55: 11-17). பாண்டியன் வெள்ளியம் பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி வரையிடத்துச் சந்தனமும் கடலிடத்து முத்துமென இவற்றை இமிழ் குரல் முரசம் மூன்றுடனே ஆண்ட தமிழ் கெழு

கூடல் தண்கோலை உடைய வேந்தனாவான் (புறம். 58: 11-13). என்னோடு பொருவேமென்று கூறி வந்த வேந்தரைப் போரின்கண்ணே அவறத் தாக்கி அவர் புறக்கொடை காணேனாயின் அறம் நிலை பெற்ற அன்பினையுடைய அவைக்களத்தில் அறத்தின் திறப்பாடில்லாத ஒருவனை வைத்து முறை திரிந்து கோலை மெலிவித்தே னாகுக என்று ஒவ்வையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் வஞ்சினமுரைத்தான் (புறம். 71: 3-9). தன் கோல் செல்லாத தேயத்தே உறையும் சான்றோனது நெஞ்சைத் தன்னிடத்தே உரித்தாகப் பெற்ற தொல்லிசையுடைய பெரியோனை இழந்த இவ்வுலகம் இனி என்னாவது கொல்லோ என்று கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கி ருந்தவழிச் சென்ற பிசிராந்தையாரைக் கண்டு பொத்தியார் இரங்கிக் கூறினார் (புறம். 217: 10-13). கோப்பெருஞ்சோழன் அறத்திறமுடையோர் புகழப்பட்ட நீதி நூற்குத்தக ஆய்ந்து நடத்திய கோலை உடையவன் (புறம். 221: 3). இமையவரம் பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இமயத்துக்கண் விற் பொறித்து இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கு மாறு தன்கோலை நிறுவினான் (பதி. ப. 2: 4-6). பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் உம்பற்காட்டைத் தன் கோலின் கீழே நிற்குமாறு செய்தான் (பதி. ப. 3: 2). பெருஞ்சேரலரும்பொறை தன் கோலின் கீழ் அடங்கி வாராத பகைவருடைய முரசின்கண்ணைக் கிழித்து அவர் பட்டத்து யானை சுதறும்படி அதன் கொம்பை வெட்டி அதனால் இயற்றப்பட்ட தெய்வத்தன்மையுடைய கட்டிலின் மேல் இருந்தான் (பதி. 79: 11-14). இளஞ்சேரலரும்பொறையின் கோல் செம்மையின் வானம் சுரந்தது; கானத்தின்கண் மாணேறு துணையைப் புணர்ந்தின்புற்றது; கிளைகளில் புள்ளும் மிஞ் றும் ஆர்த்தன; பழனும் கிழங்கும் எக்காலத்தும் கிடைத்தன; ஆனிரைகள் புல்லருந்தித் திரிந்தன; கூலங்கள் வளம் பெற்றன; நல்ல பலவான ஊழிகள் நடுவுநிலையால் நிலை பெற்றன (பதி. 89: 1-9). 'ஏரினை உடைய உழவர்க்கு நிழல் செய்த கோலினை உடைய' என நல்லியக் கோடன் போற்றப் பெற்றான் (சிறு. 233). கூற்றம் ஆராய் தலைப் பொருந்திய கோலையுடையது (மது. 632, 633). தலைவியின் தடமென்றோள்கள் திருமாவளவனின் கோலினும் தண்ணியவை என்பது தலைவன் கூற்று (பட். 299, 301). ஆத்தி மாலையணிந்த மார்பையுடைய சிலவாகிய ஊர்களை ஆட்சி செய்யும் கோலையுடைய சோழனது ஆரேற்றைப் போன்றவன் தலைவி (நற். 265: 5, 6). குடிகள் கூவும் படி கோலையஞ்சாத அமைச்சனாலே நெறியன்றிப்

பொருளைக் கொள்ளும் கோல் வளைந்த மண் னனது குடை நிழலில் தங்கிய உலகம் போல ஞாயிறு தெறுதலின் உலறின மரங்களையுடைய வெஞ்சுரம் தோன்றியது (கலி. 10:4-7). 'ஒரு பக்கத தைக் கொள்ளுதலின்றி முறைமை செய்தற்குச் சாயாத கோலைச் செவ்விதாக நடத்துவதில் நின் தந்தையை ஒத்திரு' எனத் தலைவி தன் மகனிடம் கூறினாள் (கலி. 86:17,18). உயிரை உடம்பினின் றும் போக்கும் கூறுவன் முறை செய்வது போல, யாவரையும் உலகத்துறையும் எல்லையில் நிறுத் தின கோலால் மண்ணின் முறை செய்வான் (கலி. 100:15,16). திருந்து கோல் குமண (யமன்) செவ் வேளுக்குத் தன் மெய்யினின்று பிரித்து வெள் யாட்டு மறியினைக் கொடுத்தான் (பரி. 5:61,62).

3. பறையறை கோல். கயத்தில் வாழும் யாமையை நாராசத்தினகண்ணே கோததாற் போன்ற நுண் ணியகோலாற் பிணிக்கப் பட்ட தெளிந்த கண்ணை யுடையது கிணைப்பறை (புறம். 70:2,3). 'எறிகோல் கொள்ளும் இழிசின்' என்று புலையன் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 287:2). தெண்கண் மாக்கிணை பலரும் அறிய எனதாதல் போல இக்கடல் சூழ் வையகம் உனதே; அக்கிணையின் கண்ணிற் கட்டப்பட்ட நுண்ணிய அரித்த வோசையை எழுப் பும் சிறிய கோல் அடிக்குந் தோறும் அக்கிணைக் கண் நடுங்குவது போல் நின் பகைவர் கேட்குந் தோறும் நடுங்குமாறு அவர் அவைக்கண் நீ வென்ற தேர்களைச் சொல்லி ஏத்துவேன் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோலூர் கிழார் போற்றுவார் (புறம். 382:18-23). கிணைஞன் சேவல் துயிலெடுப்ப எழுந்து வைகறைப் பொழுதில் நுண்கோல் சிறு கிணையைக் கொட்டி நெடுங்கடை நின்று பகடு களை வாழ்த்தி அவற்றையுடைய அவின புகழை ஏத்தினான் (புறம். 383:1-5). கிணைஞன் வலிய கோலைத் துயமை செய்து கொண்டு வார் அறுப்புண்டு கிடந்த தெண்கண் மாககிணையைப் புதுவாரா கொண்டு விசித்துக் கட்டி வார்கள் ஒலிகக இயககித் தோன்றிக்கோலிடம் பகடு வேண்டி னான (புறம். 399:22-28). ஆடுமகள் கோலால் அரிததெழும் ஒலியுண்டாக்கும் பறைபோல வாகை நெற்றின குலை ஒலிக்கும் (அகம். 151:8-10). வாரி னால் இறுகப் பிணித்துக் கட்டிய, இழுத்து அடிக் கும் கோலினையுடைய தெளிந்த ஒலியினை யுடையது கிணைப்பறை (அகம். 249:3,3).

4. தாற்றுக்கோல். 'கரிகாற் பெருவளத்தான்-பொரு நர்க்கும் விறலியர்க்கும் -நல்குவன நல்கி உண்பன உண்பித்து நெடுந் தேரிலே குதிரைகள் நான்கி ணைப் பூட்டித் தன் காலாலே ஏழடி பின்னே

வந்து செலுத்துதற்கு இனிதாகிய செலவு முடுக்குங் கோலைப் போககி, ஏறென ஏற்றி விடையளித்தான் (பொரு. 162-167). கையிலே கோலினையுடைய குதிரையோட்டுவோன் ஐந்து கதிரையும் பதினெட் டுச் சாரியையும் பயிற்றுகையினாலே புரவிகள் குரங்கள் அழுந்தின வட்டமான இடத்திலும் ஆதி யென்னும் கதிரில் ஓடின (மது. 389-391). உமணர் கடாவினை விரையத் தூண்டும் கோலினை உடைய வர் (அகம். 140:5). தலைவன் தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் செல்வப்புதல்வர் சிறுதோளில் மாட் டிய பறையின் கண்ணில் எழுதிய குருவி அடிபடுதல் போலக் கோலினால் அலைக்கப் படுவனவாக எனத் தோழி கூறினாள் (நற். 58:1-4,10,11). தேர்ப் பாகன் கோலாலே தூண்டப்பட்டறியாத மனஞ் செருக்கிய குதிரைகள் பூண்ட சேர்ப்பனது தேர் மணிக்குரலைக் கேட்பாயாக எனத்தோழி தலைவி யிடம் கூறினாள் (நற். 78:9-11). தலைவன் தண் ணுமை ஆர்ப்பக் குற்றமற்ற இலக்கணம் பொருந திய குதிரைகள் பூட்டிய தேரைக் கோலால் எறிந்து செலுத்தி விடியற் காலத்தில் ஊரின் புறத்தே தோன்றினான் (நற். 130:1-4). இயல்பிலேயே கடுகிச் செலலும் குதிரையைப் பின்னும் விரையச் செலுத் தும் கோல் கொடுமையுடையது (கலி. 50:19,20).

5. திரட்சி. எருமையின் பெரிய கொம்பைப்போலும் நெடிய முற்றிய நெற்றுக்களையுடைய பயற்றின் கோதுகளின் கோலை - திரட்சியை - படுக்கையாகக் கொண்டு கன்றுடை மரையான் துஞ்சும் (புறம். 297:1-4). கொண்டி மகளிர் ஆய்கோல் அவீர் தொடி விளங்கும்படி கையை வீசி மனைகள் தோறும் சென்று பொருள் தரும் இளையரோடு விளையாடுவர் (மது. 583,583,589). திருந்து கோல் எல்வளை (குறி. 167). உமணர் காதல் -மடமகள் சில்கோல் எல்வளை ஒலிக்க வீசி நெல்லுக்கு நேர் கல்லுப்பு என விலை கூறி விற்பாள் (அகம்:140:5-8). தலைவி வெள்ளியினாலாய வளைவு பொருந்திய கோல் வளை செறிந்த முன்கையினள் (அகம். 142: 16,17). தலைவியின் விளங்கும் கோல் பொருந்திய ஆய்தொடி நெகிழுமாறு தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிந்து சென்றான் (அகம். 171:6,15). சில் கோல் எல்வளை (அகம். 224:16). செங்கண் ஆடவர் தீக் கொள்ளியுடன் பிடித்துள்ள நீண்ட கோலையுடைய அம்பினராய்ச் சென்று இரவில் மாற்றார் ஊரி ணைப் போரில் தொலைத்து ஆனிரையைக் கவர் வர் (அகம். 239:3-5). நுண்கோல எல்வளை (அகம். 257:10). வான் கோல் இலங்கு வளை (அகம். 261:4, 5). திருந்து கோல் ஆய்தொடி (அகம். 371:16). வார் கோல் செறிதொடி (அகம். 300:6,7). கடுங்கண் மழவர்

செங்கோல் அம்பினர் (அகம். 337:11,13). நுண் கோல் அவிர்தொடி (அகம். 338:9). செவ்வேள் அவுணரைக் கொன்ற செங்கோல் அம்பினர் (குற. 1:1, 2). தலைவி நிரை கோல் குறுந்தொடியினள் (குற. 333:7). குறுமகள் கோலமைந்த குறுந்தொடியினள் (குற. 367:5). செங்கோல் வாளி (குற. 372:6). தலைவி கோலமைந்த குறுந்தொடி யணிந்த தளிர் போன்ற மென்மையன் (குற. 386:8). பரத்தை பொன்னாலாகிய கோலுடைய அவிர்தொடியினை உடையவன் (குற. 384:3). மயிரை நிரைத்து வைத்தாற் போன்ற நீண்ட கோலையுடையவராய் வளைந்த செந்நெற்கதிர்களை உடைய வயல்களில் அன்னப் பறவை துஞ்சும் (நற். 73:7,8). அவிர்கோல் ஆய்தொடி (ஐங். 330:5). தலைவி முத்தை அழுத்திச் செய்த கோலுடைய அவிர்தொடியினள் (ஐ. 69:2).

6. தண்டு. அரசரிமையை விழுமியோன் பெறுவானாயின் அது வற்றிய கயத்திடுத்துச் சிறிய கோலாகிய - தண்டாகிய-நெட்டியின் கோடையில் உலர்ந்த சுள்ளியைப் போலப் பெரிதும் நொய்தாம் தன்மையுடைத்து (புறம். 75:7-10). வேட்டுவச் சிறுவர் உடைவேல மரத்தின் முள்ளை ஊகம் புல்லின் நுண் கோலில் செருகிய அம்பை வளாரால் செய்யப்பட்ட வில்லில் வைத்து வலித்துப் பருத்தி வேலியடியில் உறையும் காட்டெலியை வீழ்த்தற்குக் குறிப்பார்ப்பர் (புறம். 334:3-7). கருங்கோற் குறிஞ்சி (புறம். 374:8; அகம். 308:16; குற. 3:3). இரலைமான் அறுகின் சிவந்த கோலோடு மென்கொத்துக்களைத் தன்மடப்பிணைக்கு ஊட்டும் (அகம். 34:4-6). கிளிகள் தூக்கிச் செல்ல வியலாத பெருங்கதிரை முறித்த கோலாகிய தலையை யுடைய கட்டைகள் கொய்தொழிந்த வறும்புனத்தில் இருந்தன (அகம். 38:12-15). களிறு சிவந்த கோலையுடைய வெண் கொத்துக்கள் அசையத் தனது துதிக்கையால் பற்றித் தன் முதுகினைச் சொரிந்து கொண்ட வெண்கடம்பின் நிழலிலே பிடியேசுடுவதையும் (அகம். 121:6-9). செங்கோல் கருங்கால் மராஅம் (அகம். 127:12, 13). இன்றுணையைப் பிரிந்த மலை எருது செவ்விய கோலகளையுடைய அறுகின் நீண்ட கொததைத் தின்னும் மலைப்பசுவைப் பார்த்து வெயதுற்று உகாய மரத்தின் வரிநிழலில் தங்கும் (குற. 383:1-4). பெருங்கோல் குறிஞ்சி (நற். 301:1). வளைந்த கதிர்களைக் கொய்தொழித்த கோலாகிய தலையையுடைய திணைத் தாள்கள் விழாவொழிந்த களம் போலப் பொலிவழிந்து தோன்றும் (நற். 308:5-7). ஆய்கோல் மிளகின் கொழுங்கொடி, துஞ்சுகின்ற புலியின் வரிப்புறத்தைத் தடவும் (நற். இ. 2: 8, 9).

7. கோற்றொழில். மகளிர் நீண்ட கோலால் - கோற்றொழிலால் - செய்யப்பட்ட குறிய வளையை உடையவர் (புறம். 36:3-4). கோலால் செய்யப்பட்ட திரண்ட குறிய வளையணிந்த முன் கையினை உடையவர் மகளிர் (புறம். 113:8). தலைவியின் நீண்ட கோலால் அமைந்த, செறிந்து இலங்கும் எவ்வளை நெகிழ்ந்தமை கண்ட தாய் கையற்று அதற்குரிய காரணத்தைக் கட்டுவிச்சியிடம் வினவினாள் (அகம். 98: 6-9). தலைவி நீண்ட கோலமைந்த வளையலையும் திருந்திழையையும் உடையவன் (அகம். 129:14-16). தலைவன் பரததையின் கூந்தலைப் பற்றி யீர்த்து அவள் கையிலுள்ள கோல் அமைந்த வளையினைக் கழற்றிக் கொள்ளு தவினாலாகிய பூசலாலே சினமுற்ற முகத்தளைய 'இதனை நின் மனையேர்த்து உரைப்பல்' என்று கூறினாள் (நற். 100:3-7). திருந்து கோல் எலவளை (நற். 136:1). மேகம் மகளிரின் முன் கையிலணிந்த சிறிய கோலமைந்த பொற்றொடி போல மின்னும் (நற். 197: 8, 9). வார் கோல் எவ்வளை (நற். 239:10). கோல் நேர் எவ்வளை (நற். 340: 10). தலைவி ஆய்கோல் தொடி நிரை முன்கையினள் (ஐ. 34:7,9). புதல்வனின் கையிடத்து அருப்புத் தொழில் சூழப்பட்ட சில கோல் அமைந்த அவர் தொடி விளங்கியது (ஐ. 85:8,7). இலங்கு கோல அவர் தொடி (ஐ. 100:14).

8. அம்பு. வார் கோலினையும் - நீண்ட அம்பினையும் - வளைந்த வில்லினையுமுடைய மறவர்க்குத் தலைவ என மாவளத்தான் விளிக்கப் பெற்றான் (புறம். 43: 10, 11). தலைவன் நெடுங் கோலையுடைய உடுசேர்ந்த கடுவிசை அம்பை வலித்து அண்ணல் யானையின் அணிமுகத்தே எய்தான் (குற. 169-171). செங்கண் மழவர் சுடிய திறவாய்ந்த தீயுண்டாகும் சிறுகோலை விலலோடு கையிற் பற்றிச் சென்று ஆனிரை கவர்வர் (அகம். 101:5-7,10). கருங்கைக் கானவர் மரா மரத்தைப் பொருந்து நின்று கோலை ஆய்ந்தெடுத்து வரிநுதல் யானையின் மார்பில் செலுத்தி அதன் வெண்கோடு கொள்வர் (அகம். 172: 6-9). தெறித்து விடுக்கும் கோலினையுடைய மறவர் விசைத்த வில்வராய் வேட்டம் போகி முலலைத் தோட்டத்திடத்தே மாணை அறுத்துணைவார் (அகம். 284:8-10). வழிச் செல்லும் வணிகர்களை இரக்கமுறாது கொன்ற ஆறலைப்போர் தங்கள் கோல் கழிந்ததனை பொருட்டே இரங்குவர் (அகம். 327:17, 18). நீண்ட கோலினையும் வலிய விலலினையும் உடையவர் கானவர் (குற. 335: 5, 6). மலையிடத்துக் குறவர் மகளிர் தாம தத்தம் கணவரைத் தெயவமென்று

பொழுது எழுதலால் அவர்தம் ஐயன்மாரும் தாம் தொடுத்த கோல்கள் இலக்குத் தப்பாதவராயினார் (கலி. 39 : 15, 16).

9. துலாக்கோல். பொருள்களை ஆராயும் கோலினது - துலாக்கோலினது - சமன்வாய் போல ஒரு பககம் கோடாது ஒழிக எனக் காரி கிழார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்கு அறிவுரை பகர்வர் (புறம். 8 : 9, 10). புறாவினது வருத்தத்தைக் களைய வேண்டி, யானையினது வெண் கோட்டினால் கடைந்து செறிக்கப்பட்ட வெளிய கடையினையுடைய கோலாகிய நிறுக்கப் படும் துலாத்தின்கண்ணே புகுந்த செம்பியன் மரபிற் றோன்றியவன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் (புறம். 39 : 1-3). நன்னன் குமன் தெரிகோலை யொத்த குற்றமற்ற மெய்ம் மொழியினை உடையவன் (அகம். 349 : 3, 4, 8). ஒரு கூற்றிற் சாயாது நிற்கும் கோல் போல ஓர்தலுற்று அறத்தையே விரும்பின நெஞ்சத்தை யுடையவன் தலைவன் (கலி. 42 : 14, 15). உலகத்தை ஒரு தட்டிலும் கூடல் மாநகரைப் பிறிதொரு தட்டிலும் வைத்துப் புலவரின் அறிவாகிய கோலால் தூக்கின் கூடல் மாநகர் வைத்த தட்டே தாமும் (பரி. 10 : 6).

10. கொடுங்கோல். சிறுசொல கூறிய சினங்கெழு வேந்தரைப் போரின்கண்ணே சிதறப் பொருது முரசோடு அவரை அகப்படுத்தேனாயின், எனது குடைநிழற்கண் வாழுவார் சென்னிழற்காணாது, எம் மன்னன் கொடியன் எனக் கண்ணீர் வடித்துக் குடிமக்கள் தூற்றும் கோலேன் - கொடுங்கோலை உடையேன் - ஆகுக என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினமுரைத்தான் (புறம். 72:7-12). நடுவு நிலைமையைக் கைவிட்ட அமைச்சன் வினையைக் கூற அதுகேட்டுக் கொடுந்தொழிலைச் செய்யும் அரசன் கோல் போல ஞாயிறு காய்க்திர்களைச் செலுத்திச் சினத்தாற் சுடும் (கலி. 8:1-3).

11. கம்பி. உழவர் கொள்ளும் பயறும் சுவை பொருந்தப் பாலுடன் கலந்து ஆக்கிய வெள்ளிக் கோலை - வெள்ளிக்கம்பியை - ஓரளவாக நறுக்கி வைத்தாற் போன்ற வெள்ளிய அவிழ்க் கஞ்சியை உண்டனர் (அகம். 37:12, 13). பொண்ணாலியன்ற கணைத்தட்டு பொலியுமாறு வெள்ளியின் மென் கோல் அறுத்தலால் குறைந்து உதிர்வன போல வண்டினம் ஊதுநதோறும் கோங்கின் பூவகத்தே குரவமலர் உதிரும் (அகம். 317:8-11).

12. கிணை. கோலிலுள்ள நறுமலர் மடப்பத்தை யுடைய மயிலினது உச்சிக் கொண்டை போலத்

தோன்றும் (குறு. 347:2, 3). ஆயத்தார், மழைபெய்து தழையச் செய்த சிறு கோல்களில் பூங்கொத்துக் களையுடைய சந்தனக் குறையோடு பிறபொருள் களையும் சேர்த்து அமைக்கப் பெற்ற சாந்தம் பூசிய கூந்தலை அணிபெற வாரினர் (நற். 140:1-5).

13. ஊன்றுகோல். பெருஞ்சித்திரனாரின் அன்னை தான வாழும் நாளைப் பலவாக வெறுத்துத் தான் பிடித்த கோலே - ஊன்றுகோலே - காலாகக் கொண்டு ஒன்றற்கொன்று அணுகப் பல அடியிட்டு நடந்து கண மறைந்து முற்றத்திடத்துப் புறப்படமாட்டாத மூப்பை யுடையவன் (புறம். 159:1-5).

14. அழகு. தலைவி கோல் - அழகு - வாய்ந்த சிறந்த வளையல் விளங்கக் கையை வீசிக் காற்று வீசப்பெற்ற தளிரென நுடங்கி வந்து தலைவன் வருத்தம் தீர அமையாது முயங்கினாள் (அகம். 162: 14-16). மறவர் கோலுடைய வீரவளை யணிந்தவர் (நற். 48:6)

15. தூண்டிற்கோல். பாண்மகள் கயிற்றினைக் கொண்ட நுண்ணிய கோலால் - தூண்டிற் கோலால் - மீனாளைப் பிடிப்பாள் (அகம். 216:1).

கோல்கோடியவன் - செங்கோல் வளைந்த அரசன். ஞாயிற்றின் பரந்தகதிர் சுடுகையினாலே, கொலைத் தொழிலுக்கு அஞ்சாத அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு கோல்கோடியவன் - செங்கோல் வளைந்த அரசன் - குடைநிழலில் தங்கிய உலகம் போல உலறின உயர்ந்த மரங்களை யுடைய காட்டைக் கடந்து தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் (கலி. 10:4-8).

கோலப்பா - அழகுடையவனே (கலி). பன்னிருகைகளுடன கூடிய கோலப்பனாகிய முருகன் கோலப்பா என விளிக்கப் பெற்றான் (முரு. வெ. 5:2, 3).

கோலம் - 1. அழகு. ஏறுகள் கோலம் - அழகு - விளங்கும் தம்மருப்பினால்தோண்டிய வரிக்குடர்கள் நான்று விழும்படி பருந்து அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு உயர்ந்து பறந்தன (கலி. 108:26, 27). வையையில் நீராடும் மகளிரிற் சிலர், அப்புதுநீர் கோலம் கொள்ளும் பொருட்டு மலர் மாலைகளை யும் சந்தனம் முதலியவற்றின் குழம்புகளையும் அணிகலன்களையும் அந்நீரின் கண் இடுவர் (பரி. 10:92, 93). தைந்நீராடும் கன்னியருள் ஒருத்தி மற் றொருத்தியைச் சுட்டி, 'குழைக் காதனை யுடைய இவள கோலச் செவிக்கண் குவளை மலரைச் செருகி நான்கு விழிபடைத்தவள் ஆயினாள்' என்று அவளைப் பாராட்டினாள் (பரி. 11:97, 98). மதுரை

மக்கள் புதுப்புனலாடவை விரும்பி, தூசிப்படை போல ஒருவரின் ஒருவர் முற்பட்டு, தத்தம் இயற்கை அழகிற்குப் பொருந்திய ஒப்பனைகளால் கோலம் கொண்டு, நீரங்காடியிற் பெற்ற பொருள்களாலும் தம்மை அழகு செய்து கொண்டு வையைக்கரை அடைந்தனர் (பரி. தி. 3:5-10).

2. வடிவம். நீரினுள் முழுகிக் கிடந்த நிலத்தைத் திருமால் பன்றியாகி மேலே கொணர்ந்து அதன் கண் உயிர்கள் தோன்றி வாழத் தகுந்ததாகச் செய்த காரணத்தால் திருமால் மேற்கொண்ட அவதாரத்தொடு புணர்த்தப்பட்ட பெயராகக் கோழற்கோலம் - வடிவம் - வராககற்பமாக விளங்கியது (பரி. 3:15-17). தன் காதுகளில் நீல மலரைச் செருகிக் கொண்டவனைப்பார்த்த ஒருத்தி, 'இவன் நான்கு விழிபடைத்தான், என்று பாராட்டினான். மற்றொருத்தி கொற்றவையின் கோலம் போல் அவள் தோன்றவேண்டுமென்று கருதி நெற்றி விழியாகத் திலகம் இட்டாள் (பரி. 11: 97-100).

கோலன் - மத்திகையுடையான் (குறையவன்). கோலன் - மத்திகையுடையான் - பயிற்றியபடி வட்டமான இடத்தில் ஆதி என்னும் செலவில் குதிரைகள் ஓடின (மது. 389,390).

கோலெரி - தண்டு விளக்கு. திருப்பரங்குன்றத்து முருகனை வழிபடுவோர் கோலெரி - தண்டு விளக்கு - நறுமணப் பொருள்கள், அகிற்புகை, கொடி முதலியன ஏந்திச் சென்று வழிபட்டனர் (கோலெரி தீவர்த்தி எனப் பெருமழைப் புலவர் கொள்வர்) (பரி. 17: 5-8).

கோலோர் - பரிக்கோற்காரர். யானை சினம் சிறந்து கோலோரை - பரிக்கோற்காரரை - கொன்று, கட்டுத்தறியை முறித்துக் கம்பத்தைக் கைவிட்டுச் சுழலும் (மது. 380-383).

கோவத்தனார் - புலவர். 'கோவர்த்தனார்' காண்க.

கோவத்தனார் - புலவர். 'கோவர்த்தனார்' காண்க.

கோவம் - தம்பலப் பூச்சி. சோழ நாட்டில் பொய்கைக் கரையில் வளர்ந்த கடம்பின் பூங்கொத்துக்கள் கோவம் - தம்பலப்பூச்சி - போன்ற தாதுக்களை யுதிர்த்தலால் அப்பொய்கைத் துறைகள் ஓவியங்களை ஒத்திருக்கும் (சிறு. 66-71).

கோவர்த்தனார் - புலவர். இவர் பெயர் கோவர்த்தனார் என்றும் கோவத்தனார் என்றும் முறையே குறிந்தொகை உ. வே. சா. பதிப்பிலும் கழகப் பதிப்பிலும் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் வையா புரிப் பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு

கோவர்த்தனார் என்று கொணர, தெய்வத்தார் பெயர் பெற்றவர் வரிசையில் இவரை நிறுத்து கின்றது. இவரால் பாடப்பட்டனவாகக் குறித்தொகையில் மட்டும் இரு பாடல்கள் (66,194) காணப்படுகின்றன. இரு பாடல்களிலும் இவர் முல்லைத் திணையையே புனைந்துள்ளார். தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த பருவம் வந்த வளவில் அது கண்டழிந்த தலைமகனை இது பருவமன்றென வற்புறுத்தும் தோழி, 'தலைவர் கூறிய பருவம் வராத அளவிலேயே பெய்த வம்பமாரியைக் காரீரால் மழையென மதித்து மலரத் தொடங்கிய கொன்றை அறிவில்லாதது கண்டாய்' எனக் கூறுவதாக இவர் பாடியுள்ள (குற. 86) நயம் காணத்தகும். அதேபோல் பருவ வரவின்கண், வானத்து மேக முழக்கமும் அதற்கெதிரான மயில் களின் அகவலும் என்ற இரண்டையும் கேட்டுத் தலைவி ஆற்றாதுரைப்பதையும் இவர் அழகுறப் புனைந்துள்ளார் (குற. 194). இவரது இப்பாடலால் இவ்விரு ஓசையும் காதலரின் பிரிவுத்துன்பத்தைப் பெருக்கும் என்பதனை யுணரலாம்.

கோவலி - கோவலார். முழுவொலியறாத கோவலுக்கு - கோவலாருக்கு - அரசன் மலையமான் திருமுடிக்காரி (அகம். 35:14,15).

கோவலி - ஆய. (கோவலன் என்ற சொல்லின் விளி வடிவம்). திருமால் கோவல - ஆய - என்று விளித்துப்பாடப் பெறுகின்றார் (பரி. 3:83).

கோவலர் - ஆயர். அருவி நீர்ற்று உலகத்தினர் அஞ்சும்படி வெம்மையுற்றுப் பெரிய பஞ்ச வந்த வேனிற்காலத்தில் பசித்த ஆனிரையைக் காத்தற் பொருட்டுக் கோவலர் - ஆயர் - வேங்கைமரக் கொம்புகளைப் பூக்களுடனே உதிருமாறு கழித்து அதன் தழைச் செறிவை யழிப்பர் (புறம். 316:12-16). ஊரை மிகவும் கடந்து அப்பாற்பட்ட போர்க் களத்திலே வேங்கைப் பூங்கொத்துக்களைப் பணையோலையால் புனைந்து தொடுத்துப் பல பசுக்களையுடைய கோவலர் தழையிடையிட்ட மாலையைச் சூட்டுமாறு, ஒரு தலைவன் கரந்தைப் போரில் ஆனிரை மீட்டு உயிர் துறந்து நடுகல்லாயினன் (புறம். 365:1-5). அகன்ற மேய்ச்சல் நிலத்திற்குச் சென்ற பல பசுக்களோடு கூடிய பெரிய காளைகள் பூக்களையுடைய மரநிழலில் தங்கி அசையிட்டிருக்கையில் கோவலர் வறிதேயிராமல் முல்லைப்பூப் பறித்தனர் (புறம். 339:1-3). பூழி நாட்டுச் செருப்பு என்னும் பெயர்கொண்ட மலையில் முல்லைமலர்களால் கட்டப்பட்ட தலைமாலை யணிந்தவரும் பல பசுக்களை யுடையவருமான

கோவலர் புலனுடைய அகன்ற மேய்ச்சல் நிலத் திலே அப்பலவாகிய பசுக்களையும் மேய விட்டுத் தாம் துறுகறகள் உயர்ந்த காட்டினிடையே ஒளியையுடைய மணிகளைக் கண்டு எடுப்பர் (புதி. 21: 20-23). 'நீவிர் தொண்டைமான இளந்திரையனைக் காணச் செலகையில், சேழக்கையொலி செய்தற் காக மடித்த வாயையுடைய கோவலரது குடியிருப் பிலே தங்குவீராயின், திணையரிசிச் சோற்றைப் பாலுடனே பெறுவீர்' என்று பெரும்பாணர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகின்றனர் (பெரு. 166-168). கார்காலத்தே பெருமழை பொழிந்த மாலையில் தொழுவத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த இளங்கன்று களின் பசிததுயரைப் பார்த்து இடையர்மகள் ஒருத்தி, 'மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற நும் தாயர், கைகளின் கொடிய கோலையுடைய கோவலர் பின்னே நின்று செலுத்த இப்பொழுதே வருவர்' என்றாள் (முலலை. 12-16). வானம் புதுமழை பொழிந் ததனால், வெள்ளத்தை / வெறுத்த கொடிய கோலையுடைய கோவலர், கடாக்களை யுடைய ஆட்டினங்களையும் பசுக்கூட்டத்தையும் மேட்டு நிலத்தே மேயவிட்டு, தாம் பயின்ற நிலத்தைக் கைவிட்டுப் போகும் தனிமையினால் வருந்தி, காந்தள் மலரால் கட்டப்பட்ட தலைமாலை நீர் அலைத்தலால் கலக்கமடைய, தம்முடம்பினைக் குளிர் வருத்துதலால் பலரும் கூடிக் கையில் கொள்ளியினை உடையராய்ப் பற்கள் பறை கொட்டி நடுங்குமாறு கூதிர்காலம் நிலைபெற்றது (நெடு. 2 - 8, 72). கோவலர் பலவிடங்களிலும் நின்று ஆம்பல் என்னும் பண்ணினை யுடைய குழவிடத்துத் தெளிந்த ஓசையைப் பல முறையும எழுப்ப மாலைப் பொழுது வந்தது (குறி. 221, 222, 230). கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறும் மலைவழியில் முல்லைநிலக் கோவலரும் குறிஞ்சி நிலக்குறவரும், வெல்லும் காணையின வெற்றி தோன்ற ஆரவாரிகும்படி, இனத்தினினறும் பிரிந்து தனித்த காளையும் எக்காலத்தும் போர்செய்து போர்த்தொழில் கைவரப்பெற்ற மரையான் ஏறும் பின்னடையாத வலிமையுடன் புண்ணுண்டாகும்படி முட்டிப் போரிடுகின்ற ஓசை எழும் (மலை. 330-335). 'நீவிர் செல்லும் காட்டுவழியில் ஆனிரையைக் காவல் செய்யும் கோவலருடைய மகளிர் பசுக்களின் இனிய பாலைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தலால், நும வழி நடந்த வருத்தம் அகல அங்கே விருந்தினிராவீர்' என்று கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெற்றனர் (மலை. 409-412). ஆனினத்தை அகன்ற முல்லை நிலத்திலே மேய விட்டுக் கோவலர் மாலைப் பொழுதிலே சிறிய

குன்றுகளிடத்தே நறுமலர்களை மாலையாகத் தொடுத்து மகிழ்வர் (அகம். 14:7,8,12). கூழினை யுண்ணும் கோவலர் தம்மிடத்துள்ள வலிய் வாயி னையுடைய குந்தாலியினால் வன்னிலத்தை உடைத்து வெட்டிய கிணறுகளில் நீர் ஊறாமை யால் அவற்றை அப்படியே விடாமல் தழைகளை யிட்டு மூடிச் செலவர் (அகம். 21:21-23). வளைந்த மடிகோலிய உடையினராகிய கோலைக் கையிலே கொணட கோவலர் கொன்றைக் கனியாலான குழலினை யிசைப்பவராய்ப் பின்னே நடந்துவர, மாலைக்காலத்தில பாறபசுக்கள் மேய்ச்சலினின் றும் மீண்டு தத்தம் இளங்கன்றுகளிடத்தே மனை தோறும் செல்லும் (அகம். 54:7-12). 'வளைந்த கோலினையுடையவரும் தம் தொழிலன்றிப் பிற தொழில்களைக் கல்லாதவருமான கோவலர் ஊது கின்ற குழலோசை, நாளதோறும் வருத்தத்தைத் தருகின்ற மாலைப்பொழுதுடன் கூடி வருத்தா திருப்பின் நின் ஆறுதல மொழிகளையேற்று நான் தலைவர் பிரிவை ஆற்றியிருப்பேன்' எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறினாள் (அகம். 74:12-17). அந்திக் காலத்தே கோவலரது அழகிய குழலோசை தலை வனது ஊரின் நிலாமுற்றங்களில் வந்து இயம்பும் (அகம். 124:14-16). பலவிடத்தும் பாறபசுக் கூட்டம் சேர்ந்துள்ள பாணாட்டில் நீண்ட சேழக்கையொலி யையுடைய கோவலர் வேனிலால் வறண்ட கிணறு களில் பின்னும் சிறுகுழி தோண்டி அவற்றினின் றும் நீரை இறைத்துத் தம் ஆனிரைக்கு ஊட்டுவர் (அகம். 155:8-9). பசுக்களை மேய்ச்சலினின்றும் மீட்டுவரும் கோவலர் புல்லாங் குழலுடன் பொருந்த யாழினகண் செவ்வழிப் பண்ணை இசைத்துப் பாடுவர் (அகம். 214:12,13). நீரில்லாத நீண்ட பாலை வழியில் செநநாயககு அஞ்சி வெரு விய கலைமான விளாங்கனியின் ஓட்டில தோன றிய துளையில் மேல்காற்று நுழைந்து இசைத்த லால் எழும் அவ்வோசையைக் கோவலரது குழ லோசை எனக்கருதி அவ்விடத்தைத் தனக்கு அர ணாக எண்ணிச் செல்லும் (அகம். 219:13-16). கூட் டம் மிக்க கோவலரது நெடிய கூப்பீட்டொலியை அறிந்து தன் பசுவினத்தைத் திரட்டிக் கொணரும் காணையின கழுத்திலே அவர் தமக்குரிய உண வைச் செறித்த மூங்கிற்குழாயைத் தாழக கட்டியி ருப்பர் (அகம். 253:12-16). வெண்காந்தள பூக்களை மிகுதியாகச் சூடியவரும் கவர்த்த கோலினைக் கொண்டவரும் ஆகிய கோவலர் பகறபொழுதில் மழையால் வருந்திய பல பசுத்திரளோடு நீர்த்துளி விளங்கும் மாலையினராய்க் கூதிர்க்காலத்தில் ஊரிடத்தே மீண்டுவருவர் (அகம். 264:3 - 6, 10).

இரக்கமில்லாத கோவலர் தாய்ப்பசுவைப் பிரித்து விட்டுத் தனித்துக் கட்டியதனால் அத்தாயையே நெஞ்சத்தில் விரும்பி அதன் கன்று பலகாலும் கதறி அழைக்கும் (அகம். 293:11,12). புல்லி என்பா னது நல்ல நாட்டில், நீரற்றுத் திசையெல்லாம் கொதிக்கும் வேனிற்காலத்தில் வழிப்போக்கராய் வருவோரைப் போற்றிக் கோவலர் தம் எருதுகளின் கழுத்தில் கட்டியுள்ள மூங்கிற்குழாயினுள்ளிருக்கும் புளிச் சோற்றை அவ்வழிப்போக்கரது பசியா லுண்டான காதடைப்பு நீங்கத் தேக்கிலையில் பகுத்தளிப்பர் (அகம். 311:8-12). பாலை நிலத்தில் தம் ஆனிரைகள் பருகுதற்காகக் கோவலர் விடு நிலத்தே கற்களை உடைத்துக் கிணறுகளை இயற் றுவர் (அகம். 321:7,8). மாலைப்பொழுதில் கன்று களுடனே பலவான கறவைப் பசுக்கள் காடுதொறும் தாவி வருமாறு கோவலர் தம் வாயில் குழலை வைத்து ஊதுவர் (அகம். 354:3-5). பல ஆவினங் களையுடைய கோவலர் காட்டைச் சார்ந்த பக்கத் தில் தாம் மழுவினால் தோண்டிய குழியில் தங்கிய ஊற்று நீரை உண்ட ஆனிரை வறண்ட பாலை நிலத்திலே புகுந்த நிலையில் ஊதுகொம்பினால் ஒலியையுண்டாக்கி அவற்றை அங்கிருந்து விலக்கிக் கொன்றை மரத்தின் குறை நிழலில் தங்கச் செய்து பின்னர் கல்லாமலே ஊதுகின்ற சிறிய மூங்கிற் குழலினின்றொழும் தனிமை கொண்ட தெளிந்த ஓசையை நெல்லிக்காய்களை உண்டு அசையிடும் இளைய மரைமான் கூர்ந்து கேட்கும் (அகம். 399: 6-15). கார்காலத்து மாலைப்பொழுதில் பல பசுக் களையுடைய கோவலர் முல்லையின் மெல்லரும்பு களால் கட்டிய கண்ணியை அணிந்திருப்பர் (குறு. 358:5-7). மாலைப்பொழுதில் மேய்ச்சலின்று மீளும் ஆவினங்களின் மணியோசை வளைந்த கோலையுடைய கோவலர்தம், குழலிசையோடு கலந்து வந்து மெல்ல ஒலிக்கும் (நற். 69:7-9). பகல் ஒளி மழுங்கிய மாலையில் ஆவினங்களுக்குப் பூண் களாகக் கோவலர் கட்டிய மணிகள் அந்த ஆவி னம் மேய்ச்சலிலிருந்து மீண்டு நடத்தலால் ஒலிக் கும் (நற். 264:6-8). கொல்லைகளில் தனித்திருக்கும் கோவலரது குறும்புனத்தைச் சார்ந்து குராமரம் இருந்தது (நற். 266:1,2). பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்து வாராத நிலையில் கார்காலத்தைக் கண்ட தலைவி, 'கொல்லையிலிருக்கும் கோவலர் இரவிலே எரிகொளுத்திய வெட்டுண்ட பெருமரத்தின் வேராகிய அடிக்கட்டையைப் போலக் காமநோய் கணற்ற வருந்தியிருந்தாள் (நற். 289:6-8). மாலைப் பொழுதில் மணியோசை ஊரின் கண் புகுந்தொலிக் கப் பல ஆனிரைகளையும் மேய்ச்சலிலிருந்து மீளக்

கொண்டு வருகின்றவராகிய பிறதொழிலைக் கல் லாத கோவலருடைய கொன்றைப்பழத்தால் செய் யப்பட்ட குழலின் இன்னிசை ஊர்மன்றம் தோறும் இயம்பும் (நற். 364:8-11). கார்காலத்து மாலைப் பொழுதில் தலைவன் மீண்டு வராத நிலையில் தலைவி பிரிவாற்றாது அழத் தொடங்கினாளாக அவளது அழுகையை மிகுவிப்பவர்போலக் கோவ லர் குழலாதத் தொடங்கினர் (நற். 371:6-9). தலைவனது ஊரில் பகன்றைப் பூவால் கட்டிய தலைமாலை யணிந்தவராகிய பல ஆவினங்களை யுடைய கோவலர் கரும்பையே குறுந்தடியாகச் கொண்டு மாங்கனியை உதிர்ப்பர் (ஐங். 87:1-3). கல் நிறைந்த கிளைத்த வழிகளில் பிற தொழி லொன்றையும் கல்லாத கோவலர் ஆனிரைக்கு ஊட்டுதற்காகக் கோவினால் தோண்டிய ஊற்று நீர்ப் பள்ளத்தில் யானைகள் வந்து நீர் அருந்தும் (ஐங். 304:1-3). 'தலைவர் பிரிந்து சென்ற வழியில் குருந்தம்பூக்களாலான தலைமாலையணிந்த கோவ லருடைய குளிர்ந்த பாக்கங்கள் பல உளவாதலின் அவ்வழி அவர் செல்லுதற்கு நனறாகவே யமையும் எனத் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள் (ஐங். 439). கார்காலத்து மாலைப் பொழுதில் பல பசுக்களை யுடைய கோவலர் தாம் தொடுக்கும் தழையிடை யிட்ட மாலையில் முல்லைப் பூக்களையும் விரவிக் கட்டுவர் (ஐங். 476:1-4). வழுவிய சொற்களை யுடைய கோவலர் கறவைக் கலங்கள் வைத்த உரி யோடு தோற்பையில் கழுவையும் சூட்டுக்கோல் களையும் இட்டுச் சுருக்கியவற்றையும் தூக்கிக் கொன்றைக் குழலினால் ஊதும் இனிய ஓசைய ராய்த் தம் பசுவினத்தைக் கார்காலத்திலே மேய்ச் சல் நிலத்திற்கு ஓட்டிச் சென்றனர் (கலி. 108:1-5). மாலைக் காலத்தே கோவலருடைய தனிக் குழ லோசை தையென்னும் ஒலிக் குறிப்போடு இசைசு கக் கேட்டுத் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி நெஞ்சு வருந்துவாள் (கலி. 118:13,14). 'இம்மாலைப் பொழுதில் கோவலருடைய இனிய குழலோசையால் நெஞ்சு வருந்த, பூவின் அழகினையுடைய என் மையுண்கண் தனிமை கொண்டு வருந்தும்' எனத் தலைவி தலைவனது பிரிவினையாற்றாது புலம்பி னாள் (கலி. 130:14-16).

கோவலர் - திருக்கோவலர். அதியமான் நெடுமானஞ்சி தன்னொடு மாறுபாடு மிக்க பகைவரது கோவ லுரை - திருக்கோவலுரை - அழித்து வென்று பிற அரண்களையும் அழித்த ஆழி தாங்கிய தோளாற்ற லைப் பிறரால் பாடற்கரிய நிலையில் பரணர் தம பெருமையால் பாடினார் எனபது ஒளவையாரின் பாராட்டுரை (புறம். 99:11-14).

கோவினத்தார் - பசுவினத்தையுடையவர். கோவினத்தார் - பசுவினத்தையுடையவர் - ஆகிய தலைவியின் சுற்றத்தார், 'எம் கொல்வேற்றைத் தழுவுதலே செயல்' என்று ஆட்டிடையார்க்கும் பசுவிடையார்க்கும் அறிவித்துத் தொழுவத்தில் ஏறுகளைப் புகவிட்டார். (கவி. 107: 1-4).

கோவினம் - பசுவினம். 'இளையோளே, மறுவினையுடைய ஏற்றின் மேலிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர் நீர்த்துறையில் தெப்பத்தின் மேல் நின்று அதனைத் தள்ளுபவனைப் போல் தோன்றும் இவன் கோவினத்து - பசுவினத்து - ஆயர் மகனல்லவோ' என்று ஏறுதழுவல் நிகழ்ச்சியில் ஒருவனைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டினாள். (கவி. 103: 36-39).

கோவூர் கிழார் - புலவர். கோவூர் என்னும் ஊரினரான வேளாண் மரபினர் ஆகலின் இவர் கோவூர் கிழார் என வழங்கப் பெற்றார். இப்பெயரோடே இவர் புகழ் மேம்பட்டமையால் இயற்பெயர் வேண்டா தொழிந்தது. இவருடைய பாடல்கள், புறநானூற்றில் பதினைந்தும் (31, 32, 33, 41, 44, 45, 46, 47, 68, 70, 308, 373, 382, 386, 400) குறுந்தொகையில் ஒன்றும் (65) நற்றிணையில் ஒன்றும் (393) ஆக பதினேழு காணப்படுகின்றன. புறப்பாடல்களால் இவர் சோழன் நலங்கிள்ளி, அவன் தம்பி மாவளத்தான், சோழன் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் ஆகியோரைப் பாடியுள்ளார். பண்ணனையும் அவனது சிறுகுடியையும் இவர் ஒரு பாடலில் (புறம். 70) குறித்துள்ளார். மறப்பண்பைப் பாடுவதில் இவர் சிறப்புடையவர். சோழன் நலங்கிள்ளி வலமுறையாகப் படையெடுத்து வருதலு முண்டென்று அலமந்து நெஞ்சு நடுங்கும் அவலம் பாய வடபுலத்து அரசுகளெல்லாம் துஞ்சாக்கண்ணவாயிருக்கின்றன என்பதும் (புறம். 31) சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் படையெடுத்து வருவா னென்பதைக் கனவிலும் நனவிலும் கண்டவற்றால் உணர்ந்து மயக்கம் கொண்ட பாதுகாப்பில்லாதவராகப் புதல்வர் பூங்கண்ணினை முத்தமிட்டு மனையோளறியாதவாறு தம் துன்பத்தை மறைக்கும் வருத்தம் மிக்க ஆடவருடனே அவனது பகைநாடு பெருங் கலக்கமுற்றது என்பதும் (புறம். 41) மறப்பண்பைப் பாடுகின்ற இவர் மாண்பிற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாம். வேந்தரிடத்துக் கெழுமிய உரிமையுடைய இவர் அவர் தமக்குள் முரண்பட்டுப் போரிட்ட போதெல்லாம் சந்து செய்து அமைதிப்

படுத்தினார். சோழன் நலங்கிள்ளி உறையூரை முற்றுகை இட்டிருந்த நிலையில் நெடுங்கிள்ளி வெளிப்படாது அதனை யடைத்து உள்ளே இருந்தானாக இருவரையும் சந்து செய்யுமுகமாக இவர், 'குடிப்பொருள் அன்று நும் செய்தி' எனப் பாடி அவர் இகலைத் தீர்த்தமை (புறம். 45) இதற்குப் பொருந்திய காட்டாகும். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் யாது காரணத்தாலோ மலையமான் மக்களை யானைக்கால்களில் இட்டுக் கொல்லத் துணிந்தபோது இவர் இடையிட்டு அச்சிறுவரை உய்யக் கொண்டதும் (புறம். 46) சோழன் நலங்கிள்ளியிடத்திருந்து உறையூர் புருந்த இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை ஒற்றனெனக் கருதிச் சோழன் நெடுங்கிள்ளி கொல்ல முற்பட்டபோது இவர் குறுக்கிட்டு அப்புலவனை உய்யக் கொண்டதும் (புறம். 47) கொடுமையைக் களைதலில் இவர்க்கிருந்த கொள்கையுறறத்தைக் காட்டுவனவாம். மற்றும் இவரது நன்றியுணர்வு அரசியலறிவு, ஒற்றுமையுணர்வு, பெருமிதம் போன்ற பண்பு நலன்கள் பலவற்றையும் இவருடைய பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. அப்பாடல்களால் இவர்க்கிருந்த கனவுநூல், கணிதநூல், இசைநூல் புலமைகளும் போதரும். குறுந்தொகை, நற்றிணைப் பாடல்களில் இவர் முல்லை, நெய்தல் திணைகளைப் புனைந்துள்ளார். எல்லாப் பாடல்களிலும் இவரது சொல்லாற்றல் சிறந்து விளங்குகின்றது.

கோவே - வேந்தே (கவி). 'எல்லார்க்கும் எப்பொருளும் வரையாது கொடுக்கும் வண்மையுடைய குடவர்கோவே - வேந்தே -' என்று யானைக்கட்செய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் விளித்துப் பாராட்டுவர் (புறம். 17:40). 'ஆவியர் கோவே' என்பது வையாவிக்கோப் பெரும் பேகனைக் குறித்த விளி (புறம். 147:9). 'பூழியர் கோவே' என்று பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் இளஞ்சேரலிரும் பொறையும் விளிக்கப் பெறுவர் (பதி. 81:23; 84:6). 'குடவர் கோவே' என்பதும் 'போர்க்களத்தில் வெற்றியோடு ஆடும் கோவே' என்பதும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் குறித்த விளிகள் (பதி. 85:9; 86:8). 'செல்வக் கோவே' என்று செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனை விளிப்பர் கபிலர் (பதி. 83:16). இளஞ்சேரலிரும் பொறை, 'கொங்கர் கோவே' என்று ஈரிடங்களில் விளிக்கப் பெறுவன் (பதி. 88:19; 90:25). பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் குட்ட நாட்டை வென்று அந்நாட்டவாக்கும் அரசனானமைபற்றி, 'பல்குட்டுவர் வெல்கோவே' என்று சிறப்புற விளிக்கப் பெறுவான் (மது. 105).

2. வேட்கோவே (சுவனே). அடுகலம் வணையும் கோவே - வேட்கோவே - என்று குயவனை விளித்துப் பாடுவர் புலவர் (புறம். 228:1, 4; 256:1,7).

கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார் - புலவர். குறுந்தொகை 134-ஆம் பாடலொன்றே இவருடையதாகக் கிடைக்கின்றது. அதனுள் 'வேங்கை மரத்தைக் கதழ் வீழ்ருவி தாக்குவதாக இவர் புனைந்திருத்தலின் கோவேங்கைப் பெருங் கதழ்வர் எனப் பெயர் பெற்றார்' என்று உ. வே. சா. 'இவர்' பெயரின் இறுதியைக் கதழ்வர் என்று கொண்டு காரணம் கூறுவர் (குறு. பாடினார் வரலாறு). ஆயின், பாடலின் கீழ்க் கதவன் என்னும் ஈற்றோடே பெயர் காணப்படுகின்றது. வையாபுரிப்பிள்ளையின் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு 'ஆர்' விசுவதியைச் சேர்த்துக் கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார் என்று காட்டித் தொடரால் பெயர்பெற்றவர் வரிசையில் இவரை நிறுத்துகின்றது. கோ எனலும் அடை மொழியினாலும் 'ஆர்' விசுவதியில்லாத அமைப்பினாலும் இவரை 'அரசுப் புலவராக விளக்குவர்' மொ. அ. துரை அரங்கசாமி (ச. சி. பெ. பக். 141,142). மற்றும், கதவன் என்பது வாயிலை இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் தெய்வத்தின் பெயராகலாம் என்றும் அவர் மேற்கோள் காட்டி மொழிவர் (ச. சி. பெ. பக். 141). இவர் தம் பாடலை, வரைவிடைப் பிரிவில் ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தன்னை ஆற்றுவீக்கும் தோழிக்குச் சொல்லியதாக இயற்றியுள்ளார். 'நாடொனாடு கலந்த நட்பு நம்மொடு பிரிவின்றாயின் நன்று' என இவர் பாடலின் தலைவி ஏங்குவது காணத்தகுவதாம். மலையுச்சியிலிருந்து நிலப் பரப்பில் இழிந்து வளந் தருவதான அருவி இடையே வேங்கை மரத்தினுள் மீது வீழ்ந்து அதன் மலர்களை உதிர்த்துக் கல்லைப் பொருது பாம்பு போலத் தோன்றுமெனத் துன்பத்திற்கேதுவான செயலைச் செய்ததுபோல் தலைவி கூற்றில் இவர் புனைந்துள்ளார். இதனால், வரைவுக்கு வேண்டிப் பொருள்வயிற் பிரிந்து முடிவில் நனமையைத் தருவதான நாடனது நட்பு இடையில் ஆற்றாமைத் துன்பத்தை அளிக்கின்றது எனும் குறிப்பினை இவர் புலப்படுத்தும் நயம் பாராட்டிற்குரியது.

கோவை - வடம். தன்னால் விரும்பப் பெற்ற தலைவன், பல கிளைகளாய் நெருங்கிய பெரிய மாலை யாகிய அழகிய கோவை - வடம் - ஆகிய மேகலையணிந்த தனது அல்குலையணைத்து ஊக்கமுறுத்தி யதனால் தலைவி ஊக்கமுற்றவளாய் அவனுடன் போயினள் (அகம். 385:11-17). தலைவியின் மகன் தன் இடையில் மணியிடைபிட்ட பொன்வடத்தின்

மேல் அழுக்கில்லாத சிவந்த பவளக் கோவை அணிந்திருந்தான் (கலி. 85:3,4). வையையில் புன் லாடச் சென்ற மதுரை மகளிருடைய கோவை அற்று முத்துதிர்ந்து நூல தோன்றுமாறு அவருடல் பூரிக், அவருள்ளத்து நிறைப்பண்பை அவ்வையை வெள்ளம் உடைத்தது (பரி. 6:15,21).

கோழி - 1. கொழுமை. கரிகாற்பெருவளத்தான் செம் மறிக்கிடாயின அழகிய புழுக்காகிய மேற்றொடையின் வெந்த இறைச்சியினையும் இரும்புகம்பியிற் கோத்துச் சுடப்பட்ட கோழி - கொழுமை - உடைய ஊன் துண்டங்களையும் பொருநர்க்கு அளவின்றிக் கொடுத்தான் (பொரு. 103-106). தென்திசைக்கண் உள்ள குறுநில மன்னராகிய பரதவர் கோழி ஊன் கலந்த வளமான சோற்றினை உண்டனர். (மது. 141,142,144).

2. செழுமை. கோழி - செழுமை - வாய்ந்த இலையையுடைய வாழையில் காய்த்தல் மிக்க பெருங்குலை கனிவுற்றிருந்தது (அகம். 2:1). கார்காலத்தில் அழகுற்றுக் கோழி பொருந்திய பூங் கொத்துக்கள் தோன்றிய மரங்களுடன் காடு கலின் கொண்டது (அகம். 41:8,9). பாறையின் மேலிருந்த அழிவெய்திய குடிலின் கண்ணதாகிய தாழியின் கண்ணே முளைத்துத் தழைத்துள்ள கோழி இலைகளை யுடைய பருத்திச் செடியிற் காய்த்துள்ள பொதி வயிற்று இளங்காயைப் பிளந்து ஆண் பறவைகள் தம் பெடைக்கு ஊட்டும் (அகம். 129:8-9). பணிப் பருவத்தில் கோழி இலைகளையுடைய அவரை பூத்தது (அகம். 217:9,13).

கோழி - 1. உறையூர். பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவலிடம், 'நீ சோழநாட்டை அடைவாயாயின், கோழியில் - உறையூரில் - உள்ள உயர்நிலை மாடத்துத் தங்கிக் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் சென்று யான் ஆந்தை அடியுறை எனக் கூறின் நின் பெடை அணியத்தக்க நன்கலன்களை நலகுவன்' எனக் கூறினார் (புறம். 67:8-14). மதுரையில் வாழ்வோராவைகளையில் நான மறை ஓதும் ஒலிகேட்டு எழுவரல்லது வஞ்சியிலும் கோழியிலும் உள்ளாரா போலக் கோழியின் ஒலிகேட்டு எழாரா (பரி.தி.7:7-11). குரர மகளிர் கோழியின் உருவத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள வெற்றியை யுடைய கொடி நெடுங் காலம் வாழ்வதாக என்று வாழ்த்திப் பாடிச் சோலையில் ஆடினர் (சூரு. 38-41). பீலியையுடைய மயில்களோடே கோழியின் வலிய பேடைகள் கெட்டோடப் பழமுதிர் சோலையில் அருவி 'இழும்' என்னும் ஓசையுடன் இறங்கியது (சூரு. 310, 311,316,317). உமணரால் சகடத்தின்மேல் கட்டப்

பட்ட கோழி கிடக்கும் கூட்டிற்குத் தினைப்புனத்தே பரண்மேல் காவல் செய்வோர் கட்டிய சிறுகுடில் உவமை (பெரு. 51-53). வேதவொழுக்கத்தைக் காக்கும் மறையவர் வாழும் சாணத்தால் மெழுகப் பட்ட வீட்டில் மனைகளிலே தங்கும் கோழிகளுடன் நாயும் சேர்வதில்லை (பெரு. 298-301). உலரும் நெல்லைத் தின்னும் கோழியை மகளிர் தம் மகரக் குழைகொண் டெறிந்தனர்; அக்குழை சிறுவர் உருட்டும் தேரைத் தடுத்தது (பட். 20-25). குட்டிகளையுடைய பன்றிகளும் பல வகைக் கோழிகளும் உறைக் கிணறுகளும் உடைய புறச்சேரிகளில் ஆட்டுக் கிடாய்களுடன் சிவல் (செனதாரி) விளையாடின (பட். 75-77). இரவுக் குறிக்கண் தலைவனைச் சந்திக்க விரும்பும் தலைவிக்கு உண்டாம் இடையூறுகளுள் ஒன்றாக மனையில் வளர்க்கப் பெறும் கோழியின் மாண்குரலைத் தலைவி குறிப்பிட்டாள் (அகம். 122:16). மனையின்கண் உறையும் சேவற்கோழியின் தாடி தொங்குவது போன்று யாஅ மரத்தின் கவைத்த ஒளி பொருந்திய தளிர் விளங்கும் (அகம். 187:14,15). கூரிய அலகினையும் தீப்பிழம்பு தளிர்ந்தாற் போன்று அழகாகச் செறிந்த மயிரினையும் உடைய மனையுறை கோழி, போர் புரியுங்கால் அதன் கழுத்து மயிர்கள் செறிந்து காணப்படுவது போன்று செம்முருக்கின் பூங்கொத்து காணப்படும் (அகம். 277:15-18). மனையில் உறையும் கோழியின் பேடை, மாலைப்பொழுதில் காட்டுப்பூளை இனம் வரவே புகுமிடம் அறியாது, ஒருங்கே கூடும் பொருட்டுத் தம் குஞ்சுகளை அழைத்தது (குறு. 139:1-4). 'கோழி குக்கூ என்று கூவியது; என் தோளை மணந்த காதலரைப் பிரிக்கும் வைகறை வந்ததென்று என நெஞ்சம் அச்சத்தை அடைந்தது' என்பது பூப்பெய்திய தலைமகள் கூற்று (குறு. 157). 'அறிவில்லாதோர் வானம் சிவக்க முல்லை மலரும் பொழுதை மாலை என்று வரையறுத்துக் கூறுவர்; துணைவரைப் பிரிந்தவர்க்குக் குடுமிக் கோழி கூவும் வீடியற் காலமும் மாலை யாகும்' எனத் தலைவி கூறினாள் (குறு. 234). காட்டிடத்துள்ள கோழியின் கவர்த்த குரலையுடைய சேவலின் புள்ளிகள் பொருந்திய கழுத்தில் நீர்த்துளி விழும்படி புதலின்கண் நீர் ஒழுகும் மணம் வீசும் முல்லை நிலத்தில் தலைவி இருந்தாள் (குறு. 242:1-4). 'போரிடைச் செலுத்துவாரும் பிரித்து நீக்குவாரும் காண்பாரும் இன்றி நிகழும் குப்பைக் கோழியின் தனிப்போர் போல என் துன்பம் தானே தணிதலன்றித் தணிப்பாரிலர்' எனத் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் (குறு. 305:5-8). நீரின்கண் வாழும் இயல்புடைய

நீலநிறமுடைய சேவலைக் கூரிய நகமுடைய அதன் பேடை நினைந்து வயாநோய் நீங்கும் (ஐங். 51:1,2). முருகனின் ஊர்தியாகிய யானையின் பிளிற்தொலி இடியொலி போன்றது; அந்த யானையின் முழக்கம் கேட்ட கோழி குன்றதிரக் கூவியது (பரி. 8:17-19). மதுரையில் வாழ்வோர் நான்முகன் நாவீற்றோன்றிய நான்மறையை ஒதுவார் ஒலி கேட்டு எழுமரல்லது வஞ்சியிலும் உறையூரிலும் உள்ளவர்களைப் போலக் கோழியினது குரல் கேட்டு எழார் (பரி. தி. 7:7-11).

கோழிக்கொற்றனார் - புலவர். இவர் பெயர் கோழிக் கொற்றன், கூழிக்கொற்றன், கூளிக்கொற்றன் என மூவகை வடிவில் காணப்படுகின்றது. பாடலின் கீழ்க் கூழிக் கொற்றன் எனப் பதிப்பித்த உ. வே. சா. குறுந்தொகை - பாடினோர் வரலாறு எழுதுகையில் கோழிக் கொற்றனார் என்று கொண்டே எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியப் பதிப்பும் கோழிக் கொற்றனார் என்றே கொண்டுள்ளது. கோழியென்ற பெயரையுடைய உறையூரைச் சார்ந்த கொற்றனார் என இவர் பெயர்க்கு விளக்கம் காணலாம். குறுந்தொகையில் 276-ஆம் பாடல் ஒன்றே இவருடையது. தலைவியைக் குறித்த தனது குறையைத் தோழி மறுக்காதவாறு அவளிடம் முன்னிலைப் புறமொழியில் தலைமகன் கூறுவதாக இவர் அப்பாடலை இயற்றியுள்ளார். 'பணைத் தோள்களையுடைய குறுமகளுக்குப் பாவையைப் பண்ணிக் கொடுத்தும் அதன்பொருட்டுப் பஞ்சாய்க் கோரை வளர்ந்த பள்ளத்தைச் சுற்றியும் யான அவளுடைய உருத்தெழுமின்ற வனமுலையில் எழுதிய தொய்யிலை அவளைக் காப்போர் அறிந்திலர்; இந்நிலையில் யான் முறை கூறும் அரசனது அறங்கூறவையத்தில் அவளைக் குறித்து வினவினால் அஃது எவ்வாறு சென்று முடியும், அதனையறியாமையால் இவ்வூர் பெரிதும் பேதைகையுடையது' எனத் தலைவன் கூற்றில் அமைந்த இவர் பாடலால் அக்காலத்து அரசரது அறங்கூறவையத்தின் செம்மையை உணரலாம்.

கோழியோன் - உறையூரிடத்தான். கோப்பெருஞ்சோழன் பாணர் சுற்றத்தினது பசிக்குப் பகையாய்க் கோழியோன் - உறையூரிடத்தான் - என்று பிரிநாந்தையார் அவனைப் பாடுவர் (புறம். 212:6-8).

கோள் - 1. காய். தொண்டி குலை இறைஞ்சிய கோள் - காய் - உடைய தென்னை மிக்கது (புறம். 17:9-13). உழவர்தம் செல்வர் தென்னை தரும் பழத்தை வெண்ப்பீள் நெடும் போரேறிச் செழுங்கோட்பணையின் பழத்தைத் தோடுதற்கு முனைவர் (புறம்.

61:8-11). கோழிலை வாழைக் கோள்மிகு பெருங் குலை (அகம். 2:1). அணிவாடும் பெருங்கிளையில் விழக்கோட் பலவின் பழமாகிய பயனைக் கோடற் குக் குறவர் குடிசை யமைத்தனர் (அகம். 12: 7-9). மலையகத்தில் கோளறாத பயனுடைய பலாவி னோடு வேங்கை மரமும் இருந்தது (அகம். 162: 19,20). குறுமுயல்கள் வரகின் குருத்தினைத் தின்று கோளுடைய கொடிகளுள் புருந்து கிடந்து உறங் கின் (அகம். 284:2-6). கழுகின் தொடுத்தல் அமைந்த பன்மலர்களின் தொகுதியை முடிக் கட்டிய குடை யினை யொத்த கோள் பொருந்திய எருத்தினிடத் துள்ள பாளை பற்று நீங்கி ஒழிந்தது (அகம். 335: 12-15). செழுங்கோட் பலவின் பழம் (அகம். 382:10). ஆயரின் குழலோசையைப் பளிங்கினைப் போன்ற தோற்றத்தையுடைய பல்கோள் நெல்லியின் பைங் காய்களை உண்டு அசையிடும் மரைமான் ஓர்க்கும் (அகம். 399:11-15). பலவின் கிளையினின்று கனிந்து கீழே வீழ்கின்ற கோள் முதிர்ந்த பெரும்பழம் பிற ருண்ணாதபடி மலையின் பிளப்பாகிய அளையினுள் வீழ்ந்தது (நற். 116: 6-8). செழுமையாகிய கோள் மிக்க பலாவின் பெருங்கிளையிடத்து வந்து தங்கிய கொக்கு மீனைக்குடைந்து தின்னுதலால் உண்டா கிய புலவு நாற்றம் மந்தியைத் தும்மச் செய்யும் (நற். 326:1-4).

2. குலை. புதிய தினைக்கதிரைக் கொணர்ந்து மரையாவின் பாலை உலை நீராக வார்த்துச் சந்தன விறகால் சமைக்கப்பெற்ற சோற்றைச் செழுமையான கோள் - குலை - உடைய வாழை யின் அகன்ற இலையில் குதிரைமலைக்கிழவனா கிய பிட்டங்கொற்றன் பகுத்துக் கொடுப்பான் (புறம். 188:6-14). குடிப்பாக்கம் கோள் தெங்கினையும் குலைவாழையினையும் கொழுங்காந்தளினையும் மலர் நாகத்தினையும் பேராந்தையினையும் உடை யது (பொரு. 208-210). பெரிய கோளினையுடைய பனைமுலையென வளர்ந்த நுங்கின் நீர் தன்நீர் மையால் தாழும் எயிற்றினை உடையவள் விறலி (சிறு. 26-28). தாழ்கோள் பலவு (பெரு. 356). கோள் தெங்கு (பட். 16). வண்கோட் பலவின் சுளை விளை தீம்பழம் (மலை. 337). பக்கமலை வேரிலே கோளுடைய பலா மரங்கள் செறிந்தது (குறு. 18: 1,2). தினை, செறிந்த கோள் உடைய பசிய கதிர் களை உடையது (குறு. 198:2,4). வீழ் கோள் பலவு (குறு. 257:3). பல்கோட் பலவு (நற். 102:5). பணை யின் கோள் உடைய நெடுமடலிலிருந்து சேவல் தன்பெடையைக் கூவின் அவ்வொலியைக் கேட்டுப் புலி எதிரோசை எழுப்பும் (நற். 174:2-4). பல்கோட் பலவு (கலி. 50:12).

3. கொல்லுதல். மதம் மிக்க வலிய பாளை நிலத்தை எறிந்து நெருங்கி வந்து ஆட்களைக் கோள் - கொல்லுதல் - தொழிலில் தப்பாத அஞ்சத் தரும் பெருங் கையினை உடையது (அகம். 93:17-20). வாள்வரிவயமான் கோள் உகிர் போன்றது முருக்க மலர் (அகம். 99:1,2). கோள் வல் ஏற்றை (அகம். 171: 9). குறும்பொறை மருங்கின் கோட்குரம் நீந்தித் தலைவன் சென்றான் (அகம். 271:5). கோட் சுறா (அகம். 340:21; நற். 78:1; 207:8; 215:11). குறுங்கை யிரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை (குறு. 141:5). கோட்புலி வழங்குஞ் சோலை (குறு. 237:6). கூற்றுவனது அற னில்லாத கோளை நன்றாக அறிந்தோர் உலகத்தின் கண் பெரு வளத்தை ஒருங்கே பொருத்துவதாயி னும் தலைவி நீங்கியிருப்பத் தாம் மட்டும் தனித்துப் பிரியார் (குறு. 267). கொடுங்கால் முதலைக் கோள் வல் ஏற்றை (குறு. 324:1). குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை (நற். 36:1; ஐங். 216:1). தலை வன் தலைவியை முயங்கியதனால் உண்டான புது மணத்தைக் கருதி அவள் தோளைச் சார்ந்து வண்டுகள் அளவிலாது மொய்க்கையினாலே தாய் தன் கண்களால் கோள் போல் நோக்கி அவளிடம் 'பண்டும் நீ இத்தன்மை யுடையயோ' என்று வினவினாள் (நற். 85:4-7). செங்கண் இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை (நற். 148:9). கோள் உகிர்ப் பூம் பொறி உழுவை (நற். 205:2,3). கோள் வாய் நாய் (நற். 276:1). தலைவன் பகைவரைக் கோள் செய்த லில் வல்லன் (ஐங். 313:4). கோள் வல் வேங்கை (ஐங். 385:2).

4. முகம். பால் முதலியன பெய்யப் படாமையின் கிறிதும் வெண்கோள் - வெள்ளிய முகம் - தோன் றாத பாணையைக் காண்டலோடு உறை தெறிப்பக் கடையும் மத்தினொலி கேளாது விடியற்காலத்தே மறவனொருவன் தான் கவர்ந்த ஆனிரையைப் பிறர்க்கு நல்கினான் (புறம். 257:8-13).

5. கோட்பாடு. நாவலின் கருங்கனியைத் தம்மின் மென்று கருதி வண்டுகள் மொய்த்திட, அதனைக் கனியெனக் கருதிப் பல்கால் நண்டு கைக்கொண்ட கோளினால் - கோட்பாட்டினால் - வண்டுகள் அந் நன்னை விலக்கித் தாம் அக்கனியை வலிந்து கொள்ளப்படாதனவாய் யாமோசை போல் ஒலித் தன (நற். 35:2-5).

6. இராசி. நாள், கோள் - இராசி-திங்கள், ஞாயிறு, கணையழல் ஆகிய ஐந்தும் ஒருங்கிணைந்த வீளக்கத் தணையை என இமையவரம்பன் நெஞ்சுச்சேரலா தன் புகழ்ப் பெற்றான் (பதி. 14:3,4). தீய கோள் களின் தொடர்பு நீங்கப் பெற்ற திங்களைச் சிறந்த

புகழுடைய நாள் (உரோகிணி) அடைந்த விடியற்
போதில் திருமணம் நிகழ்ந்தது (அகம். 86:5-7, 17).

7. மனத்தாற் குறித்துக் கொள்ளுதல். நின்மகளின்
உண்கண்ணைப் பன்முறை நோக்கிக் குன்று
கிழவோன் சென்றனன்; மாலைப் போதில் அவன்
முறையும் திசைநோக்கித் 'தோழி இவனொரு
மகனே' என்று தலைவி என்னிடம் கூறினாள்;
முதிவல்லோர்க்கு அதனைவாக ஒரு கோள் - மனத்
தாற் குறித்துக் கொள்ளுதல் - உண்டு எனத் தோழி
செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றாள் (அகம். 48:21-26).

8. கடைப்பிடித்தல், கரும்பனாரன் இருங்கோளை
யும் - பெரிய கடைப் பிடித்தலையும் - ஈராப்பூட்
கையினையு முடையவன் (புறம். 381:25, 26).

9. செம்பாம்பு. மகளிர் கரும்பு குழும் சுடர்நுதலில்
மகரவாயாகிய தலைக் கோலத்தை அணிந்திருத்
தல் பிறைத்திங்களைக் கோள் - செம்பாம்பு - தீண்டி
னாற் போல் தோன்றியது (பெரு. 383 - 385).

10. வகை. 'பல கோள் - பலவகை - செய் தார்
மார்ப்' எனக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி
வளவன் விளிக்கப் பெற்றான (புறம். 397:7, 8).

11. பழுத்தல். கார்காலத்தாலே கோள் - பழுத்தல் -
உடைய பலாவின் காயை மிகவுடைய கொத்தை
யொப்ப முழவு, ஆகுளி முதலிய இசைக் கருவி
களைப் பையிலிட்டுக் கட்டி அவற்றைக் கூத்தர்
காவிச் சென்றனர் (மலை. 3-13)

12. கூற்றம். தூண்டிலிலுள்ள தனக்குக் கோள் -
கூற்றம் - ஆகிய இரையினை வராற்போத்து விழுங்
கியது (அகம். 36:1, 2).

13. கொள்ளுதல். கொழங்கொடி அவரையின்
வெள்ளைக்காய் கோட்பதம் - கொள்ளும் செவ்வி -
உற்றது (புறம். 120:10, 11). கோள் - கொள்ளுதல் -
(புறம். 211:21; 260:15; 289:9; 297:5; 341:9; 392:15;
பதி. 24:18; 29:13; ப. 5:4; 53:8; 72:1; 77:8; பொரு. 141;
143; 236; பெரு. 284; 400; நெடு. 11; 82; குறி. 38; மலை.
311; 505; அகம். 33: 5; 61:2; 63:18; 79:14; 81:1; 89:16;
109:9; 111: 10; 112:17; 118: 8; 122:5; 188:2; 297:16;
300:1; 325:7; 343:4; குறு. 139:6; 209:2; 233:6; நற். 77:9;
211:4; 340:10; ஐங். 136:2; 218:3; 373: 2; 383:1; கவி.
102:32; 103:5; 104:30, 37. 47; 56, 73; பரி. 4:56; 57).

கோளங்கள் - ஏறுகொள்ள வல்லார். 'கோளாளர் -
ஏறுகொள்ள வல்லார் - என்னை யொப்பவர
பிறிதில்லை' என்று தலைவியைச் சார்ந்தோரது

'பசுத்திரளிலே நின்று தலைவன் தன் தாளாண்மை
யைக் கூறினான் (கவி. 101:43, 44).

கோளி - பூவாமல் காய்க்கும் மரம். பருத்த அடி
மாய்ந்த கோளி - பூவாமல் காய்க்கும் மரம் ஆகிய
ஆலமரத்தின் கொழு நிழலையுடைய கொம்புகளை
அதன் வீழ்துகள் தாங்கும் (புறம். 58:2, 3). ஊர்
முன்னர்ப் பழுத்த கோளியாகிய ஆலமரத்தில்
பறவைகள் மிகுந்து தங்கிப் பழமுண்டு ஆரவாரிக்
கும் (புறம். 254:7, 8). கோளி பல்வற்றுள்ளும் பழத்
தின் இனிமையால் மேலாகச் சொல்லப் படுவது
பலர்மரம் (பெரு. 407, 408). 'கொம்புகள்' பல்வழி
முற்றிய கோளியாகிய ஆலமரத்திடத்தே பல்
இசைக்கருவிகளை யொத்த ஓசை யெழுப்பும் பற்
வைத்திரளையுடைய நாடுகளமைந்த மலை வழி
களை மெல்ல மெல்லக் கடந்து போவிராக் என்று
கூத்தர் ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுகின்றனர் (மலை:
268-270).

கோளியூர்கிழார் மகனார் செழியனார் - புலவர். கோளி
யூர் என்னும் ஊரால் பெயர் பெற்ற வேளாளர்
ஒருவர்க்கு மகனாரான செழியனார் என இவர்
பெயர்த் தொடர்க்கு விளக்கம் காணலாம். கோளி
யூர் சோழநாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும்
பாண்டி நாட்டிலும் உள்ளன வெனினும் செழிய
னார் என்னும் இப்புலவரது இயற்பெயரை
நோக்க இவரது கோளியூர் பாண்டி நாட்டே
எனத் தெளியலாம் என்பர் ஓளவை. து (நற். 883:
முன்னரை). நற்றிணை 383-ஆம் பாடல் ஒன்றே
இவருடையது. தலைவன் இரவுக் குறியிடத்து வரு
கின்ற வழியின் கொடுமையை அவனுக்குணர்த்தித்
தோழி அவனை வரைவு கடாவுதலாக இவர் அப்
பாடலைப் பாடியுள்ளார். 'சுன்ற பிணவின் பி
யைப் போக்குதற்குப் புலியேறு' களிற்றினைக்
கொன்று முழங்குகின்ற அச்சம் மிக்க பாதியிரவில்
நீ தலைவியிடத்தே அருளுடையை போல வரினும்
இருள்செறிந்த அவ்வழியில் பாம்புகளின்மேல்
சினைந்து வீழ்ந்து கொல்லும் இடிகள் இடிக்கையில்
வருதலால் நீ அருளுடையை அல்லை என்று அப்
பாடலில் இவர் தோழியைப் பேசலுடிகின்றார்.
அவள் கூற்றாக இவர் புனையும் வழிக்கொடுமை
நிகழ்ச்சிகள் சிறந்த இயற்கைப் புனைவாகும். வரி
களமைந்த புலிக்குட்டிக்கு இவர் வேங்கைமலர்
மாலையை உவமை கூறுவர்.

கோள் - அரசன். 'பாணர்க்கு நீங்காத செல்வமெல்
லாவற்றையும் செய்தோனாகிய எம் கோள் -
அரசன் - வளவன் வாழ்வானாக, என்று சொல்லி
நின் தானைப் பாடேனாயின் கதிரவன் தோன்று

தலறியான்' எனச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடினார் (புறம். 34:14-18). 'எம் கோன் இருந்த முதுரிடத்தே அதனையுடையோர் போலக்காலம்பாராது அணுகி நானவையின்கண் செம்மாந்து புகுதல் எம்போலும் வாழ்க்கையையுடைய இரவலர்க்கு மட்டுமே எளிதாம்' என்று சேரமான் குட்டுவன் கோதையைப் பாராட்டுவர் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார் (புறம். 54:1-4). 'கடற்கரையிடத்துக் கழியின் நீரால் விளைந்த உப்பை முகந்து கொண்டு மலை நாட்டை நோக்கிச் செல்லும் சகடம் குழியில் அழுந்துதலைத் தீர்த்துச் செலுத்தும் வலிமையமைந்த பாரம்பொறுக்கும் காளையை ஒப்பவனாகிய எம் கோன்' எனச் சோழன் குராப் பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனைக் குறிப்பர் உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் (புறம். 60:6-9). 'யான் வடக்கிருத்தலைக் கேட்டுப் பிசிராந்தையார் இங்கே வருவார்' என்று துணிந்து சொல்லிய கோனாகிய கோப்பெருஞ்சோழனது பெருமையும் அவன் சொல்லிய சொல் பழுதின்றாக வந்த பிசிராந்தையாரது அறிவும் 'வியக்குந் தோறும் வியக்குந்தோறும் வியப்பு மேம்பட்டது' என அந்நிகழ்ச்சியை வியந்து பாடுவர் பொத்தியார் (புறம். 217:7-9). 'தன் மலையடுக்கத்தைப் பாடியோர்க்கு முள்ளம்பன்றியின் கொழுத்த ஊலும் சந்தனமும் யானை மருப்பும் ஆகிய மூன்றையும் புலித்தோலில் குவித்துக் கொடுக்கும் நாடனாகிய எம்கோன் ஆய் அண்டிரன் போல ஞாயிறே, நீ வள்ளன்மையுடையையோ' என்று வினவுவார்போல் அவன் கொடையை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாராட்டுவர் (புறம். 374:8-17). உன்னமரத்தின் பகைவன் எங்கோன் எனக் கபிலர் பாரி மறத்தைச் சிறப்பிப்பர் (பதி. 61:6,8). பகைவரது அரண்களை அவ்வவ்விடங்களிலே சென்று கைக்கொண்டு நீங்கிய விழுச்சிறப்பினை யுடையவரும் தென்றிசைக்குக் குமரியும் வடதிசைக்கு மேருவும் கீழ்த் திசை மேற்றிசைக்குக் கடலும் எல்லையாகவுடைய இடைப்பட்ட நிலத்தில் வாழ்வோரெல்லாம் பழமையைச் சொல்லி ஏவல் கேட்கும்படி வெற்றியோடு செறிந்து ஒழுகியவருமான கொற்றவர்தம் கோன் ஆவான்தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (மது. 67-74). மலைநாடனான கோன் நன்னின்ன நறுநுதலார் மேனியின் மாமைநிறம் பிரிவினால் பசப்பெய்தின (மலை. வெ.). குறளன் கூனியிடம் இனி யான் உன்னை இகழ்ந்து கூறேன் என்பதற்குக் கோன் அடிதொட்டேன் என்று

கூறிச் சூளுரைத்தான் (கவி. 94:36).

கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் - புலவர். மதுரைக் குமரனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். மாடலன் என்பது தந்தையார் பெயர் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் இவரது ஊர். புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கின் கண்ணதாகிய கோனாட்டில் இக்காலத்து எறிச்சி என்று பழையதோர் ஊருள்ளதெனவும் அவ்வூரே இப்புலவரது எறிச்சிலூராகலாம் எனவும் கருதுவர் உ. வே. சா. (புறம். 167, 394. அடிக்குறிப்புக்கள்). மாடலன் என்ற தந்தையார் பெயரை நோக்க இப்புலவரை அந்தணரென அறியலாம் என்பர் ஒளவை து. (புறம். 54. முன்னுரை). இவர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் மட்டும் ஆறு பாடல்கள் (54, 61, 167, 180, 197, 394) உள. அவற்றால் இவர். சேரமான் குட்டுவன் கோதை, சோழன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, ஏனாதி திருக்கிள்ளி, சுர்ந்தூர் கிழான் தோயன்மாறன், சோழன் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் ஆகிய அறுவரையும் பாடியுள்ளார். அவருள் சோழன் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் ஒருவனை யொழிய ஏனை ஐவரையும் இவர் சிறப்பாகப் பாராட்டியுள்ளமை காணலாம். அச்சோழன் இவர்க்குப் பரிசில் நீட்டித்தமையால் இவரால் பாராட்டப் பெறாதொழிந்தனன். இவர் பாடல்களில் சொல் நலமும் பொருள்நலமும் செம்மையாய் உள்ளன. அணிகஞ் வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி அமையப் பாடுதலில் இவர் வல்லவர். ஏனாதி திருக்கிள்ளி போரைக் காணின் அப்போரை வென்று பகைவரது படையை விலக்கி எதிர் நிறுத்தல் வாள் தைத்தவருவழுந்திய உடம்புடனே கண்ணுக்கு இன்னாதவன் எனப் பழித்தது போலப் புகழ்தலும் அவன் பகைவர் அவனைக் காணில் புறந்தருதலால் புண்ணறியா உடம்புடன் கண்ணுக்கு இனியர் எனப் புகழ்ந்தது போலப் பழித்தலும் ஆகிய அணிநயத்தை இவர் ஒரு பாடலில் (புறம். 167) அழகுற அமைத்துள்ளார். சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவனது வண்மையை இவர் இகழ்வது போலப் புகழ்வதும் (புறம். 374) இங்கே உணர்ந்து இன்புறத்தகும். சேரமான் குட்டுவன் கோதையின் நாடு அவன் பகைவர்க்கு இடையன் ஆட்டிவனத்தோடே அணுகுதற்கரிய புலிவாழிடம் போன்றது என்னும் இவரது உவமை நயம் (புறம். 54) உணரத்தகும். 'தேரிலையுடைய ரெனவும் களிற்றினை யுடைய ரெனவும் வெற்றியை யுடைய ரெனவும் கருதி அரசர்தம் செல்வத்தை யாம் மதித்தலில்லோம்; மற்று, சீறார்

